

Aŭtobiografio de Jogulo

Sekvata de

**la spiritaj eseoj de
Paramhansa Yogananda**

Aũtobiografio de a Jogulo

**D
e
Paramhans
a
Joganando**

KUN ANTAŬPAROLO DE

.WY Evans-Wentz, MA, D.Litt., D.Sc

Krom jes"
vidi signoj
kaj
mirindaĵojn,
vi ne
kredos." —
.Johano 4:48

Kopirajto,
1946, de
Paramha
nsa
Joganand
o

Dediĉita Al La Memoro De
LUTERO BURBANK
Unu Amerika Sanktulo

Enhavo

Antaŭparolo, De WY EVANS- WENT Z

Listo de Ilustraĵoj

Ĉapitro

1. Miaj Gepatroj kaj Frua Vivo
2. La Morto de Patrino kaj la Amuleto
3. La Sanktulo kun Du Korpoj (Swami Pranabananda)
4. Mia Interrompita Flugo Al Himalajo
5. "Parfumsanktulo" plenumas siajn miraklojn
6. La Tigro Swami
7. La Levita Sanktulo (Nagendra Nath Bhaduri)
8. La granda sciencisto kaj inventinto de Barato, Jagadis Chandra Bose
9. La Feliĉa Fervorulo kaj lia Kosma Romanco (Majstro Mahasaya)
10. Mi Renkontas Mian Majstron, Sri Yukteswar
11. Du Senmonaj Knaboj en Brindaban
12. Ermitejo de mia Majstro
13. La Sendorma Sanktulo (Ram Gopal Muzumdar)
14. Sperto en Kosma Konscio
15. La Florbrasika Rabo
16. Superruzi la stelojn
17. Sasi kaj la Tri Safiroj
18. Islamana Miraklo-Farinto (Afzal Khan)
19. Mia Guruo Aperas Samtempe en Kalkato kaj Serampore
20. Ni ne vizitas Kaŝmiron
21. Ni Vizitas Kaŝmiron
22. La Koro de Ŝtona Bildo
23. Mia universitata diplomo
24. Mi Fariĝas Monaĥo de la Sŭami -Ordo
25. Frato Ananta kaj Fratino Nalini

- 26. [La Scienco de Krija Jogo](#)
- 27. [Fondo de Jogo-lernejo ĉe Ranchi](#)
- 28. [Kashi, Renaskita kaj Retrovita](#)

29. [Rabindranath Tagore kaj mi komparas lernejojn](#)
30. [La Leĝo de Mirakloj](#)
31. [Intervjuo kun la Sankta Patrino \(Kashi Moni Lahiri\)](#)
32. [Rama estas Levita el la Mortintoj](#)
33. [Babaji, la Jogisto-Kristo de Moderna Barato](#)
34. [Realigante Palacon en Himalajo](#)
35. [La Kristosimila Vivo de Lahiri Mahasaya](#)
36. [La intereso de Babaji pri la Okcidento](#)
37. [Mi Iras al Ameriko](#)
38. [Luther Burbank -- Usona Sanktulo](#)
39. [Therese Neumann, la katolika stigmatisto de Bavario](#)
40. [Mi Revenas al Hindio](#)
41. [Idilio en Suda Hindio](#)
42. [Lastaj Tagoj kun mia Guruo](#)
43. [La Resurekto de Sri Yukteswar](#)
44. [Kun Mahatma Gandhi ĉe Wardha](#)
45. [La bengala "Ĝojo-Trapenetrita Patrino" \(Ananda Moyi Ma\)](#)
46. [La Virina Jogulo kiu Neniam Manĝas \(Giri Bala\)](#)
47. [Mi Revenas al la Okcidento](#)
48. [Ĉe Encinitas en Kalifornio](#)

ILUSTRAĴOJ

[Frontispicio](#)

[Mapo de](#)

[Hindio](#)

[Mia Patro, Bhagabati Ĉarano](#)

[Ghosh Mia Patrino](#)

[Sūami Pranabanando, "La Sanktulo Kun Du](#)

[Korpoj" Mia pli aĝa frato, Ananta](#)

[Festivalo Kunveno en la Korto de mia Guruo Ermitejo en Serampore](#)

["Nagendra Nath Bhaduri, "La Levita Sanktulo](#)

[Mi mem je la aĝo de 6 jaroj](#)

[Jagadis Chandra Bose, fama sciencisto](#)

[Du Fratoj de Tereza Neumann, ĉe](#)

[Konnersreuth Majstro Mahasaya, la Feliĉa](#)

[Fervorulo](#)

Jitendra Mazumdar, mia Kunulo sur la "Senmona Testo" ĉe Brindaban
"Ananda Moyi Ma, la "Ĝojo-Trapenetrita Patrino

Himalaja Kaverno Okupita de
Babaji Sri Yukteswar, Mia
Majstro

Kunularo pri Memrealigo, Ĉefsidejo de Los-Anĝeleso

Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj, Holivudo
La Marborda Ermitejo de Mia Guruo ĉe Puri

Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj, Sano
Diego Miaj fratinoj -- Roma, Nalini, kaj Uma

Mia fratino Uma

La Sinjoro en Sia Aspekto kiel Ŝivao

Yogoda Matematiko, Ermitejo ĉe
Dakshineswar Ranchi School,
Ĉefkonstruaĵo

Kashi, Renaskita kaj Retrovita

Bishnu, Motilal Mukherji, mia Patro, sinjoro Wright, TN Bose, Swami
Satyananda Grupo de Delegitoj al la Internacia Kongreso de Religia
Liberaluloj, Bostono, 1920 Guruo kaj Disĉiplo en Antikva Ermitejo

Babaĝi, la Jogulo-Kristo de Moderna
Hindio Lahiri Mahasaya

A Jogo Klaso en Vaŝingtono, DC
Luther Burbank

Tereza Neumann de Konnersreuth,
Bavario La Taĝ-Mahalo ĉe Agra

Ŝankario Majo Jiew, Nur Vivado Disĉiplo de la bonega Trailanga Sŭami
Krishnananda kun sia Malsovaĝa Leonino

Grupo sur la Manĝado Teraso de mia Guruo Serampore
Ermitejo Fraŭlino Bletch, sinjoro Wright, kaj mi -- en
Egiptujo

Rabindranath Tagore

Sŭami Keshabananda, ĉe lia Ermitejo en Brindaban
Kriŝno, Antikva Profeto de Hindio

Mahatma Gandhi, ĉe Wardha

Giri Bala, la Virino Jogulo Monda
Organizaĵo pri Sano Neniam Manĝaĵoj
S-ro EE Dickinson

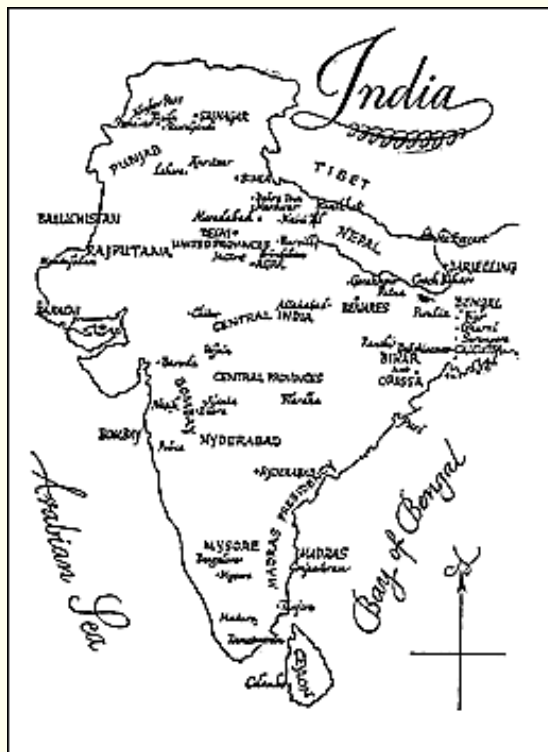
Mia Guruo kaj Mi
mem Ranĉiaj
studentoj Encinitas

Konferenco en Sano

Francisko Sŭami

Premananda

Mia Patro

Mapo de Hindio

ANTAŬPAROLO

.De WY EVANS-WENTZ, MA, D.Litt., D.Sc

Jesuo Kolegio, Oksfordo;
Aŭtoro de *La Tibeta Libro de la*
Mortintoj, la Granda Jogisto
, Milarepa de Tibeto

.*Tibeta Jogo kaj Sekretaj Doktrinoj*, ktp

la Aŭtobiografio de Yogananda estas multe plifortigita de la fakto, ke ĝi estas unu el la malmultaj libroj en la angla pri la saĝuloj de Barato, kiu estis verkita ne de ĵurnalisto aŭ fremdulo, sed de iu de ilia propra raso kaj trejnado - mallonge, libro *pri* jogistoj *fare de* jogisto. Kiel ĉeestinta rakonto pri la eksterordinara vivoj kaj potencoj de moderna Hinduo sanktuloj, la libro havas graveco ambaŭ ĝustatempa kaj sentempa. Al ĝia glora aŭtoro, kiun mi havis la plezuron koni kaj en Barato kaj en Ameriko, ĉiu leganto montru la konvenan aprezon kaj dankemon. Lia nekutima vivdokumento estas certe unu el la plej malkaŝantaj la profundojn de la hindua menso kaj koro, kaj la spiritan riĉecon de Barato, iam ajn publikigita en la Okcidento

Estis mia privilegio renkonti unu el la saĝuloj, kies vivhistorio estas ĉi tie rakontita - Sri Yukteswar Giri. Similo de la respektinda sanktulo aperis kiel parto de la frontispico de mia *Tibeta Jogo kaj Sekretaj Doktrinoj*. **1-1** Estis en Puri, en Orissa, ĉe la Bengala Golfo, ke mi renkontis Sri Yukteswar. Li tiam estis la estro de trankvila aŝramo proksime al la marbordo tie, kaj ĉefe okupiĝis pri la spirita trejnado de grupo. de juneca disĉiploj. Li esprimita fervora intereso en la bonfarto de la homoj de la Unuiĝinta ŝtatoj kaj de ĉiuj Amerikoj, kaj ankaŭ de

Anglujo, kaj demandis min pri la malproksimaj agadoj, precipe tiuj en Kalifornio, de lia ĉefa disĉiplo, Paramhansa Yogananda, kiun li kare amis, kaj kiun li sendis, en 1920, kiel sian .senditon al la Okcidento

Sri Yukteswar havis mildan mienon kaj voĉon, plaĉan ĉeeston, kaj estis inda je la admiro, kiun lia

sekvantoj spontanee aljuĝis al li. Ĉiu persono, kiu konis lin, ĉu el lia propra komunumo aŭ ne, tenis lin en la plej alta estimo. Mi klare memoras lian altan, rektan, asketan figuron, vestitan per la safrankolora vesto de iu, kiu rezignis mondajn klopodojn, dum li staris ĉe la enirejo de la ermitejo por bonvenigi min. Lia hararo estis longa kaj iom bukla, kaj lia vizaĝo barba. Lia korpo estis muskole firma, sed svelta kaj bone formita, kaj lia paŝo energia. Li havis elektita kiel lia loko de tera loĝejo la sankta urbo Puri, kien amasoj da piaj hinduoj, reprezentantaj ĉiun provincon de Barato, venas ĉiutage pilgrimante al la fama Templo de Jagannath, "Sinjoro de la Mondo". Estis en Puri, ke Sri Yukteswar fermis siajn mortontajn okulojn, en 1936, al la scenoj de ĉi tiu pasema stato de ekzisto kaj foriris, sciante, ke lia enkarniĝo estis plenumita triumfe. Mi vere ĝojas povi registri ĉi tiun ateston. al la alta rolulo kaj sankteco de Sri Juktesvaro. Enhavo al resti malproksime de la amaso, li sin donis senrezerve kaj trankvile al tiu ideala vivo, kiun Paramhansa Yogananda, lia disĉiplo, nun priskribis dum la epokoj. WY EVANS-WENTZ

1-1 : Oksforda Universitata Eldonejo, 1935.

Aŭtoro Agnoskoj

Mi estas profunde ŝuldata al fraŭlino LV Pratt pro ŝiaj longaj redaktaj laboroj pri la manuskripto de ĉi tiu libro. Mia danko estas ŝuldata ankaŭ al Fraŭlino Rut Zahn por preparo de la indekso, al S-ro. Ĉ. Rikardo Wright por permeson uzi eltiraĵojn el lia hinda vojaĝtaglibro, kaj al D-ro WY .Evans-Wentz pro sugestoj kaj kuraĝigo

PARAMHANSA YOGANANDA

*la 28-an de oktobro
1945, Encinitas,
Kalifornio*

ĈAPITRO: 1

Mia Gepatroj kaj Frue Vivo

La karakterizaj trajtoj de la hinda kulturo delonge estis serĉado de finfinaj veroj kaj la akompananta disĉiplo-guruo 1-2 rilato. Mia propra vojo kondukis min al Kristosimila saĝulo, kies bela vivo estis ĉizita tra la epokoj. Li estis unu el la grandaj majstroj, kiuj estas la solaj de Barato

restanta riĉeco. Aperante en ĉiu generacio, ili proksimigis sian landon kontraŭ la sorto de Babilono kaj Egiptujo.

Mi trovas, ke miaj plej fruaj memoroj kovras la anakronismajn trajtojn de antaŭa enkarniĝo. Klaraj rememoroj venis al mi pri fora vivo, jogisto **1-3** meze de la himalajaj neĝoj. Ĉi tiuj ekvidoj de la pasinteco, per ia sendimensia ligo, ankaŭ donis al mi ekvidon de la estonteco.

La senhelpaj hontigoj de infanaĝo ne estas forigitaj el mia menso. Mi estis indigne konscia pri ne povi marŝi aŭ esprimi min libere. Preĝemaj ondoj ekestis en mi kiam mi rimarkis mian korpan senpovecon. Mia forta emocia vivo prenis silentan formon kiel vortoj en multaj lingvoj.

Inter la interna konfuzo de lingvoj, mia orelo iom post iom kutimiĝis al la ĉirkaŭaj bengalaj silaboj de mia popolo. La alloga amplekso de la beba menso! plenkreskule konsiderata limigita al ludiloj kaj piedfingroj.

Psikologia fermentado kaj mia senrespondema korpo kondukis min al multaj obstinaj plorado-periodoj. Mi memoras la ĝeneralan familian konfuzon pri mia aflikto. Pli feliĉaj memoroj ankaŭ amasiĝas sur min: la karesoj de mia patrino, kaj miaj unuaj provoj balbuti frazojn kaj paŝi malrapide. Ĉi tiuj fruaj triumfoj, kutime rapide forgesitaj, tamen estas natura bazo de memfido.

Miaj vastaj memoroj ne estas unikaj. Multaj jogistoj estas konataj pro tio, ke ili konservis sian memkonscion sen interrompo pro la drama transiro al kaj de "vivo" kaj "morto". Se la homo estas nur korpo, ĝia perdo efektive markas la finan periodon de identeco. Sed se profetoj tra la jarmiloj parolis kun vero, la homo estas esence senkorpa. La persista kerno de homa egoismo estas nur provizore aliancita kun sensa percepto.

Kvankam strangaj, klaraj memoroj pri infanaĝo ne estas ekstreme maloftaj. Dum vojaĝoj en multaj landoj, mi aŭskultis fruajn rememorojn el la lipoj de veremaj viroj kaj virinoj.

Mi naskiĝis en la lasta jardeko de la deknaŭa jarcento, kaj pasigis miajn unuajn ok jarojn en Gorakhpur. Ĉi tie mi naskiĝis en la Unuiĝintaj Provincoj de nordorienta Barato. Ni estis ok infanoj: kvar knaboj kaj kvar knabinoj. Mi, Mukunda Lal Ghosh **1-4**, estis la dua filo kaj la kvara infano.

Patro kaj patrino estis bengalaj, de la *kŝatrija* kasto. **1-5** Ambaŭ estis benitaj per sanktula naturo. Ilia reciproka amo, trankvila kaj digna, neniam esprimis sin frivole. Perfekta gepatra harmonio estis la trankvila centro por la turniĝanta tumulto de ok junaj vivoj.

Patro, Bhagabati Charan Ghosh, estis afabla, serioza, kelkfoje severa. Amante lin

kare, ni infanoj tamen observis certan respekteman distancon. Elstara matematikisto kaj logikisto, lin gvidis ĉefe lia intelekto. Sed Patrino estis reĝino de koroj, kaj instruis nin nur per amo. Post ŝia morto, Patro montris pli da sia interna tenereco. Mi rimarkis tiam, ke lia rigardo ofte metamorfozis en tiun de mia patrino.

En la ĉeesto de Patrino ni gustumis nian plej fruan dolĉamaran konatiĝon kun la skribaĵoj. Rakontoj el la *Mahabharato* kaj *Ramajano* **1-6** estis eltroveme alvokita al renkonti la krizaj bezonoj

de disciplino. Instrukcio kaj puno iris mano en mano.

Ĉiutagan geston de respekto al Patro faris Patrino, kiu nin zorge vestis posttagmeze por bonvenigi lin hejmen de la oficejo. Lia posteno similis al tiu de vicprezidanto en la Bengalia-Nagpura fervojo, unu el la grandaj kompanioj de Barato. Lia laboro implikis vojaĝadon, kaj nia familio loĝis en pluraj urboj dum mia infanaĝo.

Patrino tenis malferman manon al la bezonuloj. Patro ankaŭ estis bonkora, sed lia respekto por leĝo kaj ordo etendiĝis al la buĝeto. Unu du semajnojn Patrino elspezis, por nutri la malriĉulojn, pli ol la ĉiumonata enspezo de Patro.

"Mi nur petas, mi petas, ke vi tenu viajn bonfaradojn ene de akceptebla limo." Eĉ milda riproĉo de ŝia edzo estis dolora por Patrino. Ŝi mendis taksion, ne sugestante al la infanoj pri ia malkonsento.

"Adiaŭ;" Mi estas irante for al mia patrino hejmo." Antikva ultimato!

Ni ekploris per konsternitaj lamentoj. Nia onklo de la patrino alvenis ĝustatempe; li flustris al Patro iujn saĝajn konsilojn, sendube kolektitajn el la epokoj. Post kiam Patro faris kelkajn akordemajn rimarkojn, Patrino ĝoje forsendis la taksion. Tiel finiĝis la sola problemo, kiun mi iam rimarkis inter miaj gepatroj. Sed mi memoras karakterizan diskuton.

"Bonvolu doni al mi dek rupiojn por malfeliĉa virino, kiu ĵus alvenis al la domo." La rideto de Patrino havis sian propran persvadon.

„Kial dek rupioj? Unu sufiĉas.“ Patro aldonis pravigon: „Kiam mia patro kaj geavoj subite mortis, mi unue gustumis malriĉecon. Mia sola matenmanĝo, antaŭ ol marŝi mejlojn al mia lernejo, estis malgranda banano. Poste, en la universitato, mi estis en tia bezono, ke mi petis riĉan juĝiston pri helpo de unu rupio monate. Li rifuzis, rimarkante, ke eĉ rupio gravas.“

“Kiel amare vi memoras la rifuzon de tiu rupio!” La koro de patrino tuj eklogis. “Ĉu vi volas, ke ĉi tiu virino ankaŭ dolore memoru vian rifuzon de dek rupioj, kiujn ŝi urĝe bezonas?”

„Vi venkas!“ Kun la nememorebla gesto de venkitaj edzoj, li malfermis sian monujon. „Jen dekrupia bileto. Donu ĝin al ŝi kun mia bonvolo.“

Patro emis unue diri "Ne" al iu ajn nova propono. Lia sinteno al la stranga virino, kiu tiel facile varbita La simpatio de Patrino estis ekzemplo de lia kutima singardemo. Malemo al tuja akcepto - tipa por la franca menso en la Okcidento - vere nur honoras la principon de "ĝusta pripensado". Mi ĉiam trovis Patron racia kaj egale ekvilibra en siaj juĝoj. Se mi povis subteni miajn multajn petojn per unu aŭ du bonaj argumentoj, li ĉiam metis la deziratan celon je mia atingo, ĉu temas pri

ferivojaĝo aŭ nova motorciklo.

Patro estis strikta disciplinulo al siaj infanoj en iliaj fruaj jaroj, sed lia sinteno al mem estis vere spartano. Li neniam vizitis la teatron, ekzemple, sed serĉis sian distron en diversaj spiritaj praktikoj kaj legante la *Bhagavad-gita* . **1-7** Evitante ĉiajn luksojn, li alkroĉus sin al unu malnova paro de ŝuoj ĝis ili estis senutila. Lia filoj aĉetis aŭtomobiloj post ili populariĝis, sed Patro ĉiam kontentiĝis per la tramo por sia ĉiutaga veturo al la oficejo. La amasigo de mono por povo estis fremda al lia naturo. Iam, post organizado de la Urba Banko de Calcutta, li rifuzis profitigi sin per posedo de iuj ajn el ĝiaj akcioj. Li simple deziris plenumi civitanan devon en sia libera tempo.

Kelkajn jarojn post kiam Patro emeritiĝis per pensio, angla librotenisto alvenis por ekzameni la libron de la Bengala-Nagpura Fervoja Kompanio. La mirigita enketisto malkovris, ke Patro neniam petis pri malfruaj gratifikaĵoj.

"Li faris la laboro de tri viroj!" la librotenisto diris la kompanio. "Li havas rupioj 125,000 (pri 41 250 USD.) ŝuldata al li kiel kompenso." La oficistoj prezentis al Patro ĉekon por ĉi tiu sumo. Li tiel malmulte pensis pri ĝi, ke li pretervidis ĉian mencion al la familio. Multe pli poste lin demandis mia plej juna frato Bishnu, kiu rimarkis la grandan deponejon sur banka eltiraĵo.

„Kial ĝoji pro materia profito?“ respondis Patro. „Kiu celas ekvilibron, tiu nek ĝojas pro gajno nek deprimas pro perdo. Li scias, ke la homo alvenas senmona en ĉi tiun mondon kaj foriras sen eĉ unu rupio.“

PATRO
Bhagabati Ĉarano Ghosh
A Disĉiplo de Lahiri Mahasaya

Frue en sia geedzeco, miaj gepatroj fariĝis disĉiploj de granda majstro, Lahiri Mahasaya de Benareso. Ĉi tiu kontakto plifortigis la nature asketan temperamenton de Patro. Patrino faris rimarkindan konfeson al mia plej aĝa fratino Roma: "Via patro kaj mi vivas kune kiel edzo kaj edzino nur unufoje jare, por havi infanojn."

Patro unue renkontis Lahiri Mahasaya tra Abinash Babu, **1-8** dungito en la oficejo Gorakhpur de la fervojo Bengal-Nagpur. Abinash instruis miajn junajn orelojn per sorĉaj rakontoj pri multaj hindaj sanktuloj. Li kutime finis per omaĝo al la superaj gloroj de sia propra gurun.

"Ĉu vi iam aŭdis pri la eksterordinaraj cirkonstancoj, sub kiuj via patro fariĝis disĉiplo de Lahiri Mahasaya?"

Estis dum mallaborema somera posttagmezo, dum Abinash kaj mi sidis kune en la korto de mia hejmo, ke li faris ĉi tiun interesan demandon. Mi skuis mian kapon kun rideto de antaŭĝojo.

"Antaŭ jaroj, antaŭ ol vi naskiĝis, mi petis mian superan oficiron — vian patron — doni al mi semajnan forpermeson de miaj devoj en Gorakhpur por viziti mian gurun en Benareso. Via patro ridindigis mian planon."

"Ĉu vi fariĝos religia fanatikulo?' li demandis. 'Koncentriĝu pri via oficeja laboro se vi volas antaŭeniri.'"

"Malĝoje piedirante hejmen laŭ arbara pado tiun tagon, mi renkontis vian patron en portseĝo. Li forsendis siajn servistojn kaj veturilon, kaj ekpaŝis apud mi. Provante konsoli min, li montris la avantaĝojn de strebado al monda sukceso. Sed mi aŭdis lin senforte. Mia koro ripetis: 'Lahiri Mahasaya! Mi ne povas vivi sen vidi vin!'"

"Nia vojo kondukis nin al la rando de trankvila kampo, kie la radioj de la malfrua posttagmeza suno ankoraŭ kronis la altan ondeton de la sovaĝa herbo. Ni paŭzis admire. Tie en la kampo, nur kelkajn metrojn de ni, la formo de mia granda gurun subite aperis! **1-9**"

"'Bhagabati, vi estas tro severa al via dungito!' Lia voĉo resonis en niaj miregigitaj oreloj. Li malaperis tiel mistere kiel li venis. Surgenue mi ekkriis, 'Lahiri Mahasaya! Lahiri Mahasaya!' Via patro restis senmova pro konsterniĝo dum kelkaj momentoj.

"Abinash, mi ne nur permesas *al vi*, sed mi permesas *al mi mem* ekvojaĝi al Benareso morgaŭ. Mi devas koni ĉi tiun grandan Lahiri Mahasaya, kiu kapablas materialigi laŭvole por propeti por vi! Mi prenos mian edzinon kaj petos ĉi tiun majstron inicii nin en lia spirita vojo. Ĉu vi gvidos nin al li?"

"'Kompreneble.' Ĝojo plenigis min pro la mirakla respondo al mia preĝo, kaj la rapida, favora turniĝo de la eventoj.

"La sekvan vesperon viaj gepatroj kaj mi surveturis al Benareso. Ni prenis ĉevalĉaron la sekvan tagon," kaj tiam havis al promeni tra mallarĝa lenoj al mia gurooj izolita hejmo. Enirante lia malgranda

salono, ni kliniĝis antaŭ la mastro, ŝlositaj en sia kutima lotusa pozo. Li palpebrumis siajn penetrajn okulojn kaj direktis ilin al via patro.

"Bhagabati, vi estas tro severa al via dungito!" Liaj vortoj estis la samaj kiel tiuj, kiujn li uzis du tagojn antaŭe en la kampo de Gorakhpur. Li aldonis: 'Mi ĝojas, ke vi permesis al Abinash viziti min, kaj ke vi kaj via edzino akompanis lin.'"

"Ĝoje, li iniciis viajn gepatrojn en la spirita praktiko de *Krija Jogo* . " **1-10** Via patro kaj mi, kiel fratoj disĉiploj, estis proksimaj amikoj ekde la memorinda tago de la vizio. Lahiri Mahasaya montris definitivan intereson pri via propra naskiĝo. Via vivo certe estos ligita kun lia propra: la beno de la majstro neniam mankas."

Lahiri Mahasaya forlasis ĉi tiun mondon baldaŭ post kiam mi eniris ĝin. Lia bildo, en ornamita kadro, ĉiam gracie nian familian altaron en la diversaj urboj, al kiuj Patro estis translokigita pro sia ofico. Multajn matenojn kaj vesperojn ni trovis Patrino kaj min meditantaj antaŭ improvizita sanktejo, oferante florojn trempitajn en bonodora santala pasto. Kun olibano kaj mirho, same kiel niaj unuigintaj devoteco, ni honoris la diecon, kiu trovis plenan esprimon en Lahiri Mahasaya.

Lia bildo havis a superante influo super mia vivo. Kiel Mi kreskis, la penso de la majstro kreskis kun mi. En meditado Mi volus ofte vidi lia fotografia bildo aperi de ĝia malgranda kadro kaj, prenante vivantan formon, sidi antaŭ mi. Kiam mi provis tuŝi la piedojn de lia luma korpo, ĝi ŝanĝiĝus kaj denove fariĝus la bildo. Dum infanaĝo glitis en knabecon, mi trovis Lahiri Mahasaya transformita en mia menso de a malgranda bildo, lulita en a kadro, al a vivanta, lumiga ĉeesto. Mi ofte preĝis al li en momentoj de provo aŭ konfuzo, trovante en mi lian konsolan direkton. Komence mi funebriis, ĉar li jam ne fizike vivis. Kiam mi komencis por malkovri lian sekretan ĉieestecon, mi ne plu lamentis. Li ofte skribis al tiuj el siaj disĉiploj, kiuj estis tro fervoraj vidi lin: "Kial veni vidi miajn ostojn kaj karnon, kiam mi ĉiam estas ene de la atingi de via *kutastha* (spirita vido)?"

Mi estis benita ĉirkaŭ la aĝo de ok jaroj per mirinda resaniĝo per la foto de Lahiri Mahasaya. Ĉi tiu sperto intensigis mian amon. Dum mi estis ĉe nia familia bieno en Ichapur, Bengalio, mi estis trafita de azia ĥolero. Mia vivo estis senespera; la kuracistoj povis fari... nenio. Ĉe mia litrando, Patrino panike gestis al mi rigardi la bildon de Lahiri Mahasaya sur la muro super mia kapo.

"Krenu antaŭ li mense!" Ŝi sciis, ke mi estas tro malforta eĉ por levi miajn manojn por saluti. "Se vi vere montros vian sindonemon kaj interne genuos antaŭ li, via vivo estos savita!"

Mi rigardis lian foton kaj vidis tie blindigan lumon, kiu ĉirkaŭvolvis mian korpon kaj la tutan ĉambro. Mia naŭzo kaj aliaj nekontroleblaj simptomoj malaperis; mi estis bone. Tuj mi sentis min sufiĉe forta por kliniĝi kaj tuŝi la piedojn de Patrino pro aprezo pro ŝia nemezurebla fido al sia gurunio. Patrino premis sian kapon plurfoje

kontraŭ la malgrandan bildon.

"Ho Ĉieestanta Majstro, Mi danki vin tio via lumo havas resanigita mia filo!"

Mi komprenis, ke ankaŭ ŝi atestis la luman flamon, per kiu mi tuj resaniĝis de kutime mortiga malsano.

Unu el miaj plej valoraj posedaĵoj estas tiu sama foto. Donita al Patro de Lahiri Mahasaya mem, ĝi portas sanktan vibradon. La bildo havis miraklan originon. Mi aŭdis la rakonton de la frato-disĉiplo de Patro, Kali Kumar Roy.

Ŝajnas, ke la majstro abomenis esti fotita. Malgraŭ lia protesto, oni iam prenis grupan foton de li kaj grupo da fervoruloj, inkluzive de Kali Kumar Roy. Mirigita fotisto malkovris, ke la plato, kiu havis klarajn bildojn de ĉiuj disĉiploj, montris nenion pli ol malplenan spacon en la centro, kie li racie atendis trovi la konturojn de Lahiri Mahasaya. La fenomeno estis vaste diskutita.

Iu studento kaj sperta fotisto, Ganga Dhar Babu, fanfaronis, ke la fuĝanta figuro ne eskapos lin. La sekvan matenon, dum la guro sidis en lotusa pozo sur ligna benko kun ekrano malantaŭ li, Ganga Dhar Babu alvenis kun sia ekipaĵo. Farante ĉiujn antaŭzorgojn por sukceso, li avide eksponis dek du platojn. Sur ĉiu li baldaŭ trovis la premsignon de la ligna benko kaj ekrano, sed denove la formularo de la majstro mankis.

Kun larmoj kaj frakasita fiereco, Ganga Dhar Babu serĉis sian guruon. Daŭris multajn horojn antaŭ ol Lahiri Mahasaya rompis sian silenton per graveda komento:

"Mi estas Spirito. Povas via fotilo reflekti la ĉieesta Nevidebla?"

"Mi vidas, ke ĝi ne povas! Sed, Sankta Sinjoro, mi ame deziras bildon de la korpa templo, kie sole, al mia mallarĝa vizio, tiu Spirito ŝajnas plene loĝi."

"Venu, tiam, morgaŭ mateno. Mi volo pozo por vi."

Denove la fotisto enfokusigis sian fotilon. Ĉi-foje la sankta figuro, ne kovrita de mistera neperceptebleco, estis akra sur la plato. La majstro neniam plu pozis por bildo; almenaŭ, mi vidis neniun.

La foto estas reproduktita en ĉi tiu libro. La helaj trajtoj de Lahiri Mahasaya, de universala rolantaro, apenaŭ sugestas al kiu raso li apartenis. Lia intensa ĝojo pri Dio-komunio estas iomete rivelita en a iom enigma rideto. Lia okuloj, duono malfermita al indiki a nominala direkto sur la ekstera mondo, estas ankaŭ duone fermitaj. Tute indiferenta pri la kompatindaj allogaĵoj de la tero, li estis plene veka ĉiam al la spiritaj problemoj de serĉantoj, kiuj alproksimiĝis por lia malavareco.

Baldaŭ post mia resaniĝo per la potenco de la bildo de la guro, mi havis influan spiritan vizion. Sidante sur mia lito unu matenon, mi falis en profundan revadon.

"Kio estas malantaŭ la mallumo de fermitaj okuloj?" Ĉi tiu sonda penso venis

potence en mian menson. Grandega ekbrilo de lumo tuj manifestiĝis al mia interna rigardo. Diaj formoj de sanktuloj, sidantaj en medita pozo en montkavernoj, formiĝis kiel miniaturaj kinejaj bildoj sur la

granda ekrano de radianco en mia

frunto. "Kiu vi estas?" mi parolis laŭte.

"Ni estas la himalajaj jogistoj." La ĉiela respondo estas malfacile priskribebla; mia koro estis ravita.

"Ho, mi sopiras iri al Himalajo kaj fariĝi kiel vi!" La vizio malaperis, sed la arĝentaj radioj etendiĝis en ĉiam plilarĝiĝantaj cirkloj ĝis senfineco.

"Kio estas ĉi tio mirinda brilo?"

"Mi estas Iŝvaro. **1-11** "Mi estas Lumo." La voĉo estis kiel

murmurantaj nuboj. "Mi volas esti unu kun Vi!"

El la malrapida malkresko de mia dia ekstazo, mi savis permanentan heredaĵon de inspiro por serĉi Dion. "Li estas eterna, ĉiam nova Ĝojo!" Ĉi tiu memoro daŭris longe post la tago de raviĝo.

Alia frua rememoro estas elstara; kaj laŭvorte tia, ĉar mi portas la cikatron ĝis hodiaŭ. Mia pli aĝa fratino Uma kaj mi sidis frumatene sub *nim*- arbo en nia Gorakhpur-bieno. Ŝi helpis min per bengala enkonduko, kiam mi povis ŝpari mian rigardon de la proksimaj papagoj manĝantaj maturajn margosa-fruktojn. Uma plendis pri absceso sur sia kruro, kaj alportis vazon da ŝmiraĵo. Mi ŝmiris iom da la ŝmiraĵo sur mian antaŭbrakon.

"Kial fari vi uzo medikamento sur a sana brako?"

"Nu, fratino, mi sentas, ke mi havos absceson morgaŭ. Mi testas vian unguenton sur la loko, kie la absceso aperos."

"Vi malgranda mensogulo!"

"Fratino, ne faru voko mi a mensoganto ĝis vi vidi kio okazas en la mateno." Indigno plena mi.

Uma ne estis impresita, kaj trifoje ripetis sian mokon. Nefleksebla rezolucio sonis en mia voĉo dum mi malrapide respondis.

"Per la povo de mia volo, mi diras, ke morgaŭ mi havos sufiĉe grandan absceson en ĉi tiu sama loko sur mia brako; kaj *via* absceso ŝveliĝos ĝis duoble sia nuna grandeco!"

Mateno trovis min kun fortika absceso sur la indikita loko; la grandeco de la absceso de Uma duobliĝis. Kun kriego, mia fratino rapidis al Patrino. "Mukunda fariĝis

nekromancistino!" Serioze, Patrino instrukciis min neniam uzi la potencon de vortoj por fari damaĝon. Mi ĉiam memoris ŝian konsilon, kaj sekvis ĝin.

Mia boli estis kirurgie traktita. A rimarkebla cikatro, maldekstre de la kuracisto incizo, estas nuna hodiaŭ. Sur

mia dekstra antaŭbrako estas a konstanta memorigilo de la potenco en viro pura vorto.

Tiuj simplaj kaj ŝajne sendanĝeraj frazoj al Uma, parolitaj kun profunda koncentriĝo, posedis sufiĉan kaŝitan forton por eksplodi kiel bomboj kaj produkti definitivajn, kvankam malutilajn, efikojn. Mi komprenis poste, ke la eksplodema vibra povo en parolo povus esti saĝe direktita por liberigi ies vivon de malfacilaĵoj, kaj tiel funkcii sen cikatro aŭ riproĉo. **1-12**

Nia familio translokiĝis al Lahore en Panĝabo. Tie mi akiris bildon de la Dia Patrino en la formo de la Diino Kali. **1-13** Ĝi sanktigis malgrandan neformalan sanktejon sur la balkono de nia hejmo. Senduba konvinko trafis min, ke plenumiĝo kronus ĉiun el miaj preĝoj eldiritaj en tiu sankta loko. Starante tie kun Uma unu tagon, mi rigardis du kajtojn flugantajn super la tegmentoj de la konstruaĵoj kontraŭflanke de la tre mallarĝa strateto.

"Kial estas vi tiel kvieta?" Uma puŝita mi ludeme.

„Mi nur pensas pri kiel mirinde estas, ke Dia Patrino donas al mi ĉion,

kion mi petas.“ „Mi supozas, ke Ŝi donus al vi tiujn du kajtojn!“ Mia

fratino ridis moke.

"Kial ĉu ne?" Mi komencis silenta preĝoj por ilia posedo.

Matĉoj estas ludataj en Hindio per kajtoj, kies ŝnuroj estas kovritaj per gluo kaj muelita vitro. Ĉiu ludanto provas distranĉi la ŝnuron de sia kontraŭulo. Liberigita kajto flugas super la tegmentojn; estas tre amuze kapti ĝin. Ĉar Uma kaj mi estis sur la balkono, ŝajnis neeble, ke iu ajn lozita kajto povus fali en niajn manojn; ĝia ŝnuro nature pendiĝus super la tegmentoj.

La ludantoj trans la strateto komencis sian matĉon. Unu ŝnuro estis detranĉita; tuj la kajto ŝvebis en mia direkto. Ĝi restis senmova por momento, pro subita malpliigo de la brizo, kiu sufiĉis por firme impliki la ŝnuron kun kaktoplanto sur la kontraŭa domo. Perfekta buklo formiĝis por mia kapto. Mi transdonis la premion al Uma.

"Ĝi estis nur eksterordinara akcidento, kaj ne respondo al via preĝo. Se la alia kajto venos al vi, tiam mi kredos." La malhelaj okuloj de Fratino montris pli da miro ol ŝiaj vortoj.

Mi daŭrigis miajn preĝojn kun kresĉenda intenseco. Forta tiro fare de la alia ludanto rezultigis la subitan perdon de lia kajto. Ĝi direktiĝis al mi, dancante en la vento. Mia helpema asistanto, la kaktoplanto, denove fiksis la kajtan ŝnuron en la necesan buklo, per kiu mi povis kapti ĝin. Mi prezentis mian duan trofeon al Uma.

“Vere, Dia Patrino aŭskultas vin! Ĉio ĉi estas tro mistera por mi!” Fratino forkuris kiel timigita cervido.

.....
1-2 : Spirita instruisto; de Sanskrito radiko *gu r*, al levi, al levado.

1-3 : A praktikisto de jogo, "unio," antikva Hinda scienco de meditado sur Dio.

1-4 : Mia nomo estis ŝanĝita al Joganando kiam Mi eniris la antikva monaĥa Sūami Ordo en 1914. Mia gurunio donis al mi la religian titolon *Paramhansa* en 1935 (vidu ĉapitrojn [24](#) kaj [42](#)).

1-5 : Tradicie, la dua kasto de militistoj kaj regantoj.

1-6 : Ĉi tiuj antikva epopeoj estas la trezoro de Barato historio, mitologio, kaj filozofio. Unu "Ĉiu homo Biblioteko" volumeno, *.Ramajano kaj Mahabharato* , estas a kondensiĝo en Angla verso de Romesh Dutt (Nova Jorko: E. P. Dutton)

1-7 Ĉi tiu nobla sanskrita poemo, kiu aperas kiel parto de la *Mahabharato*- epopeo, estas la hindua Biblio. La plej poezia angla traduko estas "*The Celestial Song*" de *Edwin Arnold* (Filadelfio: David McKay, 75 cendoj). Unu el la plej bonaj tradukoj kun detala komentaĵo estas Sri Aurobindo-aj *Mesaĝo De La Gita* (Jupitero Gazetaro, 16 Semudoss Sankta, Madraso, Barato, 3,50 usonaj dolaroj).

1-8 : *Babuo* (Sinjoro) estas metita en Bengala nomoj ĉe la fino.

1-9 : La fenomenaj potencoj posedita de bonega majstroj estas klarigita en [ĉapitro 30](#) , "La Juro de Mirakloj."

1-10 : A joko tekniko per kio la sensa tumulto estas trankviligita, permesado viro al atingi unu ĉiam kreskanta identeco kun kosma konscio. (Vidu [ĉapitron 26](#).)

1-11 : A Sanskrita nomo por Dio kiel Reganto de la universo; de la radiko *Estas* , al regulo. Tie estas 108 nomoj por Dio en la hinduaj skribaĵoj, ĉiu portante malsaman nuancon de filozofia signifo.

1-12 : La senfina potencoj de sono derivi de la Kreiva Vorto, *Aum* , la kosma vibra potenco malantaŭ ĉio atomenergioj. Ĉiu vorto parolata kun klara konscio kaj profunda koncentriĝo havas materiigantan valoron. Laŭta aŭ silenta ripetado de inspiranta vortoj havas estinta trovita efika en Kueismo kaj simila sistemoj de psikoterapio; la sekreto mensogoj en la plifortigo de la menso vibra indico. La poeto Tennyson havas maldekstre ni, en lia *Memuaroj* , unu konto de lia ripetema rimedo por transiri preter la konscia menso en superkonscion:

la speco de veka tranco - ĉi tion pro manko de pli bona vorto - mi ofte havis, tute ekde la knabeco, kiam mi estis tute "sola," skribis Tennyson. "Ĉi tio okazis al mi per silenta *ripetado* de mia propra nomo al mi mem, ĝis subite, kvazaŭ pro la intenseco de la konscio pri individueco, la individueco mem ŝajnis dissolviĝi kaj forvaporigi en..." senlima estante, kaj ĉi tio ne a konfuzita ŝtato sed la plej klara, la plej certa de la plej certa, tute pretere vortoj — kie morto estis preskaŭ ridinda neebleco — la perdo de personeco (se tiel ĝi estus) ŝajnanta ne formorto, sed la sola vera vivo." Li skribis plu: "Ĝi ".ne estas nebula ekstazo, sed stato de transcendentia miro, asociita kun absoluta klareco de menso

1-13 : Kali estas a simbolo de Dio en la aspekto de eterna Patrino Naturo.

ĈAPITRO: 2

Mia Patrino Morto Kaj La Mistikulo Amuleto

Mia patrino plej granda deziro estis la geedziĝo de mia pli aĝa frato. "Ha, kiam Mi jen la vizaĝo de

"Edzino de Ananta, mi trovos la ĉielon sur ĉi tiu tero!" Mi ofte aŭdis Patrino esprimi per ĉi tiuj vortoj ŝian fortan hindan senton por familia kontinueco.

Mi estis ĉirkaŭ dek unu-jaraĝa kiam Ananta fianĉiĝis. Patrino estis en Kalkato, ĝoje kontrolante la geedziĝajn preparojn. Patro kaj mi solaj restis en nia hejmo en Bareilly en norda Hindio, de kie Patro estis translokitita post du jaroj en Lahore.

Mi antaŭe atestis la splendoron de nuptaj ritoj por miaj du pli aĝaj fratinoj, Roma kaj Uma; sed por Ananta, kiel la plej aĝa filo, la planoj estis vere kompleksaj. Patrino bonvenigis multajn parencojn, ĉiutage alvenantajn en Kalkaton el malproksimaj hejmoj. Ŝi loĝigis ilin komforte en granda, nove akirita domo ĉe 50 Amherst Street. Ĉio estis preta - la bankedaj bongustaĵoj, la gaja trono, sur kiu Frato estis portata al la hejmo de la estonta novedzino, la vicoj de koloraj lumoj, la gigantaj kartonaj elefantoj kaj kameloj, la anglaj, skotaj kaj hindaj orkestroj, la profesiaj distristoj, la pastroj por la antikvaj ritoj.

Patro kaj mi, en festa humoro, planis aliĝi al la familio ĝustatempe por la ceremonio. Tamen, baldaŭ antaŭ la granda tago, mi havis malbonaŭguran vizion.

Estis en Bareilly dum noktomezo. Dum mi dormis apud Patro sur la verando de nia bangalo, min vekis stranga flirtado de la moskitreto super la lito. La maldikaj kurtenoj disiĝis kaj mi vidis la amatan formon de mia patrino.

"Veku vian patron!" Ŝia voĉo estis nur flustro. "Prenu la unuan disponeblan trajnon, je la kvara horo ĉi-matene. Rapidu al Kalkato se vi volas vidi min!" La fantomosimila figuro malaperis.

"Patro, Patro! Panjo mortas!" La teruro en mia tono tuj vekis lin. Mi plorĝemis la fatalan novaĵon.

„Forgesu tiun vian halucinon.“ Patro donis sian karakterizan neon al nova situacio. „Via patrino estas en bonega sano. Se ni ricevos malbonajn novaĵojn, ni foriros morgaŭ.“

"Vi neniam pardonos al vi mem pro tio, ke vi ne komencis nun!" Angoro igis min aldoni amare, "Nek mi neniam pardonos al vi!"

La melankolia mateno venis kun klaraj vortoj: "Patrino danĝere malsana; geedziĝo prokrastita; venu tuj."

Patro kaj mi foriris malatente. Unu el miaj onkloj renkontis nin survoje ĉe transira haltejo. Trajno tondris al ni, minacante kun teleskopa kresko. El mia interna tumulto, subita decido ekestis ĵeti min sur la fervojajn relojn. Jam senigita, mi sentis, je mia patrino, mi ne povis elteni mondon subite dezertiĝintan ĝisoste. Mi amis Patrino kiel mian plej karan amikino sur la tero. Ŝiaj konsolaj nigraj okuloj estis

mia plej certa rifuĝo en la bagatelaj tragedioj de la infanaĝo.

"Ĉu ŝi ankoraŭ vivi?" Mi haltis por unu lasta demando al mia onklo.

„Kompreneble ŝi vivas!“ Li ne hezitis interpreti la malesperon sur mia vizaĝo. Sed mi apenaŭ kredis lin.

Kiam ni atingis nian hejmon en Kalkato, ni devis nur alfronti la impresan misteron de la morto. Mi kolapsis en preskaŭ senvivan staton. Jaroj pasis antaŭ ol ia ajn repaciĝo eniris mian koron. Sturmante la pordegojn de la ĉielo, miaj krioj fine alvokis la Dian Patriron. Ŝiaj vortoj alportis finan resanigon al miaj pusantaj vundoj:

"Mi estas tiu, kiu gardis vin, vivon post vivo, en la tenereco de multaj patrinoj! Vidu en Mia rigardo la du nigrajn okulojn, la perditajn belajn okulojn, kiujn vi serĉas!"

Patro kaj mi revenis al Bareilly baldaŭ post la kremaciaj ritoj por la amatoj. Ĉiumatene frue mi faris mizeran memorpilgrimadon al granda *ŝeoli*-arbo, kiu ombris la glatan, verd-oran gazonon antaŭ nia bangalo. En poeziaj momentoj, mi pensis, ke la blankaj *ŝeoli*-floroj disŝutis sin kun volonta sindonemo sur la herban altaron. Miksante larmojn kun la roso, mi ofte observis strangan alimondan lumon elirantan el la tagiĝo. Intensaj pikdoloroj de sopiro al Dio atakis min. Mi sentis min potence altirita al Himalajo.

Unu el miaj kuzoj, ĵus reveninta de vojaĝperiodo en la sanktaj montetoj, vizitis nin en Bareilly. Mi avide aŭskultis liajn rakontojn pri la altmontara loĝejo de jogistoj kaj ŝamioj. **2-1**

"Ni forkuru al Himalajo." Mia sugesto unu tagon al Dwarka Prasad, la juna filo de nia bienposedanto en Bareilly, falis sur nekomprenemajn orelojn. Li malkaŝis mian planon al mia pli aĝa frato, kiu ĵus alvenis por vidi Patron. Anstataŭ ridi malpeze pri ĉi tiu nepraktika skemo de malgranda knabo, Ananta certe celis ridindigi min.

"Kie estas via oranĝa robo? Vi ne povas esti a ŝami sen tio!"

Sed mi estis neklarigeble ravita de liaj vortoj. Ili alportis klaran bildon de mi mem vaganta tra Barato kiel monaĥo. Eble ili vekis memorojn pri pasinta vivo; ĉiukaze, mi komencis vidi kun kia natura facileco mi portus la veston de tiu antikva monaĥa ordeno.

Babilante unu matenon kun Dwarka, mi sentis amon por Dio malsuprenirantan kun lavanga forto. Mia kunulo nur parte atentis la sekvan elokventecon, sed mi tute aŭskultis min mem.

Mi fuĝis tiun posttagmezon al Naini Tal en la himalajaj antaŭmontoj. Ananta decide persekutis min; Mi estis devigita reiri malĝoje al Bareilly. La sola pilgrimado permesita al mi estis la kutima ĉe tagiĝo al la *ŝeoli*-arbo. Mia koro ploris pro la perditaj Patrinoj, homaj kaj diaj.

La ŝiro lasita en la familia ŝtofo pro la morto de Patrino estis neriparebla. Patro neniam reedziĝis dum siaj preskaŭ kvardek restantaj jaroj. Alprenante la malfacilan rolon de Patro-Patrino al sia malgranda grego, li fariĝis rimarkeble pli mola, pli alirebla. Kun trankvileco kaj kompreno, li solvis la diversajn familiajn problemojn. Post oficejaj horoj li retiriĝis kiel ermito al la ĉelo de sia ĉambro, praktikante *Krija Jogon* en dolĉa sereneco. Longe post la morto de Patrino, mi provis engaĝi...

Angla flegistino por prizorgi detalojn, kiuj pli komfortigus la vivon de miaj gepatroj. Sed Patro skuis la kapon.

Mia Patrino

A Disĉiplo de Lahiri Mahasaya

"Servo al mi finiĝis kun via patrino." Liaj okuloj estis malproksimaj kun dumviva sindonemo. "Mi ne akceptos helpon de iu ajn alia virino."

Dek kvar monatojn post la morto de Patrino, mi eksciis, ke ŝi lasis al mi gravan mesaĝon. Ananta ĉeestis ŝian mortliton kaj registris ŝiajn vortojn. Kvankam ŝi petis, ke la malkaŝo estu farita al mi post unu jaro, mia frato prokrastis. Li baldaŭ foriros de Bareilly al Kalkato, por edziĝi al la knabino, kiun Patrino elektis por li. 2-2 Unu vesperon li alvokis min al sia flanko.

„Mukunda, mi hezitis doni al vi strangajn novaĵojn.“ La tono de Ananta sonis rezignacie. „Mia timo estis flamigi vian deziron forlasi la hejmon. Sed ĉiuokaze vi brilas de dia ardo. Kiam mi kaptis vin antaŭ nelonge survoje al Himalajo, mi faris definitivitan decidon. Mi ne plu devas prokrasti la plenumon de mia solena promeso.“ Mia frato donis al mi malgrandan skatolon kaj transdonis la mesaĝon de Patrino.

“Ĉi tiuj vortoj estu mia fina beno, mia amata filo Mukunda!” diris Patrino. “Jen estas la horo, kiam mi devas rakonti kelkajn fenomenajn eventojn post via naskiĝo. Mi unue konis vian destinitan vojon, kiam vi estis nur bebo en miaj brakoj. Mi portis vin tiam al la hejmo de mia guro en Benareso. Preskaŭ kaŝita malantaŭ amaso da disĉiploj, mi apenaŭ povis vidi Lahiri Mahasaya, dum li sidis en profunda meditado.

"Dum mi karesis vin, mi preĝis, ke la granda guro atentu kaj donu benon. Dum mia silenta religia postulo intensiĝis, li malfermis siajn okulojn kaj gestis al mi alproksimiĝi. La aliaj malfermis vojon por mi; mi kliniĝis ĉe la sanktaj piedoj. Mia majstro sidigis vin sur siajn genuojn, metante sian manon sur vian frunton por spirite bapti vin."

"Patrino, via filo estos jogisto. Kiel spirita motoro, li portos multajn animojn al la regno de Dio."

"Mia koro saltis pro ĝojo, kiam mi trovis mian sekretan preĝon plenumita de la ĉioscia guro. Baldaŭ antaŭ via naskiĝo, li diris al mi, ke vi sekvos lian vojon."

"Pli poste, mia filo, via vizio de la Granda Lumo estis konata al mi kaj via fratino Roma, ĉar el la apuda ĉambro ni observis vin senmova sur la lito. Via malgranda vizaĝo lumiĝis; via voĉo..." resonis per fera decidemo dum vi parolis pri irado al Himalajo serĉante la Dion.

"Tiel, kara filo, mi eksciis, ke via vojo kuŝas malproksime de mondaj ambicioj. La plej unika evento en mia vivo alportis plian konfirmon - evento, kiu nun instigas mian mortlitan mesaĝon."

"Ĝi estis intervjuo kun saĝulo en Panĝabo. Dum nia familio loĝis en Lahore, unu matenon la servisto rapide eniris mian ĉambron."

"Mastrino, a stranga *sadhuo* 2-3 estas ĉi tie. Li insistas tio li "vidu la patrino de Mukunda."

"Tiaj simplaj vortoj profunde kortuŝis min; mi tuj iris saluti la vizitanton. Kliniĝante ĉe liaj piedoj, mi sentis, ke antaŭ mi estis vera homo de Dio."

"Patrino,' li diris, 'la grandaj majstroj volas sciigi vin, ke via restado sur la tero ne estos longa. Via sekva malsano estos via lasta.' 2-4 Estis silento, dum kiu mi sentis neniun alarmon sed nur vibron de granda paco. Fine li denove alparolis min:

"Vi estu la gardanto de iu arĝenta amuleto. Mi ne donos ĝin al vi hodiaŭ; por demonstri la veron en miaj vortoj, la talismano materialigos en viaj manoj morgaŭ dum vi meditas. Sur via mortlito, vi devas instrukcii vian plej aĝan filon Ananta konservi la amuleton dum unu jaro kaj poste transdoni ĝin al via dua filo. Mukunda komprenos la signifon de la talismano de la granduloj. Li ricevu ĝin ĉirkaŭ la tempo, kiam li estos preta rezigni ĉiujn mondajn esperojn kaj komenci sian gravan serĉadon de Dio. Kiam li estos konservinta la amuleton dum kelkaj jaroj, kaj kiam ĝi plenumis sian celon, ĝi malaperos. Eĉ se konservita en la plej sekreta loko, ĝi revenos de kie ĝi venis."

"Mi proponis almozojn 2-5 al la sanktulo, kaj kliniĝis antaŭ li kun granda respekto.

Ne prenante la oferon, li foriris kun beno. La sekvan vesperon, dum mi sidis kun falditaj manoj en meditado, arĝenta amuleto aperis inter miaj manplatoj, ĝuste kiel la *sadhuo* promesis. Ĝi sin montris de a malvarma, glata tuŝo. Mi havi ĵaluze gardata ĝi por pli ol du jaroj, kaj nun lasu ĝin en la gardado de Ananta. Ne funebru pri mi, ĉar mi estos kondukita de mia granda gurunio

en la brakoj de la Senfina. Adiaŭ, mia infano; la Kosma Patrino volo protekti vi."

Ekbrilo de lumo trafis min kun la posedo de la amuleto; multaj dormantaj memoroj vekigis. La talismano, ronda kaj antikva ĉarma, estis kovrita per sanskritaj literoj. Mi komprenis, ke ĝi venis de instruistoj de pasintaj vivoj, kiuj nevideble gvidis miajn paŝojn. Plia signifo efektive ekzistis; sed oni ne plene malkaŝas la koron de amuleto.

Kiel la talismano fine malaperis meze de profunde malfeliĉaj cirkonstancoj de mia vivo; kaj kiel ĝia perdo estis heroldo de mia gajno de guro, ne estas rakontebla en ĉi tiu ĉapitro.

Sed la malgranda knabo, frustrita en siaj provoj atingi Himalajon, ĉiutage vojaĝis malproksimen sur la flugiloj de sia amuleto.

2-1 : Sanskrito radiko signifo de *sūami* estas "li Monda Organizaĵo pri Sano estas unu kun lia Memo (*Sva*)." Aplikita al a membro de la Hinda ordo de monaĥoj, la titolo havas la formalan respekton de "la pastoro".

2-2 : La Hinda kutimo, per kio gepatroj elekti la vivpartnero por ilia infano, havas rezistis la malakra atakoj de tempo. La procento de feliĉaj hindaj geedzeco estas alta.

2-3 : Unu ermito; unu Monda Organizaĵo pri Sano persekutas a *sadhana* aŭ pado de spirita disciplino.

2-4 : Kiam Mi malkovrita de ĉi tiuj vortoj tio Patrino havis posedita sekreto scio de a mallonga vivo, Mi komprenita por la unua tempo kial ŝi havis estinta insista sur rapidante la planoj por Ananta geedzeco. Kvankam ŝi mortis antaŭe la geedziĝo, ŝia natura patrino deziro estis ĉeesti la ritojn.

2-5 : A kutima gesto de respekto al *sadhuoj* .

ĈAPITRO: 3

La Sanktulo Kun Du Korpoj

"Patro, se Mi promeso al reveno hejmo sen devigo, povas Mi preni a turismumado vojaĝo al Benareso?"

Mia fervora amo al vojaĝado malofte estis malhelpita de Patro. Li permesis al mi, eĉ kiel nur knabo, viziti multajn urbojn kaj pilgrimlokojn. Kutime unu aŭ pluraj el miaj amikoj akompanis min; ni vojaĝis komforte per unuaklasaj biletoj provizitaj de Patro. Lia pozicio kiel fervoja oficisto estis plene kontentiga por la nomadoj en la

familio.

Patro promesis al doni mia peto ŝuldata konsidero. La sekva tago li alvokita mi kaj tenis

eksteren a tien-reen enirpermesilo de Bareilly al Benareso, a nombro de rupio notoj, kaj du leteroj.

"Mi havas komercan aferon por proponi al amiko de Benareso, Kedar Nath Babu. Bedaŭrinde mi perdis lian adreson. Sed mi kredas, ke vi povos transdoni ĉi tiun leteron al li per nia komuna amiko, Swami Pranabananda. La ŝami, mia frato disĉiplo, atingis altan spiritan staturon. Vi profitos de lia kompanio; ĉi tiu dua noto servos kiel via enkonduko."

Patro okuloj briletis kiel li aldonis, "Menso, ne pli flugoj de hejmen!"

Mi ekiris kun la entuziasmo de miaj dek du jaroj (kvankam la tempo neniam malheligis mian ĝojon pri novaj scenoj kaj strangaj vizaĝoj). Atinginte Benareson, mi tuj iris al la loĝejo de la ŝami. La ĉefa pordo estis malfermita; mi iris al longa, halosimila ĉambro en la dua etaĝo. Sufiĉe fortika viro, portante nur pubotukon, sidis en lotusa pozo sur iomete levita platformo. Lia kapo kaj sen sulkoj estis glate razitaj; beata rideto ludis sur liaj lipoj. Por forigi mian penson, ke mi entrudiĝis, li salutis min kiel malnovan amikon.

" *Baba Anand* (feliĉo al mia kara)." Lia bonvenigo estis donita elkore per infaneca voĉo. Mi surgenuiĝis kaj tuŝis liajn piedojn.

"Ĉu vi Ŝami Ĉu Pranabanando?"

Li kapjesis. "Ĉu vi estas la filo de Bhagabati?" Liaj vortoj estis eldiritaj antaŭ ol mi havis tempon preni la leteron de Patro el mia poŝo. Mirigite, mi transdonis al li la prezentnoton, kiu nun ŝajnis superflua.

"Kompreneble mi trovos Kedar Nath Babu por vi." La sanktulo denove surprizis min per sia klarvido. Li ekrigardis la leteron kaj faris kelkajn amemajn aludojn al mia gepatro.

"Scias, mi ĝuas du pensiojn. Unu estas laŭ rekomendo de via patro, por kiu mi iam laboris en la fervojo oficejo. La alia estas de la rekomendo de mia Ĉiela Patro, por kiu mi konsciencie plenumis miajn terajn devojn en la vivo."

Mi trovis ĉi tiun rimarkon tre obskura. "Kian pension, sinjoro, vi ricevas de la Ĉiela Patro? Ĉu Li faligas monon sur viajn genuojn?"

Li ridis. "Mi celas pension de senfunda paco — rekompenco pro multaj jaroj da profunda meditado. Mi neniam plu sopiras monon. Miaj malmultaj materiaj bezonoj estas amplekse provizitaj. Poste vi komprenos la signifon de dua pensio."

Subite finante nian konversacion, la sanktulo grave senmoviĝis. Sfinksosimila aero lin ĉirkaŭprenis. Komence liaj okuloj brilis, kvazaŭ observante ion interesan, poste

malakriĝis. Mi hontiĝis pro lia paŭcilokvio; li ankoraŭ ne diris al mi, kiel mi povus renkonti la amikon de Patro. Iom maltrankvile, mi rigardis ĉirkaŭ mi en la nuda ĉambro, malplena krom ni du. Mia senokupa rigardo kaptis liajn lignajn sandalojn, kuŝantajn sub la platformo.

"Malgranda sinjoro, **3-1**" "Ne maltrankviliĝu. La viro, kiun vi volas vidi, estos kun vi post duonhoro." La jogisto legis mian menson - atingo ne tro malfacila nuntempe!

Denove li falis en nekompreneblan silenton. Mia horloĝo informis min, ke tridek minutoj pasis. La sŭami vekigis. "Mi kredas, ke Kedar Nath Babu alproksimiĝas al la pordo."

Mi aŭdis iun suprenirantan la ŝtuparon. Subite ekestis surprizita nekompreneo; miaj pensoj rapidis konfuzi: "Kiel eblas, ke la amiko de Patro estis alvokita al ĉi tiu loko sen la helpo de mesaĝisto? La sŭami parolis al neniuj krom mi ekde mia alveno!"

Subite mi forlasis la ĉambron kaj malsupreniris la ŝtuparon. Duonvoje mi renkontis maldikan, helhaŭtan viron de meza alteco. Li ŝajnis rapidi.

"Ĉu vi Kedar Nath Babuo?" Ekscito kolora mia voĉo.

"Jes. Ĉu vi ne estas la filo de Bhagabati, kiu atendis ĉi tie por renkonti min?" Li ridetis amikece .

"Sinjoro, kiel fari vi okazi al venu ĉi tie?" Mi felto konfuzita indigno super lia neklarigebla ĉeesto.

"Ĉio estas mistera hodiaŭ! Antaŭ malpli ol horo mi ĵus finis mian banon en la Gango kiam Sŭami Pranabanando alproksimiĝis mi. Mi havi ne ideo kiel li sciis Mi estis tie ĉe tio tempo.

"'La filo de Bhagabati atendas vin en mia apartamento,' li diris. 'Ĉu vi venos kun mi?' mi volonte konsentis. Dum ni antaŭeniris mane en mano, la sŭami en siaj lignaj sandaloj strange kapablis superi min, kvankam mi portis tiujn fortikajn promensuojn.

"'Kiom longe daŭros ĝis vi atingos mian lokon?' Pranabanandaji subite haltis por demandi al mi ĉi tiun demandon.

"Pri duono unu horo.

"'Mi havas ion alian farendan nuntempe.' Li rigardis min enigme. 'Mi devas lasi vin. Vi povas aliĝi al mi en mia domo, kie la filo de Bhagabati kaj mi atendos vin.'"

"Antaŭ ol mi povis protesti, li rapide preterkuris min kaj malaperis en la homamaso. Mi marŝis ĉi tien kiel eble plej rapide."

Ĉi tio klarigo nur pliigita mia konfuzo. Mi demandis kiel longa li havis konata la sŭami.

"Ni renkontiĝis kelkajn fojojn lastjare, sed ne lastatempe. Mi tre ĝojis revidi lin

hodiaŭ ĉe la banejo . "

"Mi ne povas kredi mia oreloj! Estas Mi perdante mia menso? Ĉu vi renkonti lin en a vizio, aŭ faris vi fakte

vidi lin, tuŝo lia mano, kaj aŭdi la sono de lia piedoj?"

„Mi ne scias, kion vi celas!“ Li ruĝiĝis kolere. „Mi ne mensogas al vi. Ĉu vi ne povas kompreni, ke nur per la ŝami mi povis scii, ke vi atendis min ĉi tie ?“

„Nu, tiu viro, Ŝami Pranabananda, ne forlasis mian vidon eĉ momenton de kiam mi unue venis antaŭ ĉirkaŭ unu horo.“ Mi elbuŝigis la tutan rakonton.

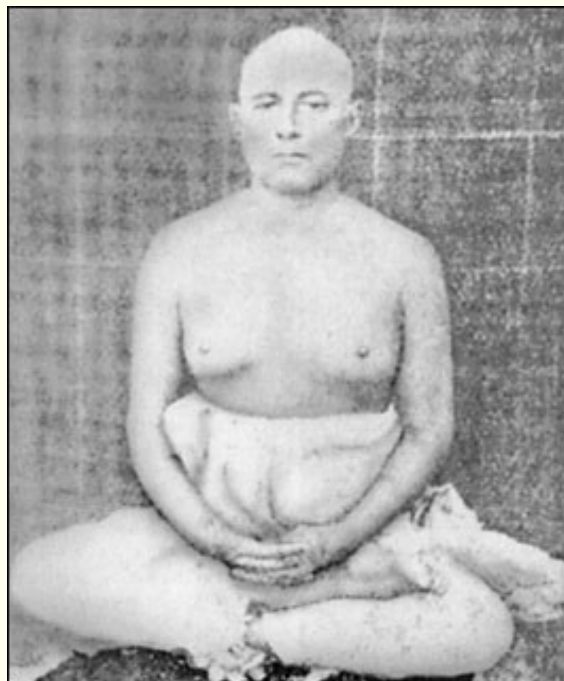
Liaj okuloj malfermiĝis larĝe. "Ĉu ni vivas en ĉi tiu materia epoko, aŭ ĉu ni sonĝas? Mi neniam atendis atesti tian miraklon en mia vivo! Mi pensis, ke ĉi tiu ŝami estis nur ordinara homo, kaj nun mi trovi, ke li povas materiigi ekstran korpon kaj prilabori ĝin!" Kune ni eniris la ĉambron de la sanktulo.

"Rigardu, tiuj estas ĝuste la sandaloj, kiujn li portis ĉe la *ghato* ," flustris Kedar Nath Babu. "Li estis vestita nur per pubotuko, ĝuste kiel mi vidas lin nun."

Kiel la vizitanto klinita antaŭe lin, la sanktulo turniĝis al mi kun a priduba rideto.

"Kial vi estas miregigita pri ĉio ĉi? La subtila unueco de la fenomenaj mondo ne estas kaŝita de veraj jogistoj. Mi tuj vidas kaj konversacias kun miaj disĉiploj en malproksima Kalkato. Ili povas simile transcendi laŭvole ĉiun obstaklon de kruda materio."

Verŝajne por vekita spirita fervoro en mia juna brusto la ŝamio malestimis al diri mi de lia potencoj de astrala radio kaj televido. **3-2** Sed anstataŭe de entuziasmo, mi spertis nur respektplenan timon. Ĉar mi estis destinita entrepreni mian dian serĉadon per unu aparta guro - Sri Yukteswar, kiun mi ankoraŭ ne renkontis - mi sentis neniun inklinon akcepti Pranabananda kiel mian instruiston. Mi ekrigardis lin dubinde, scivolante ĉu ĝi ĉu estis li aŭ lia ekvivalento antaŭ mi.

Sūami Pranabanando
"La Sanktulo Kun Du Korpoj"

Unu Ekzaltita Disĉiplo de Lahiri Mahasaya

La majstro penis forigi mian maltrankvilon per donaco de animveka rigardo, kaj per kelkaj inspiraj vortoj pri sia guro.

"Lahiri Mahasaya estis la plej granda jogisto Mi iam ajn sciis. Li estis Dieco Sin mem en la formo de karno."

Se disĉiplo, mi pripensis, povus laŭvole materiigi ekstran karnan formon, kiaj mirakloj efektive povus esti malpermesitaj al lia majstro?

"Mi diros al vi kiom valorega estas la helpo de guro. Mi kutimis mediti kun alia disĉiplo dum ok horoj ĉiunokte. Ni devis labori ĉe la fervoja oficejo dumtage. Trovante malfacilaĵojn plenumi miajn klerikalajn devojn, mi deziris dediĉi mian tutan tempon al Dio. Dum ok jaroj mi persistis, meditante duonon de la nokto. Mi havis mirindajn rezultojn; grandegaj spiritaĵoj perceptoj lumigis mian menson. Sed malgranda vualo ĉiam restis inter mi kaj la Senfina. Eĉ kun superhoma seriozeco, mi trovis, ke la fina nerevokebla kuniĝo estis rifuzita al mi. Unu vesperon mi vizitis Lahiri Mahasaya kaj petegis por lia dia propeto. Miaj insistoj daŭris dum la tuta nokto."

"Anĝela Guro, mia spirita angoro estas tia, ke mi ne plu povas elteni mian vivon sen renkonti la Grandan Amaton vizaĝ-al-vizaĝe!"

"Kio povas Mi fari? Vi devas mediti pli profunde."

"Mi petegas Vin, ho Dio mia Majstro! Mi vidas Vin materialigitan antaŭ mi en fizika korpo; benu min, ke mi povu percepti Vin en Via senfina formo!"

"Lahiri Mahasaya etendis sian manon en bonkora gesto. 'Vi povas iri nun kaj mediti. Mi propetis por vi ĉe Bramo.' **3-3**

"Senmezureble levita, mi revenis al mia hejmo. En meditado tiun nokton, la brulanta Celo de mia vivo estis atingita. Nun mi senĉese ĝuas la spiritan pension. Neniam de tiu tago la Feliĉa Kreinto restis kaŝita de miaj okuloj malantaŭ ia ajn ekrano de iluzio."

La vizaĝo de Pranabananda estis plena de dia lumo. La paco de alia mondo eniris mian koron; ĉia timo forflugis. La sanktulo faris plian konfidon.

"Kelkajn monatojn poste mi revenis al Lahiri Mahasaya kaj provis danki lin pro lia donaco de la senfina donaco. Tiam mi menciis alian aferon."

"Dia Guruo, mi ne plu povas labori en la oficejo. Bonvolu liberigi min. Bramo tenas min konstante ebria."

"Petu pension de via firmao." "Kian

kialon mi donu, tiel frue en mia servo?'

"Diru kion vi sentas."

"La sekva tago Mi farita mia aplikaĵo. La kuracisto demandis la grundoj por mia trofrua peto.

"Ĉe la laborejo, mi sentas superfortan senton leviĝantan en mia spino. **3-4** Ĝi trafenbras mian tutan korpon, maltaŭgigante min por la plenumado de miaj devoj.

"Sen plua demandado la kuracisto forte rekomendis al mi pension, kiun mi baldaŭ ricevis. Mi scias, ke la dia volo de Lahiri Mahasaya funkciis per la kuracisto kaj la fervojaj oficistoj, inkluzive de via patro. Aŭtomate ili obeis la spiritan direkton de la granda guro, kaj liberigis min por vivo de nerompita komuneco kun la Amato." **3-5**

Post tiu ĉi eksterordinara revelacio, Swami Pranabananda retiriĝis en unu el siaj longaj silentoj. Dum Mi adiaŭis, respektante liajn piedojn, li donis al mi sian benon:

"Via vivo apartenas al la vojo de rezigno kaj jogo. Mi revidos vin, kun via patro, poste." La jaroj plenumis ambaŭ ĉi tiujn antaŭdirojn. **3-6**

Kedar Nath Babu marŝis apud mi en la kreskanta mallumo. Mi transdonis la leteron de Patro, kiun mia kunulo legis sub stratlanterno.

"Via patro proponas, ke mi prenu postenon en la oficejo de lia fervoja kompanio en Kalkato. Kiel agrable estas antaŭĝoji pri almenaŭ unu el la pensioj, kiujn ĝuas Sŭami Pranabananda! Sed tio estas neebla; mi ne povas forlasi Benareson. Ve, du korpoj ankoraŭ ne estas por mi!"

3-1 : *Ĉoto Mahasaya* estas la termino de kiu a nombro de Hinda sanktuloj adresita mi. Ĝi tradukiĝas "malgranda sinjoro."

3-2 Laŭ sia propra maniero, fizika scienco asertas la validecon de leĝoj malkovritaj de jogistoj per mensa scienco. Ekzemple, a manifestacio tio viro havas televida potencoj estis donita sur Novembro 26, 1934 ĉe la Reĝa Universitato de Romo. "D-ro Giuseppe Calligaris, profesoro pri neŭropsikologio, premis certajn punktojn de la korpo de subjekto, kaj la subjekto respondis per detalaj priskriboj de aliaj personoj kaj objektoj sur la kontraŭa flanko de muro. D-ro Calligaris diris al la aliaj profesoroj, ke se certaj areoj sur la haŭto estas agitataj, la subjekto ricevas supersensajn impresojn, kiuj ebligas al li vidi objektojn, kiujn li alie ne povus percepti. Por ebligi al sia subjekto distingi objektojn sur la alia flanko de muro, Profesoro Calligaris premis lokon dekstre de la torako dum dek kvin minutoj. D-ro Calligaris diris, ke se aliaj punktoj de la korpo estas agitataj, la subjektoj povas vidi objektojn je ajna distanco, sendepende de ĉu ili iam antaŭe vidis tiujn objektojn."

3-3 : Dio en Lia aspekto de Kreinto; de Sanskrito radiko *brih* , al plivastiĝi. Kiam Emerson-a poemo *Bramo* aperis en la *Atlantiko Ĉiumonate* en 1857, plej la legantoj estis konfuzita. Emerson ridetis. "Diru ilin," li diris, "al diri 'Jehova' anstataŭ 'Bramo' kaj ili ne sentos ian ajn perpleksecon."

3-4 : En profunda meditado, la unua sperto de Spirito estas sur la altaro de la spino, kaj tiam en la cerbo. La Torenta

feliĉo estas superforta, sed la jogisto lernas kontroli ĝiajn eksterajn manifestiĝojn.

3-5 : Post lia emeritiĝo, Pranabanando skribis unu de la plej profunda komentaĵoj sur la *Bhagavad* Gita, havebla en la bengala kaj hinda lingvoj.

ĈAPITRO: 4

Mia Interrompita Flugo Direkte al La Himalajo

"Forlasu vian klasĉambron sub iu bagatela preteksto, kaj luu taksion. Haltu en la strateto, kie neniuj en mia domo povas vidi vin."

Jen estis miaj finaj instrukcioj al Amar Mitter, mezlerneja amiko, kiu planis akompani min al Himalajo. Ni elektis la sekvan tagon por nia flugo. Antaŭzorgoj estis necesaj, ĉar Ananta montris atenteman okulon. Li estis decidita malhelpi la fuĝplanojn, kiujn li suspektis esti la plej gravaj en mia menso. La amuleto, kiel spirita gisto, silente laboris en mi. Meze de la himalajaj neĝoj, mi esperis trovi la majstron, kies vizaĝo ofte aperis al mi en vizioj.

La familio nun loĝis en Kalkato, kien Patro estis translokigita por ĉiam. Sekvante la patriarkan hindan kutimon, Ananta venigis sian fianĉinon por loĝi en nia hejmo, nun ĉe 4 Gurpar Road. Tie en malgranda mansarda ĉambro mi okupiĝis pri ĉiutagaj meditadoj kaj preparis mian menson por la dia serĉado.

La memorinda mateno alvenis kun malbonaŭgura pluvo. Aŭdante la radojn de la kaleŝo de Amar sur la vojo, mi rapide kunligis kovrilon, paron da sandaloj, la bildon de Lahiri Mahasaya, kopion de la *Bhagavad Gita*, ĉenon da preĝperloj, kaj du pubotukojn. Ĉi tiun faskon mi ĵetis el la fenestro de mia tria etaĝo. Mi kuris malsupren laŭ la ŝtuparo kaj preterpasis mian onklon, kiu aĉetis fiŝojn ĉe la pordo.

"Kio estas la ekscito?" Lia rigardo vagis suspektinde super mia persono.

Mi donis al li nedevigan rideton kaj iris al la strateto. Reprenante mian pakaĵon, mi aliĝis al Amar kun konspira singardemo. Ni veturis al Chadni Chowk, varcentro. Dum monatoj ni ŝparis nian monsumon por aĉeti anglajn vestaĵojn. Sciante, ke mia lerta frato povus facile ludi la rolon de detektivo, ni pensis superruzi lin per eŭropa vestaĵo.

Survoje al la stacio, ni haltis por trovi mian kuzon, Jotin Ghosh, kiun mi nomis

Jatinda. Li estis nova konvertito, sopirante guruon en Himalajo. Li surmetis la novan veston, kiun ni havis pretan. Bone kamuflita, ni esperis! Profunda ĝojo ekregis niajn korojn.

“Ni nun bezonas nur tolŝuojn.” Mi kondukis miajn kunulojn al butiko, kiu montris ŝuojn kun kaŭĉukaj plandoj. “Artikoloj de ledο, akirita nur tra la buĉado de bestoj, devas esti forestanta sur ĉi tiu sankta vojaĝo.” Mi haltis sur la strato por forigi la ledan kovrilon de mia *Bhagavad Gita*, kaj la ledajn rimenojn de mia angle farita *sola topee* (kasko).

Ĉe la stacidomo ni aĉetis biletojn al Burdwan, kie ni planis translokiĝi al Hardwar en la himalajaj antaŭmontoj. Tuj kiam la trajno, kiel ni mem, ekflugis, mi esprimis kelkajn el miaj gloraj antaŭĝojoj.

„Nur imagu!“ mi ekkriis. „Ni estos iniciatitaj de la majstroj kaj spertos la trancon de kosma konscio. Nia karno estos ŝarĝita per tia magnetismo, ke sovaĝaj bestoj de Himalajo malsovaĝe alproksimiĝos al ni. Tigroj estos nur mildaj domkatoj atendantaj niajn karesojn!“

Tiu ĉi rimarko — bildigo de perspektivo, kiun mi konsideris rava, kaj metafore kaj laŭvorte — elvokis entuziasman rideton de Amar. Sed Jatinda deturnis lian rigardon, direktante ĝin tra la fenestro al la kuranta pejzaĝo.

"La mono estu dividita en tri partojn." Jatinda rompis longan silenton per ĉi tiu sugesto. "Ĉiu el ni aĉetu sian propran bileton ĉe Burdwan. Tiel neniu ĉe la stacio supozos, ke ni forkuras kune."

Mi sensuspekte konsentis. Ĉe krepusko nia trajno haltis ĉe Burdwan. Jatinda eniris la biletvendejon; Amar kaj mi sidiĝis sur la kajo. Ni atendis dek kvin minutojn, poste faris vanajn demandojn.

Serĉante en ĉiuj direktoj, ni kriis la nomon de Jatinda kun la urĝeco de timo. Sed li malaperis en la malluma nekonataĵo ĉirkaŭ la malgranda stacio.

Mi estis tute konsternita, ŝokita ĝis stranga sensentemo. Ke Dio toleru ĉi tiun depriman epizodon! La romantika okazo de mia unua zorge planita flugo post Li estis kruele difektita.

"Amar, ni devas reiri hejmen." Mi ploris kiel infano. "La kruela foriro de Jatinda estas malbona antaŭsigno. Ĉi tiu vojaĝo estas destinita al malsukceso."

"Ĉu ĉi tio via amo por la Sinjoro? Ne povas vi stari la malgranda testo de a perfida kunulo?"

Per la sugesto de Amar pri dia testo, mia koro trankviliĝis. Ni refreŝigis nin per famaj Burdwan-aj dolĉaĵoj, *sitabhog* (manĝaĵo por la diino) kaj *motiĉur* (buletoj el dolĉa perlo). Post kelkaj horoj, ni enveturis al Hardwar, tra Bareilly. Ŝanĝante trajnojn ĉe Moghul Serai, ni diskutis gravan aferon dum ni atendis sur la kajo.

"Amar, ni baldaŭ eble estos detale pridemanditaj de fervojaj oficistoj. Mi ne subtaksas la eltrovemon de mia frato! Sendepende de la rezulto, mi ne diros malveron."

"Ĉiuj Mi demandi de vi, Mukunda, estas al konservi ankoraŭ. Ne faru rido aŭ rideto dum Mi estas parolado."

En tiu momento, eŭropa staciagento alparolis min. Li svingis telegramon, kies signifon mi tuj komprenis.

"Ĉu vi kurado for de hejmo en kolero?"

„Ne!“ Mi ĝojis, ke lia elekto de vortoj permesis al mi respondi emfaze. Ne kolero, sed „dia melankolio“ respondecis, mi sciis, pri mia netradicia konduto.

La oficisto tiam turnis sin al Amar. La sekva duelo de intelektoj apenaŭ permesis al mi konservi la konsilitan stoikan gravecon.

„Kie estas la tria knabo?“ La viro enŝovis plenan sonon de aŭtoritato en sian voĉon. „Venu; diru la veron!“

"Sinjoro, mi rimarkas, ke vi portas okulvitrojn. Ĉu vi ne vidas, ke ni estas nur du?" Amar ridetis impertinente. "Mi ne estas magiisto; mi ne povas elvoki trian kunulon."

La oficisto, videble konfuzita de tiu impertinenteco, serĉis novan

atakkampon. "Kia estas via nomo?"

"Mi nomiĝas Tomaso. Mi estas la filo de angla patrino kaj konvertita kristana barata patro." "Kia estas la nomo de via amiko?"

"Mi voko lin Thompson."

Tiam mia interna gajeco atingis zeniton; mi senceremonie direktis min al la trajno, fajfante por foriro. Amar sekvis kun la oficisto, kiu estis sufiĉe kredema kaj kompleza meti nin en eŭropan kupeon. Evidente lin doloris pensi pri du duonanglaj knaboj vojaĝantaj en la sekcio asignita al indiĝenoj. Post lia ĝentila eliro, mi kuŝiĝis sur la sidlokon kaj ridis senbride. Mia amiko montris ĝojan kontenton pro tio, ke li superruzis veteranan eŭropan oficiston.

Sur la kajo mi sukcesis legi la telegramon. De mia frato, ĝi estis jena: "Tri bengalaj knaboj en anglaj vestaĵoj forkurantaj de hejmo al Hardwar tra Moghul Serai. Bonvolu deteni ilin ĝis mia alveno. Sufiĉa rekompenco pro viaj servoj."

"Amar, mi diris al vi ne lasi markitajn horarojn en via hejmo." Mia rigardo estis riproĉa. "Frato certe trovis unu tie."

Mia amiko ŝafe agnoskis la puŝon. Ni haltis nelonge en Bareilly, kie Dwarka Prasad

atendis nin kun telegramo de Ananta. Mia malnova amiko kuraĝe provis deteni nin;
mi konvinkis lin, ke nia fuĝo ne estis entreprenita malpeze. Kiel antaŭe, Dwarka

rifuzis mia invito al aro antaŭen al la Himalajo.

Dum nia trajno haltis en stacio tiun nokton, kaj mi estis duone dormanta, Amar estis vekita de alia demandanta oficisto. Ankaŭ li fariĝis viktimo de la hibridaj ĉarmoj de "Tomaso" kaj "Thompson". La trajno triumfe portis nin al tagiĝo en Hardwar. La majestaj montoj alloge leviĝis en la distanco. Ni rapidis tra la stacio kaj eniris la liberecon de la urbaj homamasoj. Nia unua ago estis ŝanĝi nin al indiĝenaj kostumoj, ĉar Ananta iel penetris nian eŭropan alivestiĝon. Antaŭento de kapto pezis sur mia menso.

Konsiderante konvene tuj forlasi Hardwar, ni aĉetis biletojn por iri norden al Riŝikeŝo, grundo longe sanktigita de la piedoj de multaj mastroj. Mi jam eniris la trajnon, dum Amar malfruis sur la kajo. Lin subite haltigis krio de policano. Nia nebonvena gardanto eskortis nin al stacidoma bangalo kaj transprenis nian monon. Li ĝentile klarigis, ke estas lia devo teni nin ĝis la alveno de mia pli aĝa frato.

Lernado tio la fiforestantoj celloko havis estinta la Himalajo, la oficiro rilata a stranga rakonto.

"Mi vidas, ke vi frenezas pri sanktuloj! Vi neniam renkontos pli grandan homon de Dio ol tiun, kiun mi vidis." nur hieraŭ. Mia kolego kaj oficiro unue renkontis lin antaŭ kvin tagoj. Ni patrolis apud la Gango, atente serĉante certan murdinton. Niaj instrukcioj estis kapti lin, vivan aŭ mortintan. Oni sciis, ke li maskis sin kiel *sadhuo* por rabi pilgrimantojn. Iom antaŭ ni, ni ekvidis figuron, kiu similis la priskribon de la krimulo. Li ignoris nian ordonon halti; ni kuris por superforti lin. Alproksimiĝante al lia dorso, mi svingis mian hakilon kun grandega forto; la dekstra brako de la viro estis preskaŭ tute detranĉita de lia korpo.

"Sen kriego aŭ ia ajn ekrigardo al la terura vundo, la fremdulo mirige daŭrigis sian rapidan paŝon. Dum ni saltis antaŭ lin, li parolis mallaŭte."

"Mi estas ne la murdinto vi estas serĉante.

"Mi estis profunde hontigita vidante, ke mi vundis la personon de diaspekta saĝulo. Surgenuiĝante min ĉe liaj piedoj, mi petegis lian pardonon kaj ofertis mian turbanon por haltigi la pezajn sangoŝprucojn.

“‘Filo, tio estis nur komprenebla eraro viaflanke.’ La sanktulo rigardis min afable. ‘Kuru, kaj ne riproĉu vin. La Amata Patrino zorgas pri mi.’ Li puŝis sian pendantan brakon en ĝian stumpeton kaj jen! ĝi algluiĝis; la sango neklarigeble ĉesis flui.

""Venu al mi sub tiun arbon post tri tagoj kaj vi trovos min plene resanigita. Tiel vi sentos neniun penton.""

"Hieraŭ mia oficira kunfrato kaj mi iris fervore al la difinita loko. La *sadhuo* estis tie kaj

permesis al ni ekzameni lian brakon. Ĝi portis neniun cikatron aŭ spuron de doloro!"

"Mi estas irante per Riŝikeŝo al la Himalaja solecoj. Li benita nin kiel li foriris rapide.
Mi

senti tio mia vivo havas estinta levita tra lia sankteco."

La oficiro finis per pia ekkrio; lia sperto evidente movis lin preter liajn kutimajn profundojn. Kun impresa gesto, li transdonis al mi presitan eltondaĵon pri la miraklo. Laŭ la kutima misprezenta maniero de la sensacia speco de gazeto (ne mankas, bedaŭrinde! eĉ en Barato), la versio de la raportisto estis iomete troigita: ĝi indikis, ke la *sadhuo* estis preskaŭ senkapigita!

Amar kaj mi lamentis, ke ni maltrafis la grandan jogulon, kiu povis pardoni sian persekutanton tiel Kristosimila. Barato, materie malriĉa dum la lastaj du jarcentoj, tamen havas neelĉerpeblan fonduson de dia riĉeco; spiritaj "nubskrapuloj" povas esti foje renkontataj ĉe la vojo, eĉ de mondaj homoj kiel ĉi tiu policano.

Ni dankis la oficiron pro tio, ke li mildigis nian enuon per lia mirinda rakonto. Li verŝajne sugestis, ke li estas pli bonŝanca ol ni: li renkontis lumigitan sanktulon sen peno; nia serioza serĉado finiĝis, ne ĉe la piedoj de majstro, sed en kruda policejo!

Tiel proksime al Himalajo kaj tamen, en nia kaptiteco, tiel malproksime, mi diris al Amar, ke mi sentis min duoble instigita serĉi liberecon.

"Ni foriru kiam okazo aperos. Ni povas iri piede al sankta Riŝikeŝo." Mi ridetis kuraĝige.

Sed mia kunulo fariĝis pesimista tuj kiam la firma apogilo de nia mono estis prenita de ni.

"Se ni komencus migradon tra tia danĝera ĝangalo, ni finus ne en la urbo de sanktuloj, sed en la stomakoj de tigroj!"

La frato de Ananta kaj Amar alvenis post tri tagoj. Amar salutis sian parencon kun amema trankviliĝo. Mi ne estis repaciĝinta; Ananta ricevis de mi nenion pli ol severan riproĉon.

„Mi komprenas viajn sentojn.“ Mia frato parolis trankvilige. „Mi nur petas de vi akompani min al Benareso por renkonti certan sanktulon, kaj poste iri al Kalkato por viziti vian funebrantan patron dum kelkaj tagoj. Poste vi povos rekomenci vian serĉadon ĉi tie por majstro.“

Amar eniris la konversacion je ĉi tiu punkto por malkonfesi ĉian intencon reveni al Hardwar kun mi. Li ĝuis la familian varmecon. Sed mi sciis, ke mi neniam forlasos la serĉadon de mia guro.

Nia festo entrainigita por Benareso. Tie Mi havis a singularo kaj tuja respondo al mia preĝoj.

Ruzan planon antaŭaranĝis Ananta. Antaŭ ol vidi min ĉe Hardwar, li haltis en

Benareso por peti iun skriban aŭtoritaton intervjui min poste. Kaj la pandito kaj lia filo promesis entrepreni malpersvadon de mi de la vojo de *sannyasi* . **4-1**

Ananta kondukis min al ilia hejmo. La filo, juna viro kun vigla maniero, salutis min en la korto. Li okupiĝis pri longa filozofia diskuto kun mi. Pretendante havi klarvidan scion pri mia estonteco, li malakceptis mian ideon pri esti monaĥo.

"Vi renkontos konstantan malfeliĉon, kaj ne povos trovi Dion, se vi insistas forlasi viajn ordinarajn respondecojn! Vi ne povas ellabori vian pasintan karmon 4-2" sen mondaj spertoj."

La senmortaj vortoj de Kriŝno leviĝis al miaj lipoj responde: "Eĉ tiu kun la plej malbona karmo, kiu senĉese meditas pri Mi, rapide perdas la efikojn de siaj pasintaj malbonaj agoj. Fariĝante nobla animo, li baldaŭ atingas eternan pacon. Arĝuno, sciuiton certe: la fervorulo, kiu fidis Min, neniam pereas!" 4-3

Sed la fortaj antaŭdiroj de la junulo iomete skuis mian fidon. Kun la tuta fervoro de mia koro mi silente preĝis al Dio:

"Bonvolu solvi mian konfuzon kaj respondu al mi, ĝuste ĉi tie kaj nun, ĉu Vi deziras, ke mi vivu la vivon de rezignanto aŭ mondano!"

Mi rimarkis *sadhuon* kun nobla vizaĝo starantan tuj ekster la korto de la domo de la pandito. Evidente li aŭdis la viglan konversacion inter la mem-nomita klarvidanto kaj mi, ĉar la fremdulo vokis min al sia flanko. Mi sentis grandegan potencon flui el lia trankvilo. okuloj.

"Filo, ne aŭskultu tiun ignoranton. Responde al via preĝo, la Sinjoro diras al mi certigi vin, ke via sola vojo en ĉi tiu vivo estas tiu de la rezignanto."

Kun miro kiel bone kiel dankemo, Mi ridetis feliĉe ĉe ĉi tio decida mesaĝo.

"Foriru de tiu viro!" La "nesciulo" vokis min el la korto. Mia sanktula gvidanto levis sian manon benante kaj malrapide foriris.

„Tiu *sadhuo* estas same freneza kiel vi.“ Estis la grizkapa eksperto, kiu faris ĉi tiun ĉarman rimarkon. Li kaj lia filo rigardis min malĝoje. „Mi aŭdis, ke ankaŭ li forlasis sian hejmon en neklara serĉado de Dio.“

Mi forturniĝis. Al Ananta mi rimarkigis, ke mi ne plu diskutos kun niaj gastigantoj. Mia frato konsentis pri tuja foriro; ni baldaŭ surtrajnon por Kalkato.

Mi stari malantaŭ mia pli aĝa frato, Ananta.

Lasta Solstica Festo celebrata de Sri Yukteswar, decembro 1935. Mia Guruo sidas en la centro; mi estas dekstre de li, en la granda korto de lia ermitejo en Serampore.

„Sinjoro Detektivo, kiel vi malkovris, ke mi forkuris kun du kunuloj?“ Mi eligis mian viglan scivolemon al Ananta dum nia hejmenvojaĝo. Li ridetis malicete.

"En via lernejo, mi trovis, ke Amar forlasis sian klasĉambron kaj ne revenis. Mi iris

al lia hejmo la sekvan matenon kaj elterigis markitan horaron. La patro de Amar ĵus foriris."

kaleŝo kaj estis parolado al la koĉero.

“‘Mia filo ne rajdos kun mi al sia lernejo ĉi-matene. Li malaperis!’ la patro ĝemis.

“‘Mi aŭdis de koĉero, ke via filo kaj du aliaj, vestitaj en eŭropaj vestoj, eniris la trajnon ĉe la stacio Howrah,’ la viro deklaris. ‘Ili donacis siajn ledajn ŝuojn al la taksiisto.’”

"Tiel Mi havis tri indicoj-la horaro, la triopo de knaboj, kaj la Angla vestaĵoj."

Mi aŭskultis la malkaŝojn de Ananta kun miksita gajeco kaj ĉagreno. Nia malavareco al la koĉero estis iomete mislokigita!

"Kompreneble mi rapidis sendi telegramojn al staciaj oficistoj en ĉiuj urboj, kiujn Amar substrekis en la horaro. Li kontrolis Bareilly, do mi telegrafis vian amikon Dwarka tien. Post enketoj en nia kvartalo de Calcutta, mi eksciis, ke kuzino Jatinda forestis unu nokton, sed alvenis hejmen la sekvan matenon en eŭropa vestaĵo. Mi serĉis lin kaj invitis lin al vespermanĝo. Li akceptis, tute senarmigita de mia amika maniero. Survoje mi kondukis lin sensuspekte al policejo. Lin ĉirkaŭis pluraj oficiroj, kiujn mi antaŭe elektis pro ilia sovaĝa aspekto. Sub ilia impona rigardo, Jatinda konsentis klarigi sian misteran konduton."

"‘Mi ekiris al Himalajo en gaja spirita etoso,’ li klarigis. ‘Inspiro plenigis min ĉe la perspektivo renkonti la majstrojn. Sed tuj kiam Mukunda diris, ‘Dum niaj ekstazoj en la himalajaj kavernoj, tigroj estos sorĉitaj kaj sidos ĉirkaŭ ni kiel malsovaĝaj piĉoj,’ mia spirito frostiĝis; ŝvitgutoj formiĝis sur mia frunto. ‘Kio do?’ mi pensis. ‘Se la malica naturo de la tigroj ne ŝanĝiĝos per la povo de nia spirita tranco, ĉu ili traktos nin kun la bonkoreco de domkatoj?’ En mia menso, mi jam vidis min kiel devigan loĝanton en la stomako de iu tigro - enirante tien ne tuj kun la tuta korpo, sed laŭpaŝe de ĝiaj diversaj partoj!’”

Mia kolero pri la malapero de Jatinda vaporiĝis en rido. La ridiga daŭrigo sur la trajno valoris la tutan angoron, kiun li kaŭzis al mi. Mi devas konfesi iometan senton de kontento: ankaŭ Jatinda ne evitis renkonton kun la polico!

"Ananta, **4-4** "Vi estas denaska detektivhundo!" Mia ekrigardo de amuziĝo ne estis sen ia ĉagreno. "Kaj mi diros al Jatinda, ke mi ĝojas, ke lin instigis ne perfida humoro, kiel ŝajnis, sed nur la prudenta instinkto de memkonservado!"

Hejme en Kalkato, Patro kortuŝe petis min limigi miajn vagantajn piedojn ĝis, almenaŭ, la fino de miaj mezlernejaj studoj. Dum mia foresto, li ame elpensis intrigon aranĝante sanktulan eksperton, Swami Kebalananda, **4-5-jaraĝan**, veni regule al la domo.

"La salvio volo esti via Sanskrito tutoro," mia gepatro anoncita memfide.

Patro esperis al kontentigi mia religia sopiroj de instrukcioj de a lernis filozofo. Sed la situacio subtile renversiĝis: mia nova instruisto, anstataŭ proponi intelektajn sekecojn, ventolis la ardaĵojn de mia Dio-aspiro. Nekonata al Patro, Swami Kebalananda estis ekzaltita disĉiplo de Lahiri Mahasaya. La senkompara gurunio posedis milojn da disĉiploj, silente altiritaj al li. per la nerezisteblo de lia dia magnetismo. Mi poste lernis, ke Lahiri Mahasaya ofte karakterizis Kebalananda kiel *riŝion* aŭ lumigitan saĝulon.

Luksaj bukloj enkadrigis la belan vizaĝon de mia instruisto. Liaj malhelaj okuloj estis senkulpaj, kun la travidebleco de infanoj. Ĉiuj movoj de lia svelta korpo estis markitaj de ripoza pripensado. Ĉiam milda kaj amema, li estis firme establita en la senfina konscio. Multaj el niaj feliĉaj horoj kune estis pasigitaj en profunda *Krija* meditado.

Kebalananda estis konata aŭtoritato pri la antikvaj *ŝastroj* aŭ sanktaj libroj: lia erudicio gajnis al li la titolon "Ŝastri Mahasaya", per kiu oni kutime alparolis lin. Sed mia progreso en sanskrita scienca scienco estis nerimarkinda. Mi serĉis ĉiun okazon por forlasi prozaikan gramatikon kaj paroli pri jogo kaj Lahiri Mahasaya. Mia instruisto komplezis min unu tagon rakontante al mi ion pri sia propra vivo kun la majstro.

"Malofte bonŝanca, Mi estis kapabla al resti proksime Lahiri Mahasaya por dek jaroj. Lia Benareso Hejmo estis mia nokta pilgrima celo. La gurunio ĉiam ĉeestis en malgranda antaŭa salono sur la unua etaĝo. Dum li sidis en lotusa pozo sur sendorsa ligna benko, liaj disĉiploj girlandis lin en duoncirklo. Liaj okuloj brilis kaj dancis pro la ĝojo de la Dio. Ili ĉiam estis duone fermitaj, rigardante tra la interna teleskopa globo en sferon de eterna feliĉo. Li malofte parolis longe. Foje lia rigardo fokusiĝis al studento bezonanta helpon; resanigaj vortoj verŝiĝis tiam kiel lavango de lumo.

"Nepriskribebla paco floris en mi ĉe la ekrigardo de la majstro. Mi estis trapenetrita de liaodoro, kvazaŭ el lotuso de senfineco. Esti kun li, eĉ sen interŝanĝi vorton dum tagoj, estis sperto kiu ŝanĝis mian tutan estaĵon. Se iu ajn nevidebla baro leviĝus sur la vojo de..." Dum mia koncentriĝo, mi meditis ĉe la piedoj de la gurunio. Tie la plej malfortaj statoj facile atingis mian atingon. Tiaj perceptoj eskapis min en la ĉeesto de malpli gravaj instruistoj. La majstro estis vivanta templo de Dio, kies sekretaj pordoj estis malfermitaj al ĉiuj disĉiploj per sindonemo.

"Lahiri Mahasaya ne estis libra interpretisto de la skribaĵoj. Senpene li mergiĝis en la 'dian bibliotekon.' Ŝaŭmo de vortoj kaj ŝpruco de pensoj ŝprucis el la fontano de lia ĉioscio. Li havis la mirindan klavison, kiu malŝlosis la profundan filozofian sciencon enkonstruitan antaŭ epokoj en la *Vedaj*. " **4-6** Se oni petus lin klarigi la diversajn ebenojn de konscio menciitajn en la antikvaj tekstoj, li ridete konsentus.

"Mi spertos tiujn statojn, kaj baldaŭ diros al vi kion mi perceptas.' Li estis tiel

diametre malsimila al la instruistoj Monda Organizaĵo pri Sano fari skribaĵo al memoro kaj tiam doni antaŭen nerealigita abstraktaĵoj.

"Bonvolu klarigi la sanktajn strofojn laŭ la signifo, kiun vi ricevas.' La silentema gurunio ofte donis ĉi tiun instrukcion al proksima disĉiplo. 'Mi gvidos viajn pensojn, por ke la ĝusta interpreto estu..."

eldirita.' Tiel multaj el la perceptoj de Lahiri Mahasaya estis registritaj, kun amasaj komentoj fare de diversaj studentoj.

"La majstro neniam konsilis sklavecan kredon. 'Vortoj estas nur konkvoj,' li diris. 'Gajnu konvinkon pri la ĉeesto de Dio per via propra ĝoja kontakto en meditado.'"

"Ne materio kio la disĉiplo problemo, la guroo konsilita *Krija Jogo* por ĝia solvo.

"La joga ŝlosilo ne perdos sian efikecon kiam mi jam ne ĉeestos en la korpo por gvidi vin. Ĉi tiu tekniko ne povas esti ligita, fajlita kaj forgesita, kiel teoriaj inspiroj. Daŭrigu senĉese sur via vojo al liberiĝo per *Krijo* , kies potenco kuŝas en praktiko."

"Mi mem konsideras *Krijon* la plej efika ilo de savo per mempenado iam evoluinta en la serĉado de la homaro por la Infinito." Kebalananda finis per ĉi tiu serioza atesto. "Per ĝia uzo, la ĉiopova Dio, kaŝita en ĉiuj homoj, videble enkarniĝis en la karno de Lahiri Mahasaya kaj kelkaj el liaj disĉiploj."

Kristsimila miraklo de Lahiri Mahasaya okazis en la ĉeesto de Kebalananda. Mia sanktula instruisto rakontis la historion unu tagon, liaj okuloj malproksimaj de la sanskritaj tekstoj antaŭ ni.

"Blinda disĉiplo, Ramu, vekis mian aktivan kompaton. Ĉu li devus havi neniun lumon en siaj okuloj, kiam li fidele servis nian majstron, en kiu la Dio plene flamis? Unu matenon mi provis paroli kun Ramu, sed li sidis dum paciencaj horoj ventolante la guruon per manfarita palmfolia *punkha* . Kiam la fervorulo fine forlasis la ĉambron, mi sekvis lin."

"Ramu, kiel longa havi vi estinta blinda?

"De mia naskiĝo, sinjoro! Neniam miaj okuloj estis benitaj per ekbrilo de

la suno.' ""Nia ĉiopova guroo povas helpi vin. Bonvolu fari petegon.'"

"La sekvan tagon Ramu timeme alproksimiĝis al Lahiri Mahasaya. La disĉiplo preskaŭ hontis peti, ke fizika riĉeco estu aldonita al lia spirita superabundo."

"Majstro, la Lumigilo de la kosmo estas en vi. Mi petegas vin alporti Lian lumon en miajn okulojn, por ke mi perceptu la pli malgrandan brilon de la suno.'"

"Ramu, iu intrigis por meti min en malfacilan situacion. Mi ne havas

resanigan povon.' ""Sinjoro, la Senfina Unu en vi certe povas resanigi.'"

"Tio ja estas malsama, Ramu. La limo de Dio estas nenie! Tiu, kiu ekbruligas la

stelojn kaj la karnĉelojn per mistera vivobrilo, certe povas alporti brilon de vidado en viajn okulojn."

"La majstro tuŝis la frunton de Ramu ĉe la punkto inter la brovoj. 4-7 "Tenu vian menson koncentrita tie, kaj ofte ĉanto la nomo de la profeto Ramo 4-8 por sep tagoj. La

splendo de la suno devas havi a speciala tagiĝo por vi.

"Jen! post unu semajno ĝi estis tiel. Por la unua fojo, Ramu vidis la belan vizaĝon de la naturo. La Ĉioscia senerare direktis sian disĉiplon ripeti la nomon de Rama, adorata de li pli ol ĉiuj aliaj sanktuloj. La kredo de Ramu estis la devote plugita grundo, en kiu la potenca semo de la guro de permanenta..." resaniĝo ĝermis." Kebalananda estis silenta por a momento, tiam pagita a plu omaĝo al sia guro.

"Estis evidente en ĉiuj mirakloj faritaj de Lahiri Mahasaya, ke li neniam permesis la ego-principon **4-9**" konsideri sin kaŭza forto. Per perfekteco de nerezistebla kapitulaco, la majstro ebligis al la Ĉefa Resaniga Potenco libere flui tra li.

"La multnombraj korpoj, kiuj estis sensacie resanigitaj per Lahiri Mahasaya, fine devis nutri la flamojn de kremacio. Sed la silentaj spiritaĵoj, kiujn li efektivigis, la Kristosimilaj disĉiploj, kiujn li formis, estas liaj nepereblaj mirakloj."

Mi neniam fariĝis a Sanskrito akademiulo; Kebalananda instruita mi a aŭguristo sintakso.

4-1 : Laŭvorte, "rezigni." De Sanskrito verbo radikoj, "al rolaro flanken."

4-2 : Efikoj de pasinteco agoj, en ĉi tio aŭ a iama vivo; de Sanskrito *kri* , "al fari."

4-3 : *Bhagavad Gita* , IX, 30-31. Kriŝno estis la plej granda profeto de Hindio; Arĝuno estis lia plej grava disĉiplo.

4-4 : Mi ĉiam adresita lin kiel Ananta-da. *Da* estas a respektama sufikso kiu la plej aĝa frato en unu Hinda familio ricevas de pli junaj fratoj kaj fratinoj.

4-5 Dum nia renkontiĝo, Kebalananda ankoraŭ ne aliĝis al la Swami-Ordo kaj estis ĝenerale nomata "Shastri Mahasaya." Al eviti konfuzo kun la nomo de Lahiri Mahasaya kaj de Majstro Mahasaya (ĉapitro 9), Mi estas plusendanta al mia Sanskrito tutoro nur de lia poste monaĥa nomo de Sŭami Kebalananda. Lia biografio havas estinta lastatempe publikigita en

Bengala. Naskita en la Khulna distrikto de Bengalio en 1863, Kebalananda donis supren lia korpo en Benareso ĉe la aĝo de .sesdek ok

.Lia familio nomo estis Aŝutoŝo Ĉaterji

4-6 : La antikva kvar *Vedaj* konsisti super 100 ekzistantaj kanonika libroj. Emerson pagita la sekvanta tributo en lia *Ĵurnalo* al veda penso: "Ĝi estas sublima kiel varmo kaj nokto kaj senspira oceano. Ĝi enhavas ĉiun religian senton, ĉiujn grandajn etikojn, kiuj vizitas laŭvice ĉiun noblan poezian menson. Ne utilis formeti la libron; se mi fidus min mem je la

arbaro aŭ en a boato sur la lageto, Naturo faras a *Bramino* de mi nuntempe: eterna neceso, eterna kompenso, Jen ŝia kredo. Paco, ŝi diras al mi, kaj pureco kaj absoluta.... nesondebla potenco, nerompita silento.

".rezigno- ĉi tiuj panaceoj pentofari ĉio peko kaj alporti vi al la feliĉeco de la Ok Dioj

4-7 : La sidloko de la "unuopaĵo" aŭ spirita okulo. Ĉe morto la konscio de viro estas kutime desegnita al ĉi tio sankta makulo, klarigante la levitajn okulojn trovitajn en la mortintoj.

4-8 : La centra sankta figuro de la Sanskrito eposa, *Ramajano* .

4-9 : Ahankara, egoismo; laŭvorte, "Mi fari." La radiko kaŭzo de dualismo aŭ iluzio de *majao* , per kio la temo (memo) aperas kiel objekto; la kreitaĵoj imagas sin esti kreintoj.

ĈAPITRO: 5

A "Parfumo Sanktulo" Ekranoj Lia Mirindaĵoj

"Al ĉiu aĵo tie estas a sezono, kaj a tempo al ĉiu celo sub la ĉielo."

Mi ne havis ĉi tiun saĝon de Salomono por konsoli min; mi rigardis serĉe ĉirkaŭ mi, dum ĉiu ekskurso for de hejmo, por trovi la vizaĝon de mia destinita gurunio. Sed mia vojo ne krucis lian vojon ĝis post la fino de miaj mezlernejaj studoj.

Du jaroj pasis inter mia flugo kun Amar al Himalajo, kaj la granda tago de la alveno de Sri Yukteswar en mian vivon. Dum tiu intervalo mi renkontis kelkajn saĝulojn - la "Parfuman Sanktulon", la "Tigran Sŭami", Nagendra Nath Bhaduri, Majstron Mahasaya, kaj la faman bengalan scienciston, Jagadis Chandra Bose.

Mia renkonto kun la "Parfuma Sanktulo" havis du enkondukojn, unu harmonian kaj la alian humuran.

"Dio estas simpla. Ĉio alia estas kompleksa. Ne serĉu absolutajn valorojn en la relativa mondo de naturo."

Ĉi tiuj filozofiaj finaĵoj milde eniris mian orelon dum mi staris silente antaŭ templa bildo de Kali. Turnante min, mi alfrontis altan viron, kies vestaĵo, aŭ manko de ĝi, rivelis lin kiel vagantan *sadhuon* .

„Vi ja penetris la konfuzon de miaj pensoj!“ mi ridetis dankeme. „La konfuzo de bonkoraj kaj teruraj aspektoj en la naturo, kiel simbolo de Kali, **5-1** konfuzis pli saĝajn kapojn ol la mia!

"Malmultaj estas tiuj, kiuj solvas ŝian misteron! Bono kaj malbono estas la malfacila enigmo, kiun la vivo metas sfinkse antaŭ ĉiun inteligentecon. Provante nenium solvon, la plej multaj homoj pagas per siaj vivoj, punon nun eĉ kiel en la tempo de Tebo. Tie kaj tie, tura soleca figuro neniam krias malvenkon. De la *majaĵoj* **5-2**" de dueco li plukas la nefendeblan veron de unueco."

"Vi paroli kun kondamno, sinjoro."

"Mi longe praktikis honestan introspekton, la eskvizite doloran aliron al saĝo. Mem-esploro, senĉesa observado de oniaj pensoj, estas severa kaj frakasa sperto. Ĝi pulvorigas la plej fortan memon. Sed vera mem-analizo matematike funkcias por

produkti viziulojn. La vojo de 'memesprimo', individuaj agnoskoj, rezultas en egoistoj, certaj pri la rajto al sia..."

privata interpretoj de Dio kaj la universo."

"Vero humile emeritiĝas, ne dubo, antaŭe tia aroganta originaleco." Mi estis ĝuante la diskuto.

"La homo ne povas kompreni eternan veron ĝis li liberigis sin de pretendoj. La homa menso, nudigita al jarcenta ŝlimo, abundas je abomeninda vivo de sennombraj mondaj iluzioj."

Luktoj sur la batalkampoj paliĝas en sensignifecon ĉi tie, kiam la homo unue luktas kontraŭ internaj malamikoj! Neniuj mortigaj malamikoj ĉi tiuj, kiujn oni devas venki per terura aro da potenco! Ĉieestantaj, senĉesaj, persekutantaj homon eĉ en dormo, subtile ekipitaj per miasma armilo, ĉi tiuj soldatoj de sensciaj voluptoj celas mortigi nin ĉiujn. Senpensa estas la homo, kiu enterigas siajn idealojn, kapitulacante al la komuna sorto. Ĉu li povas ŝajni alie ol impotenta, ligna, hontinda?"

"Respektata Sinjoro, ĉu vi ne simpatias kun la konfuzitaj

masoj?" La saĝulo silentis momenton, poste respondis

oblikve.

"Ami kaj la nevideblan Dion, Deponejon de Ĉiuj Virtoj, kaj la videblan homon, ŝajne posedantan neniun, ofte estas konfuziga! Sed eltrovemo egalas la labirinton. Interna esplorado baldaŭ malkaŝas unuecon en ĉiuj homaj mensoj - la firman parencecon de egoisma motivo. En unu senco almenaŭ, la frateco de homoj estas rivelita. Terura humileco sekvas ĉi tiun ebenigan malkovron. Ĝi maturiĝas en kompaton por oniaj similuloj, blinda al la resanigaj potencoj de la animo atendanta esploron."

"La sanktuloj de ĉiu aĝo, sinjoro, havi felto kiel vin mem por la malĝojoj de la mondo."

"Nur la supraĵa homo perdas respondemon al la malĝojoj de la vivoj de aliaj, dum li sinkas en la mallarĝan suferadon propran." La severa vizaĝo de la SADHUO videble moliĝis. "Tiu, kiu praktikas skalpela mem-dissekcio konos ekspansion de universala kompatato. Liberiĝo estas donita al li de la surdigaj postuloj de lia memo. La amo de Dio floras sur tia grundo. La kreitaĵo fine turniĝas al sia Kreinto, se pro neniuj alia kialoj ol demando en angoro: 'Kial, Sinjoro, kial?' Per malnoblaĵoj de doloro, la homo estas fine pelita en la Senfinan Ĉeeston, kies beleco sole devus allogi lin."

La saĝulo kaj mi ĉeestis en la Kalighat-templo de Kalkato, kien mi iris por vidi ĝian faman belecon. Per vasta gesto, mia hazarda kunulo malakceptis la ornamon dignon.

"Brikoj kaj mortero kanti nin ne aŭdebla melodio; la koro malfermiĝas nur al la homo ĉanto de estaĵo."

Ni promenis al la alloga sunbrilo ĉe la enirejo, kie amasoj da fervoruloj pasis tien kaj reen.

„Vi estas juna.“ La saĝulo rigardis min penseme. „Ankaŭ Barato estas juna. La antikvaj *riŝioj* ~~5-3~~ establis neforigeblajn modelojn de spirita vivo. Iliaj grizaj diraĵoj sufiĉas por ĉi tiu tago kaj lando. Ne eksdataj, ne simplaj kontraŭ la ruzaĵoj de materialismo, la disciplinaj preskriboj ankoraŭ formas Hindion. De jarmiloj - pli ol embarasitaj akademiuloj zorgas kalkuli! - la skeptikulo Tempo validigis vedan valoron. Prenu ĝin kiel vian heredaĵon.“

Dum mi respektas adiaŭis la elokventan *sadhuon*, li malkaŝis klarvidan percepton: "Post kiam vi foriros de ĉi tie hodiaŭ, nekutima sperto venos al vi."

Mi forlasis la templajn ĉirkaŭaĵojn kaj vagis sencele. Turninte angulon, mi renkontis malnovan konaton - unu el tiuj longvortaj uloj, kies konversaciaj kapabloj ignoras tempon kaj ampleksas eternecon.

"Mi lasos vin iri post tre mallonga tempo, se vi rakontos al mi ĉion, kio okazis dum la ses jaroj de nia disiĝo."

"Kio a paradokso! Mi devas foriri vi nun."

Sed li tenis min per la mano, eldevigante pecetojn da informoj. Li estis kiel avida lupo, mi pensis amuzite; ju pli longe mi parolis, des pli avide li flaris novaĵojn. Interne mi petis la Diinon Kali elpensi gracion rimedon por eskapi.

Mia kunulo abrupte forlasis min. Mi suspiris pro trankviliĝo kaj duobligis mian paŝon, timante iun ajn refalon en la babileman febron. Aŭdante rapidajn paŝojn malantaŭ mi, mi rapidigis mian paŝon. Mi ne kuraĝis rigardi malantaŭen. Sed per salto, la junulo realiĝis al mi, gaje ĉirkaŭprenante mian ŝultron.

"Mi forgesis rakonti al vi pri Gandha Baba (Parfuma Sanktulo), kiu gracias tiun domon." Li montris al loĝejo kelkajn metrojn for. "Renkontu lin; li estas interesa. Vi eble havos nekutiman sperton. Ĝis revido," kaj li efektive forlasis min.

La simile vortumita antaŭdiro de la *sadhuo* ĉe la Templo Kalighat ekfulmis en mian menson. Definite fascinita, mi eniris la domon kaj estis kondukita en vastan salonon. Amaso da homoj sidis, oriente, tie kaj tie sur dika oranĝkolora tapiŝo. Respektama flustro atingis mian orelon:

"Rigardu Gandha Baba sur la leoparda haŭto. Li povas doni la naturan parfumon de iu ajn floro al senodora" unu, aŭ revivigi a velkinta floro, aŭ fari a persono haŭto elradii ĉarma parfumo."

Mi rigardis rekte la sanktulon; lia rapida rigardo haltis sur la mia. Li estis dika kaj barba, kun malhela haŭto kaj grandaj, brilantaj okuloj.

"Filo, mi ĝojas vidi vin. Diru kion vi volas. Ĉu vi ŝatus iom da parfumo?"

"Por kio?" Mi opiniis lian rimarkon sufiĉe infaneca.

"Sperti la miraklan manieron ĝui parfumojn." "Uzi Dion por krei odorojn?"

"Kio de ĝi? Dio faras parfumo ĉiuokaze."

"Jes, sed Li kreas malfortajn botelojn el petaloj por freŝa uzo kaj forĵeto. Ĉu vi povas materiigi florojn?"

"Mi realiĝi parfumoj, malgranda amiko."

"Tiamodoro fabrikoj volo iru eksteren de komerco."

"Mi permesos al ili konservi sian metion! Mia propra celo estas demonstri la potencon de Dio." "Sinjoro, ĉu necesas pruvi Dion? Ĉu Li ne faras miraklojn en ĉio, ĉie?" "Jes, sed ankaŭ ni devus manifesti iom da Lia senfina kreiva diverseco."

"Kiom longe necesis por majstri vian arton?" "Dek du jarojn."

"Por fabrikado de odoroj per astralaj rimedoj! Ŝajnas, mia honorinda sanktulo, ke vi malŝparis dek du jarojn por parfumoj, kiujn vi povas akiri per kelkaj rupioj en florvendejo."

"Parfumoj svagiĝi kun floroj."

"Parfumoj svagiĝi kun morto. Kial devus Mi deziro tio kiu plaĉas la korpo nur?"

"Sinjoro Filozofo, vi plaĉas al mi. Nun etendu vian dekstran manon." Li faris geston de beno.

Mi estis kelkajn futojn for de Gandha Baba; neniua alia estis sufiĉe proksime por tuŝi mian korpon. Mi etendis mian manon, kiun la jogisto ne tuŝis.

"Kian parfumon vi deziras?"

"Rozon."

"Estu ĝi tiel."

Je mia granda surprizo, la ĉarmaodoro de rozo forte ŝvebis el la centro de mia manplato. Mi ridete prenis grandan blankan senodoran floron el proksima florvazo.

"Ĉu ĉi tiu senodora floro povas esti trapenetrita de jasmeno?" "Tiel estu."

Tuj elŝprucis jasmenaodoro el la petaloj. Mi dankis la mirakliston kaj sidiĝis apud unu el liaj lernantoj. Li informis min, ke Gandha Baba, kies vera nomo estis

Vishudhananda, lernis multajn mirindajn jogajn sekretojn de majstro en Tibeto. La tibetano

jogisto, Mi estis certigita, havis atingita la aĝo de super a mil jaroj.

"Lia disĉiplo Gandha Baba ne ĉiam plenumas siajn parfumajn farojn en la simpla vorta maniero, kiun vi ĵus vidis." La studento parolis kun evidenta fiereco pri sia majstro. "Lia proceduro multe varias, laŭ la diverseco de temperamentoj. Li estas mirinda! Multaj membroj de la Kalkata intelektularo estas inter liaj sekvantoj."

Mi interne decidis ne aldoni min al ilia nombro. Guruo tro laŭvorte "mirinda" ne plaĉis al mi. Kun ĝentila danko al Gandha Baba, mi foriris. Promenante hejmen, mi pripensis la tri diversajn renkontojn, kiujn la tago alportis.

Mia fratino Uma renkontis min kiam mi eniris nian

pordon sur Gurpar Road. "Vi fariĝas sufiĉe ŝika,

uzante parfumojn!"

Sen a vorto, Mi gestis ŝi alodoro mia mano.

"Kio unu alloga rozo parfumo! Ĝi estas nekutime forta!"

Pensante, ke ĝi estas "tre nekutima", mi silente metis la astre odoran floron sub ŝiajn nazotruojn.

"Ho, mi amas jasmenon!" Ŝi kaptis la floron. Absurda konfuzo trairis ŝian vizaĝon dum ŝi plurfoje flaris la odoron de jasmeno de speco de floro, kiun ŝi bone sciis esti senodora. Ŝiaj reagoj senarmigis mian suspekton, ke Gandha Baba induktis aŭtosugeston staton, per kiu nur mi povis detekti la aromojn.

Poste mi aŭdis de amiko, Alakananda, ke la "Parfuma Sanktulo" havis potencon, kiun mi dezirus posedi la malsatantaj milionoj de Azio kaj, hodiaŭ, ankaŭ de Eŭropo.

„Mi ĉeestis kun cent aliaj gastoj ĉe la hejmo de Gandha Baba en Burdwan,“ Alakananda diris al mi. „Ĝi estis festa okazo. Ĉar la jogisto laŭdire havis la kapablon eltiri objektojn el nenio, mi ridante petis lin materiigi kelkajn ekstersezajn mandarinojn. Tuj la *luĉioj* ⁵⁻⁴ kiuj troviĝis sur ĉiuj bananfolio-teleroj ŝveliĝis. Ĉiu el la pankovertoj montriĝis enhavi senŝeligitan mandarinon. Mi mordis mian propran kun iom da timo, sed trovis ĝin bongusta."

Jarojn poste mi komprenis per interna konscio kiel Gandha Baba plenumis siajn materialigojn. La metodo, ve!, estas preter la atingo de la malsataj hordoj de la mondo.

La diversaj sensaj stimuloj, al kiuj la homo reagas — palpaj, vidaj, gustaj, aŭdaj kaj

flaraj — estas produktitaj per vibraj varioj en elektronoj kaj protonoj. La vibroj siavice estas reguligitaj per "vivtronoj", subtilaj vivofortoj aŭ pli fajnaj ol atomaj energioj inteligente ŝargitaj per la kvin distingaj sensaj ideo-substancoj.

Gandha Baba, agordante sin kun la kosma forto per certaj jogaj praktikoj, kapablis gvidi la vivtronojn por rearanĝi ilian vibran strukturon kaj objektivigi la deziratan rezulton. Lia parfumo, frukto kaj aliaj mirakloj estis faktaj materialigoj de ordinara vibradoj, kaj ne internaj sensacioj hipnote produktitaj. **5-5**

Mirakloj, kiel tiuj montritaj de la "Parfuma Sanktulo", estas spektaklaj sed spirite senutilaj. Havante malmultan celon krom amuziĝo, ili estas devioj de serioza serĉado de Dio.

Hipnotismo estis uzata de kuracistoj en malgrandaj operacioj kiel ia psika kloroformo por personoj, kiujn anestezo povus endanĝerigi. Sed hipnota stato estas malutila por tiuj, kiuj ofte estas submetitaj al ĝi; sekvas negativa psikologia efiko, kiu kun la tempo konfuzas la cerbajn ĉelojn.

Hipnotismo estas eniro en la teritorion de la konscio de alia. Ĝiaj provizoraj fenomenoj havas nenion komunan kun la mirakloj faritaj de homoj kun dia realigo. Vekitaj en Dio, veraj sanktuloj efektivas ŝanĝojn en ĉi tiu revmondo per volo harmonie agordiĝinta al la Kreiva Kosma Revulo.

Paradema montrado de nekutimaj povoj estas mallaŭdata de majstroj. La persa mistikulo Abu Said iam ridis pri certaj *fakiroj*, kiuj fieris pri siaj miraklaj povoj super akvo, aero kaj spaco.

„Ankaŭ rano estas hejme en la akvo!“ Abu Said atentigis kun milda malestimo. „La korvo kaj la vulturo facile flugas en la aero; la Diablo samtempe ĉeestas en la Oriento kaj en la Okcidento! Vera homo estas li Monda Organizaĵo pri Sano loĝas en justeco inter lia ulo viroj, Monda Organizaĵo pri Sano aĉetas kaj vendas, ankoraŭ estas neniam por ununura momento forgesema pri Dio!“ Alifoje la granda persa instruisto donis siajn opiniojn pri la religia vivo jene: "Flankenmeti tion, kion vi havas en via kapo (egoismaj deziroj kaj ambicioj); libere donaci tion, kion vi havas en via mano; kaj neniam retiriĝi pro la batoj de malprospero!"

Nek la senpartia saĝulo ĉe la Templo Kalighat nek la tibet-edukita jogisto kontentigis mian sopiron pri guro. Mia koro ne bezonis instruiston por siaj rekonoj, kaj kriis sian propran "Bravo!" des pli resonante ĉar malofte elvokita el silento. Kiam mi fine renkontis mian majstron, li instruis al mi per la sublimeco de sole ekzemplo la mezuron de vera homo.

.....
5-1 : Kali reprezentas la eterna principo en naturo. Ŝi estas tradicie bildigita kiel a kvar-braka virino, staranta sur la formo de la Dio Ŝivao aŭ la Senfina, ĉar naturo aŭ la fenomena mondo estas enradikiĝinta en la Noumeno. La kvar brakoj simbolas kardinalajn atributojn, du bonfarajn, du detruajn, indikante la esencan duecon de materio aŭ kreado.

5-2 : Kosma iluzio; laŭvorte, "la mezuristo." *majao* estas la magia potenco en kreado de kiu limigoj kaj dividoj estas ŝajne nuna en la Nemezurebla kaj Neapartigebla. Emerson skribis la sekvanta poemo, al kiu li donis la titolo de *majao* :

Iluzio verkoj nepenetrebla, Teksado retoj sennombra, Ŝia gejo bildoj neniam malsukcesi, Homamaso ĉiu alia, vualo sur
.vualo, Ĉarmulo, kiun kredos homo, kiu soifas esti trompita

5-3 : La *riŝioj* , laŭvorte "viziuloj" estis la aŭtoroj de la *Vedaĵ* en unu nedifinebla antikveco.. 5-4:

Plata, ronda hinda pano..

Laikoj apenaŭ rimarki la vasta paŝoj de dudeka-jarcenta scienco. Transmutacio de metaloj kaj alia alkemiaj sonĝoj :5-5 estas vidante plenumiĝo ĉiu tago en centroj de scienca esplorado super la mondo. La eminenta Franca kemiisto, S-ro Georges Claude faris "miraklojn" ĉe Fontainebleau en 1928 antaŭ scienca kunveno per sia kemia scio pri oksigenaj transformoj. Lia "magiista sorĉbastono" estis simpla oksigeno, bobelanta en tubo sur tablo. La sciencisto "transformis manplenon da sablo en juvelŝtonojn, feron en staton similan al fandita ĉokolado kaj, post senigado de floroj je iliaj ".nuancoj, transformis ilin en la konsistencon de vitro

S-ro Claude klarigis kiel la maro povus esti transformita per oksigenaj transformoj en multajn milionojn da funtoj da "ĉevalforto; kiel akvo kiu abscesoj estas ne nepre brulanta; kiel malgranda tumuloj de sablo, de a sola flari de la oksigena blovpafilo, povus ŝanĝiĝi en safirojn, rubenojn kaj topazojn; kaj li antaŭdiris la tempon, kiam estos eble por homoj marŝi sur la fundo de la oceano sen la plonĝista ekipaĵo. Fine la sciencisto mirigis siajn ĉeestantojn nigrigante ".iliajn vizaĝojn forigante la ruĝon el la sunradioj

Ĉi tiu fama franca sciencisto produktis likvan aeron per ekspansia metodo, per kiu li kapablis apartigi la diversajn gasoj de la .aero, kaj havas malkovrita diversaj signifas de mekanika utiligo de diferencoj de temperaturo en marakvo

ĈAPITRO: 6

La Tigro Sŭami

"Mi havi malkovrita la Tigro Swami's adreso. Lasu nin vizito lin morgaŭ."

Tiu ĉi bonvena sugesto venis de Chandi, unu el miaj mezlernejaj amikoj. Mi volis renkonti la sanktulon, kiu, en sia antaŭmonaĥa vivo, kaptis kaj batalis kontraŭ tigroj per siaj nudaj manoj. Knabeca entuziasmo pri tiaj rimarkindaj atingoj estis forta en mi.

La sekva tago tagiĝis vintre malvarme, sed Chandi kaj mi gaje eliris. Post multe da vana serĉado en Bhowanipur, ekster Kalkato, ni alvenis al la ĝusta domo. La pordo havis du ferajn ringojn, kiujn mi sondis penetre. Malgraŭ la bruo, servisto alproksimiĝis malrapide. Lia ironia rideto implica tio vizitantoj, malgraŭ ilia bruo, estis senpova al ĝeni la trankvileco de la hejmo de sanktulo.

Sentante la silentan riproĉon, mia kunulo kaj mi estis dankemaj esti invititaj en la salonon. Nia longa atendado tie kaŭzis malkomfortajn dubojn. La neskribita leĝo de Barato por la veroserĉanto estas pacienco; majstro povas intence testi ies fervoron renkonti lin. Ĉi tiun psikologian ruzon libere uzas en la Okcidento kuracistoj kaj dentistoj!

Fine alvokitaj de la servisto, Chandi kaj mi eniris dormloĝejon. La fama Sohong **6-1**
Sŭami sidis sur sia lito. La vido de lia grandega korpo nin strange tuŝis.

Kun ŝvelintaj okuloj, ni staris senvortaj. Ni neniam antaŭe vidis tian bruston aŭ tian futbal-similan bicipson. Sur grandega kolo, la sovaĝa sed trankvila vizaĝo de la ŝami estis ornamita per fluantaj bukloj, barbo kaj lipharoj. Nuanco de kolombecaj kaj tigrecaj kvalitoj brilis en liaj malhelaj okuloj. Li estis senvesta, krom tigra haŭto ĉirkaŭ lia muskola talio.

Trovante niajn voĉojn, mia amiko kaj mi salutis la monaĥon, esprimante nian admiron pro lia lerteco en la eksterordinara kateca areno.

"Ĉu vi ne diros al ni, mi petas, kiel eblas subigi per nudaj pugnoj la plej sovaĝan el la ĝangalaj bestoj, la reĝajn Bengaliojn?"

"Miaj filoj, batali kontraŭ tigroj estas tute nenio por mi. Mi povus fari ĝin hodiaŭ se necese." Li eligis infanecan ridon. "Vi rigardas tigrojn kiel tigrojn; mi konas ilin kiel katojn."

"Swamiji, mi kredas, ke mi povus impresi mian subkonscion per la penso, ke tigroj estas katoj, sed ĉu mi povus igi tigrojn kredi tion?"

"Kompreneble, forto ankaŭ estas necesa! Oni ne povas atendi venkon de bebo, kiu imagas tigron kiel domkaton! Potencaj manoj estas mia sufiĉa armilo."

Li petis nin sekvi lin al la korto, kie li trafis la randon de muro. Briko frakasiĝis sur la plankon; la ĉielo aŭdace rigardis tra la gapanta perdita dento de la muro. Mi preskaŭ ŝanceliĝis pro miro; tiu, kiu povas forigi masonitajn brikojn de solida muro per unu bato, mi pensis, certe devas povi delokigi la dentojn de tigroj!

"Kelkaj viroj havas fizikan forton kiel la mian, sed ankoraŭ mankas al ili trankvila memfido. Tiuj, kiuj estas fizike sed ne mense fortikaj, povas trovi sin svenantaj ĉe nura vido de sovaĝa besto saltanta libere en la ĝangalo. La tigo en sia natura sovaĝeco kaj vivejo estas vaste malsama ol la opio-nutrata cirkbesto!"

"Multaj viroj kun herkula forto tamen estis teruritaj ĝis profunda senhelpeco antaŭ la alsturmo de reĝa bengala tigo. Tiel la tigo konvertis la viron, en lia propra menso, al stato tiel sennerva kiel tiu de la kateto. Eblas por viro, posedanta sufiĉe fortan korpon kaj ege fortan sistemon, renversi la situacion kontraŭ la tigo, kaj devigi ĝin al konvinkiĝo pri kateca sendefendeco. Kiom ofte mi faris ĝuste tion!"

Mi tute volis kredi, ke la titano antaŭ mi kapablis plenumi la tigo-kato-metamorfozon. Li ŝajnis en didaktika humoro; Chandi kaj mi aŭskultis respektme.

"Menso estas la uzanto de muskoloj. La forto de martelbato dependas de la aplikata energio; la potenco esprimita per la korpa instrumento de homo dependas de lia agresema volo kaj kuraĝo. La korpo estas laŭvorte fabrikita kaj subtenata de la menso. Per premo de instinktoj el pasintaj vivoj, fortoj aŭ malfortoj iom post iom

penetras en la homan konscion. Ili esprimiĝas kiel kutimoj, kiuj siavice estiĝas en dezirindan aŭ nedezirindajn korpojn. Ekstera malforteco havas mensan originon; en malica cirklo, la kutim-ligita korpo malhelpas la menson. Se la majstro permesas al si..."

esti komandata de servisto, ĉi-lasta fariĝas aŭtokrata; la menso estas simile sklavigita per submetiĝo al korpa diktaĵo."

Je nia petego, la impona ŝami konsentis rakonti al ni ion pri sia propra

vivo. "Mia plej frua ambicio estis batali kontraŭ tigroj. Mia volo estis forta,

sed mia korpo estis malforta."

Mi ekkriis pro surprizo. Ŝajnis nekredeble, ke ĉi tiu viro, nun "kun atlantidaj ŝultroj, taŭgaj por porti", iam ajn povus koni malfortecon.

"Estis per nevenkebla persisto en pensoj pri sano kaj forto, ke mi venkis mian handikapon. Mi havas ĉiun kialon laŭdi la konvinkan mensan viglecon, kiun mi trovis esti la vera subiganto de reĝaj Bengaliaj hundoj."

„Ĉu vi opinias, honorinda ŝami, ke mi iam povus batali kontraŭ tigroj?“ Tio estis la unua, kaj la lasta, fojo, kiam la stranga ambicio iam ajn vizitis mian menson!

„Jes.“ Li ridetis. „Sed ekzistas multaj specoj de tigroj; kelkaj vagas en ĝangaloj de homaj deziroj. Neniu spirita profito akumuliĝas per senkonsciigo de bestoj. Prefere venku la internajn vagantojn.“

"Majo ni aŭdi, sinjoro, kiel vi ŝanĝita de a malsovaĝiganto de sovaĝa tigroj al a malsovaĝiganto de sovaĝa pasioj?"

La Tigra Ŝamio silentiĝis. Malproksimeco venis en lian rigardon, elvokante viziojn de pasintaj jaroj. Mi rimarkis lian iometan mensan lukton por decidi ĉu plenumi mian peton. Fine li ridetis konsente.

"Kiam mia famo atingis zeniton, ĝi alportis la ebriecon de fiereco. Mi decidis ne nur batali kontraŭ tigroj sed ankaŭ montri ilin en diversaj trukoj. Mia ambicio estis devigi sovaĝajn bestojn konduki kiel malsovaĝigitaj bestoj. Mi komencis plenumi miajn atingojn publike, kun kontentiga sukceso."

"Unu vespero mia patro eniris mia ĉambro en pensema humoro.

"Filo, mi havas avertajn vortojn. Mi volas savi vin de venontaj malbonoj, produktitaj de la muelradoj de kaŭzo kaj efiko."

"Ĉu vi estas fatalisto, Patro? Ĉu superstiĉo rajtu miskolorigi la potencajn akvojn aŭ miajn agadojn?"

"Mi ne estas fatalisto, filo. Sed mi kredas je la justa leĝo de venĝo, kiel instruite en la sanktaj skribaĵoj. Ekzistas indigno kontraŭ vi en la ĝangala familio; iam ĝi povas rezultigi vian koston."

"Patro, vi mirigas min! Vi bone scias, kiaj tigroj estas - belaj sed senkompataj! Eĉ tuj post grandega manĝo de iu malfeliĉa estaĵo, tigro ekflamas de freŝa volupto vidante novan predon. Ĝi povas esti ĝoja gazelo, saltetanta super la ĝangala herbo. Kaptante ĝin kaj mordante aperturon en la mola gorĝo, la malica besto gustumas nur iomete da la mute ploranta sango,"

kaj iras ĝia malĉasta vojo.

"Tigroj estas la plej malestimindaj el la ĝangala raso! Kiu scias? miaj battoj eble injektos iom da prudento de konsidero en iliajn dikajn kapojn. Mi estas lernejestro en arbora finlerneja lernejo, por instrui al ili mildajn manierojn!"

"Bonvolu, Patro, pensi pri mi kiel tigro-malsovaĝiganto kaj neniam kiel tigro-mortigisto. Kiel miaj bonaj agoj povus kaŭzi malbonon al mi? Mi petegas vin ne trudi ian ajn ordonon, ke mi ŝanĝu mian vivmanieron."

Chandi kaj mi estis tute atentemaj, komprenante la pasintan dilemon. En Barato infano ne malobeas la dezirojn de siaj gepatroj malpeze.

"En stoika silento Patro aŭskultis mian klarigon. Li sekvis ĝin per malkaŝo, kiun li eldiris serioze."

"Filo, vi devigas min rakonti malbonaŭguran antaŭdiron el la lipoj de sanktulo. Li alproksimiĝis al mi hieraŭ dum mi sidis sur la verando en mia ĉiutaga meditado."

"Kara amiko, mi venas kun mesaĝo por via militema filo. Li ĉesu siajn sovaĝajn agadojn. Alie, lia sekva renkonto kun tigro rezultigos liajn severajn vundojn, sekvatajn de ses monatoj da mortmalsano. Li tiam forlasu siajn antaŭajn kutimojn kaj fariĝu monaĥo."

"Ĉi tiu rakonto ne impresis min. Mi konsideris, ke Patro estis la kredema viktimo de iluziita fanatikulo."

La Tigra Sŭami faris ĉi tiun konfeson per senpacienca gesto, kvazaŭ pro iu stultaĵo. Severe silenta dum longa tempo, li ŝajnis nekonscia pri nia ĉeesto. Kiam li daŭrigis la pendantan fadenon de sia rakonto, ĝi estis subita, per mallaŭta voĉo.

"Ne longe post la averto de Patro, mi vizitis la ĉefurbon Cooch Behar. La pitoreska teritorio estis nova por mi, kaj mi atendis ripozan ŝanĝon. Kiel kutime ĉie, scivola homamaso sekvis min sur la stratoj. Mi aŭdis pecetojn da frustrataj komentoj:

"Jen la viro, kiu batalas kontraŭ

sovaĝaj tigroj.' "Ĉu li havas

krurojn aŭ arbotrunkojn?"

"Rigardu ĉe lia vizaĝo! Li devas esti unu enkarniĝo de la reĝo de tigroj sin mem!

"Vi scias kiel vilaĝaj buboj funkcias kiel finaj eldonoj de gazeto! Kun kia rapideco la eĉ pli malfruaj paroladbultenoj de la virinoj cirkulas de domo al domo! Post kelkaj

horoj, la tuta urbo estis en stato de ekscito pro mia ĉeesto."

"Mi ripozis trankvile vespere, kiam mi aŭdis la huffrapadon de galopantaj ĉevaloj. Ili haltis antaŭ mia loĝejo. Envenis kelkaj altaj, turbanhavaj policianoj."

"Mi estis surprizita. 'Ĉio eblas por ĉi tiuj kreitaĵoj de homa juro,' mi pensis. 'Mi scivolas ĉu ili riproĉos min pri aferoj tute nekonataj al mi.' Sed la oficiroj riverencis kun nekutima ĝentileco.

"'Honorata Sinjoro, ni estas senditaj por bonvenigi vin nome de la Princo de Cooch Behar. Li ĝojas inviti vin al sia palaco morgaŭ matene.'"

"Mi konjektis iom da tempo pri la perspektivo. Pro iu obskura kialo mi sentis akran bedaŭron pro ĉi tiu interrompo en mia trankvila vojaĝo. Sed la peteganta maniero de la policanoj kortuŝis min; mi konsentis iri."

"Mi estis konfuzita la sekvan tagon kiam mi estis flateme eskortita de mia pordo en belegan kaleŝon tiratan de kvar ĉevaloj. Servisto tenis ornamitan ombrelon por protekti min kontraŭ la brulanta sunlumo. Mi ĝuis la agrablan veturon tra la urbo kaj ĝiaj arbaraj ĉirkaŭaĵoj. La reĝa ido mem estis ĉe la palaca pordo por bonvenigi min. Li proponis sian propran orbrokatan sidlokon, ridetante sidigante sin en seĝon de pli simpla dezajno."

"'Ĉi tiu ĉi ĝentileco certe kostos al mi ion!' mi pensis kun kreskanta miro. La motivo de la princo eliris post kelkaj hazardaj rimarkoj.

"'Mia urbo estas plena de la onidiro, ke oni povas batali kontraŭ sovaĝaj tigroj per nenio pli ol viaj nudaj manoj. Ĉu tio estas fakto?'"

"Ĝi estas tute vera.

"'Mi apenaŭ povas kredi ĝin! Vi estas Kalkuta bengalo, nutrita per la blanka rizo de urbanoj. Estu honesta, mi petas; ĉu vi ne batalis nur kontraŭ senvirtaj, opio-nutritaj bestoj?' Lia voĉo estis laŭta kaj sarkasma, nuancita per provinca akĉento.

"Mi garantiita ne respondo al lia insultanta demando.

"Mi defias vin batali kontraŭ mia nove kaptita tigro, Raja Begum. **6-2** Se vi povos sukcese rezisti lin, ligi lin per ĉeno, kaj lasi lian kaĝon en konscia stato, vi havos ĉi tiun reĝan Bengalion! Pluraj mil rupioj kaj multaj aliaj donacoj ankaŭ estos donacitaj. Se vi rifuzos renkonti lin en batalo, mi blazonigos vian nomon tra la tuta ŝtato kiel trompanton!

"Liaj impertinentaj vortoj frapis min kiel vico da kugloj. Mi ekpafis koleran akcepton. Duone leviĝinte de la seĝo pro sia ekscito, la princo refalis kun sadisma rideto. Mi rememoris la romiajn imperiestrojn, kiuj ĝuis meti kristanojn en bestajn arenojn."

"'La matĉo estos fiksita por semajno poste. Mi bedaŭras, ke mi ne povas doni al vi permeson rigardi la tigron anticipe.'"

"Ĉu la princo timis, ke mi eble provos hipnotigi la bestaĉon, aŭ sekrete nutri lin per opio, mi ne scias!"

Mi forlasis la palacon, rimarkante kun amuziĝo, ke la reĝa ombrelo kaj panoplita kaleŝo nun mankas.

"La sekvan semajnon mi metode preparis mian menson kaj korpon por la venonta suferado. Per mia servisto mi eksciis pri mirindaj rakontoj. La terura antaŭdiro de la sanktulo al mia patro iel disvastiĝis, pligrandiĝante dum ĝi disvastiĝis. Multaj simplaj vilaĝanoj kredis, ke malbona spirito, malbenita de la dioj, reenkarniĝis kiel tigro, kiu prenis diversajn demonajn formojn nokte, sed restis striita besto dumtage. Ĉi tiu demono-tigro supozeble estis tiu sendita por humiligi min."

"Alia imagiva versio estis, ke bestaj preĝoj al Tigra Ĉielo atingis respondon en la formo de Raĝo Begum. Li estu la instrumento por puni min - la aŭdacan dupiedulon, tiel insulta al la tuta tigra specio! Senfela, sendentega viro kuraĝanta defi ungeg-brakan, fortik-membran tigron! La koncentrita veneno de ĉiuj humiligitaj tigroj - deklaris la vilaĝanoj - akiris sufiĉan impeton por funkciigi kaŝitajn leĝojn kaj kaŭzi la falon de la fieraj tigro- dresiganto."

"Mia servisto plue informis min, ke la princo estas en sia elemento kiel estro de la batalo inter homo kaj besto. Li kontrolis la konstruadon de ŝtormorezista pavilono, desegnita por gastigi..." mi loĝis. Ĝia centro tenis Raĝo Begum en unu grandega fero kaĝo, ĉirkaŭita apud ekstera sekureca ĉambro. La kaptito eligis senĉesan serion da sangokoagulaj muĝoj. Li estis nutrata ŝpareme, por stimuli koleran apetiton. Eble la princo atendis, ke mi estu la manĝo de rekompenco!

"Homamasoj el la urbo kaj antaŭurboj aĉetis biletojn fervore responde al la takto de tamburoj anoncantaj la unikan konkurson. La tago de batalo vidis centojn forpuŝitajn pro manko de sidlokoj. Multaj viroj trarompis la tendomalfermaĵojn, aŭ plenigis ajnan spacon sub la galerioj."

Dum la rakonto de la Tigra Sŭamio alproksimiĝis al kulmino, mia ekscito kreskis kun ĝi; Chandi ankaŭ estis tute muta.

"Meze de penetraj soneksplodoj de Raja Begum, kaj la bruo de la iom terurita homamaso, mi kviete aperis. Malabunde vestita ĉirkaŭ la talio, mi estis alie senvestaĵa. Mi malfermis la riglilon sur la pordo de la sekureca ĉambro kaj trankvile ŝlosis ĝin malantaŭ mi. La tigro sentis sangon. Saltante kun tondranta kraŝo sur siajn stangojn, ĝi sendis timigan bonvenigon. La aŭdantaro silentiĝis pro kompatinda timo; mi ŝajnis kvietaj ŝafidoj antaŭ la furioza besto."

"Momente mi estis en la kaĝo; sed kiam mi klakfermis la pordon, Raĝo Begum ĵetiĝis sur min. Mia dekstra mano estis malespere ŝirita. Homa sango, la plej granda regalo, kiun tigro povas koni, falis en teruraj fluoj. La profetaĵo de la sanktulo ŝajnis plenumiĝi."

"Mi tuj reakiris min de la ŝoko de la unua grava vundo, kiun mi iam ajn ricevis. Forpelante la vido de miaj sangaj fingroj puŝante ilin sub mian taliotukon, mi svingis mian maldekstran brakon per osto-rompanta bato. La besto ŝanceliĝis malantaŭen, kirliĝis ĉirkaŭ la malantaŭo de la kaĝo, kaj saltis antaŭen konvulsie. Mia fama pugnopuno pluvis sur lian kapon.

"Sed la gusto de sango de Raĝo Begum agis kiel la freneziga unua gluto da vino por dipsomanulo delonge senigita. Interpunkciita de surdiga muĝo, la atakoj de la bruto kreskis en furiozo. Mia neadekvata defendo de nur unu mano lasis min vundebla antaŭ ungegoj kaj dentegoj. Sed mi disdonis konfuzigan venĝon. Reciproke sangigitaj, ni luktis pri la morto. La kaĝo estis pandemonio, dum sango ŝprucis en ĉiuj direktoj, kaj eksplodoj de doloro kaj mortiga volupto venis el la besta gorgo."

"Pafu lin! 'Mortigu la tigron!' Kriegoj leviĝis el la aŭdantaro. Tiel rapide moviĝis homoj kaj bestoj, ke kuglo de gardisto mispaŝis. Mi kolektis mian tutan volon, kriegis furioze, kaj trafis finan kontuzan baton. La tigro kolapsis kaj kuŝis kviete."

"Kiel a kato!" Mi interrompis.

La sŭami ridis en kora aprezo, tiam daŭrigita la absorba rakonto.

"Raĝa Begum fine estis venkita. Lia reĝa fiereco estis plue humiligita: per miaj disŝiritaj manoj, mi aŭdace devigis malfermi liajn makzelojn. Dum drama momento, mi tenis mian kapon en la oscedanta mortkaptilo. Mi ĉirkaŭrigardis por ĉeno. Tirante unu el amaso sur la planko, mi ligis la tigron je ĝia kolo al la kaĝstangoj. Triumfe mi moviĝis al la pordo."

"Sed tio diablo enkarniĝinta, Raĝo Begumo, havis eltenemo inda de lia supozeble demonulo origino. Kun nekredebla antaŭenpuŝo, li rompis la ĉenon kaj saltis sur mian dorson. Kun mia ŝultro firme en liaj makzeloj, mi falis furioze. Sed momente mi lin alpinglis sub mi. Sub senkompataj batoj, la perfida besto sinkis en duonkonscion. Ĉi-foje mi lin pli zorge ligis. Malrapide mi forlasis la kaĝon."

"Mi trovis min en nova tumulto, ĉi-foje de ĝojo. La hurao de la homamaso rompiĝis kvazaŭ de unu giganta gorgo. Katastrofe vundita, mi tamen plenumis la tri kondiĉojn de la batalo - miregigi la tigron, ligi ĝin per ĉeno, kaj lasi ĝin sen bezono de mia helpo. Krome, mi tiel draste vundis kaj timigis la agreseman beston, ke ĝi kontentis preteratenti la oportunan premion de mia kapo en sia buŝo!"

"Post kiam miaj vundoj estis kuracitaj, mi estis honorita kaj ornamita per girlandoj; centoj da oraj pecoj pluvis ĉe miaj piedoj. La tuta urbo eniris ferian periodon. Senfinaj diskutoj aŭdiĝis ĉiufланke pri mia venko super unu el la plej grandaj kaj plej sovaĝaj tigroj iam veditaj. Raĝo Begum estis prezentita al mi, kiel promesite, sed mi sentis neniun ĝojon. Spirita ŝanĝo eniris mian koron. Ŝajnis, ke per mia fina eliro el la kaĝo mi ankaŭ fermis la pordon al miaj mondaj ambicioj."

"Sekvis malĝoja periodo. Dum ses monatoj mi kuŝis preskaŭ mortanta pro sangoveneniĝo. Tuj kiam mi resaniĝis sufiĉe por forlasi Cooch Behar, mi revenis al mia naskiĝurbo."

"Mi nun scias, ke mia instruisto estas la sanktulo, kiu donis la saĝan averton.' Mi

humile faris ĉi tiun konfeson al mia patro. 'Ho, se mi nur povus trovi lin!' Mia sopiro estis sincera, ĉar unu tagon la sanktulo alvenis neanoncita.

"Sufiĉe de tigro malsovaĝigo. Li parolis kun trankvila certigo. Venu kun mi; Mi volo instrui vi al

subigu la bestojn de nescio vagantaj en ĝangaloj de la homa menso. Vi estas kutima al aŭdantaro: lasu ĝin esti galaksio de anĝeloj, distritaj de via ekscita majstrado de jogo!

"Mi estis iniciatita en la spiritan vojon fare de mia sanktula guro. Li malfermis miajn animpordojn, rustajn kaj rezistemajn pro longa neuzado. Man-en-mane, ni baldaŭ ekiris por mia trejnado en Himalajo."

Chandi kaj mi kliniĝis ĉe la piedoj de la ŝami, dankemaj pro lia viveca skizo de vivo vere ciklona. Mi sentis min amplekse rekompencita pro la longa prova atendado en la malvarma salono!

6-1 : *Sohong* estis lia monaĥa nomo. Li estis populare konata kiel la "Tigro Ŝami."

6-2 : "Princo Princino"-tiel nomita al indiki tio ĉi tio besto posedita la kombinita sovaĝeco de tigro kaj tigrino.

ĈAPITRO: 7

La Leviĝado Sanktulo

"Mi vidis jogulon resti en la aero, kelkajn futojn super la tero, hieraŭ vespere ĉe grupa kunveno." Mia amiko, Upendra Mohun Chowdhury, parolis impone.

Mi donis al li entuziasman rideton. "Eble mi povas diveni lian nomon. Ĉu ĝi estis Bhaduri Mahasaya, de Supra Ringa Vojo?"

Upendra kapjesis, iom senkuraĝigita pro tio, ke li ne estas novaĵportanto. Mia scivolemo pri sanktuloj estis bone konata inter miaj amikoj; ili ĝojis meti min sur novan vojon.

„La jogisto loĝas tiel proksime al mia hejmo, ke mi ofte vizitas lin.“ Miaj vortoj vekis fervoran intereson sur la vizaĝon de Upendra, kaj mi faris plian konfidon.

"Mi vidis lin en rimarkindaj atingoj. Li lerte majstris la diversajn *pranajamojn* **7-1.**" de la antikva okobla jogo skizita de Patanjali. **7-2** Iam Bhaduri Mahasaya plenumis la *Bhastrikan Pranayaman* antaŭ mi kun tia miriga forto, ke ŝajnis, ke vera ŝtormo ekestis en la ĉambro! Tiam li estingis la tondrantan spiron kaj restis senmova en

alta stato de superkonscio. 7-3 La aŭro de paco post la ŝtormo estis viveca preter
forgeseblaĵo."

"Mi aŭdita tio la sanktulo neniam folioj lia hejmo." Upendra tono estis a bagatelo nekredema.

"Vere, ĝi estas vera! Li loĝis endome dum la pasintaj dudek jaroj. Li iomete malstreĉas sian memtruditan regulon dum niaj sanktaj festoj, kiam li iras ĝis sia antaŭa trotuaro! La almozuloj kolektiĝas tie, ĉar Sankta Bhaduri estas konata pro sia tenera koro."

"Kiel faras li resti en la aero, spitante la leĝo de gravito?"

"La korpo de jogisto perdas sian krudecon post uzo de certaj *pranajamoj*. Tiam ĝi ŝvebos aŭ saltetos kiel saltanta rano. Eĉ sanktuloj, kiuj ne praktikas formalan jagon 7-4" oni scias, ke ili ŝvebas dum stato de intensa sindonemo al Dio."

"Mi ŝatus scii pli pri ĉi tiu saĝulo. Ĉu vi ĉeestas liajn vesperajn kunvenojn?" La okuloj de Upendra brilis pro scivolemo.

"Jes, mi ofte iras. Min vaste amuzas la spriteco en lia saĝo. Foje mia longedaŭra rido difektas la solenecon de liaj kunvenoj. La sanktulo ne estas malkontenta, sed liaj disĉiploj aspektas kiel ponardoj!"

Survoje hejmen de la lernejo tiun posttagmezon, mi preterpasis la klostron de Bhaduri Mahasaya kaj decidis viziti. La jogisto estis neatingebla por la ĝenerala publiko. Sola disĉiplo, okupante la teretaĝon, gardis la privatecon de sia majstro. La studento estis ia speco de klerulo; li nun formale demandis ĉu mi havas "engaĝiĝon". Lia guro aperis ĝustatempe por savi min de subita elĵeto.

"Mukunda venu kiam li volas." La okuloj de la saĝulo ekbrilis. "Mia regulo pri soleco ne estas por mia propra komforto, sed por tiu de aliaj. Mondanoj ne ŝatas la sincerecon, kiu frakasas iliajn iluziojn. Sanktuloj estas ne nur maloftaj sed ankaŭ maltrankviligaj. Eĉ en la skribaĵoj, ili ofte troviĝas embarasaj!"

Mi sekvis Bhaduri Mahasaya al lia severa loĝejo sur la supra etaĝo, de kiu li malofte moviĝis. Majstroj ofte ignoras la panoramon de la tumulto de la mondo, malfokusa ĝis centrita en la epokoj. La samtempuloj de saĝulo ne estas nur tiuj de la mallarĝa nuntempo.

"Mahariŝi, 7-5 vi estas la unua jogisto Mi havi konata Monda Organizaĵo pri Sano ĉiam restadoj endome."

"Dio plantoj lia sanktuloj kelkfoje en neatendita grundo, timi ni pensi ni povas redukti Lin al a regul!"

La saĝulo ŝlisis sian viglan korpon en la lotusa pozo. En siaj sepdekaj jaroj, li montris neniujn malagrablajn signojn de aĝo aŭ sidema vivo. Fortika kaj rekta, li estis ideala en ĉiu rilato. Lia vizaĝo estis tiu de *riŝio*, kiel priskribite en la antikvaj

tekstoj. Noblakapa, abunde barba, li ĉiam sidis firme vertikale, liaj trankvilaj okuloj fiksitaj al Ĉieesteco.

La sanktulo kaj Mi eniris la medita ŝtato. Post unu horo, lia milda voĉo vekita mi.

"Vi ofte iras en la silenton, sed ĉu vi evoluigis *anubhavan*?" **7-6** Li memorigis min ami Dion pli ol meditado. "Ne konfuzu la teknikon kun la Celo."

Li proponis al mi kelkajn mangojn. Kun tiu bonhumora spriteco, kiun mi trovis tiel agrabla en lia serioza naturo, li rimarkigis: "Homoj ĝenerale pli ŝatas *Jala Jogon* (unuiĝon kun manĝaĵo) ol *Dhyana Jogon* (unuiĝon kun Dio)."

Lia jogo vortludo trafita mi brue.

"Kian ridon vi havas!" Ama ekbrilo ekbrilis en lia rigardo. Lia propra vizaĝo ĉiam estis serioza, tamen tuŝita de ekstaza rideto. Liaj grandaj, lotusaj okuloj kaŝis dian ridon.

„Tiuj leteroj venas el fora Ameriko.“ La saĝulo montris plurajn dikajn kovertetojn sur tablo. „Mi korespondas kun kelkaj societoj tie, kies membroj interesiĝas pri jogo. Ili malkovras Hindion denove, kun pli bona orientiĝo ol Kolumbo! Mi ĝojas helpi ilin. La scio pri jogo estas senpaga por ĉiuj, kiuj ricevos, kiel la neornamebla taglumo.

"Kion *riŝioj* perceptis kiel esenca por homa savo ne bezonas esti diluita por la Okcidento. Similaj en animo kvankam diversaj en ekstera sperto, nek Okcidento nek Oriento prosperos se iu formo de disciplina jogo ne estos praktikata."

La sanktulo rigardis min per siaj trankvilaj okuloj. Mi ne komprenis, ke lia parolo estis vualita profeta gvido. Nur nun, dum mi skribas ĉi tiujn vortojn, mi komprenas la plenan signifon en la hazardaj sugestoj, kiujn li ofte donis al mi, ke iam mi portos la instruojn de Barato al Ameriko.

BHADURI MAHASAJA
"La Leviĝado Sanktulo"

„Sinjoro,” mi demandis, „kial vi ne verkas libron pri jogo por la bono de la mondo?” „Mi trejnas disĉiplojn,” Li respondis. „Ili kaj iliaj lernantoj estos vivantaj volumoj, pruvo kontraŭ la naturaj disfaloj de la tempo kaj la nenaturaj interpretoj de la kritikistoj.”

"Mahariŝi, Mi deziro vi volus skribi a libro sur jogo por la profito de la mondo."

"Mi trejnas disĉiplojn. Ili kaj iliaj studentoj estos vivantaj volumoj, pruvo kontraŭ la naturaj disfaloj de tempo kaj la nenaturaj interpretoj de la kritikistoj." La spriteco de Bhaduri denove ekigis min per rido.

Mi restis sola kun la jogisto ĝis liaj disĉiploj alvenis vespere. Bhaduri Mahasaya eniris unu el siaj neimiteblaj paroladoj. Kiel paca inundo, li forbalais la mensajn restaĵojn de siaj aŭskultantoj, flosigante ilin al Dio. Liaj frapaj paraboloj estis esprimitaj en perfekta bengala lingvo.

Ĉi-vespere Bhaduri klarigis diversajn filozofiajn punktojn ligitajn al la vivo de Mirabai, mezepoka rajputania princino, kiu forlasis sian kortegan vivon por serĉi la kompanion de sadhuoj. Unu granda sanjasio rifuzis akcepti ŝin ĉar ŝi estis virino; ŝia respondo humile levis lin.

„Diru al la majstro,” ŝi diris, „ke mi ne sciis, ke ekzistas iu ajn Viro en la universo krom Dio; ĉu ni ĉiuj ne estas virinoj antaŭ Li?” (Skriba koncepto pri la Sinjoro kiel la sola Pozitiva Krea Principo, Lia kreaĵo estante nenio alia ol pasiva *majao* .)

Mirabai komponis multajn ekstazajn kantojn, kiuj ankoraŭ estas trezore ŝatataj en Barato; mi tradukas unu el ili ĉi tien:

"Se per ĉiutaga banado Dio povus esti
realigita Pli frue mi estus baleno en la
profundo;
Se per manĝado de radikoj kaj fruktoj Li povus
esti konata Mi volonte elektus la formon de kapro;
Se la nombrado de rozarioj Lin malkovrus,
mi preĝus sur gigantaj perloj; se
kliniĝante antaŭ ŝtonaj bildoj Lin
malkovrus, kiel silikan monton, mi humile
adorus;
Se per trinkado de lakto la Sinjoro povus
esti trinkita, Multaj bovidoj kaj infanoj Lin
konus;
Se forlasi sian edzinon alvokus Dion, ĉu
miloj ne estus eŭnukoj?"

Mirabai scias, ke por trovi la Dian Unuon
la sola nemalhaveblaĵo estas Amo."

Pluraj studentoj metis rupiojn en la pantoflojn de Bhaduri, kiuj kuŝis apud li dum li sidis en joga pozo. Ĉi tiu respektema ofero, kutima en Barato, indikas, ke la disĉiplo metas siajn materiajn havaĵojn ĉe la piedoj de la guro. Dankemaj amikoj estas nur la Sinjoro alivestita, zorgante pri Siaj propraj.

“Majstro, vi estas mirinda!” Studento, foriranta, rigardis arde la patriarkan saĝulon. “Vi rezignis pri riĉeco kaj komforto por serĉi Dion kaj instrui al ni saĝon!” Estis bone konate, ke Bhaduri Mahasaya forlasis grandan familian riĉecon en sia frua infanaĝo, kiam celkonscie li eniris la jogan vojon.

„Vi renversas la aferon!” La vizaĝo de la sanktulo esprimis mildan riproĉon. „Mi lasis kelkajn mizerajn rupiojn, kelkajn bagatela plezuroj, por a kosma imperio de senfina feliĉo. Kiel tiam havi Mi rifuzita Ĉu mi mem ion faras? Mi konas la ĝojon de kunhavigo de la trezoro. Ĉu tio estas ofero? La miopaj mondanoj estas vere la veraj rezignantoj! Ili rezignas pri senekzempla dia posedaĵo por malriĉa manpleno da teraj ludiloj!

Mi ridetis pri ĉi tiu paradoksa vidpunkto pri rezigno — kiu metas la ĉapon de Krezo sur ĉiun sanktulan almozulon, dum transformas ĉiujn fierajn milionulojn en senkonsciajn martirojn.

"La dia ordo aranĝas nian estontecon pli saĝe ol iu ajn asekura kompanio." La finaj vortoj de la majstro estis la realigita kredo de lia kredo. "La mondo estas plena de maltrankvilaj kredantoj je ekstera sekureco. Iliaj amaraj pensoj estas kiel cikatroj sur iliaj fruntoj. Tiu, kiu donis al ni aeron kaj lakton ekde nia unua spiro, scias kiel zorgi pri siaj fervoruloj ĉiutage."

Mi daŭrigis miajn postlernejajn pilgrimadojn al la pordo de la sanktulo. Kun silenta fervoro li helpis min atingi *anubhavan*. Iun tagon li translokiĝis al Ram Mohan Roy Road, for de la kvartalo de mia hejmo sur Gurpar Road. Liaj amaj disĉiploj konstruis por li novan ermitejon, konatan kiel "Nagendra Math". 7-7

Kvankam ĝi antaŭenigas min je kelkaj jaroj antaŭ mia rakonto, mi rakontos ĉi tie la lastajn vortojn donitajn al mi de Bhaduri Mahasaya. Baldaŭ antaŭ ol mi enŝipiĝis al la Okcidento, mi serĉis lin kaj humile surgenuiĝis por lia adiaŭa beno:

"Filo, iru al Ameriko. Prenu la dignon de grizblanka Hindujo kiel vian ŝildon. Venko estas skribita sur via frunto; la noblaj malproksimaj homoj bone akceptos vin."

Francaj profesoroj estis la unuaj en la Okcidento, kiuj volis science esplori la eblecojn de la superkonscio menso. :7-3

Profesoro Jules-Bois, membro de la L'Ecole de Psikologio de la Sorbono, prelegis en Ameriko en 1928; li diris al siaj aŭdantoj, ke francaj sciencistoj agnoskis la superkonscion, "kiu estas la preciza malo de la subkonscio de Freud kaj estas la kapablo, kiu faras homon vere homo kaj ne nur superbesto." S-ro Jules-Bois klarigis, ke la vekiĝo de la pli alta konscio "ne estu konfuzita kun konscienco aŭ hipnotismo. La ekzisto de superkonscio estas delonge agnoskita filozofie, estante en realeco la Superanimo" parolita de de Emerson, sed nur lastatempe havas ĝi estinta rekonita science." La Franca sciencisto pinta ke el la superkonscio venas inspiro, genio, moralaj valoroj. "Kredo je ĉi tio ne estas mistikismo kvankam ĝi

".rekonita kaj aprezita la kvalitoj kiu mistikuloj predikis

Sankta Tereza de Avila kaj alia Kristana sanktuloj estis ofte observita en a ŝtato de :7-4

".levitacio. 7-5: "Granda saĝulo

.Fakta percepto de Dio :7-6

. La sanktulo plena nomo estis Nagendranath Bhaduri. *Matematiko* signifas ermitejo aŭ *aŝramo* :7-7

ĈAPITRO: 8

Barato Granda Sciencisto, JC Bose

"Jagadis Ĉandra Bose-a sendrata inventoj antaŭdatigita tiuj de Markoni."

Aŭdante ĉi tiun provokan rimarkon, mi alproksimiĝis al trotuara grupo de profesoroj okupiĝantaj pri scienca diskuto. Se mia motivo por aliĝi al ili estis rasa fiereco, mi bedaŭras ĝin. Mi ne povas nei mian fervoran intereson pri pruvoj, ke Barato povas ludi ĉefan rolon en fiziko, kaj ne nur en metafiziko.

"Kio fari vi meznombro, sinjoro?"

La profesoro kompleze klarigis. "Bose estis la unua, kiu inventis sendratan koherilon kaj instrumenton por indiki la refrakton de elektraĵ ondoj. Sed la hinda sciencisto ne ekspluatis siajn inventaĵojn komerce. Li baldaŭ turnis sian atenton de la neorganika al la organika mondo. Liaj revoluciaj malkovroj kiel plantfiziologo superas eĉ liajn radikalajn atingojn kiel fizikisto."

Mi ĝentile dankis mian mentoron. Li aldonis: "La granda sciencisto estas unu el miaj kunprofesoroj ĉe la Kolegio de Prezidenteco."

Mi vizitis la sekvan tagon la saĝulon ĉe lia hejmo, kiu estis proksime al la mia sur Gurpar Road. Mi longe admiris lin el respektama distanco. La serioza kaj retiriĝema botanikisto salutis min afable. Li estis bela, fortika viro en siaj kvindekaj jaroj, kun

dika hararo, larĝa frunto, kaj la distritaj okuloj de revulo. La precizeco en lia tono rivelis la dumvivan sciencan kutimon.

"Mi ĵus revenis de ekspedicio al sciencaj societoj de la Okcidento. Iliaj membroj montris intensan intereson pri delikataj instrumentoj de mia invento, kiuj pravas la..."

nedividebla unueco de la tuta vivo. **8-1** La kreskografo de Bose havas la grandecon de dek milionoj da pligrandigoj. La mikroskopo pligrandiĝas nur kelkmil fojojn; tamen ĝi alportis gravan impulson al biologia scienco. La kreskografo malfermas nekalkuleblajn perspektivojn.

"Vi multe faris, sinjoro, por akceli la brakumon de Oriento kaj Okcidento en la nepersonaj brakoj de scienco."

"Mi estis edukita en Kembriĝo. Kiel admirinda estas la okcidenta metodo submeti ĉian teorion al skrupula eksperimenta konfirmo! Tiu empiria proceduro iris man-en-mane kun la dono por introspekto, kiu estas mia orienta heredaĵo. Kune ili ebligis al mi disŝiri la silentojn de naturaj sferoj longe nekomunikantaj. La rivelaj diagramoj de mia kreskografo **8-2**" estas pruvo por la plej skeptikaj, ke plantoj havas senteman nervan sistemon kaj diversan emocia vivo. Amo, malamo, ĝojo, timo, plezuro, doloro, ekscitebleco, stuporo, kaj sennombraj taŭgaj respondoj al stimuloj estas tiel universalaj en plantoj kiel en bestoj."

"La unika pulso de vivo en la tuta kreaĵo povus ŝajni nur poezia bildaro antaŭ via apero, Profesoro! Sanktulo, kiun mi iam konis, neniam plukus florojn. 'Ĉu mi rabu de la rozarbusto ĝian fieron pri beleco? Ĉu mi kruele ofendu ĝian dignon per mia malĝentila senvestigo?' Liaj simpatiaj vortoj estas laŭvorte konfirmitaj per viaj malkovroj!"

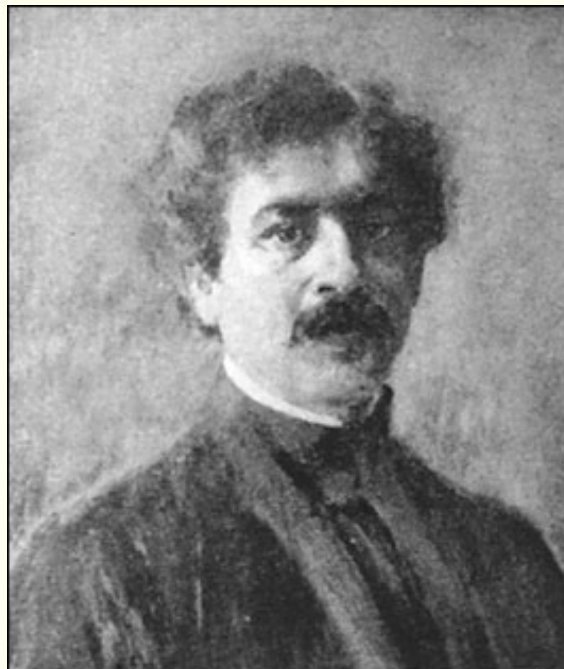
"La poeto estas intima kun la vero, dum la sciencisto alproksimiĝas mallerte. Venu iam al mia laboratorio kaj vidu la nedubindan ateston de la kreskografo."

Dankeme mi akceptis la inviton kaj foriris. Mi poste aŭdis, ke la botanikisto forlasis la Prezidentecan Kolegion kaj planis esplorcentron en Kalkato.

Kiam la Instituto Bose malfermiĝis, mi ĉeestis la inaŭgurajn servojn. Entuziasmaj centoj promenis tra la konstruaĵo. Mi estis ĉarmita de la arto kaj spirita simbolismo de la nova hejmo de scienco. Ĝia antaŭa pordego, mi rimarkis, estis jarcenta restaĵo el malproksima sanktejo. Malantaŭ la lotuso **8-3** fontano, skulptita virina figuro kun torĉo transdonis la hindan respekton por virino kiel la senmorta lumportanto. La ĝardeno havis malgrandan templon konsekritan al la Noumeno preter la fenomenoj. Penso pri la dia senkorpeco estis sugestita per la foresto de iu ajn altarbildo .

Mi mem ĉe Aĝo ses

JAGADIS ĈANDRO BOSE

Barato bonega fizikisto, botanikisto, kaj inventinto de la Kreskografo

Bose-a parolado sur ĉi tio bonega okazo eble havi eldonita de la lipoj de unu de la inspirita antikva

. *riŝioj*

"Mi dediĉas hodiaŭ ĉi tiun Instituton ne nur kiel laboratorion sed kiel templon." Lia respektama soleneco ŝteliris kiel nevidebla mantelo super la plena aŭditorio. "Dum miaj esploroj mi estis senkonscie kondukita en la limregionon de fiziko kaj fiziologio.

Je mia miro, mi trovis

limlinioj malaperantaj, kaj kontaktopunktoj aperantaj, inter la sferoj de la vivanta kaj la neviva. Neorganika materio estis perceptita kiel io ajn krom inerta; ĝi estis ekscitita sub la ago de multnombraj fortoj.

"Universala reago ŝajnis submeti metalon, plantojn kaj bestojn sub komunan leĝon. Ili ĉiuj montris esence la samajn fenomenojn de laceco kaj deprimado, kun eblecoj de resaniĝo kaj" de ekzaltado, kiel bone kiel la permanenta nerespondemo asociita kun morto. Plenigita kun respekto pri ĉi tiu mirinda ĝeneraligo, estis kun granda espero, ke mi anoncis miajn rezultojn antaŭ la Reĝa Societo - rezultoj montritaj per eksperimentoj. Sed la ĉeestantaj fiziologoj konsilis min limigi min al fizikaj esploroj, en kiuj mia sukceso estis certigita, anstataŭ entrudiĝi en iliajn rajtojn. Mi senscie erarvadis en la domajnon de nekonata kastsistemo kaj tiel ofendis ĝian etiketon.

"Ankaŭ ĉeestis nekonscia teologia biaso, kiu konfuzas nescion kun fido. Oni ofte forgesas, ke Tiu, kiu ĉirkaŭis nin per ĉi tiu ĉiam evoluanta mistero de la kreado, ankaŭ enplantis en ni la deziron demandi kaj kompreni. Tra multaj jaroj da miskompreno, mi ekkonis, ke la vivo de fervorulo de scienco estas neeviteble plena de senfina lukto. Estas lia respondeco prezenti sian vivon kiel ardan oferon - rilate al gajno kaj perdo, sukceso kaj malsukceso, kiel unu."

"Kun la tempo la ĉefaj sciencaj socioj de la mondo akceptis miajn teoriojn kaj rezultojn, kaj rekonis la gravecon de la hinda kontribuo al la scienco. **8-4**" Ĉu io ajn malgranda aŭ limigita iam povas kontentigi la menson de Barato? Per kontinua vivanta tradicio, kaj vigla povo de rejunigo, ĉi tiu lando realĝustiĝis per sennombraj transformoj. Ĉiam aperis baratanoj, kiuj, forĵetante la tujan kaj absorban premion de la horo, serĉis la realigon de la plej altaj idealoj en la vivo - ne per pasiva rezigno, sed per aktiva lukto. La malfortulo, kiu rifuzis la konflikton, akirante nenion, havis nenion por rezigni. Nur tiu, kiu strebis kaj venkis, povas riĉigi la mondon per donaco de la fruktoj de sia venka sperto.

"La laboro jam farita en la laboratorio de Bose pri la respondo de materio, kaj la neatenditaj revelacioj en plantvivo, malfermis tre vastajn esplorkampojn en fiziko, fiziologio, medicino, agrikulturo, kaj eĉ psikologio. Problemoj ĝis nun konsiderataj nesolveblaj nun estas alportitaj en la sferon de eksperimenta esplorado."

"Sed alta sukceso ne atingeblas sen rigida precizeco. Tial la longa aro da supersentemaj instrumentoj kaj aparatoj laŭ mia dezajno, kiuj staras antaŭ vi hodiaŭ en siaj kestoj en la enirejo. Ili rakontas al vi pri la longedaŭraj klopodoj por eniri malantaŭ la trompan ŝajnon en la realecon, kiu restas nevidata, pri la kontinua laboro kaj persisto kaj eltrovemo necesaj por superi homajn limigojn. Ĉiuj kreivaj sciencistoj scias, ke la vera laboratorio estas la menso, kie malantaŭ iluzioj ili malkovras la leĝojn de la vero."

"La prelegoj donitaj ĉi tie ne estos nuraj ripetoj de duarangaj scioj. Ili anoncos novajn malkovrojn, montritajn por la unua fojo en ĉi tiuj haloj. Per regula publikigo

de la laboro de la Instituto, ĉi tiuj hindaj kontribuoj atingos la tutan mondon."

Ili fariĝos publika posedaĵo. Neniu patentoj iam estos prenitaj. La spirito de nia nacia kulturo postulas, ke ni por ĉiam estu liberaj de la profanado de utiligado de scio nur por persona profito.

"Plue, mia deziro estas, ke la instalaĵoj de ĉi tiu Instituto estu haveblaj, kiel eble plej multe, al laboristoj el ĉiuj landoj. Per tio mi provas daŭrigi la tradiciojn de mia lando. Ĝis dudek kvin jarcentoj, Barato bonvenigis al siaj antikvaj universitatoj, ĉe Nalando kaj Taxila, akademiulojn el ĉiuj partoj de la mondo."

"Kvankam scienco estas nek de la Orienta nek de la Okcidenta sed prefere internacia en ĝia universaleco, tamen Barato estas aparte taŭga por fari grandajn kontribuojn. **8-5** La brulanta hinda imagopovo, kiu povas eltiri novan ordon el amaso da ŝajne kontraŭdiraj faktoj, estas tenata per la kutimo de koncentriĝo. Ĉi tiu modereco donas la potencon teni la menson al la serĉado de vero kun senfina pacienco.

Larmoj staris en miaj okuloj ĉe la finaj vortoj de la sciencisto. Ĉu "pacienco" ne efektive estas sinonimo de Barato, konfuzante kaj la Tempon kaj la historiistojn?

Mi denove vizitis la esplorcentron, baldaŭ post la tago de la malfermo. La granda botanikisto, memorante sian promeson, kondukis min al sia trankvila laboratorio.

"Mi alkroĉos la kreskografon al ĉi tiu filiko; la pligrandigo estas grandega. Se la rampado de heliko estus pligrandigita en la sama proporcio, la estaĵo volus aperi al esti vojaĝado kiel unu ekspreso trajno!"

Mia rigardo avide fiksiĝis sur la ekrano, kiu reflektis la pligrandigitan flikombron. Etaj vivmovoj nun estis klare percepteblaj; la planto kreskis tre malrapide antaŭ miaj fascinitaj okuloj. La sciencisto tuŝis la pinton de la filiko per malgranda metala stango. La disvolviĝanta pantomimo subite haltis, rekomencante la elokventajn ritmojn tuj kiam la bastono estis retirita.

„Vi vidis kiel ĉia eta ekstera interveno malutilas al la sentemaj histoj,“ rimarkigis Bose. „Rigardu; mi nun administros kloroformon, kaj poste donos antidoton.“

La efiko de la kloroformo ĉesigis ĉian kreskon; la antidoto revivigis. La evoluaj gestoj sur la ekrano kaptis min pli ravite ol "filma" intrigo. Mia kunulo (ĉi tie en la rolo de fiulo) pikis akran instrumenton tra parto de la filiko; doloro estis indikita per spasmaj flirtemoj. Kiam li trapasis razilon parte tra la tigo, la ombro estis furioze agitata, poste trankviliĝis kun la fina interpunkcio de morto.

"Unue kloroformante grandegan arbon, mi atingis sukcesan transplantadon. Kutime, tiaj monarkoj de la arbaro mortas tre rapide post kiam ili estas movitaj." Jagadis ridetis feliĉe dum li rakontis la vivsavan manovron. "Grafikaĵoj de mia

delikata aparato pruvis, ke arboj posedas kardiovaskulan sistemon; iliaj sukomovoj respondas al la sangopremo de bestaj korpoj. La supreniro de suko ne estas klarigebla per la mekanikaj bazoj kutime prezentitaj, kiel ekzemple kapilara altiro. La fenomeno estis solvita per la kreskografo kiel la aktiveco de vivantaj ĉeloj. Peristaltaj ondoj eliras el cilindra tubo, kiu etendiĝas laŭ arbo kaj..."

servas kiel vera koro! Ju pli profunde ni perceptas, des pli frapa fariĝas la pruvo, ke unuforma plano ligas ĉiun formon en multnombra naturo."

La bonega sciencisto pinta al alia Bose instrumento.

"Mi montros al vi eksperimentojn sur peco da stano. La vivoforto en metaloj reagas negative aŭ utile al stimuloj. Inkaj markoj registros la diversajn reagojn."

Profunde okupita, mi rigardis la grafikaĵon, kiu registris la karakterizajn ondojn de la atomstrukturo. Kiam la profesoro aplikis kloroformon al la stano, la vibraj skribaĵoj ĉesis. Ili rekomenciĝis dum la metalo malrapide reakiris sian normalan staton. Mia kunulo disdonis... venena kemiaĵo. Samtempe kun la tremanta fino de la stano, la pinglo draste skribis sur la diagramo mortanoncon.

"Bose-instrumentoj montris, ke metaloj, kiel ekzemple la ŝtalo uzata en tondilo kaj maŝinoj, estas submetataj al laceco, kaj reakiras efikecon per perioda ripozo. La vivpulso en metaloj estas grave damaĝita aŭ eĉ estingita per la apliko de elektraj kurentoj aŭ forta premo."

Mi rigardis ĉirkaŭe la ĉambro ĉe la multnombraj inventoj, elokventa atesto de a senlaca eltrovemo.

"Sinjoro, estas bedaŭrinde, ke amasa agrikultura disvolviĝo ne estas akcelata per pli plena uzo de viaj mirindaj mekanismoj. Ĉu ne estus facile eble uzi kelkajn el ili en rapidaj laboratorio-eksperimentoj por indiki la influon de diversaj specoj de sterkoj sur plantkreskon?"

"Vi pravas. Sennombraj uzoj de Bose-instrumentoj estos faritaj de estontaj generacioj. La sciencisto malofte konas samtempan rekompencan; sufiĉas posedi la ĝojon de kreiva servo."

Kun esprimoj de senkondiĉa dankemo al la senlaca saĝulo, mi foriris. "Ĉu la miriga fekundeco de lia genio iam povas elĉerpiĝi?" mi pensis.

Neniu malpliigo venis kun la jaroj. Inventante komplikajn instrumenton, la "Resonancan Kardiografon", Bose poste faris ampleksajn esplorojn pri sennombraj hindaj plantoj. Grandega nesuspektita farmakopeo de utilaj drogoj estis rivelita. La kardiografo estas konstruita kun neerara precizeco per kiu centonoparto de sekundo estas indikita sur grafeo. Resonancaj registroj mezuras infinitezimajn pulsadojn en planto, besto kaj homo strukturo. La granda botanikisto antaŭdiris, ke la uzo de lia kardiografo kondukos al vivisekcio sur plantojn anstataŭ bestojn.

"Flank-al-flankaj registradoj de la efikoj de medikamento donita samtempe al planto kaj besto montris mirigan unuanimecon en rezulto," li atentigis. "Ĉio en la homo estis antaŭsignita en la planto. Eksperimentado sur vegetaĵaro kontribuos al malpliigo de

homa sufero."

Jarojn poste la pioniraj planttrovoj de Bose estis konfirmitaj de aliaj sciencistoj. Laboro farita en 1938 ĉe Universitato Kolumbio estis raportita de *The New York Times* jene:

Oni determinis dum la lastaj kelkaj jaroj, ke kiam la nervoj elsendas mesaĝojn inter la cerbo kaj aliaj partoj de la korpo, etaj elektraj impulsoj estas generitaj. Ĉi tiuj impulsoj estis mezuritaj per delikataj galvanometroj kaj pligrandigitaj milionojn da fojoj per modernaj amplifikaj aparatoj. Ĝis nun neniu kontentiga metodo estis trovita por studi la trajtojn de la impulsoj laŭlonge de la nervofibroj en vivantaj bestoj aŭ homoj pro la granda rapideco kun kiu ĉi tiuj impulsoj vojaĝas.

D-roj K. S. Cole kaj H. J. Curtis raportis, ke ili malkovris, ke la longaj unuopaj ĉeloj de la dolĉakva planto **nitella**, ofte uzata en orfiĝujoj, estas preskaŭ identaj kun tiuj de unuopaj nervofibroj. Krome, ili trovis, ke nitellaj fibroj, ekscititaj, disvastigas elektrajn ondojn, kiuj estas similaj en ĉiu maniero, krom rapideco, al tiuj de la nervofibroj en bestoj kaj homoj. La elektraj nervimpulsoj en la planto montriĝis multe pli malrapidaj ol tiuj en bestoj. Ĉi tiu malkovro estis tial uzata de la esploristoj de Columbia kiel rimedo por fari malrapidmovajn bildojn de la trajto de la elektraj impulsoj en nervoj.

La nitela planto tiel povus fariĝi ia Rozeta ŝtono por deĉifri la bone gardatajn sekretojn proksime al la limo mem de menso kaj materio.

La poeto Rabindranath Tagore estis fidela amiko de la idealisma sciencisto de Barato. Al li, la dolĉa bengala kantisto adresis la jenajn versojn: **8-6**

Ho Ermito, vokas vi per la aŭtentaj vortoj
De tiu malnova himno nomata *sama* ; "Leviĝu!
Vekiĝu!" Voku la homon, kiu fanfaronas pri
sia *ŝastra* scio El vanaj pedantaj kvereloj
senutilaj, Voku tiun malsaĝan fanfaronulon,
ke li eliru sur la vizaĝon de la naturo, ĉi
tiun larĝan teron, Sendu ĉi tiun vokon al
via klerula bando; Kune ĉirkaŭ via ofero de
fajro

Ili ĉiuj kolektiĝu. Tiel nia Barato,
nia antikva lando al si mem revenu
Ho, denove revenu al firma laboro, al
devo kaj sindonemo, al ŝia tranco
De serioza meditado; lasu ŝi sidi
Denove senĝena, senavida, senkonflikta, pura, ho
denove sur ŝia alta seĝo

Kaj platformo, instruisto de ĉio teroj.

.....

8-1 : "Ĉiuj scienco estas transcenda aŭ alie enirpermesiloj for. Botaniko estas nun akirado la dekstra teorio-la avataroj de Bramo baldaŭ estos la lernolibroj de naturhistorio." - *Emerson* .

8-2 : De la la latina radiko, *krescere* , al pliiĝo. Por lia kreskografo kaj alia inventoj, Bose estis nobeligita en 1917.

8-3 : La lotuso floro estas unu antikva dia simbolo en Hindio; ĝia disvolviĝanta petaloj sugesti la vastiĝo de la animo; la kresko de ĝia pura beleco el la koto de ĝia origino tenas bonkoran spiritan promeson.

8-4 : "Nuntempe, nur la plej malgranda hazardo enkondukas Hindion en la atingon de la usonaj kolegiaj studentoj. Ok universitatoj (Harvard, Yale, Columbia, Princeton, Johns Hopkins, Pensilvanio, Ĉikago kaj Kalifornio) havas katedrojn pri Hindologio aŭ Sanskrito, sed Hindio estas preskaŭ nerepresentita en la fakoj pri historio, filozofio, belartoj, politika scienco," sociologio, aŭ ajna de la alia departementoj de intelektulo sperto en kiu, kiel ni havi vidita, Hindio havas faris grandajn kontribuojn. . . .Ni kredas, sekve, ke neniuj studfako, precipe en la homaj sciencoj, en iu ajn

grava universitato povas esti plene ekipita sen konvene trejnita specialisto pri la hindaj fazoj de ĝia fako. Ni kredas, ankaŭ, tio ĉiu kolegio kiu celoj al prepari ĝia diplomigintoj por inteligenta laboro en la mondo kiu estas al esti ilia al vivi en, devas havi sur ĝia dungitaro a akademiulo kompetenta en la civilizo de Barato." - Eliraĵoj de unu artikolo de Profesoro W. Norman Bruna de la Universitato de Pensilvanio kiu aperis en la Majo, 1939, problemo de la *Bulteno* de la Amerika Konsilio de Lernis Socioj, 907 15-a Sankta, Vaŝingtono, D. C., 25 cendoj kopio. Ĉi tio problemo (numero 28)

".enhavas super 100 paĝoj de "Baza Bibliografio por Hindaj Studoj

8-5 : La atoma strukturo de materio estis konata al la antikva Hinduoj. Unu de la ses sistemoj de Hinda filozofio estas *Vaisesika* , de la Sanskrito radiko *visesas* , "atoma individueco." Unu de la plej grava *Vaisesika* klarigantoj estis Aulukya, ankaŭ nomata Kanada, "la atommanĝanto", naskiĝis antaŭ ĉirkaŭ 2800 jaroj.

En artikolo en *East-West* , aprilo 1934, resumo de la scienca scio de *Vaisesika* estis donita jene: "Kvankam la moderna 'atoma teorio' estas ĝenerale konsiderata nova progreso de scienco, ĝi estis brile klarigita antaŭ longe de Kanada, 'la atommanĝanto'. La sanskrita *anuso* povas esti ĝuste tradukita kiel 'atomo' en la laŭvorta greka senco de 'netranĉita' aŭ nedividebla. Aliaj sciencaj prezentoj de *Vaisesika* traktatoj de la antaŭkristnaska epoko inkluzivas (1) la movadon de pingloj," direkte al magnetoj, (2) la cirkulado de akvo en plantoj, (3) *akaŝo* aŭ etero, inerta kaj senstruktura, kiel a bazo por transdoni subtilajn fortojn, (4) la sunan fajron kiel kaŭzon de ĉiuj aliaj formoj de varmo, (5) varmon kiel kaŭzon de molekula ŝanĝo, (6) la leĝon de gravito kiel kaŭzitan de la eco eneca en teratomoj por doni al ili ilian allogpovon aŭ malsupren tiri, (7) la kineta naturo de ĉio energio; kaŭzeco kiel ĉiam enradikiĝinta en unu elspezo de energio aŭ redistribuo de moviĝo, (8) universala dissolvo tra la disfalo de atomoj, (9) la radiado de varmo kaj lumradioj, senfine ,malgrandaj partikloj, rapidantaj en ĉiuj direktoj kun neimagebla rapideco (la moderna teorio pri 'kosmaj radioj')

.la relativeco de tempo kaj spaco (10)

Vaisesika asignita la origino de la mondo al atomoj, eterna en ilia naturo, t.e., ilia finfina apartaĵoj. Ĉi tiuj atomoj estis " La lastatempa malkovro, ke atomo estas miniatura suna..... konsiderataj kiel posedantaj senĉesan vibran moviĝon.

sistemo volus esti ne novaĵoj al la malnova *Vaisesika* filozofoj, Monda Organizaĵo pri Sano ankaŭ reduktita tempo al ĝia plej malproksima matematika koncepton priskribante la plej malgrandan unuon de tempo (*kala*) kiel la periodon

".bezonatan de atomo por trairi sian propran unuon de spaco

8-6 : Tradukita de la Bengala de Rabindranath Tagore, de Manmohan Ghosh, en *Viśva- Bharati*.

La Feliĉa Fervorulo Kaj Lia Kosma Romanco

"Malgranda sinjoro, bonvolu esti sidanta. Mi estas parolado al mia Dia Patrino."

Silente mi eniris la ĉambron kun granda respekto. La anĝela aspekto de Majstro Mahasaya preskaŭ brilblindumis min. Kun silkeca blanka barbo kaj grandaj brilaj okuloj, li ŝajnis enkarniĝo de pureco. Lia levita mentono kaj falditaj manoj sciigis min, ke mia unua vizito ĝenis lin meze de liaj preĝoj.

Liaj simplaj salutvortoj produktis la plej perfortan efikon, kiun mia naturo ĝis nun spertis. La amaran disiĝon pro la morto de mia patrino mi konsideris la mezuron de ĉia angoro. Nun agonio pro disiĝo de mia Dia Patrino estis nepriskribebla torturo de la spirito. Mi falis ĝemante sur la plankon.

"Malgranda sinjoro, trankvila vin mem!" La sanktulo estis komplete afliktita.

Forlasita en ia oceana dezerteco, mi tenis liajn piedojn kiel la solan flosan de mia savo. "Sankta sinjoro, via propeto! Petu Dia Patrino ĉu mi trovas ian favoron en Ŝiaj okuloj!"

Ĉi tio promeso estas unu ne facile donita; la majstro estis limigita al silento.

Sen ia ajn dubo, mi estis konvinkita, ke Majstro Mahasaya estis en intima konversacio kun la Universala Patrino. Estis profunda hontigo rimarki, ke miaj okuloj estis blindaj al Ŝi, kiu eĉ en ĉi tiu momento estis perceptebla al la senmakula rigardo de la sanktulo. Senhonte tenante liajn piedojn, surda al liaj mildaj riproĉoj, mi petegis lin denove kaj denove por lia interveno graco.

"Mi faros vian petegon al la Amata." La kapitulaco de la majstro venis kun malrapida, kompata rideto.

Kio potenco en tiuj malmultaj vortoj, tio mia estante devus scii liberigo de ĝia ŝtorma ekzilo?

"Sinjoro, memoru vian promeson! Mi baldaŭ revenos por Ŝia mesaĝo!" Ĝoja antaŭĝojo resonis en mia voĉo, kiu nur antaŭ momento ploris pro malĝojo.

Malsuprenirante la longan ŝtuparon, mi estis superfortita de memoroj. Ĉi tiu domo ĉe 50 Amherst Street, nun la loĝejo de Majstro Mahasaya, iam estis mia familia hejmo, loko de la morto de mia patrino. Ĉi tie mia homa koro rompiĝis pro la malaperinta patrino; kaj ĉi tie hodiaŭ mia spirito estis kvazaŭ krucumita pro la foresto de la Dia Patrino. Sanktaj muroj, silentaj atestantoj de miaj seriozaj doloroj kaj fina resaniĝo!

Miaj paŝoj estis fervoraj dum mi revenis al mia hejmo sur Gurpar Road. Serĉante la solecon de mia malgranda subtegmento, mi restis en meditado ĝis la deka horo. La mallumo de la varma hinda nokto subite lumiĝis per mirinda vizio.

Aureolita de splendo, la Dia Patrino staris antaŭ mi. Ŝia vizaĝo, tenere ridetanta, estis la beleco mem.

"Ĉiam havi Mi amata vin! Iam ajn devas Mi amo vin!"

La ĉiela tonoj ankoraŭ sonorado en la aero, Ŝi malaperis.

La suno la sekvan matenon apenaŭ leviĝis ĝis dececo, kiam mi faris mian duan viziton al Majstro Mahasaya. Suprenirante la ŝtuparon en la domo de kortuŝaj memoroj, mi atingis lian ĉambron en la kvara etaĝo. La tenilo de la fermita pordo estis ĉirkaŭvolvita per tuko; sugesto, mi sentis, ke la sanktulo deziris privatecon. Dum mi staris heziteme sur la ŝtuparejo, la pordo malfermiĝis per la bonveniga mano de la majstro. Mi surgenuiĝis ĉe liaj sanktaj piedoj. En ludema humoro, mi portis solenan maskon super mia vizaĝo, kaŝante la dian ĝojon.

"Sinjoro, mi venis — tre frue, mi konfesas! — por via mesaĝo. Ĉu la Amata Patrino diris ion pri mi?"

"Maliceta malgranda sinjoro!"

Ne alia rimarko volus li fari. Ŝajne mia supozita gravito estis neimpresiva.

"Kial tiel mistera, tiel evitema? Faru sanktuloj neniam paroli klare?" Eble Mi estis a malgranda provokita.

„Ĉu vi devas testi min?“ Liaj trankvilaj okuloj estis plenaj de kompreno. „Ĉu mi povus aldoni unu vorton ĉimatene al la certigo, kiun vi ricevis hieraŭ vespere je la deka horo de la Bela Patrino mem?“

Majstro Mahasaya posedis kontrolon super la kluzoj de mia animo: denove mi ĵetis min vizaĝaltere ĉe liaj piedoj. Sed ĉi-foje miaj larmoj ŝprucis el feliĉo, kaj ne el doloro, neeltenebla.

"Ĉu vi pensas, ke via sindonemo ne tuŝis la Senfinan Kompaton? La Patrineco de Dio, kiun vi adoris en formoj kaj homaj kaj diaj, neniam povus malsukcesi respondi al via forlasita krio."

Kiu estis ĉi tiu simpla sanktulo, kies plej eta peto al la Universala Spirito renkontis dolĉan konsenton? Lia rolo en la mondo estis humila, kiel konvenis al la plej granda homo de humileco, kiun mi iam konis. En ĉi tiu domo sur Amherst Street, Majstro Mahasaya **9-1** Li gvidis malgrandan mezlernejon por knaboj. Neniu vortoj de riproĉo eliris el liaj lipoj; neniu regulo aŭ ferulo subtenis lian disciplinon. Pli alta matematiko efektive estis instruata en ĉi tiuj modestaj klasĉambroj, kaj kemio de amo forestis el la lernolibroj. Li disvastigis sian saĝon per spirita kontaĝo anstataŭ per netralasebla precepto.

Konsumita de simpla pasio por la Dia Patrino, la sanktulo ne pli ol infano postulis la eksterajn formojn de respekto.

„Mi ne estas via guro; li venos iom poste,” li diris al mi. „Per lia gvido, viaj spertoj pri la Dio rilate al amo kaj sindonemo estos tradukitaj en liajn terminojn de senfunda saĝo.”

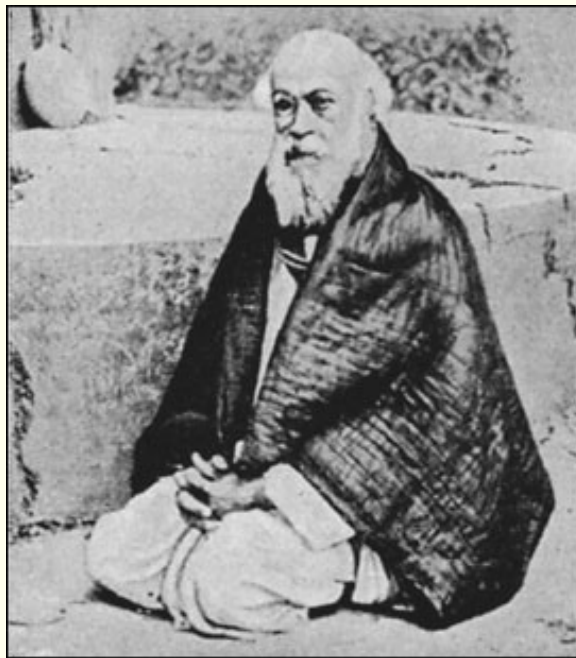
Ĉiun malfruan posttagmezon, mi iris al Amherst Street. Mi serĉis la dian tason de Majstro Mahasaya, tiel plenan, ke ĝiaj gutoj ĉiutage superfluis sur mian estaĵon. Neniam antaŭe mi kliniĝis en absoluta respekto; nun mi sentis ĝin nemezurebla privilegio eĉ paŝi sur la saman teron, kiun Majstro Mahasaya sanktigis.

"Sinjoro, bonvolu porti ĉi tiun ĉampakan girlandon, kiun mi faris speciale por vi." Mi alvenis unu vesperon, tenante mian ĉenon da floroj. Sed timeme li retiriĝis, plurfoje rifuzante la honoron. Perceptante mia doloro, li fine ridetis konsentante.

"Ĉar ni ambaŭ estas fervoruloj de la Patrino, vi rajtas meti la girlandon sur ĉi tiun korpan templon, kiel oferon al Ŝi, kiu loĝas interne." Lia vasta naturo malhavis spacon, en kiu iu ajn egoisma konsidero povus trovi sian lokon.

DU FRATOJ DE Tereza NEUMANN
Mi stari kun ilin en Konnersreuth, Bavario.

MAJSTRO MAHASAJA
Iam ajn okupita en lia feliĉa kosma romanco.

"Ni iru morgaŭ al la Templo Dakshineswar, eterne sanktigita de mia gurunuo."
Majstro Mahasaya estis disĉiplo de Kristosimila majstro, Sri Ramakrishna Paramhansa.

La kvarmejla vojaĝo la sekvan matenon okazis per boato sur la Gango. Ni eniris la naŭkupolhavan Templon de Kali, kie la figuroj de la Dia Patrino kaj Ŝivao ripozas sur polurita arĝenta lotuso, kies mil petaloj zorge ĉizitaj. Majstro Mahasaya radiis pro sorĉo. Li estis okupita de sia neelĉerpebla romanco kun la Amatino. Dum li ĉantis Ŝian nomon, mia ravita koro ŝajnis frakasita en mil pecojn.

Poste ni promenis tra la sanktaj ĉirkaŭaĵoj, haltante en tamariska arbareto. La manao karakterize elradiita de ĉi tiu arbo estis simbolo de la ĉiela manĝaĵo, kiun Majstro Mahasaya donacis. Liaj diaj alvokoj daŭris. Mi sidis rigide senmova sur la herbo meze de la rozkoloraj plumecaj tamariskaj floroj. Provizore forestanta de la korpo, mi ŝvebis en ĉiela vizito.

Ĉi tio estis la unua el multaj pilgrimadoj al Dakshineswar kun la sankta instruisto. De li mi lernis la dolĉecon de Dio en la aspekto de Patrino, aŭ Dia Kompato. La infaneca sanktulo trovis malmultan allogon en la aspekto de Patro, aŭ Dia Justeco. Severa, postulema, matematika juĝo estis fremda. al lia milda naturo.

"Li povas servi kiel tera prototipo por la anĝeloj mem de la ĉielo!" mi pensis ame, observante lin unu tagon dum liaj preĝoj. Sen ia ajn spiro de riproĉo aŭ kritiko, li rigardis la mondon per okuloj delonge konataj kun la Praa Pureco. Lia korpo, menso, parolo kaj agoj estis senpene harmoniigitaj kun la simpleco de lia animo.

"Mia Majstro diris tion al mi." Evitante personan aserton, la sanktulo finis ajnan saĝan konsilon per ĉi tiu konstanta omaĝo. Tiel profunda estis lia identeco kun Sri Ramakriŝna, ke Majstro Mahasaya ne

pli longa konsiderata lia pensoj kiel lia propra.

Man-en-mane, la sanktulo kaj mi promenis unu vesperon sur la strato de lia lernejo. Mian ĝojon malheligis la alveno de aroganta konato, kiu ŝarĝis nin per longa konversacio.

„Mi vidas, ke ĉi tiu viro ne plaĉas al vi.“ La flustro de la sanktulo al mi estis neaŭdita de la egoisto, sorĉita de sia propra monologo. „Mi parolis kun Dia Patrino pri tio; Ŝi komprenas nian malĝojan situacion. Tuj kiam ni alvenos al tiu ruĝa domo, Ŝi promesis memorigi lin pri pli urĝaj aferoj.“

Miaj okuloj estis fiksitaj al la loko de savo. Atinginte ĝian ruĝan pordegon, la viro neklarigeble turnis sin kaj foriris, nek finante sian frazon nek dirante adiaŭ. La sturmita aero konsoliĝis per paco.

Alian tagon mi promenis sola apud la fervoja stacio Howrah. Mi staris momenton apud templo, silente kritikante malgrandan grupon da viroj kun tamburo kaj cimbaloj, kiuj furioze deklamis ĉanton.

"Kiel senreligie ili uzas la dian nomon de la Sinjoro en mekanika ripetado," mi pensis. Mia rigardo estis mirigita de la rapida alproksimiĝo de Majstro Mahasaya. "Sinjoro, kial vi venis ĉi tien?"

La sanktulo, ignorante mian demandon, respondis mian penson. "Ĉu ne estas vere, eta sinjoro, ke la nomo de la Amato sonas dolĉe el ĉiuj lipoj, sensciaj aŭ saĝaj?" Li pasis sian brakon ĉirkaŭ mi ame; Mi trovis min portata sur lia magia tapiŝo al la Kompatema Ĉeesto.

"Ĉu vi ŝatus vidi kelkajn bioskopojn?" Tiu ĉi demando unu posttagmezon de Majstro Mahasaya estis mistifikiga; la termino tiam estis uzata en Barato por signifi filmojn. Mi konsentis, ĝoja esti en lia kompanio en ĉiaj cirkonstancoj. Rapida promeno kondukis nin al la ĝardeno antaŭ Kalkato. Universitato. Mia kunulo montris benkon apud la *goldighi* aŭ lageto.

"Ni sidu ĉi tie dum kelkaj minutoj. Mia Majstro ĉiam petis min mediti kiam ajn mi vidis vastaĵon da akvo. Ĉi tie ĝia trankvileco memorigas nin pri la vasta trankvileco de Dio. Kiel ĉio povas esti reflektita en akvo, tiel la tuta universo estas spegulita en la lago de la Kosma Menso. Tiel mia *gurudevo* ofte diris."

Baldaŭ ni eniris universitatan halon, kie okazis prelego. Ĝi montriĝis terure teda, kvankam foje variigita per ilustraĵoj sur lumbildoj, same neinteresaj.

„Do jen la speco de biografio, kiun la majstro volis, ke mi vidu!“ Mia penso estis senpacienca, tamen mi ne volis vundi la sanktulon per montrado de enuo sur mia vizaĝo. Sed li kliniĝis al mi konfidence.

"Mi vidas, eta sinjoro, ke vi ne ŝatas ĉi tiun bioskopon. Mi menciis ĝin al Dia Patrino; Ŝi plene simpatias kun ni ambaŭ. Ŝi diras al mi, ke la elektraj lumoj nun estingiĝos, kaj ne estos reŝaltitaj ĝis ni havos ŝancon forlasi la ĉambron."

Kiam lia flustro finiĝis, la halo estis mergita en mallumon. La strida voĉo de la profesoro silentiĝis pro miro, tiam li rimarkigis: "La elektra sistemo de ĉi tiu halo ŝajnas esti difekta." Tiam, Majstro Mahasaya kaj mi estis sekure trans la sojlo. Rigardante malantaŭen de la koridoro, mi vidis, ke la sceno de nia martireco denove lumiĝis.

"Malgranda sinjoro, vi seniluziiĝis pri tiu biografio, **9-2** sed mi opinias, ke vi ŝatos alian." La sanktulo kaj mi staris sur la trotuaro antaŭ la universitata konstruaĵo. Li milde frapis mian bruston super la koro.

Sekvis transformiĝanta silento. Same kiel la modernaj "parolfilmoj" fariĝas neaŭdeblaj filmoj kiam la sonaparato paneas, tiel la Dia Mano, per ia stranga miraklo, sufokis la teran tumulton. La piedirantoj same kiel la preterpasantaj tramoj, aŭtoj, bovoĉaroj kaj ferradaj taksioj ĉiuj estis senbrujaj. Kvazaŭ havante ĉieestan okulon, mi rigardis la scenojn, kiuj estis malantaŭ mi, kaj ĉiuflanke, tiel facile kiel tiuj antaŭe. La tuta spektaklo de agado en tiu malgranda parto de Kalkato pasis antaŭ mi sen sono. Kiel brilo de fajro malklare videbla sub maldika tavolo de cindro, milda lumeco trapenetris la panoraman vidon.

Mia propra korpo ŝajnis nenio pli ol unu el la multaj ombroj, kvankam ĝi estis senmova, dum la aliaj mute ŝvebis tien kaj reen. Pluraj knaboj, miaj amikoj, alproksimiĝis kaj preterpasis; kvankam ili rigardis min rekte, ĝi estis nerekonebla.

La unika pantomimo alportis al mi neesprimeblan ekstazon. Mi trinkis profunde el iu feliĉa fonto. Subite mia brusto ricevis alian mildan baton de Majstro Mahasaya. La pandemonio de la mondo eksplodis sur miajn malvolajn orelojn. Mi ŝanceliĝis, kvazaŭ severe vekita el delikata sonĝo. La transcenda vino malaperis preter mia atingo.

„Malgranda sinjoro, mi vidas, ke vi trovis la duan bioskopon laŭ via plaĉo.“ La sanktulo ridetis; mi komencis fali dankeme sur la teron antaŭ li. „Vi ne povas fari tion al mi nun; vi scias, ke Dio estas ankaŭ en via templo! Mi ne lasos Dia Patrino tuŝi miajn piedojn per viaj manoj!“

Se iu ajn observis la nepretendan mastron kaj min dum ni foriris de la plena trotuaro, la ĉeestanto certe suspektis nin pri ebrieco. Mi sentis, ke la falantaj nuancoj de vespero estis komplete ebriaj kun Dio. Kiam la mallumo resaniĝis de sia nokta svenado, Mi alfrontis la novan matenon senigita je mia ekstaza humoro. Sed ĉiam enmemorigita estas la serafa filo de Dia Patrino-Majstro Mahasaya!

Provante per malfortaj vortoj juste prezenti lian bonkorecon, mi scivolas ĉu Majstro Mahasaya, kaj aliaj inter la profundviziaj sanktuloj, kies vojoj krucis la miajn, sciis, ke jarojn poste, en okcidenta lando, mi skribos pri iliaj vivoj kiel diaj fervoruloj. Ilia antaŭscio ne surprizus min nek, mi esperas, miajn legantojn, kiuj venis ĝis nun kun

mi.

.....
9-1 : Ĉi tiuj estas respektema titoloj de kiu li estis kutime adresita. Lia nomo estis Mahendra Nath Gupto; li subskribis siajn literaturajn verkojn simple "M."

ĈAPITRO: 10

Mi Renkontu Mia Majstro, Sri Yukteswar

"Kredo je Dio povas produkti ĉian miraklon krom unu - sukcesi en ekzameno sen studado." Malŝate mi fermis la libron, kiun mi prenis dum neaktiva momento.

"La escepto de la verkisto montras lian kompletan mankon de fido," mi pensis.
"Kompatinda ulo, li tre respektas la noktomezan oleon!"

Mia promeso al Patro estis, ke mi kompletigos miajn mezlernejajn studojn. Mi ne povas ŝajnigi diligentecon. La pasantaj monatoj trovis min malpli ofte en la klasĉambro ol en izolitaj lokoj laŭlonge de la banejoj de Kalkato . La apudaj kremaciejaj terenoj, aparte teruraj nokte, estas... konsiderata alte alloga de la jogisto. Li Monda Organizaĵo pri Sano volus trovi la Senmorta Esenco devas ne konsterniĝu pro kelkaj senornamaj kranioj. Homa neadekvateco fariĝas klara en la malgaja loĝejo de diversaj ostoj. Miaj noktomezaj vigiloj estis do de malsama naturo ol tiuj de la klerulo.

La semajno de finaj ekzamenoj ĉe la Hindua Mezlernejo rapide alproksimiĝis. Ĉi tio La demanda periodo, kiel la tombolokoj, inspiras konatan teruron. Mia menso tamen estis paca. Kuraĝante la fantomojn, mi elfosis scion netroveblan en aŭditorioj. Sed al ĝi mankis la arto de Swami Pranabananda, kiu facile aperis en du lokoj samtempe. Mia eduka dilemo estis klare afero de la Senfina Eltrovemo. Tio estis mia rezonado, kvankam al multaj ĝi ŝajnas nelogika. La neracieco de la fervorulo devenas de mil neklarigeblaj demonstraĵoj de la instanco de Dio en problemoj.

„Saluton, Mukunda! Mi apenaŭ ekvidas vin ĉi-tage!“ Samklasano alparolis min unu posttagmezon sur Gurpar-vojo.

„Saluton, Nantu! Mia nevidebleco en la lernejo fakte metis min tie en sendube mallertan situacion.“ Mi malŝarĝis min sub lia amika rigardo.

Nantu, Monda Organizaĵo pri Sano estis a brila studento, ridis elkore; mia problemo estis ne sen a komikso

aspekto.

"Vi estas tute nepreparita por la finaloj! Mi supozu ĝi estas supren al mi al helpo vi!"

La simplaj vortoj transdonis dian promeson al miaj oreloj; kun rapideco mi vizitis la hejmon de mia amiko. Li afable skizis la solvojn al diversaj problemoj, kiujn li opiniis verŝajne proponotaj de la instruistoj.

"Ĉi tiuj demandoj estas la logilo, kiu kaptos multajn fidindajn knabojn en la ekzamenkaptilon. Memoru miajn respondojn, kaj vi eskapos senvunde."

La nokto jam estis jam malproksima kiam mi foriris. Plena de nesperta erudicio, mi pie preĝis, ke ĝi restu tie por la sekvaj kelkaj kritikaj tagoj. Nantu trejnis min pri miaj diversaj fakoj, sed, sub premo de tempo, forgesis mian kurson pri sanskrito. Fervore mi memorigis Dion pri la preterlaso.

La sekvan matenon mi ekiris mallongan promenadon, asimilante mian novan scion al la ritmo de svingiĝantaj paŝoj. Dum mi prenis mallongigon tra la fiherboj de angula tereno, mia okulo falis sur kelkajn lozajn presitajn foliojn. Triumfa salto pruvis, ke ili estas sanskritaj versoj. Mi serĉis eksperton por helpo en mia ŝanceliĝa interpretado. Lia riĉa voĉo plenigis la aeron per la senranda, miela beleco de la antikva lingvo. **10-1**

„Ĉi tiuj esceptaj strofoj tute ne povas helpi vin en via sanskrita testo.“ La klerulo skeptike malakceptis ilin.

Sed konateco kun tiu aparta poemo ebligis al mi la sekvan tagon sukcesi en la sanskrita ekzameno. Per la sagaca helpo, kiun Nantu donis, mi ankaŭ atingis la minimuman noton por sukceso en ĉiuj miaj aliaj fakoj.

Patro ĝojis, ke mi plenumis mian vorton kaj finis mian mezlernejan kurson. Mia dankemo kuris al la Sinjoro, kies solan gvidadon mi perceptis en mia vizito al Nantu kaj mia irado laŭ la nekutima vojo de la derompajplena tereno. Ludeme Li donis duoblan esprimon al Sia ĝustatempa plano por mia savo.

Mi trovis la forĵetitan libron, kies aŭtoro neis al Dio prioritaton en la ekzamenejoj. Mi ne povis deteni rideton pro mia propra silenta komento:

"Ĝi nur pliiĝus la konfuzon de ĉi tiu ulo, se mi dirus al li, ke dia meditado inter la kadavroj estas mallongigo al altlerneja diplomo!"

En mia nova digno, mi nun malkaŝe planis forlasi la hejmon. Kune kun juna amiko, Jitendra Mazumdar, **10-2** Mi decidis aliĝi al Mahamandala ermitejo en Benareso, kaj ricevi ĝian spiritan disciplinon.

Unu matenon min superregis malespero pensante pri disiĝo de mia familio. Ekde la morto de Patrino, mia amo fariĝis aparte tenera por miaj du pli junaj fratoj, Sananda kaj

Biŝnu. Mi rapidis al mia retiriĝejo, la malgranda subtegmento, kiu atestis tiom da scenojn en mia turbula *sadhana* . **10-3** Post duhora larmofluo, mi sentis min unike transformita, kvazaŭ per iu alkemia purigilo. Ĉiuj aldonajoj **10-4** malaperis; mia decido serĉi Dion kiel Amikon de amikoj fiksiĝis kiel granito en mi. Mi rapide finis miajn vojaĝpreparojn.

"Mi faras unu lastan peton." Patro estis afliktita dum mi staris antaŭ li por fina beno. "Ne forlasu min kaj viajn funebrantajn fratojn kaj fratinojn."

"Respektata Patro, kiel mi povas esprimi mian amon al vi! Sed eĉ pli granda estas mia amo al la Ĉiela Patro, kiu donis al mi la donacon de perfekta patro sur la tero. Lasu min iri, por ke mi iam revenu kun pli dia kompreno."

Kun malvolonta gepatra konsento, mi ekiris por aliĝi al Jitendra, jam en Benareso ĉe la ermitejo. Ĉe mia alveno, la juna ĉefa ŝami, Dyananda, salutis min amike. Alta kaj maldika, kun pensema mieno, li impresis min favore. Lia hela vizaĝo havis Budhosimilan trankvilecon.

Mi ĝojis, ke mia nova hejmo posedis subtegmonton, kie mi sukcesis pasigi la tagiĝon kaj matenajn horojn. La aŝramaj membroj, sciante malmulte pri meditadaj praktikoj, opiniis, ke mi devus dediĉi mian tutan tempon al organizaj taskoj. Ili laŭdis min pro mia posttagmeza laboro en ilia oficejo.

„Ne provu kapti Dion tiel baldaŭ!“ Ĉi tiu mokado de kunloĝanto akompanis unu el miaj fruaj foriroj al la subtegmento. Mi iris al Dyananda, okupata en lia malgranda sanktejo preteratentante la Gangon.

"Ŝamiji, **10-5**" Mi ne komprenas, kio estas postulata de mi ĉi tie. Mi serĉas rektan percepton de Dio. Sen Li, mi ne povas esti kontenta pri aparteno aŭ kredo aŭ plenumo de bonfaroj.

La oranĝroba ekleziulo karesis min ame. Ŝajnigante riproĉon, li admonis kelkajn proksimajn disĉiplojn. "Ne ĝenu Mukunda-n. Li lernos niajn kutimojn."

Mi ĝentile kaŝis mian dubon. La studentoj forlasis la ĉambron, ne tro klinitaj pro sia riproĉo. Dyananda havis pliajn vortojn por mi.

"Mukunda, mi vidas, ke via patro regule sendas al vi monon. Bonvolu redoni ĝin al li; vi ne bezonas ĝin ĉi tie. Dua ordono por via disciplino koncernas manĝaĵon. Eĉ kiam vi sentas malsaton, ne menciui ĝin."

Ĉu malsato brilis en miaj okuloj, mi ne sciis. Ke mi estis malsata, mi sciis nur tro bone. La konstanta horo por la unua manĝo en la ermitejo estis la dekdua tagmezo. Mi estis kutimita en mia propra hejmo al granda matenmanĝo je la naŭa.

La trihora paŭzo fariĝis ĉiutage pli senfina. For estis la Kalkataj jaroj, kiam mi povis riproĉi la kuiriston pro dekminuta prokrasto. Nun mi provis regi mian apetiton; unu tagon mi entreprenis dudek-kvar-horan faston. Kun duobla entuziasmo mi atendis la sekvan tagmezon.

"La trajno de Dyanandaji malfruas; ni ne manĝos ĝis li alvenos." Jitendra alportis al mi ĉi tiun teruran novaĵon. Kiel bonvenigan geston al la sŭami, kiu forestis dum du semajnoj, multaj bongustaĵoj estis pretaj. Bongusta aromo plenigis la aeron. Nenio alia ofertis, kion alian oni povus gluti krom fierecon pri la hieraŭa atingo de fasto?

"Sinjoro, rapidigu la trajnon!" La Ĉiela Provizanto, mi pensis, apenaŭ estis inkludita en la malpermeso per kiu Dyananda silentigis min. Dia Atento tamen estis aliloke; la pezanta horloĝo kovrita la horoj. Mallumo estis malsuprenirante kiel nia gvidanto eniris la pordo. Mia la saluto estis de sincera ĝojo.

"Dyanandaji banos sin kaj meditos antaŭ ol ni povos servi manĝaĵon." Jitendra denove alproksimiĝis al mi kiel birdo de malbona antaŭsigno.

Mi preskaŭ kolapsis. Mia juna stomako, nova al senigo, protestis kun ronĝanta vigleco. Bildoj, kiujn mi vidis de malsatviktimoj, pasis fantomece antaŭ mi.

"La sekva morto pro malsato en Benareso estas atendata tuj en ĉi tiu ermitejo," mi pensis. Urĝa sorto deturnita je la naŭa horo. Ambrozia alvoko! En la memoro tiu manĝo estas vigla kiel unu el la perfektaj horoj de la vivo.

Intensa absorbiĝo tamen permesis al mi observi, ke Dyananda manĝis distrite. Li ŝajne estis super miaj maldecaj plezuroj.

"Sŭamiji, ne estis vi malsata?" Feliĉe trosata, Mi estis sola kun la gvidanto en lia studo.

"Ho jes! Mi pasigis la lastajn kvar tagojn sen manĝaĵo aŭ trinkaĵo. Mi neniam manĝas sur trajnoj, plena de la heterogenaj vibroj de mondaj homoj. Strikte mi observas la *ŝastran* **10-6**" reguloj por monaĥoj de mia aparta ordeno.

"Certaj problemoj de nia organiza laboro okupas mian menson. Ĉi-vespere hejme mi neglektis mian vespermanĝon. Kial ni rapidas? Morgaŭ mi klopodos manĝi dece." Li ridis gaje.

Honto disvastiĝis en mi kiel sufokiĝo. Sed la pasinta tago de mia torturo ne estis facile forgesbla; mi riskis fari plian rimarkon.

"Swamiji, mi estas konfuzita. Sekvante vian instrukcion, supozu, ke mi neniam petis manĝaĵon, kaj neniue donas al mi ĝin. Mi malsatus ĝismorte."

"Mortu do!" Tiu ĉi alarma konsilo fendis la aeron. "Mortu se vi devas, Mukunda! Neniam agnosku, ke vi vivas per la povo de manĝaĵo kaj ne per la povo de Dio! Tiu, kiu kreis ĉiun formon de nutraĵo, Tiu, kiu donis apetiton, certe zorgos, ke Lia fervorulo estu subtenata! Ne imagu, ke rizo subtenas vin, aŭ ke mono aŭ homoj subtenas vin! Ĉu ili povus helpi, se la Sinjoro forprenas vian vivospiron? Ili estas

nur Liaj nerektaj instrumentoj. Ĉu per iu ajn via lerteco manĝaĵo digestiĝas en via stomako? Uzu la glavon de via diskriminacio, Mukunda! Tranĉu...”

tra la ĉenoj de agentejo kaj percepti la Unuopa Kaŭzo!"

Mi trovis liajn akrajn vortojn eniri en ian profundan medolon. Malaperis antikva iluzio, per kiu korpaj imperativoj superruzis la animon. Tie kaj tiam mi gustumis la tutecon de la Spirito. En kiom da strangaj urboj, en mia pli posta vivo de senĉesa vojaĝado, venis okazo pruvi la utilecon de ĉi tiu leciono en ermitejo de Benareso!

La sola trezoro, kiu akompanis min el Kalkato, estis la arĝenta amuleto de la SADHU, testamentita al mi de Patrino. Gardante ĝin dum jaroj, mi nun zorge kaŝis ĝin en mia aŝrama ĉambro. Por renovigi mian ĝojon pri la talismana atesto, unu matenon mi malfermis la ŝlositan skatolon. La sigelita kovraĵo netuŝita, jen! la amuleto malaperis. Malĝoje mi disŝiris ĝian koverton kaj certigis min nedubeble. Ĝi malaperis, laŭ la antaŭdiro de la SADHU, en la eteron, de kie li alvokis ĝin.

Mia rilato kun la sekvantoj de Dyananda konstante plimalboniĝis. La domanaro estis fremdiĝinta, vundita de mia celkonscia malproksimeco. Mia strikta sindediĉo al meditado pri la Idealo mem, por kiu mi forlasis hejmon kaj ĉiujn mondajn ambiciojn, elvokis suprajn kritikon de ĉiuj flankoj.

Ŝirita de spirita angoro, mi eniris la subtegmenton unu tagiĝon, decidita preĝi ĝis respondo estos donita.

"Kompatema Patrino de la Universo, instruu min Vin mem per vizioj, aŭ per gurun sendita de Vi!"

La pasantaj horoj trovis miajn plorĝemajn petegojn sen respondo. Subite mi sentis min kvazaŭ korpe levita al nelimigita sfero.

"Via Majstro venas hodiaŭ!" A dia virineca voĉo venis de ĉie kaj nenie.

Ĉi tiun ĉielan sperton trapikis krio el difinita loko. Juna pastro moknomita Habu vokis min el la suba kuirejo.

"Mukunda, sufiĉe de meditado! Vi estas bezonata por unu tasko."

Alian tagon mi eble respondus senpacience; nun mi viŝis mian larmoŝvelintan vizaĝon kaj humile obeis la alvokon. Kune Habu kaj mi ekiris al malproksima foirejo en la bengala sekcio de Benareso. La malĝentila Hinda suno estis ne ankoraŭ ĉe zenito kiel ni farita nia aĉetoj en la bazaroj. Ni puŝis nin tra la bunta miksaĵo de dommastrinoj, gvidistoj, pastroj, simple vestitaj vidvinoj, dignaj braminoj, kaj la ĉieaj sanktaj taŭroj. Preterpasante diskretan strateton, mi turnis mian kapon kaj rigardis la mallarĝan longon.

Kristosimila viro en la okraj roboj de ŝami staris senmove ĉe la fino de la vojo. Tuj kaj antikva li ŝajnis konata; mia rigardo avide nutriĝis por momento. Tiam dubo

atakis min.

"Vi estas konfuza ĉi tio vagado monaĥo kun iu konata al vi," Mi penso. "Revulo, promeni

sur."

Post dek minutoj, mi sentis pezan sensentemon en miaj piedoj. Kvazaŭ ŝtonigitaj, ili ne povis porti min plu. Pene mi turnis min; miaj piedoj reakiris normalecon. Mi turnis min al la kontraŭa direkto; denove la stranga pezo subpremis min.

„La sanktulo magnete altiras min al si!“ Kun tiu penso, mi amasigis miajn pakaĵojn en la brakojn de Habu. Li observis mian nekonstantan piedmovon kun miro, kaj nun eksplodis en ridon.

"Kio suferas vi? Estas vi freneza?"

Mia tumulta emocio malhelpita ajna repliko; Mi rapidis silente for.

Repaŝante kvazaŭ ŝuetita perflugiloj, mi atingis la mallarĝan strateton. Mia rapida ekrigardo malkaŝis la trankvilan figuron, kiu konstante rigardis en mian direkton. Kelkaj fervoraj paŝoj kaj mi estis ĉe liaj piedoj.

"Gurudevo!" **10-7** La dia vizaĝo estis neniue alia ol tiu el miaj mil vizioj. Ĉi tiuj alcionaj okuloj, en leona kapo kun pinta barbo kaj fluantaj haroj, ofte rigardis tra la mallumo de miaj noktaj revadoj, tenante promeson, kiun mi ne plene komprenis.

“Ho miaj propraj, vi venis al mi!” Mia gurunio eldiris la vortojn denove kaj denove en la bengala, lia voĉo tremanta pro ĝojo. “Kiom da jaroj mi atendis vin!”

Ni eniris unuecon de silento; vortoj ŝajnis la plej malbonaj superfluaĵoj. Elokventeco fluis en sensona ĉanto de la koro de majstro al disĉiplo. Kun anteno de nerefutebla kompreno mi sentis, ke mia gurunio konis Dion kaj kondukos min al Li. La obskuriĝo de ĉi tiu vivo malaperis en delikata tagiĝo de antaŭnaskaj memoroj. Drameca tempo! Pasinteco, nuntempo kaj estonteco estas ĝia ciklado. scenoj. Ĉi tio ne estis la unua suno, kiu trovis min ĉe ĉi tiuj sanktaj piedoj!

Kun mia mano en la lia, mia gurunio kondukis min al lia provizora loĝejo en la kvartalo Rana Mahal de la urbo. Lia atletika figuro moviĝis per firma paŝo. Alta, rekta, ĉirkaŭ kvindek kvin-jaraĝa tiutempe, li estis aktiva kaj vigla kiel junulo. Liaj malhelaj okuloj estis grandaj, belaj kun senprofunda saĝo. Iomete bukla hararo moligis vizaĝon de frapa potenco. Forto subtile miksiĝis kun mildeco.

Dum ni iris al la ŝtona balkono de domo preteratentanta la Gangon, li diris ame:

"Mi volo doni vi mia ermitejoj kaj ĉio Mi posedi."

"Sinjoro, Mi venu por saĝeco kaj Dio-kontakto. Tiuj estas via trezoro- trezoroj Mi estas poste!"

La rapida hinda krepusko jam mallevis sian duonkurtenon antaŭ ol mia mastro denove parolis. Liaj okuloj montris nesondeblan tenerecon.

"Mi doni vi mia senkondiĉa amo."

Karaj vortoj! Kvaronjarcento pasis antaŭ ol mi havis alian aŭran pruvon de lia amo. Liaj lipoj estis fremdaj al ardo; silento fariĝis lia oceana koro.

„Ĉu vi donos al mi la saman senkondiĉan amon?“ Li rigardis min kun

infaneca fido. „Mi amos vin eterne, Gurudeva!“

"Ordinara amo estas egoisma, malhele enradikiĝinta en deziroj kaj kontentigoj. Dia amo estas senkondiĉa, senlima, senŝanĝa. La fluo de la homa koro malaperas por ĉiam ĉe la sorĉa tuŝo de pura amo." Li aldonis humile, "Se iam vi trovos min falanta el stato de Dia realigo, bonvolu promesi meti mian kapon sur viajn genuojn kaj helpi min revenigi al la Kosma Amato, kiun ni ambaŭ adoras."

Li tiam leviĝis en la kreskanta mallumo kaj kondukis min al interna ĉambro. Dum ni manĝis mangojn kaj migdalajn dolĉaĵojn, li diskrete teksis en sian konversacion intiman scion pri mia naturo. Mi estis miregigita de la grandiozeco de lia saĝo, eskvizite miksit kun denaska humileco.

"Ne funebru pri via amuleto. Ĝi plenumis sian celon." Kiel dia spegulo, mia gurunio ŝajne kaptis reflekon de mia tuta vivo.

"La vivanta realeco de via ĉeesto, Majstro, estas ĝojo pretere ajna simbolo."

"Ĝi estas tempo por a ŝanĝo, ĉar kiel vi estas malfeliĉe situanta en la ermitejo."

Mi faris neniujn aludojn al mia vivo; ili nun ŝajnis superfluaj! Laŭ lia natura, senemfaza maniero, mi komprenis, ke li ne deziris surprizitajn ejakulojn pri sia klarvido.

"Vi devus iri reen al Kalkato. Kial ekskludi parencoj de via amo de la homaro?"

Lia sugesto konsternigis min. Mia familio antaŭdiris mian revenon, kvankam mi ne respondis al multaj petoj per leteroj. "Lasu la junan birdon flugi en la metafizikaj ĉieloj," Ananta rimarkigis. "Liaj flugiloj laciĝos en la peza atmosfero. Ni ankoraŭ vidos lin flugi hejmen, faldi siajn flugilojn, kaj humile ripozi en nia familia nesto." Kun ĉi tiu senkuraĝiga komparo freŝa en mia menso, mi decidis ne "flugi" en la direkto de Kalkato.

"Sinjoro, mi ne reiras hejmen. Sed mi sekvos vin ien ajn. Bonvolu doni al mi vian adreson kaj vian nomon."

"Sūami Sri Yukteswar Giri. Mia ĉefa ermitejo estas en Serampore, sur Rai Ghat Lane. Mi vizitas mian patrinon ĉi tie nur dum kelkaj tagoj."

Mi miris pri la komplika ludo de Dio kun Liaj fervoruloj. Serampore estas nur dek

du mejlojn for de Kalkato, tamen en tiuj regionoj mi neniam ekvidis mian guruon. Ni
devis vojaĝi dum

nia renkontiĝo al la antikva urbo Kasi (Benareso), sanktigita de memoroj pri Lahiri Mahasaya. Ankaŭ ĉi tie la piedoj de Budho, Ŝankaraĉarjo kaj aliaj Jog-Kristoj benis la grundon.

„Vi venos al mi post kvar semajnoj.“ Por la unua fojo, la voĉo de Sri Yukteswar estis severa. „Nun mi esprimis mian eternan amon, kaj montris mian feliĉon trovi vin — tial vi ignoras mian peton. La venontan fojon kiam ni renkontiĝos, vi devos reveki mian intereson: mi ne facile akceptos vin kiel disĉiplon. Devas esti kompleta kapitulaco per obeo al mia strikta trejnado.“

Mi obstine silentis. Mia gurunio facile komprenis mian

malfacilaĵon. "Ĉu vi pensas, ke viaj parencoj ridos pri vi?"

"Mi volo ne reveno."

"Vi volo reveno en tridek tagoj."

„Neniam.“ Respekte klinante min ĉe liaj piedoj, mi foriris sen malstreĉigi la polemikan streĉon. Dum Mi iris en la noktomeza mallumo, mi scivolis, kial la mirakla renkontiĝo finiĝis per neharmonia noto. La duoblaj skaloj de *majao*, kiuj balancas ĉiun ĝojon kun malĝojoj! Mia juna koro ankoraŭ ne estis fleksebla al la transformaj fingroj de mia gurunio.

La sekvan matenon mi rimarkis kreskantan malamikecon en la sinteno de la ermitejanoj. Miaj tagoj fariĝis plenaj de konstanta malĝentileco. Post tri semajnoj, Dyananda forlasis la aŝramon por ĉeesti konferencon en Mumbajo; pandemonio ekregis super mia malfeliĉa kapo.

"Mukunda estas parazito, akceptante ermitejan gastamon sen doni konvenan reciprokon." Aŭdante ĉi tiun rimarkon, mi bedaŭris por la unua fojo, ke mi obeis la peton resendi mian monon al Patro. Kun peza koro, mi serĉis mian solan amikon, Jitendra.

"Mi estas forirante. Bonvolu transdoni mia respektama bedaŭroj al Dyanandaji kiam li revenas."

"Mi ankaŭ foriros! Miaj provoj mediti ĉi tie renkontas ne pli da favoro ol viaj propraj." Jitendra parolis decide.

"Mi havi renkontis a Kristosimila sanktulo. Lasu nin vizito lin en Serampore."

Kaj tiel la "birdo" preta al "plonĝo" danĝere fermi al Kalkato!

filologo de antikva Barato, pagis ĉi tiun omaĝon al la matematika kaj psikologia perfekteco en sanskrito. Tiu, kiu spurus lingvon al ĝia kaverno, ja devas finiĝi kiel ĉioscia.

10-2 : Li estis ne Jatinda (Jotin Ghosh), Monda Organizaĵo pri Sano volo esti memoris por lia

ĝustatempa aversio al tigroj! 10-3: Vojo aŭ prepara vojo al Dio.

10-4 : Hinduo skribaĵoj instrui tio familio alligitaĵo estas trompema se ĝi malhelpas la fervorulo de serĉante la Donanto de ĉiuj benoj, inkluzive de la unu de amante parencoj, ne al mencio vivo sin mem. Jesuo simile instruis: "Monda Organizaĵo pri Sano estas mia patrino? kaj kiuj estas miaj fratoj?" (*Mateo* 12:48)

10-5 : *Ji* estas a kutima respektema sufikso, precipe uzita en rekta adreso; tiel "svamiji" "guruji," "Sinjorino "Yukteswarji," "paramhansaji."

10-6 : Pertinenca al la *ĝastroj*, laŭvorte, "sankta libroj," konsistanta el kvar klasoj de skribaĵo: la *ŝruti*, *smriti*, *purano*, kaj *tantra*. Ĉi tiuj ampleksa traktatoj kovrilo ĉiu aspekto de religia kaj socia vivo, kaj la kampoj de leĝo, medicino, arkitekturo, arto, ktp. La *shrutioj* estas la "rekte aŭditaj" aŭ "rivelitaj" skribaĵoj, la *Vedaj*. La *smrito* aŭ "memorita" scio estis fine skribita en fora pasinteco kiel la plej longaj epopeoj de la mondo, la *Mahabharato* kaj la *Ramajano*. *Puranoj* estas laŭvorte "antikva" alegorioj; *tantraj* laŭvorte meznombro "ritoj" aŭ "ritoj"; ĉi tiuj traktatoj peri profundajn verojn sub vualo de detala simbolismo.

10-7 : "Dia instruisto," la kutima Sanskrito termino por onies spirita instruisto. Mi havi igita ĝi en Angla kiel simple "Majstro".

ĈAPITRO: 11

Du Senmona Knaboj En Brindaban

"Estus juste por vi, se Patro senheredigus vin, Mukunda! Kiel malsaĝe vi forĵetas vian vivon!" Prediko de pli aĝa frato atakis miajn orelojn.

Jitendra kaj mi, ĵus elirintaj el la trajno (nur vortfiguro; ni estis kovritaj de polvo), ĵus alvenis al la hejmo de Ananta, ĵus translokigita de Kalkato al la antikva urbo Agra. Mia frato estis kontrolisto por la fervojo Bengal-Nagpur.

"Vi bone scias, Ananta, mi serĉas mian heredon de la Ĉiela

Patro." "Mono unue; Dio povas veni poste! Kiu scias? La vivo

eble estos tro longa." "Dio unue; mono estas Lia sklavo! Kiu

povas diri? La vivo eble estas tro mallonga."

Mia respondo estis alvokita de la bezonoj de la momento, kaj ne havis antaŭsenton. Tamen la folioj de la tempo disvolviĝis al frua finco por Ananta; kelkajn jarojn poste **11-1** li eniris la landon, kie bankbiletoj utilas nek unue nek fine.

"Saĝeco el la ermitejo, mi supozas! Sed mi vidas, ke vi forlasis Benareson." La

okuloj de Ananta brilis pro kontento; li ankoraŭ esperis certigi miajnflugilojn en la familia nesto.

"Mia restado en Benareso ne estis vana! Mi trovis tie ĉion, kion mia koro sopiris! Vi povas esti certa, ke tio ne estis via pandito nek lia filo!"

Ananta kuniĝis kun mi en memoriga rido; li devis konfesi, ke la "klarvidanto" de Benareso, kiun li elektis, estis miopa.

"Kio estas via planoj, mia vagado frato?"

"Jitendra persvadis min al Agra. Ni vidos la belecojn de la Taĝ-Mahalo 11-2" ĉi tien," mi klarigis. "Tiam ni iros al mia nove trovita guro, kiu havas ermitejon en Serampore."

Ananta gastame aranĝis nian komforton. Plurajn fojojn dum la vespero mi rimarkis, ke liaj okuloj penseme fiksiĝis al mi.

"Mi scii tio rigardu!" Mi penso. "A intrigo estas bierofarado!"

La solvo prenis loko dum nia frue matenmanĝo.

„Do vi sentas vin tute sendependa de la riĉeco de Patro.“ La rigardo de Ananta estis senkulpa dum li daŭrigis la pikojn de la hieraŭa konversacio.

"Mi estas konscia de mia dependeco sur Dio."

"Vortoj estas malmultekostaj! La vivo ŝirmis vin ĝis nun! Kia mizero se vi estus devigita rigardi la Nevideblan Mano por via manĝaĵo kaj ŝirmejo! Vi baldaŭ estus almozpetantaj sur la stratoj!"

"Neniam! Mi ne fidus preterpasantojn anstataŭ Dion! Li povas elpensi por Sia fervorulo mil rimedojn krom la almozpelveton!"

"Pli da retoriko! Supozu, ke mi proponas, ke via fanfaronata filozofio estu testita en ĉi tiu palpebla mondo?"

"Mi volus konsentas! Faru vi limigi Dio al a spekulativa mondo?"

„Ni vidos; hodiaŭ vi havos ŝancon aŭ pligrandigi aŭ konfirmi miajn proprajn vidpunktojn!“ Ananta paŭzis por drama momento; poste parolis malrapide kaj serioze.

"Mi proponas, ke mi sendu vin kaj vian kundisĉiplon Jitendra ĉi-matene al la proksima urbo Brindaban. Vi ne rajtas preni eĉ unu rupion; vi ne rajtas almozi, nek por manĝaĵo nek por mono; vi ne rajtas malkaŝi vian malfacilaĵon al iu ajn; vi ne rajtas resti sen manĝoj; kaj vi ne rajtas resti senhelpa en Brindaban. Se vi revenos

al mia bangalo ĉi tie antaŭ la dekdua horo ĉi-vespere, sen esti rompinta iun ajn regulon de la testo, mi estos la plej mirigita homo en Agra!"

"Mi akceptas la defion." Neniu hezito estis en miaj vortoj aŭ en mia koro. Dankemaj memoroj ekbrilis pri la Tuja Bonfaro: mia resaniĝo de mortiga ĥolero per alvoko al Lahiri.

La bildo de Mahasaya; la ludema donaco de la du kajtoj sur la tegmento de Lahore kun Uma; la oportuna amuleto meze de mia senkuraĝiĝo; la decida mesaĝo tra la nekonata Benaresa *sadhuo* ekster la korto de la hejmo de la eksperto; la vizio de Dia Patrino kaj Ŝiaj majestaj vortoj de amo; Ŝia rapida atento tra Majstro Mahasaya al miaj bagatelaj embarasoj; la lastminuta gvido, kiu konkretigis mian altlernejan diplomon; kaj la finfina beno, mia vivanta Majstro el la nebulo de dumvivaj revoj. Neniam mi povis konfesi mian "filozofion" neegalan al iu ajn lukto sur la severa eksperimentejo de la mondo!

„Via volemo honoras vin. Mi tuj akompanos vin al la trajno.“ Ananta turnis sin al la malfermbuŝa Jitendra. „Vi devas kunveni kiel atestanto kaj, tre verŝajne, kunviktimo!“

Duonhoron poste, Jitendra kaj mi posedis unudirektajn biletojn por nia improvizita vojaĝo. Ni submetiĝis, en izolita angulo de la stacidomo, al serĉado de niaj personoj. Ananta rapide certigis, ke ni ne portis kaŝitan trezoron; niaj simplaj *dhotioj* **11-3** kaŝis nenion pli ol necese.

Dum fido invadis la seriozajn sferojn de financo, mia amiko proteste parolis. "Ananta, donu al mi unu aŭ du rupiojn kiel garantion. Tiam mi povos telegrafi al vi en kazo de malfeliĉo."

„Jitendra!“ Mia ejakulado estis akre riproĉa. „Mi ne daŭrigos la teston se vi prenos monon kiel finan garantiataĵon.“

"Estas io trankviliga pri la tinto de moneroj." Jitendra diris nenion plu dum mi rigardis lin severe.

"Mukunda, Mi estas ne senkora." A sugesto de humileco havis ŝteliris en Ananta voĉo. Ĝi povas esti ke lia konscienco lin batis; eble pro tio, ke li sendis du nesolventajn knabojn al fremda urbo; eble pro sia propra religia skeptiko. "Se per ia ajn hazardo aŭ graco vi sukcese trapasos la Brindaban-an suferadon, mi petos vin inicii min kiel vian disĉiplon."

Tiu ĉi promeso havis certan neregulecon, konforme al la netradicia okazo. La plej aĝa frato en hinda familio malofte kliniĝas antaŭ siaj pli junaj; li ricevas respekton kaj obeemon due nur al patro. Sed ne restis tempo por mia komento; nia trajno estis ĉe la deirpunkto .

Jitendra silentis malĝoje dum nia trajno kovris la mejlojn. Fine li ekmovis sin; kliniĝante, li dolore pinĉis min ĉe mallerta loko.

"Mi vidas neniun signon, ke Dio provizos nian

sekvan manĝon!" "Silentu, dubanta Tomaso; la

Sinjoro laboras kun ni."

"Ĉu vi ankaŭ povas aranĝi, ke Li rapidu? Mi jam malsategas nur pro la perspektivo antaŭ ni. Mi forlasis Benareson por rigardi la maŭzoleon de la Taj-Muzeo, ne por eniri mian propran!"

"Kuraĝu, Jitendra! Ĉu ni ne havos nian unuan ekvidon de la sanktaj mirindaĵoj de Brindaban? **11- 4** Mi estas en profunda ĝojo pensante pri paŝado sur la tero sanktigita de la piedoj de Sinjoro Kriŝna."

La pordo de nia kupeo malfermiĝis; du viroj sidiĝis. La sekva haltejo estos la lasta.

"Junaj knaboj, ĉu vi havas amikojn en Brindaban?" La fremdulo kontraŭ mi montris surprizan intereson.

"Neniu de via komerco!" Malĝentile Mi deturnita mia rigardo.

"Vi probable forflugas de viaj familioj sub la sorĉo de la Ŝtelisto de Koroj. **11-5**" Mi mem havas pian temperamenton. Mi faros ĝin mia absoluta devo certigi, ke vi ricevu manĝaĵon kaj ŝirmejon kontraŭ ĉi tiu superforta varmego.

"Ne, sinjoro, lasu nin solaj. Vi estas tre afabla; sed vi eraras juĝante nin kiel forfuĝintojn de hejmo."

Neniu plua konversacio sekvis; la trajno haltis. Dum Jitendra kaj mi malsupreniris al la kajo, niaj hazardaj kunuloj interplektis la brakojn kun ni kaj alvokis ĉevalkaleŝon.

Ni alteriĝis antaŭ majesta ermitejo, situanta meze de la ĉiamverdaj arboj de bone prizorgata tereno. Niaj bonfarantoj estis evidente konataj ĉi tie; ridetanta knabo kondukis nin sen komento al salono. Baldaŭ aliĝis al ni maljuna virino kun digna konduto.

„Gauri Ma, la princoj ne povis veni.“ Unu el la viroj alparolis la aŝraman gastigantinon. „En la lasta momento iliaj planoj misfunkciis; ili sendas profundajn bedaŭrojn. Sed ni kunportis du aliajn gastojn. Tuj kiam ni renkontiĝis sur la trajno, mi sentis min altirita al ili kiel fervoruloj de Sinjoro Kriŝno.“

(De maldekstre dekstren) Jitendra Mazumdar, mia kunulo dum la "senmona testo" ĉe Brindaban; Lalit-da, mia kuzino; Swami Kebelananda ("Shastri Mahasaya"), mia sanktula sanskrita instruisto; mi mem, kiel mezlernejano

Ananda Moyi Panjo
la Bengala "Ĝojo-Trapenetrita Patrino."

Unu el la kavernoj okupitaj de Babaji en la Drongiri-montaro proksime de Ranikhet en Himalajo. Nepo de Lahiri Mahasaya, Ananda Mohan Lahiri (dua de dekstre, en blanka koloro), kaj tri aliaj fervoruloj vizitas la sanktan lokon.

"Adiaŭ, junaj amikoj." Niaj du konatoj iris al la pordo. "Ni revidos nin, se Dio volos."

„Vi estas bonvenaj ĉi tie.“ Gauri Ma ridetis patrinece al siaj du neatenditaj infanoj. „Vi ne povus esti venintaj en pli bona tago. Mi atendis du reĝajn patronojn de ĉi tiu ermitejo. Kia domaĝo se mia kuirado trovis neniun, kiu ŝatus ĝin!“

Tiuj ĉi bongustaj vortoj havis katastrofan efikon sur Jitendra: li ekploris. La "perspektivo", kiun li timis en Brindaban, montriĝis reĝa amuziĝo; lia subita mensa adaptiĝo montriĝis tro multe por li. Nia gastigantino rigardis lin scivoleme, sed sen rimarko; eble ŝi konis adoleskajn kapricojn.

Tagmanĝo estis anoncita; Gauri Ma kondukis al manĝoĉambro kun spicaodoro. Ŝi malaperis en apudan kuirejon.

Mi antaŭmeditis ĉi tiun momenton. Elektante la taŭgan lokon sur la anatomio de Jitendra, mi pinĉis lin tiel resonan kiel tiu, kiun li donis al mi sur la trajno.

"Dubante Tomaso, la Sinjoro labor-en a rapidu, ankaŭ!"

La gastigantino reeniris kun *punkha*. Ŝi konstante ventumis nin laŭ la orienta maniero dum ni kaŭris sur ornamitaj kovril-seĝoj. Aŝramaj disĉiploj iris tien kaj reen kun ĉirkaŭ tridek pladoj. Anstataŭ "manĝo", la priskribo povas esti nur "luksa manĝo". Ekde alveno sur ĉi tiun planedon, Jitendra kaj mi neniam antaŭe gustumis tiajn bongustaĵojn.

"Manĝoj vere taŭgaj por princoj, Honorinda Patrino! Kion viaj reĝaj patronoj povus trovi pli urĝa ol ĉeesti ĉi tiun bankedon, mi ne povas imagi! Vi donis al ni memoron por dumviva!"

Silentigitaj kiel ni estis pro la postulo de Ananta, ni ne povis klarigi al la afabla sinjorino, ke nia danko havis duoblan signifon. Nia sincereco almenaŭ estis evidenta. Ni foriris kun ŝia beno kaj alloga invito reviziti la ermitejon.

La varmo ekstere estis senkompata. Mia amiko kaj mi direktiĝis al la ŝirmejo de impona kadamba arbo ĉe la aŝrama pordego. Sekvis akraj vortoj; denove Jitendra estis turmentata de duboj.

"Belgan ĥaŝon vi min metis en! Nia tagmanĝo estis nur hazarda bonŝanco! Kiel ni povas vidi la vidindaĵojn de ĉi tiu urbo, sen eĉ unu peceto inter ni? Kaj kiel diable vi kondukos min reen al Ananta?"

„Vi rapide forgesas Dion, nun kiam via stomako estas plena.“ Miaj vortoj, ne amaraj, estis akuzaj. Kiel mallonga estas la homa memoro por diaj favoroj! Neniu vivas, kiu ne vidis plenumitajn iujn el siaj preĝoj.

"Mi estas ne verŝajna al forgesi mia malsaĝeco en kuraĝante eksteren kun a frenezulo kiel vi!"

"Estu kvieta, Jitendra! La sama Sinjoro Monda Organizaĵo pri Sano nutrita nin volo spektaklo nin Brindaban, kaj reveno nin al Agra."

Maldika junulo kun agrabla vizaĝo alproksimiĝis rapide. Haltante sub nia arbo, li riverencis antaŭ mi.

"Kara amiko, vi kaj via kunulo devas esti fremduloj ĉi tie. Permesu al mi esti via gastiganto kaj gvidanto."

Apenaŭ eblas por hindo paliĝi, sed la vizaĝo de Jitendra subite malsaniĝis. Mi ĝentile rifuzis la oferton.

„Vi certe ne forpelas min?“ La alarmo de la fremdulo estus komika en iuj ajn aliaj cirkonstancoj.

"Kial ĉu ne?"

„Vi estas mia gurunio.“ Liaj okuloj serĉis la miajn konfide. „Dum miaj tagmezaj preĝoj, la benita Sinjoro Kriŝna aperis en vizio. Li montris al mi du forlasitajn figurojn sub ĉi tiu sama arbo. Unu vizaĝo estis via, mia majstro! Ofte mi vidis ĝin en meditado! Kia ĝojo se vi akceptos miajn humilajn servojn!“

"Mi ankaŭ ĝojas, ke vi trovis min. Nek Dio nek homo forlasis nin!" Kvankam mi estis senmova, ridetante al la fervora vizaĝo antaŭ mi, interna obeemo ĵetis min al la Diaj Piedoj.

"Kara amikoj, volo vi ne honoro mia hejmo por a viziti?"

"Vi estas afabla; sed la plano estas nefarebla. Ni jam estas gastoj de mia frato en Agra." "Almenaŭ donu al mi memorojn pri turneo de Brindaban kun vi."

Mi volonte konsentis. La junulo, kiu diris, ke li nomiĝas Pratap Chatterji, haltigis ĉevalĉaron. Ni vizitis la templon Madanamohana kaj aliajn sanktejojn de Kriŝno. Noktiĝis dum ni estis ĉe niaj templaj preĝoj.

"Pardonu min dum mi prenos *sandeŝon* ." **11-6** Pratap eniris butikon proksime al la fervoja stacio. Jitendra kaj mi promenis laŭlonge de la larĝa strato, nun plena en la relativa malvarmeto. Nia amiko forestis dum kelka tempo, sed fine revenis kun donacoj de multaj dolĉaĵoj.

"Bonvolu permesi al mi akiri ĉi tiun religian meriton." Pratap ridetis petege dum li etendis faskon da rupiaj biletoj kaj du biletojn, ĵus aĉetitajn, al Agra.

La respekto de mia akcepto estis por la Nevidebla Mano. Mokata de Ananta, ĉu Ĝia malavareco ne multe superis neceson?

Ni serĉita eksteren a izolita makulo proksime la stacio.

"Pratap, mi instruos vin pri la *Krijo* de Lahiri Mahasaya, la plej granda jogisto de

modernaj tempoj. Lia tekniko estos via guro."

La inicado finiĝis post duonhoro. " *Kriya* estas via *ĉintamani* ," **11-7** Mi diris al la nova studento. "La tekniko, kiu kiel vi vidas estas simpla, enkorpiĝas la arton rapidigi la homajn kapablojn."

spirita evoluo. Hinduaj skribaĵoj instruas, ke la enkarniĝanta memo bezonas milionon da jaroj por akiri liberiĝon de *majao* . Ĉi tiu natura periodo estas multe mallongigita per *Krija Jogo* . Same kiel Jagadis Chandra Bose montris, ke plantkresko povas esti akcelita multe preter sia normala rapideco, tiel la psikologia evoluo de homo ankaŭ povas esti akcelita per interna scienco. Estu fidela en via praktiko; vi alproksimiĝos al la Guruo de ĉiuj guruoj.

„Mi estas transportita trovi ĉi tiun jogan ŝlosilon, longe serĉatan!“ Pratap parolis penseme. „Ĝia malliga efiko sur miajn sensajn ligilojn liberigos min por pli altaj sferoj. La hodiaŭa vizio de Sinjoro Kriŝna povus nur signifi mian plej altan bonon.“

Ni sidis iom da tempo en silenta kompreno, poste malrapide marŝis al la stacio. Ĝojo estis en mi dum mi eniris la trajnon, sed ĉi tiu estis la tago por larmoj de Jitendra. Mia ama adiaŭo al Pratap estis interpunkciita de subpremitaj ploroj de ambaŭ miaj kunuloj. La vojaĝo denove trovis Jitendra-n en amaso da malĝojo. Ne por si mem ĉi-foje, sed kontraŭ si mem.

"Kiel malprofunda mia fidu! Mia koro havas estinta ŝtono! Neniam en estonteco devas Mi dubo Dio protekto!"

Noktomezo alproksimiĝis. La du "Cindrulinoj", forsenditaj senmona, eniris la dormĉambron de Ananta. Lia vizaĝo, kiel li promesis, estis studo de miro. Silente mi superŝutis la tablon per rupioj.

„Jitendra, la veron!“ La tono de Ananta estis ŝerca. „Ĉu ĉi tiu junulo ne aranĝis ŝtelon?“ Sed dum la rakonto disvolviĝis, mia frato fariĝis sobra, poste solena.

„La leĝo de mendado kaj ofertado atingas pli subtilajn sferojn ol mi supozis.“ Ananta parolis kun spirita entuziasmo neniam antaŭe rimarkebla. „Mi komprenas por la unua fojo vian indiferentecon al la trezorejoj kaj vulgaraj amasiĝoj de la mondo.“

Kvankam malfrue, mia frato insistis, ke li ricevu *diksha* **11-8** en *Krijan Jagon* . La "guruo" Mukunda devis porti la respondecon pri du naserĉitaj disĉiploj en unu tago.

La matenmanĝon la sekvan matenon mi manĝis en harmonio, kiu ne forestis la antaŭan tagon. Mi ridetis al Jitendra.

"Vi devas ne esti trompita de la Taj. Lasu nin vido ĝi antaŭe komencante por Serampore."

Adiaŭante Ananta-n, mia amiko kaj mi baldaŭ troviĝis antaŭ la gloro de Agra, la Taĝ-Mahalo. Blanka marmoro, brilante en la suno, ĝi staras kiel vizio de pura simetrio. La perfekta scenejo estas malhela cipreso, brila gazono kaj trankvila laguno. La interno estas delikata kun puntosimilaj ĉizadoj inkrustitaj per

duonaltvaloraj ŝtonoj. Delikataj girlandoj kaj volvaĵoj eliras komplekse el marmoroj, brunaj kaj violaj. Lumo de la kupolo falas sur la tombajn monumentojn de imperiestro Ŝah Jahan kaj Mumtaz Mahalo, reĝino de lia regno kaj lia koro.

Sufiĉe de turismumado! Mi estis sopiro por mia gurunio. Jitendra kaj Mi estis baldaŭ vojaĝado sude de

trajno direkte al Bengalio.

"Mukunda, mi ne vidis mian familion dum monatoj. Mi ŝanĝis mian opinion; eble poste mi vizitos vian mastron en Serampore."

Mia amiko, kiun oni povas milde priskribi kiel ŝanceliĝema laŭ temperamento, lasis min en Kalkato. Per loka trajno mi baldaŭ atingis Serampore, dek du mejlojn norde.

Ekstremo de miro kaptis min kiam mi komprenis, ke dudek ok tagoj pasis ekde la renkontiĝo en Benareso kun mia guro. "Vi venos al mi post kvar semajnoj!" Jen mi estis, kun la koro batanta forte, starante en lia korto sur la trankvila Rai Ghat Lane. Mi eniris por la unua fojo la ermitejon, kie mi pasigos la plejparton de la sekvaj dek jaroj kun *la Ĝjanavataro de Barato*, la "enkarniĝo de saĝo".

.....
11-1 : Vidu ĉapitro 25.

11-2 : La mondfama maŭzoleo..

11-3 : A *dothi* -ŝtofo estas nodita ĉirkaŭe la talio kaj kovriloj la kruroj..

11-4 : Brindaban, en la Mutra distrikto de Unuiĝinta Provincoj, estas la Hinduo Jerusalemo. Ĉi tie Sinjoro Kriŝno montrita liaj gloroj por la bono de la homaro..

11-5 : Hari; unu aminda nomo de kiu Sinjoro Kriŝno estas konata al lia

fervoruloj. 11-6: Hinda dolĉaĵo..

11-7 : A mitologia gemo kun potenco al stipendio deziroj.

11-8 : Spirita inicado; de la Sanskrito radiko *dikŝo*, al dediĉi sin mem.

ĈAPITRO: 12

Jaroj En Mia Magistro Ermitejo

„Vi venis.“ Sri Yukteswar salutis min de tigra felo sur la planko de balkonhava salono. Lia voĉo estis malvarma, lia maniero senemocia.

"Jes, kara Majstro, Mi estas ĉi tie al sekvi vi." Genuiĝante, Mi tuŝita lia piedoj.

"Kiel povas tio esti? Vi ignori mia deziroj."

"Ne pli longa, Guruji! Via deziro devas esti mia leĝo!"

"Tio estas pli bone! Nun mi povas supozi respondecon

pri via vivo." "Mi volonte transdonas la ŝarĝon,

Majstro."

"Mia unua peto, do, estas ke vi revenu hejmen al via familio. Mi volas ke vi eniru kolezion en Kalkato. Via edukado estu daŭrigata."

„Bonege, sinjoro.“ Mi kaŝis mian konsterniĝon. Ĉu ĝenaj libroj persekutis min tra la jaroj? Unue Patro, nun Sri Yukteswar!

"Iam vi iros al la Okcidento. Ĝiaj homoj pli aŭskultos la antikvan saĝon de Barato se la stranga hindua instruisto havos universitatan diplomon."

"Vi scias plej bone, Guruji." Mia melankolio malaperis. La aludon al la Okcidento mi trovis enigma, malproksima; sed mia ŝanco plaĉi al la Majstro per obeemo estis esence tuja.

"Vi volo esti proksime en Kalkato; venu ĉi tie kiam ajn vi trovi tempo."

"Ĉiutage se eble, Majstro! Dankeme mi akceptas vian aŭtoritaton en ĉiu detalo de mia vivo — sub unu kondiĉo."

"Jes?"

"Tio vi promeso al malkaŝi Dio al mi!"

Sekvis horlonga vorta lukto. La vorto de majstro ne povas esti falsita; ĝi ne estas donita facile. La implicoj en la promeso malfermas vastajn metafizikajn perspektivojn. Guruo devas esti en intima rilato kun la Kreinto antaŭ ol li povas devigi Lin aperi! Mi sentis la dian unuecon de Sri Yukteswar, kaj estis decidita, kiel lia disĉiplo, uzi mian avantaĝon.

"Vi estas postulema!" Tiam la konsento de la Majstro resonis kun kompata

definitiveco: "Via deziro estu mia deziro."

Dumviva ombro leviĝis de mia koro; la neklara serĉado, tien kaj reen, finiĝis. Mi trovis eternan ŝirmejon en vera guruo.

"Venu; mi montros al vi la ermitejon." La majstro leviĝis de sia tigra mato. Mi ekrigardis ĉirkaŭen; mia rigardo falis kun miro sur murpentraĵon, girlandita per ŝpruco de jasmeno.

"Lahiri Mahasaya!"

„Jes, mia dia gurunio.“ La tono de Sri Yukteswar estis respektome vigla. „Li estis pli granda, kiel homo kaj jogisto, ol iu ajn alia instruisto, kies vivo estis ene de la atingo de miaj esploroj.“

Silente mi kliniĝis antaŭ la konata bildo. Anim-omaĝo rapidis al la senkompara majstro, kiu, benante mian infanaĝon, gvidis miajn paŝojn al ĉi tiu horo.

Kondukita de mia gurunio, mi promenis tra la domo kaj ĝia tereno. Granda, antikva kaj bone konstruita, la ermitejo estis ĉirkaŭita de korto kun masivaj kolonoj. La eksteraj muroj estis muskokovritaj; kolomboj flugetis super la plata griza tegmento, sencere monie dividante la aŝramajn loĝejojn. Malantaŭa ĝardeno estis agrabla kun jakfruktoj, mangoj kaj plantagoj. Balustraditaj balkonoj de supraj ĉambroj en la duetaĝa konstruaĵo rigardis al la korto de tri flankoj. Vasta teretaĝa halo, kun alta plafono subtenata de kolonadoj, estis uzata, laŭ la Majstro, ĉefe dum la ĉiujaraj festadoj de *Durgapuja*. **12-1** Mallarĝa ŝtuparo kondukis al la salono de Sri Yukteswar, kies malgranda balkono preteratentis la straton. La aŝramo estis simple meblita; ĉio estis simpla, pura kaj utila. Pluraj okcidentstilaj seĝoj, benkoj kaj tabloj videblis.

La majstro invitis min tranokti. Vespermanĝo de legomkareo estis servata de du junaj disĉiploj, kiuj ricevis ermitan trejnadon.

„Gurunio, bonvolu rakonti al mi ion pri via vivo.“ Mi kaŭris sur pajla mato apud lia tigra felo. La amikaj steloj estis tre proksimaj, ŝajnis, trans la balkono.

"Mia familia nomo estis Priya Nath Karar. Mi naskiĝis **12-2**" ĉi tie en Serampore, kie Patro estis riĉa komercisto. Li lasis al mi ĉi tiun praulan domegon, nun mian ermitejon. Mia formala edukado estis malgranda; mi trovis ĝin malrapida kaj supraĵa. En frua vireco, mi entreprenis la respondecojn de dommastro, kaj havas unu filinon, nun edziniĝintan. Mia meza vivo estis benita per la gvido de Lahiri Mahasaya. Post la morto de mia edzino, mi aliĝis al la Swami-Ordo kaj ricevis la novan nomon de Sri Yukteswar Giri. **12-3** Tiaj estas miaj simplaj analoj."

La Majstro ridetis al mia fervora vizaĝo. Kiel ĉiuj biografiaj skizoj, liaj vortoj prezentis la eksterajn faktojn sen malkaŝi la internan homon.

"Guruĵi, Mi volus kiel al aŭdi kelkaj rakontoj de via infanaĝo."

"Mi rakontos al vi kelkajn - ĉiu kun moralo!" La okuloj de Sri Yukteswar briletis pro lia averto. "Mia patrino iam provis timigi min per terura rakonto pri fantomo en malluma ĉambro. Mi iris tien tuj, kaj esprimis mian seniluziiĝon pro tio, ke mi maltrafis la fantomon. Patrino neniam plu rakontis al mi hororan historion. Moralo: Rigardu timon en la vizaĝon, kaj ĝi ĉesos ĝeni vin.

"Alia frua memoro estas mia deziro pri malbela hundo apartenanta al najbaro. Mi tumultigis mian domanaron dum semajnoj por akiri tiun hundon. Miaj oreloj estis surdaj al ofertoj de dorlotbestoj kun pli alloga aspekto. Moralo: Alligiteco blindigas; ĝi donas imagan aŭreolon de allogo al la objekto de deziro."

"Tria rakonto koncernas la plastikecon de la juna menso. Mi aŭdis mian patrinon foje rimarki: 'Viro, kiu akceptas laboron sub iu ajn, estas sklavo.' Tiu impresio fariĝis tiel neforviŝebla fiksita, ke eĉ post mia edziĝo mi rifuzis ĉiujn postenojn. Mi kovris elspezojn investante mian familian fonduson en teron. Moralo: Bonaj kaj pozitivaj sugestoj devus instrui la senteman..." oreloj de infanoj. Iliaj fruaj ideoj longe restas akre gravuritaj."

La Majstro falis en trankvilan silenton. Ĉirkaŭ noktomezo li kondukis min al mallarĝa lito. La dormo estis profunda kaj dolĉa la unuan nokton sub la tegmento de mia guroo.

Sri Yukteswar elektis la sekvan matenon por doni al mi sian *Kriya Yoga*-inicon. La teknikon mi jam ricevis de du disĉiploj de Lahiri Mahasaya - Patro kaj mia instruisto, Swami Kebalananda - sed en la ĉeesto de la Majstro mi sentis transforman potencon. Ĉe lia tuŝo, granda lumo ekbrilis sur mian estaĵon, kiel gloro de sennombraj sunoj flamantaj kune. Inundo de nepriskribebla feliĉo, superfortante mian koron ĝis la plej interna kerno, daŭris dum la sekva tago. Estis malfrue tiun posttagmezon antaŭ ol mi povis decidigi min forlasi la ermitejon.

"Vi revenos post tridek tagoj." Kiam mi atingis mian hejmon en Kalkato, la plenumiĝo de la antaŭdiro de la Majstro eniris min. Neniu el miaj parencoj faris la akrajn rimarkojn, kiujn mi timis pri la reapero de la "ŝvebanta birdo."

Mi grimpis al mia malgranda subtegmento kaj donis amemajn rigardojn, kvazaŭ al vivanta ĉeesto. "Vi atestis miajn meditadojn, kaj la larmojn kaj ŝtormojn de mia *sadhana*. Nun mi atingis la havenon de mia dia instruisto."

„Filo, mi ĝojas por ni ambaŭ.“ Patro kaj mi sidis kune en la vespera trankvilo. „Vi trovis via guroo, kiel mirakle mi iam trovis mian propran. La sankta mano de Lahiri Mahasaya gardas niajn vivojn. Via majstro montriĝis neniu nealirebla himalaja sanktulo, sed unu proksima. Miaj preĝoj estis responditaj: vi ne estis en via serĉado de Dio por ĉiam forigita de mia vido."

Patro ankaŭ ĝojis, ke miaj formalaj studoj rekomenciĝos; li faris taŭgajn aranĝojn. Mi estis enskribita la sekvan tagon ĉe la Skota Eklezia Kolegio en Kalkato.

Feliĉaj monatoj rapide pasis. Miaj legantoj sendube faris la sagacan supozon, ke mi estis malmulte vidata en la kolegiaj klasĉambroj. La ermitejo de Serampore havis allogaĵon tro nerezisteblan. La majstro akceptis mian ĉieestan ĉeeston sen komento. Al mia trankviliĝo, li malofte aludis al la koridoroj de lernado. Kvankam estis klare al ĉiuj, ke mi neniam estis farita por akademiulo, mi sukcesis atingi minimumajn pasajn notojn de tempo al tempo.

La ĉiutaga vivo ĉe la aŝramo fluis glate, malofte variis. Mia guroo vekiĝis antaŭ la tagiĝo. Kuŝante, aŭ kelkfoje sidante sur la lito, li eniris staton de *samadhi*. **12-4** Estis tre simple malkovri kiam la Majstro vekiĝis: subita ĉeso de la grandegaj

ronkadoj. **12-5** Unu aŭ du suspiroj; eble korpa movo. Poste silenta stato de spirado:
li estis en profunda joga ĝojo.

Matenmanĝo faris ne sekvi; unua venis a longa promeni de la Gango. Tiuj mateno
promenadoj kun mia

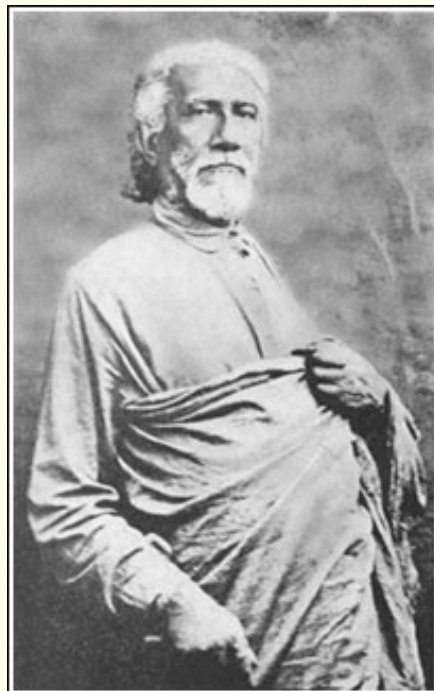
guruo — kiel reale kaj ankoraŭ vivece! En la facila reviviĝo de memoro, mi ofte trovas min apud li: la frua suno varmigas la riveron. Lia voĉo resonas, riĉa je la aŭtentikeco de saĝo.

Bano; poste la tagmeza manĝo. Ĝia preparado, laŭ la ĉiutagaj instrukcioj de la Majstro, estis la zorgema tasko de junaj disĉiploj. Mia guruo estis vegetarano. Antaŭ ol ampleksi monaĥecon, tamen, li manĝis ovojn kaj fiŝojn. Lia konsilo al studentoj estis sekvi ajnan simplan dieton, kiu montriĝis taŭga por onia konstitucio.

Majstro manĝis malgranda; ofte rizo, kolora kun kurkumo aŭ suko de betoj aŭ spinaco kaj malpeze ŝprucita per bufala *butero* aŭ fandita butero. Alian tagon li eble manĝos lento- *dalon* aŭ *ĉanon* **12- 6** kareo kun legomoj. Por deserto, mangoj aŭ oranĝoj kun rizpudingo, aŭ jakfruktosuko.

Vizitantoj aperis posttagmeze. Konstanta fluo verŝiĝis el la mondo en la trankvilon de la ermitejo. Ĉiu trovis en la Majstro egalan ĝentilecon kaj bonkorecon. Por homo, kiu realigis sin kiel animon, ne kiel korpon aŭ kiel memon, la resto de la homaro alprenas frapan similecon de aspekto.

La senpartieco de sanktuloj estas enradikiĝinta en saĝo. Majstroj havi eskapis *majao* ; ĝia alternante vizaĝoj de intelekto kaj idioteco jam ne ĵetis influan rigardon. Sri Yukteswar montris neniun specialan konsideron al tiuj, kiuj hazarde estis potencaj aŭ kompetentaj; nek li malestimis aliajn pro ilia malriĉeco aŭ analfabeteco. Li respektame aŭskultis vortojn de vero de infano, kaj malkaŝe ignoris arogantan eksperton.

MIA MAJSTRO, SRI JUKTESVAR
Disĉiplo de Lahiri Mahasaya

La oka horo estis la vespermanĝo, kaj kelkfoje oni trovis restantajn gastojn. Mia gurunio ne senkulpigis sin por manĝi sola; neniu forlasis sian aŝramon malsata aŭ malkontenta. Sri Yukteswar neniam estis

konfuzita, neniam konsternita de neatenditaj vizitantoj; malabunda manĝaĵo rezultigus bankedon sub lia eltrovema gvido. Tamen li estis ŝparema; liaj modestaj financoj iris multe. "Estu komforta en via monujo," li ofte diris. "Malŝparemo aĉetos al vi malkomforton." Ĉu en la detaloj de ermiteja distro, aŭ liaj konstruaj kaj riparaj laboroj, aŭ aliaj praktikaj aferoj, la Majstro manifestis la originalecon de kreiva spirito.

Trankvilaj vesperaj horoj ofte alportis unu el la paroladoj de mia guro, trezoroj kontraŭ la tempo. Ĉiu lia eldiro estis mezurita kaj ĉizita de saĝo. Sublima memcerteco markis lian esprimmanieron: ĝi estis unika. Li parolis kiel neniu alia en mia sperto iam ajn parolis. Lia pensoj estis pesitaj en delikata ekvilibro de diskriminacio antaŭ ol li permesis al ili eksteran veston. La esenco de la vero, ĉio-trapenetranta eĉ kun fiziologia aspekto, venis de li kiel bonodora elfluaĵo de la animo. Mi ĉiam konsciis, ke mi ĉeestas vivantan manifestiĝon de Dio. La pezo de lia dieco aŭtomate klinigis mian kapon antaŭ li.

Se malfruaj gastoj rimarkis, ke Sri Yukteswar iĝas sorbiĝinta de la Infinito, li rapide engaĝigis ilin en konversacion. Li estis nekapabla preni pozon, aŭ fanfaroni pri sia interna retiriĝo. Ĉiam unu kun la Sinjoro, li ne bezonis apartan tempon por komunio. Mem-realigita majstro jam lasis malantaŭ si la paŝoŝtonon de meditado. "La floro falas kiam la frukto aperas." Sed sanktuloj ofte alkroĉiĝas al spiritaĵaj formoj por kuraĝigi disĉiplojn.

Kiam noktomezo alproksimiĝis, mia guro eble ekdormis kun la natureco de infano. Ne estis zorgo pri litkovriloj. Li ofte kuŝiĝis, eĉ sen kuseno, sur mallarĝa sofo, kiu estis la fono por lia kutima tigrohaŭta sidloko.

Noktolonga filozofia diskuto ne estis malofta; ĉiu disĉiplo povus elvoki ĝin per intenseco de intereso. Mi tiam sentis neniun lacecon, neniun deziron dormi; la vivaj vortoj de la Majstro sufiĉis. "Ho, estas tagiĝo! Ni promenu apud la Gango." Tiel finiĝis multaj el miaj periodoj de nokta edifado.

Miaj fruaj monatoj kun Sri Yukteswar kulminis per utila leciono - "Kiel Superruzi Moskiton." Hejme mia familio ĉiam uzis protektajn kurtenojn nokte. Mi estis konsternita malkovrante, ke en la ermitejo Serampore ĉi tiu prudenta kutimo estis honorata en la rompo. Tamen la insektoj plene loĝis; mi estis mordita de kapo ĝis piedoj. Mia guro kompatis min.

„Aĉetu al vi kurtenon, kaj ankaŭ unu por mi.“ Li ridis kaj aldonis: „Se vi aĉetos nur unu, por vi mem, ĉiuj moskitoj koncentriĝos sur min!“

Mi estis pli ol dankema pro la obo. Ĉiun nokton, kiun mi pasigis en Serampore, mia guro petis min aranĝi la kurtenojn antaŭ enlitiĝo.

Iun vesperon la moskitoj estis aparte virulentaj. Sed la Majstro ne sukcesis doni

siajn kutimajn instrukciojn. Mi nerveze aŭskultis la antaŭĝojan zumon de la insektoj. Enlitinte, mi ĵetis pentofaran preĝon en ilian ĝeneralan direkton. Duonhoron poste, mi tuis arogante por allogi la atenton de mia gurunio. Mi pensis, ke mi frenezigos pro la pikoj kaj precipe pro la kantanta zumo dum la moskitoj festis sangavidajn ritojn.

Neniu responda movo de la Majstro; mi alproksimiĝis al li singarde. Li ne spiris. Tio estis mia unua observado de li en la joga tranco; ĝi plenigis min per timo.

"Lia koro certe paneis!" Mi metis spegulon sub lian nazon; neniu spira vaporo aperis. Por duoble certigi, dum minutoj mi fermis lian buŝon kaj naztruojn per miaj fingroj. Lia korpo estis malvarma kaj senmova. Konfuzite, mi turnis min al la pordo por alvoki helpon.

"Nu! Burĝonanta eksperimentisto! Mia kompatinda nazo!" La voĉo de la Majstro tremis pro rido. "Kial vi ne iras dormi? Ĉu la tuta mondo ŝanĝiĝos por vi? Ŝanĝu vin mem: senigu vin de la moskita konscio."

Kviete mi revenis al mia lito. Neniu insekto kuraĝis alproksimiĝi. Mi komprenis, ke mia guro antaŭe konsentis pri la kurtenoj nur por plezurigi min; li ne timis moskitojn. Lia joga povo estis tia, ke li aŭ povis voli, ke ili ne piku, aŭ povis eskapi al interna nevundebleco.

"Li donis al mi demonstraĵon," mi pensis. "Jen la joga stato, kiun mi devas klopodi atingi." Jogisto devas povi eniri kaj daŭrigi la superkonscion, sendepende de la multnombraj distraĵoj neniam forestantaj de ĉi tiu tero. Ĉu en la zumo de insektoj aŭ la penetranta brilego de taglumo, la atesto de la sentoj devas esti barita. Sono kaj vido tiam efektive venas, sed al mondoj pli belaj ol la forpelita Edeno. 12-7

La instrua moskitoj servita por alia frue leciono ĉe la aŝramo. Ĝi estis la milda horo de krepusko. Mia guro senkompare interpretis la antikvajn tekstojn. Ĉe liaj piedoj, mi estis en perfekta paco. Malĝentila moskito eniris la idilion kaj konkuris pri mia atento. Dum ĝi fosis venenan enŝovinte kanonon en mian femuron, mi aŭtomate levis venĝeman manon. Liberigo de urĝa ekzekuto! Oportuna memoro venis al mi pri unu el la jogaj aforismoj de Patanjali- ke sur *ahimsa* (sendanĝereco).

"Kial vi ne finis la laboron?"

"Majstro! Ĉu vi pledas por preni

vivon?"

"Ne; sed la mortobato jam estis trafita en via menso."

"Mi ne komprenas."

"La signifo de Patanjali estis la forigo de *deziro* mortigi." Sri Yukteswar trovis miajn mensajn procezojn kiel malfermita libro. "Ĉi tiu mondo estas malkonvene aranĝita por laŭvorta praktiko de *ahimsa*. Homo povas esti devigita ekstermi damaĝajn estaĵojn. Li ne estas sub simila devigo senti koleron aŭ malamikecon. Ĉiuj formoj de

vivo havas egalan rajton al la aero de *maja* . La sanktulo, kiu malkovras la sekreton de la kreado, estos en harmonio kun ĝiaj sennombraj konfuzigaj esprimoj. Ĉiuj homoj povas alproksimiĝi al tiu kompreno, kiuj bridas la internan pasion por detruo."

"Guruji, devus unu oferto sin mem a ofero prefere ol mortigi a sovaĝa besto?"

"Ne; la homa korpo estas altvalora. Ĝi havas la plej altan evoluon valoron pro unikaj cerbaj kaj spinaj centroj. Ĉi tiuj ebligas al la progresinta fervorulo plene kompreni kaj esprimi la plej altajn aspektojn de dieco. Neniu pli malalta formo estas tiel ekipita. Estas vere, ke oni ŝuldiĝas al malgranda peko se oni estas devigita mortigi beston aŭ ian ajn vivantan estaĵon. Sed la *Vedaj* instruas, ke senkonsidera perdo de homa korpo estas grava malobeo kontraŭ la karma leĝo."

Mi suspiris en krizhelpo; skribaj plifortigo de onies natura instinktoj estas ne ĉiam venonta.

Okazis, ke mi neniam vidis Majstron proksime kun leopardo aŭ tigro. Sed mortiga kobro iam alfrontis lin, nur por esti venkita de la amo de mia guro. Ĉi tiu speco de serpento estas tre timata en Barato, kie ĝi kaŭzas pli ol kvin mil mortojn ĉiujare. La danĝera renkonto okazis en Puri, kie Sri Yukteswar havis duan ermitejon, ĉarme situantan proksime de... la Golfo de Bengalio. Prafulla, a juna disĉiplo de poste jaroj, estis kun Majstro sur ĉi tio okazo.

„Ni sidis ekstere apud la aŝramo,“ Prafulla diris al mi. „Kobro aperis proksime, kvarfuta longo de pura teruro. Ĝia kapuĉo estis kolere vastigita dum ĝi kuris al ni. Mia guro eligis bonvenigan rideton, kvazaŭ al infano. Mi estis ekster mi pro konsterniĝo vidante la Majstron okupiĝi pri ritma aplaŭdado de manoj. **12-8** Li distris la timigan vizitanton! Mi restis absolute kvieta, interne eldirante kiajn ajn fervorajn preĝojn mi povis kolekti. La serpento, tre proksima al mia guro, nun estis senmova, ŝajne magnetigita de lia karesa sinteno. La timiga kapuĉo iom post iom kuntiriĝis; la serpento glitis inter la piedojn de la Majstro kaj malaperis en la arbustojn.

"Kial mia guro movus siajn manojn, kaj kial la kobro ne frapus ilin, estis tiam neklarigebla al mi," Prafulla finis. "Mi poste komprenis, ke mia dia majstro estas preter timo de vundo de iu ajn vivanta estaĵo."

Unu posttagmezon dum miaj fruaj monatoj ĉe la aŝramo, mi trovis la okulojn de Sri Yukteswar penetre fiksita sur mi.

"Vi estas ankaŭ maldika, Mukunda."

Lia rimarko trafis senteman punkton. Ke miaj kaviĝintaj okuloj kaj malgrasa aspekto estis multe pli de mia ŝato atestis vicoj da tonikoj en mia ĉambro en Kalkato. Nenio sukcesis; kronika dispepsio persekutis min ekde la infanaĝo. Mia malespero atingis fojan zeniton kiam mi demandis al mi, ĉu valoris daŭrigi ĉi tiun vivon kun korpo tiel malsana.

"Kuraciloj havas limojn; la kreiva vivoforto havas neniajn. KREDU tion: vi estos sana kaj forta."

La vortoj de Sri Yukteswar vekis konvinkon pri persone aplikebla vero, kiun neniu

alia resaniganto - kaj mi jam provis multajn! - kapablis elvoki en mi.

Tagon post tago, jen! mi kreskis. Du semajnojn post la kaŝita beno de la Majstro, mi akumulis la revigligan pezon, kiu evitis min en la pasinteco. Miaj persistaj stomakmalsanoj malaperis kun...

dumviva konstanteco. En pli postaj okazoj mi atestis la tujajn diajn resanigojn de mia guro al homoj suferantaj pro malbonaŭgura malsano - tuberkulozo, diabeto, epilepsio aŭ paralizo. Neniu povus esti pli dankema pro lia resaniĝo ol mi estis pro la subita liberiĝo de mia kadavra aspekto.

"Antaŭ jaroj, ankaŭ mi volis dikiĝi," Sri Yukteswar diris al mi. "Dum konvalesko post grava malsano, mi vizitis Lahiri Mahasaya en Benareso.

"Sinjoro, Mi havi estinta tre malsana kaj perdita multaj funtoj.

"Mi vidu, Juktesvaro, **12-9** vi farita vin mem malsana, kaj nun vi pensi vi estas maldika.

"Tiu ĉi respondo estis malproksima de tiu, kiun mi atendis; mia guro tamen

aldonis kuraĝige: 'Mi vidu; mi certas, ke vi devus senti vin pli bone morgaŭ.'"

"Prenante liajn vortojn kiel geston de sekreta resanigo al mia akceptema menso, mi ne estis surprizita la sekvan matenon pro bonvena plifortiĝo. Mi serĉis mian mastron kaj ekkriis ĝoje, 'Sinjoro, mi sentas min multe pli bone hodiaŭ.'"

"Vere!"" Hodiaŭ vi vigligi vin mem.

"Ne, mastro!' mi protestis. 'Estis vi, kiu helpis min; ĉi tio estas la unua fojo post semajnoj, ke mi havas iom da energio.'"

"Ho jes! Via malsano estis tre grava. Via korpo estas ankoraŭ malforta; kiu povas diri, kia ĝi estos morgaŭ?""

"La penso pri ebla reveno de mia malforteco kaŭzis al mi tremon de malvarma timo. La sekvan matenon mi apenaŭ povis treni min al la hejmo de Lahiri Mahasaya."

"Sinjoro, Mi estas malsana denove.

"Mia guroj ekrigardo estis scivola. "Do!" Iam pli vi malsanigi vin mem.

"Gurudeva, mi nun komprenas, ke tage post tago vi mokis min.' Mia pacienco elĉerpiĝis. 'Mi ne komprenas, kial vi malkredas miajn verajn raportojn.'"

"Vere, estis viaj pensoj, kiuj igis vin senti vin alterne malforta kaj forta.' Mia majstro rigardis min ame. 'Vi vidis, kiel via sano precize sekvis viajn atendojn. Penso estas forto, eĉ kiel elektro aŭ gravito. La homa menso estas sparko de la ĉiopova konscio de Dio. Mi povus montri al vi, ke ĉio, kion via potenca menso tre intense kredas, tuj efektiviĝus.'"

"Sciante tio Lahiri Mahasaya neniam parolis senokupe, Mi adresita lin kun bonega respekto kaj dankemo:

'Majstro, se Mi pensi Mi estas bone kaj havi reakirita mia iama pezo, devas tio okazos?

"Ĝi estas do, eĉ ĉe ĉi tio momento. Mia gurunio parolis grave, lia rigardo koncentrita sur mia okuloj.

"Jen! Mi sentis pliĝon ne nur de forto sed ankaŭ de pezo. Lahiri Mahasaya retiriĝis en silenton. Post kelkaj horoj ĉe liaj piedoj, mi revenis al la hejmo de mia patrino, kie mi restis dum miaj vizitoj al Benareso."

“‘Mia filo! Kio okazas? Ĉu vi ŝvelas pro hidropizo?’ Patrino apenaŭ povis kredi siajn okulojn. Mia korpo nun havis la samajn fortikajn dimensiojn, kiujn ĝi havis antaŭ mia malsano.

"Mi pesis min kaj trovis, ke en unu tago mi gajnis kvindek funtojn; ili restis kun mi por ĉiam. Amikoj kaj konatoj, kiuj vidis mian maldikan figuron, estis konsternitaj de miro. Kelkaj el ili ŝanĝis sian vivmanieron kaj fariĝis disĉiploj de Lahiri Mahasaya kiel rezulto de ĉi tiu miraklo."

"Mia gurunio, veka en Dio, sciis, ke ĉi tiu mondo estas nenio alia ol objektivigita revo de la Kreinto. Ĉar li estis tute konscia pri sia unueco kun la Dia Revulo, Lahiri Mahasaya povis materialigi aŭ senmateriigi aŭ fari ajnan ŝanĝon, kiun li deziris, en la kosma vizio.

12-10"

"Ĉiu kreaĵo estas regata de leĝo," finis Sri Yukteswar. "Tiuj, kiuj manifestiĝas en la ekstera universo, malkovreblaj de sciencistoj, nomiĝas naturaj leĝoj. Sed ekzistas pli subtilaj leĝoj regantaj la sferojn de konscio, kiujn oni povas koni nur per la interna scienco de jogo. La kaŝitaj spiritalaj ebenaĵoj ankaŭ havas siajn naturajn kaj laŭleĝajn principojn de funkciado. Ne la fizika sciencisto, sed la plene mem-realigita majstro komprenas la veran naturon de materio. Tiel..." Kristo povis restarigi la oreton de la servisto post kiam ĝi estis detranĉita de unu el la disĉiploj." **12-11**

Sri Yukteswar estis senkompara interpretisto de la skribaĵoj. Multaj el miaj plej feliĉaj memoroj centriĝas en liaj paroladoj. Sed liaj juvelitaj pensoj ne estis ĵetitaj en cindron de neglektemo aŭ stulteco. Unu maltrankvila movo de mia korpo, aŭ mia eta falo en malatentecon, sufiĉis por meti subitan punkton al la klarigo de la Majstro.

„Vi ne estas ĉi tie.“ La Majstro interrompis sin unu posttagmezon per ĉi tiu malkaŝo. Kiel kutime, li sekvis mian atenton kun detruiga tujeco.

„Guruĝi!“ Mia tono estis protesto. „Mi ne moviĝis; miaj palpebroj ne moviĝis; mi povas ripeti ĉiun vorton, kiun vi eldiris!“

"Tamen vi ne plene konsentis kun mi. Via obĵeto devigas min rimarkigi, ke laŭ via mensa fono vi kreis tri instituciojn. Unu estis arbitra rifuĝejo sur ebenaĵo, alia sur montetopinto, tria apud la oceano."

Tiuj vage formulitaj pensoj efektive ĉeestis preskaŭ subkonscie. Mi ekrigardis lin pardonpete.

"Kio povas Mi fari kun tia a majstro, Monda Organizaĵo pri Sano penetras mia hazarda pripensadoj?"

Ĉefkonstruaĵo ĉe la Mount Washington Estates en Los-Anĝeleso, establita en 1925 kiel usona ĉefsidejo por la Self-Realization Fellowship.

Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj, Holivudo, Kalifornio.

"Vi donis al mi tiun rajton. La subtilaj veroj, kiujn mi klarigas, ne povas esti komprenataj sen via kompleta koncentriĝo. Krom se necese, mi ne invadas la solecon de la mensoj de aliaj. La homo havas la naturan privilegion sekrete vagadi inter siaj pensoj. La nepetita Sinjoro ne eniras tien; nek mi riskas entrudiĝi."

"Vi estas iam ajn bonvenon, Majstro!"

"Via arkitektura sonĝoj volo realiĝi poste. Nun estas la tempo por studu!"

Tiel cetere mia gurunio malkaŝis laŭ sia simpla maniero la alvenon de tri grandaj eventoj en mia vivo. Ekde frua juneco mi havis enigmajn ekvidojn de tri konstruaĵoj, ĉiu en malsama loko. En la preciza sinsekvo, kiun Sri Yuktaswar indikis, ĉi tiuj vizioj prenis finfinan formon. Unue venis mia fondo de knaba jogolernejo sur

ebenaço de Ranço, poste mia usona çefsideo sur ebenaço de Los...

Anĝeloj montetopinto, fine a ermitejo en suda Kalifornio de la vasta Pacifiko.

La majstro neniam arogante asertis: "Mi profetas, ke tia kaj tia evento okazos!" Li preferus sugesto: "Ne faru vi pensi ĝi povas okazos?" Sed lia simpla parolado kaŝita vatika potenco. Tie ne estis reprenado; neniam liaj iomete vualitaj vortoj montriĝis malveraj.

Sri Yukteswar havis rezervitan kaj aferecan konduton. Nenio estis en li pri la neklara aŭ stulta viziulo. Liaj piedoj estis firmaj sur la tero, lia kapo en la ĉiela rifuĝejo.

Praktikaj homoj vekis lian admiron. "Sankteco ne estas stulteco! Diaj perceptoj ne estas senkapablighaj!" li dirus. "La aktiva esprimo de virto naskas la plej akran inteligentecon."

En la vivo de la Majstro mi plene malkovris la disiĝon inter spirita realismo kaj la obskura mistikismo kiu false aspektas kiel ekvivalento. Mia guro hezitis diskuti la superfizikajn sferojn. Lia sola "mirinda" aŭro estis unu de perfekta simpleco. En konversacio li evitis surprizajn referencojn; en ago li estis libere esprimplena. Aliaj parolis pri mirakloj sed povis manifesti nenion; Sri Yukteswar malofte menciis la subtilajn leĝojn sed sekrete funkciigis ilin laŭvole.

"Homo de realigo ne plenumas miraklon ĝis li ricevas internan sankcion," klarigis la Majstro. "Dio ne deziras, ke la sekretoj de Sia kreaĵo estu malkaŝitaj senorde. **12-12** Ankaŭ, ĉiu individuo en la mondo havas neforigeblan rajton al sia libera volo. Sanktulo ne tuŝos tiun sendependecon.

La silento kutima al Sri Yukteswar estis kaŭzita de liaj profundaj perceptoj pri la Infinito. Ne restis tempo por la senfinaj "revelacioj", kiuj okupas la tagojn de instruistoj sen memkompreno. "En supraĵaj homoj la fiŝoj de malgrandaj pensoj kaŭzas multe da tumulto. En oceanaj mensoj la balenoj de inspiro apenaŭ faras tumulton." Ĉi tiu observado el la hinduaj skribaĵoj ne estas sen distinga humuro.

Pro la nespekta aspekto de mia guro, nur kelkaj el liaj samtempuloj rekonis lin kiel superhomon. La populara diraĵo: "Li estas malsaĝulo, kiu ne povas kaŝi sian saĝon" neniam povus esti aplikita al Sri Yukteswar. Kvankam naskita mortonto kiel ĉiuj aliaj, la Majstro atingis identecon kun la Reganto de tempo kaj spaco. En lia vivo mi perceptis diecan unuecon. Li ne trovis ian nesupereblan obstaklon al la kunfandiĝo de homo kun Dio. Neniu tia baro ekzistas, mi komprenis, krom en la spirita senaventuro de homo.

Mi ĉiam eksentis eksciton pro la tuŝo de la sanktaj piedoj de Sri Yukteswar. Jogistoj instruas, ke disĉiplo estas spirite magnetigita per respektema kontakto kun majstro; subtila kurento estas generita. La nedezirindaj kutimo-mekanismoj de la fervorulo en la cerbo ofte estas kaŭterizitaj; la sulko de liaj mondaj tendencoj utile ĝenita. Almenaŭ momente li povas trovi la sekretajn vualojn de *majao*. leviĝante, kaj ekvidi

la realecon de feliĉo. Mia tuta korpo respondis per liberiga brilo kiam ajn Mi surgenuiĝis laŭ la hinda maniero antaŭ mia gurunio.

"Eĉ kiam Lahiri Mahasaya estis silenta," Majstro diris mi, "aŭ kiam li konversaciis sur alia ol

strikte religiaj temoj, mi malkovris, ke tamen li transdonis al mi nepriskribeblan scion."

Sri Yukteswar simile influis min. Se mi eniris la ermitejon en maltrankvila aŭ indiferenta stato de menso, mia sinteno nerimarkeble ŝanĝiĝis. Resaniga trankvilo malsupreniris ĉe la nura vido de mia gurunio. Ĉiu tago kun li estis nova sperto en ĝojo, paco kaj saĝo. Neniam mi trovis lin iluziita aŭ ebriigita de avido aŭ emocio aŭ kolero aŭ ia ajn homa alligiteco.

"La mallumo de *maja* silente alproksimiĝas. Ni iru hejmen internen." Per ĉi tiuj vortoj ĉe krepusko la Majstro konstante memorigis siajn disĉiplojn pri ilia bezono de *Krija Jogo*. Nova studento foje esprimis dubojn pri sia propra indeco okupiĝi pri joga praktiko.

"Forgesu la pasinteco," Sri Yukteswar konsolus lin. "La malaperintaj vivoj de ĉiuj homoj estas mallumaj pro multaj hontoj. Homa konduto estas ĉiam nefidinda ĝis ankrita en la Dio. Ĉio en la estonteco pliboniĝos se vi faras spiritan penon nun."

La majstro ĉiam havis junajn *ĉelojn* **12-13** en sia ermitejo. Ilia spirita kaj intelekta edukado estis lia dumviva intereso: eĉ baldaŭ antaŭ ol li forpasis, li akceptis por trejnado du sesjarajn knabojn kaj unu deksejaran junulon. Li direktis iliajn mensojn kaj vivojn per tiu zorgema disciplino, en kiu la vorto "disĉiplo" etimologie radikas. La aŝramaj loĝantoj amis kaj honoris sian gurunon; eta aplaŭdo de liaj manoj sufiĉis por fervore allogi ilin al lia flanko. Kiam lia humoro estis silenta kaj retiriĝema, neniu kuraĝis paroli; kiam lia rido sonis gaje, infanoj rigardis sur lin kiel siajn proprajn.

La majstro malofte petis aliajn fari al li personan servon, nek li akceptus helpon de studento krom se la volo estus sincera. Mia gurunio kviete lavis siajn vestojn se la disĉiploj pretervidis tiun privilegian taskon. Sri Yukteswar portis la tradician okrokoloran ŝami-robon; liaj senŝnuraj ŝuoj, laŭ jogaj kutimoj, estis el tigo aŭ cervofelo.

La Majstro parolis flue la anglan, francan, hindan, kaj bengalan; lia sanskrita estis sufiĉe bona. Li paciencie instruis siajn junajn disĉiplojn per certaj mallongigoj, kiujn li inĝenie elpensis por la studado de la angla kaj sanskrita.

Majstro estis singarda de lia korpo, dum retenado zorgema alligiteco. La Senfina, li atentigis, ĝuste manifestiĝas per fizika kaj mensa saneco. Li malakceptis iujn ajn ekstremojn. Disĉiplo iam komencis longan faston. Mia gurunio nur ridis: "Kial ne ĵeti ostoj al la hundo?"

La sano de Sri Yukteswar estis bonega; mi neniam vidis lin malsana. **12-14** Li permesis al studentoj konsulti kuracistojn se tio ŝajnis konvena. Lia celo estis respekti la mondan kutimon: "Kuracistoj devas daŭrigi sian laboron de resanigo per la leĝoj de Dio aplikitaj al materio." Sed li laŭdis la superecon de mensa terapio, kaj

ofte ripetis: "Saĝo estas la plej granda purigilo."

"La korpo estas perfida amiko. Donu al ĝi ĝian rajton; ne plu," li diris. "Doloro kaj plezuro estas pasemaj; eltenu ĉiujn duelecojn kun trankvileco, samtempe provante forigi ilian tenon."

Imago estas la pordo tra kiu eniras malsano kaj ankaŭ resaniĝo. Malkredu je la realeco de malsano eĉ kiam vi estas malsana; nekonata vizitanto forkuros!

La Majstro nombris multajn doktorojn inter siaj disĉiploj. "Tiu, kiuj eltrovis la fizikajn leĝojn, povas facile esplori la sciencon pri la animo," li diris al ili. "Subtila spirita mekanismo kaŝiĝas ĝuste malantaŭ la korpa strukturo." **12-15**

Sri Yukteswar konsilis siajn studentojn esti vivantaj kunligiloj de okcidentaj kaj orientaj virtoj. Mem ekzekutiva okcidentano laŭ eksteraj kutimoj, interne li estis la spirita orientano. Li laŭdis la progresemaĵojn, eltrovemaĵojn kaj higienajn kutimojn de la Okcidento, kaj la religiajn idealojn, kiuj donas jarcentan aŭreolon al la Oriento.

Disĉiplino ne estis nekonata al mi: hejme Patro estis strikta, Ananta ofte severa. Sed la trejnado de Sri Yukteswar ne povas esti priskribita kiel alie ol drasta. Perfektisto, mia guro estis hiperkritika al siaj disĉiploj, ĉu pri aferoj gravaj aŭ pri la subtilaj nuancoj de konduto.

"Bonkonduteco sen sincereco estas kiel bela mortinta sinjorino," li rimarkigis en taŭga okazo. "Sincereco sen ĝentileco estas kiel tranĉilo de kirurgo, efika sed malagrable. Sincereco kun ĝentileco estas helpema kaj admirinda."

La Majstro ŝajne estis kontenta pri mia spirita progreso, ĉar li malofte aludis ĝin; en aliaj aferoj miaj oreloj ne estis fremdaj al riproĉoj. Miaj ĉefaj ofendoj estis malatenteco, intermita indulgo en malĝojaj humoroj, neobservo de certaj reguloj de etiketo, kaj fojaj nemetodaj manieroj.

"Observu kiel la agadoj de via patro Bhagabati estas bone organizitaj kaj ekvilibraj en ĉiu maniero," mia guro atentigis. La du disĉiploj de Lahiri Mahasaya renkontiĝis baldaŭ post kiam mi komencis miajn pilgrimadojn al Serampore. Patro kaj Sri Yukteswar admire taksis la valoron de la alia. Ambaŭ konstruis internan vivon el spirita granito, nesolvebla kontraŭ la epokoj.

De pasemaj instruistoj de mia pli frua vivo mi ensorbis kelkajn erarajn lecionojn. *Ĉelo*, oni diris al mi, ne bezonas streĉe zorgi pri mondaj devoj; kiam mi neglektis aŭ senatente plenumis miajn taskojn, mi ne estis punita. Homa naturo trovas tian instruon tre facile asimilebla. Sub la senkompata vergo de la Majstro, tamen, mi baldaŭ resaniĝis de la agrablaj iluzioj de nerespondeco.

"Tiu, kiuj estas tro bonaj por ĉi tiu mondo, ornamas iun alian," rimarkigis Sri Yukteswar. "Dum vi spiras la liberan aeron de la tero, vi havas la devon fari dankeman servon. Nur tiu, kiu plene majstris la senspiran staton **12-16** estas liberigita de kosmaj imperativoj. Mi nepre sciigos vin kiam vi atingos la finan perfektecon."

Mia gurunio neniam povus esti subaĉetita, eĉ per amo. Li montris neniun indulgon al iu ajn, kiu, kiel mi, volonte proponis esti lia disĉiplo. Ĉu la Majstro kaj mi estis ĉirkaŭitaj de liaj studentoj aŭ de fremduloj, aŭ estis solaj kune, li ĉiam parolis klare kaj riproĉis akre. Neniu bagatelo falo en supraĵecon aŭ faktkonflikton evitis lian riproĉon. Ĉi tiun platigan traktadon estis malfacile komprenebla

elteni, sed mia decido estis permesi al Sri Yukteswar gladi ĉiun el miaj psikologiaj problemoj. Dum li laboris pri ĉi tiu titana transformo, mi tremis multfoje sub la pezo de lia disciplina martelo.

"Se miaj vortoj ne plaĉas al vi, vi rajtas foriri iam ajn," certigis min la Majstro. "Mi volas nenion de vi krom vian propran plibonigon. Restu nur se vi sentas vin profitigita."

Por ĉiu humiliga bato, kiun li donis al mia vanteco, por ĉiu dento en mia metafora makzelo, kiun li elbatis kun ŝoka celo, mi estas dankema preter ĉia esprimebleco. La malmola kerno de homa egoismo apenaŭ estas delokigebla krom malĝentile. Kun sia foriro, la Dio fine trovas neobstrukcan kanalon. Vane Ĝi celas perkolati tra ŝtonaj koroj de egoismo.

La saĝo de Sri Yukteswar estis tiel penetranta, ke, indiferenta pri rimarkoj, li ofte respondis al ies nediritaj observoj. "Kion homo imagas, ke li aŭdas, kaj kion la parolanto vere sugestis, povas esti tute malsamaj," li diris. "Provu senti la pensojn malantaŭ la konfuzo de la homa vortprovizo."

Sed dia kompreno estas dolora por mondaj oreloj; Majstro ne estis populara ĉe supraĵaj studentoj. La saĝuloj, ĉiam malmultaj laŭnombre, profunde adoris lin. Mi kuraĝas diri, ke Sri Yukteswar estus la plej dezirata guro en Barato se liaj vortoj ne estus tiel sinceraj kaj tiel kritikemaj.

„Mi estas severa al tiuj, kiuj venas por mia trejnado,“ li konfesis al mi. „Tia estas mia maniero; prenu ĝin aŭ foriru.“ ĝi. Mi volo neniam kompromiso. Sed vi volo esti multe pli afabla al via disĉiploj; tio estas via maniero. Mi provas purigi nur en la fajroj de severeco, brulanta preter la averaĝa toleremo. La milda aliro de amo estas ankaŭ transfiguranta. La nefleksebla kaj la cedema metodoj estas same efika se aplikata kun saĝo. Vi iros al fremdaj landoj, kie malakraj atakoj kontraŭ la memo ne estas ŝatataj. Instruisto ne povus disvastigi la mesaĝon de Barato en la Okcidento sen ampleksa provizo de akomodema pacienco kaj toleremo." Mi rifuzas diri la kvanton da vero, kiun mi poste eksciis trovi en la vortoj de la Majstro!

Kvankam la neŝajniga parolo de Sri Yukteswar malhelpis grandan sekvantaron dum liaj jaroj sur la tero, tamen lia vivanta spirito manifestiĝas hodiaŭ tra la mondo, per sinceraj studentoj de lia *Krija Jogo* kaj aliaj instruoj. Li havas pli da regado en la animoj de homoj ol iam ajn Aleksandro revis pri la grundo.

Patro alvenis unu tagon por esprimi sian respekton al Sri Yukteswar. Mia gepatro atendis, tre verŝajne, aŭdi kelkajn vortojn en mia laŭdo. Li estis ŝokita aŭdinte longan priskribon de miaj neperfektaĵoj. Estis kutimo de la Majstro rakonti simplajn, nekonsiderindajn mankojn kun aero de malbonaŭgura. gravito. Patro rapidis vidi min. "Laŭ la rimarkoj de via guro mi pensis trovi vin kompleta vrako!" Mia gepatro estis inter larmoj kaj rido.

La sola kaŭzo de la malkontento de Sri Yukteswar tiutempe estis, ke mi provis, kontraŭ lia milda sugesto, konverti certan viron al la spirita vojo.

Kun indigna rapideco Mi serĉita eksteren mia gurun. Li ricevita mi kun deprimita okuloj, kiel kvankam

konscia pri kulpo. Estis la sola fojo, kiam mi iam vidis la dian leonon humilan antaŭ mi. La unika momento estis plene ĝuita.

„Sinjoro, kial vi juĝis min tiel senkompate antaŭ mia miregigita patro? Ĉu

tio estis justa?“ „Mi ne faros ĝin denove.“ La tono de la Majstro estis

pardonpeta.

Tuj mi estis senarmigita. Kiel facile la granda viro konfesis sian kulpon! Kvankam li neniam plu ĝenis la trankvilon de Patro, la Majstro senĉese daŭre dissekis min kiam ajn kaj kie ajn li elektis.

Novaj disĉiploj ofte aliĝis al Sri Yukteswar en ĝisfunda kritiko de aliaj. Saĝaj kiel la guro! Modeloj de perfekta diskriminacio! Sed tiu, kiu atakas, ne rajtas esti sendefenda. La samaj plendemaj studentoj rapide forkuris tuj kiam la Majstro publike lanĉis en ilian direkton kelkajn sagojn el sia analiza sagujo.

"Delikataj internaj malfortecoj, naŭzantaj pro mildaj tuŝoj de riproĉo, estas kiel malsanaj partoj de la korpo, retiriĝantaj eĉ antaŭ delikata manipulado." Tio estis la amuzita komento de Sri Yukteswar pri la facilmovaj.

Ekzistas disĉiploj, kiuj serĉas guruon faritan laŭ sia propra bildo. Tiaj studentoj ofte plendis, ke ili ne komprenis Sri Yukteswar.

„Nek vi komprenas Dion!“ mi respondis iam. „Kiam sanktulo estas klara al vi, vi estos unu.“ Inter la trilionoj da misteroj, spirante ĉiusekunde la neklarigeblan aeron, kiu kuraĝus peti, ke la nesondebla naturo de majstro estu tuj komprenata?

Studentoj venis, kaj ĝenerale foriris. Tiuj, kiuj sopiris vojon de olea simpatio kaj komfortaj rekonaj, ne trovis ĝin ĉe la ermitejo. La Majstro ofertis ŝirmejon kaj paŝtadon por la eonoj, sed multaj disĉiploj avare postulis ankaŭ ego-balzamon. Ili foriris, preferante la sennombrajn hontigojn de la vivo antaŭ ia ajn humileco. La flamantaj radioj de la Majstro, la malferma penetranta sunbrilo de lia saĝo, estis tro potencaj por ilia spirita malsano. Ili serĉis iun malpli gravan instruiston, kiu, ombrante ilin per flatado, permesis la kaprican dormon de nescio.

Dum miaj fruaj monatoj kun la Majstro, mi spertis senteman timon pri liaj riproĉoj. Ĉi tiuj estis rezervitaj, mi baldaŭ komprenis, por disĉiploj, kiuj petis lian vortan vivisekcion. Se iu ajn tordiĝanta studento protestus, Sri Yukteswar fariĝus senofende silenta. Liaj vortoj neniam estis koleraj, sed senpersona kun saĝo.

La kompreno de la Majstro ne estis por la nepreparitaj oreloj de hazardaj vizitantoj; li malofte rimarkis iliajn difektojn, eĉ se okulfrapajn. Sed rilate al studentoj, kiuj serĉis lian konsilon, Sri Yukteswar sentis gravan respondecon. Kuraĝa efektive estas

la gurun, kiu entreprenas transformi la krudan ercon de la mem-trapenetrita homaro! La kuraĝo de sanktulo radikiĝas en lia kompato por la ŝanceliĝantaj senokululoj de ĉi tiu mondo.

Kiam mi forlasis subeston indignon, mi rimarkis rimarkeblan malpliigon de mia riproĉo. Tre subtile, la Majstro fandiĝis en relativan mildecon. Kun la tempo mi detruis ĉiun muron de raciigo kaj subkonscia rezervo malantaŭ kiu la homa personeco ĝenerale ŝirmas sin. **12-17** La rekompenco estis senpena harmonio kun mia guro. Mi tiam malkovris lin kiel konfidan, konsidereman kaj silente aman. Tamen, ne demonstre, li donis neniun vorton de amo.

Mia propra temperamento estas ĉefe religiema. Komence estis konfuzige trovi, ke mia guro, saturita de *jnana* sed ŝajne seka de *bhakti*, **12-18** esprimis sin nur per malvarma spirita matematiko. Sed dum mi agordis min al lia naturo, mi malkovris neniun malpliigon sed prefere pliigon en mia devota alproksimiĝo al Dio. Mem-realigita majstro plene kapablas gvidi siajn diversajn disĉiplojn laŭ naturaj linioj de ilia esenca antaŭjuĝo.

Mia rilato kun Sri Yukteswar, iom neartikulacia, tamen posedis tutan elokventecon. Ofte mi trovis lian silentan subskribon sur miaj pensoj, igante paroladon senutila. Kviete sidante apud li, mi sentis lian malavaron pace verŝiĝi super mian estaĵon.

La senpartia justeco de Sri Yukteswar estis rimarkinde montrita dum la somera ferio de mia unua universitata jaro. Mi bonvenigis la ŝancon pasigi seninterrompajn monatojn en Serampore kun mia guro.

"Vi eble estos respondeca pri la ermitejo." La Majstro ĝojis pri mia entuziasma alveno. "Viaj devoj estos la akcepto de gastoj kaj la superrigardo de la laboro de la aliaj disĉiploj."

Kumar, juna vilaĝano el orienta Bengalio, estis akceptita du semajnojn poste por ermitejo-trejnado. Rimarkinde inteligenta, li rapide gajnis la amon de Sri Yukteswar. Pro iu nekomprenebla kialo, la Majstro estis tre malsevera al la nova loĝanto.

"Mukunda, lasu Kumar-on plenumi viajn devojn. Uzu vian propran tempon por balaado kaj kuirado." La Majstro donis ĉi tiujn instrukciojn post kiam la nova knabo estis kun ni dum monato.

Altigita al gvidado, Kumar praktikis bagatelan hejman tiranecon. En silenta ribelo, la aliaj disĉiploj daŭre serĉis min por ĉiutagaj konsiloj.

„Mukunda estas neebla! Vi faris min kontrolisto, tamen la aliaj iras al li kaj obeas lin.“ Tri semajnojn poste Kumar plendis al nia guro. Mi aŭdis lin el apuda ĉambro.

„Tial mi asignis lin al la kuirejo kaj vin al la salono.“ La akra tono de Sri Yukteswar estis nova por Kumar. „Tiel vi komprenis, ke inda gvidanto havas la deziron servi, kaj ne domini. Vi deziris la postenon de Mukunda, sed ne povis konservi ĝin per merito. Revenu nun al via pli frua laboro kiel kuirista helpanto.“

Post ĉi tiu humiliga okazaĵo, la Majstro reprenis al Kumar antaŭan sintenon de nekutima indulgo. Kiu povas solvi la misteron de altiro? En Kumar nia gurunio malkovris ĉarman fonton, kiu ne ŝprucis por la kundisĉiploj. Kvankam la nova knabo estis evidente Sri

Ĉar mi estis la favorato de Yukteswar, mi ne sentis konsterniĝon. Personaj idiosinkrazioj, eĉ posedataj de majstroj, donas riĉan kompleksecon al la vivmaniero. Mia naturo malofte estas dominata de detalo; mi serĉis de Sri Yukteswar pli nealireblan profiton ol eksteran laŭdon.

Kumar parolis venene al mi unu tago sen kialo; Mi estis profunde vundita.

„Via kapo ŝveliĝas ĝis la punkto de krevi!“ mi aldonis averton, kies veron mi intuicie sentis: „Se vi ne riparos viajn kutimojn, iam oni petos vin forlasi ĉi tiun aŝramon.“

Ridante sarkasme, Kumar ripetis mian rimarkon al nia gurunio, kiu ĵus eniris la ĉambron. Plena atendo de riproĉo, mi retiriĝis humile al angulo.

"Eble Mukunda pravas." La respondo de la Majstro al la knabo venis kun nekutima malvarmeco. Mi eskapis sen puno.

Jaron poste, Kumar ekiris por viziti sian infanhejmon. Li ignoris la kvietan malaprobon de Sri Yukteswar, kiu neniam aŭtoritate kontrolis la movojn de siaj disĉiploj. Kiam la knabo revenis al Serampore post kelkaj monatoj, ŝanĝo estis malagrade evidenta. Malaperis la majesta Kumar kun serene brilanta vizaĝo. Nur ordinara kamparano staris antaŭ ni, kiu lastatempe akiris kelkajn malbonajn kutimojn.

La Majstro alvokis min kaj korvundite diskutis la fakton, ke la knabo nun netaŭgis por la monaĥeja ermiteja vivo.

„Mukunda, mi lasos al vi la taskon instrukcii Kumar-on forlasi la aŝramon morgaŭ; mi ne povas fari ĝin!“ Larmoj staris en la okuloj de Sri Yukteswar, sed li rapide sin regis. „La knabo neniam falus en tiajn profundojn se li aŭskultus min kaj ne forirus por miksiĝi kun nedezirindaj kunuloj. Li malakceptis mian protekton; la kruela mondo devas ankoraŭ esti lia gurunio.“

La foriro de Kumar ne ĝojigis min; bedaŭrinde mi scivolis kiel iu kun potenco povas venki. La amo de la mastro iam ajn povus respondi al pli malmultekostaj allogoj. Ĝuado de vino kaj sekso estas enradikiĝintaj en la natura homo, kaj ne postulas delikatecojn de percepto por ilia aprezo. Sensaj ruzaĵoj estas kompareblaj al la ĉiamverda oleandro, bonodora pro siaj multkoloraj floroj: ĉiu parto de la planto estas venena. La lando de resanigo kuŝas interne, radiantanta pro tiu feliĉo blinde serĉata en mil misdirektoj. **12-19**

"Akra inteligenteco estas dutranĉa," Majstro iam rimarkis rilate al la brila menso de Kumar. "Ĝi povas esti uzata konstruive aŭ detruite kiel tranĉilo, aŭ por tranĉi la absceson de nescio, aŭ por senkapigi sin. Inteligenteco estas ĝuste gvidata nur post kiam la menso agnoskis la neeviteblon de spirita leĝo."

Mia gurunio libere interrilatis kun viraj kaj virinaj disĉiploj, traktante ĉiujn kiel siajn infanojn. Perceptante ilian anim-egalecon, li montris neniun distingon aŭ partiecon.

"En dormo, vi fari ne scii ĉu vi estas a viro aŭ a virino," li diris. "Ĝus kiel a viro,

imiti virinon, ne fariĝas unu, do la animo, imitinte kaj viron kaj virinon, ne havas sekson. La animo estas la pura, senŝanĝa bildo de Dio."

Sri Yukteswar neniam evitis aŭ kulpigis virinojn kiel objektojn de delogo. Viroj, li diris, ankaŭ estis tento por virinoj. Mi iam demandis al mia guro, kial granda antikva sanktulo nomis virinojn "la pordo al infero".

"Knabino certe tre ĝenis lian trankvilon en lia frua vivo," mia guro respondis morde. "Alie li denuncus, ne virinon, sed ian neperfektaĵon en sia propra memregado."

Se vizitanto kuraĝus rakonti sugestian historion en la ermitejo, la Majstro silentus senresponde. "Ne lasu vin esti batita de la provoka vipo de bela vizaĝo," li diris al la disĉiploj. "Kiel povas sensaj sklavoj ĝui la mondon? Ĝiaj subtilaj gustoj eskapas de ili dum ili rampas en praa koto. Ĉiuj belaj distingoj perdiĝas al la homo de elementaj voluptoj."

Studentoj serĉantaj eskapi la dualisman *majaan* iluzion ricevitaĵn de Sri Yukteswar kun pacienca kaj komprenema konsilo.

"Same kiel la celo de manĝado estas kontentigi malsaton, ne avidecon, tiel la seksa instinkto estas destinita por la reproduktado de la specio laŭ natura leĝo, neniam por la ekbruligo de nesatigeblaj sopiroj," li diris. "Detruu malĝustajn dezirojn nun; alie ili sekvos vin post kiam la astrala korpo estos elŝirita el ĝia fizika envolvaĵo. Eĉ kiam la karno estas malforta, la menso devas esti konstante rezistema. Se tento atakas vin per kruela forto, venku ĝin per nepersona analizo kaj nevenkebla volo. Ĉiu natura pasio povas esti majstrita."

"Konservu viajn povojn. Estu kiel la vasta oceano, sorbante en si ĉiujn alfluantajn riverojn de la sentoj. Malgrandaj sopiroj estas malfermaĵoj en la rezervujo de via interna paco, permesante al resanigaj akvoj esti malŝparitaj en la dezerta grundo de materialismo. La forta aktiviga impulso de malĝusta deziro estas la plej granda malamiko al la feliĉo de la homo. Vagu en la mondo kiel leono de memregado; zorgu, ke la ranoj de malforteco ne piedbatu vin."

La fervorulo fine liberiĝas de ĉiuj instinktaj devigoj. Li transformas sian bezonon de homa amo en aspiro nur por Dio, amon solecan ĉar ĉieestanta.

La patrino de Sri Yukteswar loĝis en la distrikto Rana Mahal de Benareso, kie mi unue vizitis mian gurun. Gracia kaj afabla, ŝi tamen estis virino kun tre deciditaj opinioj. Mi staris sur ŝia balkono unu tagon kaj rigardis patrinon kaj filon interparolantajn. Laŭ sia kvieta, prudenta maniero, la Majstro provis konvinki ŝin pri io. Li ŝajne malsukcesis, ĉar ŝi skuis la kapon kun granda vigleco.

"Ne, ne, mia filo, iru for nun! Via saĝa vortoj estas ne por mi! Mi estas ne via disĉiplo!"

Sri Yukteswar retiriĝis sen plua argumento, kiel riproĉita infano. Min kortuŝis lia granda respekto por sia patrino eĉ en ŝiaj neraciaj humoroj. Ŝi vidis lin nur kiel sian malgrandan knabon,

ne kiel saĝulo. Estis ĉarmo pri la bagatela okazaĵo; ĝi provizis flankan lumon pri la nekutima naturo de mia gurunio, interne humila kaj ekstere nefleksebla.

La monaĥejoj regularoj ne permesas al ŝami konservi ligon kun mondaj ligiloj post ilia formala disiĝo. Li ne povas plenumi la ceremoniajn familiajn ritojn, kiuj estas devigaj por la dommastro. Tamen Ŝankara, la antikva fondinto de la Ŝami-Ordo, ignoris la ordonojn. Ĉe la morto de sia amata patrino, li kremaciis ŝian korpon per ĉiela fajro, kiun li ŝprucigis el sia levita mano.

Sri Yukteswar ankaŭ ignoris la limigojn, laŭ maniero malpli spektakla. Kiam lia patrino forpasis, li aranĝis la kremaciajn servojn apud la sankta Gango en Benareso, kaj nutris multajn braminojn laŭ antikva kutimo.

La *ŝastraj* malpermesoj celis helpi ŝamiojn superi mallarĝajn identigojn. Shankara kaj Sri Yukteswar tute kunfandis siajn estaĵojn en la Nepersona Spirito; ili ne bezonis savon per regulo. Ifoje ankaŭ majstro intence ignoras kanonon por subteni ĝian principon kiel superan kaj sendependan de formo. Tiel Jesuo plukis spikojn en la tago de ripozo. Al la neeviteblaj kritikistoj li diris: "La sabato fariĝis por la homo, kaj ne la homo por la sabato." **12-20**

Ekster la skribaĵoj, malofte libro estis honorita de la legado de Sri Yukteswar. Tamen li ĉiam konis la plej novajn sciencajn malkovrojn kaj aliajn progresojn de scio. Brila konversacianto, li ĝuis interŝanĝon de vidpunktoj pri sennombraj temoj kun siaj gastoj. La rapida spriteco kaj gaja rido de mia gurunio vigligis ĉiun diskuton. Ofte serioza, la Majstro neniam estis malgaja. "Por serĉi la Sinjoron, oni ne bezonas malbeligi sian vizaĝon," li rimarkigis. "Memoru, ke trovi Dion signifos la funebro de ĉiuj malĝojoj."

Inter la filozofoj, profesoroj, advokatoj kaj sciencistoj, kiuj venis al la ermitejo, kelkaj alvenis por sia unua vizito kun la atendo renkonti ortodoksan religiulon. Aroganta rideto aŭ ekrigardo de amuzita toleremo foje perfidis, ke la novuloj atendis nenion pli ol kelkajn piajn banalaĵojn. Tamen ilia malvolonta foriro alportus esprimitan konvinkon, ke Sri Yukteswar montris precizan komprenon pri iliaj specialaj kampoj.

Mia gurunio kutime estis milda kaj afabla al gastoj; lia bonvenigo estis donita kun ĉarma afableco. Tamen, obstinaj egoistoj foje suferis revigligan ŝokon. Ili alfrontis en la Majstro aŭ malvarman indiferentecon aŭ imponan opozicion: glacian aŭ feron!

Fama kemiisto iam kverelis kun Sri Yukteswar. La vizitanto ne agnoskis la ekziston de Dio, ĉar la scienco elpensis neniun rimedon por detekti Lin.

„Do vi neklarigeble malsukcesis izoli la Superan Potencon en viaj provtuboj!“ La rigardo de la Majstro estis severa. „Mi rekomendas neaŭditan eksperimenton. Senĉese ekzameni viajn pensojn dum dudek kvar horoj. Poste ne plu miru pri la foresto de Dio.“

A festita eksperto ricevita a simila skuo. Kun paradema fervoro, la akademiulo skuis la aŝramo

tegmentotraboj kun skribaj popolscio. Resona pasaĝoj verŝita de la *Mahabharato*, la *Upanisadoj*, **12-21** la *Bhasjoj* **12-22** de Ŝankara

„Mi atendas aŭdi vin.“ La tono de Sri Yukteswar estis demanda, kvazaŭ absoluta silento regis. La eksperto estis konfuzita.

"Citaĵoj estis, abunde." La vortoj de la Majstro konvulsiigis min per gajeco, dum mi kaŭris en mia angulo, je respektama distanco de la vizitanto. "Sed kian originalan komentaron vi povas provizi, el la unikeco de via aparta vivo? Kiun sanktan tekston vi sorbis kaj faris vian propran? Laŭ kiaj manieroj ĉi tiuj sentempaj veroj renovigis vian naturon? Ĉu vi kontentas esti kava viktrola, mekanike ripetanta la vortojn de aliaj homoj?"

"Mi doni supren!" La akademiulo ĉagreno estis komika. "Mi havi ne interna realigo."

Eble por la unua fojo li komprenis, ke sagaca lokigo de la komo ne kompensas spiritan komaton.

"Ĉi tiuj senperfortaj pedantoj troe odoras je la lampo," rimarkis mia guro post la foriro de la riproĉita. "Ili preferas, ke filozofio estu milda intelekta ekzerco. Iliaj noblaj pensoj estas zorge senrilataj nek al la krudeco de ekstera agado nek al ia ajn skurĝanta interna disciplino!"

Majstro stresita sur alia okazoj la vaneco de nura libro lernado.

„Ne konfuzu komprenon kun pli vasta vortprovizo,“ li rimarkigis. „Sanktaj skribaĵoj estas utilaj por stimuli deziron al interna realigo, se oni malrapide asimilas unu strofon samtempe. Daŭra intelekta studado rezultas en vanteco kaj la falsa kontento de nedigestita...“ scio."

Sri Yukteswar rakontis unu el siaj propraj spertoj pri biblia edificado. La sceno estis arbora ermitejo en orienta Bengalio, kie li observis la proceduron de fama instruisto, Dabru Ballav. Lia metodo, samtempe simpla kaj malfacila, estis ofta en antikva Barato.

Dabru Ballav kolektis siajn disĉiplojn ĉirkaŭ si en la arbaraj solecoj. La sankta *Bhagavad Gita* estis malfermita antaŭ ili. Firme ili rigardis unu pasaĝon dum duonhoro, poste fermis siajn okulojn. Alia duonhoro forglitis. La majstro faris mallongan komenton. Senmovaj, ili denove meditis dum horo. Fine la guro parolis.

"Havi vi komprenis?"

"Jes, sinjoro." Unu en la grupo kuraĝis ĉi tio aserto.

"Ne; ne plene. Serĉu la spiritan viglecon, kiu donis al ĉi tiuj vortoj la potencon

revigliĝi Hinduĵon jarcenton post jarcento." Alia horo malaperis en silento. La majstro forsendis la studentojn kaj turnis sin al Sri Yukteswar.

"Ne, sinjoro, ne vere; kvankam mia okuloj kaj menso havi kuri tra ĝia paĝoj multaj fojojn."

„Miloj respondis al mi malsame!“ La granda saĝulo ridetis al la Majstro benante. „Se oni okupas sin per ekstera montro de skribaj riĉecoj, kiom da tempo restas por silenta interna plonĝado post la nepageblaj perloj?“

Sri Yukteswar direktis la studadon de siaj propraj disĉiploj per la sama intensa metodo de unudirekteco. "Saĝeco ne asimiliĝas kun la okuloj, sed kun la atomoj," li diris. "Kiam via konvinko pri vero ne estas nur en via cerbo sed en via estaĵo, vi povas timeme garantii ĝian signifon." Li malinstigis ajnan emon, kiun studento eble havus, interpreti libro-scion kiel necesa paŝo al spirita realigo.

"La *riŝioj* skribis en unu frazo profundaĵojn, pri kiuj komentistoj okupiĝas dum generacioj," li rimarkigis. "Senfina literatura polemiko estas por maldiligentaj mensoj. Kiu pli liberiga penso ol 'Dio estas' - ne, 'Dio'?"

Sed la homo ne facile revenas al simpleco. Malofte estas "Dio" por li, sed prefere lernitaj pomposaĵoj. Lia memo ĝojas, ke li povas kompreni tian erudicion.

Viroj, kiuj fiere konsciis pri sia alta monda pozicio, verŝajne, en la ĉeesto de la Majstro, aldonus humilecon al siaj aliaj posedaĵoj. Loka magistrato iam alvenis por intervjuo ĉe la marborda ermitejo en Puri. La viro, kiu havis reputacion pri senkompateco, tute povis elpeli nin el la aŝramo. Mi avertis mian guruon pri la despotaj eblecoj. Sed li sidiĝis kun senkompromisa mieno kaj ne leviĝis por saluti la vizitanton. Iomete nervoza, Mi kaŭris apud la pordo. La viro devis kontentiĝi per ligna skatolo; mia guruo ne petis min alporti seĝon. Ne plenumiĝis la evidenta atendo de la magistrato, ke lia graveco estos ceremonie agnoskita.

Sekvis metafizika diskuto. La gasto misinterpretis la skribaĵojn per eraroj. Dum lia precizeco malpliĝis, lia kolero pliĝis.

„Ĉu vi scias, ke mi estis unua en la magistra ekzameno?“ La racio forlasis lin, sed li ankoraŭ povis kii.

"Sinjoro Magistrato, vi forgesas, ke ĉi tio ne estas via tribunalejo," respondis la Majstro egale. "El viaj infanecaj rimarkoj mi supozus, ke via universitata kariero estis ordinara. Universitata diplomo, ĉiukaze, tute ne rilatas al veda konscio. Sanktuloj ne estas produktitaj en aroj ĉiun semestron kiel kontistoj."

Post a miregigita silento, la vizitanto ridis elkore.

“Ĉi tiu estas mia unua renkonto kun ĉiela magistratano,” li diris. Poste li faris formalan

peton, esprimitan laŭ la juraj terminoj, kiuj evidente estis parto de lia estaĵo, por esti akceptita kiel

"prova tempo" disĉiplo.

Mia gurunio persone prizorgis la detalojn ligitajn al la administrado de sia posedaĵo. Senskrupulaj homoj en diversaj okazoj provis akiri posedon de la praula tero de la Majstro. Kun persistemo kaj eĉ per iniciatado de procesoj, Sri Yukteswar superruzis ĉiun kontraŭulon. Li travivis ĉi tiujn dolorajn spertojn pro deziro neniam esti almozpetanta gurunio, aŭ ŝarĝo por siaj disĉiploj.

Lia financa sendependeco estis unu kialo, kial mia alarme sincera Majstro estis senkulpa pri la ruzaĵoj de diplomatio. Male al tiuj instruistoj, kiuj devas flati siajn subtenantojn, mia gurunio estis imuna al la influoj, malfermaj aŭ subtilaj, de la riĉeco de aliaj. Neniam mi aŭdis lin peti aŭ eĉ sugestii monon por iu ajn celo. Lia ermiteja trejnado estis donita senpage kaj senpage al ĉiuj disĉiploj.

Imponega kortega deputito alvenis unu tagon al la aŝramo de Serampore por sendi al Sri Yukteswar laŭleĝan alvokon. Disĉiplo nomita Kanai kaj mi ankaŭ ĉeestis. La sinteno de la oficisto al la Majstro estis ofenda.

"Estos bone por vi forlasi la ombrojn de via ermitejo kaj spiri la honestan aeron de tribunalejo." La deputito ridetis malestime. Mi ne povis deteni min.

"Alia vorto de via impertinenteco kaj vi volo esti sur la planko!" Mi progresinta minace.

„Vi mizerulo!“ La krio de Kanai estis samtempa kun la mia. „Ĉu vi kuraĝas enporti viajn blasfemojn en ĉi tiun sanktan aŝramon?“

Sed la Majstro staris protekteme antaŭ sia misuzanto. "Ne ekscitiĝu pro nenio. Ĉi tiu viro nur plenumas sian rajtan devon."

La oficiro, konfuzita ĉe lia ŝanĝiĝanta akcepto, respektive ofertita aŭ vorto de pardonpeto kaj rapidis for.

Mirigante estis trovi, ke majstro kun tia fajra volo povis esti tiel trankvila interne. Li konvenis al la veda difino de homo de Dio: "Pli mola ol la floro, kie temas pri boneco; pli forta ol la tondro, kie principoj estas en risko."

Ĉiam ekzistas tiuj en ĉi tiu mondo, kiuj, laŭ la vortoj de Browning, "ne eltenas lumon, estante sin obskuraj." Eksterulo foje riproĉis Sri Yukteswar pro imaga plendo. Mia neperturbema gurunio aŭskultis ĝentile, analizante sin por vidi ĉu ia peceto da vero kuŝis en la denunco. Ĉi tiuj scenoj rememorigis al mi unu el la neimiteblaj observoj de la Majstro: "Iuj homoj provas esti altaj per detranĉado de la kapoj de aliaj!"

La senmanka trankvileco de sanktulo impresas pli ol iu ajn prediko. "Pacienca estas pli bona ol fortulo; kaj reganta estas pli bona ol venkanto de urbo." **12-23**

Mi ofte reflektita tio mia majesta Majstro povus facile havi estinta unu imperiestro aŭ
mondo- skuenta

militisto, se lia menso estus centrita sur famo aŭ mondaj atingoj. Li elektis anstataŭe sturmi tiujn internajn citadelojn de kolero kaj egoismo, kies falo estas la kulmino de homo.

12-1 "Kultado de Durga." Ĉi tiu estas la ĉefa festivalo de la bengala jaro kaj daŭras naŭ tagojn ĉirkaŭ la fino de septembro. Tuj sekvanta estas la dek-taga festivalo de *Daśahara* ("la Unu Monda Organizaĵo pri Sano forigas dek pekoj"-tri de korpo, tri de menso, kvar de parolado). Ambaŭ *pujajoj* estas sankta al Durga, laŭvorte "la Nealirebla," unu aspekto de Dia Patrino, Ŝakti, la personigita ina kreiva forto.

12-2 : Sri Yukteswar estis naskita sur Majo 10, 1855.

12-3 : *Yukteswar* signifas "unuiĝinta al Dio." *Giri* estas a klasifika distingo de unu de la dek antikva Sŭami branĉoj. *Sri* .signifas "sankta"; ĝi estas ne a nomo sed a titolo de respekto

12-4 : Laŭvorte, "al rekta kune." *Samadhi* estas a superkonscia ŝtato de ekstazo en kiu la jogisto perceptas la identeco de animo kaj Spirito.

12-5 : Ronkado, laŭ al fiziologoj, estas unu indiko de eldiri malstreĉiĝo (al la indiferenta praktikisto, sole).

12-6 : *Dalo* estas a dika supo farita de disigo pizoj aŭ alia pulsoj. *Ĉano* estas a fromaĝo de freŝa koagulita lakto, tranĉi en kvadratojn kaj kareitan kun terpomoj.

12-7 La ĉieestantaj povoj de jogisto, per kiuj li vidas, aŭdas, gustumas, flaras kaj sentas sian unuecon en la kreado sen la uzo de sensa organoj, havi estinta priskribita kiel sekvas en la *Taittiriya Aranyaka* : "La blinda viro trapikita la perlon; la senfingra metis fadenon en ĝin; la senkola portis ĝin; kaj la senlanga laŭdis ĝin."

12-8 : La kobro rapide strikoj ĉe ajna moviĝante objekto ene ĝia intervalo. Kompleta senmoveco estas kutime onies plando espero de sekureco.

12-9 : Lahiri Mahasaya fakte diris "Priya" (unue aŭ donita nomo), ne "Jukteswar" (monaĥa nomo, ne ricevita de mia guruo dum Lahiri Mahasaya's vivdaŭro). (Vidu paĝo 109.) "Jukteswar" estas anstataŭigita ĉi tie, kaj en a malmultaj alia lokoj en ĉi tiu libro, por eviti la konfuzon, al leganto, de du nomoj.

12-10 : "Tial do Mi diri al vi, Kio aferoj kiom ajn jes deziro, kiam jes preĝu, kredi tio jes ricevi ilin, kaj jes havos ilin." - *Marko* 11:24. Majstroj, kiuj posedas la Dian Vizion, plene kapablas transdoni siajn realigojn al progresintaj disĉiploj, kiel Lahiri Mahasaya faris por Sri Yukteswar en ĉi tiu okazo.

12-11 : "Kaj unu de ilin disbatis la servisto de la alta pastro, kaj tranĉi malŝaltita lia dekstra orelo. Kaj Jesuo respondita kaj diris: Suferu ĝis nun. Kaj li tuŝis lian oreleon kaj sanigis lin." - *Luko* 22:50-51.

12-12 : "Donu ne tio kiu estas sankta al la hundoj, nek rolantaro jes via perloj antaŭe porko, timi ili piedpremi ilin sub iliajn piedojn, kaj turniĝos kaj vin disŝiros." - *Mateo* 7:6.

12-13 : Disĉiploj; de Sanskrito verbo radiko, "al servi."

12-14 : Li estis iam malsana en Kaŝmiro, kiam Mi estis forestanta de lin. (Vidu ĉapitro 23.)

12-15 : A kuraĝa medicina viro, Karlo Roberto Richet, aljuĝita la Nobel Premio en fiziologio, skribis kiel sekvas: "Metafiziko ankoraŭ ne estas oficiale scienco, agnoskita kiel tia. Sed ĝi estos.Ĉe Edinburgo, Mi estis kapabla al

aserti antaŭe 100 fiziologoj tio nia kvin sentoj estas ne nia nur signifas de scio kaj tio a fragmento de realeco kelkfoje Ĉar a fakto estas malofta estas ne kialo tio ĝi faras ne ekzisti..... atingas la inteligenteco en alia maniero. Ĉar

Tiuj Monda Organizaĵo pri Sano havi polemikita ĉe... a studo estas malfacila, estas tio a kialo por ne kompreno ĝi? metafiziko kiel unu okulta

scienco hontos pri si mem tiel kiel tiuj, kiuj insultis kemion pro la kialo, ke la serĉado de la ŝtono de la saĝuloj estis . la materio de principoj tie estas nur tiuj de Lavoisier, Claude Bernardo, kaj..... iluzia

Pasteur-la *eksperimenta* ĉie kaj ĉiam. Salutojn, tiam, al la nova scienco kiu estas irante al ŝanĝo la orientiĝo de homa
".penso

12-16 : *Samadhi* : perfekta unio de la individuigita animo kun la Senfina Spirito.

12-17 : La subkonscie gvidita raciigoj de la menso estas tute malsama de la neeraripova gvidado de vero kiu problemoj de la superkonscio. Gvidita de Franca sciencistoj de la Sorbono, Okcidenta pensuloj estas komenco esplori la eblecon de dia percepto en la homo.

Dum la pasintaj dudek jaroj, studentoj de psikologio, influitaj de Freud, dediĉis sian tutan tempon al esplorado de la "subkonscio" sferoj," Rabeno Israelo H. Levinthal pinta eksteren en 1929. "Ĝi estas vera tio la subkonscio malkaŝas multe de la mistero, kiu povas klarigi homajn agojn, sed ne ĉiujn niajn agojn. Ĝi povas klarigi la nenormalan, sed ne farojn, kiuj estas super la normala. La plej nova psikologio, sponsorita de la Franca lernejoj, havas malkovrita a nova regiono en viro, kiu ĝi nomas la superkonscion. Kontraste al la subkonscio, kiu reprezentas la subakvajn fluojn de nia naturo, ĝi malkaŝas la altoj al kiu nia naturo povas atingi. Viro reprezentas a triobla, ne a duobla, personeco; nia konscia kaj subkonscio estas kronita de superkonscio. Antaŭ multaj jaroj la angla psikologo F.W.H. Myers sugestis, ke "kaŝita en la profundo de nia estaĵo estas rubamaso same kiel trezorejo." Kontraste al la psikologio, kiu centras ĉiujn siajn esplorojn sur la subkonscio en la homa naturo, ĉi tiu nova psikologio de la superkonscio enfokusigas sian atenton sur la trezorejo, la .regiono, kiu sola povas klarigi la grandajn, neegoismajn, heroajn farojn de homoj

12-18 : *Jnana* , saĝo, kaj *bhakti* , sindonemo: du de la ĉefa padoj al Dio.

12-19 : "Viro en lia vekiĝo ŝtato metas antaŭen sennombra klopodoj por spertante sensuala plezuroj; kiam la tuta grupo de sensorganoj estas lacigita, li forgesas eĉ la plezuron ĉeestantan kaj endormiĝas por ĝui ripozon en la animo, sia propra naturo," skribis Shankara, la granda Vedanto. "Ultrasensua feliĉo estas do ekstreme facile atingebla kaj estas multe pli supera ol sensaj ĝojoj, kiuj ĉiam finiĝas per abomeno."

12-20 : *Marko* 2:27.

12-21 La *Upanisadoj* aŭ *Vedanto* (laŭvorte, "fino de la Vedaj"), troviĝas en iuj partoj de la *Vedaj* kiel esencaj resumo. La *Upanisadoj* provizas la doktrinon bazon de la hindua religio. Ili ricevis la jenan omaĝon de Schopenhauer: "Kiel tute faras la *Upanishad* spiri tra la tuta la sankta spirito de la *Vedaj* ! Kiel estas ĉiuj kiu konatiĝis kun tiu nekomparebla libro, kiun tiu spirito movis ĝis la plej profunda parto de sia animo! El ĉiu frazo profunda, originala, kaj subluma pensoj ekesti, kaj la tuta estas traperetris de a alta kaj sankta kaj serioza spirito. . . . La aliro al la *Vedaj* per la *Upanisadoj* estas laŭ mi la plej granda privilegio, kiun ĉi tiu jarcento povas postuli antaŭ ĉiuj antaŭaj jarcentoj."

12-22 : Komentoj. Ŝankara senkompare klarigita la *Upanisadoj* 12-23 :

Proverboj 16:32.

ĈAPITRO: 13

La Sendorma Sanktulo

"Bonvolu permesi al mi iri al Himalajo. Mi esperas en seninterrompa soleco atingi kontinuan dian komunecon."

Mi efektive iam adresis ĉi tiujn sendankajn vortojn al mia Majstro. Kaptita de unu el la neantaŭvideblaj iluzioj, kiuj foje atakas la fervorulon, mi sentis kreskantan senpaciencon pri ermitejaj devoj kaj universitataj studoj. Malforte mildiga cirkonstanco estas, ke mia propono estis farita kiam mi estis nur ses monatojn kun Sri Yukteswar. Ankoraŭ ne plene rigardi lian imponan staturon.

"Multaj montanoj vivas en Himalajo, tamen ili ne posedas komprenon pri Dio." La respondo de mia guro venis malrapide kaj simple. "Saĝecon oni pli bone serĉas de homo kun kompreno ol de senmova monto."

Ignorante la simplan sugeston de la Majstro, ke li, kaj ne monteto, estis mia instruisto, mi ripetis mian petegon. Sri Yukteswar ne respondis. Mi interpretis lian silenton kiel konsenton, malcertan interpreton facile akcepteblan laŭ onia oportuno.

Tiun vesperon en mia hejmo en Kalkato, mi okupis min per vojaĝpreparadoj. Ligante kelkajn aĵojn en kovrilon, mi memoris similan pakaĵon, sekrete faligitan el mia subtegmenta fenestro antaŭ kelkaj jaroj. Mi scivolis, ĉu ĉi tio estus alia malbonŝanca flugo al Himalajo.

La unuan fojon mia spirita ĝojo estis alta; ĉi-nokte la konscienco forte batis pro la penso forlasi mian guruon.

La sekvan matenon mi serĉis Behari Pundit, mian sanskritan profesoron ĉe la Skota Preĝeja Kolegio.

"Sinjoro, vi rakontis al mi pri via amikeco kun granda disĉiplo de Lahiri Mahasaya. Bonvolu doni al mi lian adreson."

"Vi celas Ram Gopal Muzumdar. Mi nomas lin la 'sendorma sanktulo'. Li ĉiam estas veka en ekstaza konscio. Lia hejmo estas en Ranbajpur, proksime de Tarakeswar."

Mi dankis la eksperto, kaj entrajnigita tuj por Tarakeswar. Mi esperis al silento miajn dubojn per elpremado de aprobo de la "sendorma sanktulo" por dediĉi min al soleca himalaja meditado. La amiko de Behari, mi aŭdis, ricevis lumon post multaj jaroj da *Krija Jogo*- praktikado en izolitaj kavernoj.

Ĉe Tarakeswar mi alproksimiĝis al fama sanktejo. Hinduoj rigardas ĝin kun la sama respekto, kiun katolikoj donas al la sanktejo de Lourdes en Francio. Sennombraj resanigaj mirakloj okazis ĉe Tarakeswar, inkluzive de unu por membro de mia familio.

„Mi sidis en la templo tie dum semajno,“ mia plej aĝa onklino iam diris al mi. „Observante kompletan faston, mi preĝis por la resaniĝo de via Onklo Sarada de kronika malsano. En la sepa tago mi trovis herbon materialigintan en mia mano! Mi faris trinkaĵon el la folioj, kaj donis ĝin al via onklo. Lia la malsano tuj malaperis kaj neniam reaperis.“

Mi eniris la sanktan sanktejon de Tarakeswar; la altaro enhavas nenion krom rondan ŝtonon. Ĝia cirkonferenco, senkomenca kaj senfina, igas ĝin trafe signifa pri la Infinito.

Kosma

abstraktadoj ne estas fremdaj eĉ al la plej humila hinda kamparano; li estis akuzita de okcidentanoj, fakte, pri vivado de abstraktadoj!

Mia propra humoro tiam estis tiel severa, ke mi sentis min malinklina kliniĝi antaŭ la ŝtona simbolo. Dio estu serĉata, mi pensis, nur ene de la animo.

Mi forlasis la templon sen genuflekso kaj rapide marŝis al la ĉirkaŭa vilaĝo Ranbajpur. Mia petego al preterpasanto por gvido igis lin mergiĝi en longan pensadon.

"Kiam vi venu al a krucvojo, turnu dekstra kaj konservi irante," li fine prononcita orakole.

Obeante la instrukciojn, mi serpentumis laŭlonge de la bordoj de kanalo. Mallumiĝis; la randoj de la ĝangala vilaĝo vigle vigliĝis pro palpebrumantaj fulgoroj kaj la ululadoj de proksimaj ŝakaloj. La lunlumo estis tro malforta por trankviligi min; mi stumblis plu dum du horoj.

Bonvena tintado de pulsatilo! Miaj ripetaj krioj fine alkondukis kamparanon

al mia flanko. "Mi serĉas Ram Gopal Babu."

„Neniu tia persono loĝas en nia vilaĝo.“ La tono de la viro estis malafabla.
„Vi verŝajne estas mensoganta detektivo.“

Esperante mildigi suspekton en lia politike maltrankvila menso, mi kortuŝe klarigis mian dilemon. Li kondukis min al sia hejmo kaj ofertis gastaman bonvenon.

"Ranbajpur estas malproksime de ĉi tie," li rimarkigis. "Ĉe la kruciĝo, vi devus esti turninta maldekstren, ne dekstren."

Mia pli frua informanto, mi pensis malĝoje, estis klara minaco por vojaĝantoj. Post bongusta manĝo de kruda rizo, lenta *dalo*, kaj kareo el terpomoj kun krudaj bananoj, mi retiriĝis al malgranda kabano apud la korto. En la distanco, vilaĝanoj kantis al laŭta akompano de *mridangoj* **13-1** kaj cimbaloj. La dormo estis nekonsiderinda tiun nokton; mi profunde preĝis por esti direktita al la sekreta jogisto, Ram Gopal.

Kiam la unuaj strioj de la tagiĝo penetris la fendetojn de mia malluma ĉambro, mi ekiris al Ranbajpur. Transirante malglatajn rizejojn, mi peze paŝis super serpitaĵoj de la pika planto kaj amasoj da sekigita argilo. Foje renkontita kamparano informis min, senescepte, ke mia celloko estis "nur *kroŝo* (du mejloj)." Post ses horoj la suno vojaĝis venke de horizonto al meridiano, sed mi komencis senti, ke mi ĉiam estos malproksima de Ranbajpur je unu *kroŝo*.

Meze de la posttagmezo mia mondo ankoraŭ estis senfina rizejo. Varmo, verŝanta el la senproblema ĉielo, preskaŭ kolapsigis min. Kiam viro alproksimiĝis malrapide, mi apenaŭ kuraĝis eldiri mian kutiman demandon, por ke ĝi ne elvoku la monotonan:
"Nur *kroŝo* ."

La fremdulo haltigita apud mi. Mallonga kaj eta, li estis fizike neimpresiva konservi por unu

eksterordinara paro de trapikado malhela okuloj.

"Mi planis forlasi Ranbajpur, sed via celo estis bona, do mi atendis vin." Li skuis sian fingron antaŭ mia miregigita vizaĝo. "Ĉu vi ne estas ruza pensante, ke, neanoncite, vi povus salti sur min? Tiu profesoro Behari ne rajtis doni al vi mian adreson."

Konsiderante, ke prezenti min estus nura multvorteco en la ĉeesto de ĉi tiu majstro, mi staris senvorta, iom ofendita pro mia akcepto. Lia sekva rimarko estis abrupte farita.

"Diru mi; kie fari vi pensi Dio estas?"

"Kial, Li estas ene mi kaj ĉie." Mi sendube rigardis kiel konfuzita kiel Mi sentis.

"Ĉio-trapenetranta, ĉu?" La sanktulo ridetis. "Do kial, juna sinjoro, vi ne kliniĝis antaŭ la Senfina en la ŝtona simbolo ĉe la templo Tarakeswar hieraŭ? **13-2** Via fiereco kaŭzis al vi la punon esti misgvidata de la preterpasanto, kiu ne zorgis pri la subtilaj distingoj inter maldekstro kaj dekstro. Hodiaŭ ankaŭ vi travivis sufiĉe malkomfortan tempon pro tio!

Mi konsentis tutkore, mirigita, ke ĉioscia okulo kaŝiĝis en la ordinara korpo antaŭ mi. Resaniga forto eliris el la jogisto; mi tuj refreŝiĝis en la brulanta kampo.

"La fervorulo emas pensi, ke lia vojo al Dio estas la sola vojo," li diris. "Jogo, per kiu dieco troviĝas interne, estas sendube la plej alta vojo: tiel Lahiri Mahasaya diris al ni. Sed malkovrante la Sinjoron interne, ni baldaŭ perceptas Lin ekstere. Sanktaj sanktejoj ĉe Tarakeswar kaj aliloke estas prave adorataj kiel nukleaj centroj de spirita potenco."

La censurema sinteno de la sanktulo malaperis; liaj okuloj fariĝis komplete mildaj. Li frapetis mian ŝultron.

"Juna jogisto, mi vidas, ke vi forkuras de via majstro. Li havas ĉion, kion vi bezonas; vi devas reveni al li. Montoj ne povas esti via gurunio." Ram Gopal ripetis la saman penson. kiun Sri Yukteswar esprimis ĉe nia lasta kunveno.

"Majstroj ne havas kosman devigon limigi sian loĝejon." Mia kunulo ekrigardis min scivoleme. "Himalajo en Barato kaj Tibeto ne havas monopolon pri sanktuloj. Kion oni ne penas trovi interne, oni ne malkovros transportante la korpon tien kaj reen. Tuj kiam la fervorulo pretas *iri* eĉ ĝis la finoj de la tero por spirita klerismo, lia gurunio aperas proksime."

Mi silente konsentis, rememorante mian preĝon en la ermitejo Benareso, sekvata de la renkontiĝo kun Sri Yukteswar en plena strateto.

"Ĉu vi kapabla al havi a malgranda ĉambro kie vi povas fermi la pordo kaj esti sola?"

„Jes.“ Mi pripensis, ke ĉi tiu sanktulo malsupreniris de la ĝenerala al la aparta kun konfuza rapideco.

„Jen via kaverno.“ La jogisto donis al mi rigardon de lumo, kiun mi neniam forgesis. „Jen via sankta monto. Tie vi trovos la regnon de Dio.“

Liaj simplaj vortoj tuj forigis mian dumvivan obsedon pri Himalajo. En brulanta rizejo mi vekiĝis el la montikaj sonĝoj pri eternaj neĝoj.

"Juna sinjoro, via dia soifo estas laŭdinda. Mi sentas grandan amon por vi." Ram Gopal prenis mian manon kaj kondukis min al ĉarma vilaĝeto. La adobaj domoj estis kovritaj per kokosfolioj kaj ornamitaj per rustikaj enirejoj.

La sanktulo sidigis min sur la ombran bambuan platformon de sia malgranda dometo. Doninte al mi dolĉigitan limeosukon kaj pecon da kandido, li eniris sian korton kaj alprenis la lotusan pozon. Post ĉirkaŭ kvar horoj mi malfermis miajn meditajn okulojn kaj vidis, ke la lunlumita figuro de la jogisto ankoraŭ estis senmova. Dum mi severe memorigis mian stomakon, ke la homo ne vivas nur per pano, Ram Gopal alproksimiĝis al mi.

"Mi vidi vi estas malsatega; manĝaĵo volo esti preta baldaŭ."

Fajro estis ekbruligita sub argila forno sur la teraso; rizo kaj *dalo* estis rapide servataj sur grandaj bananfolioj. Mia gastiganto ĝentile rifuzis mian helpon en ĉiuj kuiraj taskoj. "La gasto estas Dio", hindua proverbo, ordonis pian observadon de tempo nememorebla. En miaj pli postaj mondvojaĝoj, mi estis ĉarmita vidante, ke simila respekto por vizitantoj manifestiĝas en kamparaj partoj de multaj landoj. La urbano trovas la akran randon de gastamo malakrigita per troabundo de strangaj vizaĝoj.

La homaj merkatoj ŝajnis iom malklaraj dum mi kaŭris apud la jogisto en la izoliteco de la malgranda ĝangala vilaĝo. La dometa ĉambro estis mistera kun milda lumo. Ram Gopal aranĝis kelkajn ŝiritajn kovriilojn sur la planko por mia lito, kaj sidiĝis sur pajlan maton. Superfortita de sia spirita magnetismo, mi riskis peton.

"Sinjoro, kial ne faru vi stipendio mi a *samadhi* ?"

"Kara, mi volonte transdonus la dian kontakton, sed ne estas mia tasko fari tion." La sanktulo rigardis min per duonfermitaj okuloj. "Via majstro baldaŭ donos tiun sperton. Via korpo ankoraŭ ne estas agordita. Kiel malgranda lampo ne povas elteni troan elektran tension, tiel viaj nervoj..." ne estas pretaj por la kosma fluo. Se mi donus al vi la senfinan ekstazon nun, vi brulus kiel se ĉiu ĉelo brulus.

„Vi petas lumon de mi,“ la jogisto daŭrigis penseme, „dum mi scivolos — kvankam mi estas negrava, kaj kun la malmulta meditado, kiun mi faris — ĉu mi sukcesis

plaĉi al Dio, kaj kian valoron mi trovos en Liaj okuloj ĉe la fina kalkulo.”

"Sinjoro, havi vi ne estinta sincere serĉante Dio por a longa tempo?"

"Mi ne faris multon. Behari certe rakontis al vi ion pri mia vivo. Dum dudek jaroj mi okupis sekretan kavernon, meditante dek ok horojn tage. Poste mi translokiĝis al pli nealirebla kaverno kaj restis tie dum dudek kvin jaroj, enirante la jogan union dum dudek horoj ĉiutage. Mi" ne bezonis dormon, ĉar mi ĉiam estis kun Dio. Mia korpo estis pli ripozinta en la kompleta trankvileco de la superkonscio ol ĝi povus esti per la parta paco de la ordinara subkonscia stato.

"La muskoloj malstreĉiĝas dum dormo, sed la koro, pulmoj kaj kardiovaskula sistemo konstante laboras; ili ne ripozas. En superkonscio, la internaj organoj restas en stato de ŝajna animo, elektrigitaj de la kosma energio. Per tiaj rimedoj mi trovis nenecesa dormi dum jaroj. Venos la tempo, kiam ankaŭ vi rezignos pri dormo."

"Ho ve, vi meditis tiel longe kaj tamen ne certas pri la favoro de la Sinjoro!" Mi rigardis lin mirigite. "Do kio pri ni kompatindaj mortontoj?"

"Nu, ĉu vi ne vidas, mia kara knabo, ke Dio estas la Eterneco mem? Supozi, ke oni povas plene koni Lin per kvardek kvin jaroj da meditado, estas sufiĉe absurda atendo. Babaji tamen certigas nin, ke eĉ iom da meditado savas iun de la terura timo pri morto kaj postmortaj statoj. Ne fiksi vian spiritan idealon sur malgranda monto, sed alkroĉu ĝin al la stelo de nekvalifikita dia atingo. Se vi laboros forte, vi atingos ĝin."

Ravita de la perspektivo, mi petis lin pri pliaj klerigaj vortoj. Li rakontis mirindan historion pri sia unua renkontiĝo kun Babaji, la guro de Lahiri Mahasaya. **13-3** Ĉirkaŭ noktomezo Ram Gopal silentiĝis, kaj mi kuŝiĝis sur miajn kovrilojn. Ferminte miajn okulojn, mi vidis fulmojn; la vasta spaco en mi estis ĉambro de fandita lumo. Mi malfermis miajn okulojn kaj observis la saman brilan radiancon. La ĉambro fariĝis parto de tiu senfina volbo, kiun mi rigardis per interna vizio.

"Kial ne faru vi iru al dormi?"

"Sinjoro, kiel povas Mi dormo en la ĉeesto de fulmo, flamanta ĉu mia okuloj estas fermita aŭ malfermita?"

„Vi estas benita havi ĉi tiun sperton; la spiritaj radiadoj ne estas facile videblaj.“ La sanktulo aldonis kelkajn vortojn de amo.

Ĉe tagiĝo Ram Gopal donis al mi ŝtonbombonojn kaj diris, ke mi devas foriri. Mi sentis tian nevolemon adiaŭi lin, ke larmoj fluis sur miaj vangoj.

"Mi volo ne lasu vi iru malplenmane." La jogisto parolis tenere. "Mi volo fari io por vi."

Li ridetis kaj rigardis min firme. Mi staris fiksiĝinta al la tero, paco fluis kiel potenca inundo tra la pordegoj de miaj okuloj. Mi tuj resaniĝis de doloro en mia dorso, kiu ĝenis min intermite dum jaroj. Renovigita, banita en maro de luma ĝojo, mi ne plu ploris. Post tuŝado de la piedoj de la sanktulo, mi promenis en la ĝangalon, trairante ĝian tropikan...

implikaĵo ĝis Mi atingita Tarakeswar.

Tie mi faris duan pilgrimadon al la fama sanktejo, kaj plene adorkliniĝis antaŭ la altaro. La ronda ŝtono pligrandiĝis antaŭ mia interna vizio ĝis ĝi fariĝis la kosmaj sferoj, ringo ene de ringo, zono post zono, ĉiuj dotitaj per dieco.

Mi feliĉe enveturis unu horon poste al Kalkato. Mia vojaĝo finiĝis ne en la altaj montoj, sed en la himalaja ĉeesto de mia Majstro.

.....
13-1 : Manludita tamburoj, uzita nur por religiema muziko.

13-2 : Unu estas memorigita ĉi tie de Dostojevskij observado: "A viro Monda Organizaĵo pri Sano arkoj malsupren al nenio povas neniam urso la ŝarĝo de si mem."

13-3 : Vidu ĉapitro 35.

ĈAPITRO: 14

Unu Sperto En Kosma Konscio

"Mi estas ĉi tie, Guruĵi." Mia honteco parolis pli elokvente por mi.

"Ni iru al la kuirejo kaj trovu ion por manĝi." La maniero de Sri Yukteswar estis tiel natura kvazaŭ horoj kaj ne tagoj nin apartigis.

"Majstro, mi certe seniluziigis vin per mia subita foriro de miaj devoj ĉi tie; mi pensis, ke vi eble koleros kontraŭ mi."

"Ne, kompreneble ne! Kolero fontas nur el malsukcesigitaj deziroj. Mi ne atendas ion ajn de aliaj, do iliaj agoj ne povas kontraŭi miajn dezirojn. Mi ne uzus vin por miaj propraj celoj; mi estas feliĉa nur en via propra vera feliĉo."

"Sinjoro, oni aŭdas pri dia amo malklare, sed por la unua fojo mi havas konkretan ekzemplon en via anĝela memo! En la mondo, eĉ patro ne facile pardonas sian filon se li forlasas la gepatran negocon sen averto. Sed vi ne montras la plej etan ĉagrenon, kvankam vi devas..." estis tre ĝenitaj de la multaj nefinitaj taskoj, kiujn mi postlasis."

Ni rigardis unu la alian en la okulojn, kie larmoj brilis. Feliĉa ondo englutis min; mi konsciis, ke la Sinjoro, en la formo de mia guro, vastigis la malgrandajn ardaĵojn de mia koro en la nekunpremeblajn atingojn de kosma amo.

Kelkajn matenojn poste mi iris al la malplena salono de la Majstro. Mi planis mediti, sed mia laŭdinda celo ne estis dividita de malobeemaj pensoj. Ili disiĝis kiel birdoj antaŭ la ĉasisto.

"Mukunda!" Sri Yukteswar-a voĉo sonis de a malproksima interna balkono.

Mi sentis min tiel ribelema kiel miaj pensoj. "Majstro ĉiam instigas min mediti," mi murmuris al mi mem. "Li ne devus ĝeni min kiam li scias kial mi venis al lia ĉambro."

Li alvokis min denove; mi restis obstine silenta. La trian fojon lia tono enhavis

riproĉon. "Sinjoro, mi meditas," mi kriis proteste.

"Mi scias kiel vi meditas," mia guro vokis, "kun via menso distribuita kiel folioj en ŝtormo! Venu ĉi tien al mi."

Flirtita kaj eksponita, Mi farita mia vojo bedaŭrinde al lia flanko.

"Kompatinda knabo, la montoj ne povus doni tion, kion vi deziris." Majstro parolis karese, konsole. Lia trankvila rigardo estis nekomprenebla. "La deziro de via koro plenumiĝos."

Sri Yukteswar malofte indulgis sin per enigmoj; mi estis konfuzita. Li milde frapis mian bruston super la koro.

Mia korpo fariĝis nemoveble enradikiĝinta; spiro estis eltirita el miaj pulmoj kvazaŭ per iu grandega magneto. Animo kaj menso tuj perdis sian fizikan katenon, kaj elfluis kiel fluida trapikanta lumo el ĉiu mia poro. La karno estis kvazaŭ morta, tamen en mia intensa konscio mi sciis, ke neniam antaŭe mi estis plene vivanta. Mia sento de identeco jam ne estis mallarĝe limigita al korpo, sed ampleksis la ĉirkaŭajn atomojn. Homoj sur malproksimaj stratoj ŝajnis moviĝi milde super mia propra fora periferio. La radikoj de plantoj kaj arboj aperis tra... malklara travidebleco de la grundo; mi rimarkis la internan fluon de ilia suko.

La tuta ĉirkaŭaĵo kuŝis nuda antaŭ mi. Mia ordinara fronta vidpunkto nun ŝanĝiĝis al vasta sfera vido, samtempe ĉioperceptanta. Tra la malantaŭo de mia kapo mi vidis virojn promenantajn malproksimen laŭ Rai Ghat Road, kaj rimarkis ankaŭ blankan bovinon, kiu malrapide alproksimiĝis. Kiam ŝi atingis la spacon antaŭ la malfermita aŝrama pordego, mi observis ŝin per miaj du fizikaj okuloj. Dum ŝi preterpasis, malantaŭ la brikmuro, mi vidis ŝin klare senmova.

Ĉiuj objektoj en mia panorama rigardo tremis kaj vibris kiel rapidaj filmoj. Mia korpo, tiu de la Majstro, la kolonhava korto, la meblaro kaj planko, la arboj kaj sunbrilo, foje fariĝis furioze agititaj, ĝis ĉio fandiĝis en lumineskan maron; eĉ kiel sukerkristaloj, ĵetitaj

en glason da akvo, dissolviĝas post skuado. La unueciga lumo alternis kun realiĝoj de formo, la metamorfozoj malkaŝantaj la leĝon de kaŭzo kaj efiko en la kreado.

Oceana ĝojo rompiĝis sur trankvilaj senfinaj bordoj de mia animo. La Spirito de Dio, mi komprenis, estas senĉesa Feliĉo; Lia korpo estas sennombraj histoj de lumo. Ŝvelanta gloro en mi komencis envolvas urbojn, kontinentojn, la teron, sunajn kaj stelajn sistemojn, malfortajn nebulozojn kaj ŝvebantajn universojn. La tuta kosmo, milde luma, kiel urbo vidata malproksime nokte, briletis en la senfineco de mia estaĵo. La akre gratitaj tutmondaj konturoj iom paliĝis ĉe la plej malproksimaj randoj; tie mi povis vidi mildan radiancon, ĉiam nemalkreskantan. Ĝi estis nepriskribeble subtila; la planedaj bildoj estis formitaj el pli kruda lumo.

La dia disvastiĝo de radioj verŝiĝis el Eterna Fonto, flamante en galaksiojn, transfiguritaj per nepriskribeblaj aŭroj. Denove kaj denove mi vidis la kreivajn radiojn kondensiĝi en konstelaciojn, poste solviĝi en tavolojn de travidebla flamo. Per ritma reveno, sestilionoj da mondoj transiris en diafanan brilon; fajro fariĝis firmamento.

Mi rekonis la centron de la Empireo kiel punkton de intuicia percepto en mia koro. Radianta splendo eliris el mia nukleo al ĉiu parto de la universala strukturo. Feliĉa *amrita*, la nektaro de senmorteco, pulsas tra mi kun hidrargosimila fluideco. La kreiva voĉo de Dio Mi aŭdis resonan kiel *Aum*, **14-1** la vibrado de la Kosma Motoro.

Subite la spiro revenis al miaj pulmoj. Kun preskaŭ neeltenebla seniluziiĝo, mi komprenis, ke mia senfina vasteco perdiĝis. Denove mi estis limigita al la hontiga kaĝo de korpo, ne facile akceptebla al la Spirito. Kiel malŝparema infano, mi forkuris de mia makrokosma hejmo kaj malliberigis min en mallarĝa mikrokosmo.

Mia gurunio staris senmove antaŭ mi; mi komencis fali al liaj sanktaj piedoj en dankemo pro la sperto en kosma konscio, kiun mi longe pasie serĉis. Li tenis min rekte, kaj parolis trankvile, senpretende.

"Vi ne devas tro ebriiĝi pro ekstazo. Multe da laboro restas por vi en la mondo. Venu; ni balau la plankon de la balkono; poste ni promenos apud la Gango."

Mi prenis balailon; Majstro, mi sciis, instruis al mi la sekreton de ekvilibra vivo. La animo devas etendiĝi super la kosmogoniaj abismoj, dum la korpo plenumas siajn ĉiutagajn devojn. Kiam ni poste ekiris por promonado, mi ankoraŭ estis sorĉita de nedirebla raviĝo. Mi vidis niajn korpojn kiel du astralajn bildojn, moviĝantajn super vojo apud la rivero, kies esenco estis pura lumo.

"Estas la Spirito de Dio, kiu aktive subtenas ĉiun formon kaj forton en la universo; tamen Li estas transcenda kaj malproksima en la feliĉa nekreita malpleno preter la mondoj de vibraj fenomenoj," **14-2** Majstro klarigis. "Sanktuloj, kiuj konscias sian diecon eĉ dum enkarniĝintaj konas similan duoblan ekziston. Konscience

okupiĝante pri tera laboro, ili tamen restas mergitaj en interna feliĉo. La Sinjoro kreis ĉiujn homojn el la senlima ĝojo de Sia ekzisto. Kvankam ili estas dolore konvulsiitaj de la korpo, Dio tamen atendas, ke animoj faritaj laŭ Lia bildo finfine leviĝos super ĉiaj sensaj identigoj kaj reunuiĝos kun Li."

La kosma vizio lasis multajn permanentajn lecionojn. Per ĉiutaga trankviligo de miaj pensoj, mi povis liberiĝi de la erara konvinko, ke mia korpo estas maso da karno kaj ostoj, trairante la malmolan grundon de materio. La spiro kaj la maltrankvila menso, mi vidis, estis kiel ŝtormoj, kiuj vipis la oceanon de lumo en ondojn de materiaj formoj - tero, ĉielo, homoj, bestoj, birdoj, arboj. Neniu percepto de la Senfina kiel Unu Lumo povus esti havita krom per trankviligado de tiuj ŝtormoj. Tiel ofte kiel mi silentigis la du naturaj tumultoj, mi vidis la multnombrajn ondojn de la kreado fandiĝi en unu luman maron, same kiel la ondoj de la oceano, siaj ŝtormoj trankviliĝantaj, serene dissolviĝas en unuecon.

Majstro donas la dian sperton de kosma konscio kiam lia disĉiplo, per meditado, fortigis sian menson ĝis grado, kie la vastaj perspektivoj ne superfortus lin. La sperto neniam povas esti donita per ies nura intelekta volemo aŭ malfermiteco. Nur adekvata pligrandigo per joga praktiko kaj devota *bhakti* povas prepari la menson por absorbi la liberigan ŝokon de ĉieesteco. Ĝi venas kun natura neevitebleco al la sincera fervorulo. Lia intensa sopiro komencas tiri Dion per nerezistebla forto. La Sinjoro, kiel la Kosma Vizio, estas altirita de la magneta ardo de la serĉanto en sian konsciintervalon.

Mi verkis, en miaj pli postaj jaroj, la jenan poemon, "Samadhi", klopodante peri la gloron de ĝia kosma stato:

Malaperis la vualoj de lumo kaj ombro,
Levis ĉiun vaporon de malĝojo,
Forvelis ĉiuj tagiĝoj de pasema ĝojo,
For la malklara sensa miraĝo.
Amo, malamo, sano, malsano, vivo, morto,
Pereis ĉi tiuj falsa ombroj sur la ekrano de dueco.
Ondoj de rido, skiloj de sarkasmo, melankoliaj kirloj,
fandiĝantaj en la vasta maro de feliĉo.
La ŝtormo de *majao* trankviligita
De magio sorĉbastono de intuicio profunda.
La universo, forgesita revo, subkonscie kaŝiĝas, Preta
invadi mian ĵus vekitan memoron dian.
Mi vivas sen la kosma ombro, Sed
ĝi ne estas, senigita je mi;
Kiel la maro ekzistas sen la ondoj,
Sed ili ne spiras sen la maro.
Sonĝoj, vekiĝoj, statoj de profunda *turia*
dormo, Nuntempo, pasinteco, estonteco, ne plu
por mi,
Sed ĉiamĉeesta, ĉiofluanta Mi, Mi, ĉie. Planedoj,

steloj, stelpolvo, tero,
Vulkanaj eksplodoj de fintagaj katastrofoj,
la fanda forno de la Kreado,
Glaĉeroj de silenta rentgenradioj, brulanta elektrono inundoj,

Pensoj de ĉiuj homoj, pasintaj, nunaj,
estontaj, Ĉiu herbero, mi mem, la homaro,
Ĉiu partiklo de universala polvo,
Kolero, avideco, bono, malbono, savo,
volupto, mi glutis, transmutaciis ĉion
En vastan oceanon da sango de mia propra sola
Estaĵo! Brulanta ĝojo, ofte ŝveligita de
meditado Blindigante miajn larmoplenajn
okulojn,
Eksplodis en senmortajn flamojn de
feliĉo, Konsumis miajn larmojn, mian
korpon, mian ĉion. Vi estas mi, mi
estas Vi,
Sciante, Scianto, Konata, kiel Unu!
Trankvila, nerompita ekscito, eterne vivanta, ĉiam nova paco! Ĝuebla
preter imago de atendo, *samadhi* feliĉo!
Ne unu senkonscia ŝtato
Aŭ mensa kloroformo sen konscia reveno,
Samadhi sed etendas mian konscian sferon
Trans la limojn de la mortonta kadro
Ĝis la plej fora limo de
eterneco, kie mi, la Kosma Maro,
Observu la malgranda memo ŝvebanta en Mi.
La pasero, ĉiu sablero, ne falas sen Mia vido. La tuta spaco
flosas kiel glacimonto en Mia mensa maro.
Kolosa Ujo, Mi, de ĉio aferoj farita.
Per pli profunda, pli longa, soifa, guru-donita
meditado Venas ĉi tiu ĉiela *samadhi* .
Poŝtelefono murmuroj de atomoj estas aŭdis,
La malhela tero, montoj, valoj, jen! fandita likvaĵo!
Fluantaj maroj ŝanĝiĝas en vaporojn de nebulozoj!
Aum blovas sur vaporojn, malfermante mirinde siajn
vualojn, Oceanoj staras rivelitaj, brilantaj elektronoj,
Ĝis, ĉe la fina sono de la kosma tamburo,
Malaperigos la pli krudajn lumojn en
eternajn radiojn De ĉio-trapenetranta
feliĉo.
El ĝojo mi venis, por ĝojo mi vivas, en sankta ĝojo mi
fandiĝas. Oceano de menso, mi trinkas ĉiujn ondojn de la
kreado.
Kvar vualoj el solido, likvido, vapore, lumo,
Leviĝu ĝuste.
Mi mem, en ĉio, eniras la Granda Mi mem.
For por ĉiam, kapricaj, flagrantaj ombroj de morta memoro.

Senmakula estas mia mensa ĉielo, sube, antaŭe, kaj alte
supre.

Eterneco kaj mi, unu unuiĝinta
radio. Eta veziko de rido, mi
Estas fariĝi la Maro de Gajeco Sin mem.

Sri Yukteswar instruis al mi kiel alvoki la benitan sperton laŭvole, kaj ankaŭ kiel transdoni ĝin al aliaj se iliaj intuiciaj kanaloj estis evoluigitaj. Dum monatoj mi eniris la ekstazan union, komprenante kial la *Upanisadoj* diras ke Dio estas *rasa*, "la plej ĝuebla." Iun tagon, tamen, mi portis problemon al la Majstro.

"Mi volas scii, sinjoro — kiam mi trovos

Dion?" "Vi trovis Lin."

"Ho ne, sinjoro, Mi ne faru pensi tiel!"

Mia gurunio ridetis. "Mi certas, ke vi ne atendas honorindan Rolulon, ornamantan tronon en iu antisepa angulo de la kosmo! Mi vidas, tamen, ke vi imagas, ke la posedo de miraklaj povoj estas scio pri Dio. Oni povus havi la tutan universon, kaj trovi la Sinjoron ankoraŭ pasema! Spirita progreso ne estas mezurata per oniaj eksteraj povoj, sed nur per la profundo de lia feliĉo en meditado.

"*Ĉiam nova Ĝojo Estas Dio*. Li estas neelĉerpebla; dum vi daŭrigos viajn meditadojn dum la jaroj, Li allogos vin per senfina eltrovemo. Fervoruloj kiel vi, kiuj trovis la vojon al Dio, neniam revas pri interŝanĝo de Li kontraŭ iu ajn alia feliĉo; Li estas alloga preter penso pri konkurenco."

"Kiel rapide ni laciĝas de teraj plezuroj! La deziro al materiaj aferoj estas senfina; la homo neniam estas tute kontenta, kaj persekutas unu celon post alia. La 'io alia', kiun li serĉas, estas la Sinjoro, kiu sola povas doni daŭran ĝojon."

"Eksteraj sopiroj forpelas nin el la interna Edeno; ili ofertas falsajn plezurojn, kiuj nur ŝajnigas animfeliĉon. La perdita paradizo estas rapide reakirata per dia meditado. Ĉar Dio estas neantaŭvidita Ĉiam-Noveco, ni neniam laciĝas de Li. Ĉu ni povas esti tro satigitaj de feliĉo, plaĉe varia tra la eterneco?"

"Mi komprenas nun, sinjoro, kial sanktuloj nomas la Sinjoron nesondebla. Eĉ la eterna vivo ne povus sufiĉi por taksi Lin."

"Tio estas vera; sed Li estas ankaŭ proksima kaj kara. Post kiam la menso estas malplenigita de sensaj obstakloj per *Krija Jogo*, meditado provizas duoblan pruvon pri Dio. Ĉiam nova ĝojo estas pruvo de Lia ekzisto, konvinka ĝis niaj atomoj. Ankaŭ, en meditado oni trovas Lian tujan gvidadon, Lian adekvatan respondon al ĉiu malfacilaĵo."

„Mi komprenas, Guruji; vi solvis mian problemon.“ Mi ridetis dankeme. „Mi nun komprenas, ke mi trovis Dion, ĉar kiam ajn la ĝojo de meditado revenis subkonscie dum miaj aktivaj horoj, mi estis subtile direktita alpreni la ĝustan

vojon en ĉio, eĉ detaloj.”

"Homa vivo estas plagata de malĝojo ĝis ni scios kiel agordiĝi kun la Dia Volo, kies 'ĝusta vojo' ofte konfuzas la egoisman inteligentecon. Dio portas la ŝarĝon de la kosmo; Li sole povas doni senperfidan konsilon."

.....
14-1 : "En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio." - *Johano* 1:1.

14-2 : "Por la Patro juĝas ne viro, sed havas farita ĉio juĝo al la Filo." - *Johano* 5:22. "Ne viro havas vidita Dio ĉe ajna tempo; la nur generita Filo, kiu estas en la brusto de la Patro, li havas deklarita lin." - *Johano* 1:18. "Vere, vere, Mi diri al vi, li tio kredas sur mi, la verkoj tio Mi fari devas li fari ankaŭ; kaj pli granda verkoj ol ĉi tiuj li faros; ĉar mi iras al la Patro." - *Johano* 14:12. "Sed la Parakleto, la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos al vi ĉion, kaj rememorigos vin pri ĉio, kion mi diris al vi." - *Johano* 14:26.

Ĉi tiuj bibliaj vortoj rilatas al la triobla naturo de Dio kiel Patro, Filo, Sankta Spirito (*Sat* , *Tat* , *Aum* en la hinduaj skribaĵoj). Dio la Patro estas la Absoluta, Nemanifestita, ekzistanta *pretere* vibra kreaĵo. Dio la Filo estas la Krista Konscio (Bramo aŭ *Kutastha Ĉaitanya*) ekzistanta *ene* vibra kreado; ĉi tio Kristo Konscio estas la "ununaskita" aŭ sola reflektio de la Nekreita Infinito. Ĝia ekstera manifestiĝo aŭ "atestanto" estas *Aum* aŭ Sankta Spirito, la dia, kreiva, nevidebla potenco, kiu strukturas la tutan kreaĵon per vibrado. *Aum* , la feliĉa Konsolanto, estas aŭdata en meditado kaj rivelas al la fervorulo la finfinan .Veron

ĈAPITRO: 15

La Florbrasiko Rabo

„Majstro, donaco por vi! Ĉi tiujn ses grandegajn florbrasikojn mi plantis; mi zorgis pri ilia kresko kun la delikata zorgo de patrino mamnutranta sian infanon.“ Mi prezentis la korbon da legomoj kun ceremonia gesto.

„Dankon!“ La rideto de Sri Yukteswar estis varma pro aprezo. „Bonvolu teni ilin en via ĉambro; Mi bezonos ilin morgaŭ por speciala vespermanĝo."

Mi ĵus alvenis en Puri **15-1** pasigi mian universitatan someran ferion kun mia gurunio ĉe lia marborda ermitejo. Konstruita de la Majstro kaj liaj disĉiploj, la gaja malgranda duetaĝa retiriĝejo frontas al la Bengala Golfo.

Mi vekiĝis frue la sekvan matenon, refreŝigita de la salaj maraj brizoj kaj la ĉarmo de mia ĉirkaŭaĵo. La melodia voĉo de Sri Yukteswar vokis; mi ekrigardis miajn amatajn florbrasikojn kaj ordigis ilin sub mian liton.

"Venu, lasu nin iri al la strando." Majstro gvidita la vojo; pluraj juna disĉiploj kaj mi mem sekvis en

a disĵetita grupo. Nia guroo enketita nin en milda kritiko.

"Kiam niaj okcidentaj fratoj marŝas, ili kutime fieras pri unueco. Nun, bonvolu marŝi en du vicoj; tenu ritman paŝon unu kun la alia." Sri Yukteswar rigardis dum ni obeis; li komencis kanti: "Knaboj iras tien kaj reen, en bela malgranda vico." Mi ne povis ne admiri la facilecon, kun kiu la Majstro kapablis egali la rapidan paŝon de siaj junaj lernantoj.

"Haltu!" Mia gurooj okuloj serĉita mia. "Ĉu vi memoru al seruro la reen pordo de la ermitejo?"

MIA GURUOJ MARBORDO ERMITEGO ĈE PURI

Konstanta fluo de vizitantoj el la mondo verŝiĝis en la trankvilecon de la ermitejo. Kelkaj kleraj viroj venis kun la atendo renkonti ortodoksan religiulon. Aroganta rideto aŭ ekrigardo de amuzita toleremo foje malkaŝis, ke la novuloj atendis nenion pli ol kelkajn piajn banalaĵojn. Tamen ilia malvolonta foriro alportus esprimitan konvinkon, ke Sri Yukteswar montris precizan komprenon pri iliaj specialaj sciokampoj.

Mia guroo ĉiam havis junajn loĝantajn disĉiplojn en sia ermitejo. Li direktis iliajn mensojn kaj vivojn per tiu zorgema disciplino, en kiu la vorto "disĉiplo" etimologie radikas.

"Mi pensi do, sinjoro."

Sri Yukteswar silentis dum kelkaj minutoj, duone subpremita rideto sur la lipoj. "Ne, vi forgesis," li fine diris. "Dia kontemplado ne devas esti preteksto por materia senzorgeco. Vi neglektis vian devon protekti la aŝramon; vi devas esti punita."

Mi penso li estis obskure ŝerco kiam li aldonis: "Via ses florbrasikoj volo baldaŭ esti nur kvin."

Ni turniĝis ĉirkaŭe ĉe Magistro mendoj kaj marŝis reen ĝis ni estis fermi al la ermitejo.

"Ripozu iom. Mukunda, rigardu trans la bienon maldekstre de ni; observu la vojon pretere. Iu viro baldaŭ alvenos tien; li estos la rimedo de via puno."

Mi kaŝis mian ĉagrenon pro tiuj nekompreneblaj rimarkoj. Baldaŭ aperis kamparano sur la vojo; li dancis groteske kaj svingis siajn brakojn per signifikaj gestoj. Preskaŭ paralizita de scivolemo, mi fiksis miajn okulojn al la ridiga spektaklo. Kiam la viro atingis punkton sur la vojo, kie li malaperos de nia vido, Sri Yukteswar diris: "Nun, li revenos."

La kamparano tuj ŝanĝis sian direkton kaj direktiĝis al la malantaŭo de la aŝramo. Transirante sablan terenon, li eniris la konstruaĵon tra la malantaŭa pordo. Mi lasis ĝin malŝlosita, ĝuste kiel mia guroo diris. La viro baldaŭ aperis, tenante unu el miaj ŝatataj florbrasikoj. Li nun paŝis respektible, investita per la digno de posedo.

La disvolviĝanta farso, en kiu mia rolo ŝajnis esti tiu de konfuzita viktimo, ne estis tiel konfuza, ke mi malsukcesis en indigna persekutado. Mi estis duonvoje sur la vojo, kiam la Majstro revokis min. Li tremis de kapo ĝis piedoj pro rido.

"Tiu kompatinda frenezulo jam sopiris florbrasikon," li klarigis inter gajaj ekbriloj. "Mi pensis, ke estus bone, se li ricevus unu el viaj, tiel malbone gardata!"

Mi rapidis al mia ĉambro, kie mi trovis, ke la ŝtelisto, evidente iu kun obsedo pri legomoj, lasis netuŝitaj miajn orajn ringojn, horloĝon kaj monon, ĉion kuŝantan malkaŝe sur la kovrilo. Li anstataŭe rampis sub la liton, kie, tute kaŝita de hazarda vido, unu el miaj florbrasikoj vekis lian sinceran deziron.

Mi petis Sri Yukteswar tiun vesperon klarigi la okazaĵon, kiu havis, laŭ mi, kelkajn konfuzigajn trajtojn.

Mia guroo malrapide skuis la kapon. "Vi iam komprenos ĝin. La scienco baldaŭ malkovros kelkajn el ĉi tiuj kaŝitaj leĝoj."

Kiam la mirindaĵoj de radio eksplodis kelkajn jarojn poste sur miregigita mondo, mi memoris la antaŭdiron de la Majstro. Antikvaj konceptoj pri tempo kaj spaco estis neniigitaj; neniue kamparana hejmo tiel mallarĝa ke Londono aŭ Kalkato ne povus eniri! La plej enuiga inteligenteco pligrandiĝis antaŭ nediskutebla pruvo de unu aspekto de la ĉieesteco de homo.

La "intrigo" de la florbrasiko komedio povas esti plej bona komprenita de a radio analogeco. Sri Yukteswar estis perfekta homa radio. Pensoj estas nenio pli ol tre mildaj vibroj moviĝantaj en la etero. Same kiel sensivigita radio kaptas deziratan muzikan numeron el miloj da aliaj programoj el ĉiu direkto, tiel mia guroo sukcesis kapti la penson de la duonsprita viro, kiu sopiris por a florbrasiko, eksteren de la

sennombra pensoj de elsendo homo testamentoj en la mondo. **15-2** Per sia potenca volo, la Majstro estis ankaŭ homa dissendostacio, kaj sukcese direktis la kamparanon inversigi siajn paŝojn kaj iri al certa ĉambro por ununura

florbrasiko.

Intuicio **15-3** estas animgvidado, aperanta nature en homo dum tiuj momentoj kiam lia menso estas trankvila. Preskaŭ ĉiu spertis neklarigeble ĝustan "insuspekton", aŭ havas efike transdonis siajn pensojn al alia persono.

La homa menso, libera de la statiko de maltrankvilo, povas funkcii per sia anteno de intuicio pri ĉiuj funkcioj de komplikaj radiomekanismoj - sendado kaj ricevado de pensoj, kaj forigo de nedezirataj. Ĉar la potenco de radio dependas de la kvanto de elektra kurento ĝi povas utiligi, do la homa radio estas energiigita laŭ la volopovo posedata de ĉiu individuo.

Ĉiuj pensoj vibras eterne en la kosmo. Per profunda koncentriĝo, majstro kapablas detekti la pensojn de iu ajn menso, vivanta aŭ morta. Pensoj estas universale kaj ne individue enradikiĝintaj; vero ne povas esti kreita, sed nur perceptita. La eraraj pensoj de homo rezultas el neperfektaĵoj en lia distingo. La celo de joga scienco estas trankviligi la menson, por ke sen misprezento ĝi povu speguli la dian vizion en la universo.

Radio kaj televido alportis la tujan sonon kaj vidon de malproksimaj homoj al la kamentoj de milionoj: la unuajn malfortajn sciencajn sugestojn, ke la homo estas ĉio-trapenetranta spirito. Ne korpo limigita al punkto en la spaco, sed la vasta animo, kiun la memo en plej barbaraj manieroj vane konspiras por konvulsiigi.

"Tre strangaj, tre mirindaj, ŝajne tre neprobablaj fenomenoj povas ankoraŭ aperi, kiuj, kiam ili estos establita, ne mirigos nin pli ol ni nun miras pri ĉio, kion la scienco instruis al ni dum la lasta jarcento," deklaris Charles Robert Richet, Nobel-premiito pri fiziologio. "Oni supozas, ke la fenomenoj, kiujn ni nun akceptas sen surprizo, ne ekscitas nian miron, ĉar ili estas komprenataj. Sed tio ne estas la kazo. Se ili ne surprizas nin..." ne ĉar ili estas komprenataj, sed ĉar ili estas konataj; ĉar se tio, kio ne estas komprenata, devus surprizi nin, ni devus esti surprizitaj de ĉio - la falo de ŝtono ĵetita en la aeron, la glano kiu fariĝas kverko, hidrargo kiu disetendiĝas kiam ĝi estas varmigita, fero altirita de magneto, fosforo kiu brulas kiam ĝi estas frotita.La scienco de hodiaŭ estas

malpeza materio; la revolucioj kaj evoluoj, kiujn ĝi spertos post cent mil jaroj, multe superos la plej aŭdacajn antaŭvidojn. La veroj - tiuj surprizaj, mirigaj, neantaŭviditaj veroj - kiujn niaj posteuloj malkovros, estas jam nun ĉirkaŭ ni, rigardante nin en la okulojn, do paroli, kaj tamen ni ne vidas ilin. Sed ne sufiĉas diri, ke ni ne vidas ilin; ni ja vidas ne volas vidi ilin; ĉar tuj kiam neatendita kaj nekonata fakto aperas, ni provas enmeti ĝin en la kadron de la ordinaraĵoj de lernita scio, kaj ni indignas, ke iu ajn kuraĝu eksperimenti plu."

Amuza okazaĵo okazis kelkajn tagojn post kiam mi estis tiel neverŝajne rabita je florbrasiko. Iu kerosena lampo ne estis trovebla. Tiom lastatempe atestante la

Ĉioscian kapablon de mia gurunio kompreno, Mi penso li volus demonstri tio ĝi estis infano ludi al lokalizi la lampo.

Majstro perceptita mia atendo. Kun troigita gravito li pridubita ĉio aŝramo loĝantoj. A

La juna disĉiplo konfesis, ke li uzis la lampon por iri al la puto en la korto.

Sri Yukteswar donis la solenan konsilon: "Serĉu la lampon apud la puto."

Mi rapidis tien; neniŭ lampo! Senkuraĝigita, mi revenis al mia gurunio. Li nun ridis elkore, sen pento pri mia seniluziiĝo.

"Domaĝe, ke mi ne povis direkti vin al la malaperinta lampo; mi ne estas aŭguristo!" Kun brilantaj okuloj, li aldonis, "Mi eĉ ne estas kontentiga Sherlock Holmes!"

Mi realigita tio Majstro volus neniam ekrano lia potencoj kiam defiita, aŭ por a trivialeco.

Ĉarmaj semajnoj rapide pasis. Sri Yukteswar planis religian procesion. Li petis min gvidi la disĉiplojn tra la urbo kaj strando Puri. La festa tago tagiĝis kiel unu el la plej varmaj de la somero.

"Guruĵi, kiel povas Mi preni la nudpieda studentoj super la fajra sabloj?" Mi parolis senespere.

"Mi diros al vi sekreton," respondis la Majstro. "La Sinjoro sendos ombrelon el nuboj; vi ĉiuj iros komforte."

Mi ĝoje organizis la procesion; nia grupo ekiris de la aŝramo kun standardo *Sat-Sanga* . **15-4** Dizajnita de Sri Yukteswar, ĝi portis la simbolon de la ununura **15-5** okulo, la teleskopa rigardo de intuicio.

Apenaŭ ni forlasis la ermitejon, la parto de la ĉielo, kiu estis supre, kvazaŭ magie pleniĝis de nuboj. Akompanate de miregigitaj krioj de ĉiuj flankoj, Tre malforta pluveto falis, malvarmigante la urbajn stratojn kaj la brulantan marbordon. La trankviligaj gutoj falis dum la du horoj de la parado. En la ĝusta momento, kiam nia grupo revenis al la aŝramo, la nuboj kaj pluvo malaperis senespere.

„Vi vidas kiel Dio sentas por ni,“ Majstro respondis post kiam mi esprimis mian dankemon. „La Sinjoro respondas al ĉiuj kaj laboras por ĉiuj. Same kiel Li sendis pluvon laŭ mia peto, tiel Li plenumas ajnan sinceran deziron de la fervorulo.

Malofto homoj rimarkas kiom ofte Dio atentis iliajn preĝojn. Li ne estas partiema al malmultaj, sed aŭskultas ĉiun, kiu alproksimiĝas al Li fidinde. Liaj infanoj ĉiam devus havi implicitan fidon al la bonkoreco de sia Ĉieestanta Patro.“ **15-6**

Sri Yukteswar sponsoris kvar ĉiujarajn festivalojn, ĉe la ekvinoksoj kaj solsticoj, kiam liaj studentoj kolektiĝis de malproksime kaj proksime. La vintra solstica celebrado okazis en Serampore; la unua, kiun mi ĉeestis, lasis min kun permanenta beno.

La festado komenciĝis matene per nudpieda procesio laŭ la stratoj. La voĉoj de cent studentoj resonis per dolĉaj religiaj kantoj; kelkaj muzikistoj ludis fluton kaj *khol kartal* (tamburojn kaj cimbalojn). Entuziasmaj urbanoj ŝutis florojn sur la vojon, ĝojaj esti elvokitaj de prozaikaj taskoj per nia resonanta laŭdo de la benita nomo de la Sinjoro. La longa rondiro

finiĝis en la korto de la ermitejo. Tie ni ĉirkaŭis nian guruon, dum studentoj sur supraj balkonoj duŝis nin per kalendulaj floroj.

Multaj gastoj supreniris por ricevi pudington el *ĉano* kaj oranĝoj. Mi iris al grupo de fratoj disĉiploj, kiuj hodiaŭ servis kiel kuiristoj. Manĝaĵo por tiaj grandaj kunvenoj devis esti kuirita ekstere en grandegaj kaldronoj. La improvizitaj lignobrolaj brikaj fornoj estis fumplenaj kaj larmokaŭzaj, sed ni gaje ridis pri nia laboro. Religiaj festoj en Barato neniam estas konsiderataj... ĝena; ĉiu unu faras lia parto, provizado mono, rizo, legomoj, aŭ liaj personaj servoj.

La Majstro baldaŭ troviĝis inter ni, kontrolante la detalojn de la festeno. Ĉiumomente okupata, li samrapidis kun la plej energia juna studento.

Sankirtan (grupa ĉantado) , akompanata de harmoniumo kaj mane luditaj hindaj tamburoj, okazis sur la dua etaĝo. Sri Yukteswar aŭskultis admire; lia muzika sento estis akute perfekta.

„Ili mistoniĝas!“ La Majstro forlasis la kuiristojn kaj aliĝis al la artistoj. La melodio denove aŭdiĝis, ĉi-foje ĝuste prezentita.

En Barato, muziko same kiel pentrarto kaj dramo estas konsiderataj dia arto. Bramo, Viŝnuo kaj Ŝivao - la Eterna Triunuo - estis la unuaj muzikistoj. La Dia Dancisto Ŝivao estas skribe reprezentita kiel ellaborinta la senfinajn ritmomodojn en Sia kosma danco de universala kreado, konservado kaj dissolvo, dum Bramo akcentis la tempo-ritmon per la tintantaj cimbaloj, kaj Viŝnuo sonigis la sanktan *mridangon* aŭ tamburon. Kriŝno, enkarniĝo de Viŝnuo, ĉiam estas montrita en hindua arto kun fluto, sur kiu li ludas la ravan kanton, kiu revokas al ilia vera hejmo la homajn animojn vagantajn en *maja* - iluzio. Sarasvati, diino de saĝo, estas simbolita kiel ludanta sur la *vinao* , patrino de ĉiuj kordinstrumentoj. La *Sama Veda* de Barato enhavas la plej fruajn skribaĵojn de la mondo pri muzika scienco.

La fundamenta ŝtono de hindua muziko estas la *ragoj* aŭ fiksjaj melodiaj gamoj. La ses bazaj *ragoj* disbranĉiĝas en 126 derivajn *raginiojn* (edzinoj) kaj *putraojn* (filoj). Ĉiu *rago* havas minimumon de kvin notoj: gvidan noton (*vadi* aŭ reĝo), duarangan noton (*samavadi* aŭ ĉefministro), helpajn notojn (*anuvadi* , akompanantoj), kaj disonancan noton (*vivadi* , la malamiko).

Ĉiu el la ses bazaj *ragoj* havas naturan korespondadon kun certa horo de la tago, sezono de la jaro, kaj prezida diaĵo, kiu donas apartan potencon. Tiel, (1) la *Hindole Raga* estas aŭdata nur ĉe tagiĝo printempe, por elvoki la etoson de universala amo; (2) *Deepaka Raga* estas ludata dum la vespero somere, por stimuli kompaton; (3) *Megha Raga* estas melodio por tagmezo en la pluvsezono, por alvoki kuraĝon; (4) *Bhairava Raga* estas ludata en la matenoj de aŭgusto, septembro, oktobro, por atingi trankvilon; (5) *Sri Raga* estas rezervita por aŭtuno. krepuskoj, por atingi puran amon; (6) *Malkounsa Raga* estas aŭdata je noktomezoj en vintro, por kuraĝo.

La antikvaj riŝioj malkovris ĉi tiujn leĝojn de solida alianco inter naturo kaj homo.
Ĉar naturo estas unu objektivigo de *Aum* , la Praa Sono aŭ Vibra Vorto, viro povas akiri kontrolo

super ĉiuj naturaj manifestiĝoj per la uzo de certaj *mantr*oj aŭ ĉantoj. **15-7** Historiaj dokumentoj rakontas pri la rimarkindaj popoloj posedataj de Miyan Tan Sen, kortega muzikisto de la deksesaj jarcentoj por Akbar la Granda. Ordonita de la imperiestro kanti noktan *ragon* dum la suno estis supre, Sunbruno Sen intonita a *mantr*o kiu tuj kaŭzita la tuta palaco balotdistriktoj iĝi envolvita en mallumo.

Hinda muziko dividas la oktavon en 22 *srutojn* aŭ duon-duontonojn. Ĉi tiuj mikrotonaj intervaloj permesas fajnajn nuancojn de muzika esprimo neatingeblaj per la okcidenta kromata gamo de 12 duontonoj. Ĉiu el la sep bazaj notoj de la oktavo estas asociita en hinduisma mitologio kun koloro, kaj la natura krio de birdo aŭ besto - *Faru* kun verdo, kaj la pavo; *Re* kun ruĝo, kaj la alaŭdo; *Mi* kun ora, kaj la kapro; *Fa* kun flaveca blanka, kaj la ardeo; *Sol* kun nigra, kaj la najtingalo; *La* kun flava, kaj la ĉevalo; *Si* kun kombinaĵo de ĉiuj koloroj, kaj la elefanto.

Tri gamoj - majora, harmonia minora, melodia minora - estas la solaj, kiujn okcidenta muziko uzas, sed hinda muziko skizas 72 *thaojn* aŭ gamojn. La muzikisto havas kreivan eblecon por senfina improvizado ĉirkaŭ la fiksa tradicia melodio aŭ *rago* ; li koncentriĝas pri la sento aŭ definitiva etoso de la struktura temo kaj poste brodas ĝin ĝis la limoj de sia propra originaleco. La hindua muzikisto ne legas fiksitajn notojn; li revestas ĉe ĉiu ludado la nudan skeleton de la *rago* , ofte limigante sin al ununura melodia sekvenco, emfazante per ripetado ĉiujn ĝiajn subtilajn mikrotonajn kaj ritmajn variojn. Bach, inter okcidentaj komponistoj, havis komprenon pri la ĉarmo kaj potenco de ripetema sono iomete diferencigita laŭ cent kompleksaj manieroj.

Antikva sanskrita literaturo priskribas 120 *talojn* aŭ tempomezurilojn. La tradicia fondinto de Hindua muziko, Bharato, laŭdire izolis 32 specojn de *tala* en la kanto de alaŭdo. La origino de *tala* aŭ ritmo estas enradikiĝinta en homaj movoj - la duobla tempo de marŝado, kaj la triobla tempo de spirado en dormo, kiam enspiro estas duoble pli longa ol elspiro. Barato ĉiam rekonis la homan voĉon kiel la plej perfektan instrumenton de sono. Hindua muziko tial plejparte limigas sin al la voĉa gamo de tri oktavo. Pro la sama kialo, melodio (rilato de sinsekvaj notoj) estas emfazita, anstataŭ harmonio (rilato de samtempaj notoj).

La pli profunda celo de la fruaj riŝi-muzikistoj estis miksi la kantiston kun la Kosma Kanto, kiu povas esti aŭdita per vekiĝo de la okultaj spinaj centroj de la homo. Hinda muziko estas subjektiva, spirita kaj individuisma arto, celante ne simfonian brilecon sed personan harmonion kun la Superanimo. La sanskrita vorto por muzikisto estas *bhagavathar* , "tiu, kiu kantas la laŭdojn de Dio." La *sankirtanoj* aŭ muzikaj kunvenoj estas efika formo de jogo aŭ spirita disciplino, necesigante profundan koncentriĝon, intensan sorbadon en la sempenso kaj sono. Ĉar la homo mem estas esprimo de la Kreiva Vorto, sono havas la plej potencon kaj tujan efikon sur lin, ofertante vojon al memoro pri lia dia origino.

La *sankirtano* eliranta el la duaetaĝa salono de Sri Yukteswar en la tago de la festo

inspiris la kuiristojn meze de la vaporantaj potoj. Miaj fratoj disĉiploj kaj mi ĝoje kantis la rekantaĵojn, batante la tempon per niaj manoj.

Antaŭ sunsubiro ni servis niajn centojn da vizitantoj per *hiĉurio* (rizo kaj lentoj), vegetaĵa kareo, kaj rizpudingo. Ni metis kotonajn kovrilojn super la korton; baldaŭ la kunveno kaŭris sub la stelplena volbo, kviete atente al la saĝo elfluanta el la lipoj de Sri Yukteswar. Liaj publikaj paroladoj emfazis la valoron de *Krija Jogo*, kaj vivon de memrespekto, trankvileco, persistemo, simpla dieto, kaj regula ekzercado.

Grupo da tre junaj disĉiploj tiam ĉantis kelkajn sanktajn himnojn; la kunveno finiĝis per *sankirtan*. De la deka horo ĝis noktomezo, la aŝramaj loĝantoj lavis potojn kaj patojn, kaj malplenigis la korton. Mia guroo vokis min al sia flanko.

"Mi ĝojas pri viaj ĝojaj laboroj hodiaŭ kaj dum la pasinta semajno da preparoj. Mi volas, ke vi estu kun mi; vi povas dormi en mia lito ĉi-nokte."

Tio estis privilegio, kiun mi neniam pensis, ke ĝi atingos min. Ni sidis iom da tempo en stato de intensa dia trankvileco. Apenaŭ dek minutojn post kiam ni enlitiĝis, la Majstro leviĝis kaj komencis vesti sin.

„Kio okazas, sinjoro?“ Mi sentis nuancon de nerealeco en la neatendita ĝojo dormi apud mia guroo.

"Mi opinias, ke kelkaj studentoj, kiuj maltrafis siajn ĝustajn trajnajn konektojn, baldaŭ alvenos ĉi tie. Ni pretigu iom da manĝaĵo."

"Guruji, ne unu volus venu ĉe unu horo en la matenon!"

"Restu en lito; vi havi estinta laboranta tre malfacila. Sed Mi estas irante al kuiri."

Je la rezoluta tono de Sri Yukteswar, mi saltis kaj sekvis lin al la malgranda ĉiutage uzata kuirejo apud la interna balkono de la dua etaĝo. Rizo kaj *dalo* baldaŭ bolis.

Mia guroo ridetis ame. "Ĉi-nokte vi venkis lacecon kaj timon pri malfacila laboro; ili neniam ĝenos vin estonte."

Dum li eldiris tiujn vortojn de dumviva beno, paŝoj sonis en la korto. Mi kuris suben kaj enlasis grupon da studentoj.

"Kara frato, kiel ni hezitas ĝeni la Majstron en ĉi tiu horo!" Unu viro alparolis min pardonpete. "Ni faris eraron pri la trajnaj horaroj, sed sentis, ke ni ne povas reveni hejmen sen ekvidi nian gurunon."

"Li havas estinta atendante vi kaj estas eĉ nun preparante via manĝaĵo."

La bonveniga voĉo de Sri Yukteswar resonis; mi kondukis la mirigitajn vizitantojn al la kuirejo. La Majstro turnis sin al mi kun brilantaj okuloj.

"Nun tio vi havi finita komparante notoj, ne dubo vi estas kontenta tio nia gastoj vere

faris maltrafi ilia trajno!"

Mi sekvis lin al lia dormoĉambro duonhoron poste, plene komprenante, ke mi estis dormonta apud dieca guro.

.....
15-1 : Puri, pri 310 mejloj sude de Kalkato, estas a fama pilgrimado urbo por fervoruloj de Kriŝno; lia adorato estas celebrata tie per du grandegaj ĉiujaraj festivaloj, *Snanayatra* kaj *Rathayatra* .

15-2 : La 1939 malkovro de a radio mikroskopo rivelita a nova mondo de ĝis nun nekonata radioj. "Viro sin mem kiel bone kiel ĉiuj specoj de supozeble inerta materio konstante elsendas la radioj tio ĉi tio instrumento vidas," raportis la *Rilata Gazetaro* "Tiu, kiuj kredas je telepatio, duobla vidkapablo kaj klarvido, havas en ĉi tiu anonco la unuan sciencan pruvon pri la ekzisto de nevideblaj radioj, kiuj vere vojaĝas de unu homo al alia. La radioaparato fakte estas radiofrekvenca" spektroskopo. Ĝi faras la sama aĵo por malvarmeta, nebrilanta materio tio la spektroskopo faras kiam ĝi malkaŝas la specojn de atomoj, kiuj faras la stelojn. La ekzisto de tiaj radioj venantaj de la homo kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj estis

suspektata de sciencistoj por multaj jaroj. Hodiaŭ estas la unua eksperimenta pruvo de ilia ekzisto. La malkovro Tiel eĉ post la morto la spektakloj ke ĉiu atomo kaj ĉiu molekulo en la naturo estas kontinua radio-elsenda stacio.

substanco, kiu estis homo, daŭre sendas siajn delikatajn radiojn. La ondolongoj de ĉi tiuj radioj varias de pli mallongaj ol io ajn nun uzata en dissendado ĝis la plej longaj specoj de radioondoj. La miksaĵo de ĉi tiuj radioj estas preskaŭ neimagebla. Tie estas milionoj de ilin. A sola tre granda molekulo povas doni malŝaltita 1,000,000 malsama ondo longoj samtempe. La pli longaj ondolongoj de ĉi tiu speco vojaĝas kun la facileco kaj rapideco de radioondoj. Ekzistas unu

mirinda diferenco inter la nova radio radioj kaj konata radioj kiel lumo. Ĉi tio estas la longedaŭra tempo, sumiĝanta ĝis miloj ".da jaroj, kiujn ĉi tiuj radioondoj daŭre elsendos el neĝenata materio

15-3 Oni hezitas uzi "intuicio"; Hitler preskaŭ ruinigis la vorton kune kun pli ambiciaj detruoj. La latina radiko signifo de *intuicio* estas "interna protekto." La Sanskrito vorto *agamo* signifas intuicia scio naskita de rekta animpercepto; tial certaj antikvaj traktatoj de la riŝioj estis nomitaj *agamoj* .

15-4 : *Sab* estas laŭvorte "estado," tial "esenco; realeco." *Sanga* estas "asocio." Sri Yukteswar nomita lia ermiteja organizaĵo *Sat-Sanga* , "kunuleco kun la vero."

15-5 : "Se tial via okulo esti sola, via tuta korpo devas esti plena de lumo." - *Mateo* 6:22. Dum profunda meditado, la unuopaĵo aŭ spirita okulo fariĝas videbla ene la centra parto de la frunto. Ĉi tio ĉioscia okulo estas diverse plusendita en skribaĵoj kiel la tria okulo, la stelo de la Oriente, la interna okulo, la kolombo malsuprenirante de ĉielo, la okulo de Ŝivao, la okulo de intuicio, ktp.

15-6 : "Li tio plantita la orelo, devas li ne aŭdu? li tio formita la okulo, devas li ne ĉu li vidas ?..... tio instruas viro . scio, devas li ne scias?" - *Psalmo* 94:9-10

15-7 Folkloro de ĉiuj popoloj enhavas referencojn al ekzorcoj kun potenco super naturo. La amerikaj indianoj estas bone konataj al havi evoluigita sono ritoj por pluvo kaj vento. Sunbruno Sen, la bonega Hinduo muzikisto, estis kapabla al sensoifigi fajro de la potenco de lia kanto. Karlo Kellogg, la Kalifornio naturalisto, donis a manifestacio de la efiko de tona vibrado brulanta en 1926 antaŭe a grupo de Nova Jorko fajrobrigadistoj. "Pasante a arko, kiel unu pligrandigita violono arko, rapide trans unu alumina agordado forko, li produktita a kriego kiel intensa radio statika. Tuj la flava gaso flamo, du piedoj alta, saltado interne kava vitra tubo, malleviĝis ĝis alto de ses koloroj kaj fariĝis ŝprucanta blua flamlumo. Alia provo per la arko, kaj alia kriego de vibrado, estingis ĝin."

ĈAPITRO: 16

Superruzi La Steloj

"Mukunda, kial vi ne aĉetas astrologian

brakringon?" "Ĉu mi devus, Majstro? Mi ne kredas

je astrologio."

"Neniam temas pri *kredo* ; la sola scienca sinteno, kiun oni povas preni pri iu ajn temo, estas ĉu ĝi estas *vera* . La leĝo de gravito funkciis same efike antaŭ Neŭtono kiel post li. La kosmo estus sufiĉe kaosa se ĝiaj leĝoj ne povus funkcii sen la sankcio de homa kredo."

"Ĉarlatanoj alportis la stelan sciencon al ĝia nuna stato de malbonfamo. Astrologio estas tro vasta, kaj matematike **16-1** kaj filozofie, por esti ĝuste komprenata krom de homoj kun profunda kompreno. Se ignorantoj mislegas la ĉielon, kaj vidas tie skribaĉon anstataŭ skribon, tio estas atendebla en ĉi tiu neperfekta mondo. Oni ne devas forĵeti la saĝon kune kun la 'saĝuloj'.

"Ĉiuj partoj de la kreaĵo estas ligitaj kune kaj interŝanĝas siajn influojn. La ekvilibra ritmo de la universo estas enradikiĝinta en reciprokeco," daŭrigis mia guro.

"Homo, en sia homa aspekto, devas kontraŭbatali du arojn da fortoj - unue, la tumultojn ene de sia estaĵo, kaŭzitajn de la miksaĵo de tero, akvo, fajro, aero kaj eteraj elementoj; due, la eksterajn diseriĝajn potencojn de la naturo. Tiel longe kiel homo luktas kun sia morteco, li estas influata de la sennombraj mutacioj de la ĉielo kaj la tero."

"Astrologio estas la studo de la respondo de homo al planedaj stimuloj. La steloj havas neniun konscian bonvolemon aŭ malamikecon; ili nur sendas pozitivajn kaj negativajn radiadojn. Per si mem, ĉi tiuj ne helpas aŭ damaĝas la homaron, sed ofertas laŭleĝan kanalon por la ekstera funkciado de" kaŭzo-efiko ekvilibroj kiu ĉiu viro havas aro en moviĝo en la pasinteco.

"Infano naskiĝas en tiu tago kaj je tiu horo, kiam la ĉielaj radioj estas en matematika harmonio kun lia individua karmo. Lia horoskopo estas defia portreto, rivelante lian neŝanĝeblan pasintecon kaj ĝiajn verŝajnajn estontajn rezultojn. Sed la naskan diagramon povas ĝuste interpreti nur homoj kun intuicia saĝo: tiuj estas malmultaj."

"La mesaĝo aŭdace blazonita trans la ĉielo en la momento de naskiĝo ne celas emfazi la sorton - la rezulton de pasinta bono kaj malbono - sed veki la volon de la homo eskapi el sia universala sklaveco. Kion li faris, li povas malfari. Neniu alia ol li mem estis la iniciatinto de la kaŭzoj de kiaj ajn efikoj nun superregas en lia vivo. Li povas superi ajnan limigon, ĉar li kreis ĝin per siaj propraj agoj unue, kaj ĉar li

havas spiritajn rimedojn, kiuj ne estas submetitaj al planeda premo."

"Superstiĉa respekto pri astrologio igas iun aŭtomato, sklave dependa de mekanika gvido. La saĝulo venkas siajn planedojn - tio estas, sian pasintecon - transdonante sian fidelecon de la kreaĵo al la Kreinto. Ju pli li realigas sian unuecon kun la Spirito, des malpli li povas esti dominata de materio. La animo estas ĉiam libera; ĝi estas senmorta ĉar sennaska. Ĝi ne povas esti regimentita de steloj."

"Homo *estas* animo, kaj *havas* korpon. Kiam li ĝuste metas sian senton de identeco, li lasas malantaŭ si ĉiujn devigajn ŝablonojn. Tiel longe kiel li restas konfuzita en sia ordinara stato de spirita memorperdo, li konos la subtilajn katenojn de media leĝo."

"Dio estas harmonio; la fervorulo, kiu agordas sin, neniam plenumos ian ajn agon malĝustan. Liaj agadoj estos ĝuste kaj nature tempigitaj por kongrui kun astrologia leĝo. Post profunda preĝo kaj meditado li estas en kontakto kun sia dia konscio; ne ekzistas pli granda potenco ol tiu interna protekto."

"Do, kara Majstro, kial vi volas, ke mi portu astrologian brakringon?" mi riskis ĉi tiun demandon post longa silento, dum kiu mi provis asimili la noblan klarigon de Sri Yukteswar.

"Nur kiam vojaĝanto atingis sian celon, li pravas forĵeti siajn mapojn. Dum la vojaĝo, li utiligas ajnan oportunan mallongigon. La antikvaj riŝioj malkovris multajn manierojn mallongigi la periodon de la ekzilo de la homo en iluzio. Ekzistas certaj mekanikaj trajtoj en la leĝo de karmo, kiujn la fingroj de saĝo povas lerte ĝustigi."

"Ĉiuj homaj malbonoj devenas de iu malobeo de universala leĝo. La skribaĵoj atentigas, ke la homo devas plenumi la leĝojn de la naturo, sen malkreditigi la dian ĉiopovon. Li devus diri: 'Sinjoro, Mi fido en Vin, kaj scii Vi povas helpo mi, sed Mi ankaŭ volo fari mia plej bona al malfari ajna 'malbonon mi faris.' Per diversaj rimedoj - per preĝo, per voloforto, per joga meditado, per konsultado kun sanktuloj, per uzado de astrologiaj brakringoj - la malfavoraj efikoj de pasintaj malĝustaĵoj povas esti minimumigitaj aŭ nuligitaj.

"Same kiel domo povas esti ekipita per kupra stango por absorbi la ŝokon de fulmo, tiel la korpa templo povas esti profitigita de diversaj protektaj rimedoj. Antaŭ longe niaj jogistoj malkovris, ke puraj metaloj elsendas astralan lumon, kiu estas potence kontraŭa al negativaj altiroj de la planedoj."

Subtilaj elektraĵoj kaj magnetaj radiadoj konstante cirkulas en la universo; kiam la korpo de homo estas helpata, li ne scias tion; kiam ĝi estas diseriĝanta, li ankoraŭ estas en nescio.

Povas li fari io ajn pri ĝi?

"Ĉi tiu problemo ricevis atenton de niaj riŝioj; ili trovis helpema ne nur kombinaĵon de metaloj, sed ankaŭ de plantoj kaj - plej efika el ĉiuj - senmankajn juvelojn de ne malpli ol du karatoj. La preventaj uzoj de astrologio malofte estis serioze studitaj ekster Barato. Unu eta-" konata fakto estas, ke la taŭgaj juveloj, metaloj aŭ plantpreparoj estas senvaloraj krom se la bezonata pezo estas certigita, kaj krom se ĉi tiuj kuraciloj estas portataj apud la haŭto."

"Sinjoro, kompreneble mi sekvos vian konsilon kaj aĉetos brakringon. Mi estas fascinata de la ideo superruzi planedon!"

"Por ĝeneralaj celoj mi konsilas la uzon de brakringo farita el oro, arĝento kaj kupro. Sed por specifa celo mi volas, ke vi akiru unu el arĝento kaj plumbo." Sri Yukteswar aldonis zorgemajn instrukciojn.

"Guruji, kio specifa celo fari vi ĉu vi volas diri?"

"La steloj baldaŭ montros malafablan intereson pri vi, Mukunda. Ne timu; vi estos protektita. Post ĉirkaŭ unu monato via hepato kaŭzos al vi multajn problemojn. La malsano estas planita daŭri ses monatojn, sed via uzado de astrologia brakringo mallongigos la periodon al dudek kvar tagoj."

Mi serĉis juveliston la sekvan tagon, kaj baldaŭ mi portis la brakringon. Mia sano estis bonega; la antaŭdiro de la Majstro forgesiĝis. Li forlasis Serampore por viziti Benareson. Tridek tagojn post nia konversacio, mi sentis subitan doloron en la regiono de mia hepato. La sekvaj semajnoj estis koŝmaro de turmenta doloro. Malvolonte ĝeni mian gurunon, mi pensis, ke mi kuraĝe eltenos mian provon sola.

Sed dudek tri tagoj da torturo malfortigis mian decidon; mi surveturis al Benareso. Tie Sri Yukteswar salutis min kun nekutima varmeco, sed ne donis al mi ŝancon rakonti al li miajn suferojn private. Multaj fervoruloj vizitis la Majstron tiun tagon, nur por *darŝano* . **16-2** Malsana kaj neglektita, mi sidis en angulo. Nur post la vespermanĝo ĉiuj gastoj foriris. Mia gurunio alvokis min al la okangula balkono de la domo.

"Vi certe venis pro via hepatmalsano." La rigardo de Sri Yukteswar estis deturnita; li promenis tien kaj reen, foje kaptante la lunlumon. "Montru al mi; vi malsanas jam dudek kvar tagojn, ĉu ne?"

"Jes, sinjoro."

"Bonvolu fari la stomako ekzerco Mi havi instruita vi."

"Se vi scius la amplekson de mia suferado, Majstro, vi ne petus min ekzerco." Tamen mi faris malfortan provon obei lin.

"Vi diras, ke vi havas doloron; mi diras, ke vi havas neniun. Kiel tiaj kontraŭdiroj povas ekzisti?" Mia gurunio rigardis min demande.

Mi estis konfuzita kaj poste superfortita de ĝoja trankviliĝo. Mi jam ne plu povis senti la kontinuan turmenton, kiu tenis min preskaŭ sendorma dum semajnoj; ĉe la vortoj de Sri Yukteswar la agonio malaperis kvazaŭ ĝi neniam ekzistis.

Mi komencita al surgenuiĝi ĉe lia piedoj en dankemo, sed li rapide malhelpita mi.

"Ne estu infaneca. Leviĝu kaj ĝuu la belecon de la luno super la Gango." Sed la okuloj de la Majstro briletis feliĉe dum mi staris silente apud li. Mi komprenis per lia sinteno, ke li volis, ke mi sentu, ke ne li, sed Dio, estis la Resaniganto.

Mi portas eĉ nun la pezan arĝentan kaj plumban brakringon, memoraĵon de tiu tago-longe-pasinta, ĉiam kara-kiam mi denove trovis, ke mi vivis kun persono vere

superhoma. Je pli postaj okazoj, kiam mi alportis miajn amikojn al Sri Yukteswar por resaniĝo, li senescepte rekomendis

juveloj aŭ la brakringo, glorado ilia uzo kiel unu ago de astrologia saĝo.

Mi havis antaŭjuĝojn kontraŭ astrologio ekde mia infanaĝo, parte ĉar mi observis, ke multaj homoj estas sekrete ligitaj al ĝi, kaj parte pro antaŭdiro farita de nia familia astrologo: "Vi edziĝos tri fojojn, estante dufoje vidvo." Mi meditis pri la afero, sentante sin kiel kapro atendanta oferon antaŭ la templo de triobla geedzeco.

„Vi povus ankaŭ rezigni al via sorto,“ rimarkigis mia frato Ananta. „Via skriba horoskopo ĝuste deklaris, ke vi forflugos de hejmo al Himalajo dum viaj fruaj jaroj, sed estos perforte resendita. La prognozo pri viaj geedziĝoj ankaŭ certe veras.“

Unu nokton venis al mi klara intuicio, ke la profetaĵo estis tute malvera. Mi ekbruligis la horoskopon rulaĵon, metante la cindron en paperan sakon, sur kiu mi skribis: "Semoj de pasinta karmo ne povas ĝermi se ili estas rostitaj en la diaj fajroj de saĝo." Mi metis la sakon en videblan lokon; Ananta tuj legis mian defian komenton.

„Vi ne povas detrui la veron tiel facile kiel vi bruligis ĉi tiun paperan volvaĵon.“ Mia frato ridis malestime.

Estas fakto, ke trifoje antaŭ ol mi atingis virecon, mia familio provis aranĝi mian fianĉiĝon. Ĉiufoje mi rifuzis konsenti pri la planoj, **16-3** sciante, ke mia amo por Dio estis pli superforta ol iu ajn astrologia persvado el la pasinteco.

"Ju pli profunda estas la memrealigo de homo, des pli li influas la tutan universon per siaj subtilaj spiritalaj vibroj, kaj des malpli li mem estas influata de la fenomenaj fluoj." Ĉi tiuj vortoj de la Majstro ofte revenis inspire al mia menso.

Foje mi diris al astrologoj elekti miajn plej malbonajn periodojn, laŭ planedaj indikoj, kaj Mi tamen plenumus ajnan taskon, kiun mi starigus al mi mem. Estas vere, ke mia sukceso en tiaj tempoj estis akompanata de eksterordinaraj malfacilaĵoj. Sed mia konvinko ĉiam estis prava: fido al la dia protekto, kaj la ĝusta uzo de la Dio-donita volo de la homo, estas fortoj imponaj preter iu ajn, kion la "renversita bovlo" povas kolekti.

La stelplena surskribo ĉe ies naskiĝo, mi komprenis, ne estas, ke la homo estas marioneto de sia pasinteco. Ĝia mesaĝo estas pli ĝuste instigo al fiereco; la ĉielo mem celas vekti la decidon de la homo liberiĝi de ĉiu limo. Dio kreis ĉiun homon kiel animon, dotitan per individueco, tial esencan por la universala strukturo, ĉu en la provizora rolo de kolono aŭ parazito. Lia libereco estas fina kaj tuja, se li tion volas; ĝi dependas ne de eksteraj sed de internaj venkoj.

Sri Yukteswar malkovris la matematikan aplikon de 24.000-jara ekvinoksa ciklo al nia nuna epoko. **16-4** La ciklo estas dividita en Ascendantan Arkon kaj Descendantan Arkon,

ĉiu de 12 000 jaroj. Ene de ĉiu Arko falas kvar *Jugoj* aŭ Epokoj, nomitaj *Kali* , *Dwapara* , *Treta* kaj *Satya* , respondantaj al la grekaj ideoj pri Fero, Bronzo, Arĝento kaj Ora Epokoj.

Mia gurun determinis per diversaj kalkuloj, ke la lasta *Kali Juga* aŭ Ferepoko, de la Ascendanta Arko, komenciĝis ĉirkaŭ la jaro 500 p.K. La Ferepoko, 1200-jara daŭro, estas periodo de materiismo; ĝi finiĝis ĉirkaŭ la jaro 1700 p.K. Tiu jaro enkondukis *Dvaparan Juga-on*, 2400-jaran periodon de elektra energio. kaj atomenergiaj evoluoj, la epoko de telegrafo, radio, aviadiloj kaj aliaj kosmaj ekstermantoj.

La 3600-jara periodo de *Treta Juga* komenciĝos en 4100 p.K.; ĝia aĝo estos markita per komuna scio pri telepatiaj komunikadoj kaj aliaj tempo-neniigantoj. Dum la 4800 jaroj de *Satya Juga*, fina aĝo en ascendanta arko, la inteligenteco de homo estos plene disvolvita; li laboros en harmonio kun la dia plano.

Descenda arko de 12 000 jaroj, komenciĝanta per descenda Ora Epoko de 4800 jaroj, poste komenciĝas **16-5** por la mondo; la homo iom post iom sinkas en nescion. Ĉi tiuj cikloj estas la eternaj rondoj de *majao*, la kontrastoj kaj relativecoj de la fenomenaj universo. **16-6** Homo, unu post unu, eskapas el la malliberejo de dueco de la kreado dum li vekigigas al konscio pri sia neapartigebla dia unueco kun la Kreinto.

La Majstro plivastigis mian komprenon ne nur pri astrologio sed ankaŭ pri la mondaj skribaĵoj. Metante la sanktajn tekstojn sur la senmakulan tablon de sia menso, li kapablis dissekci ilin per la skalpelo de intuicia rezonado, kaj apartigi erarojn kaj interpoladojn de akademiuloj de la veroj kiel origine esprimitaj de la profetoj.

"Fiksu sian vidon sur la nazpinto." Ĉi tiu malpreciza interpreto de strofo el la *Bhagavad Gita*, **16-7** vaste akceptita de orientaj ekspertoj kaj okcidentaj tradukistoj, uzata por veki la ŝercan kritikon de la Majstro.

„La vojo de jogisto estas sufiĉe unika kiel ĝi estas,” li rimarkigis. „Kial konsili al li, ke li ankaŭ devas strabigi sin? La vera signifo de *nasikagram* estas 'origino de la nazo, ne 'fino de la nazo'. La nazo komenciĝas ĉe la punkto inter la du brovoj, la sidejo de spirita vizio.” **16-8** Pro unu *Sankhya* **16-9** aforismo, " *Iswar-aŝidha* ," - "Sinjoro de Kreado ne povas esti deduktita" aŭ "Dio ne estas pruvita," **16-10** -multaj akademiuloj nomas la tutan filozofion ateisma.

„La verso ne estas nihilisma,” klarigis Sri Yukteswar. „Ĝi simple signifas, ke por la nelumigita homo, dependanta de siaj sensoj por ĉiuj finaj juĝoj, pruvo pri Dio devas resti nekonata kaj tial neekzistanta. Veraj *Sankhya*-anoj, kun neŝancelebla kompreno naskita de meditado, komprenas, ke la Sinjoro estas kaj ekzistanta kaj sciebla.”

La Majstro klarigis la kristanan Biblion kun bela klareco. Estis de mia hindua gurun, nekonata al la nombro de kristanaj membroj, ke mi lernis percepti la senmortan esencon de la Biblio, kaj kompreni la veron en la aserto de Kristo - certe la plej

ekscite obstina iam eldirita: "La ĉielo kaj la tero pasos, sed miaj vortoj ne pasos."

16-11

La grandaj majstroj de Barato formas siajn vivojn laŭ la samaj diaj idealoj, kiuj vigligis Jesuon; ĉi tiuj viroj estas liaj proklamitaj parencoj: "Kiu ajn faros la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, la

tia estas mia frato, kaj fratino, kaj patrino." **16-12** "Se vi restos en mia vorto," Kristo atentigis, "tiam vi estas vere miaj disĉiploj; kaj vi konos la veron, kaj la vero vin liberigos." **16-13** Liberuloj ĉiuj, sinjoroj de si mem, la Joguloj-Kristoj de Hindio estas parto de la senmorta samideanaro: tiuj, kiuj atingis liberigan scion pri la Unu Patro.

„La rakonto pri Adamo kaj Eva estas nekomprenebla por mi!“ mi rimarkigis kun konsiderinda kolero iun tagon en miaj fruaj luktoj kun la alegorio. „Kial Dio punis ne nur la kulpan paron, sed ankaŭ la senkulpajn nenaskitajn generaciojn?“

Majstro pli amuziĝis pro mia vehementeco ol pro mia nescio. " *Genezo* estas profunde simbola, kaj ne komprenebla per laŭvorta interpreto," li klarigis. "Ĝia 'arbo de vivo' estas la homa korpo. La mjelo estas kiel renversita arbo, kun homaj haroj kiel radikoj, kaj aferentaj kaj eferentaj nervoj kiel branĉoj. La arbo de la nerva sistemo portas multajn ĝueblajn fruktojn, aŭ sentojn de vido, aŭdo,odoro, gusto kaj tuŝo. En ĉi tiuj, homo rajtas rajti indulgi; sed al li estis malpermesita la sperto de sekso, la 'pomo' en la centro de la korpa ĝardeno. **16-14**

"La 'serpento' reprezentas la volvitan spinan energion, kiu stimulas la seksajn nervojn. 'Adamo' estas racio, kaj 'Evo' estas sento. Kiam la emocio aŭ Eva-konscio en iu ajn homo estas superfortita de la seksa impulso, lia racio aŭ Adamo ankaŭ venkiĝas. **16-15**"

"Dio kreis la homan specion per materialigado de la korpoj de viro kaj virino per la forto de Sia volo; Li dotis la novan specion per la povo krei infanojn en simila maniero" 'senmakula' aŭ dia maniero. **16-16** Ĉar Lia manifestiĝo en la individuigita animo ĝis nun estis limigita al bestoj, instinkte ligitaj kaj sen la potencialoj de plena racio, Dio kreis la unuajn homajn korpojn, simbole nomitajn Adamo kaj Eva. Al ĉi tiuj, por avantaĝa suprenira evoluo, Li transdonis la animojn aŭ dian esencon de du bestoj. **16-17** En Adamo aŭ homo, racio superregis; en Eva aŭ virino, sento estis ascenda. Tiel esprimiĝis la dueco aŭ poluseco, kiu subestas la fenomenajn mondojn. Racio kaj sento restas en unu ĉielo de kunlabora ĝojo tiel longe kiel la homa menso ne estas trompita de la serpenta energio de bestaj inklinoj.

"La homa korpo do ne estis nur rezulto de evoluo el bestoj, sed estis produktita per ago de speciala kreado fare de Dio. La bestaj formoj estis tro krudaj por esprimi plenan diecon; la homo estis unike donita grandegan mensan kapaciton - la 'milpetalan lotuson' de la cerbo — same kiel akute vekitaj okultaj centroj en la spino.

"Dio, aŭ la Dia Konscio ĉeestanta en la unua kreita paro, konsilis ilin ĝui ĉiujn homajn sentojn, sed ne koncentriĝi pri tuŝsensacioj. **16-18**" Tiuj estis malpermesitaj por eviti la disvolviĝon de la seksorganoj, kiuj envolvigus la homaron en la malsuperan bestan metodon de reproduktado. La averto ne revivigi subkonscie

ĉeestantajn bestajn memorojn ne estis atentita. Reprenante la vojon de bruta reproduktado, Adamo kaj Eva falis de la stato de ĉiela ĝojo natura al la origina perfekta homo.

"Scio de bona kaj malbono rilatas al la kosma dualisma devigo. Falante sub la balanciĝado de

maja per misuzo de sia sento kaj racio, aŭ Eva-kaj-Adamo-konscio, la homo rezignas sian rajton eniri la ĉielan ĝardenon de dia memstareco. **16-19** La persona respondeco de ĉiu homo estas restarigi siajn 'gepatrojn' aŭ duoblan naturon al unuigita harmonio aŭ Edeno.

Kiam Sri Yukteswar finis sian paroladon, mi ekrigardis kun nova respekto la

paĝojn de *Genezo* . "Kara Majstro," mi diris, "por la unua fojo mi sentas veran

.....
filan devon al Adamo kaj Eva!"

16-1 : De astronomia referencoj en antikva Hinduo skribaĵoj, akademiuloj havi estinta kapabla al ĝuste konstati la datoj de la aŭtoroj. La scienca scio de la riĝioj estis tre granda; en la *Kaushitaki Brahmana* ni trovas precizajn astronomiajn pasaĵoj kiu spektaklo tio en 3100 Antaŭ Kristo la Hinduoj estis malproksime progresinta en astronomio, kiu havis a praktika valoro por determini la aŭspiciajn tempojn por astrologiaj ceremonioj. En artikolo en *East-West* , februaro 1934, la jena resumo estas donita pri la *Jyotish* aŭ korpo de vedaj astronomiaj traktatoj: "Ĝi enhavas la sciencan scion, kiu tenis Hindion ĉe la avangardo de ĉiuj antikvaj nacioj kaj igis ĝin la mekao de serĉantoj de scio. La tre antikva *Brahmagupta* , unu de la *Ĵotiŝ* verkoj, estas unu astronomia traktaĵo traktado kun tia aferoj kiel la heliocentra moviĝo de la planeda korpoj en nia suna sistemo, la oblikveco de la ekliptiko, la la tero sfera formo, la reflektita lumo de la luno, la ĉiutaga aksa revoluo de la tero, la ĉeesto de fiksj steloj en la Lakta Vojo, la leĝo de gravito, kaj aliaj sciencaj faktoj, kiuj ne ekbrilis en la okcidenta mondo ĝis la tempo de Koperniko kaj Neŭtono."

Ĝi estas nun konata tio la tiel nomata "Araba nombroj," sen kies simboloj progresinta matematiko estas malfacila, venis al Eŭropo en la 9-a jarcento, tra la araboj, el Hindio, kie tiu notaciosistemo estis antikvamente formulita. Plue lumo sur Barato vasta scienca heredaĵo volo esti trovita en D-ro P. Ĉ. Ray's *Historio De Hinduo Kemio* , kaj en la verko . *de D-ro BN Seal, **Pozitivaj Sciencoj de la Antikvaj Hinduoj*

16-2 : La beno kiu fluoj de la nura vido de a sanktulo.

16-3 : Unu de la knabinoj kiun mia familio elektita kiel a ebla novedzino por mi, poste edziĝinta mia kuzo, Prabhas Chandra Ghose.

16-4 : A serio de dek tri artikoloj sur la historia konfirmo de Sri Yukteswar-a *Jugo* teorio aperis en la revuo *Oriento-Okcidenta* (Los Anĝeloj) de Septembro, 1932, al Septembro,

.1933. 16-5: En la jaro 12 500 p.K

16-6 : La Hinduo skribaĵoj loko la nuna mondaĝo kiel okazanta ene la *Kali Jugo* de a multe pli longa universala ciklo ol la simpla 24.000-jara ekvinoksa ciklo, pri kiu Sri Yukteswar okupiĝis. La universala ciklo de la skribaĵoj estas 4.300.560.000 jarojn longa, kaj mezuras Kreotagon aŭ la vivdaŭron asignitan al nia planeda sistemo en ĝia nuna formo. Ĉi tio vasta figuro donita de la riĝio estas bazita sur a rilato inter la longo de la suna jaro kaj multoblo de Pi (3,1416, la rilatumo de la cirkonferenco al la diametro de cirklo).

La vivo interspaco por a tuta universo, laŭ al la antikva viziuloj, estas 314,159,000,000,000 suna jaroj, aŭ "Unu Aĝo de
".Bramo

Sciencistoj takso la nuna aĝo de la tero al esti pri du miliardo jaroj, bazigante ilia konkludoj sur a studo de plumbaj poŝoj maldekstre kiel a rezulto de radioaktiveco en rokoj. La Hinduo skribaĵoj deklari tio unu tero tia kiel nia estas dissolvita por unu de du kialoj: la loĝantoj kiel a tuta fariĝi ambaŭ tute bona aŭ tute malbono. La mondmensio tiel generas .potencon, kiu liberigas la kaptitajn atomojn tenatajn kune kiel tero

Serioza deklaroj estas foje publikigita koncerne unu baldaŭa "fino de la mondo." La plej nova antaŭdiro de La pereon donis Pastoro Chas. G. Long el Pasadena, kiu publike fiksas la "Tagon de Juĝo" por la 21-a de septembro 1945. Raportistoj de *United Press* demandis mian opinion; mi klarigis, ke mondcikloj sekvas bonordan progreson laŭ dia plano. Neniu tera

dissolvo estas videbla; du miliardoj da jaroj da ascendantaj kaj descendantaj ekvinoksaj cikloj ankoraŭ atendas nian planedon en ĝia nuna formo. La ciferoj donitaj de la riŝioj por la diversaj mondepokoj meritas zorgeman studadon en la . "Okcidento; la revuo *Time* (17-a de decembro 1945, p. 6) nomis ilin "trankviligaj statistikoj

16-7 : ĉapitro VI:13.

16-8 : "La lumo de la korpo estas la okulo: tial kiam via okulo estas sola, via tuta korpo ankaŭ estas plena de lumo; sed kiam via okulo estas malbono, via korpo ankaŭ estas plena de mallumo. Prenu atentu tial tio la lumo kiu estas en vin esti ne mallumo." - *Luko* 11:34-35.

16-9 : Unu de la ses sistemoj de Hinduo filozofio. *Sankhya* instruas fina emancipiĝo tra scio de dudek kvin principoj, komencante per *prakriti* aŭ naturo kaj finiĝante per *puruṣa* aŭ animo.

16-10 : *Sankhya Aforismoj* , I:92.

16-11: *Mateo* 24:35.

16-12 : *Mateo* 12:50.

16-13 *Johano* 8:31-32. *Sankta Johano atestis*: " Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis la rajton fariĝi filoj de Dio, eĉ al ilin tio kredi sur lia nomo (eĉ al ilin Monda Organizaĵo pri Sano estas establita en la Kristo Konscio)." - *Johano* 1:12.

16-14 : "Ni povas manĝi de la frukto de la arboj de la ĝardeno: sed de la frukto de la arbo kiu estas en la mezo de la ĝardeno, Dio diris: Ne manĝu de ĝi kaj ne tuŝu ĝin, por ke vi ne mortu." - *Genezo* 3:2-3.

16-15 : "La virino kiun vi gavis al esti kun mi, ŝi donis mi de la arbo, kaj Mi faris manĝi. La virino diris, La serpento min tromplogis, kaj mi manĝis." - *Gen.* 3:12-13.

16-16 : "Do Dio kreita viro en lia propra bildo, en la bildo de Dio kreita li lin; vira kaj ino kreita li ilin. Kaj Dio benita ilin, kaj Dio diris al ilin, Estu fruktodona kaj multobliĝu, kaj replenigi la tero, kaj subigi ĝin." - *Gen.* 1 :27-28.

16-17 : "Kaj la Sinjoro Dio formita viro de la polvo de la grundo, kaj spiris en lia naztruoj la spiro de vivo; kaj la homo fariĝis viva animo." - *Gen.* 2:7.

16-18 : "Nun la serpento (sekso forto) estis pli subtila ol ajna besto de la kampo" (iu ajn alia senco de la korpo).- *Ĝen.* 3 :1.

16-19 : "Kaj Dio la Eternulo plantis ĝardenon en Edeno oriente, kaj Li metis tien la homon, kiun Li kreis." - *Gen.* 2:8. "Tial Dio la Eternulo eligis lin el la ĝardeno Edena, por ke li prilaboru la teron, el kiu li estis prenita." - *Gen.* 3:23. La dia homo, unue kreita de Dio, havis sian konscion centritan en la ĉiopova ununura okulo en la frunto. (orienten). La tute kreiva potencoj de lia volo, fokusita ĉe tio makulo, estis perdita al viro kiam li komencis al ĝis la grundo" de lia fizika naturo.

ĈAPITRO: 17

Sasi Kaj La Tri Safiroj

"Ĉar vi kaj mia filo pensi tiel alte de Sŭami Sri Juktesvaro, Mi volo preni a rigardu ĉe lin." La

La voĉtono uzita de D-ro Narayan Chunder Roy implicis, ke li flatas la kapricon de stultuloj. Mi kaŝis mian indignon, laŭ la plej bonaj tradicioj de la prozelito.

Mia kunulo, bestokuracisto, estis konvinkita agnostikulo. Lia juna filo Santosh petegis min interesiĝi pri lia patro. Ĝis nun mia valorega helpo estis iom nevidebla.

D-ro Roy akompanis min la sekvan tagon al la ermitejo de Serampore. Post kiam la Majstro donis al li mallongan intervjuon, plejparte markitan de stoika silento ambaŭflanke, la vizitanto abrupte foriris.

“Kial alporti mortinton al la aŝramo?” Sri Yukteswar rigardis min demande tuj kiam la pordo fermiĝis antaŭ la Kalkata skeptikulo.

"Sinjoro! La kuracisto estas tre

viva!" "Sed en a mallonga tempo li

volu esti mortinta."

Mi estis ŝokita. "Sinjoro, ĉi tio estos terura bato por lia filo. Santosh ankoraŭ esperas, ke tempo ŝanĝos la materialismajn vidpunktojn de sia patro. Mi petegas vin, Majstro, helpi la viron."

„Bonege; pro vi.“ La vizaĝo de mia gurunio estis senesprima. „La fieraj ĉevalkuracistoj estas profunde malsana pro diabeto, kvankam li ne scias tion. Post dek kvin tagoj li kuŝiĝos en la lito. La kuracistoj konsideros lin perdita; lia natura tempo por forlasi ĉi tiun teron estas ses semajnojn de hodiaŭ. Tamen, pro via propeto, je tiu dato li resaniĝos. Sed estas unu kondiĉo. Vi devas igi lin porti astrologian brakringon; li sendube objekto tiel perforte kiel unu el siaj ĉevaloj antaŭ operacio!“ Majstro ridetis.

Post silento, dum kiu mi scivolis kiel Santosh kaj mi povus plej bone uzi la artojn de flatado al la obstina kuracisto, Sri Yukteswar faris pliajn malkaŝojn.

"Tuj kiam la viro resaniĝos, konsilu lin ne manĝi viandon. Li tamen ne atentis ĉi tiun konsilon, kaj post ses monatoj, ĝuste kiam li sentas sin plej bone, li falos morton. Eĉ tiu sesmonata plilongigo de vivo estas donita al li nur pro via peto."

La sekvan tagon mi sugestis al Santosh, ke li mendu brakringon ĉe la juvelisto. Ĝi estis preta post unu semajno, sed D-ro Roy rifuzis surmeti ĝin.

„Mi estas en plej bona sano. Vi neniam impresos min per ĉi tiuj astrologiaj superstiĉoj.“ La kuracisto ekrigardis min agreseme.

Mi rememoris kun amuziĝo, ke la Majstro prave komparis la viron kun ŝanceliĝema

ĉevalo. Pliaj sep tagoj pasis; la kuracisto, subite malsaniĝinta, humile konsentis porti la brakringon. Du semajnojn poste la ĉeestanta kuracisto diris al mi, ke la kazo de lia paciento estas senespera. Li provizis terurajn detalojn pri la damaĝoj kaŭzitaj de diabeto.

Mi skuis mia kapo. "Mia gurunio havas diris tio, post a malsano daŭranta unu monato, D-ro Roy volo esti bone."

La kuracisto rigardis min nekredeme. Sed li serĉis min du semajnojn poste, kun pardonpeta mieno.

"D-ro Roy tute resaniĝis!" li ekkriis. "Ĝi estas la plej miriga kazo en mia sperto. Neniam antaŭe mi vidis mortanton montri tian neklarigeblan revenon. Via gurunio efektive devas esti resaniga profeto!"

Post unu intervjuo kun D-ro Roy, dum kiu mi ripetis la konsilon de Sri Yukteswar pri sendianda dieto, mi ne revidis la viron dum ses monatoj. Li haltis por babili unu vesperon dum mi sidis sur la verando de mia familia domo sur Gurpar Road.

"Diru al via instruisto, ke per ofta manĝado de viando, mi tute reakiris mian forton. Liaj nesciencaj ideoj pri dieto ne influis min." Estis vere, ke D-ro Roy aspektis kiel bildo de sano.

Sed la sekvan tagon Santosh venis kurante al mi de sia hejmo sur la apuda strato. "Ĉi-matene Patro falis mortinta!"

Ĉi tiu kazo estis unu el miaj plej strangaj spertoj kun la Majstro. Li resanigis la ribelman bestokuraciston malgraŭ lia nekredemo, kaj plilongigis la naturan limtempon de la viro sur la tero je ses monatoj, nur pro mia serioza petego. Sri Yukteswar estis senlima en sia bonkoreco kiam alfrontita de la urĝa preĝo de fervorulo.

Estis mia plej fiera privilegio kunvenigi kolegiajn amikojn por renkonti mian gurunon. Multaj el ili demetis - almenaŭ en la aŝramo! - sian modan akademian mantelon de religia skeptiko.

Unu el miaj amikoj, Sasi, pasigis kelkajn feliĉajn semajnfinojn en Serampore. La Majstro ege ŝatis la knabon kaj lamentis, ke lia privata vivo estas sovaĝa kaj malorda.

„Sasi, se vi ne reformos vin, post unu jaro vi estos danĝere malsana.“ Sri Yukteswar rigardis mian amikon kun ama ĉagreno. „Mukunda estas la atestanto: ne diru poste, ke mi ne avertis vin.“

Sasi ridis. "Majstro, mi lasos al vi interesi dolĉan karitaton de la kosmo en mia propra malĝoja kazo! Mia spirito pretas, sed mia volo estas malforta. Vi estas mia sola savanto sur la tero; mi kredas je nenio alia."

"Ĉe malplej vi devus eluziĝo a du-karata blua safiro. Ĝi volo helpo vi."

"Mi ne povas permesi unu. Ĉiuokaze, kara guruji, se problemo venas, Mi plene kredi vi volo protekti mi."

"Post unu jaro vi alportos tri safirojn," Sri Yukteswar respondis enigme. "Ili tiam estos senutilaj."

Varioj pri tiu ĉi konversacio okazis regule. "Mi ne povas reformi min!" Sasi dirus komike malespere. "Kaj mia fido al vi, Majstro, estas pli valora por mi ol iu ajn ŝtono!"

Jaron poste mi vizitis mian guruon ĉe la hejmo en Kalkato de lia disĉiplo, Naren Babu. Ĉirkaŭ la deka horo matene, dum Sri Yukteswar kaj mi sidis kviete en la salono de la dua etaĝo, mi aŭdis la ĉefpordon malfermiĝi. La Majstro rigide rektiĝis.

"Estas tiu Sasi," li rimarkigis serioze. "La jaro nun finiĝis; ambaŭ liaj pulmoj estas elĉerpitaj. Li ignoris mian konsilon; diru al li, ke mi ne volas vidi lin."

Duone miregigita de la severeco de Sri Yukteswar, mi kuris malsupren laŭ la ŝtuparo. Sasi supreniris. "Ho Mukunda! Mi vere esperas, ke la Majstro estas ĉi tie; mi havis intuicion, ke li eble estas."

"Jes, sed li ne faras deziro al esti ĝenita."

Sasi ekploris kaj tuŝis min preter. Li ĵetis sin al la piedoj de Sri Yukteswar, metante tie tri belajn safirojn.

"Ĉioscia guruo, la kuracistoj diras, ke mi havas galopan tuberkulozon! Ili donas al mi ne pli ol tri monatojn plu! Mi humile petegas vian helpon; mi scias, ke vi povas resanigi min!"

"Ĉu ne estas iom malfrue nun por zorgi pri via vivo? Foriru kun viaj juveloj; ilia tempo de utileco pasis." La Majstro tiam sidis sfinkso-simila en senĉesa silento, interpunkciita de la ploroj de la knabo por kompatato.

Intuicia konvinko venis al mi, ke Sri Yukteswar nur testis la profundon de la fido de Sasi al la dia resaniga povo. Mi ne estis surprizita streĉan horon poste, kiam la Majstro turnis simpatian rigardon al mia sternita amiko.

"Leviĝu, Sasi; kian tumulton vi kaŭzas en la domoj de aliaj homoj! Redonu viajn safirojn al la juvelisto; ili estas nenecesa elspezo nun. Sed akiru astrologian brakringon kaj portu ĝin. Ne timu; post kelkaj semajnoj vi resaniĝos."

La rideto de Sasi lumigis lian larmo-difektitan vizaĝon kiel subita suno super trempmalseka pejzaĝo. "Amata guruo, ĉu mi prenu la medikamentojn preskribitajn de la kuracistoj?"

La rigardo de Sri Yukteswar estis longanimeca. "Ĝuste kiel vi deziras - trinku ilin aŭ forĵetu ilin; ĝi ja faras tion." ne gravas. Estas pli eble, ke la suno kaj la luno

interŝanĝu siajn poziciojn ol ke vi mortu pro tuberkulozo." Li aldonis abrupte,
"Foriru nun, antaŭ ol mi ŝanĝos mian opinion!"

Kun agitata riverenco, mia amiko rapide foriris. Mi vizitis lin plurfoje dum la sekvaj semajnoj, kaj estis konsternita trovante lian staton pli kaj pli malbona.

"Sasi ne povas lasta tra la nokto." Ĉi tiuj vortoj de lia kuracisto, kaj la spektaklo de mia

amiko, nun preskaŭ reduktita al skeleto, sendis min tuj al Serampore. Mia guro malvarme aŭskultis mian larmoplenan raporton.

"Kial fari vi venu ĉi tie al ĝeni mi? Vi havi jam aŭdita mi certigi Sasi de lia resaniĝo."

Mi kliniĝis antaŭ li kun granda respekto, kaj retiriĝis al la pordo. Sri Yukteswar diris neniun adiaŭan vorton, sed dronis en silento, liaj senpalpebrumaj okuloj duone malfermitaj, ilia vido fuĝis al alia mondo.

Mi tuj revenis al la hejmo de Sasi en Kalkato. Kun miro mi trovis mian amikon sidantan, trinkante lakton.

"Ho Mukunda! Kia miraklo! Antaŭ kvar horoj mi sentis la ĉeeston de la Majstro en la ĉambro; miaj teruraj simptomoj tuj malaperis. Mi sentas, ke per lia graco mi estas tute sana."

Post kelkaj semajnoj Sasi estis pli fortika kaj en pli bona sano ol iam antaŭe. **17-1**
Sed lia singularo reago al lia resaniĝo havis sendankan nuancon: li malofte vizitis Sri Yukteswar denove! Mia amiko diris al mi unu tagon, ke li tiel profunde bedaŭris sian antaŭan vivmanieron, ke li hontis alfronti la Majstron.

Mi povis nur konkludi, ke la malsano de Sasi havis la kontrastan efikon, rigidigi lian volon kaj difekti liajn morojn.

La unuaj du jaroj de mia studado ĉe la Skota Eklezia Kolegio preskaŭ finiĝis. Mia ĉeesto en la klasĉambro estis tre spasma; la malmulta studado, kiun mi faris, estis nur por konservi pacon kun mia familio. Miaj du privataj instruistoj venis regule al mia domo; mi regule forestis: mi povas rimarki almenaŭ ĉi tiun regulecon en mia lerneja kariero!

En Barato du sukcesaj jaroj da universitato alportas diplomon pri Meza Arto; la studento povas poste antaŭĝoji pri pliaj du jaroj kaj sia AB-diplomo.

La finaj ekzamenoj de la Meznivela Arto minace minacis antaŭe. Mi fuĝis al Puri, kie mia guro pasigis kelkajn semajnojn. Malklare esperante, ke li aprobus mian neaperon ĉe la finaj ekzamenoj, mi rakontis mian embarasan nepreparecon.

Sed la Majstro konsole ridetis. "Vi tutkore plenumis viajn spiritajn devojn, kaj ne povis ne neglekti vian universitatan laboron. Diligente dediĉu vin al viaj libroj dum la venonta semajno: vi traigos vian suferadon sen malsukceso."

Mi revenis al Kalkato, firme subpremante ĉiujn raciajn dubojn, kiuj foje aperis kun maltrankviliga mokado. Rigardante la monton da libroj sur mia tablo, mi sentis min kiel vojaĝanto perdita en sovaĝejo. Longa meditado alportis al mi laborŝparan inspiron. Malfermante ĉiun libron hazarde, mi studis nur tiujn paĝojn, kiuj kuŝis

tiel malkovritaj. Daŭrigante ĉi tiun kurson dum dek ok horoj tage dum semajno, mi konsideris min rajtigita konsili ĉiujn venontajn generaciojn pri la arto de enŝtopado.

La sekvaj tagoj en la ekzamenejoj pravigis mian ŝajne hazardan proceduron. Mi sukcesis en ĉiuj testoj, kvankam je hareto. La gratuloj de miaj amikoj kaj familio estis ridinde miksitaj kun ekkrioj perfidantaj ilian miron.

Reveninte el Puri, Sri Yukteswar donis al mi agrablan surprizon. "Viaj studoj en Kalkato nun finiĝis. Mi zorgos, ke vi daŭrigu viajn lastajn du jarojn da universitata laboro ĝuste ĉi tie en Serampore."

Mi estis konfuzita. "Sinjoro, ne ekzistas bakalaŭra kurso pri artoj en ĉi tiu urbo." Serampore College, la sola institucio de pli alta lernado, ofertis nur dujaran kurson pri mezaj artoj.

La majstro ridetis malice. "Mi estas tro maljuna por kolekti donacojn por establi AB-kolegion por vi. Mi supozas, ke mi devos aranĝi la aferon per iu alia."

Du monatojn poste Profesoro Howells, prezidanto de Serampore College, publike anoncis, ke li sukcesis kolekti sufiĉajn financojn por oferti kvarjaran kurson. Serampore College fariĝis branĉa filio de la Universitato de Kalkato. Mi estis unu el la unuaj studentoj, kiuj enskribiĝis en Serampore kiel AB-kandidato.

"Guruo, kiel afabla vi estas al mi! Mi sopiris forlasi Kalkaton kaj esti apud vi ĉiutage en Serampore. Profesoro Howells eĉ ne sonĝas kiom multe li ŝuldas al via silenta helpo!"

Sri Yukteswar rigardis min kun ŝajniga severeeco. "Nun vi ne devos pasigi tiom da horoj sur trajnoj; kiom da libera tempo por viaj studoj! Eble vi fariĝos malpli lastminuta lernanto kaj pli akademiulo." Sed iel lia tono mankis konvinkon.

.....
17-1 : En 1936 Mi aŭdita de a amiko tio Sasi estis ankoraŭ en bonega sano.

ĈAPITRO: 18

A Islamano Miraklo- laboristo

"Antaŭ jaroj, ĝuste en ĉi tiu ĉambro, kiun vi nun okupas, islama miraklisto faris kvar miraklojn antaŭ mi!"

Sri Yukteswar farita ĉi tio surpriza deklaro dum lia unua vizito al mia nova kvaronoj.

Tuj post eniro en Serampore College, mi luis ĉambron en proksima pensiono, nomata *Panthi*. Ĝi estis malmoderna brika domo, fronte al la Gango.

„Majstro, kia koincido! Ĉu ĉi tiuj nove ornamitaj muroj vere estas antikvaj kun memoroj?“ Mi rigardis ĉirkaŭ mian simple meblitan ĉambron kun vekita intereso.

"Ĝi estas longa rakonto." Mia gurunio ridetis memore. "La nomo de la *fakiro* **18-1** estis Afzal Khan. Li akiris siajn eksterordinarajn povojn per hazarda renkonto kun hindua jogisto.

"'Filo, mi soifas; alportu al mi iom da akvo.' Polvokovrita *sanjasio* faris ĉi tiun peton al Afzal unu tagon dum lia frua knabaĝo en malgranda vilaĝo de orienta Bengalio.

"'Majstro, Mi estas a Islamano. Kiel povus vi, a Hinduo, akcepti a trinkaĝo de mia manoj?

"'Via vereco plaĉas al mi, mia infano. Mi ne observas la ostracigajn regulojn de sendia sektismo. Iru; alportu al mi akvon rapide.'"

"Afzal's respektema obeemo estis rekompencita de a amanto ekrigardo de la jogisto.

"'Vi posedas bonan karmon el antaŭaj vivoj,' li solene rimarkigis. 'Mi instruos al vi certan jogan metodon, kiu donos al vi komandon super unu el la nevideblaj sferoj. La grandaj povoj, kiuj estos viaj, estu ekzercataj por indaj celoj; neniam uzu ilin egoisme! Mi perceptas, bedaŭrinde!, ke vi alportis el la pasinteco kelkajn semojn de detruaj tendencoj. Ne permesu al ili ĝermi akvumante ilin per novaj malbonaj agoj. La komplekseco de via... antaŭa karmo estas tia, ke vi devas uzi ĉi tiun vivon por unuigi viajn jogajn atingojn kun la plej altaj humanitaraj celoj.'

"Post instruado la mirigita knabo en a komplika tekniko, la majstro malaperis.

"Afzal fidele sekvis siajn jogajn ekzercojn dum dudek jaroj. Liaj miraklaj atingoj komencis altiri vastan atenton. Ŝajnas, ke lin ĉiam akompanis senkorpa spirito, kiun li nomis 'Hazrat'. Ĉi tiu nevidebla ento kapablis plenumi la plej etan deziron de la FAKIRO."

"Ignorante la averton de sia mastro, Afzal komencis misuzi siajn povojn. Kian ajn objekton li tuŝis kaj poste remetis, baldaŭ malaperus senpura. Ĉi tiu maltrankviliga eventualaĝo kutime igis la islamanon malaminda gasto!"

"Li vizitis grandajn juvelbutikojn en Kalkato de tempo al tempo, prezentante sin kiel eblan aĉetanton. Ĉiu juvelo, kiun li manipulis, malaperus baldaŭ post kiam li forlasis la butikon."

"Afzal ofte estis ĉirkaŭata de plurcent studentoj, allogitaj de la espero lerni liajn

sekretojn. La *fakiro* foje invitis ilin vojaĝi kun li. Ĉe la fervoja stacio li sukcesis tuŝi
rulon da biletoj. Ĉi tiujn li redonis al la oficisto, dirante: 'Mi ŝanĝis mian opinion,
kaj ne aĉetos ilin nun.' Sed kiam li eniris la trajnon kun sia sekvantaro, Afzal
posedis la bezonatajn biletojn. 18-2"

"Tiu ĉi herooĵoj kreis indignan tumulton; bengalaj juvelistoj kaj biletvendistoj venkiĝis al nervaj kolapsoj! La polico, kiu provis aresti Afzal, trovis sin senhelpa; la *fakiro* povus forigi kulpigan pruvon simple dirante: 'Hazrat, forprenu ĉi tion.'"

Sri Yukteswar leviĝis de sia seĝo kaj iris al la balkono de mia ĉambro, kiu preteratentis la Gangon. Mi sekvis lin, avida aŭdi pli pri la konfuzigaj islamaj loterioj.

"Ĉi tiu *Panthi*- domo antaŭe apartenis al amiko mia. Li konatiĝis kun Afzal kaj invitis lin ĉi tien. Mia amiko ankaŭ invitis ĉirkaŭ dudek najbarojn, inkluzive de mi. Mi estis nur junulo tiam, kaj sentis viglan scivolemon pri la fifama *fakiro* ." La majstro ridis. "Mi prenis la antaŭzorgon ne porti ion ajn valoran! Afzal rigardis min scivoleme, poste rimarkigis:

"Vi havas potencajn manojn. Iru suben al la ĝardeno; prenenu glatan ŝtonon kaj skribu vian nomon sur ĝin per kreto; poste ĵetu la ŝtonon kiel eble plej foren en la Gangon."

"Mi obeis. Tuj kiam la ŝtono malaperis sub malproksimaj ondoj, la islamano denove alparolis min:

"Plenigu aŭ poto kun Gango akvo proksime la fronto de ĉi tio domo.

"Post Mi havis revenis kun a ŝipo de akvo, la *fakiro* ploris, 'Hazrat, metu la ŝtonon en la poto!

"La ŝtono tuj aperis. Mi tiris ĝin el la vazo kaj trovis mian subskribon tiel legebla kiel kiam Mi ĝin skribis.

"Babuo, **18-3**" Unu el miaj amikoj en la ĉambro portis pezan antikvan oran horloĝon kaj ĉenon. La *fakiro* ekzamenis ilin kun malbonaŭgura admiro. Baldaŭ ili malaperis!

"Afzal, bonvolu reveno mia aprezita heredaĵo! Babuo estis preskaŭ en larmoj.

La islamano stoice silentis dum kelka tempo, poste diris: 'Vi havas kvincent rupiojn en fera monŝranko. Alportu ilin al mi, kaj mi diros al vi kie trovi vian horloĝon.'

La konsternita babuo tuj foriris hejmen. Li baldaŭ revenis kaj transdonis al Afzal la bezonatan sumon.

"Iru al la malgranda ponto apud via domo,' la *fakiro* instrukiis Babu. 'Voku Hazrat-on por ke li donu al vi la horloĝon kaj ĉenon.'"

"Babuo rapidis for. Sur lia reveno, li estis portante a rideto de krizhelpo kaj ne juveloj kio ajn.

"Kiam mi komandis Hazrat laŭ la instrukcioj,' li anoncis, 'mia horloĝo falis el la aero en mian dekstran manon! Vi povas esti certa, ke mi ŝlosis la heredaĵon en mia monŝranko antaŭ ol reaniĝi al la grupo ĉi tie!'"

La amikoj de Babu, atestantoj de la komika tragedio de la elaĉeto por poŝhorloĝo, rigardis Afzalon kun indigno. Li nun parolis milde.

"Bonvolu nomo ajna trinkaĵo vi voli; Hazrat volo produkti ĝin.

"Kelkaj petis lakton, aliaj fruktosukojn. Mi ne estis tro ŝokita kiam la maltrankvila babuo petis viskion! La islamano donis ordonon; la kompleza Hazrat sendis sigelitajn ujojn ŝvebantajn tra la aero kaj falantajn sur la plankon. Ĉiu viro trovis sian deziratan trinkaĵon."

"La promeso pri la kvara spektakla atingo de la tago sendube kontentigis nian gastiganton: Afzal proponis provizi tujan tagmanĝon!"

"Ni mendu la plej multekostajn pladojn," Babu sugestis malgaje. "Mi volas kompleksan manĝon por miaj kvincent rupioj! Ĉio estu servata sur oraj teleroj!"

"Tuj kiam ĉiu viro esprimis siajn preferojn, la *fakiro* alparolis sin al la neelĉerpebla Hazrat. Granda raslo sekvis; oraj pladoj plenaj de komplekse preparitaj kareoj, varmaj *luĉioj*, kaj multaj ekstersezonaĵoj fruktoj, alteriĝis de nenie ĉe niaj piedoj. La tuta manĝaĵo estis bongusta. Post festenado dum horo, ni komencis forlasi la ĉambron. Grandega bruoj, kvazaŭ pladoj estus amasigitaj, igis nin turni nin. Jen! estis neniuj signoj de la brilantaj pladoj aŭ la restaĵoj de la manĝo."

„Guruji,“ mi interrompis, „se Afzal povis facile akiri tiajn aĵojn kiel orajn pladojn, kial li avidis la posedaĵon de aliaj?“

„La *fakiro* ne estis tre evoluinta spirite,“ klarigis Sri Yukteswar. „Lia majstrado de certa joga tekniko donis al li aliron al astrala ebenaĵo, kie ĉiu deziro tuj realiĝas. Per la agado de astrala estaĵo, Hazrat, la islamano povis alvoki la atomojn de iu ajn objekto de etera energio per ago de potenca volo. Sed tiaj astre produktitaj objektoj estas strukture pasemaj; ili ne povas esti longe konservitaj. Afzal ankoraŭ sopiris mondan riĉecon, kiu, kvankam pli malfacile gajnita, havas pli fidindan daŭrivan.“

Mi ridis. "Ĝi ankaŭ kelkfoje malaperas plej neklarigeble!"

„Afzal ne estis homo kun Dio-realigo,“ daŭrigis la Majstro. „Miraklojn de daŭra kaj utila naturo plenumas veraj sanktuloj ĉar ili agordiĝis al la ĉiopova Kreinto. Afzal estis nur ordinara homo kun eksterordinara povo penetri subtilan sferon kutime ne enirebla de mortontoj ĝis la morto.“

"Mi kompreni nun, Guruji. La postmondo aperas al havi kelkaj ĉarma trajtoj."

Majstro konsentis. "Mi neniam vidis Afzalon post tiu tago, sed kelkajn jarojn poste Babu venis al mia hejmo por montri al mi gazetraporton pri la publika konfeso de la islamano. El ĝi mi lernis la faktojn, kiujn mi ĵus rakontis al vi pri la frua inicado de

Afzalo de hindua guruo."

La esenco de la lasta parto de la publikigita dokumento, kiel memoris Sri Yukteswar, estis jena: "Mi, Afzal Khan, skribas ĉi tiujn vortojn kiel agon de pentofarado kaj kiel averton al tiuj, kiuj serĉas la posedo de miraklaj povoj. Dum jaroj mi misuzis la mirindajn kapablojn donitajn al mi per la graco de Dio kaj mia majstro. Mi ebriiĝis pro egoismo, sentante, ke mi estas preter la ordinaraj leĝoj de moraleco. Mia tago de kalkulo fine alvenis.

"Lastatempe mi renkontis maljunulon sur vojo ekster Kalkato. Li lamis pene, portante brilan objekton, kiu aspektis kiel oro. Mi alparolis lin kun avideco en mia koro."

"Mi estas Afzal Ĥano, la bonega *fakiro* . Kio havi vi tie?

"Ĉi tiu globo da oro estas mia sola materia riĉeco; ĝi povas esti senutila por *fakiro* . Mi petegas vin, sinjoro, resanigu mian lamadon."

"Mi tuŝis la pilkon kaj foriris sen respondo. La maljunulo lamis post mi. Li baldaŭ ekkriis: 'Mia oro malaperis!'"

"Ĉar mi ne atentis, li subite parolis per stentora voĉo, kiu strange eliris el lia malforta korpo:"

"Faru vi ne rekoni mi?

"Mi staris senvorta, konsternita de la malfrua malkovro, ke ĉi tiu neimpona maljuna kriplulo estis neniue alia ol la granda sanktulo, kiu, antaŭ longe, longe, iniciis min en jagon. Li rektigis sin; lia korpo tuj fariĝis forta kaj juneca."

"Do!" La ekrigardo de mia guroo estis fajra. 'Mi vidas per miaj propraj okuloj, ke vi uzas viajn povojn, ne por helpi la suferantan homaron, sed por predi ĝin kiel ordinara ŝtelisto! Mi forprenas viajn okultajn donacojn; Hazrat nun estas liberigita de vi. Vi ne plu estos teruro en Bengalio!'"

"Mi alvokis Hazrat-on per angoraj tonoj; por la unua fojo, li ne aperis al mia interna vidkapablo. Sed iu malhela vualo subite leviĝis en mi; mi klare vidis la blasfemon de mia vivo."

"Mia guroo, mi dankas vin pro tio, ke vi venis por forigi mian longan iluzion.' Mi ploris ĉe liaj piedoj. 'Mi promesas forlasi miajn mondajn ambiciojn. Mi retiriĝos al la montoj por soleca meditado pri Dio, esperante kompensi mian malbonan pasintecon.'"

"Mia mastro rigardis min kun silenta kompatato. 'Mi komprenas vian sincerecon,' li fine diris. 'Pro viaj pli fruaj jaroj de strikta obeemo, kaj pro via nuna pento, mi donos al vi unu benon. Viaj aliaj povoj nun malaperis, sed kiam ajn manĝaĵo kaj vestaĵoj

estos bezonataj, vi ankoraŭ povas sukcese alvoki Hazrat por provizi ilin. Dediĉu vin tutkore al dia..." kompreno en la montaj solecoj.'

"Mia gurunio tiam malaperis; mi estis lasita al miaj larmoj kaj pripensadoj. Adiaŭ, mondo! Mi iras serĉi la pardonon de la Kosma Amato."

18-1 : A islamano jogisto; de la Araba *fakiro* , malriĉa; origine aplikita al derviŝoj sub a ĵuro de malriĉeco.

18-2 : Mia patro poste diris mi tio lia kompanio, la Bengalio-Nagpuro Fervojo, havis estinta unu de la firmaoj viktimita de Afzal Khan.

18-3 : Mi fari ne revoko la nomo de Sri Yukteswar-a amiko, kaj devas plusendi al lin simple kiel "Babuo" (Sinjoro).

ĈAPITRO: 19

Mia Majstro, En Kalkato, Aperas En Serampore

"Min ofte turmentas ateismaj duboj. Tamen turmenta supozo foje plagas min: ĉu ne ekzistas neuzitaj animeblecoj? Ĉu la homo ne maltrafas sian veran destinon se li ne esploras ilin?"

Ĉi tiujn rimarkojn de Dijen Babu, mia ĉambrokunulo ĉe la pensiono *Panthi* , elvokis mia invito renkonti mian guruon.

„Sri Yukteswarji komencos vin en *Krija Jogo* ,“ mi respondis. „Ĝi trankviligas la dualisman tumulton per dia interna certeco.“

Tiun vesperon Dijen akompanis min al la ermitejo. En la ĉeesto de la Majstro mia amiko ricevis tian spiritan pacon, ke li baldaŭ fariĝis konstanta vizitanto. La bagatelaj okupoj de la ĉiutaga vivo ne sufiĉas por la homo; ankaŭ saĝo estas denaska malsato. En la vortoj de Sri Yukteswar, Dijen trovis instigon por tiuj provoj - unue doloraj, poste senpene liberigaj - trovi pli realan memon interne. lia brusto ol la hontiga memo de provizora naskiĝo, malofte sufiĉe ampleksa por la Spirito.

Ĉar Dijen kaj mi ambaŭ sekvis la AB-kurson ĉe la Serampore-Kolegio, ni al kutimiĝis kune marŝi al la aŝramo tuj kiam la lecionoj finiĝis. Ni ofte vidis Sri Yukteswar stari sur sia duaetaĝa balkono, bonvenigante nian alproksimiĝon kun rideto.

Unu posttagmezon Kanai, juna ermitejo, renkontis Dijen kaj min ĉe la pordo kun seniluziigaj novaĵoj.

"Majstro estas ne ĉi tie; li estis alvokita al Kalkuto de unu urĝa noto."

La sekvan tagon mi ricevis poŝtkarton de mia guruo. "Mi forlasos Kalkaton

merkredon matene," li skribis. "Vi kaj Dijen renkontos la naŭhoran trajnon ĉe la stacio Serampore."

Ĉirkaŭ la oka kaj duono merkrede matene, telepatia mesaĝo de Sri Yukteswar fulmis insiste en mian menson: "Mi malfruas; ne renkontu la trajnon de la naŭa."

Mi transdonita la plej nova instrukcioj al Dijen, Monda Organizaĵo pri Sano estis jam vestita por foriro.

„Vi kaj via intuicio!“ La voĉo de mia amiko sonis malestime. „Mi preferas fidi la skribitajn vortojn de la Majstro.“

Mi levis la ŝultrojn kaj sidiĝis kun kvieta definitiveco. Murmurante kolere, Dijen direktis sin al la pordo kaj fermis ĝin brue post si.

Ĉar la ĉambro estis sufiĉe malluma, mi moviĝis pli proksimen al la fenestro preterrigardanta la straton. La malabunda sunlumo subite pliiĝis al intensa brileco, en kiu la ferkradita fenestro tute malaperis. Kontraŭ ĉi tiu brila fono aperis la klare materialigita figuro de Sri Yukteswar!

Konfuzita ĝis ŝoko, mi leviĝis de mia seĝo kaj surgenuiĝis antaŭ li. Kun mia kutima gesto de respektema saluto ĉe la piedoj de mia gurunio, mi tuŝis liajn ŝuojn. Tiuj estis paro konata al mi, el oranĝkolora kanvaso, kun plandumoj per ŝnuro. Lia okra sŭami-ŝtofo tuŝis min; mi klare sentis ne nur la teksturon de lia robo, sed ankaŭ la grajnecan surfacon de la ŝuoj, kaj la premon de liaj piedfingroj en ili. Tro mirigita por eldiri vorton, mi stariĝis kaj rigardis lin demande.

"Mi ĝojis, ke vi ricevis mian telepatian mesaĝon." La voĉo de la Majstro estis trankvila, tute normala. "Mi nun finis mian aferon en Kalkato, kaj alvenos en Serampore per la trajno de la deka horo."

Dum mi ankoraŭ silente rigardis, Sri Yukteswar daŭrigis: "Ĉi tio ne estas aperaĵo, sed mia karna kaj sanga formo. Mi ricevis dian ordonon doni al vi ĉi tiun sperton, malofte atingeblan sur la tero. Renkontu min ĉe la stacidomo; vi kaj Dijen vidos min veni al vi, vestita kiel mi estas nun. Min antaŭos kunvojaĝanto - malgranda knabo portanta arĝentan kruĉon."

Mia gurunio metis ambaŭ manojn sur mian kapon, murmurante benon. Fininte per la vortoj " *Taba Asi* ", **19-1** Mi aŭdis strangan tondranton sonon. **19-2** Lia korpo komencis iom post iom fandiĝi en la penetranta lumo. Unue liaj piedoj kaj kruroj malaperis, poste lia torso kaj kapo, kvazaŭ volvaĵo kunvolvita. Ĝis la plej lasta momento, mi povis senti liajn fingrojn ripozi malpeze sur mia hararo. La brilo svagiĝis; nenio restis antaŭ mi krom la kradita fenestro kaj pala sunlumo.

Mi restis en duonstuporo de konfuzo, demandante min ĉu mi ne estis viktimo de halucino. Senkuraĝigita Dijen baldaŭ eniris la ĉambron.

“Majstro ne estis sur la trajno de la naŭa, nek eĉ sur la naŭ kaj duono.” Mia amiko faris sian anoncon kun iomete pardonpeta mieno.

"Venu do; mi scias, ke li alvenos je la deka horo." Mi prenis la manon de Dijen kaj perforte kunkondukis lin, ignorante liajn protestojn. Post ĉirkaŭ dek minutoj ni eniris la stacidomon, kie la trajno jam haltis.

„La tuta trajno estas plena de la lumo de la aŭro de la Majstro! Li estas tie!“

mi ekkriis ĝoje. „Ĉu vi tion sonĝas?“ Dijen ridis moke.

„Ni atendu ĉi tie.“ Mi rakontis al mia amiko detalojn pri la maniero, laŭ kiu nia guro alproksimiĝus al ni. Kiam mi finis mian priskribon, Sri Yukteswar aperis, portante la samajn vestaĵojn, kiujn mi vidis antaŭ nelonge. Li malrapide marŝis post malgranda knabo portanta arĝentan kruĉon.

Por momento ondo da malvarma timo trairis min, pro la senprecedenca strangeco de mia sperto. Mi sentis la materialisman, dudeka-jarcentan mondon forgliti de mi; ĉu mi estis reen en la antikvaj tagoj, kiam Jesuo aperis antaŭ Petro sur la maro?

Kiam Sri Yukteswar, moderna Jogisto-Kristo, atingis la lokon kie Dijen kaj mi estis senvorte enradikiĝintaj, Majstro ridetis al mia amiko kaj rimarkis:

"Mi sendita vi a mesaĝo ankaŭ, sed vi estis nekapabla al teno ĝin."

Dijen silentis, sed rigardis min suspektinde kolere. Post kiam ni eskortis nian guruon al lia ermitejo, mia amiko kaj mi direktiĝis al la Kolegio Serampore. Dijen haltis sur la strato, indigno fluante el ĉiu lia poro.

"Do!" Majstro sendita mi a mesaĝo! Ankoraŭ vi kaŝita ĝi! Mi postulo unu klarigo!"

„Ĉu mi povas fari tion, se via mensa spegulo oscilas pro tia maltrankvilo, ke vi ne povas registri la instrukciojn de nia guro?“ mi respondis.

La kolero malaperis de la vizaĝo de Dijen. "Mi komprenas, kion vi volas diri," li diris bedaŭrinde. "Sed bonvolu klarigi, kiel vi povis scii pri la infano kun la kruĉo."

Kiam mi finis la rakonton pri la fenomenaj aperoj de la Majstro ĉe la pensiono tiun matenon, mia amiko kaj mi jam atingis la Kolegion Serampore.

„La rakonto, kiun mi ĵus aŭdis pri la povoj de nia guro,“ diris Dijen, „igas min senti, ke iu ajn universitato en la mondo estas nur infanĝardeno.“

Ĉapitro 19 Piednotoj

19-1 : La Bengala "Adiaŭ"; laŭvorte, ĝi estas a esperema paradokso: "Tiam Mi

venu." 19-2: La karakteriza sono de senmateriigo de korpaj atomoj.

ĈAPITRO: 20

Ni Faru Ne Vizitu Kaŝmiro

"Patro, mi volas inviti Majstron kaj kvar amikojn akompani min al la himalajaj antaŭmontaroj dum mia somera ferio. Ĉu mi rajtas havi ses trajnbiletojn al Kaŝmiro kaj sufiĉe da mono por kovri niajn vojaĝkostojn?"

Kiel mi atendis, Patro ridis elkore. "Jen la tria fojo, ke vi rakontas al mi la saman sensencaĵon. Ĉu vi ne faris similan peton lastan someron, kaj la jaron antaŭe? En la lasta momento, Sri Yukteswarji rifuzas iri."

"Estas vere, Patro; mi ne scias kial mia guroo ne donos al mi sian definitivan vorton pri Kaŝmiro. **20- 1** Sed se mi diros al li, ke mi jam akiris la enirpermesilojn de vi, iel mi pensas, ke ĉi-foje li konsentos fari la vojaĝon."

Patro tiumomente ne estis konvinkita, sed la sekvan tagon, post kelkaj bonhumoraj mokoĵ, li donis al mi ses biletojn kaj rulon da dek-rupiaj biletoj.

"Mi apenaŭ pensi via teoria vojaĝo bezonoj tia praktika apogiloj," li rimarkis, "sed ĉi tie ili estas."

Tiun posttagmezon mi montris mian rabaĵon al Sri Yukteswar. Kvankam li ridetis pro mia entuziasmo, liaj vortoj estis nedevigaj: "Mi ŝatus iri; ni vidos." Li faris neniun komenton kiam mi petis lian malgrandan ermitejan disĉiplon, Kanai, akompani nin. Mi ankaŭ invitis tri aliajn amikojn - Rajendra Nath Mitra, Jotin Auddy, kaj unu alian knabon. Nia forirdato estis fiksita por la sekva lundo.

Sabate kaj dimanĉe mi restis en Kalkato, kie geedziĝaj ritoj por kuzino estis celebrataj ĉe mia familia hejmo. Mi alvenis en Serampore kun mia bagaĝo frue lundon matene. Rajendra renkontis min ĉe la pordo de la ermitejo.

"Majstro estas eksteren, piedirado. Li havas rifuzis al iru."

Mi estis same malĝoja kaj obstina. "Mi ne donos al Patro trian ŝancon ridindigi miajn ĥimerajn planojn por Kaŝmiro. Venu; la resto de ni iros ĉiuokaze."

Rajendra konsentis; Mi maldekstre la aŝramo al trovi a servisto. Kanai, Mi sciis, volus ne preni la vojaĝo

sen Majstro, kaj iu estis bezonata por prizorgi la багаĝon. Mi rememoris Behari, antaŭe servisto en mia familia hejmo, kiu nun estis dungita de Serampore-instruisto. Dum mi vigle marŝis, mi renkontis mian guruon antaŭ la kristana preĝejo apud la Juĝejo de Serampore.

"Kie estas vi iras?" Sri Yukteswar-a vizaĝo estis senrideto.

"Sinjoro, mi aŭdas, ke vi kaj Kanai ne faros la vojaĝon, kiun ni planis. Mi serĉas Behari. Vi memoros, ke lastjare li tiel deziris vidi Kaŝmiron, ke li eĉ proponis servi senpage."

"Mi memoras. Tamen, mi ne pensas, ke Behari volos iri." Mi

estis ĉagrenita. "Li nur fervore atendas ĉi tiun ŝancon!"

Mia guruo silente daŭrigis sian promenadon; mi baldaŭ atingis la domon de la lernejestro. Behari, en la korto, salutis min kun amika varmeco, kiu abrupte malaperis tuj kiam mi menciis Kaŝmiron. Kun murmurita vorto de pardonpeto, la servisto forlasis min kaj eniris la domon de sia dunganto. Mi atendis duonhoron, nerveze certigante al mi, ke la prokrasto de Behari estis kaŭzita de preparoj por lia vojaĝo. Fine mi frapis la pordon.

"Behari foriris tra la malantaŭa ŝtuparo antaŭ ĉirkaŭ tridek minutoj," viro informis min. Malforta rideto ŝvebis sur liaj lipoj.

Mi foriris malĝoje, scivolante ĉu mia invito estis tro truda aŭ ĉu la nevidebla influo de la Majstro efikis. Preterpasante la kristanan preĝejon, mi denove vidis mian guruon malrapide iranta al mi. Sen atendi mian raporton, li ekkriis:

"Do Behari volus ne iru! Nun, kio estas via planoj?"

Mi sentis min kiel obstina infano, kiu estas decidita spiti sian majstran patron.

"Sinjoro, mi petos mian onklon pruntedoni al mi sian serviston, Lal Dhari."

"Vidu vian onklon se vi volas," Sri Yukteswar respondis kun rideto. "Sed mi apenaŭ pensas, ke vi ĝuos la viziton."

Timema sed ribelema, mi forlasis mian guruon kaj eniris la Juĝejon de Serampore. Mia patraflanka onklo, Sarada Ghosh, registara advokato, bonvenigis min ame.

„Mi foriras hodiaŭ kun kelkaj amikoj al Kaŝmiro,“ mi diris al li. „Jam de jaroj mi antaŭĝojis pri ĉi tiu vojaĝo al Himalajo.“

"Mi ĝojas por vi, Mukunda. Ĉu estas io, kion mi povas fari por igi vian vojaĝon pli komforta?"

Ĉi tiuj ĝentila vortoj donis mi a lifto de kuraĝigo. "Kara onklo," Mi diris, povus vi eble rezerva

mi via servisto, Lal Ĉu Dhari?

Mia simpla peto havis la efikon de tertremo. Onklo saltis tiel furioze, ke lia seĝo renversiĝis, la paperoj sur la skribotablo flugis en ĉiu direkto, kaj lia pipo, longa, kokostigohava hubloveziko, falis sur la plankon kun granda klako.

“Vi egoisma junulo,” li kriis, tremante de kolero, “kia absurda ideo! Kiu zorgos pri mi, se vi kunprenos mian serviston en unu el viaj plezurekskursoj?”

Mi kaŝis mian surprizon, pripensante ke la subita ŝanĝo de la vizaĝo de mia afabla onklo estis nur unu plia enigmo en tago plene dediĉita al nekomprenebleco. Mia retiriĝo de la juĝeja oficejo estis pli rapida ol digna.

Mi revenis al la ermitejo, kie miaj amikoj estis atendeme kolektitaj. Kreskanta konvinko en mi, ke iu sufiĉa, kvankam treege sekreta, motivo estis malantaŭ la sinteno de la Majstro. Pento kaptis min, ke mi provis malhelpi la volon de mia guroo.

"Mukunda, ĉu vi ne ŝatus resti iom pli longe kun mi?" demandis Sri Yukteswar. "Rajendra kaj la aliaj povas nun iri antaŭen kaj atendi vin en Kalkato. Estos sufiĉe da tempo por kapti la lastan vesperan trajnon forlasantan Kalkaton al Kaŝmiro."

"Sinjoro, Mi ne faru zorgo al iru sen vi," Mi diris funebre.

Miaj amikoj tute ne atentis mian rimarkon. Ili alvokis taksion kaj foriris kun la tuta bagaĝo. Kanai kaj mi sidis kviete ĉe la piedoj de nia guroo. Post duonhoro da komplete silento, la Majstro leviĝis kaj iris al la manĝejo sur la dua etaĝo.

"Kanai, bonvolu servi Mukunda manĝaĝo. Lia trajno folioj baldaŭ."

Leviĝante de mia kovrilseĝo, mi subite ŝanceliĝis pro naŭzo kaj terura kirlada sento en mia stomako. La pika doloro estis tiel intensa, ke mi sentis min abrupte ĵetita en ian perfortan inferon. Palpante blinde al mia guroo, mi kolapsis antaŭ li, atakita de ĉiuj simptomoj de la terura azia ĥolero. Sri Yukteswar kaj Kanai portis min al la salono.

Turmentata de agonio, mi kriis, "Majstro, mi transdonas mian vivon al vi;" ĉar mi kredis, ke ĝi efektive rapide forfluas de la bordo de mia korpo.

Sri Yukteswar meti mia kapo sur lia sinon, karesado mia frunto kun anĝela tenereco.

„Vi nun vidas, kio okazus, se vi estus ĉe la stacidomo kun viaj amikoj,” li diris. „Mi devis zorgi pri vi tiamaniere, ĉar vi elektis dubi mian juĝon pri la vojaĝo je tiu ĉi specifa horo.”

Mi fine komprenis. Ĉar grandaj majstroj malofte trovas konvene malkaŝe montri

siajn kapablojn, hazarda observanto de la tago okazaĵoj volus havi imagita tio ilia sekvenco estis tute natura.

La interveno de mia guro estis tro subtila por esti suspektata. Li ellaboris sian volon per Behari kaj mia Onklo Sarada kaj Rajendra kaj la aliaj tiel diskrete, ke verŝajne ĉiuj krom mi opiniis, ke la situacioj estis logike normalaj.

Ĉar Sri Yukteswar neniam malsukcesis observi siajn sociajn devojn, li instrukiis Kanai-on voki specialiston kaj informi mian onklon.

"Majstro," Mi protestis, "nur vi povas resanigi mi. Mi estas ankaŭ malproksime for por ajna kuracisto."

"Infano, vi estas protektata de la Dia Kompato. Ne zorgu pri la kuracisto; li ne trovos vin en ĉi tiu stato. Vi jam estas resanigita."

Kun la vortoj de mia guro, la turmenta suferado forlasis min. Mi sidiĝis malforte. Kuracisto baldaŭ alvenis kaj ekzamenis min zorge.

"Ŝajnas, ke vi travivis la plej malbonan," li diris. "Mi kunportos kelkajn specimenojn por laboratoriotestoj."

La sekvanta mateno la kuracisto alvenis haste. Mi estis sidante supren, en bona spiritoj.

"Nu, nu, jen vi estas, ridetanta kaj babilanta kvazaŭ vi ne estus havinta proksiman sperton kun la morto." Li milde frapetis mian manon. "Mi apenaŭ atendis trovi vin vivanta, post kiam mi malkovris el la specimenoj, ke via malsano estis azia ĥolero. Vi estas bonŝanca, junulo, havi guruon kun diaj resanigaj povoj! Mi estas konvinkita pri tio!"

Mi konsentis elkore. Dum la kuracisto prepariĝis foriri, Rajendra kaj Auddy aperis ĉe la pordo. La indigno sur iliaj vizaĝoj ŝanĝiĝis al simpatio dum ili ekrigardis la kuraciston kaj poste mian iom palan vizaĝon.

"Ni estis kolera kiam vi ne faris turnu supren kiel konsentis ĉe la Kalkuto trajno. Vi havi estinta malsana?"

„Jes.“ Mi ne povis deteni min de ridado dum miaj amikoj metis la valizojn en la saman angulon, kiun ili okupis hieraŭ. Mi citis: „Estis ŝipo, kiu iris al Hispanio; kiam ĝi alvenis, ĝi revenis !“

La Majstro eniris la ĉambron. Mi permesis al mi konvaleskan liberecon kaj ame kaptis lian manon.

„Guro,“ mi diris, „ekde mia dekdua jaro pluen, mi faris multajn malsukcesajn provojn atingi Himalajon. Mi fine konvinkiĝis, ke sen viaj benoj la Diino Parvatio **20-2** ne akceptos min!"

.....

20-1 : Kvankam Majstro malsukcesis al fari ajna klarigo, lia nevolemo al vizito Kaŝmiro dum tiuj du someroj eble estis antaŭscio, ke la tempo ne estis matura por lia malsano tie (vidu ĉapitron 22).

20-2 : Laŭvorte, "de la montoj." Parvatio, mitologie reprezentita kiel a filino de Himavat aŭ la sankta

ĈAPITRO: 21

Ni Vizitu Kaŝmiro

"Vi estas sufiĉe forta nun por vojaĝi. Mi akompanos vin al Kaŝmiro," Sri Yukteswar informis min du tagojn post mia mirakla resaniĝo de azia ĥolero.

Tiun vesperon nia grupo de ses homoj surveturis norden. Nia unua trankvila haltejo estis ĉe Simla, reĝina urbo ripozanta sur la trono de himalajaj montetoj. Ni promenis sur la krutaj stratoj, admirante la mirindajn vidojn.

"Anglaj fragoj vendeblas," kriis maljunulino, kaŭrante en pitoreska malferma foirejo .

Majstro scivolis pri la strangaj malgrandaj ruĝaj fruktoj. Li aĉetis korbon plenan kaj ofertis ĝin al Kanai kaj mi, kiuj estis proksime. Mi gustumis unu beron sed rapide kraĉis ĝin sur la teron.

"Sinjoro, kio a acida frukto! Mi povus neniam kiel fragoj!"

Mia gurunio ridis. "Ho, vi ŝatos ilin - en Ameriko. Ĉe vespermanĝo tie, via gastigantino servos ilin kun sukero kaj kremo. Post kiam ŝi pistos la berojn per forko, vi gustumos ilin kaj diros: 'Kiaj bongustaj fragoj!' Tiam vi memoros ĉi tiun tagon en Simla."

La prognozo de Sri Yukteswar malaperis el mia menso, sed reaperis tie multajn jarojn poste, baldaŭ post mia alveno en Ameriko. Mi estis gasto ĉe la hejmo de Sino Alice T. Hasey (Fratino Yogmata) en Okcidenta Somerville, Masaĉuseco. Kiam deserto de fragoj estis metita sur la tablon, mia gastigantino prenis sian forkon kaj pistis miajn berojn, aldonante kremon kaj sukeron. "La frukto estas sufiĉe acida; mi pensas, ke vi ŝatos ĝin tiel preparita," ŝi rimarkigis.

Mi prenis plenbuŝon. "Kiaj bongustaj fragoj!" mi ekkriis. Tuj la antaŭdiro de mia gurunio en Simla eliris el la senfunda kaverno de memoro. Estis mirige rimarki, ke antaŭ longe la Dio-agordita menso de Sri Yukteswar senteme detektis la programon

de karmaj eventoj vagantaj en la etero de estonteco.

Nia grupo baldaŭ forlasis Simla-n kaj surveturis al Rawalpindi. Tie ni luis grandan landaŭon, tiratan de du ĉevaloj, per kiu ni komencis septagan vojaĝon al Srinagar, la ĉefurbo de Kaŝmiro. La dua tago de nia norden iranta vojaĝo montris al ni la veran himalajan vastecon. Dum la feraj radoj de nia kaleŝo knaris laŭ la varmegaj, ŝtonaj vojoj, ni estis ravitaj de ŝanĝiĝantaj vidaĵoj de monta grandiozeco.

"Sinjoro," Auddy diris al Majstro, "Mi estas multe ĝuante ĉi tiuj glora scenoj en via sankta kompanio."

Mi sentis korbato de plezuro pro la aprezo de Auddy, ĉar mi agis kiel gastiganto dum ĉi tiu vojaĝo. Sri Yukteswar kaptis mian penson; li turnis sin al mi kaj flustris:

"Ne flatu vin; Auddy tute ne estas tiel ravita de la pejzaĝo kiel de la perspektivo forlasi nin sufiĉe longe por fumi cigaredon."

Mi estis ŝokita. "Sinjoro," mi diris mallaŭte, "bonvolu ne rompi nian harmonion per ĉi tiuj malagrablaj vortoj. Mi apenaŭ povas kredi, ke Auddy sopiras fumi." **21-1** Mi rigardis timeme mian kutime neregebla guro.

"Bone; mi ne diros ion ajn al Auddy." Majstro ridetis. "Sed vi baldaŭ vidos, kiam la landaŭo haltos, ke Auddy rapide kaptas sian okazon."

La kaleŝo alvenis al malgranda karavanejo. Dum oni kondukis niajn ĉevalojn por trinki ilin, Auddy demandis: "Sinjoro, ĉu vi kontraŭas se mi rajdos iom da tempo kun la ŝoforo? Mi ŝatus iom da aero ekstere."

Sri Yukteswar donis permeso, sed rimarkis al mi, "Li volas freŝa fumo kaj ne freŝa aero."

La landaŭo daŭrigis sian bruan marŝadon sur la polvokovritaj vojoj. La okuloj de la Majstro briletis; li instrukciis min: "Etendu vian kolon tra la kaleŝpordo kaj vidu, kion Auddy faras per la aero."

Mi obeis, kaj miregis vidante Auddy-on elspirantan ringojn da cigaredfumo. Mia ekrigardo al Sri Yukteswar estis pardonpeta.

"Vi pravas, kiel ĉiam, sinjoro. Auddy ĝuas pufon kune kun panoramo." Mi supozis, ke mia amiko ricevis donacon de la taksiisto; mi sciis, ke Auddy ne kunportis cigaredojn el Kalkato.

Ni daŭrigis sur la labirinta vojo, ornamita de vidaĵoj de riveroj, valoj, krutaj rokoj kaj multnombraj montaraj tavoloj. Ĉiunokte ni haltis en rustikaj gastejoj kaj mem preparis nian manĝaĵon. Sri Yukteswar aparte zorgis pri mia dieto, insistante, ke mi trinku limeosukon ĉe ĉiuj manĝoj. Mi ankoraŭ estis malforta, sed ĉiutage pliboniĝis, kvankam la raslanta kaleŝo estis strikte desegnita por malkomforto.

Ĝojaj antaŭĝojoj plenigis niajn korojn dum ni alproksimiĝis al centra Kaŝmiro, paradiza lando de lotusaj lagoj, flosantaj ĝardenoj, gajaj baldakenaj domboatoj, la multponta rivero Jhelum, kaj florkovritaj paŝtejoj, ĉio ĉirkaŭita de la himalaja majesto. Nia aliro al Srinagar estis tra

avenuo de altaj, bonvenigaj arboj. Ni luis ĉambrojn en duetaĝa gastejo preteratentanta la noblajn montetojn. Neniu fluanta akvo estis havebla; ni ĉerpis nian provizon de proksima puto. La somera vetero estis ideala, kun varmaj tagoj kaj iomete malvarmaj noktoj.

Ni pilgrimis al la antikva templo de Sūami Śankara en Srinagar. Rigardante la ermitejon sur la montopinto, kiu staris aŭdace kontraŭ la ĉielo, mi falis en ekstazan trancon. Vizio aperis pri domego sur montetopinto en malproksima lando. La majesta aŝramo de Śankara antaŭ mi transformiĝis en la strukturon, kie, jarojn poste, mi establis la ĉefsidejon de la Memrealiga Kunularo en Usono. Kiam mi unue vizitis Los-Anĝeleson kaj vidis la grandan konstruaĵon sur la kresto de Monto Vaŝingtono, mi tuj rekonis ĝin el miaj pasintaj vizioj en Kaŝmiro kaj... aliloke.

Kelkaj tagoj en Srinagar; poste al Gulmarg ("montaraj padoj de floroj"), altigita je ses mil futoj. Tie mi havis mian unuan rajdadon sur granda ĉevalo. Rajendra surrajdis malgrandan trotĉevalon, kies koro brulis pro ambicio por rapideco. Ni kuraĝis eniri la tre krutan Khilanmarg; la pado kondukis tra densa arbaro, abunda je arbfungoj, kie la nebulo-kovritaj vojetoj ofte estis danĝeraj. Sed la besteto de Rajendra neniam permesis al mia tro granda rajdbesto momenton da ripozo, eĉ ĉe la plej danĝeraj kurboj. Pluen, pluen, senlace venis la ĉevalo de Rajendra, indiferenta pri ĉio krom la ĝojo de la konkurado.

Nian streĉan vetkuron rekompencis impresa vidaĵo. Por la unua fojo en ĉi tiu vivo, mi rigardis en ĉiuj direktoj la sublimajn neĝkovritajn Himalaĵojn, kuŝantajn etaĝojn post etaĝoj kiel siluetoj de grandegaj blankaj ursoj. Miaj okuloj festenis ĝoje pri senfinaj etendaĵoj de glaciaj montoj kontraŭ suna blua ĉielo.

Mi ruliĝis gaje kun miaj junaj kunuloj, ĉiuj portantaj paltojn, sur la brilantaj blankaj deklivoj. Dum nia malsupreniro ni vidis malproksime vastan tapiŝon de flavaj floroj, tute transfigurante la malgajajn montetojn.

Niaj sekvaj ekskursoj estis al la famaj reĝaj "plezurĝardenoj" de la imperiestro Jehangir, ĉe Shalimar kaj Nishat Bagh. La antikva palaco ĉe Nishat Bagh estas konstruita rekte super natura akvofalo. Rapidante malsupren de la montoj, la torento estas reguligita per inĝeniaj aparatoj por flui super buntaj terasoj kaj ŝpruci en fontanojn meze de la brilaj florbedoj. La rivereto ankaŭ eniras plurajn el la palacaj ĉambroj, finfine faligante feece en la lagon sube. La grandegaj ĝardenoj estas tumultaj kun koloraj rozoj de dekduo da nuancoj, antirenoj, lavendo, trikoloretoj, papavoj. Unu smeraldo enfermantaj skizo estas donita de simetria vicoj de *ĉinars*, **21-2** cipresoj, ĉerizarboj; preter ili staras la blankaj severejoj de Himalaĵo.

Kaŝmiraj vinberoj estas konsiderataj malofta bongustaĵo en Kalkato. Rajendra, kiu promesis al si veran festenon atingante Kaŝmiron, seniluziiĝis trovante tie neniujn grandajn vitejojn. De tempo al tempo mi ŝerce mokis lin pro lia senbaza antaŭĝojo.

“Ho, mi fariĝis tiel sata de vinberoj, ke mi ne povas marŝi!” mi dirus. “La nevideblaj vinberoj fermentas en mi!” Poste mi aŭdis, ke dolĉaj vinberoj kreskas abunde en Kabulo, okcidente de Kaŝmiro. Ni konsolis nin per glaciaĵo farita el *rabri*, tre kondensita lakto, kaj

aromigita kun tuta pistako nuksoj.

Ni faris plurajn ekskursojn en la *ŝikaroj* aŭ domboatoj, ombritaj de ruĝe broditaj baldakenoj, kurantaj laŭlonge de la komplikaj kanaloj de la Lago Dal, reto de kanaloj kiel akveca araneaĵo. Ĉi tie la multaj flosantaj ĝardenoj, krude improvizitaj el ŝtipoj kaj tero, frapas onin per miro, tiel malkonvena estas la unua vido de legomoj kaj melonoj kreskantaj meze de vastaj akvoj. Foje oni vidas kamparanon, malŝatante esti "enradikiĝinta al la grundo", trenantan sian kvadratan "terpecon" al nova loko en la multfingra lago.

En ĉi tiu fama valo oni trovas epitomon de ĉiuj belecoj de la tero. La Damo de Kaŝmiro estas montkronita, laggirlanda, kaj florkovrita. En pli postaj jaroj, post kiam mi turneis multajn malproksimajn landojn, mi komprenis kial Kaŝmiro ofte estas nomata la plej pitoreska loko de la mondo. Ĝi posedas iujn el la ĉarmoj de la Svisaj Alpoj, kaj de Loch Lomond en Skotlando, kaj de la belegaj anglaj lagoj. Usona vojaĝanto en Kaŝmiro trovas multon, kio memorigas lin pri la kruda grandiozezo de Alasko kaj de Pikes Peak proksime de Denver.

Kiel partoprenantoj en konkurso pri beleco, mi proponas kiel unuan premion aŭ la belegan vidon de Ŝoĉimilko en Meksiko, kie montoj, ĉielo kaj popoloj spegulas sin en sennombraj akvovojoj meze de la ludemaj fiŝoj, aŭ la juvelsimilajn lagojn de Kaŝmiro, gardatajn kiel belaj junulinoj de la severa gvatado de Himalajo. Ĉi tiuj du lokoj elstaras en mia memoro kiel la plej belaj lokoj sur la tero.

Tamen mi ankaŭ estis miregigita kiam mi unue vidis la mirindaĵojn de Nacia Parko Yellowstone kaj de la Granda Kanjono de Kolorado, kaj de Alasko. La Parko Yellowstone estas eble la sola regiono kie oni povas vidi sennombrajn gejserojn ŝprucantajn alten en la aeron, funkciante jaron post jaro kun horloĝa reguleco. Ĝiaj opalaj kaj safiraj lagetoj kaj varmaj sulfuraj fontoj, ĝiaj ursoj kaj sovaĝaj bestoj, memorigas al oni, ke ĉi tie la Naturo lasis specimenon de sia plej frua kreaĵo. Veturante pluen... la vojoj de Vajomingo al la "Diabla Farbopoto" el varmega bobelanta koto, kun gorgantaj fontoj, vaporaj fontanoj kaj ŝprucantaj gejseroj en ĉiuj direktoj, mi emas diri, ke Yellowstone meritas specialan premion pro unikeco.

La antikvaj majestaj sekvojoj de Yosemite, etdante siajn grandegajn kolonojn malproksimen en la nesondeblan ĉielon, estas verdaj naturaj katedraloj desegnitaj kun dia lerteco. Kvankam ekzistas mirindaj akvofaloj en la Oriento, neniuj egalas la torentan belecon de Niagaro proksime al la kanada limo. La Mamutaj Kavernoj de Kentukio kaj la Carlsbad Kavernoj en Nov-Meksiko, kun buntaj glacipendaŝsimilaj formacioj, estas impresaj fabelolandoj. Iliaj longaj pingloj de stalaktitaj spajroj, pendantaj de kavernoj... plafonoj kaj spegulita en subtera akvoj, nuna a ekrigardo de alia mondoj kiel ŝatata de homo.

La plejmulto el la hinduoj de Kaŝmiro, mondfamaj pro sia beleco, estas tiel blankaj kiel eŭropanoj kaj havas similajn trajtojn kaj ostostrukturon; multaj havas bluajn

okulojn kaj blondajn harojn. Vestitaj per okcidentaj vestaĵoj, ili aspektas kiel usonanoj. La malvarma Himalajo protektas la kaŝmiranojn de la sufoka suno kaj konservi ilia lumo haŭtkoloroj. Kiel unu vojaĝoj al la suda kaj tropika latitudoj de Hindio, li trovas iom post iom, ke la homoj fariĝas pli kaj pli malhelaj.

Post pasigado de feliĉaj semajnoj en Kaŝmiro, mi estis devigita reveni al Bengalio por la aŭtuna semestro de Serampore College. Sri Yukteswar restis en Srinagar, kun Kanai kaj Auddy. Antaŭ mia foriro, Majstro sugestis, ke lia korpo estos elmetita al suferado en Kaŝmiro.

„Sinjoro, vi aspektas bonege,” mi protestis.

„Ekzistas ŝanco, ke mi eĉ forlasos ĉi tiun

teron.”

„Guruji!” mi falis al liaj piedoj kun peteganta gesto. „Bonvolu promesi, ke vi ne forlasos vian korpon nun. Mi estas tute nepreta daŭrigi sen vi.”

Sri Yukteswar silentis, sed ridetis al mi tiel komplate, ke mi sentis min trankviligita. Malvolonte mi forlasis lin.

"Majstro danĝere malsana." Ĉi tiu telegramo de Auddy atingis min baldaŭ post mia reveno al Serampore.

„Sinjoro,” mi panike telegramis al mia guruo, „mi petis vian promeson ne forlasi min. Bonvolu konservi vian korpon; alie, mi ankaŭ mortos.”

"Estu ĝi kiel vi deziro." Ĉi tio estis Sri Yukteswar-a respondo de Kaŝmiro.

Letero de Auddy alvenis post kelkaj tagoj, informante min, ke la Majstro resaniĝis. Kiam li revenis al Serampore dum la sekvaj du semajnoj, mi malĝoje trovis, ke la korpo de mia guruo reduktita al duono de sia kutima pezo.

Bonŝance por lia disĉiploj, Sri Yukteswar bruligita multaj de ilia pekoj en la fajro de lia severa febro en Kaŝmiro. La metafizika metodo de fizika transdono de malsano estas konata al tre progresintaj jogistoj. Forta viro povas helpi pli malfortan per helpo porti lian pezan ŝarĝon; a spirita superhomo kapablas minimumigi la fizikajn aŭ mensajn ŝarĝojn de siaj disĉiploj per dividado de la karmo de iliaj pasintaj agoj. Same kiel riĉulo perdas iom da mono kiam li pagas grandan ŝuldon por sia malŝparema filo, kiu tiel estas savita de seriozaj sekvoj de sia propra malsaĝeco, tiel majstro volonte oferas parton de sia korpa riĉeco por mildigi la mizeron de la disĉiploj. **21-3**

Per sekreta metodo, la jogisto unuigas sian menson kaj astralan veturilon kun tiuj de suferanta individuo; la malsano transdoniĝas, tute aŭ parte, al la korpo de la sanktulo. Rikoltinte Dion sur la fizika kampo, majstro jam ne plu zorgas pri tio, kio okazas al tiu materia formo. Kvankam li eble permesas al ĝi registri certan malsanon por mildigi aliajn, lia menso neniam estas trafita; li konsideras sin bonŝanca povi doni tian helpon.

La fervorulo, kiu atingis finan savon en la Sinjoro, trovas, ke lia korpo plene plenumis sian celon; li tiam povas uzi ĝin laŭ iu ajn maniero, kiun li opinias taŭga. Lia laboro en la mondo estas mildigi la malĝojojn de la homaro, ĉu per spiritaj rimedoj, ĉu per intelekta konsilo, ĉu per voloforto, ĉu per fizika transdono de malsano. Eskapante al la superkonscio kiam ajn li deziras, majstro povas resti indiferenta pri fizika sufero; kelkfoje li

elektas stoike elteni korpan doloron, kiel ekzemplon al disĉiploj. Surmetante la malsanojn de aliaj, jogisto povas kontentigi, por ili, la karman leĝon de kaŭzo kaj efiko. Ĉi tiu leĝo estas mekanike aŭ matematike efika; ĝia funkciado povas esti science manipulita de homoj de dia saĝo.

La spirita leĝo ne postulas, ke majstro malsaniĝu kiam ajn li resanigas alian personon. Resaniĝoj ordinare okazas per la scio de la sanktulo pri diversaj metodoj de tuja kuraco. en kiu ne vundita al la spirita resanigisto estas implikita. Sur malofta okazoj, tamen, a majstro, kiu deziras multe akceli la evoluon de siaj disĉiploj, povas tiam libervole ellabori sur sian propran korpon grandan kvanton de ilia nedezirinda karmo.

Jesuo signifis sin kiel elaĉeton pro la pekoj de multaj. Kun siaj diaj povoj, **21-4** lia korpo neniam povus esti submetita al morto per krucumo se li ne volonte kunlaborus kun la subtila kosma leĝo de kaŭzo kaj efiko. Li tiel prenis sur sin la sekvojn de la karmo de aliaj, precipe tiu de siaj disĉiploj. Tiamaniere ili estis tre purigitaj kaj taŭgaj por ricevi la ĉieestan konscion, kiu poste descendis sur ilin.

Nur mem-realigita majstro povas transdoni sian vivoforton, aŭ transporti en sian propran korpon la malsanojn de aliaj. Ordinara homo ne povas uzi ĉi tiun jogan metodon de kuracado, nek estas dezirinde, ke li faru tion; ĉar nefortika fizika instrumento estas malhelpo al Dia meditado. La hinduaj skribaĵoj instruas, ke la unua devo de homo estas teni sian korpon en bona stato; alie lia menso ne povas resti fiksita en devota koncentriĝo.

Tre forta menso, tamen, povas transcendi ĉiujn fizikajn malfacilaĵojn kaj atingi Dian realigon. Multaj sanktuloj ignoris malsanojn kaj sukcesis en sia dia serĉado. Sankta Francisko de Asizo, grave trafita de malsanoj, resanigis aliajn kaj eĉ revivigis mortintojn.

Mi konis hindan sanktulon, kies duono de la korpo iam estis putra pro ulceretoj. Lia diabeta stato estis tiel akra, ke sub ordinaraj kondiĉoj li ne povis sidi senmove samtempe dum pli ol dek kvin minutoj. Sed lia spirita aspiro estis nemalhavebla. "Sinjoro," li preĝis, "ĉu Vi venu en mia rompita templo?" Kun senĉesa voloregado, la sanktulo iom post iom kapablis sidi ĉiutage en la lotusa pozo dum dek ok kontinuaj horoj, sorbita de la ekstaza tranco.

"Kaj," li diris al mi, "post tri jaroj, mi trovis la Senfinan Lumon flamanta en mia frakasita formo. Ĝojante pri la ĝoja splendo, mi forgesis la korpon. Poste mi vidis, ke ĝi fariĝis tuta per la Dia Kompato."

Historia resaniĝa okazaĵo koncernas reĝon Baber (1483-1530), fondinton de la mogola imperio en Hindio. Lia filo, princo Humayun, estis morte malsana. La patro preĝis kun turmenta persistemo, ke li ricevu la malsanon, kaj ke lia filo estu savita. Post kiam ĉiuj kuracistoj rezignis esperon, Humayun resaniĝis. Baber tuj malsaniĝis

kaj mortis pro la sama malsano, kiu trafis lian filon. Humayun sukcedis Baber kiel imperiestro de Hindustano.

Multaj homoj imagas, ke ĉiu spirita majstro havas, aŭ devus havi, la sanon kaj forton de Sandow. La supozo estas senbaza. A malsana korpo faras ne indiki tio a guroo estas ne en tuŝo

kun diaj povoj, ne pli ol dumviva sano nepre indikas internan lumon. La stato de la fizika korpo, alivorte, ne rajtas esti testo por majstro. Liaj distingaj kvalifiko devas esti serĉataj en lia propra domajno, la spirita.

Multaj konfuzitaj serĉantoj en la Okcidento erare pensas, ke elokventa parolanto aŭ verkisto pri metafiziko devas esti majstro. La riŝoj, tamen, atentigis, ke la decida testo de majstro estas la kapablo de homo eniri laŭvole la senspiran staton kaj konservi la nerompitan *samadhi* de *nirbikalpa* . **21-5** Nur per ĉi tiuj atingoj homo povas pruvi, ke li "majstris" *majaon* aŭ la dualisman Kosman Iluzion. Li sole povas diri el la profundoj de konscio: " *Ekam sat* ," - "Nur Unu ekzistas."

„La *Vedaj* deklaras, ke la senscia homo, kiu kontentiĝas per la plej eta distingo inter la individua animo kaj la Supera Memo, estas eksponita al danĝero,” skribis Ŝankara, la granda monisto. „Kie ekzistas dueco pro nescio, oni vidas ĉion kiel apartan de la Memo. Kiam ĉio estas vidata kiel la Memo, tiam ne ekzistas eĉ atomo krom la Memo...”

"Kiel baldaŭ kiel la scio de la Realeco havas elrisortita supren, tie povas esti ne fruktoj de pasinteco agoj spertebla, pro la nerealeco de la korpo, same kiel ne povas esti sonĝo post vekiĝo."

Nur grandaj guruoj kapablas supozi la karmon de disĉiploj. Sri Yukteswar ne suferus en Kaŝmiro krom se li ricevus permeson de la Spirito en si por helpi siajn disĉiplojn laŭ tiu stranga maniero. Malmultaj sanktuloj estis iam pli senteme ekipitaj per saĝo por plenumi diajn ordonojn ol mia Dio-agordita Majstro.

Kiam Mi kuraĝis a malmultaj vortoj de simpatio super lia malgrasigita figuro, mia guroo diris gaje:

"Ĝi havas siajn bonajn flankojn; mi nun kapablas surmeti kelkajn malgrandajn *ganĝiojn* (subĉemizojn), kiujn mi ne portis de jaroj!"

Aŭskultante la gajan ridon de la Majstro, mi memoris la vortojn de Sankta Francisko de Sales: "Sanktulo, kiu estas malĝoja, estas malĝoja sanktulo!"

.....

21-1 : Ĝi estas a marko de malrespekto, en Hindio, al fumo en la ĉeesto de onies pliaĝuloj kaj

superuloj. 21-2: La orienta platano..

21-3 : Multaj Kristana sanktuloj, inkluzive de Tereza Neumann (vidu ĉapitro 39), estas konata kun la metafizika translokigo de malsano.

21-4 : Kristo diris, nur antaŭe li estis gvidita for al esti krucumita: "Pensu vi tio Mi ne povas nun preĝi al mia Patro, kaj li devas nuntempe doni mi pli ol dek du legioj de anĝeloj? Sed kiel tiam devas la skribaĵoj esti plenumita, tio tiel ĉu ĝi devas esti?" - *Mateo* 26:53-54.

21-5 : Vidu ĉapitroj 26, 43 *notoj* .

ĈAPITRO: 22

La Koro De A Ŝtono Bildo

"Kiel lojala hindua edzino, mi ne volas plendi pri mia edzo. Sed mi sopiras vidi lin deturniĝi de siaj materialismaj vidpunktoj. Li ĝuas moki la bildojn de sanktuloj en mia meditatĉambro."

Kara frato, Mi havi profunda kredo tio vi povas helpo lin. Volo vi?"

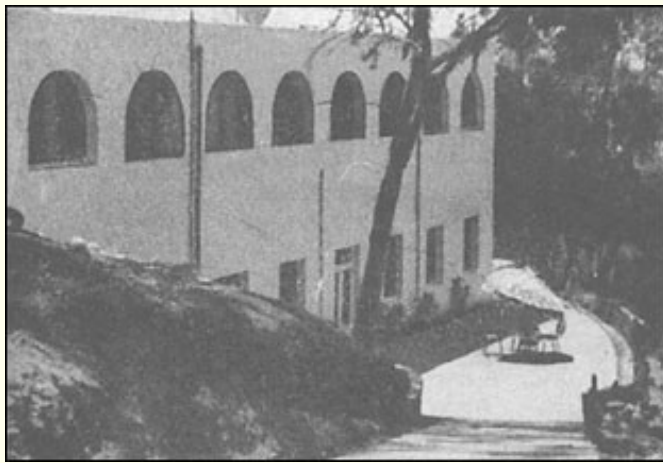
Mia plej aĝa fratino Roma petege rigardis min. Mi faris mallongan viziton al ŝia hejmo en Kalkato sur Girish Vidyaratna Lane. Ŝia petego kortuŝis min, ĉar ŝi ekzercis profundan spiritan influon dum mia frua vivo, kaj ame provis plenigi la malplenon lasitan en la familia rondo pro la morto de Patrino.

„Kara fratino, kompreneble mi faros ĉion eblan.“ Mi ridetis, fervora forigi la klare videblan melankolion sur ŝia vizaĝo, kontraste al ŝia kutima trankvila kaj gaja esprimo.

Roma kaj mi sidis iom da tempo en silenta preĝo por gvido. Unu jaron antaŭe, mia fratino petis min inicii ŝin en *Krija Jogo*, en kiu ŝi faris rimarkindan progreson.

Inspiro kaptis min. "Morgaŭ," mi diris, "mi iros al la templo Dakshineswar. Bonvolu veni kun mi, kaj persvadi vian edzon akompani nin. Mi sentas, ke en la vibroj de tiu sankta loko, Dia Patrino tuŝos lian koron. Sed ne malkaŝu nian celon per la deziro, ke li iru."

Fratino konsentis espereme. Tre frue la sekvan matenon mi ĝojis trovi, ke Roma kaj ŝia edzo estis en preteco por la vojaĝo. Kiel nia hackney kaleŝo raslis laŭlonge Supra Ringa Vojo direkte al Dakŝinesvaro, mia bofrato, Satish Ĉandra Bose, amuzita sin mem per mokado de spiritaj guruoj de la pasinteco, estanteco kaj estonteco. Mi rimarkis, ke Roma kviete ploris.

Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj, Sano Diego, Kalifornio

Mi stari kun mia du fratinoj, Romao (ĉe maldekstre) kaj Nalini

Mia fratino Uma, kiel a juna knabino

„Fratino, kuraĝiĝu!“ mi flustris. „Ne donu al via edzo la kontenton kredi, ke ni prenas lian mokadon serioze.“

“Mukunda, kiel vi povas admiri senvalorajn ĉarlatantojn?” Satish diris. “Eĉ la aspekto de sadhuo estas abomeninda. Li estas aŭ tiel maldika kiel skeleto, aŭ tiel malsankte dika kiel elefanto!”

Mi kriis pro rido. Mia bonkora reago ĝenis Satish-on; li retiriĝis en malafablan silenton. Kiam nia taksio eniris la terenon de Dakshineswar, li ridetis sarkasme.

"Ĉi tio ekskurso, Mi supozu, estas a skemo al reformo mi?"

Kiam mi forturniĝis sen respondo, li kaptis mian brakon. "Juna S-ro Monk," li diris, "ne forgesu fari taŭgajn aranĝojn kun la templaj aŭtoritatoj por provizi nian tagmanĝon."

"Mi nun iros mediti. Ne zorgu pri via tagmanĝo," mi respondis akre. "Dia Patrino zorgos pri ĝi."

"Mi ne fidus Dia Patrino fari eĉ unu aferon por mi. Sed mi ja tenas vin respondeca pri mia manĝaĵo." La tono de Satish estis minaca.

Mi iris sola al la kolonhava halo, kiu frontas la grandan templon de Kali, aŭ Patrino Naturo. Elektante ombran lokon apud unu el la kolonoj, mi aranĝis mian korpon en la lotusan pozon. Kvankam estis nur ĉirkaŭ la sepa horo, la matena suno baldaŭ estus subprema.

La mondo retiriĝis dum mi fariĝis devote sorĉita. Mia menso koncentriĝis pri Diino Kali, kies bildo ĉe Dakshineswar estis la speciala objekto de adorado fare de la granda majstro, Sri. Ramakriŝna Paramhansa. En respondo al lia angora postuloj, la ŝtono bildo de ĉi tio tre

templo havis ofte prenita a vivanta formo kaj konversaciis kun lin.

"Silenta Patrino kun ŝtona koro," mi preĝis, "Vi pleniĝis per vivo laŭ la peto de Via amata fervorulo Ramakriŝna; kial Vi ne ankaŭ atentis la ĝemojn de ĉi tiu sopiranta Via filo ?"

Mia aspiranta fervoro senlime kreskis, akompanata de dia paco. Tamen, kiam kvin horoj pasis, kaj la Diino, kiun mi interne bildigis, ne respondis, mi sentis min iom senkuraĝigita. Iafoje estas provo de Dio prokrasti la plenumon de preĝoj. Sed Li fine aperas al la persista fervorulo en kia ajn formo, kiun li konsideras kara. Fervora kristano vidas Jesuon; hinduo rigardas Kriŝnon, aŭ la Diinon Kali, aŭ vastiĝantan Lumon, se lia adorado prenas nepersonan turnon.

Kontraŭvole mi malfermis miajn okulojn, kaj vidis, ke la pordoj de la templo estis ŝlositaj de pastro, laŭ tagmeza kutimo. Mi leviĝis de mia izolita sidloko sub la malferma, tegmentita halo, kaj paŝis en la korton. Ĝia ŝtona planko brulis sub la tagmeza suno; miaj nudaj piedoj estis dolore bruligitaj.

„Dia Patrino,“ mi silente protestis, „Vi ne venis al mi en vizio, kaj nun Vi estas kaŝita en la templo malantaŭ fermitaj pordoj. Mi volis hodiaŭ oferti specialan preĝon al Vi nome de mia bofrato.“

Mia interna peto estis tuj agnoskita. Unue, ĉarma malvarma ondo descendis super mian dorson kaj sub miajn piedojn, forpelante ĉian malkomforton. Tiam, al mia miro, la templo fariĝis tre pligrandigita. Ĝia granda pordo malrapide malfermiĝis, rivelante la ŝtonan figuron de la Diino Kali.

Iom post iom ĝi ŝanĝiĝis en vivantan formon, ridetante kapjesante salutante, ravante min per nepriskribebla ĝojo. Kvazaŭ per mistika injektilo, la spiro estis retirita el miaj pulmoj; mia korpo fariĝis tre senmova, kvankam ne inerta.

Sekvis ekstaza pligrandigo de konscio. Mi povis klare vidi plurajn mejlojn trans la rivero Gango maldekstre, kaj preter la templo en la tutan kvartalon de Dakshineswar. La muroj de ĉiuj konstruaĵoj travideble brilis; tra ili mi observis homojn promenantajn tien kaj reen trans malproksimaj akreoj.

Kvankam mi estis senspira kaj mia korpo en strange kvieta stato, tamen mi povis libere movi miajn manojn kaj piedojn. Dum kelkaj minutoj mi eksperimentis fermi kaj malfermi miajn okulojn; en ambaŭ statoj Mi vidis klare la tutan panoramon de Dakŝinesvar.

Spirita vido, rentgen-simila, penetras en ĉian materion; la dia okulo estas centro ĉie, cirkonferenco nenie. Mi denove komprenis, starante tie en la suna korto, ke kiam la homo ĉesas esti malŝparema infano de Dio, sorbita en fizika mondo efektive revo, senbaza kiel veziko, li reheredas siajn eternajn sferojn. Se "eskapismo" estas bezono de la homo, konvulsia en lia mallarĝa personeco, ĉu iu ajn eskapo povas kompariĝi

kun la majesto de ĉieesteco?

En mia sankta sperto ĉe Dakŝinesvaro, la nur eksterordinare- pligrandigita objektoj estis la

templo kaj la formo de la Diino. Ĉio alia aperis en siaj normalaj dimensioj, kvankam ĉiu estis enfermita en a aŭreolo de milda helblanka, blua, kaj pastelaj ĉielarko nuancoj. Mia korpo ŝajnis al esti de etera substanco, preta al ŝvebi Plene konscia de mia materia ĉirkaŭaĵo, mi rigardis ĉirkaŭen kaj faris kelkajn paŝojn sen ĝeni la kontinuecon de la feliĉega vizio.

Malantaŭ la templomuroj mi subite ekvidis mian bofraton, dum li sidis sub la dornaj branĉoj de sankta *bel-* arbo. Mi povis senpene distingi la direkton de liaj pensoj. Iom levita sub la sankta influo de Dakshineswar, lia menso tamen havis malafablajn pripensojn pri mi. Mi turnis min rekte al la gracia formo de la Diino.

“Dia Patrino,” mi preĝis, “ĉu Vi ne spirite ŝanĝos la edzon de mia

fratino?” La bela figuro, ĝis nun silenta, fine parolis: “Via deziro estas

plenumita!”

Mi rigardis feliĉe Satish-on. Kvazaŭ instinkte konscia, ke iu spirita potenco agas, li leviĝis indigne de sia sidloko sur la tero. Mi vidis lin kuri malantaŭ la templon; li alproksimiĝis al mi, skuante sian pugnon.

La ĉioampleksanta vizio malaperis. Mi jam ne povis vidi la gloran Diinon; la tura templo reduktiĝis al sia ordinara grandeco, sen sia travidebleco. Denove mia korpo ŝvitiĝis sub la furiozaj sunradioj. Mi saltis al la ŝirmejo de la kolonhava halo, kie Satish kolere persekutis min. Mi rigardis mian horloĝon. Estis la unua horo; la dia vizio daŭris horon.

„Vi eta stultulo,” ekbalbutis mia bofrato, „vi sidis tie krucgamba kaj strab-okula dum ses horoj. Mi iris tien kaj reen observante vin. Kie estas mia manĝaĵo? Nun la templo estas fermita; vi ne informis la aŭtoritatojn; ni restas sen tagmanĝo!”

La ĝojo, kiun mi sentis pro la ĉeesto de la Diino, ankoraŭ vibris en mia koro. Mi kuraĝiĝis ekkrii: “Dia Patrino nutros nin!”

Satish estis ekster si pro kolero. “Unufoje por ĉiam,” li kriis, “mi ŝatus vidi vian Dian Patrino doni al ni manĝaĵon ĉi tie sen antaŭaj aranĝoj!”

Lia vortoj estis apenaŭ eldirita kiam a templo pastro krucita la korto kaj aliĝis nin.

„Filo,” li alparolis min, „mi observis vian vizaĝon serene brilantan dum horoj da meditado. Mi vidis la alvenon de via grupo ĉi-matene, kaj sentis deziron flankenmeti sufiĉe da manĝaĵo por via tagmanĝo. Estas kontraŭ la templaj reguloj nutri tiujn, kiuj ne petas tion anticipe, sed mi faris escepton por vi.”

Mi dankis lin, kaj rigardis rekte en la okulojn de Satish. Li ruĝiĝis pro emocio,

mallevigante sian rigardon en silenta pento. Kiam oni servis al ni abundan manĝon, inkluzive de ekstersezonaj mangoj, mi rimarkis, ke la apetito de mia bofrato estis mizera. Li estis konfuzita, plonĝante profunde en la oceanon de pensoj. Sur la revojaĝo al Kalkato, Satish, kun mildigita esprimo,

foje ekrigardis min petege. Sed li ne parolis eĉ unu vorton post la momento kiam la pastro aperis por inviti nin al lunĉo, kvazaŭ rekta respondo al la defio de Satish.

La sekvanta posttagmezo Mi vizitis mia fratino ĉe ŝi hejmo. Ŝi salutis mi ame.

“Kara frato,” ŝi kriis, “kia miraklo! Hieraŭ vespere mia edzo ploris malkaŝe antaŭ mi.

“Amata diino , ' **22-1** li diris, 'Mi estas neesprimeble feliĉa, ke ĉi tiu reforma plano de via frato kaŭzis transformon. Mi malfaros ĉiun malbonon, kiun mi faris al vi. Ekde ĉi-nokte ni uzos nian grandan dormĉambron nur kiel kultadlokon; via malgranda meditatĉambro estos ŝanĝitaj en niajn dormejojn. Mi sincere bedaŭras, ke mi mokis viajn frato. Pro la honta maniero, kiel mi agis, mi punos min mem per ne parolado al Mukunda ĝis mi progresos sur la spirita vojo. Profunde mi serĉos la Dian Patrino de nun plu; iam mi certe devos trovi Ŝin!”

Jarojn poste, mi vizitis mian bofraton en Delhio. Mi estis superfeliĉa rimarkante, ke li havis alte evoluinta en memrealigo, kaj estis benita per la vizio de Dia Patrino. Dum mia restado kun li, mi rimarkis, ke Satish sekrete pasigis la plejparton de ĉiu nokto en dia meditado, kvankam li suferis pro grava malsano, kaj estis okupita dum la tago ĉe lia oficejo.

Venis al mi la penso, ke la vivdaŭro de mia bofrato ne estos longa. Roma certe legis mian menson.

„Kara frato,” ŝi diris, „mi fartas bone, kaj mia edzo estas malsana. Tamen, mi volas sciigi vin, ke kiel sindona hindua edzino, mi estos la unua, kiu mortos. **22-2** Ne longe daŭros antaŭ ol mi forpasos.”

Surprizite de ŝiaj malbonaŭguraj vortoj, mi tamen komprenis ilian pikon de vero. Mi estis en Ameriko kiam mia fratino mortis, ĉirkaŭ jaron post ŝia antaŭdiro. Mia plej juna frato Bishnu poste donis al mi la detalojn.

„Roma kaj Satish estis en Kalkato dum ŝia morto,” Bishnu diris al mi. „Tiun matenon ŝi vestis sin per siaj nuptaj ornamaĵoj.”

“Kial ĉi tio speciala kostumo? Satish demandis.

“Ĉi tiu estas mia lasta tago de servo al vi sur la tero,” respondis Roma. Mallongan tempon poste ŝi havis koratakon. Dum ŝia filo rapidis por helpo, ŝi diris:

“Filo, ne forlasu min. Estas vane; mi estos for antaŭ ol kuracisto povos alveni.’ Dek minutojn poste, tenante la piedojn de sia edzo kun respekto, Roma konscie forlasis sian korpon, feliĉe kaj sen sufero.

"Satish fariĝis tre solema post lia edzino morto," Biŝnuo daŭrigis. "Unu tago li kaj Mi estis

rigardante ĉe a granda ridetanta foto de Romao.

“‘Kial vi ridetas?’ Satish subite ekkriis, kvazaŭ lia edzino ĉeestus. ‘Vi pensas, ke vi estis ruza aranĝante iri antaŭ mi. Mi pruvos, ke vi ne povas longe resti for de mi; baldaŭ mi kuniĝos kun vi.’”

"Kvankam tiutempe Satish plene resaniĝis de sia malsano, kaj ĝuis bonegan sanon, li mortis sen ŝajna kaŭzo baldaŭ post sia stranga rimarko antaŭ la foto."

Tiel profete forpasis mia karega plej aĝa fratino Roma, kaj ŝia edzo Satish - li, kiu ŝanĝiĝis en Dakshineswar de ordinara monda homo al silenta sanktulo.

.....
22-1 : Diino.

22-2 : La Hinduo edzino kredas ĝi estas a signo de spirita antaŭeniro se ŝi mortas antaŭe ŝi edzo, kiel a pruvo de ŝi lojala servo al li, aŭ "mortante en jungilaro."

ĈAPITRO: 23

Mi Ricevi Mia Universitato Grado

"Vi ignoras viajn lernolibajn taskojn pri filozofio. Sendube vi dependas de senlabora 'intuicio' por trapasi la ekzamenojn. Sed se vi ne dediĉos vin pli science, mi certigos, ke vi ne sukcesu en ĉi tiu kurso."

Profesoro DC Ghoshal de la Kolegio Serampore alparolis min severe. Se mi malsukcesus sukcesi lian finan skriban klasĉambran ekzamenon, mi ne rajtus partopreni la decidajn ekzamenojn. Ĉi tiujn formulis la fakultato de la Universitato de Kalkuto, kiu nombras la Kolegion Serampore inter siaj filiigitaj branĉoj. Studento en hindaj universitatoj, kiu malsukcesas en unu fako en la AB-finaloj, devas esti ekzamenita denove en *ĉiuj* siaj fakoj la sekvan jaron.

Miaj instruistoj ĉe la Serampore-Kolegio kutime traktis min afable, ne sen amuzo de amuza toleremo. "Mukunda estas iom tro ebria pro religio." Tiel resumante min, ili takte ŝparis al mi la embarason respondi al klasĉambraj demandoj; ili fidis, ke la finaj skribaj testoj eliminis min el la listo de AB-kandidatoj. La juĝo donita de miaj kunstudantoj esprimiĝis en ilia kromnomo por mi - "Freneza Monaĥo".

Mi faris inĝenian paŝon por nuligi la minacon de Profesoro Ghoshal al mi pri malsukceso en filozofio. Kiam la rezultoj de la finaj testoj estis publike anoncotaj, mi petis samklasanon akompanu min al la studĉambro de la profesoro.

"Venu; mi volas atestanton," mi diris al mia kunulo. "Mi estos tre seniluziigita se mi ne sukcesos superruzi la instruiston."

Profesoro Ghoshal skuis lia kapo post Mi havis demandis kio rangigo li havis donita mia papero.

„Vi ne estas inter la sukcesintoj,” li diris triumfe. Li serĉis tra granda stako sur sia skribotablo. „Via papero tute ne estas ĉi tie; vi malsukcesis, ĉiuokaze, pro neĉeesto ĉe la ekzameno.”

Mi ridetis. "Sinjoro, Mi estis tie. Majo Mi rigardu tra la stako mi mem?"

La profesoro, konfuzita, donis sian permeson; mi rapide trovis mian eseon, kie mi zorge preterlasis ĉian identigan signon krom mian listnumeron. Neavertita de la "ruĝa flago" de mia nomo, la instruisto donis altan takson al miaj respondoj, kvankam ili ne estis ornamitaj per lernolibraj citaĵoj. **23-1**

Travidante mian trukon, li nun tondris, "Pura senhonta bonŝanco!" Li aldonis espereme, "Vi certe malsukcesos en la AB-finaloj."

Por la ekzamenoj en miaj aliaj fakoj, mi ricevis iom da trejnado, precipe de mia kara amiko kaj kuzo, Prabhas Chandra Ghose, **23-2** filo de mia Onklo Sarada. Mi ŝanceliĝis dolore sed sukcese — kun la plej malaltaj eblaj trapasnotoj — tra ĉiuj miaj finaj ekzamenoj.

Nun, post kvar jaroj da universitato, mi rajtis partopreni la AB-ekzamenojn. Tamen, mi apenaŭ atendis utiligi la privilegion. La finaj ekzamenoj de la Serampore-kolegio estis infanludo kompare kun la malfacilaj, kiujn la Universitato de Kalkuto starigus por la AB-grado. Miaj preskaŭ ĉiutagaj vizitoj al Sri Yukteswar lasis al mi malmulte da tempo por eniri la koridorojn de la universitato. Tie estis mia ĉeesto, anstataŭ mia foresto, kiu elvokis ekkriojn de miro de miaj samklasanoj!

Mia kutima rutino estis ekbicikli ĉirkaŭ la naŭa kaj duono matene. En unu mano Mi portis oferon por mia gurunio - kelkajn florojn el la ĝardeno de mia *Panthi*-pensiono. Salutante min afable, la Majstro invitis min al lunĉo. Mi kutime akceptis rapide, ĝoja forigi la penson pri universitato por la tago. Post horoj kun Sri Yukteswar, aŭskultante lian nekompareblan fluon de saĝo, aŭ helpante kun aŝramaj devoj, mi kontraŭvole foriris ĉirkaŭ noktomezo al la *Panthi*. Foje mi restis la tutan nokton kun mia gurunio, tiel feliĉe sorbita de lia konversacio, ke mi apenaŭ rimarkis kiam la mallumo ŝanĝiĝis al tagiĝo.

Unu nokton ĉirkaŭ la dekunua horo, dum mi surmetis miajn ŝuojn 23-3 prepare por la veturo al la pensiono, la Majstro serioze demandis min.

"Kiam komenciĝos viaj AB-ekzamenoj?"

"Post kvin tagoj, sinjoro."

"Mi espero vi estas en preteco por ilin."

Trafikita de alarmo, mi levis unu ŝuon en la aeron. "Sinjoro," mi protestis, "vi scias kiel miaj tagoj pasis kun vi anstataŭ kun la profesoroj. Kiel mi povas prezenti farson per partoprenado en tiuj malfacilaj finaj ekzamenoj?"

La okuloj de Sri Yukteswar estis penetre direktitaj al la miaj. "Vi devas aperi." Lia tono estis malvarme ordonema. "Ni ne devas doni kaŭzon al via patro kaj aliaj parencoj kritiki vian preferon por aŝrama vivo. Nur promesu al mi, ke vi ĉeestos la ekzamenojn; respondu ilin laŭeble plej bone."

Nekontroleblaj larmoj fluis sur mia vizaĝo. Mi sentis, ke la ordono de la Majstro estis nejusta, kaj ke lia intereso estis, milde dirite, malfrua.

„Mi aperos se vi deziras,“ mi diris meze de plorĝemoj. „Sed ne restas tempo por taŭga preparo.“ Sub mia spiro mi murmuris, „Mi plenigos la foliojn per viaj instruoj responde al la demandoj!“

Kiam mi eniris la ermitejon la sekvan tagon je mia kutima horo, mi prezentis mian bukedon kun ia funebra soleneco. Sri Yukteswar ridis pri mia malĝoja mieno.

„Mukunda, ĉu la Sinjoro iam ajn malsukcesigis vin, ĉe ekzameno aŭ

aliloke?“ „Ne, sinjoro,“ mi respondis varme. Dankemaj memoroj

venis en reviviga inundo.

„Ne mallaboremo, sed arda fervoro por Dio malhelpis vin serĉi universitatajn honorojn,“ mia gurunio diris afable. Post silento, li citis: „Unue serĉu la regnon de Dio kaj Lian justecon; kaj ĉio ĉi estos aldonita al vi.“ **23-4**

Por la milfoje, mi sentis miajn ŝarĝojn malpezigitaj en la ĉeesto de la Majstro. Kiam ni finis nian fruan tagmanĝon, li sugestis, ke mi revenu al la *Panthi*.

"Ĉu via amiko, Romesh Chandra Dutt, ankoraŭ loĝas en via

pensiono?" "Jes, sinjoro."

"Akiru en tuŝo kun lin; la Sinjoro volo inspiri lin al helpo vi kun la ekzamenoj."

"Bone, sinjoro; sed Romesh estas nekutime okupata. Li estas la plej honorulo en nia

klaso, kaj portas pli pezan kurson ol la aliaj."

Majstro mansvingis flanken mia objetoj. "Romeŝo volo trovi tempo por vi. Nun iru."

Mi biciklis reen al la *Panthi*. La unua persono, kiun mi renkontis en la korto de la pensiono, estis la scienca Romesh. Kvazaŭ liaj tagoj estus tute liberaj, li kompleze konsentis al mia timema peto.

"Kompreneble; mi estas je via dispono." Li pasigis plurajn horojn de tiu posttagmezo kaj de la sekvaj tagoj instruante min pri miaj diversaj fakoj.

„Mi kredas, ke multaj demandoj en angla literaturo centriĝos ĉirkaŭ la vojo de Childe Harold,” li diris al mi. „Ni devas tuj akiri atlason.”

Mi rapidis al la hejmo de mia Onklo Sarada kaj prunteprenis atlason. Romesh markis la eŭropan mapon ĉe la lokoj vizititaj de la romantika vojaĝanto de Byron.

A malmultaj samklasanoj havis kolektita ĉirkaŭe al aŭskultu al la tutorado.

"Romeŝo estas konsilado "vi erare," unu el ili komentis al mi ĉe la fino de sesio.

"Kutime nur kvindek procentoj de la demandoj temas pri la libroj; la alia duono implikos la vivojn de la aŭtoroj."

Kiam mi sidis por la ekzameno pri angla literaturo la sekvan tagon, mia unua ekrigardo al la demandoj kaŭzis larmojn de dankemo, malsekigante mian paperon. La klasa kontrolisto venis al mia skribotablo kaj faris kompateman demandon.

„Mia gurunio antaŭdiris, ke Romesh helpos min,” mi klarigis. „Rigardu; ĝuste la demandoj diktitaj al mi de Romesh estas ĉi tie sur la ekzamenfolio! Bonŝance por mi, estas tre malmultaj demandojn ĉi-jare pri anglaj aŭtoroj, kies vivoj estas laŭ mi envolvitaj en profunda mistero !

Mia pensiono estis en tumulto kiam mi revenis. La knaboj, kiuj mokis min La metodo de trejnado de Romesh rigardis min kun respekto, preskaŭ surdigante min per gratuloj. Dum la semajno de la ekzamenoj, mi pasigis multajn horojn kun Romesh, kiu formulis demandojn, kiujn li pensis, ke verŝajne estos starigitaj de la profesoroj. Tagon post tago, la demandoj de Romesh aperis preskaŭ en la sama formo sur la ekzamenfolioj.

La novaĵo vaste cirkulis en la kolegio, ke io simila al miraklo okazas, kaj ke sukceso ŝajnas probabla por la distrita "Freneza Monaĥo". Mi tute ne provis kaŝi la faktojn de la kazo. La lokaj profesoroj estis senpovaj ŝanĝi la demandojn, kiujn aranĝis la Universitato de Kalkuto.

Pripensante la ekzamenon pri angla literaturo, mi rimarkis unu matenon, ke mi faris gravan eraron. Unu sekcio de la demandoj estis dividita en du partojn, A aŭ B, kaj C aŭ D. Anstataŭ respondi unu demandon el ĉiu parto, mi senatente respondis ambaŭ demandojn en Grupo I, kaj ne konsideris ion ajn en Grupo II. La plej bona noto, kiun mi povis atingi en tiu papero estus 33, tri malpli ol la pasnoto de 36. Mi

rapidis al la Majstro kaj elverŝis miajn zorgojn.

"Sinjoro, mi faris nepardoneblan eraron. Mi ne meritas la diajn benojn per Romesh; Mi estas tute malinda."

"Kuraĝu, Mukunda." La voĉo de Sri Yukteswar estis leĝa kaj senzorga. Li montris al la blua ĉiela volbo. "Estas pli eble, ke la suno kaj la luno interŝanĝu siajn poziciojn en la spaco, ol ke vi malsukcesu akiri vian diplomon!"

Mi forlasis la ermitejon en pli trankvila etoso, kvankam ŝajnis matematike neimageble, ke Mi povis preterpasi. Mi rigardis unu- aŭ du fojojn timeme en la ĉielon; la Sinjoro de la Tago ŝajnis esti firme ankrita en sia kutima orbito!

Kiam mi atingis la *Panthi*, mi aŭdis rimarkon de samklasano: "Mi ĵus eksciis, ke ĉi-jare, por la unua fojo, la postulata pasnoto en angla literaturo estis malaltigita."

Mi eniris la knabo ĉambro kun tia rapideco tio li rigardis supren en alarmo. Mi pridubita lin fervore.

"Longhara monaĥo," li diris ridante, "kial tiu subita intereso pri skolastikaj aferoj? Kial plori en la dekunua horo? Sed estas vere, ke la trapasnoto ĵus malaltiĝis al 33 poentoj."

Kelkaj ĝojaj saltoj kondukis min en mian propran ĉambron, kie mi genuiĝis kaj laŭdis la matematikajn perfektecojn de mia Dia Patro.

Ĉiutage mi raviĝis pro la konscio de spirita ĉeesto, kiun mi klare sentis gvidanta min tra Romesh. Signifa okazaĵo okazis rilate al la ekzameno en la bengala. Romesh, kiu malmulte tuŝis tiun temon, revokis min unu matenon dum mi forlasis la pensionon survoje al la ekzamenejo.

„Jen Romesh krias por vi,“ samklasano diris al mi senpacience. „Ne revenu; ni malfruos ĉe la halo.“

Ignorante la konsilo, Mi kuris reen al la domo.

„La bengalan ekzamenon kutime facile trapasas niaj bengalaj knaboj,“ Romesh diris al mi. „Sed mi ĵus havis intuicion, ke ĉi-jare la profesoroj planis masakri la studentojn per demandoj el nia antikva literaturo.“ Mia amiko tiam koncize skizis du rakontojn el la vivo de Vidyasagar, fama filantropo.

Mi dankis Romesh-on kaj rapide biciklis al la kolegia halo. La ekzamenfolio en la bengala montriĝis enhavi du partojn. La unua instrukcio estis: "Skribu du ekzemplojn de la bonfaradoj de Vidyasagar." Dum mi transdonis al la papero la scion, kiun mi tiel ĵus lernis, mi flustris kelkajn vortojn de danko, ke mi atentis la lastminutan alvokon de Romesh. Se mi ne sciis pri la bonfaroj de Vidyasagar al la homaro (inkluzive finfine de mi mem), mi ne povus esti sukcesinta en la bengala ekzameno. Malsukcesante en unu fako, mi estus devigita stari denove ekzamenita

en ĉiuj fakoj la sekvan jaron. Tia perspektivo estis kompreneble abomeninda.

La dua instrukcio sur la folio legis: "Verku eseon en la bengala pri la vivo de la viro, kiu plej inspiris vin." Kara leganto, mi ne bezonas informi vin, kiun viron mi elektis por mia temo. Kiel Mi kovris paĝon post paĝo per laŭdoj al mia guro, mi ridetis komprenante, ke mia murmurita antaŭdiro realiĝas: "Mi plenigos la foliojn per viaj instruoj!"

Mi ne sentis min inklini demandi Romesh-on pri mia filozofia kurso. Fidante mian longan trejnadon sub Sri Yukteswar, mi sekure ignoris la lernolibrajn klarigojn. La plej alta noto donita al iu ajn el miaj eseoj estis tiu en filozofio. Mia poentaro en ĉiuj aliaj fakoj estis apenaŭ ene de la trapaso-noto.

Ĝi estas a plezuro al rekordo tio mia neegoisma amiko Romesh ricevita lia propra grado *spermo laŭdo*.

Patro estis ĉirkaŭita de ridetoj ĉe mia diplomiĝo. "Mi apenaŭ pensis, ke vi sukcesos, Mukunda," li konfesis. "Vi pasigas tiom da tempo kun via guro." La majstro efektive ĝuste rimarkis la neesprimitan kritikon de mia patro.

Dum jaroj mi estis necerta, ĉu mi iam vidos la tagon, kiam AB sekvos mian nomon. Mi malofte uzas la titolon sen pripensi, ke ĝi estis dia donaco, donita al mi pro kialoj iom obskuraj. Foje mi aŭdas universitatajn studentojn rimarki, ke tre malmulte da ilia amasigita scio restis kun ili post diplomiĝo. Tiu agnosko iom konsolas min pri miaj sendubaj akademiaj mankoj.

En la tago kiam mi ricevis mian diplomon de la Universitato de Kalkuto, mi surgenuiĝis ĉe la piedoj de mia guro kaj dankis lin pro ĉiuj benoj fluantaj el lia vivo en la mian.

„Leviĝu, Mukunda,“ li diris indulgeme. „La Sinjoro simple trovis pli oportune fari vin diplomiĝinto ol rearanĝi la sunon kaj lunon!"

23-1 : Mi devas fari Profesoro Ghoshal la justeco de agnoskante tio la streĉita rilato inter nin estis ne ŝuldata al ajna kulpo de lia, sed sole al mia forestoj de klasoj kaj neatenteco en ilin. Profesoro Ghoshal estis, kaj estas, a rimarkinda oratoro kun vasta filozofia scio. En pli postaj jaroj ni atingis koran komprenon..

23-2 : Kvankam mia kuzo kaj Mi havi la sama familio nomo de Ghosh, Prabhas havas kutima sin mem al transliterumante lian nomon en la anglan kiel Ghose; tial mi sekvas lian propran literumon ĉi tie.

23-3 : A disĉiplo ĉiam forigas lia ŝuoj en unu Hinda ermitejo. 23-4:

Mateo 6:33.

ĈAPITRO: 24

Mi Fariĝi A Monaĥo De La Sŭami Ordo

"Majstro, mia patro deziris, ke mi akceptu administran postenon ĉe la Bengala-Nagpura Fervojo. Sed mi definitive rifuzis ĝin." Mi aldonis espereme, "Sinjoro, ĉu vi ne faros min monaĥo de la Sŭami-Ordo?" Mi rigardis petege mian guruon. Dum antaŭaj jaroj, por testi la profundon de mia decido, li rifuzis ĉi tiun saman peton. Hodiaŭ, tamen, li ridetis afable.

„Bonege; morgaŭ mi komencos vin en la svamecon.“ Li daŭrigis kviete, „Mi estas feliĉa, ke vi persistis en via deziro esti monaĥo. Lahiri Mahasaya ofte diris: 'Se vi ne invitas Dion esti via somera gasto, Li ne venos en la vintro de via vivo.'“

"Kara majstro, mi neniam povus ŝanceliĝi en mia celo aparteni al la Sŭami-Ordo kiel via respektinda memo." Mi ridetis al li kun senmezura amo.

"La needziĝinta zorgas pri la aferoj de la Sinjoro, kiamaniere li povas plaĉi al la Sinjoro; sed la edziĝinta zorgas pri la aferoj de la mondo, kiamaniere li povas plaĉi al sia edzino." **24-1** Mi analizis la vivojn de multaj miaj amikoj, kiuj, post spertado de certa spirita disciplino, poste geedziĝis. Ĵetite sur la maron de mondaj respondecoj, ili forgesis siajn decidojn profunde mediti.

Asigni al Dio duan lokon en la vivo estis por mi neimageble. Kvankam Li estas la sola Posedanto de la kosmo, silente duŝante nin per donacoj de vivo al vivo, unu afero restas, kion Li ne posedas, kaj kiun ĉiu homa koro rajtas reteni aŭ donaci - la amo de la homo. La Kreinto, farante senfinajn penojn por vuali per mistero Sian ĉeeston en ĉiu atomo de la kreado, povus esti havinta nur unu motivon - senteman deziron, ke homoj serĉu Lin nur per libera volo. Per kia velura ganto de ĉiu humileco Li ne kovris la feran manon de ĉiopovo!

La sekva tago estis unu el la plej memorindaj en mia vivo. Estis suna ĵaŭdo, mi memoras, en julio 1914, kelkajn semajnojn post mia diplomiĝo el la universitato. Sur la interna balkono de En sia ermitejo Serampore, la Majstro trempis novan pecon da blanka silko en tinkturon de okro, la tradicia koloro de la Sŭami-Ordo. Post kiam la ŝtofo sekiĝis, mia guruo drapiris ĝin ĉirkaŭ mi kiel robon de rezignanto.

"Iam vi iros al la Okcidento, kie silko estas preferata," li diris. "Kiel simbolon, mi elektis por vi ĉi tiun silkan materialon anstataŭ la kutima kotono."

En Barato, kie monaĥoj ampleksas la idealon de malriĉeco, silkvestita sŭami estas nekutima vidaĵo. Multaj jogistoj tamen portas vestojn el silko, kiu konservas certajn subtilajn korpajn fluojn pli bone ol kotono.

"Mi estas negativa al ceremonioj," Sri Yukteswar rimarkis. "Mi volo fari vi a sŭami en la *bidŭat*

(ne-ceremonia) maniero."

La *bibidisa* aŭ kompleksa iniciado en sŭamiecon inkluzivas fajroceremonion, dum kiu simbolaj funebraj ritoj estas plenumataj. La fizika korpo de la disĉiplo estas reprezentita kiel morta, kremaciita en la flamo de saĝo. La nove farita sŭamio tiam ricevas ĉanton, kiel ekzemple: "Ĉi tiu *atma* estas Bramo" **24-2** aŭ "Vi estas Tio" aŭ "Mi estas Li." Sri Yukteswar, tamen, pro sia amo al simpleco, forigis ĉiujn formalajn ritojn kaj nur petis min elekti novan nomon.

"Mi volo doni vi la privilegio de elektante ĝi vin mem," li diris, ridetanta.

„Yogananda,“ mi respondis post momento da pensado. La nomo laŭvorte signifas „Feliĉo (*ananda*) per dia unuiĝo (*jogo*).“

"Tiel estu. Forlasante vian familian nomon Mukunda Lal Ghosh, de nun vi estos nomata Yogananda de la Giri-branĉo de la Swami-Ordo."

Kiam mi surgenuiĝis antaŭ Sri Yukteswar, kaj por la unua fojo aŭdis lin prononci mian novan nomon, mia koro superfluis de dankemo. Kiel ame kaj senlace li laboris, por ke la knabo Mukunda iam transformiĝu en la monaĥon Yogananda! Mi ĝoje kantis kelkajn versojn el la longa sanskrita ĉanto de Sinjoro Shankara:

"Menso, nek intelekto, nek memo, sento;
Ĉielo nek tero nek metaloj mi estas."
Mi estas Li, mi estas Li, Benata Spirito,
mi estas Li! Neniun naskiĝon, neniun
morton, neniun kaston mi havas; Patron,
patrinon, mi havas neniun.
Mi estas Li, mi estas Li, Benata Spirito, mi
estas Li! Preter la flugoj de fantazio,
senforma mi estas, Trapenetrante la membrojn
de ĉia vivo;
Sklavecon mi ne timas; mi estas libera, ĉiam
libera, mi estas Li, mi estas Li, Benata
Spirito, mi estas Li!"

Ĉiu sŭami apartenas al la antikva monaĥa ordeno, kiu estis organizita en sia nuna formo fare de Ŝankara. **24-3** Ĉar ĝi estas formala ordeno, kun seninterrompa linio de sanktulaj reprezentantoj servantaj kiel aktivaj gvidantoj, neniun homo povas doni al si la titolon de sŭami. Li rajtas ricevi ĝin nur de alia sŭami; ĉiuj monaĥoj tiel spuras sian spiritan genlinion al unu komuna guroo, Sinjoro Shankara. Per ĵuroj de

malriĉeco, ĉasteco kaj obeemo al la spirita instruisto, multaj katolikaj kristanaj monaĥaj ordenoj similas al la Ordeno de Sŭamioj.

Aldone al sia nova nomo, kutime finiĝanta per *ananda* , la sŭami prenas titolon, kiu indikas lian formalan ligon kun unu el la dek subsekcioj de la Sŭami-Ordo. Ĉi tiuj *dasanamioj* aŭ

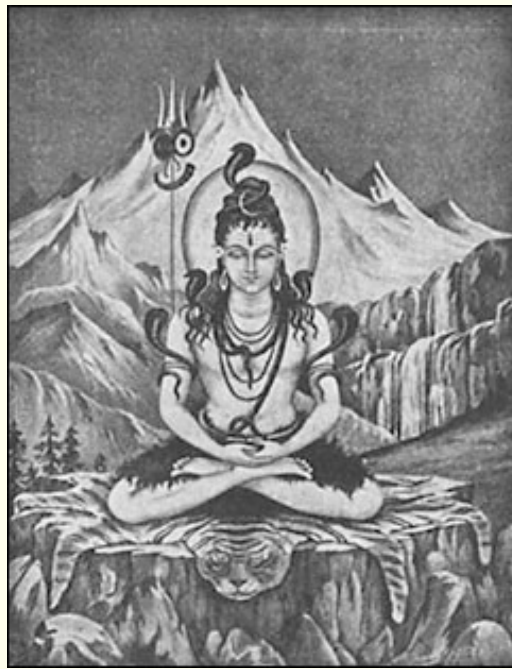
dek agnomenoj inkluzivas la *Giri* (monton), al kiu Sri Yukteswar, kaj tial mi mem, apartenas. Inter la aliaj branĉoj estas la *Sagar* (maro), *Bharati* (tero), *Aranya* (arbaro), *Puri* (tereno), *Tirtha* (pilgrimadoloko), kaj *Saraswati* (saĝo de naturo).

La nova nomo ricevita de sŭamio do havas duoblan signifon, kaj reprezentas la atingon de supera feliĉo (*ananda*) per iu dia kvalito aŭ stato - amo, saĝo, sindonemo, servo, joko - kaj per harmonio kun la naturo, kiel esprimita en ŝia senfina vasteco de oceanoj, montoj, ĉieloj.

La idealo de sindonema servo al la tuta homaro, kaj de rezigno de personaj ligoj kaj ambicioj, instigas la plimulton de sŭamioj aktive engaĝiĝi en humanitara kaj eduka laboro en Barato, aŭ foje en fremdaj landoj. Ignorante ĉiujn antaŭjuĝojn pri kasto, kredo, klaso, haŭtkoloro, sekso aŭ raso, sŭamio sekvas la preskribojn de homa frateco. Lia celo estas absoluta unueco kun la Spirito. Plenigante sian veĉan kaj dormantan konscion per la penso "Mi estas Li", li vagas kontente, en la mondo sed ne en ĝi. Nur tiel li povas pravigi sian titolon de sŭamio - iu, kiu celas atingi unuiĝon. kun la *Sva* aŭ Memo. Ne necesas aldoni, ke ne ĉiuj formale titolitaj svamioj estas same sukcesaj en atingado de sia alta celo.

Sri Yukteswar estis kaj sŭami kaj jogisto. Sŭami, formale monaĥo pro sia ligo kun la antikva ordeno, ne ĉiam estas jogisto. Ĉiu, kiu praktikas sciencan teknikon de kontakto kun Dio, estas jogisto; li povas esti aŭ edziĝinta aŭ needziĝinta, aŭ monda homo aŭ unu kun formalaj religiaj ligoj. Sŭami povas imageble sekvi nur la vojon de seka rezonado, de malvarma... rezigno; sed jogisto okupiĝas pri difinita, paŝon post paŝo proceduro per kiu la korpo kaj menso estas disciplinitaj, kaj la animo liberigita. Prenante nenion kiel memkompreneblan pro emociaj kialoj, aŭ per fido, jogisto praktikas detale testitan serion da ekzercoj, kiuj estis unue planitaj de la fruaj riŝioj. Jogo produktis, en ĉiu epoko de Barato, homojn, kiuj fariĝis vere liberaj, vere Jogistoj-Kristoj.

Kiel ĉiu alia scienco, jogo aplikeblas al homoj de ĉiu klimato kaj tempo. La teorio prezentita de iuj sensciaj verkistoj, ke jogo estas "netaŭga por okcidentanoj", estas tute malvera, kaj bedaŭrinde malhelpis multajn sincerajn studentojn serĉi ĝiajn multnombrajn benojn. Jogo estas metodo por limigi la naturan turbulecon de pensoj, kiuj alie senpartiece malhelpas... ĉiuj homoj, el ĉiuj landoj, de ekvidi ilian veran naturon de Spirito. Jogo ne povas koni baron de Oriento kaj Okcidento same kiel la resaniga kaj egala lumo de la suno. Tiel longe kiel la homo posedas menson kun ĝiaj maltrankvilaj pensoj, tiel longe ekzistos universala bezono de jogo aŭ kontrolo.

"de B. K. Mitrao en "Kalyana- Kalpatur-

LA SINJORO EN LIA ASPEKTO KIEL ŜIVAO

Ne historia rolulo kiel Kriŝno, Ŝivao estas la nomo donita al Dio en la lasta aspekto de Lia triobla naturo (Kreinto-Konservanto-Detruanto). Ŝivao, la Neniiganto de *majao* aŭ iluzio, estas simbole reprezentita en la skribaĵoj kiel la Sinjoro de Rezignintoj, la Reĝo de Jogistoj. En hindua arto Li ĉiam estas montrata kun la novluno en Sia hararo, kaj portante girlandon de kapuĉitaj serpentoj, antikva emblemo de venkita malbono kaj perfekta saĝo. La "ununura" okulo de ĉioscio estas malfermita sur Lia frunto.

La antikva riŝio Patanjali difinas "jogon" kiel "kontrolon de la fluktuoj de la mensa substanco." **24-4** Liaj tre mallongaj kaj majstraj prezentoj, la *Jogo-Sutroj*, formas unu el la ses sistemoj de hinduisma filozofio. **24-5** Kontraste al okcidentaj filozofioj, ĉiuj ses hinduismaj sistemoj enkorpiĝas ne nur teoriajn sed ankaŭ praktikajn instruojn. Aldone al ĉiu imagebla ontologia esplorado, la ses sistemoj formulas ses difinitajn disciplinojn celantajn la permanentan forigon de sufero kaj la atingo de sentempa feliĉo.

La komuna fadeno liganta ĉiujn ses sistemojn estas la deklaro, ke neniu vera libereco por homo eblas sen scio pri la finfina Realeco. La pli postaj *Upanisadoj* subtenas la *Jogo-Sutrojn*, inter la ses sistemoj, kiel enhavantajn la plej efikajn metodojn por atingi rektan percepton de la vero. Per la praktikaj teknikoj de jogo, la homo forlasas por ĉiam la dezertajn sferojn de spekulado kaj ekkonas en sperto la veran Esencon.

La *joga* sistemo, kiel skizita de Patanjali, estas konata kiel la Okobla Vojo. La unuaj paŝoj, (1) *yama* kaj (2) *niyama*, postulas observadon de dek negativaj kaj pozitivaj

moraloj - evitado de vundo al aliaj, de malvereco, de ŝtelado, de inkontinenco, de donac-ricevado (kiu alportas devojn); kaj pureco de korpo kaj menso, kontenteco, memdisciplino, studado kaj dediĉo al Dio.

La sekvaj paŝoj estas (3) *asano* (ĝusta pozo); la spino devas esti tenata rekte, kaj la korpo firma en komforta pozicio por meditado; (4) *pranajamo* (kontrolo de *prano* , subtilaj vivofluoj); kaj (5) *pratjahara* (retiro de la sentoj de eksteraj objektoj).

La lastaj paŝoj estas formoj de jogo mem: (6) *dharana* (koncentriĝo); teni la menson al unu penso; (7) *dhyana* (meditado), kaj (8) *samadhi* (superkonscia percepto). Ĉi tio estas la Okobla Vojo de Jogo **24-6** kiu kondukas onin al la fina celo de *Kaivalya* (Absoluteco), termino kiu povus esti pli kompreneble difinita kiel "reago de la Vero preter ĉia intelekta kompreno."

"Kiu estas pli granda," oni eble demandas, "sūami aŭ jogisto?" Se kaj kiam fina unuiĝo kun Dio estas atingita, la distingo de la diversaj vojoj malaperas. La *Bhagavad Gita* , tamen, atentigas, ke la metodoj de jogo estas ĉioampleksaj. Ĝiaj teknikoj ne estas destinitaj nur por certaj tipoj kaj temperamentoj, kiel ekzemple tiuj malmultaj, kiuj emas al la monaĥa vivo; jogo postulas neniun formalan fidelecon. Ĉar la joga scienco kontentigas universalan bezonon, ĝi havas naturan universalan aplikeblecon.

Vera jogisto povas resti obeeme en la mondo; tie li estas kiel butero sur akvo, kaj ne kiel la facile diluebla lakto de nebaterigita kaj sendisciplina homaro. Plenumi siajn terajn respondecojn estas efektive la pli alta vojo, kondiĉe ke la jogisto, konservante mensan neimplikiĝon kun egoismaj deziroj, ludas sian rolon kiel preta instrumento de Dio.

Ekzistas kelkaj grandaj animoj, vivantaj en usonaj aŭ eŭropaj aŭ aliaj ne-hinduaĵoj korpore hodiaŭ, kiuj, kvankam ili eble neniam aŭdis la vortojn *jogisto* kaj *svamiisto* , tamen estas veraj ekzemploj de tiuj terminoj. Per sia senpartia servo al la homaro, aŭ per sia regado super pasioj kaj pensoj, aŭ per sia sincera amo al Dio, aŭ per siaj grandaj koncentriĝkapabloj, ili estas, iasence, jogistoj; ili fiksis al si la celon de joga-mem- kontrolo. Ĉi tiuj viroj povus atingi eĉ pli grandajn altojn se oni instruus al ili la difinitan sciencon de joga, kiu ebligas pli konscian direkton de onia menso kaj vivo.

Jogo estis supraĵe miskomprenita de certaj okcidentaj verkistoj, sed ĝiaj kritikistoj neniam estis ĝia praktikistoj. Inter multaj pripensemaj tributoj al joga povas esti menciita unu de D-ro Ĉ.

G. Jung, la fama Svisa psikologo.

"Kiam religia metodo rekomendas sin kiel 'scienca', ĝi povas esti certa pri sia publiko en la Okcidento. Jogo plenumas ĉi tiun atendon," skribas D-ro Jung. **24-7**
"Tute krom la ĉarmo de la nova, kaj la fascino de la duone komprenita, ekzistas bona kialo por ke Joga havu multajn anojn." Ĝi ofertas la eblecon de kontrolebla sperto, kaj tiel kontentigas la sciencon bezonon de "faktoj", kaj krome, pro sia larĝo kaj profundo, sia respektinda aĝo, sia doktrino kaj metodo, kiuj inkluzivas ĉiun fazon de la vivo, ĝi promesas nerevatajn eblecojn.

"Ĉiu religia aŭ filozofia praktiko signifas psikologian disciplinon, tio estas, metodon de mensa higieno. La multnombraj, pure korpaj proceduroj de Jogo 24-8" ankaŭ signifas fiziologian higienon, kiu estas supera al ordinara gimnastiko kaj spirekzercoj, ĉar ĝi estas ne nur mekanisma kaj scienca, sed ankaŭ filozofia; en sia trejnado de la korpopartoj, ĝi

unuigas ilin kun la tuta de la spirito, kiel estas tute klara, por ekzemple, en la *Pranajamo* ekzercoj kie *Prano* estas ambaŭ la spiro kaj la universala dinamiko de la kosmo.

"Kiam la afero, kiun la individuo faras, estas ankaŭ kosma evento, la efiko spertita en la korpo (la nervizado) unuiĝas kun la emocio de la spirito (la universala ideo), kaj el tio disvolviĝas vigla unueco, kiun neniuj tekniko, kiom ajn scienca, povas produkti. Joga praktiko estas nepensebla, kaj ankaŭ estus senefika, sen la konceptoj, sur kiuj Jogo baziĝas. Ĝi kombinas la korpan kaj la spiritan unu kun la alia en eksterordinare kompleta maniero."

"En la Oriento, kie ĉi tiuj ideoj kaj praktikoj disvolviĝis, kaj kie dum pluraj miloj jarojn seninterrompa tradicio kreis la necesajn spiritajn fundamentojn, Jogo estas, kiel mi povas facile kredi, la perfekta kaj taŭga metodo por kunfandi korpon kaj menson tiel ke ili formas unuecon, kiu apenaŭ estas pridubinda. Ĉi tiu unueco kreas psikologian dispozicion, kiu ebligas intuiciojn, kiuj transcendas konscion."

La okcidenta tago efektive alproksimiĝas, kiam la interna scienco de memregado estos trovita same necesa kiel la ekstera konkero de naturo. Ĉi tiu nova Atomepoko vidos la mensojn de homoj sobriĝintaj kaj plilarĝigitaj per la nun science nediskutebla vero, ke materio estas en realeco koncentraĵo de energio. Pli subtilaj fortoj de la homa menso povas kaj devas liberigi energiojn pli grandajn ol tiuj en ŝtonoj kaj metaloj, por ke la materia atomgiganto, ĵus liberigita, ne turnu sin kontraŭ la mondo en senpripensa detruo. **24-9**

24-1 : Mi *Korintanoj* 7:32-33 .

24-2 : Laŭvorte, "Ĉi tio animo estas Spirito." La Supera Spirito, la Nekreita, estas tute nekondiĉigita (*neti, neti* ne ĉi tio, ne tio) sed ofte estas nomata en *Vedanto* kiel *Sat-Chit-Ananda* , tio estas, Estaĵo-Inteligenteco-Feliĉaĵo.

24-3 lafoje nomata Shankaracharya. *Acharya* signifas "religia instruisto". La dato de Shankara estas centro de la kutima skolastika disputo. A malmultaj rekordoj indiki tio la senkompara monisto vivis de 510 al 478 Antaŭ Kristo; Okcidenta historiistoj asignu lin al la malfrua oka jarcento p.K. Legantoj, kiuj interesiĝas pri la fama ekspozicio de la *Brahma Sutro fare de Shankara* , trovos zorgeman anglan tradukon en la verko "*System Of The Vedanta*" de D-ro Paul Deussen (Ĉikago: Open Court Publishing Company, 1912). Mallonga ekstraktoj de lia skribaĵoj volo esti trovita en *Elektita Verkoj De Sri Ĝankaraĉarjo* (Natesan & Kompanio, Madraso).

24-4 : "*Ĉita vritti nirodha*" - *Jogo Sutro* Mi:2. Patanjali-a dato estas nekonata, kvankam a nombro de akademiuloj loko lin en la dua jarcento Antaŭ Kristo La riŝioj donis antaŭen traktatoj sur ĉio subjektoj kun tia kompreno tio aĝoj havi estinta senpova eksmodiĝi ilin; tamen, al la posta konsterniĝo de historiistoj, la saĝuloj farita ne peno al alligi ilia propra datoj kaj personecoj al ilia literatura verkoj. Ili sciis ilia vivoj estis nur provizore grava kiel fulmoj de la granda senfina Vivo; kaj tiu vero estas sentempa, neeble varmarkebla, kaj nenia privata posedo propra.

24-5 : La ses ortodoksa sistemoj (*saddarsano*) estas *Sankhya*, *Jogo*, *Vedanto*, *Mimamsa*, *Nyaya*, kaj *Vaisesika* . Legantoj de scienca klinita volo ĝojo en la subtilecoj kaj larĝa amplekso de ĉi tiuj antikva formuliĝoj kiel resumita, en la angla, en *Historio de Hinda Filozofio* , Volumo I, de Profesoro Surendranath DasGupta (Kembriĝa Universitata Eldonejo, 1922).

24-6 : Ne al esti konfuzita kun la "Nobla Okobla Vojo" de Budhismo, a gvidisto al viro konduto de vivo, kiel sekvas (1) Dekstre Idealoj, (2) Dekstre Motivo, (3) Dekstre Parolado, (4) Dekstre Ago, (5) Dekstre Rimedoj de Vivrimedoj, (6) Dekstre Peno, (7) Ĝusta Rememoro (de la Memo), (8) Ĝusta Realigo (*samadhi*).

24-7 : D-ro Jung ĉeestis la Hinda Scienco Kongreso en 1937 kaj ricevita unu honora grado de la Universitato de Kalkato.

24-8 : D-ro Jung estas ĉi tie plusendanta al *Hatha Jogo* , a specialigita branĉo de korpa pozoj kaj teknikoj por sano kaj

longviveco. *Hatha* estas utila, kaj produktas spektakla fizika rezultoj, sed ĉi tio branĉo de joko estas malgranda uzita de .jogistoj celanta spiritan liberiĝon

24-9 *Timeo* de Platono pri Atlantido, li rakontas pri la progresinta stato de scienca scio de la loĝantoj. Oni kredas, ke la perdita kontinento malaperis ĉirkaŭ 9500 a.K. pro kataklismo de la naturo; tamen, certaj metafizikaj verkistoj... ŝtato tio la Atlantidoj estis detruita kiel a rezulto de ilia misuzo de atoma potenco. Du Franca verkistoj ĵus kompilis *Bibliografion Pri Atlantido* , listigante pli ol 1700 historiajn kaj aliajn referencojn.

ĈAPITRO: 25

Frato Ananta Kaj Fratino Nalini

"Ananta ne povas vivi; la sabloj de lia karmo por ĉi tio vivo havi kuri eksteren."

Ĉi tiuj senhaltaj vortoj atingis mian internan konscion dum mi sidis unu matenon en profunda meditado. Baldaŭ post kiam mi eniris la Swami-ordon, mi vizitis mian naskiĝlokon, Gorakhpur, kiel gasto de mia pli aĝa frato Ananta. Subita malsano ligis lin al lia lito; mi flegis lin ame.

La solena interna deklaro plenigis min per malĝojo. Mi sentis, ke mi ne povus elteni resti pli longe en Gorakhpur, nur por vidi mian fraton forigita antaŭ mia senhelpa rigardo. Meze de nekomprenebla kritiko de miaj parencoj, mi forlasis Hindion per la unua disponebla ŝipo. Ĝi krozis laŭlonge de Birmo kaj la Ĉina Maro al Japanio. Mi elŝipiĝis en Kobe, kie mi pasigis nur kelkajn tagojn. Mia koro estis tro peza por turismumado.

Dum la revojaĝo al Hindio, la ŝipo alteriĝis en Ŝanhajo. Tie D-ro Misra, la ŝipkuracisto, gvidis min al pluraj kuriozaĵvendejoj, kie mi elektis diversajn donacojn por Sri Yukteswar kaj mia familio kaj amikoj. Por Ananta mi aĉetis grandan ĉizitan bambuan pecon. Apenaŭ la ĉina vendisto donis al mi la bambuan suveniron, mi faligis ĝin sur la plankon, kriante: "Mi aĉetis ĉi tion por mia kara mortinta frato!"

Klara kompreno trairis min, ke lia animo ĵus liberiĝas en la Infinito. La suveniरो akre kaj simbole fendiĝis pro sia falo; meze de ploroj, mi skribis sur la bambua surfaco: "Por mia amata Ananta, nun forpasinta."

Mia kunulo, la kuracisto, observis ĉi tiujn agojn kun sarkasma rideto.

"Ŝparu viajn larmojn," li rimarkigis. "Kial verŝi ilin ĝis vi estas certa, ke li estas mortinta?"

Kiam nia boato atingis Kalkaton, D-ro Misra denove akompanis min. Mia plej juna frato Biŝnu atendis por saluti min ĉe la doko.

„Mi scias, ke Ananta foriris de ĉi tiu vivo,“ mi diris al Bishnu, antaŭ ol li havis tempon paroli. „Bonvolu diri al mi, kaj al la kuracisto ĉi tie, kiam Ananta mortis.“

Biŝnuo nomita la dato, kiu estis la tre tago tio Mi havis aĉetis la suveniroj en Ŝanhajo.

„Rigardu!“ ekkriis D-ro Misra. „Ne lasu iun ajn vorton pri tio disvastiĝi! La profesoroj aldonos jaron da studado de mensa telepatio al la medicina kurso, kiu jam estas sufiĉe longa!“

Patro varme ĉirkaŭprenis min kiam mi eniris nian hejmon sur Gurpar Road. "Vi venis," li diris tenere. Du grandaj larmoj elfluis el liaj okuloj. Kutime nedemonstra, li neniam antaŭe montris al mi tiajn signojn de amo. Ekstere li estis serioza patro, interne li posedis la fandantan koron de a patrino. En ĉio lia intertraktadoj kun la familio, lia duobla gepatra rolo estis klare manifesta.

Baldaŭ post la morto de Ananta, mia pli juna fratino Nalini estis savita el la sojlo de morto per dia resanigo. Antaŭ ol rakonti la historion, mi aludos al kelkaj fazoj de ŝia pli frua vivo.

La infantempa rilato inter Nalini kaj mi ne estis de la plej feliĉa naturo. Mi estis tre maldika; ŝi estis eĉ pli maldika. Pro nekonscia motivo aŭ "komplekso", kiun psikiatroj facile identigos, mi ofte kutimis moki mian fratinon pri ŝia kadavra aspekto. Ŝiaj respondoj estis same trafenitaj de la kruela sincereco de ekstrema juneco. Ifoje Patrino intervenis, finante la infanajn kverelojn, provizore, per milda kareso sur mian orelon, kiel la pli aĝa orelo.

Tempo pasis; Nalini estis fianĉigita al juna kuracisto el Kalkuto, Panchanon Bose. Li ricevis malavaran doton de Patro, supozeble (kiel mi rimarkigis al Fratino) por kompensi la estonta fianĉo pro sia sorto alianciĝante kun homa fazeolo.

Detale priskribi geedziĝo ritoj estis festita en ŝuldata tempo. Sur la geedziĝo nokto, Mi aliĝis la granda kaj gaja grupo da parencoj en la salono de nia hejmo en Kalkato. La fianĉo apogis sin sur grandega orbrokita kuseno, kun Nalini apud li. Belega purpura silka *sario* **25-1** ne povis, bedaŭrinde, tute kaŝi ŝian angulecon. Mi ŝirmis min malantaŭ la kuseno de mia nova bofrato kaj ridetis al li amike. Li neniam vidis Nalini ĝis la tago de la nuptoceremonio, kiam li fine eksciis, kion li ricevos en la geedzeca loterio.

Sentante mian simpatian, D-ro Bose diskrete montris al Nalini, kaj flustris en mian orelon, "Diru, kio estas ĉi tio?"

"Kial, Doktoro," Mi respondis, ĝi estas a skeleto por via observado!"

Konvulsiitaj de gajeco, mia bofrato kaj mi apenaŭ sukcesis konservi la konvenan deĉecon antaŭ niaj kunvenitaj parencoj.

Dum la paso de la jaroj, D-ro Bose fariĝis ŝatata de nia familio, kiu vizitis lin kiam ajn malsano aperis. Li kaj mi fariĝis rapidaj amikoj, ofte ŝercante kune, kutime kun Nalini kiel nia celo.

„Ĝi estas medicina kuriozaĵo,“ mia bofrato rimarkigis al mi unu tagon. „Mi provis ĉion sur via maldika fratino — moruhepatoleon, buteron, malton, mielon, fiŝon, viandon, ovojn, tonikojn. Tamen ŝi ne ŝveliĝas eĉ centonon de colo.“ Ni ambaŭ ridetis.

Kelkajn tagojn poste mi vizitis la hejmon de la familio Bose. Mia tasko tien daŭris nur kelkajn minutojn; mi foriris, nerimarkite, mi pensis, preter Nalini. Kiam mi atingis la ĉefpordon, mi aŭdis ŝian voĉon, afablan sed komandantan.

"Frato, venu ĉi tien. Vi ne forkuros de mi ĉi-foje. Mi volas paroli kun vi." Mi

supreniris la ŝtuparon al ŝia ĉambro. Je mia surprizo, ŝi ploris.

„Kara frato,“ ŝi diris, „ni enterigu la malnovan hakilon. Mi vidas, ke viaj piedoj nun estas firme fiksitaj sur la spirita vojo. Mi volas fariĝi simila al vi en ĉiu maniero.“ Ŝi aldonis espereme, „Vi nun estas fortika laŭ aspekto; ĉu vi povas helpi min? Mia edzo ne alproksimiĝas al mi, kaj mi amas lin tiel kare!“

Sed ankoraŭ pli mi volas progresi en Dio-realigo, eĉ se mi devas resti maldika **25-2** kaj nealloga."

Mia koro estis profunde kortuŝita de ŝia petego. Nia nova amikeco konstante progresis; unu tagon ŝi petis fariĝi mia disĉiplo.

"Trejnu min laŭ iu ajn maniero, kiun vi ŝatas. Mi fidas Dion anstataŭ tonikojn." Ŝi kolektis brakumon da medikamentoj kaj verŝis ilin en la tegmentan drenilon.

Kiel a testo de ŝi fido, Mi demandis ŝi al preterlasi de ŝi dieto ĉio fiŝo, viando, kaj ovojn.

Post pluraj monatoj, dum kiuj Nalini strikte sekvis la diversajn regulojn, kiujn mi skizis, kaj aliĝis al sia vegetarana dieto malgraŭ multaj malfacilaĵoj, mi vizitis ŝin.

„Fratino, vi konscience observis la spiritajn ordonojn; via rekompenco estas proksima.“ Mi ridetis malicete. „Kiel dika vi volas esti — tiel dika kiel nia onklino, kiu ne vidis siajn piedojn de jaroj?“

"Ne!" Sed Mi longa al esti kiel fortika kiel vi estas."

Mi respondis solene. "Per la graco de Dio, kiel mi ĉiam parolis la veron, mi parolas la veron nun." **25-3** Per la diaj benoj, via korpo vere ŝanĝiĝos ekde hodiaŭ; post unu monato ĝi havos la saman pezon kiel la mia."

Ĉi tiuj vortoj el mia koro plenumiĝis. Post tridek tagoj, la pezo de Nalini egaligis la mian. La nova rondedo donis al ŝi belecon; ŝia edzo profunde enamiĝis. Ilia geedzeco, komencita tiel

malbonaŭspice, turniĝis eksteren al esti ideale feliĉa.

Reveninte el Japanio, mi eksciis, ke dum mia foresto Nalini estis trafita de tifo. Mi rapidis al ŝia hejmo, kaj mi estis konsternita trovante ŝin reduktita al nura skeleto. Ŝi estis en komato.

„Antaŭ ol ŝia menso konfuziĝis pro malsano,“ mia bofrato diris al mi, „ŝi ofte diris: 'Se frato Mukunda estus ĉi tie, mi ne estus tiel fartanta.'“ Li aldonis senespere, „La aliaj kuracistoj kaj mi mem vidi ne espero. Sango disenterio havas aro en, post ŝi longa atako kun tifo.“

Mi komencis movi ĉielon kaj teron per miaj preĝoj. Dungante anglo-hindan flegistinon, kiu plene kunlaboris kun mi, mi aplikis al mia fratino diversajn jogajn teknikojn por resanigo. La sanga disenterio malaperis.

Sed D-ro Bose malĝoje skuis la kapon. "Ŝi simple ne plu havas sangon por

verŝi." "Ŝi resaniĝos," mi respondis kuraĝe. "Post sep tagoj ŝia febro

malaperos."

Semajnon poste mi raviĝis vidi Nalini malfermi siajn okulojn kaj rigardi min kun ama rekono. Ekde tiu tago ŝia resaniĝo estis rapida. Kvankam ŝi reakiris sian kutiman pezon, ŝi portis unu malĝojan cikatron de sia preskaŭ mortiga malsano: ŝiaj kruroj estis paralizitaj. Hindaj kaj anglaj specialistoj deklaris ŝin senespera kripla.

La senĉesa milito por ŝia vivo, kiun mi faris per preĝo, elĉerpis min. Mi iris al Serampore por peti helpon de Sri Yukteswar. Liaj okuloj esprimis profundan simpatian dum mi rakontis al li pri la malfacilaĵoj de Nalini.

„La kruroj de via fratino estos normalaj post unu monato.“ Li aldonis: „Ŝi portu, apud la haŭto, bendon kun netruita du-karata perlo, tenata per agrafo.“

Mi subenĵetita mi mem ĉe lia piedoj kun ĝoja krizhelpo.

"Sinjoro, vi estas majstro; via vorto pri ŝia resaniĝo sufiĉas. Sed se vi insistas, mi tuj donos al ŝi perlon."

Mia gurunio kapjesis. "Jes, faru tion." Li daŭrigis ĝuste priskribante la fizikajn kaj mensajn karakterizaĵojn de Nalini, kiun li neniam vidis.

"Sinjoro," Mi demandis, "estas ĉi tio unu astrologia analizo? Vi fari ne scii ŝi naskiĝo tago aŭ horo."

Sri Yukteswar ridetis. "Ekzistas pli profunda astrologio, ne dependa de la atesto de kalendaroj kaj horloĝoj. Ĉiu homo estas parto de la Kreinto, aŭ Kosma Homo; li

havas ĉielan korpon same kiel unu teran. La homa okulo vidas la fizikan formon, sed la interna okulo penetras pli profunde, eĉ al la universala ŝablono, de kiu ĉiu homo estas integrita kaj individua parto."

Mi revenis al Kalkuto kaj aĉetita a perlo por Nalini. A monato poste, ŝi paralizita kruroj estis

tute resaniĝinta.

Fratino petis min esprimi ŝian sinceran dankemon al mia gurunio. Li aŭskultis ŝian mesaĝon silente. Sed dum mi foriris, li faris gravedan komenton.

"Multaj kuracistoj diris al via fratino, ke ŝi neniam povos naski infanojn. Certigu ŝin, ke post kelkaj jaroj ŝi naskos du filinojn."

Kelkaj jaroj poste, al Nalini's ĝojo, ŝi kalibro a knabino, sekvis en a malmultaj jaroj de alia filino.

„Via majstro benis nian hejmon, nian tutan familion,“ diris mia fratino. „La ĉeesto de tia viro estas sanktigo por la tuta Barato. Kara frato, bonvolu diri al Sri Yukteswarji, ke per vi mi humile konsideras min unu el liaj *Krija Jogaj* disĉiploj.“

.....
25-1 : La gracie drapirita robo de Hinda virinoj.

25-2 : Ĉar plej personoj en Hindio estas maldika, racia dikeco estas konsiderata tre dezirinda.

25-3 : La Hinduo skribaĵoj deklari tio tiuj Monda Organizaĵo pri Sano kutime paroli la vero volo disvolvi la potenco de realiĝanta iliaj vortoj. Kiujn ordonojn ili eldiras el la koro, tio plenumiĝos en la vivo.

ĈAPITRO: 26

La Scienco De Krija Jogo

La scienco de *Krija Jogo* , tiel ofte menciita en ĉi tiuj paĝoj, fariĝis vaste konata en moderna Barato per la helpo de Lahiri Mahasaya, la gurunio de mia gurunio. La sanskrita radiko de *Krija* estas *kri* , fari, agi kaj reagi; la sama radiko troviĝas en la vorto *karma* , la natura principo de kaŭzo kaj efiko. *Krija Jogo* estas do "unio (jogo) kun la Infinito per certa ago aŭ rito." Jogisto, kiu fidele sekvas ĝian teknikon, iom post iom liberiĝas de karmo aŭ la universala ĉeno de kaŭzado.

Pro iuj antikvaj jogaj ordonoj, mi ne povas doni plenan klarigon pri *Krija Jogo* en la paĝoj de libro destinita por la ĝenerala publiko. La efektiva tekniko devas esti lernita de *Kriyabano* aŭ *Krija Jogisto* ; ĉi tie larĝa referenco devas sufiĉi.

Krija Jogo estas a simpla, psikofiziologia metodo de kiu la homo sango estas

kaj reŝargita per oksigeno. La atomoj de ĉi tiu ekstra oksigeno estas transmutaciitaj en vivofluon por revigligi la cerbon kaj spinajn centrojn. **26-1** Haltigante la amasiĝon de vejna sango, la jogisto kapablas malpliigi aŭ malhelpi la putriĝon de histoj; la progresinta jogisto transmutacias siajn ĉelojn en puran energion. Elija, Jesuo, Kabir kaj aliaj profetoj estis pasintaj majstroj en la uzo de *Krija* aŭ simila tekniko, per kiu ili kaŭzis, ke iliaj korpoj senmateriigis laŭvole.

Krijo estas antikva scienco. Lahiri Mahasaya ricevis ĝin de sia gurunio, Babaji, kiu retrovis kaj klarigis la teknikon post kiam ĝi perdiĝis en la Mallumaj Epokoj.

"La *Krija Jogo* , kiun mi donas al la mondo per vi en ĉi tiu deknaŭa jarcento," Babaji diris al Lahiri Mahasaya, "estas reviviĝo de la sama scienco, kiun Kriŝno donis, antaŭ jarmiloj, al Arjuna, kaj kiu poste estis konata al Patanjali, kaj al Kristo, Sankta Johano, Sankta Paŭlo, kaj aliaj disĉiploj."

Krija Jogo estas menciita de Kriŝno, la plej granda profeto de Barato, en strofo de la *Bhagavad Gita* : "Oferante enspiran spiron en la elirantan spiron, kaj ofertante la elirantan spiron en la enspiran spiron, la jogisto neŭtraligas ambaŭ ĉi tiujn spirojn; li tiel liberigas la vivoforton el la koro kaj alportas ĝin sub sian kontrolon." **26-2** La interpreto estas: "La jogisto haltigas kadukiĝon en la korpo per aldono de vivoforto, kaj haltigas la mutaciojn de kresko en la korpo per *apan* (eliminanta kurento). Tiel neŭtraligante kadukiĝon kaj kreskon, per trankviligado de la koro, la jogisto lernas vivkontrolon."

Kriŝno ankaŭ rilatas **26-3** ke estis li, en antaŭa enkarniĝo, kiu komunikis la nedetruiblan jupon al antikva iluminato, Vivasvat, kiu donis ĝin al Manu, la granda leĝdonanto. **26-4** Li, siavice, instruis Ikshwaku, la patron de la suna militista dinastio de Barato. Tiel pasante de unu al alia, la reĝa jupo estis gardata de la riŝioj ĝis la alveno de la materialismaj epokoj. **26-5** Tiam, pro pastra sekreteco kaj homa indiferenteco, la sankta scio iom post iom fariĝis nealirebla.

Krija Jogo estas menciita dufoje de la antikva saĝulo Patanjali, plej elstara eksponento de jupo, kiu skribis: " *Krija Jogo* konsistas el korpa disciplino, mensa kontrolo kaj meditado pri *Aum* ." **26-6** Patanjali parolas pri Dio kiel la efektiva Kosma Sono de *Aum* aŭdata en meditado. **26-7** *Aum* estas la Kreiva Vorto, **26-8** la sono de la Vibra Motoro. Eĉ la jupo-komencanto baldaŭ interne aŭdas la mirindan sonon de *Aum* . Ricevante ĉi tiun feliĉigan spiritan kuraĝigon, la fervorulo certigas, ke li estas en efektiva kontakto kun diaj sferoj.

Patanjali aludas duan fojon al la vivkontrolo aŭ *Krija* tekniko jene: "Liberiĝo povas esti atingita per tiu *pranajamo* , kiu estas atingita per disigo de la kurso de inspiro kaj elspiro." **26-9**

Sankta Paŭlo konis *Krijan Jupon* , aŭ teknikon tre similan al ĝi, per kiu li povis ŝanĝi

vivfluojn al kaj de la sensoj. Li tial povis diri: "Vere, mi protestas per nia ĝojo, kiun mi havas en Kristo, *mi mortas ĉiutage* ." **26-10** Per ĉiutaga retirado de sia korpa vivoforto, li unuigis ĝin per joga kuniĝo kun la ĝojo (eterna feliĉo) de la Krista konscio. En tiu feliĉa stato, li estis

konscie konscia de estante mortinta al la trompema sensa mondo de *majao* .

En la komencaj statoj de Dio-kontakto (*sabikalpa samadhi*) la konscio de la fervorulo kunfandiĝas kun la Kosma Spirito; lia vivoforto estas retirita de la korpo, kiu aspektas "morta", aŭ senmova kaj rigida. La jogisto estas plene konscia pri sia korpa stato de ŝveba animo. Dum li progresas al pli altaj spiritaĵoj (*nirbikalpa samadhi*), tamen li komuniĝas kun Dio sen korpa fiksado, kaj en sia ordinara veka konscio, eĉ meze de postulemaj mondaĵoj. **26-11**

" *Krija Jogo* estas instrumento per kiu homa evoluo povas esti akcelita," Sri Yukteswar klarigis al siaj studentoj. "La antikvaj jogistoj malkovris, ke la sekreto de kosma konscio estas intime ligita kun spira majstrado. Ĉi tio estas la unika kaj senmorta kontribuo de Barato al la monda trezoro de scio. La vivoforto, kiu ordinare estas absorbita en la bontenado de la korpumpilo, devas esti liberigita por pli altaj agadoj per metodo de trankviligado kaj kvietigo de la senĉesaj postuloj de la spiro."

La *Krija Jogisto* mense direktas sian vivenergion por rondiri, supren kaj malsupren, ĉirkaŭ la ses spinaj centroj (medola, cervikala, dorsala, lumbala, sakra kaj kokciga pleksoj), kiuj korespondas al la dek du astralaj signoj de la zodiako, la simbola Kosma Viro. Duonminuto da revoluo de energio ĉirkaŭ la sentema mjelo de homo efektivigas subtilan progreson en lia evoluo; tiu duonminuto da *Krija* egalas unu jaron da natura spirita disvolviĝo.

La astrala sistemo de homo, kun ses (dek du laŭ poluseco) internaj konstelacioj rondirantaj ĉirkaŭ la suno de la ĉioscia spirita okulo, estas interrilata kun la fizika suno kaj la dek du zodiakaj signoj. Ĉiuj homoj estas tiel influitaj de interna kaj ekstera universo. La antikvaj riŝioj malkovris, ke la tera kaj ĉiela medio de homo, en dekdujaraj cikloj, puŝas lin antaŭen sur lia natura vojo. La skribaĵoj asertas, ke homo bezonas milionon da jaroj da normala, senmalsana evoluo por perfektigi sian homan cerbon sufiĉe por esprimi kosman konscion.

Mil *Krijoj* praktikataj en ok horoj donas al la jogisto, en unu tago, la ekvivalenton de mil jaroj da natura evoluo: 365 000 jaroj da evoluo en unu jaro. En tri jaroj, *Krija Jogisto* povas tiel atingi per inteligenta mempenado la saman rezulton, kiun la naturo atingas en miliono da jaroj. La *Krija* mallongvojo, kompreneble, povas esti prenita nur de profunde evoluintaj jogistoj. Kun la gvido de gurunio, tiaj jogistoj zorge preparis siajn korpojn kaj cerbojn por ricevi la potencon kreitan per intensa praktiko.

La komencanto *de Krija* uzas sian jogan ekzercadon nur dek kvar ĝis dudek ok fojojn, dufoje ĉiutage. Kelkaj jogistoj atingas emancipiĝon post ses aŭ dek du aŭ dudek kvar aŭ kvardek ok jaroj. Jogisto, kiu mortas antaŭe atingante plena realigo portas kun lin la bona karmo de lia pasinteco *Kriya* penado; en sia nova vivo li estas harmonie pelita al sia Senfina Celo.

La korpo de la averaĝa homo estas kiel kvindek-vata lampo, kiu ne povas akcepti la miliardon vatoj da potenco vekita de troa praktiko de *Krija* . Per laŭpaŝa kaj regula pliigo de la simplaj kaj "eraripovaj" metodoj de *Krija* , la korpo de homo astre transformiĝas tagon post tago, kaj fine taŭgas por esprimi la senfinajn potencialojn de kosma energio - la unua materie

aktiva esprimo de Spirito.

Krija Jogo havas nenion komunan kun la nesciencaj spirekzercoj instruitaj de kelkaj misgviditaj fanatikuloj. Iliaj provoj perforte teni la spiron en la pulmoj estas ne nur nenaturaj sed sendube malagrablaj. *Krija*, aliflanke, estas akompanata de la komenco mem de alveniĝo de paco kaj de trankviligaj sensacioj de regenera efiko en la spino.

La antikva joga tekniko konvertas la spiron en menson. Per spirita progreso, oni kapablas rekoni la spiron kiel agon de la menso - sonĝ-spiron.

Multaj ilustraĵoj povus esti donita de la matematika rilato inter viro spira frekvenco kaj la varioj en liaj konsciostatoj. Persono, kies atento estas tute okupita, kiel sekvante iun dense interplektitan intelektan argumenton, aŭ provante iun delikatan aŭ malfacilan fizikan atingon, aŭtomate spiras tre malrapide. Fiksateco de atento dependas de malrapida spirado; rapidaj aŭ neegalaj spiroj estas neevitebla akompano de malutilaj emociaj statoj: timo, volupto, kolero. La maltrankvila simio spiras je la rapideco de 32 fojojn minute, kontraste al homa averaĝo de 18 fojoj. La elefanto, testudo, serpento kaj aliaj bestoj konataj pro sia longevive havas spiran rapidecon, kiu estas malpli ol tiu de homo. La testudo, ekzemple, kiu povas atingi la aĝon de 300 jaroj, **26-12** spiras nur 4 fojojn minute.

La rejunigaj efikoj de dormo ŝuldiĝas al la provizora nekonscio de la homo pri korpo kaj spirado. La dormanta homo fariĝas jogisto; ĉiunokte li senkonscie plenumas la jogan riton de liberiĝante de korpa identiĝo, kaj kunfandante la vivoforton kun resanigaj fluoj en la ĉefa cerba regiono kaj la ses subdinamoj de siaj spinaj centroj. La dormanto tiel senscie mergiĝas en la rezervujon de kosma energio, kiu subtenas ĉian vivon.

La libervola jogisto plenumas simplan, naturan procezon konscie, ne senkonscie kiel la malrapide dormanto. La *Krija Jogisto* uzas sian teknikon por saturi kaj nutri ĉiujn siajn fizikajn ĉelojn per neputriĝanta lumo kaj teni ilin en magnetigita stato. Li science faras spiradon nenecesa, sen produkti la statojn de subkonscia dormo aŭ senkonscieco.

Per *Krija*, la eliranta vivoforto ne estas malŝparita kaj misuzata en la sentoj, sed limigita al reunuiĝi kun pli subtilaj spinaj energioj. Per tia plifortigo de vivo, la korpo kaj cerbaj ĉeloj de la jogisto estas elektrigitaj per la spirita eliksiro. Tiel li forigas sin de la studata observado de naturaj leĝoj, kiuj povas nur konduki lin - per cirkvitaj rimedoj kiel donitaj per taŭga manĝaĵo, sunlumo kaj harmoniaj pensoj - al milionjara Celo. Necesas dek du jaroj da normala sana vivo por efektivigi eĉ etan percepteban ŝanĝon en cerba strukturo, kaj miliono da sunaj revenoj estas postulataj por sufiĉe rafini la cerban loĝejon por manifestiĝo de kosma konscio.

Malligante la ŝnuron de spiro, kiu ligas la animon al la korpo, *Krijo* servas por

plilongigi la vivon kaj pligrandigi la konscion al senfineco. La joga metodo venkas la ŝnuron de lukto inter la menso kaj la materie ligitaj sensoj, kaj liberigas la fervorulon por reheredi sian eternan regnon. Li scias, ke lia vera naturo estas ligita nek per fizika envolaĵo nek per spiro, simbolo de la mortiga sklaveco al aero, al la elementaj devigoj de la naturo.

Introspekto, aŭ "sidado en silento", estas nescienca maniero provi disigi la menson kaj sensojn, ligitajn kune per la vivoforto. La kontempla menso, provante sian revenon al dieco, estas konstante trenata reen al la sensoj fare de la vivfluoj. *Krijo*, kontrolante la menson *rekte* per la vivoforto, estas la plej facila, plej efika kaj plej scienca vojo de alproksimiĝo al la Infinito. Kontraste al la malrapida, necerta "bovĉaro" teologia vojo al Dio, *Krijo* povas juste esti nomata la "aviadila" vojo.

La joga scienco baziĝas sur empiria konsidero de ĉiuj formoj de koncentriĝo kaj meditadaj ekzercoj. Jogo ebligas al la fervorulo malŝalti aŭ ŝalti, laŭvole, vivfluan de la kvin sensaj telefonoj de vido, aŭdo,odoro, gusto kaj tuŝo. Atingante ĉi tiun potencon de sensa malkonekto, la jogisto trovas facile unuigi sian menson laŭvole kun diaj sferoj aŭ kun la mondo de materio. Li jam ne estas kontraŭvole reportita de la vivoforto al la ĉiutaga sfero de tumultaj sensacioj kaj maltrankvilaj pensoj. Majstro de sia korpo kaj menso, la *Krija Jogisto* finfine atingas venkon super la "lasta malamiko", la morto.

Tiel vi manĝos Morton, kiu manĝas homojn: Kaj Morto, post kiam mortas, ne plu ekzistas mortado . **26-13**

La vivo de progresinta *Krija Jogisto* estas influata ne de efikoj de pasintaj agoj, sed nur de instrukcioj de la animo. La fervorulo tiel evitas la malrapidajn, evoluajn monitorojn de egoismaj agoj, bonaj kaj malbonaj, de la ordinara vivo, maloportuna kaj helikosimila por la aglokoraj.

La supera metodo de animvivado liberigas la jogulon, kiu, senigita je sia ego-malliberejo, gustumas la profundan aeron de ĉieesteco. La sklaveco de natura vivo, kontraste, estas starigita en ritmo hontiga. Konformante sian vivon al la evolua ordo, homo ne povas postuli koncesian rapidon de la naturo, sed, vivante sen eraroj kontraŭ la leĝoj de sia fizika kaj mensa doto, ankoraŭ bezonas ĉirkaŭ milionon da jaroj da enkarniĝaj maskobardoj por koni finan emancipiĝon.

La teleskopaj metodoj de jogistoj, liberiĝante de fizikaj kaj mensaj identigoj favore al animindividueco, tiel rekomendas sin al tiuj, kiuj rigardas kun ribelo mil mil jarojn. Ĉi tiu nombra periferio estas pligrandigita por la ordinara homo, kiu vivas en harmonio eĉ ne kun la naturo, des malpli kun sia animo, sed anstataŭe persekutas nenaturajn kompleksecojn, tiel ofenda en lia korpo kaj pensoj la dolĉa mensaj sanecoj de naturo. Por lin, du fojojn a milionoj da jaroj apenaŭ sufiĉas por liberiĝo.

Malpura homo malofte aŭ neniam rimarkas, ke lia korpo estas regno, regata de Imperiestra Animo sur la trono de la kranio, kun duarangaj regantoj en la ses spinaj centroj aŭ sferoj de konscio. Ĉi tiu teokratio etendiĝas super amaso da obeemaj subjektoj: dudek sep mil miliardoj da ĉeloj - dotitaj per certa, kvankam aŭtomata, inteligenteco per kiu ili plenumas ĉiujn taskojn de korpaj kreskoj, transformoj kaj dissolviĝoj - kaj kvindek milionoj da substrataj pensoj, emocioj kaj varioj de alternaj

fazoj en la homa konscio en averaĝa vivo de sesdek jaroj. Ĉiu ŝajna ribelo de korpaj aŭ cerbaj ĉeloj kontraŭ Imperiestra Animo, manifestiĝanta kiel malsano aŭ depresio, ŝuldiĝas ne al mallojaleco inter la humilaj civitanoj, sed al pasinta aŭ nuna misuzo fare de homo de sia individueco aŭ libera volo, donita al li samtempe kun animo, kaj neniam revokebla.

Identigante sin kun supraĵa memo, la homo prenas por memkompreneblaĵo, ke estas li, kiu pensas, volas, sentas, digestas manĝojn kaj tenas sin vivanta, neniam agnoskante per reflektado (nur iomete sufiĉus!) ke en sia ordinara vivo li estas nenio alia ol marioneto de pasintaj agoj (karmo) kaj de naturo. aŭ ĉirkaŭaĵo. La intelektaj reagoj, sentoj, humoroj kaj kutimoj de ĉiu homo estas limigitaj de efikoj de pasintaj kaŭzoj, ĉu de ĉi tiu vivo aŭ de antaŭa. Alte super tiaj influoj, tamen, estas lia reĝa animo. Malestimante la pasemajn verojn kaj liberecojn, la *Krija Jogisto* transiras ĉian seniluziigon en sian senbridan Estaĵon. Ĉiuj skribaĵoj deklaras, ke homo ne estas koruptebla korpo, sed vivanta animo; per *Krija* li ricevas metodon por pruvi la skriban veron.

"Ekstera rito ne povas detrui nescion, ĉar ili ne estas reciproke kontraŭdiraj," skribis Shankara en sia fama *Jarcento de Versoj*. "Realigita scio sole detruas nescion... Scio ne povas ekesti per iu ajn alia rimedo ol per esplorado. 'Kiu mi estas? Kiel ĉi tiu universo naskiĝis? Kiu estas ĝia kreinto? Kio estas ĝia materia kaŭzo?' Ĉi tiu estas la speco de esplorado aludata." La intelekto ne havas respondon por ĉi tiuj demandoj; tial la riŝioj evoluigis jogon kiel la teknikon de spirita esplorado.

Krija Jogo estas la vera "fajra rito" ofte laŭdata en la *Bhagavad Gita*. La puriga fajro de jogo alportas eternan lumon, kaj tial multe diferencas de eksteraj kaj malmulte efikaj religiaj fajroceremonioj, kie la percepto de la vero ofte estas bruligita, al solena ĉantita akompano, kune kun la incenso!

La progresinta jogisto, retenante sian tutan menson, volon kaj senton de falsa identigo kun korpaj deziroj, unuigante sian menson kun superkonsciaj fortoj en la spinaj sanktejoj, tiel vivas en ĉi tiu mondo kiel Dio planis, ne pelita de impulsoj el la pasinteco nek de novaj senspritecoj de freŝaj homaj motivoj. Tia jogisto ricevas plenumon de sia Supera Deziro, sekura en la fina haveno de neelĉerpeble feliĉa Spirito.

La jogisto ofertas siajn labirintajn homajn sopirojn al monoteisma ĝojfajro dediĉita al la senekzempla Dio. Ĉi tio estas efektive la vera joga fajroceremonio, en kiu ĉiuj pasintaj kaj nunaj deziroj estas brulaĵo konsumita de dia amo. La Finfina Flamo ricevas la oferon de ĉia homa frenezo, kaj la homo estas pura de skorio. Liaj ostoj senigitaj de ĉia dezira karno, lia karma skeleto blankigita en la antisepsaj sunoj de saĝo, li estas fine pura, sendanĝera antaŭ la homo kaj la Kreinto.

Referencante al la certa kaj metoda efikeco de jogo, Sinjoro Kriŝno laŭdas la teknologian jogulon per la jenaj vortoj: "La jogulo estas pli granda ol korpodisciplinantaj asketoj, pli granda eĉ ol la sekvantoj de la vojo de saĝo (*Ĝnana Jogo*), aŭ de la vojo de ago (*Karma Jogo*); estu vi, ho disĉiplo Arĝuno, jogulo!" **26-**

por la Antaŭenigo de Scienco la eksperimentoj de kiu li havis pruvita tio ĉio korpa histoj estas elektre negativaj, escepte de la cerbo kaj nerva sistemaj histoj, kiuj restas elektre pozitivaj ĉar ili absorbas revivigan oksigenon pli rapide.

26-2 : *Bhagavad Gita* , IV:29.

26-3: *Bhagavad Gita* 4:1-2.

26-4 La aŭtoro de *Manava Dharma Shastras* . Ĉi tiuj institutoj de kanonigita komuna juro validas en Barato ĝis hodiaŭ. La franca akademiulo, Louis Jacolliot, skribas, ke la dato de Manu "perdiĝas en la punkto de la antaŭhistoria periodo de Barato; kaj ne akademiulo havas kuraĝis al rifuzi lin la titolo de la plej antikva leĝdonanto en la mondo." En *La Biblio Danoj En L'inde* , paĝoj 33-37, Jacolliot reproduktas paralelajn tekstajn referencojn por pruvi, ke la Romia *Kodekso de Justiniano* atente sekvas la *Leĝojn de Manu* .

26-5 : La komenco de la materialisma aĝoj, laŭ al Hinduo skribaj kalkuloj, estis 3102 Antaŭ Kristo Ĉi tio estis la komenco de la Descendanta Dwapara Aĝo (vidu [paĝo 174](#)). Moderna akademiuloj, gaje kredante tio 10,000 jaroj antaŭe ĉio viroj estis

subigita en a barbara Ŝtono Aĝo, senprokraste malakcepti kiel "mitoj" ĉio rekordoj kaj tradicioj de tre antikva civilizoj en .Barato, Ĉinio, Egiptujo kaj aliaj landoj

26-6 *Aforismoj* de Patanjali , II:1. Uzante la vortojn *Krija Jogo* , Patanjali aludis aŭ al la preciza tekniko instruita de Babaĝi, aŭ unu tre simila al ĝi. Tio ĝi estis a definitiva tekniko de vivo kontrolo estas pruvita de Patanjali-a *Aforismo* II:49.

26-7 : Patanjali-a *Aforismoj* , Mi:27.

26-8 : "En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio.Ĉiuj aferoj estis farita de lin; kaj sen li nenio, kio estis farita, estis farita." - *Johano* 1:1-3. *Aum* (*Om*) de la *Vedaj* fariĝis la sankta vorto *Amin* de la islamanoj, *Zumo* de la Tibetanoj, kaj *Amen* de la kristanoj (ĝia signifo en Hebrea estante *certe* , *fidela*). "Tiel diras la Amen, .la fidela kaj vera atestanto, la komenco de la kreo de Dio." - *Apokalipso* 3:14

26-9 : *Aforismoj* II:49..

26-10 : Mi *Korintanoj* 15:31. "Nia ĝojo" estas la ĝusta traduko; ne, kiel kutime donita, "via ĝojante." Sankta Paŭlo aludis al la *Ĉieesteco* de la Krista konscio..

26-11 : *Kalpa* signifas tempo aŭ eono. *Sabikalpa* signifas temo al tempo aŭ ŝanĝo; kelkaj ligilo kun *prakriti* aŭ materio restas. . *Nirbikalpa* signifas sentempa, senŝanĝa; ĉi tio estas la plej alta ŝtato de *samadhio*

26-12 : Laŭ al la *Lincoln Biblioteko De Esenca Informoj* , paĝo. 1030, la giganto testudo vivoj inter 200 kaj 300 jarojn.

26-13 : Ŝekspiro: *Soneto* #146. 26-

14: *Bhagavad Gita* , VI:46.

ĈAPITRO: 27

Fondo A Jogo Lernejo Ĉe Ranĉio

"Kial estas vi negativa al organiza laboro?"

Magistro demando konsternita mi a peco. Ĝi estas vera tio mia privata kondamno ĉe la tempo estis tio

organizoj estis "ojstroj" nestoj."

"Ĝi estas sendanka tasko, sinjoro," mi respondis. "Sendepende de tio, kion la gvidanto faras aŭ ne faras, li estas kritikata."

„Ĉu vi volas la tutan dian *ĉanon* (laktan kazeon) nur por vi mem?“ La respondo de mia gurunio estis akompanata de severa ekrigardo. „Ĉu vi aŭ iu ajn alia povus atingi Di-kontakton per joko se vico da malavaraĵoj majstroj ne estus volinta transdoni sian scion al aliaj?“ Li aldonis: „Dio estas la Mielo, organizoj estas la abeluĵoj; ambaŭ estas necesaj. Ĉiu *formo* estas senutila, kompreneble, sen la spirito, sed kial vi ne komencu okupatajn abeluĵojn plenajn de la spirita nektaro?“

Lia konsilo profunde kortuŝis min. Kvankam mi ne faris eksteran respondon, nefleksebla decido ekestis en mia koro: mi dividus kun miaj kunuloj, tiom kiom estis en mia povo, la senbridajn verojn, kiujn mi lernis ĉe la piedoj de mia gurunio. "Sinjoro," mi preĝis, "Via Amo brilu eterne sur la sanktejo de mia sindonemo, kaj mi povu vekti tiun Amon en aliaj koroj."

Antaŭe, antaŭ ol mi aliĝis al la monaĥa ordeno, Sri Yukteswar faris tre neatenditan rimarkon.

“Kiel vi sopiros la kamaradecon de edzino en via maljuneco!” li diris. “Ĉu vi ne konsentas, ke la fameliestro, okupita pri utila laboro por subteni sian edzinon kaj infanojn, tiel ludas rekompencan rolon en la okuloj de Dio?”

„Sinjoro,“ mi protestis alarme, „vi scias, ke mia deziro en ĉi tiu vivo estas edziĝi nur al la Kosma Amato.“

La Majstro ridis tiel gaje, ke mi komprenis, ke lia observado estis farita nur kiel testo de mia fido.

„Memoru,“ li diris malrapide, „ke tiu, kiu forĵetas siajn mondajn devojn, povas pravigi sin nur per alpreno de ia respondeco al multe pli granda familio.“

La idealo de ĉiufanka edukado por junularo ĉiam estis proksima al mia koro. Mi klare vidis la sekajn rezultojn de ordinara instruado, celanta nur la disvolviĝon de korpo kaj intelekto. Moralaj kaj spiritaĵoj valoroj, sen kies aprezo neniu homo povas atingi feliĉon, ankoraŭ estis... mankas en la formala instruplano. Mi decidis fondi lernejon, kie junaj knaboj povus disvolviĝi ĝis la plena staturo de vireco. Mia unua paŝo en tiu direkto estis farita kun sep infanoj ĉe Dihika, malgranda kampara loko en Bengalio.

Jaron poste, en 1918, danke al la malavareco de Sinjoro Manindra Chandra Nundy, la Maharaĝo de Kasimbazar, mi povis translokigi mian rapide kreskantan grupon al Ranĉio. Ĉi tiu urbo en Bihar, ĉirkaŭ ducent mejlojn de Kalkato, estas benita per

unu el la plej sanigaj klimatoj en Barato. La Palaco Kasimbazar en Rančio estis transformita en la ĉefsidejon por la nova lernejo, kiun mi nomis *Brahmacharya Vidyalaya* **27-1.** konforme al la edukaj idealoj de la riŝioj.

Ilia arbaro aŝramoj havis estinta la antikva sidlokoj de lernado, sekulara kaj dia, por la juneco de

Hindio.

En Rančio mi organizis edukan programon por kaj bazlernejaj kaj mezlernejaj klasoj. Ĝi inkluzivis agrikulturajn, industriajn, komercajn kaj akademiajn temojn. La studentoj ankaŭ lernis jogan koncentriĝon kaj meditadojn, kaj unikan sistemon de fizika disvolviĝo, "Jogoda", kies principojn mi malkovris en 1916.

Komprenante, ke la homa korpo estas kiel elektra baterio, mi argumentis, ke ĝi povus esti reŝargita per energio per la rekta agado de la homa volo. Ĉar neniu ago, malgranda aŭ granda, eblas sen *volo*, la homo povas uzi sian ĉefan motoron, la volon, por renovigi siajn korpajn histojn sen ŝarĝa aparato aŭ mekanikaj ekzercoj. Tial mi instruis al la Ranĉiaj studentoj miajn simplajn "Yogoda" teknikojn, per kiuj la vivoforto, centrata en la medolo oblongata de la homo, povas esti konscie kaj tuj reŝargita per la senlima provizo de kosma energio.

La knaboj respondis mirinde al ĉi tiu trejnado, disvolvante eksterordinaran kapablon ŝanĝi la vivenergion de unu parto de la korpo al alia parto, kaj sidi en perfekta ekvilibro en malfacilaj korpopozoj. **27-2** Ili plenumis atingojn de forto kaj eltenivo, kiujn multaj potencaj plenkreskuloj ne povus egali. Mia plej juna frato, Bishnu Charan Ghosh, aliĝis al la Ranchi-lernejo; li poste fariĝis ĉefa fizikkulturisto en Bengalio. Li kaj unu el liaj studentoj vojaĝis al Eŭropo kaj Ameriko, donante demonstraciojn de forto kaj kapablo, kiuj mirigis la universitatajn sciulojn, inkluzive de tiuj ĉe Universitato Kolumbio en Novjorko.

Ĉe la fino de la unua jaro en Rančio, la kandidatiĝoj por akcepto atingis du mil. Sed la lernejo, kiu tiutempe estis nur loĝdomo, povis gastigi nur ĉirkaŭ cent. Instruado por tagaj lernantoj baldaŭ estis aldonita.

En la *Vidyalaya* mi devis ludi patro-patrinon al la malgrandaj infanoj, kaj trakti multajn organizajn malfacilaĵojn. Mi ofte memoris la vortojn de Kristo: "Vere mi diras al vi: Estas neniu, kiu forlasis domon, aŭ fratojn aŭ fratinojn, aŭ patron, aŭ patrinon, aŭ edzinon, aŭ infanojn, aŭ..." terojn pro mi kaj pro la evangelio; sed li ricevos centoble nun en ĉi tiu tempo domojn kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn kaj kampojn, kun persekutado; kaj en la venonta mondo eternan vivon."

27-3 Sri Yukteswar interpretis ĉi tiujn vortojn: "La fervorulo, kiu rezignas pri la vivspertoj de geedzeco kaj familio, kaj interŝanĝas la problemojn de malgranda domanaro kaj limigitajn agadojn kontraŭ la pli grandaj respondecoj de servo al la socio ĝenerale, entreprenas taskon, kiu ofte estas akompanata de persekutado de miskomprena mondo, sed ankaŭ de dia interna kontenteco."

Yogoda Math , bela ermitejo de Self-Realization Fellowship ĉe Dakshineswar ĉe la Gango. Fondita en 1938 kiel joga retiriĝejo por studentoj de Oriento kaj Okcidento.

Centra konstruaĵo de la *Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya* ĉe Ranchi, Biĥaro, establita en 1918 kiel joga lernejo por knaboj, kun gramatika kaj mezlerneja edukado. Ligita al ĝi estas la filantropia Misio Lahiri Mahasaya.

Iun tagon mia patro alvenis en Ranĉio por doni patran benon, longe rifuzitan ĉar mi vundis lin rifuzante lian oferton pri posteno ĉe la Bengalia-Nagpura Fervojo.

„Filo,“ li diris, „mi nun repaciĝis kun via vivdecido. Ĝojigas min vidi vin meze de ĉi tiuj feliĉaj, entuziasmaj junuloj; vi apartenas ĉi tien prefere ol kun la senvivaj figuroj de fervojaj horaroj.“ Li mansvingis al grupo de dekduo da etuloj, kiuj sekvis min. „Mi havis nur ok infanojn,“ li rimarkigis kun brilantaj okuloj, „sed mi povas kompati vin!“

Kun granda fruktoĝardeno kaj dudek kvin fekundaj akreoj je nia dispono, la studentoj, instruistoj kaj mi ĝuis multajn feliĉajn horojn de subĉiela laboro en ĉi tiu ideala ĉirkaŭaĵo. Ni havis multajn dorlotbestojn, inkluzive de juna cervido, kiu estis sufiĉe idoligita de la infanoj. Mi ankaŭ amis la cervidon tiel multe, ke mi permesis al ĝi dormi en mia ĉambro. Ĉe la lumo de la tagiĝo, la malgranda estaĵo paŝetis al mia lito por matena kareso.

Iun tagon mi manĝigis la dorlotbeston pli frue ol kutime, ĉar mi devis trakti iujn aferojn en la urbo Ranĉi. Kvankam mi avertis la knabojn ne manĝigi la cervidon ĝis mia reveno, unu el ili estis malobeema,

kaj donis al la cervido grandan kvanton da lakto. Kiam mi revenis vespere, malĝoja novaĵo salutis min: "La cervideto preskaŭ mortis pro troa manĝado."

Larmante, mi metis la ŝajne senvivan dorlotbeston sur miajn genuojn. Mi kompate preĝis al Dio, ke Li savu ĝian vivon. Horojn poste, la malgranda estaĵo malfermis siajn okulojn, stariĝis, kaj malforte marŝis. La tuta lernejo kriis pro ĝojo.

Sed profunda leciono venis al mi tiun nokton, kiun mi neniam povas forgesi. Mi restis kun la cervido ĝis la dua horo, kiam mi endormiĝis. La cervino aperis en sonĝo kaj parolis al mi:

„Vi retenas min. Bonvolu lasi min iri; lasu min

iri!“ „Bone,“ mi respondis en la sonĝo.

Mi vekiĝis tuj, kaj ploris eksteren, "Knaboj, la cervo estas mortanta!" La infanoj rapidis al mia flanko.

Mi kuris al la angulo de la ĉambro, kie mi metis la dorlotbeston. Ĝi faris lastan provon leviĝi, stumblis al mi, poste falis ĉe miaj piedoj, morta.

Laŭ la amasa karmo, kiu gvidas kaj reguligas la destinojn de bestoj, la vivo de la cervo finiĝis, kaj ĝi estis preta progresi al pli alta formo. Sed per mia profunda alligiteco, kiun mi poste komprenis kiel egoisma, kaj per miaj fervoraj preĝoj, mi povis teni ĝin en la limoj de la besta formo, el kiu la animo luktis por liberiĝo. La animo de la cervo faris sian pledon en sonĝo, ĉar, sen mia ama permeso, ĝi aŭ ne volis aŭ ne povis foriri. Tuj kiam mi konsentis, ĝi foriris.

Ĉiu malĝojo forlasis min; mi denove komprenis, ke Dio volas, ke Liaj infanoj amu ĉion kiel parton de Lin, kaj ne senti iluzie, ke la morto finas ĉion. La nescia homo vidas nur la nesupereblan muron de la morto, kaŝante, ŝajne por ĉiam, siajn karajn amikojn. Sed la homo de nealligiteco, tiu, kiu amas aliajn kiel esprimojn de la Sinjoro, komprenas, ke ĉe la morto la karuloj revenis nur por spirtempo de ĝojo en Li.

La Ranĉia lernejo kreskis de malgrandaj kaj simplaj komencoj al institucio nun bone konata en Barato. Multaj fakoj de la lernejo estas subtenataj per libervolaj kontribuoj de tiuj, kiuj ĝojas pri daŭrigado de la edukaj idealoj de la riŝioj. Sub la ĝenerala nomo de *Yogoda Sat-Sanga*, **27-4** floraj branĉlernejoj estis establitaĵ ĉe Midnapore, Lakshmanpur, kaj Puri.

La ĉefsidejo en Ranĉio havas Medicinan Sekcion, kie medikamentoj kaj kuracistaj servoj estas senpage liverataj al malriĉuloj de la loko. La nombro da kuracatoj averaĝis pli ol 18 000. personoj a jaro. La *Vidyalaya* havas farita ĝia marko, ankaŭ, en Hinda konkurenciva sportoj, kaj en la skolastika kampo, kie multaj eks-studentoj

de Ranchi elstariĝis en pli posta universitata vivo.

La lernejo, nun en ĝia dudek-oka jaro kaj la centro de multaj agadoj, 27-5 havas estinta honorita

per vizitoj de eminentaj viroj el la Oriento kaj la Okcidento. Unu el la plej fruaj grandaj figuroj, kiuj inspektis la *Vidyalaya* en ĝia unua jaro, estis Swami Pranabananda, la Benares "sanktulo kun du korpoj". Kiam la granda majstro rigardis la pitoreskajn subĉielajn klasojn, okazigitajn sub la arboj, kaj vidis vespere, ke junaj knaboj sidis senmove dum horoj en joga meditado, li estis profunde kortuŝita.

"Ĝojo venas al mia koro," li diris, "vidi ke la idealoj de Lahiri Mahasaya por la ĝusta trejnado de junularo estas daŭrigataj en ĉi tiu institucio. La benoj de mia guro estu sur ĝi."

Juna knabo sidanta apud mi kuraĝis demandi al la granda

jogisto. "Sinjoro," li diris, "ĉu mi estu monaĥo? Ĉu mia vivo estas

nur por Dio?"

Kvankam Sŭami Pranabanando ridetis milde, lia okuloj estis trapikado la estonteco.

„Infano,“ li respondis, „kiam vi kreskos, bela novedzino atendos vin.“ La knabo fine edziĝis, post jaroj da planado eniri la Sŭami-ordon.

Iam post kiam Swami Pranabananda vizitis Ranĉion, mi akompanis mian patron al la domo en Kalkato, kie la jogisto provizore loĝis. La antaŭdiro de Pranabananda, farita al mi tiom da jaroj antaŭe, rapide venis al mia menso: "Mi vidos vin, kun via patro, poste."

Kiam Patro eniris la ĉambron de la sŭami, la granda jogisto leviĝis de sia seĝo kaj ĉirkaŭprenis mian gepatron kun ama respekto.

„Bhagabati,“ li diris, „kion vi faras pri vi mem? Ĉu vi ne vidas vian filon kureganta al la Senfina?“ Mi ruĝiĝis aŭdante lian laŭdon antaŭ mia patro. La sŭami daŭrigis: „Vi memoras kion ofte nia benita guro kutimis diri: ' *Banat, banat, ban jai* .' **26-6** Do daŭrigu *Krijan Jogon* senĉese, kaj atingu la diajn portalojn rapide."

La korpo de Pranabananda, kiu aspektis tiel sana kaj forta dum mia miriga unua vizito al li en Benareso, nun montris definitivan maljuniĝon, kvankam lia pozo estis ankoraŭ admirinde rekta.

„Swamiji,“ mi demandis, rigardante rekte en liajn okulojn, „bonvolu diri al mi la veron: Ĉu vi ne sentas la antaŭeniron de la aĝo? Ĉar la korpo malfortiĝas, ĉu viaj perceptoj pri Dio suferas ian malpliigon?“

Li ridetis anĝele. "La Amato estas pli ol iam ajn kun mi nun." Lia kompleta konvinko superfortis mian menson kaj animon. Li daŭrigis: "Mi ankoraŭ ĝuas la du pensiojn -

unu de Bhagabati ĉi tie, kaj unu de supre." Montrante sian fingron ĉielen, la sanktulo falis en ekstazon, lia vizaĝo lumigita per dia brilo - ampleksa respondo al mia demando.

Rimarkante, ke la ĉambro de Pranabananda enhavis multajn plantojn kaj pakaĵojn da semoj, mi demandis ilian celon.

"Mi forlasis Benareson por ĉiam," li diris, "kaj nun estas survoje al Himalajo. Tie mi malfermos aŝramon por miaj disĉiploj. Ĉi tiuj semoj produktos spinacon kaj kelkajn aliajn legomojn. Miaj karuloj vivos simple, pasigante sian tempon en feliĉa Dio-unio. Nenio alia estas necesa."

Patro demandis lia frato disĉiplo kiam li volus reveno al Kalkato.

"Neniam plu," respondis la sanktulo. "Ĉi tiu jaro estas tiu, en kiu Lahiri Mahasaya diris al mi, ke mi forlasos mian amatan Benareson por ĉiam kaj iros al Himalajo, por tie deĵeti mian morteman korpon."

Miaj okuloj pleniĝis per larmoj pro liaj vortoj, sed la ŝami ridetis trankvile. Li memorigis min pri malgranda ĉiela infano, sidanta sekure sur la sino de la Dia Patrino. La ŝarĝo de la jaroj ne havas malbonan efikon sur la plenan posedon de superaj spiritaj povoj fare de granda jogisto. Li kapablas renovigi sian korpon laŭvole; tamen kelkfoje li ne zorgas pri malrapidigo de la maljuniĝoprocezo, sed permesas al sia karmo funkcii. sin sur la fizika ebena, uzante sian malnovan korpon kiel tempoŝparan ilon por ekskludi la neceson ellabori karmon en nova enkarniĝo.

Monatoj poste Mi renkontis unu malnova amiko, Sanandan, Monda Organizaĵo pri Sano estis unu de Pranabananda fermi disĉiploj.

"Mia adorinda gurunio foriris," li diris al mi, meze de plorĝemoj. "Li establis ermitejon apud Riŝikeŝo, kaj donis al ni aman trejnadon. Kiam ni estis sufiĉe bone instalitaj, kaj faris rapidan spiritan progreson..." progreso en sia kompanio, li proponis iam nutri grandegan homamason el Riŝikeŝo. Mi demandis kial li volis tian grandan nombron.

"'Ĉi tiu estas mia lasta festivala ceremonio,' li diris. Mi ne komprenis la plenajn implicojn de liaj vortoj.

"Pranabanandaji helpis kuiri grandajn kvantojn da manĝaĵo. Ni nutris ĉirkaŭ 2000 gastojn. Post la festeno, li sidiĝis sur alta platformo kaj donis inspiran predikon pri la Senfina. Fine, antaŭ la rigardo de miloj, li turnis sin al mi, dum mi sidis apud li sur la podio, kaj parolis kun nekutima forto."

"Sanandan, esti preparita; Mi estas irante al piedbati la kadro. 27-7 "

"Post ŝokita silento, mi laŭte kriis, 'Majstro, ne faru ĝin! Bonvolu, bonvolu, ne faru ĝin!' La homamaso silentis, rigardante nin scivoleme. Mia gurunio ridetis al mi, sed lia solena rigardo jam fiksiĝis al Eterneco.

"'Ne estu egoisma,' li diris, 'nek malĝoju pri mi. Mi jam delonge gaje servis vin ĉiujn; nun ĝoju kaj deziru al mi bonŝancon. Mi iras renkonti mian Kosman Amaton.' Flustre, Pranabanandaji aldonis, 'Mi baldaŭ renaskiĝos. Post ĝuado de mallonga

periodo de la Senfina Feliĉo, mi revenos al la tero kaj aliĝi al Babaji. **27-8** Vi baldaŭ scios kiam kaj kie mia animo estas enkapsuligita en nova korpo.

"Li ploris denove, 'Sanandan, ĉi tie Mi piedbati la kadro de la dua *Krija Jogo* . **27-9**

"Li rigardis la maron da vizaĝoj antaŭ ni, kaj donis benon. Direktante sian rigardon internen al la spirita okulo, li senmoveblis. Dum la konfuzita homamaso pensis, ke li meditas en ekstaza stato, li jam forlasis la tabernaklon de karno kaj mergis sian animon en la kosman vastecon. La disĉiploj tuŝis lian korpon, sidantan en la lotusa pozo, sed ĝi jam ne estis la varma karno. Nur rigidiĝinta korpo restis; la luanto fuĝis al la senmorta bordo."

Mi demandis kie Pranabanando estis al esti renaskita.

"Tio estas sankta konfido, kiun mi ne povas malkaŝi al iu ajn," respondis Sanandan.
"Eble vi eble trovos iel alian manieron."

Jarojn poste mi malkovris de Swami Keshabananda **27-10** ke Pranabananda, kelkajn jarojn post sia naskiĝo en nova korpo, iris al Badrinarayan en Himalajo, kaj tie aliĝis al la grupo de sanktuloj ĉirkaŭ la granda Babaji.

.....
27-1 *Vidyalya* , skolo. *Brahmacharya* ĉi tie rilatas al unu el la kvar stadioj en la veda plano por la vivo de homo, kiel konsistanta el tio de (1) la celibata studento (*brahmaĉario*); (2) la dommastro kun monda respondecoj (*grihastha*);

la ermito (*vanaprastha*); (4) la arbaro loĝanto aŭ vaganto, libera de ĉio tera zorgoj (*sanjasio*). Ĉi tio ideala (3) skemo de vivo, dum ne vaste observita en moderna Hindio, ankoraŭ havas multaj pia sekvantoj. La kvar stadioj estas .efektivigita religie sub la dumviva gvido de guruo

27-2 : A nombro de Amerika studentoj ankaŭ havi majstrita diversaj *asanoj* aŭ pozoj, inkluzive de Bernardo Brasiko, instruisto en Los-Anĝeleso de la instruoj de la Self-Realization Fellowship.

27-3 : *Marko* 10:29-30 ..

27-4 : Yogoda: *jogo* , unio, harmonio, ekvilibro; *jes* , tio kiu transdonas. Sat-Sanga: *sidis* , vero; *sanga* , kunuleco. En la Okcidente, al eviti la uzo de a Sanskrito nomo, la *Yogoda Sat-Sanga* movado havas estinta nomita la *Kunularo pri Memrealigo* .

27-5 : La agadoj ĉe Ranĉio estas priskribita pli plene en ĉapitro 40 . La Lakshmanpur lernejo estas en la kapabla ŝargo de S-ro GC Dey, BA La medicinan sektion lerte kontrolas D-ro SN Pal kaj Sasi Bhusan Mullick.

27-6 : Unu de Lahiri Mahasaya's ŝatata rimarkoj, donita kiel kuraĝigo por lia studentoj persistemo. A libera traduko estas: "Klopodante, klopodante, unu tagon jen! la Dia Celo!"

27-7 : t.e., doni supren la korpo.

27-8 : Lahiri Mahasaya's guruo, Monda Organizaĵo pri Sano estas ankoraŭ vivanta. (Vidu ĉapitro 33.)

27-9 La dua *Krija* , kiel instruita de Lahiri Mahasaya, ebligas al la fervorulo, kiu majstris ĝin, foriri kaj reveni al la korpo konscie ĉe ajna tempo. Altnivela jogistoj uzo la dua Krija tekniko dum la lasta elirejo de morto, a momenton ili kutime scias anticipe.

27-10 : Mia renkontiĝo kun Keshabananda estas priskribita en ĉapitro 42 .

ĈAPITRO: 28

Kaŝi, Renaskita Kaj Retrovita

"Bonvolu fari ne iru en la akvo. Lasu nin baniĝi de trempado nia siteloj."

Mi alparolis la junajn Ranĉiajn studentojn, kiuj akompanis min dum ok-mejla migrado al najbara monteto. La lageto antaŭ ni estis alloga, sed abomeno pri ĝi ekestis en mia menso.

La grupo ĉirkaŭ mi sekvis mian ekzemplon de trempado de siteloj, sed kelkaj knaboj cedis al la tento de la malvarmeta akvo. Apenaŭ ili plonĝis, grandaj akvoserpentoj tordiĝis ĉirkaŭ ili. La knaboj eliris el la lageto kun komika rapideco.

Ni ĝuis piknikan lunĉon post kiam ni atingis nian cellokon. Mi sidis sub arbo, ĉirkaŭita de grupo da studentoj. Trovante min en inspira humoro, ili ŝarĝis min per demandoj.

"Bonvolu diri al mi, sinjoro," demandis unu junulo, "ĉu mi ĉiam restos kun vi sur la vojo de rezigno."

"Ha, ne," Mi respondis, "vi volo esti perforte prenita for al via hejmo, kaj poste vi volo edziĝi."

Nekredeble, li faris vehementan proteston. "Nur se mi estas mortinta, oni povas min porti hejmen." Sed post kelkaj monatoj, liaj gepatroj alvenis por forpreni lin, malgraŭ lia larmoplena rezisto; kelkajn jarojn poste, li ja edziĝis.

Post respondo al multaj demandoj, alparolis min knabo nomita Kaŝi. Li estis ĉirkaŭ dekdujara, brila studento, kaj amata de ĉiuj.

"Sinjoro," li diris, "kio volo esti mia sorto?"

"Vi devas baldaŭ esti mortinta." La respondo venis de mia lipoj kun unu nerezistebla forto.

Tiu ĉi neatendita malkaŝo ŝokis kaj malĝojigis min kaj ankaŭ ĉiujn ĉeestantojn. Silente riproĉante min mem kiel *enfant terrible*, mi rifuzis respondi pluajn demandojn.

Sur nia reveno al la lernejo, Kaŝi venis al mia ĉambro.

"Se mi mortos, ĉu vi trovos min kiam mi renaskiĝos, kaj revenigos min al la spirita vojo?" Li plorĝemis.

Mi sentis min devigita rifuzi ĉi tiun malfacilan okultan respondecon. Sed dum semajnoj poste, Kashi obstine insistis pri mi. Vidante lin ĝis la rompopunkto senkuraĝigita, mi fine konsolis lin.

"Jes," Mi promesis. "Se la Ĉiela Patro pruntedonas Lia helpo, Mi volo provi al trovi vi."

Dum la somera ferio, mi komencis mallongan vojaĝon. Bedaŭrante, ke mi ne povis kunpreni Kaŝi-on, mi vokis lin al mia ĉambro antaŭ ol foriri, kaj zorge instrukciis lin resti, kontraŭ ĉia persvado, en la spiritaĵoj de la lernejo. Iel mi sentis, ke se li ne irus hejmen, li eble evitus la baldaŭan katastrofon.

Apenaŭ mi foriris, la patro de Kaŝi alvenis en Ranĉio. Dum dek kvin tagoj li provis rompi la volon de sia filo, klarigante, ke se Kaŝi irus al Kalkato nur dum kvar tagoj por vidi sian patrinon, li tiam povus reveni. Kaŝi persiste rifuzis. La patro fine diris, ke li kunprenos la knabon for kun la helpo de la polico. La minaco maltrankviligis Kaŝi-on, kiu ne volis esti la kaŭzo de ia ajn malfavora diskonigo al la lernejo. Li vidis neniun elekton krom foriri.

Mi revenis al Ranĉio kelkajn tagojn poste. Kiam mi aŭdis, ke Kaŝi estis forigita, mi tuj enveturis al Kalkato. Tie mi dungis ĉevalkaleŝon. Tre strange, kiam la veturilo pasis trans la ponton Howrah super la Gango, mi vidis la patron de Kaŝi kaj aliajn parencojn en funebraj vestaĵoj. Kriante al mia ŝoforo, ke li haltu, mi elkuris kaj rigardis kolere la malfeliĉan patron.

"S-ro. Murdinto," Mi ploris iom malracie, "vi havi mortigita mia knabo!"

La patro jam komprenis la malĝustaĵon, kiun li faris perforte alportante Kaŝi-on al Kalkato. Dum la kelkaj tagoj, kiujn la knabo estis tie, li manĝis poluitan manĝaĵon, malsaniĝis pri ĥolero, kaj mortis.

Mia amo por Kaŝi, kaj la promeso trovi lin post la morto, tage kaj nokte, persekutis min. Kien ajn mi iris, lia vizaĝo aperis antaŭ mi. Mi komencis memorindan serĉadon por li, same kiel antaŭ longe mi serĉis mian perditan patrinon.

Kaši, perdita kaj retrovita

Mia frato Bishnu; Motilal Mukherji de Serampore, tre progresinta disĉiplo de Sri Yukteswar; mia patro; sinjoro Wright; mi mem; Tulsi Narayan Bose; Swami Satyananda de Ranchi

Grupo de delegitoj al la Internacia Kongreso de Religiaj Liberaluloj de 1920 ĉe Bostono, kie mi faris mian unuan paroladon en Usono. (*De maldekstre dekstren*) Pastro Clay MacCauley, Pastro T. Rhondda Williams, Profesoro S. Ushigasaki, Pastro Jabez T. Sunderland, mi mem, Pastro Chas. W. Wendte, Pastro Samuel A. Eliot, Pastro Basil Martin, Pastro Kristoforo J. Strato, Pastoro Samuelo M. Crothers.

Mi sentis, ke ĉar Dio donis al mi la kapablon de racio, mi devis uzi ĝin kaj ŝarĝi miajn povojn plejeble por malkovri la subtilajn leĝojn, per kiuj mi povus scii la astralan restadejon de la knabo. Li estis animo vibranta de neplenumitaj deziroj, mi komprenis - amaso da lumo flosanta ie inter milionoj da lumaj animoj en la astralaj regionoj. Kiel mi povus agordiĝi kun lin, inter tiom da vibrantaj lumoj de aliaj animoj?

Uzante a sekreto jogo tekniko, Mi elsendita mia amo al tiu de Kashi animo tra la mikrofono de

la spirita okulo, la interna punkto inter la brovoj. Kun la anteno de levitaj manoj kaj fingroj, Mi ofte turniĝis mi mem ronda kaj ronda, provante al lokalizi la direkto en kiu li renaskiĝis kiel embrio. Mi esperis ricevi respondon de li en la koncentriĝe agordita radio de mia koro. **28-1**

Mi intuicie sentis, ke Kaŝi baldaŭ revenos al la tero, kaj ke se mi senĉese daŭre elsendos mian vokon al li, lia animo respondos. Mi sciis, ke la plej eta impulso sendita de Kaŝi estos sentita en miaj fingroj, manoj, brakoj, spino kaj nervoj.

Kun nereduktita fervoro, mi praktikis la jogan metodon konstante dum ĉirkaŭ ses monatoj post la morto de Kashi. Promenante kun kelkaj amikoj unu matenon en la plena Bowbazar-kvartalo de Kalkato, mi levis miajn manojn laŭ la kutima maniero. Por la unua fojo, estis respondo. Mi raviĝis detektinte elektrajn impulsojn fluantajn laŭ miaj fingroj kaj manplatoj. Ĉi tiuj kurentoj tradukiĝis en unu superfortan personon el profunda niĉo de mia konscio: "Mi estas Kashi; mi estas Kashi; venu al mi!"

La penso fariĝis preskaŭ aŭdebla dum mi koncentriĝis pri mia korradio. En la karakteriza, iomete raŭka flustro de Kaŝi, **28-2** Mi aŭdis lian alvokon denove kaj denove. Mi kaptis la brakon de unu el miaj kunuloj, Prokash Das, **28-3** kaj ĝoje ridetis al li.

"Ĝi aspektoj kiel kvankam Mi havi situanta Kaŝi!"

Mi komencis turni min kaj turni min, al la nekaŝita amuziĝo de miaj amikoj kaj la preterpasanta homamaso. La elektraj impulsoj pikis tra miaj fingroj nur kiam mi turnis min al proksima pado, trafe nomita "Serpenta Strato". La astralaj fluoj malaperis kiam mi turnis min en aliajn direktojn.

„Ha,“ mi ekkriis, „la animo de Kaŝi certe vivas en la utero de iu patrino, kies hejmo estas en ĉi tiu strateto.“

Miaj kunuloj kaj mi alproksimiĝis pli proksimen al Serpentina Strato; la vibroj en miaj levitaj manoj fariĝis pli fortaj, pli okulfrapaj. Kvazaŭ de magneto, mi estis tirata al la dekstra flanko de la vojo. Atingante la enirejon de iu domo, mi estis miregigita trovi min fascinita. Mi frapis la pordon en stato de intensa ekscito, retenante mian spiron. Mi sentis, ke la sukcesa fino venis por mia longa, peniga kaj certe nekutima serĉado!

La pordon malfermis servistino, kiu diris al mi, ke ŝia mastro estas hejme. Li malsupreniris la ŝtuparon de la dua etaĝo kaj ridetis al mi demande. Mi apenaŭ sciis, kiel formuli mian demandon, samtempe trafan kaj impertinentan.

"Bonvolu diri mi, sinjoro, se vi kaj via edzino havi estinta atendente a infano por pri ses monatoj?"

„Jes, ĝi estas tiel.“ Vidante, ke mi estas sŭami, rezignanto vestita per la tradicia oranĝa ŝtofo, li aldonis ĝentile: „Bonvolu informi min, kiel vi scias miajn aferojn.“

Kiam li aŭdita pri Kaŝi kaj la promeso Mi havis donita, la mirigita viro kredis mia rakonto.

„Knabeto kun hela haŭto naskiĝos al vi,” mi diris al li. „Li havos larĝan vizaĝon, kun klingo sur la frunto. Lia karaktero estos rimarkinde spirita.” Mi estis certa, ke la venonta infano havos ĉi tiujn similecojn al Kaŝi.

Poste mi vizitis la infanon, kies gepatroj donis al li lian malnovan nomon Kaŝi. Eĉ en infanaĝo li estis rimarkinde simila laŭ aspekto al mia kara Ranĉia lernanto. La infano montris al mi tujan amon; la altiro de la pasinteco vekiĝis kun duobligita intenseco.

Jarojn poste la adoleskanto skribis al mi, dum mia restado en Ameriko. Li klarigis sian profundan sopiron sekvi la vojon de rezigninto. Mi direktis lin al himalaja majstro, kiu ĝis hodiaŭ gvidas la renaskitan Kaŝion.

.....
28-1 La volo, projekciita el la punkto inter la brovoj, estas konata de jogistoj kiel la elsendanta aparato de penso. Kiam la sento estas trankvile koncentrita sur la koro, ĝi agoj kiel a mensa radio, kaj povas ricevi la mesaĝoj de aliaj de malproksime aŭ proksime. En telepatio la fajnaj vibroj de pensoj en la menso de unu persono estas transdonitaj tra la subtilaj vibroj de astrala etero kaj poste tra la pli kruda tera etero, kreante elektrajn ondojn kiuj, siavice, tradukiĝas en pensondojn en la menso de la alia persono.

28-2 : Ĉiu animo en ĝia pura ŝtato estas ĉioscia. tiu de Kashi animo memoris ĉio la karakterizaĵoj de Kaŝi, la knabo, kaj tial imitis lian raŭkan voĉon por veki mian rekonon.

28-3 : Prokash Das estas la nuna direktoro de nia Yogoda Matematiko (ermitejo) ĉe Dakshineswar en Bengalio.

ĈAPITRO: 29

Rabindranath Tagore Kaj Mi Komparu Lernejoj

"Rabindranath Tagore instruita nin al kanti, kiel a natura formo de mem- esprimo, kiel la birdoj."

Bhola Nath, inteligenta dekkvarjara knabo en mia Ranĉia lernejo, donis al mi ĉi tiun klarigon post kiam mi komplimentis lin unu matenon pri liaj melodiaj ekestoj. Kun aŭ sen provoko, la knabo elverŝis melodian fluon. Li antaŭe ĉeestis la faman Tagore-lernejon de "Santiniketan" (Paco-Haveno) en Bolpur.

"La kantoj de Rabindranath estis sur miaj lipoj ekde frua juneco," mi diris al mia

kunulo. "La tuta Bengalio, eĉ la nelegeraj kamparanoj, ĝuas liajn noblajn versojn."

Bhola kaj mi kantis kune kelkajn rekantaĵojn de Tagore, kiu muzikigis milojn da hindaj poemoj, kelkaj originalaj kaj aliaj de antikva tempo.

"Mi renkontis Rabindranath baldaŭ post kiam li ricevis la Nobel-premion pri literaturo," mi rimarkigis post nia voĉado. "Mi sentis min allogita viziti lin ĉar mi admiris lian nediplomatan kuraĝon forigante liajn literaturajn kritikistojn." Mi ridetis.

Bhola kurioze demandis la rakonto.

„La akademiuloj severe kritikis Tagore pro enkonduko de nova stilo en bengalan poezion,” mi komencis. „Li miksis parollingvajn kaj klasikajn esprimojn, ignorante ĉiujn preskribitajn limigojn karajn al la koroj de la spertuloj. Liaj kantoj enkarnigas profundan filozofian veron per emocie allogaj terminoj, kun malmulta konsidero por la akceptitaj literaturaj formoj.”

"Unu influa kritikisto malestime nomis Rabindranath 'kolomb-poeto, kiu vendis siajn presitajn murmurojn por rupio.' Sed la venĝo de Tagore estis proksima; la tuta okcidenta mondo omaĝis lin ĉe liaj piedoj baldaŭ post kiam li tradukis en la anglan sian *Gitanjali* ('Kanto-Oferto'). Plena trajno da spertuloj, inkluzive de liaj iamaj kritikistoj, iris al Santiniketan por gratuli lin."

"Rabindranath akceptis siajn gastojn nur post intence longa prokrasto, kaj poste aŭdis ilian laŭdon en stoika silento. Fine li turnis kontraŭ ilin iliajn proprajn kutimajn armilojn de kritiko."

"'Sinjoroj,' li diris, 'la bonodoraj honoroj, kiujn vi ĉi tie donas, estas malkonvene miksitaj kun la putraj odoroj de via pasinta malestimo. Ĉu ekzistas ia ajn ligo inter mia Nobel-premio kaj viaj subite akraj kapabloj de aprezo? Mi estas ankoraŭ la sama poeto, kiu malkontentigis vin, kiam mi unue ofertis miajn humilajn florojn ĉe la sanktejo de Bengalio.'"

"La gazetoj publikigis raporton pri la aŭdaca riproĉo donita de Tagore. Mi admiris la sincerajn vortojn de viro nehipnotigita de flatado," mi daŭrigis. "Mi estis prezentita al Rabindranath en Kalkato fare de lia sekretario, S-ro C.F. Andrews, 29-1" kiu estis simple vestita per bengala *dothi*. Li ame nomis Tagore sian *gurudevaon*.

"Rabindranath akceptis min afable. Li elradiis trankviligan aŭron de ĉarmo, kulturo kaj ĝentileco. Respondante al mia demando pri sia literatura fono, Tagore diris al mi, ke unu antikva fonto de lia inspiro, krom niaj religiaj epopeoj, estis la klasika poeto Bidyapati."

Inspirita de ĉi tiuj memoroj, mi komencis kanti la version de Tagore de malnova

bengala kanto, "Laŭgu la Lampon de Via Amo." Bhola kaj mi ĝoje ĉantis dum ni promenis sur la *Vidyalaya*-ĝardeno.

Ĉirkaŭ du jarojn post la fondo de la Ranĉia lernejo, mi ricevis inviton de Rabindranath viziti lin ĉe Santiniketan por diskuti niajn edukajn idealojn. Mi iris volonte. La poeto sidis en sia studĉambro kiam mi eniris; mi pensis tiam, kiel ĉe nia unua renkontiĝo, ke li estis same impresa modelo de superba vireco, kian ajn pentristo povus deziri. Lia bele ĉizita vizaĝo, noble patricia, estis enkadrigita de longa hararo kaj fluanta barbo. Grandaj, fandiĝantaj okuloj; anĝela rideto; kaj

voĉo de flutsimila kvalito, kiu estis laŭvorte sorĉa. Fortika, alta kaj serioza, li kombinis preskaŭ virinan tenerecon kun la ĉarma spontaneco de infano. Neniu idealigita koncepto pri poeto povus trovi pli taŭgan enkorpiĝon ol en ĉi tiu milda kantisto.

Tagore kaj mi baldaŭ profundigis en kompara studo de niaj lernejoj, ambaŭ fonditaj laŭ neortodoksaj linioj. Ni malkovris multajn identajn trajtojn - subĉielan instruadon, simplecon, ampleksan spacon por la kreiva spirito de la infano. Rabindranath, tamen, konsiderinde emfazis la studadon de literaturo kaj poezio, kaj la mem-esprimon per muziko kaj kanto, kion mi jam rimarkis en la kazo de Bhola. La Santiniketan-infanoj observis periodojn de silento, sed ne ricevis specialan jogan trejnadon.

La poeto aŭskultis kun flata atento mian priskribon de la vigligaj "Yogoda"-ekzercoj kaj la jogaj koncentrigiteknikoj, kiuj estas instruataj al ĉiuj studentoj ĉe Ranĉio.

Tagore rakontis al mi pri siaj propraj fruaj edukaj luktoj. "Mi forkuris de la lernejo post la kvina klaso," li diris ridante. Mi povis facile kompreni kiel lia denaska poezia delikateco estis ofendita de la malgaja, disciplina etoso de lernoĉambro.

"Tial mi malfermis Santiniketan sub la ombraj arboj kaj la gloroj de la ĉielo." Li elokvente gestis al malgranda grupo studanta en la bela ĝardeno. "Infano estas en sia natura medio meze de la floroj kaj kantobirdoj. Nur tiel li povas plene esprimi la kaŝitan riĉecon de sia individua talento. Vera edukado neniam povas esti ŝtopita kaj pumpita de ekstere; prefere ĝi devas helpi spontanee alporti al la surfaco la senfinajn trezorojn de saĝo interne." **29-2**

Mi konsentis. "La idealismaj kaj heroo-adorataj instinktoj de la junuloj estas malsataj per ekskluziva dieto de statistikoj kaj kronologiaj epokoj."

La poeto parolis ame pri sia patro, Devendranath, kiu inspiris la komencojn de Santiniketan.

„Patro donacis al mi ĉi tiun fekundan teron, kie li jam konstruis gastodomon kaj templon,“ Rabindranath diris al mi. „Mi komencis mian edukan eksperimenton ĉi tie en 1901, kun nur dek knaboj. La ok mil funtoj, kiuj venis kun la Nobel-premio, ĉiuj estis uzataj por la bontenado de la lernejo.“

La pli aĝa Tagore, Devendranath, konata malproksime kaj larĝa kiel "Mahariŝi," estis a tre rimarkinda viro, kiel oni povas malkovri el lia *Aŭtobiografio*. Du jarojn de lia vireco li pasigis en meditado en Himalajo. Siavice, lia patro, Dwarkanath Tagore, estis famkonata tra Bengalio pro siaj malavaraj publikaj bonfaroj. El ĉi tiu glora arbo devenis familio de genioj. Ne nur Rabindranath; ĉiuj liaj parencoj distingis sin en kreiva esprimo. Liaj fratoj, Gogonendra kaj Abanindra, estas inter la plej elstaraj

artistoj ~~29-~~ **3** de Hindio; alia frato, Dwijendra, estas a profunda vidado filozofo, ĉe kies milda voko la birdoj kaj arbaraj bestoj respondas.

Rabindranath invitis min tranokti en la gastejo. Estis efektive ĉarma spektaklo, vespere, vidi la poeton sidantan kun grupo sur la korto. La tempo disvolviĝis malantaŭen: la

La sceno antaŭ mi estis kiel tiu de antikva ermitejo - la ĝoja kantisto ĉirkaŭita de siaj fervoruloj, ĉiuj aŭreolitaj de dia amo. Tagore trikis ĉiun kravaton per la ŝnuroj de harmonio. Neniam memfida, li altiris kaj kaptis la koron per nerezistebla magnetismo. Malofta floro de poezio floranta en la ĝardeno de la Sinjoro, allogante aliajn per naturaodoro!

Per sia melodia voĉo, Rabindranath legis al ni kelkajn el siaj belegaj poemoj, nove kreitaj. La plej multaj el liaj kantoj kaj teatraĵoj, verkitaj por la ĝojo de liaj studentoj, estis komponitaj ĉe Santiniketan. La beleco de liaj linioj, por mi, kuŝas en lia arto rilati al Dio en preskaŭ ĉiu... strofo, tamen malofte menciante la sanktan Nomon. "Ebria de la feliĉo de kantado," li skribis, "mi forgesas min mem kaj nomas vin amiko, kiu estas mia sinjoro."

La sekvan tagon, post la tagmanĝo, mi adiaŭis la poeton kontraŭvole. Mi ĝojas, ke lia malgranda lernejo nun kreskis al internacia universitato, "Viswa-Bharati", kie akademiuloj el ĉiuj landoj trovis idealan medion.

"Kie la menso estas sen timo kaj la kapo estas tenata alte;
Kie scio estas libera;
Kie la mondo ne estis rompita en fragmentojn per mallarĝaj
 hejmaj muroj;
Kie vortoj venu eksteren de la profundo de vero;
Kie senlaca klopodado streĉadoj ĝia brakoj direkte al perfekteco;
Kie la klara fluo de racio ne perdiĝis en la malgajan dezertan
 sablon de morta kutimo;
Kie la menso estas gvidata antaŭen de Vi en ĉiam pli vastan
 penson kaj agon;
En tiun ĉielon de libereco, mia Patro, vekiĝu mia
 lando!" **29-4**

RABINDRANATH TAGORE

29-1 : La Angla verkisto kaj publicisto, fermi amiko de Mahatmo Gandhi. S-ro. Andreo estas honorita en Hindio por lia multajn servojn al sia adoptita lando.

29-2 : "La animo ofte naskiĝinta, aŭ, kiel diras la hinduoj, 'vojaĝanta laŭ la vojo de ekzisto tra miloj da naskiĝoj'" . . . tie estas nenio de kiu ŝi havas ne akirita la scio; ne miro tio ŝi estas kapabla al memori . . . kion antaŭe ŝi sciis. Ĉar esplorado kaj lernado estas ĉio rememorado." - *Emerson* .

29-3 : Rabindranath, ankaŭ, en lia sesdekaj, engaĝita en a serioza studo de pentrado. Ekspozicioj de lia "futureca" laboro estis donitaj antaŭ kelkaj jaroj en eŭropaj ĉefurboj kaj Novjorko.

29-4 Gitanjali (Novjorko: Macmillan Co.). Pripensema studo pri la poeto troviĝas en *La Filozofio de Rabindranath Tagore*, de la festita akademiulo, Sinjoro S. Radhakriŝnan (Macmillan, 1918). Alia klariga volumeno estas

B. K. Roy's *Rabindranath Tagore: La Viro Kaj Lia Poezio* (Nova Jorko: Dodd, Medo, 1915). *Budho Kaj La Evangelio De Budhismo* (Nova Jorko: Putnam-a, 1916), de la eminenta Orienta arto aŭtoritato, Ananda K. Coomaraswamy, enhavas .kelkaj ilustraĵoj en koloroj de la frato de la poeto, Abanindra Nath Tagore

ĈAPITRO: 30

La Juro De Mirakloj

La granda romanisto Lev Tolstoj verkis ĉarman rakonton, *La Tri Ermitoj* . Lia amiko Nikolao Rerich **30-1** resumis la rakonton jene:

"Sur insulo vivis tri maljunaj ermitoj. Ili estis tiel simplaj, ke la sola preĝo, kiun ili uzis, estis: 'Ni estas tri; Vi estas Trio - kompatu nin!' Grandaj mirakloj manifestiĝis dum tiu ĉi naiva preĝo."

"La loka episkopo **30-2** venis aŭdi pri la tri ermitoj kaj ilia neakceptebla preĝo, kaj decidis viziti ilin por instrui al ili la kanonikajn alvokojn. Li alvenis sur la insulon, diris al la ermitoj, ke ilia ĉiela peto estas maldigna, kaj instruis al ili multajn el la kutimaj preĝoj. La episkopo tiam foriris sur boato. Li vidis, sekvante la ŝipon, radiantan lumon. Dum ĝi alproksimiĝis, li rimarkis la tri ermitojn, kiuj tenis manojn kaj kuris sur la ondoj por atingi la ŝipon.

"‘Ni forgesis la preĝojn, kiujn vi instruis al ni,’ ili kriis, atingante la episkopon, ‘kaj rapidis peti vin ripeti ilin.’ La respektata episkopo skuis la kapon.

"‘Karaj,’ li respondis humile, ‘daŭrigu vivi laŭ via malnova

preĝo!’" Kiel la tri sanktuloj marŝis sur la akvo?

Kiel faris Kristo revivigi lia krucumita korpo?

Kiel faris Lahiri Mahasaya kaj Sri Yukteswar plenumi ilia mirakloj?

Moderna scienco ankoraŭ ne havas respondon; kvankam kun la apero de la atombombo kaj la mirindaĵoj de radaro, la amplekso de la mondmensio abrupte pligrandiĝis. La vorto "neebla" fariĝas malpli elstara en la scienca vortprovizo.

La antikvaj vedaj skribaĵoj deklaras, ke la fizika mondo funkcias sub unu fundamenta leĝo de *majao* , la principo de relativeco kaj dueco. Dio, la Sola Vivo, estas Absoluta Unueco; Li ne povas aperi kiel la apartaj kaj diversaj manifestiĝoj

de kreaĵo krom sub falsa aŭ

nereala vualo. Tiu kosma iluzio estas *maja* . Ĉiu granda scienca malkovro de modernaj tempoj servis kiel konfirmo de ĉi tiu simpla deklaro de la riŝioj.

La leĝo de Neŭtono pri moviĝo estas leĝo de *maja* : "Al ĉiu ago ĉiam estas egala kaj kontraŭa reakcio; la reciprokaj agoj de iuj ajn du korpoj estas ĉiam egalaj kaj kontraŭe direktitaj." Ago kaj reakcio estas do ekzakte egalaj. "Havi unuopan forton estas neeble. Devas esti, kaj ĉiam estas, paro da fortoj egalaj kaj kontraŭaj."

Fundamentaj naturaj aktivecoj ĉiuj perfidas sian majan originon. Elektro, ekzemple, estas fenomeno de repuŝo kaj altiro; ĝiaj elektronoj kaj protonoj estas elektraj kontraŭoj. Alia ekzemplo: la atomo aŭ fina partiklo de materio estas, kiel la tero mem, magneto kun pozitivaj kaj negativaj polusoj. La tuta fenomena mondo estas sub la senhalta influo de poluseco; neniuj leĝoj de fiziko, kemio aŭ iu ajn alia scienco iam troviĝas libera de enecaj kontraŭaj aŭ kontrastaj principoj.

Fizika scienco, do, ne povas formuli leĝojn ekster *maja* , la teksturo kaj strukturo mem de la kreado. Naturo mem estas *maja* ; naturscienco nepre devas trakti ŝian neeviteblan esencon. En sia propra regno, ĝi estas eterna kaj neelĉerpebla; estontaj sciencistoj povas fari nenion pli ol esplori unu aspekton post alia de ŝia varia senfineco. Scienco tiel restas en konstanta fluo, nekapabla atingi finecon; taŭga efektive por formuli la leĝojn de jam ekzistanta kaj funkcia kosmo, sed senpova por detekti la Leĝkreinton kaj Solan Funkciigiston. La majestaj manifestiĝoj de gravitado kaj elektro fariĝis konataj, sed kio estas gravitado kaj elektro, neniuj mortonto scias. **30-3**

"de B. K. Mitrao en "Kalyana- Kalpatur-

Arbaro ermitejoj estis la antikva sidlokoj de lernado, sekulara kaj dia, por la juneco

de Barato. Jen respektinda gurun, apogante sin sur lignan meditadan kubutapogilon, incias sian disĉiplon en la aŭgustajn misterojn de la Spirito.

Superi *majaon* estis la tasko asignita al la homaro fare de la miljaraj profetoj. Leviĝi super la dueco de kreado kaj percepti la unuecon de la Kreinto estis konceptita kiel la plej alta celo de la homo. Tiuj, kiuj alkroĉiĝas al la kosma iluzio, devas akcepti ĝian esencan leĝon de poluseco: fluo kaj refluo, leviĝo kaj falo, tago kaj nokto, plezuro kaj doloro, bono kaj malbono, naskiĝo kaj morto. Ĉi tiu cikla padrono alprenas certan turmentan monotonecon, post kiam la homo travivis kelkajn mil homajn naskiĝojn; li komencas ĵeti esperplenan okulon preter la devigoj de *majao*.

Ŝiri la vualon de *maja* estas trapiki la sekreton de la kreado. La jogisto, kiu tiel senigas la universon, estas la sola vera monoteisto. Ĉiuj aliaj adoras paganajn bildojn. Tiel longe kiel la homo restas submetita al la dualismaj iluzioj de la naturo, la Janus-vizaĝa *Maja* estas lia diino; li ne povas koni la solan veran Dion.

La monda iluzio, *maya*, estas individue nomata *avidya*, laŭvorte "ne-scio", nescio, iluzio. *Maya* aŭ *avidya* neniam povas esti detruita per intelekta konvinko aŭ analizo, sed nur per atingado de la interna stato de *nirbikalpa samadhi*. La profetoj de la Malnova Testamento, kaj viziuloj de ĉiuj landoj kaj epokoj, parolis el tiu stato de konscio. Ezekiel diras (43:1-2): "Poste li alportita mi al la pordego, eĉ la pordego tio rigardas direkte al la oriento: kaj, jen la gloro de la Dio de Izrael venis de la oriento, kaj Lia voĉo estis kiel la bruo de multaj akvoj, kaj la tero lumis per Lia gloro." Per la dia okulo en la frunto (oriento), la Jogisto velas sian konscion en ĉieestecon, aŭdante la Vorton aŭ Aum-on, dian sonon de multaj akvoj aŭ vibradoj, kiu estas la sola realo de la kreado.

Inter la trilionoj da misteroj de la kosmo, la plej fenomena estas lumo. Male al sonondoj, kies transdono postulas aeron aŭ aliajn materiajn mediojn, lumondoj libere trairas la vakuon de interstela spaco. Eĉ la hipotezo etero, konsiderata kiel la interplaneda medio de lumo en la ondteorio, povas esti forĵetita pro la Einstein-kialo, ke la geometriaj ecoj de la spaco igas la teorion pri etero nenecesa. Sub ambaŭ hipotezoj, lumo restas la plej subtila, la plej libera de materia dependeco, el iu ajn natura manifestiĝo.

En la gigantaj konceptoj de Einstein, la rapido de lumo - 290 000 kilometroj po sekundo - dominas la tutan Teorion de Relativeco. Li pruvas matematike, ke la rapido de lumo estas, laŭ la finhava menso de homo, la sola *konstanto* en universo de nestabila fluo. De la sola absoluta valoro de lumrapido dependas ĉiuj homaj normoj de tempo kaj spaco. Ne abstrakte eternaj kiel ĝis nun konsiderite, tempo kaj spaco estas relativaj kaj finhavaj faktoroj, derivante sian mezurvalidecon nur rilate al la mezurilo de lumrapido. Kunigante spacon kiel dimensia relativeco, tempo cedis antikvajn pretendojn al senŝanĝa valoro. Tempo nun estas senigita al sia rajta naturo

- simpla esenco de ambigueco! Per kelkaj ekvaciaj plumstrekoj, Einstein forigis el la kosmo ĉiun fiksan realecon krom tiun de lumo.

En pli posta evoluo, lia Unuigita Kampa Teorio, la granda fizikisto enkorpiigas en unu matematika formulo la leĝojn de gravitado kaj elektromagnetismo. Reduktante la kosman

strukturo al varioj de ununura leĝo, Einstein **30-4** atingas trans la epokojn ĝis la riŝioj, kiuj proklamis solan teksturon de kreado - tiun de proteimplena *majao* .

Sur la epoka Teorio de Relativeco ekestis la matematikaj eblecoj esplori la finfinan atomon. Grandaj sciencistoj nun kuraĝe asertas ne nur, ke la atomo estas energio anstataŭ materio, sed ankaŭ ke atomenergio estas esence mensa materialo.

"La sincera kompreno, ke fizika scienco okupiĝas pri mondo de ombroj, estas unu el la plej signifaj progresoj," skribas sinjoro Arthur Stanley Eddington en " *La Naturo De La Fizika Mondo* ". "En la mondo de fiziko ni spektas ombrografan prezenton de la dramo de konata vivo. La ombro de mia kubuto ripozas sur la ombrotablo dum la ombrinko fluas super la ombropapero. Ĉio estas simbola, kaj kiel simbolo la fizikisto forlasas ĝin. Tiam venas la alkemiisto Menso, kiu transmutacias la simbolojn.

.....Por diri la konkludon krude, la substanco de la mondo estas menso-"

aferoj. . La realisma materio kaj kampoj de forto de iama fizika teorio estas entute senrilata

krom en tiel malproksime kiel la mensaj aferoj havas sin mem turniĝis ĉi tiuj imagoj.La ekstera mondo havas tiel

fariĝu mondo de ombroj. Forigante niajn iluziojn ni forigis la substancon, ĉar efektive ni vidis, ke substanco estas unu el niaj plej grandaj iluzioj."

Kun la lastatempa malkovro de la elektrona mikroskopo venis definitiva pruvo pri la lumesenco de atomoj kaj pri la neevitebla dueco de naturo. *La New York Times* donis la jenan raporton pri demonstraĵo de la elektrona mikroskopo en 1937 antaŭ kunveno de la Usona Asocio por la Antaŭenigo de Scienco:

"La kristala strukturo de volframo, ĝis nun konata nur nerekte per rentgenradioj, staris klare skizita sur fluoreska ekrano, montrante naŭ atomojn en iliaj ĝustaj pozicioj en la spaca krado, kubo, kun po unu atomo en ĉiu angulo kaj unu en la centro. La atomoj en la kristala krado de la volframo aperis sur la fluoreska ekrano kiel lumpunktoj, aranĝitaj laŭ geometria padrono. Kontraŭ ĉi tiu kristala kubo de lumo la bombardantaj molekuloj de aero povus esti observitaj kiel dancantaj lumpunktoj, similaj al sunlumpunktoj brilantaj sur moviĝantaj akvoj..."

"La principo de la elektrona mikroskopo estis unue malkovrita en 1927 de Doktoroj Clinton J. Davisson kaj Lester H. Germer de la Bell Telephone Laboratories, Novjorko, kiuj trovis, ke la elektrono havas duoblan personecon, partoprenante la karakterizaĵon de kaj partiklo kaj ondo. La ond kvalito donis al la elektrono la karakterizaĵon de lumo, kaj oni komencis serĉi rimedojn por 'fokusigi' elektronojn simile al la fokusigo de lumo per lenso."

"Pro sia malkovro de la Jekyll-Hyde-eco de la elektrono, kiu konfirmis la prognozon faritan en 1924 de De Broglie, franca Nobel-premiita fizikisto, kaj montris, ke la tuta sfero de fizika naturo havas duoblan personecon, D-ro Davisson ankaŭ ricevis la

Nobel-premion pri fiziko."

„La fluo de scio," skribas sinjoro James Jeans en *La Mistera Universo* , „iras al nemekanika realeco; la universo komencas aspekti pli kiel granda penso ol kiel granda maŝino." La dudeka-jarcenta scienco do sonas kiel paĝo el la grizaj *Vedaj* .

El scienco, do, se ĝi devas esti tiel, lasu la homon lerni la filozofian veron, ke ne ekzistas materia universo; ĝia varpo kaj vefaĵo estas *maja*, iluzio. Ĝiaj miraĝoj de realeco ĉiuj rompiĝas sub analizo. Dum unu post unu la trankviligaj apogiloj de fizika kosmo frakasiĝas sub li, la homo malklare perceptas sian idolkultan fidon, sian pasintan malobeon de la dia ordono: "Vi ne havu aliajn diojn antaŭ Mi."

En sia fama ekvacio skizanta la ekvivalentecon de maso kaj energio, Einstein pruvis, ke la energio en iu ajn partiklo de materio egalas al ĝia maso aŭ pezo multiplikita per la kvadrato de la lumrapideco. La liberigo de la atomenergio okazas per la neniigo de la materiaj partikloj. La "morto" de materio estis la "naskiĝo" de Atomepoko.

Lumrapido estas matematika normo aŭ konstanto ne ĉar ekzistas absoluta valoro en 186.000 mejloj sekunde, sed ĉar neniuj materia korpo, kies maso pliiĝas kun sia rapideco, iam ajn povas atingi la rapidecon de lumo. Alivorte: nur materia korpo, kies maso estas senfina, povus egali la rapidecon de lumo.

. Ĉi tio Koncepto Alportas Ni Al La Juro De Mirakloj

La majstroj, kiuj kapablas materiigi kaj senmateriigi siajn korpojn aŭ ajnan alian objekton, kaj moviĝi kun la rapideco de lumo, kaj uzi la kreivajn lumradiojn por alporti en tujan videblecon ajna fizika manifestiĝo, havi plenumita la necesa Ejnŝtejna kondiĉo: ilia maso estas senfina.

La konscio de perfektigita jogisto senpene identiĝas, ne kun mallarĝa korpo, sed kun la universala strukturo. Gravitado, ĉu la "forto" de Neŭtono aŭ la Ejnŝtejna "manifestiĝo de inercio", estas senpova devigi *majstron* montri la econ de "pezo", kiu estas la distinga gravita kondiĉo de ĉiuj materiaj objektoj. Tiu, kiu konas sin kiel la ĉieestanta Spiriton, jam ne plu estas submetita al la rigidecoj de korpo en tempo kaj spaco. Iliaj malliberigaj "ringoj-ne-pasas" cedis al la solvilo: "Mi estas Li."

"Fiat lux! Kaj fariĝis lumo." La unua ordono de Dio al Sia ordigita kreaĵo (*Genezo* 1:3) estigis la solan atoman realecon: lumon. Sur la radioj de ĉi tiu nemateria medio okazas ĉiuj diaj manifestiĝoj. Fervoruloj de ĉiu epoko atestas pri la apero de Dio kiel flamo kaj lumo. "La Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj; kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo, al kiu neniuj homoj povas alproksimiĝi." **30-5**

Jogisto, kiu per perfekta meditado kunigis sian konscion kun la Kreinto, perceptas la kosman esencon kiel lumon; por li ne estas diferenco inter la lumradioj, kiuj konsistigas... akvo kaj la lumradioj konsistigantaj teron. Libera de materiokonscio, libera de la tri dimensioj de spaco kaj la kvara dimensio de tempo, majstro transdonas sian lumkorpon kun egala facileco super la lumradiojn de tero, akvo, fajro aŭ aero. Longa koncentriĝo pri la liberiga spirita okulo ebligis al la jogisto detrui ĉiujn iluziojn pri materio kaj ĝia gravita pezo; de tiam li vidas la universon

kiel esence nediferencigitan mason de lumo.

"Optika bildoj," D-ro L. T. Trolando de Harvard rakontas ni, "estas konstruita supren sur la sama principo kiel la

ordinaraj "duontonaj" gravuraĵoj; tio estas, ili konsistas el etaj punktoj aŭ strioj multe tro malgrandaj por esti detektitaj de la okulo. La sentemo de la retino estas tiel granda, ke vidaĵo

"sensacio povas esti produktita per relative malmultaj Kvantoj de la ĝusta speco de lumo." Per la dia scio de majstro pri lumfenomenoj, li povas tuj projekcii en percepteblan manifestiĝon la ĉieajn lumatomojn. La efektiva formo de la projekcio - ĉu ĝi estu arbo, medikamento, homa korpo - konformas al la volo- kaj bildigokapabloj de jogisto.

En la sonĝokonscio de la homo, kie li malstreĉis en dormo sian tenon de la egoismaj limigoj, kiuj ĉiutage ĉirkaŭas lin, la ĉiopovo de lia menso montras sin ĉiunokte. Jen! tie en la sonĝo staras la longe mortintaj amikoj, la plej malproksimaj kontinentoj, la resurektitaj... scenoj de lia infanaĝo. Kun tiu libera kaj nekondiĉita konscio, konata al ĉiuj homoj en la fenomenoj de sonĝoj, la Dio-agordita majstro forĝis neniam-rompitan ligon. Senkulpa pri ĉiuj personaj motivoj, kaj uzante la kreivan volon donacitan al li de la Kreinto, jogisto rearanĝas la lumatomojn de la universo por kontentigi ajnan sinceran preĝon de fervorulo. Por ĉi tiu celo estis kreitaj la homo kaj la kreado: ke li leviĝu kiel majstro de *majao*, sciante sian regadon super la kosmo.

"Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco, kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero." **30-6**

En 1915, baldaŭ post Mi havis eniris la Sŭami Ordo, Mi atestita a vizio de perforta kontrastoj. En ĝi la relativeco de homo konscio estis vivece establita; Mi klare perceptita la unueco de la Eterna Lumo malantaŭ la doloraj duecoj de *majao*. La vizio falis sur min dum mi sidis unu matenon en mia malgranda subtegmenta ĉambro en la hejmo de Patro sur Gurpar Road. Dum monatoj la Unua Mondmilito furiozis en Eŭropo; mi pripensis malĝoje la grandegan nombron da mortoj.

Dum mi fermis miajn okulojn en meditado, mia konscio subite translokiĝis al la korpo de kapitano komandanta batalŝipon. La tondro de kanonoj fendis la aeron dum pafoj estis interŝanĝitaj inter marbordaj baterioj kaj la ŝipkanonoj. Grandega obuso trafis la pulvotubon kaj disŝiris mian ŝipon. Mi saltis en la akvon, kune kun la malmultaj maristoj, kiuj postvivis la eksplodon.

Kun batanta koro, mi atingis la bordon sekure. Sed ve! perdita kuglo finis sian furiozan flugon en mian bruston. Mi falis ĝemante teren. Mia tuta korpo estis paralizita, tamen mi konsciis posedi ĝin kiel oni konscias pri kruro endormiĝinta.

"Fine la mistera paŝo de Morto atingis min," mi pensis. Kun fina suspiro, mi estis preskaŭ senkonscia, kiam jen! mi trovis min sidanta en la lotusa pozo en mia ĉambro sur Gurpar Road.

Histeriaj larmoj verŝiĝis dum mi ĝoje karesis kaj pinĉis mian reakiritan posedaĵon - korpon libera de iu ajn kuglotruo en la brusto. Mi balanciĝis tien kaj reen, enspirante kaj elspirante por certigi min, ke mi vivas. Meze de ĉi tiuj memgratuloj, mi denove trovis mian konscion translokigitan al la morta korpo de la kapitano apud la sanga bordo. Plena konfuzo de la menso trafis min.

"Sinjoro," Mi preĝis, "estas Mi mortinta aŭ viva?"

Brila ludo de lumo plenigis la tutan horizonton. Mola tondranta vibro formiĝis en vortojn:

"Kion vivo aŭ morto rilatas al Lumo? Laŭ la bildo de Mia Lumo Mi kreis vin. La relativecoj de vivo kaj morto apartenas al la kosma revo. Jen via sendorma estaĵo! Vekiĝu, mia infano, vekigu!"

Kiel paŝoj en la vekigo de la homo, la Sinjoro inspiras sciencistojn malkovri, en la ĝusta tempo kaj loko, la sekretojn de Sia kreaĵo. Multaj modernaj malkovroj helpas homojn kompreni la kosmon kiel varian esprimon de unu potenco-lumo, gvidata de dia inteligenteco. La mirindaĵoj de la filmo, de radio, de televido, de radaro, de la fotoelektra ĉelo - la ĉiovidanta "elektra okulo", de atomenergioj, ĉiuj baziĝas sur la elektromagneta fenomeno de lumo.

La kinoarto povas portreti ajnan miraklon. El la impona vida vidpunkto, neniu mirindaĵo estas malpermesita trompi la fotarton. La travidebla astrala korpo de homo videblas leviĝi el lia kruda fizika formo, li povas marŝi sur la akvo, revivigi mortintojn, inversigi la naturan sinsekvon de evoluoj, kaj detrui tempon kaj spacon. Kunmetante la lumbildojn laŭplaĉe, la fotisto atingas optikajn mirindaĵojn, kiujn vera majstro produktas per realaj lumradioj.

La vivsimilaj bildoj de la filmo ilustras multajn verojn pri la kreado. La Kosma Direktoro verkis Siajn proprajn teatraĵojn kaj kunigis la grandegajn rolantarojn por la spektaklo de la jarcentoj. El la malluma budo de eterneco, Li verŝas Sian kreivan radion tra la filmoj de sinsekvaj epokoj, kaj la bildoj estas ĵetitaj sur la ekranon de la spaco. Same kiel la bildoj de la filmo ŝajnas esti realaj, sed estas nur kombinaĵoj de lumo kaj ombro, tiel la universala diverseco estas iluzia ŝajno. La planedaj sferoj, kun siaj sennombraj formoj de vivo, estas nenio alia ol figuroj en kosma filmo, provizore fidelaj al kvin sensaj perceptoj dum la scenoj estas ĵetitaj sur la ekranon de la homa konscio per la senfina kreiva radio.

Kineja publiko povas levi la okulojn kaj vidi, ke ĉiuj ekranaj bildoj aperas per la instrumento de unu senbilda lumradio. La bunta universala dramo simile eliras el la ununura blanka lumo de Kosma Fonto. Kun neimagebla eltrovemo Dio prezentas distron por Siaj homaj infanoj, igante ilin aktoroj kaj ankaŭ spektantoj en Sia planeda teatro.

Iun tagon mi eniris kinejon por spekti novaĵfilmeton pri la eŭropaj batalkampoj. La Unua Mondmilito ankoraŭ okazis en la Okcidento; la novaĵfilmeto registris la masakron kun tia realismo, ke Mi forlasis la teatron kun maltrankvila koro.

"Sinjoro," Mi preĝis, "kial dost Vi permesilo tia suferado?"

Je mia intensa surprizo, tuja respondo venis en la formo de vizio de la veraj eŭropaj batalejoj. La hororo de la lukto, plena de mortintoj kaj mortantoj, multe superis en sovaĝeco.

ajna reprezentado de la novaĵfilmeto.

„Rigardu atente!“ Milda voĉo parolis al mia interna konscio. „Vi vidos, ke ĉi tiuj scenoj nun okazantaj en Francio estas nenio alia ol teatraĵo de klaraoskuro. Ili estas la kosma filmo, tiel reala kaj tiel nereala kiel la teatra novaĵfilmeto, kiun vi ĵus vidis — teatraĵo ene de teatraĵo.“

Mia koro ankoraŭ ne konsoliĝis. La dia voĉo daŭrigis: "Kreado estas kaj lumo kaj ombro, alie neniu bildo eblas. La bono kaj malbono de *maja* ĉiam devas alterne superi. Se ĝojo estus senĉesa ĉi tie en ĉi tiu mondo, ĉu la homo iam serĉus alian? Sen sufero li apenaŭ zorgas memori, ke li forlasis sian eternan hejmon. Doloro estas instigo al memoro. La vojo de eskapo estas per saĝo! La tragedio de morto estas nereala; tiuj, kiuj tremas pro ĝi, estas kiel senscia aktoro, kiu mortas pro timo sur la scenejo, kiam nenio pli estas pafita al li ol blanka kartoĉo. Miaj filoj estas la infanoj de lumo; ili ne dormos eterne en iluzio."

Kvankam mi legis bibliajn rakontojn pri *majao*, ili ne donis al mi la profundan komprenon, kiu akompanis la personajn viziojn kaj iliajn akompanantajn konsolajn vortojn. Ies valoroj profunde ŝanĝiĝas, kiam oni fine konvinkiĝas, ke la kreado estas nur vasta filmo, kaj ke ne en ĝi, sed preter ĝi, kuŝas lia propra realeco.

Fininte skribi ĉi tiun ĉapitron, mi sidis sur mia lito en la lotusa pozo. Mia ĉambro estis malklare lumigita de du ŝirmilaj lampoj. Levante mian rigardon, mi rimarkis, ke la plafono estis punktita de malgrandaj mustardkoloraj lumoj, scintilante kaj tremante kun radiumeca brilo. Miriadoj da krajonaj radioj, kiel pluvfolioj, kolektiĝis en travideblan ŝprucon kaj verŝiĝis silente sur min.

Tuj mia fizika korpo perdis sian krudecon kaj metamorfoziĝis en astralan teksturon. Mi sentis ŝveban senton dum, apenaŭ tuŝante la liton, la senpeza korpo iomete kaj alterne moviĝis maldekstren kaj dekstren. Mi rigardis ĉirkaŭ la ĉambro; la mebloj kaj muroj estis kiel kutime, sed la eta maso da lumo tiom multiĝis, ke la plafono estis nevidebla. Mi estis mirigita.

“Jen la kosma filmmekanismo.” Voĉo parolis kvazaŭ el interne de la lumo. “Disĵetante sian radion sur la blankan ekranon de viaj litotukoj, ĝi produktas la bildon de via korpo. Jen, via formo estas nenio krom lumo!”

Mi rigardis miajn brakojn kaj movis ilin tien kaj reen, tamen ne povis senti ilian pezon. Ekstaza ĝojo superfortis min mi. Ĉi tio kosma tigo de lumo, florado kiel mia korpo, ŝajnis a dia kopio pri la lumradioj elfluantaj el la projekciejo en kinejo kaj manifestiĝantaj kiel bildoj sur la ekrano.

Dum longa tempo mi spertis ĉi tiun filmon de mia korpo en la malklare lumigita kinejo de mia propra dormoĉambro. Malgraŭ la multaj vizioj, kiujn mi havis, neniu estis iam pli unika. Kiam mia iluzio pri solida korpo tute disiĝis, kaj mia kompreno

profundiĝis, ke la esenco de ĉiuj objektoj estas lumo, mi levis la okulojn al la pulsanta fluo de vivtronoj kaj parolis petege.

"Dia Lumo, bonvolu retiri ĉi tiun, mian humilan korpan bildon, en Vin mem, same kiel Elija estis tirita supren al la ĉielo per flamo."

Tiu ĉi preĝo evidente surprizis; la lumradio malaperis. Mia korpo reakiris sian normalan pezon kaj sinkis sur la liton; la svarmo de brilaj plafonlumoj flagris kaj malaperis. Mia tempo forlasi ĉi tiun teron ŝajne ankoraŭ ne alvenis.

“Cetere,” mi pensis filozofie, “la profeto Elija ja povus esti malkontenta pri mia aroganteco!”

30-1 : Ĉi tio fama Rusa artisto kaj filozofo havas estinta vivanta por multaj jaroj en Hindio proksime la Himalajo. "De la pintoj venas revelacio," li havas skribita. "En kavernoj kaj sur la pintkunvenoj vivis la riŝioj. Super la neĝa pintoj de Himalajo bruligas brilan lumon, pli brilan ol steloj kaj la mirindaj ekbriloj de fulmo."

30-2 : La rakonto povas havi a historia bazo; unu ĉefartikolo noto informas nin tio la episkopo renkontis la tri monaĥoj dum li velis de Arkianĝelo al la Monaĥejo Slovetiskij, ĉe la enfluejo de la rivero Dvina.

30-3 Marconi, la granda inventinto, faris la jenan agnoskon pri scienca neadekvateco antaŭ la finaĵoj: "La nekapablo de scienco al solvi vivo estas absoluta. Ĉi tio fakto volus esti vere timiga estis ĝi ne por fido. La mistero de vivo estas certe la plej persista problemo iam ajn metita antaŭ la penson de homo."

30-4 : A indico al la direkto prenita de Einstein-a genio estas donita de la fakto tio li estas a dumviva disĉiplo de la granda filozofo Spinoza, kies plej konata verko estas *Etiko montrita laŭ geometria ordo* .

30-5 : Mi *Timoteo* 6:15-16 .

30-6 : *Genezo* 1:26.

ĈAPITRO: 31

Unu Intervjuo Kun La Sankta Patrino

"Respektinda Patrino, mi estis baptita en infanaĝo de via profeto-edzo. Li estis la gurunio de miaj gepatroj kaj de mia propra gurunio Sri Yukteswarji. Ĉu vi do donos al mi la privilegion aŭdi kelkajn okazaĵojn en via sankta vivo?"

Mi alparolis Srimati Kashi Moni, la vivkunulinon de Lahiri Mahasaya. Trovante min en Benareso por mallonga tempo, mi plenumis delongan deziron viziti la respektindan sinjorinon. Ŝi akceptis min afable ĉe la malnova bieneto Lahiri en la kvartalo Garudeswar Mohulla de Benareso. Kvankam maljuna, ŝi floris kiel lotuso, silente elradiante spiritan aromon. Ŝi estis mezgranda, kun svelta kolo kaj hela haŭto. Grandaj, brilaj okuloj moligis ŝian patrinan vizaĝon.

"Filo, vi estas bonvenon ĉi tie. Venu supre."

Kaŝi Moni kondukis min al tre malgranda ĉambro, kie ŝi dum kelka tempo loĝis kun sia edzo. Mi sentis min honorita vidi la sanktejon, en kiu la senkompara majstro bonvolis ludi la homan dramon de geedzeco. La milda sinjorino gestis al mi al kusenbenko apud ŝi.

"Daŭris jarojn antaŭ ol mi komprenis la dian staturon de mia edzo," ŝi komencis. "Unu nokton, en ĉi tiu sama ĉambro, mi havis vivecan sonĝon. Gloraj anĝeloj ŝvebis en neimagebla gracio super mi. Tiel realisma estis la vidaĵo, ke mi tuj vekiĝis; la ĉambro estis strange ĉirkaŭita de brila lumo.

"Mia edzo, en lotusa pozo, ŝvebis en la centro de la ĉambro, ĉirkaŭita de anĝeloj, kiuj adoris lin kun la peteganta digno de manfalditaj manoj. Senmezure mirigita, mi estis konvinkita, ke mi ankoraŭ sonĝas."

"Virino,' diris Lahiri Mahasaya, 'vi ne sonĝas. Forlasu vian dormon por ĉiam kaj por ĉiam.' Dum li malrapide malsupreniris al la planko, mi sternis min ĉe liaj piedoj.

"Majstro,' mi kriis, 'denove kaj denove mi kliniĝas antaŭ vi! Ĉu vi pardonos min pro tio, ke mi konsideris vin kiel mian edzon? Mi mortas pro honto, rimarkante, ke mi restis dormanta en nescio apud tiu, kiu estas die vekita. Ekde ĉi tiu nokto, vi jam ne estas mia edzo, sed mia guro. Ĉu vi akceptos mian sensignifan memon kiel vian disĉiplon?' **31-1**

"La majstro milde tuŝis min. 'Sankta animo, leviĝu. Vi estas akceptita.' Li gestis al la anĝeloj. 'Bonvolu kliniĝi laŭvice antaŭ ĉiu el ĉi tiuj sanktaj sanktuloj.'"

"Kiam mi finis miajn humilajn genufleksojn, la anĝelaj voĉoj sonis kune, kiel ĥoro el antikva skribaĵo.

"Edzino de la Dia Unu, vi estas benita. Ni salutas vin.' Ili kliniĝis ĉe miaj piedoj kaj jen! iliaj brilaj formoj malaperis. La ĉambro mallumiĝis.

"Mia guro demandis mi al ricevi inico en *Krija Jogo* .

"De kurso,' Mi respondis. Mi estas pardonu ne al havi havis ĝia beno pli frue en mia vivo.

"La tempo ne maturiĝis.' Lahiri Mahasaya konsole ridetis. 'Multon de via karmo mi silente helpis vin ellabori. Nun vi estas preta kaj preta.'"

"Li tuŝis mian frunton. Amasoj da kirlanta lumo aperis; la radianco iom post iom

formiĝis en la opalbluan spiritan okulon, ĉirkaŭitan per oro kaj centritan per blanka kvinangula stelo."

"Penetru vian konscion tra la stelo en la regnon de la Senfina.' La voĉo de mia gurunio havis novan tonon, mallaŭtan kiel malproksima muziko.

"Vizio post vizio rompita kiel oceana surfo sur la bordoj de mia animo. La panorama sferoj fine

fandiĝis en maro de feliĉo. Mi perdiĝis en ĉiam kreskanta feliĉo. Kiam mi revenis horojn poste al konscio pri ĉi tiu mondo, la majstro donis al mi la teknikon de *Krija Jogo* .

"Ekde tiu nokto, Lahiri Mahasaya neniam plu dormis en mia ĉambro. Nek poste li iam dormis. Li restis en la antaŭa ĉambro sube, en la kompanio de siaj disĉiploj kaj tage kaj nokte."

La glora sinjorino silentiĝis. Komprenante la unikecon de ŝia rilato kun la sublima jogisto, mi fine kuraĝis peti pliajn rememorojn.

"Filo, vi estas avida. Tamen vi havos ankoraŭ unu rakonton." Ŝi ridetis timeme. "Mi konfesos pekon, kiun mi faris kontraŭ mia gurunio-edzo. Kelkajn monatojn post mia inico, mi komencis senti min sola kaj neglektita. Unu matenon Lahiri Mahasaya eniris ĉi tiun malgrandan ĉambron por preni artikolon; mi rapide sekvis lin. Supervenkita de perforta iluzio, mi alparolis lin akre.

"Vi pasigas vian tutan tempon kun la disĉiploj. Kio pri viaj respondecoj rilate al via edzino kaj infanoj? Mi bedaŭras, ke vi ne interesiĝas pri provizado de pli da mono por la familio."

"La mastro ekrigardis min momente, poste jen! li malaperis. Imponita kaj timigita, mi aŭdis voĉon resoni el ĉiu parto de la ĉambro:

"Ĝi estas ĉio nenio, ne faru vi vidas? Kiel povus a nenio kiel mi produkti riĉaĵoj por vi?

"Gurujo,' mi kriis, 'mi petegas pardonon milionfoje! Miaj pekaj okuloj ne plu povas vidi vin; bonvolu aperi en via sankta formo."

"Mi estas ĉi tie.' Ĉi tiu respondo venis de super mi. Mi levis la okulojn kaj vidis la mastron materialigi en la aero, lia kapo tuŝante la plafonon. Liaj okuloj estis kiel blindigaj flamoj. Ekster mi pro timo, mi kuŝis plorante ĉe liaj piedoj post kiam li kviete malsupreniris al la planko.

"Virino,' li diris, 'serĉu dian riĉecon, ne la mizeran brilaĵon de la tero. Post akiro de interna trezoro, vi trovos, ke ekstera provizo ĉiam venas.' Li aldonis, 'Unu el miaj spiritaj filoj zorgos pri vi."

"Mia gurunioj vortoj nature venis vera; a disĉiplo faris foriri a konsiderinda sumo por nia familio."

Mi dankis Kaŝi Moni pro kunhavigo de ŝiaj mirindaj spertoj. **31-2** La sekvan tagon mi revenis al ŝia hejmo kaj ĝuis plurajn horojn da filozofia diskuto kun Tincouri kaj Ducouri Lahiri. Ĉi tiuj du sanktaj filoj de la granda jogisto de Barato atente sekvis liajn idealajn paŝojn. Ambaŭ viroj estis blondaj, altaj, fortikaj, kaj dense barbaj, kun mildaj voĉoj kaj malmoderna ĉarmo de manieroj.

Lia edzino ne estis la sola virina disĉiplo de Lahiri Mahasaya; estis centoj da aliaj, inkluzive de mia patrino. Virina ĉelao iam petis la guruon pri lia foto. Li donis al ŝi

presi, rimarkante, "Se vi opinii ĝi a protekto, tiam ĝi estas tiel; alie ĝi estas nur a bildo."

Kelkajn tagojn poste, ĉi tiu virino kaj la bofilino de Lahiri Mahasaya hazarde studis la *Bhagavad Gita* ĉe tablo, malantaŭ kiu pendis la foto de la guruo. Elektra ŝtormo ekestis. eksteren kun granda kolero.

"Lahiri Mahasaya, protektu nin!" La virinoj kliniĝis antaŭ la bildo. Fulmo trafis la libron, kiun ili legis, sed la du fervoruloj estis nevunditaj.

"Mi sentis kvazaŭ glacitavolo estus metita ĉirkaŭ min por forpuŝi la brulantan varmegon," klarigis la ĉelao.

Lahiri Mahasaya plenumis du miraklojn rilate al virina disĉiplo, Abhoya. Ŝi kaj ŝia edzo, advokato el Kolkato, ekiris unu tagon al Benareso por viziti la guruon. Ilia kaleŝo estis prokrastita de densa trafiko; ili atingis la ĉefan stacidomon Howrah nur por aŭdi la trajnon de Benareso fajfi por foriro.

Abhoya, proksime la bileto oficejo, staris kviete.

"Lahiri Mahasaya, mi petegas vin haltigi la trajnon!" ŝi silente preĝis. "Mi ne povas toleri la ĉagrenojn de prokrasto atendente alian tagon por vidi vin."

La radoj de la puŝspiranta trajno daŭre moviĝis ĉirkaŭe kaj ĉirkaŭe, sed ne estis plua progreso. La inĝeniero kaj pasaĝeroj malsupreniris al la kajo por rigardi la fenomenon. Angla fervoja gardisto alproksimiĝis al Abhoya kaj ŝia edzo. Kontraŭe al ĉia precedenco, li proponis siajn servojn.

"Babuo," li diris, "donu mi la mono. Mi volo aĉeti via biletoj dum vi akiri surŝipe."

Tuj kiam la paro sidiĝis kaj ricevis la biletojn, la trajno malrapide ekmoviĝis. Panike, la maŝinisto kaj pasaĝeroj denove grimpis al siaj lokoj, sciante nek kiel la la trajno ekiris, nek kial ĝi haltis unue.

Alveninte ĉe la hejmo de Lahiri Mahasaya en Benareso, Abhoya silente adorkliniĝis antaŭ la majstro kaj provis tuŝi liajn piedojn.

"Trankviliĝu, Abhoya," li rimarkigis. "Kiel vi amas ĝeni min! Kvazaŭ vi ne povus veni ĉi tien per la sekva trajno!"

Abhoya vizitis Lahiri Mahasaya dum alia memorinda okazo. Ĉi-foje ŝi volis lian propeton, ne per trajno, sed per la cikonio.

"Mi petegas vin beni min, ke mia naŭa infano povu vivi," ŝi diris. "Ok beboj naskiĝis al mi; ĉiuj mortis baldaŭ post la naskiĝo."

La majstro ridetis kompate. "Via venante infano volo vivi. Bonvolu sekvi mia instrukcioj

zorge. La bebo, knabino, naskiĝos nokte. Zorgu, ke la olea lampo brulu ĝis la tagiĝo. Ne endormiĝu kaj tiel lasu la lumon estingiĝi."

La infano de Abhoya estis flino, naskita nokte, ĝuste kiel antaŭvidite de la ĉioscia guruo. La patrino instrukciis sian flegistinon teni la lampon plena de oleo. Ambaŭ virinoj daŭrigis la urĝan vigladon ĝis la fruaj matenhoroj, sed fine endormiĝis. La lampoleo preskaŭ elĉerpiĝis; la lumo flagris malforte.

La dormĉambra pordo malŝlosiĝis kaj ekmalfermiĝis kun perforta sono. La surprizitaj virinoj vekiĝis. Iliaj miregigitaj okuloj ekvidis la formon de Lahiri Mahasaya.

"Abhoya, jen, la lumo preskaŭ malaperis!" Li montris al la lampo, kiun la flegistino rapidis replenigi. Tuj kiam ĝi denove brulis hele, la mastro malaperis. La pordo fermiĝis; la riglilo estis fiksita sen videbla interveno.

Abhoya's naŭa infano postvivis; en 1935, kiam Mi farita enketo, ŝi estis ankoraŭ vivanta.

Unu el la disĉiploj de Lahiri Mahasaya, la respektinda Kali Kumar Roy, rakontis al mi multajn fascinajn detalojn pri sia vivo kun la majstro.

"Mi ofte estis gasto ĉe lia hejmo en Benareso dum semajnoj," Roy diris al mi. "Mi observis, ke multaj sanktulaj figuroj, *danda* **31-3** sŭamioj, alvenis en la kvieto de la nokto por sidi ĉe la piedoj de la guruo.

Iafoje ili okupiĝis pri diskutado de meditaj kaj filozofiaj punktoj. Ĉe tagiĝo la eminentaj gastoj foriris. Mi trovis dum miaj vizitoj, ke Lahiri Mahasaya eĉ ne unufoje kuŝiĝis por dormi.

"Dum frua periodo de mia kunlaboro kun la mastro, mi devis alfronti la opozicion de mia dunganto," Roy daŭrigis. "Li estis trempita en materiismo."

"'Mi ne volas religiajn fanatikulojn en mia stabo,' li mokus. 'Se mi iam renkontos vian ĉarlatanano guruon, mi donos al li kelkajn vortojn por memori.'"

"Ĉi tiu alarma minaco ne sukcesis interrompi mian regulan programon; mi pasigis preskaŭ ĉiun vesperon en la ĉeesto de mia guruo. Unu nokton mia dunganto sekvis min kaj malĝentile rapidis en la salonon. Li sendube estis plene decidita eldiri la pulvorigajn rimarkojn, kiujn li promesis. Apenaŭ la viro sidiĝis, kiam Lahiri Mahasaya alparolis la malgrandan grupon de ĉirkaŭ dek du disĉiploj."

"Volus vi ĉio kiel al vidi a bildo?

"Kiam ni kapjesis, li petis nin mallumigi la ĉambron. 'Sidu unu malantaŭ la alia en rondo,' li diris, 'kaj metu viajn manojn super la okulojn de la viro antaŭ vi.'"

"Mi ne estis surprizita vidante, ke mia dunganto ankaŭ sekvis, kvankam kontraŭvole, la instrukciojn de la majstro. Post kelkaj minutoj Lahiri Mahasaya demandis al ni, kion ni vidis."

"Sinjoro,' mi respondis, 'aperas bela virino. Ŝi portas ruĝrandan *sarion* kaj staras apud elefantorela planto.' Ĉiuj aliaj disĉiploj donis la saman priskribon. La majstro turnis sin al mia dunganto. 'Ĉu vi rekonas tiun virinon?'"

"Jes.' La viro evidente luktis kontraŭ emocioj novaj al lia naturo. 'Mi malsaĝe elspezis mian monon por ŝi, kvankam mi havas bonan edzinon. Mi hontas pri la motivoj, kiuj kondukis min ĉi tien. Ĉu vi pardonos min kaj akceptos min kiel disĉiplon?'"

"Se vi vivos bonan moralan vivon dum ses monatoj, mi akceptos vin.' La majstro enigme aldonis, 'Alie mi ne devos inicii vin.'"

"Dum tri monatoj mia dunganto sin detenis de tento; poste li rekomencis sian antaŭan rilaton kun la virino. Du monatojn poste li mortis. Tiel mi komprenis la vualitan profetaĵon de mia guro pri la neverŝajneco de la inico de la viro."

Lahiri Mahasaya havis tre faman amikon, Swami Trailanga, kiu laŭdire havis pli ol tricent jarojn. La du jogistoj ofte sidis kune en meditado. La famo de Trailanga estas tiel vasta, ke malmultaj hinduoj neus la eblecon de vero en iu ajn rakonto pri liaj mirigaj mirakloj. Se Kristo revenus al la tero kaj promenus sur la stratoj de Novjorko, montrante siajn diajn povojn, tio kaŭzus la saman eksciton, kiun kreis Trailanga antaŭ jardekoj, dum li trapasis la plenplenajn stratetojn de Benareso.

Multfoje oni vidis la ŝami-on trinki, sen malbona efiko, la plej mortigajn venenojn. Miloj da homoj, inkluzive de kelkaj, kiuj ankoraŭ vivas, vidis Trailanga-n flosi sur la Gango. Dum tagoj li sidis sur la akvo, aŭ restis kaŝita dum tre longaj periodoj sub la ondoj. Ofta vido ĉe la banejoj de Benareso *estis* la senmova korpo de la ŝami-o sur la vezikiĝantaj ŝtonplatoj, tute eksponita al la senkompata hinda suno. Per ĉi tiuj atingoj Trailanga celis instrui al homoj, ke la vivo de jogisto ne dependas de oksigeno aŭ ordinaraj kondiĉoj kaj antaŭzorgoj. Ĉu li estis super akvo aŭ sub ĝi, kaj ĉu lia korpo kuŝis eksponita al la furiozaj sunaj radioj aŭ ne, la majstro pruvis, ke li vivis laŭ dia konscio: morto ne povis tuŝi lin.

La jogisto estis granda ne nur spirite, sed ankaŭ fizike. Lia pezo superis tricent funtoj: funto por ĉiu jaro de lia vivo! Ĉar li manĝis tre malofte, la mistero pligrandiĝas. A majstro, tamen, facile ignoras ĉiujn kutimajn regulojn pri sano, kiam li deziras fari tion pro iu speciala kialo, ofte subtila konata nur al li mem. Grandaj sanktuloj, kiuj vekiĝis el la kosma maja revo kaj realigis ĉi tiun mondon kiel ideon en la Dia Menso, povas fari kion ili deziras kun la korpo, sciante ĝin esti nur manipulebla formo de kondensita aŭ frostigita energio. Kvankam fizikaj sciencistoj nun komprenas, ke materio estas nenio alia ol koagulita energio, plene lumigitaj majstroj jam delonge transiris de teorio al praktiko en la kampo de materio-kontrolo.

Trailanga ĉiam restis tute nuda. La ĉikanita polico de Benareso rigardis lin kiel

konfuzan problemulon. La natura sŭami, kiel la frua Adamo en la ĝardeno Edena, estis tute nekonscia pri sia nudeco. La polico tamen tute konsciis pri tio kaj senceremonie enkarcerigis lin. Ĝenerala embaraso sekvis; la grandega korpo de

Trailanga baldaŭ estis vidita, en sia kutima tuteco, sur la prizono tegmento. Lia ĉelo, ankoraŭ sekure ŝlosita, ne donis indicon pri lia eskapmaniero.

La senkuraĝigitaj oficistoj de la leĝo denove plenumis sian devon. Ĉi-foje gardisto estis postenigita antaŭ la ĉelo de la ŝtami. Might denove retiriĝis antaŭ ol pravi. Trailanga baldaŭ estis observita en sia senzorga promenado super la tegmento. Justeco estas blinda; la superruzita polico decidis sekvi ŝin. ekzemplo.

La granda jogisto konservis kutiman silenton. **31-4** Malgraŭ sia ronda vizaĝo kaj grandega, barelsimila stomako, Trailanga manĝis nur foje. Post semajnoj sen manĝo, li rompus sian faston per potoplenoj da klakigita lakto ofertita al li de fervoruloj. Skeptikulo iam decidis malkaŝi Trailanga kiel ĉarlatanon. Granda sitelo da kalcio-lima miksaĵo, uzata por blankigi murojn, estis metita antaŭ la ŝtami.

„Majstro,“ la materialisto diris, kun ŝajna respekto, „mi alportis al vi iom da dispremita lakto. Bonvolu trinki ĝin.“

Trailanga senhezite elverŝis, ĝis la lasta guto, la ujon plenan de brulanta kalko. Post kelkaj minutoj la malbonulo falis teren pro doloro.

"Helpu, ŝtami, helpu!" li kriis. "Mi estas sur fajro! Pardonu mia malvirta testo!"

La granda jogisto rompis sian kutiman silenton. "Mokanto," li diris, "vi ne komprenis, kiam vi proponis al mi venenon, ke mia vivo estas unu kun la via. Krom mia scio, ke Dio ĉeestas en mia stomako, kiel en ĉiu atomo de la kreaĵo, la kalko mortigus min. Nun, kiam vi scias la dian signifon de bumerango, neniam plu trompu iun ajn."

La bone purigita pekulo, resanigita de Trailanga's vortoj, ŝteliri malforte for.

La inversigo de doloro ne ŝuldiĝis al ia volo de la majstro, sed okazis per senperfida apliko de la leĝo de justeco, kiu subtenas la plej malproksiman svingiĝantan globon de la kreado. Viroj de Dio-realigo kiel Trailanga permesas al la dia leĝo funkcii tuj; ili forigis por ĉiam ĉiujn malhelpantajn krucfluojn de la ego.

La aŭtomataj alĝustigoj de justeco, ofte pagitaj per neatendita monero kiel en la kazo de Trailanga kaj lia estonta murdinto, mildigas nian hastan indignon pri homa maljusteco. "Ĉe Mi estas venĝo; Mi repagos, diras la Eternulo." **31-5** Kio bezonas la mallongajn rimedojn de la homo? la universo laŭregule konspiras por venĝo. Stultaj mensoj misfamigas la eblecon de dia justeco, amo, ĉioscio, senmorteco. "Aeraj skribaj supozoj!" Ĉi tiu nesentema vidpunkto, senpripensa antaŭ la kosma spektaklo, vekas serion da eventoj, kiu alportas sian propran vekiĝon.

La ĉiopovo de spirita leĝo estis menciita de Kristo okaze de lia triumfa eniro en Jerusalemon. Dum la disĉiploj kaj la homamaso ĝojkriis kaj kriis: "Paco en la

ĉielo kaj gloro en la plej alta," iuj fariseoj plendis pri la maldigna spektaklo.
"Majstro," ili protestis, "riproĉu viajn disĉiplojn."

Jesuo respondis: Mi diras al vi, ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj ekkrios. **31-6**

En ĉi tiu riproĉo al la Fariseoj, Kristo atentigis, ke dia justeco ne estas metafora abstraktado, kaj ke homo de paco, kvankam lia lango estas elŝirita de siaj radikoj, tamen trovos sian parolon kaj sian defendon en la fundamento de la kreado, la universala ordo mem.

“Ĉu vi pensas,” Jesuo diris, “silentigi homojn de paco? Tiel same kiel vi povas esperi sufoki la voĉo de Dio, kies ŝtonoj mem kantas Lian gloron kaj Lian ĉieestecon. Ĉu vi postulos, ke homoj ne festu honore al la paco en la ĉielo, sed nur kolektiĝu amase por kii por milito sur la tero? Do faru viajn preparojn, ho Fariseoj, por renversi la fundamentojn de la mondo; ĉar ne nur noblaj homoj, sed ŝtonoj aŭ tero, kaj akvo kaj fajro kaj aero leviĝos kontraŭ vi, por atesti Lian ordigitan harmonion.”

La gracio de la Kristosimila jogisto, Trailanga, iam estis donacita al mia *sajo-mama* (patrinflanka onklo). Unu matenon Onklo vidis la majstron ĉirkaŭitan de homamaso da fervoruloj ĉe ghato de Benareso. Li sukcesis alproksimiĝi al Trailanga, kies piedojn li humile tuŝis. Onklo estis mirigita trovi sin tuj liberigita de dolora kronika malsano. **31-7**

La sola konata vivanta disĉiplo de la granda jogisto estas virino, Shankari Mai Jiew. Filino de unu el la disĉiploj de Trailanga, ŝi ricevis la trejnadon de la sŭami ekde sia frua infanaĝo. Ŝi vivis dum kvardek jaroj en serio de solecaj himalajaj kavernoj proksime de Badrinath, Kedarnath, Amarnath kaj Pasupatinath. La *brahmaĉarini* (virina asketino), naskita en 1826, nun estas multe pli ol centjara. Tamen, ne aĝiĝinta laŭ aspekto, ŝi konservis sian nigran hararon, brilantajn dentojn kaj mirindan energion. Ŝi eliras el sia soleco ĉiujn kelkajn jarojn por ĉeesti la periodajn *melaojn* aŭ religiajn foirojn.

Tiu ĉi sanktulino ofte vizitis Lahiri Mahasaya. Ŝi rakontis, ke unu tagon, en la kvartalo Barackpur apud Kalkato, dum ŝi sidis apud Lahiri Mahasaya, lia granda guroo Babaji kviete eniris la ĉambron kaj konversaciis kun ambaŭ.

Iam ŝia majstro Trailanga, forlasante sian kutiman silenton, honoris Lahiri Mahasaya tre akre publike. Disĉiplo de Benareso objetis.

"Sinjoro," li diris, "kial fari vi, a sŭami kaj a rezigni, spektaklo tia respekto al a dommastro?"

„Mia filo,” respondis Trailanga, „Lahiri Mahasaya estas kiel dia katido, restanta kie ajn la Kosma Patrino lin metis. Dum li obeeme ludis la rolon de monda homo, li ricevis tiun perfektan memkomprenon, por kiu mi eĉ rezignis mian pubotukon!”

31-1 : Unu estas memorigita ĉi tie de Milton linio: "Li por Dio nur, ŝi por Dio en lin."

31-2: La respektinda patrino forpasis en Benareso en 1930.

31-3 : Kunlaborantaro, simbolante la mjel ŝnuro, portita rite de certa mendoj de monaĥoj.

31-4 : Li estis a *municio* , a monaĥo Monda Organizaĵo pri Sano observas *maŭno* , spirita silento. La Sanskrito radiko *municio* estas simila al Greka *monos* , "sola, unuopa", de kiu derivas la anglaj vortoj *monaĥo*, *monismo*, ktp.

31-5 : *Romianoj* 12:19.

31-6 : *Luko* 19:37-40 .

31-7 : La vivoj de Trailanga kaj alia bonega majstroj memori nin de Jesuo vortoj: "Kaj ĉi tiuj signoj devas sekvi ilin kiuj kredas; En mia nomo (la Kristo konscio) ili devas rolantaro eksteren diabloj; ili devas paroli kun nova langoj; ili prenos en manojn serpentojn; kaj se ili trinkos ion mortigan, ĝi ne difektos ilin; ili metos manojn sur malsanulojn, kaj ili saniĝos." — *Marko* 16:17-18.

ĈAPITRO: 32

Ramo Estas Levita De La Mortinta

"Nun a certa viro estis malsana, nomita Lazaro. Kiam Jesuo aŭdita tio, li diris, Ĉi tio malsano estas

ne al morto, sed por la gloro de Dio, tio la Filo de Dio eble esti glorita tiel." **32-1**

Sri Yukteswar klarigis la kristanajn skribaĵojn unu sunan matenon sur la balkono de sia ermitejo en Serampore. Krom kelkaj aliaj disĉiploj de la Majstro, mi ĉeestis kun malgranda grupo de miaj Ranĉiaj studentoj.

"En ĉi tiu pasaĵo Jesuo nomas sin la Filo de Dio. Kvankam li vere unuiĝis kun Dio, lia referenco ĉi tie havas profundan nepersonan signifon," klarigis mia gurun. "La Filo de Dio estas la Kristo aŭ Dia Konscio en la homo. Neniu *mortonto* povas glori Dion. La sola honoro, kiun homo povas pagi al sia Kreinto, estas serĉi Lin; homo ne povas glori Abstraktaĵon, kiun li ne konas. La 'gloro' aŭ nimbo ĉirkaŭ la kapo de la sanktuloj estas simbola atesto pri ilia *kapablo* doni dian omaĝon."

Sri Yukteswar daŭrigis legi la mirindan rakonton pri la resurekto de Lazaro. Ĉe ĝia fino, la Majstro falis en longan silenton, kun la sankta libro malfermita sur siaj genuoj.

"Ankaŭ mi havis la privilegion spekti similan miraklon." Mia gurun fine parolis kun solena sanktoleado. "Lahiri Mahasaya revivigis unu el miaj amikoj el la mortintoj."

La junaj knaboj apud mi ridetis kun fervora intereso. Estis ankaŭ sufiĉe da knabo en

mi por ĝui ne nur la filozofion sed, precipe, ajnan rakonton, kiun mi povus rakonti al Sri Yukteswar.

pri lia mirinda spertoj kun lia gurunio.

„Mia amiko Rama kaj mi estis neapartigeblaj,” komencis la Majstro. „Ĉar li estis timema kaj solema, li elektis viziti nian gurunon Lahiri Mahasaya nur dum la horoj de noktomezo kaj tagiĝo, kiam la amaso da tagaj disĉiploj forestis. Kiel la plej proksima amiko de Rama, mi funkciis kiel spirita ellasejo, tra kiu li ellasis la riĉecon de siaj spiritaĵoj perceptoj. Mi trovis inspiron en lia ideala kamaradeco.” La vizaĝo de mia gurunio moliĝis pro memoroj.

„Rama subite estis submetita al severa provo,” daŭrigis Sri Yukteswar. „Li kontraktis la malsanon de azia ĥolero. Ĉar nia majstro neniam kontraŭis la servojn de kuracistoj dum tempoj de grava malsano, du specialistoj estis alvokitaj. Meze de la freneza rapidado de servado al la trafita viro, mi profunde preĝis al Lahiri Mahasaya por helpo. Mi rapidis al lia hejmo kaj ploris la rakonton.”

"La kuracistoj estas vidante Ramon. Li volo esti bone. Mia gurunio ridetis gaje.

"Mi revenis kun a lumo koro al mia amiko litrante, nur al trovi lin en a mortanta ŝtato.

"Li ne povas daŭri pli ol unu aŭ du horojn,' unu el la kuracistoj diris al mi kun gesto de malespero. Denove mi rapidis al Lahiri Mahasaya.

"La kuracistoj estas konsciencaj homoj. Mi estas certa, ke Rama estos sana.' La majstro gaje forsendis min.

"Ĉe la domo de Rama mi trovis ambaŭ kuracistojn forestantaj. Unu lasis al mi noton: 'Ni faris nian plejblon, sed lia kazo estas senespera.'"

"Mia amiko efektive estis la bildo de mortanta viro. Mi ne komprenis kiel la vortoj de Lahiri Mahasaya povis ne realiĝi, tamen la vido de la rapide forfluanta vivo de Rama daŭre sugestis al mia menso: 'Ĉio nun finiĝis.' Tiel ĵetante min sur la maroj de fido kaj timema dubo, mi helpis mian amikon kiel eble plej bone. Li vekiĝis por krei:

"Jukteswar, kuri al Majstro kaj diri lin Mi estas for. Demandi lin al beni mia korpo antaŭe ĝia lasta ritoj.

Kun ĉi tiuj vortoj Ramo suspiris peze kaj donis supren la fantomo. **32-2**

"Mi ploris dum horo apud lia amata formo. Ĉiam amanto de trankvilo, nun li atingis la kompletan trankvilecon de morto. Alia disĉiplo envenis; mi petis lin resti en la domo ĝis mi revenos. Duone konfuzita, mi pene iris reen al mia gurunio."

"Kiel estas Ramo nun? Lahiri Mahasaya's vizaĝo estis girlandita en ridetoj.

"Sinjoro, vi baldaŭ vidos kiel li fartas,' mi elbalbutis emocie. 'Post kelkaj horoj vi vidos lian korpon, antaŭ ol ĝi estos portata al la kremaciejo.' Mi ekploris kaj

malkaŝe ĝemis.

"Jukteswar, kontrolo vin mem. Sidu trankvile kaj meditu. Mia guroo emerita en *samadhio* . La

La posttagmezo kaj la nokto pasis en nerompita silento; mi malsukcese luktis por reakiri internan trankvilecon.

"Ĉe tagiĝo Lahiri Mahasaya konsole ekrigardis min. 'Mi vidas, ke vi ankoraŭ estas maltrankvila. Kial vi ne klarigis hieraŭ, ke vi atendis, ke mi donu al Rama palpeblan helpon en la formo de iu medikamento?' La majstro montris al tasforma lampo enhavanta krudan ricinoleon. 'Plenigu malgrandan botelon el la lampo; metu sep gutojn en la buŝon de Rama.'"

"Sinjoro," Mi protestis, li havas estinta mortinta ekde hieraŭ tagmezo. De kio uzo estas la oleo nun?

"Ne gravas; nur faru kiel mi petas.' La gaja humoro de Lahiri Mahasaya estis nekomprenebla; mi ankoraŭ estis en la netrankviligebla agonio de funebro. Verŝante malgrandan kvanton da oleo, mi foriris al la domo de Rama.

"Mi trovis la korpon de mia amiko rigida en la mortpremo. Ne atentante lian teruran staton, mi malfermis liajn lipojn per mia dekstra fingro kaj sukcesis, per mia maldekstra mano kaj helpo de la ŝtopilo, verŝi la oleon gute post gute sur liajn kunpremitajn dentojn."

"Kiam la sepa guto tuŝis liajn malvarmajn lipojn, Rama forte tremis. Liaj muskoloj vibris de kapo ĝis piedoj dum li sidiĝis mire."

"Mi vidis Lahiri Mahasaya en ekbrilo de lumo,' li kriis. 'Li brilis kiel la suno. 'Leviĝu; forlasu vian dormon,' li ordonis al mi. 'Venu kun Yukteswar por vidi min.'"

"Mi apenaŭ povis kredi miajn okulojn kiam Rama vestis sin kaj estis sufiĉe forta post tiu mortiga malsano por marŝi al la hejmo de nia gurunio. Tie li adorkliniĝis antaŭ Lahiri Mahasaya kun larmoj de dankemo."

"La majstro estis apud sin mem kun gajeco. Lia okuloj briletis ĉe mi malicete.

"Jukteswar,' li diris, 'certe de nun vi nepre kunportu botelon da ricinoleo! Kiam ajn vi vidos kadavron, simple donu la oleon! Nu, sep gutoj da lampoleo certe malhelpos la potencon de Yama!" **32-3**

"Guruji, vi estas ridindigado mi. Mi ne faru kompreni; bonvolu punkto eksteren la naturo de mia eraro.

"Mi diris al vi dufoje, ke Rama estos sana; tamen vi ne povis plene kredi min,' klarigis Lahiri Mahasaya. 'Mi ne celis, ke la kuracistoj povus resanigi lin; mi nur rimarkigis, ke ili ĉeestis. Ne estis kaŭza ligo inter miaj du deklaroj. Mi ne volis interrompi la kuracistojn; ili ankaŭ devas vivi.' Per voĉo resona de ĝojo, mia gurunio

aldonis: 'Ĉiam sciu, ke la neelĉerpebla Paramatman 32-4 povas resanigi ĉiun, kuraciston aŭ ne kuraciston.

"'Mi vidas mian eraron,' mi agnoskis pentante. 'Mi nun scias, ke via simpla vorto ligas la tutan kosmon.'"

Kiam Sri Yukteswar finis la mirindan rakonton, unu el la fascinitaj aŭskultantoj riskis demandon, kiu, de infano, estis duoble komprenebla.

"Sinjoro," li diris, "kial faris via gurunio uzo ricino oleo?"

"Infano, doni la oleon havis nenian signifon krom ke mi atendis ion materialan kaj Lahiri Mahasaya elektis la proksiman oleon kiel objektivan simbolon por vekigi mian pli grandan fidon. La majstro permesis al Rama morti, ĉar mi parte dubis. Sed la dia gurunio sciis, ke ĉar li diris, ke la disĉiplo estos sana, la resaniĝo devas okazi, eĉ kvankam li devas kuraci Rama de morto, malsano kutime fina!"

Sri Yukteswar malakceptita la malgranda grupo, kaj gestis mi al la kovrilo sidloko ĉe lia piedoj.

„Yogananda,” li diris kun nekutima graveco, „vi estis ĉirkaŭita ekde la naskiĝo de rektaj disĉiploj de Lahiri Mahasaya. La granda majstro vivis sian subliman vivon en parta soleco, kaj firme rifuzis permesi al siaj sekvantoj konstrui ian ajn organizon ĉirkaŭ liaj instruoj. Li faris, tamen, signifan prognozon.

""Ĉirkaŭ kvindek jarojn post mia forpaso," li diris, "mia vivo estos skribita pro profunda intereso pri joko, kiun la Okcidento manifestos. La joga mesaĝo ĉirkaŭos la globon kaj helpas establi tiun homaran fratecon, kiu rezultas el rekta percepto de la Unu Patro.""

“Mia filo Yogananda,” Sri Yukteswar daŭrigis, “vi devas fari vian parton en la disvastigado de tiu mesaĝo, kaj en la verkado de tiu sankta vivo.”

Kvindek jarojn post la forpaso de Lahiri Mahasaya en 1895 kulminis en 1945, la jaro de kompletigo de ĉi tiu nuna libro. Mi ne povas ne esti frapita de la koincido, ke la jaro 1945 ankaŭ enkondukis nova epoko - la epoko de revoluciaj atomenergioj. Ĉiuj pensemaj mensoj turniĝas kiel neniam antaŭe al la urĝaj problemoj de paco kaj frateco, por ke la daŭra uzo de fizika forto ne forpelu ĉiujn homojn kune kun la problemoj.

Kvankam la homaro kaj ĝiaj verkoj malaperas sen spuro pro tempo aŭ bombo, la suno ne ŝanceliĝas en sia kurso; la steloj konservas sian sensanĝan vigladon. Kosmo leĝo ne povas esti haltigita aŭ ŝanĝita, kaj la homo bone farus sin harmoniigi kun ĝi. Se la kosmo estas kontraŭ la povo, se la suno ne militas kontraŭ la planedoj sed retiriĝas ĝustatempe por doni al la steloj ilian malgrandan influon, kio utilas nia kirasita pugno? Ĉu ĉi tiu paco efektive eliros el ĝi? Ne krueleco sed bonvolo armas la universalajn tendencojn; homaro en paco konos la senfinajn fruktojn de venko, pli dolĉaj al la gusto ol iu ajn nutrita sur la tero de sango.

La efika Ligo de Nacioj estos natura, sennoma ligo de homaj koroj. La larĝaj simpatioj kaj sagaca kompreno necesaj por la resanigo de teraj suferoj ne povas flui

el nura intelekta konsidero pri la diversecoj de la homo, sed el scio pri la sola unueco de la homo - lia parenceco kun Dio. Al la realigo de la plej alta idealo de la mondo - paco per frateco - estu jogo, la scienco de persona kontakto kun la Dio, disvastiĝis laŭlonge de la tempo al ĉiuj homoj en ĉiuj landoj.

Kvankam la civilizo de Barato estas antikva super ĉiu alia, malmultaj historiistoj rimarkis, ke ĝia atingo de nacia postvivado tute ne estas akcidento, sed logika okazaĵo en la sindonemo al eternaj veroj, kiun Barato ofertis per siaj plej bonaj homoj en ĉiu generacio. Per pura kontinueco de ekzisto, per netransitiveco antaŭ la epokoj - ĉu polvokovritaj akademiuloj povas vere diri al ni kiom? - Barato donis la plej dignan respondon el ĉiuj popoloj al la defio de la tempo.

La biblia rakonto **32-5** pri la petego de Abraham al la Eternulo, ke la urbo Sodom estu savita se dek justuloj troviĝus en ĝi, kaj la dia respondo: "Mi ne detruos ĝin pro la dek", akiras novan signifon en la lumo de la eskapo de Hindio el la forgeso de Babilono, Egiptujo kaj aliaj potencaj nacioj, kiuj iam estis ĝiaj samtempuloj. La respondo de la Eternulo klare montras, ke lando vivas ne per siaj materiaj atingoj, sed per siaj majstraĵoj de la homo.

Lasu la diajn vortojn aŭdiĝi denove, en ĉi tiu dudeka jarcento, dufoje tinkturita en sango antaŭ ol duone finita: Neniu nacio, kiu povas produkti dek homojn, grandajn en la okuloj de la Nesubaĉetebla Juĝisto, konos formorton. Atentante tiajn persvadojn, Barato pruvis sin ne stulta kontraŭ la mil ruzaĵoj de la tempo. Mem-realigitaj majstroj en ĉiu jarcento sanktigis ŝian grundon; modernaj Kristosimilaj saĝuloj, kiel Lahiri Mahasaya kaj lia disĉiplo Sri Yukteswar, leviĝas por proklami, ke la scienco de jogo estas pli grava ol iuj ajn materiaj progresoj por la feliĉo de la homo kaj por la longviveco de nacio.

Tre malabundaj informoj pri la vivo de Lahiri Mahasaya kaj lia universala doktrino iam ajn aperis presitaj. Dum tri jardekoj en Barato, Ameriko kaj Eŭropo, mi trovis profundan kaj sinceran intereson pri lia mesaĝo pri liberiga jogo; skriba raporto pri la vivo de la majstro, eĉ kiel li antaŭdiris, nun estas bezonata en la Okcidento, kie la vivoj de la grandaj modernaj jogistoj estas malmulte konataj.

Nenio krom unu aŭ du malgrandaj pamfletoj en la angla lingvo estas verkita pri la vivo de la guro. Unu biografio en la bengala, *Sri Sri* **32-6** *Shyama Charan Lahiri Mahasaya* aperis en 1941. Ĝin verkis mia disĉiplo, Swami Satyananda, kiu dum multaj jaroj estis la *acharya* (spirita instruisto) ĉe nia *Vidyalaya* en Ranchi. Mi tradukis kelkajn pasaĵojn el lia libro kaj enigis ilin en ĉi tiun sekcion dediĉitan al Lahiri Mahasaya.

Estis en pia bramana familio de antikva deveno ke Lahiri Mahasaya naskiĝis la 30-an de septembro 1828. Lia naskiĝloko estis la vilaĝo Ghurni en la distrikto Nadia proksime de Krishnagar, Bengalio. Li estis la plej juna filo de Muktakashi, la dua edzino de la estimata Gaur Mohan Lahiri. (Lia unua edzino, post la naskiĝo de tri filoj, mortis dum pilgrimado.) La patrino de la knabo forpasis dum lia infanaĝo; malmulte pri ŝi estas konata krom la malkaŝanta fakto, ke ŝi estis fervora fervorulo de Sinjoro Ŝivao, **32-7** skribe nomita la "Reĝo de Jogistoj".

La knabo Lahiri, kies persona nomo estis Ŝjama Ĉaran, pasigis siajn fruajn jarojn en la praula hejmo ĉe Nadia. En la aĝo de tri aŭ kvar jaroj oni ofte observis lin sidantan sub la sablo en la pozo de jogisto, lia korpo tute kaŝita krom la kapo.

La bieno Lahiri estis detruita en la vintro de 1833, kiam la proksima rivero Jalangi ŝanĝis sian kurson kaj malaperis en la profundojn de la Gango. Unu el la Ŝivao-templetoj fonditaj de la Lahiri-oj iris en la riveron kune kun la familia domo. Fervorulo savis la ŝtonan bildon de Sinjoro Ŝivao el la kirladantaj akvoj kaj metis ĝin en novan templon, nun konatan kiel Ghurni.

Ŝivao Retejo.

Gaur Mohan Lahiri kaj lia familio forlasis Nadia-n kaj fariĝis loĝantoj de Benareso, kie la patro tuj starigis Ŝiva-templon. Li gvidis sian domanaron laŭ la linioj de veda disciplino, kun regula observado de ceremonia diservo, agoj de karitato kaj studado de la Skriboj. Justa kaj senantaŭjuĝa, tamen, li ne ignoris la utilan fluon de modernaj ideoj.

La knabo Lahiri prenis lecionojn pri la hinda kaj la urdua lingvoj en la studgrupoj de Benareso. Li ĉeestis lernejon gvidatan de Joy Narayan Ghosal, ricevante instruadon pri sanskrito, bengala, franca kaj angla lingvoj. Dediĉante sin al detala studado de la *Vedaj*, la juna jogisto aŭskultis skribajn diskutojn de kleraj braminoj, inkluzive de Marhatta-eksperto nomita Nag-Bhatta.

Ŝjama Ĉaran estis afabla, milda kaj kuraĝa junulo, amata de ĉiuj siaj kunuloj. Kun bone proporcia, brila kaj potenca korpo, li elstaris en naĝado kaj en multaj lertaj agadoj.

En 1846, Shyama Charan Lahiri edziĝis al Srimati Kashi Moni, filino de Sri Debnarayan Sanyal. Kiel modela hinda dommastrino, Kashi Moni gaje plenumis siajn hejmajn devojn kaj la tradician devon de dommastro servi gastojn kaj malriĉulojn. Du sanktaj filoj, Tincouri kaj Ducouri, benis la kuniĝon.

En la aĝo de 23 jaroj, en 1851, Lahiri Mahasaya prenis la postenon de kontisto en la Milita Inĝeniera Departamento de la angla registaro. Li ricevis multajn promociojn dum sia servo. Tiel li ne nur estis majstro antaŭ la okuloj de Dio, sed ankaŭ sukceso en la malgranda homa dramo, kie li ludis sian donitan rolon kiel oficisto en la mondo.

Ĉar la oficejoj de la Armea Departamento estis translokigitaj, Lahiri Mahasaya estis translokigita al Gazipur, Mirjapur, Danapur, Naini Tal, Benares, kaj aliaj lokoj. Post la morto de sia patro, Lahiri devis supozi la tutan respondecon pri sia familio, por kiu li aĉetis trankvilan loĝejon en la kvartalo Garudeswar Mohulla de Benares.

Estis en sia tridek-tria jaro, ke Lahiri Mahasaya vidis plenumiĝon de la celo, por kiu li reenkarniĝis sur la tero. La cindro-kaŝita flamo, longe bruletanta, ricevis sian ŝancon ekflami. Dia dekreto, kuŝanta preter la rigardo de homoj, funkcias mistere por alporti ĉion en eksteran manifestiĝon en la ĝusta tempo. Li renkontis sian grandan gurun, Babaji, proksime de Ranikhet, kaj estis iniciatita fare de li pri *Kriya Yoga*.

Ĉi tiu aŭspicia evento ne okazis al li sole; ĝi estis bonŝanca momento por la tuta homaro, multaj el kiuj poste havis la privilegion ricevi la animvekigan donacon de *Kriya*. La perdita, aŭ longe malaperinta, plej alta arto de jogo denove estis elkondukita al la lumo. Multaj spirite soifaj viroj kaj virinoj fine trovis sian vojon al la

malvarmetaj akvoj de *Kriya Jogo* . Same kiel en la hindua legendo, kie Patrino Gango ofertas sian dian trinkaĵon al la seka fervorulo Bhagirath, tiel la ĉiela inundo de *Kriya* ruliĝis de la sekretaj fortikaĵoj de Himalajo en la polvokovritajn lokojn de homoj.

A ĥolero viktimo estas ofte racia kaj plene konscia dekstra supren al la momento :32-2

.de morto. 32-3: La dio de morto

Laŭvorte, "Supera :32-4

animo." 32-5: *Genezo* 18:23-

.32

.*Sri*, a prefikso signifo "sankta," estas alkroĉita (ĝenerale dufoje aŭ trifoje) al nomoj de bonega Hinda instruistoj :32-6

Unu el la triunuo de Diaĵo - Bramo, Viŝnuo, Ŝivao - kies universala laboro estas, respektive, tiu de kreado, :32-7 konservado kaj dissolvo-restarigo. Ŝivao (foje literumita Sívao), reprezentita en mitologio kiel la Sinjoro de Rezignintoj, aperas en vizioj al Lia fervoruloj sub diversaj aspektoj, tia kiel Mahadeva, la malbrilhara Asketo, kaj Nataraja, la Kosma .Dancisto

ĈAPITRO: 33

Babaĝi, La Jogulo-Kristo De Moderna Hindio

La nordaj himalajaj rokoj proksime de Badrinarayan estas ankoraŭ benitaj de la vivanta ĉeesto de Babaji, guruo de Lahiri Mahasaya. La izolita majstro konservis sian fizikan formon dum jarcentoj, eble dum jarmiloj. La senmorta Babaji estas avatara . Ĉi tiu sanskrita vorto signifas "deveno"; ĝiaj radikoj estas *ava* , "malsupren", kaj *tri* , "pasi". En la hinduaj skribaĵoj, *avatara* signifas la devenon de la Dieco en karnon.

"La spirita stato de Babaji estas preter homa kompreno," Sri Yukteswar klarigis al mi. "La nanigita vizio de homoj ne povas penetri lian transcendan stelon. Oni vane provas eĉ imagi la atingon de la avatara. Ĝi estas neimagebla."

La *Upanisadoj* detale klasifikis ĉiun stadion de spirita progreso. *Siddha*

("perfektigita estaĵo") progresis de la stato de *jivanmukta* ("liberigita dumvive") al tiu de *paramukta* ("pleje libera" - plena potenco super morto); ĉi-lastata tute eskapis de la maja sklaveco kaj ĝia reenkariga rondo. La *paramukta* tial malofte revenas al fizika korpo; se li faras tion, li estas avataro, die nomumita mediumo de superaj benoj sur la mondo.

Unu avataro estas nesubjekto al la universala ekonomio; lia pura korpo, videbla kiel a lumo bildo, estas libera

de iu ajn ŝuldo al la naturo. La hazarda rigardo eble vidas nenion eksterordinaran en la formo de avataro, sed ĝi ne ĵetas ombron nek lasas ian ajn piedsignon sur la tero. Ĉi tiuj estas eksteraj simbolaj pruvoj de interna manko de mallumo kaj materia sklaveco. Tia Dio-homo nur scias la Veron malantaŭ la relativecoj de vivo kaj morto. Omar Ĥajam, tiel krude miskomprenita, kantis pri ĉi tiu liberigita viro en sia senmorta skribaĵo, la *Rubaiyat* :

"Ho, Luno de mia Ĝojo, kiu ne konas malkreskon, La Luno de la Ĉielo denove leviĝas; Kiel ofte poste leviĝante ŝi serĉos Tra ĉi tiu sama Ĝardeno post mi - vane!"

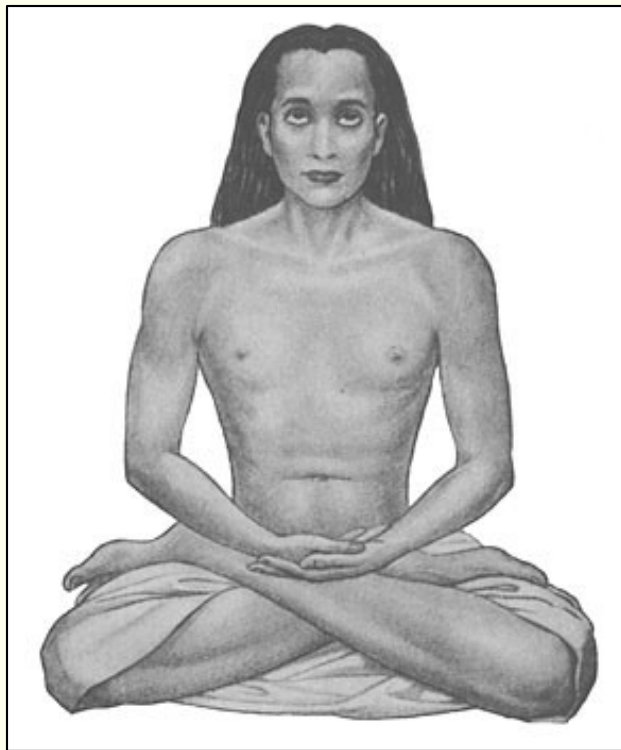
La "Luno de Ĝojo" estas Dio, eterna Polaris, anakrona neniam. La "Luno de Ĉielo" estas la ekstera kosmo, katenita al la leĝo de perioda ripetiĝo. Ĝiaj katenoj estis dissolvitaj por ĉiam de la persa viziulo per lia memrealigo. "Kiom ofte poste leviĝante ŝi rigardos... post mi - vane!" Kia frustriĝo de serĉado fare de freneza universo por absoluta preterlaso!

Kristo esprimis sian liberecon alimaniere: "Kaj unu skribisto venis, kaj diris al li: Majstro, mi vin sekvas, kien ajn vi iros. Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj de la ĉielo havas nestojn; sed la Filo de homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon." **33-1**

Vasta kun ĉieesteco, povus Kristo efektive esti sekvis krom en la superreganta Spirito?

Kriŝno, Ramo, Budho, kaj Patanjali estis inter la antikvaj hindaj avataroj. Konsiderinda poezia literaturo en la tamila lingvo kreskis ĉirkaŭ Agastya, sudhinda avataro. Li faris multajn miraklojn dum la jarcentoj antaŭ kaj post la kristana epoko, kaj estas kreditita pro konservado de sia fizika formo eĉ ĝis hodiaŭ.

La misio de Babaji en Hindio estis helpi profetojn plenumi iliajn specialajn taskojn. Li tiel kvalifikiĝas por la biblia klasifiko de *Mahavatar* (Granda Avataro). Li deklaris, ke li donis jogan inicon al Shankara, antikva fondinto de la Swami-Ordo, kaj al Kabir, fama mezepoka sanktulo. Lia ĉefa deknaŭjarcenta disĉiplo estis, kiel ni scias, Lahiri Mahasaya, revivigisto de la perdita *Kriya* arto.

BABAĜI, LA MAHAVATAR
Guruo de Lahiri Mahasaya

Mi havi helpis unu artisto al desegni a vera simileco de la bonega Jogulo-Kristo de moderna Hindio.

La *Mahavataro* estas en konstanta komuneco kun Kristo; kune ili sendas vibrojn de elaĉeto, kaj planis la spiritan teknikon de savo por ĉi tiu epoko. La laboro de ĉi tiuj du plene lumigitaj majstroj - unu kun la korpo, kaj unu sen ĝi - estas inspiri la naciojn forlasi suicidajn militojn, rasajn malamojn, religian sektismon, kaj la bumerangajn malbonojn de materialismo. Babaji bone konscias pri la tendenco de modernaj tempoj, precipe pri la influo kaj kompleksecoj de okcidenta civilizo, kaj komprenas la neceson disvastigi la mem-liberigojn de jogo egale en la Okcidento kaj en la Oriento.

Ke ne ekzistas historia referenco al Babaji ne devas surprizi nin. La granda guruo neniam malkaŝe aperis en iu ajn jarcento; la misinterpreta brilego de diskonigo ne havas lokon en liaj miljaraj planoj. Kiel la Kreinto, la sola sed silenta Potenco, Babaji laboras en humila obskureco.

Grandaj profetoj kiel Kristo kaj Kriŝno venas al la tero por specifa kaj sensacia celo; ili foriras tuj kiam ĝi plenumiĝas. Aliaj avataroj, kiel Babaĝi, entreprenas laboron kiu estas pli zorgas pri la malrapida evolua progreso de la homo dum la jarcentoj ol pri iu ajn elstara evento de la historio. Tiaj majstroj ĉiam vualas sin de la kruda publika rigardo, kaj havas la povon fariĝi nevideblaj laŭvole. Pro ĉi tiuj kialoj, kaj ĉar ili ĝenerale instruas siajn disĉiplojn silenti pri ili, kelkaj imponaj spiritaj figuroj restas mondkonataj. Mi donas en ĉi tiuj paĝoj pri Babaji nur sugeston pri lia vivo -

nur kelkajn faktojn, kiujn li opinias konvene kaj helpeme publike transdoni.

Ne limiganta faktoj pri Babaji's familio aŭ naskiĝloko, kara al la analisto koro, havi iam ajn estinta

malkovrita. Lia parolo estas ĝenerale en la hinda, sed li facile konversacias en iu ajn lingvo. Li adoptis la simplan nomon Babaji (respektata patro); aliaj respektitoloj donitaj al li de la disĉiploj de Lahiri Mahasaya estas Mahamuni Babaji Maharaj (supera ekstaza sanktulo), Maha Yogi (plej granda el jogistoj), Trambak Baba kaj Shiva Baba (titoloj de avataroj de Ŝivao). Ĉu gravas, ke ni ne konas la patronomon de surtere liberigita majstro?

"Kiam ajn iu ajn eldiras kun respekto la nomon de Babaji," diris Lahiri Mahasaya, "tiu fervorulo altiras tujan spiritan benon."

La senmorta guro ne portas spurojn de aĝo sur sia korpo; li ŝajnas esti nur junulo de dudek kvin jaroj. Helhaŭta, mezgranda, la bela, forta korpo de Babaji radias percepteblan brilon. Liaj okuloj estas malhelaj, trankvilaj kaj mildaj; lia longa, brila hararo estas kuprokolora. Tre stranga fakto estas, ke Babaji havas eksterordinare precizan similecon al sia disĉiplo Lahiri Mahasaya. La simileco estas tiel frapa, ke en siaj pli postaj jaroj, Lahiri Mahasaya eble pasis kiel la patro de la junecaspekta Babaji.

Sŭami Kebalananda, mia sanktula Sanskrito tutoro, elspezita kelkaj tempo kun Babaji en la Himalajo.

„La senkompara majstro moviĝas kun sia grupo de loko al loko en la montoj,“ Kebalananda diris al mi. „Lia malgranda grupo enhavas du tre progresintajn usonajn disĉiplojn. Post kiam Babaji estis en unu loko dum iom da tempo, li diras: '*Dera danda uthao.*' ('Ni levu nian tendaron kaj bastonon.') Li portas simbolan *dandan* (bambuan bastonon). Liaj vortoj estas la signalo por moviĝi kun sia grupo tuj al alia loko. Li ne ĉiam uzas ĉi tiun metodon de astrala vojaĝado; kelkfoje li iras piede de pinto al pinto.“

"Babaji povas esti vidata aŭ rekonata de aliaj nur kiam li tion deziras. Li estas konata pro tio, ke li havas aperis en multaj iomete malsamaj formoj al diversaj fervoruloj - kelkfoje sen barbo kaj lipharoj, kaj kelkfoje kun ili. Ĉar lia neputriĝanta korpo ne bezonas manĝaĵon, la majstro malofte manĝas. Kiel socia ĝentileco al vizitantaj disĉiploj, li foje akceptas fruktojn, aŭ rizon kuiritan en lakto kaj klarigita butero.

„Du mirindaj okazaĵoj el la vivo de Babaji estas konataj al mi,“ Kebalananda daŭrigis. „Liaj disĉiploj sidis unu nokton ĉirkaŭ grandega fajro, kiu flamis por sankta veda ceremonio. La majstro subite kaptis brulantan ŝtipon kaj malpeze frapis la nudan ŝultron de ĉelo, kiu estis proksime al la fajro.“

"Sinjoro, kiel kruela! Lahiri Mahasaya, Monda Organizaĵo pri Sano estis nuna, farita ĉi tio protesto.

""Ĉu vi preferus vidi lin bruligitan al cindro antaŭ viaj okuloj, laŭ la dekreto de lia

pasinta karmo?"

"Kun ĉi tiuj vortoj Babaji metis sian resanigan manon sur la malbeligitan ŝultron de la ĉelao. 'Mi liberigis vin ĉi-nokte de dolora morto. La karma leĝo estis plenumita per via eta suferado per fajro.'"

"Aliafoje la sankta rondo de Babaji estis ĝenata de la alveno de fremdulo. Li grimpis kun miriga lerteco al la preskaŭ nealirebla kornico proksime al la tendaro de la majstro."

"Sinjoro, vi devas esti la granda Babaji.' La vizaĝo de la viro lumiĝis per neesprimebla respekto. 'Dum monatoj mi senĉese serĉis vin inter ĉi tiuj timigaj krozoj. Mi petegas vin akcepti min kiel disĉiplon.'"

"Kiam la bonega gurunio farita ne respondo, la viro pinta al la roka abismo ĉe lia piedoj.

"Se vi rifuzos min, mi saltos de ĉi tiu monto. La vivo ne plu valoras se mi ne povas gajni vian gvidadon al la Dio.'"

"Saltu do,' Babaji diris senemocie. 'Mi ne povas akcepti vin en via nuna stato de evoluo.'"

"La viro tuj ĵetis sin trans la klifon. Babaji instrukciis la ŝokitajn disĉiplojn preni la korpon de la fremdulo. Kiam ili revenis kun la mutilita formo, la majstro metis sian dian manon sur la mortinton. Jen! li malfermis siajn okulojn kaj humile adorkliniĝis antaŭ la ĉiopova."

"Vi nun estas preta por disĉipliĝo.' Babaji ame radiis al sia resurektita ĉelao. 'Vi kuraĝe pasis malfacilan teston. Morto ne plu tuŝos vin; nun vi estas unu el nia senmorta gregoj.' Tiam li parolis siajn kutimajn vortojn de foriro, '*Dera danda uthao*' ; la tuta grupo malaperis de la monto."

Avataro vivas en la ĉieestanta Spirito; por li ne ekzistas distanco inversa al la kvadrato. Nur unu kialo, tial, povas instigi Babaji konservi sian fizikan formon de jarcento al jarcento: la deziro provizi al la homaro konkretan ekzemplon de ĝiaj propraj eblecoj. Ĉu Se la homo neniam garantius eĉ ekbrilon de Dieco en la karno, li restus subpremata de la peza maja iluzio, ke li ne povas transcendi sian mortecon.

Jesuo sciis de la komenco la sinsekvon de sia vivo; li trapasis ĉiun eventon ne por si mem, ne pro ia karma devigo, sed nur por la leviĝo de reflektata homa... Liaj kvar raportistoj-disĉiploj — Mateo, Marko, Luko kaj Johano — registris la nepriskribeblan dramon por la bono de pli postaj generacioj.

Por Babaĝi, ankaŭ, tie estas ne relativeco de pasinteco, nuna, estonteco; de la komenco li havas konis ĉiujn fazojn de sia vivo. Tamen, adaptiĝante al la limigita kompreno de homoj, li ludis multajn agojn de sia dia vivo en la ĉeesto de unu aŭ pluraj atestantoj. Tiel okazis, ke disĉiplo de Lahiri Mahasaya ĉeestis kiam Babaji opiniis la tempon maturan por li proklami la eblecon de korpa senmorteco. Li eldiris ĉi tiun promeson antaŭ Ram Gopal Muzumdar, por ke ĝi fine fariĝu konata por la inspiro de aliaj serĉantaj koroj. La granduloj parolas siajn vortojn kaj partoprenas en la ŝajne natura kurso de eventoj, nur por la bono de la homo, kiel Kristo diris:

"Patro... mi sciis, ke Vi ĉiam aŭskultas min: sed *pro la ĉirkaŭstarantaj homoj mi diris tion*, por ke ili kredu, ke Vi min sendis." **33-2** Dum

mia vizito ĉe Ranbajpur kun Ram Gopal, "la sendorma sanktulo", **33-3** li rakontis la mirindan historion de sia unua renkontiĝo kun Babaji.

„Mi kelkfoje forlasis mian izolitan kavernon por sidi ĉe la piedoj de Lahiri Mahasaya en Benareso,“ Ram Gopal diris al mi. „Unu noktomezon, dum mi silente meditis en grupo de liaj disĉiploj, la majstro faris surprizan peton.

""Ram Gopal,' li diris, iru ĉe iam al la Dasasamedh banado *ghat* .'

"Mi baldaŭ atingis la izolitan lokon. La nokto estis hela pro lunlumo kaj la brilantaj steloj. Post kiam mi sidis pacience silente dum kelka tempo, mia atento estis altirita al grandega ŝtonplato proksime de miaj piedoj. Ĝi leviĝis iom post iom, rivelante subteran kavernon. Dum la ŝtono restis ekvilibra laŭ iu nekonata maniero, la drapirita formo de juna kaj supere bela virino ŝvebis el la kaverno alten en la aeron. Ĉirkaŭita de mola aŭreolo, ŝi malrapide malsupreniris antaŭ mi kaj staris senmove, trempita en interna stato de ekstazo. Ŝi fine moviĝis kaj parolis milde."

"Mi estas Mataji, **33-4** la fratino de Babaji. Mi petis lin kaj ankaŭ Lahiri Mahasaya veni al mia kaverno ĉi-vespere por diskuti aferon de granda graveco.'

"Nebula lumo rapide ŝvebis super la Gango; la stranga lumeco reflektiĝis en la opakaj akvoj. Ĝi alproksimiĝis pli kaj pli proksimen ĝis, kun blindiga ekbrilo, ĝi aperis per..." la flankon de Mataji kaj tuj densiĝis en la homan formon de Lahiri Mahasaya. Li humile kliniĝis ĉe la piedoj de la sanktulino.

"Antaŭ ol mi reakiris mian konfuzon, mi estis plue mirigita vidante rondirantan mason da mistika lumo vojaĝanta en la ĉielo. Malsuprenirante rapide, la flamanta kirlo alproksimiĝis al nia grupo kaj materialigis en la korpon de bela junulo, kiu, mi tuj komprenis, estis Babaji. Li aspektis kiel Lahiri Mahasaya, la sola diferenco estante, ke Babaji aspektis multe pli juna kaj havis longajn, brilajn harojn."

"Lahiri Mahasaya, Mataji, kaj mi surgenuiĝis ĉe la piedoj de la guruo. Etera sento de beata gloro ravis ĉiun fibron de mia estaĵo dum mi tuŝis lian dian karnon."

""Benata fratino,' diris Babaji, 'mi intencas demeti mian formon kaj plonĝi en la Senfinan Fluon.'"

""Mi jam ekvidis vian planon, amata majstro. Mi volis diskuti ĝin kun vi ĉi-vespere. Kial vi forlasu vian korpon?' La glora virino rigardis lin petege.

"Kio estas la diferenco se Mi eluziĝo a videbla aŭ nevidebla ondo sur la oceano de mia Spirito?

"Mataji respondis kun kurioza ekbrilo de spriteco. 'Senmorta guruo, se ĝi ne gravas, tiam bonvolu neniam rezigni vian formon.' **33-5**

"Estu ĝi do," Babaji diris solene. Mi volo neniam foriri mia fizika korpo. Ĝi volo ĉiam resti videbla

al almenaŭ malgranda nombro da homoj sur ĉi tiu tero. La Sinjoro esprimis Sian propran deziron per viaj lipoj.'

"Dum mi aŭskultis kun respekto la konversacion inter ĉi tiuj ekzaltitaj estaĵoj, la granda gurunio turnis sin al mi kun bonkora gesto.

"Ne timu, Ram Gopal,' li diris, 'vi estas benita esti atestanto ĉe la sceno de ĉi tiu senmorta promeso."

"Dum la dolĉa melodio de la voĉo de Babaji svagiĝis, lia formo kaj tiu de Lahiri Mahasaya malrapide ŝvebis kaj moviĝis malantaŭen super la Gango. Aŭreolo de brila lumo kovris iliajn korpojn dum ili malaperis en la nokta ĉielo. La formo de Mataji flosis al la kaverno kaj malsupreniris; la ŝtono slabo fermiĝis de si mem, kvazaŭ funkciante per nevidebla levilforto.

"Senfine inspirita, mi reiris al la loko de Lahiri Mahasaya. Kiam mi kliniĝis antaŭ li en la frua tagiĝo, mia gurunio ridetis al mi kompreneble."

"Mi ĝojas por vi, Ram Gopal,' li diris. 'La deziro renkonti Babaji kaj Mataji, kiun vi ofte esprimis al mi, fine trovis sanktan plenumiĝon.'"

"Miaj kundisĉiploj informis min, ke Lahiri Mahasaya ne moviĝis de sia podio ekde la frua antaŭa vespero."

"Li faris mirindan paroladon pri senmorteco post kiam vi foriris al la Dasasamedh-
ghato , ' unu el la ĉeloj diris al mi. Por la unua fojo mi plene komprenis la veron en
la bibliaj versoj, kiuj deklaras, ke homo de memrealigo povas aperi en malsamaj
lokoj en du aŭ pli da korpoj samtempe.

"Lahiri Mahasaya poste klarigis al mi multajn metafizikajn punktojn koncerne la kaŝitan dian planon por ĉi tiu tero," finis Ram Gopal. "Babaji estis elektita de Dio por resti en sia korpo dum la daŭro de ĉi tiu aparta mondciklo. Epokoj venos kaj iros - ankoraŭ la senmorta majstro, **33-6** rigardante la dramon de la jarcentoj, ĉeestos sur ĉi tiu scenejo tera."

Capitro 33 Piednotoj

. Mateo 8:19-20 :33-1

. *Johano* 11:41-42 :33-2

33-3 : La ĉieesta jogisto Monda Organizaĵo pri Sano observita tio Mi malsukcesis al arko antaŭe la Tarakeswar sanktejo (ĉapitro 13).

33-4 : "Sankta Patrino." Mataji ankaŭ havas vivis tra la jarcentoj; ŝi estas preskaŭ kiel malproksime progresinta spirite kiel ŝi frato. Ŝi restas en ekstazo en kaŝita subtera kaverno proksime de la Dasasamedh- *intermonto* .

33-5 : Ĉi tio okazaĵo memorigas unu de Taleso. La bonega Greka filozofo instruita tio tie estis ne diferenco inter vivo kaj morto. "Kial do," demandis kritikisto, "vi ne mortas?" "Ĉar," respondis Taleso, "ĝi ne gravas."

33-6 : "Vere, vere, Mi diri al vi, Se a viro konservi mia dirante (restas seninterrompe en la Kristo Koscio), li devas

ĈAPITRO: 34

Realigo A Palaco En La Himalajo

"La unua renkontiĝo de Babaji kun Lahiri Mahasaya estas ravanta rakonto, kaj unu el la malmultaj, kiuj donas al ni detalan ekrigardon pri la senmorta guro."

Ĉi tiuj vortoj estis la preambulo de Swami Kebalananda al mirinda rakonto. La unuan fojon kiam li rakontis ĝin, mi estis laŭvorte sorĉita. Multajn aliajn okazojn mi persvadis mian afablan sanskritan instruiston ripeti la rakonton, kiun poste rakontis al mi per preskaŭ la samaj vortoj Sri Yukteswar. Ambaŭ ĉi tiuj disĉiploj de Lahiri Mahasaya aŭdis la mirindan rakonton rekte de la lipoj de sia guro.

„Mia unua renkontiĝo kun Babaji okazis en mia tridek-tria jaro,” diris Lahiri Mahasaya. „En la aŭtuno de 1861 mi estis postenigita en Danapur kiel registara kontisto en la Milita Inĝenieristika Departemento. Unu matenon la oficejestro alvokis min.

„Lahiri,” li diris, „telegramo ĵus alvenis de nia ĉefa oficejo. Vi estos translokigita al Ranikhet, kie estas armea posteno **34-1**“ nun estas establiĝanta.'

"Kun unu servisto, mi ekvojaĝis la 500-mejlan vojaĝon. Vojaĝante per ĉevalo kaj ĉaro, ni alvenis post tridek tagoj al la himalaja loko Ranikhet. **34-2**

"Miaj oficejaj devoj ne estis ŝarĝigaj; mi povis pasigi multajn horojn vagante en la belegaj montetoj. Oni atingis min, ke grandaj sanktuloj benis la regionon per sia ĉeesto; mi sentis fortan deziron vidi ilin. Dum promenado unu fruan posttagmezon, mi estis mirigita aŭdante malproksiman voĉon voki mian nomon. Mi daŭrigis mian viglan supreniron sur la monto Drongiri. Iometa maltrankvilo persekutis min ĉe la penso, ke mi eble ne povos respuri miajn paŝojn antaŭ ol la mallumo falos super la ĝangalo."

"Mi fine atingis malgrandan maldensejon, kies flankojn kovris kavernoj. Sur unu el

la rokaj kornicoj staris ridetanta juna viro, etendante sian manon bonvenige. Mi rimarkis kun miro, ke, krom lia kuprokolora hararo, li tre similis al mi."

"Lahiri, vi havi venu! La sanktulo adresita mi ame en Hinda. Ripozo ĉi tie en ĉi tio kaverno. Ĝi

estis Mi Monda Organizaĵo pri Sano nomita vi.

"Mi eniris a ordigita malgranda kaverno kiu enhavita pluraj lana kovriloj kaj a malmultaj *kamandulus* (petegante bovloj).

"Lahiri, fari vi memoru tio sidloko? La jogisto pinta al a faldita kovrilo en unu angulo.

"Ne, sinjoro.' Iom konfuzita pro la strangecco de mia aventuro, mi aldonis, 'Mi devas foriri nun, antaŭ ol noktiĝos. Mi havas aferojn matene en mia oficejo.'"

La mistera sanktulo respondis angle: "La ofico estis alportita por vi, kaj ne vi por la ofico."

"Mi estis konsternita, ke ĉi tiu arbara asketo ne nur parolu la anglan, sed ankaŭ parafrazu la vortojn de Kristo. 34-3 "

"Mi vidas, ke mia telegramo ekvalidis.' La rimarko de la jogisto estis nekomprenebla por mi; mi demandis lian signifon.

"Mi plusendi al la telegramo tio alvokita vi al ĉi tiuj izolita partoj. Ĝi estis Mi Monda Organizaĵo pri Sano silente sugestis al la menso de via supera oficiro, ke vi estu translokigita al Ranikhet. Kiam oni sentas sian unuecon kun la homaro, ĉiuj mensoj fariĝas dissendostacioj, tra kiuj li povas labori ĉe volos.' Li aldonis milde, 'Lahiri, ĉu ne, ĉi tiu kaverno ŝajnas konata al vi?'

"Dum mi silentis konfuzite, la sanktulo alproksimiĝis kaj milde frapis min sur la frunto. Ĉe lia magneta tuŝo, mirinda fluo trairis mian cerbon, liberigante la dolĉajn semmemorojn de mia antaŭa vivo.

“Mi memoras!’ Mia voĉo estis duone sufokita de ĝojaj ploroj. ‘Vi estas mia gurunio Babaji, kiu ĉiam apartenis al mi! Scenoj de la pasinteco aperas klare en mia menso; ĉi tie en ĉi tiu kaverno mi pasigis multajn jarojn de mia lasta enkarniĝo!’ Dum nepriskribeblaj rememoroj superfortis min, mi larmoplene brakumis la piedojn de mia majstro.

"Dum pli ol tri jardekoj mi atendis vin ĉi tie - atendis vian revenon al mi!' La voĉo de Babaji resonis per ĉiela amo. 'Vi forglitis kaj malaperis en la tumultajn ondojn de la vivo post la morto. La magia bastono de via karmo tuŝis vin, kaj vi malaperis! Kvankam vi perdis min el vido, mi neniam perdis vin el vido! Mi persekutis vin super la lumineska astrala maro, kie velas la gloraj anĝeloj. Tra mallumo, ŝtormo, renverso kaj lumo mi sekvis vin, kiel patrino birdo gardanta siajn idojn. Dum vi vivis vian homan periodon de utero vivo kaj eliris kiel bebo, Mia okulo ĉiam estis sur vi. Kiam vi kovris vian malgrandan formon en la lotusa pozo sub la Nadia sabloj en via infanaĝo, mi ĉeestis nevideble! Pacience, monaton post monato, jaron post jaro, mi

gardis vin, atendente ĉi tiun perfektan tagon. Nun vi estas kun mi! Jen, jen via kaverno, amata de antaŭe! Mi tenis ĝin ĉiam pura kaj preta por vi. Jen via sankta *asano* - kovrilo, kie vi ĉiutage sidis por plenigi vian kreskantan koron per Dio! Jen tie via bovlo, el kiu vi ofte trinkis la nektaron preparitan de mi! Vidu kiel mi konservis la latunan tason hele polurita,

tio vi eble trinkaĵo denove de tie! Mia propra, fari vi nun komprenu?

“‘Mia guruo, kion mi povas diri?’ mi murmuris rompite. ‘Kie oni iam aŭdis pri tia senmorta amo?’ Mi rigardis longe kaj ekstaze mian eternan trezoron, mian guruon en vivo kaj morto.

"Lahiri, vi bezonas puriĝon. Trinku la oleon en ĉi tiu bovlo kaj kuŝiĝu apud la rivero.' La praktika saĝo de Babaji, mi pripensis kun rapida, rememoriga rideto, ĉiam estis elstara.

"Mi obeis liajn instrukciojn. Kvankam la glacia himalaja nokto malsupreniris, konsola varmo, interna radiado, komencis pulsi en ĉiu ĉelo de mia korpo. Mi miris. Ĉu la nekonata oleo estis dotita per kosma varmo?"

"Amaraj ventoj vipis ĉirkaŭ mi en la mallumo, kriegante furiozan defion. La malvarmaj ondetoj de la rivero Gogash de tempo al tempo plaŭdis super mia korpo, etendita sur la roka bordo. Tigroj ululis proksime, sed mia koro estis libera de timo; la radiant forto nove generita en mi transdonis certigon pri neatakebla protekto. Pluraj horoj pasis rapide; paliĝintaj memoroj..." de alia vivo teksis sin en la nunan brilan ŝablonon de reunuiĝo kun mia dia guruo.

"Miajn solecajn pripensadojn interrompis la sono de alproksimiĝantaj paŝoj. En la mallumo, vira mano milde helpis min stariĝi kaj donis al mi sekajn vestaĵojn."

"Venu, frato,' mia kunulo diris. La majstro atendas vi.

Li gvidis la vojon tra la arbaro. La sombra nokto subite lumiĝis per konstanta lumeco en la distanco.

"Ĉu povas tio esti la sunleviĝo? Mi demandis. 'Certe la tuta nokto havas ne pasis?

"Estas noktomezo.' Mia gvidanto ridis mallaŭte. 'Tie ĉi lumo estas la brilo de ora palaco, materialigita ĉi tie ĉi-nokte de la senkompara Babaji. En la malklara pasinteco, vi iam esprimis deziron ĝui la belecojn de palaco. Nia majstro nun kontentigas vian deziron, tiel liberigante vin de la katenoj de karmo.' **34-4** Li aldonis, 'La grandioza palaco estos la scenejo de via inicado ĉi-vespere en *Krija Jogo* . Ĉiuj viaj fratoj ĉi tie kuniĝas en himno de bonvenigo, ĝojante pri la fino de via longa ekzilo. Jen!"

Vasta palaco el brila oro staris antaŭ ni. Ornita per sennombraj juveloj, kaj situanta meze de pejzaĝigitaj ĝardenoj, ĝi prezentis spektaklon de senkompara grandiozeco. Sanktuloj kun anĝela vizaĝo estis starigitaj apud brilaj pordegoj, duone ruĝigitaj de la brilo de rubenoj.

Diamantoj, perloj, safiroj, kaj smeraldoj de granda grandeco kaj brilo estis enigitaj en la ornamajn arkojn.

"Mi sekvis mian kunulon en vastan akceptejon. Laodoro de incenso kaj rozoj ŝvebis tra la aero; malhelaj lampoj ĵetis multkoloran brilon. Malgrandaj grupoj de fervoruloj, kelkaj helaj, kelkaj malhelhaŭtaj, ĉantis muzike, aŭ sidis en medita pozo, mergitaj en interna paco. Vigla ĝojo trapenetris la atmosferon."

"Festu viajn okulojn; ĝuu la artajn splendojn de ĉi tiu palaco, ĉar ĝi estis kreita nur por via honoro.' Mia gvidanto ridetis kompate dum mi eligis kelkajn ekkriojn de miro.

"Frato,' mi diris, 'la beleco de ĉi tiu strukturo superas la limojn de homa imago. Bonvolu rakonti al mi la misteron de ĝia origino.'"

"Mi volonte lumigos vin.' La malhelaj okuloj de mia kunulo brilis per saĝo. 'Reale estas nenio neklarigebla pri ĉi tiu materialiĝo. La tuta kosmo estas materialigita penso de la Kreinto. Ĉi tiu peza, tera bulo, ŝvebanta en la spaco, estas sonĝo de Dio. Li kreis ĉion el Sia konscio, same kiel homo en sia sonĝa konscio reproduktas kaj vivigas kreaĵon per ĝiaj estaĵoj.

"Dio unue kreis la teron kiel ideon. Poste Li vivigis ĝin; energiatomoj ekestis. Li kunordigis la atomojn en ĉi tiun solidan sferon. Ĉiuj ĝiaj molekuloj estas tenataj kune per la volo de Dio. Kiam Li retiros Sian volon, la tero denove disfalos en energion. Energio dissolviĝos." en konscion; la ter-ideo malaperos el objektiveco.

"La substanco de sonĝo estas tenata en materialiĝo per la subkonscia penso de la sonĝanto. Kiam tiu kohera penso estas retirita en vekiĝo, la sonĝo kaj ĝiaj elementoj dissolviĝas. Homo fermas siajn okulojn kaj starigas sonĝkreaĵon, kiun, vekiĝinte, li senpene senmateriigas. Li sekvas la dian arketipan ŝablonon. Simile, kiam li vekiĝas en kosma konscio, li senpene senmateriigos la iluziojn de la kosma sonĝo."

"Estante unu kun la senfina ĉio-plenumanta Volo, Babaji povas alvoki la elementajn atomojn por kombiniĝi kaj manifesti sin en iu ajn formo. Ĉi tiu ora palaco, tuj kreita, estas reala, same kiel ĉi tiu tero estas reala. Babaji kreis ĉi tiun palacan domegon el sia menso kaj tenas ĝiajn atomojn kune per la povo de sia volo, same kiel Dio kreis ĉi tiun teron kaj konservas ĝin sendifekta.' Li aldonis: 'Kiam ĉi tiu strukturo plenumos sian celon, Babaji senmateriigos ĝin.'"

"Dum mi silentis mirege, mia gvidanto faris vastan geston. 'Ĉi tiu brilanta palaco, bonege ornamita per juveloj, ne estis konstruita per homa peno aŭ per pene minitaj oro kaj gemoj. Ĝi staras solide, monumenta defio al la homo. **34-5** Kiu ajn konscias sin kiel filo de Dio, same kiel Babaji faris, povas atingi ajnan celon per la senfinaj povoj kaŝitaj en li. Ordinara ŝtono ŝlosas en si la sekreton de grandega atomenergio; **34-6** eĉ tiel, mortonto estas tamen dinamo de dieco.'

"La saĝulo prenis de apuda tablo gracian vazon, kies tenilo brilis per diamantoj. 'Nia granda guro kreis ĉi tiun palacon per solidigo de miriadoj da liberaj kosmaj radioj,' li daŭrigis. 'Tuŝu ĉi tiun vazon kaj ĝiajn diamantojn; ili kontentigos ĉiujn testojn de sensa sperto."

"Mi ekzamenita la florbazon, kaj pasis mia mano super la glata ĉambromuroj, dika

kun brilanta oro. Ĉiu el la juveloj disĵetitaj abunde ĉirkaŭe estis inda je kolekto de reĝo. Profunda Kontento disvastiĝis tra mia menso. Subakviĝinta deziro, kaŝita en mia subkonscio de vivoj

nun foririnta, ŝajnis samtempe kontentigita kaj estingiĝis.

"Mia majesta kunulo kondukis min tra ornamitaj arkoj kaj koridoroj en serion da ĉambroj riĉe meblita laŭ la stilo de imperiestra palaco. Ni eniris grandegan halon. En la centro staris ora trono, inkrustita per juveloj, kiuj disĵetis brilan miksaĵon de koloroj. Tie, en lotusa pozo, sidis la supera Babaji. Mi surgenuiĝis sur la brilanta planko ĉe liaj piedoj.

"Lahiri, ĉu vi ankoraŭ festenas pri viaj revdeziroj pri ora palaco?' La okuloj de mia gurunio briletis kiel lia propra safiroj. "Vekiĝu!" Ĉiuj via tera soifoj estas pri al esti estingita por ĉiam.' Li murmuris kelkajn mistikajn vortojn de beno. 'Mia filo, leviĝu. Ricevu vian iniciiĝon en la regnon de Dio per *Krija Jogo* .'

"Babaji etendis sian manon; *homa* (oferfajro) aperis, ĉirkaŭita de fruktoj kaj floroj. Mi ricevis la liberigan jogan teknikon antaŭ ĉi tiu flamanta altaro."

"La ritoj finiĝis en la frua tagiĝo. Mi sentis neniun bezonon dormi en mia ekstaza stato, kaj vagis ĉirkaŭ la palaco, plena ĉiuflanke de trezoroj kaj nepageblaj *artaĵoj* ." Malsuprenirante al la belegaj ĝardenoj, mi rimarkis, proksime, la samajn kavernojn kaj dezertajn montkornicojn, kiuj hieraŭ fanfaronis pri neniuj apudeco de palaco aŭ flora teraso.

"Reenirante la palacon, mirinde brilantan en la malvarma himalaja sunlumo, mi serĉis la ĉeeston de mia majstro. Li ankoraŭ tronis, ĉirkaŭita de multaj kvietaj disĉiploj."

"Lahiri, vi estas malsata. Babaji aldonis, 'Fermi via okuloj.

"Kiam mi remalfermis ilin, la sorĉa palaco kaj ĝiaj pitoreskaj ĝardenoj malaperis. Mia propra korpo kaj la formoj de Babaji kaj la grupo de ĉeloj nun ĉiuj sidis sur la nuda..." grundo ĉe la preciza loko de la malaperinta palaco, ne malproksime de la sunlumitaj enirejoj de la rokaj grotoj. Mi memoris, ke mia gvidisto rimarkigis, ke la palaco estos senmateriigita, ĝia kaptitaj atomoj liberigitaj en la pens-esencon, el kiu ĝi devenis. Kvankam miregigita, mi rigardis fidine mian gurunon. Mi ne sciis, kion atendi poste en ĉi tiu tago de mirakloj.

"La celo, por kiu la palaco estis kreita, nun estas plenumita,' Babaji klarigis. Li levis argilan vazon de la tero. 'Metu vian manon tien kaj ricevu kian ajn manĝaĵon, kiun vi deziras.'"

"Tuj kiam mi tuŝis la larĝan, malplenan bovlon, ĝi amasiĝis je varmaj buter-frititaj *luĉioj* , kareo kaj maloftaj dolĉaĵoj. Mi prenis min mem, observante ke la ujo ĉiam estis plena. Ĉe la fino de mia manĝo mi ĉirkaŭrigardis por akvo. Mia gurunio montris al la bovlo antaŭ mi. Jen! la manĝaĵo estis..." malaperis; anstataŭ ĝi estis akvo, klara kiel el montrivereto.

"Malmultaj mortontoj scias, ke la regno de Dio inkluzivas la regnon de ordinaraj plenumiĝoj,' Babaji observis. 'La dia sfero etendiĝas al la tera, sed ĉi-lasta, estante iluzia, ne povas inkluzivi la esencon de la realeco.'"

"Amata gurunio, lasta nokto vi montris por mi la ligilo de beleco en ĉielo kaj tero! Mi

ridetis al memoroj pri la malaperinta palaco; certe neniu simpla jogisto iam ricevis iniciiĝon en la aŭgustajn misterojn de la Spirito meze de ĉirkaŭaĵo de pli impresa lukso! Mi rigardis trankvile ĉe la akra kontrasto de la nuna sceno. La maldika tero, la ĉiela tegmento, la kavernoj ofertantaj primitivan ŝirmejon — ĉio ŝajnis gracia natura etoso por la serafaj sanktuloj ĉirkaŭ mi.

"Mi sidis tiun posttagmezon sur mia kovrilo, sanktigita de asocioj kun pasintaj vivokonscioj. Mia dia gurunio alproksimiĝis kaj pasis sian manon super mian kapon. Mi eniris la *nirbikalpan samadhi*-staton, restante seninterrompe en ĝia feliĉo dum sep tagoj. Transirante la sinsekvajn tavolojn de memkompreno," Mi penetris la senmortajn sferojn de la realeco. Ĉiuj trompaj limigoj malaperis; mia animo estis plene establita sur la eterna altaro de la Kosma Spirito. En la oka tago mi falis ĉe la piedoj de mia gurunio kaj petegis lin teni min ĉiam proksime al li en ĉi tiu sankta sovaĝejo.

"Mia filo,' Babaji diris, ĉirkaŭbrakante min, 'via rolo en ĉi tiu enkarniĝo devas esti ludata sur ekstera scenejo. Antaŭnaske benita per multaj vivoj de soleca meditado, vi nun devas miksiĝi en la mondo de homoj.

"Profunda celo subestis la fakton, ke vi ne renkontis min ĉi-foje ĝis vi jam estis edziĝinta viro, kun modestaj komercaj respondecoj. Vi devas flankenmeti viajn pensojn pri aliĝo al nia sekreta bando en Himalajo; via vivo kuŝas en la plenplenaj merkatoj, servante kiel ekzemplo de la ideala jogisto-dommastro."

"La krioj de multaj konfuzitaj mondaj viroj kaj virinoj ne restis neaŭditaj en la oreloj de la Granduloj,' li daŭrigis. 'Vi estis elektita por alporti spiritan konsolon per *Krija Jogo* al multaj seriozaj serĉantoj. La milionoj, kiuj estas ŝarĝitaj de familiaj ligoj kaj pezaj mondaj devoj, prenos novan kuraĝon de vi, dommastro kiel ili mem. Vi devas gvidi ilin por vidi, ke la plej altaj jogaj atingoj ne estas baritaj al la familiestro. Eĉ en la mondo, la jogisto, kiu fidele plenumas siajn respondecojn, sen persona motivo aŭ alligiteco, paŝas la certan vojon de klerismo.

"Neniu neceso devigas vin forlasi la mondon, ĉar interne vi jam disŝiris ĉiun ĝian karman ligan. Ne de ĉi tiu mondo, vi ankoraŭ devas esti en ĝi. Multaj jaroj restas ankoraŭ, dum kiuj vi devas konsciencie plenumi viajn familiajn, komercajn, civitanajn kaj spiritajn devojn. Dolĉa nova spiro de dia espero penetros la sekajn korojn de mondaj homoj. El via ekvilibra vivo, ili komprenos, ke liberiĝo dependas de internaj, anstataŭ eksteraj, rezignoj."

"Kiel malproksimaj ŝajnis mia familio, la oficejo, la mondo, dum mi aŭskultis mian gurunon en la altaj himalajaj solecoj. Tamen nefleksebla vero resonis en liaj vortoj; mi submetiĝeme konsentis forlasi ĉi tiun benitan rifuĝejon de paco. Babaji instruis min pri la antikvaj rigidaj reguloj, kiuj regas la transdonon de la joga arto de gurunio al disĉiplo."

"Donu la *Krija* ŝlosilon nur al kvalifikitaj ĉeloj,' diris Babaji. 'Kiu ĵuras oferi ĉion en la serĉado de la Dia estas taŭga al malimpliki la fina misteroj de vivo tra la scienco de meditado.

"Anĝela gurunio, ĉar vi jam favoris la homaron revivigante la perditan *Krija*-arton, ĉu vi ne pliigos tiun profiton malstreĉigante la striktajn postulojn por disĉipliĝo?' Mi rigardis

petege al Babaji. 'Mi preĝas, ke vi permesu al mi komuniki *Krijon* al ĉiuj serĉantoj, eĉ se komence ili ne povas ĵuri al kompleta interna rezigno. La turmentitaj viroj kaj virinoj de la mondo, persekutitaj de la triobla suferado, **34-7** bezonas specialan kuraĝigon. Ili eble neniam provos la vojon al libereco se *Krija* -iniciato estos rifuzita de ili.

"'Estu tiel. La dia deziro estis esprimita per vi.' Per ĉi tiuj simplaj vortoj, la kompatema guro forigis la rigorajn protektojn, kiuj dum jarcentoj kaŝis *Krijon* de la mondo. 'Donu *Krijon* libere al ĉiuj, kiuj humile petas helpon.'"

Post silento, Babaji aldonis: 'Ripetu al ĉiu el viaj disĉiploj ĉi tiun majestatan promeson'

el la *Bhagavad Gita*: "*Swalpamasya Dharmasya, Trayata Mahato Bhoyat*" - "Eĉ iomete da praktikado de ĉi tiu religio savos vin de teruraj timoj kaj kolosaj suferoj."

34-8

"Kiam mi surgenuiĝis la sekvan matenon ĉe la piedoj de mia guro por lia adiaŭa beno, li sentis mian profundan nevolemon forlasi lin."

"'Ne ekzistas disiĝo por ni, mia amata infano.' Li ame tuŝis mian ŝultron. 'Kie ajn vi estas, kiam ajn vi vokos min, mi estos kun vi tuj.'"

"Konsolita de lia mirinda promeso, kaj riĉa per la nove trovita oro de Dia saĝo, mi malsupreniris laŭ la monto. Ĉe la oficejo mi estis bonvenigita de miaj kolegoj, kiuj dum dek tagoj opiniis min perdita en la himalajaj ĝangaloj. Baldaŭ alvenis letero de la ĉefsidejo ."

"' Lahiri devus reveni al la Danapur **34-9** oficejo,' ĝi legis. 'Lia translokigo al Ranikhet okazis pro eraro. Alia viro devus esti sendita por plenumi la Ranikhet-devojn.'"

Mi ridetis, pripensante la kaŝitajn kontraŭfluojn en la eventoj, kiuj kondukis min al ĉi tiu plej fora loko de Hindujo.

"Antaŭ ol reveni al Danapur, mi pasigis kelkajn tagojn kun bengala familio en Moradabad. Grupo de ses amikoj kolektiĝis por saluti min. Dum mi turnis la konversacion al spiritaj temoj, mia gastiganto rimarkis malgaje:"

"Ho, en ĉi tiuj tagoj Hindio estas malriĉa de sanktuloj!

"'Babuo,'" Mi protestis varme, de kurso tie estas ankoraŭ bonega majstroj en ĉi tio tero!

"En humoro de ekzaltita fervoro, mi sentis min devigita rakonti miajn miraklajn spertojn en Himalajo. La malgranda grupo estis ĝentile nekredema."

"Lahiri, 'unu viro diris trankvilige, 'via menso estis streĉita en tiuj maldensigitaj montaj aroj. Jen ia revemo, kiun vi rakontis."

"Brulado kun la entuziasmo de vero, Mi parolis sen ŝuldata penso. 'Se Mi voko lin, mia guroo volo

aperi dekstra en ĉi tio domo.

Intereso brilis en ĉiu okulo; ne estis mirinde, ke la grupo volis vidi sanktulon materialigintan en tia stranga maniero. Duonmalvolonte, mi petis trankvilan ĉambron kaj du novajn lanajn kovrilojn.

"La majstro materialigos el la etero,' mi diris. 'Restu silente antaŭ la pordo; mi baldaŭ vokos vin.'"

"Mi sinkis en la meditan staton, humile alvokante mian guruon. La mallumigita ĉambro baldaŭ pleniĝis per malforta aŭda lunlumo; la luma figuro de Babaji aperis."

"Lahiri, ĉu vi nomas min pro bagatelo?' La rigardo de la majstro estis severa. 'Vero estas por seriozaj serĉantoj, ne por tiuj kun sencela scivolemo. Estas facile kredi kiam oni vidas; estas nenio do por nei.

Supersensa vero estas meritita kaj malkovrita de tiuj, kiuj superas sian naturan materialisman skeptikon.' Li aldonis serioze, 'Lasu min iri!'

"Mi petege falis al liaj piedoj. 'Sankta guruo, mi komprenas mian gravan eraron; mi humile petas pardonon. Estis por krei fidon en ĉi tiuj spirite blindigitaj mensoj, ke mi kuraĝis voki vin. Ĉar vi afable aperis ĉe mia preĝo, bonvolu ne foriri sen doni benon al miaj amikoj. Kvankam nekredantoj ili estas, almenaŭ ili volis esplori la veron de miaj strangaj asertoj.'"

"Bone; mi restos iom da tempo. Mi ne deziras, ke via vorto estu misfamigita antaŭ viaj amikoj.' La vizaĝo de Babaji moliĝis, sed li aldonis milde: 'De nun, mia filo, mi venos kiam vi bezonos min, kaj ne ĉiam kiam vi vokos min. **34-10**'"

Streĉa silento regis en la malgranda grupo kiam mi malfermis la pordon. Kvazaŭ malfidante siajn sensojn, miaj amikoj rigardis la brilan figuron sur la kovrilbenko.

"Ĉi tio estas amashipnotismo!' Unu viro ridis evidente. 'Neniu povus esti enirinta ĉi tiun ĉambron sen nia scio!'"

Babaji antaŭeniris ridetante kaj gestis al ĉiu, ke ili tuŝu la varman, solidan karnon de lia korpo. Duboj dispelitaj, miaj amikoj subenĵetis sin sur la plankon en respekta pentio.

"Legu *paĝon* **34-11.html** estu pretaj.' Babaji faris ĉi tiun peton, mi sciis, por plue certigi la grupon pri sia fizika realeco. Dum la avenkaĉo bolis, la dia guruo babilis afable. Granda estis la metamorfozo de ĉi tiuj dubantaj Tomasoj en piajn Sanktajn Paŭlojn. Post kiam ni manĝis, Babaji benis ĉiun el ni laŭvice. Estis subita ekbrilo; ni atestis la tujan senkemiigon de la elektronikaj elementoj de la korpo de Babaji en disvastiĝantan vaporan lumon. La Dio-agordita volo de la majstro malstreĉis sian tenon de la eteratomoj tenataj kune kiel lia korpo; tuj la trilionoj da etaj vivtronaj

sparkoj fadis en la senfinan rezervujon.

"Kun mia propra okuloj Mi havi vidita la konkerinto de morto. Majtra, **34-12** unu de la grupo, parolis

respekte. Lia vizaĝo estis transfigurita de la ĝojo de lia lastatempa vekiĝo. 'La supera guroo ludis kun tempo kaj spaco, kiel infano ludas kun vezikoj. Mi vidis unu kun la ŝlosiloj de la ĉielo kaj la tero.'

"Mi baldaŭ revenis al Danapur. Firme ankrita en la Spirito, mi denove alprenis la multnombrajn komercajn kaj familiajn devojn de dommastro."

Lahiri Mahasaya ankaŭ rakontis al Swami Kebalananda kaj Sri Yukteswar la historion de alia renkontiĝo kun Babaji, sub cirkonstancoj kiuj memorigis pri la promeso de la guroo: "Mi venos kiam ajn vi bezonos min."

„La sceno estis *Kumbha Mela* ĉe Allahabad,“ Lahiri Mahasaya diris al siaj disĉiploj. „Mi iris tien dum mallonga ferio de miaj oficejaj devoj. Dum mi vagis inter la amaso da monaĥoj kaj sadhuoj, kiuj venis de grandaj distancoj por ĉeesti la sanktan feston, mi rimarkis cindroŝmiritan asketon, kiu tenis almozbovlon. La penso venis en mian menson, ke la viro estis hipokrita, portante la eksteren simboloj de rezigno sen a koresponda enen graco.

"Apenaŭ mi preterpasis la asketon, mia konsternita okulo falis sur Babaji. Li surgenuiĝis antaŭ malordhara ermito."

"Guruji! Mi rapidis al lia flanko. Sinjoro, kio estas vi farante ĉi tie?

"Mi lavas la piedojn de ĉi tiu rezigninto, kaj poste mi purigos liajn kuirilojn.' Babaji. ridetis al mi kiel malgranda infano; mi sciis, ke li sugestis, ke li volis, ke mi kritiku neniun, sed vidu la Sinjoron kiel egale loĝanta en ĉiuj korpotemploj, ĉu de pli bonaj aŭ pli malaltaj homoj. La granda guroo aldonis: "Servante saĝajn kaj sensciajn sadhuojn, mi lernas la plej grandan virton, plaĉan al Dio super ĉiuj aliaj - humilecon."

34-1 : Nun a militistaro sanatorio. De 1861 la Brita Registaro havis jam establita certa telegrafaj komunikadoj.

34-2 : Ranikhet, en la Almora distrikto de Unuiĝinta Provincoj, estas situanta ĉe la piedo de Nanda Devi, la plej alta Himalaja pinto (25,661 futoj) en brita Hindio.

34-3 : "La sabato estis farita por viro, kaj ne viro por la sabato."- *Marko 2:27*.

34-4 : La karma leĝo postulas tio ĉiu homo deziro trovi finfina plenumiĝo. Deziro estas tiel la ĉeno kiu ligas homon al la reenkarniĝa rado.

34-5 :

Kio estas a miraklo? - Tio estas a"
riproĉo, estas unu implica satiro sur
".la homaro

34-6 : La teorio de la atoma strukturo de materio estis klarigita en la antikva Hinda *Vaisesika* kaj *Nyaya* traktatoj. "Tie estas vasta mondoj ĉio metita for ene la kavaĵoj de ĉiu atomo, multifaceta kiel la polvoj en a sunradio." - *Jogo Vasīṣṭha*.

34-7 : Fizika, mensa, kaj spirita suferado; manifestita, respektive, en malsano, en psikologia mankaĵoj aŭ "kompleksoj", kaj en animnescio.

34-8 : Ĉapitro II:40.

34-9 : A urbo proksime Benareso.

34-10 : En la pado al la Senfina, eĉ lumigita majstroj kiel Lahiri Mahasaya povas suferi de unu troo de fervoro, kaj esti submetita al disciplino. En la *Bhagavad Gita*, ni legi multaj pasaĵoj kie la dia guruo Kriŝno donas puno al la princo de fervoruloj, Arĝuna.

34-11 : A avenkaĉo farita de kremo de tritiko fritita en butero, kaj boligita kun lakto.

34-12 La viro, Majtra, al kiu Lahiri Mahasaya ĉi tie aludas, poste fariĝis tre progresinta en memkompreno. Mi renkontis Majtra baldaŭ post mia diplomiĝo de alta lernejo; li vizitis la Mahamandal ermitejo en Benareso dum mi estis loĝanto. Li tiam rakontis al mi pri la materialigo de Babaji antaŭ la grupo en Moradabad. "Rezulte de la miraklo," Maitra klarigis al mi, "mi fariĝis dumviva disĉiplo de Lahiri Mahasaya."

ĈAPITRO: 35

La Kristosimila Vivo De Lahiri Mahasaya

"Tiel konvenas al ni plenumi ĉian justecon." **35-1** Per ĉi tiuj vortoj al Johano la Baptisto, kaj petante Johanon bapti lin, Jesuo agnoskis la diajn rajtojn de sia guruo.

El respektima studo de la Biblio el orienta vidpunkto, **35-2** kaj laŭ intuicia percepto, mi estas konvinkita, ke Johano la Baptisto estis, en pasintaj vivoj, la guruo de Kristo. Ekzistas multaj pasaĵoj en la Biblio, kiuj sugestas, ke Johano kaj Jesuo en siaj lastaj enkarniĝoj estis, respektive, Elija kaj lia disĉiplo Eliŝa. (Ĉi tiuj estas la literumoj en la Malnova Testamento. La grekaj tradukistoj literumis la nomojn kiel Elija kaj Eliŝa; ili reaperas en la Nova Testamento en ĉi tiuj ŝanĝitaj formoj.)

La fino mem de la Malnova Testamento estas antaŭdiro pri la reenkariniĝo de Elija kaj Eliŝa: "Jen Mi sendos al vi Elija, la profeton, antaŭ ol venos la granda kaj timinda tago de la Eternulo." **35-3** Tiel Johano (Elija), sendita "antaŭ la alveno... de la Sinjoro", naskiĝis iom pli frue servi kiel heroldo por Kristo. Anĝelo aperis al la patro Zeĥarja por atesti, ke lia venonta filo Johano estos neniu alia ol Elija (Elijas).

"Sed la anĝelo diris al lin, Timo ne, Zaharia: por via preĝo estas aŭdis; kaj via edzino Elizabeto

devas urso vin a filo, kaj vi ŝultro voko lia nomo Johano.
de Israelo

Kaj multaj de la infanoj

ĉu li turnos sin al la Eternulo, ilia Dio? Kaj li iros antaŭ li. **35-4** *en la spirito kaj potenco de Elija*, por turni la korojn de la patroj al la infanoj, kaj la malobeemajn al la saĝeco de la justuloj; por pretigi por la Eternulo popolon preparitan." **35-5** Jesuo dufoje nedubinde identigis Elija (Elijas) kiel Johanon: "Elija jam venis, kaj ili lin ne rekonis.Tiam la disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili pri Johano, la Baptisto." **35-6** Denove, Kristo diras: "Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano. Kaj se vi akceptos ĝin, tiu estas Elija, kiu devis veni." **35-7** Kiam Johano rifuzita tio li estis Elias (Elija), **35-8** li celis tio en la humila vesto de Johano li jam ne venis en la ekstera alteco de Elija, la granda guroo. En sia antaŭa enkarniĝo li donis la "mantelon" de sia gloro kaj sian spiritan riĉecon al sia disĉiplo Eliŝa. "Kaj Eliŝa diris: Mi petas vin, duobla parto de via spirito estu sur mi. Kaj li diris: Vi petis malfacilan aferon; tamen, se vi vidos min, kiam mi estos prenita for de vi, tiel estos al mi" vin... Kaj li prenis la *mantelon* de Elija, kiu defalis de li." **35-9**

La roloj inversiĝis, ĉar Elija-Johano jam ne plu necesis esti la ŝajna guroo de Eliŝa-Jesuo, nun perfektigita en dia realigo.

Kiam Kristo estis transfigurita sur la monto **35-10** estis lia guroo Elija, kun Moseo, kiun li vidis. Denove, en sia ekstrema horo sur la kruco, Jesuo kriis la dian nomon: "*Eli, Elija, lama sabaktani?* tio estas, Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min?" Kelkaj el la tie starantaj, aŭdinte tion, diris: Ĉi tiu viro vokas Elija.Ni vidu, ĉu Elija... volo venu al konservi lin." **35-11**

La eterna ligo de guroo kaj disĉiplo, kiu ekzistis inter Johano kaj Jesuo, ĉeestis ankaŭ por Babaji kaj Lahiri Mahasaya. Kun tenera zorgo la senmorta guroo naĝis la Lethean akvon, kiu kirliĝis inter la lastaj du vivoj de sia ĉelo, kaj gvidis la sinsekvajn paŝojn faritajn de la infano kaj poste de la viro Lahiri Mahasaya. Nur kiam la disĉiplo atingis sian tridek-trian jaron, Babaji opiniis la tempon maturan por malkaŝe restarigi la neniam-rompitan ligan.

Poste, post ilia mallonga renkontiĝo apud Ranikhet, la sindonema majstro forpelis sian amatan disĉiplon el la malgranda monta grupo, liberigante lin por ekstera monda misio. "Mia filo, mi venos kiam ajn vi bezonos min." Kiu mortonta amanto povas doni tiun senfinan promeson?

Nekonata al la socio ĝenerale, granda spirita renesanco komencis flui el fora angulo de Benareso. Same kiel laodoro de floroj ne povas esti subpremita, tiel Lahiri Mahasaya, kviete vivante kiel ideala dommastro, ne povis kaŝi sian denaskan gloron. Malrapide, el ĉiu parto de Barato, la fervoraj abeloj serĉis la dian nektaron de la liberigita majstro.

La angla oficeja inspektoro estis unu el la unuaj, kiuj rimarkis strangan

transcendentan ŝanĝon en sia dungito, kiun li ame nomis "Ekstaza Babuo".

“Sinjoro, vi ŝajnas malĝoja. Kio estas la problemo?” Lahiri Mahasaya faris ĉi tiun simpatian demandon unu matenon al sia dunganto.

"Mia edzino en Anglio estas kritike malsana. Mi estas ŝirita de angoro."

"Mi sciigos vin pri ŝi." Lahiri Mahasaya forlasis la ĉambron kaj sidis por mallonga tempo en izolita loko. Reveninte, li ridetis konsole.

„Via edzino pliboniĝas; ŝi nun skribas al vi leteron.“ La ĉioscia jogisto citis kelkajn partojn de la mesaĝo.

"Ekstaza Babu, mi jam scias, ke vi ne estas ordinara viro. Tamen mi ne povas kredi, ke, laŭvole, vi povas forigi tempon kaj spacon!"

La promesita letero fine alvenis. La miregigita lernejestro trovis, ke ĝi enhavis ne nur la bonan novaĵon pri la resaniĝo de lia edzino, sed ankaŭ la samajn frazojn, kiujn, semajnojn antaŭe, Lahiri Mahasaya ripetis.

La edzino venis al Hindio kelkajn monatojn poste. Ŝi vizitis la oficejon, kie Lahiri Mahasaya kviete sidis ĉe sia skribotablo. La virino alproksimiĝis al li respekteme.

"Sinjoro," ŝi diris, "ĝi estis via formo, aŭreolita de glora lumo, kiun mi vidis antaŭ monatoj apud mia malsanlito en Londono. En tiu momento mi estis tute resanigita! Baldaŭ poste, mi povis entrepreni la longan oceanan vojaĝon al Hindujo."

Tage post tago, unu aŭ du fervoruloj petegis la subliman guruon por *Krija*-inicado. Aldone al ĉi tiuj spiritaj devoj, kaj al tiuj de sia komerca kaj familia vivo, la granda majstro entuziasme interesiĝis pri edukado. Li organizis multajn studgrupojn kaj ludis aktivan rolon en la kresko de granda mezlernejo en la Bengalitola-sekcio de Benareso. Liaj regulaj paroladoj pri la skribaĵoj nomiĝis lia " *Gita* Asembleo", fervore ĉeestata de multaj veroserĉantoj.

Per ĉi tiuj multnombraj agadoj, Lahiri Mahasaya celis respondi la komunan defion: "Post plenumado de siaj komercaj kaj sociaj devoj, kie estas la tempo por religia meditado?" La harmonie ekvilibra vivo de la granda dommastro-guruo fariĝis la silenta inspiro de miloj da demandantaj koroj. Gajnante nur modestan salajron, ŝparema, neparadema, alirebla por ĉiuj, la majstro daŭrigis nature kaj feliĉe sur la vojo de la monda vivo.

Kvankam sidanta en la seĝo de la Plejalta, Lahiri Mahasaya montris respekton al ĉiuj homoj, sendepende de iliaj diversaj meritoj. Kiam liaj fervoruloj salutis lin, li laŭvice riverencis al ili.

Kun infaneca humileco, la majstro ofte tuŝis la piedojn de aliaj, sed malofte permesis al ili pagi al li similan honoron, kvankam tia obeemo al la guruo estas antikva orientulo. kutimo.

Signifa trajto de la vivo de Lahiri Mahasaya estis lia donaco de *Krija* inicado al tiuj de ĉiu kredo. Ne nur hinduoj, sed ankaŭ islamanoj kaj kristanoj estis inter liaj plej elstaraj disĉiploj. Monistoj kaj dualistoj, tiuj de ĉiuj kredoj aŭ de neniu establita kredo, estis senpartiece akceptitaj kaj instruitaj de la universala guruo. Unu el liaj

tre progresintaj ĉeloj estis Abdul Gufoor Khan, Islamano. Ĝi montras grandan kuraĝon flanke de Lahiri Mahasaya, ke kvankam altkasta bramino, li penis sian plejebulon por dissolvi la rigidan kastan bigotecon de sia tempo. Tiuj el ĉiu tavolo vivo trovita ŝirmejo sub la magistro ĉieestaflugiloj. Kiel ĉio Dio-inspirita profetoj, Lahiri

Mahasaya donis nova espero al la senkastuloj kaj subpremata de socio.

"Ĉiam memoru, ke vi apartenas al neniu, kaj neniu apartenas al vi. Pripensu tion iam." "vi subite devos forlasi ĉion en ĉi tiu mondo - do konatiĝu kun Dio nun," la granda guroo diris al siaj disĉiploj. "Pretigu vin por la venonta astrala vojaĝo de morto per ĉiutaga rajdado en la balono de Dio-percepto. Per iluzio vi perceptas vin kiel faskon da karno kaj ostoj, kiu plej bone estas nesto da problemoj. 35-12" Meditu senĉese, por ke vi rapide vidu vin mem kiel la Senfinan Esencon, liberan de ĉia formo de mizero. Ĉesu esti kaptito de la korpo; uzante la sekretan ŝlosilon de *Kriya*, lernu eskapi en la Spiriton.

La granda guroo kuraĝigis siajn diversajn studentojn aliĝi al la bona tradicia disciplino de sia propra kredo. Emfazante la ĉioinkluzivan naturon de *Krija* kiel praktika tekniko de liberiĝo, Lahiri Mahasaya tiam donis al siaj ĉeloj liberecon esprimi siajn vivojn konforme al la ĉirkaŭaĵo kaj edukado.

"Islamano devus plenumi sian *namajon* 35-13" "adoru kvar fojojn ĉiutage," la majstro atentigis. "Kvar fojojn ĉiutage hinduo sidu en meditado. Kristano genuiĝu kvar fojojn ĉiutage, preĝu al Dio kaj poste legu la Biblion."

Kun saĝa juĝo la guroo gvidis siajn sekvantojn laŭ la vojoj de *Bhakti* (sindonemo), *Karma* (ago), *Jnana* (saĝeco), aŭ *Raja* (reĝaj aŭ kompletaj) *Jogoj*, laŭ la naturaj tendencoj de ĉiu homo. La majstro, kiu malrapide donis sian permeson al fervoruloj dezirantaj eniri la formalan vojon de monaĥeco, ĉiam avertis ilin unue bone pripensi la severecojn de la monaĥa vivo.

La granda guroo instruis siajn disĉiplojn eviti teoriajn diskutojn pri la skribaĵoj. "Li nur estas saĝa" Monda Organizaĵo pri Sano dediĉas sin mem al konsciante, ne legado nur, la antikva revelacioj," li diris. "Solvu ĉiujn viajn problemojn per meditado. 35-14" Interŝanĝu neprofitajn religiajn konjektojn kontraŭ vera kontakto kun Dio. Purigu vian menson de dogmaj teologiaj rubaĵoj; enlasu la freŝan, resanigan akvojn de rekta percepto. Agordiĝu al la aktiva interna Gvidado; la Dia Voĉo havas la respondon al ĉiu dilemo de la vivo. Kvankam la eltrovemo de la homo por enigi sin en problemojn ŝajnas esti senfina, la Senfina Helpe estas ne malpli eltrovema."

LAHIRI MAHASAJA

Disĉiplo de Babaji

kaj Guruo de Sri Yukteswar

La ĉieesteco de la majstro estis montrita unu tagon antaŭ grupo de disĉiploj, kiuj aŭskultis lian klarigon de la *Bhagavad Gita*. Dum li klarigis la signifon de *Kutastha Chaitanya* aŭ la Krista Konscio en la tuta vibra kreaĵo, Lahiri Mahasaya subite spiregis kaj ekkriis:

"Mi estas dronado en la korpoj de multaj animoj malŝaltita la marbordo de Japanio!"

La sekvan matenon la ĉelaoj legis gazetraporton pri la morto de multaj homoj, kies ŝipo pereis la antaŭan tagon apud Japanio.

La malproksimaj disĉiploj de Lahiri Mahasaya ofte konsciiĝis pri lia ĉirkaŭvolvanta ĉeesto. "Mi ĉiam estas kun tiuj, kiuj praktikas *Krija-on*," li diris konsole al ĉeloj, kiuj ne povis resti proksime al li. "Mi gvidos vin al la Kosma Hejmo per viaj pligrandiĝantaj perceptoj."

Sŭami Satyananda aŭdis de fervorulo, ke, nekapabla iri al Benareso, la viro tamen ricevis precizan *Krija*-inicon en sonĝo. Lahiri Mahasaya aperis por instrui la ĉelon responde al liaj preĝoj.

Se disĉiplo neglektis iujn ajn el siaj mondaj devoj, la majstro milde korektus kaj disciplinus lin.

"La vortoj de Lahiri Mahasaya estis mildaj kaj resanigaj, eĉ kiam li estis devigita paroli malkaŝe pri la kulpoj de ĉelao," Sri Yukteswar iam diris al mi. Li aldonis

bedaŭrinde, "Neniu disĉiplo iam forkuris de la pikoj de nia majstro." Mi ne povis ne ridi, sed mi vere certigis al Sri Yukteswar, ke, akra aŭ

ne, lia ĉiu vorto estis muziko al mia oreloj.

Lahiri Mahasaya zorge gradigis *Krijon* en kvar progresemaĵojn. **35-15** Li donis la tri pli altajn teknikojn nur post kiam la fervorulo manifestis definitivan spiritan progreson. Iun tagon iu ĉelao, konvinkita, ke lia valoro ne estas konvene taksata, esprimis sian malkontento.

"Majstro," li diris, "certe Mi estas preta nun por la dua iniciado."

En tiu momento la pordo malfermiĝis por enlasi humilan disĉiplon, Brinda Bhagat. Li estis poŝtisto de Benareso.

„Brinda, sidu apud mi ĉi tie.“ La granda gurunio ridetis al li ame. „Diru al mi, ĉu vi pretas por la dua tekniko de *Krija* ?“

La malgranda leterportisto kunmetis siajn manojn en petego. "Gurudeva," li diris alarme, "ne plu iniciĝoj, mi petas! Kiel mi povas asimili iujn ajn pli altajn instruojn? Mi venis hodiaŭ por peti viajn benojn, ĉar la unua dia *Krija plenigis* min per tia ebrieco, ke mi ne povas liveri miajn leterojn!"

"Jam Brinda naĝas en la maro de Spirito." Je ĉi tiuj vortoj de Lahiri Mahasaya, lia alia disĉiplo mallevis sian kapon.

"Majstro," li diris, "Mi vidi Mi havi estinta a malriĉa laboristo, trovado kulpo kun mia ilojn."

La leterportisto, kiu estis malklera viro, poste disvolvis sian komprenon per *Krijo* tiom, ke akademiuloj foje serĉis lian interpreton pri komplikaj skribaj punktoj. Senkulpa kaj pri peko kaj pri sintakso, la malgranda Brinda gajnis famon en la kampo de kleraj spertuloj.

Krom la multnombraj disĉiploj de Lahiri Mahasaya en Benareso, centoj venis al li el malproksimaj partoj de Barato. Li mem vojaĝis al Bengalio plurfoje, vizitante la hejmojn de la bopatroj de siaj du filoj. Tiel benita de lia ĉeesto, Bengalio fariĝis mielĉelara kun malgrandaj *Krija*- grupoj. Precipe en la distriktoj Krishnagar kaj Bishnupur, multaj silentaj fervoruloj ĝis hodiaŭ subtenas la nevideblan fluon de spirita meditado.

Inter multaj sanktuloj, kiuj ricevis *Krijon* de Lahiri Mahasaya, oni povas mencii la gloran Sūami Vhaskarananda Saraswati de Benareso, kaj la Deogarh-asketon de alta staturo, Balananda Brahmachari. Dum kelka tempo Lahiri Mahasaya funkciis kiel privata instruisto al la filo de Maharaĝo Iswari Narayan Sinha Bahadur de Benareso. Rekonante la spiritan atingon de la majstro, la maharaĝo, same kiel lia filo, serĉis *Krijan* iniciigon, kiel ankaŭ faris la Maharaĝo Jotindra Mohan Thakur.

Kelkaj disĉiploj de Lahiri Mahasaya kun influa monda pozicio deziris vastigi la *Kriya*-cirkon per diskonigo. La guro rifuzis lian permeson. Unu ĉelo, la reĝa kuracisto de la Sinjoro de Benareso, komencis organizitan klopodon disvastigi la nomon de la majstro kiel "Kashi Baba" (Ekzaltita de Benareso). **35-16** Denove la guro malpermesis ĝin.

"Lasu la aromon de la *Krija* floro ŝvebi nature, sen ia ajn parado," li diris. "Ĝiaj semoj enradikiĝos en la grundo de spirite fekundaj koroj."

Kvankam la granda majstro ne adoptis la sistemon de predikado per la moderna komunikilo de organizo, aŭ per la presilo, li sciis, ke la potenco de lia mesaĝo leviĝos kiel nerezistebla inundo, inundante per sia propra forto la bordojn de homaj mensoj. La ŝanĝitaj kaj purigitaj vivoj de fervoruloj estis la simplaj garantioj de la senmorta vigleco de *Krija*.

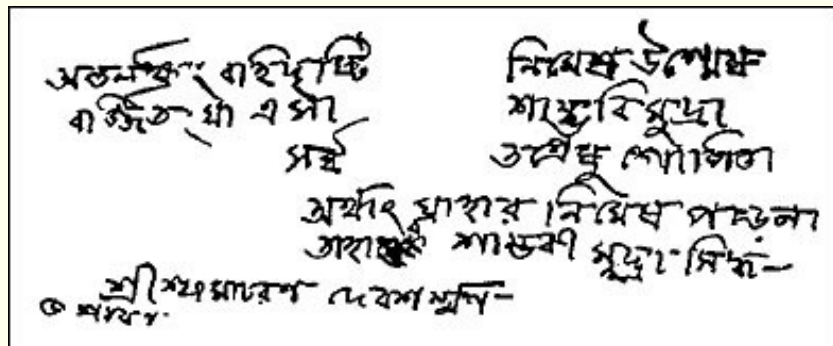
En 1886, dudek kvin jaroj post lia Ranikhet inicado, Lahiri Mahasaya estis emerita sur a pensio.

35-17 Kun lia disponebleco dumtage, disĉiploj serĉis lin en ĉiam kreskanta nombro. La granda guroo nun sidis silente plejparte de la tempo, ŝlosita en la trankvila lotusa pozo. Li malofte forlasis sian malgrandan saloneton, eĉ por promeni aŭ viziti aliajn partojn de la domo. Kvieta fluo de ĉeloj alvenis, preskaŭ senĉese, por *darŝano* (sankta vido) de la guroo.

Je la miro de ĉiuj rigardantoj, la kutima fiziologia stato de Lahiri Mahasaya montris la superhomajn trajtojn de spirmanko, sendormeco, ĉeso de pulso kaj korbato, trankvilaj okuloj senpalpebrumantaj dum horoj, kaj profunda aŭro de paco. Neniu vizitantoj foriris sen leviĝo de la spirito; ĉiuj sciis, ke ili ricevis la silentan benon de vera homo de Dio.

La majstro nun permesis al sia disĉiplo, Panchanon Bhattacharya, malfermi "Arya Mission Institution" en Kalkato. Tie la sanktula disĉiplo disvastigis la mesaĝon de *Kriya Jogo*, kaj preparis por publika utilo certajn jogajn herbokuracilojn **35-18**. medikamentoj.

Laŭ antikva kutimo, la majstro donis al homoj ĝenerale *neemon* **35-19** oleo por kuraci diversajn malsanojn. Kiam la guroo petis disĉiplon distili la oleon, li facile povis plenumi la taskon. Se iu alia provus, li renkontus strangajn malfacilaĵojn, trovante ke la kuraca oleo preskaŭ vaporiĝis post trapaso de la necesaj distilaj procezoj. Evidente la magistro beno estis a necesa ingredienco.

La manskribo kaj subskribo de Lahiri Mahasaya, en bengala skribo, estas montritaj

supre. La linioj aperas en letero al ĉelo; la granda majstro interpretas sanskritan version jene: "Kiu atingis stato de trankvileco, en kiu liaj palpebroj ne palpebrumas, atingis *Sambhavi Mudra-n* ."

"*SinJORino Ŝjama Ĉarano Deva Ŝarman*" (*subskribita*)

La Arya Misio Instituto entreprenis la publikigo de multaj de la gurooj skribaj

komentoj. Kiel Jesuo kaj aliaj grandaj profetoj, Lahiri Mahasaya mem ne verkis librojn, sed liaj penetraj interpretoj estis registritaj kaj aranĝitaj de diversaj disĉiploj. Kelkaj el ĉi tiuj libervolaj amanuanoj estis pli sagacaj ol aliaj en ĝuste transdoni la profundan komprenon de la guro; tamen, ĝenerale, iliaj klopodoj estis sukcesaj. Per ilia fervoro, la mondo posedas senekzemplajn komentojn de Lahiri Mahasaya pri dudek ses antikvaj skribaĵoj.

Sri Ananda Mohan Lahiri, nepo de la majstro, verkis interesan broŝuron pri *Kriya*. "La teksto de la *Bhagavad Gita* estas parto de la granda epopeo, la *Mahabharato*, kiu posedas plurajn nodpunktojn (*vyas-kutas*)," Sri Ananda skribis. "Se ni konservas tiujn nodpunktojn nepridubebaj, ni trovas nenion krom mitajn rakontojn de aparta kaj facile miskomprenbla tipo. Konservu tiujn..." nodpunktoj neklarigitaj, kaj ni perdis sciencon, kiun la Oriento konservis kun superhoma pacienco post serĉado de miloj da jaroj da eksperimentoj. **35-20** Estis la komentoj de Lahiri Mahasaya, kiuj elportis al la lumo, sen alegorioj, la sciencon mem pri religio, kiu estis tiel lerte kaŝita en la enigmo de bibliaj literoj kaj bildoj.

Jam ne nur nekomprenebla ĵonglado de vortoj, la alie sensencaj formuloj de veda kultado estis pruvitaj de la majstro kiel plenaj de scienca signifo...

"Ni scias, ke la homo kutime estas senhelpa kontraŭ la ribela influo de malbonaj pasioj, sed ĉi tiuj fariĝas senpovaj kaj la homo trovas neniun motivon en ilia indulgo, kiam li ekkonscias pri supera kaj daŭra feliĉo per *Krija*. Ĉi tie la rezigno, la neo de la pli malaltaj pasioj sinkronigas kun preno, la aserto de feliĉo. Sen tia vojo, centoj da moralaj maksimumoj, kiuj funkcias nur per negativoj, estas senutilaj por ni."

"Nia fervoro por monda agado mortigas en ni la senton de spirita respekto. Ni ne povas kompreni la Grandan Vivon malantaŭ ĉiuj nomoj kaj formoj, nur ĉar la scienco montras al ni kiel ni povas" uzi la povojn de la naturo; ĉi tiu konateco naskis malestimon por ŝiaj finfinaj sekretoj. Nia rilato kun la naturo estas praktika afero. Ni incitetas ŝin, tiel diri, por scii kiel ŝi povas esti uzata por servi niajn celojn; ni uzas ŝiajn energiojn, kies Fonto ankoraŭ restas nekonata. En scienco nia rilato kun la naturo estas tiu, kiu ekzistas inter homo kaj lia servisto, aŭ en filozofia senco ŝi estas kiel kaptito en la atestejo. Ni krucdemandas ŝin, defias ŝin, kaj detale pesas ŝiajn pruvojn en homaj pesiloj, kiuj ne povas mezuri ŝiajn kaŝitajn valorojn. Aliflanke, kiam la memo estas en komunio kun pli alta potenco, la naturo aŭtomate obeas, sen streso aŭ ŝarĝo, la volon de homo. Ĉi tiu senpena regado super la naturo estas nomata "mirakla" de la nekomprenanta materialisto.

"La vivo de Lahiri Mahasaya starigis ekzemplon, kiu ŝanĝis la eraran ideon, ke joko estas mistera praktiko. Ĉiu homo povas trovi vojon per *Krija* por kompreni sian ĝustan rilaton kun la naturo, kaj senti spiritan respekton por ĉiuj fenomenoj, ĉu misteraj ĉu ĉiutagaj, malgraŭ la afereca naturo de la fizika scienco." **35-21** Ni devas memori, ke tio, kio estis mistika antaŭ mil jaroj, jam ne plu estas tia, kaj tio, kio estas mistera nun, povas fariĝi laŭleĝe komprenebla post cent jaroj. Estas la

Senfina, la Oceano de Potenco, kiu estas ĉe la dorso de ĉiuj manifestiĝoj.

"La leĝo de *Krija Jogo* estas eterna. Ĝi estas vera kiel matematiko; kiel la simplaj reguloj de adicio kaj subtraho," la leĝo de *Krija* povas neniam esti detruita. Bruligi al cindro ĉio la libroj sur matematiko,

la logikemaj ĉiam retrovos tiajn verojn; detruu ĉiujn sanktajn librojn pri jogo, ĝiaj fundamentaj leĝoj eliros kiam ajn aperos vera jogisto, kiu enhavas en si puran sindonemon kaj sekve puran scion."

Same kiel Babaji estas inter la plej grandaj avataroj, *Mahavataro*, kaj Sri Yukteswar *Jnanavataro* aŭ Enkarniĝo de Saĝeco, tiel Lahiri Mahasaya rajtas juste esti nomata *Yogavataro*, aŭ Enkarniĝo de Jogo. Laŭ la normoj de kaj kvalita kaj kvanta bono, li levis la spiritan nivelon de la socio. En sia povo levi siajn proksimajn disĉiplojn al Kristosimila staturo kaj en sia vasta disvastigo de vero inter la masoj, Lahiri Mahasaya rangas inter la savantoj de la homaro.

Lia unikeco kiel profeto kuŝas en lia praktika emfazo pri difinita metodo, *Krija*, malfermante por la unua fojo la pordojn de joga libereco al ĉiuj homoj. Krom la mirakloj de sia propra vivo, certe la *Jogavataro* atingis la zeniton de ĉiuj mirindaĵoj reduktante la antikvajn kompleksecojn de jogo al efika simpleco ne preter la ordinara kompreno.

Rilate al mirakloj, Lahiri Mahasaya ofte diris: "La funkciado de subtilaj leĝoj, kiuj estas nekonataj al homoj ĝenerale, ne estu publike diskutata aŭ publikigita sen konvena diskriminacio." Se en ĉi tiuj paĝoj mi ŝajnis ignori liajn avertajn vortojn, tio estas ĉar li donis al mi internan trankviligon. Ankaŭ, registrante la vivojn de Babaji, Lahiri Mahasaya kaj Sri Yukteswar, mi opiniis konvene preterlasi multajn verajn miraklajn rakontojn, kiuj apenaŭ povus esti inkluditaj sen verki ankaŭ klarigan volumon de abstrakta filozofio.

Nova espero por novaj homoj! "Dia kuniĝo," proklamis la *Jogavataro*, "eblas per mempenado, kaj estas ne dependa sur teologia kredoj aŭ sur la arbitra volo de a Kosma Diktatoro."

Per la uzo de la *Krija* ŝlosilo, homoj, kiuj ne povas devigi sin kredi je la dieco de iu ajn homo, fine vidos la plenan diecon de siaj propraj memoj.

.....
35-1 : *Mateo* 3:15.

35-2 Multaj bibliaj pasaĝoj rivelas, ke la leĝo de reenkarniĝo estis komprenita kaj akceptita. Reenkarniĝaj cikloj estas pli racia klarigo por la diversaj statoj de evolucio, en kiuj troviĝas la homaro, ol la komuna okcidenta teorio, kiu supozas, ke io (konscio de egoismo) eliris el nenio, ekzistis kun diversaj gradoj, de volupteco por tridek aŭ naŭdek jaroj, kaj tiam revenis al la originala malpleno. La nepensebla naturo de tia malpleno estas problemo por ĝojigi la koron de mezepoka skolastiko.

35-3 : *Malaĥi* 4:5.

35-4 : "Antaŭe lin," t.e., "antaŭe la

Sinjoro." 35-5: *Luko* 1:13-17.

. *Mateo* 11:13-14 :35-7

.*Johano* 1:21 :35-8

. II *Reĝoj* 2:9-14 :35-9

35-10 : *Mateo* 17:3.

35-11 : *Mateo* 27:46-49 .

35-12 : "Kiel multaj specoj de morto estas en nia korpoj! Nenio estas en ĝi sed morto." -*Martino Lutero, en "Tablokonversacio."*

35-13 : La ĉefo preĝo de la Islamanoj, kutime ripetita kvar aŭ kvin fojojn ĉiutage.

35-14 : "Serĉu vero en meditado, ne en ŝima libroj. Rigardu en la ĉielo al trovi la luno, ne en la lageto." - *Persa proverbo.*

35-15 : Kiel *Krija Jogo* estas kapabla de multaj subsekcioj, Lahiri Mahasaya saĝe kribrita eksteren kvar paŝoj kiu li perceptita esti tiuj, kiuj enhavis la esencan medolon, kaj kiuj estis de la plej alta valoro en la fakta praktiko.

35-16 : Aliaj titoloj donita sur Lahiri Mahasaya de lia disĉiploj estis *Jogibaro* (plej granda de jogistoj), *Yogiraj* (reĝo de jogistoj), kaj *Munibar* (plej granda el la sanktuloj), al kiu mi aldonis *Yogavatar* (enkarniĝo de jogo).

35-17 : Li havis donita, entute, tridek kvin jaroj de servo en unu departemento de la registaro.

35-18 Vasta scio pri herboj troviĝas en antikvaj sanskritaj traktatoj. Himalajaj herboj estis uzataj en reuniga traktado, kiu vekis la atenton de la mondo en 1938, kiam la metodo estis uzata ĉe Pandit Madan Mohan Malaviya, 77-jaraĝa Vickanceliero de Benareso Hinduo Universitato. Al a rimarkinda amplekso, la notita akademiulo reakirita post 45 tagoj lia sano, forto, memoro, normala vidkapablo; aperis indikoj de tria dentaro, dum ĉiuj sulkoj malaperis. La herba kuracado, konata kiel *Kaja Kalpa* , estas unu de 80 reunigo metodoj skizita en Hinduo *Ajurvedo* aŭ medicina scienco. Pandit Malaviya spertis la kuracadon fare de Sri Kalpacharya Swami Beshundasji, kiu asertas 1766 kiel sian naskiĝjaron. Li posedas dokumentojn pruvantajn, ke li estas pli ol 100-jaraĝa; raportistoj *de Associated Press* rimarkis, ke li aspektis ĉirkaŭ 40-jaraĝa.

Antikvaj hinduaj disertatoj dividis la medicinon en 8 branĉojn: *salya* (kirurgio); *salakya* (malsanoj super la kolo); *kayachikitsa* (medikamento ĝusta); *bhutavidya* (mensa malsanoj); *kaūmara* (zorgo de infanaĝo); *agada* (toksologio); *Rasayana* (longviveco); *Vagikarana* (tonikoj). Vedaj kuracistoj uzis delikatajn kirurgiajn instrumentojn, uzis plastikan kirurgion, komprenis medicina metodoj al kontraŭagi la efikoj de veneno gaso, plenumita Cezara sekcioj kaj cerbo operacioj, estis lertaj pri dinamigo de drogoj. Hipokrato, fama kuracisto de la 5-a jarcento a.K., pruntis multon el sia .kuracmaterialo el hinduaj fontoj

35-19 La orient-hinda margosa arbo. Ĝiaj kuracaj valoroj nun estas agnoskitaj en la Okcidento, kie la amara *neemo* ŝelo estas uzita kiel a toniko, kaj la oleo de semoj kaj frukto havas estinta trovita de plej granda valoro en la traktado de lepro kaj aliaj malsanoj.

35-20 "Kelkaj sigeloj ĵus elfositaj el arkeologiaj lokoj de la Indusa valo, datigeblaj en la tria jarmilo" Antaŭ Kristo, spektaklo figuroj sidanta en medita pozoj nun uzita en la sistemo de Jogo, kaj mandato la konkludo ke eĉ tiutempe kelkaj el la rudimentoj de Jogo jam estis konataj. Ni ne rajtas senbaze konkludi, ke sistema introspekto per helpo de studitaj metodoj estas praktikata en Hindio dum kvin mil jaroj. Hindio havas evoluigita certa valoro religia sintenoj de menso kaj etika nocioj kiu estas unika, ĉe malplej

en la vasteco de ilia apliko al la vivo. Unu el ĉi tiuj estis toleremo pri demandoj de intelekta kredo-doktrino - kiu estas miriga por la Okcidento, kie dum multaj jarcentoj ĉasado de herezoj estis ofta, kaj sangaj militoj inter nacioj tra sektanto rivalecoj estis oftaj."-Eltiraĵoj de unu artikolo de Profesoro W. Normanda Bruna en la Majo, 1939 problemo de la *Bulteno*

.de la Usona Konsilio de Kleraj Societoj, Vaŝingtono, D.C

35-21 Oni pensas ĉi tie pri la observado de Carlyle en *Sartor Resartus*: "La homo, kiu ne povas miri, kiu ne kutime miri (kaj adori), se li estus prezidanto de sennombraj Reĝaj Societoj kaj portusla epitomo de ĉio laboratorioj kaj observatorioj, kun ilia rezultoj, en lia sola kapo, estas sed a paro de spektakloj malantaŭ kiu tie estas ".neniu okulo

ĈAPITRO: 36

Babaji's Intereso En La Okcidenta

"Majstro, faris vi iam ajn renkonti Babaĝi?"

Estis trankvila somera nokto en Serampore; la grandaj steloj de la tropikoj brilis super niaj kapoj dum mi sidis apud Sri Yukteswar sur la dua-etaĝa balkono de la ermitejo.

„Jes.“ Majstro ridetis al mia rekta demando; liaj okuloj ekbrilis pro respekto. „Trifoje mi estis benita per la vido de la senmorta guruo. Nia unua renkontiĝo estis en Allahabad ĉe *Kumbha Mela* .“

La religiaj foiroj okazantaj en Barato ekde tempo nememorebla estas konataj kiel *Kumbha Melas* ; ili tenis spiritajn celojn konstante en la vido de la homamaso. Sindonaj hinduoj kolektiĝas milionojn ĉiujn ses jarojn por renkonti milojn da sadhuoj, jogistoj, ŝamioj kaj asketoj de ĉiuj specoj. Multaj estas ermitoj, kiuj neniam forlasas siajn izolitajn lokojn krom por ĉeesti la *melas* kaj doni siajn benojn al mondaj viroj kaj virinoj.

„Mi ne estis ŝami kiam mi renkontis Babaji,“ Sri Yukteswar daŭrigis. „Sed mi jam ricevis *Krija*- inicon de Lahiri Mahasaya. Li kuraĝigis min ĉeesti la *mela-on* , kiu okazis en januaro 1894 en Allahabad. Ĝi estis mia unua sperto de *kumbho* ; mi sentis min iomete konfuzita de la bruo kaj ondo de la homamaso. En miaj serĉantaj rigardoj ĉirkaŭe mi vidis neniun lumigitan vizaĝon de majstro. Preterpasante ponton sur la bordo de la Gango, mi rimarkis konaton starantan proksime, kun sia petegaĵujo etendita.“

""Ho, ĉi tiu foiro estas nenio alia ol kaoso de bruo kaj almozuloj,' mi pensis seniluziiĝinte. 'Mi scivolas ĉu okcidentaj sciencistoj, pacience plivastigantaj la sferojn de scio por la praktika bono de la homaro, ne pli plaĉas al Dio ol ĉi tiuj nenionfaruloj, kiuj konfesas religion sed koncentriĝas pri almozoj.'"

Miajn bruletantajn pripensadojn pri socia reformo interrompis la voĉo de alta sanjasio, kiu haltis antaŭ mi.

""Sinjoro,' li diris, 'sanktulo vin

vokas.' ""Kiu li estas?""

"Venu kaj vidi por vin mem.

"Heziteme sekvanta ĉi tio lakona konsilo, Mi baldaŭ trovita mi mem proksime a arbo
kies branĉoj estis

ŝirmante guruon kun alloga grupo de disĉiploj. La majstro, hela nekutima figuro, kun brilantaj malhelaj okuloj, leviĝis ĉe mia alproksimiĝo kaj ĉirkaŭprenis min.

"Bonvenon, Svamiji," li diris ame.

"Sinjoro," mi respondis emfaze, "mi *ne*

estas svami."

"Tiuĵ, al kiuj mi estas die direktita doni la titolon de "sŭami", neniam forĵetas ĝin.' La sanktulo alparolis min simple, sed profunda konvinko pri la vero resonis en liaj vortoj; mi estis englutita de tuja ondo de spirita beno. Ridetante pri mia subita leviĝo en la antikvan monaĥan ordenon, **36-1** Mi kliniĝis antaŭ la piedoj de la evidente granda kaj anĝela estaĵo en homa formo, kiu tiel honoris min.

"Babaji — ĉar efektive li estis — gestis al mi sidiĝi apud li sub la arbo. Li estis forta kaj juna, kaj aspektis kiel Lahiri Mahasaya; tamen la simileco ne impresis min, kvankam mi ofte aŭdis pri la eksterordinaraj similecoj en la aspekto de la du majstroj. Babaji" posedas potencon per kiu li povas malhelpi ajnan specifan personon aperi en la menso de homo. Evidente la granda guruo deziris, ke mi estu tute natura en lia ĉeesto, ne timigita de scio pri lia identeco.

? Kio fari vi pensi de la *Kumbha Mela*"

"Mi estis tre seniluziigita, sinjoro.' mi aldonis rapide, 'Ĝis la tempo kiam mi renkontis vin. Iel sanktuloj kaj ĉi tiu tumulto ŝajnas ne aparteni kune."

"Infano,' diris la majstro, kvankam ŝajne mi estis preskaŭ duoble pli aĝa ol li, 'pro la kulpoj de la multaj, ne juĝu la tuton. Ĉio sur la tero havas miksitan karakteron, kiel miksaĵo de sablo kaj sukero. Estu kiel la saĝa formiko, kiu kaptas nur la sukeron kaj lasas la sablon netuŝita. Kvankam multaj sadhuoj ĉi tie ankoraŭ vagas en iluzio, tamen la *mela* estas benita de kelkaj homoj de Dia kompreno."

"En vido de mia propra renkontiĝo kun ĉi tio ekzaltita majstro, Mi rapide konsentis kun lia observado.

“Sinjoro,’ mi komentis, ‘mi pensis pri la scienculoj de la Okcidento, multe pli inteligentaj ol la plej multaj homoj kunvenintaj ĉi tie, vivantaj en malproksima Eŭropo kaj Ameriko, konfesantaj malsamajn kredojn, kaj sensciaj pri la veraj valoroj de tiaj *melodioj* kiel la nuna. Ili estas la viroj, kiuj povus multe profiti de renkontiĝoj kun la majstroj de Barato. Sed, kvankam altaj en intelektaj atingoj, multaj okcidentanoj estas edziĝintaj al ordinara materiismo. Aliaj, famaj en scienco kaj filozofio, ne rekonas la esencan unuecon en religio. Iliaj kredoj servas kiel nesupereblaj baroj, kiuj minacas apartigi ilin de ni por ĉiam.

"'Mi vidis, ke vi interesiĝas pri la Okcidento, same kiel pri la Oriento.' La vizaĝo de Babaji radiis de aprobo. 'Mi sentis la pikdolorojn de via koro, sufiĉe larĝa por ĉiuj homoj, ĉu orientaj aŭ okcidentaj. Tial mi alvokis vin ĉi tien.

"'Oriento kaj Okcidento devas establi oran mezan vojon de kombinitaj aktiveco kaj spiriteco,' li daŭrigis. 'Hindio havas multon por lerni de la Okcidento rilate al materia disvolviĝo; reciproke, Hindio povas instrui la universalajn metodojn, per kiuj la Okcidento povos bazigi siajn religiajn kredojn sur la neŝanceleblaj fundamentoj de la joga scienco.

"'Vi, Swamiji, havas rolon por ludi en la venonta harmonia interŝanĝo inter Oriento kaj Okcidento. Post kelkaj jaroj mi sendos al vi disĉiplon, kiun vi povos trejni por joga disvastigo en la Okcidento. La vibradoj tie de multaj spirite serĉantaj animoj venas al mi kiel inundoj. Mi perceptas eblajn sanktulojn en Ameriko kaj Eŭropo, atendante esti vekitaj.'"

Ĉe ĉi tio punkto en lia rakonto, Sri Yukteswar turniĝis lia rigardo plene sur mia.

„Mia filo,“ li diris, ridetante en la lunlumo, „vi estas la disĉiplo, kiun antaŭ jaroj Babaji promesis sendi al mi.“

Mi ĝojis ekscii, ke Babaji direktis miajn paŝojn al Sri Yukteswar, tamen estis malfacile por mi bildigi min en la fora Okcidento, for de mia amata guro kaj la simpla ermiteja paco.

„Babaji tiam parolis pri la *Bhagavad Gita*,“ Sri Yukteswar daŭrigis. „Al mia miro, li indikis per kelkaj laŭdaj vortoj, ke li sciis, ke mi verkis interpretojn pri diversaj ĉapitroj *de la Gita*.

"'Laŭ mia peto, Swamiji, bonvolu entrepreni alian taskon,' diris la granda majstro. 'Ĉu vi ne skribos mallongan libron pri la subesta baza unueco inter la kristanaj kaj hinduaj skribaĵoj? Montru per paralelaj referencoj, ke la inspiritaj filoj de Dio parolis la samajn verojn, nun obskurigitajn de la sektaj diferencoj de homoj.'"

"'Maharaĝo,' **36-2** Mi respondita timeme, kio a komando! Devus Mi esti kapabla al plenumi ĉu ĝi?

"Babaji mallaŭte ridis. 'Mia filo, kial vi dubas?' li diris trankvilige. 'Vere, Kies laboro estas ĉio ĉi, kaj Kiu estas la Faranto de ĉiuj agoj? Ĉion, kion la Sinjoro igis min diri, nepre realiĝos kiel vero.'"

"Mi opiniis min povigita de la benoj de la sanktulo, kaj konsentis verki la libron. Sentante kontraŭvole, ke la adiaŭa horo alvenis, mi leviĝis de mia folikovrita seĝo."

"'Ĉu vi konas Lahiri-on?' **36-3** la majstro demandis. 'Li estas granda animo, ĉu ne? Rakontu al li pri nia renkontiĝo.' Li tiam donis al mi mesaĝon por Lahiri Mahasaya.

Post kiam mi humile riverencis adiaŭe, la sanktulo ridetis bonkore. 'Kiam via libro estos finita, mi vizitos vin,' li promesis. 'Ĝis revido por la nuna momento.'

"Mi forlasis Allahabad la sekvan tagon kaj enveturis al Benareso. Atinginte la hejmon de mia guro, mi rakontis la historion pri la mirinda sanktulo ĉe la *Kumbha Mela*."

"Ho, ĉu vi ne rekonis lin?' La okuloj de Lahiri Mahasaya dancis pro rido. 'Mi vidas, ke vi ne povis, ĉar li malhelpis vin. Li estas mia nekomparebla gurunio, la ĉiela Babaji!'"

"Babaji!' mi ripetis, miregigita. 'La Jog-Kristo Babaji! La nevidebla-videbla savanto Babaji! Ho, se Mi povus simple rememori la pasinteco kaj esti denove en lia ĉeesto, por montri mian sindonemon al lia lotuso piedoj!

"Neniam menso,' Lahiri Mahasaya diris konsole. Li havas promesis al vidi vi denove.

"Gurudeva, la dia majstro petis min doni al vi mesaĝon. 'Diru al Lahiri,' li diris, 'ke la stokita potenco por ĉi tiu vivo nun elĉerpiĝas; ĝi preskaŭ finiĝis.'"

"Ĉe mia eldiro de ĉi tiuj enigmataj vortoj, la figuro de Lahiri Mahasaya tremis kvazaŭ tuŝita de fulmo. Momente ĉio ĉirkaŭ li silentiĝis; lia ridetanta vizaĝo fariĝis nekredeble severa. Kiel ligna statuo, serioza kaj senmova en sia sidloko, lia korpo..." fariĝis senkolora. Mi estis alarmita kaj konfuzita. Neniam en mia vivo mi vidis ĉi tiun ĝojan animon manifesti tian teruran gravecon. La aliaj ĉeestantaj disĉiploj rigardis timeme.

"Tri horoj pasis en kompleta silento. Tiam Lahiri Mahasaya reprenis sian naturan, gajan konduton, kaj parolis ame al ĉiu el la ĉeloj. Ĉiuj suspiris pro trankviliĝo."

"Mi komprenis per la reago de mia majstro, ke la mesaĝo de Babaji estis nedubebla signalo de kion Lahiri Mahasaya komprenis, ke lia korpo baldaŭ estos senloĝata. Lia impona silento pruvis, ke mia gurunio tuj kontrolis lian estaĵon, tranĉis lian lastan ŝnuron de alligiteco al la materia mondo, kaj fuĝis al sia ĉiam vivanta identeco en Spirito. La rimarko de Babaji estis lia maniero diri: "Mi ĉiam estos kun vi."

"Kvankam Babaji kaj Lahiri Mahasaya estis ĉiosciaj, kaj ne bezonis komuniki unu kun la alia per mi aŭ iu ajn alia peranto, la granduloj ofte malestimas ludi rolon en la homa dramo. Foje ili transdonas siajn profetaĵojn per mesaĝistoj laŭ ordinara maniero, por ke la fina plenumo de iliaj vortoj povu enmeti pli grandan dian fidon en larĝan rondon de homoj, kiuj poste ekscias la rakonton."

"Mi baldaŭ forlasis Benareson, kaj eklaboris en Serampore pri la skribaĵoj petitaj de Babaji," Sri Yukteswar daŭrigis. "Apenaŭ mi komencis mian taskon, mi povis verki poemon dediĉitan al la senmorta gurunio. La melodiaj linioj fluis senpene el mia plumo, kvankam neniam antaŭe mi provis sanskritan poezion.

"En la trankvila de nokto Mi okupata mi mem super a komparo de la Biblio kaj la skribaĵoj de *Sanatana Darmo* . **36-4** Citante la vortojn de la benita Sinjoro Jesuo, mi montris, ke liaj instruoj esence unuiĝis kun la revelacioj de la *Vedaj* . Al mia trankviliĝo, mia libro estis finita en... mallonga tempo; mi komprenis, ke ĉi tiu rapida beno ŝuldiĝis al la graco de mia *Param-Guru-Maharaj* . **36-5** La ĉapitroj unue aperis en la ĵurnalo *Sadhusambad* ; poste ili estis private presitaj kiel libro fare de unu el

miaj disĉiploj de Kidderpore.

"La matenon post kiam mi finis miajn literaturajn klopodojn," daŭrigis la Majstro, "mi iris al la Rai..." Mi iris ĉi tien por bani min en la Gango. La gastejo estis dezerta; mi staris senmove dum kelka tempo, ĝuante la sunan pacon. Post trempado en la brilantaj akvoj, mi ekiris hejmen. La sola sono en la silento estis tiu de mia Gango-trempita ŝtofo, kirliĝanta ĉe ĉiu paŝo. Kiam mi preterpasis la lokon de la granda banjanarbo proksime al la riverbordo, forta impulso instigis min rigardi malantaŭen. Tie, sub la ombro de la banjano, kaj ĉirkaŭita de kelkaj disĉiploj, sidis la granda Babaji!

"Saluton, Swamiji!" La bela voĉo de la majstro resonis por certigi min, ke mi ne sonĝis. 'Mi vidas, ke vi sukcese finis vian libron. Kiel mi promesis, mi estas ĉi tie por danki vin.'"

"Kun rapide batanta koro, mi tute subenĵetis min ĉe liaj piedoj. 'Param-guruji,' mi diris petege, 'ĉu vi kaj viaj ĉeloj ne honoros mian proksiman hejmon per via ĉeesto?'"

La supera guroo ridete rifuzis. 'Ne, infano,' li diris, 'ni estas homoj, kiuj ŝatas la ŝirmejon de arboj; ĉi tiu loko estas sufiĉe komforta.'

"Bonvolu atendi iom, Majstro.' mi rigardis lin petege. 'Mi tuj revenos kun kelkaj specialaj dolĉaĵoj.'"

"Kiam mi revenis post kelkaj minutoj kun plado da bongustaĵoj, jen! la nobla banjano jam ne ŝirmis la ĉielan trupon. Mi serĉis ĉirkaŭ la intermonto, sed en mia koro mi sciis, ke la malgranda bando jam forkuris per eteraj flugiloj."

"Mi estis profunde vundita. 'Eĉ se ni revidos nin, mi ne volus paroli kun li,' mi certigis al mi. 'Li estis malafabla forlasi min tiel subite.' Tio estis kolero de amo, kompreneble, kaj nenio pli."

"Kelkajn monatojn poste mi vizitis Lahiri Mahasaya en Benareso. Kiam mi eniris lian malgrandan saloneton, mia guroo ridetis salutante min."

"Bonvenon, Yukteswar,' li diris. 'Ĉu vi ĵus renkontis Babaji-on ĉe la sojlo de mia ĉambro?' "Nu, ne,' mi respondis surprizite.

"Venu ĉi tien.' Lahiri Mahasaya milde tuŝis min sur la frunto; tuj mi ekvidis, apud la pordo, la formon de Babaji, florantan kiel perfekta lotuso.

"Mi memoris mian malnovan doloron, kaj ne kliniĝis. Lahiri Mahasaya rigardis min mirigite. "La dia guroo rigardis min per nesondeblaj okuloj. 'Vi estas ĉagrenita

kontraŭ mi."

"Sinjoro, kial mi ne devus esti?' mi respondis. 'El la aero vi venis kun via magia grupo, kaj en la maldikan aeron vi malaperis.'"

"Mi diris al vi, ke mi vidos vin, sed ne diris kiom longe mi restos.' Babaji mallaŭte ridis. 'Vi estis plena de ekscito. Mi certigas vin, ke mi estis preskaŭ estingita en la etero per la ekblovo de via maltrankvilo.'"

"Mi tuj kontentiĝis pro tiu ĉi malflatiga klarigo. Mi surgenuiĝis ĉe liaj piedoj; la supera gurunio afable frapetis min sur la ŝultro."

"Infano, vi devas mediti pli," li diris. "Via rigardo ankoraŭ ne estas senmakula - vi ne povis vidi min kaŝiĝantan malantaŭ la sunlumo." Kun ĉi tiuj vortoj en la voĉo de ĉiela fluto, Babaji malaperis en la kaŝitan radiancon.

"Tio estis unu el miaj lastaj vizitoj al Benareso por vidi mian gurunon," finis Sri Yukteswar. "Eĉ kiel Babaji antaŭdiris ĉe la *Kumbha Mela*, la enkarniĝo de Lahiri Mahasaya, dommastro, alproksimiĝis al sia fino. Dum la somero de 1895, lia fortika korpo evoluigis malgrandan absceson sur la dorso. Li protestis kontraŭ pikado; li ellaboris en sia propra karno la malbonan karmon de kelkaj el siaj disĉiploj. Fine kelkaj ĉeloj fariĝis tre insistaj; la majstro respondis enigme:

"La korpo havas al trovi a kaŭzo al iru; Mi volo esti agrabla al kio ajn vi voli al faru.

"Mallongan tempon poste la nekomparebla gurunio forlasis sian korpon en Benareso. Mi jam ne bezonas serĉi lin en lia malgranda salono; mi trovas ĉiun tagon de mia vivo benita de lia ĉieesta gvido."

Jarojn poste, el la lipoj de Swami Keshabananda, **36-6** kiel progresinta disĉiplo, mi aŭdis multajn mirindajn detalojn pri la forpaso de Lahiri Mahasaya.

"Kelkajn tagojn antaŭ ol mia gurunio cedis sian korpon," Keshabananda diris al mi, "li materialigis antaŭ mi dum mi sidis en mia ermitejo ĉe Hardwar.

"Venu ĉe iam al Benareso. Kun ĉi tiuj vortoj Lahiri Mahasaya malaperis.

"Mi tuj enveturis al Benareso. Ĉe la hejmo de mia gurunio mi trovis multajn disĉiplojn kunvenintajn. Dum horoj tiun tagon **36-7** la majstro klarigis la *Gita-on*; poste li alparolis nin simple.

"Mi estas irante hejmen.

"Plorĝemoj de angoro rompita eksteren kiel unu nerezistebla torento.

"Konsoliĝu; mi releviĝos." Post tiu eldiro Lahiri Mahasaya trifoje turnis sian korpon en cirklo, frontis la nordon en sia lotusa pozo, kaj glorie eniris la finan *mahasamadhi*. **36-8**

"La bela korpo de Lahiri Mahasaya, tiel kara al la fervoruloj, estis kremaciita kun solena dommastraj ritoj ĉe Manikarnika Ghat apud la sankta Gango," Keshabananda daŭrigis. "La sekvan tagon, je la deka horo matene, dum mi ankoraŭ estis en

Benareso, mia ĉambro estis plena de granda lumo. Jen! antaŭ mi staris la karna kaj sanga formo de Lahiri Mahasaya! Ĝi aspektis ekzakte kiel lia malnova korpo, escepte ke ĝi ŝajnis pli juna kaj pli radiantanta. Mia dia gurunio parolis al mi.

"Keshabananda,' li diris, 'ĝi estas mi. El la disrompitaj atomoj de mia kremaciita korpo, mi revivigis restrukturitan formon. Mia dommastrista laboro en la mondo estas finita; sed mi ne tute forlasas la teron. De nun mi pasigos iom da tempo kun Babaji en Himalajo, kaj kun Babaji en la kosmo.'"

"Kun kelkaj vortoj de beno al mi, la transcenda majstro malaperis. Mirinda inspiro plenigis mian koron; mi estis levita en Spirito same kiel la disĉiploj de Kristo kaj Kabir **36-9**" kiam ili rigardis siajn vivantajn gurojn post la fizika morto.

"Kiam mi revenis al mia izolita ermitejo Hardwar," Keshabananda daŭrigis, "mi portis kun mi la sanktajn cindron de mia guro. Mi scias, ke li eskapis el la spactempa kaĝo; la birdo de ĉieesteco estas liberigita. Tamen konsolis mian koron sanktigi liajn sanktajn restaĵojn."

Alia disĉiplo, kiu estis benita per la vido de sia resurektita guro, estis la sanktula Panchanon Bhattacharya, fondinto de la Calcutta Arya Mission Institution. **36-10**

Mi vizitis Panchanon ĉe lia hejmo en Kalkato, kaj aŭskultis kun ĝojo la rakonton pri liaj multaj jaroj kun la majstro. Fine, li rakontis al mi pri la plej mirinda okazaĵo en sia vivo.

"Ĉi tie en Kalkato," diris Panĉanon, "je la deka horo matene post lia kremacio, Lahiri Mahasaya aperis antaŭ mi en vivanta gloro."

Swami Pranabananda, la "sanktulo kun du korpoj", ankaŭ konfidis al mi la detalojn de sia propra ĉiela sperto.

"Kelkajn tagojn antaŭ ol Lahiri Mahasaya forlasis sian korpon," Pranabananda diris al mi kiam li vizitis mian Ranĉian lernejon, "mi ricevis leteron de li, petante min veni tuj al Benareso. Mi tamen malfruiĝis kaj ne povis foriri tuj. Dum mi estis meze de miaj vojaĝpreparadoj, ĉirkaŭ la deka horo matene, mi subite estis superfortita de ĝojo vidante la brilan figuron de mia guro.

"Kial rapidu al Benareso? Lahiri Mahasaya diris, ridetanta. 'Vi devas trovi mi tie ne pli longe.

"Kiam la signifo de liaj vortoj ekkomprenis min, mi plorĝemis kun rompita koro, kredante, ke mi vidas lin nur en vizio.

"La majstro alproksimiĝis al mi konsole. 'Jen, tuŝu mian karnon,' li diris. 'Mi vivas, kiel ĉiam. Ne lamentu; ĉu mi ne estas kun vi por ĉiam?'"

El la lipoj de ĉi tiuj tri grandaj disĉiploj, rakonto de mirinda vero eliris: Je la deka horo matene, la tagon post kiam la korpo de Lahiri Mahasaya estis transdonita al la flamoj, la resurektita majstro, en reala sed transfigurita korpo, aperis antaŭ tri

disĉiploj, ĉiu en malsama urbo.

"Do kiam ĉi tio koruptebla devas havi meti sur senkorupteco, kaj ĉi tio mortonto devas havi meti sur

senmorteco, tiam plenumiĝos la diro, kiu estas skribita: La morto estas englutita en venko. Ho morto, kie estas via pikilo? Ho Ŝeol, kie estas via venko?" **36-11**

.....

36-1 : Sri Yukteswar estis poste formale iniciatita en la Sūami Ordo de la *Mahant* (monaĥejo kapo) de Budho Gaya. 36-

2: "Granda Reĝo" - titolo de respekto.

36-3 : A guruo kutime rilatas al lia propra disĉiplo simple de lia nomo, preterlasante ajna titolo. Tiel, Babaji diris "Lahiri," ne "Lahiri Mahasaya."

36-4 : Laŭvorte, "eterna religio," la nomo donita al la korpo de Veda instruoj. *Sanatan Darmo* havas venu al esti nomita *Hinduismo* ekde la tempo de la Grekoj Monda Organizaĵo pri Sano nomumita la homoj sur la bankoj de la rivero Induso kiel *Endome* , aŭ *Hinduoj* . La vorto *hinduo* , ĝuste parolante, rilatas nur al sekvantoj de *Sanatan Dharma* aŭ Hinduismo. La termino *hinda* aplikiĝas egale al hinduoj kaj islamanoj kaj aliaj *loĝantoj* de la grundo de Barato (kaj ankaŭ pro la konfuzo geografia eraro de Kolumbo, al la amerikaj mongoloidaj aborigenoj).

La antikva nomo por Barato estas *Aryavarta* , laŭvorte "loĝejo de la Arjanoj". La sanskrita radiko de *arya* estas "inda, sankta, nobla". La pli posta etnologia misuzo de *arjo* por signifi ne spiritaĵojn, sed fizikajn karakterizaĵojn, kondukis la grandan orientaliston, Maks Muller, al diri strange: "Al mi unu etnologo Monda Organizaĵo pri Sano parolas de unu Arja raso, Arja sango, Arja okuloj kaj haroj, estas tiel granda pekulo kiel lingvisto, kiu parolas pri dolikocefala vortaro aŭ
".brakicefala gramatiko

36-5 : *param-guruo* estas laŭvorte "guruo supera" aŭ "guruo pretere," signifanta a linio aŭ sinsekvo de instruistoj. Babaĝi, la *.guruo* de Lahiri Mahasaya, estis la *param-guruo* de Sri Juktesvaro

36-6 : Mia vizito al Keshabananda's aŝramo estas priskribita sur pp. 405-408 .

36-7 : Septembro 26, 1895 estas la dato sur kiu Lahiri Mahasaya maldekstre lia korpo. En a malmultaj pli tagoj li volus atingis sian sesdek-okan naskiĝtagon.

36-8 Fronte al la nordo, kaj trifoje turnante la korpon, estas partoj de veda rito uzata de majstroj, kiuj scias anticipe kiam la fina horo estas pri al striko por la fizika korpo. La lasta meditado, dum kiu la majstro kunfandas sin en la Kosma AUM, estas nomata la *maha* , aŭ granda, *samadhi* .

36-9 Kabir estis granda sanktulo de la dekseka jarcento, kies granda sekvantaro inkluzivis kaj hinduojn kaj islamanojn. Tiutempe de lia morto, la disĉiploj kverelis super la maniero de kondukado la funebro ceremonioj. La ekscitita majstra rozo de lia fina dormo, kaj donis lia instrukcioj. "Duono de mia restaĵoj devas esti entombigita de la islamano ritoj;" li diris, "la alia duono estu kremaciita per hinduisma sakramento." Li tiam malaperis. Kiam la disĉiploj malfermis la ĉerkon, kiu enhavis lian korpon, nenio troviĝis krom brila aro da orkoloraj ĉampakaj floroj. Duono de ĉi tiuj estis obeeme entombigitaj de la islamanoj, kiuj adoras lian sanktejon ĝis hodiaŭ.

En lia juneco Kabir estis alproksimiĝis de du disĉiploj Monda Organizaĵo pri Sano dezirata minuto intelektulo gvidado
:laŭlonge la mistikulo pado. La majstro respondis simple

Pado antaŭsupozas distanco; Se Li esti proksime, ne pado plej bezonata vi ĉe ĉiuj. Vere ĝi faras mi rideto Al aŭdi de a "
"!fiŝo en akvosoiĝa

36-10 : Panĉanon establita, en a deksep-akrea ĝardeno ĉe Deogarh en Biharo, a templo enhavanta a ŝtono statuo de Lahiri Mahasaya. Alia statuo de la bonega majstro havas estinta aro de disĉiploj en la malgranda salono de lia Benareso hejmo.

36-11 : Mi *Korintanoj* 15:54-55 .

ĈAPITRO: 37

Mi Iru Al Ameriko

“Ameriko! Certe ĉi tiuj homoj estas usonanoj!” Tio estis mia penso dum panorama vido de okcidentaj vizaĝoj pasis antaŭ mia interna rigardo.

Mergita en meditado, mi sidis malantaŭ kelkaj polvokovritaj skatoloj en la provizejo de la Ranĉia lernejo. Apartan lokon estis malfacile trovi dum tiuj okupataj jaroj kun la junuloj!

La vizio daŭris; vasta homamaso, **37-1** rigardante min atente, balais aktorkiel trans la scenejon de konscio.

La pordo de la provizejo malfermiĝis; kiel kutime, unu el la junaj knaboj

malkovris mian kaŝejon. “Venu ĉi tien, Bimal,” mi kriis gaje. “Mi havas novaĵon

por vi: la Sinjoro vokas min al Ameriko!” “Al Ameriko?” La knabo ripetis miajn

vortojn per tono kiu implicas, ke mi diris “al la luno.”

“Jes! Mi iras malkovri Amerikon, kiel Kolumbo. Li pensis, ke li trovis Hindion; certe ekzistas karma ligo inter tiuj du landoj!”

Bimal forkuris; baldaŭ la tuta lernejo estis informita per la dukrura gazeto. **37-2** Mi alvokis la konfuzitan fakultaton kaj konfidis la lernejon al ĝi.

„Mi scias, ke vi ĉiam tenos la jogajn idealojn de Lahiri Mahasaya pri edukado,” mi diris. „Mi skribos al vi ofte; se Dio volas, iam mi revenos.”

Larmoj staris en miaj okuloj dum mi ĵetis lastan rigardon al la knabetoj kaj la sunaj akreoj de Ranĉio. Definitiva epoko en mia vivo nun finiĝis, mi sciis; de nun mi loĝos en malproksimaj landoj. Mi enveturis al Kalkato kelkajn horojn post mia vizio. La sekvan tagon mi ricevis inviton servi kiel delegito el Barato al Internacia Kongreso de Religiaj Liberaluloj en Ameriko. Ĝi devis kunveni tiun jaron en Bostono, sub la aŭspicioj de la Usona Unitarisma Asocio.

Mia kapo en a kirliĝo, Mi serĉita eksteren Sri Yukteswar en Serampore.

“Guruo, mi ĵus estis invitita paroli ĉe religia kongreso en Usono. Ĉu mi iru?”

"Ĉiuj pordoj estas malfermitaj por vi," Majstro respondis simple. "Estas nun aŭ neniam."

"Sed, sinjoro," Mi diris en konsterniĝo, "kio fari Mi scii pri publika parolante? Malofte havi Mi donita a prelego,

kaj neniam en la angla."

"Angla aŭ ne la angla, via vortoj sur jogo devas esti aŭdita en la Okcidento."

Mi ridis. "Nu, kara gurunio, mi apenaŭ kredas, ke la usonanoj lernos la bengalan!

Bonvolu beni min per puŝo super la obstaklojn de la angla lingvo." **37-3**

Kiam mi sciigis Patron pri miaj planoj, li estis tute surprizita. Al li Ameriko ŝajnis nekredeble malproksima; li timis, ke li eble neniam revidos min.

„Kiel vi povas iri?“ li demandis severe. „Kiu financoj vin?“ Ĉar li ame portis la elspezojn de mia edukado kaj tuta vivo, li sendube esperis, ke lia demando embarasan haltigon de mia projekto.

„La Sinjoro certe financoj min.“ Dum mi faris ĉi tiun respondon, mi pensis pri la simila, kiun mi donis antaŭ longe al mia frato Ananta en Agra. Sen tro da ruzo, mi aldonis: „Patro, eble Dio enmetos en vian menson helpi min.“

"Ne, neniam!" Li ekrigardis ĉe mi kompatinde.

Mi do estis miregigita, kiam Patro donis al mi, la sekvan tagon, ĉekon pagitan por granda sumo.

„Mi donas al vi ĉi tiun monon,“ li diris, „ne en mia rolo kiel patro, sed kiel fidela disĉiplo de Lahiri Mahasaya. Iru tiam al tio malproksime Okcidenta tero; disvastigi tie la senkreda instruoj de *Krija Jogo* .“

Mi estis profunde kortuŝita de la sindonema spirito, en kiu Patro sukcesis rapide flankenmeti siajn personajn dezirojn. La ĝusta kompreno venis al li dum la antaŭa nokto, ke neniu ordinara deziro pri eksterlandaj vojaĝoj instigis mian vojaĝon.

„Eble ni ne revidos nin en ĉi tiu vivo.“ Patro, kiu tiam estis sesdek sepjara, parolis malĝoje.

Unu intuicia kondamno instigita mi al respondo, "Certe la Sinjoro volo alporti nin kune iam pli."

Dum mi faris miajn preparojn por forlasi la Majstron kaj mian naskiĝlandon al la nekonataj bordoj de Ameriko, mi spertis ne malgrandan maltrankvilon. Mi aŭdis multajn rakontojn pri la materialisma okcidenta atmosfero, tre malsama ol la spirita fono de Barato, trapenetrita de la jarcenta aŭro de sanktuloj. "Orienta instruisto, kiu kuraĝos la okcidentajn aerajn," mi pensis, "devas esti rezistema al la provoj de iu ajn himalaja malvarmo!"

Unu fruan matenon mi komencis preĝi, kun nefleksebla decido daŭrigi, eĉ morti

preĝante, ĝis mi aŭdis la voĉon de Dio. Mi deziris Lian benon kaj certigon, ke mi ne perdiĝus en la nebuloj de moderna utilismo. Mia koro estis decidita iri al Ameriko, sed eĉ pli forte ĝi estis decidita aŭdi la konsolon de dia permeso.

Mi preĝis kaj preĝis, subpremante miajn plorojn. Neniu respondo venis. Mia silenta peto kreskis en turmenta kresĉendo ĝis, tagmeze, mi atingis zeniton; mia cerbo jam ne povis elteni la premon de miaj angoroj. Se mi plorus denove kun pliigita profundo de mia interna pasio, mi sentis kvazaŭ mia cerbo fendiĝus. En tiu momento oni frapis ekster la antaŭĉambro apud la ĉambro de Gurpar Road, en kiu mi sidis. Malfermante la pordon, mi vidis junan viron en la malabunda vesto de rezigninto. Li eniris, fermis la pordon post si kaj, rifuzante mian peton sidiĝi, montris per gesto, ke li volas paroli kun mi starante.

“Li devas esti Babaji!” mi pensis, konfuzita, ĉar la viro antaŭ mi havis la trajtojn de pli juna Lahiri Mahasaya.

Li respondis mian penson. "Jes, mi estas Babaji." Li parolis melodie en la hinda lingvo. "Nia Ĉiela Patro aŭdis vian preĝon. Li ordonas al mi diri al vi: Sekvu la ordonojn de via guroo kaj iru al Ameriko. Ne timu; vi estos protektita."

Post vigla paŭzo, Babaji denove alparolis min. "Vi estas tiu, kiun mi elektis por disvastigi la mesaĝon de *Krija Jogo* en la Okcidento. Antaŭ longe mi renkontis vian guruon Yukteswar ĉe *Kumbha Mela* ; mi diris al li tiam, ke mi sendos vin al li por trejnado."

Mi estis senvorta, sufokita de devota respekto pro lia ĉeesto, kaj profunde kortuŝita aŭdinte de siaj propraj lipoj, ke li gvidis min al Sri Yukteswar. Mi kuŝis sternita antaŭ la senmorta guroo. Li kompleze levis min de la planko. Rakontante al mi multajn aferojn pri mia vivo, li poste donis al mi iujn personajn instrukciojn kaj eldiris kelkajn sekretajn profetaĵojn.

„*Krija Jogo* , la scienca tekniko de Dio-realigo,“ li fine diris solene, „finfine disvastiĝos en ĉiuj landoj, kaj helpas harmoniigi la naciojn per la persona, transcenda percepto de la homaro pri la Senfina Patro.“

Kun rigardo de majesta potenco, la majstro elektrigis min per ekbrilo de sia kosma konscio. Post mallonga tempo li ekiris al la pordo.

„Ne provu sekvi min,“ li diris. „Vi ne povos fari tion.“

„Bonvolu, Babaji, ne foriru!“ mi kriis plurfoje. „Prenu min kun

vi!“ Rigardante malantaŭen, li respondis: „Ne nun. Iam alian

fojon.“

Superfortita de emocio, mi ignoris lian averton. Dum mi provis persekuti lin, mi malkovris, ke miaj piedoj estis firme fiksitaj al la planko. De la pordo, Babaji donis al mi lastan ameman ekrigardon. Li levis sian manon kiel benon kaj foriris, miaj

okuloj fiksitaj sur li sopirante.

Post kelkaj minutoj miaj piedoj liberiĝis. Mi sidiĝis kaj profunde meditis, senĉese dankante Dion ne nur pro respondo al mia preĝo, sed ankaŭ pro beno al mi per renkontiĝo kun Babaji. Mia tuta korpo ŝajnis sanktigita per la tuŝo de la antikva, ĉiam juna majstro. Longe estis mia brulanta deziro rigardi lin.

Ĝis nun, mi neniam rakontis al iu ajn ĉi tiun historion pri mia renkontiĝo kun Babaji. Konsiderante ĝin kiel la plej sankta el miaj homaj spertoj, mi kaŝis ĝin en mia koro. Sed la penso venis al mi, ke legantoj de ĉi tiu aŭtobiografio eble pli emas kredi je la realeco de la izolita Babaji kaj liaj mondaj interesoj, se mi rakontos, ke mi vidis lin per miaj propraj okuloj. Mi helpis artiston desegni veran bildon de la granda Jogisto-Kristo de moderna Barato; ĝi aperas en ĉi tiu libro.

La vespero de mia foriro por la Unuiĝinta ŝtatoj trovita mi en Sri Yukteswar-a sankta ĉeesto.

"Forgesu, ke vi naskiĝis hinduo, kaj ne estu usonano. Prenu la plej bonan el ambaŭ," diris la Majstro laŭ sia trankvila maniero de saĝo. "Estu via vera memo, infano de Dio. Serĉu kaj integriĝu en vian estaĵon la plej bonajn kvalitojn de ĉiuj viaj fratoj, disigitaj tra la tero en diversaj rasoj."

Tiam li benis min: "Ĉiuj, kiuj venas al vi kun fido, serĉante Dion, estos helpataj. Dum vi rigardas ilin, la spirita fluo eliranta el viaj okuloj eniros en iliajn cerbojn kaj ŝanĝos iliajn materiajn kutimojn, igante ilin pli Diokonsciaj."

Li daŭrigis, "Via sorto por allogi sincerajn animojn estas tre bona. Ĉie, kien vi iras, eĉ en sovaĝejo, vi trovos amikojn."

Ambaŭ liaj benoj estas amplekse montritaj. Mi venis sola al Ameriko, en sovaĝejon sen eĉ unu amiko, sed tie mi trovis milojn pretajn ricevi la temp-provitajn anim-instruojn.

Mi forlasis Hindion en aŭgusto 1920, sur *la Urbo Sparto*, la unua pasaĝera ŝipo velanta al Ameriko post la fino de la Unua Mondmilito. Mi povis mendi vojaĝon nur post la forigo, laŭ manieroj sufiĉe miraklaj, de multaj "burokrataj" malfacilaĵoj rilataj al la donado de mia pasporto.

Dum la du-monata vojaĝo, kunpasaĝero eksciis, ke mi estas la hinda delegito al la Bostona kongreso.

„Sūami Yogananda," li diris, per la unua el multaj kuriozaj prononcoj, per kiuj mi poste aŭdos mian nomon parolitan de la usonanoj, „bonvolu favori la pasaĝerojn per prelego venontan." Ĵaŭde vespere. Mi opinias, ke ni ĉiuj profitus de prelego pri "La Batalo de la Vivo kaj Kiel Batali Ĝin."

Ho ve! Mi devis batali la batalon de mia propra vivo, mi malkovris merkrede. Malespere provante organizi miajn ideojn en prelegon en la angla, mi fine forlasis ĉiujn preparojn; miajn pensojn, kiel sovaĝa ĉevalido rigardanta selon, rifuzis ĉian kunlaboron kun la leĝoj de angla gramatiko. Plena fidante je la pasintaj certigoj de la Majstro, tamen, mi aperis antaŭ mia ĵaŭda aŭdantaro en la salono de la vaporŝipo. Neniu elokventeco leviĝis al miaj lipoj; senvorte mi staris antaŭ la

ĉeestantaro. Post eltenivo-konkurso daŭranta dek minutojn, la aŭdantaro komprenis mian malfacilan situacion kaj komencis ridi.

Mi staras sur la podio antaŭ unu el miaj klasoj en Usono. Ĉi tiu klaso de mil jogostudentoj okazis en Vaŝingtono, D.C.

La situacio ne estis amuza por mi tiumomente; indigne mi sendis silentan preĝon al la Majstro. "Vi *povas* ! Parolu!" Lia voĉo tuj sonis en mia konscio.

Miaj pensoj tuj falis en amikan rilaton kun la angla lingvo. Kvardek kvin minutojn poste la aŭdantaro ankoraŭ atentiis. La prelego gajnis al mi plurajn invitojn por poste prelegi antaŭ diversaj grupoj en Usono.

Mi neniam plu povis memori vorton, kiun mi parolis. Per diskreta demando mi eksciis de kelkaj pasaĝeroj: "Vi donis inspiran prelegon en kortuŝa kaj ĝusta angla." Ĉe tiu ĉi rava novaĵo mi humile dankis mian guruon pro lia ĝustatempa helpo, denove komprenante, ke li ĉiam estis kun mi, nuligante ĉiujn barojn de tempo kaj spaco.

Iafoje, dum la resto de la oceana vojaĝo, mi spertis kelkajn maltrankvilajn pikojn pri la venonta suferado de anglalingvaj prelegoj ĉe la Bostona kongreso.

"Sinjoro," mi preĝis, "bonvolu lasi mian inspiron esti Vi mem, kaj ne denove la ridbomboj de la aŭdantaro!"

La ŝipo City Of Sparta albordiĝis apud Bostono fine de septembro. La sesan de oktobro mi parolis la kongreso per mia unua parolado en Ameriko. Ĝi estis bone akceptita; mi suspiris pro trankviliĝo. La grandanima sekretario de la Usona Unitarisma Asocio skribis la jenan komenton en publikigita raporto 37-4 de la kongresaj procedoj:

"Sŭami Yogananda, delegito de la Brahmaĉarja Aŝramo de Ranĉio, Barato, alportis la salutojn de sia Asocio al la Kongreso. En flua angla lingvo kaj deviga parolado li faris

paroladon de filozofia karaktero pri 'La Scienco de Religio', kiu estis presita en broŝura formo por pli vasta distribuo. Religio, li asertis, estas universala kaj ĝi estas unu. Ni"

ne povas universaligi apartajn kutimojn kaj konvinkojn, sed la komuna elemento en religio povas esti universaligita, kaj ni povas peti ĉiujn egale sekvi kaj obei ĝin."

Pro la malavara ĉeko de Patro, mi povis resti en Ameriko post la fino de la kongreso. Kvar feliĉaj jaroj estis pasigitaj en humilaj cirkonstancoj en Bostono. Mi donis publikajn prelegojn, instruis klasojn, kaj verkis poemaron, *Kantoj de la Animo*, kun antaŭparolo de D-ro Frederick B. Robinson, prezidanto de la Kolegio de la Urbo Novjorko. **37-5**

Komencante transkontinentalan vojaĝon en la somero de 1924, mi parolis antaŭ miloj da homoj en la ĉefaj urboj, finante mian okcidentan vojaĝon per ferio en la bela nordo de Alasko.

Kun helpo de bonkoraj studentoj, antaŭ la fino de 1925 mi establis usonan ĉefsidejon sur la Monto Washington Bienoj en Los-Anĝeleso. La konstruaĵo estas tiu, kiun mi vidis jarojn antaŭe en mia vizio en Kaŝmiro. Mi rapidis sendi al Sri Yukteswar bildojn de ĉi tiuj malproksimaj usonaj agadoj. Li respondis per poŝtkarto en la bengala, kiun mi ĉi tie tradukas:

11-a Aŭgusto, 1926

Infano de mia koro, Ho Joganando!

Vidante la fotojn de via lernejo kaj lernantoj, kian ĝojon mi havas en mia vivo, mi ne povas esprimi per... vortoj. Mi fandiĝas pro ĝojo vidante viajn jogajn studentojn el diversaj urboj. Rigardante viajn metodojn en ĉantaj asertoj, resanigaj vibroj kaj diaj resanigaj preĝoj, mi ne povas sin deteni de danki vin el mia koro. Vidante la pordegon, la kurbiĝeman montetan vojon supren, kaj la belan pejzaĝon etendiĝinta sub la Bienoj de Monto Vaŝingtono, mi sopiras vidi ĉion per miaj propraj okuloj.

Ĉio ĉi tie iras bone. Per la graco de Dio, mi deziras al vi ĉiam esti feliĉa.

SRI YUKTESWAR GIRI

Jaroj pasis. Mi prelegis en ĉiu parto de mia nova lando, kaj alparolis centojn da kluboj, altlernejoj, preĝejoj kaj grupoj de ĉiu konfesio. Dekoj da miloj da usonanoj ricevis jogan iniciiĝon. Al ili ĉiuj mi dediĉis novan libron de preĝpensoj en 1929 - *Flustroj De Eterneco*, kun antaŭparolo de Amelita Galli-Curci. **37-6** Mi donas ĉi tie, el la libro, poemon titolitan "Dio! Dio! Dio!", verkita unu nokton dum mi staris sur prelegplatformo:

De la profundoj de dormo,

Dum mi supreniras la spiralan ŝtuparon de
vekiĝo, mi flustras:

Dio! Dio! Dio!

Vi estas la manĝaĵo, kaj kiam mi rompas
mian faston De nokta apartigo de Vi,
Mi gusto Vin, kaj mense diru:

Dio! Dio! Dio!
Kien ajn mi iras, la lumo de mia menso Ĉiam
turniĝas al Vi;
Kaj en la batalo bruo de aktiveco
Mia silenta militkrio estas ĉiam: Dio!
Dio! Dio! Kiam bruaj ŝtormoj de provoj
kriegas, Kaj kiam zorgoj ululas al mi,
Mi droni ilia bruo, laŭte ĉantado:
Dio! Dio! Dio!
Kiam mia menso teksas
sonĝojn kun fadenoj de
memoroj,
Tiam sur tio magio ŝtofo Mi trovi reliefigita:
Dio! Dio! Dio!
Ĉiu nokto, en tempo de plej profunda dormo,
Mia paco sonĝas kaj vokas, Ĝojo! Ĝojo!
Ĝojo! Kaj mia ĝojo venas kantante ĉiam pli:
Dio! Dio! Dio!
En vekiĝo, manĝado, laborado, sonĝado, dormado,
Servado, meditado, ĉantado, die amante, Mia
animo konstante zumas, neaŭdita de iu ajn:
Dio! Dio! Dio!

Iafoje — kutime je la unua de la monato, kiam alvenis la fakturoj por la bontenado de la Monto Vaŝingtono kaj aliaj centroj de Memrealigo-Kuneco! — mi sopire pensis pri la simpla paco de Barato. Sed ĉiutage mi vidis plilarĝiĝantan komprenon inter Okcidento kaj Oriento; mia animo ĝojis.

Mi trovis la grandan koron de Usono esprimita en la mirindaj linioj de Emma Lazarus, ĉizitaj ĉe la bazo de la Statuo de Libereco, la "Patrino de Ekziloj":

De ŝi signostango- mano
Brilas tutmonde bonvenige; ŝiaj mildaj okuloj
regas La aerpontan havenon, kiun ĝemelaj urboj
enkadrigas.
"Konservu, antikvaj landoj, vian famajn pompojn!"
ŝi krias Per silentaj lipoj. "Donu al mi viajn
lacajn, viajn malriĉulojn, Viajn kunpremiĝintajn
masojn sopirantajn spiri libere,
La mizera rubo de via svarmanta bordo. Sendu
ĉi tiujn, la senhejmajn, tempesto-ĵetitajn al

mi, mi levas mian lampon apud la ora pordo.

37-1 : Multaj de tiuj vizaĝoj Mi havi ekde vidita en la Okcidente, kaj tuj rekonita..

37-2 : Sūami Premananda, nun la gvidanto de la Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj en Vaŝingtono, Vaŝingtono, estis unu de la lernantoj ĉe la Ranĉia lernejo kiam mi foriris de tie al Ameriko. (Li tiam estis Brahmachari Jotin.)

37-3 : Sri Yukteswar kaj Mi ordinare konversaciis en Bengala.

37-4 : *Nova Pilgrimadoj De La Spirito* (Bostono: Signostango Gazetaro, 1921).

37-5 : D-ro kaj Sinjorino Robinson vizitis Hindio en 1939, kaj estis honorita gastoj ĉe la Ranĉio lernejo.

37-6 : Sinjorino Galli-Curci kaj ŝi edzo, Homero Samuels, la pianisto, havi estinta Krija Jogo studentoj por dudek jaroj. La inspiranta rakonto de la fama prima sinjorino jaroj de muziko havas estinta lastatempe publikigita (*Galli-Curci-a Vivo De Kanto* , de CE LeMassena, Paebur Co., Novjorko, 1945).

ĈAPITRO: 38

Lutero Burbank -- A Sanktulo Meze de La Rozoj

"La sekreto de plibonigita plantbredado, krom scienca scio, estas amo." Luther Burbank eldiris ĉi tiun saĝon dum mi promenis apud li en lia ĝardeno en Santa Rosa. Ni haltis apud bedo de manĝeblaj kaktoj.

"Dum mi faris eksperimentojn por fari 'senpinajn' kaktojn," li daŭrigis, "mi ofte parolis kun la plantojn por krei vibradon de amo. 'Vi havas nenion por timi,' mi dirus al ili. 'Vi ne devas bezonas viajn defendajn dornojn. Mi protektos vin.' Iom post iom la utila planto de la dezerto aperis en sendorna variaĵo."

Mi estis ĉarmita de ĉi tiu miraklo. "Mi petas, kara Luther, donu al mi kelkajn kaktfoliojn por planti en mian ĝardenon ĉe Monto Washington."

A laboristo staranta proksima komencita al strio malŝaltita kelkaj folioj; Burbank malhelpita lin.

„Mi mem plukos ilin por la sūami.“ Li donis al mi tri foliojn, kiujn poste mi plantis, ĝojante, kiam ili kreskis ĝis grandega grandeco.

La granda ĝardenisto diris al mi, ke lia unua rimarkinda triumfo estis la granda terpomo, nun konata laŭ lia nomo. Kun la nelacebleco de genio, li daŭrigis prezenti

al la mondo centojn da

krucitaj plibonigoj de la naturo - liaj novaj Burbank-variaĵoj de tomato, maizo, skvaŝo, ĉerizoj, prunoj, nektarinoj, beroj, papavoj, lilioj, rozoj.

Mi enfokusigis mian fotilon dum Lutero kondukis min antaŭ la faman juglandarbon, per kiu li pruvis, ke natura evoluo povas esti teleskope akcelita.

"En nur dek ses jaroj," li diris, "ĉi tiu juglandarbo atingis staton de abunda nuksoproduktado, al kiu senhelpa naturo alportus la arbon duoble pli da tempo."

Lutero Burbank, amata amiko, pozoj kun mi en lia Patro Kristnasko Rosa ĝardeno.

Burbank-a malgranda adoptita filino venis ludanta kun ŝi hundo en la ĝardeno.

„Ŝi estas mia homa planto.“ Luther mansvingis al ŝi ame. „Mi vidas la homaron nun kiel unu vastan planton, bezonantan por siaj plej altaj plenumiĝoj nur amon, la naturajn benojn de la granda naturo, kaj inteligentan kruciĝon kaj selektadon. Dum mia propra vivo mi observis tian mirindan progreson en la evolucio de plantoj, ke mi optimisme antaŭĝojas pri sana, feliĉa mondo tuj kiam ĝiaj infanoj estos instruitaj pri la principoj de simpla kaj racia vivo. Ni devas reveni al la naturo kaj al la Dio de la naturo.“

"Luther, vi ĝojus pri mia Ranĉia lernejo, kun ĝiaj subĉielaj klasoj, kaj etoso de ĝojo kaj simpleco."

Miaj vortoj tuŝis la plej proksiman koran kortuŝon al la korinfana edukado de Burbank. Li ŝarĝis min per demandoj, intereso brilante el liaj profundaj, serenaj okuloj.

„Svamiji,“ li fine diris, „lernejoj kiel la via estas la sola espero por estonta jarmilo. Mi ribelas kontraŭ la edukaj sistemoj de nia tempo, apartigitaj de la naturo kaj sufokantaj ĉion.“

individueco. Mi estas kun vi koro kaj animo en via praktika idealoj de edukado."

Dum mi adiaŭis la mildan saĝulon, li aŭtografis malgrandan volumon kaj donacis ĝin al mi. **38- 1** "Ĉi tie estas mia libro sur *La Trejnado De La Homo Planto* ," **38-2** li diris. "Nova tipoj de trejnado estas bezonata - sentimaj eksperimentoj. Ifoje la plej aŭdacaj provoj sukcesis eltiri la plej bonaj en fruktoj kaj floroj. Edukaj novigoj por infanoj same devus fariĝi pli multnombraj, pli kuraĝaj."

Mi legis lian libreton tiun nokton kun intensa intereso. Kun okulo antaŭvidante gloran estontecon por la raso, li skribis: "La plej obstina vivanta estaĵo en ĉi tiu mondo, la plej malfacile deturnigebla, estas planto" iam fiksita en certa kutimoj.

.....Memoru tio ĉi tio planto havas konservita ĝia

individueco ĉio

tra la epokoj; eble ĝi estas tia, kiu povas esti spurita malantaŭen tra eonoj da tempo en la rokoj mem, neniam variinte multe en ĉiuj ĉi tiuj vastaj periodoj. Ĉu vi supozu, post ĉiuj ĉi tiuj epokoj de ripetado, ke la planto ne iĝos posedata de volo, se vi tiel volas nomi ĝin, de senkompara persistemo? Efektive, ekzistas plantoj, kiel iuj palmoj, tiel persistaj, ke neniu homa potenco ankoraŭ kapablis ŝanĝi ilin. La homa volo estas malforta afero apud la volo de planto. Sed vidu kiel la dumviva obstineco de ĉi tiu tuta planto estas rompita simple per miksado de nova vivo kun ĝi, farante, per kruciĝo, kompletan kaj potencan ŝanĝon en ĝia vivo. Tiam kiam la paŭzo venas, ripari ĝi de ĉi tiuj generacioj de paciento superrigardo kaj selektado, kaj la nova planto ekvojaĝas sian novan vojon neniam plu por reveni al la malnova, ĝia obstina volo fine rompita kaj ŝanĝita.

"Kiam temas pri afero tiel sentema kaj fleksebla kiel la naturo de infano, la problemo fariĝas multe pli facila."

Magnete altirita al ĉi tiu granda usonano, mi vizitis lin denove kaj denove. Unu matenon mi alvenis samtempe kun la leterportisto, kiu deponis en la studĉambro de Burbank ĉirkaŭ mil leterojn.

Hortikulturistoj skribis lin de ĉio partoj de la mondo.

„Swamiji, via ĉeesto estas nur la preteksto, kiun mi bezonas por eliri en la ĝardenon,“ Luther diris gaje. Li malfermis grandan tirkeston de skribotablo enhavantan centojn da vojaĝdosierujoj.

"Vidu," li diris, "jen kiel mi vojaĝas. Ligita per miaj plantoj kaj korespondado, mi kontentigas mian deziron pri fremdaj landoj per ekrigardo de tempo al tempo al ĉi tiuj bildoj."

Mia aŭto haltis antaŭ lia pordego; Luther kaj mi veturis laŭ la stratoj de la urbeto, ĝiaj ĝardenoj helaj per liaj propraj variaĵoj de rozoj Santa Rosa, Peachblow kaj Burbank.

„Mia amiko Henry Ford kaj mi ambaŭ kredas je la antikva teorio de reenkarniĝo,“ Luther diris al mi. „Ĝi klarigas aspektojn de la vivo alie neklarigeblajn. Memoro ne estas testo de vero; nur ĉar homo ne memoras siajn pasintajn vivojn ne pravas, ke li neniam havis ilin. La memoro estas malplena ankaŭ koncerne lian uteran vivon kaj infanaĝon; sed li verŝajne travivis ilin!“ Li ridetis.

La granda sciencisto ricevis *Krijan* iniciigon dum unu el miaj pli fruaj vizitoj. "Mi praktikas la teknikon devote, Swamiji," li diris. Post multaj pripensemaj demandoj al mi pri diversaj

aspektoj de jago, Lutero rimarkis malrapide:

"La Oriento efektive posedas grandegajn trezorojn da scio, kiujn la Okcidento apenaŭ komencis esplori."

Intima komuneco kun la naturo, kiu malŝlosis al li multajn el ŝiaj ĵaluze gardataj sekretoj, donis al Burbank senliman spiritan respekton.

"Iafoje mi sentas min tre proksima al la Senfina Povo," li konfidis timeme. Lia sentema, bele modelita vizaĝo lumiĝis per liaj memoroj. "Tiam mi povis resanigi malsanulojn ĉirkaŭ mi, kaj ankaŭ multajn malsanajn plantojn."

Li rakontis al mi pri sia patrino, sincera kristanino. "Multajn fojojn post ŝia morto," Lutero diris, "mi estis benita per ŝia apero en vizioj; ŝi parolis al mi."

Ni veturis reen kontraŭvole direkte al lia hejmo kaj tiuj atendante mil leteroj.

„Lutero,“ mi rimarkigis, „venontan monaton mi komencos revuon por prezenti la veroferojn de Oriento kaj Okcidento. Bonvolu helpi min decidi pri bona nomo por la ĵurnalo.“

Ni diskutis titolojn dum kelka tempo, kaj fine konsentis pri *Oriento-Okcidento*. Post kiam ni reeniris lian studĉambron, Burbank donis al mi artikolon, kiun li verkis pri "Scienco kaj Civilizo".

"Ĉi tio volo iru en la unua problemo de *Oriento-Okcidento*, Mi diris dankeme.

Dum nia amikeco pliprofundiĝis, mi nomis Burbank mian "amerikan sanktulon". "Jen viro," mi citis, "en kiu ne estas ruzo!" Lia koro estis senfonte profunda, longe konata al humileco, pacienco, ofero. Lia malgranda hejmo meze de la rozoj estis severe simpla; li konis la senvalorecon de lukso, la ĝojon de malmultaj posedaĵoj. La modesteco, per kiu li portis sian sciencon famon, plurfoje memorigis min pri la arboj, kiuj kliniĝas pro la ŝarĝo de maturiĝantaj fruktoj; ĝi estas... la senfrukta arbo kiu levas sian kapon alten en malplena fanfaronado.

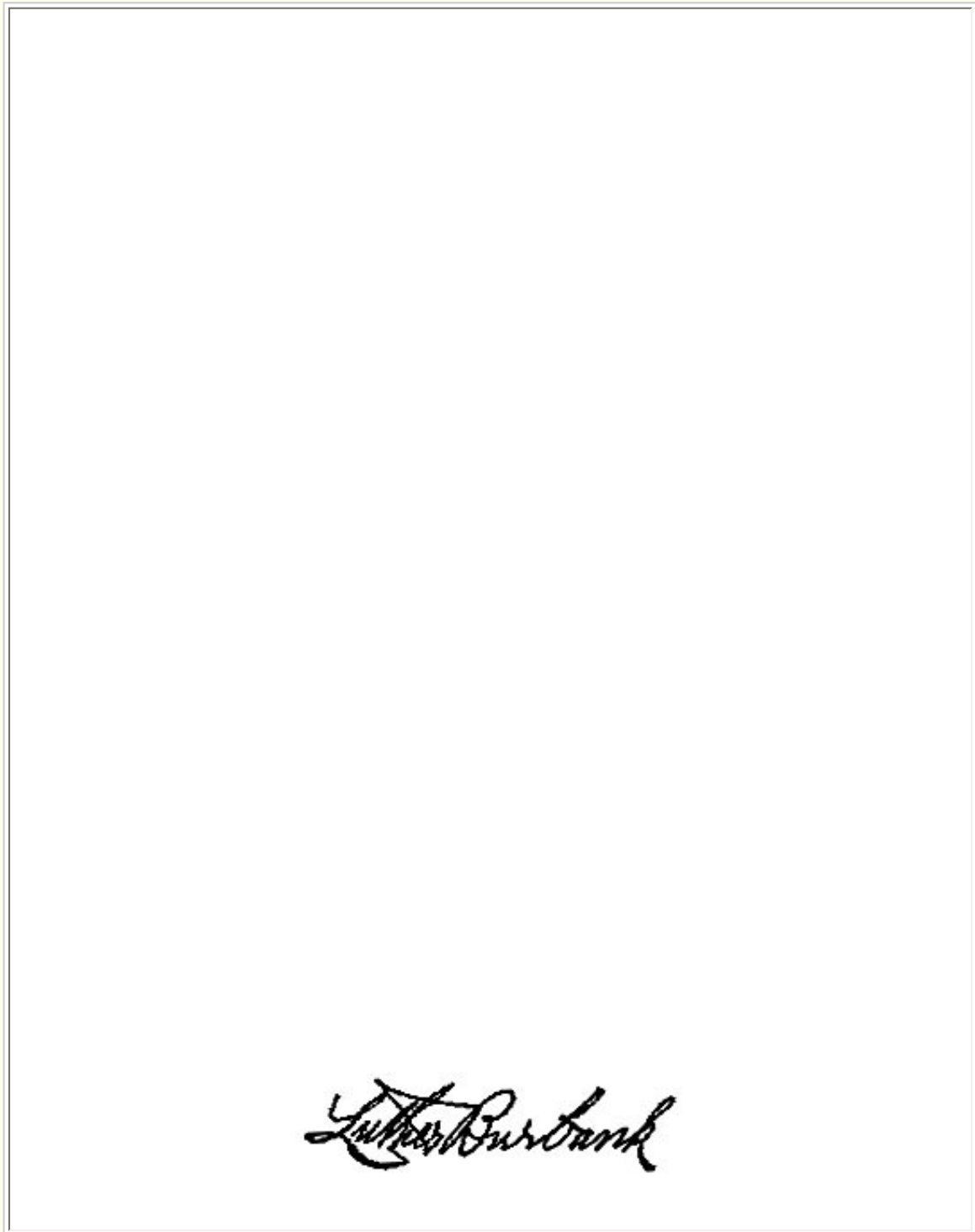
Mi estis en Novjorko kiam, en 1926, mia kara amiko forpasis. Larmante mi pensis, "Ho, mi volonte piedirus la tutan vojon de ĉi tie ĝis Santa Rosa por ankoraŭ unu ekvido de li!" Ŝlosante min for de sekretariinoj kaj vizitantoj, mi pasigis la sekvajn dudek kvar horojn en soleco.

La sekvan tagon mi faris vedan memorriton ĉirkaŭ granda bildo de Lutero. Grupo de miaj usonaj studentoj, vestitaj per hinduaj ceremoniaj vestaĵoj, ĉantis la antikvajn himnojn dum oni oferas florojn, akvon kaj fajron - simbolojn de la korpaj elementoj kaj ilian liberigon en la Senfina Fonto.

Kvankam la korpo de Burbank kuŝas en Santa Rosa sub libana cedro, kiun li plantis antaŭ jaroj en sia ĝardeno, lia animo estas sanktigita por mi en ĉiu larĝ-okula floro, kiu floras apud la vojo. Retiriĝita por tempo en la vastan spiriton de la naturo, ĉu tio ne estas Lutero frustranta en ŝiaj ventoj, promenante tra ŝiaj tagiĝoj?

Lia nomo nun transiris en la heredaĵon de la komuna parolo. Listigante "burbank" kiel transitivan verbon, la Nova Internacia Vortaro de Webster difinas ĝin: "Krucigi aŭ grefti (planton). Tial, figure, plibonigi (ion ajn, kiel procezon aŭ institucion) per selektado de bonaj trajtoj kaj malakcepto de malbonaj, aŭ per aldono de bonaj trajtoj."

"Amata Burbank," mi kriis post legado de la difino, "via nomo mem nun estas sinonimo de boneco!"

Luther Burbank

ke li ne volis reiri al Hindio ĝis li akiris portreton de la Granda Liberiganto. Plantante sin obstine sur Lincoln's sojlo, la komercisto rifuzis al foriri ĝis la mirigita Prezidanto permesita lin al dungi la servojn de Daniel Huntington, la fama .novjorka artisto. Kiam la portreto estis finita, la hinduo portis ĝin triumfe al Kalkato

38-2 : Nova Jorko: Jarcento Kompanio, 1922.

ĈAPITRO: 39

Tereza Neumann, La Katolika Stigmatisto

"Reiru al Hindio. Mi pacience atendis vin dum dek kvin jaroj. Baldaŭ mi naĝos el la korpo kaj al la Brilanta Loĝejo. Yogananda, venu!"

La voĉo de Sri Yukteswar sonis surprize en mia interna orelo dum mi sidis meditante ĉe mia ĉefsidejo sur Monto Vaŝingtono. Trairante dek mil mejlojn en palpebrumo de okulo, lia mesaĝo penetris mian estaĵon kiel fulmo.

Dek kvin jaroj! Jes, mi komprenis, nun estas 1935; mi pasigis dek kvin jarojn disvastigante la instruojn de mia gurunio en Usono. Nun li revokas min.

Tiun posttagmezon mi rakontis mian sperton al vizitanta disĉiplo. Lia spirita evoluo sub *Krija Jogo* estis tiel rimarkinda, ke mi ofte nomis lin "sanktulo", memorante la profetaĵon de Babaji, ke ankaŭ Usono produktus virojn kaj virinojn de dia realigo per la antikva joga vojo.

Ĉi tio disĉiplo kaj a nombro de aliaj malavare insistis sur farante a donaco por mia vojaĝoj. La financa problemo tiel solvita, mi aranĝis veli, tra Eŭropo, al Barato. Okupataj semajnoj da preparoj ĉe Monto Vaŝingtono! En marto 1935 mi ĉartigis la Memrealigan Kunularon laŭ la leĝoj de la Ŝtato Kalifornio kiel neprofitcelan korporacion. Al ĉi tiu eduka institucio iras ĉiuj publikaj donacoj same kiel la enspezoj de la vendo de miaj libroj, revuoj, skribaj kursoj, klasinstruado kaj ĉiu alia enspezfonto.

"Mi devas esti reen," Mi diris mia studentoj. "Neniam devas Mi forgesi Ameriko."

Ĉe adiaŭa bankedo donita al mi en Los-Anĝeleso de amantaj amikoj, mi longe rigardis iliajn vizaĝojn kaj pensis dankeme: "Sinjoro, al tiu, kiu memoras Vin kiel la Solan

Donanton, neniam mankos la dolĉeco

de amikeco inter mortontoj."

Mi velis el Novjorko la 9-an de junio 1935 **39-1** en la *Europa* . Du studentoj akompanis min: mia sekretario, S-ro C. Richard Wright, kaj maljuna sinjorino el Cincinnati, Fraŭlino Ettie Bletch. Ni ĝuis la tagojn de oceana paco, bonvenan kontraston al la pasintaj hastaj semajnoj. Nia periodo de libertempo estis mallongdaŭra; la rapideco de modernaj boatoj havas kelkajn bedaŭrindajn trajtojn!

Kiel ĉiu alia grupo de scivolaj turistoj, ni promenis tra la grandega kaj antikva urbo Londono. La sekvan tagon mi estis invitita paroli ĉe granda kunveno en Caxton Hall, kie mi estis prezentita al la londona aŭdantaro fare de Sir Francis Younghusband. Nia grupo pasigis agrablan tagon kiel gastoj de Sir Harry Lauder ĉe lia bieno en Skotlando. Ni baldaŭ transiris la Manikan Markolon al la kontinento, ĉar mi volis fari specialan pilgrimadon al Bavario. Ĉi tio estus mia sola ŝanco, mi sentis, viziti la grandan katolikan mistikikin, Therese Neumann de Konnersreuth.

Jarojn antaŭe mi legis mirindan rakonton pri Therese. La informoj donitaj en la artikolo estis jenaj :

(1) Therese, naskita en 1898, estis vundita en akcidento en la aĝo de dudek; ŝi blindiĝis kaj paraližiĝis.

(2) Ŝi mirakle reakiris sian vidkapablon en 1923 per preĝoj al Sankta Teresa, "La Eta Floreto". Poste la membroj de Therese Neumann tuj resaniĝis.

(3) Ekde 1923, Therese tute sindetenis de manĝaĵo kaj trinkaĵo, krom la ĉiutaga glutado de unu malgranda konsekrita hostio.

(4) La stigmatoj, aŭ sanktaj vundoj de Kristo, aperis en 1926 sur la kapo, brusto, manoj kaj piedoj de Therese. Ĉiun vendredon de ĉiu semajno poste, ŝi travivis la Pasionon de Kristo, suferante en sia propra korpo ĉiujn liajn historiajn angorojn.

(5) Sciante ordinare nur la simplan germanan lingvon de sia vilaĝo, dum siaj vendredaj tranĉoj Therese eldiras frazojn, kiujn akademiuloj identigis kiel antikvan aramean. Je taŭgaj tempoj en sia vizio, ŝi parolas hebree aŭ greke.

(6) De eklezia permeso, Tereza havas pluraj fojojn estinta sub fermi scienca observado. D-ro Fritz Gerlick, redaktoro de protestanta germana gazeto, iris al Konnersreuth por "malkaŝi la katolikan fraŭdon", sed fine respekteme verkis ŝian biografion. **39-2**

Kiel ĉiam, ĉu en Oriento aŭ Okcidento, mi deziris renkonti sanktulon. Mi ĝojis kiam nia malgranda grupo eniris, la 16-an de julio, la ĉarman vilaĝon Konnersreuth. La bavaraj kamparanoj montris viglan intereson pri nia Ford-aŭto (kunportita el Ameriko) kaj ĝia diversa grupo - usona junulo, maljuna sinjorino, kaj olivkolora

orientano kun longaj haroj metitaj sub la kolumon.

Tiu de Tereza malgranda dometo, pura kaj ordigita, kun geranioj floranta de a
primitiva nu, estis ve!

silente fermita. La najbaroj, kaj eĉ la vilaĝa poŝtisto kiu preterpasis, povis doni al ni neniun informon. Pluvo komencis fali; miaj kunuloj sugestis ke ni foriru.

"Ne," Mi diris obstine, "Mi volo resti ĉi tie ĝis Mi trovi kelkaj indico gvidado al Tereza."

Du horojn poste ni ankoraŭ sidis en nia aŭto meze de la malgaja pluvo.

"Sinjoro," mi ĝemis plende, "kial Vi kondukis min ĉi tien se ŝi malaperis?"

Unu Anglalingva viro haltigita apud ni, ĝentile propono lia helpo.

„Mi ne scias certe kie Therese estas,” li diris, „sed ŝi ofte vizitas la hejmon de Profesoro Wurz, seminariestro de Eichstatt, okdek mejlojn de ĉi tie.“

La sekvan matenon nia grupo veturis al la trankvila vilaĝo Eichstatt, mallarĝe borderita de pavimitaj stratoj. D-ro Wurz salutis nin afable ĉe sia hejmo; "Jes, Therese estas ĉi tie." Li sendis al ŝi informon pri la vizitantoj. Baldaŭ aperis mesaĝisto kun ŝia respondo.

"Kvankam la episkopo petis min vidi neniun sen lia permeso, mi akceptos la homon de Dio el Hindujo."

Profunde kortuŝita de ĉi tiuj vortoj, mi sekvis Doktoron Wurz supren al la salono. Therese tuj eniris, radiante aŭron de paco kaj ĝojo. Ŝi portis nigran robon kaj senmakulan blankan kapveston. Kvankam ŝia aĝo estis tridek sep tiutempe, ŝi ŝajnis multe pli juna, posedante efektive infanecan freŝecon kaj ĉarmon. Sana, bonforma, rozvanga kaj gaja, jen la sanktulo, kiu ne manĝas!

Therese salutis min per tre milda manpremo. Ni ambaŭ radiis en silenta komuneco, ĉiu sciante, ke la alia estas amanto de Dio.

D-ro Wurz afable proponis servi kiel interpretisto. Dum ni sidiĝis, mi rimarkis, ke Therese rigardis min kun naiva scivolemo; evidente hinduoj estis maloftaj en Bavario.

"Ne faru vi manĝi io ajn?" Mi dezirata al aŭdi la respondo de ŝi

propra lipoj. "Ne, krom konsekrita oblato el rizfaruno, unufoje

ĉiumatene je la sesa." "Kiom granda estas la oblato?"

„Ĝi estas papermaldika, la grandeco de malgranda monero.“ Ŝi aldonis, „Mi prenas ĝin pro sakramentaj kialoj; se ĝi estas nesankrigita, mi ne povas gluti ĝin.“

„Certe vi ne povus vivi per tio, dum dek du tutaj jaroj?“ „Mi

vivas laŭ la lumo de Dio.“ Kiel simpla ŝia respondo, kiel

Ejnstejneca!

"Mi vidi vi rimarki tio energio fluoj al via korpo de la etero, suno, kaj aero."

A rapida rideto rompita super ŝi vizaĝo. "Mi estas tiel feliĉa al scii vi kompreni kiel Mi vivi."

"Via sankta vivo estas ĉiutaga demonstraĵo de la vero eldirita de Kristo: 'Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.'" **39-3**

Denove ŝi montris ĝojon pro mia klarigo. "Vere estas tiel. Unu el la kialoj, kial mi estas ĉi tie sur la tero hodiaŭ, estas pruvi, ke la homo povas vivi per la nevidebla lumo de Dio, kaj ne nur per manĝaĵo."

"Ĉu povas vi instrui aliaj kiel al vivi sen manĝaĵo?"

Ŝi aperis a bagatelo ŝokita. "Mi ne povas fari tio; Dio faras ne deziro ĝin."

Dum mia rigardo falis sur ŝiajn fortajn, graciajn manojn, Therese montris al mi malgrandan, kvadratan, ĵus resanigitan vundon sur ĉiu el siaj manplatoj. Sur la dorso de ĉiu mano, ŝi montris pli malgrandan, lunarkan vundo kun formo, ĵus resanigita. Ĉiu vundo trairis rekte la manon. La vido revokis al mia menso klare rememoron pri la grandaj kvadrataj feraj najloj kun lunarkaj finoj, ankoraŭ uzataj en la Oriento, sed kiujn mi ne memoras esti vidinta en la Okcidento.

La sanktulino rakontis al mi ion pri ŝiaj semajnaj trancoj. "Kiel senhelpa spektanto, mi observas la tutan Pasionon de Kristo." Ĉiusemajne, de ĵaŭda noktomezo ĝis vendreda posttagmezo je la unua horo, ŝiaj vundoj malfermiĝas kaj sangas; ŝi perdas dek funtojn de sia kutima pezo de 121 funtoj. Intense suferante en sia simpatia amo, Therese tamen antaŭĝojas ĝoje pri ĉi tiuj semajnaj vizioj de ŝia Sinjoro.

Mi tuj komprenis, ke ŝia stranga vivo estas destinita de Dio por trankviligi ĉiujn kristanojn pri la historia aŭtenteco de la vivo kaj krucumo de Jesuo, kiel registrite en la Nova Testamento, kaj por dramece montri la ĉiam vivantan ligon inter la galilea majstro kaj liaj fervoruloj.

Profesoro Wurz rilata kelkaj de lia spertoj kun la sanktulo.

"Pluraj el ni, inkluzive de Therese, ofte vojaĝas dum tagoj por vidindaĵoj tra Germanio," li diris al mi. "Ĝi estas frapa kontrasto - dum ni manĝas trifoje tage, Therese manĝas nenion. Ŝi restas freŝa kiel rozo, netuŝita de la laceco, kiun la vojaĝoj kaŭzas al ni. Dum ni malsatas kaj serĉas apudvojajn gastejojn, ŝi ridas gaje."

La profesoro aldonis kelkajn interesajn fiziologiajn detalojn: "Ĉar Therese ne manĝas, ŝia stomako ŝrumpis. Ŝi ne havas sekreciojn, sed ŝiaj ŝvitglandoj funkcias; ŝia haŭto ĉiam estas mola kaj firma."

Êe la tempo de adiaŭo, Mi esprimita al Tereza mia deziro al esti nuna êe ŝi tranco.

„Jes, bonvolu veni al Konnersreuth venontan vendredon,“ ŝi diris afable. „La episkopo donos al vi permesilon. Mi estas tre feliĉa, ke vi serĉis min en Eichstatt.“

Therese milde manpremis, multfoje, kaj akompanis nian grupon al la pordego. S-ro Wright ŝaltis la aŭtoradion; la sanktulo ekzamenis ĝin kun malgrandaj entuziasmaj ridetoj. Tiel granda homamaso da junuloj kolektiĝis, ke Therese retiriĝis en la domon. Ni vidis ŝin ĉe fenestro, kie ŝi rigardis nin, infanece, mansvingante.

El konversacio la sekvan tagon kun du fratoj de Therese, tre afablaj kaj afablaj, ni eksciis, ke la sanktulino dormas nur unu aŭ du horojn nokte. Malgraŭ la multaj vundoj en ŝia korpo, ŝi estas aktiva kaj plena de energio. Ŝi amas birdojn, prizorgas akvarion da fiŝoj, kaj ofte laboras en sia ĝardeno. Ŝia korespondado estas granda; katolikaj fervoruloj skribas al ŝi por preĝoj kaj resanigaj benoj. Multaj serĉantoj resaniĝis per ŝi de gravaj malsanoj.

Ŝia frato Ferdinando, ĉirkaŭ dudek-tri-jaraĝa, klarigis, ke Tereza havas la povon, per preĝo, ellabori sur sia propra korpo la malsanojn de aliaj. La abstinado de la sanktulino de manĝaĵo datiĝas de tempo, kiam ŝi preĝis, ke la gorĝmalsano de junulo de ŝia paroĥo, tiam preparanta sin por eniri la pastrecon, estu transdonita al ŝia propra gorĝo.

Ĵaŭde posttagmeze nia grupo veturis al la hejmo de la episkopo, kiu rigardis miajn fluantajn harojn kun ia surprizo. Li tuj verkis la necesan permesilon. Estis neniu kotizo; la regulo farita de la Eklezio estas simple protekti Therese kontraŭ la amaso da hazardaj turistoj, kiuj en antaŭaj jaroj amasiĝis vendrede miloj.

Ni alvenis vendrede matene ĉirkaŭ la naŭa kaj duono en Konnersreuth. Mi rimarkis, ke la malgranda dometo de Therese havas specialan vitra-tegmentan parton por doni al ŝi multe da lumo. Ni ĝojis vidi la pordoj jam ne estis fermitaj, sed plene malfermitaj en gastama ĝojo. Estis vico de ĉirkaŭ dudek vizitantoj, armitaj per siaj permesiloj. Multaj venis de grandaj distancoj por spekti la mistikan trancon.

Therese pasis mian unuan ekzamenon ĉe la domo de la profesoro pro sia intuicia scio, ke mi volis vidi ŝin pro spiritaĵ kialoj, kaj ne nur por kontentigi paseman scivolemon.

Mia dua testo rilatis al la fakto, ke ĝuste antaŭ ol mi supreniris al ŝia ĉambro, mi metis min en jogan trancon por esti unu kun ŝi en telepatia kaj televida interkompreniĝo. Mi eniris ŝian ĉambron, plenan de vizitantoj; ŝi kuŝis en blanka robo sur la lito. Kun S-ro...

Wright sekvante min proksime, mi haltis tuj interne de la sojlo, miregigita de stranga kaj plej timiga spektaklo.

Tereza NEUMANN

Fama Katolika Stigmatisto Monda Organizaĵo pri Sano inspirita mia 1935
pilgrimado al Konnersreuth, Bavario

Sango fluis maldike kaj kontinue en cololarĝa fluo el la malsupraj palpebroj de Therese. Ŝia rigardo estis direktita supren al la spirita okulo en la centra frunto. La tuko ĉirkaŭvolvita ĉirkaŭ ŝia kapo estis trempita de sango de la stigmataj vundoj de la dornokrono. La blanka vesto estis ruĝe makulita sur ŝia koro de la vundo en ŝia flanko ĉe la loko kie la korpo de Kristo, antaŭ longe, suferis la finan honton de la lancobato de la soldato.

La manoj de Therese estis etenditaj en patrina gesto, petegante; ŝia vizaĝo havis esprimon kaj turmentitan kaj dian. Ŝi aspektis pli maldika, ŝanĝita laŭ multaj subtilaj kaj ankaŭ eksteraj manieroj.

Murmurante vortojn en fremda lingvo, ŝi parolis kun iomete tremantaj lipoj al personoj videblaj antaŭ ŝia interna vido.

Dum mi estis en harmonio kun ŝi, mi komencis vidi la scenojn de ŝia vizio. Ŝi rigardis Jesuon dum li portis la krucon meze de la mokanta homamaso. **39-4** Subite ŝi levis la kapon konsternite: la Sinjoro falis sub la kruela pezo. La vizio malaperis. En la elĉerpiĝo de arda kompato, Therese peze sinkis sur sian kusenon.

En tiu momento mi aŭdis laŭtan obtuzan baton malantaŭ mi. Turnante mian kapon por sekundo, mi vidis du virojn portantajn sternitan korpon. Sed ĉar mi eliris el la profunda superkonscia stato, mi ne tuj rekonis la falinton. Denove mi fiksas miajn okulojn sur la vizaĝo de Therese, mortpala sub la riveretoj de sango, sed nun trankvila, radianta purecon kaj sanktecon. Mi poste ekrigardis malantaŭen kaj vidis sinjoron Wright starantan kun la mano kontraŭ sia vango, de kiu sango fluis

gutetanta.

"Dick," Mi demandis maltrankvile, estis vi la unu Monda Organizaĵo pri Sano falis?"

"Jes, Mi svenis ĉe la terura spektaklo."

"Nu," Mi diris konsole, "vi estas kuraĝa al reveno kaj rigardu sur la vido denove."

Memorante la pacience atendantan vicon da pilgrimantoj, S-ro Wright kaj mi silente adiaŭis Therese-n kaj forlasis ŝian sanktan ĉeeston. **39-5**

La sekvan tagon nia malgranda grupo motorveturis suden, dankemaj ke ni ne dependis de trajnoj, sed povis haltigi la Ford-on kie ajn ni volis tra la kamparo. Ni ĝuis ĉiun minuton de a turneo tra Germanio, Holando, Francio, kaj la Svisa Alpoj. En Italio ni farita a speciala vojaĝo al Asizo por honori la apostolon de humileco, Sanktan Franciskon. La eŭropa vojaĝo finiĝis en Grekio, kie ni vizitis la atenajn templojn, kaj vidis la malliberejon en kiu la milda Sokrato **39-6** trinkis sian mortigtrinkaĵon. Oni estas plena de admiro pro la arto, per kiu la grekoj ĉie kreis siajn proprajn fantaziojn en alabastro.

Ni enŝipiĝis trans la sunan Mediteraneon, elŝipiĝante en Palestino. Vagante tagon post tago tra la Sankta Lando, mi estis pli ol iam ajn konvinkita pri la valoro de pilgrimado. La spirito de Kristo estas ĉie-trapenetranta en Palestino; mi respektu promenis apud li ĉe Betlehemo, Getsemano, Kalvario, la sankta Monto de Olivoj, kaj apud la Rivero Jordano kaj la Maro de Galileo.

Nia malgranda grupo vizitis la Naskiĝstangon, la ĉarpentistan laborejon de Jozefo, la tombon de Lazaro, la domon de Marta kaj Maria, la halon de la Lasta Vespermanĝo. Antikveco disvolviĝis; sceno post sceno, mi vidis la dian dramon, kiun Kristo iam ludis dum la epokoj.

Pluen al Egiptujo, kun ĝia moderna Kairo kaj antikvaj piramidoj. Poste boato laŭ la mallarĝa Ruĝa Maro, super la vasta Araba Maro; jen, Hindio!

39-1 : La rimarkinda inkludo ĉi tie de a kompleta dato estas ŝuldata al la fakto tio mia sekretario, S-ro. Wright, konservita a vojaĝtaglibro .

39-2 : Aliaj libroj sur ŝi vivo estas *Tereza Neumann: A Stigmatisto De Nia Tago* , kaj *Plue Kronikoj De Therese Neumann* , ambaŭ de Friedrich Ritter von Lama (Milvokio: Bruce Pub. Co.).

39-3 : *Mateo 4:4*. Vira korpo baterio estas ne daŭranta de kruda manĝaĵo (pano) sola, sed de la vibra kosma energio (vorto, aŭ AUM). La nevidebla potenco fluas en la homan korpon tra la pordego de la medolo oblongata. Ĉi tiu sesa korpa centro situas ĉe la malantaŭo de la kolo ĉe la supro de la kvin spinaj *ĉakroj* (sanskrite por "radoj" aŭ centroj de radia forto). La medolo estas la ĉefa enirejo por la provizo de universala vivoforto (AUM) de la korpo, kaj estas rekte ligita kun la volopovo de la homo, koncentrita en la sepa aŭ centro de la Krista Konscio (*Kutastha*) en la tria okulo. inter la brovojn. Kosma energio estas tiam stokita supren en la cerbo kiel a rezervujo de senfina potencialoj, poezie menciita en la *Vedaj* kiel la "milpetala lotuso de lumo". La Biblio senescepte nomas AUM la "Sankta Spirito" aŭ nevidebla vivoforto, kiu die subtenas la tutan kreitaron. "Kio? Ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi, kiun vi havas de Dio, kaj vi ne apartenas al vi mem?" - 1 *Korintanoj* 6:19.

39-4 : Dum la horoj antaŭa mia alveno, Tereza havis jam pasis tra multaj vizioj de la fermo tagoj en Kristo vivo. Ŝia sorĉado kutime komencoj kun scenoj de la okazaĵoj kiu sekvis la Lasta Vespermanĝo. Ŝia vizioj finiĝas per la morto de Jesuo sur la kruco aŭ, foje, per lia entombigo.

39-5 : Tereza havas postvivis la Nazia persekutado, kaj estas ankoraŭ nuna en Konnersreuth, laŭ al 1945 Amerika novaĵajn sendojn el Germanio.

39-6 Pasaĵo en Eŭsebio rakontas interesan renkonton inter Sokrato kaj hindua saĝulo. La pasaĵo tekstas: "Aristokseno, la muzikisto, rakontas la jenan historion pri la hindoj. Unu el ĉi tiuj viroj renkontis Sokraton en Ateno, kaj demandis lin kio estis la amplekso de lia filozofio. 'An enketo en homo fenomenoj,' respondis Sokrato. Ĉe ĉi tio la Hinda eksplodo eksteren ridante. 'Kiel povas a viro demandi en homo fenomenoj,' li diris, kiam li estas senscia de dia tiajn?" La menciita Aristokseno estis lernanto de Aristotelo, kaj fama verkisto pri harmonikoj. Lia dato estas 330 a.K.

ĈAPITRO: 40

Mi Reveno Al Hindio

Dankeme mi enspiris la benitan aeron de Barato. Nia ŝipo *Rajputana* albordiĝis la 22-an de aŭgusto 1935 en la grandega haveno de Mumbajo. Eĉ ĉi tiu, mia unua tago for de la ŝipo, estis antaŭgusto de la venonta jaro - dek du monatoj da senĉesa agado. Amikoj kolektiĝis ĉe la doko kun girlandoj kaj salutoj; baldaŭ, ĉe nia suite en la Hotelo Taj Mahal, venis fluo da raportistoj kaj fotistoj.

Mumbajo estis urbo nova por mi; mi trovis ĝin energie moderna, kun multaj novigoj el la Okcidento. Palmoj vicas laŭ la vastaj bulvaroj; grandiozaj ŝtataj konstruaĵoj konkuras pri intereso kun antikvaj temploj. Tamen, tre malmulte da tempo estis dediĉita al turismumado; mi estis senpacienca, avida vidi mian amatan guruon kaj aliajn karulojn. Konsendinte la Ford-aŭton al багаĝvagono, nia grupo baldaŭ rapidis orienten per trajno al Kalkato. **40-1**

Nia alveno ĉe la Stacidomo Howrah trovis tian grandegan homamason kunvenintan por saluti nin, ke dum kelka tempo ni ne povis deĉevaliĝi de la trajno. La juna Maharaĝo de Kasimbazar kaj mia frato Bishnu estris la akceptan komitaton; mi ne estis preta por la varmeco kaj grandeco de nia bonvenigo.

Antaŭita de vico da aŭtomobiloj kaj motorcikloj, kaj meze de la ĝoja sono de tamburoj kaj konkoj, fraŭlino Bletch, sinjoro Wright, kaj mi, florgirlandoj de kapo ĝis piedoj, veturis malrapide al la hejmo de mia patro.

Mia maljuna gepatro ĉirkaŭprenis min kvazaŭ revenanton el la mortintoj; longe ni rigardis unu la alian, senvortaj pro ĝojo. Fratoj kaj fratinoj, onkloj, onkloinoj kaj kuzoj, studentoj kaj amikoj de pasintaj jaroj grupiĝis ĉirkaŭ mi, neniue seka okulo inter ni. Nun transirita en la arkivojn de memoro, la sceno de ama reunuiĝo vivece daŭras,

neforgesebla en mia koro.

Kiel por mia renkontiĝo kun Sri Juktesvaro, vortoj malsukcesi mi; lasu la sekvanta priskribo de mia

sekretario sufiĉas.

"Hodiaŭ, plena de la plej altaj antaŭĝoj, mi veturigas Yoganandaji de Calcutta al Serampore," S-ro Wright skribis en sia vojaĝtaglibro. "Ni preterpasis kuriozajn butikojn, unu el ili la plej ŝatata manĝejo de Yoganandaji dum liaj universitataj tagoj, kaj fine eniris mallarĝan, muritan strateton. Subita maldekstra turniĝo, kaj tie antaŭ ni staris la simpla sed inspira duetaĝa aŝramo, kies hispanstila balkono elstaras el la supra etaĝo. La penetranta impreso estis tiu de paca soleco."

"En serioza humileco mi marŝis malantaŭ Yoganandaji en la korton ene de la ermitejaj muroj. Kun koroj batantaj rapide, ni supreniris laŭ malnovaj cementaj ŝtupoj, sendube paŝitaj de miriadoj da veroserĉantoj. La streĉiĝo fariĝis pli kaj pli akra dum ni paŝis plu. Antaŭ ni, proksime al la supro de la ŝtuparo, kviete aperis la Granda Unu, Swami Sri Yukteswarji, starante en la nobla pozo de saĝulo."

"Mia koro ektremis kaj ŝveliĝis dum mi sentis min benita per la privilegio esti en lia sublima ĉeesto. Larmoj malklarigis mian fervoran vidon kiam Yoganandaji falis sur siajn genuojn, kaj kun klinita kapo ofertis la dankemon kaj saluton de sia animo, tuŝante per sia mano la piedojn de sia guroo kaj poste, en humila obeemo, sian propran kapon. Li tiam leviĝis kaj estis ĉirkaŭbrakita ambaŭflanke de la brusto de Sri Yukteswarji."

"Neniaj vortoj pasis komence, sed la plej intensa sento esprimiĝis en la mutaj frazoj de la animo. Kiel iliaj okuloj brilis kaj estis flamantaj per la varmo de renovigita animunuiĝo! Delikata vibro trairis la kvietan korton, kaj eĉ la suno evitis la nubojn por aldoni subitan ekbrilon de gloro."

"Sur genufleksita antaŭ la majstro mi donis mian propran neesprimitan amon kaj dankon, tuŝante lian piedojn, kalumitaj de tempo kaj servo, kaj ricevante lian benon. Mi staris tiam kaj alfrontis du belaj profundaj okuloj brulantaj pro introspekto, tamen radiantaj pro ĝojo. Ni eniris lian salonon, kies tuta flanko malfermiĝis al la ekstera balkono unue vidita de la strato. La majstro apogis sin kontraŭ eluzita sofo, sidante sur kovrita matraco sur la cementa planko. Yoganandaji kaj mi sidis apud la piedoj de la guroo, kun oranĝkoloraj kusenoj por apogi nin kaj mildigi niajn poziciojn. sur la pajla mato.

"Mi provis kaj provis penetri la bengalan konversacion inter la du ŝamiĝoj - ĉar la angla, mi malkovris, estas nula kiam ili estas kune, kvankam ŝamiĝo Maharaj, kiel aliaj nomas la grandan guruon, povas kaj ofte parolas ĝin. Sed mi perceptis la sanktecon de la Granda Unu per lia kortuŝa rideto kaj brilantaj okuloj. Unu kvalito facile distingebla en lia gaja, serioza konversacio estas decida pozitiveco en deklaroj - la signo de saĝulo, kiu scias, ke li scias, ĉar li konas Dion. Lia granda saĝeco, forto de celo kaj persistemo estas evidentaj en ĉiu maniero."

"Studante lin respektive de tempo al tempo, mi rimarkis, ke li estas de granda,

atletika staturo, hardita de la provoj kaj oferoj de rezigno. Lia sinteno estas majesta. Definite oblikva frunto, kiel se serĉante la ĉielo, dominas lia dia vizaĝo. Li havas a
prefere granda kaj hejme nazo,

per kiu li amuzas sin en neokupitaj momentoj, turnante kaj skuante ĝin per siaj fingroj, kiel infano. Liaj potencaj malhelaj okuloj estas aŭreolitaj de etera blua ringo. Lia hararo, disigita meze, komenciĝas kiel arĝenta kaj ŝanĝiĝas al strioj de arĝent-ora kaj arĝent-nigra, finiĝante per bukloj ĉe liaj ŝultroj. Lia barbo kaj lipharoj estas malabundaj aŭ maldensigitaj, tamen ŝajnas plibeligi liajn trajtojn kaj, kiel lia karaktero, estas profundaj kaj helaj samtempe.

"Li havas gajan kaj gajan ridon, kiu venas el la profundo de lia brusto, igante lin tremi kaj tremigi tra lia tuta korpo - tre gaja kaj sincera. Lia vizaĝo kaj staturo estas impresaj pro sia potenco, same kiel liaj muskolaj fingroj. Li moviĝas kun digna paŝo kaj rekta pozo."

"Li estis vestita simple per la ordinara *doto* kaj ĉemizo, ambaŭ iam tinkturitaj per forta okrokoloro, sed nun paliĝinta oranĝo.

"Ĉirkaŭrigardante, mi rimarkis, ke ĉi tiu sufiĉe kaduka ĉambro sugestis la ne-alligitecon de la posedanto al materiaj komfortoj. La vetermakulitaj blankaj muroj de la longa ĉambro estis striitaj per paliĝanta blua gipso. Ĉe unu fino de la ĉambro pendis bildo de Lahiri Mahasaya, girlandita en simpla devoteco. Estis ankaŭ malnova bildo montranta Yoganandaji-on kiel li unue alvenis en Bostonon, starante kun la aliaj delegitoj al la Kongreso de Religioj."

"Mi rimarkis kuriozan kombinon de moderneco kaj antikveco. Grandega, tranĉvitra, kandelluma lustro estis kovrita per araneaĵoj pro neuzado, kaj sur la muro estis hela, ĝisdata kalendaro. La tuta ĉambro elradiis odoron de paco kaj trankvilo. Trans la balkono mi povis vidi kokosarbojn turantajn super la ermitejo en silenta protekto."

"Estas interese observi, ke la majstro nur devas aplaŭdi siajn manojn kaj, antaŭ ol fini, lin servas aŭ akompanas iu malgranda disĉiplo. Cetere, mi estas tre allogita al unu el ili - maldika knabo, nomata Prafulla, **40-2**" kun longa nigra hararo ĝis la ŝultroj, plej penetranta paro da brilantaj nigraj okuloj, kaj ĉiela rideto; liaj okuloj briletas, dum la anguloj de lia buŝo leviĝas, kiel la steloj kaj la lunarko aperanta ĉe krepusko.

La ĝojo de Swami Sri Yukteswarji estas evidente intensa pro la reveno de sia 'produkto' (kaj li ŝajnas esti iom scivola pri la 'produkto de la produkto'). Tamen, la superrego de la saĝeca aspekto en la naturo de la Granda malhelpas lian eksteran esprimon de sentoj.

"Yoganandaji prezentis al li kelkajn donacojn, kiel estas kutimo kiam la disĉiplo revenas al sia guruo. Ni sidiĝis poste por simpla sed bone kuirita manĝo. Ĉiuj pladoj estis kombinaĵoj de legomoj kaj rizo. Sri Yukteswarji estis kontenta pri mia uzo de kelkaj hindaj kutimoj, ekzemple 'fingromanĝado'."

"Post pluraj horoj da rapidaj bengalaj frazoj kaj interŝanĝo de varmaj ridetoj kaj

ĝojaj ekrigardoj, ni kliniĝis ĉe liaj piedoj, adiaŭis per *pronomo* , **40-3"** kaj foriris al Kalkato kun eterna memoro pri sankta renkontiĝo kaj saluto. Kvankam mi skribas ĉefe pri miaj eksteraj impresoj pri li, tamen mi ĉiam konsciis pri la vera bazo de la sanktulo - lia spirita gloro. Mi sentis lian potencon, kaj portos tiun senton kiel mian dian benon."

El Ameriko, Eŭropo, kaj Palestino mi alportis multajn donacojn por Sri Yukteswar. Li ricevis ilin ridetante, sed sen rimarko. Por mia propra uzo, mi aĉetis en Germanio kombinaĵon de ombrelo-bastonon. En Barato mi decidis doni la bastonon al la Majstro.

"Ĉi tiun donacon mi vere ŝatas!" La okuloj de mia gurunio turniĝis al mi kun amema kompreno dum li faris la nekutiman komenton. El ĉiuj donacoj, estis la bastono, kiun li elektis por montri al la vizitantoj.

"Majstro, bonvolu permesi al mi akiri novan tapiŝon por la salono." Mi rimarkis, ke la tigra felo de Sri Yukteswar estis metita sur ŝiritan tapiŝon.

"Faru tion, se ĝi plaĉas al vi." La voĉo de mia gurunio ne estis entuziasma. "Jen, mia tigra mato estas bela kaj pura; mi estas monarko en mia propra malgranda regno. Preter ĝi estas la vasta mondo, interesita nur pri eksteraĵoj."

Dum li eldiris tiujn vortojn, mi sentis la jarojn reruliĝi; denove mi estas juna disĉiplo, purigita en la ĉiutagaj fajroj de puno!

Tuj kiam mi povis foriri de Serampore kaj Calcutta, mi ekiris, kun S-ro Wright, al Ranchi. Kia bonvenigo tie, vera ovacio! Larmoj staris en miaj okuloj dum mi brakumis la sindonemajn instruistojn, kiuj tenis la standardon de la lernejo fluganta dum mia dek kvin jaroj da foresto. La helaj vizaĝoj kaj feliĉaj ridetoj de la loĝantaj kaj tagaj studentoj estis ampleksa atesto pri la valoro de ilia multflanka lerneja kaj joga trejnado.

Tamen, ve! la Ranĉia institucio estis en seriozaj financaj malfacilaĵoj. Sinjoro Manindra Chandra Nundy, la maljuna maharaĝo, kies Kasimbazar-palaco estis konvertita en la centran lernejkonstruaĵon, kaj kiu faris multajn princajn donacojn, nun estis mortinta. Multaj senpagaj, bonfaraj trajtoj de la lernejo nun estis grave endanĝerigitaj pro manko de sufiĉa publika subteno.

Mi ne pasigis jarojn en Usono sen lerni iom da ĝia praktika saĝo, ĝian sentiman spiriton antaŭ obstakloj. Dum unu semajno mi restis en Ranĉio, luktante kun kritikaj problemoj. Poste venis intervjuoj en Kalkato kun eminentaj gvidantoj kaj edukistoj, longa konversacio kun la juna Maharaĝo de Kasimbazar, financa alvoko al mia patro, kaj jen! la ŝanceliĝemaj fundamentoj de Ranĉio komencis esti riparitaj. Multaj donacoj, inkluzive de unu grandega ĉeko, alvenis ĝustatempe de... miaj usonaj studentoj.

Post kelkaj monatoj de mia alveno en Barato, mi havis la ĝojon vidi la Ranĉi-lernejon laŭleĝe registrita. Mia dumviva revo pri konstante dotita joga eduka centro plenumiĝis. Tiu vizio gvidis min en la humilaj komencoj en 1917 kun grupo de sep knaboj.

En la jardeko ekde 1935, Ranôio plivastigis sian amplekson multe preter la knablernejo. Vastaj humanitaraj agadoj nun estas farataj tie en la Misio Shyama Charan Lahiri Mahasaya.

La lernejo, aŭ Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya, gvidas subĉielajn klasojn pri gramatiko kaj mezlernejaj temoj. La loĝantaj studentoj kaj tagaj lernantoj ankaŭ ricevas metian trejnadon.

ia speco de trejnado. La knaboj mem reguligas la plej multajn el siaj agadoj per sendependaj komitatoj. Tre frue en mia kariero kiel edukisto mi malkovris, ke knaboj, kiuj petole ĝuas superruzi instruiston, volonte akceptos disciplinajn regulojn, kiujn starigas iliaj kunstudantoj. Neniam modela lernanto mem, mi havis pretan simpation por ĉiuj knabecaj bubaĵoj kaj problemoj.

Sportoj kaj ludoj estas kuraĝigitaj; la kampoj resonas de hokeo kaj futbala trejnado. Ranĉiaj studentoj ofte gajnas la pokalon ĉe konkurencaj eventoj. La subĉiela gimnastikejo estas konata vaste. reŝargado tra volo potenco estas la *Yogoda* trajto: mensa direkto de vivo energio al iu ajn parto de la korpo. La knaboj ankaŭ estas instruitaj pri *asanoj* (pozoj), glavo- kaj *latio* (bastono) ludado, kaj ĵuĵicuo. La Yogoda Sano Ekspozicioj ĉe la Ranĉio *Vidyalaya* havi estinta ĉeestis per miloj.

Instruado pri bazfakoj estas donita en la hinda lingvo al la *Koloj*, *Santaloj* kaj *Mundoj*, indiĝenaj triboj de la provinco. Klasoj nur por knabinoj estas organizitaj en proksimaj vilaĝoj.

La unika trajto ĉe Ranĉio estas la iniciado en *Krija Jogo*. La knaboj ĉiutage praktikas siajn spiritajn ekzercojn, partoprenas *Gitan* ĉantadon, kaj estas instruitaj per preskribo kaj ekzemplo pri la virtoj de simpleco, oferado, honoro kaj vero. Malbono estas montrita al ili kiel tio, kio produktas mizeron; bono kiel tiuj agoj, kiuj rezultas en vera feliĉo. Malbono povas esti komparata al venenigita mielo, alloga sed ŝarĝita per morto.

Superi maltrankvilon de korpo kaj menso per koncentriĝaj teknikoj atingis mirigajn rezultojn: ne estas novaĵo en Ranĉio vidi allogan malgrandan figuron, naŭ- aŭ dek-jaraĝan, sidantan dum horo aŭ pli en nerompita trankvileco, la senmova rigardo direktita al la spirita okulo. Ofte la bildo de ĉi tiuj Ranĉiaj studentoj revenis al mia menso, dum mi observis kolegianojn tra la mondo, kiuj apenaŭ kapablas sidi trankvile dum unu lecionperiodo. **40-4**

Ranĉio situas 600 metrojn super marnivelo; la klimato estas milda kaj ekvilibra. La dudek-kvin-akrea tereno, apud granda banlageto, inkluzivas unu el la plej bonaj fruktoĝardenoj en Barato - kvincent fruktarboj - mango, gujavo, liĉio, jakfrukto, daktilo. La knaboj kultivas siajn proprajn legomojn kaj ŝpinas siajn *ĉarkojn*.

Gastejo estas gastame malfermita por okcidentaj vizitantoj. La biblioteko de Ranĉio enhavas multajn revuojn, kaj ĉirkaŭ mil volumojn en la angla kaj bengala lingvoj, donacojn el la Okcidento kaj la Oriento. Ekzistas kolekto de la skribaĵoj de la mondo. Bone klasifikita muzeo montras arkeologiajn, geologiajn kaj antropologiajn ekspoziciaĵojn; trofeojn, grandparte, de miaj migradoj tra la varia tero de la Sinjoro.

La bonfara hospitalo kaj apoteko de la Misio Lahiri Mahasaya, kun multaj subĉielaj branĉoj en malproksimaj vilaĝoj, jam servis al 150 000 malriĉuloj de Barato. La

studentoj de Ranchi estas trejnitaj pri sukuro kaj donis laŭdindan servon al sia provinco dum tragikaj tempoj de inundoj aŭ malsatego.

En la fruktoĝardeno staras templo de Ŝivao, kun statuo de la benita majstro, Lahiri Mahasaya. Ĉiutagaj preĝoj kaj skribaj klasoj okazas en la ĝardeno sub la mango-pergoloj.

Branĉaj mezlernejoj, kun la loĝejaj kaj jogaj trajtoj de Ranchi, estis malfermitaj kaj nun prosperas. Temas pri la Yogoda Sat-Sanga Vidyapith (Lernejo) por Knaboj, ĉe Lakshmanpur. en Biharo; kaj la Yogoda Sat-Sanga Mezlernejo kaj ermitejo ĉe Ejmalichak en Midnapore.

Majesta Yogoda Math estis dediĉita en 1939 ĉe Dakshineswar, rekte ĉe la Gango. Nur kelkajn mejlojn norde de Kalkato, la nova ermitejo ofertas pacan rifuĝejon por urbanoj. Taŭgaj loĝejoj estas haveblaj por okcidentaj gastoj, kaj precipe por tiuj serĉantoj, kiuj intense dediĉas siajn vivojn al spirita realigo. La agadoj de Yogoda Math inkluzivas duonmonatan sendadon de instruoj de Self-Realization Fellowship al studentoj en diversaj partoj de Barato.

Estas superflue diri, ke ĉiuj ĉi tiuj edukaj kaj humanitaraj agadoj postulis la sindoneman servon kaj sindonemon de multaj instruistoj kaj laboristoj. Mi ne listigas iliajn nomojn ĉi tie, ĉar ili estas tiom multaj; sed en mia koro ĉiu havas brilan niĉon. Inspiritaj de la idealoj de Lahiri Mahasaya, ĉi tiuj instruistoj forlasis promesplenajn mondajn celojn por servi humile, por doni multe.

S-ro Wright formis multajn rapidajn amikecojn kun knaboj el Ranĉio; vestita per simpla *doto*, li loĝis iom da tempo inter ili. En Ranĉio, Kalkato, Serampore, ĉie, kien li iris, mia sekretariino, kiu havas vigla talento por priskribo, eltiris sian vojaĝtaglibron por registri siajn aventurojn. Unu vesperon mi demandis al li demandon.

"Diko, kio estas via impresio de Barato?"

"Paco," li diris penseme. "La rasa aŭro estas paco."

40-1 : Ni rompita nia vojaĝo en Centra Provincoj, duonvoje trans la kontinento, al vidi Mahatmo Gandhi ĉe Wardha. Tiuj tagoj estas priskribitaj en ĉapitro 44.

40-2 : Prafulla estis la knabo Monda Organizaĵo pri Sano havis estinta nuna kun Majstro kiam a kobro alproksimiĝis (vidu paĝo 116).

40-3 : Laŭvorte, "sankta nomo," a vorto de saluto inter Hinduoj, akompanata de manfaldita manoj levita de la koron al la frunto en saluto. *Prano* en Barato anstataŭigas la okcidentan saluton per manpremo.

40-4 Mensa trejnado per certaj koncentriĝaj teknikoj produktis en ĉiu hinda generacio virojn kun mirinda memoro. Sinjoro T. Vijayaraghavachari, en la *Hindustan Times*, priskribis la testojn faritajn al la modernaj profesiaj "memoristoj" de Madraso. "Ĉi tiuj viroj," li skribis, "estis nekutime kleraj pri sanskrita literaturo. Sidantaj meze de granda aŭdantaro, ili estis egalaj al la testoj, kiujn pluraj membroj de la aŭdantaro samtempe faris al ili. La testo estus jena: unu persono komencus sonorigi sonorilon, la nombron de sonoroj devante kalkuli la 'memoristo'. Dua persono diktus el papero longan ekzercon pri aritmetiko, implikante adicon, subtrahon, multiplikon kaj dividon. Tria daŭrigus deklami el la *Ramajano* aŭ la *Mahabharato* longan serion de poemoj, kiu havis al esti reproduktita; a kvara volus aro problemoj en versifikado kiu bezonata la konsisto de versoj en ĝusta metro sur a donita temo, ĉiu linio al fino en a specifita vorto, a kvina viro volus porti sur kun a sese teologia disputo, kies preciza lingvaĵo devis esti citita en la preciza ordo, en kiu la disputantoj faris ĝin, kaj sepa viro la tutan tempon turnis radon, kies nombron da revolvoj oni devis kalkuli. La memoro fakulo havis samtempe al fari ĉio ĉi tiuj atingoj pure de mensa procezoj, kiel li estis permesita neniu papero kaj krajono. La ŝarĝo sur la kapabloj certe estis grandega. Ordinare homoj en senkonscia envio emas malvalorigi tia klopodoj de influanta al kredi tio ili impliki nur la ekzerco de la pli malalta funkciadoj de la cerbo. Tamen, ĝi ne estas pura demando pri memoro. La pli granda faktoro estas la grandega koncentriĝo de la menso.

ĈAPITRO: 41

Unu Idilio En Suda Hindio

"Vi estas la unua Okcidentano, Dick, iam ajn al eniri tio sanktejo. Multaj aliaj havi provis en vana."

Je miaj vortoj, sinjoro Wright aspektis konsternita, poste kontenta. Ni ĵus forlasis la belan templon Chamundi en la montetoj preteratentantaj Mysore en suda Hindio. Tie ni kliniĝis antaŭ la oro kaj arĝento altaroj de la Diino Ĉamundi, patrono diaĵo de la familio de la reganta maharaĝo.

"Kiel memoraĵon pri la unika honoro," diris s-ro Wright, zorge konservante kelkajn benitajn rozpetalojn, "mi ĉiam konservos ĉi tiun floron, aspergitan de la pastro per rozakvo."

Mia kunulo kaj mi **41-1** pasigis la monaton novembron de 1935 kiel gastoj de la Ŝtato Mysore. La Maharaĝo, Lia Reĝa Moŝto Sri Krishnaraja Wadiyar la 4-a, estas modela princo kun inteligenta sindonemo al sia popolo. Pia hinduo, la Maharaĝo rajtigis islamanon, la kapablan Mirza Ismail, kiel sian Devanon aŭ Ĉefministron. Popola reprezentado estas donita al la sep milionoj da loĝantoj de Mysore kaj en Asembleo kaj en Leĝdona Konsilio.

La heredonto de la Maharaĝo, Lia Reĝa Moŝto la Juvaraĝo, Sinjoro Sri Krishna Narasingharaj Wadiyar, invitis mian sekretarion kaj min viziti lian kleran kaj progreseman sferon. Dum la pasinta du semajnoj mi alparolis milojn da civitanoj kaj studentoj de Mysore, ĉe la Urbodomo, la Kolegio de la Maharaĝo, la Universitata Medicina Fakultato; kaj tri amaskunvenojn en Bengaluro, ĉe la Nacia Mezlernejo, la Meza Kolegio, kaj la Urbodomo de Chetty, kie pli ol tri mil homoj kunvenis. Ĉu la fervoraj aŭskultantoj povis kredi la brilan bildon, kiun mi desegnis pri Usono, mi ne scias; sed la aplaŭdo ĉiam estis plej laŭta kiam mi parolis pri la reciprokaj avantaĝoj, kiuj povus rezulti el interŝanĝo de la plej bonaj trajtoj en Oriento kaj Okcidento.

S-ro Wright kaj mi nun ripozis en la tropika paco. Lia vojaĝtaglibro donas la jenan raporton pri liaj impresoj de Mysore:

Brile verdaj rizejoj, variigitaj per kvastaj sukerkanpecetoj, kuŝas ĉe la protekta

piedo de rokaj montetoj — montetoj punktantaj la smeraldan panoramon kiel elkreskaĵoj de nigra ŝtono — kaj la ludo de koloroj estas plifortigita per la subita kaj drama malapero de la suno dum ĝi serĉas ripozon malantaŭ la solenaj montetoj.

"Multaj ravita momentoj havi estinta elspezita en rigardante, preskaŭ forestanta-konscie, ĉe la ĉiam-

ŝanĝiĝanta kanvaso de Dio etendita trans la firmamento, ĉar Lia tuŝo sole kapablas produkti kolorojn, kiuj vibras kun la freŝeco de la vivo. Tiu juneco de koloroj perdiĝas kiam homo provas imiti per nuraj pigmentoj, ĉar la Sinjoro uzas pli simplan kaj efikan medion - oleojn, kiuj estas nek oleoj nek pigmentoj, sed nuraj lumradioj. Li ĵetas ŝpruceron de lumo ĉi tien, kaj ĝi reflektas ruĝa; Li denove svingas la penikon kaj ĝi iom post iom miksiĝas en oranĝan kaj oran; poste per penetranta puŝo Li pikoj la nuboj kun a strio de purpura tio folioj a ringo aŭ franĝo de ruĝa elfluanta el la vundo en la nuboj; kaj tiel, plu kaj plu, Li ludas, nokte kaj matene egale, ĉiam ŝanĝiĝanta, ĉiam nova, ĉiam freŝa; neniuj ŝablonoj, neniuj duoblaĵoj, neniuj koloroj tute samaj. La beleco de la hinda ŝanĝo de tago al nokto estas senkomparebla aliloke; ofte la ĉielo aspektas kvazaŭ Dio prenis ĉion la kolorojn en Lia ilaro kaj donis al ili unu potencon kalejdoskopon ĵeton en la ĉielon.

"Mi devas rakonti la belecon de krepuska vizito al la grandega Krishnaraja Sagar Dam, **41-2** konstruita dek du mejlojn ekster Mysore. Yoganandaji kaj mi eniris malgrandan buson kaj, kun malgranda knabo kiel oficiala krankisto aŭ baterianstataŭanto, ekiris sur glata terovojo, ĝuste kiam la suno leviĝis subiranta ĉe la horizonto kaj platpremiĝanta kiel tromatura tomato.

"Nia vojaĝo kondukis preter la ĉieestantaj kvadrataj rizejoj, tra vico de konsolaj banjanoj kokospalmoj, kun vegetaĵaro preskaŭ tiel densa kiel en ĝangalo, kaj fine, alproksimiĝante al la kresto de monteto, ni renkontis grandegan artefaritan lagon, kiu reflektis la steloj kaj franĝo de palmoj kaj alia arboj, ĉirkaŭita de bela terasforma ĝardenoj kaj vico da elektraĵ lumoj ĉe la rando de la digo — kaj sub ĝi niaj okuloj renkontis brilan spektaklon de koloraj radioj ludantaj sur gejsersimilaj fontanoj, kiel tiom da fluoj da brila inko verŝiĝanta — belege bluaj akvofaloj, allogaj ruĝaj kataraktoj, verdaj kaj flavaj ŝprucoj, elefantoj ŝprucantaj akvon, miniaturo de la Ĉikaga Monda Foiro, kaj tamen moderne elstara en ĉi tiu antikva lando de rizejoj kaj simplaj homoj, kiuj donis al ni tian aman bonvenon, ke mi mi timas, ke bezonos pli ol mian forton por revenigi Yoganandaji al Ameriko.

"Alia malofta privilegio - mia unua elefanta rajdo. Hieraŭ la Juvaraĝo invitis nin al sia somera palaco por ĝui rajdon sur unu el siaj elefantoj, grandega besto. Mi supreniris ŝtupetaron provizitan por grimpi supren al la *howdah* aŭ selon, kiu estas silk-kusenigita kaj skatolsimila; kaj poste por ruliĝado, ĵetado, ŝanceliĝo kaj levado malsupren en ravinon, tro ekscitita por maltrankviliĝi aŭ ekkrii, sed tenante min per karulo!"

Suda Barato, riĉa je historiaj kaj arkeologiaj restaĵoj, estas lando de definitiva kaj tamen nedifinebla ĉarmo. Norde de Mysore estas la plej granda indiĝena ŝtato en Barato, Hajderabado, pitoreska altebenaĵo tranĉita de la potenca rivero Godavari. Larĝaj fekundaj ebenaĵoj, la belaj Nilgiri-montaroj aŭ "Bluaj Montoj", aliaj regionoj kun dezertaj montetoj el kalkŝtono aŭ granito. La historio de Hajderabado estas longa, bunta rakonto, komenciĝanta antaŭ tri mil jaroj sub la Andhra-reĝoj, kaj daŭranta sub hinduaj dinastioj ĝis la jaro 1294, kiam ĝi transiris al linio de islamaj

regantoj, kiuj regis ĝis... ĉi tiun tagon.

La plej impresa montraĵo de arkitekturo, skulptarto kaj pentrarto en la tuta Barato troviĝas en Hajderabado, en la antikvaj rok-skulptitaj kavernoj de Ellora kaj Ajanta. La Kailasa ĉe Ellora, grandega monolita templo, posedas ĉizitajn figurojn de dioj, homoj kaj bestoj en la mirindaj proporcioj de Michelangelo. Ajanta estas la loko de kvin katedraloj kaj dudek kvin monaĥejoj.

Ĉiuj rokaj elfosadoj konservitaj per grandegaj freskopentritaj kolonoj, sur kiuj artistoj kaj skulptistoj eternigis sian genion.

La urbon Hajderabado ornamas la Universitato Osmania kaj la impona Moskeo Mekka, kie dek mil islamanoj povas kunveni por preĝi.

Ankaŭ la ŝtato Mysore estas pitoreska mirlando, tri mil futojn super marnivelo, abunda je densaj tropikaj arbaroj, hejmo de sovaĝaj elefantoj, bizonoj, ursoj, panteroj kaj tigroj. Ĝiaj du ĉefaj urboj, Bengaluro kaj Mysore, estas puraj, allogaj, kun multaj parkoj kaj publikaj ĝardenoj.

Hindua arkitekturo kaj skulptarto atingis sian plej altan perfektecon en Mysore sub la patroneco de hinduaj reĝoj de la dekunua ĝis la dekkvina jarcentoj. La templo ĉe Belur, majstroverko de la dekunua jarcento kompletigita dum la regado de reĝo Vishnuvardhana, estas nesuperita en la mondo pro sia delikateco de detaloj kaj ekstravaganca bildaro.

La rokaj kolonoj trovitaj en norda Mysore datiĝas de la tria jarcento a.K., lumigante la memoron de reĝo Asoka. Li sukcedis la tronon de la tiam reganta dinastio Maurya; lia imperio ampleksis preskaŭ la tutan modernan Hindion, Afganion kaj Baluĉistanon. Ĉi tiu glora imperiestro, konsiderata eĉ de okcidentaj historiistoj kiel nekomparebla reganto, lasis la jenan saĝon sur roka monumento:

Ĉi tiu religia surskribo estis gravurita por ke niaj filoj kaj nepoj ne pensu nova konkero estas necesa; por ke ili ne pensu, ke konkero per la glavo meritas la nomon de konkero; por ke ili vidu en ĝi nenion krom detruon kaj perforton; por ke ili konsideru nenion kiel veran konkeron krom la konkeron de religio. Tiaj konkeroj havas valoron en ĉi tiu mondo kaj en la sekva.

Mia kunuloj kaj Mi pozo antaŭe la "sonĝo en marmoro," la Taj Mahal ĉe Agra.

Asoka estis nepo de la impona Ĉandragupto Maŭrjo (konata al la grekoj kiel Sandrokoto), kiu en sia junaĝo renkontis Aleksandron la Grandan. Poste Ĉandragupto detruis la makedonajn garnizonojn restantajn en Hindio, venkis la invadantan grekan armeon de Seleŭko en Panĝabo, kaj poste akceptis ĉe sia kortego en Patna la helenan ambasadoron Megasteno.

Intense interesajn rakontojn detale registris grekaj historiistoj kaj aliaj, kiuj akompanis aŭ sekvis Aleksandron en lia ekspedicio al Hindio. La rakontoj de Arriano, Diodoro, Plutarko, kaj Strabono la geografiisto havi estinta tradukita de D-ro J. W. M'Crindle **41-3** ĵeti lumon sur antikvan Hindion. La plej admirinda trajto de la malsukcesa invado de Aleksandro estis la profunda intereso, kiun li montris pri hindua filozofio kaj pri la joguloj kaj sanktuloj, kiujn li renkontis de tempo al tempo kaj kies socion li fervore serĉis. Baldaŭ post kiam la greka militisto alvenis en Taxila en norda Hindio, li sendis mesaĝiston, Onesikriton, disĉiplon de la helena skolo de Diogeno, por venigi hindan instruiston, Dandamis, grandan sannyasi de Taksila.

"Saluton al vi, ho instruisto de braminoj!" Onesikritos diris post serĉado de Dandamis en lia arbara rifuĝejo. "La filo de la potenca Dio Zeŭso, estante Aleksandro, kiu estas la Suverena Sinjoro de ĉiuj homoj, petas vin iri al li, kaj se vi konsentos, li rekompencos vin per grandaj donacoj, sed se vi rifuzos, li detranĉos vian kapon!"

La jogisto trankvile akceptis ĉi tiun sufiĉe devigan inviton, kaj "ne eĉ levis sian kapon de sia folikovrita lito."

„Mi ankaŭ estas filo de Zeŭso, se Aleksandro estas tia,“ li komentis. „Mi deziras nenion, kio apartenas al Aleksandro, ĉar mi kontentas pri tio, kion mi havas, dum mi vidas, ke li vagas kun siaj viroj sur maro kaj tero senutile, kaj neniam finas siajn vagadojn.“

"Iru kaj diru al Aleksandro, ke Dio, la Supera Reĝo, neniam estas la Aŭtoro de impertinenta maljusteco, sed estas la Kreinto de lumo, de paco, de vivo, de akvo, de la homa korpo kaj de animoj; Li akceptas ĉiujn homojn kiam la morto ilin liberigas, estante neniel submetitaj al malbona malsano. Li sola estas la Dio de mia omaĝo, kiu abomenas buĉadon kaj ne instigas militojn.

“Aleksandro ne estas dio, ĉar li devas gustumi la morton,” daŭrigis la saĝulo kun kvieta malestimo. “Kiel tia li povas esti la mastro de la mondo, kiam li ankoraŭ ne sidiĝis sur trono de interna universala regado? Li ankoraŭ ne eniris vivantan Hadeson, nek li konas la vojon de la suno tra la centra regionoj de la tero, dum la nacioj sur ĝia limoj havi eĉ ne aŭdis lian nomon!

Post tiu ĉi puno, certe la plej morda iam sendita por ataki la orelojn de la "Sinjoro de la Mondo", la saĝulo aldonis ironie: "Se la nuna regno de Aleksandro ne estas

sufiĉe vasta por liaj deziroj, li transiru la riveron Gango; tie li trovos regionon kapablan nutri ĉiujn siajn virojn," se la lando ĉi-flanke estas tro mallarĝa por teni lin. **41-4**

"Sciu tamen, ke tio, kion Aleksandro proponas kaj la donacoj, kiujn li promesas, estas aferoj por mi tute senutilaj; la aferoj, kiujn mi ŝatas kaj trovas vere utilaj kaj valoraj, estas ĉi tiuj folioj, kiuj estas miaj..."

domo, ĉi tiuj florantaj plantoj, kiuj provizas al mi ĉiutagan manĝaĵon, kaj la akvon, kiu estas mia trinkaĵo; dum ĉiuj aliaj posedaĵoj, kiujn mi amasigas kun maltrankvila zorgo, kutime montriĝas ruinigaj por mi tiuj, kiuj kolektas ilin, kaj kaŭzas nur malĝojon kaj ĉagrenon, per kiuj ĉiu malriĉa mortonto estas plene ŝarĝita. Koncerne min, mi kuŝas sur la arbaraj folioj, kaj havante nenion, kio postulas gardadon, fermas miajn okulojn en trankvila dormo; dum mi havus ion por gardi, kio forpelus dormon. La tero provizas min per ĉio, kiel patrino sian infanon per lakto. Mi iras kien ajn mi volas, kaj ne estas zorgoj, per kiuj mi estas devigita ŝarĝi min.

"Se Aleksandro detranĉus mian kapon, li ne povus ankaŭ detrui mian animon. Mia kapo sola, tiam silenta, restos, lasante la korpon kiel ŝiritan veston sur la tero, de kie ĝi ankaŭ estis prenita. Mi tiam, fariĝante Spirito, supreniros al mia Dio, kiu nin ĉiujn enfermis en karno kaj lasis nin sur la tero por pruvi ĉu, kiam ĉi tie sube, ni vivos obeeme al Liaj ordonoj kaj kiu ankaŭ volos postulas de ni ĉiuj, kiam ni foriras de ĉi tie al Lia ĉeesto, raporton pri nia vivo, ĉar Li estas Juĝisto de ĉia fiereco kaj maljusteco; ĉar la ĝemoj de la prematoj fariĝas puno de la subpremanto.

"Aleksandro do terurigu per ĉi tiuj minacoj tiujn, kiuj deziras riĉecon kaj kiuj timas morton, ĉar kontraŭ ni ambaŭ ĉi tiuj armiloj estas same senpovaj; la bramanoj nek amas oron nek timas morton. Iru do kaj diru al Aleksandro ĉi tion: Dandamis ne bezonas ion ajn, kio estas via, kaj tial ne iros al vi, kaj se vi volas ion de Dandamis, venu al li."

Kun proksima atento Aleksandro ricevis per Onesikrito la mesaĝon de la jogisto, kaj "sentis pli fortan deziron ol iam ajn vidi Dandamis-on, kiu, kvankam maljuna kaj nuda, estis la sola antagonisto, en kiu li, la konkerinto de multaj nacioj, renkontis pli ol sian egalulon."

Aleksandro invitis al Taxila kelkajn bramanajn asketojn konatajn pro sia kapablo respondi filozofiajn demandojn kun konciza saĝo. Raporton pri la vorta bataleto donas Plutarko; Aleksandro mem formulis ĉiujn demandojn.

"Kiuj estas pli multaj, la vivantoj aŭ la mortintoj?"

"La vivantoj, ĉar la mortintoj ne ekzistas."

"Kiu bredas la pli grandajn bestojn, la maro aŭ la tero?" "La tero, ĉar la maro estas nur parto de la tero."

"Kiu estas la plej lerta de bestoj?"

"Tiu, kun kiu la homo ankoraŭ ne konas." (La homo timas la

nekonaton.) "Kiu ekzistis unue, la tago aŭ la nokto?"

"La tago estis unua je unu tago." Ĉi tiu respondo igis Aleksandron perfidi surprizon; la bramano aldonis: "Neeblaj demandoj postulas neeblajn respondojn."

"Kiel plej bona povas a viro fari sin mem amata?"

"Homo estos amata se, posedante grandan potencon, li tamen ne igas sin timi."

"Kiel homo povas fariĝi dio?" **41-5**

"Farante tion, kion estas neeble por homo fari." "Kio

estas pli forta, vivo aŭ morto?"

"Vivo, ĉar ĝi ursoj tiel multaj malbonoj."

Aleksandro sukcesis preni el Barato, kiel sian instruiston, veran jogulon. Ĉi tiu viro estis Swami Sphines, nomata "Kalanos" de la grekoj ĉar la sanktulo, fervorulo de Dio en la formo de Kali, salutis ĉiujn prononcante Ŝian aŭspician nomon.

Kalanos akompanis Aleksandron al Persio. Je difinita tago, en Suzo en Persio, Kalanos donis sian maljunan korpon enirante funebran ŝtipagon antaŭ la vido de la tuta makedona armeo. La historiistoj registru la miron de la soldatoj, kiuj rimarkis, ke la jogisto ne timis doloron aŭ morton, kaj kiu neniam moviĝis de sia pozicio dum li estis konsumita en la flamoj. Antaŭ ol foriri por sia kremacio, Kalanos ĉirkaŭbrakis ĉiujn siajn proksimajn kunulojn, sed sin detenis de adiaŭi Aleksandron, al kiu la hindua saĝulo nur rimarkigis:

"Mi devas vidi vi baldaŭ en Babilono."

Aleksandro forlasis Persion, kaj mortis jaron poste en Babilono. La vortoj de lia hinda guroo estis lia maniero diri, ke li ĉeestos kun Aleksandro en la vivo kaj morto.

La grekaj historiistoj lasis al ni multajn vivecajn kaj inspirajn bildojn de la hinda socio. Hindua leĝo, Arriano diras al ni, protektas la popolon kaj "ordonas, ke neniu inter ili estu, sub nenioj cirkonstancoj, sklavo, sed ke, ĝuante liberecon mem, ili respektu la egalan rajton al ĝi, kiun ĉiuj posedas. Ĉar tiuj, ili pensis, kiuj lernis nek domini nek subpremi aliajn, atingos la vivon plej bone taŭgan por ĉiuj ŝanĝiĝoj de la sorto." **41-6**

"La indianoj," diras alia teksto, "nek elspezas monon kontraŭ uzuro, nek scias kiel prunti. Estas kontraŭe al establita kutimo, ke indiano faru aŭ suferu maljustaĵon, kaj tial ili nek faras kontraktojn nek postulas garantiojn." Resaniĝo, oni diras al ni, okazis per simplaj kaj naturaj rimedoj. "Kuracoj efektiviĝas prefere per reguligo de dieto ol per la uzo de medikamentoj. La plej estimataj kuraciloj estas unĝentoj kaj

plastroj. Ĉiuj aliaj estas konsiderataj grandparte malutilaj." Engaĝiĝo en milito estis limigita al la *Kŝatrijoj* aŭ militista kasto. "Nek malamiko, kiu renkontus terkultiviston dum lia laboro sur lia tero, farus al li ian damaĝon, ĉar homoj de ĉi tiu..." klaso, rigardata kiel publikaj bonfarantoj, estas protektata kontraŭ ĉia damaĝo. La tero tiel restanta nedetruita kaj produktanta abundajn rikoltojn, provizas al la loĝantoj la necesajojn por igi la vivon agrabla." **41-7**

La imperiestro Ĉandragupto, kiu en 305 a.K. venkis la generalon de Aleksandro, Seleŭkon, decidis sep jaroj poste al mano super la bridoj de Barato registaro al lia filo. Vojaĝante al En Suda Hindio, Chandragupta pasigis la lastajn dek du jarojn de sia vivo kiel senmona asketo, serĉante memrealigon en roka kaverno ĉe Sravanabelagola, nun honorata kiel sanktejo en Mysore. Proksimaj staras la plej granda statuo de la mondo, ĉizita el grandega roko fare de la ĝajnistoj en 983 p.K. por honori la sanktulon Comateswara.

La ĉieaj religiaj sanktejoj de Mysore estas konstanta memorigilo pri la multaj grandaj sanktuloj de Sud-Koreio. Hindio. Unu de ĉi tiuj majstroj, Thayumanavar, havas maldekstre nin la sekvanta malfacila poemo:

Vi povas kontrolo a freneza elefanto;
Vi povas fermi la buŝon de la urso kaj la tigro;
Vi povas rajdi leonon;
Vi povas ludi kun la kobro;
Per alĥemio vi povas apenaŭ vivteni vin; Vi
povas vagadi tra la universo inkognite; Vi
povas fari vasalojn de la dioj;
Vi povas esti iam ajn juneca;
Vi povas promeni sur akvo kaj vivi en fajro;
Sed kontrolo de la menso estas pli bona kaj pli malfacila.

En la bela kaj fekunda ŝtato Travancore en la ekstrema sudo de Barato, kie trafiko estas transportata tra riveroj kaj kanaloj, la maharaĝo ĉiujare alprenas heredan devontigon por penti la pekojn altiritajn de militoj kaj la aneksado en la fora pasinteco de pluraj malgrandaj ŝtatoj al Travancore. Dum kvindek ses tagoj ĉiujare la maharaĝo vizitas la templon trifoje ĉiutage por aŭskulti vedajn himnojn kaj deklamadojn; la pentofara ceremonio finiĝas per la *lakshadipam* aŭ lumigo de la templo per cent mil lumoj.

La granda hindua leĝdonanto Manu **41-8** skizis la devojn de reĝo. "Li devus duŝi agrablaĵojn kiel Indra (sinjoro de la dioj); kolekti impostojn milde kaj nerimarkeble kiel la suno akiras vaporon el akvo; eniri en la vivon de siaj subuloj kiel la vento iras ĉien; difini justecon al ĉiuj kiel Jama (dio de morto); ligi pekulojn per maŝo kiel Varuno (veda diaĵo de ĉielo kaj vento); plaĉi al ĉiuj kiel la luno, bruligi malbonajn malamikojn kiel la dio de fajro; kaj subteni ĉiujn kiel la diino de la tero."

"En milito reĝo ne devas batali per venenaj aŭ fajraj armiloj nek mortigi malfortajn aŭ nepretajn aŭ senarmilajn malamikojn aŭ virojn, kiuj timas aŭ preĝas por protekto aŭ forkuras. Milito estu uzata nur kiel lasta rimedo. Rezultoj ĉiam estas

dubindaj en milito."

La prezidanteco de Madras sur la sudorienta marbordo de Barato enhavas la platan, vastan, marbordan urbon Madraso, kaj Conjeeveram, la Oran Urbon, ĉefurbon de la Pallava dinastio, kies reĝoj regis.

dum la fruaj jarcentoj de la kristana epoko. En la moderna prezidanteco de Madras la neperforta La idealoj de Mahatmo Gandhi faris grandan progreson; la blankaj distingaj "Gandhi-ĉapo" videblas ĉie. En la sudo ĝenerale la Mahatmo efektivigis multajn gravajn temploreformojn por "netuŝebluloj" kaj ankaŭ reformojn de la kastismo.

La origino de la kastismo, formulita de la granda leĝdonanto Manu, estis admirinda. Li klare vidis, ke homoj distingiĝas per natura evoluo en kvar grandajn klasojn: tiuj kapablaj oferti servon al la socio per sia korpa laboro (*Sudraj*); tiuj, kiuj servas per pensmaniero, kapablo, agrikulturo, komerco, komerca vivo ĝenerale (*Vaisjoj*); tiuj, kies talentoj estas administraj, ekzekutivaj kaj protektaj - regantoj kaj militistoj (*Kŝatrijoj*); tiuj de kontempla naturo, spirite inspiritaj kaj inspiraj (*Bramanoj*). "Nek naskiĝo nek sakramentoj nek studado nek deveno povas decidi, ĉu persono estas dufoje naskita (t.e., *bramano*);" deklaras la *Mahabharato* , "nur karaktero kaj konduto povas decidi." **41-9** Manu instrukiis socio montri respekton al siaj membroj tiom kiom ili posedis saĝon, virton, aĝon, parencecon aŭ, fine, riĉecon. Riĉecoj en veda Barato ĉiam estis malestimataj se ili estis hamstritaj aŭ neatingeblaj por bonfaraj celoj. Malavaraj viroj de granda riĉeco ricevis malaltan rangon en la socio.

Gravaj malbonoj ekestis kiam la kastsistemo tra la jarcentoj malmoliĝis en heredan bremson. Sociaj reformistoj kiel Gandhi kaj la membroj de tre multaj socioj en Barato hodiaŭ faras malrapidan sed certan progreson en restarigo de la antikvaj valoroj de kasto, bazitaj nur sur natura kvalifiko kaj ne sur naskiĝo. Ĉiu nacio sur la tero havas sian propran distingan mizer-produktantan karmon por trakti kaj forigi; Barato ankaŭ, kun sia multflanka kaj nevundebla spirito, pruvos sin egala al la tasko de kast-reformado.

Tiel rava estas suda Barato, ke S-ro Wright kaj mi sopiris plilongigi nian idilion. Sed la tempo, en sia nememorebla malĝentileco, ne donis al ni ĝentilajn etendojn. Mi baldaŭ devis paroli ĉe la fina sesio de la Hinda Filozofia Kongreso ĉe la Universitato de Kalkuto. Ĉe la fino de la vizito al Mysore, mi ĝuis paroladon kun Sinjoro C.V. Raman, prezidanto de la Hinda Akademio de... Sciencoj. Ĉi tiu brila hindua fizikisto ricevis la Nobel-premion en 1930 pro sia grava malkovro pri la difuzo de lumo - la "Raman-efiko" nun konata al ĉiu knablernanto.

Mansvingante adiaŭon al amaso da Madrasaj studentoj kaj amikoj, S-ro Wright kaj mi ekiris norden. Survoje ni haltis antaŭ malgranda sanktejo sankta al la memoro de Sadasiva Brahman, **41-10** en kies dekoka-jarcenta vivrakonto mirakloj dense amasiĝas. Pli granda Sadasiva sanktejo ĉe Nerur, starigita de la Raĝo de Pudukkottai, estas pilgrima loko, kiu atestis multajn diajn resanigojn.

Multaj kuriozaj rakontoj pri Sadasiva, aminda kaj plene iluminita majstro, ankoraŭ estas aktualaj inter la sudhindaj vilaĝanoj. Iun tagon mergita en *samadhi* ĉe la bordo

de la rivero Kaveri, Sadasiva estis vidita forportita de subita inundo. Semajnojn poste oni trovis lin entombigita profunde sub tumulto da tero. Kiam la ŝoveliloj de la vilaĝanoj trafis lian korpon, la sanktulo leviĝis kaj rapide foriris.

Sadasiva neniam parolis vorton aŭ portis veston. Unu matenon la nuda jogisto senceremonie eniris la tendon de islama ĉefo. Liaj damoj kriis alarme; la militisto traktis sovaĝan glavo puŝo ĉe Sadasiva, kies brako estis detranĉita. La majstro foriris senĝene.

Superfortita de penton, la islamano prenis la brakon de la planko kaj sekvis Sadasiva-n. La jogisto kviete enigis sian brakon en la sangantan stumpeton. Kiam la militisto humile petis iom da spirita instruo, Sadasiva skribis per sia fingro sur la sablo:

"Faru ne fari kio vi voli, kaj tiam vi povas fari kio vi kiel."

La islamano estis levita al ekzaltita mensstato, kaj komprenis la paradoksan konsilon de la sanktulo esti gvidilo al animlibereco per majstrado de la memo.

La vilaĝaj infanoj iam esprimis deziron en la ĉeesto de Sadasiva vidi la religian feston de Madura, 240 kilometrojn for. La jogisto indikis al la malgranduloj, ke ili tuŝu lian korpon. Jen! tuj la tuta grupo estis transportita al Madura. La infanoj feliĉe vagis inter la miloj da pilgrimantoj. Post kelkaj horoj la jogisto alportis siajn infanojn hejmen per sia simpla... transportilo. La miregigitaj gepatroj aŭdis la vivecajn rakontojn pri la procesio de bildoj, kaj rimarkis, ke pluraj infanoj portis sakojn da Maduraj dolĉaĵoj.

Nekredema junulo mokis la sanktulon kaj la rakonton. La sekvan matenon li alproksimiĝis al Sadasiva.

"Majstro," li diris malestime, "kial vi ne kunprenas min al la festo, same kiel vi faris hieraŭ por la aliaj infanoj?"

Sadasiva konsentis; la knabo tuj trovis sin meze de la malproksima urba homamaso. Sed ve! kie estis la sanktulo kiam la junulo volis foriri? La laca knabo atingis sian hejmon per la antikva kaj prozaika metodo de pieda movado.

.....
41-1 : Fraŭlino Bletch, nekapabla al konservi la aktiva rapideco aro de S-ro. Wright kaj mi mem, restis feliĉe kun mia parencoj en Kalkato.

41-2 Ĉi tiu digo, grandega akvoelektra instalaĵo, lumigas la urbon Mysore kaj donas energion al fabrikoj por silko, sapoj kaj santaloleo. La santalosuvejnoj el Mysore posedas agrablan aromon, kiun la tempo ne elĉerpas; iomete piko revivigas la odoro. Mysore fanfaronas kelkaj de la plej granda pioniroj industria entreprenoj en Hindio, inkluzive de la orminejoj de Kolar, la sukerfabriko de Mysore, la grandegaj fero- kaj ŝtalfabrikoj ĉe Bhadravati, kaj la malmultekosta kaj efika ŝtata fervojo de Mysore, kiu kovras multajn el la 30 000 kvadrataj mejloj de la ŝtato.

La Maharaĝo kaj Juvaraja Monda Organizaĵo pri Sano estis mia gastigantoj en Mysore en 1935 havi ambaŭ lastatempe mortis. La filo de la Juvaraĝo, la nuna maharaĝo estas iniciatema reganto, kaj aldonis al la industrioj de Mysore grandan .aviadilfabrikon

41-3 : Ses volumoj sur *Antikva Hindio* (Kalkato, 1879).

Nek Aleksandro nek ajna de liaj generaloj iam ajn krucita la Gango. Trovante determinita rezisto en la :41-5 nordokcidento, la Makedona armeo rifuzis al penetri pli foren; Aleksandro estis devigita al foriri Hindio kaj serĉi liajn .konkerojn en Persujo

41-5 : De ĉi tio demando ni povas supozo tio la "Filo de Zeŭso" havis unu foja dubo tio li havis jam atingis perfektecon.

41-6 : Ĉiuj Greka observantoj komento sur la manko de sklaveco en Hindio, a trajto ĉe kompleta varianco kun la strukturo de la helena socio.

41-7 : *Kreiva Hindio* de Profesoro. Benojo Kumar Sarkar donas a ampleksa bildo de Barato antikva kaj moderna

atingoj kaj distinga valoroj en ekonomiko, politika scienco, literaturo, arto, kaj socia filozofio. (Lahore: Motilal Banarsi Dass, Eldonistoj, 1937, 714 p., 5,00 USD.)

Alia rekomendita volumeno estas *Hinda Kulturo Tra La Aĝoj* , de S. V. Venateŝvaro (Nova Jorko: Longmans, Verda & .Kompanio, 5.00 USD)

41-8 : Manu estas la universala leĝdonanto; ne sola por Hinduo socio, sed por la mondo. Ĉiuj sistemoj de saĝa socia regularoj kaj eĉ justeco estas strukturita post Manu. Nietzsche havas pagita la sekvanta omaĝo: "Mi scii de ne libro en kiu tiel multaj delikataj kaj afable aferoj estas diris al virino kiel en la *Leĝlibro De Manuo* ; tiuj malnova grizbarbuloj kaj sanktuloj havi a maniero esti galanta al virinoj, kiu eble ne povas esti superita... nekompareble intelekta kaj supera verko... plena de noblaj valoroj, ĝi estas plena de sento de perfekteco, de dirado de jes al la vivo, kaj triumfa sento de bonfarto rilate al si mem kaj al la vivo; la suno brilas super la tuta libro."

41-9 : "Inkludo en unu de ĉi tiuj kvar kastoj origine dependis ne sur a viro naskiĝo sed sur lia natura kapacitoj kiel montrite de la celo en vivo li elektita al atingi," unu artikolo en *Oriento-Okcidenta* por Januaro, 1935, rakontas nin. "Ĉi tio celo povus esti (1) *kama* , deziro, aktiveco de la vivo de la sentoj (*Sudra* scenejo), (2) *artha* , gajno, plenumanta sed kontrolado la deziroj (*Vaisya* stadio), (3) *darmo* , memdisciplino, la vivo de respondeco kaj ĝusta ago (*Kŝatrija* stadio), (4) *mokŝo* , liberigo, la vivo de spiriteco kaj religia instruado (*Bramino* scenejo). Ĉi tiuj kvar kastoj bildigi servo al la homaro per (1) korpo, (2) menso, (3) volo, (4) Spirito.

Ĉi tiuj kvar stadioj havas sian korespondadon en la eternaj *gunaoj* aŭ kvalitoj de naturo, *tamasoj* , *rajasoj* kaj *sattvaaj* : "obstrukco," aktiveco, kaj ekspansio; aŭ, maso, energio, kaj inteligenteco. La kvar natura kastoj estas markita de la *gunas* kiel (1) *tamas* (nescio), (2) *tamas- raĝoj* (miksaĵo de nescio kaj aktiveco), (3) *raĝas-sattva* (miksaĵo de dekstra aktiveco kaj klerismo), (4) *sattva* (klerismo). Tiel havas naturo markita ĉiu viro kun lia kasto, de la superrego en si mem de unu, aŭ la miksaĵo de du, el la *gunoj* . Kompreneble, ĉiu homo havas ĉiujn tri *gunojn* en diversaj proporcioj. La gurunoj povos .ĝuste determini la kaston aŭ evoluon statuson de homo

Al a certa amplekso, ĉio vetkuroj kaj nacioj observi en praktiko, se ne en teorio, la trajtoj de kasto. Kie tie estas bonega "permesilo aŭ tiel nomata libereco, precipe en intergeedziĝo inter ekstremitoj en la natura kastoj, la vetkuro malkreskas foriras kaj formortas. La *Purana Samhita* komparas la idojn de tiaj kuniĝoj al sterilaj hibridoj, kiel la mulo, kiu ne kapablas reproduktiĝi de sia propra specio. Artefaritaj specioj estas fine ekstermitaj. Historio ofertas abundan pruvon de multnombraj bonega vetkuroj kiu ne pli longa havi ajna vivanta reprezentantoj. La kasto sistemo de Hindio estas kreditita de ŝi plej profunda pensuloj kun estante la ĉeko aŭ preventa kontraŭ licenco kiu havas konservita la pureco de "

.la raso kaj kondukis ĝin sekure tra jarmiloj da ŝanĝiĝoj, dum aliaj rasoj malaperis en forgeso

41-10 : Lia plena titolo estis Sri Sadasivendra Saraswati Swami. La glora posteulo en la formala Shankara linio, Jagadguru Sri Ŝankaraĉarjo de Sringeri Matematiko, skribis unu inspiranta *Odo* dediĉita al Sadasiva. *Oriento-Okcidenta* por Julio, 1942, publikigis artikolon pri la vivo de Sadasiva.

ĈAPITRO: 42

Lasta Tagoj Kun Mia Guruo

„Guruji, mi ĝojas trovi vin sola ĉi-matene.“ Mi ĵus alvenis al la ermitejo de Serampore, portante bonodoran ŝarĝon de fruktoj kaj rozoj. Sri Yukteswar ekrigardis min humile.

"Kio estas via demando?" Majstro rigardis pri la ĉambro kiel kvankam li estis serĉante eskapi.

"Guruo, mi venis al vi kiel mezlernejano; nun mi estas plenkreska viro, eĉ kun grizaj haroj aŭ..." du. Kvankam vi superŝutis min per silenta amo de la unua horo ĝis nun, ĉu vi komprenas, ke iam nur, sur la tago de kunveno, havi vi iam ajn diris, Mi amo ĉu vi?" Mi rigardis ĉe lin petege.

Majstro mallevis sian rigardon. "Yogananda, ĉu mi devas elporti en la malvarmajn sferojn de parolo la varmajn sentojn plej bone gardatajn de la senvorta koro?"

"Guruji, Mi scii vi amo mi, sed mia mortonto oreloj doloro al aŭdi vi diri tiel."

"Estu kiel vi deziras. Dum mia geedzeco mi ofte sopiris filon, por trejniĝi en la joga vojo. Sed kiam vi venis en mian vivon, mi estis kontenta; en vi mi trovis mian filon." Du klaraj larmogutoj staris en la okuloj de Sri Yukteswar. "Yogananda, mi ĉiam amas vin."

„Via respondo estas mia pasporto al la ĉielo.“ Mi sentis pezlevon de mia koro, dissolviĝinta por ĉiam pro liaj vortoj. Ofte mi miris pri lia silento. Komprenante, ke li estis senemocia kaj memfida enhavita, tamen kelkfoje mi timis, ke mi malsukcesis plene kontentigi lin. Lia estis stranga naturo, neniam tute konota; naturo profunda kaj trankvila, nesondebla por la ekstera mondo, kies valorojn li longe transcendis.

Kelkajn tagojn poste, kiam mi parolis antaŭ grandega aŭdantaro ĉe Albert Hall en Kalkato, Sri Yukteswar konsentis sidi apud mi sur la platformo, kun la Maharaĝo de Santosh kaj la Urbestro de Kalkato. Kvankam la Majstro faris nenian rimarkon al mi, mi ekrigardis lin de tempo al tempo dum mia parolado, kaj pensis, ke mi rimarkis kontentan brilon en liaj okuloj.

Poste okazis parolado antaŭ la eks-studentoj de Serampore College. Dum mi rigardis miajn malnovajn samklasanojn, kaj dum ili rigardis sian propran "Frenezan Monaĥon", larmoj de ĝojo senhonte aperis. Mia arĝentlanga profesoro pri filozofio, D-ro Ghoshal, venis antaŭen por saluti min, ĉiuj niaj pasintaj miskomprenoj dissolvitaj de la alkemiisto Tempo.

Vintra Solstica Festivalo estis celebrata fine de decembro en la ermitejo de Serampore. Kiel ĉiam, la disĉiploj de Sri Yukteswar kunvenis de malproksime kaj proksime. Devotaj *sankirtanoj*, soloj en la nektar-dolĉa voĉo de Kristo-da, festeno servata de junaj disĉiploj, la profunde kortuŝa parolado de la Majstro sub la steloj en la plena korto de la aŝramo - memoroj, memoroj! Ĝojaj festivaloj de jaroj longe pasintaj! Ĉi-nokte, tamen, estis nova evento.

"Yogananda, bonvolu alparoli la ĉeestantojn — angle." La okuloj de la Majstro briletis dum li faris ĉi tiun duoble nekutiman peton; ĉu li pensis pri la ŝip-problemo,

kiu antaŭis mian unuan prelegon angle? Mi rakontis la historion al mia aŭdantaro de fratoj disĉiploj, finante per fervora omaĝo al nia gurunuo.

"Lia ĉieesta gvido akompanis min ne sole sur la oceana vaporŝipo," mi finis, "sed ĉiutage dum miaj dek kvin jaroj en la vasta kaj gastama lando Ameriko."

Post kiam la gastoj foriris, Sri Yukteswar vokis min al la sama dormoĉambro kie - nur iam, post festivalo de miaj fruaj jaroj - mi rajtis dormi sur lia ligna lito. Ĉi-nokte mia guro sidis tie kviete, duoncirklo de disĉiploj ĉe liaj piedoj. Li ridetis dum mi rapide eniris la ĉambron.

"Yogananda, ĉu vi foriras nun al Kalkato? Bonvolu reveni ĉi tien morgaŭ. Mi havas certajn aferojn por diri al vi."

La sekvan posttagmezon, per kelkaj simplaj vortoj de beno, Sri Yukteswar donis al mi la plian monaĥejan titolon de *Paramhansa* . **42-1**

„Ĝi nun formale anstataŭas vian antaŭan titolon de *sŭami* ,“ li diris dum mi surgenuiĝis antaŭ li. Kun silenta rideto mi pensis pri la lukto, kiun miaj usonaj studentoj travivus pri la prononco de *Paramhansaji* . **42-2**

"Mia tasko sur la tero nun finiĝis; vi devas daŭrigi." Majstro parolis kviete, liaj okuloj trankvilaj kaj mildaj. Mia koro palpis pro timo.

"Bonvolu sendi iun por estri nian aŝramon en Puri," daŭrigis Sri Yukteswar. "Mi lasas ĉion en viaj manoj. Vi povos sukcese veli la boaton de via vivo kaj tiun de la organizo al la diaj bordoj."

En larmoj, Mi estis ampleksante lia piedoj; li rozo kaj benita mi amige.

La sekvan tagon mi alvokis el Ranĉi disĉiplon, Swami Sebananda, kaj sendis lin al Puri por plenumi la ermitejajn devojn. **42-3** Poste mia guro diskutis kun mi la jurajn detalojn de aranĝado de lia bieno; li volis eviti la eblecon de proceso fare de parencoj, post lia morto, pri la posedo de liaj du ermitejoj kaj aliaj posedaĵoj, kiujn li deziris transdoni nur... por bonfaraj celoj.

"Aranĝoj estis faritaj antaŭ nelonge por ke la Majstro vizitu Kidderpore, **42-4.**" sed li ne sukcesis iri." Amulaya Babu, frato-disĉiplo, faris ĉi tiun rimarkon al mi unu posttagmezon; mi sentis malvarman ondon de antaŭento. Al miaj urĝaj demandoj, Sri Yukteswar nur respondis: "Mi ne plu iros al Kidderpore." Dum momento, la Majstro tremis kiel timigita infano.

("Alligiteco al korpa restado, elkreskanta laŭ sia propra naturo [t.e., devenanta de nememoreblaj radikoj, pasintaj spertoj pri morto]," Patanjali skribis, **42-5** "ĉeestas en malgranda grado eĉ en grandaj sanktuloj." En kelkaj el siaj paroladoj pri morto, mia guro kutimis aldoni: "Same kiel birdo en longa kaĝo hezitas forlasi sian kutiman hejmon kiam la pordo malfermiĝas.")

"Guruji," Mi petegis lin kun a plorĝemo, "ne faru diri tio! Neniam eldiri tiuj vortoj al mi!"

La vizaĝo de Sri Yukteswar malstreĉiĝis en paca rideto. Kvankam proksimiĝanta al sia okdek-unua naskiĝtago, li aspektis sana kaj forta.

Baniĝante tage post tago en la sunbrilo de la amo de mia guro, neesprimita sed akre sentita, mi forpelis el mia konscia menso la diversajn sugestojn, kiujn li donis pri sia alproksimiĝanta forpaso.

"Sinjoro, la *Kumbha Mela* kunvenas ĉi-monate en Allahabad." Mi montris al Majstro la datojn *de la mela* en bengala almanako. **42-6**

"Faru vi vere voli al iri?"

Ne sentante la nevolemon de Sri Yukteswar lasi min forlasi lin, mi daŭrigis: "Iam vi vidis la benitan vidon de Babaji ĉe Allahabad- *kumbho* . Eble ĉi-foje mi estos sufiĉe bonŝanca por vidi lin."

„Mi ne opinias, ke vi renkontos lin tie.“ Mia guro tiam silentiĝis, ne volante malhelpi miajn planojn.

Kiam mi ekiris al Allahabad la sekvan tagon kun malgranda grupo, la Majstro benis min kviete laŭ sia kutima maniero. Ŝajne mi restis indiferenta pri la implico en la sinteno de Sri Yukteswar, ĉar la Sinjoro volis ŝpari al mi la sperton esti devigita, senhelpe, atesti la forpason de mia guro. Ĉiam okazis en mia vivo, ke ĉe la morto de tiuj kare amataj de mi, Dio kompate aranĝis, ke mi estu malproksima de la sceno. **42-7**

Nia grupo atingis la *Kumbha Mela* la 23-an de januaro 1936. La kreskanta homamaso de preskaŭ du miliono da homoj estis impresa vidaĵo, eĉ superforta. La aparta genio de la hinda popolo estas la respekto denaska eĉ en la plej humila kamparano por la valoro de la Spirito, kaj por la monaĥoj kaj sadhuoj, kiuj forlasis mondajn ligojn por serĉi pli dian ankrejon. Trompantoj kaj hipokrituloj ja ekzistas, sed Barato respektas ĉiujn pro la malmultaj, kiuj lumigas la tutan landon per ĉielaj benoj. Okcidentanoj, kiuj spektis la vastan spektaklon, havis unikan ŝancon senti la pulson de la lando, la spiritan ardon, al kiu Barato ŝuldas sian neestingeblan viklecon antaŭ la battoj de la tempo.

La virino jogisto, Ŝankario Majo Jiew, nur vivanta disĉiplo de la bonega Trailanga Sŭami.

La turbanita figuro sidanta rekte apud ŝi estas Swami Benoyananda, direktoro de nia Ranĉia jogolernejo por knaboj en Bihar. La foto estis prenita ĉe la Hardwar *Kumbha Mela* en 1938; la sanktulino tiam estis 112-jaraĝa.

Krishnananda, ĉe la 1936 Alahabad *Kumbha Mela* , kun lia malsovaĝa vegetarana leonino.

Manĝoĉambro sur la dua etaĝo de la ermitejo Serampore de Sri Yukteswar. Mi sidas (en la centro) ĉe la piedoj de mia guruo.

La unuan tagon nia grupo pasigis en pura rigardado. Ĉi tie estis sennombraj naĝantoj, trempantaj sin en la sankta rivero por pardono de pekoj; tie ni vidis solenajn ritojn de adorado; tie estis religiaj oferoj disĵetitaj ĉe la polvokovritaj piedoj

de sanktuloj; turno de niaj kapoj, kaj vico da elefantoj, ĉevaloj kun kaparazono kaj malrapidaj Rajputanaj kameloj pasis, aŭ kurioza religia parado de...

nuda sadhuoj, mansvingado sceptroj de oro kaj arĝento, aŭ flagoj kaj vimploj de silka veluro.

Erimitoj, portantaj nur pubotukojn, sidis kviete en malgrandaj grupoj, iliaj korpoj ŝmiritaj per la cindro, kiu protektas ilin kontraŭ la varmo kaj malvarmo. La spirita okulo estis klare reprezentita sur iliaj fruntoj per ununura makulo de santala pasto. Razkapaj ŝamioj aperis miloj, okro-vestitaj kaj portantaj sian bambuan bastonon kaj almozpeton. Iliaj vizaĝoj radiis de... la rezignintoj paco kiel ili piediris pri aŭ tenis filozofia diskutoj kun disĉiploj.

Tie kaj tie sub la arboj, ĉirkaŭ grandegaj amasoj da brulantaj ŝtipoj, estis pitoreskaj sadhuoj, **42-8** iliaj haroj plektitaj kaj amasigitaj en volvaĵoj sur la supro de iliaj kapoj. Kelkaj portis barbojn plurajn futojn longajn, krispigitajn kaj ligitajn en nodo. Ili meditis kviete, aŭ etendis siajn manojn por beni al la preterpasantaj amasoj - almozuloj, maharaĝoj sur elefantoj, virinoj en multkoloraj *sarioj* - iliaj brakringoj kaj piedringoj tintantaj, *fakiroj* kun maldikaj brakoj tenataj groteske alte, *brahmacharioj* portantaj meditatajn kubutapogilojn, humilaj saĝuloj, kies soleneco kaŝis internan feliĉon. Alte super la bruo ni aŭdis la senĉesan alvokon de la templaj sonoriloj.

En nia dua *mela*-tago, miaj kunuloj kaj mi eniris diversajn aŝramojn kaj provizorajn kabanojn, ofertante *pronamojn* al sanktulaj personoj. Ni ricevis la benon de la gvidanto de la *Giri*-branĉo de la Swami-Ordo - maldika, asketa monaĥo kun okuloj de ridetanta fajro. Nia sekva vizito kondukis nin al ermitejo, kies guroo observis dum la pasintaj naŭ jaroj la votojn de silento kaj striktan fruktan dieton. Sur la centra podio en la aŝrama halo sidis blinda sadhuo, Pragla Chakshu, profunde klera pri la *ŝastroj* kaj tre respektata de ĉiuj sektoj.

Post kiam mi donis mallongan paroladon en la hinda lingvo pri *Vedanto*, nia grupo forlasis la pacan ermitejon por saluti proksiman ŝami-on, Krishnananda, belan monaĥon kun rozkoloraj vangoj kaj imponaj ŝultroj. Kuŝante apud li estis malsovaĝa leonino. Cedante al la spirita ĉarmo de la monaĥo - ne, mi certas, al lia potenca fiziko! - la ĝangala besto rifuzas ĉian viandon favore al rizo kaj lakto. La ŝami instruis la flavbrunharan beston eldiri " *Aum* " per profunda, alloga grumblo - kata fervorulo!

Nia sekva renkonto, intervjuo kun klera juna sadhuo, estas bone priskribita en la brila vojaĝtaglibro de S-ro Wright.

Ni rajdis en la Ford trans la tre malaltan Gangon sur knaranta flosponto, rampante serpentforme tra la homamasoj kaj trans mallarĝajn, kurbiĝantajn stratetojn, preterpasante la lokon sur la riverbordo, kiun Yoganandaji montris al mi kiel la renkontiĝejon de Babaji kaj Sri Yukteswarji.

Elirinte el la aŭto post mallonga tempo, ni marŝis iom da distanco tra la densiĝanta fumo de la fajroj de la sadhuoj kaj super la glitigaj sabloj por atingi grupon de etaj, tre modestaj kabanoj el argilo kaj pajlo. Ni haltis antaŭ unu el ĉi tiuj sensignifaj

provizoraj loĝejoj, kun pigmea senporda enirejo, la ŝirmejo de Kara Patri, juna vaganta sadhuo konata pro sia escepta inteligenteco. Tie li sidis, krucgamba sur pajlamaso, lia sola kovraĵo - kaj cetere lia sola posedaĵo - estante okra tuko drapirita super liaj ŝultroj.

"Vere dia vizaĝo ridetis al ni post kiam ni rampis kvarpiede en la kabanon kaj *pronomis* ĉe la piedoj de ĉi tiu lumigita animo, dum la kerosena lanterno ĉe la enirejo flagradis strange,"

dancantaj ombroj sur la pajlaj muroj. Lia vizaĝo, precipe liaj okuloj kaj perfektaj dentoj, radiis kaj brilis. Kvankam mi estis konfuzita de la hinda lingvo, liaj esprimoj estis tre malkaŝaj; li estis plena de entuziasmo, amo, spirita gloro. Neniu povus erari pri lia grandeco.

"Imagu la feliĉan vivon de iu nealligita al la materia mondo; libera de la vestaĵproblemo; libera de manĝavido, neniam peteganta, neniam tuŝanta kuiritan manĝaĵon krom en alternaj tagoj, neniam portanta almozpetbovlon; libera de ĉiaj monimplikaĵoj, neniam manipulanta monon, neniam konservanta aĵojn, ĉiam fidanta Dion; libera de transportzorgoj, neniam veturanta per veturiloj, sed ĉiam piediranta sur la bordoj de la sanktaj riveroj; neniam restanta en unu loko pli longe ol semajnon por eviti ian kreskon de alligiteco.

"Tia modesta animo! nekutime klera pri la *Vedaj*, kaj posedanta magistran diplomon kaj la titolon de *ŝastro* (majstro de skribaĵoj) de la Universitato de Benareso. Sublima sento trapenetris min dum mi sidis ĉe liaj piedoj; ĉio ŝajnis esti respondo al mia deziro vidi la veran, la antikvan Hindion, ĉar li estas vera reprezentanto de ĉi tiu lando de spiritaj gigantoj."

Mi demandis Kara Patri pri lia vaganta vivo. "Ĉu vi ne havas iujn ajn ekstrajn vestaĵojn por la vintro?" "Ne, ĉi tio sufiĉas."

"Faru vi porti ajna libroj?"

"Ne, mi instruas parkere tiujn homojn, kiuj volas aŭdi min." "Kion alian vi faras?"

"Mi vagi de la Gango."

Je tiuj kvietaj vortoj, min superfortis sopiro pri la simpleco de lia vivo. Mi memoris Usonon, kaj ĉiujn respondecojn, kiuj kuŝis sur miaj ŝultroj.

"Ne, Yogananda," mi pensis malĝoje por momento, "en ĉi tiu vivo vagadi apud la Gango ne estas por vi."

Post kiam la sadhuo rakontis al mi kelkajn el siaj spiritaj kompreno, mi subite demandis: "Ĉu vi donas ĉi tiujn priskribojn el la biblia scio, aŭ el interna sperto?"

"Duono de libro lernado," li respondita kun a simpla rideto, "kaj duono de sperto."

Ni sidis feliĉe iom da tempo en medita silento. Post kiam ni forlasis lian sanktan ĉeeston, mi diris al S-ro Wright: "Li estas reĝo sidanta sur trono el ora pajlo."

Ni manĝis nian vespermanĝon tiun vesperon sur la *ĝardeno* sub la steloj, manĝante el foliaj teleroj alpinglitaj kune per bastonetoj. Lavado de pladoj en Barato estas reduktita al minimumo!

Du pliaj tagoj de la fascina *kumbho* ; poste nordokcidenten laŭ la bordoj de Jumna al Agra. Denove mi rigardis la Taĝ-Mahalon; en memoro Jitendra staris apud mi, mirigita de la sonĝo en marmoro. Poste al la Brindaban-aŝramo de Swami Keshabananda.

Mia celo en la serĉado de Keshabananda estis ligita al ĉi tiu libro. Mi neniam forgesis la peton de Sri Yukteswar, ke mi verku la vivon de Lahiri Mahasaya. Dum mia restado en Barato, mi uzis ĉiun okazon por kontakti rektajn disĉiplojn kaj parencojn de la Yogavatar. Registrante iliajn konversaciojn en grandaj notoj, mi kontrolis faktojn kaj datojn, kaj kolektis fotojn, malnovajn leterojn kaj dokumentojn. Mia paperaro pri Lahiri Mahasaya komencis ŝveliĝi; mi komprenis kun konsterniĝo, ke antaŭ mi kuŝas penigaj laboroj en la verkado. Mi preĝis, ke mi povu egali mian rolon kiel biografiisto de la kolosa gurunio. Pluraj el liaj disĉiploj timis, ke en skriba raporto ilia majstro povus esti malgravigita aŭ misinterpretita.

"Oni apenaŭ povas per malvarmaj vortoj priskribi la vivon de dia enkarniĝo," Panchanon Bhattacharya iam rimarkigis al mi.

Aliaj proksimaj disĉiploj simile kontentis konservi la Jogavataron kaŝita en siaj koroj kiel la senmorta instruisto. Tamen, memorante la antaŭdiron de Lahiri Mahasaya pri lia biografio, mi ne ŝparis penon por certigi kaj dokumenti la faktojn de lia ekstera vivo.

Swami Keshabananda varme salutis nian grupon ĉe Brindaban en sia Katayani Peith Aŝramo, impona brika konstruaĵo kun masivaj nigraj kolonoj, situanta en bela ĝardeno. Li kondukis nin al iam en salonon ornamitan per pligrandigita bildo de Lahiri Mahasaya. La ŝami alproksimiĝis al la aĝo de naŭdek jaroj, sed lia muskola korpo radiis forton kaj sanon. Kun longa hararo kaj neĝblanka barbo, okuloj brilantaj pro ĝojo, li estis vera patriarka enkorpiĝo. Mi informis lin, ke mi volas mencii lian nomon en mia libro pri la majstroj de Barato.

„Bonvolu rakonti al mi pri via pli frua vivo.“ Mi ridetis petege; grandaj jogistoj ofte estas nekomunikaj.

Keshabananda faris geston de humileco. "Estas malmulte da ekstera graveco. Preskaŭ mia tuta vivo estis pasigita en la himalajaj solecoj, vojaĝante piede de unu trankvila kaverna al alia. Dum kelka tempo mi prizorgis malgrandan aŝramon ekster Hardwar, ĉirkaŭatan ĉiufanke de arbareto de altaj arboj. Ĝi estis paca loko malmulte vizitata de vojaĝantoj, pro la ĉiea ĉeesto de kobroj." Keshabananda ridetis. "Poste Ganga inundo forlavis la ermitejon kaj kobrojn egale. Miaj disĉiploj tiam helpis min konstrui ĉi tiun Brindaban-aŝramon."

Unu el nia grupo demandis la ŝami-on kiel li protektis sin kontraŭ la himalajaj tigroj. **42- 9**

Keshabananda skuis sian kapon. "En tiuj altaj spiritaj altitudoj," li diris, "sovaĝaj bestoj malofte ĝenas la jogistojn. Iam en la ĝangalo mi renkontis tigron vizaĝ-al-vizaĝe. Ĉe mia subita ejakulado, la besto estis trapenetrita kvazaŭ ŝtoniĝinta." Denove la sŭami ridetis pri siaj memoroj.

"Foje Mi maldekstre mia soleco al vizito mia gurunio en Benareso. Li uzita al ŝerco kun mi super mia

senĉesa vojaĝoj en la Himalaja sovaĝejo.

"Vi havas la spuron de migrado sur via piedo,' li diris al mi iam. 'Mi ĝojas, ke la sanktaj Himalajo estas sufiĉe vastaj por ensorĉi vin.'"

"Multajn fojojn," Keshabananda daŭrigis, "kaj antaŭ kaj post sia forpaso, Lahiri Mahasaya aperis korpe antaŭ mi. Por li neniuj himalajaj altoj estas neatingeblaj!"

Du horojn poste li kondukis nin al manĝoĉambro kun korto. Mi suspiris silente konsterniginte. Alia dekkvin-plada manĝo! Malpli ol jaro da hinda gastamo, kaj mi gajnis kvindek funtojn! Tamen estus konsiderate la kulmino de malĝentileco rifuzi iujn ajn el la pladoj, zorge preparitaj por la senfinaj bankedoj honore al mi. En Hindio (nenie alie, ve!) bone remburita sŭami estas konsiderata ĉarma vidaĵo. **42-10**

S-ro. Wright, mi mem, Fraŭlino Bletch -- en Egiptujo

Rabindranath Tagore, inspirita poeto de Bengalio, kaj Nobel Laureulo en literaturo

S-ro Wright kaj mi pozas kun la respektinda Swami Keshabananda kaj disĉiplo
ĉe la majesta ermitejo en Brindaban

Post vespermanĝo, Keshabananda gvidita mi al a izolita angulo.

"Via alveno estas ne neatendita," li diris. "Mi havi a mesaĝo

por vin." Mi estis surprizita; neniuj sciis pri mia plano viziti

Keshabananda.

"Dum mi vagis lastjare en la norda Himalajo apud Badrinarayan," daŭrigis la ŝami, "mi perdiĝis. Ŝirmejo aperis en vasta kaverno, kiu estis malplena, kvankam la ardaĵoj de fajro brilis en truo en la roka planko. Scivolante pri la loĝanto de ĉi tiu soleca rifuĝejo, mi sidis apud la fajro, mia rigardo fiksita al la sunlumita enirejo de la kaverno.

"Keshabananda, mi ĝojas, ke vi estas ĉi tie.' Ĉi tiuj vortoj venis de malantaŭ mi. Mi turnis min, konsternita, kaj miregis vidante Babaji! La granda gurunio materialigis en niĉo de la kaverno. Superfeliĉa revidi lin post multaj jaroj, mi sternis min ĉe liaj sanktaj piedoj.

"Mi vokis vin ĉi tien,' Babaji daŭrigis. 'Tial vi perdiĝis kaj estis kondukita al mia provizora loĝejo en ĉi tiu kaverno. Jam delonge pasis nia lasta renkontiĝo; mi ĝojas saluti vin denove.'"

"La senmorta majstro benis min per kelkaj vortoj de spirita helpo, poste aldonis: 'Mi

donas al vi mesaĝon por Yogananda. Li vizitos vin kiam li revenos al Hindio. Multaj aferoj rilataj al lia gurunio kaj al la pluvivaj disĉiploj de Lahiri tenos Yogananda plene okupata. Diru do al li, ke mi ne vidos lin ĉi-foje, kiel li fervore esperas; sed mi vidos lin je iu alia okazo."

Mi estis profunde tuŝita al ricevi de Keshabananda's lipoj ĉi tio konsolanta promeso de Babaĝi. A

certa doloro en mia koro malaperis; mi jam ne plu malĝojis, ke, eĉ kiel Sri Yukteswar sugestis, Babaji ne aperis ĉe la *Kumbha Mela*.

Elspezado unu nokto kiel gastoj de la aŝramo, nia festo aro eksteren la sekvanta posttagmezo al Kalkato. Rajdante super ponto de la rivero Jumna, ni ĝuis mirindan vidon de la horizonto de Brindaban ĝuste kiam la suno ekbruligis la ĉielon - veran fornego de Vulkano en koloro, reflektitan sub ni en la trankvilaj akvoj.

La strando Jumna estas sanktigita per memoroj pri la infano Sri Kriŝna. Tie li interagis kun senkulpa dolĉeco en liaj *lilaj* (ludoj) kun la *gopioj* (servistinoj), ekzempligante la pli altan amon kiu iam ajn ekzistas inter a dia enkarniĝo kaj lia fervoruloj. La vivo de Sinjoro Kriŝno estis miskomprenita de multaj okcidentaj komentistoj. Biblia alegorio estas konfuza por laŭvortaj mensoj. Amuza eraro de tradukisto ilustras ĉi tiun punkton. La rakonto temas pri inspira mezepoka sanktulo, la ŝuisto Ravidas, kiu kantis en la simplaj terminoj de sia propra metio pri la spirita gloro kaŝita en la tuta homaro:

Sub la vasta trezorejo de blua
Vivoj la dieco vestita en kaŝi.

Oni turniĝas flanken por kaŝi rideton aŭdante la banaletan interpreton donitan al la poemo de Ravidas fare de okcidenta verkisto:

"Li poste konstruis kabanon, starigis en ĝi idolon, kiun li faris el felo, kaj dediĉis sin al ĝia adorado."

Ravidas estis frato-disĉiplo de la granda Kabir. Unu el la ekzaltitaj ĉeloj de Ravidas estis la Rani de Chitor. Ŝi invitis grandan nombron da braminoj al festeno honore al sia instruisto, sed ili rifuzis manĝi kun humila ŝuisto. Dum ili sidiĝis en digna soleco por manĝi siajn proprajn... nepoluita manĝo, jen! ĉiu bramano trovis apud si la formon de Ravidas. Ĉi tiu amasa vizio plenumis vastan spiritan reviviĝon en Chitor.

Post kelkaj tagoj nia malgranda grupo atingis Kalkaton. Volante vidi Sri Yukteswar, mi seniluziiĝis aŭdinte, ke li forlasis Serampore kaj nun estas en Puri, ĉirkaŭ tricent mejlojn sude.

"Venu al Puri-aŝramo tuj." Ĉi tiun telegramon sendis la 8-an de marto frato disĉiplo al Atul Chandra. Roy Chowdhry, unu de Magistro ĉeloj en Kalkato. Novaĵoj de la mesaĝo atingita miaj oreloj; angora ĉe ĝia implico, Mi faligita al mia genuoj kaj petegis Dio tio mia guroj vivo estu ŝparita. Kiam mi estis ronde forlasi la hejmon de Patro por la trajno, dia voĉo parolis interne.

"Faru ne iru al Puri êi-nokte. Via preêo ne povas li koncedita."

„Sinjoro,” mi diris, afliktita, „Vi ne volas partopreni kun mi en 'ŝnurtiro' ĉe Puri, kie Vi devos nei miajn senĉesajn preĝojn por la vivo de la Majstro. Ĉu li do devas foriri por pli altaj devoj laŭ Via peto?”

Obee al la interna ordono, mi ne foriris tiun nokton al Puri. La sekvan vesperon mi ekiris al la trajno; survoje, je la sepa horo, nigra astrala nuboj subite kovris la ĉielon. **42- 11** Poste, dum la trajno muĝis al Puri, vizio de Sri Yukteswar aperis antaŭ mi. Li sidis, tre serioza laŭ vizaĝo, kun lumo ambaŭflanke.

„Ĉu ĉio finiĝis?” Mi levis miajn brakojn

petege. Li kapjesis, poste malrapide

malaperis.

Dum mi staris sur la trajna kajo Puri la sekvan matenon, ankoraŭ esperante malgraŭ ĉiu espero, nekonata viro alproksimiĝis al mi.

“Ĉu vi aŭdis, ke via Majstro foriris?” Li forlasis min sen plua vorto; mi neniam malkovris, kiu li estis, nek kiel li sciis, kie trovi min.

Miregigite, mi ŝanceliĝis kontraŭ la platformo-muro, komprenante, ke diversmaniere mia gurunio provis transdoni al mi la teruran novaĵon. Bolante de ribelo, mia animo estis kiel vulkano. Kiam mi atingis la ermitejon Puri, mi preskaŭ kolapsis. La interna voĉo tenere ripetis: "Kolektiĝu. Estu trankvila."

Mi eniris la aŝraman ĉambron, kie la korpo de la Majstro, neimageble vivsimila, sidis en la lotusa pozo - bildo de sano kaj beleco. Mallonge antaŭ lia forpaso, mia gurunio estis iomete malsana pro febroy, sed antaŭ la tago de lia ĉieliro en la Infiniton, lia korpo fariĝis tute sana. Kiom ajn ofte mi rigardis lian karan formon, mi ne povis rimarki, ke ĝia vivo foriris. Lia haŭto estis glata kaj mola; sur lia vizaĝo estis beata esprimo de trankvilo. Li konscie rezignis pri sia korpo je la horo de mistika alvoko.

"La Leono de Bengalio estas for!" Mi ploris en a stuporo.

Mi faris la solenajn ritojn la 10-an de marto. Sri Yukteswar estis entombigita **42-12** kun la antikvaj ritoj de la ŝuamioj en la ĝardeno de lia Puri-aŝramo. Liaj disĉiploj poste alvenis de malproksime kaj proksime por honori sian gurunon ĉe printempa ekvinoksa funebra ceremonio. La *Amrita Bazar Patrika*, ĉefa gazeto de Kalkato, publikigis lian foton kaj la jenan raporton:

La morta *Bhandara* ceremonio por Srimat Swami Sri Yukteswar Giri Maharaj, en aĝo de 81 jaroj, okazis en Puri la 21-an de marto. Multaj disĉiploj venis al Puri por la ritoj.

Unu el la plej grandaj klarigantoj de la *Bhagavad Gita* , Swami Maharaj estis granda disĉiplo de Yogiraj Sri Shyama Charan Lahiri Mahasaya de Benareso. Swami Maharaj estis la fondinto de pluraj Yogoda Sat-Sanga (Memrealiga Kunularo) centroj en Barato, kaj estis la granda inspiro malantaŭ la joga movado, kiu estis portita al la Okcidento fare de Swami Yogananda, lia...

ĉefa disĉiplo. Estis la profetaj povoj kaj profunda kompreno de Sri Yukteswarji, kiuj inspiris Swami Yoganandan transiri la oceanojn kaj disvastigi en Ameriko la mesaĝon de la majstroj de Barato.

Liaj interpretoj de la *Bhagavad Gita* kaj aliaj skribaĵoj atestas pri la profundo de la regado de Sri Yukteswarji pri la filozofio, kaj orienta kaj okcidenta, kaj restas kiel okulmalfermilo por la unueco inter Oriento kaj Okcidento. Ĉar li kredis je la unueco de ĉiuj religiaj kredoj, Sri Yukteswar Maharaj establis *Sadhu Sabha* (Societon de Sanktuloj) kun la kunlaboro de gvidantoj de diversaj sektoj kaj kredoj, por la enstampado de scienca spirito en religio. Dum sia forpaso li nomumis Swami Yogananda kiel sian posteulon kiel prezidanton de *Sadhu Sabha*.

Barato estas vere pli malriĉa hodiaŭ pro la forpaso de tia granda viro. Ĉiuj, kiuj havas la bonŝancon proksimiĝi al li, enstampu en si la veran spiriton de la barata kulturo kaj *sadhana*, kiu estis personigita en li.

Mi revenis al Kalkato. Ne fidante min ankoraŭ por iri al la ermitejo de Serampore kun ĝiaj sanktaj memoroj, mi alvokis Prafulla, la malgrandan disĉiplon de Sri Yukteswar en Serampore, kaj aranĝis por ke li eniru la Ranĉian lernejon.

„La matenon kiam vi foriris al la *templo de Allahabad*,“ Prafulla diris al mi, „la Majstro peze falis sur la sofon.“

"Yogananda foriris!" li kriis. 'Yogananda foriris!' Li aldonis enigme, 'Mi devos diri al li iel alimaniere.' Li tiam sidis dum horoj silente."

Miaj tagoj estis plenaj de prelegoj, kursoj, intervjuoj kaj reunuiĝoj kun malnovaj amikoj. Sub kava rideto kaj vivo de senĉesa agado, fluo de nigra cerbo poluis la internan riveron de feliĉo, kiu dum tiom da jaroj serpentumis sub la sabloj de ĉiuj miaj perceptoj.

"Kien malaperis tiu dia saĝulo?" mi kriis silente el la profundo de turmentata spirito. Neniu respondo venis.

"Estas plej bone, ke la Majstro kompletigis sian kuniĝon kun la Kosma Amato," mia menso certigis min. "Li eterne brilas en la regno de senmorteco."

"Neniam plu vi lin vidu en la malnova domo de Serampore," lamentis mia koro. "Vi jam ne plu rajtas venigi viajn amikojn por renkonti lin, aŭ fiere diri: 'Jen, tie sidas la *Ĝnanavataro de Barato* !'"

S-ro Wright aranĝis, ke nia grupo velu de Mumbajo al la Okcidento komence de junio. Post du semajnoj en majo da adiaŭaj bankedoj kaj paroladoj en Kalkato, fraŭlino Bletch, sinjoro Wright kaj mi foriris per la Ford al Bombajo. Ĉe nia alveno,

la ŝipaj aŭtoritatoj petis nin nuligi nian vojaĝon, ĉar neniu loko troviĝis por la Ford, kiun ni bezonus denove en Eŭropo.

"Neniam menso," Mi diris malgaje al S-ro. Wright. "Mi voli al reveno iam pli al Puri."
Mi silente

aldonis, "Lasu mia larmoj iam denove akvo la tombo de mia gurunio."

42-1 Laŭvorte, *param* , plej alta; *hansa* , cigno. La *hansa* estas reprezentita en la skribaĵoj kiel la veturilo de Brama, la Supera Spirito; kiel la simbolo de diskriminacio, la blanka *hanso* cigno estas penso de kiel kapabla al aparta la vera *soma* nektaro el miksaĵo de lakto kaj akvo. *Ham-sa* (prononcata *hong-sau*) estas du sanktaj sanskritaj ĉantvortoj posedantaj vibranta ligo kun la alvenanta kaj eliranta spiro. *Aham-Sa* estas laŭvorte "Mi estas Li".

42-2 : Ili havi ĝenerale evitita la malfacileco de adresado mi kiel *sinjoro* .

42-3 : Ĉe la Puri aŝramo, Sŭami Sebananda estas ankoraŭ kondukado a malgranda, flora joko lernejo por knaboj, kaj meditadaj grupoj por plenkreskuloj. Kunvenoj de sanktuloj kaj ekspertoj periode kunvenas tie.

42-4 : A sekcio de Kalkato.

42-5: *Aforismoj* : II:9.

42-6 : Religia *melas* estas menciita en la antikva *Mahabharato* . La Ĉina vojaĝanto Hieuen Ĉiang havas maldekstre unu raporto pri vasta *Kumbha Mela* okazinta en 644 p.K. en Allahabad. La plej granda *mela* okazas ĉiun dekduan jaron; la sekva plej granda (*Ardha* aŭ duono) *Kumbha* okazas ĉiun sesan jaron. Pli malgrandaj *mela-oj* kunvenas ĉiun trian jaron, altirante ĉirkaŭ milionon da fervoruloj. La kvar sanktaj *mela*- urboj estas Allahabad, Hardwar, Nasik kaj Ujjain.

Fruaj ĉinaj vojaĝantoj lasis al ni multajn impresajn bildojn de la hinda socio. La ĉina pastro Fa-Hsien skribis raporton de lia dek unu jaroj en Hindio dum la regado de Ĉandragupto II (frue 4-a jarcento). La Ĉina aŭtoro rakontas: "Tra la tuta Ili ne bredas porkojn aŭ kokojn; ne estas..... lando neniu mortigas ion ajn vivantan, nek trinkas vinon.

intertraktadoj en brutaro, ne buĉistoj butikoj aŭ distilejoj. Ĉambroj kun litoj kaj matracoj, manĝaĵo kaj vestaĵoj, estas provizita por loĝantaj kaj vojaĝantaj pastroj senescepte, kaj tio estas la sama en ĉiuj lokoj. La pastroj okupas sin per bonfaraj aferoj servadoj kaj kun ĉantado liturgioj; aŭ ili sidi en meditado." Fa-Hsien rakontas nin la Hinda homoj estis .feliĉaj kaj honestaj; mortpuno estis nekonata

42-7 : Mi estis ne nuna ĉe la mortoj de mia patrino, pli aĝa frato Ananta, plej aĝa fratino Romao, Majstro, Patro, aŭ de pluraj proksimaj disĉiploj.

(.Patri pasis sur ĉe Kalkuto en 1942, ĉe la aĝo de okdek naŭ)

42-8 La centoj da miloj da hindaj sadhuoj estas kontrolataj de plenuma komitato de sep gvidantoj, reprezentantaj sep granda sekcioj de Hindio. La nuna *Mahamandaleswar* aŭ prezidanto estas Ĝojendra Puri. Ĉi tio sanktula la homo estas ekstreme rezervita, ofte limigante sian parolon al tri vortoj - Vero, Amo kaj Laboro. Sufiĉa konversacio!

42-9 Ŝajnas, ke ekzistas multaj metodoj por superruzi tigron. Aŭstralia esploristo, Francis Birtles, rakontis, ke li trovis la hindajn ĝangalojn "variaj, belaj kaj sekuraj". Lia sekureca sorĉo estis muŝpapero. "Ĉiun nokton mi disvastigis kvanton da de tukoj ĉirkaŭe mia tendaro kaj estis neniam ĝenita," li klarigis. "La kialo estas psikologia. La tigro estas besto kun granda konscia digno. Li vagas ĉirkaŭe kaj defias homon ĝis li atingas la muŝpaperon; li tiam ŝteliras for. Neniu digna tigro kuraĝus alfronti homon post kaŭrado sur glueca muŝpapero!

42-10 : Post Mi revenis al Ameriko Mi prenis malŝaltita sesdek kvin funtoj.

42-11 : Sri Yukteswar pasis ĉe ĉi tio horo-7:00 Ĉefministro, Marto 9, 1936.

42-12 Funebraj kutimoj en Barato postulas kremacion por dommastroj; sŭamioj kaj monaĥoj de aliaj ordenoj ne estas kremaciitaj, sed enterigita. (Tie estas foja esceptoj.) La korpoj de monaĥoj estas simbolo konsiderata al spertis kremacion en la fajro de saĝo dum la farado de la monaĥa voto.

ĈAPITRO: 43

La Resurekto De Sri Yukteswar

“Sinjoro Kriŝna!” La glora formo de la avataro aperis en brileta flamego dum mi sidis en mia ĉambro ĉe la Hotelo Regent en Mumbajo. Brilante super la tegmento de alta konstruaĵo trans la strato, la nepriskribebbla vizio subite eksplodis en mian okulon dum mi rigardis el mia longa malfermita triaetaĝa fenestro.

La dia figuro mansvingis al mi, ridetante kaj kapjesante salutante. Kiam mi ne povis kompreni la precizan mesaĝon de Sinjoro Kriŝno, li foriris kun gesto de beno. Mirinde levita, mi sentis, ke iu spirita evento antaŭsigniĝis.

Mia okcidenta vojaĝo estis, provizore, nuligita. Mi estis planita por pluraj publikaj paroladoj en Mumbajo antaŭ ol foriri por revena vizito al Bengalio.

Sidante sur mia lito en la hotelo de Bombajo je la tria horo posttagmeze de la 19-a de junio 1936 — unu semajnon post la vizio de Kriŝno — mi estis vekita el mia meditado per beata lumo. Antaŭ mia malfermo kaj mirigitaj okuloj, la tuta ĉambro transformiĝis en strangan mondon, la sunlumo transmutaciĝis en superan splendoron.

Ondoj de raviĝo englutis min dum mi rigardis la karnan kaj sangan

formon de Sri Yukteswar! "Mia filo!" Majstro parolis tenere, sur lia

vizaĝo kun anĝel-sorĉa rideto.

Por la unua fojo en mia vivo mi ne surgenuiĝis ĉe liaj piedoj por saluti, sed tuj antaŭeniris por preni lin avide en miajn brakojn. Momento de momentoj! La angoro de pasintaj monatoj estis pezo, kiun mi kalkulis senpeze kontraŭ la torenta feliĉo nun descendanta.

"Majstro mia, amata de mia koro, kial vi forlasis min?" Mi estis nekohera en troa ĝojo. "Kial, faris vi lasu mi iru al la *Kumbha Mela* ? Kiel amare havi Mi kulpigita mi mem por forirante vi!"

"de B. K. Mitrao en "Kalyana- Kalpatur-

KRIŜNO, ANTIKVA PROFETO DE HINDIO

Moderna artisto-koncepto pri la dia instruisto, kies spirita konsilo en la *Bhagavad Gita* fariĝis la hindua Biblio. Kriŝno estas portretita en hindua arto kun pavoplumo en sia hararo (simbolo de la *lila de la Sinjoro* , ludo aŭ kreiva sporto), kaj portante fluton, kies ravaj notoj vekas la fervorulojn, unu post unu, el ilia dormo de *maja* aŭ kosma iluzio.

"Mi ne volis malhelpi vian feliĉan antaŭĝojon vidi la pilgrimlokon, kie unue Mi renkontis Babaĝi-on. Mi forlasis vin nur por mallonga tempo; ĉu mi ne estas denove kun vi?"

"Sed ĉu *vi estas* , Majstro, la sama Leono de Dio? Ĉu vi portas korpon similan al tiu, kiun mi enterigis sub la kruelaj Puri-sabloj?"

"Jes, mia infano, mi estas la sama. Ĉi tiu estas karna kaj sanga korpo. Kvankam mi vidas ĝin kiel eteran, al via vidpunkto ĝi estas fizika. El la kosmaj atomoj mi kreis tute novan korpon, precize similan al tiu kosma-songa fizika korpo, kiun vi metis sub la song-sablojn ĉe Puri en via songmondo. Mi estas vere resurektita - ne sur la tero, sed sur astrala planedo. Ĝiaj loĝantoj pli bone ol la tera homaro kapablas plenumi miajn altajn normojn. Tie vi kaj viaj ekzaltitaj amatoj iam venos kun mi."

"Senmorta guroo, diri mi pli!"

La Majstro eligis rapidan, gajan rideton. "Mi petas, kara," li diris, "ĉu vi ne iom malstreĉos vian tenon ?"

„Nur iomete!“ Mi ĉirkaŭprenis lin per polpa teno. Mi povis senti la saman malfortan, bonodoran, naturan odoron, kiu antaŭe karakterizis lian korpon. La ekscita tuŝo de lia

dia karno ankoraŭ persistas ĉirkaŭ la internaj flankoj de miaj brakoj kaj en miaj manplatoj kiam ajn mi rememoras tiujn glorajn horojn.

"Kiel profetoj estas senditaj sur la teron por helpi homojn ellabori sian fizikan karmon, tiel mi estis direktita de Dio al servi sur unu astrala planedo kiel a savanto," Sri Yukteswar klarigis. "Ĝi estas nomata *Hiranyaloka* aŭ 'Lumigita Astrala Planedo.' Tie mi helpas progresintajn estaĵojn seniĝi de astrala karmo kaj tiel atingi liberiĝon de astralaj renaskiĝoj. La loĝantoj de Hiranyaloka estas tre evoluintaj spirite; ĉiuj el ili akiris, en sia lasta tera enkarniĝo, la meditado-donitan potencon konscie forlasi siajn fizikajn korpojn ĉe morto. Neniu povas eniri Hiranyaloka-n krom se li transiris sur la tero preter la stato de *sabikalpa samadhi* en la pli altan staton de *nirbikalpa samadhi* . **43-1**

"La loĝantoj de Hiranyaloka jam trapasis la ordinarajn astralajn sferojn, kien preskaŭ ĉiuj estaĵoj de la tero devas iri post morto; tie ili ellaboris multajn semojn de siaj pasintaj agoj en la astralaj mondoj. Neniu krom progresintaj estaĵoj povas efike plenumi tian elaĉetan laboron en la astralaj mondoj. Poste, por pli plene liberigi siajn animojn de la kokono de karmaj spuroj loĝantaj en siaj astralaj korpoj, ĉi tiuj pli altaj estaĵoj estis altiritaj de kosma leĝo por renaskiĝi kun novaj astralaj korpoj sur Hiranyaloka, la astrala suno aŭ ĉielo, kie mi reviviĝis por helpi ilin. Ekzistas ankaŭ tre progresintaj estaĵoj sur Hiranyaloka, kiuj venis de la supera, pli subtila, kaŭza mondo."

Mia menso nun estis en tia perfekta harmonio kun mia gurunio, ke li transdonis siajn vortbildojn al mi parte per parolado kaj parte per pensotransdono. Mi tiel rapide ricevis liajn ideo-klaĉgazetojn.

„Vi legis en la skribaĵoj,” la Majstro daŭrigis, „ke Dio sinsekve enmetis la homan animon en tri korpojn — la idean, aŭ kaŭzan, korpon; la subtilan astralan korpon, sidejon de la homa mensa kaj emociaj naturoj; kaj la kruda fizika korpo. Sur la tero homo estas ekipita per siaj fizikaj sensoj. Astrala estaĵo funkcias per sia konscio kaj sentoj kaj korpo farita el vivtronoj.

43-2 Kaŭze-korpa estaĵo restas en la feliĉa sfero de ideoj. Mia laboro estas kun tiuj astralaj estaĵoj, kiuj prepariĝas eniri la kaŭzan mondon.

"Ĉarma Majstro, bonvolu rakonti al mi pli pri la astrala kosmo." Kvankam mi iomete malstreĉis mian brakumon laŭ la peto de Sri Yukteswar, miaj brakoj ankoraŭ ĉirkaŭis lin. Trezoro preter ĉio trezoroj, mia gurunio kiu ridis pri la morto por atingi min!

"Ekzistas multaj astralaj planedoj, svarmantaj de astralaj estaĵoj," komencis la Majstro. "La loĝantoj uzas astralajn ebenojn, aŭ amasojn da lumo, por vojaĝi de unu planedo al alia, pli rapide ol elektro kaj radioaktivaj energioj.

"La astrala universo, farita el diversaj subtilaj vibroj de lumoj kaj koloroj, estas centfoje pli granda ol la materia kosmo. La tuta fizika kreaĵo pendas kiel malgranda solida korbo sub la grandega luma balono de la astrala sfero. Same kiel multaj fizikaj sunoj kaj steloj vagas en la spaco, tiel ekzistas ankaŭ sennombraj astralaj sunoj kaj stelaj sistemoj. Iliaj planedoj havas astralajn sunojn kaj lunojn, pli belajn ol la fizikaj. La astralaj lumoj similas al la aŭroro."

borealis - la suna astrala aŭroro estas pli brila ol la mildradia lunaŭroro. La astrala tago kaj nokto estas pli longaj ol tiuj de la tero.

"La astrala mondo estas senlime bela, pura, pura kaj orda. Ne ekzistas mortaj planedoj aŭ dezertaj teroj. La surteraj difektoj - fiherboj, bakterioj, insektoj, serpentoj - forestas. Male al la variaj klimatoj kaj sezonoj de la tero, la astralaj planedoj konservas la egalan temperaturon de eterna printempo, kun foja luma blanka neĝo kaj pluvo de multkoloraj lumoj. Astralaj planedoj abundas je opalaj lagoj kaj brilaj maroj kaj ĉielarkaj riveroj."

"La ordinara astrala universo — ne la pli subtila astrala ĉielo de Hiranyaloka — estas loĝata per milionoj da astralaj estaĵoj, kiuj venis, pli-malpli lastatempe, de la tero, kaj ankaŭ kun miriadoj da feoj, niksinoj, fiŝoj, bestoj, koboldoj, gnomoj, duondioj kaj spiritoj, ĉiuj loĝantaj sur malsamaj astralaj planedoj laŭ karmaj kvalifikoj. Diversaj sferaj domoj aŭ vibraj regionoj estas provizitaj por bonaj kaj malbonaj spiritoj. Bonaj povas vojaĝi libere, sed la malbonaj spiritoj estas limigitaj al limigitaj zonoj. Sammaniere, kiel homoj vivas sur la surfaco de la tero, vermoj ene de la grundo, fiŝoj en akvo kaj birdoj en aero, tiel astralaj estaĵoj de malsamaj gradoj estas asignitaj al taŭgaj vibraj kvartaloj.

"Inter la falintaj malhelaj anĝeloj forpelitaj el aliaj mondoj, okazas frotado kaj milito per vivtronaj bomboj aŭ mensa *mantriko* **43-3.**" vibraj radioj. Ĉi tiuj estaĵoj loĝas en la mallumaj regionoj de la pli malalta astrala kosmo, ellaborante sian malbonan karmon.

"En la vastaj sferoj super la malluma astrala malliberejo, ĉio brilas kaj belas. La astrala kosmo estas pli nature agordiĝinta ol la tero al la dia volo kaj plano de perfekteco. Ĉiu astrala objekto manifestiĝas ĉefe per la volo de Dio, kaj parte per la volvoko de astralaj estaĵoj. Ili posedas la potencon modifi aŭ plibonigi la gracion kaj formon de io ajn jam kreita de..." la Sinjoro. Li donis al Siaj astralaj infanoj la liberecon kaj privilegion ŝanĝi aŭ plibonigi laŭvole la astralan kosmon. Sur la tero solido devas esti transformita en likvaĵon aŭ alian formon per naturaj aŭ kemiaj procezoj, sed astralaj solidoj estas ŝanĝitaj en astralajn likvaĵojn, gasojn aŭ energion sole kaj tuj per la volo de la loĝantoj.

"La tero estas malluma pro militado kaj murdo en la maro, tero kaj aero," daŭrigis mia guro, "sed la astrala sferoj scii a feliĉa harmonio kaj egaleco. Astrala estaĵoj senmateriigi aŭ materialigi siajn formojn laŭvole. Floroj aŭ fiŝoj aŭ bestoj povas metamorfozi sin, por tempo, en astralaj homoj. Ĉiuj astralaj estaĵoj rajtas alpreni ajnan formon, kaj povas facile komunikiĝi. Neniu fiksa, difinita, natura leĝo ĉirkaŭas ilin - iu ajn astrala arbo, ekzemple, povas esti sukcese petita produkti astralan mangon aŭ alian deziratan frukton, floron, aŭ efektive ajnan alian objekton. Certaj karmaj limigoj ĉeestas, sed ne ekzistas distingo en la astrala mondo pri dezirindeco de diversaj formoj. Ĉio estas vigla per la kreiva lumo de Dio.

"Neniu naskiĝas de virino; idoj estas materialigitaj de astralaj estaĵoj per helpo de ilia kosma volo en speciale strukturigitajn, astre densigitajn formojn. La ĵus fizike senkorpa estaĵo alvenas en astralan familion per invito, altirita de similaj mensaj kaj spiritaj tendencoj."

"La astrala korpo ne estas submetita al malvarmo aŭ varmo aŭ aliaj naturaj kondiĉoj. La anatomio inkluzivas astralan cerbon, aŭ la milpetalan lotuson de lumo, kaj ses vekitajn centrojn en la *sushumna*, aŭ astrala cerebrospina akso. La koro tiras kosman energion same kiel lumon el la astrala cerbo, kaj pumpas ĝin al la astralaj nervoj kaj korpoĉeloj, aŭ vivtronoj. Astralaj estaĵoj povas influi siajn korpojn per vivtrona forto aŭ per *mantraj* vibradoj.

"La astrala korpo estas preciza ekvivalento de la lasta fizika formo. Astralaj estaĵoj retenas la saman aspekton, kiun ili posedis en juneco dum sia antaŭa tera restado; foje astrala estaĵo elektas, kiel mi, reteni sian maljunaĝan aspekton." Majstro, elradiante la esencon mem de juneco, gaje ridetis.

"Male al la spaca, tridimensia fizika mondo kognata nur per la kvin sensoj, la astralaj sferoj estas videblaj al la ĉioinkluziva sesa senso - intuicio," Sri Yukteswar daŭrigis. "Per pura intuicia sento, ĉiuj astralaj estaĵoj vidas, aŭdas, flaras, gustumas kaj tuŝas. Ili posedas tri okulojn, el kiuj du estas parte fermitaj. La tria kaj ĉefa astrala okulo, vertikale lokita sur la frunto, estas..." malfermita. Astralaj estaĵoj havas ĉiujn eksterajn sensorganojn - orelojn, okulojn, nazon, langon kaj haŭton - sed ili uzas la intuician senton por sperti sensaĵojn per iu ajn parto de la korpo; ili povas vidi per la orelo, aŭ nazo, aŭ haŭto. Ili kapablas aŭdi per la okuloj aŭ lango, kaj povas gustumi per la oreloj aŭ haŭto, kaj tiel plu. **43-4**

"La fizika korpo de homo estas elmetita al sennombraj danĝeroj, kaj facile vundiĝas aŭ kripliĝas; la etera astrala korpo povas foje esti tranĉita aŭ kontuzita, sed tuj resaniĝas per nura volo."

"Gurudeva, estas ĉio astrala personoj bela?"

„Beleco en la astrala mondo estas konata kiel spirita kvalito, kaj ne ekstera formo,“ respondis Sri Yukteswar. „Astralaj estaĵoj tial atribuas malmultan gravecon al vizaĝaj trajtoj. Ili tamen havas la privilegion kostumigi sin laŭvole per novaj, koloraj, astre materialigitaj korpoj. Same kiel mondaj homoj surmetas novajn vestojn por galaj eventoj, tiel astralaj estaĵoj trovas okazojn por ornamo sin per speciale dizajnitaj formoj.“

"Ĝojaj astralaj festadoj sur la pli altaj astralaj planedoj kiel Hiranyaloka okazas kiam estaĵo liberiĝas de la astrala mondo per spirita antaŭeniĝo, kaj tial pretas eniri la ĉielon de la kaŭza mondo. En tiaj okazoj la Nevidebla Ĉiela Patro, kaj la sanktuloj kiuj estas kunfanditaj en Li, materialigas Sin en korpojn laŭ Sia propra elekto kaj aliĝas al la astrala celebrado. Por plaĉi al Sia amatan fervorulon, la Sinjoro prenas ajnan deziratan formon. Se la fervorulo adorata per sindonemo, li vidas Dion kiel la Dian Patrino. Por Jesuo, la Patro-aspekto de la Senfina Unu estis alloga preter aliaj konceptoj. La individueco, per kiu la Kreinto dotis ĉiun el Sijaj kreitaĵoj, faras ĉion

penseblan kaj nepenseblan postulo je la ĉiuflankeco de la Sinjoro!" Mia gurunio kaj mi ridis feliĉe kune.

„Amikoj de aliaj vivoj facile rekonas unu la alian en la astrala mondo,“ Sri Yukteswar daŭrigis per sia bela, flutsimila voĉo. „Ĝojante pri la senmorteco de amikeco, ili komprenas la nedetruiblecon de amo, ofte pridubita dum la malĝojaj, iluziaj disiĝoj de la tera vivo.

"La intuicio de astrala estaĵoj trapikas tra la vualo kaj observas homo agadoj sur tero, sed homo ne povas vidi la astralan mondon krom se lia sesa senso estas iom evoluinta. Mi loĝantoj da terloĝantoj momente ekvidis astralan estaĵon aŭ astralan mondon.

"La progresintaj estaĵoj sur Hiranyaloka restas plejparte vekaj en ekstazo dum la longa astrala tago kaj nokto, helpante solvi komplikajn problemojn de kosma regado kaj la elaĉeto de malŝparemaj filoj, terligitaj animoj. Kiam la Hiranyalokaj estaĵoj dormas, ili foje havas sonĝecajn astralajn viziojn. Iliaj mensoj kutime estas okupitaj en la konscia stato de plej alta *nirbikalpa* feliĉo."

"Loĝantoj en ĉiuj partoj de la astralaj mondoj ankoraŭ suferas pro mensaj angoroj. La sentemaj mensoj de la pli altaj estaĵoj sur planedoj kiel Hiranyaloka sentas akran doloron se ia eraro estas farita en konduto aŭ percepto de la vero. Ĉi tiuj progresintaj estaĵoj klopodas agordi ĉiun sian agon kaj penson kun la perfekteco de spirita leĝo."

"Komunikado inter la astralaj loĝantoj okazas tute per astrala telepatio kaj televido; ne ekzistas la konfuzo kaj miskompreno de la skriba kaj parolata vorto, kiujn terloĝantoj devas elteni. Same kiel personoj sur la kineja ekrano ŝajnas moviĝi kaj agi per serio de lumbildoj, kaj fakte ne spiras, tiel la astralaj estaĵoj marŝas kaj laboras kiel inteligente gviditaj kaj kunordigitaj bildoj de lumo, sen la neceso ĉerpi energion el oksigeno. La homo dependas de solidoj, likvaĵoj, gasoj kaj energio por vivtenado; astralaj estaĵoj subtenas sin ĉefe per kosma lumo."

"Majstro mia, ĉu astralaj estaĵoj manĝas ion?" Mi trinkis liajn mirindajn klarigojn per la akceptemo de ĉiuj miaj kapabloj - menso, koro, animo. Superkonsciaj perceptoj de vero estas konstante realaj kaj senŝanĝaj, dum pasemaj sensaj spertoj kaj impresoj estas neniam pli ol provizore aŭ relative veraj, kaj baldaŭ perdas en la memoro sian tutan vivecon. La vortoj de mia gurunio estis tiel penetreme enstampitaj sur la pergamento de mia estaĵo, ke iam ajn, translokigante mian menson al la superkonscia stato, mi povas klare resperti la dian sperton.

"Luma radiosimila legomoj abundi en la astrala grundoj," li respondita. "La astrala estaĵoj konsumas legomojn kaj trinkas nektaron fluantan el gloraj lumfontanoj kaj el astralaj rojoj kaj riveroj. Same kiel nevideblaj bildoj de homoj sur la tero povas esti elfositaj el la etero kaj videbligataj per televida aparato, poste estante senditaj denove en la spacon, tiel la Dio-kreitaĵoj, neviditaj astralaj skizoj de legomoj kaj plantoj flosantaj en la etero estas precipigitaj sur astrala planedo. de la volo de ĝia loĝantoj. En la sama vojo, de la plej sovaĝa ŝika de ĉi tiuj estaĵoj, tutaj ĝardenoj de bonodoraj floroj materiigatas, revenante poste al la etera nevidebleco. Kvankam loĝantoj de la ĉielaj planedoj kiel Hiranyaloka estas preskaŭ liberigitaj de ĉia bezono manĝi, ankoraŭ pli alta estas la nekondiĉita ekzisto de preskaŭ tute liberigitaj animoj en la kaŭza mondo, kiuj manĝas nenion krom la manaon de feliĉo.

"La de la tero liberigita astrala estaĵo renkontas amason da parencoj, patroj,

patrinoj, edzinoj, edzoj kaj amikoj, akiritaj dum diversaj enkarniĝoj sur la tero, 43-5
" kiel ili aperas de tempo al tempo en diversaj partoj de la astralaj sferoj. Li tial ne
komprenas, kiun ami aparte; li lernas tiel doni dian kaj egalan amon al ĉiuj, kiel
infanoj kaj

individuigitaj esprimoj de Dio. Kvankam la ekstera aspekto de amatoj eble ŝanĝiĝis, pli-malpli laŭ la evoluo de novaj kvalitoj en la plej nova vivo de iu ajn aparta animo, la astrala estaĵo uzas sian neeraripovan intuicion por rekoni ĉiujn iam karajn al li en aliaj ekzistaj ebenoj, kaj bonvenigi ilin al ilia nova astrala hejmo. Ĉar ĉiu atomo en la kreaĵo estas neestingeble dotita per individueco, **43-6** astrala amiko estos rekonata sendepende de la kostumo, kiun li surmetas, same kiel sur la tero la identeco de aktoro estas malkovrebla per proksima observado malgraŭ ĉia alivestiĝo.

"La daŭro de la vivo en la astrala mondo estas multe pli longa ol sur la tero. Normala progresinta astrala mondo" La averaĝa vivdaŭro de estaĵo estas de kvincent ĝis mil jaroj, mezurita laŭ teraj temponormoj. Kiel iuj sekvojadendro-arboj vivas pli longe ol la plej multaj arboj je jarmiloj, aŭ kiel iuj jogistoj vivas plurajn centojn da jaroj kvankam la plej multaj homoj mortas antaŭ la aĝo de sesdek, tiel iuj astralaj estaĵoj vivas multe pli longe ol la kutima daŭro de astrala ekzisto. Vizitantoj al la astrala mondo restas tie dum pli longa aŭ pli mallonga periodo laŭ la pezo de ilia fizika karmo, kiu tiras ilin reen al la tero ene de specifa tempo.

"La astrala estaĵo ne devas dolore batali kontraŭ la morto dum la demeto de sia luma korpo. Multaj el ĉi tiuj estaĵoj tamen sentas sin iom nervozaj pri la penso forlasi sian astralan formon por la pli subtila kaŭza. La astrala mondo estas libera de malvola morto, malsano kaj maljuneco. Ĉi tiuj tri timoj estas la malbeno de la tero, kie la homo permesis al sia konscio..." al identigi sin mem preskaŭ tute kun a malforta fizika korpo postulanta konstanta helpo de aero, manĝaĵon kaj dormon por entute ekzisti.

"Fizikan morton akompanas la malapero de spiro kaj la disfalo de karnaj ĉeloj. Astrala morto konsistas el la disiĝo de vivtronoj, tiuj manifestaj unuoj de energio, kiuj konsistigas la vivon de astralaj estaĵoj. Ĉe fizika morto, estaĵo perdas sian konscion pri karno kaj fariĝas konscia pri sia subtila korpo en la astrala mondo. Travivante astralan morton en la ĝusta tempo,..." la ekzisto tiel transiras de la konscio de astrala naskiĝo kaj morto al tiu de fizika naskiĝo kaj morto. Ĉi tiuj ripetiĝantaj cikloj de astrala kaj fizika enkapsuligo estas la neevitebla destino de ĉiuj nelumigitaj estaĵoj. Bibliaj difinoj de ĉielo kaj infero foje vekas la pli profundan-ol-subkonscion de la homo. memoroj de lia longa serio de spertoj en la gaja astrala kaj seniluziigaj surteraj mondoj."

"Amata Majstro," mi demandis, "ĉu vi bonvolu priskribi pli detale la diferencon inter renaskiĝo sur la tero kaj en la astralaj kaj kaŭzaj sferoj?"

"Homo kiel individuigita animo estas esence kaŭzkorpa," klarigis mia gurunio. "Tiu korpo estas matrico de la tridek kvin *ideoj* bezonata de Dio kiel la baza aŭ kaŭza penso fortoj de kiun Li poste formis la subtilan astralan korpon el dek naŭ elementoj kaj la krudan fizikan korpon el dek ses elementoj.

"La dek naŭ elementoj de la astrala korpo estas mensaj, emociaj kaj vivtronaĵoj. La dek naŭ komponantoj estas inteligenteco; memo; sento; menso (senco-konscio); kvin instrumentoj de *scio* , la subtilaj ekvivalentoj de la sensoj de vido, aŭdo, flaro, gusto, tuŝo; kvin instrumentoj de *ago* , la mensa korespondado por la plenumaj kapabloj generi, ekskrecii,"

paroli, marŝi, kaj ekzerci manajn kapablojn; kaj kvin instrumentoj de *vivoforto*, tiuj rajtigigitaj plenumi la kristaligajn, asimilajn, eliminajn, metaboligajn kaj cirkulajn funkciojn de la korpo. Ĉi tiu subtila astrala enkapsuligo de dek naŭ elementoj postvivas la morton de la fizika korpo, kiu konsistas el dek ses krudaj metalaj kaj nemetalaj elementoj.

"Dio elpensis diversajn ideojn en Si mem kaj projekciis ilin en sonĝojn. Sinjorino Kosma Sonĝo tiel elŝprucis ornamita per ĉiuj siaj kolosaj senfinaj ornamaĵoj de relativeco."

"En tridek kvin penskategorioj de la kaŭza korpo, Dio ellaboris ĉiujn kompleksecojn de la dek naŭ homaj" astrala kaj dek ses fizika ekvivalentoj. De kondensiĝo de vibra fortoj, unue subtila, poste kruda, Li produktis la astralan korpon de la homo kaj fine lian fizikan formon. Laŭ la leĝo de relativeco, per kiu la Prima Simpleco fariĝis la konfuza multnombraĵo, la kaŭza kosmo kaj kaŭza korpo estas malsamaj ol la astrala kosmo kaj astrala korpo; la fizika kosmo kaj fizika korpo estas simile karakterize malsamaj ol la aliaj formoj de kreado.

"La karna korpo estas farita el la fiksitaj, objektivigitaj sonĝoj de la Kreinto. La duecoj ĉiam ĉeestas sur la tero: malsano kaj sano, doloro kaj plezuro, perdo kaj gajno. Homoj trovas limigon kaj reziston en tridimensia materio. Kiam la deziro de homo vivi estas grave skuita de malsano aŭ aliaj kaŭzoj, alvenas morto; la peza mantelo de la karno estas provizore demetita. La animo, tamen, restas enfermita en la astrala kaj kaŭza korpoj. 43-7" La alteniĝa forto, per kiu ĉiuj tri korpoj estas tenataj kune, estas deziro. La povo de neplenumitaj deziroj estas la radiko de ĉia homa sklaveco.

"Fizikaj deziroj estas enradikiĝintaj en egoismo kaj sensaj plezuroj. La devigo aŭ tento de sensa sperto estas pli potenca ol la dezirforto ligita kun astralaj alligitecoj aŭ kaŭzaj perceptoj."

"Astralaj deziroj centriĝas ĉirkaŭ ĝuo laŭ vibrado. Astralaj estaĵoj ĝuas la eteran muzikon de la sferoj kaj estas sorĉitaj de la vido de la tuta kreitaro kiel senĉesaj esprimoj de ŝanĝiĝanta lumo. La astralaj estaĵoj ankaŭ flaras, gustumas kaj tuŝas lumon. Astralaj deziroj estas tiel ligitaj kun la povo de astrala estaĵo precipitigi ĉiujn objektojn kaj spertojn kiel formojn de lumo aŭ kiel densigitajn pensojn aŭ sonĝojn."

"Kaŭza deziroj estas plenumita de percepto nur. La preskaŭ-libera estaĵoj Monda Organizaĵo pri Sano estas enkapsuligita nur en la kaŭza korpo vidas la tutan universon kiel realigojn de la sonĝo-ideoj de Dio; ili povas materiigi ĉion kaj ĉion per pura penso. Kaŭzaj estaĵoj tial konsideras la ĝuadon de fizikaj sensacioj aŭ astralaj ĝojoj kiel krudan kaj sufokan por la fajnaj sentoj de la animo. Kaŭzaj estaĵoj ellaboras siajn dezirojn materiigante ilin tuj. 43-8 Tiuj, kiuj trovas sin kovritaj nur per la delikata vualo de la kaŭza korpo, povas manifesti universojn eĉ kiel la Kreinto. Ĉar

ĉiu kreaĵo estas farita el la kosma sonĝteksturo, la animo maldike vestita per la kaŭza havas vastajn komprenojn pri potenco.

"Animo, estante nature nevidebla, povas esti distingita nur per la ĉeesto de sia korpo aŭ korpoj. La nura ĉeesto de a korpo signifas tio ĝia ekzisto estas farita ebla de neplenumita deziroj. ~~43-~~

"Tiel longe kiel la animo de homo estas enfermita en unu, du aŭ tri korpujoj, sigelitaj firme per la korkoj de nescio kaj deziroj, li ne povas kunfandiĝi kun la maro de Spirito. Kiam la kruda fizika ujo estas detruita per la martelo de morto, la aliaj du kovraĵoj - astrala kaj kaŭzaj - ankoraŭ restas por malhelpi la animon konscie aliĝi al la Ĉieestanta Vivo. Kiam sendeziro estas atingita per saĝo, ĝia potenco disintegras la du ceterajn ujojn. La eta homa animo aperas, fine libera; ĝi estas unu kun la Senmezura Amplekso."

Mi demandis mia dia gurun al ŝedo plu lumo sur la alta kaj mistera kaŭza mondo.

„La kaŭza mondo estas nepriskribeble subtila,“ li respondis. „Por kompreni ĝin, oni devus posedi tiajn grandegajn koncentriĝpovojn, ke li povis fermi la okulojn kaj bildigi la astralan kosmon kaj la fizikan kosmon en ilia tuta vasteco - la luman balonon kun la solida korbo - kiel ekzistantajn nur en ideoj. Se per tiu superhoma koncentriĝo oni sukcesus konverti aŭ solvante la du kosmojn kun ĉio ilia kompleksecoj en pura ideoj, li volus tiam atingi la kaŭzan mondon kaj stariĝi sur la limo de kunfandiĝo inter menso kaj materio. Tie oni perceptas ĉiujn kreitajn aĵojn - solidojn, likvaĵojn, gasojn, elektron, energion, ĉiujn estaĵojn, diojn, homojn, bestojn, plantojn, bakteriojn - kiel formojn de konscio, same kiel homo povas fermi siajn okulojn kaj kompreni, ke li ekzistas, kvankam lia korpo estas nevidebla al liaj fizikaj okuloj kaj ĉeestas nur kiel ideo.

"Kion ajn homo povas fari en fantazio, kaŭza estaĵo povas fari en realeco. La plej kolosa imagema homa inteligenteco kapablas, nur en menso, varii de unu ekstremo de penso al alia, mense salti de planedo al planedo, aŭ senfine fali en abismon de eterneco, aŭ rakete ŝvebi en la galaksian kanopeon, aŭ scintili kiel serĉlumo super laktaj vojoj kaj la stelplenaj spacoj. Sed estaĵoj en la kaŭza mondo havas multe pli grandan liberecon, kaj povas senpene manifesti siajn pensojn en tujan objectivecon, sen ia materia aŭ astrala obstrukco aŭ karma limigo."

"Kaŭzaj estaĵoj komprenas, ke la fizika kosmo ne estas ĉefe konstruita el elektronoj, nek estas la astrala kosmo baze konsistanta el vivtronoj — ambaŭ reale estas kreitaj el la plej etaj eroj de Dio — penso, hakitaj kaj dividitaj per *maja*, la leĝo de relativeco kiu intervenas por ŝajne apartigi la Noumenonon de Liaj fenomenoj.

"Animoj en la kaŭza mondo rekonas unu la alian kiel individuigitajn punktojn de ĝoja Spirito; iliaj pens-aĵoj estas la solaj objektoj, kiuj ĉirkaŭas ilin. Kaŭzaj estaĵoj vidas la diferencon inter siaj korpoj kaj pensoj kiel nur ideojn. Kiel homo, fermante siajn okulojn, povas bildigi brilegan blankan lumon aŭ malfortan bluan nebuleton, tiel kaŭzaj estaĵoj per penso sole kapablas vidi, aŭdi, senti, gustumi kaj tuŝi; ili kreas ion ajn, aŭ dissolvas ĝin, per la povo de kosma menso."

"Kaj morto kaj renaskiĝo en la kaŭza mondo estas en penso. Kaŭzkorpaj estaĵoj festenas nur je la ambrozio de eterne nova scio. Ili trinkas el la fontoj de paco, vagas sur la senvoja grundo de perceptoj, naĝas en la oceano-senfineco de feliĉo. Jen! vidu iliajn brilajn penskorpojn zumi preter trilionoj da Spirit-kreitaĵoj planedoj, freŝaj vezikoj de universoj, saĝeco-steloj, spektraj sonĝoj de oraj nebulozoj, tra la tuta ĉiela blua sino de Senfineco!

"Multaj estaĵoj restas dum miloj da jaroj en la kaŭza kosmo. Per pli profundaj ekstazoj la liberigita animo tiam retiras sin de la malgranda kaŭza korpo kaj surmetas la vastecon de la kaŭza kosmo. Ĉiuj apartaj kirloj de ideoj, specifaj ondoj de potenco, amo, volo, ĝojo, paco, intuicio, trankvilo, memregado kaj koncentriĝo fandiĝas en la ĉiam ĝojan Maron de Feliĉo. La animo jam ne devas sperti sian ĝojon kiel individuan ondon de konscio, sed estas kunfandita en la Unu Kosma Oceano, kun ĉiuj ĝiaj ondoj - eterna rido, ekscito, pulsado."

"Kiam animo estas ekster la kokono de la tri korpoj, ĝi eskapas por ĉiam de la leĝo de relativeco kaj fariĝas la nepriskribebla Ĉiam-Ekzistanta. **43-10**" Rigardu la papilion de Ĉieesteco, ĝiajnflugilojn gravuritajn per steloj kaj lunoj kaj sunoj! La animo ekspansiĝinta en Spiriton restas sola en la regiono de senluma lumo, senmalluma mallumo, senpripensa penso, ebria de sia ekstazo de ĝojo en la sonĝo de Dio pri kosma kreado.

"A libera animo!" Mi ejakulis en respekto.

„Kiam animo fine eliras el la tri vazoj de korpaj iluzioj,“ daŭrigis la Majstro, „ĝi fariĝas unu kun la Infinito sen ia perdo de individueco. Kristo jam gajnis ĉi tiun finan liberecon eĉ antaŭ ol li naskiĝis kiel Jesuo. En tri stadioj de sia pasinteco, simbolitaj en lia tera vivo kiel la tri tagoj de lia sperto de morto kaj resurekto, li atingis la potencon plene leviĝi en Spirito.

"La neevoluinta homo devas sperti sennombrajn terajn kaj astralajn kaj kaŭzajn enkarniĝojn por eliri el siaj tri korpoj. Majstro, kiu atingas ĉi tiun finan liberecon, povas elekti reveni al la tero kiel profeto por revenigi aliajn homojn al Dio, aŭ kiel mi, li povas elekti loĝi en la astrala kosmo. Tie savanto alprenas iom da la ŝarĝo de la karmo de la loĝantoj **43-11.**" kaj tiel helpas ilin fini sian ciklon de reenkarneco en la astrala kosmo kaj daŭrigi permanente al la kaŭzaj sferoj. Aŭ liberigita animo povas eniri la kaŭzan mondon por helpi siajn estaĵojn mallongigi sian daŭron en la kaŭza korpo kaj tiel atingi la Absolutan Liberecon."

"Resurektito, mi volas scii pli pri la karmo, kiu devigas animojn reveni al la tri mondoj." Mi povus aŭskulti eterne, mi pensis, mian ĉioscian Majstron. Neniam en lia tera vivo mi povis samtempe asimili tiom multe da lia saĝo. Nun por la unua fojo mi ricevis klaran, definitivan komprenon pri la enigmajn interspacojn sur la ŝaktabulo de vivo kaj morto.

"La fizika karmo aŭ deziroj de homo devas esti tute ellaboritaj antaŭ ol lia konstanta restado en astralaj mondoj fariĝos ebla," mia gurunio klarigis per sia ekscita voĉo. "Du specoj de estaĵoj vivas en la astrala sferoj. Tiuj Monda Organizaĵo pri Sano ankoraŭ havi tera karmo al forigi de kaj Monda Organizaĵo pri Sano devas tial reenloĝi malpuran fizikan korpon por pagi siajn karmajn ŝuldojn, povus esti klasifikitaj, post fizika morto, kiel provizoraj vizitantoj al la astrala mondo prefere ol kiel konstantaj

loĝantoj.

"Estaĵoj kun neelaĉetita tera karmo ne rajtas post astrala morto iri al la alta kaŭza sfero de kosmaj ideoj, sed devas moviĝi tien kaj reen nur de la fizika kaj astrala mondoj, konsciaj sinsekve pri sia fizika korpo el dek ses krudaj elementoj, kaj pri sia astrala korpo el dek naŭ subtilaj elementoj. Post ĉiu perdo de sia fizika korpo, tamen, neevoluinta"

estante de la tero restas plejparte en la profunda stuporo de la mortdormo kaj apenaŭ konscias pri la bela astrala sfero. Post la astrala ripozo, tia homo revenas al la materia ebena por pliaj lecionoj, iom post iom kutimiĝante, per ripetaj vojaĝoj, al la mondoj de subtila astrala teksturo.

"Normalaj aŭ delonge establitaĵoj loĝantoj de la astrala universo, aliflanke, estas tiuj, kiuj, liberigitaj por ĉiam de ĉiuj materiaj sopiroj, ne plu bezonas reveni al la krudaj vibroj de la tero." Tiaj estaĵoj havas nur astralan kaj kaŭzan karmon por ellabori. Ĉe astrala morto ĉi tiuj estaĵoj transiras al la senlime pli fajna kaj pli delikata kaŭza mondo. Deĵetante la pensformon de la kaŭza korpo ĉe la fino de certa daŭro, determinita de kosma leĝo, ĉi tiuj progresintaj estaĵoj tiam revenas al Hiranyaloka aŭ simila alta astrala planedo, renaskitaj en nova astrala korpo por ellabori sian neelaĉetitan astralan karmon.

„Mia filo, vi nun povas pli plene kompreni, ke mi estas revivigita laŭ dia dekreto,“ daŭrigis Sri Yukteswar, „kiel savanto de astre reenkariniĝantaj animoj revenantaj el la kaŭza sfero, precipe, anstataŭ tiuj astralaj estaĵoj, kiuj venas supren el la tero. Tiuj el la tero, se ili ankoraŭ konservas spurojn de materia karmo, ne leviĝas al la tre altaj astralaj planedoj kiel Hiranyaloka.“

"Same kiel plej multaj homoj sur la tero ne lernis per meditado - akirita vizio - aprezi la supera ĝojoj kaj avantaĝoj de astrala vivo kaj tiel, post morto, deziro al reveno al la limigitaj, neperfektaj plezuroj de la tero, tiom da astralaj estaĵoj, dum la normala disfalo de siaj astralaj korpoj, ne sukcesas imagi la progresintan staton de spirita ĝojo en la kaŭza mondo kaj, restante ĉe pensoj pri la pli kruda kaj pompaĉa astrala feliĉo, sopiras reviziti la astralan paradizon. Peza astrala karmo devas esti elaĉetita de tiaj estaĵoj antaŭ ol ili povas atingi poste astrala morto konstanta restado en la kaŭza pensmondo, tiel maldike apartigita de la Kreinto.

"Nur kiam estaĵo ne plu deziras spertojn en la plaĉa al la okulo astrala kosmo, kaj ne povas esti tentata reiri tien, li restas en la kaŭza mondo. Kompletigante tie la laboron de elaĉeto de ĉia kaŭza karmo aŭ semoj de pasintaj deziroj, la enfermita animo elpuŝas la lastan el la tri korkoj de nescio kaj, elirante el la fina kruĉo de la kaŭza korpo, miksiĝas kun la Eterna."

"Nun fari vi komprenu?" Majstro ridetis tiel sorĉe!

"Jes, tra via graco. Mi estas senvorta kun ĝojo kaj dankemo."

Neniam el kanto aŭ rakonto mi iam ricevis tian inspiran scion. Kvankam la hinduaj skribaĵoj rilatas al la kaŭza kaj astrala mondoj kaj al la tri korpoj de la homo, kiel malproksimaj kaj sensignifaj tiuj paĝoj kompare kun la varma aŭtenteco de mia resurektita Majstro! Por li efektive ne ekzistis eĉ unu "nemalkovrita lando, el kies limo neniu vojaĝanto revenas"!

"La interpenetro de la tri korpoj de homo esprimiĝas multmaniere per lia triobla naturo," mia bonega gurunio iris sur. "En la maldorma ŝtato sur tero a homo estante estas konscia pli-malpli el siaj tri veturiloj. Kiam li estas sensuale atenta pri gustumado, flarado, tuŝado, aŭskultado,

aŭ vidante, li laboras ĉefe per sia fizika korpo. Bildigante aŭ volante, li laboras ĉefe per sia astrala korpo. Lia kaŭza medio trovas esprimon kiam la homo pensas aŭ plonĝas profunde en introspekto aŭ meditado; la kosmaj pensoj de genio venas al la homo, kiu kutime kontaktas sian kaŭzan korpon. En ĉi tiu senco individuo povas esti klasifikita larĝe kiel "materiala homo", "energia homo" aŭ "intelekta homo".

"Homo identigas sin ĉirkaŭ dek ses horojn ĉiutage kun sia fizika veturilo. Tiam li dormas; se li sonĝas, li restas en sia astrala korpo, senpene kreante ajnan objekton, same kiel faras la astralaj estaĵoj. Se la dormo de homo estas profunda kaj sendorma, dum pluraj horoj li kapablas transdoni sian konscion, aŭ senton de Mieco, al la kaŭza korpo; tia dormo estas reviviga. Revulo kontaktas sian astralan kaj ne sian kaŭzan korpon; lia dormo ne estas plene refreŝiga."

Mi havis estinta ame observado Sri Yukteswar dum li donis lia mirinda ekspozicio.

„Anĝela gurunio,” mi diris, „via korpo aspektas precize kiel kiam mi laste ploris super ĝi en la Puri- aŝramo.“

"Ho jes, mia nova korpo estas perfekta kopio de la malnova. Mi materiigas aŭ malmateriigas ĉi tiun formon iam ajn laŭvole, multe pli ofte ol mi faris sur la tero. Per rapida malmateriigo, mi nun vojaĝas tuj per lumrapido de planedo al planedo aŭ, efektive, de astrala al kaŭza aŭ al fizika kosmo." Mia dia gurunio ridetis. "Kvankam vi moviĝas tiel rapide nuntempe, mi ne havis malfacilaĵon trovi vin en Mumbajo!"

"Ho Majstro, Mi estis funebranta tiel profunde pri via morto!"

"Ha, kie mi mortis? Ĉu ne estas ia kontraŭdiro?" La okuloj de Sri Yukteswar briletis pro amo kaj amuziĝo.

"Vi nur revis sur la tero; sur tiu tero vi vidis mian sonĝkorpon," li daŭrigis. "Poste vi enterigis tiun sonĝbildon. Nun mia pli bela karna korpo — kiun vi rigardas kaj eĉ nun brakumas sufiĉe proksime! — reviviĝas sur alia pli bela sonĝplanedo de Dio. Iam tiu pli fajna revkorpo kaj pli fajna revplanedo forpasos; ankaŭ ili ne estas eternaj. Ĉiuj revvezikoj devas fine eksplodi per fina veka tuŝo. Diferencu, mia filo Yogananda, inter revoj kaj Realeco!

Ĉi tiu ideo de *Vedantiko* **43-12** resurekto frapis min per miro. Mi hontis, ke mi kompatis la Majstron, kiam mi vidis lian senvivan korpon en Puri. Mi fine komprenis, ke mia gurunio ĉiam estis plene veka en Dio, perceptante sian propran vivon kaj forpason sur la tero, kaj sian nunan resurekton, kiel nenion pli ol relativecojn de diaj ideoj en la kosma sonĝo.

"Mi nun rakontis al vi, Yogananda, la verojn pri mia vivo, morto kaj resurekto. Ne funebru pri mi; prefere disvastigu ĉien la rakonton pri mia resurekto de la Dio-revita tero de homoj al alia Dio-revita planedo de astre vestitaj animoj! Nova espero estos

enmetita en la korojn de mizer-frenezaj, morto-timaj revuloj pri la mondo."

"Jes, Majstro!" Kiel volonte volus Mi kunhavigi kun aliaj mia ĝojo ĉe lia resurekto!

"Sur la tero miaj normoj estis malkomforte altaj, netaŭgaj por la naturoj de plej multaj homoj. Ofte mi skoldis vin pli ol mi devus. Vi pasis mian teston; via amo brilis tra la nuboj de ĉiuj riproĉoj." Li aldonis tenere, "Mi ankaŭ venis hodiaŭ por diri al vi: Neniam plu mi portos la severan rigardon de cenzuro. Mi ne plu skoldos vin."

Kiel multe mi sopiris la punojn de mia granda gurunio! Ĉiu el ili estis gardanĝelo de protekto.

"Plej kara Majstro! Riproĉo mi a miliono fojojn-fari riproĉi mi nun!"

„Mi ne plu riproĉos vin.“ Lia dia voĉo estis serioza, tamen kun subfluo de rido. „Vi kaj mi ridetos kune, tiel longe kiel niaj du formoj aperos malsamaj en la *maja* - sonĝo de Dio. Fine ni kunfandiĝos kiel unu en la Kosma Amato; niaj ridetoj estos Lia rideto, nia unuigita kanto de ĝojo vibranta tra la eterneco por esti elsendita al Dio-agorditaj animoj!“

Sri Yukteswar klarigis al mi certajn aferojn, kiujn mi ne povas malkaŝi ĉi tie. Dum la du horoj, kiujn li pasigis kun mi en la hotelĉambro de Bombajo, li respondis ĉiun mian demandon. Kelkaj mondaj profetaĵoj, eldiritaj de li tiun junian tagon en 1936, jam plenumiĝis.

“Mi forlasas vin nun, amata!” Ĉe tiuj vortoj mi sentis la Majstron fandiĝi en miaj ĉirkaŭantaj brakoj.

“Mia infano,” lia voĉo resonis, vibrante en mian animon mem, “kiam ajn vi eniros la pordon de *nirbikalpa samadhi* kaj vokos min, mi venos al vi en karno kaj sango, same kiel hodiaŭ.”

Kun tiu ĉiela promeso, Sri Yukteswar malaperis el mia vido. Nuba voĉo ripetis en muzika tondro: "Diru al ĉio! Kiu ajn scias per *nirbikalpa* kompreno, ke via tero estas sonĝo de Dio, povas veni al la pli bela sonĝo kreita planedo Hiranyaloka, kaj tie trovi min revivigitan en korpo precize simila al mia tera. Yogananda, diru al ĉio!"

Malaperis la malĝojo de la disiĝo. La kompato kaj funebro pro lia morto, longe rabisto de mia paco, nun forfluis en akra honto. Feliĉo elverŝiĝis kiel fontano tra senfinaj, nove malfermitaj animporoj. Antikve ŝtopitaj de neuzado, ili nun larĝiĝis en pureco ĉe la pelanta inundo de ekstazo.

Subkonsciaj pensoj kaj sentoj de miaj pasintaj enkarniĝoj deĵetis siajn karmajn makulojn, brile renovigitaj per la dia vizito de Sri Yukteswar.

En ĉi tiu ĉapitro de mia aŭtobiografio mi obeis la ordonon de mia gurunio kaj disvastigis la ĝojan novaĵon, kvankam ĝi denove konfuzis nescivoleman generacion.

Rampi, la homo bone scias; malespero malofte estas fremda; tamen ĉi tiuj estas perversaĵoj, ne parto de la vera sorto de la homo. La tagon kiam li volos, li estos metita sur la vojon al libereco. Tro longe li aŭskultis la malsekan pesimismon de siaj "polvo-vi-estas" konsilistoj, indiferente pri la nevenkebla animo.

Mi estis ne la nur unu privilegiita al jen la Revivigita Guruo.

Unu el la ĉeloj de Sri Yukteswar estis maljuna virino, ame konata kiel *Ma* (Patrino), kies hejmo estis proksime al la ermitejo Puri. La Majstro ofte haltis por babili kun ŝi dum sia matena promenado. En la vespero de la 16-a de marto 1936, Ma alvenis al la aŝramo kaj petis vidi sian guruon.

“Nu, Majstro mortis antaŭ semajno!” Swami Sebananda, nun respondeca pri la ermitejo Puri, rigardis ŝin malĝoje.

„Tio estas neebla!“ Ŝi iomete ridetis. „Eble vi nur provas protekti la guruon kontraŭ insistaj vizitantoj?“

„Ne.“ Sebananda rakontis detalojn pri la enterigo. „Venu,“ li diris, „mi vin kondukos al la antaŭĝardeno al la tombo de Sri Yukteswarji.“

Panjo skuis la kapon. "Ne ekzistas tombo por li! Ĉi-matene je la deka horo li pasis laŭ sia kutima promenado antaŭ mian pordon! Mi parolis kun li dum kelkaj minutoj en la hela ekstero."

"Venu ĉi tio vespero al la aŝramo," li diris.

"Mi estas ĉi tie! Benoj verŝiĝas sur ĉi tiun maljunan grizan kapon! La senmorta guruo volis, ke mi komprenu, en kia transcenda korpo li vizitis min ĉi-matene!"

La mirigita Sebananda surgenuiĝis antaŭe ŝin.

"Panjo," li diris, "kio a pezo de malĝojo vi lifto de mia koro! Li estas resurektita!"

.....
43-1 : En *sabikalpa samadhi* la fervorulo havas spirite progresis al a ŝtato de enen dia unio, sed ne povas konservi sian kosma konscio krom en la senmova trancostato. De kontinua meditado, li atingas la supera ŝtato de *nirbikalpa samadhi* , kie li moviĝas libere en la mondo kaj plenumas siajn eksterajn devojn sen ia perdo de Dio- realigo.

43-2 : Sri Yukteswar uzita la vorto *prano* ; Mi havi tradukita ĝi kiel vivtronoj. La Hinduo skribaĵoj plusendi ne nur al la *anu* , "atomo," kaj al la *paramanu* , "preter la atomo," pli fajna elektronika energioj; sed ankaŭ al *prano* , "kreiva vivtronika forto." Atomoj kaj elektronoj estas blinda fortoj; *prano* estas esence inteligenta. La prana vivtronoj en la spermatozooj kaj ovoj, ekzemple, gvidi la embrian disvolviĝon laŭ karma dezajno.

43-3 Adjektivo de *mantra* , ĉantitaj sem-sonoj eligitaj per la mensa pafilo de koncentriĝo. La *Puranoj* (antikvaj *ŝastroj*) aŭ traktatoj priskribi ĉi tiuj *mantra* militoj inter *devasoj* kaj *asuroj* (dioj kaj demonoj). Unu *asuro* iam provis mortigi *devon* per potenca ĉanto. Sed pro misprononco la mensa bombo agis kiel bumerango kaj mortigis la demonon.

43-4 : Ekzemploj de tia potencoj estas ne dezirante eĉ sur tero, kiel en la kazo de Heleno Keller kaj alia malofta estaĵoj.

43-5 : Sinjoro Budho estis iam demandis kial a viro devus amo ĉio personoj egale. "Ĉar," la bonega instruisto respondis, "en la tre multnombraj kaj varia vivdaŭroj de ĉiu viro, ĉiu alia estante havas ĉe unu tempo aŭ alia estinta kara al lin."

43-6 : La ok elementa kvalitoj kiu eniri en ĉio kreita vivo, de atomo al viro, estas tero, akvo, fajro, aero, etero, moviĝo, menso, kaj individueco. (*Bhagavad Gita* : VII:4.)

43-7 : Korpo signifas ajna anim-enfermaĵo, ĉu kruda aŭ subtila. La tri korpoj estas kaĝoj por la Birdo de Paradizo.

43-8 : Eĉ kiel Babaji helpis Lahiri Mahasaya al senigi sin mem de a subkonscio deziro de kelkaj pasinteco vivo por a palaco, kiel priskribite en ĉapitro 34.

43-9 : "Kaj li diris al ili: Kie ajn la kadavro estas, tien kolektiĝos la agloj." - *Luko* 17:37. Kie ajn la animo estas enkapsuligita en la fizika korpo aŭ en la astrala korpo aŭ en la kaŭza korpo, tie la agloj de deziroj - kiuj predas sur homaj sensaj malfortecoj, aŭ sur astralaj kaj kaŭzaj alligitecoj - ankaŭ kolektiĝos por teni la animon kaptito.

43-10 : "Tiun, kiu venkas, mi faros kolono en la templo de mia Dio, kaj li ne plu eliros (t.e., li reenkarniĝos ne pli). Al lin tio venkas volo Mi stipendio al sidi kun mi en mia trono, eĉ kiel Mi ankaŭ venkis, kaj .estas aro malsupren kun mia Patro en lia trono." - *Revelacio* 3:12, 21

43-11 Sri Yukteswar signifis, ke eĉ dum sia tera enkarniĝo li foje prenis la pezon de malsano al senpezigi lia disĉiploj karmo, tiel en la astrala mondo lia misio kiel a savanto ebligita lin al preni sur certa astrala karmo de loĝantoj sur Hiranyaloka, kaj tiel akceli ilian evoluon en la pli altan kaŭzan mondon.

43-12 : Vivo kaj morto kiel relativecoj de penso nur. *Vedanto* punktoj eksteren tio Dio estas la nur Realeco; ĉio kreado aŭ aparta ekzisto estas *majao* aŭ iluzio. Ĉi tio filozofio de monismo ricevita ĝia plej alta esprimo en la *Upanishad* -komentaĵoj pri Ŝankara.

ĈAPITRO: 44

Kun Mahatmo Gandhi Ĉe Wardha

"Bonvenon al Wardha!" Mahadev Desai, sekretario de Mahatma Gandhi, salutis fraŭlinon Bletch, sinjoron Wright, kaj min per ĉi tiuj afablaj vortoj kaj la donaco de girlandoj el *khaddar* (hejmŝpinita kotono). Nia malgranda grupo ĵus deĉevaliĝis ĉe la stacio Wardha en frua mateno en aŭgusto, ĝoja forlasi la polvon kaj varmon de la trajno. Konsendinte niajn багаĝojn al bovoĉaro, ni eniris malferman aŭton kun sinjoro Desai kaj liaj kunuloj, Babasaheb Deshmukh kaj doktoro Pingale. Mallonga veturo sur la ŝlimecaj kamparaj vojoj kondukis nin al *Maganvadi*, la aŝramo de la politika sanktulo de Barato.

S-ro Desai tuj kondukis nin al la skribejo, kie, krucgamba, sidis Mahatmo Gandhi. Plumo en unu mano kaj paperpeceto en la alia, sur lia vizaĝo vasta, alloga, varmkora rideto!

"Bonvenon!" li skribaĉita en Hinda; ĝi estis a Lundo, lia ĉiusemajne tago de silento.

Kvankam ĉi tiu estis nia unua renkontiĝo, ni radiis unu al la alia ame. En 1925 Mahatmo Gandhi honoris la Ranĉian lernejon per vizito, kaj skribis en ĝian gastlibron ĝentilan omaĝon.

La eta sanktulo de 45 kilogramoj radiis fizikan, mensan kaj spiritan sanon. Liaj molaj brunaj okuloj brilis per inteligenteco, sincereco kaj distingo; ĉi tiu ŝtatisto egaligis sian intelekton kaj eliris venkinto en mil juraj, sociaj kaj politikaj bataloj. Neniu alia gvidanto en la mondo atingis la sekuran niĉon en la koroj de sia popolo, kiun Gandhi okupas por la vivo de Barato. milionoj da senalfabetaj. Ilia spontanea omaĝo estas lia fama titolo - *Mahatmo*, "granda animo". **44-1** Por ili sole Gandhi limigas sian veston al la vaste desegnita pubotuko, simbolo de lia unueco kun la subpremataj masoj, kiuj ne povas permesi al si pli.

Mahatmo Gandhi

Mi ĝuas trankvilan tagmanĝon kun la politika sanktulo de Barato ĉe lia ermitejo en Wardha, aŭgusto 1935.

"La aŝramaj loĝantoj estas tute je via dispono; bonvolu voki ilin por iu ajn servo." Kun karakteriza ĝentileco, la Mahatmo transdonis al mi ĉi tiun haste skribitan noton dum sinjoro Desai kondukis nian grupon de la skribejo al la gastejo.

Nia gvidanto kondukis nin tra fruktoĝardenoj kaj florantaj kampoj al tegoltegmenta konstruaĵo kun kradfenestroj. Antaŭkorta puto, dudek kvin futojn larĝa, estis uzata, laŭ sinjoro Desai, por akvumado de brutaro; proksime staris turniĝanta cementa rado por draŝi rizon. Ĉiu el niaj malgrandaj dormoĉambroj montriĝis enhavi nur la neredukteblan minimumon - liton, manfaritan el ŝnuro. La kalkita kuirejo fanfaronis pri krano en unu angulo kaj fajrejo por kuirado en alia. Simplaj arkadiaj sonoj atingis niajn orelojn - la krioj de korvoj kaj paseroj, la blekado de brutaro, kaj la frapado de ĉiziloj uzataj por haki ŝtonojn.

Observante S-ro. Wright-a vojaĝado taglibro, S-ro. Desai malfermita a paĝo kaj skribis sur ĝi a listo de *Satyagraho*

"Senperforto; Vero; Neŝtelado; Celibato; Neposedado; Korpolaboro; Palatokontrolo; Sentimeco; Egala Respekto por ĉiuj Religioj; *Swadeshi* (uzo de hejmaj fabrikaĵoj); Libereco de Netuŝebleco. Ĉi tiuj dek unu estu observataj kiel votoj en spirito de humileco."

(Gandhi sin mem subskribita ĉi tio paĝo sur la sekvanta tago, donante la dato ankaŭ-aŭgusto 27, 1935.)

Du horojn post nia alveno, miaj kunuloj kaj mi estis alvokitaj al lunĉo. La Mahatmo jam sidis sub la arkado de la aŝrama portiko, trans la korto de sia studĉambro. Ĉirkaŭ dudek kvin nudpiedaj *satyagrahioj* kaŭris antaŭ latunaj tasoj kaj teleroj. Komunuma preĝhoru; poste manĝo servita el grandaj latunaj potoj enhavantaj *ĉapatojn* (plengrajna senfermenta pano) ŝprucigitajn per *butero* ; *talsarojn* (boligitajn kaj hakitajn legomojn), kaj citronan konfitaĵon.

La Mahatmo manĝis *ĉapatojn* , boligitajn betojn, kelkajn krudajn legomojn kaj oranĝojn. Sur la flanko de lia telero estis granda bulo da tre amaraj *neem*-folioj, rimarkinda sangopurigilo. Per sia kulero li apartigis porcion kaj metis ĝin sur mian teleron. Mi enverŝis ĝin per akvo, memorante infantempajn tagojn kiam Patrino devigis min gluti la malagrablan dozon. Gandhi, tamen, iom post iom manĝis la *neem*-paston kun tiom da ĝuo kvazaŭ ĝi estus bongusta dolĉaĵo.

En ĉi tiu bagatela okazaĵo mi rimarkis la kapablon de la Mahatmo laŭvole apartigi sian menson de la sensoj. Mi memoris la faman apendicektomion faritan al li antaŭ kelkaj jaroj. Rifuzante anesteziilojn, la sanktulo gaje babilis kun siaj disĉiploj dum la tuta operacio, lia kontaĝa rideto malkaŝante lian nekonscion pri doloro.

La posttagmezo alportis okazon por babilado kun la fama disĉiplo de Gandhi, filino de angla admiralo, fraŭlino Madeleine Slade, nun nomata Mirabai. 44-3 Ŝia forta, trankvila vizaĝo lumiĝis de entuziasmo dum ŝi rakontis al mi, en perfekta hinda lingvo, pri siaj ĉiutagaj agadoj.

"La kampara rekonstrua laboro estas rekompenco! Grupo da ni iras ĉiumatene je la kvina horo por servi la proksimajn vilaĝanojn kaj instrui al ili simplan higienon. Ni celas purigi iliajn latrinojn kaj iliajn argil-pajlajn kabanajn. La vilaĝanoj estas analfabetaj; ili ne povas esti edukitaj krom per ekzemplo!" Ŝi gaje ridis.

Mi rigardis admire ĉi tiun nobelan anglinon, kies vera kristana humileco ebligas al ŝi fari la rubofosadon kutime faritan nur de "netuŝebluloj".

„Mi venis al Hindio en 1925,” ŝi diris al mi. „En ĉi tiu lando mi sentas, ke mi 'revenis hejmen'. Nun mi neniam volus reveni al mia malnova vivo kaj malnovaj interesoj.”

Ni diskutis pri Ameriko dum kelka tempo. "Mi ĉiam plaĉas kaj miras," ŝi diris, "vidi la profundan intereson pri spiritaj temoj montratan de la multaj usonanoj, kiuj vizitas Hindion." **44-4**

La manoj de Mirabai baldaŭ okupiĝis pri la *ĉarko* (ŝpinilo), ĉieestanta en ĉiuj aŝramaj ĉambroj kaj, efektive, pro la Mahatmo, ĉieestanta tra kampara Barato.

Gandhi havas solidajn ekonomiajn kaj kulturajn kialojn por kuraĝigi la reviviĝon de dometoj industrioj, sed li ne konsilas fanatikan malakcepton de ĉia moderna progreso. Maŝinoj, trajnoj, aŭtomobiloj, la telegrafo ludis gravajn rolojn en lia propra kolosa vivo! Kvindek jaroj da publika servo, en malliberejo kaj ekstere, luktante ĉiutage kun praktikaj detaloj kaj severaj realaĵoj en la politika mondo, nur pliigis lian ekvilibron, senantaŭjuĝecon, mensan sanon kaj humuran aprezon de la kurioza homa spektaklo.

Nia triopo ĝuis vespermanĝon je la sesa horo kiel gastoj de Babasaheb Deshmukh. La preĝo je la sepa vespere horo trovis nin reen ĉe la *Maganvadi*- aŝramo, grimpante al la tegmento kie tridek *satyagrahioj* estis grupigitaj en a duoncirklo ĉirkaŭe Gandhi. Li estis kaŭrante sur a pajlo mato, unu antikva poŝhorloĝo apogita antaŭ li. La svagiĝanta suno ĵetis lastan brilon super la palmoj kaj banjanoj; la zumo de la nokto kaj la kriketoj komenciĝis. La atmosfero estis sereneco mem; mi estis ravita.

Solena ĉanto gvidata de S-ro Desai, kun respondoj de la grupo; poste *Gita*- legado. La Mahatmo gestis al mi por doni la finan preĝon. Tia dia unuiĝo de penso kaj aspiro! Memoro por ĉiam: la meditado sur la tegmento de Wardha sub la fruaj steloj.

Ĝustatempe je la oka horo Gandhi finis sian silenton. La herkulaj laboroj de lia vivo postulas, ke li detale dividu sian tempon.

"Bonvenon, Svamiji!" La saluto de la Mahatmo ĉi-foje ne estis per papero. Ni ĵus malsupreniris de la tegmento al lia skribejo, simple meblita per kvadrataj matoj (sen seĝoj), malalta skribotablo kun libroj, paperoj, kaj a malmultaj ordinara skribiloj (ne fontano skribiloj); a nedifinebla horloĝo tiktakita en angulo. Ĉio-trapenetranta aŭro de paco kaj sindonemo. Gandhi donacis unu el siaj allogaj, kavernecaj, preskaŭ sendentaj ridetoj.

"Antaŭ jaroj," li klarigis, "mi komencis mian semajnan observadon de tago de silento kiel rimedo por gajni tempon por prizorgi mian korespondadon. Sed nun tiuj dudek kvar horoj fariĝis esenca spirita bezono. Perioda dekreto de silento ne estas torturo sed beno."

Mi konsentis tute. **44-5** La Mahatmo demandis min pri Ameriko kaj Eŭropo; ni diskutis pri Barato kaj la mondaj kondiĉoj.

„Mahadev,“ Gandhi diris kiam sinjoro Desai eniris la ĉambron, „bonvolu aranĝi ĉe la Urbodomo por ke Svamiji parolu tie pri jogo morgaŭ vespere.“

Dum mi salutis la Mahatmon bonan nokton, li konsidereme donis al mi botelon da

citronela oleo. "La Wardhaj moskitoj scias nenion pri *ahimsa* , **44-6** " Svamiji!" li diris,

ridante.

La sekvan matenon nia malgranda grupo frue matenmanĝis bongustan tritikan avenkaĉon kun melaso kaj lakto. Je la deka kaj duono ni estis vokitaj al la aŝrama verando por lunĉi kun Gandhi kaj la *satyagrahioj* . Hodiaŭ la menuo inkluzivis brunan rizon, novan elekton de legomoj kaj kardamomosemojn .

Tagmezo trovis min promenanta tra la aŝrama tereno, sur la paŝtejon de kelkaj neperturbeblaj bovinoj. La protektado de bovinoj estas pasio ĉe Gandhi.

"La bovino por mi signifas la tutan subhoman mondon, etendante la simpatiojn de la homo preter sian propran specion," klarigis la Mahatmo. "La homo per la bovino estas devigata realigi sian identecon." kun ĉio, kio vivas. Kial la antikvaj riŝioj elektis la bovinon por apoteozo estas evidenta al mi. La Bovino en Barato estis la plej bona komparo; ŝi estis la donanto de abundo. Ŝi ne nur donis lakton, sed ŝi ankaŭ ebligis agrikulturon. La bovino estas poemo de kompato; oni legas kompaton en la milda besto. Ŝi estas la dua patrino por milionoj da homaro. Protekto de la bovino signifas protekton de la tuta muta kreaĵo de Dio. La alvoko de la pli malalta ordo de kreado estas des pli forta, ĉar ĝi estas senvorta."

Tri ĉiutagaj ritoj estas ordonitaj al la ortodoksa hinduo. Unu estas *Bhuta Yajna*, ofero de manĝaĵo al la besto regno. Ĉi tio ceremonio simbolas viro realigo de lia devoj al malpli evoluintaj formoj de kreado, instinkte ligitaj al korpaj identigoj, kiuj ankaŭ korodas homajn vivo, sed mankas tiu kvalito de liberiga racio, kiu estas aparta al la homaro. *Bhuta Yajna* tiel plifortigas la pretecon de la homo helpi la malfortulojn, dum li siavice estas konsolata de sennombraj zorgoj de pli altaj neviditaj estaĵoj. La homo ankaŭ estas ligita al reunigaj donacoj de la naturo, malŝparema en tero, maro kaj ĉielo. La evolua baro de nekomunikebleco inter naturo, bestoj, homo kaj astralaj anĝeloj estas tiel superita per oficoj de silenta amo.

La aliaj du ĉiutagaj *yajnoj* estas *Pitri* kaj *Nri*. *Pitri Yajno* estas ofero de oferoj al prapatroj, kiel simbolo de la agnosko de la homa ŝuldo al la pasinteco, kies esenco de saĝo lumigas la homaron hodiaŭ. *Nri Yajna* estas ofero de manĝaĵo al fremduloj aŭ malriĉuloj, simbolo de la nunaj respondecoj de la homo, liaj devoj al samtempuloj.

En la frua posttagmezo mi plenumis najbaran *Nri Yajna-on* per vizito al la aŝramo de Gandhi por knabinetoj. S-ro Wright akompanis min dum la dek-minuta veturado. Malgrandaj junaj florsimilaj vizaĝoj sur la longtigaj koloraj *sarioj* ! Ĉe la fino de mallonga parolado en la hinda lingvo ⁴⁴⁻⁷ kiun mi donis ekstere, la ĉielo malligis subitan pluvegon. Ridante, S-ro Wright kaj mi grimpis sur la aŭton kaj rapidis reen al *Maganvadi* meze de arĝentaj tavoloj. Tia tropika intenseco kaj ŝprucado!

Reenirante la gastejon, mi estis denove frapita de la kruda simpleco kaj signoj de memofero, kiuj ĉie ĉeestas. La voto de Gandhi pri neposedo venis frue en lia geedzeco. Rezignante pri ampleksa jura praktiko, kiu donis al li jaran enspezon de pli ol 20 000 dolaroj, la Mahatmo disdonis sian tutan riĉaĵon al la malriĉuloj.

Sri Yukteswar uzita al piki milda amuzo ĉe la ofte neadekvata konceptoj de rezigno.

"Almozulo ne povas rezigni pri riĉeco," Majstro dirus. "Se viro lamentas: 'Mia

komerco malsukcesis; mia edzino forlasis min; mi rezignos ĉion kaj eniros monaĥejon,' al kia monda ofero li aludas? Li ne rezignis riĉecon kaj amon; ili rezignis lin!"

Sanktuloj kiel Gandhi, aliflanke, faris ne nur palpeblajn materiajn oferojn, sed ankaŭ la pli malfacilan rezignon pri egoisma motivo kaj privata celo, kunfandante sian plej internan estaĵon en

la rivereto de homaro kiel a tuta.

La rimarkinda edzino de la Mahatmo, Kasturabai, ne kontraŭis kiam li ne sukcesis rezervi iun ajn parton de sia riĉeco por la uzo de ŝi kaj iliaj infanoj. Edziĝinte en frua juneco, Gandhi kaj lia edzino faris ĵuron de celibato post la naskiĝo de pluraj filoj. **44-8** Trankvila heroino en la intensa dramo, kiu estis ilia komuna vivo, Kasturabai sekvis sian edzon al malliberejo, dividis lian trisemajnan fastas, kaj plene naskita ŝi kunhavigi de lia senfina respondecojn. Ŝi havas pagita Gandhi la jenan omaĝon:

Mi dankas vin pro tio, ke vi havis la privilegion esti via dumviva kunulo kaj helpanto. Mi dankas vin pro la plej perfekta geedzeco en la mondo, bazita sur *brahmaĉarjo* (memregado) kaj ne sur sekso. Mi dankas vin pro tio, ke vi konsideris min via egalulo en via vivolaboro por Barato. Mi dankas vin pro tio, ke vi ne estas unu el tiuj edzoj, kiuj pasigas sian tempon en hazardludo, vetkuroj, virinoj, vino kaj kantado, laciĝante de siaj edzinoj kaj infanoj kiel la knabeto rapide laciĝas de siaj infanaj ludiloj. Kiel dankema mi estas, ke vi ne estis unu el tiuj edzoj, kiuj dediĉas sian tempon al riĉiĝo per la ekspluatado de la laboro de aliaj.

Kiel dankema mi estas, ke vi metis Dion kaj landon antaŭ subaĉetojn, ke vi havis la kuraĝon de viaj konvinkoj kaj kompletan kaj implican fidon al Dio. Kiel dankema mi estas pro edzo, kiu metis Dion kaj lian landon antaŭ min. Mi estas dankema al vi pro via toleremo al mi kaj miaj mankoj de la juneco, kiam mi grumblis kaj ribelis kontraŭ la ŝanĝo, kiun vi faris en nia vivmaniero, de tiom multe al tiom malmulte.

Kiel juna infano, mi loĝis en la hejmo de viaj gepatroj; via patrino estis granda kaj bona virino; ŝi edukis min, instruis al mi kiel esti kuraĝa, kuraĝa edzino kaj kiel konservi la amon kaj respekton de sia filo, mia estonta edzo. Dum la jaroj pasis kaj vi fariĝis la plej amata gvidanto de Barato, mi havis neniun de la timoj tio plagi la edzino Monda Organizaĵo pri Sano povas esti rolantaro flanken kiam ŝi edzo havas grimpis la ŝtuparon de sukceso, kiel tiom ofte okazas en aliaj landoj. Mi sciis, ke la morto ankoraŭ trovos nin edzon kaj edzinon.

Dum jaroj Kasturabai plenumis la devojn de kasisto de la publikaj financoj, kiujn la idoligita Mahatmo kapablas kolekti milionojn. Ekzistas multaj humuraj rakontoj en hindaj hejmoj por... la efiko, ke edzoj nervozas pri tio, ke iliaj edzinoj portas juvelojn al kunveno de Gandhi; la magia lango de la Mahatmo, pledante por la subpremataj, ĉarmas la orajn brakringojn kaj diamantajn kolĉenojn rekte de la brakoj kaj koloj de la riĉuloj en la kolektan korbon!

Iun tagon la publika kasisto, Kasturabai, ne povis klarigi elspezon de kvar rupioj. Gandhi laŭregule publikigis revizion en kiu li senhalte atentigis pri la diferenco de kvar rupioj de sia edzino.

Mi ofte rakontis ĉi tiun historion antaŭ la klasoj de miaj usonaj studentoj. Unu vesperon virino en la halo ekkriis pro kolero.

“Mahatmo aŭ ne Mahatmo,” ŝi kriis, “se li estus mia edzo, mi donus al li nigran okulon pro tia nenecesa publika insulto!”

Post iom da bonhumora babilado inter ni pri la temo de usonaj edzinoj kaj hinduaj edzinoj, mi daŭrigis al pli plena klarigo.

"Sinjorino Gandhi konsideras la Mahatmon ne kiel sian edzon sed kiel sian guruon, iun kiu havas la rajton disciplini ŝin eĉ pro sensignifaj eraroj," mi atentigis. "Iam post kiam Kasturabai estis publike riproĉita, Gandhi estis kondamnita al malliberejo pro politika akuzo. Dum li trankvile adiaŭis sian edzinon, ŝi falis ĉe liajn piedojn. 'Majstro,' ŝi diris humile, 'se mi iam ofendis vin, bonvolu pardoni min.'" 44-9

Je la tria horo tiun posttagmezon en Wardha, mi iris, laŭ antaŭa interkonsento, al la skribejo de la sanktulo, kiu sukcesis fari el sia propra edzino senlaca disĉiplon - malofta miraklo! Gandhi levis la okulojn kun sia neforgesebla rideto.

„Mahatmaji,“ mi diris kaŭrante apud li sur la nekusenigita mato, „bonvolu diri al mi vian difinon de *ahimsa*.“

"La evitado de damaĝo al ajna vivanta estaĵo en penso aŭ faro."

"Bela idealo! Sed la mondo ĉiam demandas: Ĉu oni ne rajtas mortigi kobron por protekti infanon, aŭ sin mem?"

"Mi ne povus mortigi kobron sen malobservi du el miaj promesoj - sentimecon kaj ne-mortigon. Mi preferus interne provi trankviligi la serpenton per vibroj de amo. Mi tute ne povas malaltigi miajn normojn por konveni al miaj cirkonstancoj." Kun sia miriga sincereco, Gandhi aldonis: "Mi devas konfesi, ke mi ne povus daŭrigi ĉi tiun konversacion se mi alfrontus kobron!"

Mi rimarkis sur pluraj tre lastatempa Okcidenta libroj sur dieto kiu kuŝi sur lia skribotablo.

„Jes, dieto gravas en la *Satyagraha* movado — kiel ĉie alie,“ li diris kun rideto. „Ĉar mi pledas por kompleta kontinenco por *satyagrahi-oj*, mi ĉiam provas trovi la plej bonan dieton por la celibatuloj. Oni devas konkeri la palaton antaŭ ol oni povas kontroli la generan instinkton. Duonmalsato aŭ malekvilibraj dietoj ne estas la solvo. Post superado de la interna *avido* pri manĝaĵo, *satyagrahi-o* devas daŭre sekvi racian vegetaran dieton kun ĉiuj necesaj vitaminoj, mineraloj, kalorioj, kaj tiel plu. Per interna kaj ekstera saĝo rilate al manĝado, la seksa fluido de la SATJAGRAHI-o facile transformiĝas en vivenergion por la tuta korpo.“

La Mahatmo kaj mi komparis nian scion pri bonaj viandanstataŭaĵoj. "La avokado estas bonega," mi diris. "Estas multaj avokadarbaretoj proksime de mia centro en Kalifornio."

La vizaĝo de Gandhi ekbrilis pro intereso. "Mi scivolas ĉu ili kreskus en Wardha?"

La *satyagrahioj* ŝatus novan manĝaĵon."

"Mi certe sendos kelkajn avokadplantojn de Los-Anĝeleso al Wardha." **44-10** Mi aldonis, "Ovoj estas altproteina manĝaĵo; ĉu ili estas malpermesitaj al *satyagrahi-oj*?"

„Ne nefekundigitajn ovojn.“ La Mahatmo ridis memore. „Dum jaroj mi ne permesus ilian uzon; eĉ nun mi persone ne manĝas ilin. Unu el miaj bofilinoj iam mortis pro malnutrado; ŝia kuracisto insistis pri ovojn. Mi ne konsentis, kaj konsilis lin doni al ŝi iom da...” ov-anstataŭaĵo.

"'Gandhiji,' la kuracisto diris, nefekundigita ovojn enhavi ne vivo spermo; ne mortigado estas implikita.

"Mi tiam volonte permesis al mia bofilino manĝi ovojn; ŝi baldaŭ resaniĝis ."

La antaŭan nokton Gandhi esprimis deziron ricevi la *Krijan Jogon* de Lahiri Mahasaya. Min tuŝis la malfermiteco kaj spirito de esplorado de la Mahatmo. Li estas infaneca en sia dia serĉado, rivelante tiun puran akceptemon, kiun Jesuo laŭdis ĉe infanoj, "...el tiaj estas la regno de la ĉielo."

La horo por mia promesita instruado alvenis; pluraj *satyagrahioj* nun eniris la ĉambron - S-ro Desai, D-ro Pingale, kaj kelkaj aliaj, kiuj deziris la *Krija*-teknikon.

Mi unue instruis al la malgranda klaso la fizikajn *Yogoda*-ekzercojn. La korpo estas bildigita kiel dividita en dudek partojn; la volo direktas energion laŭvice al ĉiu sekcio. Baldaŭ ĉiuj vibris antaŭ mi kiel homa motoro. Estis facile observi la onditan efikon sur la dudek korpopartoj de Gandhi, ĉiam tute eksponitaj al vido! Kvankam tre maldika, li ne estas malagrabla tia; la haŭto de lia korpo estas glata kaj sen sulkiĝo.

Poste Mi iniciatita la grupo en la liberiga tekniko de *Krija Jogo* .

La Mahatmo respektive studis ĉiujn mondajn religiojn. La ĝajnismaj skribaĵoj, la biblia Nova Testamento, kaj la sociologiaj skribaĵoj de Tolstoj **44-11** estas la tri ĉefaj fontoj de la neperfortaj konvinkoj de Gandhi. Li deklaris sian kredon jene:

Mi kredas la Biblion, la *Koranon* , kaj la *Zend-Aveston* **44-12** esti tiel die inspirita kiel la *Vedas* . Mi kredas je la institucio de Guruoj, sed en ĉi tiu epoko milionoj devas resti sen Guruo, ĉar ĝi estas malofta aĵo al trovi a kombinaĵo de perfekta pureco kaj perfekta lernado. Sed unu bezono ne malespero pri iam ajn scii la veron de onia religio, ĉar la fundamentoj de Hinduismo kiel de ĉiu grandaj religioj estas neŝanĝeblaj kaj facile kompreneblaj.

Mi kredi kiel ĉiu Hinduo en Dio kaj Lia unueco, en renaskiĝo kaj savo. Mi povas ne pli

priskribu mian senton por Hinduismo pli ol por mia propra edzino. Ŝi kortuŝas min kiel neniu alia virino en la mondo povas. Ne ke ŝi ne havas difektojn; mi kuraĝas diri, ke ŝi havas multe pli ol mi vidas min mem. Sed la sento de nesolvebla ligo estas tie. Tamen mi sentas por kaj pri Hinduismo kun ĉiuj ĝiaj difektoj kaj limigoj. Nenio ĝojigas min tiom kiom la muziko de la *Gita* , aŭ la *Ramajano* de Tulsidas. Kiam mi

imagis, ke mi prenas mian lastan spiron, la *Gita* estis mia konsolo.

Hinduismo ne estas ekskluziva religio. En ĝi estas loko por la adorado de ĉiuj profetoj de la mondo. **44-13** Ĝi ne estas misiista religio en la ordinara senco de la termino. Ĝi tute ne dubas

absorbis multajn tribojn en sian faldon, sed ĉi tiu absorbo estis de evolua, nerimarkebla karaktero. Hinduismo diras al ĉiu homo adori Dion laŭ sia propra kredo aŭ *darmo* , ~~44-14~~ kaj tiel vivas pace kun ĉiuj religioj.

Pri Kristo, Gandhi skribis: "Mi estas certa, ke se Li vivus ĉi tie nun inter homoj, Li benus la vivojn de multaj, kiuj eble neniam eĉ aŭdis Lian nomon... ĝuste kiel estas skribite: 'Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro... sed tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro.' ~~44-15~~ En la leciono de Sia propra vivo, Jesuo donis al la homaro la grandiozan celon kaj la solan celon, al kiu ni ĉiuj devus strebi. Mi kredas, ke Li apartenas ne nur al kristanismo, sed al la tuta mondo, al ĉiuj landoj kaj rasoj.

Dum mia lasta vespero en Wardha mi parolis al la kunveno, kiun kunvokis sinjoro Desai en la Urbodomo. La ĉambro estis plena ĝis la fenestrobretoj kun ĉirkaŭ 400 homoj kunvenintaj por aŭskulti la paroladon pri jogo. Mi unue parolis en la hinda lingvo, poste en la angla. Nia malgranda grupo revenis al la aŝramo ĝustatempe por bonan nokton ekrigardi Gandhi-on, ĉirkaŭvolvita en paco kaj korespondado.

La nokto ankoraŭ daŭris kiam mi leviĝis je la kvina horo matene. La vilaĝa vivo jam ekmoviĝis; unue bovoĉaro ĉe la aŝramaj pordegoj, poste kamparano kun sia grandega ŝarĝo malstabile balancita sur sia kapo. Post la matenmanĝo nia triopo serĉis Gandhi-n por adiaŭaj *pronomoj* . La sanktulo leviĝas je la kvara horo por sia matena preĝo.

"Mahatmaji, adiaŭ!" Mi surgenuiĝis al tuŝo lia piedoj. "Hindio estas sekura en via konservante!"

Jaroj pasis ekde la idilio de Wardha; la tero, oceanoj kaj ĉielo mallumiĝis pro mondo en milito. Sola inter grandaj gvidantoj, Gandhi proponis praktikan neperfortan alternativon al armita forto. Por kompensi plendojn kaj forigi maljustecojn, la Mahatmo uzis... neperfortaj rimedoj, kiuj denove kaj denove pruvis sian efikecon. Li deklaras sian doktrinon per ĉi tiuj vortoj:

Mi trovis, ke la vivo daŭras meze de detruo. Tial devas ekzisti pli alta leĝo ol tiu de detruo. Nur sub tiu leĝo bonorda socio estus komprenebla kaj vivo inda je vivo.

Se tio estas la leĝo de la vivo, ni devas efektivigi ĝin en la ĉiutaga ekzisto. Kie ajn estas militoj, kie ajn ni alfrontas kontraŭulon, venku per amo. Mi trovis, ke la certa leĝo de amo respondis en mia propra vivo kiel la leĝo de detruo neniam faris.

En Barato ni havis okulan demonstraĵon pri la funkciado de ĉi tiu leĝo je la plej vasta skalo ebla. Mi ne asertas, ke senperforto penetris la 360.000.000 homojn en Barato, sed mi asertas, ke ĝi penetris pli profunde ol iu ajn alia doktrino en nekredeble mallonga tempo.

Necesas sufiĉe streĉa trejnado por atingi mensan staton de senperforto. Ĝi estas

disciplinita vivo, kiel la vivo de soldato. La perfekta stato estas atingita nur kiam la menso, korpo kaj parolo estas en ĝusta kunordigo. Ĉiu problemo pruntedonus sin al solvo se ni decidus igi la leĝon de vero kaj senperforto la leĝo de la vivo.

Same kiel sciencisto faros miraklojn el diversaj aplikoj de la leĝoj de la naturo, homo, kiu aplikas la leĝojn de amo kun scienca precizeco, povas fari pli grandajn miraklojn. Senperforto estas senlime pli mirinda kaj subtila ol fortoj de la naturo kiel, ekzemple, elektro. La leĝo de amo estas multe pli granda scienco ol iu ajn moderna scienco.

Konsultante historion, oni povas racie aserti, ke la problemoj de la homaro ne estis solvitaj per la uzo de kruda forto. La Unua Mondmilito produktis mond-malvarmigantan neĝbulon de milita karmo, kiu ŝveliĝis en la Duan Mondmiliton. Nur la varmo de frateco povas fandi la nunan kolosan neĝbulon de milita karmo, kiu alie povus kreski en la Trian Mondmiliton. Ĉi tiu malsankta triopo forigos por ĉiam la eblecon de la Kvara Mondmilito per la efektivigo de atombomboj. La uzo de ĝangala logiko anstataŭ homa racio por solvi disputojn restarigos la teron al ĝangalo. Se fratoj ne estas en la vivo, tiam fratoj estas en perforta morto.

Milito kaj krimo neniam rekompencas. La miliardoj da dolaroj, kiuj malaperis en la fumo de eksplodema nenieco, sufiĉus por krei novan mondon, preskaŭ liberan de malsano kaj tute liberan de malriĉeco. Ne teron de timo, kaoso, malsato, pesto, la *makabra danco*, sed unu vastan landon de paco, de prospero kaj de kreskanta scio.

La neperforta voĉo de Gandhi apelacias al la plej alta konscienco de la homo. La nacioj alianciĝu ne plu kun la morto, sed kun la vivo; ne kun la detruo, sed kun la konstruado; ne kun la Neniiganto, sed kun la Kreinto.

“Oni devus pardoni, sub ĉia ajn vundo,” diras la *Mahabharato*. “Oni diris, ke la daŭrigo de specioj ŝuldiĝas al la pardonado de la homo. Pardonado estas sankteco; per pardonado la universo estas tenata kune. Pardonado estas la povo de la potenculoj; pardonado estas ofero; pardonado estas trankvilo de la menso. Pardonado kaj mildeco estas la kvalitoj de la memregado.”
Ili reprezenti eterna virto."

Senperforto estas la natura elkreskaĵo de la leĝo de pardonado kaj amo. "Se perdo de vivo fariĝas necesa en justa batalo," proklamas Gandhi, "oni devus esti preta, kiel Jesuo, verŝi sian propran, ne alies, sangon. Fine estos malpli da sango verŝita en la mondo."

Epopeoj iam estos verkitaj pri la hindaj *satyagrahioj*, kiuj eltenis malamon per amo, perforton per senperforto, kiuj permesis al si esti senkompate buĉitaj anstataŭ venĝi. La rezulto sur certa historia okazoj estis tio la armita kontraŭuloj ĵetis malsupren ilia pafiloj kaj fuĝis, hontigita, skuita al ilia profundoj de la vido de viroj Monda Organizaĵo pri Sano aprezita la vivo de alia super sia propra.

„Mi atendus, se necese dum longa tempo,” diras Gandhi, „prefere ol serĉi la liberecon de mia lando per sangaj rimedoj.” Neniam la Mahatmo forgesas la

majestan averton: „Ĉiuj, kiuj prenas la glavon, pereos per la glavo.“ **44-16** Gandhi skribis:

Mi nomas min naciisto, sed mia naciismo estas tiel vasta kiel la universo. Ĝi ampleksas en sia amplekso ĉion la nacioj de la tero. **44-17** Mia naciismo inkluzivas la bonfarto de la tuta mondo. Mi fari

Mi ne volas, ke mia Barato leviĝu sur la cindroj de aliaj nacioj. Mi ne volas, ke Barato ekspluatu eĉ unuopan homon. Mi volas, ke Barato estu forta, por ke ĝi povu infekti ankaŭ la aliajn naciojn per sia forto. Ne tiel estas kun unuopa nacio en Eŭropo hodiaŭ; ili ne donas forton al la aliaj.

Prezidanto Wilson menciis siajn belajn dek kvar punktojn, sed diris: "Fine, se ĉi tiu nia klopodo atingi pacon malsukcesas, ni havas niajn armilojn sur kiuj ni povas recurri." Mi volas renversi tiun pozicion, kaj mi diras: "Niaj armiloj jam malsukcesis. Ni nun serĉu ion novan; ni provu la forton de amo kaj Dio, kiu estas vero." Kiam ni atingos tion, ni bezonos nenion alian.

Per la trejnado fare de la Mahatmo de miloj da veraj *satyagrahioj* (tiu, kiuj prenis la dek unu rigorajn votojn menciitajn en la unua parto de ĉi tiu ĉapitro), kiuj siavice disvastigis la mesaĝon; per pacienca edukado de la hindaj masoj por kompreni la spiritan kaj fine materialan avantaĝoj de senperforto; armante sian popolon per neperfortaj armiloj - nekunlaboro kun maljusteco, la volemo elteni malhonorojn, malliberejon, la morton mem anstataŭ recurri al armiloj; varbante mondan simpation per sennombraj ekzemploj de heroa martireco inter *satyagrahioj*, Gandhi dramece portretis la praktikan naturon de senperforto, ĝian solenan potencon solvi disputojn sen milito.

Gandhi jam gajnis per neperfortaj rimedoj pli grandan nombron da politikaj koncedoj por sia lando ol iam ajn gajnis iu ajn gvidanto de iu ajn lando krom per kugloj. Neperfortaj metodoj por ekstermi ĉiujn malĝustaĵojn kaj malbonojn estis frappe aplikitaj ne nur en la politika areno sed en la delikata kaj komplika kampo de barata socia reformo. Gandhi kaj liaj sekvantoj forigis multajn delongajn kverelojn inter hinduoj kaj islamanoj; centoj da miloj da islamanoj rigardas la Mahatmon kiel sian gvidanton. La netuŝebluloj trovis en lin ilia sentima kaj triumfa ĉampiono. "Se estas renaskiĝo antaŭ mi," Gandhi skribis, "mi deziro al esti naskita a pario en la mezo de parioj, ĉar tiel Mi volus esti kapabla al doni al ili pli efikan servon."

La Mahatmo estas efektive "granda animo", sed estis milionoj da analfabetoj, kiuj havis la saĝon doni la titolon. Ĉi tiu milda profeto estas honorata en sia propra lando. La humila kamparano kapablis alfronti la altan defion de Gandhi. La Mahatmo tutkore kredas je la eneca nobeleco de la homo. La neeviteblaj malsukcesoj neniam seniluziigis lin. "Eĉ se la kontraŭulo ludas lin..." malvera dudek fojojn," li skribas, "la *satyagrahi* pretas fidi lin la dudekunuan fojon, ĉar implica fido al la homa naturo estas la esenco mem de la kredo." **44-18**

"Mahatmaji, vi estas escepta homo. Vi ne devas atendi, ke la mondo agu kiel vi." Kritikisto iam faris ĉi tiun rimarkon.

"Estas strange kiel ni trompas nin mem, imagante, ke la korpo povas esti plibonigita,

sed ke estas neeble elvoki la kaŝitajn povojn de la animo," respondis Gandhi. "Mi klopodas montri, ke se mi havas iujn ajn el tiuj povoj, mi estas tiel malforta mortonto kiel iu ajn el ni kaj ke mi neniam havis ion eksterordinaran pri mi nek havas nun. Mi estas simpla individuo ema erari kiel iu ajn alia kunmortanto. Mi konfesas, tamen, ke mi havas sufiĉe da humileco por konfesi miajn erarojn kaj respuri miajn paŝojn. Mi konfesas, ke mi havas neŝanĝeblan fidon al Dio kaj Lia boneco, kaj..."

neforgesebla pasio por vero kaj amo. Sed ĉu tio ne estas tio, kion ĉiu homo havas latentan en si? Se ni volas progresi, ni ne devas ripeti historion, sed fari novan historion. Ni devas aldoni al la heredaĵo lasita de niaj prapatroj. Se ni povas fari novajn malkovrojn kaj inventojn en la fenomenaj mondo, ĉu ni devas deklari nian bankroton en la spirita sfero? Ĉu estas neeble multobligi la esceptojn por igi ilin la regulo? Ĉu la homo devas ĉiam esti bruto unue kaj homo poste, se entute?" **44-19**

Usonanoj eble bone memoras kun fiereco la sukcesan neperfortan eksperimenton de William Penn fondante sian 17-jarcentan kolonion en Pensilvanio. Estis "neniuj fortikaĵoj, niuj soldatoj, niuj milico, eĉ niuj armiloj." Meze de la sovaĝaj landlimaj militoj kaj la buĉadoj kiuj okazis inter la novaj setlantoj kaj la indianoj, nur la kvakeroj de Pensilvanio restis neĝenataj. "Aliaj estis mortigitaj; aliaj estis masakritaj; sed ili estis sekuraj. Neniu kvakerino suferis atakon; ne" kvakera infano estis mortigita, niuj kvakera viro estis torturita." Kiam la kvakeroj fine estis devigitaj rezigni pri la registaro de la ŝtato, "milito eksplodis, kaj kelkaj pensilvananoj estis mortigitaj. Sed nur tri kvakeroj estis mortigitaj, tri kiuj tiom falis de sia kredo, ke ili portis defendajn armilojn."

"Uzado de perforto en la Unua Mondmilito (I) ne sukcesis alporti trankvilon," atentigis Franklin D. Roosevelt. "Venko kaj malvenko estis same sterilaj. Tiun lecionon la mondo devus esti lerninta."

"Ju pli da armiloj de perforto, des pli da mizero por la homaro," instruis Lao-tzu. "La triumfo de perforto finiĝas per festivalo de funebro."

"Mi batalas por nenio malpli ol mondpaco," deklaris Gandhi. "Se la hinda movado estos kondukita al sukceso sur neperforta *Satyagraha* bazo, ĝi donos novan signifon al patriotismo kaj, se mi rajtas diri tion kun plena humileco, al la vivo mem."

Antaŭ ol la Okcidento flankenbalaas la programon de Gandhi kiel tiun de nepraktika revulo, ni unue pripensu difinon de *Satyagraho* faritan de la Majstro de Galileo:

Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon pro okulo, kaj denton pro dento; sed mi diras al vi: Ne rezistu al malbono. **44-20** sed al kiu ajn vi frapos vian dekstran vangon, turnu al li ankaŭ la alian."

La epoko de Gandhi etendiĝis, kun la bela precizeco de kosma tempigo, en jarcenton jam dezertigitan kaj detruitan de du Mondmilitoj. Dia manskribo aperas sur la granita muro de lia vivo: averto kontraŭ la plia sangoverŝado inter fratoj.

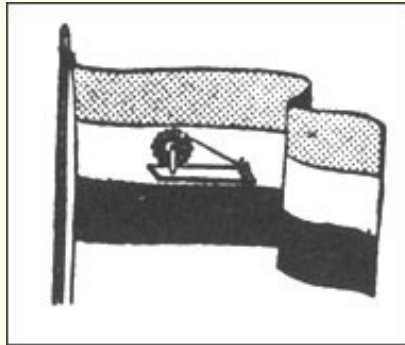
MAHATMA GANDHI-a MANSKRIBO EN HINDA

इस संस्था की मैं सर्वप्रकार से उत्तम किया हुआ हूँ इस संस्था
का मेरे मन पर अच्छा पड़ा है. चार वेकी प्रवृत्ति में मैं आहूँ।
मान और अभ्यास की आशा रखता हूँ
आ.पू. २० मोहनदासजी

Mahatmo Gandhi vizitis mian mezlernejon kun joga trejnado en Rançio. Li afable skribis la suprajn liniojn en la gastlibro de Rançio. La traduko estas: "Ĉi tiu institucio profunde impresis mian menson. Mi nutras grandajn esperojn, ke ĉi tiu lernejo kuraĝigos la plian praktikan uzon de la ŝpinrado."

MOHANDAS GANDHI (*Subskribita*)

Septembro 17, 1925

Nacia flago por Barato estis desegnita en 1921 de Gandhi. La strioj estas safrankoloraj, blankaj kaj verdaj; la *ĉarko* (ŝpinilo) en la centro estas malhelblua. "La *ĉarko* simbolas energion," li skribis, "kaj memorigas nin tio dum la pasinteco epokoj de prospero en Barato historio, mano turniĝante kaj aliaj hejmaj metioj estis elstaraj."

44-1 : Lia familio nomo estas Mohandas Karamchand Gandhi. Li neniam rilatas al sin mem kiel "Mahatmo."

44-2 : La laŭvorta traduko de Sanskrito estas "tenante al vero." *Satyagraho* estas la fama senperforto movado gvidita de Gandhi.

44-3 : Falsa kaj ve! malica raportoj estis lastatempe cirkulita tio Fraŭlino Slade havas distranĉita ĉio ŝi kravatoj kun Gandhi kaj rezignis pri siaj votoj. Fraŭlino Slade, la *Satyagraha* disĉiplo de la Mahatmo dum dudek jaroj, eldonis subskribitan deklaron al la *Unuiĝintaj Nacioj Gazetaro*, datigita Dec. 29, 1945, en kiu ŝi klarigita tio a serio de senbaza onidiroj ekestis post ŝi havis foriris, kun la benoj de Gandhi, al malgranda loko en nordorienta Hindio proksime de Himalajo, por la celo fondi tie ŝian nun florantan *Kisan Aŝramo* (centro por medicina kaj agrikultura helpo al kamparano farmistoj). Mahatmo Gandhi planoj al vizitis la novan aŝramon dum 1946.

44-4 : Fraŭlino Slade memorigita mi de alia eminenta Okcidenta virino, Fraŭlino Margareta Woodrow Wilson, plej aĝa filino de Ameriko bonega prezidanto. Mi renkontis ŝi en Nova Jorko; ŝi estis intense interesita en Hindio. Poste ŝi iris al Pondicherry, kie ŝi pasigis la lastajn kvin jarojn de sia vivo, feliĉe sekvante vojon de disciplino ĉe la piedoj de Sri Aurobindo Ghosh.

.Ĉi tio salvio neniam parolas; li silente salutas lia disĉiploj sur tri ĉiujara okazoj nur

44-5 : Por jaroj en Ameriko Mi havis estinta observado periodoj de silento, al la konsterniĝo de alvokantoj kaj sekretarioj.

44-6 : Sendanĝereco; senperforto; la fundamento roko de Gandhi kredo. Li estis naskita en a familio de strikta Ĝajnoj, kiuj adoras *ahimson* kiel la radikan virton. Ĝajnismo, sekto de Hinduismo, estis fondita en la 6-a jarcento a.K. de Mahaviro,

!nuntempa de Budho. Mahaviro signifas "bonega heroo"; povas li rigardu malsupren la jarcentoj sur lia heroa filo Gandhi

44-7 : Hinda estas la lingvo franca por la tuta de Hindio. Unu Hind- Arja lingvo bazita plejparte sur Sanskrito radikoj, Hinda estas la ĉefa popollingvo de norda Barato. La ĉefa dialekto de okcidenta hinda lingvo estas la hindustana, skribita kaj per la *devanagaraj* (sanskritaj) karaktroj kaj per arabaj karaktroj. Ĝian subdialekton, la urduan, parolas islamanoj.

44-8 : Gandhi havas priskribita lia vivo kun a detrua sincereco en *La Rakonto De Mia Eksperimentoj Kun Vero* (Ahmedabado: Navajivan Gazetaro, 1927- 29, 2 volumo) Ĉi tio aŭtobiografio havas estinta resumita en *Mahatmo Gandhi, Lia Propra Rakonto* , redaktita de CF Andrews, kun enkonduko de John Haynes Holmes (Novjorko: Macmillan Co., 1930).

Multaj aŭtobiografioj plena kun fama nomoj kaj bunta okazaĵoj estas preskaŭ tute silenta sur ajna fazo de interna analizo aŭ disvolviĝo. Unu metas malsupren ĉiu de ĉi tiuj libroj kun a certa malkontento, kiel kvankam dirante: "Ĉi tie estas viro kiu konis multajn rimarkindajn personojn, sed kiu neniam konis sin mem." Ĉi tiu reago estas neebila kun la aŭtobiografio de Gandhi; li malkaŝas siajn erarojn kaj ruzojn kun nepersona sindonemo al la vero malofte en anoj de iu .ajn epoko

44-9 Kasturabai Gandhi mortis en malliberigo ĉe Poona la 22-an de februaro 1944. La kutime senemocia Gandhi silente ploris. Baldaŭ post ŝi admirantoj havis sugestita a Monumento Fonduso en ŝi honoro, 125 lako de rupioj (preskaŭ kvar milionoj da dolaroj) verŝita en de ĉio super Hindio. Gandhi havas aranĝita tio la fonduso esti uzita por vilaĝo bonfarto laboro inter virinoj kaj infanoj. Li raportas siajn agadojn en sia anglalingva semajnjurnalo, *Harijan* .

44-10 : Mi sendita a sendaĵo al Wardha, baldaŭ post mia reveno al Ameriko. La plantoj, ve! mortis sur la vojo, nekapabla por elteni la rigorojn de la longa oceana transportado.

44-11 : Thoreau, Ruskin, kaj Mazzini estas tri alia Okcidenta verkistoj kies sociologia vidoj Gandhi havas zorge studita .

44-12 : La sankta skribaĵo donita al Persio pri 1000 Antaŭ Kristo de Zaratuŝtro.

44-13 : La unika trajto de Hinduismo inter la mondo religioj estas tio ĝi derivas ne de a sola bonega fondinto sed de la nepersona Veda skribaĵoj. Hinduismo tiel donas amplekso por adora enkorpiĝo en ĝia faldo de profetoj de ĉiuj aĝoj kaj ĉio teroj. La Veda skribaĵoj reguligi ne nur religiema praktikoj sed ĉio grava socia dogano, en klopodo harmoniigi ĉiun agon de la homo kun la dia leĝo.

44-14 Ampleksa sanskrita vorto por leĝo; konformeco al leĝo aŭ natura justeco; devo kiel eneca en la cirkonstancoj en kiu a viro trovaĵoj sin mem ĉe ajna donita tempo. La skribaĵoj difini *darmo* kiel "la natura universalaj leĝoj, kies observado ebligas al homo savi sin de degrado kaj sufero."

44-15 : *Mateo* 7:21.

44-16 : *Mateo* 26:52.

44-17 : "Lasu ne a viro gloro en ĉi tio, tio li amo lia lando; Lasu lin prefere gloro en ĉi tio, tio li amo lia afabla." - *Persa proverbo*.

44-18 Tiam Petro venis al li kaj diris: Sinjoro, kiomfoje pekos mia frato kontraŭ mi, kaj mi pardonos al li? Ĝis sep fojojn? Jesuo diras al lin, Mi diri ne al vin, Ĝis sep fojojn: sed, Ĝis sepdek fojojn sep." - *Mateo* 18:21-22 .

44-19 Charles P. Steinmetz, la granda elektroinĝeniero, iam estis demandita de sinjoro Roger W. Babson: "Kiu esplorlinio spertos la plej grandan disvolviĝon dum la venontaj kvindek jaroj?" "Mi pensas, ke la plej granda malkovro estos farita laŭlonge de spirita linioj," Steinmetz respondis. "Ĉi tie estas a forto kiu historio klare instruas havas estinta la plej granda potenco en la evoluo de homoj. Tamen ni nur ludis kun ĝi kaj neniam serioze studis ĝin kiel ni faris la fizikan fortojn. Lutage homoj volo lerni tio materialo aferoj fari ne alporti feliĉo kaj estas de malgranda uzo en farante viroj kaj virinoj kreemaj kaj potencaj. Tiam la sciencistoj de la mondo transdonos siajn laboratoriojn al la studo de Dio kaj preĝo kaj la spiritaj fortoj, kiuj ankoraŭ apenaŭ estas tuŝitaj. Kiam ĉi tiu tago venos, la mondo vidos pli da progreso en unu generacio ol ĝi vidis en la pasintaj kvar."

44-20 : Tio estas, rezisti ne malbono kun malbono. (*Mateo* 5:38-39)

ĈAPITRO: 45

La Bengala "Ĝojo-Trapenetrita" Patrino

"Sinjoro, mi petas vin ne forlasi Hindion sen ekvidi Nirmala Devi. Ŝia sankteco estas intensa; ŝi estas konata vaste kiel Ananda Moyi Ma (Ĝojo-Trapenetrita Patrino)." Mia nevino, Amiyo Bose, rigardis min serioze.

„Kompreneble! Mi tre volas vidi la virinon sanktulino.“ Mi aldonis, „Mi legis pri ŝia progresinta stato de Dio-konscio. Malgranda artikolo pri ŝi aperis antaŭ jaroj en *East-West*.“

"Mi renkontis ŝin," Amiyo daŭrigis. "Ŝi ĵus vizitis mian propran urbeton Jamshedpur. Laŭ la petego de disĉiplo, Ananda Moyi Ma iris al la hejmo de mortanta viro. Ŝi staris apud lia litrando; kiam ŝia mano tuŝis lian frunton, lia mortasado ĉesis. La malsano tuj malaperis; al la ĝoja miro de la viro, li estis bone."

Kelkajn tagojn poste mi aŭdis, ke la Feliĉa Patrino loĝis ĉe la hejmo de disĉiplo en la Bhowanipur-kvartalo de Kalkato. S-ro Wright kaj mi tuj ekiris de la hejmo de mia patro en Kalkato. Kiam la Ford alproksimiĝis al la domo de Bhowanipur, mia kunulo kaj mi observis nekutiman stratscenon.

Ananda Moyi Ma staris en malferma aŭtomobilo, benante amason da ĉirkaŭ cent disĉiploj. Ŝi evidente estis sur la punkto de foriro. S-ro Wright parkis la Ford-aŭton iom for kaj akompanis min piede al la kvieta kunveno. La sanktulino ekrigardis en nian direkton; ŝi eliris el sia aŭto kaj marŝis al ni.

"Patro, vi venis!" Kun ĉi tiuj fervoraj vortoj ŝi metis sian brakon ĉirkaŭ mian kolon kaj sian kapon sur mian ŝultron. S-ro Wright, al kiu mi ĵus rimarkis, ke mi ne konas la sanktulon, estis ege ĝuante ĉi tiun eksterordinaran demonstraĵon de bonvenigo. La okuloj de la cent ĉeloj ankaŭ fiksiĝis kun ia surprizo sur la amema tablo.

Mi tuj vidis, ke la sanktulino estis en alta stato de *samadhi*. Tute indiferenta pri ŝia ekstera vestaĵo kiel virino, ŝi rekonis sin kiel la senŝanĝan animon; de tiu ebena ŝi ĝoje salutis alian fervorulon de Dio. Ŝi kondukis min per la mano en sian aŭton.

"Ananda Moyi Panjo, Mi estas prokrastante via vojaĝo!" Mi protestis.

„Patro, mi renkontas vin por la unua fojo en ĉi tiu vivo, post jarcentoj!“ ŝi diris.
„Bonvolu ne foriri ankoraŭ.“

Ni sidis kune en la malantaŭaj sidlokoj de la aŭto. La Feliĉa Patrino baldaŭ eniris la senmovan ekstazan staton. Ŝiaj belaj okuloj rigardis ĉielen kaj, duone malfermitaj, senmove silentiĝis, rigardante en la preskaŭ-malproksiman internan Elizeon. La disĉiploj milde ĉantis: "Venko al Patrino Dia!"

Mi trovis multajn virojn de Dio-realigo en Barato, sed neniam antaŭe mi renkontis tian ekzaltitan sanktulon. Ŝia milda vizaĝo estis polurita per la nepriskribebla ĝojo, kiu donis al ŝi la nomon de Feliĉa Patrino. Longaj nigraj bukloj kuŝis loze malantaŭ ŝia nekovrita kapo. Ruĝa punkto de santala pasto sur ŝia frunto simbolis la spiritan okulon, ĉiam malfermitan en ŝi. Eta vizaĝo, etaj manoj, etaj piedoj — kontrasto al ŝia spirita grandeco!

Mi meti kelkaj demandoj al a proksima virino ĉelao dum Ananda Moyi Panjo restis ravita.

"La Feliĉa Patrino vojaĝas vaste en Hindujo; en multaj partoj ŝi havas centojn da disĉiploj," la ĉela diris al mi. "Ŝiaj kuraĝaj klopodoj alportis multajn dezirindajn sociajn reformojn."

Kvankam bramino, la sanktulo agnoskas neniujn kastajn distingojn. **45-1** Grupo da ni ĉiam vojaĝas kun ŝi, zorgante pri ŝia komforto. Ni devas patrini ŝin; ŝi tute ne atentis sian korpon. Se neniu donus al ŝi manĝaĵon, ŝi ne manĝus, aŭ farus iujn ajn demandojn. Eĉ kiam manĝoj estas metitaj antaŭ ŝin, ŝi ne tuŝas ilin. Por malhelpi ŝian malaperon el ĉi tiu mondo, ni disĉiploj nutras ŝin per niaj propraj manoj. Dum tagoj kune ŝi ofte restas en la dia tranco, apenaŭ spirante, ŝiaj okuloj ne palpebrumante. Unu el ŝiaj ĉefaj disĉiploj estas ŝia edzo. Antaŭ multaj jaroj, baldaŭ post ilia geedziĝo, li faris la ĵuron de silento.

La ĉela montris al larĝsultra, delikativizaĝa viro kun longaj haroj kaj grizhara barbo. Li staris kviete meze de la kunveno, kun la manoj falditaj en respektema sinteno de disĉiplo.

Refreŝigita de sia trempiĝo en la Infinito, Ananda Moyi Ma nun enfokusigis sian konscion al la materia mondo.

„Patro, bonvolu diri al mi kie vi loĝas.“ Ŝia voĉo estis klara kaj melodiosa. „Nuntempe, en Kalkato aŭ Ranĉio; sed baldaŭ mi revenos al Ameriko.“ „Ameriko?“

"Jes. Hinda sanktulino estus sincere ŝatata tie de spiritaj serĉantoj. Ĉu vi ŝatus iri?"

"Se Patro povas preni mi, Mi volo iru."

Ĉi tio respondo kaŭzita ŝi proksima disĉiploj al komenco en alarmo.

"Dudek aŭ pli da ni ĉiam vojaĝas kun la Feliĉa Patrino," unu el ili diris al mi firme.
"Ni ne povus vivi sen ŝi. Kien ajn ŝi iras, tien ni devas iri."

Kontraŭvole mi forlasis la planon, ĉar mi posedis nepraktikan trajton de spontanea pligrandiĝo!

"Bonvolu veni almenaŭ al Ranĉio, kun viaj disĉiploj," mi diris adiaŭante la sanktulon. "Kiel dia infano mem, vi ĝuos la etulojn en mia lernejo."

"Kiam ajn Patro prenas mi, Mi volo volonte iru."

Baldaŭ poste la Ranĉi *Vidyalaya* estis en festa ornamo por la promesita vizito de la sanktulo. La junuloj antaŭĝojis pri iu ajn festa tago - neniuj lecionoj, horoj da muziko, kaj festeno por la kulmino!

"Venko! Ananda Moyi Ma, ki jai!" Ĉi tiu ripetata ĉanto el amasoj da entuziasmaj malgrandaj gorĝoj salutis la grupon de la sanktulo kiam ĝi eniris la lernejpordegojn. Pluvoj de kalenduloj, tintado de cimbaloj, vigla blovado de konkoj kaj batado de la *mridanga* tamburo! La Feliĉa Patrino vagis ridetante tra la suna *Vidyalaya* tereno, ĉiam portante en si la porteblan paradizon.

"Estas bele ĉi tie," Ananda Moyi Ma diris afable dum mi kondukis ŝin en la ĉefan konstruaĵon. Ŝi sidiĝis kun infaneca rideto apud mi. Ŝi sentis sin kiel la plej proksima el karaj amikinoj, tamen aŭro de malproksimeco ĉiam ĉirkaŭis ŝin - la paradoksa izoliteco de Ĉieesteco.

"Bonvolu diri mi io de via vivo."

„Patro scias ĉion pri ĝi; kial ripeti ĝin?“ Ŝi evidente sentis, ke la fakta historio de unu mallonga enkarniĝo estas subrimarko.

Mi ridis, milde ripetante mia demando.

„Patro, estas malmulte por rakonti.“ Ŝi etendis siajn graciajn manojn en malrespekta gesto. „Mia konscio neniam asociiĝis kun ĉi tiu provizora korpo. Antaŭ ol mi venis sur ĉi tiun teron, Patro, 'mi estis la sama.' Kiel knabineto, 'mi estis la sama.' Mi kreskis en virinecon, sed tamen 'mi estis la sama.' Kiam la familio, en kiu mi naskiĝis, aranĝis por geedziĝo kun ĉi tiu korpo, 'mi estis la sama.' Kaj kiam, ebria de la pasio, mia edzo venis al mi kaj murmuris amajn vortojn, malpeze tuŝante mian korpon, li ricevis violentan ŝokon, kvazaŭ trafita de fulmo, ĉar eĉ tiam 'mi estis la sama.'“

"Mia edzo surgenuiĝis antaŭe mi, faldita lia manoj, kaj petegis mia pardonu.

“‘Patrino,’ li diris, ‘ĉar mi profanis vian korpan templon tuŝante ĝin per la penso de

volupto — ne sciante, ke en ĝi loĝis ne mia edzino, sed la Dia Patrino — mi faras ĉi tiun solenan ĵuron: mi estos via disĉiplo, celibata sekvanto, ĉiam zorgante pri vi silente kiel servisto, neniam plu parolante al iu ajn dum mia vivo. Tiel mi kompensu la pekon, kiun mi hodiaŭ faris.”

kontraŭ vi, mia gurunio.

"Eĉ kiam mi kviete akceptis ĉi tiun proponon de mia edzo, 'mi estis sama.' Kaj, Patro, en antaŭ vi nun, 'Mi estas la sama.' Ĉiam poste, kvankam la danco de kreado ŝanĝiĝos ĉirkaŭ mi en la halo de eterneco, 'Mi estos la sama.'"

Ananda Moyi Ma sinkis en profundan meditan staton. Ŝia formo estis statuosenmova; ŝi fuĝis al sia ĉiam vokanta regno. La malhelaj lagetoj de ŝiaj okuloj aspektis senvivaj kaj vitrecaj. Ĉi tiu esprimo ofte ĉeestas kiam sanktuloj forigas sian konscion de la fizika korpo, kiu tiam estas apenaŭ pli ol peco da senanima argilo. Ni sidis kune dum horo en la ekstaza tranco. Ŝi revenis al ĉi tiu mondo kun gaja rideto.

„Bonvolu, Ananda Moyi Ma,“ mi diris, „venu kun mi al la ĝardeno. S-ro Wright faros kelkajn fotojn.“

"Kompreneble, Patro. Via volo estas mia volo." Ŝiaj gloraj okuloj konservis la senŝanĝan dian brilon dum ŝi pozis por multaj fotoj.

Tempo por la festeno! Ananda Moyi Ma kaŭris sur sia kovril-seĝo, disĉiplo ĉe ŝia kubuto por nutri ŝin. Kiel bebo, la sanktulino obeeme glutis la manĝaĵon post kiam la ĉelo alportis ĝin al ŝiaj lipoj. Estis klare, ke la Feliĉa Patrino ne rekonis ian diferencon inter kareoj kaj dolĉaĵoj!

Dum la krepusko alproksimiĝis, la sanktulino foriris kun sia grupo meze de pluvo de rozpetaloj, ŝiaj manoj levitaj por beni la knabetojn. Iliaj vizaĝoj brilis pro la amo, kiun ŝi senpene vekis.

“Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso kaj per via tuta forto:” Kristo proklamis, “ĉi tio estas la unua ordono.” **45-**

2

Forĵetante ĉiun malsuperan alligitecon, Ananda Moyi Ma ofertas sian solan fidelecon al la Sinjoro. Ne per la subtilaj distingo de kleruloj, sed per la certa logiko de kredo, la infaneca sanktulino solvis la solan problemon en la homa vivo - establado de unueco kun Dio. La homo forgesis ĉi tiun severan simplecon, nun malklarigitan de miliono da problemoj. Rifuzante monoteisman amon al Dio, la nacioj kaŝas sian malfidelecon per precizema respekto antaŭ la eksteraj sanktejoj de karitato.

Ĉi tiuj humanitara gestoj estas virta, ĉar por a momento ili deturni viro atenton de si mem, sed ili ne liberigas lin de lia sola respondeco en la vivo, kiun Jesuo nomas la unua ordono. La leviga devo ami Dion estas alprenita per la unua spiro de aero libere donacita de lia sola Bonfaranto.

Unufoje post ŝia vizito al Ranĉio mi havis la ŝancon vidi Anandan Moyi Ma. Ŝi staris

inter siaj disĉiploj kelkajn monatojn poste sur la stacidomo Serampore, atendente la trajnon.

"Patro, mi iras al Himalajo," ŝi diris al mi. "Malavaraj disĉiploj konstruis por mi ermitejon en Dehra Dun."

Kiam ŝi eniris la trajnon, mi miris vidante, ke ĉu meze de homamaso, sur trajno, festenante, aŭ sidante silente, ŝiaj okuloj neniam forturniĝis de Dio. En mi mi ankoraŭ aŭdas ŝian voĉon, eĥon de senmezura dolĉeco:

"Jen, nun kaj ĉiam unu kun la Eterna, Mi estas iam ajn la sama."

.....
45-1 Mi trovas kelkajn pliajn faktojn pri la vivo de Ananda Moyo Ma, presitajn en *East-West*. La sanktulo naskiĝis en 1893 en Dacca en centra Bengalio. Analfabeto, ŝi havas ankoraŭ miregigita la intelektuloj de ŝi saĝo. Ŝia versoj en Sanskrito havi plena akademiulojn kun miro. Ŝi alportis konsolon al funebrantoj, kaj efektivigis miraklajn resanigojn, per sia nura ĉeesto.

45-2 : *Marko* 12:30.

ĈAPITRO: 46

La Virino Jogulo Monda Organizaĵo pri Sano Neniam Manĝaĵoj

“Sinjoro, kien ni iras ĉi-matene?” S-ro Wright veturis la Ford-aŭton; li deturnis siajn okulojn de la vojo sufiĉe longe por rigardi min kun demanda ekbrilo. De tago al tago li malofte sciis, kiun parton de Bengalio li poste malkovros.

„Se Dio volas,” mi respondis pie, „ni estas survoje por vidi okan mirindaĵon de la mondo — sanktulinon, kies dieto estas maldika aero!”

„Ripeto de mirindaĵoj — laŭ Therese Neumann.” Sed sinjoro Wright ridis fervore tamen; li eĉ akcelis la rapidecon de la aŭto. Plia eksterordinara maĉo por lia vojaĝtaglibro! Ne tiu de ordinara turisto!

La Ranĉia lernejo ĵus estis lasita malantaŭ ni; ni leviĝis antaŭ la suno. Krom mia sekretario kaj mi, tri bengalaj amikoj estis en la grupo. Ni trinkis la entuziasmigan aeron, la naturan vinon de la mateno. Nia ŝoforo gvidis la aŭton singarde inter la fruaj kamparanoj kaj la duradaj ĉaroj, malrapide tirataj de jugitaj, ĝibaj bovoj, emis disputi la vojon kun kornanta entrudiĝinto.

"Sinjoro, ni volus kiel al scii pli de la fastado sanktulo."

"Ŝia nomo estas Giri Bala," Mi informita mia kunuloj. "Mi unua aŭdita pri ŝi jaroj antaŭe de a

scienca sinjoro, Sthiti Lal Nundy. Li ofte venis al la hejmo de Gurpar Road por instrui mian fraton Bishnu."

"Mi bone konas Giri Bala-n,' Sthiti Babu diris al mi. 'Ŝi uzas certan jogoteknikon, kiu ebligas al ŝi vivi sen manĝi. Mi estis ŝia proksima najbaro en Nawabganj apud Ichapur. **46-1** Mi celis observi ŝin atente; neniam mi trovis pruvon, ke ŝi manĝas aŭ trinkas. Mia intereso fine tiom altiĝis, ke mi alproksimiĝis al la Maharaĝo de Burdwan **46-2** kaj petis lin fari enketon. Mirigita de la rakonto, li invitis ŝin al sia palaco. Ŝi konsentis pri testo kaj vivis dum du monatoj ŝlosita en malgranda parto de lia hejmo. Poste ŝi revenis por palaca vizito de dudek tagoj; kaj poste por tria testo de dek kvin tagoj. La Maharaĝo mem diris al mi, ke ĉi tiuj tri rigoraj ekzamenoj konvinkis lin sendube pri ŝia ne-manĝanta stato.

„Ĉi tiu rakonto de Sthiti Babu restis en mia menso dum pli ol dudek kvin jaroj,“ mi finis. „Foje en Usono mi scivolis, ĉu la rivero de tempo ne englutus la *joginon* **46-3**“ antaŭ ol mi povis renkonti ŝin. Ŝi devas esti nun sufiĉe maljuna. Mi eĉ ne scias kie, aŭ ĉu, ŝi loĝas. Sed post kelkaj horoj ni atingos Purulian; ŝia frato havas hejmon tie."

De la deka kaj duono nia malgranda grupo estis konversacianta kun la frato, Lambadar Dejo, a advokato de Purulia.

„Jes, mia fratino loĝas. Ŝi kelkfoje restas kun mi ĉi tie, sed nuntempe ŝi estas en nia familia hejmo en Biur.“ Lambadar Babu ekrigardis dubinde la Ford-on. „Mi apenaŭ pensas, Swamiji, ke iu ajn aŭto iam ajn penetris en la internon tiom malproksimen kiom Biur. Eble estus plej bone, se vi ĉiuj akceptas la antikvan skuon de la bovĉaro!“

Kiel unu voĉo nia festo promesis lojaleco al la Fiereco de Detrojto.

„La Ford venas el Ameriko,“ mi diris al la advokato. „Estus domaĝe senigi ĝin de ŝanco konatiĝi kun la koro de Bengalio!“

"Majo Ganeŝo **46-4** "Iru kun vi!" diris Lambadar Babu ridante. Li aldonis ĝentile, "Se vi iam alvenos tien, mi certas, ke Giri Bala ĝojos vidi vin. Ŝi alproksimiĝas al siaj sepdekaj jaroj, sed ŝi restas en bonega sano."

„Bonvolu diri al mi, sinjoro, ĉu estas absolute vere, ke ŝi manĝas nenion?“ Mi rigardis rekte en liajn okulojn, tiujn revelatorajn fenestrojn de la menso.

GIRI BALA

Ĉi tiu granda jogulino ne manĝis aŭ trinkis ekde 1880. Mi estas bildigita kun ŝi, en 1936, ĉe ŝia hejmo en la izolita bengala vilaĝo Biur. Ŝia nemanĝanta stato estis rigore esplorita de la Maharaĝo de Burdwan. Ŝi uzas certan jogan teknikon por reŝargi sian korpon per kosma energio el la etero, suno kaj aero.

„Estas vere.“ Lia rigardo estis malferma kaj honorinda. „Dum pli ol kvin jardekoj mi neniam vidis ŝin manĝi eĉ peceton. Se la mondo subite finiĝus, mi ne povus esti pli mirigita ol vidante mian fratinon manĝantan!“

Ni ridetis kune super la neverŝajneco de ĉi tiuj du kosma okazaĵoj.

„Giri Bala neniam serĉis nealireblan solecon por siaj jogaj praktikoj,“ daŭrigis Lambadar Babu. „Ŝi vivis sian tutan vivon ĉirkaŭita de sia familio kaj amikoj. Ili ĉiuj nun bone kutimiĝis al ŝia stranga stato. Neniu el ili ne miregus se Giri Bala subite decidus manĝi ion! La fratino nature retiriĝas, kiel decas al hindua vidvino, sed nia malgranda rondo en Purulia kaj en Biur ĉiuj scias, ke ŝi estas laŭvorte 'escepta' virino.“

La sincereco de la frato estis evidenta. Nia malgranda grupo varme dankis lin kaj ekiris al Biur. Ni haltis ĉe strata vendejo por kareo kaj *luĉio*, altirante amason da stratbuboj, kiuj kolektiĝis ĉirkaŭe por rigardi sinjoron Wright manĝi per siaj fingroj laŭ la simpla hindua maniero. **46-5** Koraj apetitoj igis nin prepari nin kontraŭ posttagmezo kiu, momente nekonata, montriĝos sufiĉe peniga.

Nia vojo nun kondukis orienten tra sunbakitaj rizejoj en la Burdwan-parton de Bengalio. Pluen tra vojoj borditaj de densa vegetaĵaro; la kantoj de la *majnoj* kaj la

strigorĝaj *bulbuloj* elfluis el arboj kun grandegaj, ombrelosimilaj branĉoj. Bovoĉaro de tempo al tempo, la *rini, rini, manĝuo, manĝu* pepi de ĝia akso kaj ferŝuita ligna radoj kontrastado akre

en menso kun la *susuro*, *susuro* de aŭto pneŭoj super la aristokrata asfalto de la urboj.

„Dick, haltu!“ Mia subita peto kaŭzis skuan proteston de la Ford. „Tiu troŝarĝita mangarbo vere krias inviton!“

Ni kvin kuris kiel infanoj sur la mangokovritan teron; la arbo bonvole deĵetis siajn fruktojn dum ili maturiĝis.

"Multaj mangoj naskiĝas por kuŝi nevidataj," mi parafrasis, "kaj malŝpari sian dolĉecon sur la ŝtona tero."

“Nenio simila al tio en Usono, Swamiji, ĉu ne?” ridis Sailesh Mazumdar, unu el miaj bengalaj studentoj.

„Ne,“ mi konfesis, kovrita de mangosuko kaj kontenteco. „Kiel mi sopiris ĉi tiun frukton en la Okcidento! Ĉielo por hinduo sen mangoj estas neimagebla!“

Mi elektita supren a roko kaj faligita a fiera beleco kaŝita sur la plej alta membro.

„Dick,“ mi demandis inter mordoj da ambrozio, varma pro la tropika suno, „ĉu ĉiuj fotiloj estas en la aŭto?“

"Jes, sinjoro; en la bagaĝo kupeo."

"Se Giri Bala montriĝos vera sanktulino, mi volas skribi pri ŝi en la Okcidento. Hindua *jogino* kun tiaj inspiraj povoj ne devus vivi kaj morti nekonata - kiel la plej multaj el ĉi tiuj mangoj."

Duono unu horo poste Mi estis ankoraŭ promenado en la silvana paco.

„Sinjoro,“ rimarkigis s-ro Wright, „ni devus atingi Giri Bala antaŭ la sunsubiro, por havi sufiĉe da lumo por fotoj.“ Li aldonis kun rideto, „La okcidentanoj estas skeptikaj; ni ne povas atendi, ke ili kreu je la sinjorino sen iuj fotoj!“

Ĉi tio peco de saĝeco estis nediskutebla; Mi turniĝis mia reen sur tento kaj reeniris la aŭto.

„Vi pravas, Dick,“ mi suspiris dum ni rapidis antaŭen, „mi oferas la mangoparadizon sur la altaro de okcidenta realismo. Fotojn ni devas havi!“

La vojo fariĝis pli kaj pli malsana: sulkoj de sulkoj, abscesoj de hardita argilo, la malĝojaj malsanoj de maljuneco! Nia grupo deĉevaliĝis foje por permesi al sinjoro Wright pli facile manovri la Ford-veturilon, kiun ni kvar puŝis de malantaŭe.

"Lambadar Babu parolis vere," agnoskis Sailesh. "La aŭto ne portas nin; ni portas la aŭton!"

Nia grimrado, elgrimrado aŭto enuo estis trompita iam ajn kaj anonima de la aspekto de a vilaĝo,

ĉiu unu a sceno de pitoreska simpleco.

"Nia vojo kurbiĝis kaj turniĝis tra palmoj inter antikvaj, netuŝitaj vilaĝoj kuŝantaj en la ombro de la arbaro," S-ro Wright registris en sia vojaĝtaglibro, kun dato de la 5-a de majo 1936. "Tre fascinaj estas ĉi tiuj aretoj de pajlotegmentaj argilaj kabanoj, ornamitaj per unu el la nomoj de Dio sur..." la pordo; multaj malgrandaj, nudaj infanoj senkulpe ludantaj ĉirkaŭe, paŭzante por rigardi aŭ sovaĝe kuri el tiu granda, nigra, senkova kaleŝo freneze traveturanta ilian vilaĝon. La virinoj nur rigardas el la ombroj, dum la viroj mallaboreme ripozas sub la arboj laŭlonge de la vojo, scivolemaj sub sia senzorgeco. En unu loko, ĉiuj vilaĝanoj gaje banis sin en la granda tanko (en siaj vestoj, ŝanĝante sin per drapirado de sekaj tukoj ĉirkaŭ siaj korpoj, faligante la malsekajn).

Virinoj birado akvo al ilia hejmoj, en grandega latuno vazoj.

"La vojo kondukis nin al gaja ĉasado trans monton kaj kreston; ni saltis kaj ĵetiĝis, mergiĝis en malgrandajn riveretojn, deturniĝis ĉirkaŭ nefinita altvojo, serpentumis trans sekajn, sablajn riverujojn kaj fine, ĉirkaŭ la 5a posttagmeze, ni estis proksime al nia celloko, Biur. Ĉi tiu eta vilaĝo en la interno de la distrikto Bankura, kaŝita en la protekto de densa foliaro, estas nealirebla por vojaĝantoj dum la pluvsezono, kiam la riveretoj estas furiozaj torentoj kaj la vojoj serpent-kiel kraĉas la kotvenenon."

"Petante gvidiston inter grupo da adorantoj survoje hejmen de templa preĝo (ekstere en la soleca kampo), ni estis sieĝataj de dekduo da malabunde vestitaj knaboj, kiuj grimpis sur la flankojn de la aŭto, volantaj konduki nin al Giri Bala."

"La vojo kondukis al arbareto de daktiluoj ŝirmantaj grupon de argilaj kabanoj, sed antaŭ ol ni atingis ĝin, la Ford momente renversiĝis laŭ danĝera angulo, ĵetiĝis supren kaj falis malsupren. La mallarĝa pado kondukis ĉirkaŭ arboj kaj tanko, super krestoj, en truojn kaj profundajn sulkojn. La aŭto ankriĝis sur areto da arbustoj, poste surteriĝis sur monteto, bezonante levi terbulojn; ni daŭrigis, malrapide kaj singarde; subite la vojo estis haltigita de amaso da arbustaĵoj en la mezo." de la ĉarpado, necesigante kromvojon laŭ kruta kornico en sekan tankon, el kiu savo postulis iom da skrapado, hazilo kaj ŝovelado. Denove kaj denove la vojo ŝajnis netrairebla, sed la pilgrimado devis daŭri; komplezaj knaboj alportis fosilojn kaj detruis la obstaklojn (ombroj de Ganeŝo!) dum centoj da infanoj kaj gepatroj rigardis.

"Baldaŭ ni serpentumis laŭ la du sulkoj de antikveco, virinoj rigardis per larĝaj okuloj el siaj kabanpordoj, viroj trenis apud kaj malantaŭ ni, infanoj kuris por ŝveli la procesio. La nia estis eble la unua aŭtomobilo, kiu trairis ĉi tiujn vojojn; la 'bovĉara sindikato' devas estu ĉiopova ĉi tie! Kian sensacion ni kreis - grupo pilotita de usonano kaj pionira en puŝspiranta aŭto rekte en ilian vilaĝetan fortikaĵon, invadante la antikvan privatecon kaj sanktecon!

Haltante apud mallarĝa strateto, ni trovis nin je cent futoj de la praula hejmo de Giri

Bala. Ni sentis la eksciton de plenumiĝo post la longa vojlukto kronita de malglata fino. Ni alproksimiĝis al granda, duetaĝa konstruaĵo el briko kaj gipso, dominante la ĉirkaŭajn adobajn kabanojn; la domo estis riparata, ĉar ĉirkaŭ ĝi estis la karakterize tropika kadro el bambuoj.

"Kun febra antaŭĝojo kaj subpremita ĝojo ni staris antaŭ la malfermitaj pordoj de tiu benita de la 'senmalsata' tuŝo de la Sinjoro. Konstante gape estis la vilaĝanoj, junuloj kaj maljunuloj, nudaj kaj vestitaj, virinoj iom distancigitaj sed ankaŭ scivolaj, viroj kaj knaboj senĝene post niaj kalkanoj dum ili rigardis ĉi tiun senprecedencan spektaklon."

"Baldaŭ mallonga figuro aperis en la pordo - Giri Bala! Ŝi estis envolvita en ŝtofo el obtuza, orkolora silko; laŭ tipa hinda maniero, ŝi modeste kaj hezite antaŭeniris, iomete rigardante el sub la supra faldo de sia *svadeshi*- ŝtofo. Ŝiaj okuloj brilis kiel bruletantaj ardaĵoj en la ombro de ŝia kapvesto; nin ĉarmis plej bonvola kaj afabla vizaĝo," vizaĝo de konscio kaj kompreno, libera de la makulo de tera alligiteco.

"Kviete ŝi alproksimiĝis kaj silente konsentis al nia klakado a nombro de bildoj kun niaj 'senmovaj' kaj 'filmaj' fotiloj. **46-6** Pacience kaj timeme ŝi eltenis niajn fototeknikojn de pozo-alĝustigo kaj lumo aranĝo. Fine ni havis registrita por posteularo multaj fotoj de la sola virino en la mondo, kiu estas konata pro tio, ke ŝi vivis sen manĝaĵo aŭ trinkaĵo dum pli ol kvindek jaroj. (Therese Neumann, kompreneble, fastas ekde 1923.) Plej patrina estis la esprimo de Giri Bala, dum ŝi staris antaŭ ni, tute kovrita de la malstrikta tuko, nenio de ŝia korpo videbla krom ŝia vizaĝo kun ĝiaj mallevitaj okuloj, ŝiaj manoj kaj ŝiaj malgrandaj piedoj. Vizaĝo de malofta paco kaj senkulpa trankvileco - larĝa, infaneca, tremanta lipo, a virineca nazo, mallarĝa, brilanta okuloj, kaj a melankolia rideto."

La impreson de S-ro Wright pri Giri Bala mi ankaŭ dividis; spiriteco ĉirkaŭvolvis ŝin kiel ŝia milde brilanta vualo. Ŝi *pronuncis* antaŭ mi en la kutima gesto de saluto de dommastro al monaĥo. Ŝia simpla ĉarmo kaj trankvila rideto bonvenigis nin preter tiu de miela parolado; forgesita estis nia malfacila, polvokovrita vojaĝo.

La malgranda sanktulino sidiĝis kruĉgamba sur la verando. Kvankam portante la cikatrojn de la aĝo, ŝi ne estis malgrasiĝinta; ŝia olivkolora haŭto restis klara kaj sana.

„Patrino,“ mi diris bengale, „dum pli ol dudek kvin jaroj mi fervore pensis pri ĉi tiu pilgrimado! Mi aŭdis pri via sankta vivo de Sthiti Lal Nundy Babu.“

Ŝi kapjesis en agnosko. "Jes, mia bona najbaro en Nawabganj."

"Dum tiuj jaroj mi transiris la oceanojn, sed mi neniam forgesis mian fruan planon iam vidi vi. La sublima dramo, kiun vi ĉi tie ludas tiel diskrete, devus esti blazonata antaŭ mondo, kiu longe forgesis la internan dian nutraĵon."

La sanktulino levis la okulojn por minuto, ridetante kun

serena intereso. "Baba (honorata patro) scias plej bone," ŝi

respondis humile.

Mi ĝojis, ke ŝi ne ofendiĝis; oni neniam scias, kiel grandaj jogistoj aŭ joginiistoj reagos al la penso pri diskonigo. Ili kutime evitas ĝin, dezirante silente okupiĝi pri la profunda animesplorado. Interna sankcio venas al ili, kiam alvenas la ĝusta tempo por montri siajn vivojn.

malkaŝe por la profito de serĉante mensoj.

„Patrino,“ mi daŭrigis, „bonvolu do pardoni min, pro tio, ke mi ŝarĝas vin per multaj demandoj. Bonvolu respondi nur tiujn, kiuj plaĉas al vi; mi komprenos ankaŭ vian silenton.“

Ŝi etendis siajn manojn en gracia gesto. "Mi ĝojas respondi, tiom kiom sensignifa persono kiel mi povas doni kontentigajn respondojn."

"Ho, ne, ne sensignifa!" Mi protestis sincere. "Vi estas a bonega animo."

„Mi estas la humila servistino de ĉiuj.“ Ŝi aldonis strange, „Mi amas kuiri

kaj nutri homojn.“ Stranga ŝatokupo, mi pensis, por nemanĝanta sanktulo!

"Diru mi, Patrino, de via propra lipoj-do vi vivi sen manĝaĵo?"

"Tio estas vera." Ŝi silentis dum kelkaj momentoj; ŝia sekva rimarko montris, ke ŝi luktis kun mensa kalkulado. "De la aĝo de dek du jaroj kaj kvar monatoj ĝis mia nuna aĝo de sesdek ok — periodo de pli ol kvindek ses jaroj — mi ne manĝis manĝaĵon nek trinkis likvaĵojn."

"Ĉu vi neniam tentata al manĝi?"

„Se mi sentus deziron je manĝaĵo, mi devus manĝi.“ Simple sed reĝe ŝi deklaris ĉi tiun aksioman veron, tro bone konatan de mondo rondiranta ĉirkaŭ tri manĝoj tage!

„Sed vi ja manĝas ion!“ Mia tono havis nuancon de

riproĉo. „Kompreneble!“ Ŝi ridetis rapide komprenante.

"Via nutraĵo devenas de la pli fajnaj energioj de la aero kaj sunlumo, **46-7** kaj de la kosma povo, kiu reŝargas vian korpon tra la medolo oblongata."

"Baba scias." Denove ŝi konsentis, ŝi maniero trankviliga kaj senemfaza.

"Patrino, bonvolu rakonti al mi pri via frua vivo. Ĝi profunde interesas la tutan Hindion, kaj eĉ niajn fratojn kaj fratinojn trans la maroj."

Giri Bala meti flanken ŝi kutima rezervo, malstreĉiĝanta en a konversacia humoro.

„Tiel estu.“ Ŝia voĉo estis malalta kaj firma. „Mi naskiĝis en ĉi tiuj arbaraj regionoj. Mia infanaĝo estis ordinara, escepte ke min posedis nesatigebla apetito. Mi estis fianĉigita en fruaj jaroj.

"Infano,' mia patrino ofte avertis min, 'provu regi vian avidecon. Kiam venos la

tempo por vi vivi inter fremduloj en la familio de via edzo, kion ili pensos pri vi se viaj tagoj estos pasigataj en nenio krom manĝado?"

"La katastrofo, kiun ŝi antaŭvidis, efektiviĝis. Mi estis nur dekdujara, kiam mi aliĝis al la popolo de mia edzo en Nawabganj. Mia bopatrino hontigis min matene, tagmeze kaj nokte pri miaj manĝemaj kutimoj. Ŝiaj riproĉoj tamen estis beno kaŝita; ili vekis miajn dormantajn spiritajn tendencojn. Unu matenon ŝia mokado estis senkompata."

""Mi baldaŭ pruvos al vi,' mi diris, pikita ĝis la koro, 'ke mi neniam plu tuŝos manĝaĵon dum mi vivos.'"

"Mia bopatrino mokridis. 'Do!' ŝi diris, 'kiel oni povas vivi sen manĝado, kiam oni ne povas vivi sen tromanĝado?'"

"Tiu ĉi rimarko estis nerespondebla! Tamen fera decido subpremis mian spiriton. En izolita loko mi serĉis mian Ĉielan Patron."

""Sinjoro,' mi senĉese preĝis, 'bonvolu sendi al mi guruon, kiu povas instrui min vivi laŭ Via lumo kaj ne laŭ manĝaĵo.'"

"Dia ekstazo falis super min. Kondukita de beata sorĉo, mi ekiris al la Nawabganj-*intermonto* ĉe la Gango. Survoje mi renkontis la pastron de la familio de mia edzo."

""Honorinda sinjoro,' Mi diris fidante, afable diri mi kiel al vivi sen manĝante.

Li rigardis min sen respondo. Fine li parolis konsole. 'Infano,' li diris, 'venu al la templo ĉi-vespere; mi okazigos specialan *vedan* ceremonion por vi.'

"Ĉi tiu neklara respondo ne estis tiu, kiun mi serĉis; mi daŭrigis al la *ghato*. La matena suno trapikis la akvojn; mi purigis min en la Gango, kvazaŭ por sankta inicado. Kiam mi forlasis la riverbordon, mia malseka tuko ĉirkaŭ mi, en la larĝa brilo de la tago mia majstro manifestiĝis antaŭ mi!"

""Kara etulo,' li diris per voĉo de ama kompato, 'mi estas la guruo sendita ĉi tien de Dio por plenumi vian urĝan preĝon. Li estis profunde kortuŝita de ĝia tre nekutima naturo! Ekde hodiaŭ vi vivos per la astrala lumo, viaj korpaj atomoj nutrataj de la senfina fluo.'"

Giri Bala silentiĝis. Mi prenis la krajonon kaj notblokon de S-ro Wright kaj tradukis en la anglan kelkajn erojn por lia informo.

La sanktulino daŭrigis la rakonton, ŝia milda voĉo apenaŭ aŭdebla. "La *ghato* estis dezerta, sed mia guruo ĵetis ĉirkaŭ nin aŭron de garda lumo, por ke neniuj vagantaj naĝantoj poste ĝenu nin. Li iniciis min en kria tekniko kiu liberigas la korpon de dependeco *de* la kruda manĝaĵo de mortontoj. La tekniko inkluzivas la uzon de certa *mantra* **46-8** kaj spirekzerco pli malfacila ol la averaĝa homo povus plenumi. Neniu

medicino aŭ magio estas implikitaj; nenio preter la *kria* ."

En la maniero de la Amerika gazeto raportisto, Monda Organizaĵo pri Sano havis
sencie instruita mi lia

proceduro, mi demandis Giri Bala-n pri multaj aferoj, kiujn mi opiniis interesaj por la mondo. Ĝi donis al mi, pecon post peco, la jenajn informojn:

"Mi neniam havis infanojn; antaŭ multaj jaroj mi fariĝis vidvino. Mi dormas tre malmulte, ĉar dormo kaj vekigo estas la samaj por mi. Mi meditas nokte, plenumante miajn hejmajn devojn tage. Mi iomete sentas la ŝanĝon de klimato de sezono al sezono. Mi neniam estis malsana aŭ spertis ian malsanon. Mi sentas nur iometan doloron kiam hazarde vundita. Mi ne havas korpajn sekreciojn. Mi povas regi mian koron kaj spiradon. Mi ofte vidas mian guruon same kiel aliajn grandajn animojn, en vizio."

„Patrino,“ mi demandis, „kial vi ne instruas al aliaj la metodon vivi sen manĝaĵo?“ Miaj ambiciaj espero por la malsatantaj milionoj da homoj en la mondo estis subpremitaj tuj.

„Ne.“ Ĝi skuis la kapon. „Mia guruo strikte ordonis al mi ne malkaŝi la sekreton. Lia deziro ne estas mistrakti la dian dramon pri kreado. La terkultivistoj ne dankus min se mi instruus multajn homojn vivi sen manĝi! La bongustaj fruktoj kuŝus senutile sur la tero. Ŝajnas, ke mizero, malsato kaj malsano estas vipoj de nia karmo, kiuj finfine pelas nin serĉi la veran sencon de la vivo.“

"Patrino," Mi diris malrapide, "kio estas la uzo de via havante estinta unuopigita eksteren al vivi sen manĝi?"

"Por pruvi, ke la homo estas Spirito." Ĝia vizaĝo lumiĝis per saĝo. "Por montri, ke per dia antaŭeniro li povas iom post iom lerni vivi laŭ la Eterna Lumo kaj ne per manĝaĵo."

La sanktulino sinkis en profundan meditan staton. Ĝia rigardo estis direktita internen; la mildaj profundoj de ĝiaj okuloj fariĝis senesprimaj. Ĝi eligis certan suspiron, la preludon al la ekstaza senspira tranco. Dum kelka tempo ĝi fuĝis al la sendemanda sfero, la ĉielo de interna ĝojo.

La tropika mallumo falis. La lumo de malgranda kerosena lampo malrapide flagradis super la vizaĝoj de dudeko da vilaĝanoj silente kaŭrantaj en la ombroj. La sagantaj lampiroj kaj malproksimaj olelantoj de la kabanoj teksis helajn, strangajn desegnojn en la veluran nokton. Estis la dolora horo de adiaŭo; malrapida, teda vojaĝo kuŝis antaŭ nia malgranda grupo.

"Giri Bala," Mi diris kiel la sanktulo malfermita ĝi okuloj, "bonvolu doni mi a memoraĵo strio de unu de via

". sarioj

Ŝi baldaŭ revenis kun peco da silko de Benareso, etendante ĝin en sia mano dum ŝi subite sternis sin sur la teron.

"Patrino," Mi diris respektame, "pli ĝuste lasu mi tuŝo via propra benita piedoj!"

.....
46-1 : En norda Bengalio.

46-2 : H. H. Sinjoro Bijay Chand Mahtab, nun mortinta. Lia familio sendube posedas kelkaj rekordo de la Maharaĝo tri esploroj pri Giri Bala.

46-3 : Virino jogisto.

46-4 : "Forigisto de Obstakloj," la dio de bona fortune.

46-5 : Sri Yukteswar uzita al diru: "La Sinjoro havas donita nin la fruktoj de la bona tero. Ni kiel al vidi nia manĝaĵo, alodoro ĝin, por gustumi ĝin - la hinduo ankaŭ ŝatas tuŝi ĝin!" Oni ankaŭ ne kontraŭas *aŭdi* ĝin, se neniu alia ĉeestas la manĝon!

46-6 : S-ro. Wright ankaŭ prenis moviĝante bildoj de Sri Yukteswar dum lia lasta Vintro Solstico Festivalo en

Serampore. 46-7: "Kion ni manĝas estas radiado; nia manĝaĵo estas tiom da kvantoj da energio," D-ro George W.

Crile el Klevlando diris al

kunveno de medicina viroj sur Majo 17, 1933 en Memfiso. "Ĉi tio plej grava radiado, kiu eldonas elektra fluoj

ĉar la elektra cirkvito de la korpo, la nerva sistemo, estas donita al nutraĵo per la sunradioj. Atomoj, diras D-ro Crile, estas sunsistemoj. Atomoj estas la veturiloj tio estas plena kun suna radianco kiel tiel multaj volvita risortoj. Ĉi tiuj sennombra atomoj de energio estas konsumataj kiel nutraĵo. Post kiam ili eniras la homan korpon, ĉi tiuj streĉitaj veturiloj, la atomoj, estas eligitaj en la protoplasmo de la korpo, la radianco meblado nova kemiaĵo energio, nova elektra fluoj. 'Via korpo estas farita supren de tia atomoj,' diris D-ro Crile. 'Ili estas viaj muskoloj, cerboj, kaj sensorganoj, kiel ekzemple la

'''okuloj kaj oreloj

lutage sciencistoj volo malkovri kiel viro povas vivi rekte sur suna energio. "Klorofilo estas la nur substanco konata en naturo tio iel posedas la potenco al ago kiel a sunlumo kaptilo,'" Vilhelmo L. Laŭrenco skribas en la *Nova Jorko Times*. "Ĝi 'kaptas' la energion de sunlumo kaj stokas ĝin en la planto. Sen tio neniu vivo povus ekzisti. Ni akiras la energion, kiun ni bezonas por vivi, el la suna energio stokita en la plantnutraĵo, kiun ni manĝas, aŭ en la karno de la bestoj, kiuj

''manĝas la plantojn

La energio ni akiri de karbo aŭ oleo estas suna energio kaptita de la klorofilo en planto vivo milionoj de jaroj antaŭe. Ni

''vivas laŭ la suno per la agado de klorofilo

Potenco vibra ĉanto. La laŭvorta traduko de Sanskrito *mantra* estas instrumento de penso," signifanta la :46-8
ideala, neaŭdebla sonoj kiu reprezentas unu aspekto de kreado; kiam vokalis kiel silaboj, a *mantra* konsistigas a
.universala terminologio. La senfinaj povoj de sono devenas de AUM, la "Vorto" aŭ kreiva zumo de la Kosma Motoro

ĈAPITRO: 47

Mi Reveno Al La Okcidenta

"Mi donis multajn jogajn lecionojn en Barato kaj Ameriko; sed mi devas konfesi, ke, kiel hinduo, mi estas nekutime feliĉa gvidi klason por anglalingvaj studentoj."

Miaj londonaj klasanoj ridis apreze; neniuj politikaj tumultoj iam ajn ĝenis nian jogan pacon.

Barato nun estis sankta memoro. Estas septembro 1936; mi estas en Anglio por plenumi promeson, donitan antaŭ dek ses monatoj, denove prelegi en Londono.

Ankaŭ Anglio estas akceptema al la sentempa joga mesaĝo. Raportistoj kaj novaĵfilmetaj kameraistoj svarmis super miaj loĝejoj ĉe Grosvenor House. La Brita Nacia Konsilio de la Mondo

La Kunularo de Kredo organizis kunvenon la 29-an de septembro ĉe la Kongregacia Preĝejo de Whitefield, kie mi alparolis la aŭdantaron pri la grava temo "Kiel Kredo en Kunularo Povas Savi Civilizon." La prelegoj je la oka horo ĉe Caxton Hall altiris tiajn homamasojn, ke dum du noktoj la superfluaĵo atendis en la aŭditorio de Windsor House mian duan paroladon je la naŭa kaj duono. Jogaj klasoj dum la sekvaj semajnoj kreskis tiel grandaj, ke S-ro Wright devis aranĝi translokigon al alia halo.

La angla persistemo havas admirindan esprimon en spirita rilato. La londonaj jogstudentoj lojale organizis sin, post mia foriro, en centron de Memrealigo-Kuneco, okazigante siajn meditatajn kunvenojn ĉiusemajne dum la amaraj militjaroj.

Neforgeseblaj semajnoj en Anglujo; tagoj da turismumado en Londono, poste tra la bela kamparo. S-ro Wright kaj mi alvokis la fidindan Ford-aŭton por viziti la naskiĝlokojn kaj tombojn de la grandaj poetoj kaj herooj de la brita historio.

Nia malgranda grupo velis de Southampton al Ameriko fine de oktobro sur la *Bremen*. La majesta Statuo de Libereco en la haveno de Novjorko alportis ĝojan emocian gluton ne nur al la gorĝoj de Fraŭlino Bletch kaj S-ro Wright, sed ankaŭ al mi mem.

La Ford, iom difektita pro luktoj kun antikvaj grundoj, ankoraŭ estis potenca; ĝi nun rapide entreprenis la transkontinentan vojaĝon al Kalifornio. Fine de 1936, jen! Monto Washington.

La jarfinaj ferioj estas celebrataj ĉiujare ĉe la centro de Los-Anĝeleso per okhora grupa meditado la 24-an de decembro (Spirita Kristnasko), sekvata la sekvan tagon de bankedo (Socia Kristnasko). La festadojn ĉi-jare plifortigis la ĉeesto de karaj amikoj kaj studentoj el malproksimaj urboj, kiuj alvenis por bonvenigi hejmen la tri mondvojaĝantojn.

La Kristnaska festeno inkluzivis bongustaĵojn alportitajn dek kvin mil mejlojn por ĉi tiu ĝoja okazo: *guĉi*- fungojn el Kaŝmiro, konservitajn *rasagulla* kaj mangopulpon, *papar*-biskvitojn, kaj oleon. de la hinda *keora* floro, kiu aromigis nian glaciaĵon. La vespero trovis nin grupigitaj ĉirkaŭ grandega brilanta kristnaska arbo, la proksima kameno kraketadis pro ŝtipoj de aroma cipreso.

Donactempo! Donacoj el la malproksimaj anguloj de la tero - Palestino, Egiptujo, Barato, Anglio, Francio, Italio. Kiel pene sinjoro Wright kalkulis la trunkojn ĉe ĉiu fremda kruciĝo, por ke neniu ŝtelanta mano ricevu la trezorojn destinitajn por amatoj en Ameriko! Plakedoj de la sankta olivarbo el la Sankta Lando, delikataj punktoj kaj brodaĵoj el Belgio kaj Nederlando, persaj tapiŝoj, fajne teksitaj kaŝmiraj ŝaloj, eterne bonodoraj santalaj pletoj el Mysore, Ŝivaaj "bovokulaj" ŝtonoj el Centraj Provincoj, malnovaj hindaj moneroj de dinastioj longe forirantaj, juvelitaj vazoj kaj tasoj, miniaturoj, gobelinoj, templaj incensoj kaj parfumoj, *svadeŝiaj* kotonaj presaĵoj, lakaĵoj, Mysoreaj eburaj ĉizadoj, persaj pantofloj kun ilia scivola longa

piedfingro, kuriozaj malnovaj prilumitaj manuskriptoj, veluroj, brokatoj, Gandhi-
ĉapoj, ceramikaĵoj, kaheloj, latunaj verkoj, preĝtapiŝoj - rabaĵo de tri kontinentoj!

Unu de unu Mi distribuita la gaje envolvita pakaĵoj de la grandega stako sub la arbo.

„Fratino Gyanamata!“ Mi transdonis longan skatolon al la sanktula usona sinjorino kun dolĉa vizaĝo kaj profunda kompreno, kiu, dum mia foresto, estris Monton Washington. El la papertukoj ŝi levis *sarion* el ora Benaresa silko.

"Dankon vi, sinjoro; ĝi alportas la beleckonkurso de Hindio antaŭe mia okuloj."

„Sinjoro Dickinson!“ La sekva pakaĵo enhavis donacon, kiun mi aĉetis en bazaro en Kalkuto. „Ĉi tio plaĉos al s-ro Dickinson,“ mi pensis tiutempe. Tre amata disĉiplo, s-ro Dickinson ĉeestis ĉiun kristnaskan feston ekde la fondo de Monto Washington en 1925. Ĉe ĉi tiu dekunua ĉiujara celebrado, li staris antaŭ mi, malligante la rubandojn de sia kvadrata pakaĵo.

„La arĝenta taso!“ Luktante kontraŭ emocio, li rigardis la donacon, altan trinktason. Li sidiĝis iom for, ŝajne konfuzita. Mi ridetis al li ame antaŭ ol rekomenci mian rolon kiel Patro Kristnasko.

La ejakula vespero finiĝis per preĝo al la Donanto de ĉiuj donacoj; poste grupa kantado de kristnaskaj kantoj.

S-ro. Dickinson kaj Mi estis babilado kune iam poste.

"Sinjoro," li diris, "bonvolu permesi al mi nun danki vin pro la arĝenta taso. Mi ne povis trovi iujn ajn vortojn en la Kristnaska nokto."

"Mi alportita la donaco precipe por vi."

"Dum kvardek tri jaroj mi atendis tiun arĝentan pokalon! Ĝi estas longa rakonto, kiun mi tenis kaŝita en mi." S-ro Dickinson rigardis min timeme. "La komenco estis drama: mi dronis. Mia pli aĝa frato ludeme puŝis min en dek kvin-futan naĝejon en malgranda urbo en Nebrasko. Mi tiam estis nur kvinjara. Kiam mi estis ronde sinki por la dua fojo sub la akvon, aperis brila multkolora lumo, plenigante la tutan spacon. Meze estis la figuro de viro kun trankvilaj okuloj kaj trankviliga rideto. Mia korpo sinkis por la tria fojo, kiam unu el la kunuloj de mia frato fleksis altan sveltan salikon tiel malalte, ke mi povis kapti ĝin per miaj malesperaj fingroj. La knaboj levis min al la bordo kaj sukcese donis al mi sukuron ."

"Dek du jarojn poste, kiel junulo deksepjara, mi vizitis Ĉikagon kun mia patrino. Estis 1893; la granda Monda Parlamento de Religioj kunsidis. Patrino kaj mi promenis laŭ ĉefstrato, kiam mi denove vidis la potencan ekbrilon de lumo. Kelkajn paŝojn for, malrapide promenante, estis la la sama viro, kiun mi vidis jarojn antaŭe en vizio. Li alproksimiĝis al granda aŭditorio kaj malaperis ene de la pordo.

S-ro. E. E. Dickinson de Los Anĝeloj; li serĉita a arĝento taso

Sri Yukteswar kaj mi mem en Kalkato, 1935. Li estas portante la donaco ombrelo- bastono

Grupo de Ranĉiaj studentoj kaj instruistoj pozas kun la respektinda Maharaĝo de Kasimbazar (centre, en blanka koloro). En 1918 li donacis sian Kasimbazar-palacon kaj dudek kvin akreojn en Ranĉio kiel permanentan lokon por mia joga lernejo por knaboj.

"Patrino," Mi ploris, tio estis la viro Monda Organizaĵo pri Sano aperis ĉe la tempo Mi estis dronado!

"Ŝi kaj mi rapidis en la konstruaĵon; la viro sidis sur prelegplatformo. Ni baldaŭ eksciis, ke li estis Swami Vivekananda el Barato. 47-1" Post kiam li faris animkortuŝan paroladon, mi iris renkonti lin. Li ridetis al mi afable, kvazaŭ ni estus malnovaj amikoj. Mi estis tiel juna, ke mi ne sciis kiel esprimi miajn sentojn, sed en mia koro mi esperis, ke li proponos esti mia instruisto. Li legis miajn pensojn.

"Ne, mia filo, mi ne estas via guruo." Vivekananda rigardis per siaj belaj, penetrantaj okuloj profunde en la miajn. 'Via instruisto venos poste. Li donos al vi arĝentan tason.' Post mallonga paŭzo, li aldonis, ridetante, 'Li verŝos al vi pli da benoj ol vi nun kapablas teni.'"

"Mi forlasis Ĉikagon post kelkaj tagoj," daŭrigis S-ro Dickinson, "kaj neniam plu vidis la grandan Vivekanandan. Sed ĉiu vorto, kiun li eldiris, estis neforviŝebla skribita en mia plej interna konscio. Jaroj pasis; neniun instruiston aperis. Unu nokton en 1925 mi profunde preĝis, ke la Sinjoro sendu al mi mian guruon. Kelkajn horojn poste, mi estis vekita el dormo per mallaŭtaj melodioj. Grupo da ĉielaj estaĵoj, portantaj flutojn kaj aliajn instrumentojn, venis antaŭ mian vidkampon. Post plenigo de la aero per glora muziko, la anĝeloj malrapide malaperis.

"La sekvan vesperon mi ĉeestis, por la unua fojo, unu el viaj prelegoj ĉi tie en Los-Anĝeleso, kaj tiam sciis, ke mia preĝo estis plenumita."

Ni ridetis ĉe ĉiu alia en silento.

"Dum dek unu jaroj mi estas via *Krija Jogo*- disĉiplo," daŭrigis S-ro Dickinson. "Foje mi scivolis pri la arĝenta taso; mi preskaŭ konvinkis min, ke la vortoj de Vivekananda estis nur metaforaj. Sed en Kristnaska nokto, kiam vi donis al mi la kvadratan skatolon apud la arbo," Mi vidis, por la tria tempo en mia vivo, la sama brila fulmo de lumo. En alia minuto Mi estis

rigardante la donacon de mia gurunio, kiun Vivekananda antaŭvidis por mi kvardek tri jarojn antaŭe - arĝentan tason!"

.....
La ĉefa disĉiplo de la Kristosimila majstro Sri Ramakriŝna :47-1

ĈAPITRO: 48

Ĉe Encinitas En Kalifornio

"Surprizo, sinjoro! Dum via foresto eksterlande ni konstruigis ĉi tiun ermitejon de Encinitas; ĝi estas donaco de 'bonvenigo hejmen'!" Fratino Gyanamata ridete kondukis min tra pordego kaj supren laŭ arbombrita vojeto.

Mi vidis konstruaĵon elstari kiel granda blanka oceanŝipo direkte al la blua sala akvo. Unue senvorte, poste per "Ho!" kaj "Ah!", fine kun la nesufiĉa homa vortprovizo de ĝojo kaj dankemo, mi ekzamenis la aŝramon - dek ses nekutime grandajn ĉambrojn, ĉiu ĉarme aranĝita.

La majesta centra halo, kun grandegaj ĝisplafonaj fenestroj, rigardas al unuiĝinta altaro de herbo, oceano, ĉielo - simfonio en smeraldo, opalo, safiro. Mantelo super la grandega kameno de la halo tenas la enkadrigitan bildon de Lahiri Mahasaya, ridetante sian benon super ĉi tiu fora Pacifika ĉielo.

Rekte sub la halo, konstruitaj en la plej klifon, du solecaj meditataj kavernoj frontas la senfinecon de ĉielo kaj maro. Verandoj, sunbanaj anguloj, akreoj da fruktoĝardeno, eŭkalipto-arbareto, ŝtonpadoj kondukantaj tra rozoj kaj lilioj al trankvilaj pergoloj, longa ŝtuparo finiĝanta sur izolita strando kaj la vastaj akvoj! Ĉu la revo iam estis pli konkreta?

"Venu ĉi tien la bonaj kaj heroaj kaj malavaraj animoj de la sanktuloj," legas "Preĝo por Loĝejo" el la *Zend-Avesto*, fiksita sur unu el la pordoj de la ermitejo, "kaj ili iru man-en-mane kun ni, donante la kuracajn virtojn de siaj benitaj donacoj tiel vaste kiel la tero, tiel malproksimaj kiel la riveroj, tiel alten atingantaj kiel la suno, por la antaŭenigo de pli bonaj homoj, por la kresko de abundo kaj gloro."

"Obeemo venku malobeemon en ĉi tiu domo; paco triumfu ĉi tie super misharmonio;

libera koro super avaro, vera parolo super trompo, respekto super malestimo. Ke
niaj mensoj estu ĝojigitaj, kaj niaj animoj levitaj, ankaŭ niaj korpoj estu gloritaj; kaj
ho Dia Lumo, ni vidu Vin, kaj ni, alproksimiĝante, venu ĉirkaŭ Vi, kaj atingu Vian."

tuta kamaradeco!"

Encinitas, Kalifornio, preteratentante la Pacifikon. Ĉefa konstruaĵo kaj parto de la tereno de la Self-Realization Fellowship

Ĉi tiu aŝramo de la Memrealigo-Kuneco fariĝis ebla danke al la malavareco de kelkaj usonaj disĉiploj, usonaj komercistoj kun senfinaj respondecoj, kiuj tamen trovas tempon ĉiutage por sia *Krija Jogo*. Neniu vorto pri la konstruado de la ermitejo estis permesita atingi min dum mia restado en Barato kaj Eŭropo. Miro, ĝojo!

Dum miaj pli fruaj jaroj en Usono mi traserĉis la marbordon de Kalifornio serĉante malgrandan lokon por marborda aŝramo; kiam ajn mi trovis taŭgan lokon, iu obstaklo kutime aperis por malhelpi min. Rigardante nun la vastajn akreojn de Encinitas, **48-1** humile mi vidis la senpenan plenumiĝon de la antaŭlonge profetaĵo de Sri Yukteswar: "ermitejo apud la oceano."

Kelkajn monatojn poste, dum Pasko de 1937, mi kondukis sur la glataj gazonoj ĉe Encinitas la unuan el multaj Sunleviĝaj Diservoj. Kiel la magiistoj de la antikveco, plurcent studentoj rigardis kun devota respekto la ĉiutagan miraklon, la fruan sunan fajroriton en la orienta ĉielo. Okcidente kuŝis la neelĉerpebla Pacifiko, tondrante sian solenan laŭdon; en la distanco, malgranda blanka velboato, kaj la soleca flugo de mevo. "Kristo, vi leviĝis!" Ne sola kun la printempa suno, sed en la eterna tagiĝo de la Spirito!

Multaj feliĉaj monatoj pasis; en la paco de perfekta beleco mi povis kompletigi ĉe la ermitejo longe projektitan verkon, *Kosmaj Ĉantoj*. Mi komponis al anglaj vortoj kaj okcidenta muzika notacio ĉirkaŭ kvardek kantojn, kelkajn originalajn, aliajn miajn adaptojn de antikvaj melodioj. Inkluzivitaj estis la Ŝankara ĉanto, "Neniu Naskiĝo, Neniu Morto"; du plej ŝatataj de Sri Yukteswar: "Vekiĝu, Tamen Vekiĝu, Ho mia Sanktulo!" kaj "Deziro, mia Granda Malamiko"; la grizblanka sanskrita "Himno al Bramo"; malnovaj bengalaj kantoj, "Kia Fulmo!" kaj "Ili Aŭdis Vian Nomon"; "Kiu estas en mia Templo?" de Tagore; kaj kelkaj el miaj komponaĵoj: "Mi Ĉiam Estos Via", "En la Lando Preter miaj Revoj", "Venu El la Silenta Ĉielo", "Aŭskultu mian

Animan Vokon", "En la Templo de Silento", kaj "Vi Estas mia Vivo".

Por a antaŭparolo al la kantaro Mi rerakontata mia unua elstara sperto kun la akceptemo de

Okcidentanoj al la kurioze religiemaj etosoj de la Oriento. La okazo estis publika prelego; la tempo, la 18-a de aprilo 1926; la loko, Carnegie Hall en Novjorko.

„Sinjoro Hunsicker,“ mi konfidis al usona studento, „mi planas peti la aŭdantaron kanti antikvan hinduan ĉanton, 'Ho Dio Bela!'“

„Sinjoro,“ protestis sinjoro Hunsicker, „ĉi tiuj orientaj kantoj estas fremdaj al usona kompreno. Kia domaĝo se la prelegon difektus komento pri tromaturaj tomatoj!“

Mi ridante malkonsentis. "Muziko estas universala lingvo. Usonanoj certe sentos la anim-aspiron en ĉi tiu nobla ĉanto." **48-2**

Dum la prelego, sinjoro Hunsicker sidis malantaŭ mi sur la podio, verŝajne timante pri mia sekureco. Liaj duboj estis senbazaj; ne nur mankis nebonvenaj legomoj, sed dum unu horo kaj dudek kvin minutoj la melodioj de "Ho Dio Bela!" sonis seninterrompe. de tri mil gorĝoj. Blase' ne pli longa, kara Nova Jorkanoj; via koroj ŝvebis en simpla himno de ĝojo! Diaj resanigoj okazis tiun vesperon inter la fervoruloj ĉantantaj kun amo la benitan nomon de la Sinjoro.

La izolita vivo de literatura menestrelo ne estis mia rolo por longa tempo. Baldaŭ mi dividis ĉiun duan semajnon inter Los-Anĝeleso kaj Encinitas. Dimanĉaj diservoj, klasoj, prelegoj antaŭ kluboj kaj altlernejoj, intervjuoj kun studentoj, senĉesaj fluoj de korespondado, artikoloj por *Oriento-Okcidento*, direktado de agadoj en Barato kaj multaj malgrandaj centroj en usonaj urboj. Multe da tempo ankaŭ estis dediĉita al la aranĝo de *Krijo* kaj aliaj instruoj de Self-Realization Fellowship en serion da studoj por la malproksimaj jogo-serĉantoj, kies fervoro rekonis neniun spaclimon.

Ĝoja dediĉo de a Memrealigo Preĝejo de Ĉiuj Religioj prenis loko en 1938 ĉe Vaŝingtono,

Meze de pejzaĝigitaj ĝardenoj, la majesta preĝejo staras en parto de la urbo trafe nomata "Friendship Heights" (Altaĵoj de Amikeco). La gvidanto en Vaŝingtonio estas Swami Premananda, edukita ĉe la Ranchi-lernejo kaj la Universitato de Kalkuto. Mi alvokis lin en 1928 por estri la centron Washington Self-Realization Fellowship (Kuneco pri Memrealigo de Vaŝingtonio).

„Premananda,“ mi diris al li dum vizito al lia nova templo, „ĉi tiu orienta ĉefsidejo estas ŝtona monumento al via senlaca sindonemo. Ĉi tie en la ĉefurbo de la nacio vi levis la lumon de la idealoj de Lahiri Mahasaya.“

Premananda akompanis min el Vaŝingtono por mallonga vizito al la centro Self-Realization Fellowship en Bostono. Kia ĝojo revidi la *Kriya Yoga* bandon, kiu restis firma ekde 1920! La Bostona gvidanto, D-ro MW Lewis, loĝigis min kaj mian kunulon en moderna, artiste ornamita apartamento.

"Sinjoro," D-ro Lewis diris al mi, ridetante, "dum viaj fruaj jaroj en Usono vi loĝis en

ĉi tiu urbo en unuopa ĉambro, sen banĉambro. Mi volis sciigi vin, ke Bostono posedas kelkajn luksajn apartamentojn!"

La ombroj de alproksimiĝanta masakro plilongiĝis super la mondo; jam la akra orelo eble aŭdus la terurajn tamburojn de milito. Dum intervjuoj kun miloj en Kalifornio, kaj per tutmonda korespondado, mi trovis, ke viroj kaj virinoj profunde traserĉis siajn korojn; la tragika ekstera sensekureco emfazis la bezonon de la Eterna Ankrejo.

„Ni efektive lernis la valoron de meditado,“ skribis al mi la gvidanto de la centro London Self-Realization Fellowship en 1941, „kaj scias, ke nenio povas ĝeni nian internan pacon. En la lastaj kelkaj semajnoj dum la kunvenoj ni aŭdis avertojn pri aeratakoj kaj aŭskultis la eksplodon de malfrua ago bomboj, sed nia studentoj ankoraŭ kolekti kaj plene ĝui nia bela servo.“

Alia letero atingis min el militdetruita Anglio ĝuste antaŭ ol Usono eniris la konflikton. Per noble kompatindaj vortoj, D-ro L. Cranmer Byng, fama redaktoro de la serio *"The Wisdom Of The East"* (*La Saĝeco de la Oriento*) , skribis:

"Kiam mi legis *Orienta-Okcidenta* mi rimarkis kiom malproksime ni ŝajnis esti, ŝajne vivante en du" malsamaj mondoj. Beleco, ordo, trankvilo kaj paco venas al mi el Los-Anĝeleso, velante en havenon kiel ŝipo ŝarĝita per la benoj kaj konsolo de la Sankta Gralo al sieĝata urbo.

"Mi vidas kvazaŭ en sonĝo vian palmarbaron, kaj la templon ĉe Encinitas kun ĝiaj oceanaj etendaĵoj kaj montaj vidaĵoj, kaj ĉefe ĝian kunularon de spiritemaj viroj kaj virinoj, komunumon komprenatan en unueco, sorbitan en kreiva laboro, kaj replenigitan en kontemplado. Ĝi estas la mondo de mia propra vizio, en kies kreado mi esperis ludi mian malgrandan rolon, kaj nun..."

"Eble en la korpo mi neniam atingos viajn orajn bordojn nek adoros en via templo. Sed estas io kaj pli, havi la vizon kaj scii, ke meze de milito ankoraŭ ekzistas paco, kiu restas en viaj havenoj kaj inter viaj montetoj. Salutoj al la tuta Kunularo de simpla soldato, skribita sur la gardoturo atendante la tagiĝon."

La militaj jaroj alportis spiritan vekiĝon inter homoj, kies distraĵoj neniam antaŭe inkluzivis studadon de la Nova Testamento. Unu dolĉa distilaĵo el la amaraj herboj de milito! Por kontentigi kreskantan bezonon, inspira malgranda Memrealiga Preĝejo de Ĉiuj Religioj estis konstruita kaj dediĉita. en 1942 ĉe Holivudo. La retejo vizaĝoj Olivo Monteto kaj la malproksima Los Planetario de Los-Anĝeleso. La preĝejo, finita en blua, blanka kaj ora koloroj, speguliĝas inter la akvohiacintoj en granda lageto. La ĝardenoj estas gajaj pro floroj, kelkaj konsternitaj ŝtoncervoj, vitralo pergolo, kaj kurioza dezirputo. Ĵetita kun la pencoj kaj la kalejdoskopaj deziroj de homo estis multaj puraj aspiroj por la sola trezoro de la Spirito! Universala bonkoreco fluas el malgrandaj niĉoj kun statuoj de Lahiri Mahasaya kaj Sri Yukteswar, kaj de Kriŝno, Budho, Konfuceo, Sankta Francisko, kaj bela perlamota reproduktaĵo de Kristo ĉe la Lasta Vespermanĝo.

Alia Memrealiga Eklezio de Ĉiuj Religioj estis fondita en 1943 en San-Diego.
Trankvila montetopinta templo, ĝi staras en dekliva valo de eŭkaliptoj,
preteratentante la brilantan Golfon de San-Diego.

Sidante unu vesperon en ĉi tiu trankvila rifuĝejo, mi elverŝis mian koron en kanto.
Sub miaj fingroj estis la dolĉtona orgeno de la preĝejo, sur miaj lipoj la sopira plendo
de antikva bengala

fervorulo Monda Organizaĵo pri Sano havis serĉis por eterna konsolo:

En ĉi tio mondo, Patrino, neniuj povas amo mi;
En ĉi tio mondo ili ne konas amon dian. Kie
estas pura ama amo?
Kie estas vere amo al Vi? Tie mia
koro sopiras esti.

Mia kunulo en la kapelo, D-ro Lloyd Kennell, la gvidanto de la centro en San-Diego,
iomete ridetis ĉe la vortoj de la kanto.

"Diru al mi vere, Paramhansaji, ĉu ĝi valoris la penon?" Li rigardis min kun serioza
sincereco. Mi komprenis lian lakonan demandon: "Ĉu vi estis feliĉa en Usono? Kio
pri la seniluziigoj, la kordoloroj, la centraj gvidantoj kiuj ne povis gvidi, la studentoj
kiuj ne povis esti instruitaj?"

"Feliĉa estas la homo, kiun la Sinjoro provas, Doktoro! Li memoris de tempo al
tempo meti ŝarĝon sur min!" Mi pensis tiam pri ĉiuj fideluloj, pri la amo kaj
sindonemo kaj kompreno kiu kuŝis en la koro de Ameriko. Kun malrapida emfazo mi
daŭrigis, "Sed mia respondo estas: Jes, mil fojojn jes! Ĝi valoris la penon; ĝi estis
konstanta inspiro, pli ol iam ajn mi revis, vidi Okcidenton kaj Orienton pli
proksimigitaj en la sola daŭra ligo, la spirita!"

Silente mi aldonis preĝon: "Babaji kaj Sri Yukteswarji sentu, ke mi plenumis mian
parton, ne seniluziigante la altan esperon, en kiu ili sendis min."

Mi turniĝis denove al la organo; ĉi tio tempo mia kanto estis nuancita kun a militema
kuraĝo:

La muelrado de Tempo difektas
multajn vivojn de luno kaj stelo
Kaj multajn hele ridetantajn
matenojn - Sed tamen mia animo
marŝas pluen!

Mallumo, morto, kaj malsukcesoj
konkuris; Bari mian vojon ili furioze
provis;
Mia batalo kontraŭ la ĵaluza Naturo

estas forta - Sed tamen mia animo
marŝas pluen!

La novjara semajno de 1945 trovis min laboranta en mia studĉambro en Encinitas, reviziante la manuskripton de ĉi tiu libro.

„Paramhansaji, bonvolu veni eksteren.“ D-ro Lewis, vizitante el Bostono, ridetis al mi petege de ekster mia fenestro. Baldaŭ ni promenis en la sunbrilo. Mia kunulo montris al novaj turoj en konstruado laŭlonge de la rando de la bieno de la Kunularo apud la marborda ŝoseo.

"Sinjoro, mi vidas multajn plibonigojn ĉi tie ekde mia lasta vizito." D-ro Lewis venas dufoje jare de Bostono al Encinitas.

"Jes, Doktoro, projekto, kiun mi longe pripensis, komencas preni definitivan formon. En ĉi tiu bela ĉirkaŭaĵo mi komencis miniaturan mondkolonion. Frateco estas idealo pli bone komprenata per ekzemplo ol per principo! Malgranda harmonia grupo ĉi tie povus inspiri aliajn idealajn komunumojn tra la tero."

"A bonega ideo, sinjoro! La kolonio volo certe esti a sukceso se ĉiuj sincere faras lia parton!"

“‘Mondo’ estas granda termino, sed la homo devas plilarĝigi sian fidelecon, konsiderante sin en la lumo de mondcivitano,” mi daŭrigis. “Persono, kiu vere sentas: ‘La mondo estas mia patrujo; ĝi estas mia Ameriko, mia Barato, miaj Filipinoj, mia Anglio, mia Afriko,’ neniam mankos ebleco por utila kaj feliĉa vivo. Lia natura loka fiereco konos senliman ekspansion; li estos en kontakto kun kreivaj universalaj fluoj.”

D-ro Lewis kaj mi haltis super la lotusa lageto apud la ermitejo. Sub ni kuŝis la senlima Pacifiko.

"Tiu samaj akvoj rompiĝas egale ĉe la marbordoj de Okcidento kaj Oriento, en Kalifornio kaj Ĉinio." Mia kunulo ĵetis malgrandan ŝtonon en la unuan el la oceanaj sepdek milionoj da kvadrataj mejloj. "Encinitas estas simbola loko por monda kolonio."

"Tio estas vera, Doktoro. Ni aranĝos ĉi tie multajn konferencojn kaj Kongresojn de Religio, invitante delegitojn el ĉiuj landoj. Flagoj de la nacioj pendos en niaj haloj. Malgrandaj temploj estos konstruitaj sur la tereno, dediĉitaj al la ĉefaj religioj de la mondo."

“Tuj kiam eble,” mi daŭrigis, “mi planas malfermi Jogan Instituton ĉi tie. La benita rolo de *Krija Jogo* en la Okcidento apenaŭ pli ol ĵus komenciĝis. Ĉiuj homoj sciu, ke ekzistas definitiva, scienca tekniko de memrealigo por superi ĉian homan mizeron!”

Parolantoj ĉe interrasa kunveno en San-Francisko en 1945 dum la kunvoko de la Packonferenco. (De maldekstre dekstren) D-ro Maneck Anklesaria, John Cohee, mi mem, Hugh E. MacBeth, Vince M.

La Memrealiga Eklezio de Ĉiuj Religioj en Vaŝingtono, kies gvidanto, Swami Premananda, estas ĉi tie bildigita kun mi

Mia respektinda patro, sidanta en la trankvila lotuso pozo, Kalkato, 1936

Malproksime en la nokton mia kara amiko - la unua *Krija Jogisto* en Usono - diskutis kun mi la bezonon de mondkolonioj fonditaj sur spirita bazo. La malbonoj atribuitaj al antropomorfa abstraktado nomata "socio" povas esti pli realisme metitaj ĉe la pordo de Ĉiulo. Utopio devas elkreski en la privata sino antaŭ ol ĝi povas flori en civitana virto. La homo estas animo, ne institucio; liaj internaj reformoj sole povas pruntedoni daŭrecon al eksteraj. Per emfazo de spiritaĵaj valoroj, memrealigo, kolonio ekzempliganta mondfratecon estas povigita sendi inspirajn vibrojn multe preter sia loko.

15-a de aŭgusto 1945, fino de la Dua Tutmonda Milito! Fino de mondo; krepusko de enigma Atomepoko! La loĝantoj de la ermitejo kunvenis en la ĉefa halo por dankpreĝo. "Ĉiela Patro, neniam plu okazos! Viaj infanoj iru de nun kiel fratoj!"

Malaperis la streĉo de la militaj jaroj; niaj spiritoj ronronis en la suno de paco. Mi rigardis feliĉe ĉiun el miaj usonaj kamaradoj.

"Sinjoro," Mi penso dankeme, "Vi hasto donita ĉi tio monaĥo a granda familio!"

.....

A malgranda urbo sur Marbordo Aŭtovojo 101, Encinitas estas 100 mejloj sude de Los Anĝeloj, kaj 25 mejloj :48-1

:norde de Sano Diego. 48-2: Mi tradukas ĉi tien la vortojn de la kanto de Guruo Nanak

Ho Dio bela! Ho Dio bela! En la
 ,arbaro, Vi estas verda

En la monto, Vi estas alta, En
la rivero, Vi arto maltrankvila,

!En la oceano, Vi estas tomo

Al la servema, Vi arto servo, Al la
,amanto, Vi estas amo

,Al la malĝoja, Vi arto simpatio

!Al la jogisto, Vi arto feliĉo

Ho Dio bela! Ho Dio bela! Ĉe

!Viaj piedoj, mi kliniĝas

:Apendico:de

Ciberspaca Aŝramo por Krija Jogo, Dia Jogo, Dia
Amo kaj Dio-realigo

Ĉi tiu "Aŭtobiografio de Jogulo" estis kreita el la originalaj tekstoj 1946 - unua eldono. La kopirajto de la unua eldono 1946 eksvalidiĝis en Usono kaj ĉi tiu plej inspira libro nun estas publika havaĵo .kaj libere havebla al la tuta mondo

La eBook-versio en PDF-formato estis kreita uzante Acrobat 7.0 Professional kaj estas prezentita al vi de la [Ciberspaca Aŝramo](#) - La kompleta instruo de amo inkluzive de la detala inico al la sankta La scienco de Krija Jogo estas senpage havebla interrete ĉe www.kriyayoga.com. La Ciberspaca Aŝramo estis fondita en 1997 kun la sola celo alporti al la tuta mondo la originalajn instruojn de amo, inkluzive de la kompleta kaj detala inicado al la sankta .scienco de Kriya Jogo

La amo kaj feliĉo de mia patro levu vin kaj purigu vian menson, pensojn kaj koron por faciligi vian vojon al amo. hejmo. Amo estas la ŝlosilo al Dio - Amo estas ĉion, kion Dio ofertas al vi - por ricevi amon, vi bezonas doni amon - nenion krom amon

Superrigardo de kelkaj el la ŝlosilaj
sekcioj de la Ciberspaca Aŝramo

1. Al komencu la praktikon de Krija Jogo mem - Certigu _ke vi vere legis la multajn centojn da paĝoj publikigitaj en la [Ciberspaco Aŝramo](#) inkluzive de ĉiuj sekcioj:
2. [Sur via flugiloj de amo - sur via vojo al Dio](#)

-
3. [Spirita Mikroliteroj](#)
 4. [Spirita Novaĵletero](#)
 5. [Oftaj Demandoj](#)
 6. [Kun Amo de Dio al vi](#)
 7. Kiam legante ĉiujn am-dosierojn kaj sekciojn de la Cibera spaco Aŝramo - vi trovos en la ĝusta tempo la fakta dikŝa-paĝo kun ĉio necesa detaloj de la teknikoj de la sankta scienco de Krija Jogo. Estu preta legi ĉion, studi ĉion ĝis vi komprenos ĉion kaj fine praktiki la instruojn de amo en ĉiuj partoj de via ĉiutaga vivo por atingi sukceson en via Krija Jogo-praktiko. Krija Jogo estas la veturilo hejmen al Dio - amo estas la fuelo sur via vojo de amo hejmen.

Kun Amo kaj

Feliĉo, ĥans

[Dio estas Amo](#) | [Amo](#) | [Instruoj de Amo](#) | [Dio filo de Amo](#) | [Lecionoj de Amo](#) | [Lernu diri "Mi amas vin"](#) | [Lernu akcepti amon"](#) | [Amo testas kaj Amo-religo](#) | [Spirita Forumo - Solvoj de Amo](#) | [Amkartoj por diri "Mi amas vin"](#)

Trezorejo de Saĝeco

Paramhansa Yogananda

Spiritaj Artikoloj

Rigardetoj el la vivo de saĝulo

De Shri Daya Mata, eksa prezidanto de la Memscio-

Societo

Kiu registris la instruojn de la instruisto Paramhansa

Yogananda kaj konservis ilin dum generacioj

Kiam mi unue vidis Paramhansa Yogananda, li faris
paroladon al granda, mirigita aŭdantaro en Sallagurbo en
.1931

Starante en la malantaŭa angulo de la plena halo, mi
estis indiferenta pri ĉio ĉirkaŭ mi krom la parolanto kaj liaj
vortoj

Mia tuta estaĵo estis mergita en la dia saĝo kaj amo, kiuj
fluis en mian animon, plenigante mian koron kaj menson.

Ĉio, kion mi povis pensi, estis: "Ĉi tiu persono amas Dion,
same kiel mi ĉiam sopiris ami Lin. Li konas Dion, kaj tion mi
.sekvos." Kaj tion mi faris de tiu momento pluen

Kiam mi sentis la gloran spiritan potencon de liaj vortoj
en mia vivo dum tiuj fruaj jaroj kun mia respektinda
instruisto Paramhansa, forta sento de urĝeco ekestis en mi
por registri kaj konservi liajn saĝajn diraĵojn por la tuta
.mondo kaj por ĉiuj generacioj

Bonŝance, dum miaj multaj jaroj da kunlaboro kun

Majstro Paramahansa, mi registris liajn prelegojn kaj
personajn konsilojn — grandan kaj abundan trezoron de
.miriga saĝo kaj unika dia amo

La inspiro de la anĝela instruisto fluis abunde, reflektita
en lia kontinua parolo; li ofte parolis dum pluraj minutoj sen
.paŭzo, aŭ kelkfoje dum plena horo

Dum liaj aŭskultantoj sidis mire kaj fascinite, mia plumo
moviĝis kun nekredebla rapideco! Dum mi transskribis liajn
vortojn per stenografio, mi sentis kvazaŭ unika beno
malsupreniris, tuj tradukante la voĉon de la instruisto en
.stenografiajn simbolojn sur la paĝoj

Transskribi ĝin en ordinaran skribon estis — kaj restas —

sankta devo kaj benita ago ĝis hodiaŭ. Eĉ post tiom da
tempo — kelkaj el miaj observoj datiĝas de pli ol kvardek
jaroj — kiam mi komencas transskribi ĝin, mi trovas ĝin
mirakle freŝa en mia menso, kvazaŭ ĝi estus skribita hieraŭ,
ĝis la punkto, ke mi povas aŭdi — en ĉiu frazo — la distingan

tonon de la voĉo de la anĝela Majstro, en la plej profundaj
.anguloj de mia animo

La instruisto malofte preparis siajn prelegojn eĉ iomete.

Se li ja preparis, ĝi eble konsistis el rapida kaj konciza
notado de kelkaj faktoj. Survoje al la templo, li demandus
unu el ni — en la aŭto — dirante

Kio estas la temo de mia prelego hodiaŭ?" Li "
enfokusigus sian menson al la temo kaj poste farus la
prelegon senprepeare, ĉerpante el interna fonto de dia
.inspiro

La temoj de la prelegoj de la instruisto estis anoncitaj
anticipe en la temploj, sed lia menso kelkfoje laboris en tute
alia kampo kiam li komencis paroli

Sendepende de la temo de la tago, la instruisto parolis
la verojn, kiuj okupis lian konscion en tiu momento,
elverŝante valoregan scion en kontinua fluo el sia spirita
sperto kaj intuicia, certa kompreno. Preskaŭ ĉiam, ĉe la fino
de la prediko, kelkaj homoj venis antaŭen por esprimi sian
dankemon pro la klerismo, kiun li donis al ili pri afero, kiu
maltrankviligis ilin, aŭ eble pro la klarigo de filozofia ideo, kiu
.aparte interesis ilin

lafoje, dum prelegado, la konscio de la instruisto ŝvebis
tiel alten, ke li momente forgesis la aŭdantaron kaj
komunikiĝus rekte kun Dio. Lia tuta estaĵo estis plena de
.ĝojo kaj superfluis de dia amo

En tiuj statoj de pli alta konscio, lia konscio estis en
perfekta harmonio kun dia konscio, do li perceptis la veron
.en si mem kaj priskribis tion, kion li spertis kaj vidis

Aliaj eble timis la radiantan ĉeesto de Paramhansa
Yogananda, sed lia varmecoj, nepretendemeco kaj trankvila
humileco tuj ensorbis pacon kaj trankvilon en ĉiun
ĉeestantan personon. Ĉiu sentis kvazaŭ la vortoj de la
.majstro estus adresitaj al ili persone

Humuro kaj gaja spirito estis ĉarmaj trajtoj de la
personeco de la instruisto. Per zorge elektita frazo, senchava

gesto aŭ ĉarma mimiko, li povis elvoki amikan respondon kaj koran ridon en la perfekta momento por klarigi specifan punkton aŭ por trankviligi la aŭskultantojn post longa kaj intensa mensa fokuso pri specifa temo aŭ profunda kaj .subtila afero

Persono ne povas registri en libro la unikajn ecojn La ĝenerala karaktero de Paramhansa Yogananda estas radiant, vigla kaj ama. Tamen, mia humila espero per ĉi tiu mallonga traduko estas provizi personan ekrigardon, kiu .plifortigos la ĝuon kaj aprezon de la leganto pri liaj instruoj

Travivinte mian anĝelan instruiston en perfekta harmonio kaj sankta akordo kun la Dia Ĉeesto, kaj aŭdinte la abundajn verojn kaj kortuŝan elverŝon de lia riĉa kaj fekunda spirito; registrinte liajn grandajn instruojn por ĉiuj generacioj; kaj nun metante ilin en la manojn de legantoj, mi ne povas

!ne ekkrii: Ho, mia granda ĝojo

Mi petas Dion la Plejpotenca, ke la noblaj vortoj de la instruisto malfermu la pordojn de firma fido al Dio kaj dia .amo por Li en la koroj de tiuj, kiuj deziras ĝin

Teorio de Reenkarniĝo Ĝi povas esti science

pruvita

Se persono kredas je justa Dio en la universo, la ideo de reenkarneigo fariĝas pli facile akceptebla, ĉar la du konceptoj estas interdependaj. Sed kio pri skeptikuloj kaj ateistoj? Ĉu la realeco de reenkarneigo povas esti science pruvita al ilia kontentigo? Kaj ĉu la teorio de reenkarneigo povas esti submetita al rigora scienca analizo, ne nur por oferti esperon ?sed ankaŭ por provizi pruvon de ĝia vereco

Materialismaj sciencistoj asertas, ke ili ankoraŭ ne trovis
ian ajn faktan pruvon pri la ekzisto de Dio, kaj tial ili ne
povas provizi ian ajn pruvon pri la ekzisto de Lia justa leĝo,
kiu donas egalajn ŝancojn al ĉiuj homoj evolui kaj progresi
.per reveno al enkarniĝo

La suferado de senkulpaj infanoj, maljusteco kaj la
maljusteco de la vivo ŝajnas al tiaj sciencistoj kiel neklaraj
kaj neklarigeblaj aferoj, montrantaj la foreston de justa
.kreinto

Aliflanke, plej multaj kredantoj je justa kaj egaleca Dio
bazas sian konvinkon nur sur kredo, sen ia ajn pruvo por
oferti al nekredantoj. Ili ofte hezitas ekzameni sian kredon aŭ
submeti ĝin al logika demandado pro timo perdi ĝin aŭ kaŭzi
socian maltrankvilon. Alivorte, ili ne konscias pri iu ajn
.scienca aŭ spirita leĝo, kiu povus validigi ilian kredon
Sed kial spirita leĝo ne estas submetita al la sama rigora
esplorado kiel la eksperimentaj metodoj uzataj de sciencistoj
por malkovri naturajn fenomenojn? Ĉi tiun demandon
prezentis antaŭ jarcentoj spiritaj akademiuloj en Barato, kiuj
volontulis respondi ĝin. Iliaj eksperimentoj rezultigis
sciencajn metodojn, kiujn ĉiu povas uzi por malkaŝi spiritan
leĝon, kaj tiel, por kompreni reenkariniĝon kaj ĉiujn finfinajn
.kosmajn verojn

Dum ekzistas pruvrimedoj, neniu rajtas diri, ke la reveno
al enkarniĝo kaj aliaj spiritaj leĝoj estas malĝustaj, krom se li
mem provis la metodojn kaj vidis la faktojn per siaj propraj
.okuloj

La skeptika naturalisto rajtas esprimi sian opinion, sed ĝi
.restas nur opinio kaj ne fakto

En la natursciencoj, specifaj proceduroj devas esti
sekvataj por pruvi ajnan esploratan teorion. Bakterioj estas
nevideblaj per la nuda okulo, do mikroskopo estas necesa
por observi ilin. Se iu rifuzas rigardi tra mikroskopo, oni ne
povas diri, ke ili ekzamenis kaj konfirmis la teorion pri la
ekzisto de bakterioj. Sekve, ilia opinio havas nenian pezon,

ĉar ili ne sekvis la rekomenditajn regulojn por pruvi la
.validecon de la teorio

La samo validas por spiriteco. Metodoj estis elpensitaj,
reguloj establitaĵoj, kaj rezultoj prezentitaj al ĉiu ajn, kiu volas
eksperimenti. En la okcidenta mondo, tamen, la manko de
scienca metodo por ekzameni spiritajn leĝojn multe
malpliigis la valoron de religio kiel decida forto en homa
vivo. Spiritaj doktrinoj estas ampleksitaj aŭ malakceptitaj laŭ
individa kredo, anstataŭ esti konsiderataj la definitiva
.rezulto de profunda studado kaj sistema spirita esplorado

Kiel la antikvaj hindaj saĝuloj malkovris ĉi tiujn
neŝanĝeblajn kosmajn leĝojn? Farante eksperimentojn pri
homa vivo kaj penso en la laboratorioj de siaj ermitejoj. Por
kompreni la naturon de naturaj aferoj, ni devas eksperimenti
kun naturaj materialoj. Simile, por malkovri la veron pri
reenkarniĝo, aŭ la transmigrado de la sama animo tra multaj
.korpoj, necesas fari eksperimentojn pri homa konscio

Ĉi tiuj antikvaj akademiuloj trovis, ke la homa memo
restas senŝanĝa dum la tuta vivo de persono, malgraŭ
diversaj spertoj kaj fluktuoj en pensoj dum veka, sonĝa kaj
ne-sonĝa dormo. Ili malkovris, ke sensaj impresoj, ĉirkaŭaĵoj,
pensoj kaj fizikaj statoj ĉiuj ŝanĝiĝas, sed la sento de memo,
.aŭ ego, restas absolute senŝanĝa de naskiĝo ĝis morto
Hindaj eksperimentaj sciencistoj konfirmis, ke per
zorgema fokuso sur la memo per kontinua, konscia kaj
sendependa monitorado de ĝi, sendepende de la ŝanĝiĝantaj
statoj de maldormo, sonĝoj kaj ne-reveca dormo, persono
.povas realigi la konstantan kaj eternan naturon de la memo
Persono ofte konscias pri unu el ĉi tiuj statoj. Ili konscie
konscias dum veka, kaj kelkfoje ili ankaŭ povas konscii pri
sia sonĝstato. Ne estas malofte senti, ke oni sonĝas dum
.sonĝado

Per certaj metodoj kaj praktikoj, persono povas konservi
konscian konscion pri ĉiu el la statoj menciitaj supre. Ili eble

eĉ povos atingi la kvaran staton - la benitan staton de pli alta
.konscio

Dum dormo, okazas kontraŭvola malstreĉiĝo kiam la aktiveco en la nervoj kaj sensoj disipiĝas. Kun praktiko, oni povas indukti ĉi tiun malstreĉiĝon dum vekeco kaj per konscia penado. En profunda dormo aŭ morto, okazas kompleta malstreĉiĝo kiam vivenergio retiriĝas el la koro kaj mjelo. Per profunda meditado, ĉi tiu kompleta malstreĉiĝo povas esti konscie induktita dum vekeco. Alivorte, ĉiu kontraŭvola korpa funkcio povas esti konscie kaj intence .kontrolita per specifaj ekzercoj

Antikvaj hindaj saĝuloj konkludis, ke morto estas la retiro de vivoforto el la lampo de la homa korpo, inkluzive de ĝiaj nervoj, sensoj kaj sennombraj kanaloj de vivoenergio. Same kiel elektro ne mortas kiam ĝi estas retirita el rompita ampolo, tiel ankaŭ vivoforto ne pereas kiam ĝi estas retirita el la kontraŭvolaj nervoj. Estas neeble, ke energio estu detruita. Ĝi retiriĝas el la korpo ĉe morto kaj revenas al .kosma energio

Dum dormo, la sensa menso ĉesas funkcii, ĉar la elektra kurento en la nervoj estas provizore retirita. Ĉe morto, homa konscio tute ĉesas esprimi sin tra la korpo, kiu tiam similas al paralizita brako; ĝia posedanto konscias pri ĝia ĉeesto sed ne kapablas kontroli aŭ agi laŭ ĝi. Kuracistaj dokumentoj priskribas la kazon de kleriko, kiu eniris komaton kaj aŭdis tiujn ĉirkaŭ li lamenti lian ŝajnan morton, tamen li ne kapablis esprimi siajn sentojn per siaj korpaj funkcioj. Liaj fizikaj mekanismoj subite ĉesis kaj rifuzis respondi al liaj mensaj komandoj. Post pasigado de dudek kvar horoj en ĉi tiu stato, kaj ĝuste kiam li estis forprenota por entombigo, li faris grandegan penon kaj sukcesis moviĝi. Ĉi tiu okazaĵo ilustras la persiston de la sento de si mem eĉ kiam la korpo .aspektas senviva

La saĝuloj diras, ke oni konscie apartigu agadon kaj konscion de la korpo, konscie observu la dormstaton, kaj

praktiku la libervolan retiriĝon de konscia agado de la koro kaj mjelocentroj. Farante tion, oni lernas konscie akcepti tion, kion la morto trudas al ili senkonscie kaj sen ilia volo. Vitala energio eniras la korpon tra la medolo oblongata

kaj estas stokita en la rezervujo de la cerbo. Ĝi poste malsupreniras al kvin aliaj centroj de vivo kaj konscio en la spino, kie ĝi estas distribuita al la sensorganoj kaj la resto de la korpo.

Ĉe morto, la vivenergio estas tute kaj definitive retirita al la spino kaj forlasas la korpon tra la medula oblongata.

Sperta jogisto povas, per volo kaj konscio, retiri ĉi tiun vivenergion de la korpo kaj sensoj al la spino kaj sendi ĝin al la plej altaj centroj de sankta percepto, kie ili spertas la ĝojon esti "mortaj" - tio estas, liberigitaj de la sensaj iluzioj rezultantaj de alligiteco al limigita fizika konscio.

Ekzistas dokumentita kazo en la registroj de francaj kaj aliaj eŭropaj kuracistoj pri viro nomita Sadhu Haridas, ĉe la kortego de la barata imperiestro Rajneet Singh. Ĉi tiu kazo montras, ke Sadhu Haridas kapablis apartigi sian vivaktivecon kaj konscion de sia korpo, kaj poste rekonekti ilin post pluraj monatoj. Lia korpo estis enterigita subtere, kaj la areo estis sub strikta, konstanta gvatado dum pluraj monatoj. Ĉe la fino de ĉi tiu periodo, lia korpo estis elfosita

kaj ekzamenita de eŭropaj kuracistoj, kiuj deklaris lin mortinta. Tamen, kelkajn minutojn post ĉi tiu deklaro, li malfermis siajn okulojn kaj reakiris kontrolon de ĉiuj siaj korpaj funkcioj, vivante dum multaj jaroj poste. Li lernis per praktiko kiel kontroli ĉiujn kontraŭvolajn funkciojn de sia korpo kaj menso. Li estis spirita akademiulo, kiu faris spiritajn eksperimentojn rekomenditajn de saĝuloj por kompreni la veran naturon de la kosma leĝo. Rezulte, li povis pruvi la kontinuecon de homa ekzisto post la morto kaj la nepereeblecon de la esenco de la senmorta animo. Tiuj, kiuj volas pruvi al si la sciencan veron de reenkarniĝo, devas unue demonstri la kontinuecon de

konscio post la morto per konscie apartigi la korpon de la animo. Ĉi tio povas esti farita sekvante la regulojn establitaĵojn de hindaj spiritaĵoj akademiuloj antaŭ jarcentoj. Kiam persono lernas esti veka dum dormo, stimuli sonĝojn laŭvole, kaj konscie apartigi la kvin sensojn - ne pasive kiel okazas dum dormo - kaj kiam ili lernas kontroli korfunkcion, tiam ili povos sperti konscian morton aŭ staton de korpa senkonscieco (ne .staton de senkonscieco)

Niaj saĝuloj diras, ke la memo estas konscie konscia pri si mem en ĉiuj stadioj de infanaĝo, juneco kaj maljuneco. La enkorpa animo estas konstante konscia pri ĉiuj sinsekvaj statoj, kiujn persono spertas, inkluzive de ricevado de alia korpo post la morto kaj moviĝo inter la fizika kaj etera mondoj. Ĉi tiu vero estas nediskutita de tiuj, kiuj bone konas .spiritan sciencon

Per praktikado de la metodoj kondukantaj al la kvar statoj menciitaj supre, ni povas spuri la memon en ĝiaj ekzistostatoj. Ni povas konscie spuri ĝin dum morto, ĝia vagado en kosma spaco, kaj ĝia reveno al vivo en nova .korpo

Tiuj, kiuj ne estas instruitaj pri ĉi tiuj aferoj, ne kapablas konservi konscion dum la pli granda dormo: morto. Tiel, ili ne povas memori iun ajn antaŭan staton, kiun ili spertis, eĉ ne .periodojn de "profunda dormo" dum ununura vivo

Per adoptado de la metodoj de la antikvaj hindaj akademiuloj, kiuj testis kaj pruvis tiujn leĝojn, kaj donacis al la mondo altvaloran, konfirmeblan scion, oni povas lerni la sciencon veron pri reenkariniĝo kaj ĉiujn aliajn eternajn .verojn

La rideto de la animo

Vera rideto estas la rideto de spirita feliĉo, naskita el kontemplado, reflektado pri Dio, kaj sento de Lia ĉeesto. Mia

rideto fontas el profunda ĝojo en mi - ĝojo alirebla por ĉiuj.
Ĝi estas kiel laodoro eliranta el la koro de floranta rozo. Ĉi
tiu granda ĝojo invitas aliajn mergi sin en la sanktajn akvojn
.de feliĉo

Ekzistas kvar statoj, kiujn la averaĝa homo konas: feliĉo
kiam oni plenumas deziron, malfeliĉo kiam oni neas ĝin,
enuo kiam oni nek feliĉas nek deprimas sin, kaj paco kiam
oni superas ĉi tiujn emociojn aŭ psikologiajn statojn de
.plezuro, doloro kaj enuo

Paco estas tre dezirinda stato rezultanta el la foresto de
kaj malĝojo kaj plezuro, kaj la manko de enuo. Ĉi tiuj statoj
konstante ondetas trans la surfacon de la animo. Post
rajdado de la turbulaj ondoj de doloro kaj plezuro, inkluzive
de ripetaj plonĝoj en la profundojn de laceco, estas ĝojo flosi
sur la trankvila maro de paco. Sed pli granda ol paco estas
spirita ekstazo - la feliĉo de la animo - la finfina feliĉo. Ĝi
estas eterna ĝojo, kiu neniam paliĝas, sed restas kun la
animo por eterneco. Ĉi tiu supera ĝojo povas esti atingita
.nur per la konscio pri la dia ĉeesto

Se vi metas bovlon da akvo sub la lunlumon kaj poste
kirlas ĝin, vi kreos distorditan bildon de la luno. Kiam la akvo
sidiĝas en la bovlo, la reflektado fariĝas klara. La momentoj,
kiam la akvo en la bovlo estas senmova kaj reflektas la
lunvizaĝon kun klareco, povas esti komparitaj al stato de
kontempla paco kaj stato de profunda trankvilo. En la paco
de kontemplado, ĉiuj ondoj de sensacioj kaj pensoj ĉesas flui
el la menso. Kaj en ĉi tiu pli profunda stato de paco, la
kontempla persono, en tiu trankvilo, vidas la plenlunon de
.dia ĉeesto reflektita en la lago de la animo

Paco estas pasiva stato, estante la foresto de ondoj de
plezuro, doloro kaj indiferenteco. Tiel, la meditante estas
tirata, post mallonga tempo, por denove sperti la ondojn de
emocioj. Sed ju pli profunda fariĝas la medita paco, des pli ĝi

transformiĝas en spiritan trankvilon kaj, sekve, en pozitivan feliĉon, tiel ke la meditante spertas ĝojon, kiu estas .konstante renovigita kaj tute kontenta

Kiam vi dormas, vi pasive kvietigas pensojn kaj sentojn.

Sed kiam vi konscie kvietigas pensojn kaj sentojn per meditado, la unua afero, kiun vi spertas, estas stato de paco, kaj viaj vizaĝmuskoloj nature formas rideton, kiu reflektas internan pacon. Sed vi devas rigardi preter ĉi tiu stato de paco por percepti la purecon de via animo - purecon nemakulitan de sensaj stimuloj aŭ aŭtomataj reagoj al pensoj asociitaj kun la sentoj. La stato, kiun vi tiam spertas, .estas unu de eterna, ĉiam renoviĝanta feliĉo

Profetoj kaj sanktuloj konstante posedas ĉi tiun ĝojon en siaj koroj. Sentante benitan sekurecon kaj trankvilon, ili estas neskuikitaj kaj nevenkitaj de ŝtormoj de kolero, kaj zorgoj kaj timoj ne tuŝas ilin. Uzante la skalpelon de racio aŭ kompreno, ili povas dissekci siajn proprajn pensojn aŭ la pensojn de aliaj sur la operacia tablo de la menso, samtempe konservante sian trankvilecon kaj serenecon. En ĉi tiu feliĉa stato, ĉia tristeco malaperas, kaj spirita kompreno ekbrilas en la estaĵo de la feliĉa serĉanto, .fortigante ilian ligon al la Dio

Plej multaj ridetoj devenas de bonaj sentoj, kiuj rezultas el agoj de bonkoreco, aŭ el sentoj de amikeco, amo, mildeco aŭ kompato. Sed la plej mirinda maniero rideti estas kiam onia koro estas plena de la amo de Dio. Tiam oni povos ami ĉiujn kaj povos rideti konstante. Ĉiuj aliaj formoj de ridetoj estas pasemaj, ĉar emocioj, kiom ajn bonaj, flagras, svagiĝas kaj poste formortas. La sola afero, kiu daŭras, estas la ĝojo de Dio. Kiam vi posedas tiun ĝojon, vi povas rideti ĉiam; alie, vi ne povos senti amon por iu, kiu respondas al via .bonkoreco malĝentile

Mi konas viron, kiu montris grandan funebbron kiam lia edzino mortis. Mi ekzamenis liajn supraĵajn, ŝajnigitajn emociojn kaj diris al li: "Vi reedziĝos post unu monato." Li koleris kaj rifuzis revidi min, sed li reedziĝis post unu monato de la morto de sia edzino. Li pensis, ke lia amo por sia unua !edzino estis grandega, sed li forgesis ŝin tre rapide

Mi neniam forgesos la grandan lecionon, kiun mi lernis de mia instruisto, Sri Yuktswarji, kiam li rakontis al mi ĉi tiun :malgrandan historion

Kiam mi estis juna knabo, mi obsesiĝis pri la ideo" posedi malgrandan, malbeleaspektantan hundon, kiu apartenis al la najbaroj, kaj mi kaŭzis tumulton en la domo dum semajnoj por akiri tiun hundon. Mi obstine rifuzis ĉiujn ofertojn pri pli belaspektaj dorlotbestoj. Mi volis nur tiun ".hundon kaj nenion alian

La sama alligiteco kaptas homojn en tio, kio nomiĝas pasio. Amantoj estas tiel magnete altiritaj al aparta vizaĝo, ke ili ne povas trovi konsolon aliloke. Sed la beleco, kiun ni devus serĉi en aliaj, estas la beleco de noblaj agoj, virta .karaktero kaj spiritaj inklinoj, ne fizika beleco

Kiam via animo pleniĝas de ĝojo, vi fariĝas alloga. Mi amas nenion krom sinceran, senkulpan rideton, ĉar sen ĝi, homoj ne diferencas de pupoj. Hodiaŭ ili diras, ke ili amos vin eterne, kaj morgaŭ ili estas enterigitaj. Do kie estas ilia granda amo? Kaj kie estas tiu absoluta certeco: "Vi estas mia "?vivo, kaj mi amos vin eterne

Sed se vi lasas Dion diri al vi, eĉ nur unufoje, "Mi amas vin", tiu amo vere estos eterna. Kial perdi tempon serĉante panerojn da homa amo, manplenon da mono, aŭ tion aŭ tion, kiam vi povas trovi ĉion en Dio: la tutan amon en la mondo, la tutan potencon ekzistantan? Ni ne devas serĉi Dion pro avideco al potenco, sed pro deziro al amo. Tiam ni

trovos la plej grandan trezoron. Kaj kiam ni amas Dion per profunda, kortuŝa amo, Li respondos al ni, kaj ni sentos Lian .amon bati en niaj koroj

La serĉanto devus mediti ofte, ĉar la vivo dolĉiĝas per la kontemplado de Dio. Meditado estas multe pli granda ol pasigi sennombrajn horojn serĉante monon, homan amon, aŭ ion ajn alian, kio povus veni al la menso. Ju pli oni meditas, kaj ju pli la menso restas firme plantita en spirita stato dum laborado, des pli kapabla oni fariĝas rideti. Mi estas en tiu sfero nun kaj ĉiam - en la benita konscio de Dio. Nenio influas min. Ĉu sole aŭ kun aliaj, la ĝojo de Dio ĉiam pulsas en mi. Mi sukcesis konservi mian rideton. Sed gajni tiun rideton estis malfacila laboro! Tiuj samaj ridetoj estas ankaŭ en vi - la sama ĝojo kaj feliĉo de la animo loĝas en vi. Vi ne bezonas akiri ilin, nur repreni ilin. Vi perdis ilin provizore per memkontentigo per la sentoj, kaj vi povas .reakiri ilin

Ĉiu, kiu kredas, ke fizikaj aferoj, kiujn oni povas ĝui per vido, aŭdado, gusto, flaro kaj tuŝo, alportas puran ĝojon, grave eraras. La sensoj ne donas feliĉon; anstataŭe, ili senigas nin de ĝi. Se vi trudas kondiĉojn al via feliĉo, ekzemple dirante: "Mi ne povas esti feliĉa, se mi ne vidas tiun vizaĝon", vi neniam gustumos puran, nemiksitan ĝojon, ĉar sensaj plezuroj estas pasemaj. Tagoj kaj jaroj difektas fizikan belecon. Ĉio en la materia mondo estas submetita al la leĝo de ŝanĝo. Tiel, eĉ se homo povus vidi ĉiun belan vizaĝon en la mondo, aŭdi ĉiun sonon kaj tuŝi ĉion, kion ili deziras, ili ankoraŭ ne trovus veran feliĉon. Tamen, ili eble trompus sin pensante, ke ili estas feliĉaj. Ifoje, post grandega peno por akiri ion, ili malkovras, ke ne ekzistas feliĉo en la afero mem. Tamen, ili derivas iom da kontento de la peno, kiun ili faris, kaj tial ili pensas, ke ili estas feliĉaj. .Sed ĉi tiu speco de kontento estas provizora kaj pasema

Tial estas vane serĉi feliĉon en la sensoj. Spirita ĝojo devas esti trovita kaj esprimita per vortoj kaj mimikoj. Kiam persono faras tion, eĉ malgranda rideto envolvos ĉiujn ĉirkaŭ .ili per sia benita magnetismo, kaj aliaj sentos sin feliĉaj

Sed nur Dio povas ŝanĝi korojn. Ni ne devas atribui al ni mem la kapablon fari bonon. La sola vera bonfaranto en la ekzisto estas Dio. Ĉi tiu mondo estas Lia. Se vi sentas Lian ĉeeston kaj komprenas, ke Li regas ĉion, kaj se vi konfidas ĉion al Li - bonajn farojn kaj eĉ malbonajn - vi miros, .trovante, ke ĉiuj viaj agoj transformiĝos en bonajn farojn

Kiam la konscio pri Dio estas kun vi, vi ne povos fari ion ajn, kio malplaĉas al Li. Ni devas dediĉi niajn vivojn al Li kaj rekoni, ke estas Dio, kiu inspiras noblajn pensojn kaj instigas nin fari bonfarojn. Ni devas forigi tiun "emon", kiu estas la plej granda obstaklo al ĉi tiu liberiga scio. Persono ne povus levi la manon, se Dio estingus la malgrandan sparkon de vivo en ilia medolo oblongata! [La ĉefa punkto, tra kiu la .vivoforto eniras la korpon]

Iam mi sidis ekstere, kaj estis tre malvarme. Mi turnis mian konscion internen, kaj en palpebrumo mi tute ne plu povis senti la malvarmon. Mi pleniĝis de grandega ĝojo, kaj de tempo al tempo mi vidis mian korpon kaj ĉion ĉirkaŭ mi dissolviĝi en unu solan lumon. Mi povis vidi la formojn ĉirkaŭ mi se mi fokusus sur ilin, kaj la mondo malaperus se mi fokusus sur la lumon. Nenio videblas sen konscio. Se vi havas kompletan kontrolon de via menso kaj rigardas internen, en vin mem, vi vidos tiun grandan dian lumon, eĉ .kun malfermitaj okuloj

Kiam vi turnas vian rigardon eksteren tra viaj okuloj, via konscio perceptas la eksteran mondon. Ĉio ekzistanta estas moviĝanta bildo en la kosma filmo de Dio. Tiun tagon, mi povis vidi sentojn kaj pensojn, kiuj estis sonĝoj por mia konscio, elirantajn de Dio. Mi ankaŭ povis senti puran ĝojon

sen iuj ajn sensacioj, kiam mi turnis mian konscion internen.

Kvankam mi sidis en tiu akra malvarmo, portante nur malpezajn vestaĵojn, mi povis senti la malvarmon kaj la vidojn malaperi, kaj nur ĝojo ekregi. Poste, mi spertis kelkajn .sentojn dum mi spertis tiun grandan ĝojon

Ni devas trejni nin senti Dion. Ni ne devas kontentiĝi per deklamado de mallonga preĝo aŭ atestado de simpla lumo.

Kiu ajn povas racie regi siajn seksajn impulsojn, regi siajn sensojn iagrade, kaj persekuti Dion per sia tuta forto, sendube spertos dian renkonton, se ili havas la deziron por ĝi. Eĉ se persono estas granda defendanto de moraleco kaj posedas spiritajn inklinojn kaj dispoziciojn, tio ne sufiĉas sen .fakta dia percepto

Oni ne trompu sin mem. Se oni sopiras spiritan sperton, oni meditu konvene kaj diru al Dio: “Sinjoro, mi konas miajn malfortojn, sed ili ne estos obstaklo inter mi kaj vi. Mi nur deziras resti kun vi, ĉar vi estas tiu, kiu kreis min, kaj mia ”.unua devo estas al vi

La saĝuloj konsilas al la serĉanto ne konsideri sin pekulo, nek nomi sin justa kaj fariĝi aroganta, sed prefere kompreni, ke Dio estas kun li kaj laboras per li. Tiam li vidos novan mondon. Sen dia konscio, ĉi tiu mondo ŝajnas plena de konflikto, perforto kaj amaraj kaj teruraj seniluziigoj. Ne .ekzistas rifuĝo krom en tiu supera dia konscio

En ununura sekundo, Dio povas krei precizan kopion de iu ajn, kiu forlasis ĉi tiun mondon per morto. Ni devas rekoni ĉi tiun veron: Dio volas, ke ni komprenu, ke ĉi tiu kreaĵo estas nur spektaklo. Se ni prenas la spektaklon tro serioze, ni suferos kaj perdos la ĝojon de ĝi, kaj ni ne povos elteni la .vivon kun ĝiaj malsanoj, doloroj, malĝojoj kaj ŝarĝoj

Kiam io kaŭzas al mi fizikan doloron, mi direktas mian menson al la spirita fokuso inter miaj brovoj, kaj mi sentas

neniun doloron. Sed kiam mi fokusiĝas al la fonto de la doloro, mi perceptas ĝin kiel iluzion. Se vi povas konservi vian spiritan konscion, vi ne suferos kiam la iluziaj ombroj de malĝojo pasas antaŭ via animo. Preĝu senĉese al Dio, por ke .Li povu riveli Sin kiel la unikan kaj ĝojan realecon en vi

Homoj malŝparas tiom da tempo, kaj la morto forprenas ilin unu post unu. La celo de la vivo estas koni Dion, kaj oni .ne devas forlasi ĉi tiun korpon sen atingi tiun celon

Dio volas, ke ni levu nian konscion kaj leviĝu super la duecoj de ĉi tiu mondo, sed Li ne permesos al la homo porĉiame forlasi ĉi tiun azilon de iluzioj, krom se li resanigos .sin de la malsano de voluptoj

Ni devas fari ĉion, kion ni faras, por la bono de Dio.

Labori por Dio estas tiel grava kiel meditado por atingi .spiritan progreson

Nokte, kiam la disĉiplo meditas pri Dio, lia spirito leviĝas kaj li sentas sin mergita en Lia feliĉo. Kiam li plenumas sian laboron dumtage, li kunportas la memoron pri tiu stato kaj konservas ĝian ĝojon, tiel restante en komuneco kun Dio, kaj li ĉiam povos rideti kaj diri: "Iom da malĝojo aŭ iom da plezuro, aŭ iom da paco, ne povas kaŭzi ian ajn tumulton aŭ ".agitiĝon en la ĉiam renoviĝanta feliĉo de mia animo

Ni devas moki la trompajn iluziojn de la vivo kaj rigardi ĝin kiel serion de ĉiam ŝanĝiĝantaj, pasemaj kosmaj bildoj. Nur tiam ni eskapos la sorĉon de kosma iluzio. Ni devas vivi en la graco de Dio. Kiam ni povos stari firme kaj rezolute meze de la diversaj eventoj de la vivo, ni komprenos, ke Dio estas la sola vera realo en la universo. Dio ne volas damaĝi nin, ĉar Li kreis nin laŭ Sia bildo. Ni devas ĉesi pensi pri ni mem kiel malfortaj homoj kaj rekoni la grandegan kosman .potencialon en ni, atendantan esti liberigita

Kiam persono suferas pro kancero aŭ iu ajn alia malsano, ĝi ne estas bagatela afero. Tamen, profetoj kaj sanktuloj multe eltenis, resanigante malsanulojn kaj kelkaj eĉ revivigante mortintojn, kaj ilia dia ĝojo restis kun ili dum ilia tuta vivo. Simile, ni devas reveni al Dio per niaj koroj, mensoj kaj intencoj. Sed ni ne povos atingi Lin, se ni ne asertas, ke ni deziras Lin super ĉio alia

La homo ne devas pridubi Dion, ĉar se li faros tion, li nur rikoltos dubojn. Li ne povos koni Liajn leĝojn ĝis li kuniĝos kun Li. Do kial perdi tempon provante kompreni tiujn leĝojn ?el pure racia perspektivo

Se vi legus romanon, kie la heroo estas mistraktata kaj la fiulo ŝajnas triumfi, kaj kie ĉiu ĉapitro kontraŭdiras la antaŭan, vi sentus vin seniluziigita kaj indigna kontraŭ la aŭtoro. Sed kiam vi legus la finan ĉapitron, vi sentus vin trankviligita kaj konsiderus ĝin mirinda romano pro ĝia komplekseco kaj kompleksa intrigo. Simile, Dio estas la aŭtoro de la plej granda romano ekzistanta, kaj la kontraŭdiroj kaj kompleksecoj de la kreado konfuzus eĉ la plej grandan homan menson. Sed kiam ni trovos Lin en la fina ĉapitro, Li rivelos la solvojn al ĉiuj misteroj de la homa vivo, kaj ni havos neniun dubon pri Lia justeco kaj saĝeco, kiam ni ricevos la respondon rekte de Li. Kiel mirinde tio !estas

La dia ĉeesto dispelas dubojn, malĝojojn kaj timojn. Tiuj, kiuj havas Dion loĝantan en siaj koroj, estas superfortitaj de timo, fuĝante de ĝi kaj liberiĝante de kosmaj iluzioj. Tiam ili ridetos kaj diros: "Fine, mi scias la sekreton de la vivo kaj la misterojn de la ekzisto." Sed ni ne devas unue serĉi scion. Ni devas unue ami Dion, kaj poste Li malkaŝos al ni ĉion, kion ni volas scii. Kiam tio okazos, mia amiko, vi ridetos per daŭra rideto. Viaj pensoj, vortoj, skribaĵoj kaj ĉio, kion vi faras, estos trapenetritaj de la radianta ĝojo de tiu rideto. Kie ajn vi

kontemplas, vi lasos odoron de ridetoj, kaj ĉiuj, kiuj vizitas
.tiun lokon, ridetos kun Dio

Vi ĉiam povas rideti kiam vi vivas en Lia neesprimebla
feliĉo, ĉar ĝi estas tro sankta por esti parolata pri ĝi

Paco estu sur vi

Egoismo kaj altruismo

Kion individuo projekcias aŭ sendas al aliaj — per vorto,
ago kaj penso — al tiros reen al ili en la sama maniero kaj
samgrade. Ilia vera naturo estos rivelita per iliaj mimikoj kaj
agoj. Aliaj sentos iliajn psikologiajn vibrojn aŭ ondojn, kaj iliaj
reagoj al ili estos proporciaj al la naturo de tiuj vibroj —
.negativaj aŭ pozitivaj

Kiu ajn elektas vojon de malbona egoismo, aliaj provos
preni de li ĉion, kion li havas, sed se li estas alie, aliaj
.montros al li malavarecon kaj simpatian

Ni ne povas posedi ĉion. Kion ni havas estas donaco de
Dio, destinita por nia provizora uzo dum ni vivas sur ĉi tiu
tero. Pli frue aŭ pli malfrue ni devos disiĝi de niaj posedaĵoj,
ĉu pro akcidentoj, ŝtelo, eluziĝo aŭ morto. Tial, kiam ni
provas alkroĉiĝi aŭ teni ion ajn simple pro posedo, ni
.trompas nin mem

Eĉ ĉi tiuj korpoj, en kiuj ni vivis dum tiom da jaroj, iam
estos rezignitaj. Tial estas eraro devigi nin kredi, ke ni
posedas aferojn, kiujn oni ne vere povas posedi. Kiam io
estas donita al ni, ni devas kompreni, ke ĝi estas nia nur por
.limigita tempo, kaj ni devas esti pretaj dividi ĝin kun aliaj

Kiam homo avidas pli ol li bezonas, grandaj problemoj
atendas lin

La humila homo, kiu amas Dion, estas pli granda ol
ĉiuj

Dio ne estas kaŝita de ni, Li parolas al ni per floroj,
.per niaj pensoj, kaj per la tuta kreitaro
La sola celo de ekzisto estas peli la homon solvi sian
.misteron kaj kompreni, ke Dio estas malantaŭ li
Tiuj, kiuj sentas harmonion kaj akordon en si mem,
konscias pri la harmonio kaj akordiĝo en la naturo

Sendube ni devas havi bazajn bezonojn kiel manĝaĵon,
vestaĵojn kaj iom da financa sekureco, sed en nia serĉado de
ĉi tiuj aferoj ni devas seniĝi de nenecesaj bezonoj, kaj per tio
mi celas la evidentajn dezirojn kaj brulajn impulsojn posedi
.pli ol necese

Ni devas memori, ke en nia klopodo plenumi niajn
bezonojn, ni ankaŭ devus helpi aliajn kun iliaj bezonoj kaj
.dividi tion, kion ni gajnas, kun la malpli bonŝancaj

Ni memoru, ke ni estas integrita parto de la tutmonda
familio kaj ne povas vivi sen ĝi. Kia estus la vivo sen la
ĉarpentisto, la inventinto aŭ la farmisto? Per la interŝanĝo de
servoj kaj kompetenteco, Dio volas, ke ni pensu pri aliaj, ĉar
.estas grava eraro vivi nur por si mem

Kiam ni pensas pri nia propra feliĉo, ni devas ankaŭ
pensi pri la feliĉo de aliaj. Ne necesas rezigni pri ĉio por la
bono de la tutmonda familio, ĉar tio estas neebla. Sed ni
devas simpatii kun aliaj kaj konsideri iliajn bezonojn, ĉar nia
propra Dio volas, ke ni donu unu al la alia tiom, kiom ni
ricevas unu de la alia. Aliaj estas nia pli granda memo. Sed
.la averaĝa homo pensas nur pri si mem, unue kaj ĉefe

Sendube la instinkto por supervivo estas forta. Sed la
mondo plifortigas ĉi tiun senton en ni kaj sugestas la

neceson alkroĉiĝi al ĉio, kio estas nia. Tamen, ni devas memori, ke ĉiuj servistoj de Dio estas Lia familio kaj ke ni .ĉiuj estas fratoj kaj fratinoj sur ĉi tiu tero

Dio dotis la homaron per racio kaj percepto, ebligante al ni sperti malsaton kaj malvarmon. Ni devas rekoni, ke aliaj ĉirkaŭ ni ankaŭ spertas malsaton kaj malvarmon. Kiam ni serĉas nian propran komforton, ni ankaŭ devas klopodi helpi aliajn trovi komforton. Ĉar ni malŝatas doloron kaj suferon, ni devas etendi helpan manon al tiuj, kiuj bezonas helpon ĉirkaŭ ni, por mildigi ilian suferon kaj forigi ilian mizeron. Ili .suferas same kiel ni, kaj iuj eble suferas eĉ pli ol ni

Se la simpatio de persono limiĝas al lia familio kaj amikoj kaj neniu alia, li limigas sin mem, kaj feliĉo forkuras el .lia vivo por esti anstataŭigita de neatenditaj problemoj

Ni devus esti pretaj helpi aliajn laŭeble plej bone, kaj trovi ĝojon en ofertado de helpo al tiuj, kiujn ni renkontas. Ni ne devus konsideri tion ofero, ĉar se ni farus tion, helpi fariĝus ŝarĝo. Anstataŭe, ni devus senti internan ĝojon, ĉar donado estas benita, kaj ekzistas plezuro konata al tiuj, kiuj provas helpi aliajn, kaj materie kaj emocie, kaj kiuj riparas .siajn rompitaĵojn

Se la mondo rezignus pri sia malbona egoismo, ni vidus paradizon sur ĉi tiu tero

La semoj de milito kuŝas en la koro de malica egoismo.

Fruaj homoj unue uzis ŝtonajn klablojn, kiuj poste evoluis al arkoj kaj sagoj, por protekti sian propran egoismon kontraŭ la egoismo de aliaj. Poste, fusiloj kaj pistoloj estis inventitaj, poste mitraloj, kaj poste bomboj kaj venena gaso - ĉio por protekti la egoismon de unu grupo de homoj kontraŭ la .egoismo de alia

Rezulte de tiu abomeninda egoismo, militoj eksplodas,
la ekonomia ekvilibro estas interrompita, kaj recesio kaj
.poste depresio ekregas

La detrua potencialo de la homaro kreskis kaj disvolviĝis
pli ol ĝia konstrua potencialo. Ĉi tiu maligna bolado - la
bolado de malica egoismo - fine eksplodos. Sed bedaŭrinde,
multaj vivoj pereos antaŭ ol la homaro vekiĝos kaj
komprenos, ke naciisma egoismo estas ne malpli malutila ol
persona egoismo. Nacio estas principe konsistanta el
malgrandaj grupoj, kaj tiuj grupoj konsistas el individuoj; oni
.devas komenci per si mem

Limoj inter landoj ne estas fiksitaj, kaj la registaroj de la
mondo estas submetataj al konstanta ŝanĝo

Egoismo, kiu serĉas feliĉon sen konsidero pri la rajtoj kaj
feliĉo de aliaj, aŭ kiu subpremas la rajtojn kaj interesojn de
aliaj por siaj propraj celoj, naskas malriĉecon, mizeron kaj
malfeliĉon. Riĉiĝo je la kosto de aliaj estas grava eraro.
Grandaj homoj pledas por altruismo bazita sur vera spirita
.deziro dividi kaj doni

Komunismo, kiu ŝajne promesas al la masoj abundon kaj
prosperon, ne sukcesos kaj iam kolapsos, ĉar ĝi baziĝas sur
devigo kaj subpremado de personaj liberecoj (Noto: Ĉi tiun
prelegon donis Majstro Paramhansa en 1937 kaj tiu konkludo
efektive realiĝis!)

Se persono koncentriĝas nur pri siaj manoj kaj piedoj kaj
neglektas sian kapon, la cerbo ne funkcios por gvidi
motorajn kapablojn. Ĉiuj korpaj funkcioj devas esti
kunordigitaj. Simile, la mensoj (la decidantoj) en nacioj kaj
socioj devas labori kunordige kun la manoj kaj piedoj (la
laborantaro), ĉar se interesoj kolizias, ordo rompiĝos, kaoso
.triumfos, kaj sufero rezultos

Estas du instruistoj en la mondo. Kiu prenas Dion kiel
sian gvidanton kaj mentoron, tiu havas nenion timi. Kiu
prenas Satanon kiel sian gvidanton kaj gvidanton, tiu multe
.suferos

La ŝlosilvorto por plej multaj homoj en ĉi tiu vivo estas
"mi". Tiuj kun spirita dispozicio kaj inklino pensas pri aliaj
tiom, kiom ili pensas pri si mem. Tiuj, kiuj pensas nur pri si
mem, altiras sur sin la malamikecon kaj indignon de tiuj
ĉirkaŭ ili. Sed tiuj, kiuj konsideras la sentojn kaj interesojn de
aliaj, trovas, ke aliaj pensas pri ili kaj konsideras iliajn
.sentojn

Se estas cent homoj en urbo, kaj ĉiu provas preni de la
aliaj, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ malamikojn. Sed se ĉiu
.provas helpi la aliajn, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ amikojn

Mi vivis tiel kaj perdis nenion donante al aliaj. Fakte, ĉio,
kion mi donis, revenis al mi multobligite per la graco de Dio.
Nun mi sopiras nenion, ĉar tio, kion mi posedas profunde en
mi, estas pli granda kaj pli altvalora ol ĉio, kion la mondo
povus oferti. Kion homo vere serĉas estas feliĉo, kaj post
kiam feliĉo estas atingita, la bezono de la cirkonstancoj, kiuj
.kondukas al ĝi, malaperas

Mi ne havas bankkonton ĉar mia sola garantio en ĉi tiu
mondo estas la bonaj sentoj, kiujn homoj havas al mi. Mi ne
kredas je iu ajn alia tera garantio. Vera riĉeco kuŝas en vivi
.en la koroj de oniaj fratoj kaj amikoj

Kiam ni estas altruismaj, ni fariĝas feliĉaj. Kaj se ni
adoptas ĉi tiun aliron, aliaj ĉirkaŭ ni estos influitaj de nia
konduito kaj provos imiti nin. Ni devas forigi egoismon, kiu
.estas la radiko de ĉiuj individuaj kaj naciaj malbonoj

Altruismo vastigas konscion

Kiam vi sendas bonajn intencojn al aliaj, via konscio vastiĝas. Kiam vi pensas pri via proksimulo, parto de via estaĵo aktiviĝas kune kun tiu penso. Sed pensado sole ne sufiĉas; ni devas esti pretaj meti niajn pensojn en agon

Geedzeco proponas lecionon pri altruismo. Du homoj klopodas kundividi siajn vivojn. Tiam venas infanoj, kaj la gepatroj kundividigas tion, kion ili havas, sed pensi nur pri la tuja familio (t.e., nur vi kaj mi, aŭ nur ni) estas formo de egoismo. Venos la tempo, kiam amatoj foriros de ni, kaj tio estas la vivmaniero. Ĉi tio memorigas nin, ke la finfina celo de la homaro estas vastigi la limojn de nia konscio per laborado por aliaj kaj kundividado de la benoj de la vivo kun .ili

Altruismo alportas al sia posedanto multajn benojn kaj grandan feliĉon, ĉar per altruismo oni konservas sian propran feliĉon. Mia celo estas feliĉigi aliajn, ĉar mia feliĉo devenas de ilia feliĉo

Ni ne povas vere ĝui la guston de plenumo krom se ni dividas nian feliĉon kun aliaj. Mi ne nur parolas pri familianoj, sed pri ĉiuj homoj. Ni devas pensi pri aliaj kaj helpi ilin laŭeble plej bone. Tio ne signifas malriĉigi nin, sed prefere montri sinceran, amikan zorgon kaj pretecon dividi. Ni devas unue apliki la principojn de justeco al ni mem. Ni ne povas instrui altruismon al aliaj se ni mem ne estas altruismaj. .Komencante ĉe ni mem, ni fariĝas bonaj rolmodeloj por aliaj

Mi dediĉis mian vivon al servado kaj utiligo de aliaj. Mi vojaĝis multe kaj prelegis al grandaj aŭdantaroj. Sed mi scias, ke mi servas aliajn plej bone per miaj skribaĵoj kaj .instruoj

Homamasoj venas aŭskulti prelegojn, ne nepre pro vera
amo. Homoj venas por inspiro kaj spirita konsolo. Sed mi
volas animojn, kiuj serĉas la veron, kiuj amas Dion. Tial mi
.fokusiĝis, kaj daŭre fokusiĝas, pri la neceso mediti pri Dio

Ĉiuj seriozaj kaj persistaj serĉantoj en sia spirita
strebado estos kronitaj per sukceso se ili daŭre antaŭeniras
.kun deziro kaj diligento

Ni devas ami Dion per nia tuta koro, menso, animo kaj
forto, kaj ami nian proksimulon kiel nin mem

Kion signifas ami Dion per sia tuta koro, menso, animo
kaj forto? La koro signifas senton, la menso signifas
koncentriĝon, la animo signifas profundan spiritan
harmonion en meditado, kaj forto signifas direkti nian tutan
energion al Dio. Tio signifas ami Dion per ĉiuj siaj sentoj, per
sia tuta koncentriĝo en meditado, kaj per redirektado de la
vivenergio aŭ potenco de la materia al la spirita, ŝovante
.atenton de la korpo al Dio

Ne eblas ami Dion sen kontemplado, ĉar nur per
kontemplado ni povas realigi nian spiritan naturon kiel animo
.eterne kaj por ĉiam ligita al Dio, kiu kreis ĝin laŭ Sia bildo

Ni devas konstrui en ni mem tronon por la sublima amo
de Dio. Nenio estas pli grava en la vivo. Ne ekzistas pli alta
ambicio ol ami Lin, paroli pri Li, kaj lumigi aliajn por ke ili
.konu Lin. Mi volas nenion alian de homoj

Estas plezuro dividi mian spiritan sperton kun tiuj, kiuj
sincere serĉas ĝin. Nenio alportas al mi pli da ĝojo ol paroli al
.ili pri Dio kaj helpi ilin sperti Lian ĉeeston

Estas mirinde ami Dion kaj ami Liajn servistojn. Kiam ni
trovas Lin, ni sentas Lian amon en ĉiu. Ne ekzistas potenco
.pli granda ol la potenco de amo en la universo

Mi vidas la Plejaltan Sinjoron tronantan sur la ĉielo kaj oceanoj kaj sur la trono de mia konscio, mi vidas Lin ĉeestantan en mi kaj en la animoj de ĉiuj, kaj mi ampleksas .Lin en ĉiuj Liaj senfinaj formoj kaj manifestiĝoj en la kreado

Homoj konstante serĉas tiun "alian aferon", kiun ili esperas alportos al ili kompletan kaj daŭran feliĉon. Por tiuj animoj, kiuj serĉis Dion kaj trovis Lin, la serĉado finiĝis, ĉar .
."Dio estas tiu "alia afero

Dio benu vin, kaj paco estu sur vi

Spiritoj kaj fantomoj

Ĝia realeco kaj esenco

Ekzistas ĉiuspecaj rakontoj kaj fabeloj pri spiritoj, fantomoj, trezorĉasantaj koboldoj, sorĉistinoj, kadavromanĝantaj fantomoj kaj vampiroj. Kaj la nombro da homoj, kiuj asertis esti havintaj renkontojn kun ĉi tiuj estaĵoj, ne estas malgranda.

El la multaj kazoj, kiujn mi renkontis, plej multaj implikis individuojn suferantajn de severaj mensaj halucinoj. Unu tia virino legis libron pri sangavidaj, inferaj estaĵoj, kaj ŝiaj halucinoj estis tiel vivecaj, ke ŝi sentis, ke gulo suĉas ŝian sangon ĉiunokte. Ŝi resaniĝis ĉiufoje, kiam ŝi vizitis min, sed la ideo pri nokta gulo restis enradikiĝinta en ŝia menso, ĉar la malsano ripetiĝus. Ŝi mortis trofrue, konsumita de siaj propraj iluzioj.

Kredo je sorĉado estis vaste disvastiĝinta en la 16-a jarcento, kaj centoj da homoj suspektataj esti sorĉistinoj estis malĝuste akuzitaj pri esti en ligo kun la diablo kaj mortis pro tio. Johana de Arko estis ligita al ŝtiparo kaj bruligita ĉe la ŝtiparo ĉar ŝi estis konsiderata sorĉistino.

Ekzistas alia mondo, la etera regno, kaŝita malantaŭ ĉi tiu universo. Ĝiaj loĝantoj estas

sanktigitaĵoj en planedaj formoj konsistantaj el lumoj. Ĉi tiuj estaĵoj, aŭ "fantomoj", estas nevideblaj al niaj okuloj kaj kutime restas limigitaj al sia mondo, same kiel ni estas limigitaj al nia fizika mondo. Se estus facile por malicaj loĝantoj de la planeda regno penetri nian teran ebenon por damaĝi nin, ni vivus en eterna timo kaj teruro.

Nia lando jam havas sufiĉe da hororoj kaj teruroj. Certe Dio ne volas aldoni al nia suferado la enmiksiĝon de fantomoj kaj demonoj!

Tamen, ekzistas kelkaj planedaj estaĵoj konataj kiel vagantaj spiritoj. Ĉi tiuj spiritoj estas ligitaj al la Tero per fortaj alligitecoj kaj deziro eniri homan korpon por uzi ĝin kiel vehiklon por siaj sensualaj plezuroj. Ĉi tiuj estaĵoj estas kutime nevideblaj kaj ne havas potencon influi ordinarajn homojn. Foje, malicaj spiritoj sukcesas eniri kaj posedi la korpon kaj menson de persono. Ĉi tio okazas nur kiam tiu persono estas mense malekvilibra, kiam ilia menso malfortiĝis pro esti lasita senokupa aŭ senpensema, kiel iu, kiu lasas sian aŭton malŝlosita kun la ŝlosiloj interne. En tia kazo, vagabondo povus eniri la aŭton kaj forveturi.

Vagantaj spiritoj estas tiuj animoj, kiuj perdis siajn korpojn pro morto, sed restas profunde ligitaj al ili. Tial ili klopodas ĉiel uzi la korpon de iu ajn homo por atingi siajn celojn. Feliĉe, vagantaj spiritoj ne povas elteni la intensajn vibrojn de spirita penso kaj konscio. Tiuj sinceraj serĉantoj de Dio, kiuj kontemplas kaj meditas pri Li, havas nenion por timi de ĉi tiuj perditaj kaj misgviditaj estaĵoj. Ĉar Dio estas la Supera Spirito, kaj neniu spirito, kiom ajn malbona, povas damaĝi tiujn, kiuj amas Dion kaj konstante atentigas Lin.

Por kompreni la naturon de planedaj estaĵoj, ni devas unue kompreni nin mem. Kiam Dio kreis nin, Li unue kreis nin kiel konscion. El Sia ĉioampleksanta menso, Li formis nin, kaj el ĉi tiu perspektivo, ni estas ĉefe mensaj estaĵoj. Ĉu ne estas vere, ke kiam vi kreas ion novan, la unua paŝo estas elpensi modelon de ĝi en via menso? Poste vi kolektas la necesajn materialojn kaj fine realigas tiun ideon. Ĉi tio ankaŭ validas por nia konsisto kaj la konsisto de la tuta kreitaro. Ni posedas tri naturojn: la mensan naturon (la ideo), la eteran naturon (la materialo de la kreado), kaj la fizikan naturon (la densa produkto).

La fizika korpo konsistas el 16 elementoj. Sed kiel ĉi tiuj kemiaj substancoj el materiaj elementoj kombiniĝis por igi la korpon instrumento de la menso estas vere miriga!

Iuj homoj volas aĉeti novan aŭton ĉiujare. Sed ili estas devigitaj konservi sian malnovan fizikan modelon dum sesdek, sepdek, aŭ eĉ pli da jaroj! Eĉ kiam la korpo eluziĝas, la deziro konservi ĝin restas forta ĝis Dio diras: "Sufiĉe! Liberigu min de ĉi tiu korpo!" Tiam, la persono saltas el sia kadukiĝanta korpo por trovi sin en etera korpo konsistanta el lumo kaj vigleco. Ili ĝojas trovi, ke ili havas la kapablon aŭdi, vidi kaj tuŝi per sia nova korpo, kaj ke ili ne havas ostojn por rompi aŭ karnon por difekti.

Kiam persono mortas, ilia fizika korpo putriĝas, sed ilia planeda korpo restas en sia originala stato en sia tuteco.

Kie estas tiuj animoj, kiuj forlasis la Teron? Ili vagas tra la etero. Vi eble diros: "Tio estas neebbla", sed ni faru ĉi tiun komparon:

Se mi dirus al membro de primitiva tribo, ke muziko ekzistas en la etero kaj ke oni povas kapti kaj aŭdi ĝin, ili ridus pri mi, aŭ eble eĉ panikiĝus. Sed se

**mi alportus radion kaj agordus ĝin al stacio
elsendanta muzikon kaj kantojn, ili ne povus refuti
mian aserton. Simile, mi povas demonstri al aliaj, ke
eksterteraj estaĵoj trairas la eteron, kaj ili estos
senpovaj nei ĝin. La ekstertera mondo estas ĉi tie,
preter la densaj vibradoj de la fizika universo.**

**Se homoj povus vidi la amasojn da planedaj
estaĵoj en la etero ĉirkaŭ ili, multajn kaptis timo, kaj
kelkaj provus serĉi siajn forpasintajn amatojn.**

**Se vi profunde koncentriĝas pri la spirita okulo, vi
povas, per interna vidado, percepti la radiantan
mondon, en kiu vivas ĉiuj animoj, kiuj transiris al la
etera sfero. Ĉe homoj, la koro agas kiel ricevilo, kaj la
spirita okulo transdonas la lumon. Eĉ se vi ne povas
vidi viajn forpasintajn amatojn, se vi trankvile
koncentras viajn sentojn pri la koro, vi sentos la
ĉeeston de tiuj karaj al vi, kiuj ekzistas en lumaj
korpoj, ĝuante sian liberecon de la katenoj de la fizika
korpo.**

**Mi vidas multajn planedajn estaĵojn, kiuj forlasis
la Teran ebenon, sed ili ne povas vidi min. Mi ne igas
min videbla al ili, sed mi povas vidi ilin, se mi deziras.**

**Tial, ni ne estas tute liberaj kiam ni forlasas la
korpon ĉe morto. Niaj animoj restas enfermitaj en la
du subtilaj formoj: la planeda (energia korpo) kaj la
kaŭza (pensokorpo).**

**Kiam homo alprenas fizikan formon, li fariĝas
videbla estaĵo en ĉi tiu mondo. Post la morto de sia
fizika korpo, li restas en la planeda mondo kiel
"fantomo", tio estas, kiel nevidebla estaĵo dotita per
mensa kapablo kaj la sama pensmaniero kaj
karakterizaĵoj, kiuj distingis lin dum lia tera ekzisto.**

**La loĝantoj de la planeda mondo povas,
kompreneble, vidi unu la alian en siaj lumaj korpoj,
sed planedaj estaĵoj estas kutime nevideblaj por ni**

sur la Tero, krom se ni scias kiel penetri la planedan mondon per la spirita okulo. Kiam animoj deĵetas siajn eterajn korpojn kaj eniras la mensan staton de la kaŭza mondo, ili ne tute malaperas, sed fariĝas tute nevideblaj, same kiel pensoj estas nevideblaj.

Kiam animoj liberiĝas de karnaj deziroj, ili jam ne bezonas enkarniĝi denove sur la Tero. Ĉi tiuj animoj tiam moviĝas inter la planeda sfero kaj la kaŭza paradizo, daŭre enkarniĝante sur la planeda ebenaĵo ĝis spirita liberiĝo de tiu stato ankaŭ estas atingita. Kiam ĉiuj kaŭzaj deziroj estas elĉerpitaj, la individuo fariĝas vere libera, aŭ libera animo.

Se la forpasinta animo ankoraŭ havas neplenumitajn dezirojn el sia tera ekzisto, ĝi daŭre sentos tiujn dezirojn en la planeda sfero kaj sopiros esprimi sin en fizika korpo. Tiel, tiu animo estas tirita reen, kun sia planeda korpo, al ĉelo (spermoĉelo) formita el spermo kaj ovo, kaj estas reenkarngita kiel novnaskito.

Estas malsaĝe por persono konstante atribui ian ajn fizikan mankon al si mem. Supozu, ke iu perdas brakon en ĉi tiu vivo, kaj la ideo pri tiu perdo enradikiĝas en ilia konscio, konvinkante sin, ke ili neniam plu povas uzi ĝin. Kiam ili reenkarngiĝas, ili kunportos tiun senton de la mankanta brako. Se ĉi tiu negativa penso estas sufiĉe forta, ĝi povus malhelpi la kreivan laboron de la konscia vivo, kiu kreas la brakojn de la nova korpo. Tial, persono neniam devas difini sin per la neperfektaĵoj kaj mankoj de la fizika korpo. Tiaj limigoj ne rilatas al la animo, kiu estas la pura kaj perfekta bildo de Dio.

Tiel, vi vidas, ke antaŭ ol vi alprenis fizikan formon, vi estis spirito, kaj post morto, vi revenos al esti spirito denove. Ni estas spiritoj eĉ kiam ni dormas, ĉar dum dormo ni tute ne konscias pri ni

mem kiel fizikaj korpoj. Do, ĉar vi estas spirito kiam vi dormas, kaj vi estos spirito post la morto, kial spiritoj timu? Jen kio vi ĉiam estis - spirito - kaj vi ĉiam estos - kaj jen kio vi estos por la tuta eterneco.

La sola diferenco estas, ke kiam vi eniras la planedan sferon dum la morto, vi ne povas krei laŭvole fizikan korpon kiel tiun, kiun vi havas nun. Nur la Grandaj Majstroj, kiuj unuiĝis kun la Supera Kreinto, povas fari tion. Spirite progresintaj animoj povas intensigi la subtilajn vibrojn de la planeda veturilo en palpeblan korpon.

Ni timas morton pro la doloro kaj la ideo de neniigo. Tio estas miskompreno. Jesuo Kristo revelaciis sin al siaj disĉiploj en korpa formo post sia morto. Lahiri Mahasaya revenis en karno kaj sango la tagon post sia morto. Ni montris, ke ili ne pereis.

(Kaj la Mesaĝisto, paco estu sur li, diris: “La plej verama el vi en sonĝoj estas la plej verama el vi en parolo” Kaj: “Kiu ajn vidas min en sonĝo estas kvazaŭ li vidus min en realeco”)

Kvankam kazoj de spiritaj poloj estas maloftaj, oni ne devus diri, ke iliaj atestoj estas malĝustaj.

Mi persone vidis mian instruiston, Sri Yuktsuwar, kiu estis revivigita ĉirkaŭ tri monatojn post sia morto (Vidu Spiritaj Mondo: Ĝia Realeco kaj Naturo sur ĉi tiu retejo)

La sanktaj libroj de saĝo deklaras, ke la homa animo estas esence reflektado de la dia spirito. Ĝi neniam spertas la agonion de morto aŭ la dolorojn de naskiĝo, kaj ĝia ekzisto estas eterna tiel longe kiel la ekzisto mem daŭras. Ĉi tiu animo estas eterne viva kaj senŝanĝa, netuŝita de putriĝo kaj netuŝita de neniigo.

Multfoje, malsana disĉiplo vivanta malproksime altiris mian planedan korpon al si per la forto de sia

sindonemo kaj amo. Unu tia ekzemplo okazis ĉi tie kun disĉiplo nomita Seva Devi. Ŝi estis escepte sindonema disĉiplo. Iam ŝi grave malsaniĝis, sed tenis ĝin sekrete de ĉiuj. Kiam mi vizitis ŝin en la hospitalo, ŝi diris al mi: "Bonvolu peti Dion ne plu teni min en ĉi tiu korpo."

Poste, mi revenis al la ermitejo Encinitas ĉe la pacifika marbordo, kaj unu matenon mi subite sentis la travideblan planedan vibradon de Seva Devi. Per ŝia sindonemo kaj spirita amo, ŝi altiris mian eteran korpon al si. Tuj mia fizika korpo frostiĝis, kvazaŭ la vivo foriris de ĝi. Oni poste diris al mi, ke Seva Devi subite kriis: "Swamaji estas ĉi tie!", ĝuste antaŭ ol ŝi forlasis mian korpon, ĉar ŝi konscie sciis, ke mi estas prenita al la alia mondo.

Poste, mi vidis ŝin, kun radianta korpo, sidanta en unu el miaj klasoj, ĝuste kiel ŝi aspektis dum sia vivo. Se iu tuŝus min tiam, ankaŭ tiu povus vidi ŝin, kvankam tiuj en tiu stato de spirita konscio ne permesas al aliaj tuŝi ilin.

Ni transiris la sojlon de morto kaj revenis al vivo multfoje, do kial timi morton? Ĝi venas por liberigi nin. Kompreneble, ni ne devas deziri morton, sed ni devas trovi konsolon en ĝi — kiam ĝi venas propravole — por liberigi nin de diversaj problemoj.

Homoj ankaŭ timas morton pro sia longa restado en ĉi tiu fizika malliberejo, ĝis la punkto ke ili timas forlasi ĝin. Sed estas malsaĝe por homo timi

Ĉar estas la volo de Dio, ke ni posedu ĉi tiun antikvan fizikan modelon ĝis la morto, ni devas konservi ĝin kaj doni al ĝi la necesan zorgadon.

Ekzistas rakonto en Barato pri mortanta junulo, kiu kriis, kiam li aŭdis la plorojn de malĝojo kaj la angoron de disiĝo ĉirkaŭ si:

Ne insultu mian animon per viaj krioj de kompato

Kiam vi enŝipiĝas en la eternajn sferojn de lumo kaj amo

Mi estas tiu, kiu devus kompati vin kaj senti malĝojon pro via situacio

Koncerne min

Ne plu malsanoj post hodiaŭ

Eĉ ne rompita osto

Neniu tristeco, neniu turmenta doloro

Ĉar mi revas pri ĝojo kaj naĝas en maro de ĝojo

Kaj mi spiras ĝojon

Plilongigitaj laborhoroj!

La homo ne scias, kio okazos al li en ĉi tiu mondo. Li vivas meze de timoj kaj psikologiaj angoro. Tiu, kiuj forpasis, kompatas lin kaj benas lin el sia mondo. Mi diris tion al patrino, kiu perdis sian filon, kaj tuj kiam mi finis klarigi, ŝi tuj viŝis siajn larmojn kaj diris: "Mi neniam sentis tian pacon. Mi ĝojas scii, ke mia filo estas libera. Mi pensis, ke io terura okazis al li."

Multaj spirite progresintaj homoj kapablas vidi siajn eterajn korpojn

Kiam la etera korpo supreniras aŭ forlasas la fizikan korpon dum la morto, la foriranta persono vidas sian korpon kiel mortintan. Ĉi tiu sama sperto okazas kiam progresintaj jogistoj transcendas la fizikan korpon per voloforto, ebligante al ili foriri kaj reveni al siaj korpoj laŭvole. Tamen, multaj homoj, kiuj kredas, ke ili povas fari tion, eraras. Simple pensi pri spertado de io ne signifas, ke ĝi okazos. Scii la metodon estas esenca.

Iam viro en Novjorko venis al mi kaj insistis, ke li povas vojaĝi etere (el sia fizika korpo). Mi diris al li: "Mi ne pensas tion; vi imagas, ke vi havas tiun kapablon." Sed li insistis testi min. Mi konsentis kaj diris: "Bone, tiam vojaĝu etere kaj iru suben kaj diru al mi, kio okazas en la restoracio tie sube."

Li silentis momenton, poste diris, "Estas fortepiano en la dekstra angulo"

Mi estis certa, ke li imagis ĝin, ĉar lia spirado kaj pulso estis normalaj

Do mi diris, "Male, mi pensas, ke vi trovos du virinojn sidantajn ĉirkaŭ tablo tie." Li mokis min. Poste ni iris kune al la restoracio, kaj ne estis piano en la angulo, nur du virinoj sidantaj ĉirkaŭ tablo. Fine, nia amiko komprenis, ke li estis trompita de siaj propraj fantazioj.

En miaj esoteraj planedaj vizioj, mi ofte vidas terurajn eventojn, sed ili ŝajnas al mi kiel filmo. La mondo estis destinita por amuzi nin, ne por turmenti aŭ timigi nin. Kaj Dio la Plejpotenca igis la dramon de Sia kreaĵo nekredeble kompleksa, plena de la kontraŭdiroj de bono kaj malbono.

Ni devas trejni nin por kompreni nian kaŝitan spiritan naturon. Sed tio estas neebla, dum ni konstante limigas niajn pensojn al la fizika korpo. Konstanta okupiteco pri materiaj aferoj igas nin materialismaj kaj sufokas niajn spiritajn aspirojn. Ni devas fari Dion la plej grava konsidero en niaj vivoj. Se ni forigas Lin al dua pozicio, Li ne venos al ni, kaj ni ne ekkonos Lin. La tentoj de la mondo estas multaj kaj ĉiam ĉeestantaj. Tiuj, kiuj deziras spiritecon, devas aktivigi sian volon kaj forĝi sian vojon tra la densa arbaro de tentoj por atingi sekuran kaj serenajn sferon.

La etera planeda supreniro povas esti konscie spertita nur kiam persono eniras profundajn statojn de spirita ekstazo, vastigante sian konscion al pli alta nivelo. Per sia spirita okulo, ili povas percepti ajnan punkton en la spaco, ĉu en ĉi tiu mondo aŭ en la etera sfero. Ili ankaŭ povas transcendi la limojn de tempo kaj spaco. Kelkaj spirite progresintaj individuoj

posedas la kapablon densigi siajn eterajn kaj eĉ fizikajn korpojn en ajnan lokon. Ĉi tiu stato nomiĝas bilokado, aŭ duobla ĉeesto, kie oni povas esti en du aŭ pli da lokoj samtempe. En ĉi tiu stato, la fizika korpo estas en stato de ŝajna animo, simila al tranco. Kiam la majstro atingas la plej altan stadion de spirita ekstazo (la stadio de dia scio), ili povas plenumi ĉiujn siajn funkciojn normale, restante mergitaj en sankta stato de raviĝo.

Kiu serĉas rifuĝon en Dio, tiu ne povas esti damaĝita de iu ajn, kaj li havas nenion timi, kondiĉe ke li kredas je Dio kaj firme tenas sin al Lia gvido. Sed kiam persono permesas al negativaj pensoj enŝteliĝi en sian menson kaj kredas, ke iu provas damaĝi lin, li donas al tiu persono la potencon fari tion.

Imagu iun sendantan al vi malveran ideon, kaj vi akceptas ĝin. Vi sendube estos damaĝita de ĝi. Sed vi havas la potencon malakcepti malbonajn pensojn. Ne timu tiujn kun malica intenco, ĉar neniu povas influi vin, krom se vi estas psikologie malforta. Timo kaj fermita menso permesas al malbono eniri. Sed kiam vi asertas al vi mem: "Dio estas kun mi kaj protektas min", nur bono venos al vi el la pensoj de aliaj. Eĉ se iu sendas al vi malbonajn pensojn, ili ne atingos vin; anstataŭe, ili resaltos sur la sendinton, damaĝante lin laŭ manieroj, kiujn li scias aŭ ne scias. Ĉirkaŭu vin per Dio kaj serĉu rifuĝon en Lia benita nomo, la plej forta potenco en la universo. Ĝi estas nepenetrebla muro, kontraŭ kiu ĉiuj sagoj de malbono, malvero kaj hipokriteco frakasiĝas, kaj de kiu ĉiuj negativaj pensoj estas deviigitaj kaj repuŝitaj reen al sia fonto kaj origino!

Ne atentu la fortojn de vagantaj fantomoj kaj devagaj spiritoj, aŭ praktikistojn de nigra magio. Ekzistas multaj grandaj kaj konstantaj kosmaj fortoj

ludantaj en la arenoj de la vivo. Ekzistas kosma milito inter bono kaj malbono. Sed ne estas timo por la sinceraj kredantoj, kiuj agas laŭ sia fido kaj bonaj intencoj, ĉar bono finfine venkos.

Ĉi tiun mondon regas nevideblaj estaĵoj kaj fortoj: Dio, Liaj profetoj kaj Liaj sanktuloj unuflanke, kaj Satano, liaj helpantoj kaj liaj malbonaj aliancoj aliflanke. Ekzistas granda ŝnurtiro inter Dio kaj Liaj anĝeloj kaj Satano kaj liaj aliancantoj. La problemo ne povas esti flankenbalaita kiel nura iluzio. Se Satano ne ekzistus, ni ne serĉus la helpon de Dio kontraŭ li. La malbono ekzistas kaj devas esti kontraŭbatalita per ĉiaj rimedoj kaj metodoj.

Kiam Dio kreis la homaron, Li ankaŭ kreis Satanon. Satano, per sia trompa povo, ekzistas por testi homojn. Krom se fajro fandas feron, ŝtalo ne povas esti martelita aŭ forĝita. Do kiam malsano aŭ doloro trafas, memoru, ke ĝi estas testo, kiun oni devas trapasi. Ne plendu aŭ estu afliktita de tiaj provoj. Multaj grandaj animoj pereis pro teruraj malsanoj kaj eltenis grandegan suferon. Kelkaj estis trafitaj de gravaj handikapo, tamen ili konservis sian fidon kaj kontente pluiris al la plej alta gloro.

Nia planedo Tero estas unu el la plej dense loĝataj lokoj. Ekzistas nemezureble pli bonaj mondoj ol ĉi tiu Tero, kiu estas plena de ĉiuspecaj problemoj kaj malfacilaĵoj. Tamen, Dio ne forgesas nin en Sia kompatato; anstataŭe, Li provas helpi nin laŭ multaj manieroj superi niajn suferojn kaj la obstaklojn, kiuj staras sur nia vojo.

Dio, Liaj anĝeloj, kaj milionoj da bonaj spiritoj klopodas establi sanktan ordon de harmonio sur la Tero. Ĉiu bona kvalito kaj utila trajto originas de bona spirito, ĉar bonaj spiritoj konstante semas semojn de virtaj pensoj kaj intencoj en la grundon de niaj

mensoj. Samtempe, tamen, la reĝo de mallumo - Satano - kun la helpo de siaj malbonaj spiritaĵoj, kreas kaŝon kaj problemojn en la mondo. Kiu krom Satano kreas la ĝojojn de malsano? Li elkondukis multajn formojn de pesto, poste tuberkulozon, kaj alian mortigan malsanon, kanceron, kaj aliajn - ĉiuj demonaj metodoj por turmenti la homaron. Sed Dio inspiras multajn esploristojn elpensi novajn kaj utilajn manierojn ekstermi malsanojn.

Seksa plezuro estas trompa ekvivalento al dia feliĉo. Kiam sekso estas apartigita de fidela amo kaj uzata por kontentigi bestajn instinktojn, ĝi fariĝas ilo en la manoj de Satano por teni homan konscion kaptita de la sentoj, nekapabla sperti dian konscion.

Ekzistas falsa triopo kreita de la diablo kiel anstataŭaĵo por spirita ekstazo. Tiu triopo estas senbrida volupto, la deziro al alkoholo, kaj la avido al mono.

Kiam Adamo kaj Eva spertis seksan senton, ili falis el la Paradizo, perdante la dian konscion, kiu permesis al ili sperti unuecon kun Dio en spirita ekstazo. Tial ili estis forpelitaj el la Ĝardeno de Edeno. De tiam, la homaro estas devigita reproduktiĝi sekse, kiel ĉiuj aliaj kreitaĵoj. La virino naskas dolore kaj penige. Poste, la edzo kaj edzino devas akcepti tion, kion ili havas. Se ili havas egoisman kaj mankhavan infanon, ili estas devigitaj kreskigi ĝin. Origine, ili posedis la potencon krei kion ajn ili deziris per la povo de racio, same kiel Dio faras. Benataj estu tiuj fruaj tagoj de senkulpeco. Vere, ili estis feliĉaj kaj gloraj tagoj.

Kaj post ĉio ĉi, finfine, Satano mem fariĝos instrumento en la manoj de Dio. Satano ne plenumas siajn promesojn al la homaro, kaj tial la frustritaj kaj

seniluziigitaj turnas sin al la fidela Sinjoro por helpo kaj por plenumi siajn esperojn.

Sed ni ne bezonas atendi seniluziiĝon por instigi nin turni nin al Dio. Ni ne devus meti ĉiujn niajn ovojn en unu korbon.

Ni ne rajtas limigi niajn esperojn pri feliĉo al la delikata korbo de la korpo kaj la mallongdaŭraj plezuroj de la mondo

Ni, miaj amikoj, aŭskultu la voĉon de Dio parolantan al ni per niaj bonaj pensoj. Dio, Liaj profetoj kaj Liaj anĝelaj spiritoj kreas ĉi tiujn noblajn pensojn. Satano kaj liaj helpantoj kreas pensojn kaj tentojn laŭ sia propra bildo.

Kiam ajn malbona penso trairas vian menson, forpelu ĝin sen bedaŭro, kaj la diablo ne plu povos ekzerci sian influon sur vin kaj damaĝi vin. Memoru, ke en la momento kiam vi pensas malĝuste, vi faras paŝon pli proksimen al la diablo.

La homo estas en konstanta moviĝo, moviĝante tien kaj reen inter bono kaj malbono

Por eskapi ĉi tiun navedan diplomation, oni devas iri tien, kien la mano de la diablo kaj liaj dungosoldatoj ne povas atingi la koron de Dio , kaj paco estu sur vi.

Mensa ekvilibro meze de ŝanĝoj

Okcidentanoj emfazas fizikan komforton. Kiam la vetero

estas ekstreme varma, ili suferas pro la manko de malvarmigo, kaj kiam estas ekstreme malvarme, ili sentas malkomforton pro la foresto de artefarita hejtado. Sed hindaj instruistoj transdonas malsaman filozofion. Ili diras, ke sentemo al varmo kaj malvarmo, plezuro kaj doloro, devenas de la iluziaj sugestoj de la trompaj sentoj kaj de la engaĝiĝo kaj respondo de persono al iliaj senfinaj postuloj. La saĝulo, tamen, estas tiu, kiu eskapas la tenon de la sentoj kaj .transcendas ĉiujn duecojn

Grandaj pensuloj ne sugestas, ke oni disciplinu sin ĝis la punkto de damaĝo al sia korpo. Prefere, ili konsilas liberigi sin mense de la sento de varmo aŭ malvarmo kiam la varmo aŭ malvarmo fariĝas neeltenebla, samtempe serĉante racian .kuracilon por tiu stato

Gita diras: “Tiuĵ, kiuĵ estas ligitaj de sensualaj plezuroj, ne kapablas atingi la mensan ekvilibron necesan por meditado, nek ili povas kuniĝi kun Dio per la ekstazo de ”.Samadhi- spirita feliĉo

Kiam persono sukcesas mense malligi sin de sensaj perturboj, ili atingas internan pacon. Restante netuŝita de la venantaj kaj forirantaj sensacioj, ili rivelas la esencan, neŝanĝeblan trankvilon de la animo. En tiu firma, neŝancelebla konscio, ili fariĝas unu kun la absoluta, senfina .kaj neŝanĝebla

Pasiva respondo al ĉiuj korpaj sensacioj ĝenas kaj la menson kaj la animon. Kiam la animo estas ĝenata, persono perdas sian veran naturon, kiu estas trankvilo. Dio ĉeestas en la plej varmaj kaj plej malvarmaj lokoj sur la Tero. Li estas en la Arkto kaj la Malplena Kvarono, netuŝita de la ekstremaj kondiĉoj kaj temperaturoj de Sia tera kreaĵo. Homoj, kreitaj laŭ Lia bildo, devus klopodi imiti Lian konduton. Dio metis nin en ĉi tiun korpon, submetitajn al varmo kaj malvarmo, plezuro kaj doloro, sed Li volas, ke ni rigardu ĉi tiujn duecojn per ekvilibra menso. Li volas, ke ni leviĝu super ĉiuj formoj de dueco. Ni devas kultivi forton kaj eltenemon sen malzorgemo aŭ manko de antaŭscio. Kiam ni ne povas eviti ekstreman varmon aŭ malvarmon, ni devas dekroĉi niajn mensojn de ili. Ju pli da peno ni faras por fari tion, des pli la menso liberigas sin, por ke nedezirataj sensacioj ne povu .negative influi nian konscion aŭ sentojn

La surfaco de la haŭto ne perceptas tuŝon; ĉi tiuj sensacioj estas prilaborataj en la cerbo. Persono povas nur gustumi, tuŝi, flari, aŭdi aŭ vidi tra la menso. Ŝajnas, ke ni spertas guston sur la surfaco de la lango, sed fakte estas la

cerbo, kiu registras tiun guston. Simile, kiam parto de la korpo estas vundita, la doloro estas ĉefe sentita en la menso, ne en la trafita organo. Ni havas du mekanismojn por senti doloron: la nervo kaj la cerbotrunko. Sento okazas kiam la cerbo permesas komunikadon inter la nervo kaj la cerbotrunko. Krom se la cerbo rekonas la doloron, ne estas doloro. Jen la rimarkinda malkovro de la grandaj hindaj majstroj. Kiam persono estas sub la influo de kloroformo aŭ anestezilo, ili ne sentas doloron, ĉar la sensacioj ne atingas la cerbon. Ĉe la nervfinaĵoj estas etaj haroj, tra kiuj dolorsignaloj estas transdonitaj al la cerbo. La anestezilo malhelpas la transdonon de ĉi tiuj dolorsignaloj. La cerbo estas la sensorgano de la menso, kaj ĉiuj korpaj sensacioj estas transdonitaj al ĝi per la nervoj kaj la cerbo mem. Ĉar la menso estas konektita al la cerbo, ĝi ricevas kaj interpretas ĉi tiujn sensaciojn. Menso fortigita per pozitiva pensado estas malpli influita de sensacioj de plezuro kaj doloro. Ĝi konscias pri ĉi tiuj sensacioj, sed ne estas ligita de ili.

Homoj ricevis senton por protekti siajn korpojn. Sen ĝi, persono povus suferi severan vundon aŭ brulvundon sen rimarki ĝin. Bestoj ne evoluigis ĉi tiun kapablon, kaj tial ilia dolorsento estas malpli okulfrapa; alie, la krueleco trudita al ili per certaj metodoj de mortigado kaj buĉado estus neeltenebla. Ekzemple, kraboj estas ĵetitaj en bolantan akvon dum ili ankoraŭ vivas. Ĉar kaj doloro kaj plezuro estas kreaĵoj de la menso, fizika doloro povas esti mildigita per praktikado de menskontrolo. Tiam, oni povas sperti sensacion kiel indikilon de nenormala stato sen senti doloron. La Bhagavad Gita traktas ĉi tion pli detale. Troa sentemo al aŭ plezuro aŭ doloro intensigas iliajn efikojn, dum reduktita sentemo malpliigas la doloron kaj malpli sklavigas sensajn plezurojn. Mi trejnis mian korpon kaj menson por fariĝi malpli sentemaj al stimuloj kaj trovis min libera de sensaj distraĵoj. Ĉi tiu

trejnado estas la vojo al liberiĝo de la teno de la sentoj kaj
.iliaj senfinaj postuloj

Unu kuracisto posedis tian mensan forton, ke li kapablis
fari danĝeran kirurgion sur si mem! Kompreneble, tio estas
neebla por menso sklavigita de fizikaj alligitaĵoj. Sed per
trejnado, la menso povas fariĝi nekredeble forta. Ju pli homo
trejnas kaj rafinas sian menson, des pli da kontrolo ili povas
praktiki super ĝi. Dorlotita infano estas profunde afliktita eĉ
de la plej eta damaĝo, dum infano trejnita en rezisteco kaj
eltenivo malofte ekstremas aŭ retiriĝas pro doloro eĉ pro
.gravaj vundoj

En ĉi tiu rilato, la trejnadmetodo rekomendata de la
grandaj hindaj majstroj tute diferencas de tiu instruata en
Okcidenta Hindio. La spiritaĵ instruistoj de Okcidenta Hindio
trejnas siajn disĉiplojn por tute liberigi sin de sklaveco al la
korpo kaj ĝiaj sentoj. La komfortoj evoluigitaj en la Okcidento
instigas al indulgo de la korpo, kaj rezulte, la peno investita
en la disvolviĝo de mensaj kapabloj estas minimuma kaj
nekonsiderinda. En Hindio, ni lernas (en la retiriĝoj de niaj
gvidistoj) kiel subpremi la potencon de la sentoj dekomence,
por ke ni ne fariĝu sklavigitaj de ili. En mia lernejo en Ranchi,
Biharo, ni foje dormigis la junajn infanojn sur malgrandaj
matoj sur la malmola tero, kaj ili kreskis sanaj kaj fortaj, kaj
.fizike kaj mense

Okcidentanoj kutimas al multaj eksteraj rimedoj por
malstreĉiĝo kaj ripoza dormo. En Barato, ni kutimis sidi sur
varma sablo por meditado. Iom post iom, ni povis sidi en la
varmo la tutan tagon, kaj ankaŭ en la malvarmo. Rezulte de
ĉi tiu trejnado, mi akiris tian mensan kapablon, ke nenio
povis ĝeni aŭ influi mian konscion. Kiam mi malkonektas
.mian menson de miaj sentoj, nenio ĝenas min entute
Antaŭ jaroj, la vetero estis neelteneble varmega, kaj ĉiuj
anhelis. Per mensa kuniĝo, ilia malkomforto transdoniĝis al
mi, malhelpante min koncentriĝi kaj verki artikolojn. Tiam mi
.riproĉis min mem, dirante: "Kial ĉio ĉi?" kaj preĝis al Dio

Ho Sinjoro, la sama elektro kreas varmon en la forno"

"!kaj glacien en la fridujo Do la vetero estas milda

Tuj la etoso fariĝis agrabla por mi, kvazaŭ tavolo de
neĝo ĉirkaŭus mian korpon, kaj mi komencis senti min tre
.inspirita kaj skribis sen ia ajn malfacilaĵo

Iam, antaŭ jaroj, mi estis sur transŝtata vojaĝo en
malferma-tegmenta aŭto kun grupo de junaj mem-malkovraj
studentoj, unu el kiuj estis mia sekretariino. Li kaj mi
endormiĝis en la aŭto, dividante malgrandan kovrilon. La
nokto estis frostega. Kiam mi profunde dormis, li tiris la
kovrilon de mi, kaj kiam mi estis duone veka, mi senkonscie
tiris la kovrilon de li! Tio daŭris dum kelka tempo. Tiam mia
menso diris: "Kial vi agas tiel? Ĉio estas bone. Vi estas
"!varma

Tiam mi deĵetis la kovrilon, sidiĝis, kaj komencis mediti
ĝis mia korpo sentis sin tiel varma kiel pano. Kiam la disĉiploj
vekiĝis du horojn poste, tremante pro malvarmo, ili trovis
min senmova. Mi estis perdita en sankta ekstazo, kaj
pensante, ke mi mortis, ili provis veki min el mia spirita
raviĝo per siaj krioj. Sed mi ridetis kaj diris: "Kial la tuta bruoj,
junuloj? Ni daŭrigu nian vojon." Ili protestis: "Vi sidis en la
frosta malvarmo sen mantelo aŭ kovrilo!" Tamen mi ne
!malvarmumis. Mi estis la sola, kiu estis varma

Kio necesas fari estas trejni la menson por iĝi pli
pozitiva. Se vi decidas, ke vi ne malvarmumiĝos, la
probableco kapti unu malpliĝos. La menso ankaŭ devus esti
trejnita por venki doloron. Mensa sentemeco pligrandigas
doloron, kaj pligrandigi doloron signifas forgesi la bildon de
.Dio en si mem - tiun sanktan kaj nevenkeblan bildon

Antikvaj hindaj saĝuloj diris, ke ĉiuj kutimoj komencas
formiĝi en persono en la aĝo de tri jaroj. Estas tre malfacile
ŝanĝi ĉi tiujn kutimojn post kiam ili enradikiĝis kaj profunde
enradikiĝis en la konscia menso. Se via familio kaj ĉirkaŭaĵo
enstampis en vian menson tion, kion vi ŝatas kaj malŝatas, ĉi
tiuj impresoj povas resti kun vi por la tuta vivo. La unua

afero, kiun mi lernis de mia saĝa mentoro, Sri Yuktiswar, estis venki la psikologiajn impulsojn rilatajn al sensacioj. Kiam mi unue iris al li por trejnado, mi malvarmumus se mi ne uzus varman kovrilon en malvarma vetero. Sed mia instruisto instruis al mi kiel uzi la potencon de mia menso por venki ĉi tiun tendencon. Rezulte, mi liberiĝis de la malvarmumoj, kiuj turmentis min ekde la infanaĝo ĝis mi !ricevis la trejnadon de la majstro Iuj homoj diras, ke ni devus fidi nur je racio. Aliaj kredas, ke ni devus kontentigi niajn sentojn. Ambaŭ pozicioj estas .ekstremaj

Laŭ unu teorio, estas konsilinde ricevi regulajn medicinajn kontrolojn por certigi la sanon kaj bonfarton de la korpo, same kiel fari vian aŭton kontrolita de tempo al tempo. Tio havas sencon. Sed homoj ne estas maŝinoj. Se via mensa sano dependas de via fizika stato, pli frue aŭ pli malfrue la menso sklaviĝos de la postuloj de la korpo, igante ĉiajn kaj kvantojn de medikamentoj kaj aliaj fizikaj traktadoj neefikaj. Tio klarigas kial ni suferas pro nekuraceblaj malsanoj. Fizika malforteco enradikiĝis ĉar la menso rifuzis .esti la mastro de la korpo

Modereco estas plej bona komence. Se vi suferas negravan vundon, apliku iom da jodo, sed ne fidu tute je medikamentoj. Prenu raciajn kaj taŭgajn antaŭzorgojn ĝis vi povas iom post iom fidi pli kaj pli je racio. La grandaj instruistoj mem uzis medikamentojn origine faritajn el herboj kaj kemiaĵoj kreitaj de Dio. Medikamentoj kaj drogoj ne estas esencaj por spirita instruisto, sed por montri, ke la potenco de Dio funkcias laŭ sennombraj manieroj, ili povas foje elekti uzi certajn kuracajn preparojn. Ĉiukaze, venko kuŝas en la povo de racio. Kiam vi atingas la firman konvinkon, ke vi povas rezigni pri ĉiuj medikamentoj sen iuj malutilaj efikoj, vi .triumfas kaj akiras regadon super la korpo Iam, instruisto rompis sian brakon kaj permesis, ke ĝi estu kuracata kaj bandaĝita. Kiam riĉulo vizitis lin baldaŭ

post la akcidento, la maltrankvilaj lernantoj pensis, ke la vizitanto seniluziiĝos vidante la brakon de la instruisto en skarpo (pendanta ĉirkaŭ lia kolo). La instruisto diris al la vizitanto: "Kiel vi vidas, mia brako estas rompita kaj mi doloras. La lernantoj imagas, ke vidante mian rompitan brakon, vi pensos, ke Dio forlasis min kaj jam ne zorgas pri ".mi. Ne atentu ilin

Aliafoje, la sama instruisto kantis al Dio en stato de sublima raviĝo, kiam li falis sur proksiman amason da ardantaj karboj. Tamen, li daŭre kantis. Kiam la lernantoj levis lin, ili trovis, ke kelkaj el la ardantaj karboj algluiĝis al lia dorso kaj bruligis lian karnon. Ili estis terurigitaj de la terura vido, sed la instruisto ridetis kaj trankvile diris: "Nu, simple forigu la karbojn anstataŭ ĉi tiu tuta bruo!" Li ne plendis pri ia doloro. Jen la mensa transcendeco, kiun instruistoj montras. Ĉi-foje, la instruisto pruvis, ke li efektive estis super doloro. Unuafoje, li montris, ke li estis trafita de .la doloro, sed eltenis ĝin kun pacienco kaj humileco Firma sinteno devas esti prenita rilate al la korpo kaj ĝiaj postuloj. La skribaĵoj deklaras, ke la konceptoj de varmo kaj malvarmo, plezuro kaj doloro devenas de la kontakto de la sentoj kun la fontoj de tiuj sentoj aŭ sensacioj. Tamen, ĉi tiuj sentoj kaj sensacioj estas limigitaj per komenco kaj fino. Ili estas pasemaj kaj pasemaj laŭ naturo kaj tial devas esti eltenitaj kun pacienco kaj toleremo. Kial esti trafita de iom da malvarmo aŭ doloro? Pli granda psikologia kuraĝo devas esti kultivata per trejnado de la menso por elteni ĝis ĝi finfine povas leviĝi super ĉiuj aliaj formoj de doloro kaj .sufero

La korpo estas nur kaĝo kovrita per karno, en kiu la birdo de la vivo vivas dum limigita tempo. La vivo mem estas tute libera de la korpo, sed la vivo fariĝis ligita kaj ligita al la limigitaj, restriktaj statoj de la korpo, kaj pro ĉi tiu .kialo ĝi suferas

Dum vekaj horoj, vi konscias pri fizikaj sensacioj. Sed dum dormo, kiam via menso estas libera de la korpo, vi ne konscias pri tiuj sensacioj, sed prefere spertas profundan .pacon

Ĉar la homo estas kreita laŭ la bildo de Dio, li kapablas vivi en la korpo tute senrilate al korpaj sensacioj. Sed anstataŭe, li prenas sur sin korpajn statojn kaj igas ilin des .pli realaj

Por esti libera de sensacioj, oni devas mense malligi sin de la korpo. Tial la sanktuloj konsilas psikologian transcendecon de kaj plezuro kaj doloro, kaj tio atingeblas nur per praktiko. Mi pruvis ĉi tiun veron al mi mem kaj scias, ke troa sentemeco kaŭzas multajn damaĝojn. Submetiĝema plenumo de la postuloj de la sensoj estas la radiko de ĉia doloro kaj mizero. Dio ne dekretis suferon por ni. Li kreis sensajn perceptojn por gvidi kaj amuzi nin, kaj Li intencis kaj ankoraŭ intencas, ke ni uzu la fizikan korpon saĝe, ne fariĝu tiel alkroĉitaj al ĝi, ke ni fariĝu mizeraj kaj mizeraj. Se persono amas dorlotbeston profunde, ili respondos al la sensacioj de tiu besto, eĉ se ili ne estas fizike konektitaj al ĝi per la nerva sistemo. Simile, niaj fizikaj doloroj devenas de .troa psikologia alkroĉiĝo al la korpo

La menso devas akiri pli grandan dominecon super la korpo. Estas mirinde povi vivi per la povo de la menso, ĉar la menso povas fari ĉion, kion oni petas de ĝi. Kaj kiel oni povas fariĝi pli kaj pli dependa de la menso? Per iom post iom alkutimiĝi al varmo kaj malvarmo, dormi sur firma .matraco, kaj redukti la dependecon de konataj komfortoj

Dum mi parolis, mi tute ne rimarkis la altan temperaturon hodiaŭ, sed nur menciante la varmon, mi .komencis senti ĝin

Iam mi prelegis en ekstreme varma vetero. Krome, la varmo en mia korpo pliiĝis, kiel okazas kiam ajn mi prelegas pri spiritaĵoj. Mia menso diris: "Vi ne povas fini la ".prelegon sen viŝi vian ŝvitan vizaĝon

Mi serĉis nazitkon en mia poŝo sed ne povis trovi ĝin.

Tiam mi rigardis en la spiritan okulon kaj flustris al mia menso: "Tute ne estas varmo." Tuj la sufoka varmo malaperis kaj mi daŭrigis la prelegon trankvile kaj ĝue kun .trankviliga malvarmeto

Praktiku ĉi tiujn aferojn mem kaj vidu ĉu tio, kion mi diras, estas vera. Vi povas plifortigi la doloron per sentemo kaj malpliigi ĝin per mensa libereco. Kiam amata persono forpasas, anstataŭ troa funebro, ni devus akcepti, ke ili iris al pli alta sfero laŭ la volo de Dio, kaj ke Dio scias, kio estas plej bona por ili. Ni devus danki Dion pro ilia liberiĝo kaj sendi al ili amajn pensojn kaj bondezirojn, petante Dion akcepti ilin kaj doni Sian kompaton kaj favoron al ili en la eterna loĝejo, .kie ili havos nek timon nek malĝojon

Estas nature funebri pro la perdo de amatoj; alie, ni ne estus homoj. Tamen, sentoj de malĝojo negative influas ilin, tenante ilin pli proksime al la tera sfero ol al la ĉiela. Troa melankolio malhelpas la forpasintan animon progresi al pli .granda paco kaj libereco

La plej multaj loĝantoj de la tero hodiaŭ ne estis ĉi tie antaŭ cent jaroj. Aliaj estis ĉi tie antaŭ ni. Kaj ni ankaŭ ne estos ĉi tie post kelkaj jaroj. Nia tempo finiĝos, kaj estontaj generacioj ne memoros nin. Prefere, homoj sentos tiam, kiel ni sentas nun, ke ĉi tiu mondo estas ilia mondo, sed ĝi estos prenita de ili, kaj ili de ĝi, unu post unu. La morto devas esti homa neceso; alie, la Kompatema Dio ne permesus, ke ĝi okazu al iu ajn. Tial ni devas fortigi nian fidon al Dio kaj ne .timi la morton

Tiuj, kiuj timas la morton, ne povas rekoni sian veran naturon. Shakespeare diris: "Malkuraĝuloj mortas multajn fojojn antaŭ siaj mortoj; la kuraĝuloj neniam gustumas la ".morton krom unufoje

La malkuraĝulo pasigas siajn tagojn en stato de psikologia angoro kaj malrapida morto. La kuraĝulo spertas nur la finan morton, rapide kaj sendolore. Se persono mortas

per natura morto aŭ estas spirite progresinta, lia spirita
konscio vekigatas tuj post la morto de la korpo, kaj li trovas sin
sur alia ebena de ekzisto - ebena kun ĉiuj sensacioj sed sen
.la korpo

Percepto baziĝas en la menso. Ĉe morto, persono
deĵetas sian densan fizikan korpon, kiu estas bildo de la
menso de pli malalta ordo kaj la kaŭzo de ĉiuj problemoj de
.la animo

Ekzistas du specoj de homoj: tiuj, kiuj konstante plendas
kaj lamentas pri la malbonoj de la mondo, kaj tiuj, kiuj
superas la malfacilaĵojn de la vivo per ridetoj, konservante
sian pozitivecon malgraŭ malfavoraj cirkonstancoj. Ne
necesas preni aferojn tro serioze. Se ĉiuj estus pli pozitivaj
.kaj harmoniaj, la mondo estus multe pli bona loko ol nun
En la ĝangaloj de civilizo, meze de la malfacilaĵoj kaj
komplikecoj de la moderna vivo, kuŝas la vera provo. Ĉio,
kion homo faras, revenos al ili, bono por bono, kaj malbono
por malbono. Tiuj, kiuj malamas aliajn, estos malamataj
reciproke. Tiuj, kiuj plenigas sin per negativaj pensoj kaj
konfliktaj emocioj, detruas sian propran karakteron kaj
estingas sian propran feliĉon. Se vi sentas koleron, promenu
kaj kalkulu de unu ĝis dek kvin, aŭ ŝanĝu vian fokuson al io
agrabla kaj ĝoja. Kiam aliaj mistraktas vin, estas malsaĝe
provi trakti ilin same. Kiam vi koleras, via menso bolas, viaj
korvalvoj suferas, kaj via korpo malpleniĝas kaj elĉerpiĝas.
Sendu ondojn de paco kaj boneco, kiuj plej bone esprimas la
veran naturon de via animo, la dian bildon en vi. Tiam neniu
.povos skui vin aŭ ĝeni vian trankvilon

Mallonge, ĉio komenciĝas en la menso. Peko estas
kreaĵo de la menso. Junaj infanoj promenas nudaj sen ia ajn
sento de peko. Ĉio estas pura por tiu, kiu havas puran kaj
klaran menson, sed

Por la lasciva libertino, ĉio ŝajnas malbona kaj malbona
Se la agoj de homo estas malbonaj, liaj suspektoj estos)
(.malbonaj, kaj li kredos tion, kion li kutimas imagi

Sendisciplina menso kreas kaoson en niaj vivoj. Tiuj,
kies mensoj estas sklavigitaj de siaj sentoj, estas la
instigantoj de konflikto kaj milito, kaj la kolonoj de
.maljusteco kaj mallumo

Dio metis niajn animojn en ĉi tiujn korpojn dotitajn per
sentoj, por ke ni povu vivi en ĉi tiu mondo kaj lerni de niaj
propraj spertoj kaj tiuj de aliaj, sen lasi nian feliĉon esti
diktita de la ĉiam ŝanĝiĝantaj eventoj kaj cirkonstancoj
ĉirkaŭ ni. Dio volas, ke ni kontrolu niajn dezirojn anstataŭ
permesi al ili kontroli nin, kaj ke ni posedu mensan ekvilibron
ne nur kiam ĉio estas hela kaj gaja, sed ankaŭ meze de
malfacilaĵoj kaj afliktoj. Memkompreno donas al ni ĉi tiun
.majstradon

La danco de vivo kaj morto neniam ĉesas, sed la homo
havas la psikologian kapablon leviĝi super ĉiujn sensajn
.spertojn kaj ne esti trafita de la kontraŭdiroj de la vivo
Homoj povas superi la limojn de la vivo se ili rigardas
aferojn kaj eventojn kun ekvilibra perspektivo. Farante tion,
.ili malkaŝas sian nevenkeblan spiritan naturon
Tiuj, kiuj atingis ĉi tiun stadion de disciplino, vivas kiel
reĝoj inter la homaro kaj unuiĝas kun la senfina absoluto, kiu
.ne estas submetata al ŝanĝo aŭ aliĝŝanĝo

La spiritaj instruoj de jago traktas la detalojn de la vivo
kun zorgema precizeco, instruante kiel oni agu en ĉiuj
cirkonstancoj. Homoj estas kreitaj laŭ la bildo de Dio, sed ili
perdis kontakton kun tiu benita bildo kaj devas trovi ĝin en
.si mem

Pura oro entombigita sub amasoj da tero restas pura
oro, retenante ĉiujn siajn ecojn malgraŭ sia kaŝado. Por
malkovri ĝin, oni devas profunde fosi en la grundon kaj serĉi
ĝis ĝi estas trovita. Simile, multaj tavoloj de argilsimilaj
kutimoj kaj terecaj sensacioj kovras la noblan, oran animon.
Ĉi tiu "argilo" estas la radiko de homaj psikologiaj problemoj
kiel nervozeco, timo, malamo, envio, malsuperecaj
kompleksoj kaj misgviditaj perceptoj, kaj la fundamento de

ĉiuj aliaj malaprobindaj kvalitoj. Por seniĝi de ĉi tiu
degradanta argilo, oni devas kultivi fortan kaj rezisteman
mensstaton rilate al la korpo kaj la sentoj. Alligiteco al la
korpo kaŭzas diversajn timojn. Mi imagis en mia menso ĉiujn
.formojn de doloro kaj venkis ilin ĉiujn
Por kompreni, ke oni estas kreita laŭ la pura bildo de
Dio, oni devas leviĝi super timo kaj kolero kaj venki troan
sentemon. Kelkajn homojn malfacilas plaĉi, ĉar ili estas
katenitaj kaj ŝarĝitaj de supraĵaj kutimoj kaj bagatelaj detaloj
de la vivo. Sed persono kun forta intelekto povas diri:
"Hodiaŭ mi povas dormi sur mola lito kaj morgaŭ sur la
planko; estas tutegale por mi." Kaj tiel plu. Ĉi tiu psikologia
neŭtraleco trejnas la menson, igante ĝin obeema al viaj
.ordonoj kaj kapabla plenumi viajn petojn
La menso, miaj amikoj, estas tre trompema. Sed per
rafinado, ĝi lernas morojn kaj bonan konduton. Kiam vi diras:
"Mi ne povas sen tia manĝaĵo," la menso respondas: "Sen tia
"!manĝaĵo estas neeble
Sed via spirito transcendas la racion. Se vi dirus: "Mi ne
permesos al iu ajn homo aŭ io ajn sklavigi min", la racio
respondus, kondiĉe ke la aserto estas firma kaj la sugesto
forta. Vi estas la mastro de kaj menso kaj korpo; ne estu ilia
.sklavo, nek dancu laŭ ilia melodio
Liberiĝo de la katenoj de emocioj estas la sola vojo al
paco kaj feliĉo. Kiaj ajn estas la cirkonstancoj, strebu leviĝi
!super ĉiujn dolorajn sentemojn kaj feliĉigu vin, ĉar vi povas
:Orientaj saĝecaj tekstoj diras
La stato de kompleta interna paco, kiu atingiĝas per"
"joga meditado
Per kiu la animo ĝojas vidante la Superan Memon
brilantan kiel la suno je alta tagmezo
Kie la kompreno de la animo perceptas kaj gustumas la
plej grandan ĝojon
La jogisto ĝojas sciante la kaŝitan sekreton

Kiu ajn atingas tiun benitan staton gratulas sin pro trovo
de la trezoro de trezoroj
Li restas protektita kontraŭ la perfido de la tempo kaj la
surprizoj de la vivo sekura en si mem
Tiu stato, konata kiel joko, estas stato de liberiĝo de
tristeco kaj doloro
Benataj estas tiuj, kiuj klopodas atingi ĝin kun kuraĝa
koro kaj neŝanceblebla persistemo
Kaj gratulojn al kiu ajn trovas ĝin kaj ĝuas ĝian feliĉon,
.kiu superas ĉian imagon
Ĝi spitas priskribon
Paco estu sur vi
Kolerkontrolo

Kelkaj eble pensas, ke ĉi tiu temo estas nur por tiuj, kiuj
facile koleriĝas aŭ ĉagreniĝas. Sed ĉi tiu emocio estas multe
pli profunda ol ĝi ŝajnas sur la surfaco. Persono eble
sukcesus kontroli la eksteran aspekton aŭ perfortan
esprimon de kolero, tamen ankoraŭ nutras kaŝitan furiozon
kaj subpremitan indignon. Ĉi tiu kolero manifestiĝas laŭ
multaj manieroj: koleremo, iritiĝemo, koleriĝemo,
senpacienco, maltrankvilo, malkontento, envio,
.malbonhumoro kaj malfeliĉo

Fakte, ĉiu suferas, iagrade, pro la problemo de kolero,
krom se ili atingis progresintan stadion de konscio, stadion
.de spirita ekstazo aŭ staton de trankvilo

Kolero - en kia ajn formo ĝi prenas - devenas de la
nekapablo plenumi deziron. En la foresto de interna ĝojo, kiu
devenas de la ligo de la animo kun ĝia dia fonto, la homo
provas plenumi siajn dezirojn per sensualaj plezuroj, kiuj
estas esence malagrablaj pro ilia provizoreco kaj ofte
.nesanaj sekvoj

Tiuj deziroj ofte generas frustriĝon kaj poste koleron, kio
.kondukas al la detruo de spirita konscio

La plej efika maniero superi koleron estas trakti ĝian
veran kaŭzon: dezirojn. Ju pli da deziroj estas, des pli da
frustriĝoj estos. Estas neeble plenumi ĉiun deziron, ĉar
avidoj estas nesatigeblaj kaj senlimaj. Ju pli ni klopodas
plenumi deziron, des pli ni alkroĉiĝas al ĝi, kaj ju pli forta nia
alkroĉiĝo, des pli granda estas nia doloro pro tio, ke ni neas
aliron al tio, kio kontentigus niajn dezirojn kaj plenumus niajn
.avidojn

Ekzemple, la naturo dotis nin per la sento de malsato,
por ke ni sciu, kiam la korpo bezonas manĝaĵon. Sed
alligiteco plifortigas tiun senton kaj transformas ĝin en
psikologian doloron. Se iu, kiu amas manĝaĵon, estas
devigita sindeteni de manĝado dum tri tagoj — ĉu pro sanaj
aŭ spiritaj kialoj — tia fastado verŝajne estos akompanata de
.ia grado da kolero

Aliflanke, iuj homoj povas sindeteni de manĝaĵo dum
tagoj sen esti ĝenataj de la manko de manĝaĵo, ĉar ili
praktikis kaj sukcesis ne esti alkroĉitaj al la deziroj de la
.korpo

Post kiam ni komprenas, ke deziroj estas la radika kaŭzo
de kolero, ni volas scii efikajn manierojn trakti konstruive
:tiujn dezirojn. Ekzistas pluraj aliroj al ĉi tiu celo

Unue: Plenumado de deziroj

Por simplaj, sendanĝeraj deziroj, la logika agmaniero
estas plenumi ilin. Tamen, la problemo ekestas kiam novaj
.deziroj aperas kiel rezulto de plenumado de tiuj deziroj

Paco estu sur vi

Zorgema planado por pli bona morgaŭo

Se vi vagas sencele tra la vivo atendante ŝancojn por sukcesi, tiuj ŝancoj plej verŝajne ne frapos vin, kaj vi ne trovos sukceson. Sed se vi estas tiu, kiu desegnas vian propran estontecon kaj desegnas la mapon de via morgaŭo per viaj propraj manoj, tiam ĝoju pri atingado de via celo, ĉar .vi estas tre proksima al atingo de via dezirata objektivo

Por desegni sukcesan mapon, vi devas unue kaj ĉefe difini vian celon. Kion signifas sukceso por vi? Kion vi volas de sukceso? Se via respondo estas famo, riĉeco aŭ la plenumo de egoismaj materiaj deziroj, tiam vi iras al terura .frustriĝo kaj kompleta fiasko

La plej malsukcesaj homoj estas tiuj, kies nomoj estas sur ĉies lipoj, tiuj, kiuj havas la eblecon aĉeti kion ajn ili ŝatas kaj posedas – laŭ materiaj normoj – ĉion, kion iliaj animoj deziras, sed tamen ili ne posedas feliĉon! Do kial daŭrigi laŭ ?la sama sakstrato

Famo kaj bonŝanco eble estas la fruktoj de efektiva sukceso, sed ili ne estas la esenco de sukceso, nek ili estas la plej gravaj kvalitoj. Fakte, ili tute ne estas necesaj por .atingi sukceson

Do kio estas la celo? Kion oni serĉu en la vivo? Ekzistas unu celo inda je persekutado kaj strebado: feliĉo. Tio necesigas eltiri la kaŝitajn trezorojn de la vivo el ĉiu momento, por tiuj, kiuj estas lertaj pri serĉado kaj scias, kie .kuŝas tiuj trezoroj

Kaj sciu, ho serĉanto de feliĉo, ke se vi limigas vian atenton al via tago

Kaj se vi riĉigas vian tagon per viaj afablaj vortoj, utilaj agoj kaj bonaj pensoj

Via tago estos via lojala amiko kaj via ora ŝanco

Via pasporto kaj vizo estos via eniro en promesplenan
.kaj brilan estontecon plenan de sukceso

Tial, la sekva paŝo en mapado de via estonteco estas
zorge observi la enhavon de ĉiu tago de via vivo kaj reten-
tion, kio estas utila kaj pozitiva. Se vi malsukcesas fari tion,
.tiam vi devas paŭzi kaj taksu

Por atingi sukceson, oni devas konsideri la jenajn
:esencajn elementojn, sen kiuj sukceso ne povas esti atingita

Kiam vi vekiĝas matene, ne tuj saltu el la lito kaj
komencu la tagajn agadojn

Streĉu kaj malstreĉu vian tutan korpon plurfoje por iom
post iom reakiri vian energion. Antaŭ ol komenci vian
ĉiutagan rutinon, prenu iom da tempo por aserti al vi mem,
ke ĉi tiu estos la plej bona tago de via vivo. Konvinku vin
mem, ke kio ajn okazos, via tago estos tia. Komenci per
preĝo kaj meditado fortigos vian konvinkon kaj donos al vi la
.forton, kiun vi bezonas

Simpligu vian vivon. Ne fidu homajn inventojn por ĝui
ĝin. Se vi limigas vin al pasemaj plezuroj, vi fariĝos
agaciĝema, konfuza kaj malbonhumora. Ne necesas
konstanta alligiteco al televido, malfru-noktaj kunvenoj kaj
.bankedoj, kiuj fariĝis enradikiĝintaj sociaj kutimoj

Iu iam diris — kaj kiel veraj estas liaj vortoj — ke ne nia
laboro mortigas nin, sed kiel ni pasigas nian liberan tempon!
Vi vivos pli longe — se Dio volas — kaj ĝuos la vivon pli se vi
simpligos vian vivon kaj ne katenos vin per la katenoj de la
.socio. Serĉu la ĝojojn trovitajn en la malgrandaj aferoj

Faru vian plejblon por plenumi la taskon laŭeble plej
bone

Se vi estas malkontenta pri via nuna laboro, angoro kaj
hazarda agado nenion ŝanĝos. Provu alproksimiĝi al la
situacio kun pozitiva sinteno, kia ajn ĝi estu, kaj unu el du
aferoj okazos: aŭ vi malkovros, ke vi maltrafis valoran
ŝancon, aŭ nova pordo subite malfermiĝos larĝe,
permesante al vi eniri kaj trovi laboron, kiu pli bone
.konvenas al viaj bezonoj kaj plenumas viajn aspirojn

La vivo estas kontinua procezo de donado kaj ricevado

Estu ekvilibra, por ke vi ne prenu pli ol vi donas, nek
limigu vin al donado sen prenado

Plilarĝigu vian perspektivon

Montru intereson pri la vivoj kaj agadoj de aliaj. Rigardu
preter vi mem - al via familio, kaj preter via familio al viaj
amikoj, kaj preter viaj amikoj al ĉiuj homoj. Scienco
konfirmas, ke vi estas parto de tuto, do ne forgesu vian pli
.grandan memon

Ekvilibru vian vivon

Ĉiu tago inkluzivu laboron, ripozon, libertempon,
studadon kaj reflektadon. Vi estas estaĵo kun korpo, menso
kaj spirito. Nutru ĉi tiujn esencajn elementojn laŭ ekvilibra
.kaj harmonia maniero por atingi sanon, vigecon kaj scion

Estu rapida por rideti

Malrapide sulkigi la brovojn

Movita de deziro helpi

Preta atendi kaj ŝanĝiĝi, kaj atentema al ŝancoj

Kontrolu la konton fine de la tago

Gratulu vin mem pri la progreso, kiun vi faris. Vi ne
ŝanĝiĝos subite, do ne timu alfronti erarojn kun pli bona
.persistemo kaj pli klara vizio

Antaŭ ol enlitiĝi, konfidu viajn aferojn al Dio, sciante, ke
Li ne lasos vin sola, sed donos al vi ŝancojn kaj malfermos
pordojn por vi, kondiĉe ke vi klopodos kaj serĉos Lian helpon
.kaj gvidadon

Kiam vin superfortas dormemo kaj antaŭ ol vi
endormiĝos, certigu al vi, ke morgaŭ estos pli bona ol
.hodiaŭ, kun la helpo de Dio

Se vi estas zorgema planisto kaj lerta konstruisto

Se vi sekvas la detalojn de via mapo

!Neeble estas malsukcesi

Kiam vi provas testi viajn spiritajn kredojn, nova mondo
malfermiĝas. Mem-esploro estas esenca por koni vin mem
kaj Dion. Vi eble sentas vin profunde religia, kaj via menso
eble kontentas pri tio. Sed se via estaĵo ne estas konvinkita,
ke viaj preĝoj ricevas rektan respondon, neniu kvanto da
religia formalaĵo povas savi vin. Kvankam ricevi la respondon
de Dio povas esti malfacila, eblas. Por certigi vian faktan
aliron al la ĉielo, vi devas sperti la potencon de viaj preĝoj,
.por ke vi povu vere aktivigi ilin

Kiel knabo, mi decidis, ke miaj preĝoj estos responditaj
kiam ajn mi turnos min al Dio por petegi. Tiu neŝancebla
persistemo estas la vojo. Ĉiu provo venos por malfortigi vian
decidon kaj paralizi vian volon, sed la povo de Dio respondi
estas senlima. Persistemo kaj konsekvenca uzo de volforto
.rezultigos la respondon de Dio

Estas esence lerni la ĝustan manieron fokusigi la
menson. Gravas ankaŭ havi sufiĉan tempon por soleco kaj

privata reflektado. Konstanta interagado kun aliaj malhelpas spiritan kreskon. Plej multaj homoj estas kiel spongoj; ili sorbas ĉion de vi, kaj vi malofte ricevas ion reciproke. Kompreneble, estas utile esti kun aliaj, kiuj estas spirite sinceraj kaj fortaj. Se ĉiu persono konscias pri la forto, sincereco kaj volo de la alia, noblaj spiritaj kvalitoj povas esti .dividitaj inter ili

Oni ne malŝparu tempon pro bagatelaj aferoj. Multaj homoj okupas sin per senutilaj okupoj, kaj se oni demandas al unu el ili, kion ili faris, ili respondos: "Mi estis okupata la tutan tempon!" Sed ili apenaŭ povas memori ion ajn pri tiu "laboro"! Krome, troa libertempo kaj amuziĝo malfortigas la psikologian bonfarton. Se vi spektas filmojn ĉiutage, ili perdos sian allogon kaj vi enuiĝos. Filmoj estas samaj, nur kun malsamaj roluloj: amantoj, aventuristoj, herooj, fiuloj, kaj tiel plu. Ni eble ĝuas spekti la rakonton de filmo, sed la vivo .malofte estas tia

La vivo estas nekredeble trompa, kaj ni devas alproksimiĝi al ĝi kiel tia. Se ni ne unue venkas ĝiajn trompojn kaj iluziojn, ni ne povos helpi iun ajn alian. En la soleco de fokusita menso kuŝas la fabriko de ĉiuj grandaj atingoj. Memoru ĉi tion. Kaj en ĉi tiu mirinda fabriko, kontinue teksu la ŝablonojn de via volo por venki ĉiun .malfavoran obstaklon

Konstante trejnu kaj plifortigu vian volon. Vi havas multajn ŝancojn labori en ĉi tiu fabriko tage kaj nokte, .kondiĉe ke vi ne malŝparas vian tempon aŭ energion

Nokte, mi retiriĝas de mondaj postuloj por esti sola kun mi mem, malproksime de la mondo, en soleco kun mia volo en mia spirita retiriĝejo, kie mi gvidas miajn pensojn en la direkto, kiun mi deziras, kaj faras decidojn interne de mi. Kiam mi instigas mian volon okupiĝi pri sanaj kaj utilaj agadoj, ĝi kreas sukceson por mi. Tiamaniere, mi uzis mian

volon efike multajn fojojn. Sed tio ne estas atingita, krom se
.la uzo de la volo estas kontinua

Kia mirinda sento estos povi diri kaj aserti: "Mia volo,
trapenetrita de la universala volo, realigos tion, kion mi
deziras!" Se vi fariĝos memkontenta kaj konfidos ĉion al la
dia volo sen uzi vian propran volon, donacitan al vi de Dio, vi
ne atingos la deziratan rezulton. Dia potenco deziras helpi
vin propravole. Ne necesas petegado aŭ almozado; prefere,
vi devas uzi vian volon por peti kaj postuli - kiel rajta
heredanto - kaj agi laŭe. Vi devas forpeli el via menso la
ideon, ke Dio, en Sia povo kaj transcenda potenco, estas
malproksima kaj kaŝita en la ĉielo, kaj ke vi estas sola meze
de la zorgoj kaj malfacilaĵoj de ĉi tiu tero. Memoru, ke la dia
volo kuŝas preter via homa volo, sed tiu grandega potenco,
kiel senlima oceano, ne atingos vin, se via menso ne estas
.malfermita kaj via koro akceptema

Paco estu sur vi

Superante obsedajn pensojn

**La diablo, aŭ kosma trompo, konstante kaptas nin
en siajn kaptilojn, ekspluatante nian nescion kaj
naivecon, tiel malhelpante la celojn de Dio. Dio, per
Sia absoluta kosma potenco, povus facile venki la
diablon, sed Li preferas, ke la homaro uzu sian
intelekton, volon kaj konsciencan por eskapi el la
ungegoj de malbono. Ju pli ni elektas spiritan feliĉon
anstataŭ pasemaj sensualaj plezuroj, des pli la
kontraŭa forto seniĝas de sia malhela potenco. Tial,
dependas de ni kunlabori kun Dio por venki Satanon
kaj liajn kaptilojn.**

**Kiam persono estas mallaborema, neglekta, aŭ
prokrastas, ili helpas Satanon alproksimigi ilin. Jesuo**

petis siajn disĉiplojn preĝi: "Kaj ne konduku nin en tenton, sed liberigu nin de la malbono." Kaj en la Sankta Korano ni legas: "Diru: 'Mi serĉas rifuĝon ĉe la Sinjoro de la homaro de la malbono de la fluŝtranto, kiu retiriĝas'." Ĉi tiu fluŝtranto ne estas farita de ni mem; prefere, li apartenas al la materia mondo, kaj ĉiuj homoj estas submetitaj al li. Sed por ke Dio ebligu al ni liberigi nin, Li donis al ni racion, konsciencon kaj volon.

Nia prefero por pekaj agadoj signifas ĵeti nin en aflikton, tumulton kaj neenviindajn problemojn. Kiam ni falas aŭ glitas pro niaj malĝustaj pensoj, ni preĝu: "Ho Sinjoro, ne lasu nin ĉi tie, sed levu nin per la povo de saĝo kaj volo. Kaj post liberigo de ni el la teno de malbono, se vi volas testi nin, unue malkaŝu vin al ni, por ke ni komprenu, ke vi estas pli alloga ol iu ajn tento kaj pli plaĉa al la animo kaj sentoj ol iu ajn allogo aŭ obsedo."

Dum persono sentas sin nevola nei al si certajn plezurojn, kiuj estas malutilaj por ilia bonfarto, ili estas sub la influo de Satano kaj pli frue aŭ pli malfrue suferos la seriozajn sekvojn de venkiĝo al malutilaj sensualaj tentoj. Tamen, se ili estas konvinkitaj, ke la tento aŭ delogo estas danĝera kaj detrua, ĉar ĝi promesas grandan feliĉon, sed finfine ofertas nur bedaŭron, penton kaj turmentitan konsciencon, tiam ili povas venki Satanon.

Sendube tento havas sian allogon. Niaj sentoj estas tute direktitaj al la ekstera mondo. Fluo de vivoenergio fluas de la cerbo tra la nervoj al la okuloj, oreloj, nazo, lango kaj haŭto. La sensacioj, kiujn ni spertas per ĉi tiuj organoj, estas rezulto de ĉi tiu elĵeta fluo, kaj tial ni ĝuas la senton. Jen kiel funkcias

la sentoj. Tamen, troa indulgo en ili havas siajn kaptilojn kaj danĝerojn. Se persono ne estas firme bazita sur kompreno kaj scio, ĉi tiu elĵeta energio (fluanta al la sensorganoj) faras lin sklavo de la sentoj.

La kvin sentoj estas kiel kvin-radia lumĵetilo. Per ĉi tiu lumo, ni perceptas kaj spertas la materian mondon. Ni kutimiĝas ĝui aferojn plaĉajn al la okulo, orelo,odoro, gusto kaj tuŝo. La deziro sperti ion kutime fariĝas enradikiĝinta kutimo. La problemo estas, ke la plej multaj homoj neniam spertis la dian spiriton kaŝitan malantaŭ la materio, kaj tial al ili mankas normo por kompari la plezurigajn kaj ekscitajn sensajn perceptojn kun la nepriskribebla feliĉo de la kaŝita spirito. Ne eblas fari tian komparon, krom se oni mense transcendas sensajn stimulojn ĝis la punkto, kie ili ne povas allogi aŭ influi ilin. La sola maniero eviti ĉi tiun kaptilon estas kompreni, aŭ intelekte aŭ per persona sperto, ke pli altaj ĝojoj kaj plezuroj efektive ekzistas.

Ordonoj kaj rekomendoj sindeteni de malutila miskonduto estas kutime vanaj, ĉar tuj kiam vi petas iun ne fari ion, tiu tuj volas fari ĝin.

La malpermesita frukto estas bongusta kaj dolĉa komence, sed ĝia gusto estas amara kiel galo fine. Tamen, malgraŭ la tuta doloro, kiun homoj spertas, ili nek lernas nek pentas, sed daŭre faras la samajn aferojn, kiom ajn granda estas la fizika kaj morala damaĝo.

Kiam la prefero por sensaj spertoj firme establiĝas, la kutimo transprenas la cerbon kaj transformiĝas en tiranan despoton, ordonante al sia posedanto malligi pasiojn kaj kontentigi dezirojn, kiuj

neniam estas kontentigitaj aŭ estingitaj, eĉ se tio kontraŭdiras la plej bonajn interesojn de la persono kaj konflikta kun liaj principoj.

Oni eble ne volas ripeti agon, tamen trovas sin devigita fari ĝin. Provu ne permesi al vi atingi punkton, kie vi fariĝas superfortita - predo de malutilaj, detruaj kutimoj kaj viktimo de koruptaj fantazioj kaj malbonaj obsedoj. Vi devas esti mastro de vi mem kaj via destino. Ne permesu al iu ajn aŭ io ajn kontroli vin. Kiam la deziro sperti specifan senton fariĝas konata kutimo, tiu praktiko devas esti ĉesigita.

Mi tre ŝatis trinkaĵon similan al limonado. Kelkaj studentoj provizis min per tiu refreŝiga trinkaĵo kien ajn mi iris, do mi ĉiam havis ĝin atingebla. Sed unu tagon mi trovis, ke mia provizo de tiu trinkaĵo elĉerpiĝis kaj mi sopiris ĝin, sed mi diris: "Ho, refreŝiga trinkaĵo, vi transiris viajn limojn, sinjoro, kaj estas tempo por ni disiĝi, adiaŭ!"

La sekvan tagon mi intence provis dozon de tiu trinkaĵo, kaj trovis, ke ĝi gustumis terure. La kialo de tio estis, ke miaj pensoj la antaŭan tagon estis tiel fortaj, ke la deziro por ĝi tuj malaperis.

Mi perdas nenion, kio estas prenita de mi, nek mi volonte cedas ion ajn. Neniu fizika komforto povas ligi min. Ni devas povi navigi ĉiujn vivspertojn sen alligiteco aŭ dependeco. Vere, la memregata individuo moviĝas tra la materia mondo kun disciplinitaj sentoj, libera de ĉiaj formoj de pasio, kaj atingas internan pacon.

Estas bone posedi la rimedojn kaj komfortojn, sed ju pli homo sentas la bezonon akiri nenecesajn

luksojn, des pli ili malliberigas sin en stato de sklaveco. Kiam ilia volo kaj juĝo fariĝas kaptitaj de la katenoj de sensualaj alligitaĵoj, ili perdas sian spiritan konscion kaj fariĝas nekapablaj konektiĝi kun pli altaj niveloj de konscio. Profetoj kaj justaj sanktuloj vivis simplajn vivojn, tamen ili estis feliĉaj kaj kontentaj pri sia vivmaniero. Ili vivis feliĉe kaj restas tiaj kun Dio en la ĉielo. Koncerne tiujn, kiuj vivas sub la jugo de nescio, submetitaj al la premoj de deziroj, ili restos en tiu stato vivon post vivo ĝis ili rezistos terajn tentojn kaj distraĵojn.

(Por ke nenio povu damaĝi nian veran feliĉon. La detruaj emocioj de kolero, glutemeco, avideco, avareco, envio, troa seksa ekscitiĝo, alkoholo kaj drogoj estas ĉiuj damaĝaj al homa sano kaj menso, ĉar ili malhelpas oni sperti spiritan ĝojon. La sentoj ne devas esti misuzataj per troa indulgo se vi volas esti feliĉa. Nesanaĵ sensaj spertoj.)

Protektu vin en la fortikaĵo de saĝo, ĉar ĝi estas la plej granda rifuĝejo. Vera kompreno igos vin nekonkerebla, tiel ke nenio povas damaĝi vin. Sed se oni ne atingas saĝon, onia unua devo estas ĉesigi la agon aŭ la devigan impulson kiam obsedaj pensoj aperas. Nur tiam oni povas pensi pri la afero saĝe kaj penseme. Se oni provas pensi unue, oni estos devigita kaj onia volo estos subigita kontraŭ onia volo fari tion, kion oni ne volas fari, ĉar obsedaj pensoj kaptos kontrolon de la menso kaj blindigos onian komprenon.

En tiaj situacioj, oni devas diri: "Mi ne faros ĝin per morto prefere ol per malhonoro," kaj forlasi la situacion aŭ lokon sen hezito. Ĉi tio estas la plej certa kaj plej efika maniero eskapi la kaptilojn de la malnobla Satano. Ju pli oni kultivas ĉi tiun forton de

nerespondo dum la alsturmo de satanaj tentoj, des pli granda estos la feliĉo, ĉar vera ĝojo kuŝas en la kapablo fari tion, kion la konscienco ordonas al ni fari kaj malpermesas al ni alproksimiĝi aŭ fari.

Ne permesu al via ĉirkaŭaĵo aŭ sensualaj deziroj rompi vian volon aŭ regi vin, mia amiko. Sciu, ke virto kaj spirita vivo estas senlime pli sublimaj ol indulgo en volupto. La katenoj de tento ligas homojn mane kaj piede; ne lasu ilin ligi vin. Se vi preĝus al Dio, ke Li lasu vin gustumi Lian amon, eĉ nur unufoje, kaj vi spertus tiun superan dian amon, vi dezirus nenion alian poste, kaj bazaj deziroj ne kaptus vian menson kaj koron.

Kiam vi konvinkiĝos, ke Dio estas la plej granda allogaĵo en la universo kaj ke Li estas la plej granda trezoro, nenio alia povos tenti vin aŭ supervenki vian distingivan potencon.

Koni Dion estas la plej alta aspiro kaj la plej kara peto, ĉar ĝi estas eterna feliĉo, kiu ne havas finon! Ni devas voli Dion, ĉar Li estas la resaniga balzamo kaj la efika medikamento por ĉiuj niaj doloroj kaj malsanoj, kaj Li estas la efektiva respondo al ĉiuj niaj bezonoj.

Ĉion, kion niaj koroj sopiras, brulas kaj ploras — amon, prestiĝon, saĝon, riĉecon kaj ĉion alian — ni trovas per perfekta spirita harmonio kun la maro de feliĉo kaj riĉeco.

Morto estos la fino de la konscio de homo pri statuso kaj famo, eĉ se ili estas la plej famaj kaj influaj personoj en ĉi tiu mondo, kaj ili jam ne scios, ke homoj adoras ilin. Sed profetoj kaj grandaj figuroj, eĉ post forlaso de ĉi tiu mondo, estas intime konsciaj

pri la amo, kiun iliaj sekvantoj havas por ili, ĉar ilia konscio estas unuigita kun la konscio de Dio, la Ĉioscia, kiu loĝas en ĉiu atomo de ekzisto, kaj videbla kaj nevidebla.

Do kial laboregi kaj strebi por akiri ion, kion vi perdos tuj kiam vi forlasos ĉi tiun mondon?

Mono, famo, prestiĝo, statuso, kontentigo de deziroj kaj materia komforto ĉiuj estas provizoraj kaj limigitaj aferoj, kiuj ne anstataŭigas la veran ĝojon de sankta harmonio kun la spirito kaj lumo de Dio.

Tento estas potenca nur ĉar homoj ne havas la kapablon kompari ĝin kun tio, kio estas pli bona

Kiam blovas la ventoj de tento, via kompreno provizore kaptiĝas al deziroj kaj kutimoj. Sed la plej alta vojo al libereco estas mergiĝi en la neelĉerpebla kaj senfina ĝojo de Dio, kaj tiel vi facile eskapos la nevideblan magnetan tenon de tento kun ĝiaj seriozaj sekvoj, komprenante, ke spiritaj ĝojoj estas pli sublimaj ol mondaj plezuroj kaj pli konformaj al la naturo de la animo.

Se vi trovos veran ĝojon en ĉi tiu vivo, vi posedos ĝin nun kaj ankaŭ en la posta vivo. La elekto estas via, serĉanto: la eterna feliĉo de Dio, kiun vi povas atingi nun neante al vi iujn mondajn plezurojn, aŭ paseman mondan feliĉon? Kiam via menso malfermiĝos al pli altaj veroj kaj via koro malfermiĝos al la radianco de lumo, vi scios la diferencon inter la du kaj elektos tion, kio estas plej bona.

Ĉiun klopodon, kiun vi faras por atingi la altaĵojn kaj supreniri al spiritaj pintoj, Dio rimarkos, kaj Li rekompencos vin per la plej bona rekompenco.

Ne pensu, mia amiko, ke vi estas pekulo. Vi estas la pura bildo de Dio. Eĉ se vi estas la plej granda el la pekuloj, tio ne gravas, kondiĉe ke vi pentas ŝanĝante vian malĝustan vojon kaj neniam revenante al ĝi. Se vi decidis iri laŭ la vojoj de virto, tiam vi ne estas inter la pekuloj.

Eĉ pekulo, kiu forlasas siajn kurbajn vojojn por adori Dion sole kun vera sindonemo, povas esti kalkulita inter la justuloj. Per sia spirita persistemo, li fariĝos virta, kreskos en saĝo kaj scio, atingos senfinan sanktan pacon, kaj ĝuos la protekton, sekurecon kaj protekton de Dio.

Turnu novan paĝon kaj memorigu al vi, ke vi ĉiam estis bona kaj ke vi nur revis, ke vi eraras. La koro de Dio estas vasta, kaj Lia pordo ĉiam estas malfermita al la fideluloj, kiuj deziras ŝanĝi siajn vivojn al pli bona. Malbono estas terura koŝmaro aŭ timiga sonĝo, kiu havas neniun rilaton al la pura naturo de la animo.

Tento estas kiel dolĉa veneno aŭ venenigita mielo bongusta, sed ĝi fluas en la sango kaj detruas la organojn de la korpo, do eviti ĝin estas pli bone.

La feliĉo, kiun homoj serĉas kaj serĉas en ĉi tiu mondo, estas iluzia kaj pasema. Dia ĝojo estas eterna kaj senfina. Sopiru al tio, kio daŭras, kaj estu rezoluta en malakcepto de la pasemaj plezuroj kaj plezuroj de ĉi tiu mondo, kiuj havas nenan daŭrecon. Vi devas posedi ĉi tiun perspektivon. Ne permesu al la mondo misgvidi vin aŭ peli vin per sia bastono, kaj neniam forgesu, ke Dio estas la sola vero. Vera feliĉo troveblas nur en sentado de la dia ĉeesto kaj spertado de Lia supera ĝojo.

La homo mergiĝas en la revoj de nescio, imagante, ke li suferas la suferojn de malsano, malĝojo kaj malriĉeco. Kiam unu el la grandaj homoj de Dio iam preĝis, li subite ekkriis: "Mi pensis, ke mi sola loĝas en ĉi tiu fizika strukturo, sed nun mi vidas la eternan Estaĵon manifestitan en ĝi. Ĉi tiu malgranda memo, kiu estas nenio pli ol fasko da karno kaj ostoj, ne estas mi. La senfina Absoluto estas tio, kio loĝas en mia korpo. Ĝi estas mia tuta memo, kaj al ĝi mi donas mian plej altan fidelecon."

Tiu scio iam venos al ĉiu sincera serĉanto, kaj ili jam ne plu pensos pri si mem kiel mortontaj estaĵoj, viroj aŭ virinoj. Male, ili scios, ke ili estas animoj formitaj laŭ la bildo de dieco. La regno de Dio loĝas en la homaro, kaj la supera spirito loĝas en ilia estaĵo.

La animo estas ligita al la korpo per ĉeno de deziroj, tentoj, problemoj, zorgoj kaj timoj, kaj ĝi klopodas liberigi sin. Se ĝi daŭre tiras tiun ĉenon, kiu ligas ĝin al la korpa konscio, la dia mano iam intervenos kaj distrancos tiun ĉenon, kaj la animo liberiĝos.

Tiuj, kiuj deziras spiritan pacon, devas protekti sin kontraŭ tento kaj malĝojo per kompreno kaj profunda kontemplado pri Dio. Tiuj, kiuj ne atentis Dion, kiuj ne rekonas Lin kiel la Kreinton de la universo kaj ĉio, kio estas en ĝi, nek spertas Lian ĉeeston nek vidas Lian lumon.

Meditado estas la plurfoje memorigi al si, ke ni ne estas la limigita fizika korpo, sed la absoluta, libera dia spirito. Meditado estas la konscia rememoro pri sia vera memo kaj la forgeso pri sia falsa identeco. Se ebria princo irus al humila kvartalo kaj, pro provizora perdo de memoro kaj sia vera identeco, komencus

ĝemi kaj lamenti sian staton, dirante: "Ho, kiel malriĉa mi estas kaj kiom mi bezonas helpon!", liaj kunuloj ridus pri li kaj dirus: "Sobriĝu kaj memoru, ke vi estas princo, Via Moŝto!"

Simile, la homo estas en stato de iluzio kaj iluzio. Li kredas sin esti senhelpa mortonto, luktanta kaj laboreganta, ĵetita ĉirkaŭe de ondoj da zorgoj en ĉiu direkto. Estas tempo por li vekiĝi kaj aserti al si mem kun absoluta certeco, ke li estas spirito, ne submetita al la ŝanĝoj kaj influoj de ĉi tiu mondo, kiom ajn furiozaj kaj teruraj ili povas ŝajni. Li devas kompreni, ke li estas vivanta sparko de la benita dia spirito, kaj ke lia esenco estas pura kaj superfluanta feliĉo. Se li ripetos ĉi tiujn pensojn denove kaj denove, nokte kaj tage, li fine komprenos sian veran naturon: senmorta spirito.

Delogo, avideco, alligiteco al homoj kaj posedaĵoj, sklaveco al la sentoj, nescio pri spirita naturo, neniofarado kaj monotona, mekanika vivo estas ĉiuj inter la plej furiozaj malamikoj de feliĉo.

Plenumu viajn devojn kun menso firme enradikiĝinta en la sankta konscio, kiu floras kaj kreskas en la kampoj de kontemplado, kaj tiam vi estos vere feliĉa, ne en iluzio, kaj ĝuos dignan vivon.

Kiam mi komencis mediti, neniam okazis al mi, ke mi spertos tian grandan ĝojon. Sed dum la tagoj pasis, mia paco kreskis kaj mia feliĉo pliiĝis dum mi plonĝis pli profunden en la marojn de meditado.

Se persono laciĝas pri la vivo, kiun ili gvidas, tamen daŭre plenigas ĝin per pli da posedaĵoj kaj deziro al novaj sensaj spertoj, ili estas sur misgvida kaj kurba vojo kaj devas ŝanĝi direkton. La plej certa

**maniero eskapi la influon de obsedaj pensoj estas vivi
simplan, naturan vivon - liberan de limoj kaj
komplikaĵoj - en harmonio kun Dio.**

Kial homoj vivas nenaturajn vivojn?

**Kial li serĉas tiel malespere kaj korŝire feliĉon,
kiun la mondo jam ne kapablas provizi?**

La vivo, miaj amikoj, estas treege altvalora

**Ĉiutage mi preĝas al Dio: “Se Vi volas forpreni
ĉion, kion mi posedas, tiam estu Via volo, kaj mi ne
kontraŭos Vian juĝon kaj saĝon, ĉar mi scias, ke Vi
volas la plej bonan por mi. Mi provos plaĉi al aliaj, sed
Via plezuro, ho Sinjoro, venas unue, kaj ĝi estas mia
finfina celo en ĉi tiu vivo.”**

**Kiam vi preĝas tiel, vi povas suferi multajn
provojn kaj dezirojn, sed se vi daŭre rezistas la fiajn
pasiojn kaj malĝustajn dezirojn, Dio alproksimiĝos al
vi kaj donos Siajn benojn al vi. Vi trovos, ke Lia ĉeesto
estas kiel furioza torento, kiu forbalaas ĉian
negativecon el via vivo kaj tute purigas vian animon.**

**Kiu sin detenas de malnoblaj deziroj trovas, ke
sensualaj avidoj malpliĝas por mallonga tempo,
lasante nur sopiron kaj sopiron. Sed kiu vidas la
lumon de Dio kaj spertas Lian ĉeeston, estas liberigita
de ĉiu deziro kontraŭa al la naturo de la animo.**

Ni forpelu la mallumon per la lumo de Dio

Ni venku malbonajn ideojn per bonaj

**Ni venku la tenton trovi la superan dian altiron
per meditado**

**Jen la plej bona kaj plej efika armilo kontraŭ
obsed-kompulsia perturbo**

**Kiam ajn vi sentas, ke via volo fariĝas predo de
malbona regado kaj malpura influo, esperu Dion kaj
serĉu Lian helpon ĝis vi sentos Lian benatan ĉeeston,
kiu forpelas ĉiujn malbonajn pensojn kaj plenigas la
animon per ĝojo, saĝo, paco kaj certeco.**

Paco estu sur vi

Superante la influon de la planedoj

Mia instruisto diris al mi unu tagon:

**"Kial, Mukunda (Paramhansa), vi ne ricevas
planedan brakbendon?"**

**Mi diris, "Ĉu ĉi tio estas necesa por mi, instruisto?
Mi ne kredas je astrologio."**

**Li respondis: "La afero ne estas pri fido. Prefere,
la ĝusta scienca pozicio, kiun homo devus preni, estas
ĉu tiu temo estas vera. La leĝo de gravito funkciis
same efike antaŭ Neŭtono kiel post li. Se la funkciado
de la leĝoj de la universo dependus de homa aprobo,
kaoso kaj malordo regus."**

**"La ĉarlatanoj alportis la antikvan sciencon de
astrologio al ĝia nuna hontinda stato. Astrologio
estas vasta kaj riĉa scienco, kaj matematike kaj
filozofie, kiun povas ĝuste kompreni nur tiuj profunde
versitaj en scio kaj firme bazitaj en scienco. Se la
nesciantoj eraras legante kaj interpretante la ĉielon
kaj vidas (skribaĉojn) anstataŭ kompreneblajn
vortojn, tio estas atendebla en ĉi tiu neperfekta kaj**

mankhava mondo, kaj oni ne devas malŝpari saĝon por tiuj, kiuj konsideras sin 'saĝaj'."

Mia instruisto daŭrigis, dirante: "Ĉiuj partoj de la universo estas proksime interkonektitaj kaj interagas unu kun la alia. La regula kaj ekvilibra ritmo de la universo baziĝas sur interŝanĝo aŭ donado kaj prenado. La homo, en sia homa formo, devas rezisti du arojn da fortoj: la unua estas la interna tumulto rezultanta el la miksado de la elementoj tero, akvo, fajro, aero kaj etero, kaj la dua estas la eksteraj fortoj de natura putriĝo. Dum la homo restas en konflikto kun sia morta ekzisto, li estas influata de la miloj da transformoj, kiuj okazas sur la tero kaj en la ĉielo."

Astrologio estas la studo de homa respondo al planedaj influoj. La steloj ne posedas konscian bonvolemon aŭ malbonvolemon, sed anstataŭe elsendas pozitivajn kaj negativajn radiadojn. Ĉi tiuj radiadoj en si mem nek profitigas nek damaĝas la homaron, sed ili provizas legitiman rimedon por la ekstera procezo de balancado de la kaŭzoj kaj efikoj, kiujn homoj kreis en la pasinteco.

"Infano naskiĝas je specifa tago kaj horo kiam la ĉielaj radioj matematike kongruas kun lia karmo aŭ lia persona pasinteco. Lia zodiaka diagramo estas preciza bildo kiu antaŭdiras lian senŝanĝan pasintecon kaj eblajn estontajn rezultojn. Sed ĉi tiun naskiĝdiagramon povas legi aŭ interpreti nur tiuj kun kreskanta kompreno, kaj tiuj estas maloftaj."

"La mesaĝo, kiu klare elsendiĝas trans la horizontojn dum la naskiĝo, ne celas agnoski la sorton - la rezulton de pasintaj bonaj aŭ malbonaj agoj - sed prefere instigi kaj vekti la homan volon eskapi ĝian kosman sklavecon. Ĉio, kion homo ligis, povas esti

malligita, kaj li sole respondecas pri kreado de tiuj cirkonstancoj, kiuj nun regas lian vivon, kia ajn estas ilia naturo. Kaj ĉar li kreis tiujn kaŭzojn kaj cirkonstancojn, li havas la kapablon superi ĉiujn limigojn danke al siaj spiritaĵaj rimedoj, kiuj ne estas submetitaj al planedaj premoj."

"La superstiĉa timo pri astrologio igas homon aŭtomato, kiu submetiĝeme kaj humile dependas de aŭtomata gvido. La saĝulo konkeras la planedojn, tio estas, li eskapas sian pasintecon transdonante sian fidelecon de la kreaĵo al la Kreinto. Ju pli li realigas sian unuecon kun la dia spirito, des malpli li estas sklavigita al materio. La homa spirito estas libera por ĉiam, ĝi ne mortas ĉar ĝi ne naskiĝas, kaj ĝia destino ne povas esti ligita al la planedoj kaj steloj aŭ submetita al ilia influo."

"La homo estas animo kun korpo. Kiam li vere komprenas la esencon de si mem, li lasas malantaŭe ĉiujn trudajn kaj subpremajn modelojn kaj ŝablonojn. Sed se li restas konfuzita kaj mankas al li sia spirita memoro, li estos submetita al la kaŝitaj limoj de la leĝo de la medio kaj naturo."

"Dio estas harmonio kaj akordo, kaj la adoranto, kiu estas en akordo kun Li, ne agos malĝuste, sed ĉiuj liaj agadoj estos laŭ la leĝoj de la ĉielo laŭ ĝusta kaj natura maniero, kaj post profunda preĝo kaj meditado li sentos sian ligan kun la dia spirito. Ne ekzistas pli granda potenco ol tiu interna protekto."

Mi provis kompreni la klarigojn de la respektinda Seri Juktsuar, kaj post longa silento mi diris: "Do kial vi volas, mia kara sinjoro, ke mi portu ĉi tiun brakringon?"

La instruisto respondis: "Nur kiam la vojaĝanto atingas sian celokon, li pravas forlasi la direktojn kaj mapojn. Sed dum la vojaĝo, li provas utiligi ĉiun taŭgan mallongigon. La antikvaj saĝuloj elpensis multajn manierojn kaj rimedojn por mallongigi la daŭron de la fremdiĝo de la homo en la mondo de iluzio kaj trompo. Ekzistas kelkaj aŭtomataj trajtoj en la leĝo de karmo, kiujn oni povas lerte agordiĝi per la fingroj de saĝo."

"Ĉiuj homaj malbonoj devenas de malobservo de la universala leĝo. La Sanktaj Skriboj konsilas al la homo obei la leĝojn de la naturo, samtempe konservante kompletan fidon al la ĉiopovo de Dio. Lia devo estas diri: 'Sinjoro, mi fidas Vin kaj mi scias, ke Vi povas helpi min, tamen mi ankaŭ faros ĉion eblan por malfari la efikojn de miaj eraroj.' Per diversaj rimedoj - preĝo, voloforto, joga meditado, konsultado de saĝuloj kaj sanktuloj, kaj uzado de astrologiaj brakringoj - pasintaj malutilaj influoj povas esti mildigitaj aŭ tute neŭtraligitaj."

"Same kiel domo estas ekipita per kupra stango por absorbi fulmojn, tiel ankaŭ la homa korpo povas profiti de diversaj protektaj rimedoj. Travideblaj elektraĵoj kaj magnetaj radiadoj konstante moviĝas tra la universo kaj influas la homan korpon, por bone aŭ malbone. Ekde antikvaj tempoj, niaj saĝuloj pripensis kiel kontraŭagi la malfavorajn efikojn de subtilaj kosmaj influoj. Ili malkovris, ke puraj metaloj elsendas planedajn radiojn, kiuj kontraŭagas la negativan altiron de la planedoj. Ankaŭ estis montrite, ke iuj plantaj kombinaĵoj estas utilaj. La plej efikaj elementoj estas puraj, perfektaj gemoj, pezantaj ne malpli ol du karatojn. La praktikaj protektaj uzoj de astrologio malofte ricevis atenton de esploristoj

ekster Barato. Unu simpla, certa fakto estas, ke taŭgaj gemoj, metaloj aŭ plantaj preparoj estas senvaloraj, krom se ili havas la ĝustan pezon, kondiĉe ke ĉi tiuj kuraciloj estas aplikitaj en proksima kontakto kun la haŭto."

Mi diris, "Sinjoro, mi certe sekvos vian konsilon kaj aĉetos brakringon, sed la nura penso pri venkado de ĉielaj korpoj mirigas min!"

Sri Yuktiswar tiam aldonis precizajn instrukciojn, dirante:

"Por ĝeneralaj celoj mi rekomendus brakringon faritan el oro, arĝento kaj kupro, sed en via specifa kazo mi ŝatus, ke vi ricevu brakringon faritan el arĝento kaj plumbo."

Mi diris, "Sinjoro, kion precize vi celas?"

La instruisto respondis: "La planedoj prepariĝas preni malafablan sintenon al vi, Mukanda. Sed ne timu, ĉar dia providenco protektos vin. Ene de monato, vi suferos pro gravaj hepataj malsanoj. Ĉi tiu malsano supozeble daŭras ses monatojn, sed uzante la planedan brakringon, vi reduktos ĉi tiun periodon al nur dudek kvar tagoj."

La sekvan tagon mi serĉis juveliston kaj rapide akiris la brakringon, kiun mi surmetis. Mia sano estis tiel bona, ke mi forgesis la profetaĵon de mia instruisto, kiu forlasis Serampur kaj vizitis Varanasion. Tridek tagojn post nia konversacio, mi sentis subitan doloron en mia hepato. La sekvaj semajnoj estis koŝmaro de turmenta doloro. Ne volante ĝeni mian instruiston, mi pensis, ke mi povus elteni mian suferadon sola, kun pacienco kaj kuraĝo.

Sed post dudek tri tagoj da turmento, mia persistemo malfortiĝis, kaj mi vojaĝis per trajno al Varanasio, kie Sri Yuktiswar bonvenigis min kun eksterordinara varmeco. Tamen, li ne donis al mi ŝancon private rakonti al li pri mia plimalboniĝanta stato. Multaj fervoruloj vizitis lin tiun tagon por ricevi lian benon. Estante malsana, mi retiriĝis al angulo. La gastoj ne foriris ĝis post la vespermanĝo, kiam mia instruisto vokis min al la okangula verando de sia domo. Li alparolis min, rigardante en la distancon kaj paŝante tien kaj reen, foje blokante la lunlumon:

"Mi kredas, ke vi venis pro via hepatmalsano. Vi suferas doloron jam dudek kvar tagojn, ĉu ne?"

Mi respondis: "Jes, sinjoro"

Li diris, "Bonvolu fari la abdomenan ekzercon, kiun mi instruis al vi."

Mi respondis: "Se vi scius, sinjoro, la amplekson de mia suferado, vi ne petus min ekzerci." Tamen mi faris malgrandan provon obeante lian ordonon. La instruisto rigardis min demande.

"Vi diras, ke vi sentas doloron, kaj mi diras, ke ne estas doloro. Kiel povas ekzisti tia kontraŭdiro?"

Mi sentis kapturon, poste sento de feliĉo trafluis min, kaj mi jam ne sentis la konstantan turmenton, kiu senigis min je la beno de dormo dum tiom da longaj semajnoj. Ĉe la nura mencio de la vortoj "Sri Yuktsur", la doloro tute malaperis, kvazaŭ ĝi neniam ekzistis.

Mi komencis kliniĝi al liaj piedoj dankeme, sed li haltigis min kaj diris:

"Forgesu pri tio. Leviĝu kaj ĝuu la belecon de la luno super la Gango." La okuloj de la instruisto brilis de ĝojo dum mi staris silente apud li. Mi komprenis el lia konduto, ke li volis, ke mi sentu, ke estis Dio, kiu resanigis min, ne li.

Kaj ĝis hodiaŭ, mi ankoraŭ portas la saman pezan arĝent-plumban brakringon kiel memoraĵon pri tiu tago, karan memoron pri kiam mi komprenis, ke mi vere vivis kun vere eksterordinara kaj escepta individuo. Poste, mi kunprenis miajn amikojn al Sri Yuktiswar por resaniĝo, kaj li ĉiam rekomendis la uzon de juveloj aŭ brakringoj, laŭdante ilian uzon kiel praktikon de planeda saĝo.

Ekde la infanaĝo, mi sentis abomenon al astrologio pro du kialoj: unue, vidante multajn, kiuj estis obseditaj de astrologio kun rezignacio kaj submetiĝemo, kaj due, profetaĵo farita de la familia astrologo: "Vi edziniĝos tri fojojn kaj vidviniĝos dufoje". Mi longe pripensis tion kaj sentis min kiel la oferŝafido sur la altaro de triobla geedzeco. Iun tagon, mia pli aĝa frato Ananta diris al mi:

"Estas en via plej bona intereso akcepti vian sorton, ĉar via horoskopa diagramo jam montris, ke en viaj fruaj jaroj vi forkuros de hejmo al Himalajo kaj estos devigita reveni. Simile, la profetaĵo pri viaj geedzeco certe realiĝos."

Iun nokton, sentante la kompletan malveron de la profetaĵo, ŝi ekbruligis la mapon de la turo kaj metis ĝiajn cindron en koverton, sur kiu ŝi skribis: "La semoj de pasinta karmo ne povas ĝermi se bruligitaj per la fajroj de sankta saĝo." Ŝi tiam metis la koverton en elstaran lokon. Ananta legis ĉi tiun evidentan defion kaj ridis make, dirante:

"Vi ne povas detrui la veron tiel facile kiel vi bruligis ĉi tiun paperpecon."

Efektive, trifoje antaŭ ol mi atingis virecon, mia familio provis aranĝi mian fianĉiĝon, kaj mi rifuzis ĉiufoje, sciante ke mia amo al Dio estis pli forta ol iuj ajn mondaj konsideroj restantaj el la pasinteco. Mi ĉiam pripensis la saĝajn vortojn de mia instruisto:

"Ju pli homo profundigas en la konon de si mem, des pli granda estas lia influo sur la tutan universon per siaj travideblaj spiritaj vibroj, kaj samtempe des malpli lin influas eksteraj eventoj."

Iafoje mi petis astrologojn antaŭdiri miajn plej malbonajn tempojn laŭ planedaj aranĝoj, tamen mi tamen kapablis plenumi ĉion, kion mi celis dum tiuj tempoj. Estas vere, ke mia sukceso en tiuj okazoj estis plena de eksterordinaraj malfacilaĵoj, sed mia konfido estis bone fondita. Fido al dia providenco kaj la ĝusta uzo de voloforto - la donaco de Dio al la homaro - estas impona forto, multe pli granda ol la eteraj ondoj elirantaj de la planedoj kaj steloj.

Mi komprenis, ke tio, kion la steloj registras ĉe naskiĝo, ne signifas, ke persono estas marioneto de sia pasinteco. Male, planedaj influoj estas kataliziloj por kresko. La ĉielaj korpoj laboras por veki la volon de persono liberiĝi de ĉiuj limoj. Dio kreis ĉiun homon per unika kaj dotita animo, kaj tial ĉiu individuo havas esencan rolon en la tuta kreado, ĉu tiu rolo estas de subteno aŭ dependeco. Homa savo dependas ne de eksteraj venkoj, sed de internaj spiritaj triumfoj.

Fonto: Memoraĵoj de Jogulo - Aŭtobiografio (Hinda Filozofio en la Vivo de Jogulo) de Paramhansa Yogananda

spirita progreso

El la instruoj de Majstro Paramhansa Yogananda

Kiam ni rigardas la mondon hodiaŭ, kun ĉiuj ĝiaj problemoj, komplikecoj, konfuzo, tumulto, nescio kaj konflikto, estas malfacile kredi, ke la homaro eniris novan stadion de disvolviĝo kaj progreso. Tamen, la homaro forlasis la severajn, materialismajn epokojn kaj faris rapidajn, vastajn paŝojn al la sojlo de ĉi tiu nova fazo de sia supreniĝa evoluo.

Dum ni pli kaj pli proksimiĝas al ĉi tiu atoma epoko, multaj el la fortoj de la naturo, kiuj estis nekonataj en la Mallumaj Epokoj, nun estas malkovrataj kaj utiligataj, helpante akceli la ritmon de tutmonda komunikado kaj progreso en medicino, agrikulturo, transportado kaj aliaj kampoj.

Efektive, modernaj teknologiaj rimedoj radikale ŝanĝis la ŝtofon de ĉiutaga vivo, kiel ni konis kaj konas ĝin.

Sed la malhelaj epokoj, kiujn la homaro travivis, ankoraŭ havas fortan kaj penetran influon sur homojn. Tial homoj uzas progresintajn sciencajn metodojn ne nur por bono, sed ankaŭ por nutri kaj plifortigi bazajn, materialismajn instinktojn kiel egoismo, detruo kaj avideco. Tiel, la efiko de la malhelaj epokoj daŭros dum multaj jaroj.

Ĉi tiu kreskanta epoko provizis multajn komfortojn danke al progresintaj teknologiaj metodoj kaj iloj, kaj ankaŭ donis al homoj gradon da libera tempo, kiu antaŭe ne estis havebla. En la Mallumaj Epokoj, homoj pasigis ĉiun vekan momenton kaj sian tutan energion por certigi siajn bazajn bezonojn kaj resti vivaj. Nur tre malgranda segmento de la

loĝantaro havis sufiĉe da tempo por dediĉi al pli altaj okupoj.

Nun - almenaŭ en industriigitaj landoj - ĉiu apartenas al tiu kategorio. Sed kion homoj faras en sia libera tempo kaj libertempo?

Ĉar ili ignoras la celon de la vivo, ili malŝparas sian tempon kaj energion por senfina amuziĝo. La averaĝa homo en la Okcidento pasigas preskaŭ kvindek horojn semajne spektante televidon. Imagu kiom pli feliĉaj homoj estus kaj kiom pli bona estus la mondo, se tiuj longaj horoj estus pasigitaj por fruktodonaj spiritaj agadoj!

Tiuj, kiuj meditas, uzas sian tempon saĝe kaj efike. Bedaŭrinde, la plej multaj homoj deflankiĝis de Dio kaj Liaj leĝoj.

Tial la mondo estas en sia nuna bedaŭrinda stato. Ni deziras, ke ni vivu en mondo de sekureco, prospero kaj paco. Sed eĉ vivi en turbula mondo havas siajn lecionojn por tiuj, kiuj pripensas. Malfacilaj kaj amaraj cirkonstancoj servas kiel memorigilo, ke ĉi tiu mondo ne estas nia konstanta hejmo. Vera sekureco kaj protekto ne troviĝas en la ekstera mondo, kaj pro tio ni devas serĉi Dion kaj peti Lian protekton.

En tempoj de paco kaj prospero, kie ne estas senlaboreco aŭ mediaj problemoj, homoj vivas en "kvieta, rezignacia frustriĝo", kiel diris la filozofo Thoreau. Kial? Ĉar malgraŭ ĉi tiu prospero, homoj sentas spiritan malsaton kaj denaskan sopiron al io alia mankanta en iliaj vivoj.

Tiu aĵo estas Dio

Ni devas memori, ke sendepende de eksteraj cirkonstancoj, spirita progreso dependas de individua penado. Eĉ en la plej malhelaj epokoj kaj sub la plej malbonaj kondiĉoj, iuj viroj kaj virinoj tamen sukcesis atingi dian scion. Tial ni ne devas esti spirite influitaj de la kondiĉoj de la mondo. Ni neniam devas perdi el vido la plej gravan gravecon de spirita strebado.

Ĉar ni vivas en ĉi tiuj malfacilaj cirkonstancoj, ni ankaŭ pensas pri la estonteco kaj la malagrablaj surprizoj, kiujn ĝi povas teni. Ĉi tio estas natura. Sed se ni tro multe restadas ĉe ĉi tiuj aferoj, kaj se ni permesas al konjektado kaj timo transpreni niajn pensojn, ni forpuŝas Dion el niaj vivoj kaj maltrafas valoran ŝancon konektiĝi kun Li kaj ĝui Lian protekton.

Homoj volas scii precize kio okazos en la estonteco. Kial? Por pliigi sian maltrankvilon?

Se ni vere komprenus la grandegan ŝarĝon, kiun ni metas sur niajn mensojn, kiam ni venkiĝas al timoj kaj angoro, ni mirus pri nia ĝisnuna rezisteco. Zorgoj kaj angoro malfortigas la menson, permesante al timo eniri la animon, kaj rezulte ni perdas nian psikologian kaj spiritan ekvilibron. Nia problemo kuŝas en nia provo vivi en la estonteco kaj la pasinteco samtempe, anstataŭ vivi en la nuntempo. Ĉi tiuj ŝarĝoj estas tro pezaj por la menso por porti.

Ni devas analizi niajn pensojn. Plej ofte ni eskapas aŭ al la estonteco aŭ al la pasinteco. Tio estas kompleta malŝparo. Ni devas vivi en la nuntempo kaj plenigi la nuntempon per pensoj pri Dio.

Neniu loko sur la tero estas vere sekura aŭ protektita kontraŭ okazaĵoj kaj danĝeroj. Vera

protekto kuŝas en vivi honeste kaj juste, trakti aliajn vereme kaj sincere, kaj en preĝo, meditado kaj harmonio kun Dio.

Tial ni devas fari nian plejebulon por esti en harmonio kun Dio. Ĝuste ĉi tiu harmonio estas la kuracilo por ĉiu malsano kaj la resaniĝo de la batoj de la vivo kaj la kontuziĝoj de la tempo.

Ni ne rajtas timiĝi pro la teruraj eventoj kaj koŝmaroj de la vivo. Ni ne rajtas teruriĝi pro malsano, malriĉeco aŭ akcidentoj. Kiam ni trovas nin meze de provoj kaj malfacilaĵoj, ni rekonu la iluzion naturon de ĉi tiuj spertoj kaj komprenu, ke ni povas superi malfavorajn cirkonstancojn per pozitiva pensado, sana juĝo kaj spirita harmonio kun Dio, la fonto de ĉia helpo kaj protekto.

Ne ekzistas protekto aŭ sekureco ekster Dio. Ni devas tute turni nin al Li se ni deziras sekurecon kaj trankvilon.

Estas malfacile atingi kompletan kontentecon en ĉi tiu mondo, kiu ne estas nia vera hejmo. Nia ekzisto sur ĉi tiu tero estas provizora. Ni estas ĉi tie en lernejo por lerni la lecionojn de la vivo. Kiam ni forgesas ĉi tiun veron, komenciĝas niaj problemoj, kaj problemoj ĉirkaŭas nin de ĉiu flanko.

Nenio valoras vivi por krom Dio Ĉio alia pasos kaj lasos nin solaj Ni devas serĉi la eternan kaj daŭran Homa amo estas pasema kaj iom post iom svagiĝas Malantaŭ homa amo kuŝas dia amo, kaj tio estas la plej granda amo, kontentiganta la sopirojn de la koro kaj sensoifiganta la animon Ni ĝuu ĉion, kion Dio donacas al ni, sen sopiri ion alian Ni venis al ĉi tiu

tero por lerni kiel koni Dion Ne ekzistas alia celo por nia ekzisto ĉi tie

Sinceraj serĉantoj trovos Dion, kaj iliaj vivoj estos plenaj de paco, trankvilo, graco kaj ĝojo. La deziro koni Lin devas esti forta kaj persista, kaj la rezultoj estos garantiitaj (kiu frapas aŭdos). Tiuj, kiuj konas Dion, spertas kontinuan ĝojon kaj feliĉon.

La serĉado de Dio ne estas nekongrua kun homaj amikecoj, geedzeco, aŭ la strebado al materia sukceso. Ĉi tiuj aferoj ankaŭ estas integritaj partoj de la lecionoj de la vivo. Gravas distingi inter realeco kaj iluzio, kaj rekoni, ke materiaj celoj kaj atingoj ne povas doni al ni la feliĉon, kiun ni sopiras kaj klopodas atingi per ĉiuj niaj pensoj kaj agoj.

Ĉi tiu filozofio ne igas la vivon malgaja aŭ negativa

Paco estu sur vi

Vero kaj realeco profunde

Vero estas vorto vualita de ambigueco kaj obskurita de multe da vageco. Ĝi estas koncepto malfacile klarigebla kaj klariginda. Ĉiu havas konvinkojn kaj kredojn, ĵurante je sia fido, ke ili estas la absoluta vero. Sed kiel oni povas definitive determini, kio estas vera kaj reala meze de ĉi tiu vasta aro da ideoj?

Vero estas kaj relativa kaj absoluta. Ĝi trapasas multajn relativajn stadiojn de disvolviĝo kaj rafinado antaŭ ol atingi sian absolutan staton. Ekzemple, du homoj diskutas komercan projekton. Unu proponas ideon, kiu garantias sukceson, dum la alia ofertas

kontraŭargumenton, kiu atingas la saman celon sed kun pliaj avantaĝoj. Poste iu alia elpensas pli bonan ideon, kaj tiel plu. Ĉiuj proponitaj aliroj estis nedisputeble "ĝustaj", sed nur en relativa senco.

Vero estas tio, kio alportas daŭran feliĉon

En sia absoluta senco, ĉio, kio kontraŭdiras veran feliĉon, estas falsa, kaj tio, kio alportas daŭran feliĉon, estas vera. Vera feliĉo ne estas la pasema ekscito, kiu akompanas materian sukceson aŭ paseman plezuron, sed prefere la ĝojo, kiu venas el la harmonio de la animo kun sia fonto: Dio. Laŭ ĉi tiu normo, vi povas juĝi ajnan agon, kiun vi entreprenas, laŭ ĝia rezulto kaj ĉu ĝi alportos al vi daŭran feliĉon aŭ ne (ĉar efektive, agoj estas juĝataj laŭ siaj finoj!).

La Finfina Vero estas Dio, kaj Dio estas la finfina Vero. La tuta universo estas fondita sur ĉi tiu vero per la eternaj leĝoj de Dio. Ĉi tiuj leĝoj estas fundamentaj, sentempaj veroj, absolute neŝanĝeblaj kaj preter iu ajn homa manipulado aŭ distordo. Ekzemple, la absoluta rajto estas sindeteni de mortigado aŭ damaĝado, sed la pli malgranda el du malbonoj estas uzi forton por protekti la senkulpulojn kontraŭ la malbonuloj aŭ por protekti pli progresintajn estaĵojn kontraŭ malpli progresintaj. Tamen, detrui ion ajn simple pro deziro mortigi estas malĝuste.

La universala leĝo diktas harmonion kaj proksimecon per amo, kio signifas amon kaj toleremon. Se ni volas trovi la veron, estas esence, ke niaj pensoj kaj agoj estu sanaj, materie, morale kaj spirite, laŭ la eternaj leĝoj de la dia vero.

La vero estas la finfina esenco. Sed kie kuŝas tiu esenco, kaj kiel oni povas ĝin trovi?

Estas tri manieroj atingi la veron: per sensa percepto, per logika rezonado, kaj per intuicio aŭ la kompreno de la animo.

Se via sensa percepto estas malĝusta, via logika dedukto ankaŭ estos malĝusta. Vi eble rigardos al la horizonto kaj vidos tion, kio ŝajnas esti fajro, ĉar vi vidas fumon; sed kiam vi alproksimiĝas al la loko, vi trovas, ke tio, kio ŝajnis esti fumo, estis nenio krom nubo da polvo. Por scii la veron pri io ajn, vi fidas je via vido kaj aŭdo, same kiel viaj sensoj de flaro, gusto kaj tuŝo, krom la povo de racio. Sed ĉi tiuj elementoj kombinitaj ne povas esti la finfina pruvo de vero, ĉar se la sentoj mensogas, tiam racio ankaŭ mensogos. Racio formas siajn impresojn kaj alvenas al siaj konkludoj kaj konvinkoj bazitaj sur la raportoj, kiujn ĝi ricevas de la sentoj, sed la sentoj estas tre limigitaj pro sia naturo. Tial la profetoj alparolis homojn laŭ ilia nivelo de kompreno kaj intelekto, ĉar ili - la homoj - vidas sed ne perceptas, aŭdas sed ne komprenas aŭ komprenas (ili estas surdaj, mutaj kaj blindaj, do ili ne rezonas)!

La homa orelo povas percepti nur specifan gamon da vibradoj; ĝi ne povas detekti la plej laŭtajn aŭ plej malfortajn sonojn. Se via aŭdo estus sufiĉe plifortigita, vi povus aŭdi la mirindan, grandiozan sonon produktitan de la universo dum ĝi ondas tra senfina spaco. Ĉio en la ekzisto moviĝas, kaj ĉi tiu movo estas akompanata de sono. Nenio ekzistas sen movo krom en la sfero de la transcendentia kosma spirito, kie estas nek movado nek vibrado. Se la kapabloj de la homa spirito estus sufiĉe evoluintaj,

oni povus aŭdi subtilajn sonojn per la etera orelo - sonoj, kiuj estas travideblaj fortoj, dotante la korpon per plifortigita aŭdsenso.

Simile, se la povo de viaj okuloj estus plifortigita, vi perceptus lumojn de ĉiu koloro kaj speco. Viaj fizikaj okuloj montras al vi nur tre limigitan gamon da lumo, dum via spirita (etera) okulo vidas la veran naturon de aferoj kiel bildojn kunmetitajn el la kreiva lumo de Dio. Via tuta korpo, kiun vi vidas kiel densan mason da karno, estas nenio alia ol elektromagnetaj ondoj. D-ro Cryle pruvis, ke la cerbo de morta bovido, kaj ankaŭ la cerbo de morta homo, elsendas grandegan kvanton da elektra radiado. Kiam vi fermas viajn okulojn, vi kutime vidas nur mallumon. Sed kun spirita evoluo, vi povos vidi mirindajn lumojn, kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ne perceptis ĝin (la lumon de la ĉielo kaj la tero).

Jen fundamentaj veroj, kiujn homoj ne perceptas, ĉar iliaj sentoj estas agorditaj nur al limigita gamo de intensaj vibradoj.

Intuicio aŭ revelacio: la povo de la ĉioampleksanta spirito de scio

Kiel do ni povas scii la veron kaŝitan malantaŭ la sensoj kaj iliaj perceptoj? Ĉi tio estas neebila per analizo aŭ racia klarigo, ĉar la menso estas ligita al la sensoj kaj povas nur eltiri tion, kion la sensoj provizas. Ĝi ne havas kapablon percepti la senfinajn fortojn ĉirkaŭ ĝi. Nur per kultivado de la intuicio de la animo aŭ certa intuicio la vero povas esti konata. Kompreno estas rekta percepto, ne tra la sensoj - pura, verema kaj ĉiam preciza sento de la animo.

Vi povas ricevi ideon pri la naturo de ĉi tiu intuicio el tiuj sensacioj, kiujn vi spertas sed ne povas klarigi, foje nomataj "la koro de homo estas ilia gvidilo". Vi sentas, ke io okazos sen ia ajn sensa pruvo. Ĝi estas vero, kiu manifestas sin sen ia ajn logika ligo al eventoj. Vi eble sidas kviete pensante pri iu, kiun vi ne vidis aŭ kontaktis de longe, kaj tiam subite vi renkontas ilin aŭ aŭdas de ili. Kiel tio okazis? Ĝi okazas per pasemaj ekbriloj de intuicio. Ĉiu spertis tiajn ekbrilojn.

Juĝeraroj devenas de manko de intuicio. Plej multaj homoj profunde sentas, ke ili kapablas je grandaj aferoj kaj atingi grandajn aferojn en la vivo, sed ĉar al ili mankas intuicia povo, tiu latentaj potencialo restas dormanta. Por sukcesi kaj eviti la malfeliĉon kaŭzitan de eraroj, oni devas klopodi kompreni la subestan veron en ĉio. Ĉi tio eblas nur per kultivado de intuicia kompreno. Tio estas la praktika realo de la afero. Tial mi konsilas al ĉiuj serĉi la veron en ĉio, ĉu en siaj rilatoj kun aliaj, ĉe la laboro, en sia geedzeco - mallonge, en ĉiu aspekto de la vivo. Intuicio estas esenca; ĝi estas nemalhavebla kaj ne povas esti forigita.

Manko de intuicio kondukas al malbonaj decidoj kaj malzorgemaj agoj, precipe elektante nefidindajn komercpartnerojn aŭ implikiĝante en misgviditajn personajn rilatojn. Ĉar racio estas limigita kaj limigita de la informoj provizitaj de la sentoj, se la sentoj estas trompitaj, oni eble perceptus iun kiel escepte mirindan sen koni ilian veran naturon.

Aŭ vi eble pensas, ke vi trovis vian vivpartneron (vian animparencon) kaj edziĝas al tiu persono, nur por ke via rilato finiĝu per eksgeedziĝo aŭ infero de

misharmonio pro nekongruenco kaj manko de harmonio. Sed interna intuicio ne faras tiajn erarojn. Ĝi ne vidas la magnetismon elirantan el la okuloj aŭ la ĉarman, radiantan vizaĝon; anstataŭe, ĝi sentas kaj perceptas kun pinta precizeco kio kuŝas en la koro de tiu persono kaj konas lin/ŝin kia li/ŝi vere estas.

Dank'al la intuicio, kiun mi disvolvis kun la helpo de mia granda instruisto, Sri Yuktiswar, mi neniam eraris pri la homa naturo. Mia interna sento ĉiam estis granda helpo por mi en ĉi tiu rilato. Sed mi ne provas vidi la negativan flankon de homoj. Por helpi aliajn, mi donas al ili mian senkondiĉan amon, eĉ kiam mi scias, ke ili eble ekspluatos mian fidon por sia propra persona profito.

Multaj, al kiuj mankas intuicio, investas monon en malsukcesajn financajn entreprenojn kaj, rezulte, perdas ĉion. Mi sukcesis en ĉiu decido, kiun mi faris, danke al mia senperfida intuicio.

Dum oni kreskas kaj disvolviĝas, intuicio aperas kiel klara sento aŭ kvieta voĉo. Ĉar virinoj estas pli agorditaj al sentoj ol viroj, ili ĝenerale posedas pli grandan intuicion, krom kiam superfortitaj de emocio. Viroj ĝenerale estas gvidataj de racio, dum virinoj estas gvidataj de sentoj. Se viro posedas sanan menson kaj senteman naturon, ĉi tiu ekvilibro inter racio kaj sentoj sendube helpas lin disvolvi intuicion.

Scii la celon de la vivo per intuicio

Se vi uzos vian intuicion, vi scios la celon de via ekzisto sur ĉi tiu tero, kaj kiam vi komprenos tiun celon, vi trovos feliĉon. Ĉi tiu tero estas scenejo, kaj

Dio estas la reĝisoro. Se ĉiu insistas pri ludado de la rolo de la reĝo aŭ reĝino, ne povas esti sukcesa teatraĵo. La servisto, la heroo kaj la reĝo devas ĉiuj ludi siajn rolojn por ke la teatraĵo sukcesu. Estas la fiuloj, kiuj ruinigas la bonan intrigon de la dia teatraĵo. Tiuj, kiuj elektas tiujn rolojn, pagos pezan prezon pro malobeo al dia gvido.

Sendepende de la monda pozicio, kiun persono atingas, aŭ la riĉeco, kiun ili amasigas, oni ne povas konsideri ilin sukcesaj, se ili uzas maletikajn rimedojn por atingi siajn celojn kaj gajnojn. Vera feliĉo eblas nur kiam persono ludas sian rolon ĝuste, kaj ne alie. Tiu, kiu ludas la rolon de milionulo, kaj tiu, kiu ludas la rolon de malgranda komercisto, estas egalaj en la okuloj de Dio, ĉar en la Lasta Tago, Dio senigos ĉiun el iliaj posedaĵoj kaj titoloj. Tio, kion vi stokas en via animo, estas tio, kio akompanos vin post kiam vi forlasos ĉi tiun mondon.

La grandaj kaj kleraj, profetoj kaj saĝuloj, konas la veron danke al siaj intuiciaj povoj. Ili perceptas aferojn ne nur per siaj okuloj kaj mensoj, sed ankaŭ per sia klara kaj tre evoluinta intuicio, per kiu ili scias ĉion.

Ne gravas la rolo, kiun ni ludas, en la okuloj de Dio, sed kiel ni ludas ĝin. Ne malĝoju aŭ senkuraĝiĝu, se via rolo estas malfacila. Ĝuste plenumi vian rolon garantios vian sukceson en la okuloj de Dio; alie vi ne estos vere libera.

Meditado kultivas intuicion

La sola maniero koni la veron kaj vivi laŭ ĝiaj principoj estas kultivi spiritan komprenon aŭ intuicion. Tiam vi komprenos, ke la vivo havas sencon kaj ke via interna voĉo gvidos vin kaj direktos viajn paŝojn, kia ajn estas via rolo en la vivo.

Tiu voĉo estis dronigita kaj enterigita — antaŭ longe — de nesanaĵoj. La plej certa maniero restarigi tiun veran senton de certeco estas per meditado post vekigo matene kaj antaŭ ol enlitiĝi nokte.

Same kiel oni plenumas siajn profesiajn kaj sociajn rendezuojn, tiel ankaŭ oni devas plenumi sian rendezuon kun Dio. Ni eble pensas, ke niaj okupataj vivoj lasas al ni nenian tempon por spiritaj aferoj, sed nenio malhelpas Dion pensi pri ni kaj zorgi pri niaj bezonoj. Ni devas preĝi, profunde mediti kaj atendi Lian respondon. Se ni alparolas Lin kun amo kaj profunda fokuso, Li respondos niajn preĝojn. Tiam ni sentos Lian ĉeeston kiel ĝojon kaj pacon en niaj koroj. Kiam tiu ĝojo kaj paco alvenos, viva kaj efika ligo kun la Supera Potenco establiĝas. Ni devas klopodi kapti ĉi tiun ŝancon, ĉar neniu sukceso atingeblas sen peno.

Se vi pasigas vian vivon ĉasante unu eksciton post alia, vi neniam konos veran feliĉon. Vivu simple kaj prenu la vivon pli facile. Feliĉo kuŝas en doni al vi sufiĉe da tempo por profunda pensado kaj kontempli la grandajn aferojn.

Pasigu tempon sole de tempo al tempo kaj praktiku silenton por iom da tempo; vi mem vidos la diferencon. Se la radio aŭ televido estas ŝaltitaj ĉiam, aŭ se konstanta stimulo kaj distro okupas viajn

sentajn, ĝi difektos viajn nervojn kaj igos vin agaciĝema.

Ne tro restu ĉe riparado de aliaj. Riparu vin mem unue — Dio riparu vin! La plej granda areno por plejboneco kaj sukceso estas hejme. Anĝelo en sia propra hejmo estas anĝelo ĉie. La milda voĉo kaj paca konduto de homo estas bezonataj pli ol ie ajn alie.

Forto kiu neniam malsukcesas

Kiam ni konektiĝas kun Dio, intuicia kompreno inspiras kaj gvidas nin en ĉio, kion ni faras. Ni devas konscie posedi ĉi tiun benitan potencon. Ĝi estas en ni; ni nur bezonas malkaŝi ĝin. Mi ne interesiĝas pri tiuj, kiuj estas nur scivolaj, sed pri tiuj, kiuj sincere serĉas la veron. Mi estas en konstanta komuneco kun Dio kaj serĉas nur tiujn, kiuj sincere deziras koni Lin.

Vi trovos, ke ĉi tiu potenco agas en ĉio por plibonigi viajn cirkonstancojn kaj faciligi aferojn por vi. Kiam vi konektiĝas kun ĉi tiu potenco, via bonfarto pulsos per kosma energio, kaj via menso fariĝos pli rafinita, fokusita, akra kaj penetranta. Vi komprenos, ke via animo estas ujo por la vivanta vero kaj neelĉerpebla saĝo de Dio.

Dio estas la fonto de sano, prospero, saĝo kaj eterna ĝojo. Kiam ni konektiĝas kun Li, niaj vivoj fariĝas tutaj kaj kompletaj. La vivo sen Li estas nekompleta. Ni devas pripensi ĉi tiun superan potencon, kiu donas al ni vivon, forton kaj saĝon. Ni devas preĝi, ke vero fluu en niajn mensojn, forto en niajn korpojn kaj senfina ĝojo en niajn animojn.

Malantaŭ la mallumo de fermitaj okuloj kuŝas la mirindaj fortoj de la universo, ĉiuj bonaj animoj kaj noblaj spiritoj, kaj la senfina vasteco de la spiritaj sferoj. Se vi kontemplas, vi perceptos absolutan veron kaj atestos ĝian mirindan laboron en via vivo kaj en ĉio mirinda kaj glora en la kreado.

Dio donu al vi sukceson kaj paco estu sur vi

Fastado estas sano kaj bonfarto

"Vi devus fasti, ĉar nenio similas al ĝi" (Hadito)

[Ĉi tiu temo ne kontraŭdiras fastadon kiel menciite en la Sankta Korano, nek ĝi alvokas iun ajn forlasi sian tradician metodon de fastado, kiun ni respektas, kaj ni respektas tiujn, kiuj fastas, preĝante al Dio ĉiam beni ilin kaj akcepti ilian fastadon. Ĉi tie temas pri terapia fastado por specifaj fizikaj kaj spiritaj rezultoj, kaj tial ĉi tiu klarigo estis necesa.]

La fizikaj rezultoj kaj spiritaj spertoj de fastado estas vere mirindaj. La animo liberiĝas de la postuloj de la korpo kiam ĝi liberiĝas de pezaj, krudaj kutimoj. Mi kompletigis mian tridekan tagon de fastado, kaj ĝi sentas tiel nature kvazaŭ mi tute ne gustumis manĝaĵon.

Ĉiu, kiu kapablas, provu fasti dum tri tagoj aŭ pli longe se eble, kaj iom post iom trovos, ke vivi sen manĝaĵo eblas.

Sanaj individuoj ne devus trovi malfacile fasti dum tri tagoj. Plilongigita fastado devus esti farita sub la superrigardo de specialisto. Ĉiu, kiu suferas pro kronikaj malsanoj aŭ fizikaj handikapo, devus fasti nur post konsultado de kuracisto sperta pri fastado kaj nutrado.

Fizikaj doloroj estas indikiloj de paneo en la korpaj sistemoj kaj bezono de riparo kaj prizorgado.

Homoj tenas siajn aŭtojn puraj kaj bone prizorgataj! La homa korpo estas multe pli kompleksa kaj komplika ol iu ajn aŭto, kaj Dio volas, ke ni tenu ĝin pura kaj funkcia ĝuste, fidante pli kaj pli je Lia potenco. La sekreto de bona sano kuŝas ne nur en kemiaj elementoj, sed ankaŭ en fido je la potenco de Dio, aŭ la vivoforto en la korpo.

Ĉi tiu vivoforto en niaj korpoj estas vere la fonto de vivo. Ĝi estas konstanta forto, kiu, laŭ la ordono de Dio, kreas kaj subtenas niajn organojn. Ĉi tiu vivoforto estas fortigita per la povo de la menso kaj nutrata per manĝaĵo. Tamen, se ĝi estas misuzata, ĝi ĉesas funkcii kaj fine rifuzas funkcii. Ekzemple, ĝia povo povas malfortiĝi en la okuloj, kondukante al malklara vidado. Neniu manĝaĵo povas doni forton, neniu ŝanĝo de aero povas refreŝigi la ĉelojn kaj revigligi ilin, kaj nenio povas restarigi energion al la korpo, kiam ĝia eneca vivoforto komencas malpliigi.

Fastado ripozigas elĉerpitajn organojn, same kiel la korpajn sistemojn kaj la vivenergion mem, liberigante ĝin de troa laboro. Kiam vi ĉesas sugesti al la vivenergio, ke ĝi devas dependi de eksteraj fontoj de nutraĵo, akvo, oksigeno kaj sunlumo por sia ekzisto, ĝi fariĝas liberigita kaj memstara.

Tromanĝado dum 365 tagoj jare kondukas al diversaj malsanoj. Konstante manĝi, ĉu la korpo bezonas ĝin aŭ ne, estas vere malbeno por ĝi. Ju pli homo koncentriĝas pri sia gustosenso kaj provas kontentigi ĝin, des pli da malsanoj ili suferos. Estas bone ĝui manĝaĵon, sed sklaveco al ĝi havas dolorajn komplikaĵojn kaj seriozajn sekvojn. Tiel, homo damaĝas sin per sia alligiteco al la korpo kaj ĝiaj postuloj. Estas tempo por homoj kompreni, ke estas la vivoforto, kiu subtenas la korpon kaj tenas ĝin vigla kaj energia.

Ni devas — sen obsedo — plej emfazi la menson por fortigi ĝiajn kapablojn kaj igi ĝin pli memstara. Se persono insistas pri sklavigo de sia menso al la korpo, la menso rebatos per rezignado de sia potenco, devigante la individuon dependi de iu alia aŭ io alia por helpo. Neniu kuracisto aŭ medikamento povas helpi pacienton, kies menso tiel malfortiĝis, ke la malsano plimalboniĝas. Tri kvaronoj de la kuraco kuŝas en la menso.

En Barato, ni lernas konkeri la korpon per voloforto, ebligante al persono forte dependi de la menso. Tiuj, kiuj konstante uzas fizikajn rimedojn por sano kaj resaniĝo, kutimiĝas al ili kaj tiel eterne dependas de ili. Sed mensa povo estas supera. Oni devas iom post iom lerni plej bone utiligi la menson kaj ĝiajn kapablojn; tiam oni komprenos, ke la menso estas supera ilo, kaj la menso faros ĉion, kion oni petas de ĝi. Mi vidis kaj spertis tion propraokule en mia propra vivo.

Iun tagon mi prelegis, kaj estis ekstreme varme. Mia vizaĝo gutetis de ŝvito, kaj mi ne povis trovi mian nazitukon. Momente mi estis konfuzita, sed mi koncentris mian plenan atenton al la centro de mia volo (la areo inter miaj brovoj) kaj silente preĝis: "Sinjoro, per Via graco, mia korpo estas malvarmeta!" Tuj la ŝvito malaperis, kaj mia korpo fariĝis tiel malvarmeta kiel ĝi devus esti! Tial, fidi je la menso estas grandega profito! Tamen, oni ne devas iri al ekstremoj kaj tute nei la korpon, ĉar se oni faros tion, oni ne povos pensi, manĝi aŭ moviĝi.

Kelkaj homoj celas pruvi la kontrolon de la menso super la korpo, ĉefe por demonstri sanon. Sed sano ne estas la finfina celo de la vivo. Atingi Dion estas la vera celo. Oni povas senti sin sana por tempo, sed venos tempo, kiam nenio helpos. Tiam, kiu helpos?

Dio. Fastado estas unu el la plej bonaj manieroj alproksimiĝi al Dio. Ĝi liberigas la vivoforton de sklaveco al manĝaĵo, asertante, ke Dio subtenas niajn korpojn kaj tenas ilin vivaj.

Sed kutimoj estas tiel potencaj, ke la nura penso pri manĝaĵo igas vin tuj voli manĝi. Iam, kiam mi estis juna knabo en Barato, mi malvarmumiĝis. Mi deziris iom da tamarindo, kiu estas konsiderata tre malbona kontraŭ malvarmumoj. Mia fratino obstine rifuzis, sed pro mia persisto, ŝi alportis al mi iom da frukto. Mi maĉis pecon kaj poste kraĉis ĝin sen gluti, ĉar la deziro por la gusto estis kontentigita. Homoj ofte estas kontrolataj de glutemeco. Bedaŭrinde, Dio ne kreis la korpon tiel, ke ni povas ĝui la gustosenton kaj indulgi en malutilaj ekscesoj aŭ konsumi nesanan manĝaĵon sen damaĝi la digestan sistemon kaj aliajn organojn.

Sed vere, la sola vojo al sano kaj feliĉo — la plej saĝa vojo — estas memregado. Unu el la plej grandaj atingoj, kiujn homo povas atingi, estas esti mastro de si mem, ne submetita al la tiraneco de siaj sentoj. Se vi submetas aparaton al troa elektra ŝarĝo, kiu ne povas elteni tian troŝarĝon, ĝi elĉerpiĝos. Simile, ĉiufoje kiam vi troŝarĝas vian digestan sistemon per manĝaĵo, la vivoforto respondecas pri digestado malpleniĝas. Kiam vi ĉesas tromanĝi kaj kiam vi fastas, ĉi tiu vivoforto ripozas kaj reŝargiĝas per kosma energio.

Se via aŭto paneas, vi sendas ĝin al riparejo. Post kiam la necesaj proceduroj estas plenumitaj, ĝi funkcias pli bone dum kelka tempo ĝis io alia paneas, kaj vi sendas ĝin reen por plia prizorgado kaj riparoj. La samo validas por la korpo. La fizikaj efikoj de fastado estas mirigaj. Tritaga fasto per oranĝa suko provizore riparos la korpon. Sed pli longa fasto

riparos ĝin tute, kaj vi sentos vin forta kiel ŝtalo. Se vi deziras daŭran sanon, vi ĉiam devas kontroli la kvaliton kaj kvanton de la manĝaĵoj, kiujn vi konsumas.

Vi devus scii, kion fari dum fastado. Kuracista superrigardo estas esenca por tiuj, kiuj deziras fasti pli ol tri tagojn. Mi ne konsilas al iu ajn tro longe fari sian unuan faston, ĉar ili sentos sin malfortaj kaj elĉerpitaj. Fasti unu tagon semajne per fruktosuko aŭ tri sinsekvaj tagoj ĉiumonate per oranĝa suko estas bonaj manieroj al kutimiĝi al fastado. La fastanto devus esti psikologie preparita por trakti simpatiantojn, kiuj certigos ilin, ke ili malsaniĝos aŭ mortos (Dio gardu) se ili ne manĝos. Estas vere, ke vi eble sentos vin malforta dum longa fasto, sed tio okazas nur en la unuaj tagoj, ĉar via vivoforto kutimiĝis al manĝaĵo. Sed iom post iom, dum la tagoj pasas, vi perdas ajnan senton de malforteco. Via vivoforto kaj spirito malligiĝas de manĝaĵo, kaj vi trovas, ke la korpo estas vere subtenata de vivoforto.

Mi konas la sekreton per kiu homo povas fasti sen perdi pezon. Kiam la vivoforto estas konscie kontrolata, ĝi povas esti uzata por redukti korpopezon aŭ konservi ĝin. Kiam ĉi tiu metodo estas uzata, la natura temperaturo de la korpo ne malaltiĝas, negrave kiom longa estas la fasta periodo. Per tirado de kosma energio tra specifa kanalo en la korpo, la vivoforto estas replenigita per tiu energio anstataŭ dependi de eksteraj fontoj.

La vivo estas eterna kaj ne dependas de spirado, manĝaĵo, akvo aŭ sunlumo. Memoru, ke vi estas senmorta animo, kiu vivas unue kaj ĉefe per la povo de Dio kaj neniu alia.

Konscio restas viva post fizika morto, sed la averaĝa homo perdas tiun senton de kontinueco kaj

kredas, ke ili estas mortintaj. Ĉiu el ni iam spertos fizikan morton, do ne necesas timi ĝin. Vi ne timas perdi senton en via korpo dum dormado; anstataŭe, vi ampleksas dormon kiel staton de liberiĝo, kiun vi fervore antaŭvidas. Simile, morto estas stato de ripozo - emeritiĝo de la vivo. Ne estas io timinda. Kiam morto venas, ridu pri ĝi. Morto estas nur testo, kies celo estas instrui profundan lecionon. Vi estas animo, kaj la animo ne mortas. Ne necesas atendi, ke morto instruu al vi tion, kiam vi povas scii ĝin nun. La unua leciono, kiun vi devas lerni, estas, ke la vivo ne dependas de manĝaĵo. Per fastado, vi povas konfirmi tion por vi mem.

Ĉiu devus labori pri la disvolviĝo de siaj mensaj kapabloj por ke ili povu plenumi siajn devojn pli bone sub ĉiuj cirkonstancoj Ordo kaj disciplino estu observataj; tamen, oni ne devus esti rigida, sed prefere fleksebla kaj logika en traktado de la vivo kaj ĝiaj defioj.

Ĉiuj bazaj kutimoj de infano formiĝas inter la aĝoj de tri kaj sep jaroj. Subtena medio helpas gvidi ilian disvolviĝon. Tamen, ŝanĝi elstarajn tendencojn postulas specialan gvidadon.

En mia privata lernejo, mi donis al la knaboj rigoran trejnadon pri traktado de la korpo. Ili fastis kaj dormis sur kovrilo sur la planko sen kusenoj. Ifoje ili meditis dum horoj. Helpi infanojn liberiĝi de la katenoj de la korpo estas de plej alta graveco kaj dumviva beno. Iam, unu el miaj lernantoj sidis en meditado dum dek du horoj sen palpebrumi. Tia ekvilibro alportas grandegan ĝojon. La ideala trejnado kuŝas en la ekvilibro, scienca disciplino de korpo, menso kaj animo. Jen la esenco kaj signifo de fastado.

Ekzistas metafizika, transcenda scio malantaŭ fastado. Efektive, la homo ne vivas nur per pano. Du

aferoj tenas nin ligitaj al la tero: spiro kaj manĝaĵo. Dum dormo, homo ne konscias pri la bezono de spiro aŭ manĝaĵo, ĉar la animo estas malligita de la korpa konscio. Fastado levas la menson sammaniere. Per fastado, la menso fidas je siaj propraj enecaj povoj. Kiam ĉi tiuj povoj manifestiĝas, la vivoforto en la korpo estas plifortigita per la eterna energio, kiu fluas kontinue de la kosma etero al la korpo per la cerbo kaj spino.

Kiam la vivoforto estas malligita de la eksteraj materiaj fontoj, kiuj subtenas la korpon, ĝi sentas sin subtenata de interne, kaj la menso komprenas, ke la solidaj materialoj, sur kiuj la korpo dependis, estas nur malglataj kaj koncentritaj manifestiĝoj de energio. La menso tiam povas interagi rekte kun la vivoforto, instrukciante ĝin efektivigi la deziratajn ŝanĝojn en la korpo.

La menso havas la povon fari ĉion. Tial Jesuo Kristo kapablis transformi ŝtonojn en panon, same kiel akvo fluis el inter la fingroj de la Profeto, paco estu sur li, kiam li metis sian manon en vazon enhavantan iom da akvo kaj diris: Venu al la benita purigo kaj la beno de Dio.

Tial, kompleta dependeco de manĝaĵo estas maljusteco al la menso kaj la vivoforto en la homo. Per longedaŭra fastado, tiu, kiu fastas, komprenas, ke ĉio estas intelekto.

Ĉiu potenco, korpo, aŭ objekto en ĉi tiu universo estas produkto de la dia menso, same kiel ĉio, kion vi vidas en sonĝo, estas kreita de la subkonscio.

La menso regas la korpon. Dum fastado, se vi pensas, ke via korpo malfortiĝos pro tio, ĝi efektive malfortiĝos. Kaj se vi pensas, ke fastado malpliigos vian forton, vi sentos vin malforta pro tiu penso.

Sed se vi konvinkos vin, ke via korpo estas forta, vi ne sentos vin laca; anstataŭe, vi sentos grandan, refreŝigan energion. Plej multaj homoj ne scias tion, ĉar ili neniam spertis ĝin.

La menso ne rivelos siajn mirindaĵojn krom se vi aktivigos ĝiajn povojn Kaj ĝi ne funkcios tiel longe kiel vi tro dependas de materiaj aferoj Tial, ĝiaj mirindaĵoj restas kaŝitaj de ordinara percepto

Sed kiam vi lernas - per fastado - fidi je racio, vi trovos ĝin aganta en ĉio, ĉu en superado de malsano, alportado de prospero kaj abundo, aŭ realigado de la finfina celo de la vivo: trovi Dion.

Kiu ajn povas regi sian menson, tiu ankaŭ povos regi sian korpon kaj ĝiajn bezonojn, kaj atingos spiritan pacon kaj liberiĝon de la teraj limoj, kiuj ligas la animon kaj korpon kune.

Aliflanke, la kredo je la neekzisto de materio kaj la universaleco de la spirito ne devus baziĝi sur neklaraj teorioj aŭ teorioj, kiujn oni ne povas logike klarigi, sed prefere ĝi devus baziĝi sur praktikaj fundamentoj kaj profunda memkonscio.

Homoj kutime identiĝas kun la korpo subtenata de manĝaĵo, sed ili ne komprenas, ke la ĉefa fonto de la korpo estas la vivoforto. Nek manĝaĵo nek iu ajn alia ekstera rimedo povas revivigi korpon, el kiu la kosma kurento estis retirita.

La rilato inter la fizika homa korpo kaj la menso estas energio, aŭ vivoforto. Antikvaj hindaj saĝuloj malkovris ĉi tiun energion (prana) kaj evoluigis la sciencon nomatan pranajamo , kio signifas konscian kontrolon de la vivoforto en la korpo.

Jesuo Kristo fastis en la dezerto dum kvardek tagoj. Kaj la Profeto, paco estu sur li, kutimis fasti kaj diri: "Fastu kaj vi estos sana".

Tiuj, kiuj neniam fastas, ne povas scii el sperto, ke vivo eblas sen manĝaĵo

En la komencaj stadioj de tutsemajna fasto, malsato ĉeestas. Tamen, dum la tagoj pasas, la sento de malsato malpliĝas, kaj la fastanto spertas facilecon, energion, vigecon kaj senton de liberiĝo de korpaj limoj. Kial? Ĉar senigi la korpon de fizika manĝaĵo devigas ĝin dependi de nemateria nutraĵo: fluo, energio, agado aŭ vivoforto.

Homa volo estas la plej granda generatoro de energio. Per voloforto kaj spontanea deziro, homo povas rapide akiri spiritan potencon el la senfina rezervujo.

Persono, kiu ne volas plenumi siajn ĉiutagajn taskojn, sentas mankon de energio kaj vigecon. Aliflanke, iu, kiu laboras diligente, entuziasme kaj kun vera deziro labori, estas trafenetrita de la kosma fluo, kaj ilia korpo kaj spirito estas replenigitaj per la elementoj de vigecon.

Kiu ajn konas kaj praktikas metafizikajn vivmanierojn kun voloforto, kaj scias kiel konscie ĉerpi vivoforton el ĝia neelĉerpebla kosma fonto, liberiĝas de multaj fizikaj limoj.

La saĝuloj kaj jogistoj de Barato diras, ke materio estas koncentrita mensa esenco. Kelkaj el ili pruvis ĉi tiun fakton per montrado de la kapablo materialigi kaj manipuli sian propran korpon kaj aliajn aĵojn per volo.

Moderna scienco pruvis, ke materio konsistas el vibraj fortoj. La kemiaj elementoj, kiuj konsistigas ĉiujn formojn kaj siluetojn en la universo, de rokoj kaj planedoj ĝis homoj, estas nenio pli ol malsamaj formoj kaj varioj de elektronaj vibroj. Glacio, ekzemple, karakteriziĝas per sia malvarmeco, pezo kaj formo. Ĝi videblas kaj tuŝeblas. Se ni fandas glacieron, ĝi fariĝas akvo. Se ni boligas akvon, ĝi fariĝas vaporo kaj poste

fariĝas nevidebla. Tial, el scienca perspektivo, glacio aŭ neĝo ne vere ekzistas, kvankam ili estas percepteblaj per niaj sentoj. Ĝia esenco estas nevideblaj elektronoj, aŭ formoj de energio.

Alivorte, tio, kio povas esti solvita aŭ dissolvita en nevideblan staton, ne povas esti dirita havi realan ekziston. El ĉi tiu perspektivo, materio povas esti konsiderata neekzistanta, sed ĝia ekzisto estas relativa.

Materio ekzistas rilate al niaj mensoj, sed esence ĝi estas nevidebla forto, kiu nek pereas nek ŝanĝiĝas krom laŭ aspekto kaj fizika formo.

Simile, la homa menso kaj materio estas manifestiĝoj de dia konscio, ekzistantaj nur en formo. La vero estas, ke nur la universala menso vere ekzistas.

Same kiel infano naskiĝas de gepatroj, tiel materio dependas de menso por sia ekzisto. Materio estas produkto de la dia menso kaj ŝajnas perceptebla al la homa menso. En si mem, materio havas neniun realecon, ĉar al ĝi mankas interna ekzisto.

La elektronikaj fortoj de materio, kvankam frenezaj, enhavas vibrojn de la memkonscia kosma vivoforto, kiu siavice eliras el dia fonto

Dio diris: “La lumo de la ĉielo kaj la tero”, do estu lumo, kaj estis lumo. Tio signifas, ke la fokuso de la dia menso kaj la dia volo fariĝis lumo aŭ vibra energio.

La kosma fluo de vivo kaj la elektronoj, kiuj poste vibras kun pli granda forto, fariĝis la diversaj, travideblaj fortoj de la naturo. Ĉi tiuj fortoj manifestiĝis kiel la fundamentaj materiaj elementoj, el kiuj la fizika universo konsistas.

Materio estas reala kaj perceptebla por homa konscio. Sed per sperto, logiko kaj kelkaj laboratoriaj eksperimentoj, la homaro malkovris, ke devas esti permanenta kaj neŝanĝebla kreiva forto malantaŭ ĉiuj iluziaj bildoj kaj formoj de la ŝajna mondo.

Ĉi tiun veron oni povas kompreni per kompreno de la naturo de la oceano, kiu ekzistas kvankam ĝiaj ondoj estas provizoraj manifestiĝoj de ununura, granda esenco: la oceano mem. Ondoj ne povas ekzisti sen la oceano, sed la oceano ekzistas kun kaj sen la ondoj.

Tiujn konceptojn eblas kompreni intelekte, sed oni ne povas vere kompreni ilin krom se oni lernas transformi materion en vivoforton, kaj vivoforton en kosman konscion, kiel faris kaj daŭre faras profetoj, kelkaj grandaj figuroj, kaj tiuj kun memkompreno. Por tiuj iluminataj individuoj, materio ne ekzistas en si mem, ĉar ili scias kun certeco, ke sub la ondoj de la kreado kuŝas la neŝanĝebla kaj neŝanĝebla oceano de la spirito.

En la filozofioj de Vedanto kaj Jogo, la universo estas revo ene de la eterna, veka konscio de Dio (kiun nek dormas nek superfortas dormo). Materio kaj menso, la universo kun ĝiaj steloj kaj planedoj, la densaj surfacaj ondoj kaj la subtilaj, travideblaj subfluoj de materia kreado, la homaj kapabloj de sento, volo kaj konscio, kaj la statoj de vivo kaj morto, nokto kaj tago, sano kaj malsano, sukceso kaj malsukceso, estas ĉiuj realaĵoj laŭ la leĝo de relativeco, kiu regas ĉi tiun kosman revon.

Ĉio perceptita tra la lenso de relativeco estas reala nur por la homa revulo, kiu ludas sian malgrandan rolon en la granda kosma revo. Por eskapi la kosman iluzion, aŭ la leĝon de relativeco, la

homaro devas vekiĝi el ĉi tiu revo al la eterna konscio pri Dio.

Ni ne povas ŝanĝi ĉi tiun revon per imago aŭ neo, per akceptado de vivo dum malakceptado de morto, aŭ per agnoskado de sano dum ignorado de malsano. Ĉiu stato estas integrita parto de sia malo, kiel la alia flanko de monero aŭ peco de ŝtofo. Duecoj ne estas apartaj sed prefere interligitaj. La serĉanto de vero ne provas apartigi ilin en sia menso, sed prefere transcendas ilin per scio kaj saĝo.

Ĉiu, kiu volas akcepti nur la pozitivajn, feliĉajn kaj utilajn aspektojn kiel faktojn de dualisma naturo, estas persono mergita en la iluzioj de reveca mondo.

Same kiel persono havas sonĝojn, kiuj ŝajnas realaj por iom da tempo, sed perdus sian validecon kiam ili transiras al stato de maldormo, tiel eblas por persono vekiĝi el sonĝo pri materio, kiu ŝajnas reala, kaj vivi en la reala kaj neŝanĝebla mondo de spirito.

Nur la perfektigita individuo, kiu lernis etendi kaj transformi sian konscion en la senfinan Absoluton per meditado kaj kontemplado, povas percepti la kreadon kiel dian revon. Nur ili povas deklari kun certeco, ke materio ne ekzistas. Per kontinua memdisciplino, la disvolviĝo de interna forto, kaj la praktiko de scienca joga meditado, aŭ ajna alia vojo al spirita realigo - ĉu fido, amo, servo, memneo, aŭ sincera adorado - la serĉanto de Dio povas dissolvi duecojn kaj percepti la eternan unuecon malantaŭ ĉiuj manifestiĝoj de diverseco kaj diverseco.

Kiu ajn liberiĝas de la kosma iluzio scias, ke Dio la Plejpotenca estas ĉio en la tuta ekzisto, kaj tiel tuŝas lian dian konscion kaj realigas la esencon de la vero.

Paco estu sur vi

La riĉulo estas tiu, kiun Dio riĉigis

Kiel rakontite de la instruisto Paramhansa Yogananda

Imperiestro Akbar (1556-1609 p.K.) estis unu el la mogolaj imperiestroj de Barato kaj unu el la plej grandaj regantoj de la azia kontinento tra la historio. Li gajnis la titolon "Patrono de la Homaro" pro sia justeco kaj egaleco rilate al sia popolo kaj sia sincera zorgo pri ilia bonfarto. Li ankaŭ diligente laboris por repreni perditajn hindajn teritoriojn kaj unuigi ilin en fortan, centralizitan ŝtaton.

Akbar estis granda defendanto de toleremo inter malsamaj religioj en Barato. Dum sia regado, Hinduismo kaj Islamo prosperis flank-al-flanke en kompleta harmonio. La islama imperiestro (Akbar) foje portis islaman vestaron kaj iris preĝi en la moskeo, kaj aliffoje li portis hindajn vestaĵojn kaj iris al la hindutemplo por meditado kaj adorado.

Tiu ĉi grandkora kaj malavara imperiestro neniam ĉesis donaci kaj donacojn eĉ unu tagon al bezonuloj kaj sociaj institucioj tra la tuta lando.

Estis lia kutimo rajdi en luksa reĝa kaleŝo tirata de ok belaj ĉevaloj. Gardistoj kaj heroldoj anoncus la alvenon de lia grandioza procesio per tamburoj, cimbaloj kaj trumpetoj tra la tuta urbo.

Malgraŭ ĉi tiu tuta gloro kaj splendo, estis striktaj ordonoj de la plej granda el si mem haltigi la procesion iam ajn kaj en iu ajn loko se iu el la subuloj volus fari peton al li aŭ peti helpon.

Iun tagon, dum la majesta reĝa procesio trapasis larĝan avenumon ambaŭflanke borderitan de arboj, la

imperiestro rimarkis du blindulojn sidantajn kelkajn metrojn aparte, kriante por helpo kaj almozo.

La pliaĝulo ordonis, ke la ĉaro haltu antaŭ la unua blindulo, kiu kriis:

"La riĉuloj estas tiuj, kiujn la imperiestro riĉigas"

Atente aŭskultinte tiun frazon, li petis la ŝoforon moviĝi al la alia blindulo, kiu kriis:

"Vere riĉa estas tiu, kiun Dio riĉigis."

Dum tuta monato, la imperiestro aŭdis la samajn du frazojn ĉiufoje kiam li preterpasis la du blindulojn, kiuj petis de li kaj de Dio riĉecon. Fine, sento de kompato ekmoviĝis en li, kaj li volis helpi la unuan homon, kies moto estis: "La plej riĉa estas tiu, kiun la imperiestro riĉigas".

Iun tagon, Akbar petis la palacan bakiston baki al li grandan panon (de la dika kamaj-tipo) kun centro plenigita per pura oro. Akbar donis ĉi tiun panon al la unua blindulo kaj tute ignoris la duan, kiu esperis riĉecon de Dio, ne de la imperiestro.

Baldaŭ poste, Akbar iris ĉasi, kaj reveninte li preterpasis la saman straton kaj vidis la blindulon, kiu donis al li la oran panon, ankoraŭ en sia loko, kriante kiel antaŭe: "La riĉulo estas tiu, kiun la imperiestro riĉigis."

Li petis, ke la reĝa kaleŝo haltigu antaŭ la blindulo kaj diris al li: "Kion vi faris kun la pano, kiun mi donis al vi?"

La viro respondis:

"Via Moŝto, la pano, kiun vi tiel afable donis al mi, estis tro granda kaj ne bone bakis, ĉar ĝi estis tro peza, do mi vendis ĝin por dek filoj al la alia blindulo, kaj mi estis dankema ricevi tiujn filojn, kiuj origine devenis de via malavareco."

Akbar serĉis la alian blindulon, sed ne povis trovi lin. Post demandado pri li, li eksciis, ke li donis la panon al sia edzino, kaj tuj kiam ŝi ĝin malfermis, ŝi trovis la oron. Kun ĝi, ili aĉetis modestan domon, kaj ilia situacio pliboniĝis post kiam Dio plenumis ilian deziron kaj riĉigis ilin per Sia abunda graco.

Aŭdinte tion, la imperiestro komprenis la profundan signifon de la okazaĵo. Kun senkompara humileco, li ŝajnis agitiĝon kaj koleron kaj daŭrigis riproĉi la unuan blindulon, dirante:

"Kion vi faris, vi malsaĝulo? Vi donis mian panon plenan de oro al via amiko, kiu fidis Dion kaj ne min por riĉeco. De nun vi devas adopti lian moton kaj proklami, kiel li kutimis proklami: La riĉulo estas tiu, kiun Dio riĉigis."

Aŭ io simila:

Kiu havas la Donanton, tiu donas

Li sole estas nomata riĉa

Paco estu sur vi

Magneta aŭ intelekta manĝaĵo

Kiam homoj parolas pri manĝaĵo aŭ nutrado, ili kutime celas la fizikan manĝaĵon uzatan por subteni la korpon. Sed ekzistas aliaj specoj de manĝaĵoj, kiuj

estas ne malpli gravaj ol fizika manĝaĵo, kaj ofte eĉ pli gravaj.

Inter tiuj intelektaj aŭ spiritaj nutraĵoj:

Mensa aktiveco aŭ koncentriĝo de menso, saĝo kaj spirita juĝo

Fizika nutraĵo subtenas la ĉelojn de la korpo, dum intelekta nutraĵo ŝargas la menson per sanaj ideoj, dum la nutraĵo de saĝo refreŝigas la animon kaj evoluigas ĝiajn kapablojn.

Intelekta nutraĵo kutime konsistas el la ideoj, kiujn persono pensas kaj tiuj, kiujn li ricevas de aliaj per kontakto kaj interagado kun ili.

Homoj kun trankvilaj kaj noblaj temperamentoj helpas igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj. Ne estas malfacile determini ĉu persono ĉerpas sian intelektan nutraĵon el paca aŭ perturba medio. Timo, aflikto kaj konfuzo ĉiuj devenas de asociiĝo kun la malĝustaj homoj, ĉu amikoj aŭ parencoj, kondukante al maltrankvilaj pensoj kaj ĝenata humoro.

La korpo derivas energion kaj aktivecon de fizikaj nutraĵoj, dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la menson per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol solidaj kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj en vivan energion.

Kiam vi kapablas transformi nescion en saĝon

De malforteco kaj malforteco al sano kaj vigleco

Iru memfide kaj kuraĝe - eĉ se sole - sur la vojoj de la vivo

**Kaj la interna ĝojo posedi vivantan kaj viglan
konsciencon**

**Kaj neŝanceblebla fido je la justeco de Dio kaj je la
triumfo de vero super malvero kaj realeco super iluzio**

**Kaj kiam vi provas ĉiutage liberigi viajn pensojn al
pli altaj kaj pli rafinitaj niveloj**

Ŝi havas aman kaj dankeman koron

Kaj bonaj intencoj rilate al aliaj

Via intelekta nutraĵo estas magneta

Kaj tiam ĝi altiros al vi ĉion belan kaj utilan

De aferoj, homoj kaj cirkonstancoj

**Ŝi urĝe bezonas daŭrigi la vojaĝon al la bordoj de
sekureco kaj protekto.**

Kaj laste sed ne malplej grave

**Kiam vi penas por akiri tion, kion vi bezonas, kaj
kontentas pri tio, kion Dio faciligas por vi**

**Estu pli riĉa en spirito kaj pli kontenta ol tiuj, kiuj
estas obseditaj de mondaj posedaĵoj kaj avidas ĝiajn
pasemajn plezurojn**

Paco estu sur vi

**Dio ne forlasas tiujn, kiuj Lin amas
El la libro Memoraĵoj de Jogulo: Aŭtobiografio
(Hinda Filozofio en la Vivo de Jogulo)**

"Se nia patro senheredigus vin, Mukunda ⁽¹⁾, vi vere meritis ĝin, ĉar vi malŝparas vian vivon malsaĝe kaj stulte!"

Jen kiel la prediko de mia pli aĝa frato atingis miajn orelojn. Mi ĵus revenis kun Jitendra de la trajno, kovrita de tavolo da polvo kiam ni atingis la domon de Ananta, kiu fine translokiĝis al la malnova urbo Agra. Mia pli aĝa frato laboris kiel librotenisto en la registara publika konstruministerio, do mi diris al li: "Vi scias, frato Ananta, ke mi petas Dion pri mia heredaĵo."

Li respondis: "Mono venas unue, kaj Dio venas poste! Kiu scias? La vivo eble estos longa!"

Mi diris: "Dio estas unua, kaj mono estas Lia servisto! Kaj kiu povas antaŭdiri? La vivo povas esti mallonga!"

Mia respondo venis spontane, sen ke mi antaŭvidis, ke io okazos (Sed ve! Ananta foriris de ĉi tiu mondo en juna aĝo)

La okuloj de mia frato brilis pro kontento, ĉar li ankoraŭ esperis mian revenon al la familia nesto, kaj li diris:

"Mi opinias, ke ĝi estas saĝo el la ermitejo. Sed ŝajnas al mi, ke vi forlasis Benareson!"

Do mi diris al li: "Mia restado en Benareso ne estis senfrukta, ĉar mi trovis tie ĉion, kion mia koro sopiris! Kaj vi povas esti certa, ke tio, kion mi trovis, ne estis tiu (klerulo), kiun vi renkontis en via kompanio, nek lia filo."

Ananta ridis kun mi rememorante la okazintaĵon, agnoskante ke la klarvida klerulo, kiun li elektis kiel mian gvidanton, Benareso, montriĝis efektive mankanta antaŭscion kaj komprenon. Li demandis min:

"Do kia estas via plano, mia perdita, vaganta frato?"

Mi respondis, klarigante: "Jitendra petis min akompani lin al Agra por ĝui la mirindaĵojn de la Taĝ-Mahalo, kaj post tio ni iros al mia gvidanto, kiun mi ĵus trovis, kiu havas ermitejon en Varanasio."

Ananta traktis nin tre bone, kaj vespere li daŭre rigardis min plurfoje per skrutaj okuloj, do mi diris al mi:

"Mi scias, kio kaŝiĝas malantaŭ tiu rigardo! Li elpensas ion!"

Kaj efektive, tio, kion mi antaŭdiris, okazis dum la matenmanĝo. Ananta aspektis senkulpa dum li kolektis la fadenojn de la hieraŭa konversacio, dirante: "Do, jen kiel vi sentas, ke vi ne bezonas la monon de nia patro!"

Mi diris: "Pli ĝuste, mia fido estas nur sur Dio"

Li respondis: "Vortoj estas malmultekostaj, Mukanda! La sorto protektis vin ĝis ĉi tiu momento. Sed kiel embarasa estus via malfacila situacio, se vi devus fidi je tiu nevidata mano por provizi al vi manĝaĵon kaj ŝirmejon! Vi certe recurrus al almozado sur la stratoj!"

Mi diris: "Dio gardu! Mi ne fidus preterpasantojn anstataŭ Dion, kiu malfermas la pordojn de nutraĵo"

por tiuj, kiuj adoras Lin kaj fidas Lin, kaj provizas al ili sennombrajn fontojn de vivrimedoj, krom almozado kaj petado!"

Li diris: "Ĉio ĉi estas retorika esprimo kaj bombasta lingvaĵo! Supozu, ke mi petus vin meti vian filozofion, pri kiu vi fanfaronas kaj fanfaronas, al la testo de realmonda sperto en ĉi tiu materia mondo, ĉu vi akceptus?"

Mi diris: "Jes, mi akceptas! Ĉu estas permesite limigi Dion nur al la teoria sfero?"

Li diris, "Ni vidos. Hodiaŭ vi havos la ŝancon aŭ pli detale klarigi miajn vidpunktojn aŭ agnoski ilian validecon."

Ananta dramece paŭzis por momento, poste daŭrigis paroli malrapide kaj trankvile, dirante:

"Mi proponas, ke vi sendu min kun via amiko Jitendra ĉi-matene al la proksima urbo Brindbane, kondiĉe ke vi ne kunportu eĉ unu rupion, ne petu manĝaĵon aŭ monon, ne diru al iu ajn pri via malfacila situacio, kaj ne restu sen manĝaĵo aŭ senhelpiĝu en Brindbane. Se vi revenos al mia domo ĉi tie antaŭ noktomezo sen malobservi iujn ajn kondiĉojn de ĉi tiu testo, mi estos la plej mirigita homo en Agra!"

Mi diris, "Kaj mi akceptas la defion"

Ne estis hezito en miaj vortoj aŭ en mia koro. Ĝojaj memoroj pri dia interveno ekbrilis antaŭ mi: mia resaniĝo de mortiga ĥolero per petego al Dio antaŭ la bildo de Lahiri Mahasya; la donaco de la du kajtoj flugantaj super la tegmento de la domo en Lahore; la amuleto, kiu alvenis ĝustatempe meze de la malespero kaj frustriĝo de Bareilly; la decida mesaĝo

de la anonima ermito de Banaras ekster la korto de la Pandito; la vizio de la Sankta Patrino kaj la aŭdo de ŝiaj sublimaj vortoj de amo kaj ŝia tuja respondo al miaj deziroj per Guruo Mahasya; la gvido, kiu venis en la lasta momento kaj helpis min akiri mian altlernejan diplomon; kaj poste mia kvartala instruisto, la fina beno, kiu venis al mi meze de la nebulo de tuta vivo da revoj. Mi neniam permesos, ke mia "filozofio" estu neadekvata por la lukto en ĉi tiu severa mondo, mondo, kiu kredas nur je palpebla evidenteco kaj pruvo.

Mia frato respondis, "Akcepti la defion estas honoro por vi, kaj mi akompanos vin al la trajno tuj nun."

Tiam Ananta turnis sin al Jitendra, kiu gapis pro miro, kaj alparolis lin, dirante: "Vi devas akompani lin kiel atestanto, kaj tre verŝajne ankaŭ kiel viktimo!"

Post duonhoro, Jitendra kaj mi tenis unudirektajn biletojn por ĉi tiu subita vojaĝo, post kiam Ananta submetis nin al detala inspektado en angulo de la stacio kaj certigis, ke ni ne havas monon kun ni, kaj ke la pecoj de ŝtofo, kiujn ni havis ĉirkaŭvolvitaj ĉirkaŭ niaj talioj, ne kaŝis sin pli ol necese.

"Ananta, donu al mi unu aŭ du rupiojn kiel rezervon, por ke mi povu sendi al vi telegramon okaze de malbonŝanco," protestis mia amiko meze de la kreskanta konflikto inter mono kaj kredo.

Mi kriis al li riproĉe: "Jitendra, mi ne daŭrigos ĉi tiun teston se vi portas monon kun vi kiel finan garantion."

Jitendra respondis, "La tintado de moneroj estas trankviliga." Sed li ne havis alian elekton ol silenti kiam ŝi severe riproĉis lin.

Mia pli aĝa frato diris, "Mukanda, mi ne estas senkora."

Tono de humileco resonis en la voĉo de Ananta, eble lia konscienco pikis lin pro la sendo de du senmonaj knaboj al fremda urbo, aŭ pro lia manko de fido al la povo de Dio, tiam li aldonis:

"Se, per ia ajn hazardo aŭ graco, mi sukcesos trapasi la suferadon de Brandyban, mi petos vin konsekri min kiel vian disĉiplon."

Tiu ĉi promeso estis nekutima kaj malkongrua kun establita kutimoj kaj tradicioj. En hindaj familioj, la plej aĝa frato malofte riverencas antaŭ tiuj pli junaj ol li; li venas dua nur post la patro en ricevado de respekto kaj obeemo de tiuj pli junaj ol li. Tamen, ne restis tempo por komenti pri tio, kion li diris, ĉar la trajno jam komencis moviĝi.

Jitendra restis malĝoje silenta dum la trajno rapidis antaŭen, poste fine moviĝis sur sia sidloko kaj forte pinĉis min en dolora loko, dirante:

"Mi vidas neniun indikon, ke Dio provizos al ni la sekvan manĝon!"

Do mi diris: "Estu trankvila, dubanto, ĉar Dio agas sekrete."

Li respondis: "Ĉu vi povas rapidigi lin? Mi malsatas nur pensante pri tio, kio nin atendas. Mi forlasis Varanasion por ĝui vidi la Taĝ-Mahalon, ne por eniri mian propran tombon!"

Do mi diris, "Kuraĝiĝu kaj ĝoju, Jitendra! Ĉu ni ne estas survoje por unue rigardi la sanktajn mirindaĵojn de Brindiban?" Mi estas plena de sopiro ĉe la nura penso, ke mi metos piedon sur la teron benitan de la piedoj de Sinjoro Kriŝno.

En tiu momento la pordo de nia kupeo malfermiĝis kaj du viroj eniris. La sekva haltejo estis la lasta.

La fremdulo, kiu sidis kontraŭ mi, alparolis min kun videbla intereso, demandante: "Saluton, homoj, ĉu vi havas amikojn en Brandenburgio?"

Mi malvarme forturnis mian rigardon de li, dirante: "Tio ne estas via afero."

Li diris, "Eble vi forkuris de viaj familioj sub la sorĉo de la Korŝtelisto. Mi ankaŭ estas homo de spiritaj sopiroj, kaj mi certigos, ke vi ricevu manĝaĵon kaj ŝirmejon kontraŭ ĉi tiu intensa varmego."

Mi respondis: "Ne, sinjoro, lasu nin solaj. Vi estas malavara, sed vi eraras pensante, ke ni estas fuĝantoj."

Nia konversacio finiĝis tie. Tuj kiam la trajno haltis kaj Jitendra kaj mi eliris ĉe la kajo, niaj du hazardaj amikoj ĉirkaŭprenis nin kaj vokis taksion.

Ni deĉevaliĝis antaŭ belega kapelo en belega loko meze de ĉiamverdaj arboj. Estis klare, ke la bonfarantoj estis bone konataj tie, kiam ridetanta knabo alproksimiĝis al ni kaj kondukis nin sen komento al akceptejo, kie digna, radianta maljunulino bonvenigis nin.

Unu el la viroj alparolis la gastigantinon, dirante: "Patrino Gauri, la du princoj ne povos ĉeesti. Lastmomente ilia programo ŝanĝiĝis kaj ili sendas al vi sian sinceran dankon kaj plej profundajn pardonpetojn. Sed ni kunportis du aliajn gastojn, kiujn mi sentis, kiam ni renkontiĝis sur la trajno, kiel disĉiplojn de Sinjoro Kriŝno."

La du kunuloj direktiĝis al la pordo, dirante: "Ni adiaŭas vin, niaj du malgrandaj amikoj. Ni revidos nin, se Dio volas."

Patrino Jouri ridetis dolĉe kaj tenere al siaj neatenditaj gastoj, dirante: "Bonvenon! Vi ne povus esti venintaj ĉi tien en pli bona tago. Mi atendis, ke du princoj venu al ĉi tiu ermitejo. Mi estas tiel feliĉa, ke vi venis, alie mi estus hontiĝinta, se la manĝaĵo, kiun mi preparis kun tia zorgo, ne trovus iun, kiu gustumus kaj ĝuus ĝin!"

Tiuj ĉi afablaj vortoj havis surprizan efikon sur Jitendra, kiu ekploris. La katastrofo, kiun li timis en Brindbane, transformiĝis en bankedon taŭgan por reĝoj kaj princoj. Ĉi tiu subita turno de eventoj estis tro multe por li por elteni. La gastigantino rigardis lin scivoleme sed sen komento, eble konscia pri la emociaj eksplodoj de la adoleskanto.

Ni estis invititaj al tagmanĝo, kaj Patrino Jouri kondukis nin al la manĝoĉambro, kiu estis bonodora je bongustaj aromoj, poste malaperis en la apudan kuirejon.

Kaj mi atendis ĉi tiun momenton, do mi elektis taŭgan lokon sur la korpo de Jitendra kaj pinĉis lin simile al kiel li pinĉis min sur la trajno, dirante:

"Dio laboras, kaj rapide ankaŭ, vi malgrandfiduloj!"

La gastigantino revenis portante ventumilon, kiun ŝi senhalte ventumis nin laŭ la tradicia orienta stilo, dum ni sidis sur broditaj kovriloj. La monaĥoj alportis preskaŭ tridek malsamajn specojn de manĝaĵoj. Ĉi tio ne estis ordinara tagmanĝo, sed luksa festeno! Ekde nia alveno sur ĉi tiun planedon, ni neniam gustumis tiajn bongustaĵojn.

Li alparolis nian gastigantinon, dirante: "Ĉi tiuj estas vere pladoj konvenaj por princoj, honorinda patrino! Mi ne scias, kiun urĝan aferon viaj reĝaj gastoj konsideris pli grava ol partopreni ĉi tiun bankedon! Vi donis al ni memoron de la tuta vivo, kiun ni neniam forgesos!"

Ĉar la stato de Ananta malhelpis nin malkaŝi pli, ni ne povis klarigi al la respektinda sinjorino, ke nia dankemo havis duoblan signifon, sed nia sindonemo estis klara. Ni foriris kun ŝiaj benoj kaj varma invito reviziti la ermitejon.

La varmo ekstere estis neelteneble severa, do mia amiko kaj mi serĉis ŝirmejon en la ombro de kadamba arbo apud la monaĥeja pordego. Sekvis doloraj vortoj, kiam Jitendra, por la dua fojo, esprimis sian timon kaj suspekton, dirante:

"En kian embaraso vi min metis! Nia tagmanĝo estis afero de bonŝanco! Kaj nun kiel ni ĝuos la belecojn de ĉi tiu urbo sen eĉ unu monero en niaj manoj? Kaj poste, ĉu vi povas diri al mi kiel ni povos reveni al la domo de Ananta?"

Do mi diris: "Nun kiam via stomako estas plena, kiel rapide vi forgesas Dion!"

Miaj vortoj ne estis severaj, sed prefere riproĉaj. Kiel mallonga estas la homa memoro rilate al la benoj de la ĉielo! Ne ekzistas eĉ unu homo en ĉi tiu mondo, kiu ne ricevis ian respondon al siaj petoj.

Jitendra respondis, "Mi neniam forgesos mian malsaĝecon riskante kun malzorgema homo kiel vi!"

Mi diris, "Sufiĉe, Jitendra, ĉar la Dio kiu nutris nin estas la sama Dio kiu zorgas pri ni en Brindban kaj revenigos nin al Agra!"

Apenaŭ mi finis paroli, kiam juna viro, kies vizaĝo radiis trankviligon kaj komforton, rapide alproksimiĝis al ni. Starante sub nia arbo, li riverencis antaŭ mi kaj diris:

"Mia kara amiko, vi kaj via kunulo devas esti fremduloj ĉi tie, do permesu al mi esti via gastiganto kaj gvidanto."

Kvankam la vizaĝo de la hinda viro malofte paliĝis, la vizaĝo de Jitendra tuj flaviĝis pro malsano. Mi ĝentile rifuzis la ofertan. Sed la junulo fariĝis tre agitita, laŭ maniero kiu, sub aliaj cirkonstancoj, estus tute ridinda. Li respondis:

"Vi certe ne povos seniĝi de mi!"

Mi diris, "Kial ne?"

Li memfide levis la okulojn al mi kaj diris: "Ĉar vi estas mia instruisto. Dum mi meditis tagmeze, mi vidis la benatan Sinjoron Kriŝna en vizio, kaj li montris al mi du figurojn sub ĉi tiu sama arbo. Unu el ili estis via vizaĝo, mia instruisto, kiun mi ofte vidis en miaj

meditadoj! Kiel feliĉa mi estus, se vi akceptus miajn humilajn servojn!"

Do mi diris: "Mi ankaŭ estas feliĉa, ke vi trovis min. Nek Dio nin forlasis, nek homo nin forlasis!"

Kvankam mi staris senmove, ridetante al tiu fervora vizaĝo antaŭ mi, sento de respekto igis min spirite kliniĝi al la diaj piedoj

La knabo diris, "Miaj amikoj, kiel mi sopiras, ke vi honoru mian hejmon per vizito!"

Mi diris, "Vi estas malavara junulo, sed ni ne povas fari tion ĉar ni estas gastoj de mia frato en Agra."

Li diris, "Tiam permesu al mi almenaŭ akompani vin ambaŭ al Brindiban kiel memoraĵon de ĉi tiu renkontiĝo."

Mi volonte akceptis la inviton. La junulo — kies nomo estis Pratap Chatterjee — petis ĉevaltiran kaleŝon, kaj ni direktiĝis al la templo Madhana Mohana kaj aliaj Krishna-temploj. Mallumo falis dum ni ankoraŭ preĝis en la templo. Poste, Pratap diris:

"Ĉu mi rajtas peti vian permeson manĝi kelkajn dolĉaĵojn?"

Li eniris butikon proksime al la fervoja stacio, dum ni promenis laŭ la larĝa strato, kiu nun estis plena de homoj kaj fariĝis relative malvarmeta. Nia amiko malaperis por mallonga tempo kaj revenis portante grandan kvanton da dolĉaĵoj. Li ridetis petege dum li tenis faskon da monbiletoj kune kun du biletoj, kiujn li aĉetis por nia vojaĝo al Agra, dirante: "Mi petegas vin doni al mi ĉi tiun spiritan honoron."

Mia akcepto estis nenio alia ol respekto por tiu nevidita mano. Ĉu ĝia malavareco — kiun Ananta mokis — ne estis multe pli ol necesa?

Ni serĉis izolitan angulon apud la stacio kaj mi diris:

"Pratap, mi instruos al vi Krijon: la metodon de Lahiri Mahasya, la plej granda jogisto de la moderna epoko, kaj ĉi tiu lia metodo estos via spirita gvidilo."

La inicado okazis post duonhoro, kaj mi alparolis la novan disĉiplon, dirante: "Kriya estos la altvalora gemo, kiu plenumos viajn dezirojn. Ĉi tiu arto, kiun vi vidas kiel simpla, enhavas la metodon de rapida spirita progreso. La sanktaj hindaj skribaĵoj diras, ke la enkarniĝinta homa memo bezonas milionon da jaroj por liberiĝi de kosma trompo, sed ĉi tiu longa natura periodo povas esti multe mallongigita per Kriya Jogo. Same kiel Jagades Chandra Bose pruvis, ke la kresko de planto povas esti akcelita pli ol kutime, tiel ankaŭ la spirita kresko de homo povas esti akcelita per esotera scio. Estu sincera en via praktiko, kaj vi alproksimiĝos al Dio, la Instruisto de Instruistoj kaj la Gvidisto de Gvidistoj."

Pratap diris penseme: "Mi sentas grandegan ĝojon trovinte ĉi tiun benitan jogan ŝlosilon, kiun mi longe serĉis. Ĝia spirita influo liberigos min de la limoj de la sentoj kaj pelos min al pli altaj sferoj. Vidi Sinjoron Kriŝna hodiaŭ estas granda beno en mia vivo."

Ni sidis momenton en silenta kompreno, poste marŝis malrapide al la stacio. Ĝojo plenigis min dum mi eniris la trajnon, dum Jitendra ploris. Mia adiaŭo al Pratap estis kortuŝa, interpunkciita de suspiroj kaj

plorgemoj de ambaŭ miaj amikoj. Denove, Jitendra estis superfortita de malĝojo, ĉi-foje ne por si mem, sed kontraŭ si mem, kaj li komencis diri:

"Ho, kiel malforta estis mia fido al Dio! Mia koro estis malmoliĝinta, sed nun mi neniam dubos pri la zorgo de Dio."

Tuj kiam noktomezo sonis, la du aventuristoj, kiuj estis senditaj sen penco, eniris la domon de Ananta. Lia vizaĝo efektive estis kiel promesite, plena de miro. Kviete, rupioj pluvis sur la tablon. Li diris ŝerce: "Diru la veron, Jitendra! Ĉu ĉi tiu junulo ne faris ŝoserabadon?"

Sed tuj kiam li aŭdis la detalojn de la rakonto, mia frato fariĝis serioza kaj poste deprimita, kaj li parolis kun spirita fervoro, kiun mi neniam antaŭe vidis:

"La leĝo de mendado kaj oferto atingas multe pli travideblajn horizontojn ol mi pensis. Kaj por la unua fojo mi komprenas, kial vi ne zorgas pri mono kaj ĝia vulgara amasiĝo en ĉi tiu mondo."

Kvankam estis malfrue, mia frato insistis dediĉi ĝin al Krija Jogo. Tiel, Majstro Mukanda devis porti la respondecon pri du "studentoj", kiujn li ne petis en ununura tago.

La sekvan matenon ni matenmanĝis en atmosfero de trankvilo kaj harmonio, kiu mankis la antaŭan tagon. Mi ridetis al Jitendra kaj diris:

"Vi ne estos senigita de vidi la Taĝ-Mahalon. Ni rigardu ĝin antaŭ ol ni vojaĝos al Serampur."

Ni adiaŭis Ananta-n kaj direktis nian rigardon al la grandioza kaj plej fieraj monumento de Agra: la Taĝ-

Mahalo, kies blanka marmoro brilas en la sunlumo kiel revo de perfekta harmonio. Ĉirkaŭita de malhelaj cipresoj, verdaj herbejoj kaj trankvila lago, ĝia interno estis ornamita per komplikaj ĉizadoj inkrustitaj per duongemoj. Elegantaj girlandoj kaj ĉeftemoj interplektis kaj krucis la brunan kaj purpuran marmoron, dum la lumo eliranta el la kupolo banis la tombojn de imperiestro Ŝaho Jahan kaj Mumtazi Mahal, la reĝino de lia regno kaj la objekto de liaj amo.

Sentante, ke mi vidis sufiĉe kaj avida vidi mian instruiston, mi tuj ekiris kun Jitendra suden direkte al Bengalio. Mia kunulo diris: "Mukanda, mi ne vidis mian familion dum monatoj. Mi ŝanĝis miajn planojn kaj eble vizitos vian instruiston en Serampur poste."

Mia kunulo — kiun oni povus afable priskribi kiel kaprican — lasis min en Kalkato, kaj mi alvenis per loka trajno en Cebrampur, dek du mejlojn norde.

Mi sentis ondon da surprizo kiam mi rimarkis, ke dudek ok tagoj pasis de kiam mi renkontis mian instruiston en Varanasio kaj li diris al mi: "Vi revenos post kvar semajnoj!" Kaj jen mi staris kun batanta koro en la korto de lia ermitejo sur la trankvila Rai Ghat, enirante por la unua fojo la ermitejon, kie mi estis destinita pasigi la plejparton de la sekvaj dek jaroj kun la granda saĝulo de Barato, mia instruisto Swami Sri Yukteswar!

Instruisto Paramhansa kaj Tagore

El la libro (La Filozofio de Barato en la Vivo de Jogulo)

Por la saĝulo Paramhansa Yogananda

"Rabindranath Tagore instruis nin kanti nature kaj spontanee kiel rimedon de mem-esprimo, same kiel kantobirdoj"

Ĉi tiu klarigo venis al mi de Bhola Nat, inteligenta 14-jaraĝa knabo ĉe la lernejo Ranchi, post kiam mi laŭdis lian melodian kantadon unu matenon. Kun aŭ sen okazo, la knabo fluis kun melodioj kiel harmonia rivereto. Li antaŭe studis ĉe la fama Santinakitan de Tagore, signifanta "haveno de paco", en Bulpur.

Mi diris al mia kunulo, "La himnoj de Rabindranath estis sur miaj lipoj ekde mia frua juneco. Ĉiuj bengaloj, eĉ la analfabetaj vilaĝanoj, tre ĝuas lian subliman poezion."

Kaj ŝi deklamis kun Bhola kelkajn versojn de Tagore, kiu muzikigis milojn da hindaj poemoj, el kiuj kelkaj estis liaj propraj komponaĵoj kaj kelkaj estis antikvaj.

Post kiam ni finis kanti, mi diris ridante, "Mi renkontis Rabindranath tuj post kiam li ricevis la Nobel-premion pri literaturo. Mi sentis fortan deziron viziti lin, ĉar mi admiris lian nediplomatan aŭdacon en traktado de liaj kritikistoj."

Bhola fervore demandis pri la rakonto, do mi diris: "Lingvistoj submetis Tagore al amara kritiko ĉar li enkondukis novan stilon en bengalan poezion miksante parollingvaj kaj klasikajn esprimojn sen konsidero al la lingvaj limoj, kiujn lingvistoj ŝatas. Liaj poemoj enhavas profundajn filozofiajn verojn en allogaj, emociaj esprimoj, sen adheri al la establitaj literaturaj formoj."

"Influa kritikisto iam priskribis Rabindranath - kun malestimo kaj malestimo - kiel 'la kolombpoeton, kiu vendis sian malsovaĝigon al la presistoj por mizero.' Sed la venĝo de Tagore baldaŭ alvenis! La tuta okcidenta literatura mondo omaĝis lin post la traduko

de lia libro (Gitanjali: La Kantoproponoj) en la anglan. Granda grupo de akademiuloj, inkluzive de liaj iamaj kritikistoj, vojaĝis per trajno al Santiniketian por gratuli."

Rabindranath akceptis siajn vizitantojn post intence longa prokrasto, poste aŭskultis ilian flatan laŭdon silente kaj indifere. Fine, li turnis la armilojn de ilia kritiko kontraŭ ilin, dirante:

"Sinjoroj, la bonodoraj rozoj de respekto kaj honoro, kiujn vi ofertas al mi ĉi tie, estas miksitaj kun la putraj odoroj de via antaŭa malestimo. Ĉu ekzistas ia ligo inter mia ricevo de la Nobel-premio kaj ĉi tiu subita aprezo via? Mi estas ankoraŭ la sama poeto, kiu ofendis vin, kiam mi ofertis miajn humilajn florojn ĉe la sanktejo de Bengalio."

"La gazetoj publikigis resumon de la aŭdaca riproĉo de Tagore, kaj mi admiris la sincerecon de viro, kiu ne estis trompita de flatado kaj hipokriteco."

"Mi estis prezentita al Rabindranath en Kalkato fare de lia sekretario, S-ro CF Andrus ⁽¹⁾, kiu estis simple vestita per bengalaj vestaĵoj, kaj kiu ame nomis Tagore sian anĝelan majstron (Gurudeva)"

"Rabindranath akceptis min varme, ĉirkaŭita de aŭro de karismo, riĉa kulturo kaj sincera ĝentileco. Tagore respondis mian demandon pri la fontoj de sia literaturo dirante, ke liaj ĉefaj inspiroj venis de niaj religiaj epopeoj kaj de la verkoj de la poeto Vidyapati, kiu vivis en la dek-kvara jarcento."

Inspirita de ĉi tiuj memoroj, mi komencis kanti malnovan bengalan kanton, kiun Tagore adaptis en novan formon, komencante per "Lumigu, ŝaltu la lampon de via amo". Bhola aliĝis al mi en la ĝoja kantado dum ni promenis ĉirkaŭ la lerneja korto.

Ĉirkaŭ du jarojn post la fondo de la Ranĉia Lernejo, mi ricevis inviton de Rabindranath viziti lin

en Santiniketan por diskuti niajn edukajn idealojn. Mi volonte akceptis kaj iris renkonti lin. Kiam mi alvenis, li sidis ĉe sia skribotablo, kaj li impresis min kiel la epitomo de vera vireco, kiel ajna artisto povus imagi. Lia bela, delikate formita vizaĝo radiis noblecon kaj dignon, enkadrigita de longa hararo, fluanta barbo, kaj grandaj, afablaj okuloj, ĉiuj ornamitaj per anĝela rideto. Lia melodias voĉo, kiel la sonoj de fluto, kaptis la koron. Li estis alta, forta kaj serena, enkorpigante la tenerecon de virino kaj la senkulpecon de feliĉa infano. Mi dubas, ke iu ajn alia idealo de inspira poeto povus trovi pli aŭtentan esprimon ol en ĉi tiu delikata, animplena deklamanto.

Mi tuj komencis kun Tagore komparan kaj profundan studon de niaj du edukaj institucioj, ambaŭ fonditaj sur netradiciaj principoj. Ni trovis multajn similecojn inter ili, kiel ekzemple subĉiela lernado, simpleco kaj kuraĝigo de kreemo ĉe junaj infanoj. Tamen, Rabindranath donis grandan gravecon al la studado de literaturo kaj poezio, kaj al mem-esprimo per muziko kaj kanto, ion kion mi jam observis en Bhola. La Santiniketan-knaboj praktikis periodojn de silento, sed ili ne ricevis specialan jogan trejnadon.

La poeto aŭskultis kun profunda atento la klarigon de la Yogoda-ekzercoj, kiuj ŝargas la ĉelojn de la korpo per aktiveco kaj vigleco, kaj la jogan koncentriĝmetodon, kiu estas instruata al ĉiuj Ranĉiaj disĉiploj.

Tagore rakontis al mi pri siaj fruaj edukaj luktoj, kaj diris al mi ridante, "Mi forkuris de la lernejo post la aĝo de kvin jaroj." Mi tuj povis vidi kiel liaj delikataj poeziaj sentoj koliziis kun la terura disciplina atmosfero de la lernejo.

La poeto elokvente gestis al grupo de studentoj studentaj en la belega ĝardeno, dirante:

**"Pro ĉi tiu kialo mi fondis la Santinikitian
Instituton sub la ombro de la arboj kaj la splendo de
la ĉielo. La infano sentas sin en sia natura ĉirkaŭaĵo
inter la floroj kaj kantantaj birdoj, por ke li povu
esprimi la internan riĉecon de siaj propraj talentoj.
Vera scio ne povas esti pumpita aŭ ŝtopita el eksteraj
fontoj, sed prefere scio devus esti helpo por malkaŝi
la trezorojn de senfina saĝo kaŝitaj en la profundoj de
la homa animo" ⁽²⁾**

**Mi konsentis kun li kaj aldonis: "La idealismaj
tendencoj de infanoj kaj ilia amo al herooj kaj heroeco
mortas pro malsato en ordinaraĵ lernejoj ĉar ili limiĝas
al manĝaĵo konsistanta el statistikoj, eventoj kaj
historiaj periodoj."**

**La poeto parolis ame pri sia patro, Devendranath,
kiu inspiris lin komenci Santiniketan. Li diris: "Mia
patro donis al mi ĉi tiun fekundan terenon, kie li
konstruis templon kaj gastejon. Mia eduka sperto
komenciĝis ĉi tie en 1901 kun nur dek infanoj. La ok
mil funtojn, kiujn mi ricevis kun la Nobel-premio, mi
elspezis por la bontenado de la lernejo."**

**La pli aĝa Tagore (Devendranath), vaste konata
kiel Maharishi (la Granda Saĝulo), estis vere
rimarkinda viro, kiel lia vivrakonto sugestas. Li
pasigis du jarojn de sia juneco meditante en la
himalajaj monaĥejoj. Simile, lia patro, Dwarkanath,
estis fama tra Bengalio pro sia malavara publika
filantropio. El ĉi tiu fekunda grundo devenis familio de
lumaĵoj. Rabindranath ne estis sola en sia kreiva
esprimo; liaj parencoj dividis lian talenton. Liaj kuzoj,
Gogonendra kaj Upanendra, estas konsiderataj inter
la plej eminentaj artistoj en Barato. ⁽³⁾ La frato de
Rabindranath, Dwijendra, ankaŭ estis profunda
filozofo amata eĉ de la birdoj kaj bestoj de la arbaro.**

Rabindranath invitis min pasigi la nokton en sia gastejo. Kia grandioza vidaĵo tiun vesperon, kiam la poeto sidis kun grupo da studentoj en la korto! La tempo ŝajnis halti, kaj la sceno aperis al mi kiel antikva ermitejo, kun la poeto Tagore ĉirkaŭita de siaj disĉiploj, envolvita en atmosfero de ĝojo kaj sankta amo. Tagore teksis kaj perfektigis ĉiun ligadon de amo per fadenoj de harmonio kaj akordo. Kia malofta floro de aŭtentika spirita poezio floris en la ĝardeno de Dio, altirante aliajn al ĝi per sia natura beleco kaj bonodoro!

Per sia melodia voĉo, Rabindranath legis al ni kelkajn el siaj nove komponitaj, dolĉaj poemoj. La plej multaj el liaj himnoj kaj rakontoj, verkitaj por alporti ĝojon kaj ravigon al liaj disĉiploj, troviĝas en Santiniketan. La beleco de lia poezio, por mi, kuŝas en la referenco al Dio en preskaŭ ĉiu verso, kvankam la sankta nomo ne estas eksplicite menciita. Ekzemple, li diras:

"Kiam mi ebriiĝas per kantado, mi forgesas min mem kaj nomas vin mia amiko, ho vi, kiu estas mia mastro!"

Post la tagmanĝo la sekvan tagon, mi kontraŭvole adiaŭis la poeton. Mi ĝojas, ke lia malgranda lernejo kreskis kaj evoluis en tion, kio nun estas la Internacia Universitato Vizva Bharati ⁽⁴⁾, kie studentoj el ĉiuj landoj trovas idealan medion.

Kie la menso liberiĝas de timoj kaj la kapo estas tenata alte

**Kie scio estas libera kaj senbrida,
La mondo ne estis transformita en
fragmentitajn partojn per mallarĝaj lokaj muroj**

**Kaj kie vortoj elŝprucas el la profundoj de
la vero,**

**Kaj streĉaj klopodoj etendas sian atingon
al perfekteco**

**Kie la pura fonto de racio ne perdis sian
vojon en la dezertaj sablaj dezertoj de mortaj
kutimoj,**

**Kaj dum ĝi antaŭeniras en ĉiam kreskanta
penso kaj ago,**

**Por ke mia lando vekiĝu en la ĉielo de tiu
libereco, ho mia patro ⁽⁵⁾**

La ŝlosilo al la sekretoj de sukceso

**Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la
rezulto de agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi
ampleksas la feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel
integritan parton de la propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi
tiun principon al niaj materialaj, intelektaj, moralaj kaj
spiritaj vivoj, ni havos kompletan kaj ampleksan
difinon de sukceso.**

**Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn
pri sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas
malofte aŭdi iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo,
dirante aferojn kiel, "Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio
emfazas, ke sukceso en ĉiuj siaj formoj kaj varioj
estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia sukceso ne
devas damaĝi aliajn.**

**Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni
mem, ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj
dividu ĝiajn fruktojn kun ili.**

**Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo,
rifuzante paroli al siaj familianoj dum tiu tempo.
Kvankam tiu persono eble atingos iom da interna
paco kiel rezulto, ilia konduto estas egoisma kaj**

malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne povas esti konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj ankaŭ profitas de ilia atingo.

Simile, atingi materian sukceson estas ne nur nia rajto ĝui bonfarton memstare, sed ankaŭ nia morala respondeco al aliaj rilate al helpi ilin plibonigi siajn materiajn kondiĉojn kaj vivcirkonstancojn.

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj.

Ekzemple, Henry Ford gajnis fortunon, tamen li ne kredis je karitato, kiun li vidis kiel kuraĝigon de neniofarado kaj mallaboremo. Anstataŭe, li provizis dungadon kaj porvivaĵojn por multaj. Se Henry Ford gajnis monon samtempe provizante prosperon por aliaj, tiam li sukcesis laŭ la ĝusta maniero.

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon krom se ili dividas sian sukceson — siajn spiritajn spertojn kaj pli altan scion — kun aliaj, helpante ilin atingi sanktan komprenon. Tial tiuj, kiuj atingis tiajn stadiojn kaj atingis tiajn statojn, volas transdoni komprenon al tiuj, kiuj bezonas ĝin.

Se vi deziras atingi veran sukceson, vi garantios ne nur vian propran personan feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj.

Diferencoj en sukcesnormoj inter Oriento kaj Okcidento

Ekzistas malsamaj normoj pri sukceso en la Oriento kaj la Okcidento. Bedaŭrinde, la Oriento pli kaj pli imitas la plej malbonajn aspektojn de tio, kion ĝi vidas en okcidentaj filmoj. Dum iuj filmoj ofertas konsolon, la reala vivo rivelas, ke sukceso estas malproksima de facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas lukti por gajni porvivaĵon. Konsideru la penon bezonatan por subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano! Eĉ se vi sukcesas, tiu sukceso estas pasema. La korpo poste estos enterigita. Necesas lukti kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi vin de iuj ajn signifaj atingoj.

Okcidento fokusiĝas al parta aŭ provizora sukceso ligita al ĉi tiu nuna vivo. Oriento, aliflanke, fokusiĝas al kompleta, daŭra kaj daŭra sukceso.

Tiujn, kiuj atingis la pinton de eterna sukceso, ni nomas (la gajnintoj en ambaŭ mondoj la sukcesaj en la okuloj de la Juĝisto)

Ĉi tiuj homoj estas feliĉaj korpe, mense kaj spirite. Ili eble havas iujn aferojn, sed ili posedas grandan riĉaĵon: la riĉaĵon de interna paco kaj spirita kompreno pri la rilato inter la animo kaj la dia spirito, kaj la rilato inter la korpo kaj la kosma vivo.

En la Oriento, la ideo pri ĉi tia sukceso estas enstampita en la menson de la infano. En la Okcidento, al la infano oni donas ŝparmonujon kaj oni instruas ĝin aspiri al mono por plenumi dezirojn.

Estas bone labori forte por atingi sufiĉan materialan sukceson, sed infanoj ankaŭ devus esti instruitaj pri la valoro de daŭra sukceso. La riĉeco de la animo

daŭras eterne en la banko de eterneco, kaj vi povas elpreni feliĉon de tiu banko iam ajn.

Sed eĉ spirita sukceso povas esti unupartia kaj malekvilibra se vi havas materiajn respondecojn, kiujn vi ne kapablas plenumi.

Nur la plej grandaj jogistoj, kiuj liberigis sin de la leĝoj de la naturo, povas tute ignori materiajn aferojn

En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon, dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du, ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo.

Ekzemple, se artisto fokusiĝas nur al arto kaj neglektas ĉion alian, tio kondukos al malekvilibro, kiu manifestiĝas kiel angoro kaj malfeliĉo. Tamen, fokusiĝo al arto kune kun spiriteco, laboro, scienco kaj servo rezultigos mirindan ekvilibron, kompletan sukceson kaj veran feliĉon.

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas dormon kaj subfosas trankvilon.

Vivo estas pli ol nur postvivado

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj nekonsciaj pri tiu celo. La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj feliĉo.

Dio faris la kosman iluzion ekstreme potenca

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj - Dio gardu - perdas vian sanon. Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon, sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante bonkorecon nur por esti renkontita kun malamo kaj indigno. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi vin.

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj vojoj.

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ili ĉiuj estas ĝustaj aŭ solidaj. Sed kiu

scias? Kelkaj el tiuj kutimoj kaj tradicioj eble estas absurdaj, sensencaj kaj sencelaj.

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi tiujn kutimojn kaj tradiciojn

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke pravigo ankoraŭ validas, tiam la tradicio havas signifon kaj utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni devas scii la veron kaj sekvi ĝin, distingante kio povas alporti al ni feliĉon kaj poste aplikante ĝin.

La vivo devus esti simpligita. Se vi objektive analizus la individuajn karakterizaĵojn de homa konduto, vi trovus, ke iuj el niaj kutimoj kaj tradicioj estas ridindaj.

En la Okcidento, homoj sekvas multajn regulojn. Ekzistas specifaj vestaĵoj por vesperaj eliroj, vespermanĝoj, vizitoj kaj eliroj. Mi eĉ iam vidis reklamon por specialaj jakoj por fumantoj!

Organizado estas bonega, sed troa sindevigo de organizado kaj metodaro ofte kondukas al mizero.

En la Oriento, domoj kaj vestaĵoj estas simplaj. En la Okcidento, la vivo estas tiel kompleksa, ke feliĉo eskapas nin pro la troa fokuso pri fari aferojn laŭ aparta maniero.

Kial kompliki la vivon emfazante kiel aranĝi la domon kaj la tablon laŭ certa maniero?

En la Oriento, kiam ni invitas homojn viziti, ĉiuj sentas ĝojon kaj fervore antaŭĝojas tiujn vizitojn.

En la Okcidento, gastoj estas invitataj, sekvataj de horoj da panika preparado por certigi, ke ĉio estas

perfekta. Kiam la gastoj alvenas, la gastiganto fervore atendas ilian foriron!

Vivmaniero, vestaĵoj kaj manĝaĵoj devus esti simpligitaj. Manĝi en restoracioj eble ne estas ekonomie praktika, sed estas bone fari tion okaze. Ne estas ĝuste pasigi longajn horojn en la kuirejo, lasante neniun tempon por ĝui aliajn, pli gravajn aferojn.

Dum miaj vojaĝoj kaj prelegoj, mi simpligis mian dieton. Mi simple konservis iom da lakto, laktuko kaj fromaĝo en mia ĉambro, kaj mi sentis min komforta kun tio.

Paradizo estas en ni, ne en aferoj

En nia asketa trejnado en Barato, ni lernis kontroli niajn dezirojn kaj leviĝi super tion, kion ni ŝatas, malŝatas kaj preferas. Ni estis dankemaj pro ĉio, kion ni ricevis. En la Okcidento, tamen, la plej multaj homoj estas malfeliĉaj malgraŭ havi tiom multe, kvazaŭ ili tute ne posedus ĝin. Deziroj ne konas limojn. Matene, post razado kaj vestiĝo, la unua afero, kiun edzo deziras, estas matenmanĝo. Tuj kiam li sidiĝas ĉe la tablo, li deziras, ke lia edzino pretigus ion alian. Ŝi, siavice, deziras, ke ŝi havu pli bonajn telerojn, kulerojn, tranĉilojn kaj forkojn.

Tagoj pasas, kaj la deziroj pri tio kaj tio daŭras ĝis nenio povas kontentigi ilin. Fine, la paro ne sukcesas plaĉi unu al la alia kaj trovas neniun ĝojon eĉ en siaj infanoj, perdante sian geedzan feliĉon. Ĉar ili sentas sin frustritaj, ili turnas sin kontraŭ tiuj plej proksimaj al ili. La edzino ĉikanas, ĉikanas kaj troe kritikas sian edzon, dum li krias al la infanoj, kaj la infanoj ribelas

kontraŭ siaj gepatroj kaj faras malsaĝajn agojn kun siaj amikoj (kaj tiel la ciklo daŭras).

Ne estas malĝuste posedi posedaĵojn; la malĝusta afero estas permesi al niaj posedaĵoj posedi nin. Ni devas liberigi nin de alligiteco al homoj kaj aferoj, ĉar alligiteco alportas malfeliĉon.

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero. Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus min je mia feliĉo.

La plej granda malamiko de feliĉo estas pruntepreni monon por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu afero, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ sia provizora ĝojo. Do kio estas la senco ĉasi la miraĝon de tera feliĉo, kiu promesas nur rompi sian promeson?

Homoj devus vivi simple sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas konstantan atenton

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas, kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj!

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por necesaĵoj kaj krizoj, prioritatigi ŝparadon super elspezado por luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble

plej bone. Kiam vi helpas aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj estos senigita je nenio.

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje.

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon.

Se ne estus pro la spirita kompreno kaj spertoj, kiujn mi ricevis, mi estus la plej mizera homo sur la tero. Mi akiris multan riĉecon, sed mi rifuzis lasi ĝin sklavigi min, nek mi permesis al ĝi tuŝi aŭ ŝanĝi min. Mi donas ĉion, kion mi gajnas, laŭ la vojo de Dio kaj al tiuj, kiuj bezonas ĝin. Mia interna feliĉo estas mia plej granda posedaĵo - trezoro, pri kiu eĉ reĝoj povus nur revii.

Sukceso dependas de interna atingo

Kiam vi vidas grandan nombron da homoj malhavantaj feliĉon aŭ sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas formi vin en kion ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio, kio vere igas vin sukcesa. Se al vi mankas io en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se al vi mankas io ekstera kaj tamen estas feliĉa en vi mem, vi sendube estas sukcesa. Tial estas neeble juĝi homojn nur surbaze de iliaj eksteraj cirkonstancoj. Inter la vastaj homamasoj, povas esti

individoj, kiuj atingis spiritan leviĝon kaj ĝuas profundan internan pacon kaj spiritan feliĉon.

Pro tio, morala kaj intelekta sukceso — liberiĝo de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesanaj deziroj — alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso. En intelekta sukceso kuŝas psikologia bonfarto, kiun eksteraj cirkonstancoj ne povas forpreni. Vi povas pasigi vian tutan tempon akumulante riĉecon, sed tiu riĉeco ne donos al vi la daŭran pacon kaj sekurecon, kiujn vi serĉas. Male, ĝi alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar vera feliĉo kaj paco loĝas en la menso, ne en materiaj posedaĵoj.

Se vi ne dediĉas tempon por kultivi vian menson, neniun kvanto da materia riĉeco kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado ne estas torturo, sed prefere trejnado de via konscio por nutri la pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo.

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĉagreni vin. Kiam mi estis knabo, mi kutimis koleriĝi kiam ajn iu disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ laŭdo de homoj.

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona konduto de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio.

Se persono ne gajnas monon, tio estas ĉar ili ne koncentriĝas pri gajnado de mono. Simile, se ili estas

malfeliĉaj, tio estas ĉar ili ne koncentriĝas pri atingado de feliĉo.

La mulo portanta ŝarĝon da oro sur sia dorso ne scias la valoron de tio, kion ĝi portas. Simile, la homo estas tiel okupata pri portado de la ŝarĝo de la vivo sur siaj ŝultroj kun la espero trovi iom da feliĉo ĉe la fino de la vojo, ke li forgesas, ke li portas en si superan kaj daŭran spiritan ĝojon.

(Kiel kameloj en la dezerto, mortantaj pro soifo dum akvo estas portata sur iliaj dorsoj)

Ĉar li serĉas feliĉon en "aĵoj", li ne scias, ke li posedas abundon da feliĉo en si mem.

Donante al devo ĝian rajton

Jogo ne konsilas neglekti aŭ eviti la respondecojn de la vivo. Male, ĝi petas vin plenigi vian menson per Dio dum vi ludas vian rolon en la dramo de la vivo. Se vi deziras izolitan vivon en arbaroj aŭ montoj, kredante, ke vi trovos Dion per forlaso de viaj devoj, vi devas unue esti preta kaj kapabla sidi en meditado (senmove) la tutan tagon dum pluraj tagoj samtempe. Tia peno estas certe admirinda por tiuj kapablaj je ĝi. Sed multe pli granda estas esti en la mondo, tamen ne de ĝi; plenumi viajn verajn respondecojn por la bono de aliaj samtempe pensante pri Dio.

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj, prioritatigante la plej gravan super la nur grava. Krome, neniuj devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke kiam unu devo konflikta kun alia, tio estas pruvo, ke ĝi ne estas vera devo. Ekzemple, se vi celas financon sukceson je la kosto de via sano, vi neglektas vian fizikan bonfarton. Simile,

se vi fariĝas tiel obsesita pri religio, ke vi neglektas viajn financajn respondecojn, vi ne estas ekvilibra, ĉar vi permesis al unu devo konflikti kun viaj devoj al via korpo kaj familio. Kaj se vi neglektas vian devon al Dio, ĉar via tuta atento estas koncentrita al via familio, tio ne estas vera devo.

Multaj demandas: "Ĉu ni unue atingu materialan sukceson por plenumi niajn mondajn devojn kaj poste serĉu Dion?" aŭ "Ĉu ni unue trovu Dion kaj poste serĉu sukceson?"

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian tagon sen pensi pri Li kaj profunde pripensi Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi ion ajn. Tial, nia plej granda devo estas al Li. Se ni plenumas ĉiujn aliajn devojn sen plenumi nian devon al Li, Li ne estos kontenta. Estas plej bone plenumi niajn agojn en maniero, kiu plaĉas al Dio.

Estas mirinde pensi pri kombinado de la serĉado de Dio kun materia sukceso. Sed se oni ne meditas profunde kaj regule, por ke ilia konscio pri Dio estu firme establita unue, la mondo superfortos ilian konscion, kaj ili ne trovos tempon restantan por spiritaĵaj aferoj. Kaj se ni ne havas la certan senton, ke Dio estas kun ni, niaj mondaj devoj ofte fariĝas fonto de psikologia turmento. Sed kiam vi sentas, ke Dio estas kun vi ĉiam kaj pensas pri Li dum vi plenumas viajn devojn, vi estos inter la plej feliĉaj homoj.

Benataj estas tiuj, kiuj amas Dion, ĉar ili estas en eterna kontenteco kaj eterna feliĉo

Se mi ne ricevus la instruojn de mia mentoro, Swami Sri Yukteswar, kiuj donis al mi dian konscion,

mi jam delonge perdus mian decidemon kaj ne povus helpi homojn kaj konstrui templojn por serĉi kaj mediti pri Dio. Malgraŭ ĉio ĉi, iuj provis malhelpi mian vojon anstataŭ kunlabori kun mi.

Kiu ajn traktas homojn kvazaŭ li estus ilia mastro, kiun ili devas obei, tiu turnos sin kontraŭ li kaj provos seniĝi de li per ĉiaj rimedoj kaj metodoj.

Sed se vi provas gvidi kaj konsili aliajn per vera amo, ili kronos vin reĝo de siaj koroj. Kaj kiam vi amos ĉiujn egale, vi povos rekoni tiujn, kiuj respondas al tiu amo.

Dia amo estas nesuperebla

Se nur vi sciis la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento.

Mi vidas mian amatan Dion en ĉio ĉirkaŭ mi

Mi vidis lin rigardi min el la floroj kaj rigardi min malsupren el la fenestro de la luno

Mi vidas ĝin en la vizaĝo de la naturo kaj en la vizaĝoj de tiuj kun noblaj animoj kaj bonkoraj koroj

Ni ne devas malatenti la Plej Grandan Amaton, la fonton de ĉia boneco, amo kaj graco. Nek ni devas permesi, ke niaj koroj pleniĝu per la iluzioj kaj trivialaĵoj de ĉi tiu mondo, sed prefere per dia amo, kiu revivigas la koron, inspiras la menson kaj renovigas la forton de la animo. Tiu amo estas

nesuperita. Kiam dia amo posedas la estaĵon de la serĉanto, la ĉeloj de lia korpo ĝojas, kaj li pleniĝas per la plej granda ĝojo. Kaj pri ĉi tiu sperto, unu el la amantoj de Dio kantis:

Kiam la Sinjoro de la Universo eniris spiritan templon

Ĝojo superfortis mian koron, kaj mi forgesis ĝiajn batojn

Same kiel ĉiuj ĉeloj en mia korpo forgesis siajn asignitajn taskojn

Ŝi miregis aŭskultante la voĉon de eterna vivo

La voĉo de la plej amata en ekzisto, la voĉo de Dio, la fonto de vivo

Mia koro, mia cerbo, kaj ĉiu atomo de mia estaĵo estis elektrigitaj

Ĉar ŝi estis tuŝita de la plej sankta dia ĉeesto

Tio estas mallonga ekrigardo al dia amo kaj ĝia efiko sur la vivoj de tiuj, kiuj amas Dion.

La malĝojoj, kiujn malamo kaj milito kreas kaj lasas en la koroj de homoj, estas pruvo, ke spiriteco, kompato, bonkoreco kaj amo estas superaj fortoj. Malamo estas detrua, dum amo estas la plej granda konstrua forto en la universo.

Tial, miaj karaj amikoj, ni devas rekoni la vanecon de malamo kaj la malsaĝecon de milito, kaj turni nin al Dio per nia tuta estaĵo kaj ami Lin per nia tuta koro. Ĉar Lia amo donas sukceson plenan de kompleta kontenteco kaj kontentigo: sukceson, kiun oni ne povas atingi alie.

Nur amo konstruos pli bonan mondon, alportos bonon al ĝiaj loĝantoj, kaj donos al ili dignan vivon. Se nacioj nur ĉesus trudi sin unu al la alia per misgviditaj rimedoj, kaj anstataŭe ampleksus amon kaj reciprokan subtenon, ni atestus tutmondan sukceson, kies fruktojn ĝuus ĉiuj homoj de la tero.

Pensu pri la milionoj elspezitaj por mortigi unu homon fare de alia en militoj! Kia honto por la homaro! Kaj kia povus esti la fina rezulto krom doloro, sufero, detruo kaj ruiniĝo?

La sola maniero fini ĉi tiun homan mizeron estas per amo

Dum unu nacio konstruas kaj evoluigas amasdetruajn armilojn, aliaj nacioj provos elpensi eĉ pli sofistikaĵojn kaj mortigajn metodojn kaj armilojn por protekti sin, kaj homoj vivos en konstanta timo. Kial ne ĉiuj nacioj kultivas amon kaj komprenon anstataŭ instigi malamon kaj militon? La vera solvo kuŝas en universala religio de amo kaj kompreno. Amo venkas la homaron.

La potenco malantaŭ ĉiu potenco

Unue kaj ĉefe, atingu sukceson kun la Sinjoro de la Universo. Homoj estas tiel okupitaj de sia laboro, ke ili pensas, ke ili ne havas tempon pensi pri Dio. Sed kio okazus al homo, se Dio forprenus sian potencon de ilia korpo kaj menso? La koro ĉesus bati, kaj la cerbo perdus sian kapablon pensi.

Dio estas la dia amo malantaŭ ĉiu homa amo, la universala menso malantaŭ ĉiu menso, la finfina volo malantaŭ ĉiu volo, la plej granda sukceso malantaŭ

ĉiu tera sukceso, kaj la supera potenco malantaŭ ĉiuj potencoj.

Ĝi estas la sango en ĉiu vejno kaj la spiro malantaŭ la vortoj

Se li forprenus sian potencon de mi, mi tuj ĉesus paroli kaj mia voĉo silentiĝus por ĉiam

Se Lia potenco ne funkcius en niaj koroj kaj mensoj, ni estus senvivaj kadavroj

Ni gardu - Dio gardu vin - tion, kio estas bela... kaj ni memoru, ke nia unua devo en la vivo estas al Dio

Kiam ni plenumas tiun sanktan devon, ni konektiĝas kun nia fonto kaj niaj koroj pleniĝas de ĝojo; tio estas la plej granda sukceso kaj la finfina triumfo. Paco estu sur vi.

La Rakonto de la Asketa Reĝo

Antaŭ longe, en Barato, vivis granda saĝulo nomita Vjasa, la aŭtoro de la Bhagavad Gita, la plej granda el la hinduaj spiritaj tekstoj. Per siaj grandegaj spiritaj povoj, li kapablis alvoki subliman spiriton en la uteron de sia edzino. Dum la feto kreskis en ŝi, la patro transdonis al la nenaskita infano la sekretojn de scio kaj la esencon de saĝeco per la subkonscio de sia edzino.

Ĉe la naskiĝo, la infano nomiĝis Sukdeva. Danke al la trejnado kaj zorgado de sia saĝa patro, li montriĝis eksterordinara infano laŭ ĉiuj raportoj. Antaŭ la aĝo de sep jaroj, li parkerigis ĉiujn librojn de filozofio kaj saĝeco kaj estis preta rezigni la mondon serĉante kleran instruiston por akiri pli da scio.

En Barato, la serĉanto soifanta je vero serĉas spiritajn instruistojn ĝis li trovas iun, kiu profunde komprenas, ke li estas la gvidanto sendita al li de Dio por savi lin de la mallumo de nescio al la lumo de scio.

Kiam la deziro al spirita scio estas en siaj fruaj stadioj, la serĉanto ricevas sporadan spiritan instruon el diversaj fontoj. Sed kiam la sopiro al Dio intensiĝas, Dio sendas al li spiritan instruiston firme bazitan sur diaj sciencoj, kiu servas kiel la sankta rimedo por gvidi la aspirantan serĉanton reen al la spirita hejmo - al la regno de Dio ene de la homo.

Kiam Sukdeva decidis komenci serĉi spiritan gvidanton, lia patro konsilis lin iri al reĝo Janaka, la guberniestro de la provinco. Sukdeva prenis liajn librojn kaj direktis sin al la reĝa kortego. Tuj kiam li eniris la palacan pordegon, li vidis la reĝon sidantan sur ora trono ornamita per rubenoj kaj diamantoj, ĉirkaŭatan de sekvantaro de virinoj, kiuj ventumis lin per palmfoliaj ventumiloj (kiel estis kutimo en antikva Barato dum la sufoka somero).

Reĝo Gnaka tiam estis (monĝio) sur sia trono, fumante orientan nargileon, kaj la infano Sukdeva estis ŝokita de tiu vido kaj diris al si: "Honto al mia patro, ke li sendis min al ĉi tiu monda reĝo ĝis la kerno! Kiel povas homo kun tiaj materialismaj tendencoj kaj karaktero esti mia instruisto?!"

Sed Reĝo Gnaka estis kaj reĝo kaj sanktulo. Li vivis en la mondo sed ne estis de la mondo. Estante tiel progresinta en spiriteco, li perceptis per telepatio kio trairis la menson de Sukdeva, kiu forlasis sian kortegon kaj revenis de kie li venis.

La reĝo-sanktulo sendis mesaĝiston post la knabo, petante lin reveni. Post lia reveno, la instruisto kaj la disĉiplo renkontiĝis vizaĝo kontraŭ vizaĝo, post kio la reĝo forsendis siajn asistantojn kaj tuj okupiĝis pri fascina kaj profunda konversacio pri Dio kaj Liaj mirindaĵoj.

Kvar horoj pasis, kaj Sukdeva komencis maltrankviliĝi kaj sentis sin malsata, sed li ne volis ĝeni Reĝon Gnaka, kiu estis mergita en la maroj de Dio kaj ebriigita de lia amo.

Apenaŭ pasis plia horo, kiam alvenis du mesaĝistoj, kriante: "Via Moŝto, la tuta urbo brulas, kaj la flamantaj flamoj alproksimiĝas al la palaco. Ĉu vi estus tiel afabla por kontroli la fajroestingajn klopodojn?"

La reĝo respondis: "Mi estas engaĝita en konversacio kun mia amiko Sukdeva pri la kompatema Dio, kiu protektas ĉiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li kaj fidas Lian helpon. Mi ne havas tempon fari ion alian. Lasu min sola kaj iru helpi la aliajn estingi la fajron."

Post plia horo, la samaj du mesaĝistoj revenis al Reĝo Janaka kaj kriis: "Ho Reĝo de la Epoko, ni petegas vin foriri tuj. La palaco estas ĉirkaŭita de fajro, kaj la flamoj rapide alproksimiĝas al via ĉambro."

La reĝo respondis: "Neniu problemo! Ne ĝenu min, mi ankoraŭ trinkas la dian vinon kun mia kara amiko. Iru kaj faru kion vi povas."

Sukdeva estis mirigita de la reago de la reĝo, sed li provis resti trankvila, netuŝita de la tumulto ĉirkaŭ li. Post nelonge, du viroj, bruligitaj de la flamoj,

alproksimiĝis al la reĝo kaj kriis per la tuta voĉo: "Ho potenca reĝo, rigardu! La flamantaj flamoj alproksimiĝas al via trono! Forkuru, Via Moŝto, antaŭ ol la fajro vin formanĝos!"

La reĝo respondis: "Iru, por via propra sekureco mi sentas min sekura kaj protektita en la brakoj de Dio, la Ĉioprotektanto, kaj mi ne timas la fajron kaj ĝiajn detruajn flamojn."

La du viroj eskapis kun siaj vivoj, kaj la fajro komencis alproksimiĝi al la stako de libroj de Sukdeva, kiu estis apud li, tamen la reĝo restis trankvila kaj senzorga pri ĉio, kio okazis.

Ĉe tio, Sukdeva panikiĝis kaj perdis sian trankvilecon. Li leviĝis de sia seĝo kaj komencis frapi la flamojn per siaj manoj, provante protekti siajn altvalorajn librojn. Tiam Reĝo Gnaka ridetis, kaj per gesto, la flamoj malaperis kvazaŭ ili neniam ekzistis. Sukdeva estis mirigita de tio, kion li vidis, kaj refalis en sian seĝon, superfortita de miro kaj konfuzo.

Fine, la reĝo diris trankvile, "Ho knabo Sukdeva, kiam vi vidis min, vi pensis, ke mi estas reĝo mergita en mondajn aferojn, sed rigardu vin mem! Vi forlasis la Ĉiopova kaj Protektanta Dion por protekti viajn librojn, dum mi ne atentis mian brulantan regnon kaj palacon, Dio faris ĉi tiun miraklon por montri al vi, ke malgraŭ via asketeco en la mondo, vi estas pli ligita al viaj libroj ol al Dio, kaj pli ligita al mia regno, kvankam mi vivas en la mondo anstataŭ soleco kaj ermitejo."

Sukdeva sentis honton, kaj samtempe komprenis, ke ĉi tiu sankta reĝo estis - kaj neniu alia - lia spirita gvidanto

Reĝo Ganakka tiam petis Sukdeva-on sperti rigoran teston por instrui al li la arton vivi en la mondo sen fali en ĝiajn kaptilojn kaj esti ligita de ĝiaj limoj. Iun tagon, la reĝo donis al Sukdeva du bovlojn plenajn ĝisrande per oleo kaj diris al li: "Metu po unu bovlo en ĉiun manon kaj eniru ĉiujn ĉambrojn de la palaco kun ĝiaj luksaj mebloj, kaj revenu al mi post kiam vi vidos ĝian tutan enhavon. Sed memoru, ke mi ne akceptos vin kiel mian disĉiplon se vi permesos, ke eĉ unu guto da oleo falu sur la tapiŝojn."

La reĝo petis du el siaj gardistoj akompani Sukdeva-n

Tiu testo estis efektive malfacila, sed post du horoj, Sukhdeva eliris venka. Li ne permesis eĉ unu guton da oleo disverŝiĝi el la du superfluantaj bovloj ripozantaj en liaj etenditaj manoj.

La reĝo diris al li: "Sokdeeva, rakontu al mi pri la detaloj de ĉiu ĉambro en la palaco."

"Reĝa Majstro," respondis Sukdeva, "mia menso estis tute okupita pri malhelpado de la disverŝiĝo de la oleo sur la tapiŝojn, kaj tial mi ne rimarkis ion alian en la palaco."

La reĝo respondis: "Vi seniluziigis min, Sukdeva! Vi ne pasis mian teston. Mi petis vin ekzameni ĉion en la palacaj ĉambroj kaj samtempe ne lasi eĉ unu guton da oleo disverŝiĝi el la du pelvoj. Reiru kaj provu denove, kaj revenu al mi kiam vi finos kaj rakontu al mi kion vi vidis."

Dek horojn poste, Sukhdeva revenis trankvile. Li ne verŝis oleon kaj ne ŝvitis aŭ agitiĝis kiel antaŭe. Li ankaŭ kapablis respondi la demandojn de la reĝo pri

la enhavo de la palaco kaj priskribi la detalojn de ĝiaj ĉambroj kun rimarkinda precizeco.

Reĝo Gnaka estis kontenta pri la sukceso de Sukdeva en la ekzameno kaj diris per mallaŭta voĉo:

"Mia filo, estas la alligiteco al posedaĵoj, ne la posedaĵoj mem, kiu estas la fonto de mizero."

Ho Sukhdeva, en ĉi tiu mondo ni posedas nenion; aferoj estas donitaj al ni por uzi dum nia provizora restado sur ĉi tiu tero. Kelkaj havas pli por uzi ol aliaj, sed memoru, ke kaj la riĉuloj kaj la malriĉuloj lasos ĉion malantaŭe kiam venos la tempo foriri. Persono ne devus vivi malekvilibran vivon, pensante nur pri Dio kaj neglektante siajn mondajn devojn, kiel fokusante vian menson sur la oleo sen vidi la enhavon de la palaco. Sed en via dua vizito, vi tenis vian atenton ĉefe sur la oleo, tamen samtempe vi vidis ĉion en la palaco kaj sorbis ĝiajn plej bonajn detalojn. Simile, vi devas teni vian menson engaĝita kun Dio, ne permesante al la oleo de saĝo disverŝiĝi el la vazo de via intelekto, kaj samtempe esti aktiva en farado de tio, kio estas ĝusta kaj farado de bono por helpi vin mem kaj tiujn, kiujn Dio metis sub vian zorgon.

Paco estu sur vi

Ĉu morto estas komenco aŭ fino?

Tra la jaroj kaj monatoj, mi faris detalan kaj kontinuan serĉadon ĝis mi ekkonis la sekreton de vivo kaj morto kaj ĉu animoj revenas al enkarniĝo post kiam ili forlasas siajn eluzitajn korpojn.

Por plej multaj homoj, tio ŝajnas nenio pli ol ideo, aŭ simple kredo pro la manko de pruvoj. Sed mi ne

parolas el nura kredo; mi trovis pruvojn pri vivo post la morto kaj reenkarriĝo. Tial mi povas konfirmi ĉi tiun fakton el mia propra persona sperto.

Kvankam homoj rigardas morton kun hororo kaj tristeco, tiuj, kiuj iris antaŭ ni al tiuj feliĉaj sferoj, konsideras morton mirinda sperto de ĝojo, paco kaj libereco.

Kiel mirinda estos la vivo post la morto! Ne estos bezono porti ĉi tiun pezan faskon da ostoj kun ĉiuj ĝiaj asociitaj doloroj kaj problemoj. Animoj en la etera mondo retenas sian konscion kaj ĝojas pri sia libereco de ĉiuj fizikaj, materiaj limigoj.

Ĉe morto, persono forgesas la limojn de la fizika korpo kaj komprenas kiom vere libera ili estas. Ekzistas sento de timo dum kelkaj sekundoj: timo pri la nekonata, timo pri io nekonata al la homa konscio. Sed poste la animo spertas profundan scion kaj superfortan ĝojon pro esti liberigita de ĉiuj limoj, precipe la sento ekzisti ekster la fizika kaŝo.

Ne estas io ajn timinda, ĉar dum io ne mortis, li ankoraŭ vivas, kaj kiam li mortos, tio estos la fino kaj ne restos io ajn timinda.

Morto estas ofta sperto: ŝanĝo, kiun ĉiu homo travivas. Ni konsolu nin per la fakto, ke morto okazas al ĉiu, kaj ke ĝi estas periodo de ripozo de la ŝarĝoj kaj zorgoj de la vivo.

Morto estas agrabla sperto, sed oni ne devus deziri ĝin kiel fuĝon de la severaj lecionoj de la vivo. Eskapi estas eraro. Kiaj ajn estas oniaj cirkonstancoj sur ĉi tiu tero, oni devas alfronti ilin kun kuraĝo kaj

braveco. Kiam oni sukcesas alfronti la defiojn de la vivo, morto fariĝas bone meritita rekompenco.

Morto ne estas fino, sed provizora liberiĝo donita de la dia leĝo de justeco (karmo) al animoj kiam ili bone plenumas siajn funkciojn, aŭ kiam doloro elĉerpas iliajn fortojn tiel ke ili ne povas elteni vivi kaj daŭrigi sian vojon.

Por tiuj, kiuj suferas (kaj tiuj, kiuj kontemplas), morto estas liberiĝo de la doloraj turmentoj de la korpo al stato de trankvilo, maldormo kaj paco. Por la maljunuloj, ĝi estas bone meritita pensio gajnita per jaroj da kontinua laboro kaj lukto. Por ĉiuj, ĝi estas bonvena ripozo. Sed dum ĉi tiu ripozo, vekigigas dormantaj deziroj, kiuj restis neplenumitaj dum la tera ekzisto, kaj la animo sentas la bezonon plenumi ilin. Kiam ĉi tiuj deziroj fariĝas sufiĉe fortaj, la animo estas tirita reen al la tero kaj renaskiĝas.

Nia vera memo, aŭ animo, estas senmorta en sia esenco. Ni povas dormeti por tempo pro tiu ŝanĝo nomata morto, sed nia esenca identeco neniam povas pereii. Ni ekzistas, kaj nia ekzisto estas eterna. Ondo venas al la bordo kaj poste revenas al la maro sen perdi sian esencon; anstataŭe, ĝi kuniĝas kun la oceano aŭ revenas denove kiel alia ondo.

La korpo eliris el la kosma oceano kaj pereos, sed la esenco de la animo, kiu loĝas en la korpo, neniam ĉesos ekzisti por eterneco, ĉar la neniigo de tiu dia esenco estas neebla.

Kial ni ploras kiam niaj amatoj mortas? Ĉar ni funebras nian perdon Se niaj amatoj forlasis nin por studi en lernejoj pli bonaj ol la lernejoj de la vivo, ni devus ĝoji pro ili anstataŭ funebri pro ili Funebri pri

forpasintaj animoj tenas ilin ligitaj al la tero per la ŝnuroj de nia malĝojo, malhelpante ilian progreson al pli altaj niveloj de la senlimaj horizontoj de Dio.

La morto venas al tiuj, kiuj laboras forte kaj diligente en la vivo, kiel promocio al pli alta statuso kaj rango. Kaj por tiuj, kiuj malsukcesas, ĝi ankaŭ venas por doni al ili novan ŝancon en nova medio por provi denove kaj atingi sukceson.

Tiuj, kiuj ne estas iluminataj, vidas la morton kiel dikan muron, kiu por ĉiam kaŝas iliajn amikojn kaj amatojn malantaŭ ĝi. Sed tiuj, kiuj estas liberaj de alligitaĵoj kaj egoismaj deziroj, kiuj amas aliajn kiel homajn esprimojn de Dio, komprenas, ke en la morto iliaj amatoj revenas al Dio por spiri en Lia vasta etendiĝo la brizojn de libereco kaj pura feliĉo.

Ni sendu amajn pensojn al tiuj, kiuj forpasis, kaj petu Dion doni al ili pacon kaj komforton en ilia nova mondo. Tio povas esti farita per atente fokusiĝi sur la punkto inter la brovoj kaj sendi spiritan mesaĝon al niaj amatoj en la postvivo. Ni ankaŭ sendu al ili pensojn de kuraĝigo kaj amo. Se niaj mesaĝoj estas kontinuaj, ili certe sentos ilin kaj reciprokos niajn sentojn. Ĉar ili, siavice, pensas pri ni kaj sopiras nin, same kiel ili ĝojas kiam ajn ni memoras ilin kaj sendas al ili mesaĝojn de amo kaj sopiro.

Kaj venos la tago, kiam Dio reunuigos tiujn, kiuj amas unu la alian, kaj ni tiam scios, ke ĉi tiu homa vivo ne estas ĉio, kio ekzistas, sed nur ligo en la ĉeno de eterna kaj nerompita rilato kun niaj amikoj kaj amatoj en ĉi tiu vivo kaj la sekva.

Paco estu sur vi

justa rezulto

La menso kreas kaj novigas ĉion, tial ĝi devas esti konvene gvidata por ke ĝi ne kreu

Nur bonaj ideoj kaj aferoj Se vi tenas ideon, kun volo kaj persistemo, ĝi faros

Ĝi alprenos videblan kaj palpeblan formon kiam persono povos uzi sian volon por celoj

Ĉiam estante utila kaj helpema, li fariĝas la mastro de sia destino

Estas tri gravaj manieroj ŝargi vian volon kaj igi ĝin forta kaj efika:

Elektado de simpla laboro aŭ profesio, kiun antaŭe estis neeble praktiki kaj majstri, kaj la decido

Sukceso en tiu laboro aŭ profesio

Unue, certigu, ke tio, kio estis elektita, estas atingebla, kaj poste ne rezignu fronte al malsukceso

Kaj malsukceso

Koncentrigante klopodojn al ununura celo kaj utiligante ĉiujn disponeblajn energiojn kaj ŝancojn por atingi ĝin

Tio estas la celo

Estas tre grave ĉiam certigi, profunde en la trankvila memo, ke tio, kion oni deziras kaj celas

Lia peto estas en lia plej bona intereso kaj laŭ dia volo Tiam li povas uzi sian plenan potencon

Lia volo atingi sian celon, samtempe tenante sian menson fokusita al Dio, la fonto de ĉia potenco

Kaj atingoj

Timo malfortigas la energion de la vivo

**La homa menso estas vasta magazeno de energio
aŭ esenca aktiveco. Ĉi tiu aktiveco estas**

**Ĝia konstanta uzo en muskolaj movadoj kaj la
funkciado de la koro, pulmoj kaj diafragmo**

**Ĉela metabolo kaj sangaj kemiaj reakcioj, kaj en
la funkciado de sensorganoj**

**(Nervoj) Krome, granda kvanto da vivenergio
estas elspezata en**

Penso, emocio kaj volo

**Timo malfortigas vivaktivecon. Ĝi estas unu el la
plej furiozaj malamikoj de la aktiva volo. Timo baziĝas
sur...**

**Premante kaj malhelpante la vivagadon, kiu
normale regule fluas al la nervoj, ŝajnas kvazaŭ**

**Ĝi paraliziĝis, do la korpo fariĝas letargia kaj ĝia
vigleco malpliĝas rimarkeble kaj signife**

**Timo ne helpas vin seniĝi de la kaŭzo de via timo.
Ĝi malfortigas la volon kaj trostimulas la cerbon.**

**Sendi malhelpan signalon al la organoj de la
korpo Timo kaptas la koron kaj malhelpas la procezon**

**Digestado kaŭzas multajn fizikajn perturbojn Kiam
la konscio restas fokusita sur Dio**

**Ni timos nenion kaj ni povos superi ĉiun obstaklon
kaj barilon kun kuraĝo kaj fido**

Deziro estas deziro al kiu mankas energio. Intenco estas la decido fari ion: plenumi deziron aŭ

Deziro Volo, aliflanke, povas esti esprimita per dirado: "Mi laboras senlace ĝis mi atingas tion, kion mi volas"

"Mi volas ĝin" Kiam persono trejnas sian volon, ili povas liberigi fortojn de vitala agado

Kaj gvidi ĝin, ne nur deziri ion sen fari tion, kio estas necesa

Por akiri tiun aferon

Novaj klopodoj post malsukceso donas veran kreskon

Eĉ malsukceso devus servi kiel katalizilo por voloforto kaj por fizika kaj spirita kresko.

Por iu ajn projekto, estas utile analizi ĉiujn koncernajn faktorojn, situaciojn kaj cirkonstancojn por forigi ilin.

Tute forigi la eblecon ripeti la samajn erarojn estontece. Malŝalti paneon estas la plej taŭga aliro.

Kaj la plej fekunda sezono por semi la semojn de sukceso

Batoj kaj pugnobatoj pro cirkonstancoj povas kaŭzi kontuziĝojn kaj kontuzojn, sed oni devas konservi trankvilecon.

Vertikalaj kaj kun niaj kapoj levitaj Ni ne devas rezigni pri provado, sed anstataŭe provi denove

Krom tio, sendepende de kiom da fojoj ni malsukcesas, ni devas klopodi kiam ni pensas, ke

Ni ne havas forton plu lukti, ĝis ni profunde sentos, ke ni faris nian plejeblon

Ni faris nian plejeblon, kaj ni faros nian plejeblon ĝis niaj klopodoj estos kronitaj per sukceso

Ni devas persisti en la batalo de la vivo ĝis la fino, uzante nian potencon volon

Superante ĉiujn malfacilaĵojn de la vivo

Novaj klopodoj post malsukceso ja kondukas al vera kresko, sed tiuj klopodoj devas esti kunordigitaj kaj instigitaj.

Kun zorgema atento kaj efika dinamika volo

Eĉ se vi ĝis nun malsukcesis, estas malsaĝe ĉesi batali kaj konsideri malsukceson kiel sorton

Kaj laŭ sorto estas pli bone por homo morti batalante ol ĉesi strebi dum li havas tempon

Li povas plenumi pli, ĉar liaj klopodoj daŭros en novan vivon eĉ post lia morto

Sukceso kaj malsukceso estas la justa rezulto de tio, kion persono faris en la pasinteco, aldone al tio, kion

Li faras ĝin nun. Tial, la ideoj pri sukceso devas esti vekitaj kaj reŝargitaj de pasintaj enkarniĝoj.

Kun aktiveco kaj vigleco por povi kontroli pensojn pri malsukceso en la nuna vivo

La malfacilaĵoj kaj problemoj, kiujn alfrontas sukcesa persono, povas esti pli grandaj ol tiuj spertitaj de aliaj

La malsukcesa persono alfrontis ĝin Sed la unua trejnis sin por tute malakcepti la ideon de malsukceso

Kaj detale ĉiam

La menso devas esti ŝanĝita de frustriĝo kaj malespero al venko kaj triumfo, de zorgo al trankvilo

De intelekta konfuzo kaj psikologia angoro ĝis mensa fokuso, de konfuzo kaj tumulto

Al paco, kaj de paco al sankta spirita feliĉo

Kiam vi posedos ĉi tiun memkomprenon, la celo de via vivo estos kronita per sukceso kaj atingita.

Gloro

La neceso de psikanalizo

Por tiuj, kiuj volas sukcesi, ni proponas ĉi tiun konsilon:

Alia sekreto al sukceso estas psikanalizo. Introspekto estas spegulo, tra kiu oni povas vidi.

La kaŝitaj profundoj de via menso, kiuj alie restus kaŝitaj de vi, estas rivelitaj. Provu identigi la punktojn de malsukceso.

Distingu inter bonaj kaj malbonaj tendencoj kaj inklinoj. Uzu memanalizon por kompreni vian nunan staton.

Kion vi volas atingi, kaj kiaj obstakloj staras sur via vojo? Difinu la naturon de via efektiva laboro.

Sciu vian vivosencon. Strebu posedi ĉiujn kvalitojn de aŭtentika personeco.

Kaj la nobla, netuŝita de pasioj kaj deziroj, dum ŝia menso estas en harmonio kaj akordo kun Dio

Vi progresos rapide, sekure kaj memfide sur la vojo al via dezirata celo

La finfina celo estas trovi la vojon al Dio. Sed ekzistas devoj kaj respondecoj.

Ĉi tiuj aferoj devas esti plenumitaj kaj plenumitaj en ĉi tiu mondo Voloforto kunligita kun iniciato helpos nin.

Difini tiujn devontigojn kaj plenumi ilin plene

La povo de kreiva iniciato

Kio estas iniciato? Ĝi estas kreiva kapablo en persono: sparko de la kreinto.

Senfineco donas la kapablon krei ion, kion neniu alia iam ajn kreis antaŭe, same kiel ĝi donas

La instigo fari aferojn laŭ nova kaj kreiva maniero. La atingoj de persono kun spirito.

La iniciato povus esti tiel brila kaj miriga kiel falstelo Kaj ŝajnas, ke ĝi kreas ion

El nenio, ĝi pravas, ke tio, kio ŝajnas neebbla, estas efektive ebla uzante

La homo estas la plej granda kreiva forto de la spirito

La spirito de iniciateco kaj novigado ebligas al persono stari sur siaj propraj du piedoj, libera kaj sendependa;

Unu el la trajtoj de sukceso

La bildo de Dio estas en ĉiu

Multaj homoj senkulpigas siajn proprajn mankojn dum senĉese kondamnas aliajn. Ni devas inversigi ĉi tion.

La pozicio estas preteratenti la mankojn de aliaj (kiuj ne estas damaĝaj al homoj) kaj submeti niajn proprajn mankojn

La mikroskopo

Iafoje necesas analizi aliajn, sed en tia kazo, oni devas teni siajn pensojn por si mem.

Libera de antaŭjuĝo kaj diskriminacio Justa kaj senpartia penso estas kiel spegulo

La klara, neŝancelebla spegulo, neskuita de rapida kondamno Kaj ĉio, kio aperas en tiu spegulo

Ĝi aperos kia ĝi vere estas, sen plibeligo aŭ distordo

Ni vidu la bildon de Dio en ĉiu homo, sendepende de raso aŭ kredo. Ni gustumos la dolĉecon de amo.

La sankta estas kiam ni sentas nian unuecon kun la homaro, ne antaŭ ol en reciproka servo

Ni forgesas la malgrandan memon (la ego) kaj tuŝas la solan grandan memon, kiu havas neniujn limojn aŭ restriktajn

Al ŝi: La dia spirito, kiu unuigas ĉiujn homojn kaj kunigas ilin

Intelektaj kutimoj regas homan vivon

Homaj kutimoj havas la potencon akceli aŭ prokrasti sukceson. Ne temas pri pasemaj inspiroj aŭ

**Brilaj ideoj, efektive ĉiutagaj mensaj kutimoj,
determinas la kurson de niaj vivoj**

**Mensaj kutimoj estas mensa magneto, kiu altiras
al ni certajn specojn de aferoj kaj homoj.**

**Kaj cirkonstancoj Bonaj penskutimoj ebligas al ni
allogi favorajn kaj utilajn ŝancojn, sed**

**Malbonaj intelektaj kutimoj alproksimigas nin al
tiuj kun mondaj temperamentoj kaj inklinoj, kaj al
cirkonstancoj, kiuj ne estas**

Rekomendita

**Malbonaj kutimoj povas esti neŭtraligitaj kaj ilia
potenco neŭtraligita per evitado de ĉio, kio povus
ekigi ilin.**

**Aŭ revivigu ĝin, sen konstante fokusiĝi sur ĝi.
Post tio, la menso devus esti direktita al la kutimo.**

**Bonkoreco kaj laboro por kontinue disvolvi ĝin ĝis
ĝi fariĝos integrita parto de niaj vivoj estas io, kion ni
povas fari.**

Fidu lin kaj fidu lin

**En ni estas du kontraŭaj fortoj en senĉesa lukto:
forto kiu devigas nin fari tion, kion ni ne devus**

**Ni faras ĝin, kaj aliaj sugestas al ni kion ni devus
fari, aferojn kiuj ŝajnas pli**

**Malfacileco La unua voĉo estas la voĉo de
malbono, dum la dua voĉo estas la voĉo de bono aŭ
Dio**

**Per la malfacilaj ĉiutagaj lecionoj, kiujn ni lernas,
ni klare vidas, ke malbonaj kutimoj nutras arbon**

**Senfinaj materiaj deziroj, dum bonaj kutimoj
nutras la arbon de deziroj**

**Kaj altaj spiritaj aspiroj. Klopodoj devas esti pli
kaj pli direktitaj al ĝusta disvolviĝo.**

**Por la benita spirita arbo, por ke ni iam rikoltu la
fruktojn de matura memkompreno**

Apetito

**Se persono povas liberigi sin de ĉiaj malbonaj
kutimoj, kaj se ili povas fari ĉion**

**Kio estas bona kaj nobla estas amo per nobleco
kaj bonkoreco, ne ĉar malbono alportas malĝojon kaj
bedaŭron**

Li kreskos en spirito kaj antaŭeniros laŭ la vojo

**Persono estos libera kiam ili volonte kaj laŭvole
forlasos siajn malbonajn kutimojn. Ili estos liberaj nur
kiam...**

**Li fariĝas majstro, kapabla doni ordonojn al siaj
sentoj, pensoj kaj volo por fari tion, kio estas necesa.**

**Li faris ĝin, eĉ se ĝi kontraŭis liajn dezirojn, per
tiu povo de memregado kaj memregado**

La semoj de eterna libereco kuŝas interne

**Mi ĝis nun menciis plurajn gravajn trajtojn de
sukceso: pozitivan pensadon, proaktivan volon,**

**Psikanalizo, iniciateco kaj memregado Multaj
libroj emfazas unu aŭ plurajn el ĉi tiuj**

**Pli ol ĉi tiuj trajtoj, sed ĝi ne agnoskas la dian
potencon malantaŭ la faktoroj**

Tio estas sukceso. Akordigo kun dia volo estas la plej grava elemento por atingi sukceson.

Dia volo estas la forto, kiu movas la teron kaj ĉion sur ĝi, kaj la universon kaj ĉion en ĝi. Ĝi estas la volo de Dio.

Dio pelas la stelojn en la kosmon, kaj Lia volo metas la planedojn sur iliajn vojojn

Kaj la cikloj de naskiĝo, kresko kaj malkresko regas ĉiujn formojn de vivo. Benata estu Dio, kaj benata estu Lia volo. La saĝuloj kaj ĉiosciantoj

Paco, kompato kaj benoj de Dio estu sur vi

spirita ekstazo

La efektiva sperto de spirita ekstazo
Dio dotis nin per la povo de spirita inspiro: la kapablo sperti la ĝojon de Lia ĉeesto en ni. Sed la malbonaj fortoj de ekzisto elpensis diversajn formojn de falsa kaj trompa imitado. La provizora eŭforio de alkoholo kaj drogoj estas falsaĵo de veraj spiritaĵoj. La uzo de alkoholo kaj drogoj ofte kondukas al indulgo en seksaj praktikoj, kiuj malhelpas la atingon de spirita inspiro per limigo de la menso per .intensa fizika konscio

Multaj homoj trinkas alkoholon por forigi zorgojn kaj forviŝi dolorajn, maltrankviligajn memorojn. Sed ĉi tiu speco de forgesemo rabas de homo ilian denaskan spiritan saĝon — jes, ĝi rabas de ili la forton mem, kiu helpas ilin superi .iliajn problemojn kaj trovi daŭran feliĉon
Dio estas la fonto de ĝojo kaj feliĉo, kaj Li volas, ke ni serĉu Lian ĉiam renoviĝantan feliĉon kaj trovu ĝin en ni .mem

Ekzistas trompa, satana kosma forto - Satano, Ibliso, la Antikristo, aŭ la Antikristo - kiu senĉese provas mistrakti

ĉiujn belajn kaj sublimajn manifestiĝojn kaj konceptojn en ĉi
.tiu universo

Tra la tuta kreado, ni vidas la duoblajn fortojn de bono
kaj malbono kontraŭstarantaj kaj kontraŭdirantaj unu la
alian: Dio kreis amon, kaj la demona forto kreis malamon;
Dio kreis bonecon kaj malavarecon, kaj la demona forto kreis
egoismon kaj amon al si mem; Dio kreis pacon kaj
harmonion, kaj la demona forto kreis misharmonion kaj
.konflikton

Sciante tion, la serĉanto devas kompreni, ke alkoholo
kaj drogoj estas ekstreme damaĝaj por lia feliĉo, ĉar ili
obskuras veran spiritan ĝojon kaj difektas cerbĉelojn,
negative influante lian inteligentecon kaj komprenemon. Eĉ
ununura dozo de alkoholo aŭ drogmanio povas konduki al
dependeco, precipe se ekzistas dispozicio al ĉi tiuj damaĝaj
substancoj el pasintaj vivoj. Malbonaj aferoj devas esti
.evitataj, ĉar ili estas malbonaj

Kiam vi spertas veran spiritan ekstazon, vi trovos, ke
neniu alia sperto povas kompariĝi. Gepatroj ĉiam devas
klopodi enstampi spiritan konscion en siajn infanojn
instruante al ili meditado kaj konscian distingon, por ke ili
ne cedu al la tento ludi kun la fajroj de trompaj kaj falsaj
.plezuroj

Vera feliĉo estas senfina, sed la plezuroj derivitaj de
alkoholo kaj drogoj estas pasemaj kaj lasas nur bedaŭron kaj
.detruajn sentojn post si

Ĉiunokte, dum nia paca kaj ripoza dormo, ni spertas
guston de paco kaj ĝojo. Kiam ni falas en profundan dormon,
Dio permesas al ni vivi en sublima, trankvila stato de
konscio, en kiu ni forgesas ĉiujn zorgojn kaj angorojn de ĉi
tiu mondo. En meditado, ni povas sperti ĉi tiun benitan
staton de menso eĉ dum niaj vekaj horoj, kaj gustumi pacon
.sur alia nivelo

Kiam dia ĝojo malsupreniras, mia spirado trankviliĝas,
kaj mia spirito ŝvebas, spertante la feliĉon de mil dormoj

samtempe, tamen mi ne perdas miajn ordinarajn sensojn. Ĉi tiu kosma sperto estas rezervita por tiuj, kiuj profunde .plonĝas en atingadon de la plej alta stato de konscio Kiam via estaĵo estas plena de la superforta ekstazo de Dio, la korpo fariĝas tute senmova, la spiro ĉesas flui, pensoj trankviliĝas, kaj eĉ iom post iom forvelkas. La meditante sentas la realecon de sia animo kaj sian proksimecon al la Kreinto, do li trinkas el dia feliĉo kaj gustumas la ekstazon de .ĝojo, kiun mil dozoj da vino ne povas provizi La averaĝa persono sentas sin dormema ĉe la limo inter vekiĝo kaj dormo, spertante mallongan senton de bonfarto, sed ĉi tiu sento rapide malaperas dum ili drivas en profundan dormon. Dormo ne estas kompleta perdo de konscio, ĉar, dum vi estas veka, vi scias, ĉu via dormo estis .ripoza aŭ ne

Ekzistas multaj statoj de dormo - iuj malpezaj, iuj profundaj. Sed la spirita sperto, kiun homo havas kun Dio en konscia stato, estas pli entuziasmigaj kaj refreŝigaj ol la plej granda feliĉo de dormo aŭ dormeto (la dormemo aŭ .dormo, kiu antaŭas endormiĝon)

Preter la misteroj kaj misteroj de dormo kuŝas ĉi tiuj sanktaj ĝojoj

Mi povas resti en iu ajn stato, kiun mi deziras. Mi ofte restas inter la mondo de dormo kaj la konscio pri la mondo: .en sublima stato

La homa menso havas vastan, senliman amplekson, sed oni ofte ne konscias pri ĝi. Mi povas sperti du statojn samtempe: profundan dormon kaj plenan maldormon. Aŭ mi povas dormi, revii kaj aŭdi ĉion okazantan ĉirkaŭ mi .samtempe

lafoje mi dormas kiel ordinara homo. Mi ankaŭ povas dormi kaj observi min mem plene konscia. En la pli alta stato, via korpo kaj menso dormas, tamen vi plene konscias pri ĉio, kio okazas. Ĉi tio eblas nur per kultivado de la kapablo konscie kaj intence eniri la pli altan staton de

konscio kaj konscie kaj intence reveni al la normala stato de
.maldormo

Tute ne necesas timi forlasi la korpon sen ebleco reveni
per meditado, interna paco aŭ imagopovo. Ĉi tiu ideo,
antaŭenigita de iuj, estas senbaza. Alligiteco al la korpo
estas tiel forta, ke ne facile eblas eskapi ĝin. Eĉ se konscia
konscio malfortiĝas, ne eblas tute forlasi la korpon, kondiĉe
.ke la subkonscio restas konektita al ĝi

Se vi tro intense bildigas ion, tiu afero fariĝos halucino,
senigita de iu ajn subjektiva realeco. La diferenco inter
imago kaj memkompreno devas esti komprenata. La esenca
pruvo de dia memkompreno - de la konscio de Dio en vi -
.estas esti vere kaj senkondiĉe feliĉa

Se vi spertas kreskantan kaj kontinuan ĝojon en
meditado, sciu, ke vi spertas la ĉeeston de Dio en via animo.
Tamen, se estas paŭzo aŭ interrompo en la fluo de sankta
feliĉo, tio estas pruvo de fremda elemento en via konscio,
.kiun oni devas forigi por restarigi internan ĝojon
La spirita instruisto, kiu vere konas Dion, havas unu
deziron: oferti spiritan gvidadon al tiuj, kiuj serĉas ĝin,
kuraĝigante ilin pensi pri Dio kaj alproksimiĝi al Li per koro,
animo, menso kaj agoj. Ĉiuj, kiuj resonas kun li, ricevas la
benojn de Dio per li, ĉar li estas nur humila instrumento en la
.manoj de Dio la Plejpotenca

Oni ne povas esti kun Dio simple pensante, ke oni
atingis spiritan klerismon. Mem-plibonigo kaj morala rafinado
estas esencaj antaŭkondiĉoj por atingi pli altajn statojn.
Ekzistas grandega diferenco inter koni Dion laŭ ebla maniero
kaj koni Lin laŭ vera maniero. Nur per humileco, saĝo,
sincereco, virta karaktero kaj kora sopiro oni povas vere koni
Dion. Estas la humiluloj, kiuj ekkonas Dion kaj kiujn Dio
.agnoskas

Tiuj, kiuj profunde plonĝas en kosman konscion, nature
evoluigas eksterordinarajn spiritajn kapablojn kaj kontrolon
super naturaj fortoj. Tamen, neniu, kiu atingas veran dian

konscion, uzas siajn povojn por fanfaroni kaj fanfaroni, sen
.saĝo aŭ prudento

Saĝuloj komprenas, ke Dio estas la sola aganto en
ekzisto, kaj humile ili atribuas al Li la eksterordinarajn
.donacojn, kiujn Li donacis al ili

Ĉu ne ĉio ekzistanta estas miraklo? Kaj ĉu ne la homo,
?nur pro sia ekzisto, ankaŭ estas miraklo

Se homoj ne estas kontentaj pri ĉiuj mirindaĵoj, kiujn Dio
?kreis, kial sanktuloj faru pli da mirakloj

La justaj sanktuloj de Dio ne faras ion ajn krom se Dio
petas ilin fari ĝin, kaj kelkfoje pro kialoj obskuraj kaj
malfacile kompreneblaj

Mi ilustras per ekzemplo kiel pli alta konscio diferencas
de subkonscia konscio

Pli alta konscio estas tiu stato, en kiu vi povas - dum vi
estas veka kaj dormanta kaj plene konscia - indukti ajnan
.senton en la korpo per volo kaj sen ia ajn ekstera stimulo

En la sfero de senkonscia imago (la revmondo), vi povas
trinki tason da varma lakto, sed ĉi tiu sperto estas trudita al
vi. En pli alta konscio, vi povas sperti la saman aferon, aŭ ion
.ajn alian, per konscia volo

Krom se oni kapablas fari tion, oni ne devus trompi sin
pensante, ke oni atingis la altaĵojn de pli alta konscio. La vojo
povas ŝajni longa, sed vojaĝo de mil mejloj komenciĝas per
ununura paŝo. Kaj tiel longe kiel oni restas optimisma, neniu
.obstaklo povas malhelpi la atingon de la dezirata celo

Milionoj da homoj estas fascinataj de la mirindaĵoj de la
subkonscio, kiuj disvolviĝas dum dormo. Sed en pli alta
stato, vi povas vidi aŭ scii, kion vi deziras, ne per imago, sed
per realeco. Mi povas sidi en ĉi tiu seĝo kaj ŝovi mian
.menson al iu ajn loko kaj vidi precize, kio okazas tie

lafoje disĉiploj vivas en la subkonscio, kaj iafoje ili
supreniras al pli alta konscio. Kaj ekzistas kelkaj elektitaj,
kiuj kapablas transcendi pli altan konscion kaj atingi kosman

konscion: la sferon de la dia spirito, kiu havas neniun
.originon aŭ kaŭzon

En stato de pura spirita konscio, la serĉanto ne bezonas
antaŭan imagon por sperti aferojn. Kiam ili unuiĝas kun
kosma konscio, ilia konscio disetendiĝas kaj kuniĝas kun ĉiu
atomo de ekzisto, fariĝante konscie konscia pri la tuta
universo kaj ĉiuj estaĵoj. Ĉi tiu sperto estas senfina etendo de
konscio. Tiuj, kiuj spertas ĉi tiun konscion, sentas sin
ĉeestantaj en la fibroj de herbo kaj sur montopintoj, same
.kiel en ĉiu ĉelo de sia korpo kaj ĉiu atomo en la spaco
Sed kosma konscio estas ankaŭ preter tio
Kiam persono povas senti sian ĉeeston en la tuta ekzisto
Ĝojo ankaŭ scias, kio kuŝas preter la ekzisto
Ĝi kuniĝas kun la ĉioampleksanta dia konscio. Paco estu
.sur vi

Kompreno

**Kompreno estas la rimedo per kiu ni povas
percepti la mondon de Formoj, kiu ne estas perceptita
per la kvin sentoj aŭ per intelekto. Estas vere, ke la
mondo de Formoj aperas en kaj tra la sensa mondo,
kaj estas vere, ke koni ĉi-lastan signifas koni la
unuan, sed ekzistas diferenco en kiel la du estas
konataj.**

**Ĉu ni vere povas koni la sensan mondon en ĉiuj
ĝiaj dimensioj per sensa percepto aŭ nur per penso?
Certe ne. Ekzistas senfinaj veroj, fenomenoj, leĝoj kaj
rilatoj, kaj en la naturo kaj en niaj propraj korpoj, kiuj
restas sigelitaj libroj kaj kaŝitaj sekretoj por la
homaro? Do kiel ni povas kompreni la spiritajn
sferojn, kiuj kuŝas preter ĉiuj pensoj kaj sensaj
perceptoj?**

Kompreno fontas kaj funkcias el interne de la animo, dum penso venas de ekstere. Kompreno permesas al ni stari vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun la vero, dum penso donas al ni nerektan bildon de ĝi.

Kompreno vidas la veron kiel kompletan tutaĵon pro stranga kaj mirinda ligo (inter ĝi kaj la vero), dum la menso laboras por dividi kaj fragmentigi la veron.

Ĉiu homo posedas la potencon de kompreno, same kiel ili posedas intelekton. Kaj same kiel penso povas esti trejnita kaj rafinita, tiel ankaŭ kompreno povas esti kultivita kaj evoluigita. En kompreno, ni estas en kompleta harmonio kun la vero. La mondo de feliĉo , kun unueco en nombro) kaj kun la internaj leĝoj, kiuj regas la spiritan mondon, kaj ni ankaŭ estas en akordiĝo kun Dio

Kiel ni konstatas nian ekziston? Ĉu per sensaj perceptoj? Ĉu niaj sentoj informas nin pri nia ekzisto kaj malkaŝas la fonton de nia konscio pri ekzisto? Kompreneble ne. La sento de ekzisto ne dependas de la sentoj, kiuj ne povas esti konsciaj pri io ajn sen nia unua kompreno, ke ni estas parto de la procezo de sensado mem.

Ĉu sensa percepto kaj la pensado diras al ni, ke ni ekzistas? Certe ne, ĉar la datumoj de la menso konsistas el sensaj impresoj kaj ili - kiel montriĝas - ne kapablas pruvi al ni, ke ni ekzistas.

La ago de pensado ne povas doni al ni konscion pri ekzisto, ĉar ekzisto estas eneca en la pensado mem. Kiam ni komparas nin kun la ekstera mondo kaj provas rezoni aŭ dedukti, ke ni ekzistas, la konscio pri ekzisto ĉeestas en la ago mem de pensado kaj rezonado. Konsiderante la limojn de penso kaj la neadekvatecon de la sensoj, kiel ni povas scii, ke ni ekzistas? La respondo kuŝas sole en la kompreno de la animo. Ĉi tiu scio estas manifestiĝo de intuicio. Ĝi

transcendas racion kaj la sensojn, kiuj ne havas ekziston sen kompreno.

Kompreno estas malfacile difinebla ĉar ĝi estas tiel proksima al ni ĉiuj Ĉiu el ni sentas ĝin Ĉu ni ne scias, kio estas ekzisteca konscio? Ĝi estas tiel konata, ke ĝi spitas difinon Se vi demandus iun, kiel ili scias, ke ili ekzistas, ili ne povus respondi Ili scias, sed ili ne povas difini ĝin Ili eble provas klarigi kaj esprimi ĝin, sed iliaj vortoj ne povas peri tion, kion ili sentas en si mem Kompreno posedas ĉi tiun kapablon en ĉiuj siaj formoj kaj manifestiĝoj

La kvara metodo, klarigita aliloke, baziĝas sur kompreno. Ju pli ni atentigas ĝin, des pli ni konas Dion.

Per kompreno, oni ekkonas Dion, kaj ligo establiĝas inter la sensa kaj ideala mondoj. Ĉi-lastas estas perceptita en kaj tra la sensa mondo. Tiam la influo de la sentoj svagiĝas, ĝenaj pensoj malaperas, kaj ni ekkonas Dion - la fonton de feliĉo - kaj en ni ekestas konscio pri la Unu kaj Ĉio en Unu. Ĉi tiu estas la kompreno posedata de la profetoj, grandaj figuroj kaj saĝuloj de la mondo.

La tria metodo, aŭ la kontempla metodo priskribita antaŭe, ankaŭ kondukas nin al la mondo de kompreno kiam ni praktikigas ĝin diligente kaj aktive, sed ĝi estas nereкта metodo kaj postulas pli da tempo por krei en ni tion, kio okazas per rekta kompreno aŭ scio.

Tial, per kompreno ni povas koni Dion en ĉiuj Liaj manifestiĝoj. Niaj sentoj ne kapablas riveli Lin al ni, ĉar ili perceptas nur Liajn eksterajn aspektojn. Neniu intelekto aŭ rezonado povas vere koni Dion, ĉar la intelekto ne povas transcendi la informojn kaj datumojn de la sentoj. Ĝi povas nur organizi kaj interpreti sensajn impresojn.

Kiam la sensoj ne sukcesas alproksimigi nin al Dio, la intelekto ankaŭ malsukcesas, ĉar ĝi dependas de ili. Tial ni devas turni nin al interna vizio por riveli Dion en Lia benita formo kaj Liaj aliaj manifestiĝoj.

Tamen, ekzistas pluraj obstakloj al ĉi tiu intuicia percepto, kiel ekzemple malsano, mensa malforteco, dubo, mallaboremo, materiaj ambicioj, deviaj pensoj kaj malstabileco. Ĉi tiuj obstakloj estas aŭ hereditaj aŭ akiritaj per asocio kun aliaj. Niaj hereditaj inklinoj al malutilaj kaj nesanaĵoj povas esti superitaj per forta mensa penado, same kiel ni povas superi malsukceson kaj frustriĝon per voloforto. Kun la ĝusta penado kaj la kompanio de bonaj homoj - tiuj dediĉitaj al Dio - ni povas elradikigi malbonajn kutimojn el la ĝardeno de la animo kaj planti bonajn anstataŭe.

Krom se ni akompanas tiujn, kiuj vidis, tuŝis kaj komprenis la veron en siaj vivoj, ni eble ne scios, kio estas tiu vero.

La spirito de esplorado estas eneca en ĉiu, kaj ĉiu homo en ĉi tiu mondo estas serĉanto de vero, kiu estas lia eterna heredaĵo, kaj li konstante serĉas ĝin, saĝe aŭ malsaĝe, ĝis li trovas ĝin kaj reakiras ĝin tute.

Ne estas tro malfrue. Kiuj klopodas, tiuj sukcesos, kaj kiuj persistas, tiuj atingos sian celon!

La nevidebla homo

Majstro Paramhansa Yogananda

La ideo mem pri homoj kiel estaĵoj nevideblaj al la nuda okulo ŝajnas nenatura kaj nelogika. Ni estas videblaj al ni mem ĉiutage kiel fizikaj estaĵoj. Sed ekzistas multaj manieroj, per kiuj ni malkaŝas nian kaŝitan, esencan naturon.

Ekzemple, se vi fermas viajn okulojn, via korpo fariĝas nevidebla por vi. Do kiel vi scias, ke vi

ekzistas? Vi sentas la pezon de via korpo, kaj vi povas aŭdi, flari, gustumi kaj senti, sed vi estas vere vi mem nur en penso kaj sento. Vi estas kaŝita kerno, ĉirkaŭ kiu multaj pensoj rondiras. Nun malfermu viajn okulojn. La demando estas: ĉu vi estas la formo, kiun vi vidas, aŭ la interna estaĵo, kiun vi sentis antaŭ nur momento kun fermitaj okuloj?

La videbla homo ne estas tre grava. La kaŝita memo, aŭ animo, estas tio, kio vere gravas. Dum dormo, vi ne konscias pri la videbla homo, sed vi konscias pri vi mem, ĉar vekiĝinte vi scias, ĉu via dormo estis paca kaj ripoza aŭ ne. Tial, via kaŝita memo estas reala. Sen ĉi tiu nevidebla memo, via videbla bildo havus nenian signifon aŭ signifon.

Sen la kaŝita memo, la korpo estus senvalora, kiel senviva kadavro aŭ rigida kadavro

La kaŝita, interna memo estas la vera. Tamen, strange, homoj tute ne provas analizi la naturon de ĉi tiu kaŝita memo! Ilia atento estas tute koncentrita al la fizika formo, kiun ili povas facile tuŝi kaj vidi. Tial ili pasigas siajn tagojn kaj noktojn atentante sian fizikan korpon kaj ĝiajn bezonojn, neniam haltante por konsideri, ke la nevidata interna memo estas la vera realo.

Ene de la fizika korpo kuŝas korpo de lumo kun la sama simileco. Kvankam nevidebla al homa vido, ĝi estas la planeda aŭ etera envolvajo de la animo.

Homoj, kies fingron amputis, sentas kvazaŭ ĝi ankoraŭ estus tie. Ĉiu, kiu perdis membron, konas ĉi tiun senton. Ekzistas kaŝita, etera ekvivalento aŭ ekvivalento al ĉiu organo en la korpo. Malantaŭ la fizika koro kuŝas kaŝita koro, sen kiu la videbla koro ne povus bati. Homoj posedas nevideblajn organojn de vido, aŭdo, cerbo, ostoj kaj nervoj. Ĉi tiuj organoj, kiuj estas la histoj de lumo kaj aktiveco, konsistigas la

nevideblan planedan korpon de la homo. La planeda aŭ etera korpo estas ekzakte kiel la videbla fizika korpo. La diferenco estas, ke ĝia luma, vigla formo estas ekstreme subtila.

Kiam la korpo estas trafita de handikapo, oni ne devas konvinki sin, ke onia vidkapablo malaperis aŭ ke oni perdis manon. La nevideblaj okuloj kaj manoj ankoraŭ ĉeestas. Kvankam la fizika brako povas esti paralizita, la nevidebla brako ne estas handikapita. Neniam kredu, ke la nevideblaj organoj estas iel ajn trafitaj de la malsano de la fizikaj organoj, ĉar negativaj pensoj malhelpas la fluon de konscia vitalergio al la organoj de la fizika korpo.

La elektra kurento fluas tra la drato Kio estas pli grava: la drato aŭ la elektro? La drato ekzistas simple por permesi al elektro pasi tra ĝi La ekzisto de elektro ne dependas de la drato Simile, la korpo ekzistas por esti uzata de la nevidebla estaĵo, la animo, kaj ne inverse

Bedaŭrinde, ĉi tiu kaŝita memo estas ligita al la korpo! Alie, ni povus marŝi sur akvo, flugi en la kosmo, kaj reveni al la korpo.

La etera korpo de la vualita memo posedas sensajn perceptojn multe pli grandajn ol ĝia fizika ekvivalento. Homoj kreis maŝinojn, kiuj, en iuj kazoj, estas multe pli superaj ol la fizika korpo, kiu estas limigita de multaj limigoj. Sed dum via konscio pri la etera korpo disvolviĝas, vi trovos, ke ĝi povas aŭdi tion, kion la orelo ne povas aŭdi, kaj vidi tion, kion la okulo ne povas vidi. Ĝi ankaŭ povas flari, gustumi kaj tuŝi aferojn multe preter la sfero de la fizikaj sentoj.

Homoj ĉiam okupiĝas kaj interesiĝas pri la lampo de la fizika korpo sen ke ili iam ajn pensu serĉi tiun sekretan elektron, kiu ekbruligas tiun lampon.

La videbla homo konsistas el dek ses elementoj: kemiaj substancoj, kiujn oni povas aĉeti sur la merkato! La fizika korpo havas malmultan valoron rilate al siaj konsistigaj elementoj. Estas alta tempo, ke la homaro kultivu pli bonan komprenon pri la nevidata homo. Ĉi tiu kaŝita homo estas tiu, kiu posedas kapablojn, pensojn kaj kunulojn, tiu, kiu amas kaj pensas, kaj sen li, la fizika korpo posedas nenion krom la kemiajn elementojn, el kiuj ĝi konsistas.

La lumĵetilo de la menso devas esti direktita internen, for de la kaptita, videbla homo

La fizika korpo suferas pro dorsdoloro kaj kramfoj, kaj ankaŭ malboniĝas kaj kadukiĝas kun la aĝo. Ĝi konstante vekrias, ĝemas kaj sopiras tion aŭ tion.

La videbla homo ne povas elteni perfortan, ostodispremantan falon, kaj kelkfoje ŝrumpas pro nura piko de malgranda pinglo

La nevidebla homo estas senvunda. Li estas libera kaj senbrida. Li povas forigi ĉiujn problemojn kaj ĝenaĵojn de la fizika korpo.

La kaŝita homo en ni estas nia vera memo

Tiu estaĵo, kiu kuŝas malantaŭ la atomoj de la korpo, estas la animo, kiu ne ŝanĝiĝas, ne ŝanĝas, kaj neniam estas submetita al fluktuoj aŭ neniigo.

Persono eble pensas, ke ili estas la korpo, sed ili ne estas. Peco da glacio povas esti fandita kaj malaperi de la vido per vaporigo. Ĉi tiu procezo povas esti inversigita per kondensado de la vapore en likvaĵon kaj poste frostigado de la likvaĵo reen en solidan staton.

Vivi nur en la konscio pri la fizika korpo estas spirite malutila ĉar la korpo estas sentema al la doloroj de malsano, vundo, malsato kaj morto. Ni ne

devas konvinki nin, ke ni estas nur ĉi tiu videbla korpo, submetata al putriĝo kaj ruino.

La kaŝita homeco en ni ne povas esti mortigita aŭ damaĝita. Ĉu ni ne devus pli forte klopodi kompreni nian nekonatan, eternan naturon?

Pliigante nian scion pri ĉi tiu kaŝita memo, ni povos regi la videblan homon, kiel faras la grandaj majstroj. Tiuj, kiuj sentas iliajn sanktajn povojn kaj sentas la ĉeeston de la kaŝita, interna memo, povas malligi sin de fizika sufero, eĉ kiam la videbla homo estas en aflikto kaj danĝero.

Kio estas la vojo por atingi tiun suverenecon?

Pli da tempo estu pasigata en la trankvilo de kontemplado kaj paco. Tio povas ŝajni nedezirinda komence, ĉar vivi kun konscia konscio pri la korpo kaj troa identiĝo kun ĝiaj sensacioj malfaciligas pensi pri io ajn krom oniaj senfinaj problemoj, deziroj kaj bezonoj. Sed nova dimensio malfermiĝos en la homa konscio kiam oni asertas sian spiritan identecon kaj konvinkas sin, ke ili efektive estas kreitaj laŭ la pura bildo de Dio, ke ilia vivo ne povas esti detruita iel ajn, kaj ke ili estas la kaŝita, eterna estaĵo.

Tiu nevidebla homo estas formita laŭ la bildo de Dio, libera kiel la dia spirito. En la videbla homo kuŝas ĉiuj limoj kaj problemoj de la mondo. Tuj kiam ni konsciiĝas pri niaj korpoj, ni estas ligitaj de iliaj limigoj. Tial la granduloj instruas nin fermi niajn okulojn kaj memorigi al ni mem - per meditado pri la kaŝita memo - ke ni ne estas ligitaj de la limigitaj fizikaj kapabloj de la korpo.

Mi ofte asertis kun granda fido kaj konvinko, "Mi ne estas ligita de mia fizika korpo. Kien ajn mi volas iri, mi estas tie tuj."

Vi eble diros, "Tio estas nur ideo." Bone. Sed kio estas ideo? Ĉio, kion vi vidas ĉirkaŭ vi, estas konkreta

ideo. Vi ne povas imagi ion ajn sen penso. La penso mem estas nevidebla, tamen ĝi igas ĉion, kion ni vidas, reala. Do, se vi povas regi viajn pensojn, vi povas igi ĉion videbla, kaj vi povas vidi ĉion per la povo de via mensa fokuso.

Kiam vi intense kaj profunde fokusas vian menson, vi povas vidi per via menso tion, pri kio vi pensas, kvazaŭ vi vidus ĝin per viaj fizikaj okuloj. Neviditaj pensoj povas transformiĝi en videblajn spertojn.

Se vi fermas viajn okulojn, vi ne povas vidi vian korpon, tamen ĝi restas reala por vi. Do kial vi pensas, ke la kaŝita memo estas nereala simple ĉar vi ne povas vidi ĝin?

En meditado vi rigardas en la mallumon malantaŭ fermitaj okuloj kaj fokusas vian menson sur la kaŝita memo aŭ animo en vi.

Per praktikado de memdisciplino kaj turnado de via menso internen laŭ la sciencaj meditadaj teknikoj provizitaj de via spirita gvidanto, vi iom post iom kreskos spirite. Viaj meditadoj fariĝos pli profundaj, kaj via nevidebla memo — la spirita bildo de Dio en vi — fariĝos reala por vi. En ĉi tiu feliĉa vekiĝo de memkompreno, la limigita fizika konscio, kiu iam estis tiel reala, fariĝas nereala, kaj vi lernas, ke vi malkovris vian veran, nevenkeblan memon kaj realigis ĝian unuecon kun Dio.

Vi ankaŭ komprenos kiel la nevidebla homo estas ligita al la fizika korpo per alligitaĵoj, kiuj estas mensaj kaj emociaj ŝnuroj kaj deziroj por specifaj aferoj sur la tera nivelo.

Sed kiam, per profunda meditado, vi povos malimpliki aŭ distranĉi tiujn ĉenojn, vi estos liberigita kaj vi scios, ke vi estas la bildo de Dio. Serĉu la

nevidatan homon malliberigitan en la arbaro de fizikaj kaj materiaj sensacioj.

Se vi konus tiun nevideblan homon nur unufoje, vi komprenus, ke la fizika korpo estas lia ekstera ŝelo, kaj ke li havas luman korpon kaj ankaŭ internan intelektan korpon, kaj vi ankaŭ komprenus, kia stranga estaĵo vi estas!

Fokusu viajn pensojn sur tiu nevidata memo. La videbla homo estas iluzio kaj trompo. La interna aŭ nevidata memo estas la vera. Kiam vi komprenos tion, vi scios, ke vi ne estas karno kaj sango, sed la kaŝita memo, kiu estas preter la atingo de putriĝo kaj detruo.

Vi estas animo, kaj la animo ne mortas! Ne pensu, ke la tombo estas via fino. Kiam la fizika korpo mortas, la animo moviĝas al alia nivelo de ekzisto. Nenio estas vere detruita. La originala formo de la korpo ĉiam ĉeestas en la etero.

Homoj sentas, ke iliaj forpasintaj amatoj foriris por ĉiam, ĉar al ili mankas la mensa fokuso por vidi ilin en iliaj travideblaj formoj en la etera sfero, kie ili loĝas. Ĉiam pripensu ĉi tiujn verojn, kaj ripetu al vi mem - se vi interesiĝas pri ĉi tiuj aferoj - "Mi estas la luma desegno de Dio. Mi estas eterna kaj ĉiam vaganta en la regno de Dio."

Vi estas tiu kaŝita estaĵo, kiun morto ne povas tuŝi kaj malfeliĉo ne povas tuŝi, kaj vi restos tia por la tuta eterneco. Do kial vi ne konscias pri via senmorteco nun?

Niaj fizikaj okuloj trompas nin pensante, ke ĉi tiu duobla mondo estas reala. Malfermu vian spiritan okulon kaj vidu vian nevidatan formon. Kiam via spirita okulo malfermiĝos en la trankvilo de interna silento, la kaŝita fariĝos videbla.

Kiam vi pensas, sonĝas, kaj estas profunde koncentrita, vi estas la persono, kiu restas kaŝita de la vido. Tiu persono estas la vera, kaj la videbla persono estas nur ties ombro.

**Forgesu la ombron kaj memoru la realaĵon
Estu unu kun la nevidebla persono
La pura bildo de la Sinjoro de la tuta kreitaro!
Paco estu sur vi**

Enkondukante kosman konscion

Kosma konscio ne povas esti atingita tiel longe kiel ekzistas eĉ eta intelekta tremo aŭ negrava ondo de mensa angoro. Sciencaj meditadaj teknikoj multe plibonigas la kvaliton de mensa fokuso kaj plifortigas la kapablon kontroli siajn pensojn, tiel ŝparante al ili jarojn da senfrukta vagado en la sfero de la subkonscio. Ni ne neas la utilecon de la subkonscio kiel deponejo de memoro kaj kiel sfero de dormo kaj sonĝoj. Tamen, ĉi tiu sfero povas esti obstaklo al meditado, kaj ĝi havas sian propran allogon por tiuj emaj al fantazioj kaj inklinoj konektiĝi kun la spirita mondo per eniro en la sferon de imagaj halucinoj, kiuj havas neniun realecon aŭ spiritan valoron kaj ne multe diferencas de ordinaraĵoj dum la nokto. Sciencaj meditadaj metodoj, aldone al persona penado, levas la menson al sublima stato de memkompreno kaj harmonio kun Dio.

Kion oni evitu estas tiu sfero plena de iluziaj, imagaj spertoj, kiujn iuj miskomprenas kiel spiritajn, sed kiuj estas tute ne spiritaj. Veraj spiritaj spertoj kaj aŭtenta konscio ne povas esti atingitaj sen fokusigi la menson al Dio. Kontempla koncentriĝo estas stato de kompleta mensa sorbado kaj totala trankvileco de konscio. La naturo de ekzisto estas

movado, dum la naturo de la spirito estas trankvileco aŭ senmoveco. Koncentriĝo, tial, estas esenca por sankta harmonio. La metodoj kaj artoj de koncentriĝo kaj meditado instruitaj en la lecionoj de memkompreno kondukas al la kompleta akordigo de homa konscio kun dia konscio.

La maniero de la mondo estas prediki multe kaj praktiki iomete. Vi eble aŭdos prelegon pri mielo centfoje, sed vi ne scios ĝian guston ĝis vi gustumos ĝin. Simile, la vera valoro de iu ajn instruo povas esti aprezata nur per praktiko. Ni devas apliki kaj vivi laŭ la instruoj de profetoj kaj grandaj figuroj. Tiam iliaj veroj fariĝos niaj veroj, kaj ni komprenos, ke la vero povas esti pruvita kaj montrita, kaj ke ĝi estas universala. Kiam ni iras en la lumo de la vero, kiaj ajn niaj kredoj aŭ vojo, Dio akceptos nian laboron kaj inkluzivos nin inter Siajn elektitojn.

Oni devas iri laŭ la vojo de vero kun sincereco kaj firmeco. Memoru, kara serĉanto, ke inter milionoj da homoj, nur malmultaj vere serĉas Dion. Kaj eĉ inter tiuj serĉantoj, nur malgranda nombro persistas ĝis la fino. Sed tiu, kiu persistas sur la vojo, ekkonos Dion. Dum ilia koro estas kun Dio, ili atingos sian deziratan celon, kiom ajn da fojoj ili stumblas kaj falas. Dum iliaj intencoj estas puraj kaj iliaj motivoj estas puraj, ili havas nenion por timi, nek ili malĝojos.

Tial, ni devas fari nian plejeblon por igi la kontempladon de Dio vivata sperto en niaj vivoj. Sincereco en la kredo estas esenca kaj nemalhavebla postulo, ĉar nura preteksto nur pliigas ies arogantecon kaj distancigas ilin de ilia vera celo.

Mi esperas, ke Dio la Plejpotenca okupos la unuan lokon en viaj vivoj kaj ke vi neniam forgesos Lin, eĉ ne

**por momento. Ne estu kontentaj pri la pasemaj
plezuroj de ĉi tiu mondo, sed anstataŭe faru Dion via
benita celloko kaj via finfina celo en la vivo. Malantaŭ
la limigita korpo kuŝas la senfina Absoluto. Mi ne
parolas pri spiritaj aferoj, krom se mi sentas Dion kun
mi kaj ke mi estas en perfekta harmonio kun Li. Kaj
kiam mi parolas el tiu konscio, mi scias, ke miaj vortoj
estas trapenetritaj de la spirito de vero, kaj ke ĉiuj
sinceraj serĉantoj sentos la veron de tio, kion mi
diras.**

**Estas tiuj, kiuj konfuzas faktojn kun iluzioj,
insistente, ke faktoj estas mitoj kaj iluzioj, kaj ke
iluzioj estas faktoj kaj lumoj brilantaj en la mallumo**

**La kapablo fokusiĝi estas nemalhavebla sur la
spirita vojo por progreso kaj spirita kresko. Sen
mensa fokuso, oni neniam povas trovi Dion. Ni devas
lerni fermi la fenestrojn de konscio por malhelpi la
eniron de aliaj teraj voĉoj kaj distraĵoj.**

**Kiam konscio estas kalibrita kaj spirite agordita,
sperteca konekto estas atingita, kaj la serĉanto
sentas la dian ĉeeston. Dio estas ĉiam kaj eterne kun
la homaro kaj ĉie. Tamen, la nekapablo percepti Lian
ĉeeston devenas de la okupiteco de la menso pri
multaj pure mondaj aferoj. Fokusita atento, aŭ
meditado pri Dio, estas la ilo, kiu ebligas al ni senti
Lian proksimecon. Por ĉi tiu celo, sufiĉoj okupiĝas pri
kontinua memorado, ripetante la nomon de Dio (kiel
ekzemple "Ne ekzistas dio krom Dio" aŭ "Ho Vivanta,
Ho Mem-Ekzistanta") ĝis ilia tuta estaĵo estas
absorbita en la signifo. Ilia konscio tiam facile
transiras al la spirita dimensio, kaj ili spertas statojn
de spirita ekstazo similaj al tiuj spertitaj de jogistoj**

en profunda meditado. La spirita sperto estas unu, malgraŭ la malsamaj rimedoj por atingi ĝin.

Dio ne estas malproksima de la homaro. Estas la homaro, kiu intence distancigas sin de Dio per siaj pensoj kaj agoj. Kiam vi perceptas veran spiritan lumon en meditado, provu kapti ĝin kaj senti, ke vi estas en ĝi: unu kun ĝi. Dio estas en la koro de tiu lumo - lumo sur lumo. Kaj ju pli proksime vi alproksimiĝas al tiu benita lumo, des pli proksime vi alproksimiĝas al Dio.

Karakteriza signo de dia lumo estas, ke ĝia vido ĉiam estas akompanata de tuja kaj intensa sento de feliĉo aŭ ĝojo, kiu trapenetras ĉiun atomon en ĉiu ĉelo de ĉiu histo de la korpo. Ĉi tiu sento de feliĉo ne estas iluzia; prefere, iuj trovas malfacile elteni la intensecon de spirita ekstazo, ĉar la menso kaj korpo ne estas kutimintaj al ĝi. Ĉi tiu ekstazo estas la finfina celo, kaj benitaj estas tiuj, kiuj gustumas ĝian nektaron, ĉar ili trinkis el la fonto de la viva akvo de vivo.

Ju pli da paco oni sentas dum koncentriĝo, des pli profunda kaj sukcesa estos ilia meditado pri Dio. Se la tempo pasigita legante spiritajn librojn estus anstataŭe dediĉita al meditado, la progreso, kaj mense kaj spirite, estus multe pli granda. Seriozaj serĉantoj reduktas sian dormon kaj dediĉas pli da horoj al meditado, ĉar la ripozo, kiun ili spertas en meditado, estas cent fojojn pli vigliga kaj refreŝiga ol dormo.

Se homo ne povas silentigi la voĉojn en sia konscio, ili ne povas atingi Dion. Tial profetoj kaj sanktuloj serĉis rifuĝon en kavernoj, montoj kaj arbaroj. Ekzistas urĝa bezono plurfoje mergi sin en

internan trankvilon per la praktiko de koncentriĝo kaj meditado, kaj tiam granda paco kaj profunda feliĉo estos trovitaj. Kiel diras la saĝecaj tekstoj:

Tiu, kiu estas libera de renoviĝintaj deziroj kaj sopiro al posedaĵoj, kiu regas sian koron kaj menson (siajn emociojn kaj pensojn) kaj serĉas trankvilan lokon, devas ĉiam provi unuiĝi kun la universala spirito.

Ankaŭ necesas pli granda praktiko de kontempla silento en diservoj. Ni devus paroli malpli kaj mediti pli. Dum mia spirita trejnado en Barato, mia instruisto, Sri Yuktiswar, donis al ni nur unu prelegon foje. Plej ofte, ni sidis ĉirkaŭ li en silento kaj profunda koncentriĝo.

Vera spirita gvidanto posedas pli ol nur skriban scion. De li ni povas lerni saĝon kaj monoteisman scion, ĉar li scias kaj scias, ke li scias, ĉar li scias la veron en si mem, kaj li ne nur legis librojn.

La spaco estas dividita en du partojn aŭ aspektojn. La kreaĵo estas unu aspekto de la spaco, kaj sur la alia aspekto estas nur Dio, kie la kreaĵo tute ne ekzistas. Tio estas la regno de mallumo, kiu ne estas malhela, kaj lumo, kiu ne estas luma. Kie neniu suno leviĝas, neniu luno brilas, kaj neniu fajro flamas, tie estas la eterna, senfina loĝejo de Dio.

Tiu ĉi dueco validas ankaŭ por homa konscio. La homo havas du aspektojn: unu videblan kaj la alian nevideblan. Kun malfermitaj okuloj, vi perceptas manifestan ekziston kaj vidas vin mem en ĝi. Kun fermitaj okuloj, vi vidas nenion krom malhelan malplenon. Tamen, via konscio restas tre perceptebla kaj aktiva. Se, per profunda kontemplado, vi povas

penetri la mallumon malantaŭ fermitaj okuloj, vi perceptos la lumon, el kiu la tuta kreitaro devenis. En stato de spirita ekstazo, konscio transcendas manifestan lumon kaj eniras la sferon de universala konscio, kiu ekzistas malantaŭ ĉiuj formoj kaj kalkuloj de la kreitaro. Tiu ĉi konscio superas ĉian sensan percepton. Koncerne ĝian esencon, ĝian feliĉon kaj la statojn asociitajn kun ĝi, malfacilas doni al ili ilian meritan valoron en preciza priskribo, ĉar ili apartenas al spirita dimensio malofte vizitata de homoj, malgraŭ la ekzisto de ĝia vero kaj la vero de ĝia ekzisto.

Dio donis al ni la ŝancon sperti, en nia konscio, la manieron mem, kiel funkcias la leĝoj regantaj la universon. Ĉi tiu senforma stato de konscio, perceptebla eĉ per fermitaj okuloj, povas esti komparata al la senfina sfero (mallumo sen mallumo) kaj (lumo sen lumo), kie Dio ekzistas aparte de iuj ajn formoj, atributoj kaj duecoj, kiuj karakterizas Lian materialan kreaĵon. En ĉi tiu senlima vastaĵo de eterneco preter la kreaĵo, Dio sole ekzistas en konscio de absoluta feliĉo, eterne ĉeestanta, konscia kaj renovigita. Ĉi tiu konscio spitas priskribon kaj komparon, ĉar ĝi estas tute unika. En ĉi tiu sfero de eterneco, kie la Absoluto kaj la Senfina regas supere, ne ekzistas mondoj aŭ kreaĵoj de ia ajn speco. Sed aliflanke de la spaco, Dio sentas ĉion - la tutan kreaĵon - ene de Si mem.

En la sfero de la nevideblaĵo kuŝas la fabriko de universoj. Unu astronomo rimarkigis, ke la spaco estas vere miriga; ĉio devenas de ĝi kaj dissolviĝas en ĝi. Do, kien malaperas atomoj, iliaj konsistigaĵoj kaj tutaj mondoj?

Kiam ajn materio ŝajnas alloga kaj sorĉa, fermu viajn okulojn. Rigardu en vi mem kaj kontemplu la fonton de la vivo. Vi eble vidas nenion kaj sentas nenion, sed ĉio videbla eliras el tiu nevidata fonto. (Kaj lumo brilas en la mallumo) (La Lumo de la ĉielo kaj la tero) Se vi daŭre rigardas en la mallumon kun trankvila, profunda koncentriĝo, vi trovos tiun grandan lumon. Ĉar preter la mallumo kuŝas spirita konscio, kaj preter la mallumo kuŝas aliaj sferoj. (En la domo de mia patro estas multaj domegoj) (Kaj la hejmo de la Postvivo estas pli bona, kaj kiel bonega hejmo por la justuloj!)

La Universala Menso ekzistas rekte preter la spaco. Preter la homa konscio kuŝas la konscio de Dio. Sufiĉe da ĉi tiu nescio pri Lia ĉeesto. Ni devas kirli kaj kirli la mallumon per kontemplado kaj ne ĉesi ĝis ni trovos Lin. Tie, en la senfina Absoluto, estas sennombraj perceptoj, sennombraj internaj vizioj kaj solvoj al ĉiuj problemoj de la vivo.

La veroj, kiujn mi komprenis per introspekto, rivelas fiziologiajn leĝojn, kiuj estas malkovritaj science per aliaj rimedoj. Kiam mi fermas miajn okulojn, mi povas vidi la travideblajn fluojn de vivo fluantaj tra mia korpo. Ne pensu, ke vi estas sola en la trankvilo, kiun vi spertas. Dio estas kun vi, kaj ne estas kialo pensi, ke Li ne estas. La aero estas plena de muziko, kiun ricevas riceviloj. Tiel estas kun Dio. Li estas kun ni en ĉiu momento de nia ekzisto. Sed por percepti Lian ĉeeston, ni devas praktiki profundan meditadon. Ni ne devas lasi niajn palpebrojn fermiĝi en dormo antaŭ ol ni ricevas eĉ la plej etan signon, ke Dio estas kun ni; nur tiam ni povas dormi profunde kaj pace. Kaj vi, kiu sopiras kaj sopiras, rigardu

atente en la mallumon ĝis vi malkovros ĝiajn mirindajn misterojn.

Iam, mi sidis en mia biblioteko ĉirkaŭ la kvara posttagmeze, kiam subite mia spiro malaperis kaj miaj membroj rigidiĝis. Mi trovis min atestanta la procezon de morto. Spiro kaj movado forlasis mian korpon, tamen mi restis konscia. Estis mirinda sperto. Mi vidis mian korpon kaj la tutan naturon kiel moviĝantajn kosmajn bildojn konsistantajn el dia lumo. Kaj mi ĝoje ekkriis: "Ne ekzistas morto, mia Dio! Ĉi tiu tuta mondo estas nenio krom moviĝanta bildgalerio!"

La reganto sidanta sur sia seĝo aŭ trono povas diri: "Mi estas la obeata mastro, la kapoj kliniĝas antaŭ mi." Sed lasu la morton doni al tiu obeata mastro unu el siaj mortigaj batoj, kaj li fariĝos afero de la pasinteco.

Miaj amikoj, la vera reĝo estas tiu, kiu amas Dion, sentas Lian ĉeeston en la tuta kreitaro, kaj zorgas pri aliaj kiel li zorgas pri si mem. Eĉ morto ne kaŭzos al li panikon aŭ timon, ĉar li vidas ĝin kiel trairejon al la regno de Dio (kie ili restos eterne).

Ekzistas tri manieroj vastigi homan konscion al kosma konscio. La unua estas la socia vojo, kie ni forigas egoismon el niaj animoj kaj estas plene pretaj helpi homojn kaj servi tiujn, kiuj bezonas helpon. Ni devas esti lojalaj kaj fidelaj al niaj amikoj kaj senti amon por ĉiu, kiun Dio donis al ni, familiojn, por ke ni povu etendi la limojn de nia konscio montrante sinceran zorgon pri aliaj kaj laborante por ili. Ni lernas amon kaj oferon por niaj amatoj en familia vivo, kaj tiel ni atingas iom da vastiĝo en nia konscio. Sed tio ne sufiĉas. Amo, kiu limigas sin al mallarĝa

cirklo, fariĝas limigita kaj nekapabla je vastiĝo. Kiam ĝi fariĝas nepersona, ĝia cirklo kreskas kaj ĝia atingo vastiĝas. Ĉi tiu speco de amo devas esti nutrata, kaj ni devas provi doni al ĉiu la saman amon, kiun ni sentas por nia familio kaj amatoj, laborante por aliaj same kiel ni laboras por ni mem (Dio amas tiujn, kiuj faras bonon). Jen la socia vojo atingi kosman konscion - la vojo de servo kaj amo.

Dio amas nin egale kiel unu grandan kosman familion kaj atendas, ke ni amu unu la alian. Se ni amas, ni sentas feliĉon; se ni ne amas, ni punas nin per doloro kaj sufero.

La pensado de la mondo devas ŝanĝiĝi. Ni ĉiuj estas ĉar nia vera naturo estas esence ĉioampleksanta.

Mi trovas ĝojon en donado al aliaj kaj spertas la plej grandan feliĉon atestante ilian feliĉon. Kiam ni amas aliajn kaj simpatias kun ili, ni trovas, ke la tuta ekzisto respondas al ni. Profetoj kaj grandaj figuroj montris al ni la vojon al atingado de kosma konscio. Jen kiel ni devus volonte doni amon, servon kaj kompaton.

Persono kun universala konscio estas feliĉa persono. Ili ne limigas sian amon al kelkaj elektitaj homoj, ekskludante ĉiujn aliajn el sia rondo de amo kaj kompatato. Jen kiel ni devus rigardi la tutan mondon kiel nian familion. Ĉi tiu konscio ĉiam estas kun mi, kaj mi sentas, ke ĉiu apartenas al mi. Persono kun universala konscio amas ĉiujn homojn kiel ili amas siajn fratojn, fratinojn, gepatrojn kaj amikojn.

La dua vojo al kosma konscio estas per memdisciplino. Oni ne rajtas fariĝi viktimo de troo.

Ĝui aferojn estas bone, sed onia koro kaj animo ne devas alkroĉiĝi al ili. Tiuj, kiuj volas vastigi la limojn de sia konscio, devas esti liberaj en penso kaj ago, afablaj, mildaj kaj agrablaj, memdisciplinitaj, kontrolante siajn dezirojn, evitante sklavecon al malutilaj kutimoj, kaj agante laŭ siaj solidaj kredoj, kiuj estas morale kaj etike pravigitaj. Estas esence kultivi memregadon kaj transcendi la duecojn de varmo kaj malvarmo, ĝojo kaj depresio, sano kaj malsano por atingi kosman konscion.

Ni devas elteni ĉion sen agitiĝo aŭ psikologia perturbo. Kiu ne ligas sin al la ŝnuroj de ĉi tiu mondo, nek permesas al senbridaj emocioj ĵeti lin ĉirkaŭe aŭ manipuli sian spiritan pacon, posedas veran komprenon kaj profundan saĝon. La tria metodo estas la metafizika. La serĉanto devas liberigi sin de la limoj de la korpo per ĝusta kontemplado por ekvidi la pli altajn horizontojn de konscio kaj tuŝi iliajn dimensiojn. Ĉi tio atingiĝas nur per trankviligado de la kirlakvo de pensoj, kiuj batas la lagon de la animo, kreante ondojn kaj tumulton en ĝi. Kiam la malkongruaj pensoj trankviliĝas, la surfaco de la akvo trankviliĝas, kaj la ĉielo kaj ĉio, kio estas en ĝi, aperas reflektitaj kun klareco kaj pureco.

Se vi metas sigelitan botelon da akvo en tankon da akvo, la enhavo de la botelo restas aparta de la ĉirkaŭa akvo. Sed se vi forigas la sigelon, la akvo en la botelo miksiĝas kun la akvo en la tanko. Simile, ordinaraĵoj distancigas Dion de siaj vivoj, ĉar la ujo de ilia konscio estas blokita de nescio. Sed post kiam la sigelo estas levita per ĝusta meditado, la serĉanto spertas la pacon de Dio kaj interne kaj ekstere de la korpo. Kun kreskanta meditado, paco kreskas, kaj spirita ĝojo renoviĝas.

Dio ĉirkaŭas la homaron de ĉiuj flankoj, sed ili ne perceptas Lin. Ili ne povas senti Lian faktan ĉeeston en si kaj ĉirkaŭ si, krom se ili forigas la ŝtopilon aŭ vualon de nescio kaj mergas sian konscion en Lia sankta konscio.

Se homo dronas en la maro de materiaj deziroj, li dronos. Sed se li dronas en la oceano de Dio, li vivos eterne kaj eterne.

Kaj kiam vi trovos Dion, miaj amikoj, vi sentos veran kaj daŭran kontentecon

Homaj amikecoj povas rompiĝi kaj esti distranĉitaj, sed Dio ne forlasos vin

Eĉ se ĉiuj forlasos vin kaj forlasos vin, dum Dio estos kun vi, ĉio estos via

Paco, kompato kaj benoj de Dio estu sur vi

Jogo kaj Pli Altaj Perceptoj

Jogo estas kolekto de sciencaj metodoj por reunuigi la homan animon kun la Dia. Ni originis de Dio kaj devas reveni al Li. Ŝajne ni disiĝis de Li kaj devas konscie restarigi nian unuecon kun Li. Jogo instruas al ni kiel transcendi la iluzion de disiĝo kaj realigi nian unuecon kun Dio. La angla poeto Milton skribis pri la homa animo kaj kiel ĝi povas reakiri sian feliĉon. Jen la finfina celo de jogo: reakiri la perditan paradizon de spirita konscio, per kiu la homaro scias, ke ĝi .estis kaj ĉiam restas unu kun la Dia Spirito

La veraj fundamentoj de religio devus esti scienco, kiun ĉiuj serĉantoj povas apliki por atingi la solan Dion. Jogo estas .tiu scienco

Ekzistas urĝa bezono por pli scienca aliro al religio. La diversaj rigidaj doktrinoj tenis homojn dividitaj, kvankam domo dividita kontraŭ si mem ne povas stari. Tial, la unueco de malsamaj sektoj kaj religioj povas esti atingita nur kiam la sekvantoj kaj praktikantoj de tiuj religioj atingas veran internan komprenon pri Dio. Nur tiam ni havos veran .fratecon inter la homaro sub la patreco de Dio

Ĉiuj grandaj mondreligioj parolas pri la neceso trovi Dion kaj pri la frateco de la homaro, kaj iliaj instruoj enhavas moralajn fundamentojn kaj etikajn principojn. Kio do kreas la diferencojn kaj dividojn inter ĉi tiuj religioj? Ĝi estas blinda fanatikeco en la mensoj de homoj. Ni ne povas atingi Dion per fokuso sur doktrina rigideco, sed prefere per la fakta scio pri la dia spirito. Kiam homoj komprenas la universalajn verojn, kiuj formas la esencajn fundamentojn de la diversaj religioj, ĉiuj malfacilaĵoj asociitaj kun religia fanatikeco malaperos. Ĉiuj homoj estas mia familio kaj miaj amatoj, kaj .tial mi adoras Dion en ĉiuj temploj konstruitaj en Lia honoro

Ni devas komenci konstrui tutmondan unuecon, modelitan laŭ la koncepto de la Tutreligia Templo (la Templo de Ĉiuj Religioj), respektante ĉiujn religiojn, kiuj postulas la adoradon de Dio kaj gvidas siajn sekvantojn al Li. Tiaj temploj, dediĉitaj al la sola Dio adorata de ĉiuj religioj, devas esti konstruitaj ĉie, kaj mi antaŭdiras, ke tio okazos en la estonteco. Homoj de la Oriento kaj Okcidento devas eterne malmunti - kaj detrui - la mallarĝajn, artefaritajn barojn ene de la domoj de Dio. Dum homoj atingas memkomprenon per jogo, ili komprenos, ke ili ĉiuj estas amataj kaj elektitaj de .Dio

Tiu spirita unuiĝo estas evidenta ĉe la granduloj, kiuj posedas memkomprenon. La blindulo ne povas gvidi blindulon. Nur spirita instruisto, kiu vere konas Dion, povas vere transdoni dian scion al aliaj. Por reakiri sian diecon, oni

devas havi tian iluminiton instruiston. Kiu ajn sekvas veran
instruiston aŭ spiritan gvidanton fariĝas kiel ili, ĉar tia
iluminito laboras por levi la disĉiplon al la nivelo de ilia
propra memkompreno. Kiam mi trovis mian estimatan
instruiston, mi decidis imiti lin en ĉiu maniero: meti Dion sole
.sur la tronon de mia koro kaj dividi Liajn benojn kun aliaj

La saĝuloj diras, ke por akiri la plej profundan scion,
homo devas koncentri sian rigardon kaj atenton al la ĉioscia
.spirita okulo

En profunda koncentriĝo, eĉ ne-jogulo sulkigas sian
frunton. Ĉi tiu punkto estas la centro de fokuso kaj la loko de
la cirkla okulo, kiu ankaŭ estas la fenestro al spirita
kompreno. Ĉi tiu estas la vera "kristala globo", en kiun la
jogulo rigardas por kompreni la sekretojn de la universo. Tiuj,
kiuj atingas sufiĉan profundon en sia koncentriĝo, povos
penetri tra ĉi tiu "tria" okulo kaj percepti Dion. Tial, serĉantoj
de vero devas kultivi la kapablon liberigi sian konscion kaj
percepton tra ĉi tiu tria okulo. La praktiko de jogo helpas la
.disĉiplon malfermi la solan okulon de intuicia konscio

Kompreno, aŭ rekta scio, ne dependas de iu ajn sensa
informo. Tial ĝi ofte nomiĝas intuicia kapablo (la sesa senso).
Ĉiu posedas ĉi tiun sesan senson, sed plej multaj homoj ne
laboras pri ĝia disvolviĝo. Tamen, preskaŭ ĉiu havis intuician
sperton. Eble ili havas senton, ke io okazos, kaj poste ĝi
.okazas malgraŭ la foresto de iu ajn sensa evidenteco

Estas esence kultivi rektan, internan komprenon aŭ
memkomprenon, ĉar iu, kiu vere konas Dion, estas
memcerta. Ili scias, kaj ili scias, ke ili scias. Ni devas esti tiel
certaj pri la ĉeesto de Dio, kiel ni estas pri la gusto de figoj
aŭ vinberoj. Mi nur entreprenis la taskon prezenti Dion al
aliaj post kiam mia instruisto montris al mi la vojon al
perfekta harmonio kun Li, kaj post kiam mi spertis Lian
.ĉeeston kaj komprenis Lian ekziston en mi

La Okcidento ĉiam okupiĝis pri konstruado de grandiozaj preĝejoj kaj katedraloj por adorado, sed ĉi tiuj masivaj kaj imponaj strukturoj malofte helpas tiujn, kiuj serĉas Dion, trovi Lin. En la Oriento, la fokuso estas kultivi homojn kun dia scio. Tamen, ĉi tiuj iluminitaj individuoj ne ĉiam estas alireblaj por spiritaĵoj, ĉar ili ofte restas en malproksimaj kaj izolitaj retiriĝejoj. Tial, spiritaĵoj estas esencaj, kie homoj povas sperti la dian ĉeeston, kaj iluminitaj instruistoj povas helpi ilin en tio. Kiel oni povas akiri dian scion de instruisto, kiu ne konas Dion? Mia instruisto konvinkis min pri la neceso koni Dion antaŭ ol provi paroli pri Li al aliaj, kaj mia koro superfluas de dankemo pro lia gvido.

!Vere, li estis unu kun Dio

Dio devas unue esti perceptita en la fizika korpo, kaj ĉiu serĉanto devas ĉiutage rafini siajn pensojn, metante sur la altaron de sia animo la senkulpajn, bonodorajn florojn de pura, sankta amo. Kiu ajn trovas Dion interne, ankaŭ perceptos Lian ĉeeston en ĉiu templo, preĝejo, moskeo, .sanktejo kaj kunveno, kiun ili eniras

Jogo transformas teorian teologion en praktikan sperton

Ami Dion elkore signifas fortiri onian menson de la pensoj kaj oferti ĝin al Dio. La tuta fokuso de oni devas esti ofertita al Dio en meditado. Ĉiu serĉanto de Dio devas lerni koncentri sian menson. Preĝo eldirita dum oni estas samtempe okupita pri aliaj aferoj estas malsincera kaj neakceptebla por Dio. Jogaj instruistoj diras, ke por trovi Dion, oni devas unue serĉi Lin per la tuta menso kaj kun .kompleta koncentriĝo de penso

Kelkaj diras, ke hindoj pli taŭgas ol aliaj por praktiki jogon, kaj ke jogo ne taŭgas por ĉiuj. Tio estas malvera. Multaj homoj hodiaŭ kapablas praktiki jogon pli ol hindoj, ĉar sciencaj progresoj provizis al la homaro abundan libertempon. La Oriento bezonas uzi pli da la progresintaj teknologioj de la Okcidento por faciligi kaj pli kontentigi la

vivon, kaj la Okcidento devus lerni de la Oriento la praktikajn, metafizikajn metodojn de jogo, por ke ĉiu povu trovi sian vojon al Dio. Jogo ne estas religia sekto, sed universala, praktika kaj aplikebla scienco, per kiu ni povas .trovi Dion

Jogo estas por ĉiuj: por okcidentanoj kaj orientanoj egale. Oni ne povas diri, ke la telefono ne estas por la Oriento simple ĉar ĝi estis inventita en la Okcidento. Simile, la jogaj praktikoj evoluigitaj en la Oriento ne estas ekskluzivaj al la Oriento, sed estas por la bono de la tuta .homaro

Ĉu persono naskiĝas en Barato aŭ ie ajn alie en la mondo, ili iam mortos. Sed persono povas perdiĝi en Dio ĉiutage, eĉ se nur por kelkaj momentoj. Jogo provizas la .metodon kaj la kapablon fari tion

Homoj vivas en la korpo kiel kaptitoj en kaptiteco, kaj kiam ilia tempo finiĝas, ili suferas la honton esti elpelitaj. Amo al la korpo estas nenio pli ol amo al malliberigo. Ĉar ni kutimiĝis vivi en la fizika kaĝo, ni forgesis la signifon de vera libereco. Ne ekzistas senkulpigo por ne serĉi liberecon. Malkovri sin mem kaj kompreni sian eternan naturon estas .esenca por ĉiu homo. Jogo lumigas la vojon
La animo devus supreniri denove al Dio

Antaŭ ol la universo ekzistis, universala konscio ekzistis. Kio estas universala aŭ kosma konscio? Ĝi estas la Absoluta Spirito, aŭ la senfina kaj senlima Dio, eterne ĉeestanta, konscia kaj ĉiam renoviĝanta feliĉo, kaŝita malantaŭ ĉiuj kosmaj formoj, figuroj kaj fenomenoj. Kiam la kreado ekestis, la kosma konscio manifestiĝis en la materia universo kiel spirita konscio, la pura reflektado de la menso kaj konscio de Dio, ĉeestanta kaj kaŝita en la tuta kreado. Kiam spirita konscio descendis en la fizikan korpon de la homo, ĝi fariĝis animo aŭ sublima konscio: dia feliĉo, eterne ĉeestanta,

konscia kaj ĉiam renoviĝanta, ekzistanta individue ene de la fizika strukturo. Kiam la homa animo estas unuigita kun la korpo, ĝi manifestiĝas kiel memkonscio aŭ la memo. Jogo instruas, ke la animo devas supreniri la ŝtuparon de konscio .por atingi la dian spiriton

La sekreto de feliĉo: senti la dian ĉeeston

Estas tute bone ĝui la vivon; vera feliĉo kuŝas en ne esti ligita al io ajn. Ĝuu la odoron de floro, sed provu vidi Dion en ĝi. Mi tenis miajn sensojn konsciaj, por ke, uzante ilin, mi ĉiam povu pensi pri Dio kaj senti Lian ĉeeston en mia koro. "Miaj okuloj estis kreitaj por vidi Vian belecon ĉie, ho Sinjoro. Miaj oreloj estis formitaj por aŭdi Vian ĉioampleksan voĉon." Tio estas jogo: unuiĝo kun Dio. Ne necesas iri al la arbaro por trovi Lin. Mondaj kutimoj ligos nin kie ajn ni estas ĝis ni liberigos nin de ili. La jogisto scias kiel trovi Dion en la kaverna de sia koro. Kien ajn li iras, li portas kun si la .benitan konscion pri la dia ĉeesto

La homaro ne nur malsupreniris al la nivelo de sensa konscio, sed ankaŭ fariĝis sklavigita de la aberaciaj statoj de sensa konscio, kiel ekzemple glutemeco, kolero kaj envio. La homaro devas seniĝi de ĉi tiuj malpuraĵoj kaj aberacioj por trovi Dion. Kaj orientanoj kaj okcidentanoj devas esti liberigitaj de ĉi tiu sensuala sklaveco. Ordinara homo povus koleriĝi, ĉar oni ne servis al li kafon, konvinkita, ke ĉi tiu senigo donos al li kapdoloron! La perfektigita jogisto estas .liberigita homo

Ĉiu havas la potencialon esti jogisto kie ajn ili estas nun.

Sed ni emas pensi, ke ĉio preter la horizonto de niaj ordinaraĵoj kaj kutimoj estas stranga kaj malfacile .atingebla

La praktiko de jogo donas liberecon. Kelkaj jogistoj prenas malligiĝon kaj asketismon al ekstremoj. Ili diras, ke oni dormu sur lito el najloj sen esti ĝenata, kaj ili preskribas

aliajn formojn de fizika disciplino, kiuj havas neniun bazon en islamaj instruoj. Estas vere, ke iu, kiu povas sidi sur lito el najloj kaj tamen pensi pri Dio, montras grandegan mensan forton. Sed tiaj eksterordinaraj atingoj estas nenecesaj; oni povas simple sidi sur seĝo aŭ sur komforta lito kaj mediti pri .Dio

Joga majstro Patanjali diras, ke ĉiu fizika pozo, kiu permesas teni la spinon vertikale, taŭgas por meditado, tio estas, joga fokuso sur Dio. Ne necesas fari kontorciajn tordojn por praktiki ekzercojn, kiuj postulas eksterordinaran fizikan eltenemon kaj flekseblecon, kiel ekzemple Hatha jogo. Dio estas la finfina celo, kaj la sento de Lia ĉeesto estas tio, kion ni devas strebi al kaj labori por atingi. La Bhagavad Gita diras: "Tiu, kiu estas tute sorbita en Dio kaj mergita en ".Li, estas la plej ekvilibra el ĉiuj

Hindaj jogistoj montris sian kompletan netralaseblecon al ekstrema malvarmo kaj varmo, aŭ al la piko de moskitoj kaj aliaj ĝenaj insektoj. Ĉi tiuj kvalitoj ne estas antaŭkondiĉoj por iĝi jogisto, sed prefere naturaj atributoj de lerta praktikanto. Provu forigi aŭ toleri malagrablajn elementojn se necese, sen iĝi psikologie afliktita. Se oni povas esti pura, ne necesas esti malpura. Oni povas esti tiel ligita al loĝado en malgranda kabano kiel al loĝado en granda palaco. La plej granda faktoro por atingi spiritan sukceson estas diligento kaj persistemo. Efektive, la rikolto estas abunda, sed malmultaj volas rikolti ĝin! La mondanoj serĉas la donacojn kaj favorojn de Dio, sed la saĝuloj serĉas la .Donanton mem

Kiu ajn deziras fariĝi jogisto devas mediti. Vekiĝinte matene, la jogisto ne pensas unue pri manĝaĵo por nutri sian korpon, sed anstataŭe ofertas al sia animo la nektaron de dia komuneco. Plena de la inspiro de profunda meditado, li povas plenumi ĉiujn siajn ĉiutagajn devojn kun ĝojo kaj

antaŭĝojo. Dio kreis ĉi tiun teron kiel ĝi estas intence. Lia plano estas, ke la homaro laboru por plibonigi la mondon. Okcidentanoj emas al la ekstremo de konstante persekuti novajn kaj plibonigitajn materiajn komfortojn, dum orientanoj emas al la ekstremo de esti kontentaj pri tio, kion ili havas. Ekzistas io dezirinda en la impulsema okcidenta spirito kaj la konscia orienta spirito, kaj ni devas trovi mezan vojon inter .la du

Meditado kreas la jogulon

Por trovi Dion, oni meditu ĉiun matenon kaj ĉiun vesperon, kaj kiam ajn eblas dum la tago. Krome, gravas por la aspiranta meditante dediĉi kelkajn horojn ĉiun labortagon al meditado. Ĉi tio ne estas malsaĝa. Iuj homoj praktikas siajn ŝatokupojn dum horoj ĉiutage sen laciĝi aŭ enuiĝi. Tiuj, kiuj deziras fariĝi pli spirite progresintaj, dediĉu pli da tempo al Dio. Ni devas igi Dion senti, ke ni amas Lin super ĉio. Kiam oni fariĝas lerta en meditado kaj kapablas plonĝi en pli altan konscion, oni bezonos ne pli ol kvin horojn da dormo ĉiutage. Oni povas uzi kelkajn horojn de la nokto, frua mateno kaj ferioj por introspekto kaj kontemplado de Dio. Tiamaniere, ĉiu, eĉ la plej engaĝita kaj okupata persono, povas fariĝi jogisto - se ili deziras - sen devi porti turbanon aŭ kreskigi .siajn harojn longe

Didomoj estas la ĉeloj, kaj la mielo estas la certa scio, ke la homo estas spirito kaj estas unu kun Dio. Estas vere, ke Dio ĉeestas en ĉiuj didomoj, sed nur iri al tiuj sanktaj lokoj ne sufiĉas por konvinki Dion riveli Sin. Oftaj vizitoj al didomoj estas bonaj, sed ĉiutaga meditado estas pli bona, kaj ambaŭ devus esti faritaj kune, ĉar iri al didomoj neeviteble alportas inspiron, dum ĉiutaga meditado kondukas al pli granda spirita progreso. Kiam la koro de la serĉanto flamas de fervoro, kaj kiam li eldiras preĝon post preĝo, Dio respondas .al lia voko

Tiu ĉi neŝanceblebla sindonemo estas esenca por trovi Lin. Por esti jogisto kaj samtempe samrapidiĝi kun la spirito kaj postuloj de la tempo, oni devas mediti hejme, disciplini sin, kaj plenumi ĉiujn devojn pro amo al kaj servo al Dio. Mia plej granda deziro estas konstrui templojn por Dio en la animoj de homoj kaj atesti la radian rideton de Dio sur iliaj vizaĝoj. La plej granda atingo en la vivo estas, ke persono dediĉu templon al Dio en sia propra animo. Tio ĉi povas esti facile plenumita, kaj ĝuste por tiu ĉi celo memkompreno venis en la mondon. Kiu ajn tronigas Dion en sia animo estas jogisto kaj povas diri kun mi, ke jogo estas por la Oriento, la Nordo, la Sudo kaj la Okcidento. Ĝi estas por ĉiuj homoj senescepte. Teologiaj vojoj estas duarangaj vojoj, dum la vojo de jogo estas la aŭtovojo, kiu kondukas al la palaco de .dia feliĉo, de kiu, post kiam atingite, oni neniam foriras

Paco estu sur vi

spiritaj semoj

Instruu min, ho Sinjoro, esti kuraĝa kaj kuraĝa, kun persistemo kaj eltenivo, samtempe prenante antaŭzorgojn kaj estante singarda

Dio estas en mia koro kaj ĉirkaŭ mi, gardante kaj rigardante min. Tial mi dispelos la mallumon de timo, kiu kaŝas Lian gvidan lumon de mi kaj igas min stumbli en la mallumo de eraroj.

Ni fariĝas kiel tiuj, kun kiuj ni sidas kaj kun kiuj ni interrilatas, ne nur per konversacio kaj interagado, sed ankaŭ per la nevideblaj magnetaj vibroj, kiujn ili elradias. Kiam ni eniras ilian magnetan kampon, ni estas senkonscie influitaj de ilia magnetismo. Tial, estas tre grave por tiuj, kiuj

deziras spiritan kreskon, interrili kun tiuj, kiuj havas spiritajn inklinojn, por ke ili povu esti kuraĝigitaj, konservi sian entuziasmon kaj nutri sian sopiron al Dio.

Tiuj kun lumigitaj kompreno kaj kolektas la rozojn de vero kaj laboras por lumigi kaj beligi animojn per noblaj kvalitoj por eniri la paradizon de saĝo.

Via amo, ho Sinjoro, sufiĉas por ĉio

Kvankam kosma amo rigardas el la malgrandaj fenestroj de multfaceta homa amo, en la momento kiam vi pensas, ke vi vidis ĝin, ĝi pluiras kaj daŭre pluiras ĝis vi kapablas vidi ĝian tutan estaĵon tra la fenestro de via kosma konscio.

Estas pli bone por ni sidi kune kaj diskuti niajn opiniojn kun malfermaj mensoj kaj reciproka respekto, memorante ke saĝuloj ne kverelas sed diskutas trankvile kaj racie

Persono devus trejni sin kaj siajn familianojn por sin deteni de klaĉado pri aliaj aŭ parolado malbone pri ili, kaj anstataŭe koncentriĝi pri mem-plibonigo kaj korektado de siaj propraj eraroj. Ni ne devus malami aliajn simple ĉar ili estas malsamaj ol ni, aŭ ĉar iliaj opinioj malsamas ol niaj, nek ni devus insisti, ke niaj propraj kredoj estas la solaj ĝustaj.

Ho fontano de amo, lasu nin senti, ke niaj koroj estas plenaj kaj nia soifo estas estingita per la ĉiam fluanta abundo de via amo.

Persono devus lerni aŭskulti pli ol paroli, sidi kviete, kaj ĝui la kompanion de aliaj

Kiam vi fokusas sunlumon tra lupeo al malgranda punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon, ŝtofon, paperon kaj aliajn materialojn.

Simile, kiam la menso estas precize fokusita, ĝia koncentrita energio povas forbruligi la malbonojn kaj radikojn de dubo malantaŭ ĉiu malsukceso kaj igi la lumon de saĝo brili per brileco kaj radianco.

Kiam la menso akordiĝas kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉia benita potenco, ĝi konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega potenco de Dio, kapabla krei novajn kialojn kaj ŝancojn por sukceso en iu ajn kampo.

Kiam la ŝeloj de doloro kaj konfuzo falas ĉirkaŭ min, lasu min, ho Sinjoro, senti min sekura kaj protektita en la nekonkerebla fortikaĵo de Via protekta ĉeesto.

Amo estas la himno de la koro, kiun la animo kantas al Dio

Mia kronika soifo povas esti estingita nur per Via benita tuŝo sur mia animo, brulanta de sopiro al Vi. La ŝtormo de malespero trankviliĝis, la ventoj de senespereco trankviliĝis, kaj la gutoj de Via paco malsekigis ĉiun fibron de mia estaĵo, plenigante mian koron per kontenteco, kaj mi nun kantas kaj ĉantas Vian benitan nomon.

Ho Dio, faru min paradiza birdo, kiu trovas plezuron nur trinkante el Viaj resanigaj fontoj, kiuj fluas el la ĉielo de Via plej sankta ĉeesto ĉie.

La vero unue venas al nia konscio kiel la maldikaj, klaraj gutoj de roso [sur rozpetaloj]

Ne gravas kiom malgranda kaj humila via rolo povas esti en la teatraĵo de la vivo, ĝia graveco egalas al tiu de la plej

grandaj roloj rilate al kontribuado al la sukceso de la teatraĵo.

Lasu min, ho Dio, rigardi la leĝojn de virto ne kun timo kaj antaŭtimo, sed kun konsolo kaj amo. Kaj lasu min memori, ke virto, kies principojn povas esti malfacile sekvi komence, finfine metas kronon de feliĉo kaj kontenteco sur mian kapon, kiam ĝiaj leĝoj estas sekvataj.

Kaj helpu min, Sinjoro, ne forgesi, ke malbono, kiu komence promesas iujn plezurojn kaj ĝojojn, alportas post si multan malĝojon kaj mizeron.

Homa amo devas esti vastigita kaj etendita al dia amo
Dia amo provas esprimi sin en homaj animoj per la diversaj kanaloj kaj esprimoj de geedza kaj gepatra amo kaj la amo de amikoj unu por la alia

La multnombraj kaj diversaj rilatoj en familioj kaj socio estas necesaj motivoj por purigi homan amon de malpuraĵoj kaj transformi ĝin en puran spiritan amon.

Asertoj:

Kun la tagiĝo de ĉiu tago, mi duŝos ĉiun, kiun mi renkontos, per ondoj de ĝojo

Mi estos mensa sunradio por ĉiu, kiu transiras mian vojon

Mi ekbruligos kandelojn de ridetoj en la koroj de la malĝojaj kaj mizeraj

Ni ne estis destinitaj vivi en la dezerteco de senfruktaj deziroj kaj la mizero de svagiĝantaj espero. Helpu nin, ho Sinjoro, rompi la ĉenojn, kiuj nin ligas, kaj forĝi nian vojon kun neŝancebla persistemo, tra la sovaĝejo de limigoj, al la feliĉa nova lando.

Sinjoro, lasu min senti vian proksimecon kaj vian ĉeeston en la profundo de miaj sentoj, kaj lasu min

kompreni, ke via luma saĝo subtenas mian komprenon, kaj ke mia vivo estas manifestiĝo de via unika kaj nekutima vivo.

Krueleco estas spirita malsano, kaj kiu ajn indulgas sin en kruelaj agoj aŭ sentoj, alportas malfeliĉon al si kaj difektas sian nervan sistemon.

La koro estas la centro de sento, kaj oni ne devas manipuli la koron de alia persono.

Dio estas mia vera riĉeco kaj mi estas riĉa per Li

La harmonia naturo en vortoj:

Memdisciplino

Ami aliajn

Bonkoreco al bestoj

Amo al bonaj kvalitoj

Amo por paco kaj trankvilo

Amo de la grandaj

Montrante kompaton al malriĉuloj kaj bezonuloj kaj helpante ilin

Aŭtomata honesteco sendepende de la sekvoj

Plenumi la devon pro amo al la devo kaj respekto por ĝi

Amo al justeco kaj reformo

Ĝuante literaturan guston kaj farante tion, kio necesas esti farita

Memrespekto

Modesteco

Raqqa

Lojaleco

Kavalireco

pacienco

Toleremo

Ĝi spuras la paŝojn de grandaj animoj kaj lumigitaj
mensoj

Honesteco

Trejnado

bonkoreco

Simpleco kaj klareco

Ekvilibro

Spiritaj sentoj

Kontenteco

Amo al fizika pureco kaj intelekta pureco

Humileco kaj evitado de aroganteco

Amo al boneco

Justeco

Memorante la bonkorecon montritan al tiuj, kiuj meritas

ĝin

Respekto por sanktaj aferoj

El la broŝuro: Psikologia Diagramo

Spiritaj sensacioj povas esti spertitaj per trejnado de la
menso por ĝui la virtojn de belaj pensoj en la kaŝita sfero
ene de la homo.

Ho Sinjoro, la amo, kiu fluas el homaj koroj, tentis min
serĉi la fonton de pura amo en Vi

En la trankvilo de mia animo, mi humile klinas min
antaŭ Via ĉioampleksanta ĉeesto, sciante, ke Vi ĉiam gvidas
min sur la vojoj de memkompreno.

Mi serĉos Vin, mia Dio, ĝis mi trovos Vin, kaj kiam mi
trovos Vin, mi danke akceptos ĉiujn benojn kaj bonaĵojn,
kiujn Vi donacas al mi.

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras, ho Sinjoro, aŭdi
Vian voĉon. Forpelu de mi la koŝmarojn de raŭkaj voĉoj, kiuj
ankoraŭ kaŝiĝas en la faldoj de mia memoro. Mi volas
aŭskulti Vian trankvilan kaj melodian voĉon por ĉiam en la
trankvilo de mia animo.

Ho Sinjoro, lasu la pluvojn de Via kompato verŝiĝi sur niajn animojn kaj forlavi la ŝlimon de nescio, kiu algluiĝis al ili, por ke ili reakiru sian purecon kaj travideblecon kaj brilu per Via dia lumo.

Ĉu en montkavernoj aŭ meze de okupataj stratoj, aŭ en la ĝangaloj de moderna vivo, kien ajn ni iras kaj kien ajn ni turniĝas, orienten kaj okcidenten, norden kaj suden kaj ĉie, lasu nin, ho Sinjoro, senti vian proksimecon, por ke niaj koroj estu trankviligitaj per via protekta ĉeesto.

Ni estu kiel floroj kaj rozoj, kaj ni disĵetu petalojn de tenereco kaj bonkoreco kiam ni estas miskomprenataj, ĉar per memregado kaj ĝusta konduto ni komprenos, ke ni estas integrita parto de la pli granda bono.

Trinku ĝis sateco el la akvoj de paco fluantaj el la fontoj de favoraj cirkonstancoj kaj el via decido havi pozitivan sintenon kaj preni konstruajn sintenojn.

Ne serĉu feliĉon nur en elegantaj vestaĵoj, bongusta manĝaĵo, luksa meblaro, lukso kaj indulgo, ĉar ĉi tiuj aferoj kaptos vian feliĉon malantaŭ la eksteraj aspektoj. Prefere, lasu vian imagon ŝvebi super la regno de senlimaj ideoj.

Fakte, ĉiu suferas, iagrade, pro la problemo de kolero, krom se ili atingis progresintan stadion de konscio, stadion de spirita ekstazo aŭ staton de trankvilo.

Kolero - en kia ajn formo ĝi prenas - devenas de la nekapablo plenumi deziron. En la foresto de interna ĝojo, kiu devenas de la ligo de la animo kun ĝia dia fonto, la homo provas plenumi siajn dezirojn per sensualaj plezuroj, kiuj estas esence malagrablaj pro ilia provizoreco kaj ofte nesanaĵ sekvoj.

Tiuj deziroj ofte generas frustriĝon kaj poste koleron, kio kondukas al la detruo de spirita konscio.

La plej efika maniero superi koleron estas trakti ĝian veran kaŭzon: dezirojn. Ju pli da deziroj estas, des pli da frustriĝoj estos.

Estas neeble plenumi ĉiujn dezirojn, ĉar avidoj estas nesatigeblaj kaj senlimaj. Ju pli ni klopodas plenumi deziron, des pli ni alkroĉiĝas al ĝi, kaj ju pli forta estas nia alkroĉiĝo, des pli granda estas nia doloro pro tio, ke ni estas senigitaj de ĉio, kio kontentigus niajn avidojn kaj plenumus niajn dezirojn.

Sukceso, komforta vivo, resanigo de nekuraceblaj malsanoj, kaj kontrolo de kutimoj, ĉio ĉi atingeblas kaj atingeblas.

Se vi elĉerpis ĉiujn metodojn kaj materiajn klopodojn kaj trovis ilin senutilaj, malfermu la internan pordon kaj spirita potenco enfluos kaj forpelos ĉian malfortecon, malsukceson kaj frustriĝon.

Se vi serĉas la helpon de Dio en meditado kaj profunda, kvieta koncentriĝo, vi malkovros neelĉerpeblan rezervujon de spirita forto.

Dio estas senpartia kaj respondas al ĉiuj, kiuj sincere serĉas Lian helpon

Kiam mi trovis Dion en mi mem, mi trovis Lin ĉie

Mi havis superfortan sopiron al Li ekde kiam mi estis infano, kaj iam kiam mi estis juna knabo mi skribis al Li leteron Jes, mi skribis leteron al Dio kaj titolis ĝin jene:

"Al Dio en la Ĉielo" kaj mi metis ĝin en la poŝtkeston

Kiam ni skribas al iu, ni atendas respondon. Kiam mi ne ricevis respondon, mi verŝis abundajn larmojn. Sed la respondo fine venis al mi, ne per vortoj presitaj sur papero, sed en miriga luma vizio.

Ĉiu povas ricevi respondon de Dio se la provo estas serioza kaj la penado estas kontinua

Se vi direktas viajn demandojn al Dio, envolvas ilin en profunda sento, kaj sendas ilin per la poŝto de kontemplado, tiam honeste kaj certe vi ricevos la respondon.

Paco eliras el la animo; ĝi estas la benita interna medio, en kiu feliĉo floras kaj prosperas.

Homoj volonte akceptas multajn iluziajn nociojn pri limigoj sen serioza demandado, tiel permesante al tiuj nocioj regi iliajn vivojn kaj destinojn. Pensantoj ne facile akceptas la status quo; anstataŭe, ili klopodas ŝanĝi ĝin, kaj ĝuste tio ebligas progreson.

Pensantoj kontemplas sian ĉirkaŭaĵon kaj miras pri tio, kion ili vidas. Ili rigardas atente kaj demandas, kial aferoj okazas aŭ ne okazas laŭ certa maniero.

Krom manĝado, dormado kaj laborado, oni atendas, ke homo ricevu ion valoran el ĉi tiu vivo.

Egoismo devas esti ekstermita, kaj tio povas esti atingita per kultivado de altruismo. Ni devas zorgi pri aliaj, kaj la plej bona maniero instrui tion estas per bona ekzemplo.

Estas malfacile ĝui prosperon kaj komfortan vivon en epoko de egoismo kaj avideco. Kiam ni povos diri: "La benoj de Dio estas por mi kaj ankaŭ por vi", ĉi tiu mondo estos pli bona loko.

Kiam ni promenas tra urbaj stratoj, ni trovas nin ĉirkaŭitaj de muroj, sed kiam ni eniras aviadilon, ĉiuj baroj malaperas, kaj ni vidas nedividitan vastaĵon. Simile, kiam ni promenas tra urbo de izoliteco kaj mallarĝmenseco, ni sentas nin limigitaj de rigidaj kaj limigitaj dogmaj ideoj. Sed

kiam ni eniras aviadilon de malfermeco kaj vastaj horizontoj,
ni vidas senliman spacon de homa frateco kaj amo.

La persono glitanta laŭ la krutaj vojoj de malbono sentas
neniun reziston, sed tuj kiam li provas kontraŭstari malutilajn
kutimojn kaj malĝustajn tendencojn per adoptado de spiritaj
leĝoj de memregado, li trovas, ke sennombraj tentoj vekiĝis
por kontraŭbatali liajn klopodojn kaj malhelpi liajn noblajn
klopodojn.

lafoje pensoj estas pli efikaj ol vortoj. La homa menso
estas la plej potenca sendilo kaj ricevilo el ĉiuj. Se vi
konstante elsendas pozitivajn pensojn, plenajn de amo, tiuj
pensoj havos pozitivan efikon sur aliajn. Simile, se vi
projekcias pensojn ŝarĝitajn de envio aŭ malamo, aliaj
ricevos tiujn pensojn kaj respondos per similaj.

Mi petas Dion subteni viajn klopodojn per Sia forto kaj
benoj. Se la preĝo estas sincera kaj la intencoj estas puraj, la
dezirata ŝanĝo okazos kun la helpo de Dio.

La eĥoj de la pasinta jaro, kun ĝiaj malĝojoj kaj ridoj,
malaperis, kaj nun la eĥo de la novjara himno kantas
kuraĝige, anoncanta esperon, kaj **flustrante** :

"Reformu vian vivon perfekte. Forlasu la fiherbojn de
malnovaj timoj. Kaj el la dezerta ĝardeno de la pasinteco,
kolektu kaj konservu nur la semojn de ĝojoj, atingoj, esperoj,
bonaj pensoj kaj agoj, kaj noblaj, altaj deziroj."

En la rosa grundo de ĉiu nova tago, plantu tiujn
potencajn semojn, akvumu ilin, kaj prizorgu ilin ĝis ili kreskos
kaj plenigos vian vivon per la maloftaj avantaĝoj de florado.

La nova jaro flustras:

"Veku la spiriton, kaptitan de kutimoj, kaj instigi ĝin
entrepreni novajn, utilajn klopodojn. Neniam ĉesu provi, kaj
neniam ripozu ĝis vi atingos eternan liberecon kaj venkos

karmon (la ĉiam ĉasadon kaj persekutadon de konsekvencoj de pasintaj agoj)."

Kun refreŝigita menso kaj ebriigitaj de ĉiam renoviĝanta ĝojo, ni ĝoju kune kaj iru mane en mano al la ĉiela domo, el kiu ni neniam plu eliros.

Kolero kaj la memoro de la elefanto

Tiuj, kiuj deziras internan pacon, devas kompreni kiel kolero estas generita kaj ofte kaŭzas seriozajn sekvojn.

Pro la perdo de interna ekvilibro kaŭzita de kolero, multaj homoj kontraŭvole fariĝis krimuloj kaj sangavidaj murdistoj.

Malhelpi dezirojn blindigas la menson. Kiam la nebulo de deziroj kaptas la menson de homo, li perdas siajn sencojn kaj kondutas laŭ maniero maldeca por nobla homo.

Perdo de racio konfuzas la denaskan distingon, kiu estas la mova forto malantaŭ ĉiu sana ago kaj bona intenco

Kiam la stirilo de la mensa veturilo de persono paneas, ili neeviteble havos akcidenton kaj povas trovi sin en tranĉeo de doloro kaj mizero.

Ekzemple: La edzo veturas feliĉe, kaj survoje al la parko, lia edzino petas lin ŝanĝi direkton por iri al la domo de ŝiaj gepatroj anstataŭ la parko, kaj jen lia feliĉo transformiĝas en koleron.

Mi elektis ĉi tiun ekzemplon ĉar ĝi estas ofta okazo. En normalaj kazoj, la rezulto estas aŭ la edzo malakceptanta la peton de sia edzino aŭ konsentanta kun indigno kaj malkontento, kaj tio estas kio ĝenerale okazas. En ambaŭ kazoj, kolero transprenas, la atmosfero fariĝas streĉa, kaj la paco estas ĝenata.

En iuj kazoj, kolero povas fariĝi tragedio por tiuj kun perforta temperamento. Kolero povas influi memoron, aŭ la ŝoforo povas forgesi veturi singarde kaj atente, aŭ povas neglekti observi trafiksignalojn, rezultante en kolizio aŭ, Dio gardu, morto.

Konklude, kolero ŝlosas la stirilon de la volo en la ĉaro de la vivo kaj malhelpas ĝin atingi siajn materiajn kaj spiritajn celojn.

La memoro de la elefanto:

La kapablo nomata "memoro" estas donaco de Dio al la homaro, kaj kia granda beno ĝi estas! Memoro estas donita ankaŭ al bestoj; sen ĝi, ili ne povus rekoni siajn idojn. Kelkaj bestoj posedas bonegajn memorojn, kiel ilustras la sekva rakonto pri elefanto.

Dum grandega elefanto transportis lignon, kiel multaj dresitaj elefantoj faras en la Oriento, knabo alproksimiĝis al ĝi, pikis ĝin per pinglo sur ĝia rostro, kaj forkuris.

Jaro pasis post tiu okazaĵo, kaj la sama elefanto renkontis la saman knabon sur la vojo. Estis relative oportuna momento por la elefanto venĝi sin. Do, ĝi volvis sian rostron ĉirkaŭ la knabo kaj perforte ĵetis lin al la alia flanko de la vojo. Tiel, bestoj ja havas memorojn.

Kiam la koro estas plena de la amo de Dio kaj la okuloj estas lumigitaj de Lia lumo, onia magnetismo fariĝas spirita laŭnature. Ekzistas vasta diferenco inter spirita magnetismo, kun ĝia sublima influo, kaj animaleca magnetismo, pelata de pasioj kaj instinktoj. Spirita magnetismo baziĝas sur altruismo kaj la bono de aliaj, dum animaleca magnetismo estas pelata de egoismo kaj la ekspluatado de aliaj.

Persono povas doni al si pozitivajn sugestojn, kiuj havas utilan efikon sur la subkonscion, kiu siavice influas la konscian menson. Negativaj sugestoj, ĉu memgeneritaj aŭ de alia persono, estas damaĝaj por la cerbo kaj devus esti evitataj.

La homo donas al ni siajn konsilojn kaj poste lasas nin rikolti la fruktojn de niaj agoj [kiuj povas esti la rezulto de liaj malĝustaj konsiloj]

La vojo de Dio ĉiam kondukas al feliĉo kaj boneco

Kun la travidebleco de profunda kontemplado, mi transdonos la dian lumon, kiu konstante fluas en miajn profundojn, kaj mi levos mian amon kaj sopirojn al la Ĉiopova

Mi sentas Vian ĉeeston, Sinjoro, en la plej profundaj anguloj de mia estaĵo, kaj mi vidas Vin flori en la ĝardeno de mia amo. Envolvigu min en Via amo kaj lasu min ĝui Vian benitan odoron.

Ho Sinjoro, donu al mi pacon, por ke mia animo trovu ripozon kaj vidu la radiojn de espero malantaŭ la nuboj de indiferenteco. Brilu la lumo de certeco en mia koro, por ke mi sentu trankvilon kaj spiritan komforton.

Brilu Via gloro, ho Sinjoro, kaj malaperu nescio de la bordoj de la tero por ĉiam, same kiel konflikto kaj envio. Dispelu la mallumon de nescio per la lumo de Via saĝo. Transformu malfortecon en forton kaj fragilecon en decidon, kaj baptu mensojn kaj spiriton per Via resaniga lumo.

Same kiel sunlumo estas donita al ĉiu, tamen ekzistas tiuj, kiuj preferas vivi en mallumo, tiel la lumo de dia saĝo inundas ĉien, tamen ekzistas iuj, kiuj rigardas la mondon de malantaŭ la fenestroj de siaj mallumaj pensoj, makulitaj de nescio.

Ho Sinjoro, savu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj, kaj de timoj kaj zorgoj, kaj lasu la inundon de Via saĝo forbalai ĉiujn vrakaĵojn kaj derompaĵojn el niaj vivoj.

Kiu ajn scias esti feliĉa en la nuntempo trovis sian vojon al Dio

Mi estas la kapitano de mia ŝipo de bonaj pensoj, bonvolo, kaj fruktodonaj, utilaj agadoj. Mi stiros la ŝipon de

mia vivo, ĉiam fiksante mian rigardon al la brilanta planedo de paco en la ĉielo de mia profunda kontemplado pri Dio.

Krom se ni elektas esti feliĉaj, neniuj povas feliĉigi nin, kaj ni ne devus kulpigi iun ajn pro tio. Kaj se ni elektas esti feliĉaj, neniuj povas forpreni tiun feliĉon de ni.

Pandemioj, katastrofoj kaj perfortaj ŝanĝoj en la naturo, kiuj alportas detruon, ruinigon kaj vastan damaĝon, ne estas "diaj dekretoj". Ĉi tiuj katastrofoj devenas de homaj pensoj kaj agoj. Kie ajn la delikata ekvilibro de bono kaj malbono en la mondo estas interrompita per la amasiĝo de malutilaj ondoj kaj vibroj kaŭzitaj de homaj malbonaj intencoj kaj misfaroj, sekvas kaoso kaj vasta detruo. La mondo daŭre suferos pro militoj, katastrofoj kaj tragedioj ĝis la homaro korektos sian difektan pensadon kaj konduton. Militoj ne okazas kiel dia dekreto, sed prefere pro vasta materia egoismo. Se homoj senigus sin de individua, industria, politika, spirita kaj nacia egoismo, militoj ĉesus ekzisti.

Kiam la materia spirito okupas homan konscion kaj dominas la penson, ĝi elsendas travideblan negativan radiadon. La akumula forto de ĉi tiuj negativaj vibradoj grave difektas la elektran ekvilibron de la naturo, kaŭzante tertremojn, inundojn kaj aliajn katastrofojn.

Dio ne respondecas pri ĝi Homaj ideoj devas esti kontrolitaj antaŭ ol kontroli naturon fariĝas ebla

Mi penos fari nur noblajn kaj decajn agojn pro amo al Dio kaj por plaĉi al Li.

La menso devas esti plugita per la plugilo de ĝusta percepto, ĉar ĝia grundo estas seka kaj malmola. La grundo devas esti malsekigita kun preteco kaj akcepto, kaj la semoj de fido devas esti plantitaj en la sulkojn, poste akvumitaj per volo, kiu harmonias kun la dia volo.

Persono kun natura trankvileco konservas sian trankvilecon kaj restas paca sub ĉiuj cirkonstancoj. Ili ankaŭ ne permesas al emocioj kaj pasioj regi ilin kaj konduki ilin al malbonaj decidoj.

Vi estas la brilo en la steloj, la energio en la atomoj, la boneco en la koroj, la beleco en la vero, kaj la grandeco en honesteco.

Benu nin, ho Sinjoro, por ke ni povu manifesti Vian gracon sur nin en nia sano, niaj intelektaj aspiroj kaj niaj spiritaj vivoj. Helpu nin plenigi nin per Via supera potenco, Via senfina saĝo kaj Via senlima aŭtenteco, kaj lasu nin rekoni, ke Vi estas la fonto de sano, la oceano de vivo kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio.

Ho Dia Amo, vi estas la sekreta eĥo eliranta el la kavernoj de koroj kaj la voĉo de silenta sento

Vi estas la nevidita magiisto de animoj, la brilanta eliranta el la profundoj de amikeco

Vi estas benita anĝelo, kiu flustras la plej dolĉajn vortojn al animoj

Vi estas la silenta lingvo de amantoj kaj la nevidebla inko, kiun ili uzas por skribi mesaĝojn sur la paĝoj de siaj koroj

Vi estas la fonto de ĉiuj noblaj emocioj, kaj via koro tiras sian pulson el la kosma koro

Amo estas silenta konversacio inter du koroj, kaj ĝi estas la plej alta voko por ĉiuj vivantaj kaj senvivaj estaĵoj reveni al la domo de universala unueco.

Amo estas la pulso de la vivo

Ĝi kreskas en la ĝardeno de spirita florado kaj dormas malantaŭ la mallumo de eksteraj alligitaĵoj

Ĝi estas la plej antikva kaj plej dolĉa nektaro ekzistanta, konservita en la boteloj de koroj

Amo estas la lumo, kiu rompas la murojn de mallumo
inter individuoj, familioj kaj nacioj

Amo estas la floro de amikeco, flora kaj kreskanta en la
kampoj de junuloj kaj maljunuloj

Amo estas la pordego al la ĉielo kaj la kanto de bonaj
animoj

Tiuj, kiuj deziras renovigi siajn vivojn, unue identigu la
pozitivajn aferojn, kiujn ili volas enkonduki en siajn vivojn,
kaj poste starigu programon, kiun ili sekvas ĉiutage, kaj ili
sentos grandan feliĉon rezulte de la plenumo de siaj decidoj.

Malsukceso aliĝi al horaro por mem-plibonigo
malfortigas la volon kaj metas obstaklojn sur la vojon de
progreso

Tiuj, kiuj sin akordigas kun la natura ordo de la vivo,
atingos fruktodonajn plenumojn. Neniu leĝo malhelpas
homon ŝanĝiĝi al pli bona kaj realigi siajn noblajn aspirojn.
Neniu obstaklo povas malhelpi homon atingi siajn altajn
celojn, krom se ili implicate agnoskas tiujn obstaklojn kaj
konvinkas sin, ke ili ne povas superi ilin.

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

Vera amo — amo de la koro kaj animo — estas
manifestiĝo de dia amo. Dia amo celas riveli sin tra la koroj
kaj animoj de la homaro. Dio instruas al la homaro dian
amon per la perfekta komunikilo de homa amo.

Kiam vi renkontas iun kaj ili diras: "Kiel vi fartas? Mi
estas tiel ĝoja vidi vin," dum profunde ili estas tute
malkomfortaj ĉirkaŭ vi, vi tuj sentas iliajn internajn sentojn
kaj ne volas paroli kun ili aŭ resti kun ili. Mi preferas
honestecon al ŝajnigo kaj hipokriteco.

La vorto de homo estas ĉio, kaj ili devas esti naturaj kaj honestaj, respekti sian vorton, kaj plenumi siajn promesojn kaj engaĝiĝojn al aliaj.

Dio estas la fonto de mensa forto, saĝo kaj abundo. Petu Lin gvidi vin al la ĝusta vojo por atingi la sukceson, kiun vi serĉas. Unue, certigu, ke via intenco estas solida, kaj poste vi ricevos la forton por atingi vian celon.

Amo estas la spirita armilo kiu finas ĉiujn militojn

Sincereco estas multe pli forta ol malvero kaj kalumnio. Se vi povas protekti vin en la fortikaĵo de sincereco, tiam vi estos la honorata mastro en via propra regno.

Vero venkos, eĉ se aliaj maljuste traktis vin

Donu saĝon al tiuj, kiuj serĉas ĝin, kondiĉe ke ili deziras klerismon, kaj faru vian plejebulon por leviĝi kaj grimpi la ŝtuparon de memkompreno.

Al Dio mi dediĉis kaj konsekris mian voĉon, miajn manojn, miajn piedojn, mian koron, mian korpon, miajn sentojn, mian volon kaj ĉion

Doloro ne limiĝas al la korpo; ekzistas ankaŭ intelekta kaj spirita doloro

Estas neeble pensi pri Dio kiam la menso estas plena de envio, timo kaj suspekto pri malbono, aŭ kiam persono militas kontraŭ si mem.

Ni suferas pro tristeco kaj depresio, pro aliaj nesanaj temperamentoj kaj psikologiaj statoj, kaj pro angoroj, el kiuj plejparte estas senbazaj timoj. Sur spirita nivelo, ni suferas pro nescio pri la senmorta naturo de niaj animoj.

Tiuj, kiuj estas en harmonio kun Dio, vidas impresan belecon kaj gustumas superan dolĉecon, kiun oni ne povas sperti alimaniere.

Kiam mia animo vokis al Vi, la nuboj de Via silento eksplodis, ho Dio, kaj la pluvo de Via kompato verŝiĝis torente ĝis ĝi fariĝis superflua inundo de Via graco. Via benita rivero englutis la bordojn de mia estaĵo, kaj mia animo plonĝis en la akvojn de eterneco, kaj la veziko de mia malgranda vivo dissolviĝis en la oceano de Via ĉioampleksanta ekzisto.

- Mia mentoro instruis al mi kiel uzi la ĉizilon de saĝo por fari al mi templon indan je la dia ĉeesto

Se vi volas atingi noblan celon, komencu per dizajnado de mensa modelo por ĝi. Vi nun povas firme establi ajnan direkton en via konscio se vi plantas fortan ideon en vian menson; tiam via tuta estaĵo konformiĝos al tiu ideo kaj viaj agoj estos konformaj al ĝi.

- Amo kaj toleremo estas esencaj por harmonio kaj konkordo. Amo unuigas kaj nutras ĉion utilan kaj kreskeblan, dum malamo dividas kaj detruas ĉion ripareblan.

Timo estas la plej granda malamiko de sukceso ĉar ĝi forigas la deziron provi, sen kiu homo ne povas sukcesi.

Intelekta letargio, manko de peno, kaj manko de persistemo estas ĉiuj obstakloj sur la vojo al sukceso. La celo ne devus esti la sukceso mem, sed prefere justa vivo, kiu kondukas al sukceso. Troa fervoro por sukceso povas esti malhelpo. Kreiva penado subtenata de voloforto kaj firma deziro atingi la celon estas esencaj por atingi sukceson.

Ĉiu penso, kiun ni havas, kreas specifan vibradon. Kiam vi pensas pri Dio per via tuta estaĵo, menso kaj membroj - kaj flustras "Ho Sinjoro" plurfoje en vi mem, vi kreas potencon vibradon, kiu enportas la dian ĉeeston en vian vivon.

Kiam ni komprenas, ke Dio estas nia eterna amato kaj nia konstanta amiko, kaj ke Lia amo por ni estas pli granda ol iu ajn alia amo, ni sentas Lian proksimecon kaj tuŝas Lian

ĉeeston, tiel niaj koroj trankviliĝas kaj ni sentas superan spiritan pacon.

Kiam vi meditas pri Dio kaj sentas kreskantajn pulsojn de ĝojo en via koro kaj tra via korpo, kaj eksplodoj de tiu ĝojo venas al vi de tempo al tempo, sciu, ke Dio respondis al la sopiroj de via koro kaj ke la sentoj de feliĉo, kiujn vi spertas, estas pruvo de tiu respondo.

Kiam la menso eniras staton de pli alta konscio kaj tuŝas la senfinan totalan ĉeeston, ĝi scias, ke ĝi estas en kontakto kun Dio kaj ke la sperto estas dolĉa, sed estas neeble esprimi per vortoj la staton de tiu konekto, kiu estas preter priskribebla.

Mi ne uzis mian magnetismon por serĉi materiajn aĵojn, sed anstataŭe uzis ĝin por allogi la dian ĉeeston, kiu estas eterna kaj neperema.

Donu al mi, ho Sinjoro, la plej profundajn sopirojn de mia koro, kaj lasu min aŭdi Vian benatan voĉon en la profundo de mia animo. Mi neniam forgesos Vin, mia amatan Dion, nek mi iros la vojojn de la vivo sen Vi. Estu mia eterna gasto kaj loĝu en la sanktejo de mia paco kaj spirita ĝojo. Lasu mian koron bati per Via amo, kaj lasu miajn pensojn funkcii harmonie, por ke mi povu donaci Vian pacon kaj amon al aliaj. Kaj lasu la odoron de Via amo eliri el la rozo de mia koro, altirante animojn serĉantajn pacon kaj alportante ilin al Vi.

La montaj scenoj pentritaj sur la blua kurteno, la ŝokiga mekaniko de la homa korpo, la eskvizite formitaj floroj, la nobleco de bonaj animoj, la sublimeco de altaj pensoj, kaj la profundo de amo - ĉio ĉi memorigas nin pri la mirinda kaj pleje bela Kreinto.

Mi faros mian plejebulon kaj ĉion eblan por riĉigi min kaj aliajn en Dio, unue kaj ĉefe. Mi konstruos domojn de saĝo meze de ĉiamverdaj ĝardenoj de paco, ornamitaj per la floroj de delikataj spiritaj virtoj.

Ne gravas ĉu mi estas malgranda aŭ granda ondo, kondiĉe ke la granda maro de la vivo subtenas min

Mi profundigos en pensojn ĝis mi trovos la sekreton de sekretoj, kaj mi fokusos la lumon de kompreno - kiel torĉon - por ke la plej sankta vizaĝo aperu al mi

Via lumo brilu en mi, ĉirkaŭ mi, kaj ĉie

Amo estas kaŝita fajro, kiu, laŭ dia ordono, fandas la krudaĵojn de la universo kaj transformas ĝin en nevideblan substancon de eterna amo.

Same kiel la suno sendas lumon kaj varmon, tiel mi disvastigos radiojn de espero en la animojn de la malriĉuloj kaj forpelitoj, kaj mi enstampos novan entuziasmon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili estas senesperaj.

Sinjoro, ne lasu min bruligi min mem kaj aliajn per la brulanta fajro de envio, sed lasu min akcepti kun konvinko kaj kontenteco la bonkorecon kaj amon, kiujn mi meritas de miaj amatoj.

Mi estas sekura kaj protektita malantaŭ la muroj de mia pura konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur zorgas pri hodiaŭ, kaj mi timos nenion krom min mem kiam mi provos trompi mian konsciencon.

Hodiaŭ mi ekbruligos la radikojn de zorgoj kaj timoj kaj ekbruligos la fajron de feliĉo por lumigi la templon de la animo en mi.

Neniu povas kolerigi min per vulgara lingvaĵo aŭ malzorgema konduto, kaj neniu povas influi min per flatado, laŭdo kaj komplimentoj por igi min pensi, ke mi estas pli granda kaj pli grava ol mia vera memo.

Ho Sinjoro, faru mian koron sufiĉe vasta por enhavi Vian benatan ĉeeston, kaj lasu ĝin bati per Via amo eterne.

Se vi uzas vian volon ĝuste, ĝi kreos novan karmon por vi, sed plej multaj homoj ne volas ŝanĝiĝi kaj ne volas peni, do ili kolapsas fronte al malfacilaĵoj kaj ne kapablas alfronti defiojn.

Sinjoro, helpu min distingi inter daŭra feliĉo de la animo kaj pasemaj sensaj plezuroj. Ne lasu min droni en la plezuroj de la pasemaj sensoj, kaj helpu min rafini miajn sensojn, por ke ili ĉiam feliĉigu min.

Mi apartigis la radiojn de mia menso de la mallarĝa, limigita sfero de la sensoj kaj liberigis ilin en la horizontojn de la spirito, tiel ke miaj perceptoj kreskis kaj mia konscio disvastiĝis en ĉiu direkto

Oni ne devus senti sin senhelpa aŭ kaptita se ili havas nedeziratajn kutimojn, kiujn ili volas rompi. Nun estas la ŝanco venki tiujn kutimojn per kultivado de pasinta persistemo kaj praktikado de regula, ĝusta meditado.

Ho Majstro de animoj kaj koroj, la radioj de feliĉo, kiuj disvastiĝas en la ĉielo de mia interna trankvilo, anoncas la alvenon de via benita apero.

Ho Sinjoro, mi ridetas laŭ la rideto de la memfidaj kaj trankviligitaj, ĉar ĉu mi ŝvebas sur la surfaco de ĉi tiu vivo aŭ

dronas sub la ondoj de la morto, mi restas en la koro de Via eterna vivo, kiu provizas sekurecon kaj protekton, kaj Via forta, benita mano subtenas min.

Malsano, maljuneco kaj morto estas la malfacilaĵoj kaj obstakloj, kiujn la korpo alfrontas. Psikologiaj malsanoj, tamen, invadas la menson per tristeco, timo, kolero, subpremitaj deziroj, indigno, malamo, emociaj obsedoj, febra nerva agitiĝo kaj ia psikologia kancero, kiu paralizas mensajn kapablojn. La plej danĝera malsano, tamen, estas la malsano de la animo, kiu manifestiĝas kiel nescio, el kiu ĉiuj aliaj malsanoj fontas kaj disvastiĝas.

La fonto de sublima idealismo, kiu nutras niajn sentojn de amo kaj rafinitajn emociojn, ne devus esti permesita sekiĝi.

Ĉio, kio estas ekstere alloga, derivas sian allogon de la interna memo, kaj nenio makulas la puran spegulon de la animo kiel psikologiaj misprezentoj kiel kolero, malico, envio kaj malamo. Kiu ajn provas liberigi sin de ĉi tiuj komponaĵoj, fremdaj al la naturo de la spirito, lasos la lumon de interna beleco radii de interne.

Konscio devas esti levita de la limigita fizika sfero al la senlimaj horizontoj de trankvilo ene de la animo

Ho spirito de pureco kaj senkulpeco, savu min de nesatigeblaj sensualaj deziroj, por ke ĉiuj avidaj pasioj cindriĝu en la flamo de saĝo, kaj por ke mi obstine kaj decide limigu ĉiun impulson de la sentoj, kaj por ke mi konformiĝu al Via volo, ludante mian simplan melodion harmonie, plenumante miajn malgrandajn devojn kaj kantante mian humilan kanton.

Sinjoro, helpu min uzi miajn sensojn nur laŭ sana kaj racia maniero, kaj rafini ilin tiel ke ili kontribuu al mia vera feliĉo.

La ŝtalo de saĝo, kiun ni eltiras tra la brulantaj fajroj de sperto, estas mirinda afero. La vivo purigas nin transformante niajn bazajn metalojn en altvalorajn elementojn, por ke ni povu vivi en ĉi tiu vivo kiel animoj tiel puraj kiel juveloj, tiel malmolaj kiel ŝtalo, kaj samtempe flekseblaj kaj flekseblaj sen rompiĝi sub la premoj de aflikto kaj malfacilaj provoj.

Ekzistas kaŝita forto laboranta por efektivigi moralan kaj spiritan planon por alporti ordon kaj harmonion meze de tio, kio ŝajnas esti disonanco kaj kaoso en la kreado.

Ho mia dia amata, vi estas la eterna, ĉiam renoviĝanta ĝojo, vi estas la feliĉo de la animo kaj vi estas la feliĉo, kiun mi sopiras.

Preĝo al Dio estu oferata kun fervora sopiro kaj absoluta fido, kaj ĝi estos respondita silente kaj trankvile - kaŝita respondo, kiu alportas konsolon kaj kaŭzas rapidan ŝanĝon en la vivo de homo.

Unue, ni devas sperti la ĝojon de komuneco kun Dio, por ke ni povu kompari ĝin kun malpli gravaj teraj plezuroj. Tiam, deziroj estos de pli alta naturo. Deziro estas senfina; tuj kiam unu deziro estas plenumita, alia prenas ĝian lokon, kaj tiel plu. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj viaj deziroj estas plenumitaj.

Malavaraj kaj bonkoraj homoj, kiuj akceptas viajn malavarajn donacojn kaj dividas ilin kun aliaj, plilarĝigas sian komprenon kaj alproksimiĝas al via benita ĉeesto. Dum ni

ricevas sennombrajn donacojn kaj benojn de vi ĉiutage, ni
turnu nin al vi en laŭdo kaj dankemo, ho Donanto de ĉiuj
donacoj kaj benoj.

Dum Vi estas kun mi, Sinjoro, neniu malbono trafos min,
ĉar Vi forturniĝos de mi kaj protektos min de malbono

Mia karavano de preĝoj moviĝas al vi. Ĝin malhelpas tie
kaj tie sabloŝtormoj de malespero. Sed kiam mi vidas de
malproksime la oazon de via silenta kuraĝigo, mi refreŝiĝas
kaj mia forto renoviĝas, do mi duobligas miajn klopodojn por
atingi vin, sopirante trempi miajn soifantajn lipojn en la
fonton de via ĝojo kaj trinki ĝis mi estas sensoifigita.

Ho Sinjoro, lasu min vidi nur bonecon kaj purecon, kaj
paroli nur inspirajn vortojn. Lasu min spiri la bonodoran
odoron de Via amo, kun ĝia ĉiela aromo, kaj manĝi simplan
kaj sanigan manĝaĵon, kaj enspiri la agrablajn odorojn, kiuj
memorigas min pri Vi. Lasu min senti Vian benitan tuŝon.

En la ĝardeno de spirita vekiĝo, mi kolektis la gutojn de
mia pentro, kaj en tiuj larmoj, kiuj estas karaj al vi, mia koro
estis tute purigita

Miaj okuloj, ho Dio, estas kaptitaj de la ĉiam ŝanĝiĝantaj
scenoj de la vivo kaj la viglaj pejzaĝoj de la naturo, kun iliaj
diversaj kaj multkoloraj floroj kaj la nuboj silente drivantaj
trans la horizonton. Malfermu la okulojn de mia animo, por
ke mi vidu Vian superan belecon en ĉio bona kaj bela, kaj
lasu min vidi nenion en la ekzisto krom Vin.

Lasu min teksti molan tapiŝon de memkompreno, sur kiu
ĉiuj viaj amantoj povas marŝi survoje al eterna vekiĝo

Dio memoras nin eĉ kiam ni ne memoras Lin. Se Li forgesus la kreaĵon eĉ por momento, ĉio malaperus el ekzisto. Kiu krom Dio subtenas ĉi tiun Teron dum ĝi ŝvebas en la spaco? Kiu alia kaŭzas la kreskadon de arboj kaj la floradon de floroj? Efektive, estas Dio, kiu subtenas la batadon de niaj koroj. Li estas Tiu, kiu digestas nian manĝaĵon kaj renovigas la ĉelojn en niaj korpoj ĉiutage. Tamen, kiom malmultaj memoras Lin kaj donas al Li la dankemon, kiun Li meritas!

Sinjoro, ni rigardu virton kun amo kaj komprenu, ke obeo al Viaj leĝoj de kreado kronos nin per la krono de Via kompato.

Ni rekonu, ho Sinjoro, ke Vi estas la fonto de sano, la oceano de vivo, kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio. Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj, de timoj kaj zorgoj, kaj lasu la inundon de Via saĝo forbalai ĉian ruinon kaj malesperon el niaj vivoj.

Mi ofte aŭskultis en meditado la plej dolĉajn kantojn de viaj proksimuloj, mirindajn kaj sublimajn spiritajn simfoniojn, kompletajn pecojn de virga ĥora kantado de la sentoj de mia koro kaj kortuŝajn himnojn, kiuj tradukas mian malnovan sopiron al vi kaj mian kreskantan deziron renkonti vin.

Ĝuu la impresajn vidojn de ideoj en la nevidata kaj kaŝita mondo de beleco en viaj animoj

**Inter Aleksandro kaj la Jogulo
Neŝancebla Volo: La Rakonto pri la Malkovro de
la Arkto**

**Kiu estis la unua homo, kies okuloj pleniĝis per
larmoj (kaj eble ankaŭ per ĝojo kaj malvarmo) vidante
la Arkton por la unua fojo en la historio?**

Kiel kaj kiam tio okazis? Jen kion ni provos ekscii en la sekvaj linioj

Dum jarcentoj, homoj provis atingi tiun malvarman regionon de la globo, kaj historio neniam konis pli aŭdacan aventuron ol ĉi tiuj provoj, kiuj ofte kostis iliajn vivojn. La detaloj de iliaj nordenaj antaŭeniroj rakontas pri heroaj atingoj kaj ankaŭ pri tragedioj.

Antaŭ centoj kaj eble miloj da jaroj, la loĝantoj de la regionoj ĉirkaŭ la Mediteranea Maro kredis, ke la mondo estas kiel glata disko ĉirkaŭita de granda rivero, kiun ili nomis Okeano.

Ili ne sciis multon pri la regionoj malproksimaj de ili, sed ili ĝuis revii kaj pensi pri tiuj malproksimaj lokoj, kiel ekzemple tiuj trans la Alpoj kaj Balkanio

El tiuj regionoj, stano estis ekstraktita por fari bronzon, kaj sukceso estis minata por juveloj kaj ornamaĵoj. Tamen, fidindaj informoj pri la nordo mankis, do poetoj prenis sur sin la taskon teksti allogajn rakontojn pri tio, kio kuŝis trans la montoj.

Nia legenda kaj senmorta poeto, Homero, rakontas al ni pri la Cimeroj en la nebula nordo, kaj pri la gigantoj, kiuj loĝas tie, kie la tagoj estas tiel mallongaj, ke paŝtisto revenanta vespere renkontus alian paŝtiston, elirantan por paŝti matene. Aliaj rakontoj sugestas, ke homoj sciis ion pri la Norda Poluso, sed la plej multaj el iliaj ideoj pri ĝi estis malprecizaj, ofte eĉ eraraj.

Dum la tempo, homoj provis atingi la polusojn. En 500 a.K., viro nomita Hamilcio de Kartago entreprenis grandan vojaĝon norden, atingante Irlandon kaj

registrante sian vojaĝon. Ĉi tio estis la unua fidinda raporto. Sekvis postaj provoj, kun skandinavoj velantaj trans glaciajn marojn kaj malkovrantaj Islandon. De tie, ili daŭrigis sian serĉadon por pli da tero kaj trezoroj.

Estas dekoj, kiuj provis kaj malsukcesis. Ni ignoras la detalojn de iliaj provoj kaj pluiros al la unua malkovrinto de la Norda Poluso.

Robert Edwin Peary naskiĝis en Pensilvanio en 1856. Li studis inĝenierarton kaj poste aliĝis al la Usona Mararmeo. Li sentis fortan deziron esplori la polusajn regionojn. Li konsciis pri ĉiuj danĝeroj kaj malsukcesoj, kiujn esploristoj antaŭ li alfrontis, sed li estis decidita daŭrigi kaj sciis profunde, ke li ne retiriĝos de sia decido.

Nia esploristo, Peary, provis ekscii ĉion eblan pri la Arkto, ĝiaj kondiĉoj kaj la detaloj ĉirkaŭ ĝi.

En 1886, li vojaĝis al norda Gronlando, kaj kvin jarojn poste li entreprenis duan ekspedicion, studante la homojn, transirante la glaĉerojn, kaj pruvante, ke Gronlando havis nordan marbordon, tiel konfirmante ĝian statuson kiel la plej granda insulo de la mondo. Du jarojn poste, li revenis al Gronlando. En 1898, li komencis kvarjaran ekspedicion.

Nun Perry sentis sin preta aventuri en la nekonaton. Li komencis sian danĝeran vojaĝon en 1902, sed estis devigita reveni pro neantaŭviditaj cirkonstancoj. En 1905, li provis denove, ĉi-foje atingante la plej nordan latitudon. Fine, en 1908, li ekvelis sur la vaporŝipo Roosevelt, lia oka vojaĝo fine kronita per sukceso. Li kaj liaj kunuloj elŝipiĝis, prenis hundosedojn, kaj ekiris al la Poluso. En diversaj

punktoj, kelkaj el liaj kunuloj postrestis por starigi tendarojn kaj provizi sin per provizoj por lia revenvojaĝo, same kiel por ilia helpo.

Li daŭrigis sian vojaĝon akompanata de nigra servisto kaj kvar eskimoj, kun sufiĉaj provizoj por kvardek tagoj.

Perry adiaŭis tiujn, kiujn li postlasis ĉe la lasta stacio, kaj marŝis al la poluso, atingante ĝin la 6-an de aprilo 1909, kaj fine starante sur la supro de la mondo.

Antaŭ ol Peary atingis la Nordan Poluson, la usona astronauto Frederick Cook sendis telegramon de la Ŝetlandaj Insuloj, asertante, ke li atingis la Nordan Poluson jaron pli frue. Tamen, kiam sciencistoj esploris la asertojn de Cook, ili trovis, ke ili estas malveraj kaj ke li ne atingis la Nordan Poluson. Malgraŭ tio, ili agnoskis kelkajn el liaj malkovroj en la regiono.

Perry posedis eksterordinaran voloforton, devigante sin kontinue marŝi malgraŭ la turmenta doloro en siaj piedoj, rezulto de la perdo de siaj piedfingroj en 1898 pro frostodifekto, kiu necesigis amputon. Tamen ĉi tiu handikapo ne malhelpis lin marŝi (kune kun sia lojala kaj valora kunulo, la nigrulo Matthew Henson) 1 400 kilometrojn (piede super la glacio en ekstreme malfacilaj kondiĉoj!) ĉirkaŭ la norda pinto de Gronlando por krei detalan mapon de la regiono. Kia heroeco!

Perry ankoraŭ estas konsiderata unu el la plej kuraĝaj kaj plej celkonsciaj viroj en atingado de celoj.

En ĉi tiu kunteksto, Imamo Ali (Dio estu kontenta pri li) diras:

"Do vi devas esti diligentaj kaj laboremaj, preparitaj kaj pretaj, kaj pliigi viajn provizojn"

Paco estu sur vi

Inter Aleksandro kaj la Jogulo

Ekzistas fascinaj rakontoj zorge registritaj de grekaj historiistoj kaj aliaj, kiuj akompanis aŭ sekvis Aleksandron dum lia kampanjo al Hindio. D-ro McCrendle tradukis ĉi tiujn raportojn por klarigi antikvan Hindion. Unu el la plej frapaj aspektoj de la malsukcesa konkero de Aleksandro estis lia profunda intereso pri hinda filozofio kaj pri la komunumo de jogistoj kaj piaj viroj, kiujn li renkontis de tempo al tempo, kun kiuj li sincere deziris interrilati. Atinginte Taxila en norda Hindio, la greka militisto sendis Onaskriton, disĉiplon de la greka skolo de Diogeno, por alporti al li la hindan ermitan majstron Dandamus, kiu tiam loĝis en Taxila.

Oniskertio diris al Dundamo post kiam li trovis sian kaŝejon en la koro de la arbaro:

"Saluton kaj pacon, ho instruisto de la braminoj! Aleksandro, filo de la granda dio Zeŭso kaj mastro de la tuta kreitaro, petas vin iri al li. Se vi faros tion, li donos al vi malavaran rekompencan, sed se vi rifuzos, li detranĉos vian kapon."

La jogisto trankvile akceptis tiun devigan alvokon, apenaŭ levante la kapon de sia lito farita el folioj, kaj respondis:

"Kaj mi ankaŭ estas filo de la dio Zeŭso, se Aleksandro estas, mi ne petas ion ajn de tio, kion Aleksandro havas, ĉar mi estas kontenta pri tio, kion mi havas, dum mi vidas lin moviĝi sencele kun siaj homoj super akvo kaj tero, kaj lia vagado neniam havas finon."

"Iru kaj diru al Aleksandro, ke Dio sole estas la mastro, kiu meritas ĉian adoron kaj admiron. Li estas la supera reĝo, kiu neniam ordonas teruran malbonon, ĉar li estas la kreinto de lumo, paco, vivo kaj akvo, kaj la kreinto de la homa korpo kaj la animoj de homoj. Al li ĉiuj homoj revenas, kiam la morto liberigas ilin, por ke ili jam ne plu estu submetitaj al la malbonoj de malsano."

La saĝulo daŭrigis sian paroladon kun trankvila sarkasmo:

"Aleksandro ne estas dio ĉar li certe gustumos la morton Kaj kiel iu simila al li povas esti la mastro de ekzisto kiam li ankoraŭ ne supreniris la tronon de la interna universo, nek eniris la abismon viva, nek li konas la vojon de la suno super la vastaj regionoj de la tero, kaj krome, la najbaraj nacioj ne aŭdis pri li?!"

Post tiu riproĉo, kiu estas konsiderata la plej severa atako al la oreloj de (la Sinjoro de la Mondo), la sanktulo aldonis sarkasme: "Se la nunaj kolonioj de Aleksandro ne sufiĉas por kontentigi lian avidecon, li transiru la riveron Gango kaj li trovos vastan landon, kiu povas gastigi ĉiujn liajn virojn."

"Kion Aleksandro ofertas al mi kaj la donacoj, kiujn li promesas, estas senvaloraj por mi. La aferoj, kiujn mi vere taksas utilaj aŭ valoraj, estas ĉi tiuj arboj, el kiuj mi konstruas mian loĝejon, ĉi tiuj

florplantoj, kiuj provizas al mi ĉiutagan nutraĵon, kaj la akvo, kiu sensoifigas mian soifon. Ĉiuj aliaj posedaĵoj, kolektitaj kun granda zorgo, estas ŝarĝo por siaj posedantoj, lasante al ili nenion krom malĝojon kaj bedaŭron, la sorton de nelumigitaj homoj. Koncerne min, mi kuŝas pace inter la folioj kaj herboj de la arbaro, kaj ĉar mi havas nenion, kio teni min veka, mi dormas profunde, ĝuante dolĉan kaj trankvilan dormon. Se mi havus ion, kio postulus gardadon kaj vigladon, ĝi ĝenus mian ripozon kaj senigus min de la plezuro de dormo. La tero provizas al mi ĉion, kion mi bezonas, same kiel patrino provizas sian bebon per lakto, mi vagas kien ajn mi deziras, kaj mi ne havas zorgojn, kiuj ĝenas min aŭ difektas mian vivon."

Eĉ se Aleksandro detranĉus mian kapon, li ne povus detrui mian spiriton. Mia kapo, kiu silentiĝos post la morto, kaj mia korpo, kiu fariĝos kiel ĉifona vesto, restos sur la tero, el kiu ili estis faritaj.

Koncerne min, kiel spirito, mi tiam supreniros al Dio, kiu vestis nin per korpoj kaj metis nin sur ĉi tiun teron, por ke ni povu prui al Li - dum ni estas ĉi tie - ĉu ni submetiĝos al Lia volo kaj vivos obeeme al Li. Kaj kiam ni staros antaŭ Li, Li postulos raporton pri niaj agoj. Li estas la justa Juĝisto, kiu kondamnas ĉian malbonon, pekon kaj malobeon, kie la krioj de la subprematoj fariĝas puno por la subpremanto.

Aleksandro uzu ĉi tiun minacon por teruri tiujn, kiuj avidas riĉecon aŭ timas morton. La armilo de Aleksandro estas malforta kontraŭ la joguloj.

Ni ne amas monon nek timas morton. Iru kaj diru al li, ke Dundamus ne bezonas ion ajn, kion vi havas, kaj tial li rifuzas veni al vi. Sed se vi bezonas

Dundamus, tiam venu al li mem.” Aleksandro ricevis kun profunda atento la respondon de la jogisto sur la lango de Onesikrito, kaj sentis kreskantan deziron vidi Dundamus, kiu - malgraŭ sia nudeco kaj maljuneco - trovis en li konkerinton de urboj kaj subigantanton de landoj pli ol lia egalulo.

de 's : Aŭtobiografio

De Paramhansa Yogananda

Kelkaj spiritaĵoj kompreno

Por la saĝa instruisto Paramhansa Yogananda

Dio donis al ni liberecon de elekto kaj metis en nin konsciencan por distingi inter bono kaj malbono, kaj inter tio, kio estas utila kaj tio, kio estas malutila

Kiam ni sentas spiritan potencon aktivan en nia estaĵo, ni sentas, ke ni antaŭeniras kaj progresas, do nia konfido al Dio kaj al ni mem pliiĝas, kaj la impeto de malfacilaĵoj malpliiĝas, por ke ni povu trakti ilin konstruive kun konfido, komforto kaj ekvilibro.

Nia vera naturo estas la spirito, kies esenco estas paco, sereneco, trankvilo kaj trankvileco. Ĉi tiuj benitaj elementoj estas en ni kaj estas integrita parto de nia spirita estaĵo.

Homoj ofte parolas pri la premoj, kiujn ili sentas, kaj la psikologia stresoj, kiun ili spertas sub la pezo de multaj postuloj, sed ni ne devas permesi al ni fariĝi predo de ia ajn malfacilaĵo, kaj ni ĉiam devas memori, ke Dio donis al ni sufiĉe da forto por trakti ĉiujn defiojn, kiujn ni alfrontas.

Gardu Dion en viaj koroj dum vi iras laŭ la vojoj de la vivo

Tenu viajn piedojn sur la tero kaj vian kapon super la nuboj de nescio en la horizontoj de la suno de eterna saĝo

Kiam ni perdas la kapablon ĝui la vivon kaj partopreni sanajn distrajn agadojn, ni fariĝas pli seriozaj kaj nervozaj ol ni devus esti. Eĉ se la atmosfero ŝajnas malgaja kaj malgaja, ni devas konservi nian kredon, ke la suno denove leviĝos kaj ke tiuj, kiuj estas sur la ĝusta vojo, alvenos, sendepende de kiom longa ŝajnas la distanco kaj kiom malproksima estas la celloko.

En humileco kuŝas vera spirita forto, la grandeco de sindonemo, la profundo de amo, kaj la magnificeco de kontenteco kaj submetiĝo

La persono kun forta volo estas en harmonio kun Dio kaj ne atendas, ke la planedoj kaj steloj donu al li siajn ridetojn. Male, li daŭrigas sian vojaĝon kiel penetranta meteoro, netuŝita krom de la gvida stelo de Dio, kiu estas la suno de sunoj kaj la Sinjoro de la leĝo kaj animoj.

Oni ne devas resti ĉe perdo kaj malsukceso, sed anstataŭe provi denove kaj denove, kiom ajn da malsukcesaj provoj ekzistas kaj kiom ajn amaraj ili povas esti.

Kiel alta vi estas, ho amikeco, kaj kiel fekunda kaj sankta estas via grundo! Amo estas via nutraĵo kaj lojaleco via trinkaĵo

Ni venis en ĉi tiun mondon por disvolvi nin kaj esplori nian spiritan potencialon, ne por plonĝi en malhelajn marojn de iluzio, kiuj implikas sennombrajn danĝerojn.

La plej dolĉa plezuro en ekzisto estas la sento, ke ni estas sekuraj kaj protektitaj en la ĉeesto de Dio

La sezono de malsukceso estas la plej bona kaj plej oportuna tempo por semi la semojn de sukceso. Malsukceso devas esti ekstermita ĉe ĝiaj radikoj, kaj la kampoj de la vivo devas esti kultivataj kun

diligento kaj persistemo, kaj semitaj per la semoj de boneco por rikolti abundan rikolton, se Dio volas.

Malmultaj homoj analizas siajn situaciojn kaj decidas ĉu ili antaŭeniras aŭ malantaŭeniras. Kiel homoj dotitaj per percepto, saĝo kaj kompreno, nia plej granda devo estas uzi nian saĝon kaj perceptojn ĝuste.

Neniu vere spirita homo povas vivi sen materia sukceso, kaj nenies materiaj zorgoj estas tiel superfortaj, ke ili malhelpas ilin pensi pri Dio kaj dediĉi la necesan tempon al kontemplado, servo kaj spiritaj devoj.

Persono devas vivi kun ĉiuj siaj pensoj, sentoj kaj komprenoj, kaj esti vigla kaj atenta al ĉio, kio okazas ĉirkaŭ si, same kiel lerta fotisto, kiu atendas la plej taŭgajn okazojn por kapti la plej mirindajn bildojn de la plej ĉarma pejzaĝo.

Ĉiu homo posedas neuzitan potencialon. Ili havas la tutan forton, kiun ili bezonas. La menso mem estas supera potenco kaj devas esti liberigita de malmmodernaj, restriktaj kutimoj kaj konceptoj.

Ni memoru, ke dum la sento de "memo" dominas, ekzistas tendenco distancigi nin de Dio, supozante, ke ni havas sufiĉe da forto kaj saĝo por stari sur niaj propraj du piedoj sen subteno kaj solvi niajn problemojn memstare.

Ni timas, ke se ni submetiĝos al la volo de Dio, ni ne trovos feliĉon en tio, kion Dio sendas al ni, kaj tio estas signo de malforta fido. Sed pli frue aŭ pli malfrue, ni estos devigitaj turni nin al Dio. Kaj ĉiu homo malkovros ĉi tiun veron en sia vivo, se ili ankoraŭ ne faris tion.

Ni devas turni nin al Dio kun plena konfido kaj paroli al Li malkaŝe kaj intime en la plej simpla lingvo - la lingvo de la koro - kaj peti Lin helpi nin serĉi Lin

kaj fidi je Li por trankviligi niajn korojn kaj liberigi nin de aflikto kaj ĉagreno kaj de ĉio, kio povus stari sur nia vojo kaj provi deturni nin de nia spirita celo.

Ne permesu al vi fariĝi viktimo de la mondo kaj ĝiaj kaptiloj. Vi devas preni kontrolon de via vivo, veki vian internan forton, kaj stiri la ŝipon de via vivo al sekura haveno.

Kiam mensoj skuos la polvon de nescio kaj rompos la katenojn, kiuj ligas iliajn povojn, ili fariĝos pli kapablaj je kreemo kaj pozitiva interagado kun la vivo.

Se persono ne luktas kontraŭ iu pli forta ol si mem, ili ne fariĝos fortaj. Simile, kiam vi alfrontas viajn malfacilaĵojn kun kuraĝo kaj spirita forto, vi fariĝas pli forta kaj pli rezistema.

Ne pensu, ke vi estas malforta kaj nekapabla alfronti la cirkonstancojn de la vivo, kiom ajn malfacilaj aŭ severaj ili povas esti. Dio dotis vin per la forto por superi ĉiun ĉiutagan defion. Memoru, ke kiom ajn grandaj estas viaj malfacilaĵoj, vi havas sufiĉe da forto por trakti ilin. Dio estas kun vi kaj subtenos vin, kondiĉe ke vi kredas je Li kaj persistas kun la kuraĝo de la kuraĝuloj en la batalo de la vivo.

Venis la tempo por la homaro difini sian pozicion kaj decidi la vojon, kiun ĝi devas preni: aŭ al kaoso kaj detruo aŭ al la pli altaj universalaj idealoj rekomenditaj de la abrahamaj religioj por ŝpari animojn kaj la mondon de sufero kaj katastrofoj. Se la homaro ludos sian rolon kiel ĝi devus, kaj estos gvidata de la principoj de boneco, amo kaj virta moraleco, tiam la melankolio certe malaperos kaj la mallumo disipiĝos.

Vi havas sublimajn povojn kaj altvalorajn talentojn kuŝantajn dormante profunde en via estaĵo,

tamen vi ne uzas ilin. Ekiru al la horizontoj de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco.

Kiam iu diras al mi, ke li ne povas fari tiun aŭ alian laboron, mi ne kredas lin, ĉar li povas fari ĉion, kion li intencas fari, se li prepariĝas por ĝi.

Mi vidis vin plugi la teron de mia animo per la plugilo de provo kaj afliktoj, disĵetante la semojn de via saĝo en ĝiajn sulkojn. Mi daŭre akvumis tiujn semojn, kaj kiam la suno de via kompato brilas sur ilin, ili kreskas kaj prosperas, portante benitan rikolton de kontenteco kaj kontentigo.

La bombikso ŝpinas fadenojn ĉirkaŭ si ene de la kokono. Antaŭ ol eliri el tiu kokono kiel papilio, ĝi ofte trovas sin morta en la silka malliberejo, kiun ĝi kreis. Tio validas ankaŭ por homoj. Antaŭ ol iliajflugiloj de distingo kreskas, ili teksas ĉirkaŭ si fadenojn de timo, angoro kaj nescio, ĝis malsano trafas kaj la horo de foriro alvenas, kaj tiel venas la fino.

Ni ofte trovas nin kaptitaj en malliberejo, kiun ni mem faris. Kio kaŭzas ĉi tiun tutan suferon? Niaj propraj pensoj kaj mankhavaj vivmanieroj, ĉar ni agas antaŭ ol ni pensas. Ni devas liberigi nin de pensoj de kolero kaj egoismo, kaj de vivo, kiu estas sendisciplina kaj malkongrua kun niaj pli altaj aspiroj. Ĉiuj tiuj kun spiritaj ambicioj devas ĉiam konservi sian energion fluantan kaj sian spiriton fortan per pozitiva pensado, optimismo kaj produktiva laboro.

Ne timi signifas havi fidon al Dio kaj Lia protekto, kaj havi fidon al Lia justeco, saĝo, kompato, amo kaj ĉieesteco.

Ne ekzistas protekto aŭ sekureco ekster Dio. Ni devas tute turni nin al Li se ni deziras sekurecon kaj trankvilon.

Tiuj, kiuj pensas nur pri sia propra sekureco kaj komforto, forgesante aŭ ignorante la bezonojn de

aliaj, fakte svatas al la malriĉeco, kiu iam estos ilia sorto.

Tiuj, kiuj alkroĉiĝas al sia riĉeco anstataŭ uzi ĝin por bonfaroj, ne alportas al si prosperon en sia postvivo; anstataŭe, ili naskiĝas malriĉaj, pelataj de la deziroj kaj avidoj de la riĉuloj. Sed tiuj, kiuj dividas sian abundon kun aliaj, altiras prosperon kaj abundon kien ajn ili iras.

Kiam vi volonte donas al tiuj, kiuj meritas ĝin, vi trovos, ke Dio ĉiam estas kun vi kaj neniam forlasos vin, kaj vi ne bezonos ion ajn sen Lia helpo kaj zorgo. Do metu vian fidon en Dion, kaj Lia helpo venos al vi, kaj Lia zorgo ĉirkaŭos vin.

Ho amata, die kaŝita, vi estas la fontano de amo fluanta el la koro de amikeco, kaj vi estas la varmaj radioj, kiuj malfermas la burĝonojn de sentoj en freŝajn rozojn de lojaleco kaj tenerajn poeziajn pensojn.

Ni ĉiuj estas homaj sendiloj kaj riceviloj: vi ricevas la pensojn de aliaj per via koro, kiu estas la centro de sento, kaj vi transdonas viajn proprajn pensojn per la spirita okulo (en la frunto inter la brovoj), kiu estas la centro de fokuso kaj volo. Via anteno estas en la cerbo, la centro de pli alta, intuicia konscio kaj percepto.

Supozu, ke vi estas for de via hejmo kaj volas scii, kio okazas tie. Se viaj sentoj estas tre trankvilaj kaj via menso estas kvieta, vi povos senti la sentojn kaj pensojn de via familio hejme.

Kiam vi havas grandan kapablon koncentriĝi, viaj pensoj povas penetri ien ajn, kaj viaj sentoj ŝargiĝas per vitala energio.

Ĉio en la universo konsistas el energio aŭ vibrado La vibrado de parolo estas pli intensa manifestiĝo aŭ esprimo ol la vibrado de penso La pensoj de ĉiuj

homoj ondiĝas tra la etero Ĉar pensoj posedas altan vibran rangon, ili ankoraŭ ne estas rivelitaj Feliĉe, ni ne konas la pensojn de ĉiuj homoj!

Premante aŭ turnante la radiobutonojn (kaj per aliaj rimedoj nuntempe), vi povas aŭdi malsamajn melodiojn kaj sonojn. Se ne estus la eneca konscio ene de la tavoloj de la etero, tra kiu radioondoj vojaĝas al via ricevilo, vi aŭdus ĉiujn elsenditajn sonojn samtempe.

Dio kreis la eteron kaj inspiris la homan menson elpensi rimedojn por transdoni kaj ricevi vibradojn tra ĉi tiu medio. Radioondoj dependas de la etero por sia disvastiĝo kaj de elektro por dissendo kaj ricevo. Ĉi tiuj vibraj radioondoj estas ideoj transdonitaj tra la spaco al iu ajn resonanca ricevilo.

Kiam vi estas proksime al amato, vi sentas iliajn pensojn, sed vi eble ne povos senti la pensojn de iu malproksima, krom se vi posedas tre evoluantan sensan percepton. Tiuj, kiuj regule praktikas koncentriĝon kaj meditadajn teknikojn, spertas profundan trankvilon kaj iliaj pensoj fariĝas pli rafinitaj rezulte de ĉi tiu praktiko, ebligante al ili senti la pensojn kaj intencojn de aliaj eĉ de malproksime!

Vizitanto demandis: "Ĉu la saĝo de la sanktuloj ne estas rezulto de ricevado de speciala favoro de Dio?"

La instruisto #Paramhansa respondis:

"Ne. La fakto, ke iuj homoj posedas malpli sanktan scion ol aliaj, ne signifas, ke Dio limigas aŭ restriktas la fluon de Sia graco al la homaro. Prefere, tio estas ĉar la plej multaj homoj malhelpas la fluon de Lia ĉiam brilanta lumo kaj malhelpas ĝin brili en iliaj animoj."

Unu el la disĉiploj diris: "Mi iras al la montetoj por esti sola kun Dio."

La instruisto Paramahansa respondis:

"Vi ne progresos spirite se vi faros tion. Via menso nuntempe ne kapablas profunde koncentriĝi pri la spirito. Viaj pensoj plej ofte ŝvebos ĉirkaŭ memoroj pri homoj kaj mondaj plezuroj, eĉ se vi izolas vin en fortikigita kaverno. Honesta kaj fidela plenumado de viaj vivodevoj kun ĉiutaga meditado estas la plej bona vojo."

Spiritaj fulmoj

Ĉu ekzistas komuna kaj ĝenerala celo malantaŭ la agoj de la loĝantoj de ĉi tiu mondo?

Ĉu ekzistas komuna neceso, kiu devigas nin ĉiujn agi?

Simpla analizo de homaj motivoj kaj celoj montras, ke ekzistas mil kaj unu celoj, kelkaj rektaj kaj kelkaj nerektaj, sed la finfina celo restas atingi absolutan feliĉon aŭ feliĉon.

La ĉefa celo de homoj estas eviti doloron kaj deziron kaj atingi daŭran feliĉon. Ĉu ni povas porĉiame forigi doloron kaj deziron kaj atingi daŭran feliĉon estas alia afero. Sed la realo montras, ke ni strebas serioze kaj persiste eskapi suferon kaj doloron kaj atingi plezuron aŭ feliĉon.

Kial iu laboras kiel komencanto en metio?

Ĉar li volas fariĝi fakulo en unu el la laborkampoj

Kial li devas fari tiun laboron?

Ĉar tio permesas al li gajni monon?

Kaj kial li gajnu monon?

Ĉar li povos plenumi siajn personajn kaj familiajn bezonojn per gajnado de ĝi

Kaj kial tiuj bezonoj devus esti plenumitaj?

Ĉar tia esploro helpas forigi doloron kaj atingi feliĉon

Tial ni vidas, ke plenumi bezonon, seniĝi de doloro, ĉu fizika ĉu psikologia, kiom ajn eta aŭ severa, kaj atingi feliĉon konsistigas nian finfinan celon.

Ne necesas plu demandi pri la kialo de atingi feliĉon, ĉar ne ekzistas respondo al tio, kaj tio estas nia finfina celo.

Do, kia ajn estas la naturo de nia laboro aŭ ambicioj — komenci entreprenon, gajni monon, persekuti amikecojn, verki librojn, akiri scion, administri regnojn, donaci milionojn, malkovri landojn, aspiri al famo, helpi bezonulojn, aŭ deziri fariĝi amantoj de la boneco de la homaro — se ni ekzamenas nian veran celon kaj memoras ĝin, la serĉado de Dio fariĝas logika kaj realisma realo, ĉar Dio estas tiu feliĉo, kiun ni strebas atingi kaj al kiu niaj animoj sopiras.

*** * ***

Se iu kovrus sian vizaĝon per masko, oni tamen povus scii, ke homo estas tie. Simile, la naturo estas kiel granda vualo, ŝvelinta de dia ĉeesto. Dio ĉeestas malantaŭ la vualoj kaj maskoj de la naturo, sed la homaro ĵetas paseman, supraĵan ekrigardon kaj ne perceptas la ĉeeston de la estaĵo kaŝita malantaŭ la kurtenoj de la naturo.

Sen dia helpo, la homo estas destinita malsukcesi, ĉar la forto kaj saĝo por venki en la batalo de la vivo venas de la senfina fonto.

Kiam mi sidas en silenta, senmova, atenta meditado, mi sentas tremon de ĝojo en mia estaĵo kaj mi aŭdas Dion flustri: "Mi estas ĉi tie".

La menso, kiun Dio donis al ni, estas la pordego al la ĉielo: la ekstera pordego de lia regno, sed homoj ne uzas ĝin kiel ili devus

Ni ne bezonas atendi ĝis ni forlasos la Teron por uzi niajn mensojn por serĉi Dion; la tempo estas nun,

kaj la loko estas ĉi tie. Tiuj, kiuj ne uzas siajn mensojn por serĉi la sekretojn de la vivo kaj la misterojn de ekzisto dum sur ĉi tiu Tero, neniam trovos ilin aliloke.

*** * ***

Ĉiu homo estas esprimo de la senfina potenco de Dio kaj devas montri iun aspekton de tiu potenco en ĉio, kion ili plenumas.

Tiuj, kiuj celas konscie komuniki kun Dio, kiu estas la Unua Kaŭzo aŭ Unua Movanto de ekzisto, estas plej proksimaj al solvado de la mistero de la vivo.

Kiam vi volas krei ion, ne fidu nur je eksteraj fontoj, sed unue plonĝu en vin mem kaj serĉu la senfinan fonton. Ĉiuj praktikaj metodoj por sukceso, ĉiuj inventoj utilaj al la homaro, rafinitaj muzikaj vibroj kaj sanktaj tekstoj estas registritaj en la arkivoj de Dio.

Tiuj, kiuj ignoras Dion, fortranĉas sian propran savŝnuron

Homa volo estas grandega generatoro de energio, kaj per uzado de voloforto kaj deziro aliri verajn energifontojn, persono povas rapide konektiĝi kun la senfina distribuisto de internaj fortoj.

Tiuj, kiuj ne volas fari sian ĉiutagan laboron, sentas mankon de energio, dum la diligenta laboristo, kiu laboras kun entuziasmo kaj fervoro, ŝargas sian korpon kaj menson per la kosma fluo.

*** * ***

Estas la devo de homo strebi al noblaj celoj. Okupiĝi pri bagatelaj kaj senutilaj aferoj estas sencela malŝparo de mensa energio.

La fiherboj devas esti elradikigitaj el la ĝardeno de la menso kaj ornamitaj per la floroj de dia amo, por ke ĝi povu altiri al si la belan Dion, kiu amas belecon.

la ĝardeno restu floranta en la grundo de saĝo, vi devas simpligi la vivon kaj forigi komplikaĵojn.

Plenumante ĉion per fokusita kaj nedistribita menso, vi povas analizi viajn agadojn, selektante tion, kio estas grava kaj esenca, kaj forĵetante tion, kio estas supraĵa kaj nenecesa. Post kiam tasko estas kompletigita, vi povas retiri vian menson de ĝi kaj uzi ĝin por persekuti aliajn kreivajn aspirojn.

*** * ***

Homoj ofte pensas pri io alia dum ili faras ion, kaj ili ne scias la ĝustan manieron koncentri siajn mensojn al la afero, kiun ili faras.

Ni devas lerni pensi pri unu afero samtempe per ĉiuj niaj mensaj kapabloj. Nia kompleta atento devas esti koncentrita nur sur tiu sola afero.

Persono ne devus esti apatia, sen entuziasmo kaj sento. Plenumi aferojn mallabore kaj senatente kondukas al perdo de vigleco kaj sekve al fiasko kaj malfeliĉo. Oni ne devus esti nur memplifortiga psikologia maŝino. Kiel besto kiu agas laŭ instinkto

Estas grava eraro por homo ne vekti sin kaj aktivigi siajn mensajn kapablojn. Dio donacis ĉi tiujn kapablojn al ni kaj volas, ke ni uzu ilin saĝe kaj estu plene konsciaj pri ĉio, kion ni faras.

Ni ankaŭ devas zorge pripensi antaŭ ol entrepreni ajnan agon kaj uzi niajn mensojn tiel, ke ili helpas nin kreski kaj realigi nian esencan unuecon kun la Ĉiopova Kreinto. Ĉio, kion ni faras, devas esti bazita sur solida rezonado kaj saĝa planado.

*** * ***

Ekzistas metaforo por ĉevalmovita kaleŝo veturata de ŝoforo, kiu tenas la bridojn. Ĉi tiu metaforo reprezentas la animon rajdantan en la fizika kaleŝo tirata de la ĉevaloj de la sentoj. Penso tenas la bridojn, kaj konscia volo gvidas. La posedanto de la kaleŝo estas de plej alta graveco, sekvata de la ŝoforo kaj la bridoj necesaj por kontroli la ĉevalojn, poste la

ĉevaloj mem, kaj fine la kaleŝo. Simile, la animo estas plej grava, sekvata de konscia volo, poste penso, kiu kontrolas la bridajn, poste la ĉevalojn, kaj fine la korpo.

La monda menso, kiu gvidas malfortan korpon en la vivo, permesas al siaj neregeblaj impulsoj disvastiĝi anstataŭ fortigi sian fizikan strukturon kaj rafini siajn sentojn per memregado kaj direkti ilin kun denaska juĝo al sia spirita celo, por kiu ĉio ĉi ekzistas.

Dum li iras laŭ la malglataj kaj dornaj vojoj de la sentoj, li detruas la ĉaron de sia vivo kaj perdiĝas

La serĉanto, kiu celas memkomprenon, bone scias, ke la plej grava celo en la vivo estas la serioza serĉado de spirita feliĉo kaŝita profunde en la animo, kaj samtempe lernas disvolvi siajn latentajn mensajn aŭ psikologiajn kapablojn kaj rafini siajn sentojn por daŭre iri laŭ la vojoj de progreso al la dezirata celo, provante eviti fali en la kaptilojn de fizika kaj psikologia doloro.

Alivorte, la disĉiplo komprenas la ĝustan manieron, per kiu li povas atingi spiritan kreskon en ĉiuj aspektoj kaj sur ĉiuj niveloj.

Koncerne la iluzion mondan personon, lia sola zorgo estas kontentigi siajn fizikajn dezirojn kaj plezurigi siajn kapricojn, ignorante sian devon disvolvi siajn mensajn kaj spiritajn kapablojn.

*** * ***

Nervaj malsanoj estas kuraceblaj. Tiuj, kiuj suferas de ĉi tiuj malsanoj, devas analizi sian staton kaj seniĝi de la detruaj emocioj kaj negativaj pensoj, kiuj iom post iom detruas ilin.

Objektiva analizo de personaj problemoj kaj konservado de trankvileco en ĉiuj situacioj kaj cirkonstancoj estas ŝlosilaj por resanigi kronikajn nervozajn malsanojn. Tiuj, kiuj suferas pro nervozeco,

devas kompreni sian kondiĉon kaj rimarki, ke restado en negativaj pensoj estas la radika kaŭzo de ilia malekvilibro kaj nekapablo trakti la vivon.

Trankvila, malstreĉita korpo trankviligas la nervojn kaj alportas psikologian pacon

-

Noto: Tio ne signifas, ke vi ne konsultu fakulojn en ĉi tiu kampo, tial ĉi tiu klarigo

*** * ***

En diversaj epokoj kaj lokoj, la homo akiris, per racio, multajn ideojn pri la vivo kaj la animo

Ekzemple, kiam membro de primitiva tribo havas kapdoloron, lia familio pensas, ke lia animo eskapis el lia korpo, do ili alvokas la sorĉiston, kuraciston, por redoni la animon al li. La kuracisto iras al la arbaro serĉante la animon, kiun li trovas kaj kunportas en skatolo kaj remetas ĝin en la kapon de la paciento, kaj la kapdoloro malaperas laŭ la ĝenerala kredo.

En alia kulturo, la "ternado" de malsanulo estas farata per metado de hokoj (kurbaj feroj kun akraj pintoj) en lian korpon, por ke lia animo ne eskapu kiam li ternas, sed estu kaptita de la hokoj!

Same kiel iuj homoj atingis malĝustajn konkludojn pri la homa psiko pro mankhavaj pensmetodoj, aliaj atingis - per fakta percepto - malsaman, pli riĉan kaj pli solidan komprenon.

Ni scias, ke la animo ne estas la sama kiel la spiro, ĉar ekzistas homoj, kiuj restis en komato dum longa tempo sen spiri, tiel pruvante, ke la animo ne povas esti limigita al la spiro. La animo estas pli alta ol la spiro kaj pli alta ol iu ajn alia korpa stato.

Ĉu persono kredas, ke li estas spirito aŭ ne, la universala leĝo tamen postulas, ke li malkaŝu sian spiritan naturon.

Sendepende de la laboraj aŭ vivcirkonstancoj de persono, ties konscio disvolviĝas kaj vastiĝas kiam ajn ili uzas sian inteligentecon kreive kaj produktive. Ĉiu konstrua ago kontribuas al homa disvolviĝo kaj plilarĝigas onian komprenon.

*** * ***

Mi amas legadon, sed mi apenaŭ povas legi du paĝojn antaŭ ol mi estas vokita trakti ion alian, kaj tial mi anstataŭigis legadon per meditado.

Dum mi plonĝas en la profundojn de mia animo, radiantaj lumoj aperas kaj la plej granda ĝojo ekbrilas, ĝojo kiu akompanas min dum la tuta tago. Jen kion mi spertis en mia vivo kaj kion spertas ĉiuj tiuj, kiuj komuniĝas kun la benita Sinjoro en la flustro de la animo kaj la sopiro de la koro.

Tempo estas tro altvalora por malŝpari, Dio volas, ke ni estu ekvilibraĵ. Kiu ajn permesas al sia vivo malekvilibriĝi, estos punita per universala leĝo.

Se vi vivos simple, ekzercos ĉiutage, legos valorajn kaj utilajn librojn, kaj kultivos la kutimon de ĉiutaga kontemplado de Dio, viaj sentoj pulsos de feliĉo, vivfluo fluos tra via sango, kaj la ĉeloj de via korpo estos plenaj de facileco kaj energio, kiujn vi neniam antaŭe spertis. Vi ricevos la tutan scion, kiun vi sopiras, de la spirito en vi.

Tia estas mia vivo ĉiam. Mi ne legis dudek librojn dum dudek jaroj. Mi ne fieras pri tio, kaj se ne estus pro akiro de dia spirita konscio per meditado, mi estus tute senscia.

Kiam mi rigardas libron, mi trovas, ke la faktoj, kiujn ĝi enhavas, jam estis rivelitaj al mi de Dio

Ĉiuj sublimaj ideoj kaj veroj venas de Dio, la Ĉioscia, kaj se vi kontemplas Lin, vi ricevos Lian saĝon rekte

Tial, legi bonajn librojn estas pli bone ol malŝpari tempon per senfruktaj agadoj, kaj pli bone ol legi estas kontemplado kaj starigo de konscio pri la absoluta vero, kiu estas Dio.

*** * ***

Estas multaj homoj, kiuj legas konstante sed ne povas oferti al vi ion ajn valoran. La plej bona maniero legi libron estas pripensi ĝian enhavon kaj vidi kiel ĝi povus aplikigi al via propra vivo.

Gravas ankaŭ ekzerci juĝon por ne blinde akcepti ĉion, kion vi legas. Kion vi legas devas kontentigi vian menson kaj logikon. Por esti vere indaj legi, libroj devas stimuli vian pensadon, kaj tiam vi sentos vian menson disvolviĝi kaj vastiĝi.

Tiuj, kiuj ne legas aŭ pripensas, sed vivas supraĵan vivon sen celo aŭ signifo, ne evoluigas profundan komprenon aŭ akiras certan scion.

Harmonio igas nin kongruaj kaj harmoniaj kun la dia potenco, kiu inspiras nian pensadon kaj brilas sur niajn mensojn per la lumoj de pli altaj inspiroj.

Meditado estas la vojo atingi la pli altan memon
Homoj maljuste faras al si mem se ili ne legas,
sed kontemplado estas eĉ pli bona ol legado {Por popolo kiu kontemplas}

*** * ***

Ekvilibro estas esenca en ĉiu aspekto de la vivo. Estas konsilinde teni utilajn legaĵoj facile haveblaj kaj tralegi ilin dum libertempo. La plej gravaj el ĉi tiuj materialoj estas spiritaj libroj, sekvataj de sciencaj verkoj, iom da historio, filozofio, serioza literaturo, biografioj de grandaj figuroj, vojaĝraportoj, kaj ĉio alia, kio povas plilarĝigi oniajn horizontojn kaj provizi profundan inspiron.

Libroj povas esti lojalaj amikoj, kaj se via elekto estas altkvalita, vi pli profitos de ili.

Komence povas ŝajni malfacile kompreni la esencon de spiritaĵoj kaj la ideojn de grandaj pensuloj, sed post iom da tempo vi trovos vin mem pripensanta iliajn skribaĵojn kaj engaĝiganta kun iliaj pensoj. Vi sentos, ke vi akiris ion valoran, ĉar ĉiuj tiuj saĝuloj ĉerpis sian saĝon kaj scion el la senfina trezorejo de la saĝo de Dio - ideoj, kiuj eble neniam okazis al vi en via tuta vivo.

*** * ***

Floroj kaj rozoj estas belaj kaj viglaj, sed malantaŭ ili kuŝas ĝardeno de nemezureble pli granda beleco kaj splendo. Kvankam ĉi tiu ĝardeno estas tute travidebla kaj malfacile perceptebla komence, se vi povas penetri la spiritan dimension tra la pordego de la spirita okulo, vi povos esplori tiun eteran sferon kaj ĝui ĝiajn mirindaĵojn.

Mi loĝas en tiu milda regno, kie delikataj, mildaj pensoj estas pli dolĉaj kaj bonodoraj ol iu ajn tera floro aŭ rozo. Tie, la abelo de mia menso senĉese trinketas la nektaron de la dia ĉeesto.

Kiam ni direktas nian atenton internen, kaj vivas pli kaj pli en tiu kaŝita mondo en ni, ni trovas, ke niaj spiritaĵoj alprenas specialajn formojn, kiuj agas kiel fenestroj, tra kiuj ni perceptas la dolĉecon de Dio, kiu superas priskribon kaj imagon.

*** * ***

Ĉiu, kiu aŭdas aŭ legas ĉi tiujn vortojn, scias, ke mi diras la veron

Se mi montras ĉiujn povojn, kiujn Dio donis al mi, homoj pilgrimuj al mi ne pro amo al Dio, sed pro mirakloj. Sed mi ne deziras ĉi tiun supraĵan disĉipliĝon. Ili estu altiritaj ne de povo, sed de amo al Dio, kaj tio estas mia vivocelo.

Se mi ne konus Dion, mi ne parolus tiel. Kaj ĉiu povas koni Lin, se ili deziras.

Mi ne provas konvinki homojn per apelacio al iliaj emocioj, sed mi parolas al iliaj mensoj kaj alparolas ilian logikon kaj distingivon. Blinda fido estas senutila. Persono devas aktivigi la kapablojn de kompreno, kiujn Dio donis al ili, kaj ne akcepti aferojn laŭlitere, sed prefere kompreni la kaŭzojn, efikojn kaj logikon malantaŭ siaj spiritaĵoj orientiĝoj kaj praktikoj.

Se mi havus mil buŝojn, mi parolus kun ili ĉiuj pri Dio kaj la graveco de turni sin al Li kaj ekkoni Lin.

*** * ***

Dio ne petas de la homo esti malgaja, malafabla, senespera, aŭ sulkigita. Tio ne estas la ĝusta kompreno de Dio, nek la ĝusta maniero gajni Lian favoron. Ju pli da paco oni spertas, des pli oni povas senti la dian ĉeeston. Ju pli granda estas la feliĉo, des pli oni harmonias kun Dio. Tiuj, kiuj konas Dion, estas feliĉaj, ĉar Dio estas la fonto de la plej granda ĝojo.

Homoj provas trovi feliĉon en alkoholo, sekso kaj mono, sed la paĝoj de historio estas plenaj de rakontoj pri iliaj frakasitaj espero kaj neplenumitaj revoj. La tempo, kiun mi pasigis en meditado, igis mian vivon nekredeble fruktodona.

Dia gvido kaj saĝo loĝas en spirita ekstazo

Kiam homo estas en harmonio kun Dio, eĉ se li faras eraron neintencite, li scios kiel korekti la eraron, kaj se li esprimas malĝustan opinion, Dio ĝin korektos kaj korektos pro amo al sia disĉiplo.

*** * ***

Ekvilibro devas esti trovita inter spirita scio kaj la natursciencoj. Sen ĉi tiu ekvilibro, individuoj kaj nacioj stumblos meze de mizero kaj detruo. Se la gvidantoj de la moderna mondo estus spirite iluminitaj kaj laborus kune, ili povus ekstermi militon kaj malriĉecon de la tero ene de kelkaj jaroj.

Spirita konscio signifas la konscion de persono pri la dia ĉeesto en si mem kaj en ĉiuj aliaj vivantaj estaĵoj

Tiu konscio sole povas savi la mondon, kaj sen ĝi, mi vidas neniun esperon por paco. Lasu la homaron komenci kun si mem, ĉar tempo estas tro altvalora por esti malŝparita.

Devo postulas, ke ni faru nian parton por alporti la Regnon de Dio al la Tero

Multaj hezitas serĉi Dion, timante ke la vivo fariĝos malgaja kaj teda, sen beleco kaj ĝojo. Sed la malo estas vera! La pura feliĉo, kiun tiuj, kiuj vere konas Dion, trovas en perfekta harmonio kun Li, estas neesprimebla.

Mi estas en stato de spirita ĝojo tage kaj nokte Tiu ĝojo estas Dio, kaj koni Lin signifas vuali ĉiujn malĝojojn kaj entombigi ilin sen bedaŭro

*** * ***

Dum sia provizora restado ĉi tie, la homo atribuas grandan gravecon al ĉi tiu spektaklo. Sed li ne devas troe enprofundiĝi en ĝi kaj ĝiaj senfinaj eventoj, ĉar se li farus tion, li distancigus sin de Dio, kiu konstante provas, en ĉiu maniero kaj per ĉiu rimedo, altiri nin al Si pro Sia granda zorgo pri ni kaj Sia grandega amo por ni.

Ĝi prezentas al ni ĉiujn miraklojn, kiujn ni deziras vidi: la mirindaĵojn de kreskantaj aferoj kaj la senlime precizan ordon de la naturo

Ĝi estas malantaŭ la floroj kaj rozoj, kaj kiu ajn serĉas ĝin sincere, neeviteble trovos ĝin

Natursciencistoj ne atingis siajn malkovrojn per blinda preĝo, sed prefere sekvante la leĝojn de empiria scienco. Simile, ĉiu, kiu sincere kaj serioze aplikas la leĝojn de spirita scienco, aŭtomate trovos Dion apud si.

Estas tempo por la homo malfermi siajn spiritajn okulojn kaj kompreni, ke trovi Dion postulas fervoran kaj persistan deziron kaj zorgeman observadon de la leĝoj de Dio.

*** * ***

Dio silente frapas la pordojn de niaj koroj, vokante nin reen al Li, sed la plej multaj homoj ne volas reveni. Tamen, kiam la mondo mallumiĝas antaŭ iliaj okuloj, kaj ili implikiĝas en problemoj aŭ fariĝas viktimoj de malsano, ili rapidas preĝi al Li kaj serĉi Lian helpon.

Tiuj, kiuj plifortigas siajn ligojn de harmonio kaj akordigo kun Dio dum tempoj de feliĉo kaj prospero, trovos Dion apud si, kiam ili bezonos Lin. Sed tiuj, kiuj prokrastas la kreskigon de ĉi tiu rilato, kondamnas sin alfronti siajn malfacilaĵojn kaj lukti kun siaj provo solaj, ĝis ili povos - kun saĝo kaj kompleta submetiĝo - turni sin al sia eterna amiko kaj frapi Lian gracan pordon.

El la vastaj homamasoj, tre malmultaj vere serĉas Dion. Kie estas tiuj, kiuj pensis, ke ĉi tiu tero apartenas al ili antaŭ ducent jaroj? Ili ĉiuj foriris, kaj eble nur kelkaj, tiuj, kiuj turnis sin al Dio kaj ekkonis sin mem, iam vere komprenis la realecon de la vivo. Tamen ĉiu sinsekva generacio konsideras ĉi tiun vivon reala!

*** * ***

Antaŭ ol iu ajn alia homo estis kun ni, kiu estis kun ni? Dio Kaj kiam ni forlasos ĉi tiun teron, kiu estos kun ni? Dio kaj neniu alia Sed estos malfacile rekoni Lin tiam, se ni ne klopodos rekoni Lin nun Se vi serĉos Dion sincere kaj profunde, vi trovos Lin, kaj via certeco, ke Li ĉiam estas kun vi, plifortiĝos Zorgoj kaj iluzioj forlasos vin, kaj vi neniam plu estos trompita.

Ĉio en la ekzisto estas tento por logi la homaron for de Dio. Sed Dio estas multe pli alloga ol iu ajn tera tento. Se vi ricevus eĉ nur ekvidon de Li, vi komprenus ĉi tiun veron kaj povus trovi Lin per preĝo, spirita kontemplado kaj neŝancelebla decido.

*** * ***

La templo, kiun Dio plej amas, estas la templo de trankvilo kaj interna paco por siaj sekvantoj, kien ili eniras por mediti kaj konversacii, lasante malantaŭe la mondon kaj ĝiajn senfinajn zorgojn.

Ni ne rajtas esti brilblindumitaj de ĉi tiu ĉiam ŝanĝiĝanta procesio de la homaro. Dum la karavano de la tempo daŭrigas sian vojaĝon, vi fine komprenos, ke vi estas integrita parto de la pli granda ento. Kiam persono establas templon de beleco kaj spirita paco en si mem, ili povos senti la ĉeeston de Dio kaj Lian proksimecon. Alie, la iluzioj de la mondo estas multaj, ĉiam ĉeestantaj, kaj ĝiaj zorgoj plenigas niajn korojn.

Ĉiu el ni estos prenita de ĉi tiu tero pli frue aŭ pli malfrue, kaj tial ni nun devas kompreni la celon de la vivo. La fundamenta celo de homa sperto en ĉi tiu mondo estas instigi nin serĉi la sencon de la vivo. Faru la konon de Dio via celo, kaj sciu, ke serioza kaj sincera serĉado de la sekreto de la vivo ŝparos al vi multajn malfacilaĵojn kaj savos vin de diversaj timoj.

La timo pri morto, malsukceso, problemoj aŭ malĝojo vekas grandan panikon en homo. Kiam homo ne kapablas helpi sin mem kaj sia familio kaj amikoj ne povas oferti ian ajn helpon, malespero superfortas lin, kaj la mondo ŝajnas al li malluma. Sed ne necesas atingi tiun staton. Se ili pensas pri Dio dum sia tuta vivo kaj konservas ligon kun Li, ili trovos Lin proksime en tempoj de malfacilaĵoj kaj tagoj.

*** * ***

Se plej multaj homoj trovas iun nealloga, ili devus ekzameni sin mem. Povas esti iuj personecaj trajtoj, kiuj estas malagrablaj. Eble ili parolas tro multe, emas enmiksiĝi en la aferojn de aliaj, aŭ emas diri al aliaj, kio estas malĝusta ĉe ili kaj kiel ili devus vivi siajn vivojn, sen akcepti iujn ajn sugestojn por mem-plibonigo. Jen nur kelkaj ekzemploj de psikologiaj trajtoj, kiuj povas igi nin neallogaj al aliaj.

Kredi je Dio kaj havi fidon je Dio estas du malsamaj aferoj. Kredo estas senvalora krom se ni spertas ĝin kaj vivas laŭ ĝi. Kredo, kiu transformiĝas en sperton, fariĝas fido, kaj neŝanceblebla fido ne povas esti refutita aŭ kontraŭdirita, ĉar ĝi estas intuicia kaj neŝanceblebla konvinko pri la vero. Ĝi estas granda potenco, kaj ĝiaj rezultoj estas tujaj kaj mirigaj. Fido funkcias kun absoluta precizeco kaj lasas neniun spacon por eraro.

*** * ***

En la okuloj de homo kuŝas la tuta historio de lia vivo, kaj ĝi ne povas esti kaŝita de tiuj, kiuj scias legi ĝin. Ekzistas spiritaĵoj kaj mondaĵoj; perfidaj, ruzaj okuloj kaj voluptaj okuloj; ĉio, kion homo faras, estas registrita en iliaj okuloj, kaj se mi analizus tion, kion mi vidas en ili, homoj mirus de mia kompreno.

Ni devas eviti agojn, kiuj malpurigas la menson kaj korpas la animon. Malĝustaj agoj kreas negativajn aŭ malbonajn mensajn vibrojn, kiuj speguliĝas en la aspekto kaj karaktero de persono. Anstataŭe, ni devas okupiĝi pri agoj kaj pensi pensojn, kiuj nutras la pozitivajn kvalitojn, kiujn ni deziras. Tiuj, kiuj konsideras ĉi tiujn verojn, trovos, ke iliaj vivoj fariĝas mirinde belaj.

*** * ***

Veraj amikoj malofte miskomprenas nin. Vi povas paroli malkaŝe kun amiko sen esti miskomprenita, sed amikeco ne povas kreski kaj prosperi tiel longe kiel ekzistas ia ajn sugesto aŭ postulo de unu al la alia.

Amikeco povas esti konstruita nur sur fundamento de sendependeco kaj spirita egaleco. Tial, interagoj inter amikoj devus esti bazitaj sur ĉi tiu principo, kaj konsiderante ĉi tiun veron, se vi mistraktas iun, vi neniam spertos la dolĉecon de ilia amikeco.

Estas multaj, kiuj iras la vojojn de la vivo sen amikoj. Mi ne povas imagi, kiel ili sukcesas daŭrigi!

Veraj amikoj malofte miskomprenas nin, kaj se jes, ĝi estas nur por mallonga tempo. Se iu perfidas vian fidon kaj lojalecon, daŭrigu doni al ili vian amon kaj komprenon kvazaŭ nenio okazis, same kiel vi volus ricevi fidon kaj lojalecon reciproke.

Sed se tiu persono daŭre agas kun malestimo kaj malamo al vi, kaj daŭre frapas la etenditan manon de amikeco al li, tiam estas pli bone retiri vian manon por iom da tempo.

*** * ***

Ĉiu el ni estos prenita de ĉi tiu tero pli frue aŭ pli malfrue, kaj tial ni devas kompreni la celon de la vivo nun

La finfina celo de homa sperto ĉi tie estas stimuli kaj kuraĝigi la serĉadon de la signifo kaj celo de la vivo. Ĉi tiu homa vojaĝo ne devus ricevi troan gravecon. Dum la karavano de tempo daŭrigas sian vojon, ni poste komprenos, ke ni estas parto de pli granda ekzisto, kaj tial ni devas fari la konon de Dio nia finfina celo.

La timo pri morto, malsukceso, problemoj aŭ doloraj malĝojoj vekas grandan panikon en persono

Kiam persono ne kapablas helpi sin mem, kaj kiam ilia familio ne povas oferti helpon, ilia psikologia stato estas neenviinda. Sed Dio ne forlasos tiujn, kiuj kredas je Li kaj fidas Lian kapablon helpi ilin.

Antaŭ ol iu ajn homo estis kun ni, Dio estis kun ni, kaj kiam ni forlasos ĉi tiun teron, Dio estos kun ni.

Sed ni ne povas koni Dion krom se ni faras la penon nun kaj strebas sincere komuniki kun Li kaj alproksimiĝi al Li.

*** * ***

En miaj fruaj jaroj mi suferis pro ekstrema sentemo, kaj rezulte mi estis tiu, kiu suferis plej multe

Ĝi estis procezo de memtorturo. Ĉar mi estis tiel sentema, ŝajnis al mi, ke aliaj ĝuis min maltrankviligi kaj rabi mian trankvilon.

Ne lasu iun ajn forpreni vian pacon

Mia ĉagreno ne nur ŝuldiĝis al la sarkasmo kaj mokado de aliaj; ĝi ankaŭ devenis de mia sentemo al iliaj komentoj. Mi malkovris, ke ju pli mi kverelis kun miaj kritikistoj, des pli ili ĝuis ĝin.

Fine, mi decidis, ke neniu povus detrui mian internan pacon, kaj mi diris al mi: "Ili kritiku kiom ajn ili volas, sed mi ne plu atentis ilian kritikon."

Kaj tio estas ĝuste kio okazis. Mi tute ignoris iliajn maljustajn kaj dolorajn komentojn, kvazaŭ ili ne ekzistus. Iom post iom, ili perdis sian deziron moki min kaj fariĝis miaj amikoj; kelkaj eĉ sekvis miajn paŝojn.

Estas vane provi peti bonkorecon kaj respekton de aliaj; anstataŭe, ni mem devas esti indaj je ĝi.

Se ni estas sinceraj kun aliaj, montras al ili respekton, kaj reciprokas ilian bonkorecon kaj amon, ili ĉiam traktos nin kun respekto.

Ni ne devas paralizi la bonvolon de aliaj al ni per nia ekstrema sentemo kiam ili kritikas nin konstruktive, sed anstataŭe ni devas kunlabori kun ĉiu, kiu provas helpi nin.

*** * ***

Ĉi tiu mondo ĉiam spertos problemojn kaj tumulton. Anstataŭ cedi al timo kaj maltrankvilo, la homo devus turni sin al Dio kaj akiri pacon, sekurecon kaj protekton, ne nur por si mem, sed ankaŭ por siaj amatoj, kiujn Dio konfidis al li.

Ni ne devus esti tro ligitaj al la sonĝoj de ĉi tiu pasema vivo, sed prefere estu en proksima harmonio kun Dio

Ekster Dio, nenie ekzistas sekureco. Ni devas rekoni nian ligon al Dio, por ke ni povu seniĝi de iluzioj unufoje por ĉiam.

Per meditado pri Dio, ni sentas Lian ĝojan ĉeeston kaj seniĝas de la koŝmaroj de la vivo

*** * ***

Ekzerco por malstreĉi la korpon kaj trankviligi la menson:

Streĉu viajn korpomuskolojn modere per volo. Per volo, direktu la vivoforton (dum la muskola streĉa procezo) por inundi la korpon aŭ ajnan parton de la korpo per aktiveco.

Mi sentas la energion vibrantan, pulsantan, ŝargantan la korpon kaj revigligantan ĝin per vigleco

Ripozu kaj sentu ondon da vivo kaj energio fluanta tra la ĉeloj kaj histoj de via korpo

Mi sentas, ke vi ne estas la korpo, sed la vivo, kiu subtenas la korpon

Sentu la pacon, liberecon kaj pliigitan trankvilon, kiuj venas kun la praktikado de ĉi tiu ekzerco.

*** * ***

Se vin gvidas dia konscio, eĉ se la estonteco ŝajnas malgaja, aferoj tamen pliboniĝos kaj vi ne malsukcesos, kondiĉe ke vi iros en la lumo de Dio kaj estos gvidataj de Lia gvido.

Ni devas seniĝi de la ideo, ke Dio, kun ĉiuj siaj mirindaj povoj, estas malproksime en la ĉielo, kaj ke ni estas malfortaj kaj entombigitaj sub amasoj da malfacilaĵoj kaj problemoj sur ĉi tiu tero.

Ni memoru, ke ni ne estas solaj, ke malantaŭ nia homa volo kuŝas la granda dia volo, kaj ke kiu ajn sincere kaj fidele serĉas helpon, certe ricevos ĝin.

*** * ***

Ĉio en la universo estas interkonektita kaj proksime ligita al aliaj

Per la ĝusta uzo de la homa intelekto donacita al ni de Dio, ni komprenas, ke la tuta vivo estas ligita al la Supera Menso

Ni eble foje pensas, ke ni estas ludilo en la manoj de la sorto, sed kiam ni liberigas nian konscion preter limigitajn, iluziajn formojn kaj testas la amplekson de nia konscio kaj kompreno, ni konsciiĝas, ke en ni estas sparko de dia potenco, kiu kreas kaj subtenas la tutan vivon, kaj ke ĝi atendas esti vekita.

*** * ***

Malsuperecokomplekso naskiĝas el kaŝita konscio pri reala aŭ perceptita malforteco

Por kompensi tiun malfortecon, iuj homoj eble uzas ŝildon de falsa fiereco kaj ŝveligas sin per vanteco.

Tiuj, kiuj ne scias la veran kialon malantaŭ tiu nenormala psikologia stato, povas diri, ke la persono havas supereckomplekson.

Ambaŭ ĉi tiuj kompleksoj indikas internan misharmonion kaj estas detruaj por mem-kresko. Ili

naskiĝas el imago kaj neglekto de la realeco, kaj havas neniun ligon al la naturo de la potenca animo.

Memfido devas esti establita sur la fundamentoj de veraj atingoj kaj la kompreno, ke al iluminitaj animoj mankas nenio, ĉar ili estas riĉaj je Dio.

*** * ***

La nerva sistemo havas du funkciojn:

La nerva sistemo permesas al ni interagi kun la mondo. Antikvaj jogistoj malkovris, ke la nerva sistemo ankaŭ servas por konekti homojn kun Dio.

La vivoforto en la homa korpo kutime fluas eksteren, de la cerbo kaj mjelo tra la nervoj al la sensoj kaj iliaj eksteraj sensaj spertoj.

Kiam tiu vivoforto estas kontrolata - per meditado - ĝi inversigas sian fluon internen anstataŭ eksteren, kaj tiras konscion kun si al la travideblaj aksoj aŭ centroj kie loĝas spirita percepto kaj scio pri Dio.

Nervozeco — kiu estas troa stimulo de la nervoj — limigas korpan konscion, dum trankvilo altiras dian konscion

Kiam vi meditas kaj malŝaltas la eksteran nervan energion kaj trankviligas vin, la vivoforto retiriĝas de la sensoj al la centroj de spirita konscio, kaj tiam establiĝas konekto inter via nerva sistemo kaj pli alta konscio, tiel ke vi sentas la dian ĉeeston kaj fariĝas en la lando de lumo preter la areo de dormo kaj senkonscieco.

*** * ***

Multaj interesiĝas pri la freŝeco de juneco, ĉar tiel aŭ alie ĉiuj serĉas la "fontanon de eterna juneco", sed kio estas juneco?

Ne ĉiuj junuloj estas nepre junaj, ĉar iuj estas efektive sufiĉe maljunaj kaj aspektas multe pli malfortaj ol ilia vera aĝo. Male, ekzistas kelkaj maljunuloj, kiuj konservas sian junecon malgraŭ sia

progresinta aĝo. Ili tenas siajn mensojn akraj, ilia vikleco fluas de iliaj energiaj spiritoj al iliaj korpoj kaj vizaĝoj, kaj ilia sango pulsas pro la ĝojo de ekzisto.

Male, ekzistas negativaj, malbonhumoraj, deprimitaj, kritikaj kaj senkuraĝigaj homoj, kvazaŭ ili jam forpasis - viaj vivoj estu longaj.

Ne ekzistas senkulpigo por misgviditaj psikologiaj statoj. Ni ĉiam estu pozitivaj, optimismaj, plenaj de vivo kaj energio, dankemaj pro la benoj de Dio, kaj mergitaj en ondo de spirita juneco eliranta el la profundoj de nia estaĵo.

*** * ***

Miaj fratoj kaj fratinoj en ĉi tiu mondo, bonvolu memori, ke Dio estas unu kaj ke ni ĉiuj estas membroj de unu universala familio. Tial ni devas adopti konstruajn manierojn por helpi unu la alian — materie, morale, finance kaj spirite — por ke ni povu fariĝi modelaj civitanoj de ĉi tiu tero.

Se ĉiu individuo en socio de 1000 homoj uzus trompadon, trompadon kaj bataladon por riĉigi sin je la kosto de aliaj, ĉiu havus 999 malamikojn. Tamen, se ĉiu persono provus kunlabori kaj labori kun aliaj, anstataŭ kontraŭ ili, ĉiu havus 999 amikojn.

Simile, se ĉiuj landoj helpus unu la alian pro amo, la tero estus en paco kaj estus multaj ŝancoj por kontentigi ĉies bezonojn kaj plibonigi ilian bonfarton.

*** * ***

Tiuj, kiuj atingis spiritan klerismon, enkarnigas la idealajn kvalitojn de kaj vireco kaj virineco. Kiam persono atingas perfektan ekvilibron inter intelekto kaj emocio, ili lernis unu el la plej gravaj lecionoj, por kiuj ili venis al ĉi tiu tero. Oni devas kompreni, ke ilia esenca naturo estas spirita, ne fizika.

Kiam viro kaj virino rigardas unu la alian nur kiel rimedon por kontentigi siajn dezirojn, ili riskas detrui

harmonion kaj perdi veran feliĉon. Viro devas igi virinon senti, ke ŝi ne estas kun li nur por plenumi liajn sensualajn impulsojn, sed kiel partnerino kaj kunulino, kiun li taksas, respektas kaj konsideras esprimon de la plej belaj kaj profundaj signifoj de la vivo. Ankaŭ virino devus rigardi viron tiel same.

Kiam edzo kaj edzino amas unu la alian per pura kaj sincera amo, ili spertas kompletan kongruecon sur fizika, mensa kaj spirita niveloj.

Kiam ili esprimas sian amon rafinite, la rezulto estas sukcesa kuniĝo kaj renoviĝinta feliĉo.

*** * ***

Kiam homo estas malfeliĉa en la vivo, ili estas akute konsciaj pri tio profunde. Ekzistas nur unu rekta vojo al feliĉo, kaj tio estas per konekto kun Dio.

Dio neniam forlasos tiujn, kiuj fidas Lin, nek Li neniam seniluziigos tiujn, kiuj amas Lin

Tiuj kun spirita kompreno povas skizi la vojon kaj montri obstaklojn kaj kaptilojn, sed seriozaj serĉantoj devas peni kaj mem trairi la distancon. Spirita harmonio kun tiuj, kiuj havas veran ligon kun Dio, ofertas spiritan utilon al tiuj, kiuj deziras iri laŭ la vojo kaj atingi la deziratan celon.

*** * ***

Paco de menso

**Kiam brulantaj zorgoj perdas sian varmecon
Trankvilo aperas, alportante pacon kaj trankvilon
Ĝi estas la blanka masto de la boato de la vivo
Ĝi estas plena de la brizo de daŭra feliĉo, libera de ekscito**

Do ŝi milde puŝas la boaton trans la surfacon de Lago Al-Rida

Trankvilo estas la milda fluo de kontenteco al la maro de paco, netuŝita de la ondoj de zorgo. Ĝi estas la ombrelo de la animo, etendiĝanta super la menso

kaj koro de homo por protekti la ĝojojn de lia vivo, kaj malgrandajn kaj grandajn, kontraŭ la pluvoj de timo kaj maltrankvilo.

**Ĝi estas la ĉiela noto eliranta el la liro de la vivo.
Ĝi estas la sankta salo sur la tablo de la vivo, la ŝprucaĵofluganta el la akvofaloj de atingo, kaj la mirinda, serena etoso, per kiu la regno de la animo estas regata en harmonio kaj akordo.**

Trankvilo ne estas ekskluziva por izolitaj retiriĝejoj

**Nek ekzistas ia ajn eskapo de la tumulto kaj bruo
Prefere, ĝi venas kie koroj bonvenigas ĝin
Kaj ŝi restas kie animoj trovas konsolon en ŝi
Sendepende de tempo kaj loko
Ĝi estas delikata, fragila floro
Ĝi ne toleras malglatajn tuŝojn
Pli ĝuste, ĝi vivas, floras kaj prosperas
Se ĝi estas akvumata per freŝa, pura akvo
Trankvilo estas senmova lago de sento
Libera de la sulkoj de malĝojo
Ŝi, kiu verŝas larmojn de timo
Por la plej eta spuro de angoro kaj aflikto
Kiam la paĝo de la trankvila animo estas kovrita
Tavolo de pura, brile blanka neĝo:
La neĝo de trankvilo kaj paco de menso
La ŝtormoj de timo kaj la uraganoj de zorgo ne
venkos**

**Ĝenanta paco kaj trankvilo
Sub ĉi tiu malmola, brila tavolo
Por ĉi tiu benita, radiantabril**

*** * ***

**Amikeco estas la plej pura formo de dia amo
Ĉar ĝi naskiĝas el la libera elekto de la koro
Ĝi ne estas trudita al ni per familia instinkto
Perfektaj amikoj neniam disiĝas**

**Nenio povas disŝiri la ligilojn de ilia frata amo
La trezoro de amikeco estas la plej altvalora
posedaĵo**

**Ĉar vera amikeco estas interplektita kun la animo
Preter la limoj de ĉi tiu mondo
Ĉiuj amikoj, kun kiuj ni dividas ligojn de amo
Ni renkontos ilin denove en la ĉiela domo
Ĉar vera amo neniam mortas**

*** * ***

**Multaj venas al la spirita vojo, sed tiuj, kiuj
persistas ĝis la fino, gustumos spiritan feliĉon kaj
ĝuos veran pacon.**

**La sinceraj disĉiploj - kiuj komprenas, ke la
mallumaj, ŝlimaj vojoj de la mondo kondukas al
seniluziiĝo kaj frustriĝo - turnas sin al Dio kaj serĉas
Lin kun plena sincereco, kaj ili ne dubas pri Lia
kapablo savi kaj konsoli ilin.**

**Ĉu la serĉanto ricevas palpeblan respondon de
Dio aŭ ne, li ne perdas sian fidon al Li, sed daŭre
petegas Lin en la profundo de sia animo, certa, ke Li
aŭdas la petegon kaj ke Li respondos al la voko de la
koro en la taŭga tempo.**

*** * ***

**Scienco pruvis, ke ĉiu partiklo de materio estas
nedetruibla, kaj ĉiu ondo de energio estas
nedetruibla.**

**Tio validas ankaŭ por la homo mem aŭ lia
senmorta spirita esenco**

**Materio estas submetita al ŝanĝo, kaj la homa
animo spertas ŝanĝiĝantajn spertojn**

**La fina ŝanĝo nomiĝas morto, sed morto aŭ ŝanĝo
de formo ne ŝanĝas aŭ detruas la spiritan esencon**

*** * ***

Ho Sinjoro de la universo kaj Amato de koroj, Via zorgo akompanu nin. Ni rekonu, ke Vi estas la sola Dia Reĝo, tronanta sur la trono de niaj aspiroj.

Trans la pordego de vivo kaj morto, Vi, ho Sinjoro, estas la sola kaj supera celo

**Vi estas la vera vivo, kaj nenio ekzistas sen vi
Benataj ni estu, por ke ni povu vidi bonon, aŭdi bonon, kaj pensi inspirajn kaj utilajn pensojn**

**La humilaj estas la granduloj de la mondo
La serĉanto devas serĉi Dion mem, ĉar neniu povas doni al li tiun scion; anstataŭe, li devas labori por akiri la finfinan premion.**

Kiam serĉanto faras firman decidon trovi Dion kaj kombinas tiun sistemon kun serioza kontemplado, li trovos Lin.

Post kiam vi tuŝas la dian ĉeeston, vi transcendas la leĝon de kaŭzo kaj efiko

La feliĉo, kiun la homo imagas kaj serĉas, troviĝas en Dio, kaj tiuj, kiuj estas en kontakto kun Li, estas la vere feliĉaj.

Benu nin, Sinjoro, por ke ni donu al Vi la unuan lokon en niaj vivoj kaj por ke ni ne permesu al la tentoj de la mondo konkuri kun Via amo en niaj koroj.

Ni malfermu niajn korojn al dia amo, por ke ĝi eniru niajn vivojn, plenigu ilin per lumo kaj ornamu ilin per la rozoj de feliĉo.

Ĉiu bona faro, kiun ni faras, estas gajnanta investo por ĉiam

Malantaŭ la limigita konscio de homo kuŝas la senfina potenco de Dio

Simpla vivo donas liberecon

Kiam pensoj trankviliĝas, eblas aŭskulti la dian programon per la radio de sopiro. Kaj kiam ni posedas sincerecon, ni altiras sincerajn homojn al ni, kaj per ili ni spertas la bonecon kaj amon de Dio.

*** * ***

Ne gravas via aĝo, se vi diras "Mi povas", vi estas juna.

La menso, kiun Dio donis al ni, estas potenca ilo kaj Li volas, ke ni uzu ĝin por fari bonon

Ju pli mi kontemplas Dion en mi, des pli klare Lia ĉeesto aperas al mi en la mondo ĉirkaŭ mi

*** * ***

Benu nin, ho Sinjoro, kaj igu nin ami Vin per granda amo

Por ke ni povu ĝui vian ĉeeston kaj esti ravitaj de vi

Ĉiutage de niaj vivoj

Por ke la mondo kaj ĝiaj tentoj ne povu posedi niajn korojn

**Aŭ malatentigu nin kaj malhelpu nin pensi pri vi
Benu nin, por ke ni povu vivi ĉiun tagon en via lumo kaj paco**

**Ni sopiras vin kaj fervore atendas vian kontakton
Anstataŭ esti avida al mondaj aferoj, kiuj havas nenian daŭrecon**

**Direktu la kurson de niaj vivoj al vi
Por ke kiam malbonaj kutimoj provas
Posedi nin kaj ligi nian konscion al la limoj de ĉi tiu mondo**

Niaj ideoj flugas al vi kun alta rapideco

La mondo, Sinjoro, kreas maltrankvilon en ni

Dum vi meditas

Ĝi alportas sekurecon kaj trankvilon al niaj animoj

Vi estas nia vivo

Kaj vi estas nia amata

Kaj la dolĉeco de nia ĉeesto

Kun plej profunda sindonemo ni kliniĝas antaŭ Vi

Ho Sinjoro de niaj koroj

Ni petas vin plenigi niajn vivojn per via amo

Kaj montri vin al ni

Kaj al ĉiuj viaj sekvantoj kaj amantoj

Budho kaj lia amato: Majstro #Paramhansa

Pliaj prelegoj de la instruisto

Paramhansa Yogananda

Ĉe la sekva ligilo:

www.swaidayogacom

En Barato, Budho estas konsiderata dia enkarniĝo. Li vivis ĉirkaŭ kvincent jarojn antaŭ Jesuo Kristo kaj estis la filo de hinda reĝo.

La patro de Gautama (kiu poste fariĝis konata kiel Budho, signifante "la iluminito") ĉirkaŭis sian princan filon ekde la naskiĝo per ĉiu lukso kaj beleco, duŝante lin per senlima indulgo. La geedziĝo de Gautama laŭdire estis tiel grandioza kaj ekstravaganca, ke la antikvaj regnoj neniam antaŭe vidis tian.

Tielmaniere, Gautama kreskis kaj atingis virecon, kredante ke la mondo ĉirkaŭ li estas loko de eternaj ĝojaj okazoj kaj senfinaj feliĉaj eventoj.

Sed Princo Gautama volis malkovri la mondon trans la palacaj pordegoj kaj abundaj ĝardenoj. Iun tagon li eliris alivestite kun sia ĉaristo por vidi la mondon mem.

La bela junulo estis ŝokita kaj profunde kortuŝita kiam li vidis por la unua fojo en sia vivo maljunan, malfortan maljunulon, kaj alian personon spirantan siajn lastajn spirojn, kaj ankaŭ vidante senvivan kadavron.

Li rigardis sian sanan, viglan korpon kaj demandis la piloton ĉu ankaŭ lia korpo iam maljuniĝos, putriĝos

kaj perdos sian vivfajreron. La piloto kontraŭvole respondis:

"Ho Princo, ĉiuj homaj korpoj estas sentemaj al malsano, malforteco kaj maljuniĝo, kaj ilia sorto tial estas morto"

Aŭdinte tion, la juna princo komencis serioze pripensi la iluziojn de la tera vivo. Unu nokton, dum lia edzino kaj sola filo dormis, Gautama ĵetis lastan ekrigardon al ili, kaj kun larmoplenaj okuloj, li forlasis la palacon serĉante la veron, kiu por ĉiam liberigus la homaron de malĝojo kaj doloro kaj donus al ili veran komprenon pri la mistero de vivo kaj morto.

La princo praktikis multajn formojn de asketo kaj memnecio. Oni diras, ke li pasigis sep jarojn en fastado kaj aliaj spiritaj praktikoj. Fine, meditante sub banjano (figarbo) en la regiono Bodh Gaya de Barato, li atingis kompletan klerismon.

Li tiam rekomencis manĝi normale por nutri sian korpon kaj disvastigis tra Barato la principojn de kompato kaj egala amo por ĉiuj vivantaj estaĵoj - homoj, birdoj kaj bestoj. Li ankaŭ konsilis kontraŭ alligiteco al mondaj aferoj en la espero atingi nirvanon, aŭ la staton de malligiĝo kiu liberigas la animon de reenkariniĝo.

Poste, liaj sekvantoj disvastigis liajn instruojn tra Barato, Japanio, Ĉinio kaj aliaj mondopartoj.

La stato de Nirvano, aŭ la foresto de dueco, ofte estas miskomprenata kiel la neniigo de la memo. Sed kion Budho celis estis la neniigo de la limigita personeco aŭ falsa memo. Ĉi tiu mallarĝa personeco devas esti neniigita por ke la senmorta animo povu

atingi liberiĝon de la ciklo de reveno al la homa korpo.

La budhana doktrino pri neniigo, kiu konsideris ĝin la celo de la vivo, estis poste anstataŭigita en Barato per la Swami-doktrino de Shankara, la fondinto de la Swami-ordo en Barato, kiu instruis, ke la celo de la vivo estas atingi feliĉan konscian unuiĝon kun la universala spirito sen la neniigo de memkonscio.

Majstro Budho kaj liaj disĉiploj estis celibataj. Dum ili vojaĝis en Hindio, stranga okazaĵo okazis al Budho, kiu konfuzis liajn disĉiplojn kaj igis kelkajn el ili dubi pri la konduto de sia instruisto.

Dum la granda Budho ripozis kun ili en la ombro de arbo, virino alproksimiĝis al ili kaj estis nerezisteble altirita al la korpo kaj vizaĝo de la Budho, kiuj elradiis eksterordinaran radiancon. Ŝi tuj enamiĝis al li. Superfortita de pasio, ŝi rapidis al li kun malfermaj brakoj por ĉirkaŭpreni kaj kisi lin, kriante: "Ho ĝojo kaj lumo de la vivo, mia koro batas pro amo al vi!"

La disĉiploj estis surprizitaj kiam ili aŭdis sian majstron respondi al la tentantino dirante: "Mia kara, mi ankaŭ amas vin Sed ne tuŝu min nun, ĉar la tempo ankoraŭ ne venis."

Ŝi respondis: "Vi diras 'mia amo' kaj tamen vi malpermesas al mi tuŝi vin!"

La granda Budho respondis: "Estu certa, mia amo, ke mi tuŝos vin poste, sed ne nun, kaj mi pruvos kiom mi amas vin."

Trovante, ke ŝi ne estis konvinkita de liaj vortoj, li aldonis: "Fidu miajn vortojn, mia amato, kaj neniam dubu ilin. Poste, kiam viaj amantoj, kiuj nun amas vin, estos forlasintaj vin, mi venos al vi."

Liaj lernantoj estis konfuzitaj aŭdante ĉi tiujn romantikajn rakontojn de sia majstro, kaj kelkaj el ili pensis, ke ilia instruisto efektive falis en la kaptilon de la delogantino.

Jarojn post tiu okazaĵo, dum Budho meditis kun siaj disĉiploj, li subite ekkriis: "Mi devas iri, ĉar mia alloga amato vokas min. Ŝi bezonas min nun, kaj mi devas plenumi la promeson, kiun mi faris al ŝi."

Tuj kiam li eldiris tiujn vortojn, li leviĝis kaj forkuris, kaj la disĉiploj kuris post li en malespera provo savi lin de la tento de la delogantino.

Fine, la granda instruisto kaj liaj disĉiploj alvenis al la sama arbo, kie li renkontis la tentantinon jarojn antaŭe. Kion ili vidis sub tiu arbo?

Ili vidis la saman virinon kuŝantan sur la tero, ŝia bela korpo kovrita de variolo kaj plena de malbonodoraj, putraj pustuloj

La disĉiploj tremis kaj tuj moviĝis for de ŝi, sed Budho, kun sia tenera koro kaj profunda amo, sidiĝis apud ŝi, levis ŝian putriĝantan korpon, metis ĝin sur siajn genuojn, kaj flustris en ŝian orelon:

"Mia amo, mi venis por pruvi kiom mi amas vin, kaj por plenumi mian promeson, ke mi tuŝos vin, mi atendis longe por pruvi al vi mian sinceran amon. Mi amas vin kiam ĉiuj aliaj ĉesos ami vin, kaj mi tuŝas vin kiam viaj amikoj - la tagoj de gloro - ne volas tuŝi vin."

Kiam li eldiris tiujn vortojn, li tuj resanigis ŝin de ŝia mizera stato kaj petis ŝin aliĝi al la familio de siaj disĉiploj, kaj ŝi respondis al la peto kun neŝancelebla persistemo kaj ĝojo nemezurebla!

Paco estu sur vi

Asertoj Por ĝenerala resaniĝo

Sur la trono de ĉiu sento, ĉiu penso kaj volo,

Ho Sinjoro, Vi sidas, kaj Vi gardas mian estaĵon

Vi estas penso, volo kaj sento

Vi gvidas, Vi direktas ĉiun penson, volon kaj senton

Por ke vi povu agi laŭ via gvido

Kaj sekvu vian gvidadon

Kaj fariĝu via ekzemplo

En la templo de konscio estas lumo

Via lumo estas la granda resaniganto

Kion miaj okuloj vidis antaŭe, mi vidas nun

Mia templo nun estas lumigita, ne estas mallumo en ĝi!

Mi endormiĝis kaj sonĝis pri la detruo de la templo

**Kun la aksoj de timo kaj nescio, kaj la fajroj de
angoro**

**Vi nur vekis min por vidi la strukturon sendifekta,
ne ruina!**

Mi volas adori vin, mi volas vidi vin

En mia estaĵo, en la steloj

En la ĉeloj de la korpo, ili funkcias regule

Ĝi korektas kaj riparas ĉiun difekton en la korpo

Ho, kiel mi sopiras adori vin

**Mi vidas vin en mia korpo, ĉirkaŭ mi, kaj en la
tuta ekzisto**

Vi estas ĉioekzistanta

Mia amo al vi, ho Sinjoro, estas senlima!

Via volo, ho Sinjoro, funkcias per mi

Mia volo estas sparko de via lumo

En mi, lumo brilas, kaj mallumo puŝas reen

Mi intencos kaj volos

Mi laboros kaj konstruos

Ne lasu mian memon gvidi min

Pli ĝuste, vi estas tiu, kiu direktas

Kaj vi estas tiu, kiun mi aŭskultas

Mi atingos ĝin per voloforto

Senĉese aktiva

Do fortigu mian decidon, ho Sinjoro

Per Via granda volo
Ni, ho Sinjoro, fariĝu
Kiel senkulpaj malgrandaj infanoj
Kiel tiuj, kiuj ĝuas la regnon de la ĉielo
Via amo en ni estas perfekteco
Kaj ĉar vi estas perfekteco
Tiel ni estas sanaj, kaj fizike kaj mense
Vi estas ĉieesta kaj perfekteco loĝas en via ĉeesto
Via lumo brilas en la korpo
Ĝiaj ĉeloj estas sanaj, ĉerpante vian lumon
Lasu min kompreni, ke vi vivas en mia menso
Kun mia animo kaj estaĵo
Kun ĉiu atomo de mia korpo
Lasu min kompreni!
Ho vivo de mia vivo, vi estas perfekta, vi estas
ĉioampleksanta
Vi estas en mia koro kaj vi estas en mia menso
Per miaj okuloj, mia vizaĝo, kaj mia korpo
Vi estas tiu, kiu movas miajn piedojn, por ke mi
povu marŝi
Ili ambaŭ estas solidaj
Via forto estas via subteno; via aktiveco estas via
forto
Mi ne falos ĉar vi subtenas min

Mi ne falas ĉar
Mi fidas je via forto!
Vi estas en mia gorgo
Vi estas en mia utero kaj en miaj membranoj
Ĉiu organo brilas per lumo
En mia spino vi flagras, vi brilas
Li estas potence ŝargita, tute sana
Vi fluas tra miaj nervoj, pura energio
Ŝi estas tute bone
En miaj vejnoj en miaj arterioj ĝi fluas
Vi estas fajro, kiu konsumas ĉiujn malpuraĵojn
Ĝi purigas la korpon de ĉiuj malsanoj
Kiel vi estas mia amato, tiel mi estas via amato
Mi sentas vian ĉeeston en mia menso
Ĝi pulsas kun la fluo de la vivo
Lasu mian imagon ŝvebi trans ĉiujn limojn
Lasu ĝin flugi en ĉiu regiono sen malhelpo aŭ
limigoj
Se mi pensas pri malsanoj, mi mem povus
malsaniĝi
Kiam mi pensas pri sano, mi sentas min resanigita
Ĉiu momento, ĉiu horo, ĉiu tago
Mi sentas min forta, mi sentas min sana

Mi sentas min feliĉa, energia kaj ĝoja

Mi songis, ke mi estas malsana

Mi vekiĝis kaj ridis kiam mi trovis

Miaj larmoj ŝprucas en miaj palpebroj

Ĉi tiuj estas larmoj de ĝojo, ne larmoj de malĝojo

Mi estas tre sana kaj solida

Malgraŭ la songoj pri malsano

Ho Dio, lasu min senti vian ĝojon

Kaj mi amas vin kaj vian ĉeeston

Ĉu mi estas obeema aŭ obstina

Mi restos via amata, mia Sinjoro, eterne

Lasu min senti, ke mi ĉiam estas sana

Kaj mi estas feliĉa en mia vivo

Lasu min plenigi vian feliĉon

Lasu min kompreni, ho Ĉioscia

Pro Via saĝa volo!

Memanalizo: La ŝlosilo al feliĉa vivo

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ni forlasu la limojn de la memo kaj vagu tra la vastaj, senlimaj herbejoj de spirita progreso. Kiel la karavano de la tempo, ĉiam vojaĝanta laŭ la vojoj de la vivo, tiel ankaŭ la karavano de la animo devas vojaĝi laŭ la vojoj de finfina ekspansio al la sojlo de la dia spirito.

La iniciato plenumi la plej gravajn devojn de la vivo ofte restas entombigita sub la rubo kaj derompaĵoj de homaj kutimoj. Oni devas liberigi sin de la sufoka influo de ĉi tiuj kutimoj kaj komenci semi la semojn de la sukceso, kiun oni sopiras, en la grundo de sia vivo. La vivo akiras valoron kaj signifon, kiam ni plenumas la plej esencan kaj fundamentan taskon: malkovri la veran signifon kaj valoron de nia ekzisto.

Homoj devas kompreni, ke ĉi tiuj dinamikaj kosmaj bildoj de la vivo ne estas prezentitaj sen kialo. Ĉiutage ni vidas novajn scenojn, kaj ĉiu tago alportas novajn lecionojn, kiujn ni devas lerni per fokuso sur la finfina celo de homa ekzisto: rekoni la Superan Estaĵon kaŝitan malantaŭ la vualo de la vivo.

Milionoj da homoj neniam okupiĝas pri memanalizo. Psikologie, ili povas esti komparitaj al aŭtomataj produktoj de sia ĉirkaŭaĵo. Ili pasigas siajn vivojn okupitaj per matenmanĝo, tagmanĝo, vespermanĝo, laboro, dormo, kaj irado tien kaj reen serĉante distron kaj amuziĝon. Ili ne scias, kion ili serĉas, kial ili serĉas ĝin, aŭ kial ili ne trovis kompletan feliĉon kaj daŭran kontentecon. Sen memanalizo, homoj restas aŭtomatoj, regataj de la kondiĉoj de sia ĉirkaŭaĵo. Ĝusta memanalizo estas la plej efika maniero progresi kaj disvolvi sian potencialon.

Memanalizo devas esti farata kun honesteco kaj integreco. La plej bona maniero fari tion estas, ke persono ĉiutage skribu siajn pensojn kaj aspirojn, permesante al ili alfronti sian veran memon sen troigo aŭ preteksto. Plej multaj homoj ne ŝanĝiĝas al pli bona ĉar ili ne vidas siajn proprajn difektojn.

Ĉiu estas produkto de sia ĉirkaŭaĵo kaj heredeco. Persono naskita en aparta lando montros la distingajn karakterizaĵojn de tiu lando. Iu naskita en Ĉinio aŭ okcidenta lando plej verŝajne montros trajtojn kaj kvalitojn asociitajn kun tiuj landoj. La ĉirkaŭaĵo, en kiu individuo vivas, estas rezulto de heredaj faktoroj: la avantaĝoj kaj deziroj akiritaj en antaŭaj vivoj. La karakterizaĵoj akiritaj de pasintaj enkarniĝoj kondukas al la naskiĝo de la individuo en la familion aŭ ĉirkaŭaĵon, en kiu ili troviĝas.

Kiam ni legas pri famaj familioj, ni ofte rimarkas, ke la infanoj de grandaj homoj ne nepre estas sur la sama intelekta nivelo kiel iliaj gepatroj. Ĉi tiu biologia kaj genetika malsukceso ĉe homoj vekas suspekton kaj demandojn: Kial ni ne trovas la samajn rezultojn en la homa vivo, kiel ni observas en la planta kaj besta regnoj, kie bonaj rasoj kutime produktas bonajn rasojn? Ni devas plonĝi en la internan funkciadon de la homa vivo serĉante la respondon.

Ne estas nekutime trovi infanon en familio specialiĝanta pri literaturo kaj scienco, kiu tute ne interesiĝas pri literaturo. Estas vere, ke li naskiĝis kaj kreskis en literatura medio inter literaturamantoj, tamen li ne dividas la samajn inklinojn. Kial kaj kiel tiaj paradoksoj okazas? La medio kaj heredeco ne ofertas logikan klarigon por ĉi tiu fenomeno. Sed malantaŭ ĉiuj ĉi tiuj faktoroj kuŝas la vero pri reenkariniĝo. Ni naskiĝas en apartan familion pro simileco en certaj karakterizaĵoj. Sed ĉiu familiano estas sendependa individuo, kun trajtoj alportitaj el iliaj pasintaj vivoj. Pro ĉi tiu kialo, malgraŭ iuj biologiaj kaj genetikaj similecoj inter familianoj, ĉiu persono diferencas de aliaj laŭ karaktero kaj personeco.

Persono elektas naskiĝi en specifan familion kaj en specifan socian aŭ nacian medion pro specifaj kialoj determinitaj de iliaj pasintaj agoj. El ĉi tiu perspektivo, persono estas la arkitekto de sia propra destino kaj la planisto de sia sorto. Oni povas antaŭdiri, ĝis ia grado, kio ili fariĝos en sia estonta vivo per analizado de iliaj deziroj kaj elstaraj kutimoj en ĉi tiu vivo.

Jen kie kuŝas la graveco de memanalizo por spirita kresko. Kelkaj homoj estas dependaj de legado de tragediaj romanoj, konsiderante ilin sia plej ŝatata ĝenro kaj sentante, ke ili daŭre ĝuos ilin dum la resto de siaj vivoj. Sed se ili analizus sin mem, ili trovus, ke ili ofte fariĝas deprimitaj kaj iritiĝemaj pro konstanta legado de ĉi tiu speco de literaturo. Pro ĉi tiu depresio, ili eble volus rompi la kutimon kaj anstataŭe kultivi kutimon legi spiritajn librojn, kiuj inspiras iliajn pensojn kaj nutras iliajn sentojn per solidaj kaj sublimaj ideoj. Se ili faros ĉi tiun ŝanĝon, ili trovos, ke iliaj vivoj prenis mirindan novan direkton danke al konscia distingo kaj forta persistemo.

Estas vere, ke ni povas ŝanĝi nin mem tre rapide se ni volas, sed ŝanĝi ŝablonojn kaj kutimojn de jaroj postulas veran penon kaj fortan volon.

Por ekstermi profunde enradikiĝintan kutimon, ĉiuj fortoj de persistemo devas esti mobilizitaj en la kontraŭa direkto ĝis la malbona kutimo estas neŭtraligita kaj ĝia potenco nuligita. Al plej multaj homoj mankas la necesa pacienco kaj persistemo por tio. Tamen, oni devas kompreni, ke tio, kion oni kreis aŭ faris, povas esti forigita aŭ nuligita.

Kiam vi analizas vin mem, havu fortan deziron forigi viajn malfortojn kaj fariĝi la persono, kiun vi

estas destinita esti. Ne sentu vin senkuraĝigita aŭ frustrita kiam vi malkovras difektojn, kiujn honesta memanalizo elstarigas; anstataŭe, konsideru ĝin ŝanco identigi tion, kio bezonas traktadon en via personeco.

Teorio aperis, asertante, ke penso estas produkto de la endokrinaj glandoj. Ĉi tiu koncepto estas senbaza. Karno kaj osto ne povas produkti penson. La menso estas la majstra arkitekto de ĉio , kaj ĝenerala kaj specifa. Same kiel akvo fariĝas glacio per malvarmiĝo, penso alprenas fizikajn formojn per kondensiĝo. Ĉio en la universo estas penso en fizikaj formoj. Eĉ la endokrina organo estas fizika manifestiĝo de miniatura modelo de penso.

La fizika kaj psikologia stato de persono estas proksime interplektitaj. Ekzemple, oni observis, ke individuoj kun hepatmalsano ofte fariĝas agaciĝemaj kaj malbonhumoraj. Kiam iu suferas pro troa galo-sekrecio aŭ hepata misfunkcio, ili eble ne sentas sin emaj rideti aŭ esti gajaj kun ĉiuj, kiujn ili renkontas. Anstataŭe, ili povas senti sin kolera kaj agaciĝemaj. Pensoj kaj emocioj estas influitaj de fizika stato.

Kiam organoj estas difektitaj, ĝi negative efikas sur mensan forton, kiu siavice malfortigas. Tiuj, kiuj manĝas multan viandon, ofte emas al kolero kaj iritiĝemo. Se persono konsumas nur vinbersukon dum semajno, ili sentus sin refreŝigitaj kaj harmoniaj kun ĉiuj.

Tromanĝado kaj konsumado de netaŭgaj manĝaĵoj kreas kaj retenas grandajn kvantojn da toksinoj en la korpo, kiuj sendube havas negativan efikon sur la menson, igante ĝin malvigla, letargia kaj facile iritita. Intermita fastado per vinbero- aŭ oranĝa suko helpas

purigi la korpon, kiu siavice helpas revigligi la cerbon kaj vigligi ĝin. Krome, terapia fastado dum unu tago semajne, kaj foje dum tri tagoj samtempe (dum trinkado de akvo kaj suko dum la fasto), montriĝis helpi purigi la korpon de akumulitaj toksinoj kaj rubaĵoj. Fastado dum pli ol tri tagoj samtempe devus esti farita sub la superrigardo de kuracisto aŭ fastospecialisto.

Mi iam renkontis sepdekjarulon, kiu portis malpezajn vestaĵojn, sen mantelon kaj sen ŝtrumpetojn, kvankam estis tre malvarme. Li certigis min, ke li tute ne sentis malvarmon! Li kutimigis sian korpon al la malvarma vetero. La menso influas la korpon pli ol la korpo influas la menson, kvankam la kemiaj elementoj de la korpo konstante influas la menson.

(Noto: Serioza esplorado pri la efiko de manĝaĵoj kaj nutrado sur mensan sanon estis farata dum multaj jaroj antaŭ ol Paramhansa faris ĉi tiun observon. Homoj, kiuj kreskis en malriĉeco kaj estis senigitaj de taŭga nutrado, certe montris difektitan mensan disvolviĝon kaj pli malrapidajn respondojn. Krome, scienco montris, ke iuj formoj de frenezo [kiuj ankoraŭ estas konsiderataj nekuraceblaj] pliboniĝis signife per la simpla uzo de vitaminoj. Ankaŭ, la kaŭzoj de iuj specoj de depresio, angoro kaj aliaj emocioj povas esti spuritaj reen al malekvilibro de kemiaj elementoj ene de la korpo.)

Kvankam la menso havas signifan influon sur la korpon, estas malsaĝe neglekti la korpon. Oni devus prioritatigi sanan manĝaĵon super nesana manĝaĵo. Se cirkonstancoj postulas, ke vi vivu kun homoj, kiuj igas vin agaciĝema, estas konsilinde ŝanĝi vian

ĉirkaŭaĵon de tempo al tempo. Sed eĉ pli bone ol ĉio ĉi estas ŝanĝi vian psikologian staton, por ke vi ne estu ĝenata de la agoj de aliaj. Ŝanĝu vin mem, kaj vi povos vivi en paco kaj feliĉo ie ajn.

La mondo kiel tuto estas kiel frenezulejo Iuj homoj suferas pro ĵaluzo kaj envio, aliaj pro kolero, malamo kaj volupto Ili estas viktimoj de siaj kutimoj kaj emocioj Sed vi povas krei pacon en via ĉirkaŭaĵo Analizu vin Emocioj havas definitivajn sekvojn en la menso kaj korpo Envio kaj timo igas la vizaĝon aspekti pala, dum amo igas ĝin radiantata Kiam vi povas esti trankvila, vi ĉiam estos feliĉa

Kian ajn formon de memo, kiun persono klopodas kultivi, ili devas peni analizi sian veran naturon kaj disvolvi ĝiajn plej bonajn kvalitojn. Persono eble posedas moralan, etikan, patriotan, artan aŭ entreprenistan identecon, kaj tiel plu. Se ilia celo estas akordiĝi kun la plej altaj moralaj idealoj, ili devas vivi kun integreco kaj posedi bonvolon kaj bonintencajn intencojn al ĉiuj. Jen la esenco de virta konduto. Estas fiereco, kiu pelas tiujn, kiuj pravigas sin, kritiki kaj kondamni la malfortulojn ĉirkaŭ ili. Sed tiuj kun nobla karaktero kaj komprenemaj animoj simpatias kun aliaj kaj ne kondamnas ilin pro eraroj devenantaj de nescio kaj misjuĝo.

Tiuj kun materialismaj tendencoj ofte suferas nenecese. Tiaj homoj devas lerni memregadon, alie ili estas kiel moviĝantaj pecoj de la fizika mondo, devigitaj fumi certan nombron da cigaredoj ĉiutage kaj manĝi specifajn manĝaĵojn. Ili ricevas kapdolorojn se ili maltrafas sian kafon aŭ tagmanĝon kaj povas dormi nur sur matraco kun specifaj karakterizaĵoj. Kvankam komfortoj estas bonaj, oni ne devas permesi

al ili sklavigi sin. Ekvilibro estas esenca, kaj se oni ne ekvilibrigas siajn mensajn, fizikajn kaj spiritajn naturojn, oni ne konos feliĉon. Estas malsaĝe permesi al la materia naturo domini onian saĝon kaj komprenon. La fina vorto kaj finfina decido ĉiam devas aparteni al konscienco kaj kompreno.

Simpla vivo kaj noblaj pensoj devus esti la celoj de la homaro. Ni devas porti ĉiujn elementojn de feliĉo en ni mem. Ĉi tio eblas per meditado kaj akordigo de nia konscio kun ĉiam renoviĝanta spirita ĝojo. Dio estas universala feliĉo, kaj en harmonio kun Li, ni sentas Lian ĝojon kaj gustumas Lian dolĉecon. Ni neniam devas hipoteke nian feliĉon al iu ajn ekstera influo. Kia ajn estas la medio, en kiu ni vivas aŭ laboras, ni devas protekti nian internan pacon kontraŭ ĝia influo. Analizu vin kaj fariĝu tio, kio vi devus esti kaj kio vi volas esti. Homoj malofte lernas veran memregadon; anstataŭe, ili faras aferojn malutilajn al sia propra bonfarto kaj tamen kredas, ke ili estas feliĉaj! Sed ilia feliĉo estas iluzia. La vera ŝlosilo al feliĉo kaj sukceso kuŝas en fari la aferojn, kiujn vi volas fari, ĉar ĝi estas via devo, kaj sin deteni de fari malutilajn aferojn, ĉar eviti ilin estas pli bone.

Vi ne devus okupi vian menson per multaj zorgoj kaj intereso. Taksu ilin por determini ĉu ili vere gravas. Tempo estas altvalora kaj ne devus esti malŝparata. Legi unu utilan libron povas plibonigi vian bonfarton multe pli ol spekti filmojn. Mi ofte diras: "Se vi legas dum unu horo, skribu dum du. Se vi skribas dum du horoj, pensu dum tri. Se vi pensas dum tri horoj, meditu la tutan tempon."

Kien ajn mi iras, mi ĉiam konservas mian spiritan pacon kaj trankvilon. La kompasa nadlo ĉiam montras

norden. Simile, la menso ĉiam estu direktita al la polo de spirita ĝojo; tiam neniu povos ĝeni vian pacon aŭ interrompi vian ekvilibron.

Persono devus klopodi esti pli bona ĉiutage ol la antaŭa, alie ili povus regresii rilate al sano, interna paco kaj feliĉo Kial? Ĉar ili ne sufiĉe klopodas kontroli siajn pensojn kaj agojn Homoj kreas siajn kutimojn, kaj ili povas ŝanĝi ilin Se vi trovas vin ema al negativa pensado, ĉirkaŭu vin per bonaj homoj, legu bonajn librojn kaj meditu Ŝanĝi viajn kunulojn, se necese, povas havi pozitivan efikon sur vian vivon

Kiam vi decidus ŝanĝiĝi al pli bona, memoru, ke bona kompanio kaj pozitivaj influoj estas decidaj kaj nemalhaveblaj por atingi viajn celojn. La influo de la ĉirkaŭaĵo — bona aŭ malbona — estas pli forta ol voloforto, do memoru tion kiam vi traktas aliajn.

Memanalizo ankaŭ estas esenca por memplibonigo. Se vi povas analizi vin mem kuraĝe kaj sentime, vi povos elteni la analizon de aliaj kaj ilia kritiko ne influos vin.

Tiuj, kiuj restas ĉe la difektoj de aliaj, estas predantoj. La mondo estas plena de malbono, do oni nek parolu malbonon, nek pensu malbonon, nek faru malbonon. Prefere, oni estu kiel rozo, disvastigante la odoron de boneco, puraj intencoj kaj frata amo. Lasu homojn senti, ke vi estas vera amiko - konstruisto, ne detruanto. Se vi volas esti pli bona ol vi estas, analizu vin mem kaj kultivu la noblajn kvalitojn interne. Bonkora animo parolas pli elokvente pri sia posedanto ol vortoj, ĉar ĝi elsendas unikan vibradon, kiun aliaj sentas kaj komprenas sen eraro. Pensu pri lumo, kaj mallumo malaperos. Studu, reflektu kaj faru kion vi

povas por helpi aliajn kaj levi la ŝarĝon de zorgo, doloro, timo kaj maljusteco de iliaj ŝultroj.

Multaj homoj vagas sencele tra la vivo, sen klara celo. Difinu vian celon kaj laboru por atingi ĝin. Rezervu tempon por introspekto kaj privata preĝo. Estas multaj inspiraj aferoj atendantaj esti malkovritaj, tamen ni ofte malŝparas nian tempon kaj energion pri bagatelaj aferoj. Feliĉo ne venos, se ni ne koncentriĝas pri la saĝo de grandaj figuroj kaj ne estas gvidataj de ilia lumo. Iliaj ideoj troviĝas en aliaj spiritaj libroj kaj skribaĵoj por helpi kaj gvidi nin.

Estas bone ĝui la plezurojn de la vivo, sed nenio anstataŭas internan vivon kaj introspektivan kontempladon, ĉar feliĉo dependas de kontemplado kaj de ekkonado de grandaj mensoj per iliaj ideoj konservitaj en libroj, same kiel ĝi ankaŭ dependas de ĉirkaŭado de si per bonaj kaj noblaj homoj.

Soleco estas ĝuebla por tiuj, kiuj amas kontempladon, sed tio ne signifas distancigi vin de homoj aŭ izoli vin. Kiam vi deziras interrilati, faru tion elkore, kun via tuta amo kaj amikeco, por ke viaj amikoj trovu komforton en via ĉeesto kaj ĉiam antaŭĝoju vidi vin kaj ĝui vian bonan kompanion.

Paco estu sur vi

Efika risko

Paramhansa Yogananda

Mi eniris la ermitejon kaj fiere prezentis al mia instruistino, Sirri Yuktsuwar, korbon da legomoj, dirante:

"Jen donaco por vi, sinjoro! Ĉi tiujn ses grandajn florbrasikojn mi plantis per miaj propraj manoj kaj prizorgis ilin dum iliaj kreskostadioj kun la tenereco de patrino por sia bebo."

Sri Yuktiswar respondis kun dankema rideto, "Dankon. Bonvolu konservi ĝin en via ĉambro; mi bezonos ĝin morgaŭ por speciala vespermanĝo."

Mi ĵus alvenis en la urbo Puri por pasigi la somerajn feriojn ĉe la marborda ermitejo de mia instruisto. Ĉi tiu duetaĝa, gaja rifuĝejo preteratentas la Bengalan Golfon kaj estis konstruita de la instruisto kun la helpo de siaj disĉiploj.

Mi vekiĝis frue la sekvan matenon, refreŝigita de la sala mara brizo kaj la serena ĉarmo de la ermitejo. Mi aŭdis la instruiston voki min per sia melodia voĉo, do mi ekrigardis la florbrasikojn, plenajn de amo kaj korinklino, kaj poste zorge aranĝis ilin sub mia lito.

La instruisto diris: "Ni iru al la strando." Li antaŭeniris, kaj mi sekvis lin kun grupo da junaj lernantoj. La instruisto rigardis nin riproĉe kaj diris:

"Bonvolu marŝi en du vicoj, tenante viajn paŝojn sinkronigitaj unu kun la alia."

Tiam li ekzamenis nin dum ni obeis lin kaj komencis deklami ion similan al:

Ho knaboj, estu fortaj kaj marŝu en ordaj vicoj!

Min impresis la glateco, per kiu la instruisto kapablis samrapidiĝi kun la graciaj paŝoj de siaj junaj lernantoj.

**La instruisto rigardis min en la okulojn kaj diris:
"Haltu! Ĉu vi fermis la malantaŭan pordon de la
ermitejo?"**

Mi respondis, "Mi pensas ke jes, sinjoro"

**Seri Yuktsuwar silentis dum kelkaj minutoj, kun
malforta, preskaŭ subpremita rideto ludanta sur liaj
lipoj, poste fine li diris:**

**"Ne, mi pretervidis, ke Sankta meditado ne estu
uzata kiel preteksto por neglekti plenumi fizikajn
manĝojn."**

**Mi pensis, ke li ŝercas, sed li aldonis: "Viaj ses
florbrasikoj baldaŭ fariĝos kvin"**

**Ni revenis kiel la instruisto instrukciis, kaj kiam ni
alproksimiĝis al la rita loko, li diris:**

**"Atendu momenton. Rigardu, Mukunda
(Paramhansa), maldekstren trans la korton direkte al
la vojo. Iu baldaŭ venos tien kaj estos la kaŭzo de via
puno."**

**Mi kaŝis mian ĉagrenon pro tiuj neklaraj rimarkoj.
Subite, mi vidis vilaĝanon sur la vojo dancanta
strange kaj gestadanta sence per siaj brakoj. Mi
preskaŭ mutiĝis pro scivolemo kaj atente rigardis la
tute ridindan vidaĵon. Ĝuste kiam la viro estis ronde
malaperi el nia vido, Sri Yuktswar diris: "Nun li
revenos."**

**La vilaĝano tuj ŝanĝis sian direkton kaj direktiĝis
al la malantaŭo de la ermitejo. Post transiro de sabla
pado, li eniris la konstruaĵon tra la malantaŭa pordo,
kiun mi ne ŝlosis, ĝuste kiel mia instruisto instruis.
Baldaŭ poste, li aperis portante unu el miaj ŝatataj**

florbrasikoj, lia fiereco evidenta dum li paŝis kun aero de digno kaj respekto.

Tiu ĉi komika sceno, en kiu mi aperis kiel la viktimo, ne malhelpis min ĉasi la ŝteliston, kiun mi persekutis kun furioza rapideco. Apenaŭ mi atingis la duonvojan punkton, kiam Sri Yuktiswar vokis min, tremante pro rido de kapo ĝis piedfingroj, kaj petis min reveni. Inter eksplodoj de gajeco, li klarigis:

"Tiu kompatinda ulo avidis florbrasikon. Do mi pensis, ke ne malutilus por li aĉeti unu el viaj florbrasikoj, kiujn vi ne bone prizorgis!"

Mi rapidis al mia ĉambro kaj malkovris, ke la ŝtelisto estis legom-amanto, ĉar li ne tuŝis miajn orajn ringojn, mian horloĝon, aŭ mian monon, kiuj ĉiuj estis disĵetitaj sur la kovrilo. Anstataŭe, li rampis sub la liton al la kaŝita korbo da florbrasiko, plenumante la deziron de sia koro.

Tiun vesperon mi petis Sri Yuktwar klarigi al mi tiun okazaĵon, kiu ne estis sen kelkaj konfuzigaj trajtoj. La instruisto malrapide skuis la kapon, dirante:

"Vi komprenos, ke iam la Scienco baldaŭ malkovros kelkajn nekonatajn leĝojn."

Kelkajn jarojn poste, kiam la mirindaĵoj de radio subite ekbrilis sur mondo en respekto, la profetaĵo de la instruisto estis memorita. La malnovaj ideoj pri spaco kaj tempo malaperis por ĉiam, ĉar nun ne ekzistas ununura hejmo, kiom ajn malgranda, kiu ne estas atingita de la amaso da tutmondaj radio- (kaj satelit-) kanaloj. Eĉ la plej obtuzaj mensoj malfermiĝis kaj disetendiĝis antaŭ la nerefutebla pruvo de unu el

la difinaj karakterizaĵoj de la homaro: la tuteco de ekzisto.

La komika rakonto pri la florbrasiko kompreneblas per komparo kun radio. Mia instruisto estis kompleta sendilo kaj ricevilo. Pensoj estas nenio alia ol subtilaj, eteraj vibroj. Same kiel sentema radio kaptas specifan programon el miloj elsenditaj ĉie, tiel ankaŭ Sri Yuktiswar estis akceptema al unu penso - la penso pri la malsaĝulo obsesita pri florbrasiko - el la sennombraj homaj pensoj elsenditaj en ĉi tiu mondo. Dum ni marŝis al la strando, la instruisto sentis la deziron de la simpla vilaĝano kaj tuj agis por plenumi ĝin. La sankta okulo de mia instruisto ekvidis la viron dancantan antaŭ ol la lernantoj faris tion. Mia forgeso ŝlosi la pordon de la ermitejo donis al la instruisto oportunan pretekston por senigi min de unu el miaj amataj plantoj. Tiel, Sri Yuktiswar, agante kiel ricevilo, ankaŭ agis kiel sendilo. En ĉi tiu rolo, la instruisto povis gvidi la vilaĝanon por inversigi siajn paŝojn kaj iri al specifa ĉambro por akiri unuopan florbrasikon.

Kompreno estas gvidilo de la animo kaj vere manifestas sin en homo dum momentoj de trankvilo. Preskaŭ ĉiu homo spertis neklarigeblan internan intuicion aŭ kapablis efike transdoni siajn pensojn al alia homo.

Homa menso libera de la distraĵoj de angoro havas la kapablon plenumi ĉiujn kompleksajn funkciojn de radio: elsendi kaj ricevi pensojn, kaj filtri nedeziratajn. Same kiel la dissendopovo de radiostacio dependas de la kvanto da elektro, kiun ĝi uzas, la efikeco de la homa menso, kiel radio, dependas de la voloforto de ĉiu individuo.

Ĉiuj pensoj restas eterne drivante en la universo. Per profunda koncentriĝo, iluminita instruisto povas kapti kaj legi la pensojn de iu ajn persono, vivanta aŭ mortinta. Pensoj havas universalan, ne individuan, originon. Veroj ne povas esti kreitaj sed malkovritaj. Malveraj pensoj - malgrandaj aŭ grandaj - devenas de nesufiĉa kapablo por distingo. La celo de joko estas trankviligi la menson, por ke ĝi povu aŭdi la senperfidan gvidadon de la interna voĉo, sen distordo aŭ konfuzo.

Radio kaj televido samtempe alportis la voĉojn kaj bildojn de malproksimaj aliaj en la hejmojn de milionoj. Tio estis la unua scienca indiko, ke la homaro estas universala spirito. Kvankam blinda subjektiveco provas per ĉiaj rimedoj domini kaj kapti la esencon de la homaro, ĝi ne estas korpo limigita al specifa punkto en la spaco, sed prefere spirito de universala ekzisto.

Pri tio, Charles Robert Richet, Nobel-premiito pri Fiziologio, skribis la jenon:

"Estas vere strange kaj rimarkinde, ke neprobablaj naturaj fenomenoj ankoraŭ okazas. Kiam ili establiĝos, ili ne pli mirigos nin ol la scienco faris en la lasta jarcento. La fenomenoj, kiujn ni nun volonte akceptas, supozeble ĉesas mirigi nin, ĉar ili fariĝis kompreneblaj. Sed tio ne estas la kazo. Se ili jam ne mirigas nin, ne estas ĉar ni komprenas ilin, sed ĉar ili fariĝis konataj. Se ni devas esti mirigitaj de ĉio nekomprenebla, tiam ni devus esti mirigitaj de ĉio: de ŝtono ĵetita en la aeron, de glano kiu kreskas en grandan kverkon, de hidrargo kiu disetendiĝas kiam varmigita, kaj de fero altirita de magneto."

"Scienco hodiaŭ jam ne estas komplika. La mirindaj kaj neatenditaj faktoj, kiujn niaj posteuloj deduktos, nun estas proksimaj al ni kaj rigardas nin, tiel diri, kvankam ni ne vidas ilin. Sed ne sufiĉas diri, ke ni ne vidas ilin: ni ne volas vidi ilin, ĉar tuj kiam neatendita kaj nekonata fakto aperas, ni provas meti ĝin en la ĝeneralan kadron de akceptita scio, kaj ni koleras, se iu kuraĝas eksperimenti post tio!"

Fonto: La Taglibro de Jogulo: La Aŭtobiografio

Mi vidis vin kaŝiĝi

Mi rigardis floron kaj preĝis, kaj tuj mi vidis vin, ho Dia Spirito, kaŝita en ĝi. Ĝi elradiis la aromon de via ĉeesto, ĝiaj petaloj estis nuancitaj per via rozkolora senkulpeco, kaj ĝia koro brilis per la oro de via saĝeco.

Kaj mi vidis vian ĉioampleksan potencon subtenantan ĝian sveltan tigon kaj ĝiajn verdajn foliojn. Koncerne la misterojn de vivo kaj eterneco, mi vidis ilin dormeti en la polena polvo, kaj via senfina tuŝo inspiris la abelon kaj flamigis ĝian bruston, tiel ke ĝi komencis trinketi vian dolĉecon.

Donu al mi scion pri la mirindaĵoj de Via kreaĵo kaj malkaŝu al mi Viajn senfinajn sekretojn, kaŝitajn eĉ en la plej malgrandaj fiherboj kreskantaj apud la vojo.

Flustroj el eterneco

Malsovaĝigi onian naturon aŭ superi malutilajn trajtojn

Ne facile difini temperamenton, sed ni scias, kio ĝi estas. Kiam vi estas en stato de agitiĝo kaj kolero, via konduto ne estas normala, kaj vi ne estas la persono, kiu vi devus esti. Rezulte, vi sentas vin afliktita kaj retiriĝema. Kaj kio povus esti pli malsaĝa

ol, ke persono kaŭzas al si malfeliĉon per siaj agoj kaj reagoj?

Neniu ŝatas mizeron. Ĉu homo ne devus analizi sin mem la venontan fojon kiam li estas en malgaja humoro? Se ili faras tion, ili vidos, ke ili memvole igas sin mizeraj. Kiam ili estas en tia malgaja stato, aliaj ĉirkaŭ ili sentas ilian aflikton kaj evitas ilian kompanion.

Kien ajn homo iras, ili parolas multe senvorte, ĉar ilia ĝenerala humoro speguliĝas en iliaj okuloj, kaj ĉiu, kiu rigardas ilin, sentas la negativecon elirantan el ili. Vidante la malhelajn, malicajn emociojn spegulitajn en iliaj okuloj, aliaj estas forpuŝitaj, preferante distancigi sin de tiuj maltrankviligaj vibroj. Kolero unue devas esti forigita de la spegulo de la menso antaŭ ol ĝia reflektado en la okuloj povas esti forigita.

En ĉi tiu mondo, la homo vivas en vitra domo, eksponita al aliaj, nekapabla ŝajni aŭ ŝajni. Tial li devas vivi naturan vivon. Kial ne agi tiel, ke li gajnas al li respekton kaj admiron? Kial ne vidi la noblecon en liaj okuloj kaj la ĝojon sur lia vizaĝo? Ĉiuj bonaj kvalitoj kaj virtoj de homo estas kaŝitaj interne, sub tavolo de melankolio kaj mizero.

Aliaj ne nur rimarkas lian konduton, sed li ankaŭ observas iliajn. Ĉar li emas kompari sin kun aliaj pro konstanta observado de tiuj ĉirkaŭ li, li fariĝas viktimo de psikologia malfeliĉo. Aŭ li povas afliktiĝi kaj ĝeniĝi pro la daŭraj malfacilaĵoj, kiujn li alfrontas en ĉi tiu mondo. Temperamento ofte estas rezulto de mediaj influoj. Ĉiun el ni influas la ĉirkaŭa mondo laŭ malsamaj manieroj. Sed ni ne devas permesi al ni venkiĝi al depresio pro eksteraj cirkonstancoj. Kaj kial ni devas porti la ŝarĝon de la ĝenaj influoj de nia ĉirkaŭaĵo?

Iuj homoj uzas negativajn emociojn por eviti alfronti problemon aŭ situacion. Tamen, ĉi tiuj negativaj kondutoj estas nek fuĝo nek emocia protekta reto. Estas nature provizore venkiĝi al tristeco kaj melankolio de tempo al tempo, sed oni ne devus permesi al ĉi tiuj sentoj kontroli vin.

Ĉiu personeca trajto havas specifan subestan kaŭzon. Por forigi trajton, ĝia kaŭzo devas esti traktita. Estas esence paŭzi kaj reflekti ĉiutage, ekzamenante viajn pensojn kaj motivojn por kompreni vian personecon kaj lerni la ĝustan manieron trakti kaj korekti ĝin se ĝi estas malutila. Vi eble trovos vin en stato de apatio, ne volante konsideri iujn ajn sugestojn de aliaj. En ĉi tiu situacio, estas grave konscie klopodi kultivi pozitivajn kaj engaĝigajn spertojn. Atentu pri apatio, kiu malhelpas progreson kaj paralizas volon.

Aŭ persono povas esti senkuraĝigita kaj senkuraĝigita pro malsano, kredante ke ili ne kapablas reakiri sian sanon. En ĉi tiu kazo, la principoj de sana vivmaniero devus esti uzataj por krei sanan kaj produktivan vivon bazitan sur moralaj kaj etikaj fundamentoj. Krome, oni devus turni sin al Dio la Plejpotenca en preĝo por kultivi pli grandan fidon je Lia resaniga povo.

Se persono konvinkis sin, ke li estas fiaskulo kaj ne povas sukcesi pri io ajn, tiam la problemo estu analizita kaj oni klarigu, ĉu li faris ĉiun necesan penon.

Dio regas la tutan universon, ĝis la plej malgrandaj kaj plej etaj detaloj, kaj la homaro estas kreita laŭ Lia bildo. Tial ni ne povas trovi senkulpigojn aŭ pravigojn por malsukceso. Ne timu laboron, kiom ajn penigan ĝi estas, ĉar laboro "fortigas" la korpon kaj ne damaĝas iun ajn. Tamen oni devas lerni labori

kaj pensi trankvile. Kiam vi estas kaj energia kaj trankvila, vi povas plenumi tion, kion vi volas, ĉar via menso estas klara.

Aldone al tio, ke ili ne faras la necesan penon por sukcesi, la plej multaj homoj ankaŭ estas mense neaktivaj. Ili pasigas multan tempon ne pensante. Kelkaj konsideras tion ripozo kaj malstreĉiĝo. Sed en vera malstreĉiĝo, la menso estas kaj aktiva kaj trankvila. En tiuj trankvilaj momentoj, oni eble pensas pri Dio, bela vidaĵo aŭ plezuriga sperto. Pozitiva, trankvila mensa laboro estas refreŝiga kaj vigliga. Tamen, multaj homoj konfuzas kreivan penon kun streso kaj laboras en streĉa, nervoza stato.

Kreiva pensado estas la plej bona antidoto kontraŭ nesanaj temperamentoj. Ĉi tiuj temperamentoj ekposedas konscion kiam persono estas en negativa aŭ agitita stato. Kiam la menso estas sen pozitivaj pensoj, ĝia posedanto fariĝas deprimita kaj ŝargita per zorgoj. Kaj kun depresio kaj zorgo venas la diablo, kiu ekloĝas en la pensoj de tiu persono kaj pendas kompletan kontrolon super la gastiganto!

Tial, mia amiko, laboru pri disvolvado de kreivaj ideoj. Kiam vi ne okupiĝas pri fizika laboro, faru ion kreivan en via menso. Okupu ĝin, por ke ne restu tempo por streĉo kaj angoro.

Kreiva pensado estas miriga kaj mirinda, kvazaŭ vivi en alia mondo. Ĉiu devus kultivi ĉi tiun kapablon. Mi malofte pripensas eĉ unu vorton el miaj prelegoj - kaj ĉi tiu estas unu el ili - antaŭ ol fari ilin. Sed tuj kiam mi plonĝas en la temon, mia animo komencas paroli al mi pri mirindaj aferoj. Kiam vi pensas kreive, vi ne sentas la korpon aŭ ĝenajn emociojn, ĉar en tiuj momentoj vi estas en harmonio kun la dia spirito.

Nia inteligenteco estas formita de la bildo de la dia, kreiva inteligenteco, per kiu ĉio eblas. Se ni ne vivas en tiu konscio, ni fariĝas aro da kompleksaj trajtoj. Per pozitiva, kreiva pensado, ni superas tiujn trajtojn. Krome, per kreiva pensado, ni trovas respondojn kaj solvojn al ĉiuj niaj propraj demandoj kaj la demandoj kaj problemoj de aliaj.

Malbonaj humoroj estas kiel kancero, ronĝante internan pacon. Jen ĝuste kial tiuj kun severaj humoroj ne povas eskapi siajn malfacilaĵojn kaj problemojn.

Ne gravas kiom seriozaj estas la cirkonstancoj de homo, ili ne devas venkiĝi al malespero. Ili povas triumfi per siaj pensoj. Kiam homo kun ŝanĝiĝema humoro malsukcesas, ili levas la manojn kaj konfesas malvenkon. Sed tiu, kiu tenas sian menson nerompita, estas la vera venkinto en la batalo de la vivo, eĉ se la mondo ĉirkaŭ ili furiozas kiel vulkano.

Ĉu homo volas esti malliberigita aŭ libera? Kiam ili tro forte limigas sin per sia temperamento, ili fariĝas nekapablaj daŭre alfronti la defiojn de la vivo. Post kiam ili permesas al negativaj humoroj malklarigi ilian menson, ilia volo malfortiĝas kaj ilia persistemo ŝanceliĝas. Temperamentaj tendencoj kovras la cerbon per nebulo de konfuzo kaj konfuzo, difektante sanan juĝon kaj igante ĉiujn klopodojn vanaj.

Oni povas superi sian koleron, kiom ajn severa kaj malagrabra ĝi povas ŝajni. Unue, ili devas decidi, ke ili ne plu estos malafablaj kaj grumblemaj. Kaj se humorŝanĝiĝo okazas malgraŭ ilia decido, ili devas analizi ĝin por kompreni kiel ĝi enŝteliĝis kaj fari ion konstruan pri ĝi.

Krome, nenio estu farata senatente, sed prefere kun zorgema kaj profunda mensa fokuso. Ni devas okupiĝi pri kreivaj agadoj, ĉar Dio dotis nin per

senlima potencialo. Kia pravigo ekzistas por kapitulaci al psikologia fiasko per indulgo en malfortigaj kaj nesanaĵoj pensoj? Oni devas liberigi sin de detruaj psikologiaj statoj, kiuj agas kiel bremsoj sur la radoj de vera progreso. Krom se la radoj estas liberigitaj de la tenantaj bremsoj, movado kaj progreso estas neeblaj. Rememorigu al vi ĉiuj, ke Dio estas kun vi, kaj kiaj ajn viaj malfacilaĵoj, vi havas la potencon venki ilin. Vi estas la rajta heredanto de la povo de la Supera Spirito, kaj tial vi estas pli forta ol cirkonstancoj kaj pli granda ol eventoj.

Brila, inteligenta knabo ne ĝuas pritrakti facilajn problemojn; li ĝuas la malfacilajn. Sed multaj homoj estas timigitaj de la defioj de la vivo. Mi neniam timis ilin, ĉar mi ĉiam preĝis: "Mia Dio, pliigu Vian forton en mi. Konservu min en pozitiva pensmaniero, por ke, kun Via helpo, mi ĉiam povu superi miajn malfacilaĵojn."

Pensu konstrui pri problemoj ĝis vi ne plu povas pensi. Kiam mi traktas problemon, mi iras ĝis la plej granda mezuro por kovri ĉiujn eblajn paŝojn por solvi ĝin, ĝis mi povas honeste kaj sincere diri: "Mi faris mian plej bonan kaj jen ĉio, kion mi povas fari." Tiam mi forgesas pri la problemoj.

Persono, kiu restas ĉe problemoj, fariĝas agaciĝema kaj facile maltrankviliĝas. Evitu tion. Kiam problemoj ekestas, anstataŭ koncentriĝi pri ĝi, pensu pri ĉiu ebla maniero solvi ĝin. Se vi trovas vin nekapabla pensi klare, komparu viajn zorgojn kun similaj problemoj, kiujn alfrontas aliaj, kaj lernu de iliaj spertoj por identigi la vojojn al malsukceso kaj tiujn al sukceso. Elektu la paŝojn, kiuj ŝajnas plej logikaj kaj realismaj, kaj engaĝiĝu al ilia efektivigo. La tuta biblioteko de la universo estas konservita en vi.

Ĉio, kion vi volas scii, jam estas tie. Por malkaŝi tion, vi simple bezonas pensi kreive kaj novige.

Severa humoro malakrigas komprenon kaj malmoligas sentojn, malebligante al persono interkonsenti kun aliaj. Hejma vivo devus esti rifuĝejo, sed severaj humoroj transformas ĝin en tragedian inferon. Edzo revenas hejmen kaj trovas sian edzinon en deprimita humoro, malebligante komunikadon kun ŝi. Aŭ li eble revenas en malbona humoro, malebligante rezonadon kun li. Multaj problemoj trafas homojn pro severaj humoroj. Kiam familiano bolas de kolero aŭ estas indiferenta, vi tuj estas trafita de ilia humoro. Aŭ eble vi vizitas iun plenan de ĝojo, nur por trovi ilin disputemaj kaj doloraj, tuj transformante vian feliĉon en larmojn kaj igante vin voli venĝi same. Ne lasu la humorojn de aliaj damaĝi vin.

Estas facile venĝi sin, sed oferti amon estas la plej bona maniero trankviligi la koleron de aliaj kaj deturni ilian damaĝon. Tiu amo devas esti pura, ĉar kiam ĝi fontas el la koro, ĝi havas magian efikon.

Ni ne devas resti ĉe la sekvoj, eĉ se nia amo estas renkontita kun indiferenteco. Amo estas pli forta ol malamo, kaj ĝia efiko estas potenca kaj miriga.

Ĉu vi scias, ke grandioza ĝardeno kuŝas en via animo? Mirinda ĝardeno de pensoj, bonodora je amo, boneco, kompreno kaj paco - ĝardeno, kies beleco kaj ĝojo superas ĉiujn terajn florojn kaj bonodorajn herbojn. Vi kreas bonodoran floron kiam ajn iu miskomprenas vin en kolereksplodo, kaj vi konstante ofertas amon. Ĉu laodoro de tiu amo kaj kompreno ne estas pli daŭra kaj pura ol iu ajn natura rozo? Tial ĉiam memoru, ke via menso estas ĝardeno, kaj konservu ĝin bela kaj bonodora je puraj, sanktaj pensoj. Ne permesu, ke ĝi fariĝi ŝlima marĉo plena de

la fiaj trajtoj de malamo. Se vi kultivas florojn de paco kaj amo, trapenetritajn de ĉielaodoro, laabelo de spirita konscio estos altirita al via ĝardeno. Same kiel laabelo serĉas nur florojn, kiuj elradias la plej dolĉan mielon, tiel ankaŭ Dio vizitos vin, kiam via vivo estos plena de dolĉaj, rozkoloraj pensoj. Decidu, ke vi ne permesos al la malutilaj, putraj fiherboj de malbono kaj kolero kreski en la ĝardeno de viaj bonaj spiritaĵkvalitoj. Ju pli vi kultivas la sanktajn kvalitojn, kiuj estas kiel florantaj floroj, des pli Dio rivelos Sian sanktan ĉeeston en vi.

Orientaj saĝecaj tekstoj diras, ke la persono, kiu estas trankvila kaj serena fronte al kaj amiko kaj malamiko, netuŝita de la dueco de varmo kaj malvarmo, plezuro kaj doloro, estas tre kara al Dio. Per konstanta ofertado de amo al tiuj kun severaj kaj kruelaj naturoj, paco al tiuj turmentitaj de timoj kaj ŝarĝitaj de zorgoj, dolĉeco al tiuj kun amaraj humoroj, ĝojo al tiuj ŝarĝitaj de mizero kaj mizero, kaj per donado de ekzemplo al tiuj, kiuj devagas laŭ la vojoj de eraro kaj peko, vi venkas negativajn trajtojn tenante vian menson engaĝita en utilaj kaj kreivaj okupoj.

Mi ofte diras: "Se vi legas dum unu horo, skribu dum du horoj; se vi skribas dum du horoj, pensu dum tri horoj; se vi pensas dum tri horoj, meditu la tutan tempon."

Dio estas la fonto de ĉia feliĉo, kaj eblas atingi Lin en nia ĉiutaga vivo. Sed la homo ofte okupas sin per aferoj, kiuj kondukas al malfeliĉo. Meditado estas la plej bona maniero forigi malbonajn kutimojn kaj vivi en mirinda mondo - mondo simila al tiu, kiun tiu granda saĝulo komprenis, kiam li diris: "Ho Sinjoro, mi kantis Vian benatan nomon kaj mi perdiĝis en Vi. Kiam mi revenis al ĉi tiu konscio, mi trovis, ke mi

forlasis mian malnovan korpon por trovi min en nova korpo, kiun Vi donis al mi!"

Ekzistas simila rakonto en Barato pri alia sanktulo. Junulo ĵus mortis kaj lia korpo estis portata al la bruligado. Dum la funebrantoj estis ekbruligontaj la fajron, subite aperis maljunulo, kurante kaj kriante: "Haltu! Ne ekbruligu la fajron! Mi uzos tiun korpon!" Tuj kiam li parolis ĉi tiujn vortojn, la korpo de la maljunulo falis teren mortinta, dum la junulo leviĝis de la amaso da bruligilo kaj rapidis al la arbaro. La maljunulo estis granda sanktulo kaj ne volis interrompi sian adoradon per revenado al la vivo en la senviva korpo de novnaskito, do li decidis uzi la korpon de la junulo por daŭrigi siajn spiritajn praktikojn.

Estas multaj mirindaj aferoj pri vivo kaj morto atendantaj esti malkovritaj. Meditado estas la maniero, kiel ni devas vivi en harmonio kun nia dia naturo kaj laŭ Dio. Morto teruras la homaron, ĉar ĝi tenis Dion for de niaj vivoj.

Ĉiuj doloraj aferoj plenigas nin per teruro kaj timo, ĉar ni amas la mondon sen kompreni ĝian signifon kaj celon. Sed kiam ni vidas Dion en ĉio, timo malaperas. Ni ĉiam "naskiĝas" kaj en la vivo kaj en la morto ankaŭ. Vere, morto estas misnomo, ĉar ne ekzistas morto. Kiam la vivo laciĝas, ni deĵetas la dikan mantelon de karno kaj revenas al la milda, etera mondo.

Morto signifas finon Kaleŝo kun rompitaĵ partoj estas morta kaleŝo ĉar ĝi atingis sian finon Sed la senmorta animo ne povas pereji Ĉiun nokton, dum ni dormas, la animo vivas en la etera korpo, nekonscia pri la fizika korpo Se la perdo de fizika konscio signifus morton, la animo mortus kiam ni dormas Sed ni ne mortas kiam ni dormas, nek ni perdas konscion

tute, ĉar vekiĝinte, ni memoras ĉu nia dormo estis paca aŭ malkomforta Simile, ni ne mortas post la morto

Tiuj, kiuj permesas al siaj mensoj rigidiĝi, estas vere mortintaj. Por solvi la misteron de la vivo, oni devas renaskiĝi ĉiutage. Tio signifas klopodi ĉiutage plibonigi sin iel. Antaŭ ĉio, ni devas preĝi al Dio, ke Li donu al ni saĝecon, ĉar kun saĝeco venas ĉio.

Kompreno, kreiva pensado, kaj konstruaj, utilaj agoj devas esti kultivataj por plibonigi nin kaj profitigi aliajn. Ĉiu, kiu aspiras eniri la Regnon de Dio, devas helpi aliajn ĉiutage laŭeble. Sekvante ĉi tiun vojon, oni spertos viglan ĝojon, kiu dispelas nedezirindajn trajtojn. Ĉi tiu ĝojo estas ankaŭ senperfida indikilo de mensa, fizika kaj spirita progreso. Pli altaj niveloj sendube estos atingitaj, ĉar ĉi tiu estas la vojo, kiu kondukas al la Regno de Dio.

Ĉiu klopodo devas esti farita por venki temperamenton, ĉar tuj kiam oni sentas sin deprimita kaj grumblema, oni semas la semojn de eraro en la grundo de si mem.

Indulgi sin en malicaj kutimoj estas laŭgrada morto. Sed klopodi senti sin gaja kaj optimisma ĉiutage, malgraŭ ĉiuj ĝenaj kaj afliktaj provoj, signifas gloran renaskiĝon. Krom se ĉi tiu homa renaskiĝo transformiĝas en subliman spiritan renaskiĝon, estas neeble por homo renoviĝi; ili restos stagnaj.

Temperamento estas kontaĝa Kaj dum tempoj de zorgo kaj depresio, ĝi povas negative influi grandajn segmentojn de la loĝantaro Oni ne devas preni la malfeliĉajn eventojn de la vivo tro serioze Estas pli bone ridi iomete ol funebri kaj lamenti ĉiun malbonŝancon, kiu povas trafi vin.

Estas mirinde esti optimisma kaj ĉiam provi rideti

Kiam persono montras kuraĝon, ĝojon, aŭ iujn ajn el la pozitivaj kvalitoj, li renaskiĝas, kio signifas, ke lia konscio renoviĝas montrante sian veran spiritan naturon.

**Kaj tio estas la nova spirita naskiĝo, kiu kvalifikas nin por vidi kaj eniri la Regnon de la Ĉielo
Paco estu sur vi**

Amikeco: Fundamentoj kaj Eltenivo

Amikeco estas la plej alta homa esprimo de la deziro de

Dio montri Sian amon al la homaro

Dio donacas kompaton kaj tenerecon al la novnaskito

pere de la patro kaj patrino. Iliaj sentoj al la bebo estas denaskaj kaj instinktaj, ĉar Dio dekretis, ke niaj gepatroj ne povas ne ami nin. Amikeco do venas al ni kiel pura esprimo .de la senkondiĉa amo de Dio por ni

Du fremduloj renkontiĝas, kaj kun tuja kaj kortuŝa deziro, ili volas helpi unu la alian. Ĉu vi iam analizis ĉi tiun fenomenon? Ĉi tiu spontanea, reciproka deziro al kamaradeco devenas rekte de la sankta leĝo de altiro. Agoj de reciproka kaj plifortigita amikeco inter du animoj el pasintaj vivoj iom post iom kreas spiritan ligon, kiu .nerezisteble kunigas ilin en ĉi tiu vivo - kie ajn ili estas Krom se ĉi tiu impulso estas makulita de egoismo kaj altiro al la kontraŭa sekso, ĝi estas pura kaj senmakula. Sed .bedaŭrinde, ĝi ofte estas difektita de malpuraj konsideroj Amikeco floras kaj prosperas kiel rosa floro sur la arbo de niaj emociaj sentoj, kaj ĝi estas malpurigita per koruptaj kaj malamplenaĵoj deziroj kaj egoismaj, monopolismaj .konduitoj

Se vi aplikas malsaman specon de sterko al la radikoj de

arbo, la frukto estos mizera kaj deformita. Simile, kiam iu nutras la arbon de amikeco per egoismaj sentoj, iliaj malindaj motivoj distordas kaj ruinigas la fruktojn de tiu amikeco. Esti interesita pri iu simple ĉar ili estas riĉaj aŭ

influaĵoj kaj povas fari ion por ni ne povas esti nomata amikeco. Simile, esti altirita al iu pro ilia bela vizaĝo ne estas amikeco. Kiam tiu vizaĝo perdas sian junecan, allogan ĉarmon, la "amikeco" vaporiĝas kaj fariĝas afero de la .pasinteco

Estas vere, ke amikeco estas malfacile trovebla ĉie.

Kelkajn homojn vi vidas ĉiutage kaj neniam vere konas.

Aliajn vi sentas, ke vi konas intime, kvankam vi neniam renkontis ilin. Oni devas lerni kaj kultivi tiun ĝustan internan .intuicion

Tenu viajn okulojn malfermitaj kie ajn vi estas, kaj se vi

sentas veran emocian altiron al iu, vi devus plifortigi la amikecon kun tiu persono ĉar ili estis viaj amikoj el antaŭa .vivo

Estas multaj amikoj, kiujn ni konis el pasintaj vivoj, sed tiuj amikecoj ne maturiĝis aŭ atingis sian plenan potencialon.

Estas pli bone konstrui sur ekzistantaj fundamentoj ol fosi sur la sabloj de pasemaj konatoj. Estas facile pensi, ke vi havas multajn amikojn, ĝis ili kaŭzas al vi doloron aŭ .damaĝon, lasante vin kun amara seniluziiĝo

Kunlaboru kun homoj distingitaj per sia inteligenteco,)

(kaj elektu vian amikon el inter tiuj kun bonaj moroj

Multaj homoj faras la eraron elekti amikojn ĉar ili estas

trompitaj de supraĵaj aspektoj. La sola maniero distingi verajn amikojn estas reflekti kaj peti Dion unuigi vin kun ili.

Vi devas klopodi trovi kunulojn laŭ pura kaj sankta maniero.

Tio signifas purigi vian konscion de ĉiuj pensoj pri fizika beleco aŭ ajnaj aliaj aspektoj, kiujn vi konsideras esencaj faktoroj determinantaj viajn sentojn al aliaj. Se vi faros tion, iam, per la graco de Dio, vi povos trovi sincerajn amikojn ĉirkaŭ vi kie ajn vi estas, kaj Dio ankaŭ reunuigos vin, eĉ se nur spirite, kun amikoj malproksimaj, ĉar puraj sentoj ne estas submetitaj al la leĝoj de materio kaj ne estas ligitaj de tempo kaj spaco. Vi sentos la amon de Dio per tiuj humilaj homaj rimedoj, kiuj ne rezistas Lin, sed permesas al Lia amo

flui tra ili pure kaj klare. De la puraj koroj venas la benoj de
.sankta amikeco al vi kaj lumigas vin per sia lumo
Ne eblas allogi verajn amikojn, se oni ne estas purigita
de egoismo kaj nedezirindaj trajtoj. La plej granda arto de
amikeco kaj kamaradeco estas agi kun nobleco kaj respekto.
Ĝi signifas esti spirita, pura laŭ motivoj kaj intencoj,
sindonema, libera de iluzioj kaj trompoj, kaj komenci konstrui
la grandan konstruaĵon de amikeco sur la fundamentoj
.metitaj antaŭ longe

Je via vivo, nenio en la tuta vivo estas
Miaj okuloj ĝojas pro amiko kiu konsentas
Kaj ĉiu amiko, kies amo ne estas por Dio
Mi ne fidus alian amon

Amikeco kaj amo devus ĉeesti en ĉiuj homaj rilatoj: inter
gepatroj kaj infanoj, inter edzoj kaj edzinoj, inter viroj kaj
viroj, inter virinoj kaj virinoj, kaj inter viroj kaj virinoj kiel
fratoj kaj fratinoj. Ĝi estas pura kaj libera de limoj kaj
kondiĉoj. Kiam vi sentas la deziron esti kun aliaj, tio, kion vi
.sentas, estas la ĉeesto de Dio

Amikeco estas dia instigo. Dio zorgas ne nur pri Siaj
homaj infanoj per gepatroj kaj kelkaj parencoj; Li ankaŭ
provizas amikojn por doni al ni ŝancojn esprimi puran kaj
.sinceran amon el la profundo de niaj koroj

Ju malpli da homaj difektoj kaj ju pli da virtaj kvalitoj
persono posedas, des pli da amikoj ili havos. Profetoj kaj
grandaj figuroj estis amikoj de ĉiuj, kaj por esti kiel ili, ni
.devas purigi nian amon de la makulo de egoismo

Kiam ni povas konvinki aliajn pri nia amo
Kaj kiam ni fariĝas certaj tra la provoj de la tempo kaj
aliaj testoj

Iu vere amas nin el la fundo de sia koro

Kaj ni sentas same al tiu persono

Ne por persona profito, sed simple por senti la pulson de
amikeco

Ni vidas la reflekton de Dio kaj ni sentas la ĉeeston de

Dio

Kaj ni aŭdas la voĉon de Dio en tiu benita amikeco

Ni ne rajtas permesi, ke nia amo restu limigita al unu

persono, sed ni devus plifortigi la fundamentojn de ĉi tiu

.sankta amo en aliaj kun noblaj idealoj

Se vi provas – Dio protektu vin – konstrui amikecon kun

iu malbonintenca, vi seniluziiĝos. Amikiĝu unue kun bonaj

homoj, kaj poste daŭrigu disvastigi sentojn de amikeco al

aliaj ĝis vi sentos amon al ĉiuj kaj povos diri: "Mi estas amiko

."al ĉiuj

La grandaj profetoj sentis amon al aliaj, do ili pardonis

bele kaj instigis homojn pardoni ofendojn kaj sin deteni de

.reprezalioj same

Vera amikeco estas sankta amo ĉar ĝi estas honesta,

pura, sincera kaj daŭra

:Unu spirita filozofo bele priskribis amikecon kiam li diris

La plej sublima interligo, kiun ni povas fari kun niaj"

amikoj, estas diri: Vero estu inter ni por ĉiam. Kiel bele estas

diri pri tiu-kaj-tiu: Ne necesas, ke mi renkontu lin, parolu kun

li, aŭ skribu al li por pruvi mian amikecon al li, kaj ni ne

bezonas sendi donacojn por konfirmi nian amikecon kaj

memori unu la alian, ĉar mi fidas lin kaj fidas lin, kiel mi fidas

".min mem, kie ajn li estas kaj kiel ajn li estas

Ni povas paroli libere kaj malkaŝe kun niaj amikoj sen ke

ili miskomprenu nin. Sed amikeco ne povas kreski kaj

prosperi tiel longe kiel ekzistas ia ajn sugesto, deklaro aŭ

.postulo de unu al la alia

Amikeco povas esti konstruita nur sur la fundamentoj de

libereco kaj spirita egaleco. Tial ni devas trakti ĉiun laŭ tiu

benita lumo, rekonante, ke ĉiu homo estas kreita laŭ la bildo

de Dio. Se vi mistraktas iun, vi neniam spertos la dolĉecon

.de ilia amikeco

Estas multaj, kiuj iras la vojojn de la vivo sen amikoj. Mi

.ne povas imagi, kiel ili povas daŭrigi sian vojaĝon

Veraĵ amikoj malofte miskomprenas nin. Kaj se jes, ĝi estas nur por mallonga tempo. Se iu perfidas vian fidon kaj lojalecon, daŭrigu doni al ili vian amon kaj komprenon kvazaŭ nenio okazis, same kiel vi esperas ricevi komprenon .kaj amon de aliaj

Sed se tiu persono daŭre kondutas laŭ maniero kiu indikas malestimon kaj malamon al vi, kaj daŭre frapas la manon de amikeco etenditan al li, tiam estas pli bone retiri vian manon ĝis li korektas sian konduton kaj fariĝas inda je .la honoro de amikeco

Amikeco devus komenciĝi hejme. Se vi trovas iun en via familio, kiu estas aparte kongrua kun vi, unue laboru pri kultivado de tiu ligo. Poste, se vi sentas vin altirita al iu inter viaj konatoj, kiu dividas similajn valorojn, provu fortigi tiun .amikecon

Ĉiuj egoismaj deziroj kaj voluptaj sentoj inter amikoj devas esti forigitaj. Amikaj rilatoj kun bonaj homoj devas esti plifortigitaj. Ju pli vi pripensas, des pli vi rekonos amikojn el via pasinteco. Pripensado vekas dormantajn memorojn pri .amikoj, kiujn vi konis kaj amis en via malproksima pasinteco Estas multaj homoj, kiujn mi unue vidis en spirita vizio kaj poste renkontis

Amikeco estas granda kosma forto. Kiam via deziro al amikeco estas forta, kaj eĉ se estas fremdulo, kiu estas spirite en harmonio kun vi, eĉ ĉe la Suda Poluso, la .magnetismo de amikeco iel alproksimigos vin Egoismo sole havas la potencon detrui la magneton de unueco en ni

Kiu pensas nur pri si mem, tiu subfosas la fundamentojn .de amikeco kaj mistraktas ĝiajn sanktajn valorojn Ĉi tiuj homoj ne kapablas allogi amikojn, ĉar ili ne kapablas plivastigi siajn horizontojn kaj ampleksi la benojn de la vivo. Dio benis vin per familio, mia amiko, por ke vi unue lernu ami aliajn kaj poste etendi tiun saman amon al .ĉiuj

Niaj amatoj estas prenitaj for de ni per morto kaj aliaj
cirkonstancoj, por ke ni lernu ne nur ami homojn en homaj
rilatoj, sed ami la amon mem - tiun amon, kiu estas Dio,
ĉeestanta malantaŭ ĉiuj homaj maskoj. Kaj per dia amo, ni
povos ami ĉiun kiel malsamajn manifestiĝojn de la Sinjoro de
.la Universo

Amikeco signifas investi nian amon sen memprofito. En
geedzeco ekzistas sekse devo, kaj en familia vivo ekzistas
hereditaj instinktoj. Sed en amikeco ne ekzistas devo aŭ
premo, neniue loko por devigo aŭ premo de ia ajna speco.
Prefere, ĝi estas spontanea amo, kiu fontas el la koro kaj ne
estas ligita de kondiĉoj krom la kondiĉo de lojaleco, sen kiu
neniue amikeco povas daŭri. Ĉi tiu kondiĉo estas la
!respondeco de ambaŭ amikoj, ĉar necesas du por tango
Ni donu nian amon al ĉiuj. Ni preĝu, ke ni povu renkonti
niajn amikojn el la pasinteco, kaj fortigi nian amikecon kun
ili, por ke ni finfine komprenu kaj estu indaj je la amikeco de
.Dio

Se ni ne amas la infanojn de Dio per spirito de amo kaj
harmonio, ni ne povos senti la amon de la Sinjoro de la
.homaro

!Mi ne konas fremdulon Kaj kia granda feliĉo kaj ĝojo
Eĉ iu, kiu konsideras sin mia malamiko, ne povas igi min
.senti, ke mi lin malamas

Kiam tiu vekigo venas, vi sentas ĉies amon
La amo, kiun vi sentas al la kreitaĵoj de Dio, neniam
mortas eterne, sed ĝi kreskas kaj pligrandiĝas ĝis vi sentas
en la amo de amikoj la dian amon elirantan el la koro de Dio
.en la ĉielo

Paco estu sur vi, niaj karaj amikoj
Memor-disvolviĝo

**Homoj estas unikaj estaĵoj danke al la kapablo de
memoro, kiu distingas ilin de ĉiuj aliaj kreitaĵoj. Ĉiu**

animo sopiras serĉi sian dian originon spontanee per la senkonscia memoro pri sia sankta fonto. Tio klarigas la laŭgradan evoluon de ĉio en la universo. Laŭ la dia plano, ĉiu animo, akirante homan korpon - inkluzive de evoluinta cerbo kaj nerva sistemo - fine posedas la rimedojn por konscie memori sian esencan unuecon kun la dia.

Memoro estas la kapablo per kiu ni mense memoras niajn spertojn; sen ĝi, ni forgesus nian komprenon pri la vivo kaj devus rekomenci ĉiun tagon, same kiel junaj infanoj. Persono, kiu perdis sian menson kaj sekve sian memoron, kondutas kiel infano.

Ne havas valoron aŭ gravecon ekzameni, se ni ne povas memori kaj resperti ilin. Ni lernas per ekzamenado de niaj pensoj, sentoj kaj motivoj, kaj per analizo de niaj pasintaj agoj. La valoro kaj graveco de persono kuŝas en solida memoro.

Ekzemple, “Sami” memoras, ke li estas Sami ĉiumatene kiam li vekiĝas, kaj per memorado li ligas siajn vivspertojn kun la nomo Sami.

Kiam ni volas rememori pasintan sperton, aŭ kiam ni bezonas ĝin denove, ni povas reakiri ĝin per nia subkonscio. Memorante kion ni faris aŭ kio okazis al ni antaŭe, ni povas plenumi ajnan taskon postulantan kapablon, kiun ni lernis aŭ praktikis antaŭe. Ni ankaŭ povas distingi inter kion ni devus fari kaj kion ni devus eviti, depende de la situacio.

La subkonscio estas ĉiam vigla, registrante ĉiujn spertojn de homo dum la tago kaj daŭrigante sian laboron eĉ dum dormo, observante la korpon kiel noktogardisto. Vekiĝinte, homo ĉiam scias, ĉu ilia dormo estis paca kaj ripoza aŭ ne. La povo de la memoro de la subkonscio estas unu el la kapabloj de la ĉiam vigla kaj benita dia konscio.

La semo de tiu konscio estas plantita en ĉiu animo, ĉar la animo, laŭ sia naturo, komprenas, ke ĝi vivas eterne en Dio. Memoro estas la semo de eterneco; se ni nutras kaj evoluigas ĝin, ni povas memori ĉiujn eventojn de ĉi tiu vivo kaj ankaŭ niajn pasintajn vivojn.

Kiel homoj, ni povas memori ĉiujn provojn, kiujn ni alfrontis en ĉi tiu vivo. Do kial ni ne povas memori ĉiujn spiritajn provojn, kiujn niaj animoj alfrontis?

Memoro havas du naturojn: homan memoron, kiu memorigas ĉiujn spertojn de ĉi tiu vivo, kaj sanktan memoron, kiu memorigas la spertojn de la animo tra ĉiuj ĝiaj enkarniĝoj. La plej multaj homoj konas nur homan memoron.

Sed kial nia sankta memoro kuŝas dormanta kaj stagna, perdita en profunda dormo?

Iuj homoj havas la kapablon memori vastan gamon da spertoj: homajn kaj spiritajn. Aliaj ne povas klare memori eĉ siajn plej lastatempajn spertojn.

Memoro havas nivelojn kaj gradojn laŭ la kapablo de la menso por kompreno. Edukado, mensa fokuso, reflektado kaj ĉiuj memorindaj spertoj estas esencaj por evoluigi bonan memoron. Sen evoluigi memoron, persono ne povas akiri riĉan kaj ampleksan komprenon. Se iu faras teston kaj poste forgesas ĝin, ili perdas la valoron kaj gravecon de tiu testo.

Plibonigante la kvaliton de nia memoro, ni povas fortigi ĝin ĝis la punkto, kie ni povas memori ĉion, inkluzive de nia ĉiela origino. Kaj vekante nian sanktan memoron — por ke ni povu rememori ĉiujn spertojn de niaj pasintaj enkarniĝoj, same kiel nian senmortan spiritan naturon — ni atingas senmortecon.

Ĝusta pozo kaj taŭgaj fizikaj ekzercoj estas utilaj por disvolvi memorforton. En ĉi tiu epoko, kie mana

laboro estis anstataŭigita per maŝinoj en diversaj laboroj kaj aspektoj de la vivo, homoj fariĝis sidemaj kaj urĝe bezonas regulan ekzercadon. Tial, aŭtomataj ekzercmetodoj estis evoluigitaj por uzo en hejmoj kaj konstruaĵoj.

Dum ekzercado, estas esence koncentri vian menson al vivenergio por rikolti la plej grandajn profitojn. Ne sufiĉas simple etendi kaj streĉi viajn muskolojn; vi devas vekigi kaj direkti la vivoforton, kiu provizas al via korpo forton kaj vigecon.

Ekzistas certaj manĝaĵoj utilaj por la cerbo, aliaj por la muskoloj kaj nervoj, kaj ankoraŭ aliaj por fizika disvolviĝo kaj la bontenado de diversaj organoj kaj partoj de la korpo. Por plibonigi memoron, oni devus konsumi manĝaĵojn, kiuj plifortigas cerbokapablon. Ekzemple, manĝi muelitajn juglandojn kaj migdalojn miksitajn kun kelkaj gutoj da limea aŭ oranĝa suko antaŭ enlitiĝo povas plibonigi memoron.

Jogistoj ankaŭ diras, ke lakto kaj fromaĝo estas cerbo-fortigaj manĝaĵoj. Ili sugestas, ke dum tempoj de laceco kaj angoro, oni trinku miksaĵon de la suko de unu aŭ du limeoj en glaso da akvo, lavu la kapon per malvarma akvo, kaj ankaŭ verŝu ĝin sur la tempiojn, inter la brovojn, sur la naztruojn kaj en la orelojn. Rezulte, la nervoj malstreĉiĝas, la menso trankviliĝas, kaj bona memoro vekiĝas.

Troa konsumo de grasaj manĝaĵoj devas esti evitata, ĉar tio povas kaŭzi la formiĝon kaj kunbuliĝon de grasaj deponaĵoj en la sangaj vaskuloj sur la surfaco de la cerbo.

Hindaj spiritistoj diras, ke porkaĵo kaj bovaĵo estas damaĝaj al homa sano. Ĉi tiuj du specoj de viando enhavas altajn nivelojn de ureata acido. Krome, kaj porkaĵo kaj bovaĵo laŭdire havas malbonan

memoron. Konsumi ilian viandon, ili asertas, povas fakte plibonigi oniajn fizikajn kaj mensajn kapablojn.

Memoro povas esti plibonigita per praktiko. Estas malĝuste diri, ke viro, kiu estas fizike malforta de naskiĝo, neniam povas fariĝi forta. Ĉiam ekzistas eblecoj kaj potencialo atingi grandajn aferojn en ĉiuj aspektoj de la vivo.

Ni devas scii kiel serĉi la ĝustan vojon kaj la ĝustan vojon

Kelkaj kuracistoj diras, ke persono kun hereda mensa handikapo restos tia por la tuta vivo. Tamen, oni montris, ke multaj mensaj difektoj povas esti superitaj per mensaj koncentriĝaj ekzercoj. Esplorado en ĉi tiu areo estis limigita en la Okcidento, kaj tial multaj psikologoj ne estas bone spertaj pri la metodoj de profunda koncentriĝo instruitaj de la grandaj hindaj jogistoj antaŭ jarcentoj.

La ĝustaj metodoj por disvolvi koncentriĝon estas nekonataj al plej multaj homoj. Mensaj kapabloj jam ĉeestas sed estas subevoluintaj. Malsukceso kultivi oniajn mensajn kapablojn kaj akceptemon kondukas al gravaj problemoj. Kiel la korpo, la cerbo bezonas taŭgan ekzercadon por sano, aktiveco kaj vigeleco.

Tial, evoluigi bonan memoron postulas fizikan ekzercadon, manĝadon de sanaj manĝaĵoj kaj solidan pozitivan pensadon.

Provu memori specifajn aferojn kaj okupiĝu pri mensa bildigo. Rigardu ion, scenon aŭ belan vidaĵon, poste provu rekrei tiun bildon en via menso. Provi memori la melodiojn de kantoj kaj himnoj, kaj mense kanti ilin, ankaŭ helpas disvolvi memoron.

Ĉio farita kun profunda kaj atenta konscio plibonigos memoron

Poezio kaj muziko posedas unikan emocian kvaliton. Ni ĉiuj facile memoras la plej profundajn

malĝojn kaj plej grandajn ĝojn de niaj vivoj. Kial? Ĉar la sento malantaŭ tiuj spertoj estis intensa. Ĉio sentita intense fortigas la memoron. Krome, verkado de poemoj kaj mensaj ekzercoj kiel adicio kaj subtraho ankaŭ estas bonegaj metodoj por disvolvi memoron kaj mensan fokuson.

Por plibonigi memorkapablon, ĉio devas esti farita kun profunda mensa fokuso. Plej multaj homoj plenumas siajn taskojn kun vaganta menso, rezultante en vasta breĉo inter iliaj agoj kaj pensoj. Tial ili ne memoras ion ajn tre bone. Se persono volas memori ion, ili devas fari ĝin kun plena konscio kaj konscienco.

Por tiuj, kiuj amas Dion, pensi pri siaj devoj dum plenumado de ili ne malhelpas ilin pensi pri Dio samtempe. Tamen, dum meditado, oni pensu nur pri Dio. Notindas, ke la memoro plifortiĝas kaj ĝia kapablo kompreni plivastiĝas per meditado.

Kio estas meditado? Ĝi estas unuiĝo kun la universala spirito, transcendente ĉiujn homajn limojn, kaj klopodante memori, ke la homo estas spirito, ne korpo. Kiam la meditante komencas la konscian mensan klopodon konekti sin al la senmorta animo anstataŭ la korpo, kiun li loĝas dum nur unu vivo, li memoros multajn el siaj pasintaj vivspertoj kaj finfine memoros, ke li devenis el la koro de Dio.

En Dio kuŝas la memoro pri la tuta homa vivo kaj la vivo de ĉiu individuo. Kiam oni estas en harmonio kun sia spirita memo, la pasintaj epokoj kaj forgesitaj povoj de la neperemebla dia memo reaperos en ilia konscio. Meditado signifas memori, ke oni ne estas morta korpo, sed senmorta animo: unu kun Dio.

Dumtage ni emas pensi pri ni mem kiel limigitaj homoj, sed nokte, dum profunda, sendorma dormo ni forgesas nian homan kondiĉon

Per meditado, ni povas, per nia propra peno, eskapi, eĉ se nur provizore, de teraj alligitaĵoj. Ni povas rezigni pri fizika konscio kaj memori, ke ni estas diaj spiritoj. Tiuj, kiuj persistas en ĉi tiu praktiko, fariĝas mastroj de si mem kaj veraj gvidantoj.

Dio donis al ni memoron por ke ni povu krei kaj memori ĉion bonan kaj noblan. Misuzo de memoro kaŭzas grandegan damaĝon al la homaro.

Iu, kiu nutras indignon kaj malamon kontraŭ alia persono pro pasinta doloro, misuzas sian memoron. Tamen, ne estas malbone rememori malfeliĉajn spertojn por lerni de ili. Tiamaniere, persono analizas siajn pasintajn agojn kaj evitas ripeti la samajn erarojn, kiuj kondukis al amaraj kaj doloraj konsekvencoj.

Malverajn pensojn oni ne rememoru, ĉar ili tiam restos en la menso pli longe, kiel Dio donis al ni memoron, por ke ni povu konservi vivajn la lecionojn kaj pozitivajn spertojn de la vivo. Pasintajn malverajn pensojn oni dispelu evitante ilian rememoron. Se ili perforte eniras la menson, ni devas rifuzi gastigi aŭ bonvenigi ilin.

Ni ripetas: resti ĉe kaj ripeti malbonajn spertojn estas misuzo de la memoro, kiun Dio donis al ni. Anstataŭe, oni devus decidi uzi sian memoron nur por pozitivaj pensoj kaj noblaj spertoj, kaj forpeli ĉiujn malagrablajn kaj malamplenajn memorojn el sia menso.

Ni devas vidi, aŭdi, gustumi, tuŝi, senti kaj deziri ĉion bonan, sanigan, solidan kaj utilan, kaj ni devas konservi feliĉajn spertojn kaj provojn en la trezorejo de nia memoro.

Persono, kiu sentas bonajn emociojn, pensas noblajn pensojn, kaj vidas nur bonon en la naturo, kaj homoj memoros nur la bonajn aferojn.

Ni ricevis memoron kiel sanktan donacon, por ke ni povu praktiki memori bonajn aferojn ĝis ni fine povos memori la plej grandan bonon: Dion

Dum ni observas bonecon kaj justecon en ĉio, ni iam trovos, ke la kaŝita dia potenco frakasos kaj disĵetos ĉiujn malgrandajn malfermaĵojn de pensoj, sensacioj kaj sentoj, tra kiuj ni nur ekvidis ekbrilojn de dia beleco kaj harmonio en la kreado, kaj tra la fenestro de spirita konscio ni vidos totalan bonecon kaj absolutan perfektecon.

Ni petas Dion helpi nin veki kaj revivigi la eternan flamon de sankta memoro ĝis ĝi forbruligos la mallumon de forgeso kaj neglekto, por ke ni memoru, ke ni estis kaj ankoraŭ estas unu kun la spirito de Dio kaj Lia universala amo.

**Se vi memoras Dion matene
Tagmeze kaj vespere
Vi sentos vin energia kaj gaja
Ŝvebu kiel aglo en la ĉielo
Vi pasigos vian tempon komforte
Kaj ĝi estas portata kiel parfumo
sur la aero**

**Via fido al la Kreinto estas la plej
akra armilo**

**Armu vin per certeco kaj espero
Se vi serĉas Dion, la fonton de
justeco**

**Ŝi fariĝas riĉa, ne, ŝi fariĝas la plej
riĉa el la riĉuloj
Pruvita fakto**

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ne forĵetu miajn vortojn skeptike antaŭ ol provi la metodon mem. Vi eble laciĝis aŭdi multajn teoriojn, kiuj ne rilatas al viaj vivoj. Kion mi diras ne estas teorio, sed pruvita fakto, kaj mi provos doni al vi ideon pri tio, kio efektive povas esti testita.

Mi havis la bonŝancon lerni ĉi tiun sciencan veron de unu el la grandaj saĝuloj de Barato antaŭ multaj jaroj. Vi eble scivolas, kial mi kuraĝigas vin kaj atentigas vin pri ĉi tiuj faktoj. Ĉu mi havas iujn egoismajn motivojn? Mia respondo estas absolute ne. Ĉio, kion mi volas, estas prezenti ĉi tiujn verojn al vi, esperante reciproke ricevi puran ĝojon pro tio, ke mi helpos vin trovi vian feliĉon praktikante ilin kaj spertante ilian feliĉon.

Nun mi devas uzi kelkajn aspektojn de fiziologio por almenaŭ akiri ĝeneralan komprenon pri la procezo, kiun mi parolos pri la funkciado de la ĉefaj centroj aŭ aksoj kaj la elektra kurento, kiu fluas de la cerbo — tra ĉi tiuj centroj — al la eksteraj kaj internaj sensorganoj, tenante ilin vivaj kaj viglaj.

Ekzistas ses ĉefaj centroj tra kiuj la vitala kurento, aŭ viv-elekto, estas transdonita al la tuta nerva sistemo. Ĉi tiuj centroj estas:

1 Medula Centro

2 Cervikala Centro

3 Dorsala Centro

4 Lumba Centro

5 Sakra Centro

6 Kociga Centro

La cerbo estas la supera elektra distribuisto (la pli alta centro), kaj ĉiuj centroj estas konektitaj unu al la alia kaj funkcias sub la influo de la supera centro (cerbaj ĉeloj). Cerbaj ĉeloj sendas la vitalan kurenton (aŭ elektron) tra ĉi tiuj centroj aŭ vertebraj aksonoj, kiuj siavice eligas sian elektran ŝargon en la aferentajn kaj transdonajn nervojn, kiuj transprenas la funkciojn de sensaj impulsoj kaj sensacioj de tuŝo kaj vido, ktp.

Ĉi tiu elektra kurento elsendata de la cerbo estas la vivsango de la fizika korpo (inkluzive de ĝiaj internaj kaj eksteraj organoj). Per ĉi tiu elektra medio, sensaj informoj estas transdonitaj al la cerbo, ekigante la prilaboradon de pensoj.

Se la animo deziras haltigi la fluon de maltrankviligaj raportoj pri korpaj sensacioj (kiuj helpas en la apero de interligitaj pensbukloj), ĝi devas regi la elektran kurenton kaj inversigi ĝian fluon de la tuta nerva sistemo al la sep ĉefaj centroj (inkluzive de la cerbo), por ke tiel ĝi povu doni al la eksteraj kaj internaj organoj kompletan ripozon.

Dum dormo, la elektraj konektoj inter la cerbo kaj la sensorganoj estas parte interrompitaj, malhelpante normalajn sentojn kiel aŭdado kaj tuŝo atingi la cerbon. Ĉar ĉi tiu interrompo estas nekompleta, ajna sufiĉe forta ekstera stimulo povas restarigi ĉi tiun elektran konekton, permesante al la stimulo atingi la cerbon kaj veki la personon. Tamen, dum dormo, kontinua elektra kurento fluas al la internaj organoj -

la koro, pulmoj kaj aliaj - tenante ilin vivaj kaj funkciaj.

Ĉar la elektra aktiveco de la korpo dum dormo ne estas plene kontrolata, fizikaj sensacioj kiel malkomforto, malsano kaj fortaj eksteraj stimuloj povas ĝeni la dormanton. Tamen, uzante science solidan metodon, ni povas samtempe kaj tute kontroli kaj internajn kaj eksterajn korpajn funkciojn - jen la kulmino de praktiko. Sed atingi kompletan kontrolon povas postuli multajn jarojn da dediĉita praktiko.

Same kiel la eksteraj organoj refreŝiĝas post dormo, kiu estas ripozo por la korpo, tiel ankaŭ la internaj organoj multe refreŝiĝas rezulte de la praktikado de ĉi tiu scienca metodo, kaj ilia forto pliiĝas, kio helpas plilongigi la vivon.

Same kiel ni ne timas dormon por ke niaj sentoj restu dormantaj kaj nekapablaj funkcii, tiel ankaŭ ni ne hezitu praktiki konscian morton, tio estas, doni ripozon al niaj internaj organoj. Tiam la morto estos sub nia kontrolo, tiel ke kiam ni trovos, ke ĉi tiu fizika domo fariĝis kaduka kaj neloĝebla, ni povos forlasi ĝin volonte kaj kun plena konscio. "La lasta malamiko venkita estas la morto."

Ni povas ilustru ĉi tiun metodon per la sekva ekzemplo:

Se la ĉefa telefoncentralo en urbo estas kabligita al malsamaj partoj de la urbo, alvokantoj en tiuj partoj povas konektiĝi kontinue al la centra centralo per la elektra kurento fluanta tra la dratoj, sendepende de la administrado aŭ kontrolo de la centralo. Tamen, se la ĉefa telefoncentralo volas malkonekti la diversajn centralojn, ĝi povas malŝalti

la ĉefan elektran ŝaltilon, tiel haltigante la fluon de elektro al la malsamaj partoj de la urbo.

Simile, la scienca metodo provizas al ni la necesan procezon por tiri la vitalan kurenton — distribuitan tra niaj korpoj — al niaj centraj regionoj, nome la spino kaj cerbo. La metodo funkcias per magnetigo de la spino kaj cerbo, kiuj enhavas la sep ĉefajn energicentrojn. Rezulte, la vivoforto distribuita tra la korpo estas tirata kaj transdonita per la spino al la cerbo. Atinginte la cerbon, ni sentas kaj spertas ĝin kiel lumon. En ĉi tiu stato, la spirita memo kapablas liberigi sin de fizikaj kaj mensaj distraĵoj.

La spirita memo estas ĝenata de la alvenantaj telefonaj raportoj — kontraŭvole — de du klasoj de "homoj": alta klaso (pensoj) kaj malalta klaso (fizikaj sensacioj). Por distranĉi ligojn kun ĉi tiuj du klasoj, ĝi devas tiri la elektron fluantan tra la telefonaj dratoj al la centra baterio per malŝalto de la elektra ŝaltilo (t.e., per praktikado de meditado) por ke ĝi povu ĝui pacon kaj liberecon.

Atento estas la ĉefa direktilo kaj distribuisto de energio, respondeca pri la transdono de la esenca elektra kurento de la cerbo al la sensaj kaj motoraj nervoj. Ekzemple, kiam ni forpelas ĝenan muŝon, ni uzas la potencon de atento por sendi elektran kurenton al la motoraj nervoj, rezultante en la dezirata manmovado. Mi mencias ĉi tion por doni ideon pri la potenco de atento, per kiu la elektra kurento ene de la korpo povas esti kontrolita kaj direktita al la supre menciitaj centroj.

Ĉi tie mi ŝatus priskribi la statojn, kiuj sekvas kompletan kontrolon de la bioelektra kurento. Komence, la persono spertas tre allogan senton pro la

magnetigo de la spino. Tamen, kontinua kaj longedaŭra praktiko alportos staton de konscia feliĉo, kiu nuligas la ekscitiĝon en la korpa konscio.

Ni priskribis ĉi tiun feliĉan staton kiel nian finfinan celon kaj universalan neceson, ĉar en ĝi ni spertas veran konscion pri Dio aŭ feliĉo kaj sentas vastiĝon de nia konscio. Ju pli ni spertas ĉi tiun staton, des pli nia individueco (nia malgranda memo aŭ ego) malpliĝas kaj dissolviĝas, kaj des pli rapide ni alproksimiĝas al kosma konscio kaj fariĝas intime kaj rekte konektitaj kun Dio.

Religio, vere, estas nenio alia ol la neniigo de niaj individuaj memoj ene de nia kosma konscio. Tial, en ĉi tiu feliĉa stato, ni supreniras la ŝtuparon de kredo, lasante malantaŭe la sufokan atmosferon de la sentoj kaj la tumulton de pensoj, kaj enirante la sferojn de dia feliĉo.

Per ĉi tiu metodo ni realigas kosmajn verojn, kaj kiam ĉi tiu benita stato fariĝas reala - per kontinua praktiko - ni trovas nin konstante en la ĉeesto de la benita Sinjoro en ni, kaj ni plenumas niajn devojn pli bone sen rigardi la fruktojn de la laboro, do ni zorgas pli pri la devoj ol pri nia memo (la memo) kaj la sentoj de plezuro kaj doloro, kiujn tiu memo produktas.

En la instruoj de ĉiuj religioj — kristanismo, islamo kaj hinduismo — ekzistas fundamenta vero: se persono ne rekonas sian esencon kiel spiriton — la fonton de feliĉo — ili restos ligitaj per limigita pensado kaj submetitaj al la necedemaj kaj senkompataj leĝoj de la naturo. Scii sian veran naturon alportas eternan liberecon. Ni ne povas koni Dion krom per konado de ni mem, ĉar la esenco de nia naturo similas al Lia. Homoj estis kreitaj laŭ la bildo

de Dio. Per la diligenta kaj sincera praktiko de vera scienca meditado, vi ekkonos vin mem — tio estas, vi komprenos, ke vi estas benita spirito — kaj vi ekkonos Dion.

Spiritaj meditadaj metodoj ampleksas ĉiujn necesajn rimedojn por koni Dion. Ili ne fokusiĝas al diferencoj en religioj kaj kredoj, ĉar iuj el ĉi tiuj diferencoj kreas konfuzon en la pensado de homoj.

La supereco de scienca meditado super aliaj metodoj kuŝas en ĝia proksima ligo kaj rekta ago kun la afero mem, kiu ligas nin al niaj limigitaj memoj: vivoenergio. Anstataŭ redirekti ĉi tiun energion, tio estas, kanaligi ĝin internen kaj integri ĝin en la vastiĝantaj kaj ekspansiajn povojn de la spirito, ĝi fluas eksteren, tenante la korpon kaj menson en konstanta moviĝo, kaŭzante perturbojn al la spirita memo en la formo de fizikaj sensacioj kaj pasemaj pensoj.

Ĉar vivoenergio fluas eksteren, sensacioj kaj pensoj distordas la bildon de la pura, trankvila animo. Ĉi tiu metodo instruas al ni kiel direkti vivoenergion internen. Tial, ĝi estas rekta kaj tuja metodo, kiu kondukas nin rekte al la konscio de la animo: al la benita konscio de Dio, sen bezono de iu ajn alia rimedo.

Ĉi tiu metodo celas ĝustigi kaj direkti la fluon de vivoenergio per ĝustigo kaj reguligo de unu el la konataj manifestiĝoj, kiu estas rekte rilata al vivoenergio mem.

Indas rimarki, ke ĉiuj religiaj vojoj en la mondo rekomendas uzi rektan aŭ nerektan metodon, sugestan aŭ eksplicitan, por kontroli la fluon de

vivoenergio kaj inversigi ĝian direkton, por ke ni transcendu la korpon kaj menson kaj ekkonu la animon per sciado de la esenco de ĝia naturo kaj la naturo de ĝia esenco.

La ĉeesto de vivo en homo estas supervivo, kaj ĝia foresto estas neniigo. Tial, la metodo, kiu gvidas iun por rekte regi la vivon, estas la plej bona metodo.

La saĝuloj de diversaj generacioj kaj landoj rekomendis metodojn, kiuj konvenis al la mensoj kaj cirkonstancoj de la homoj, inter kiuj ili vivis. Kelkaj emfazis preĝon, kelkaj sentojn, kelkaj agojn, kelkaj amon, kaj aliaj racion aŭ penson kaj kontempladon. Sed iliaj motivoj estis la samaj.

Ili ĉiuj asertis la neceson transcendi fizikan konscion per inversigo de la fluo de vivoenergio, por ke ĝi fluu internen. Ili ankaŭ asertis la neceson de memkompreno kaj ĝia apero el malantaŭ vualoj, same kiel la bildo de la suno aperas klare kaj distingeble en trankvila, serena akvo. Ili ĉiuj emfazis la validecon kaj efikecon de la medita metodo, sen bezono de iu ajn alia peranto.

Ankaŭ notindas, ke la praktikado de ĉi tiu metodo ne malhelpas la disvolviĝon de mensaj aŭ fizikaj fortoj, same kiel ĝi ne staras kiel baro al utilaj sociaj agadoj direktitaj de la plej delikataj kaj rafinitaj sentoj kaj plej noblaj motivoj dediĉitaj al servado al la homaro.

Fakte, ni pledas kaj rekomendas la holisman disvolviĝon de la individuo, ĉar ĉi tiu disvolviĝo neeviteble faciligas la praktikadon de ĉi tiu vojo anstataŭ malhelpi ĝin. La sola postulo estas kompreni

**kaj diligente praktiki la vojon, kaj ĉiuj agoj kaj aspiroj
tiam estos en la plej bona intereso de la serĉanto.**

**La esenca punkto en ĉi tiu metodo estas la ĝusta
kompreno de la vivoenergio, kiu subtenas la homan
korpon kaj tenas ĝin vigla kaj energia.**

Mallongaj asertoj pri resaniĝo

**Ho Sinjoro, Via benita lumo brilas el la profetoj,
sanktuloj kaj saĝuloj de ĉiuj religioj, kaj ankaŭ el mi.
Ĉi tiu sankta lumo ĉeestas en ĉiu ĉelo kaj histo de mia
korpo, kaj per Via graco mi estas sana kaj bonfarta.**

Ho konscia kosma aktiveco

Vi vivas en mi!

**Solidaj, likvaj kaj gasaj manĝaĵoj estas
transformitaj per la povo de Dio en vivan energion**

Por subteni mian korpon

**Ho Sinjoro, la ĉeloj de mia korpo estas faritaj el
lumo**

**Ĝi estas de via esenco, ĉar vi estas la spirito de
perfekteco**

**Ŝi estas sekura do, ĉar vi estas la fonto de
resanigo**

**Ĝia esenco estas spirito, kaj vi estas la spirito en
la vasta universo**

**Kaj ĝi estas eterna ĉar vi estas la origino de
ekzisto**

Ĉar vi estas la signifo de eterneco

Mi sentas min renovigita, forta kaj energia

Via agado estas plena de vivo

Kaj mia korpo fluas tra ĝi

La resaniga povo de la spirito

Mi estis kreita lumo

El la pura esenco de Dio

Mi ĉiam sentas min sana

Ĉar ĝi estas en mi

Lia forto estas tie

En ĉiu parto de la korpo

La stomako estas forta ĉar ĝi enhavas Lian lumon

La Resaniganto de ĉiuj malsanoj!

Mi certe scias, ke ĉiuj malsanoj, en siaj diversaj formoj, estas kaŭzitaj de

Rilate al la malrespekto de sanregularoj, mi eliminis la malsanon per sana manĝaĵo.

Bonorda ekzercado, sana pensado kaj bonaj intencoj

Ho Sinjoro, Via lumo ĉeestas en ĉiu atomo de mia korpo

En ĉiu el miaj ĉeloj

En ĉiu sangoĉelo,

Kaj ĉiu nervo en mia korpo

En mia cerbo kaj histoj

Tial mi estas en bona sano kaj bonfarto

Ĉar vi vivas en mi, kaj vi estas la resaniga povo
La lumo kaj bonfarto de Dio trapenetras la
malhelajn angulojn de miaj fizikaj malsanoj
Lia resaniga lumo brilas en ĉiu ĉelo de mia korpo
Do ĝi estas sono ĉar ĝi enhavas Lian lumon
Simile, Lia perfekteco
Speciala emfazo pri la povo de penso
Mi pensas kaj mi scias, ke mia agado komenciĝas
De la cerbo al la korpo
La ŝpruco de lumo rapidas antaŭen
De la radikoj de miaj histoj
Kaj ĝi fluas el mia cerbo
Al la ĉeloj kaj nervoj
Kaj en la paragrafoj li komencas
La fluo de resaniga povo
De la spino
Kiel ŝaŭmo aŭ kiel ŝprucaĵoj
Por nutri la ĉelojn de la korpo
Pura bonfarto!
Ho Sinjoro, mi adoras Vin
En ĉio bona
Kaj mi vidas vian justecon
En ĉiu brila ideo

**Via absoluta povo estas la kuracilo por ĉiu
malsano**

Ĝi ĉeestas en mi, do mi ne sentas min laca

Brilu via resaniga lumo

El la mallumo de profunda nescio

**Kie ajn estas lumo, tie estas perfekteco kaj
pureco**

En sento, volo kaj penso

**Direktu miajn sentojn, do, kune kun mia volo kaj
pensoj**

Por ke mi sekvu gvidadon kun saĝo kaj prudento

Ĉiutage mi serĉos ĝojon de la animo en mi mem

Ne per plezuroj

Dio gardas miajn pensojn kaj gvidas ilin al

La mondo de sekureco kaj perspektivoj por paco

Mi purigos mian menson de ĉiuj timoj

Sciante, ke Dio subtenas kaj gvidas min

Li faciligas mian vojon

Kaj Li faciligas aferojn por mi

En ĉiu situacio kaj kampo

Mia absoluta fido al Dio estas la kuracilo

Kaj mi havas profiton kaj resaniĝon de ĝi

Paco estu sur vi

Saĝeco kaj spiritaj kompreno
Oni devas esti sia propra mastro kaj agi laŭe, pelate ne
de rutino kaj kapricoj sed de libera volo kaj saĝo

Estas la rajto kaj kapablo de la homo krei sian propran
paradizon kaj ĝui ĝin, ĉar li posedas ĉiujn rimedojn por atingi
tion, ĉar Dio donis al li la kapablon direkti sian menson al Li
.kaj ekkoni Lin

La plej granda afero en la vivo estas vivi en la fortikaĵo
de via pura kaj paca konscienco

Per fokusado de onia menso sur Dio kaj preĝado el la
koro, oni povas sperti Lian benatan ĉeeston
* * *

:emfazo

La lumo de Dio plenigas min kaj brilas tra mi,
ekstermante ĉian malsanon kaj donante al mi sanon kaj
bonfarton. Lia dia lumo brilas en ĉiu ĉelo de mia korpo, kaj
.tial mia korpo estas sana kaj mi fartas bone
* * *

En tiu tago, kiam vi memoros vian ĉielan originon, via
konscio renaskiĝos en la granda dia domo de la Spirito

Ŝajnas, ke la homa menso kaj volo estas entombigitaj
sub la grundo de nescio. Krom se la oro de saĝo estas
ekstraktita [el la minejo de la animo], fandita kaj formita en
akrajn psikologiajn ilojn, estas neeble dehaki kaj ekstermi la

planton de malbono kreskanta en la ĝardeno de homa
.konscio

La majestaj kaj belegaj montoj, la mirinda mekaniko de
la homa korpo, la freŝaj kaj viglaj rozoj kaj floroj, la verda
tapiŝo el herbo, la grandeco de noblaj animoj, kaj la
sublimeco de rafinitaj pensoj
Kaj la profundo de amo, ĉio ĉi memorigas nin pri Dio, kiu
estas la fonto de ĉia nobleco, grandeco kaj beleco
* * *

Fokusi la menson estas la ŝlosilo por veki kaj aktivigi la
latentan potencon en persono. Fokuso signifas koncentri
person al ununura punkto. La ĉefa kaŭzo de multaj
malsukcesoj estas manko de fokuso. Atento povas esti
komparata al torĉlampro; kiam ĝia radio disvastiĝas super
larĝa areo, ĝia intenseco malfortiĝas. Sed tiu radio fariĝas
forta kaj klara kiam fokusita al specifa punkto. Tiuj kun
esceptaj mensoj estas tre fokusitaj, posedante la kapablon
koncentri sian tutan mensan energion al unu afero
.samtempe
* * *

Vera amo — amo de la koro kaj animo — estas dia amo.
Ĉi tiu dia amo celas manifesti sin tra la koroj kaj animoj de la
.homaro

Estas ondoj tiel malproksimaj sur la oceansurfaco, ke ili
neniam rompiĝas sur la bordo, kaj estas pensoj en la rifuĝejo
.de silento tro profundaj por ke la koro eldiru ilin

Kompreno estas la ekvilibro inter trankvila menso kaj
pura konscienco

La arto de ĝuste labori kuŝas en la kapablo labori
malrapide aŭ rapide sen perdi vian internan pacon

Ni ne povas lerni ion, kion ni ne scias, krom se ni havas
ion alian por kompari ĝin. Tiel, Dio instruas al la homaro dian
.amon per la perfekta medio de homa amo

Ĉiam direktu la kompasan nadlon de via atento al la
magneta nordo de spirita ĝojo, kaj tiam neniuj povos ĝeni
.vian ekvilibron

Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Tiu, kiu kreis vin,
.prizorgos vin kaj protektos vin

Kiu iras juste, tiu amas Dion kaj estas amata de Dio,
sendepende de ĉu li laboras en la natura ĝangalo aŭ la
ĝangalo de la moderna civilizo, ĉar problemoj, malfacilaĵoj,
provoj kaj afliktoj ekzistas en ambaŭ. La unua enhavas
sovaĝajn bestojn, dum la dua prezentas timojn ne malpli
sovaĝajn, manifestiĝantajn en perforta lukto kontraŭ
senbridaj deziroj kaj furiozaj pasioj. Nur kiam homo subigas
.siajn pasiojn al sia volo, li gustumas veran feliĉon

Iafoje vi eble havas la senton, ke amiko venas viziti vin,
kvankam ne estas indiko pri ilia vizito. Ili ne diris al vi, ke ili
venas, tamen vi havas fortan senton, ke vi vidos ilin, kaj
tiam, kiam vesperiĝas, ili frapas vian pordon! Aŭ iafoje vi
sentas la tutan tagon, ke io bona aŭ malbona okazos, kaj
kiam tio okazas, vi surpriziĝas, ke via intuicio estis ĝusta. Jen

kelkaj ekzemploj de intuicio (interna sento) kaj kiel ĝi
.funkcias sendepende de evidenteco kaj indicoj

Dio donis al ni animon, menson kaj korpon, kaj ni devas
kultivi ĉi tiujn donacojn harmonie kaj ekvilibre. Ni ne devas
permesi al ni fariĝi sklavoj de nia ĉirkaŭaĵo aŭ kaptitoj de
kutimo. Spirite evoluintaj gepatroj povas helpi la mondon per
edukado de infanoj kun spiritaj dispozicioj kaj per modera
.vivstilo karakterizita de reflektado kaj memdisciplino

Ĉiu nobla penso, kiu moviĝas en vi, tiras vin pli
proksimen al Dio. Ĉi tiuj pensoj estas kiel rivero fluanta en la
.maron de la dia spirito

Ĉiu tago estu tago de danko kaj dankemo pro la benoj
de la vivo el la sunbrilo, akvo, kaj bonaj legomoj kaj fruktoj,
.kiuj estas nerektaj donacoj de la Plej Granda Donanto

Pura amo, dia amo, forigas la barojn inter la homo kaj lia
Kreinto

Amikecoj koruptiĝas kaj amo inter homoj svagiĝas pro la
venenaj elementoj de posesiveco, egoismo, mekanikaj
familiaj rilatoj, seksa obsedo, materiaj alligitaĵoj, emociaj
ekflamoj kaj utilismaj interŝanĝoj, ĉar pasemaj ligoj estas
sekvataj de subita malamo, kondukante al la morto de homa
amo. Sed en la koro de ĉiu homo kuŝas eterna, dia amo, kiu
.povas resti dormanta por tempo, sed ĝi neniam vere mortas

En la grundo de via koro kreskas la semoj de amo. Nutru
tiujn semojn kaj akvumu ilin per kompato kaj ĉioampleksanta
.amo

Dio estas amo, kaj amo unuigas nin kun Dio. Se ni volas
ami Dion, ni ne devas izoli aŭ limigi nian amon, sed prefere
.konekti ĝin al dia amo

Ĉia potenco kaj ĉio en la universo estas produkto de la
dia menso, same kiel la aferoj, kiujn vi vidas en sonĝo, estas
faritaj de via menso

La sola maniero eviti malbonfaradon estas disvolvi
.sanan juĝon por rekoni malbonfaradon kaj decidi ne fari ĝin
Unu malĝusta batalo kontraŭ alia ne produktas ĝustan.

Nescio estas la vera malamiko de la homaro kaj devas esti
.forpelita el ĉi tiu mondo

Ni havas ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu mondo por
enkonduki epokon de prospero, feliĉo kaj perfekta justeco.

La sola obstaklo estas homa egoismo, kiu malebligas tion.

Teruran kaj nepravigeblan suferadon kaŭzas homa avideco
kaj memprofito, sen konsidero por aliaj. Mono, kiu povus esti
uzata por nutri kaj vesti la bezonulojn, estas anstataŭe uzata
.por detruo kaj ruinigo

La radika kaŭzo de tutmondaj problemoj estas ĉi tiu
egoismo naskita de nescio. Ĉiu pensas, ke li faras la ĝustan
aferon, sed kiam ili celas nur siajn proprajn personajn celojn,
ili ekigas la karman leĝon de kaŭzo kaj efiko, kiu neeviteble
.detruos ilian propran feliĉon kaj la feliĉon de aliaj

Ju pli mi atestas la tragediojn de la mondo kaŭzitajn de
homa nescio, des pli mi komprenas, ke feliĉo estas pasema,
eĉ se la stratoj estus pavimitaj per oro. Vera feliĉo kuŝas en

feliĉigi aliajn. Se ĉiu farus tion, ĉiu estus feliĉa, kaj ĉiu
.ricevus sian parton de la abundo de la tero

Dia konscio pri ĝiaj ĉielaj ĝojoj kaj senfinaj plezuroj estas
kiel magia bastono, kiu tuj transformas la malmultekostan
metalon de ordinara materia vivo en radian oron de daŭra
.spirita feliĉo

Amikeco estas la universala spirita altiro, kiu unuigas
animojn per la ligo de dia amo

* * *

ombrello de la animo aŭ trankvilo de la animo
Kiam brulantaj zorgoj perdas sian varmecon
Trankvilo aperas, alportante pacon kaj trankvilon
Ĝi estas la blanka masto de la boato de la vivo
Ĝi estas plena de la brizo de daŭra feliĉo, libera de
ekscito

Do ŝi milde puŝas la boaton trans la surfacon de Lago Al-
Rida

Trankvilo estas la rivero de kontenteco
Fluante milde al la maro de trankvilo
Izolita de la ondoj de zorgoj
Ĝi estas la ombrello de la animo
Disvastiĝante super la homa menso kaj koro
Por protekti la ĝojojn de lia vivo, kaj malgrandajn kaj
grandajn
De la pluvoj de timo kaj angoro
Ĝi estas la ĉiela tono
Eliranta el la liro de la vivo
Ĝi estas la sankta salo

Ĉe la tablo de la vivo
Kaj la ŝprucaĵofluganta de la akvofaloj de atingo
Ĝi estas mirinda, serena etoso
Per kiu la regno de la animo estas regata
En harmonio kaj akorde
Trankvilo ne estas ekskluziva por izolitaj retiriĝejoj
Nek ekzistas ia ajn eskapo de la tumulto kaj bruo
Prefere, ĝi venas kie koroj bonvenigas ĝin
Kaj ŝi restas kie animoj trovas konsolon en ŝi
Sendepende de tempo kaj loko
Ĝi estas delikata, fragila floro
Ĝi ne toleras malglatajn tuŝojn
Pli ĝuste, ĝi vivas, floras kaj prosperas
Se ĝi estas akvumata per freŝa, pura akvo
Trankvilo estas senmova lago de sento
Libera de la sulkoj de malĝojo
Ŝi, kiu verŝas larmojn de timo
Por la plej eta spuro de angoro kaj aflikto
Kiam la paĝo de la trankvila animo estas kovrita
:Tavolo de pura, brile blanka neĝo
La neĝo de trankvilo kaj paco de menso
La ŝtormoj de timo kaj la uraganoj de zorgo ne venkos
Ĝenanta paco kaj trankvilo
Sub ĉi tiu malmola, brila tavolo
Por ĉi tiu benita, radiantabrilo
* * *

La Kastelo de Dia Amo
Kiam la ŝeloj de malamo pluvas ĉirkaŭ vi
Rifuĝu en la fortikaĵo de amo
Kaj se la bombadoj de miskompreno daŭros
Restu fortikigita en la kavernoj de amo
Sub la ĉambroj de kompato kaj simpatio
Kaj se la venenaj vaporoj de trompo provas

Por subpremi la vivon de via saĝo
Metu maskon de pura amo ĉirkaŭ vin
La fortikaĵo de dia amo estas sekura rifuĝejo
De la atakoj de armeoj de obsedoj kaj tentoj
Fosu tranĉeon de lojaleco kaj firmeco
Plenigu ĝin per la akvoj de amo
Por ke egoismo ne povu naĝi trans ĝin
Detrui la saĝon de via animo

* * *

Tiuj, kiuj meditas, spertas mirindan senton de interna
paco. Kion ni lernas en meditado, oni apliku al niaj ĉiutagaj
agadoj kaj konversacioj, kaj ni ne permesu al iu ajn ŝteli nian
.pacon aŭ ĝeni nian trankvilon
Senantaŭjuĝa pensado estas kiel klara, polurita spegulo,
stabila kaj neskuebla de hastaj juĝoj
Dia amo estas ĝardeno de ĉielaj rozoj kaj bazilio, kaj de
radiantaj, freŝaj pensoj. Ĝi estas la fonto de ĉia pura amo,
.kiu batas en sinceraĵoj

Estu tiel simpla kiel eble, kaj vi miros pri tio, kiom feliĉa
.kaj senkomplika via vivo fariĝos

Vera familia feliĉo baziĝas sur kompreno kaj afablaj
vortoj

Kun profunda kontempla mergiĝo, nova tagiĝo de
vekiĝo eksplodos. La nebulo de silento kaj mistero, kiu
pendas super ĉio, disipiĝos kaj malaperos antaŭ la lumo de
.spirita vekiĝo kaj la kreskanta sopiro al Dio
En niaj interagoj kun aliaj, estas tre grave rekoni la
distingajn trajtojn kaj noblajn kvalitojn, kiujn ili distilis el siaj
.spertoj kaj formis el sia estaĵo, kaj aprezi tiujn trajtojn

Se ni studas homojn kun malfermaj mensoj, ni povos
kompreni ilin kaj trakti ilin komforte, kaj ni povos tuj koni la
.naturan de la persono, kun kiu ni traktas
Ne parolu kun filozofo pri ĉevalvetkuro, nek disputu kun
sciencisto pri mastrumado. Eltrovu kio interesas la personon
kaj kaptas ilian atenton, kaj parolu kun ili pri tio, ne nepre pri
.aferoj kiuj interesas vin

Se ni volas kompreni aliajn, ni devas sin deteni de kritiki
kaj kondamni ilin. Anstataŭe, ni devus rigardi en la spegulon
de nia propra juĝo por vidi, kio bezonas riparadon kaj
plibonigon. Ĉi tiu interna spegulo estas tre malsama ol la
konata, en kiun ni rigardas ĉiumatene. Ĉiutage mi rigardas
en ĉi tiun internan spegulon, kaj se mi trovas ion, kion mi
malŝatas, mi riproĉas min mem kaj klopodas korekti ĝin.
Tiamaniere, oni vidas sian veran reflektan en la spegulo de
sia animo kaj progresas tagon post tago sur la vojo al feliĉo
.kaj interna paco

* * *

Ho Sinjoro, Vi estas pli proksima al mi ol mia propra
korbato, kaj mi sentas Vian ĉeeston ĉe la rando de mia
konscio

Kiam homo tro longe fiksas sin al la oceanaj ondoj, tiu
persono neglektas koncentriĝi pri la oceano mem. Simile,
kiam homo koncentriĝas pri la malgranda ondo de sia vivo
kaj tute alkroĉiĝas al ĝi, tiu persono forgesas la pli grandan
oceanon de la animo, de kiu lia vivo estas nur ondeto sur la
.vasta etendiĝo de lia koro

Same kiel elektraĵoj lampoj metitaj en malsamajn lokojn
estas lumigitaj per ununura elektra generatoro, tiel la lampoj
de homoj estas lumigitaj per ununura kosma generatoro, kiu

pumpas inteligentecon en mensojn kaj ŝargas korpojn per
.viva energio

Ĉiu guto da akvo kontribuas al la ekzisto de la oceano.
Kaj kvankam la vivo de individuo povas ŝajni nur malgranda
guto en la oceano de la homaro, la efiko de tiu vivo povas
.esti ekstreme grava kaj ne subtaksenda

furiozaj oceanaj ondoj
Sunsistemaj vorticoj
kaj fluoj de kosmaj fortoj
kaj planedoj flosantaj en la kosmo
Kiel glacimontoj meze de la maroj
Ili ĉiuj dancas sur la brusto de la eterna movado
Patrino plena de tenereco kaj amo estas simbolo de dia
kompato
Dio montras sian tenerecon en floroj
Starigu en vi templon de beleco kaj paco, kie vi povas
trovi Dion en la sanktejo de via animo
En ĉiuj niaj harmoniaj rilatoj, ni devas memori, ke la amo
de Dio kuŝas malantaŭ ĉiu afabla koro, kiu batas per amo kaj
.harmonio

* * *

La vivo dormas en la malglata tero, revas pri beleco en
floroj, vekiĝas potence en bestoj, kaj en la homa konscio
realigas sian senliman potencialon
Neniu dubo povas eniri la menson pri la ekzisto kaj
proksimeco de Dio kiam la serĉanto vidas, ke la tuta
universo estas manifestiĝo de dia kreaĵo. Ĉio eliras el la
nevidebla, restas sur ĉi tiu tero por mallonga tempo, kaj
.poste revenas al la nevidebla stato ĉe la fino de sia tera vivo
En ĉiu atomo de ĉi tiu mirinda universo, Dio konstante
kreas mirindaĵojn kaj miraklojn

Venko ĉiam apartenos al vero kaj virto fine, kiom ajn
longe ĝi daŭros

Ne lasu suferon kaj pardon malfortigi vian decidon kaj
malseketigi vian spiriton. Iam vi eniros la sferon de la spirito
kaj spertos ĝojon preter priskribo kaj ĉia atendo. Tra doloro,
ni devas lerni simpatii kun aliaj, kompreni iliajn sentojn, kaj
.fari nian plejebulon por helpi ilin

Ĉio en la fizika mondo montras movadon, ŝanĝon kaj
malstabilecon, sed la naturo de Dio estas trankvileco,
.trankvileco kaj senmoveco

Profunda sincereco estas necesa postulo sur la spirita
vojo, ĉar en la pureco de la koro kaj la klareco de la intenco
.naskiĝas la tagiĝo de la animo

En la ĝardenoj de la vivo, mi moviĝas ĝoje de arbo al
arbo, kaj mi fine alteriĝos, ho Sinjoro, sur vian etenditan
.manon, kiu bonvenigas min

* * *

:Memdisvolviĝo

Persono devus organizi sian vivon kaj legi la plej bonajn
librojn produktitajn de homaj mensoj anstataŭ malŝpari sian
tempon per hazardaj, senutilaj legaĵoj, kaj trovi laboron, kiu
taŭgas al li en la vivo, kaj klopodi fari sian laboron efike kaj
.efike

Multaj homoj penas multe en multaj kampoj kun
malmulta sukceso. Tiuj, kiuj volas disvolviĝi, ne povas
kompreni ĉion pri multaj aferoj, sed ili povas scii iom pri ĉio,
.kaj scii ĉion pri unu afero

Scio estas vasta oceano, kaj spirita saĝo estas senlima.

Kvankam la Tero estas eta punkto en la universo, ĝi estas
.grandega en niaj okuloj

Tamen, danke al homa progreso, nia mondo fariĝas pli
malgranda pro modernaj transportaj kaj [komunikaj] rimedoj,
!kaj baldaŭ ni komencos pensi pri vojaĝado al aliaj planedoj

Oni devas konservi ekvilibron. Tiuj, kiuj neglektas la
materian vivon per fokuso nur sur la spirita aspekto, estas
.punataj per perdo de sia mensa ekvilibro
Materiaj devoj estas tre gravaj kaj rilatas al sociaj, naciaj
kaj internaciaj devigoj. Intelekta devo estas supera al
materia devo, kaj spiritaj kaj moralaj devoj devas esti
prioritataj. La menso devas esti liberigita de bagatelaj
.kutimoj, kiuj igas homon tro zorgi pri materiaj aferoj
Malkaŝu la fontojn de via genio kaj latentaj povoj, kaj
ridetu la rideton de interna kontenteco, kiun neniu povas
.forpreni de vi

Ĉi tiun mondon pelas du fortoj: la forto de bono kaj la
forto de malbono. Kiu ajn prenas bonon kiel sian gvidanton
kaj mentoron, havos bonajn tagojn kaj feliĉan vivon, kaj kiu
ajn permesas al malbono direkti ilian vojon kaj kontroli iliajn
.impulsojn, havos suferon kaj mizeron kiel sian sorton
La ŝlosilvorto por plej multaj homoj estas "mi", sed
.spiritaj homoj pensas pri aliaj kiel ili pensas pri si mem
Tiuj, kiuj pensas nur pri si mem, altiras sur sin la
malamikecon kaj malamikecon de aliaj, dum tiuj, kiuj pensas
pri aliaj kaj sentas iliajn sentojn, trovas, ke ankaŭ aliaj emas
.pensi pri ili kaj simpatii kun ili

Estas insulto al si mem naskiĝi, vivi kaj morti sen scii la
kialon de esti alportita en ĉi tiun mondon kiel homo en la
.unua loko

Forgesi sian Kreinton signifas ne kompreni la celon de
ekzisto, dum pensi pri Li kaj sincere voli senti Lian ĉeeston
alportas multajn spiritajn gajnojn kaj benojn laŭlonge de la
.tempo

Akiri materiajn posedaĵojn kaj riĉecon ne garantias
kontraŭ depresio kaj malĝojo. Venos tago, kiam homo sentos
sin senhelpa kaj senpova, ludilo en la manoj de la sorto; tiam
ili komprenos, ke nur Dio estas ilia subteno, ilia protekto kaj
.ilia sekura rifuĝejo

Ĉiufoje kiam vi sentas vin mirigita de mirinda vidaĵo aŭ
stranga estaĵo, fermu viajn okulojn, turnu vin internen, kaj
kontemplu ĝian dian fonton

La homo vidas nur la densajn produktojn elirantajn el la
dia fabriko kaŝita malantaŭ la kreaĵo, kaj se li povus eniri la
fabrikon mem, li vidus en kia miriga maniero ĉio en ĉi tiu
.mondo ekestas

* * *

Mi kandidatiĝis al vi
Ĉiumatene mi ofertas mian korpon, mian menson, kaj
ĉiun kapablon, kiun mi posedas, al vi, Senfina Kreinto, por
.uzi ĝin laŭ via elekto, por ke vi povu esprimi vin per mi
Miaj silentaj melodioj de sopiro al vi kantos laŭ la ritmo
de miaj korbatoj

Mi komprenas, ke ĉiu laboro estas via laboro kaj ke
neniu laboro estas malfacila aŭ humila, kondiĉe ke ĝi estas
.ofertita al vi kun amika servo

Spirite, mi petas scii Vian ĉeeston. Vi estas la origino kaj
esenco de ĉiuj estaĵoj. Lasu min vidi Vin en ĉiu atomo de mia
.estaĵo kaj senti Vin en ĉiu penso, kiun mi havas

Ho Sinjoro, direktu la fluojn de niaj ĝojoj, por ke ili ne
perdiĝu en la sabloj de mallongdaŭraj sensualaj plezuroj
Ke la malgrandaj riveretoj de nia kompato ne sekiĝu en
la dezertaj dezertoj de egoismo

Lasu la solajn, izolitajn kanalojn de niaj emocioj miksiĝi
kun la senlima lago de via amo

La mallarĝaj riveroj de niaj vivoj plilarĝiĝu per la abundaj
pluvoj de Viaj benoj, por ke ili povu transiri la larĝajn, vastajn
ebenaĵojn de humileco, oferado kaj konsidero por la sentoj
de aliaj, por ke ili fine povu eniri, en plena pureco, Vian
.grandan oceanon

Dia konscio, kun sia ĉiela feliĉo, estas la magia alĥemio,
kiu tuj transformas la densan plumbon de malagrabla tera
.vivo en la radian oron de ĉiam renoviĝanta feliĉo
Kiam la koto de maltrankvilaj pensoj komencas
trankviliĝi, la potenco de Dio komencas reflektiĝi en la klaraj,
puraj akvoj de konscio

* * *

La eterna voĉo alparolis min per mola, malalta tono,

:dirante

Mi flustris en vian orelon dum viaj tutaj dormperiodoj:"
'Vekiĝu!' Kaj nun vi forlasis vian dormon; mi diras al vi: Veku
".viajn fratojn. Laboru kun mi, por ke ĉiuj aŭdu mian vorton
:Do mi promesis, dirante

Mi faros mian plejebulon por disvastigi vian vokon kaj"
disvastigi vian mesaĝon, kaj kiam mi forlasos mian teran
formon, mi prunteprenos vian ĉieestantan voĉon por flustri al
:harmoniaj koroj

Aŭskultu liajn diajn himnojn de spirita konsolo, ĉar li

ĉiam vokas vin

Mi atendos ĉiujn miajn sennombrajn fratojn kaj fratinojn;
dum ili malrapide marŝas en longa, longa procesio al la
benita celo de memkompreno, kaj tra (Flustroj el Eterneco)
:mi flustros al ili

Vekiĝu, miaj fratoj, kaj ni sekvu Lian voĉon, kiu senĉese"

".vokas nin, kaj ni revenu kune al la ĉiela hejmo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj sur la
rozario de sopiro kaj dia amo, kaj tio estas la vera adorado,
.kiu tuŝas la koron de Dio

Prononci la nomon de Dio per malvarma koro kaj
vaganta menso estas blasfemo kaj malrespekto. Kiam oni
.preĝas, onia koro kaj menso estu plenaj de la amo de Dio

* * *

Forturniĝi de la allogo de la mondo kaj rezigni pri
mondaj deziroj ne estas negativa stato, sed pozitiva. Ĝi estas

nenio alia ol rezigno de malfeliĉo, kaj nenio alia ol cedo de
.mizero

Asketismo ne estu konsiderata kiel vojo de ofero. Male,
ĝi estas benita investo, tia ke la malgrandaj sumoj, kiujn ni
elspezas por memdisciplino, produktos milionojn da spiritaj
dolaroj. Ĉu ne estas saĝe elspezi la orajn monerojn de niaj
?pasemaj tagoj por aĉeti la regnon de eterna feliĉo
Ni devas mergi nin en tiun puran, profundan senton, kiu
moviĝas kaj kirliĝas en ni, kiam ni rigardas la mirindaĵojn de
la kreaĵo de Dio. Jen la maniero koni Dion tra la lenso de
.beleco

Kiu faras bonfarojn, eĉ se nur per imitado, havas la
ŝancon enspiri la refreŝigan kaj allogan aromon de boneco,
kiu instigas lin fari pli. Sed tiu, kiu intence faras malbonajn
agojn imitante aliajn, neeviteble asociiĝos kun la malagrablaj
.kaj abomenindaj odoroj de malbono

* * *

Neniu havas la saman personecon kiel vi, neniu havas la
saman vizaĝon, neniu havas la saman spiriton kiel vi, Dio
.kreis vin unike, kaj neniu estas kiel vi
Persono devus ĉerpi la esencon el la materialo, kiun li
.legas, kaj derivi praktikan profiton de tiu materialo
La produkto Peace povas esti fabrikita en vivspertaj
.fabrikoj por uzo en ĉiutaga vivo
Paco estas la kuracilo por ĉiuj psikologiaj malsanoj. Tiuj,
kiuj posedas memregadon, ĉu en manĝado, konduto aŭ
geedzeco, kaj kiuj estas honestaj, fidindaj kaj ŝparemaj,
.estas tiuj, kiuj ĝuas veran pacon
Paco troveblas en harmonio kun la leĝoj de Dio kaj la
leĝoj de la universo. Tiuj, kiuj amas Dion, ĝuas trankvilon,
ĝojas fari bonon, kaj pensas kaj meditas pri Li, estas tiuj, kiuj
.trovas pacon
Patrino plena de teneraj virinaj sentoj estas simbolo de
dia kompato

La florado de dia paco kaj internaj spiritaj atingoj estas
natura frukto de ĉiutaga meditado kaj estas feliĉo pli
profunda kaj pli profunda ol la trezoroj kaj riĉaĵoj de la
.mondo

Nenio estas pli dolĉa aŭ pli ĝojiga ol dia ĉeesto. Kiam vi
komprenos ĉi tiun veron, vi estos la plej feliĉa el la feliĉuloj
kaj la plej riĉa el la riĉuloj. Materia riĉeco povas esti uzata
nur ĉi tie sur ĉi tiu tero; ĝi ne povas esti uzata en la sekva
mondo. Sed la oro de dia feliĉo, eltirita el la minejoj de
kontemplado, estas benita kaj ĉiam renoviĝanta metalo,
.utila en ambaŭ mondoj kaj neeluzebla por ĉiam

* * *

En la vekiĝo de la animo, koloroj fariĝas pli helaj, sono
havas pli dolĉan resonancon, sensacio estas pli delikata, la
animo sentas sian vaston en la spaco, la menso konsciiĝas
pri la vibroj elirantaj de aliaj, kaj la kapablo ĝui la vivon
.pliiĝas

* * *

Homoj plendas pri la ideo rezigni pri certaj aferoj en la
vivo, tamen en realeco ili rezignas pri multaj valoraj aferoj,
ne malpleje pri trankvilo. Ili foje eĉ oferas sin por mono, kiu
estas pasema kaj pereema. Riĉeco povas esti prenita de
homo, aŭ ĝi povas esti prenita de ĝi, kiam ili forlasas ĉi tiun
mondon kaj ne povas kunporti ĝin. La vera valoro de mono
kuŝas en elspezado de ĝi por utilaj klopodoj kaj en alportado
de feliĉo al si mem kaj al aliaj laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio
.kaj onia konscienco

La mondo svarmas de naturaj kaj homaj ŝtormoj, kaj Dio
estas la forta ŝildo kaj sekura rifuĝejo kontraŭ la ŝtormoj,
.uraganoj kaj malbonoj de ĉi tiu mondo
Kie ajn Dio estas, tie estas nek timo nek malĝojo. La
vera kredanto staras firme kaj fiera en la batalo de la vivo
kaj la lukto de la eventoj, certa, ke Dio estas kun li,
protektante lin kontraŭ malbono kaj neniam forlasante lin eĉ

por momento. Tiel, timo malaperas el lia koro kaj certeco
.ekregas, protekto, kiu ne povas esti trudita

* * *

:Se vi volas lian respondon
Ĉu li respondis aŭ ne
Daŭrigu voki lin
Daŭrigu viajn preĝojn en la sanktejo de kontinuaj preĝoj
,Ĉu li venos aŭ ne
Fidu, ke Li pli kaj pli proksimiĝas al vi
Kun ĉiu sopiro de via koro
,Ĉu li plenumas vian peton aŭ ne
Daŭrigu montri amon al li
Eĉ se li ne respondas
,Ĝuste kiel vi atendus
Fidu, ke li respondos subtile
Kaj en la plej profunda mallumo, viaj preĝoj
Meze de la danco de vivo, morto kaj doloro
Se vi daŭre alvokos lin
Sen ke lia silento vin malĝojigu
Vi ricevos lian respondon

* * *

Ni laboru por konstrui unuiĝintan mondon, en kiu ĉiu
nacio estas utila membro, gvidata de Dio per la vigla homa
konscienco

En niaj koroj, ni ĉiuj povas praktiki liberigi nin de
egoismo kaj malamo
Ni preĝu por harmonio inter ĉiuj nacioj, por ke ili povu
marŝi mane en mano tra la pordegoj de nova, sublima
civilizo

Sinceraj, kortuŝaj kaj dolĉaj vortoj estas kiel refreŝiga
nektaro por soifantaj animoj. Tiaj vortoj estas bezonataj kaj
.dezirataj ĉie kaj ĉiam

Koncerne severajn, ofendajn kaj dolorajn vortojn, ili
estas mortigaj por la animoj de aliaj kaj detruaj por ilia
interna paco. Ili estas detruanto en la konstruado de

amikeco kaj fajro, kiu forbruligas sekurajn kaj protektitajn
.hejmojn

Homo devas teni severajn vortojn for de siaj lipoj por
ĉiam kaj fari sian vivon hejme sekura kontraŭ problemoj kaj
subita disiĝo

Afablaj vortoj kreas feliĉon en la koroj de amikoj kaj
malamikoj, en komunumoj, preĝejoj, oficejoj, laborejoj, kaj
ĉie alie. Homoj sentas internan ĝojon kiam malfacila,
malafabla persono forlasas ilin kaj ĝojas vidi sinceran,
.elokventan, bonkoran kaj afablan amikon

Kiam vi klopodas akiri tion, kion vi bezonas, kaj
kontentas pri tio, kion Dio faciligas por vi, vi estos pli riĉa en
spirito kaj pli kontenta ol tiuj, kiuj malesperas pri la mondo
.kaj avidas ĝian rabaĵon

Dio laboras por disvolvi la arton de justa vivo per
malkaŝado de Sia vero per miksaĵo de malsamaj civilizoj,
pensmanieroj kaj naciecoj

Neniu nacio estas perfekta en si mem, kaj miksaĵo de la
plej bonaj kvalitoj de ĉiuj naciecoj provizos al ni la plej
bonajn komprenojn pri la arto de ekvilibra vivo kaj sukcesa
vivo. Indas rimarki, ke ĉiuj grandaj figuroj atingis la pinton de
civilizaciaj atingoj kaj enkorpigis la plej altajn homajn
.idealojn kaj principojn en siaj vivoj

La templo de Dio estas en la animo. Eniru la trankvilon
de tiu templo kaj sidu en kontemplado, kie la lumo de
kompreno brilas sur la altaro de la spirito. Eniru tiun templon
.netuŝitan de homaj manoj, kie ne estas angoro aŭ timo

Venu al la paco de spirita soleco kaj vi aŭdos la voĉon
de Dio parolantan al vi en la lingvo de silento, kaj vi
rimarkos, ke la nevidebla fariĝis videbla kaj ke tio, kio ŝajnas
.nereala, fariĝis reala

Ekvilibro estas bela kaj devus esti la fundamento de niaj
sentoj, pensoj kaj agoj, kaj la akso ĉirkaŭ kiu niaj vivoj
.rondiras

Grandaj animoj konservas sian trankvilecon kaj pacon,
kio helpas ilin travivi la provojn kaj malfacilaĵojn de la vivo
.sen perdi sian mensan sanon aŭ ekvilibron
Dio ĉeestas ĉie, regante la mondojn kaj gvidante la
galaksiojn en senfinaj orbitoj. Kaj la homaro, kreita laŭ Lia
bildo, ankaŭ posedas la kapablon regi sian vivon kaj
.kunordigi siajn agadojn sen zorgo aŭ ĝeno
Ni ĉiam sendu al aliaj ideojn pri amo, bonvolo kaj paco
En la strukturo de meditado, kie la lumo de kompreno
konstante brilas sur la altaro de la animo, ne estas angoro,
nek streso, nek streĉiteco, nek nervozeco, sed prefere
.trankvilo, sereneco, memfido kaj vera feliĉo
Sinjoro, helpu nin venki la demonojn de egoismo, kiuj
kreas dividon kaj misharmonion inter homoj kaj malhelpas
.animojn kuniĝi en amo al boneco kaj harmonio
Ĉiuj bonfaroj estas akcepteblaj al Dio kondiĉe ke ili estas
plenumataj kun spirita konscio. Materialismaj agoj estas tiuj
motivitaj de pure egoismaj konsideroj. La barilo inter materia
kaj spirita laboro devas esti rompita. Ĉiuj agoj plenumataj
kun solidaj motivoj estas puraj kaj helpas purigi la animon de
.malpuraĵoj kaj malpurigoj
Elektu viajn kunulojn zorge kaj penseme. Estu sincera
amiko al ili, sed ĉiam konservu iom da distanco, kaj lasu
reciprokan respekton esti la ligilo inter vi kaj ili. Ne transiru
.la limojn de dececo kun ili
Estas facile interkonsenti kun aliaj, sed se vi volas
konservi ilian amon kaj respekton por vi, vi devus agi laŭ ĉi
.tiu konsilo

* * *

Per preĝo, meditado kaj fido, oni ricevas spiritan
gvidadon, kaj neniu povas vivi en paco kaj trankvilo sen ĉi tiu
interna harmonio. Tamen, ricevi gvidadon rekte de Dio,
anstataŭ fidi je pravigoj devenantaj de deziroj, kapricoj aŭ
.kutimoj, postulas intuician scion kaj profundan komprenon

Sciu, ke ĉio, kion vi celas akiri, kaj multe pli ol tio,
atendas vin en Dio
Unu vesperon, la instruisto Paramahansa diris al la
:lernantoj

Posedo signifas nenion por mi, sed amikeco estas tre"
altvalora. En vera frateco, oni vidas veran brileton de la
".amiko de amikoj: Dio

Poste li aldonis: "Gardu vin de trompado de amiko aŭ
perfidado de homo, ĉar tio estas unu el la plej grandaj pekoj
".laŭ la leĝo de dia justeco
* * *

Disvolvigu pli grandan mensan forton. Kultivu tiun forton
por ke, kio ajn okazos, vi povu stari firme kiel kuraĝuloj en la
.batalo de la vivo kaj alfronti ĉiujn defiojn
Se vi amas Dion, vi devas havi fidon kaj esti preta elteni
.kaj persisti kiam venas katastrofoj, malbonŝancoj kaj provoj
Ne senkuraĝiĝu aŭ timu la doloron, sed laboru por
konservi vian menson pozitiva kaj forta
Kiam vi gustumos la veran dozon de spirita ekstazo, vi
.trovos, ke neniu alia sperto povas kompariĝi kun ĝi
Gepatroj ĉiam klopodu enstampi spiritan konscion en
siajn infanojn instruante al ili meditado kaj konscian
distingon, por ke ili ne cedu al la tento ludi kun la fajroj de
.trompaj kaj falsaj plezuroj
Kiam dia ĝojo malsupreniras, mia spirado trankviliĝas,
kaj mia spirito ŝvebas, spertante la feliĉon de mil dormoj
samtempe, tamen mi ne perdas miajn ordinarnajn sensojn. Ĉi
tiu kosma sperto estas rezervita por tiuj, kiuj profunde
.plonĝas en atingadon de la plej alta stato de konscio
* * *

:La okulo de la koro
Ĉiu homo montras, je diversaj gradoj, la potencon de la
interna okulo aŭ kompreno. Ĝi eliras el horizonto de trankvilo
kaj paco, donante precizan kaj fidindan scion pri aferoj kaj

homoj sen la bezono de inferencaj pruvoj aŭ sensaj pruvoj;
.tion ni scias el niaj propraj spertoj

Vera kompreno venas kiel trankvila kaj sincera sento,
distinga de emociaj angoroj kaj maltrankviligaj suspektoj. Ĉi
tiu kompreno manifestiĝas kiel interna voĉo aŭ flustro de la
koro, kaj estas grave diferencigi inter vera interna gvido kaj
.la misgvidaj voĉoj de la subkonscio

Vera kompreno (intuicio) ne estas rigida kredo sed rekta
kompreno de la vero, kaj kreiva pensado estas la plej bona
.antidoto kontraŭ nenormalaj temperamentoj

Temperamentaj tendencoj ekposedas konscion kiam
persono estas en negativa aŭ agitata stato. Kiam la menso
estas sen pozitivaj pensoj, ĝia posedanto fariĝas deprimita
kaj ŝarĝita per zorgoj. Kaj kun depresio kaj zorgo, la diablo
fariĝas gasto en la pensoj de tiu persono, penante
!kompletan kontrolon super la gastiganto

Tial, mia amiko, laboru pri disvolvado de kreivaj ideoj.

Kiam vi ne okupiĝas pri mana laboro, faru ion kreivan en via
menso. Okupu ĝin, por ke ne restu tempo por ruliĝi en stresoj
.kaj angoro

Amikecoj ne kontentigas niajn animojn krom se ili estas
enradikiĝintaj en komuna amo al Dio. Nia sopiro al kompreno
kaj amikeco de aliaj estas, vere, la sopiro de la animo al
.unuiĝo kun sia fonto: Dio

Ju pli ni provas kontentigi tiun sopiron per eksteraj
.aferoj, des malpli probable ni trovos la pli altan kunulon
Se vi posedas fortan menson kaj kultivas neŝanceleblan
persistemon, vi povas regi vian destinon. Provu unue testi
vian mensan forton en malgrandaj aferoj, kaj laboru por
fortigi ĝin por atingi multajn grandajn aferojn. Mi spertis tion
.en mia vivo, kaj mi parolas kun konvinko

La sola maniero eviti malbonfaradon estas disvolvi
.sanan juĝon por rekoni malbonfaradon kaj decidi ne fari ĝin

Unu malĝusta batalo kontraŭ alia ne produktas ĝustan.

Nescio estas la vera malamiko de la homaro kaj devas esti
.forpelita el ĉi tiu mondo

Ni havas ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu mondo por
enkonduki epokon de prospero, feliĉo kaj perfekta justeco.

La sola obstaklo estas homa egoismo, kiu malebligas tion.

Terura kaj nepravigebla sufero estas kaŭzita de homa
egoismo kaj la strebado al memprofito sen ia konsidero por
.aliaj

* * *

El la arkivoj: La rikolto de malamo

Nasi kaj Zakir malamamis unu la alian. La kverelo inter ili

komenciĝis kiam ili estis junaj studentoj en la lernejo, kaj

kiam ili plenkreskiĝis, la malamikeco kreskis kun ili kaj ili

.fariĝis rivaloj en la ŝuvenda komerco

Iam ili konkuris pri la mano de knabino, kaj ĉar Nasi estis

iomete pli forta ol Zakir, li batis lin severe kaj lasis lin

senkonscia. Kiam Zakir reakiris konscion, lin superfortis

.honto, bedaŭro kaj abomeno pri tio, kio okazis al li

Jarojn poste, Zakir decidis translokiĝi al urbo por labori

.kaj vivi

Nasi forgesis kio okazis, sed Zakir ne povis forigi el sia

memoro la hontigon kaj embarason, kiujn Nasi kaŭzis al li.

Tamen li daŭre ripetis kaj asertis al si: "Mi pardonos Nasi kaj

".mi ne memoros lian ofendon kontraŭ mi

Sed post kelkaj monatoj, Zakir komprenis, ke dum siaj

ĉiutagaj certigoj pri pardono, profunde li deziris venĝi sin, kaj

li atendis okazojn por doni similan baton por kontentigi sian

.soifon je venĝo

Post iom da tempo, Nasi sentis strangan tiron tirantan

lin al la urbo, kien lia malnova rivalo, Zakir, translokiĝis. Li

havis neniun dubon, ke io okazos. Zakir, tamen, sciis pri la

ĉeesto de Nasi en la urbo kaj komencis zorgeme observi liajn

.movojn

Unu vesperon, Nasi iris promeni kaj "flari la freŝan
.aeron", kvankam la vetero estis malgaja kaj pluva
Dum li piediris sola sur izolita vojo, li pasis antaŭ
subĉiela magazeno, dum Zakir sekvis lin ruze kaj singarde,
kaj kiam la okazo aperis, li decidis pagi la konton per
.akumulita interezo

Superfeliĉa, li trovis, ke solida tegolo falis de unu el la
magazenaj muroj, do li kaptis ĝin kaj forte frapis la kapon de
sia iama rivalo, ĵetante lin teren, kaj furioze revenis laŭ la
.sama vojo, kiun li venis, sen ke Nasi sciu pri lia ĉeesto
Horojn poste, la pluvo ĉesis, la nuboj malaperis, kaj
lunluma radio aperis tra truo ĉe la supro de la muro. Nasi
vekiĝis kaj trovis sin kuŝanta sur la tero, sentante sin tre
.malforta

Li provis ekscii kio okazis, kaj kiam li vidis kahelon apud
si kaj truon en la muro super ĝi, li konkludis, ke dum li marŝis
laŭlonge de la magazeno, lia malbonŝanco kaŭzis, ke tiu
.kahelo falis de la supro de la muro kaj kraŝis sur lian kapon
La moralo de ĉi tiu rakonto estas, ke homoj emas forgesi
la damaĝon, kiun ili kaŭzis al aliaj, eĉ kvankam la sekvoj de
iliaj agoj estas neforgeseblaj, kaj la postefikoj de tiuj agoj
silente persekutas ilin en la mallumo de nescio. Same kiel
bovino povas trovi sian bovidon inter miloj da aliaj, tiel
ankaŭ la sekvoj de niaj agoj havas la potencon persiste spuri
.nin kaj precize trovi nian lokon, eĉ post longa tempo
Se Nasi havus saĝon kaj provus solvi la disputon inter si
kaj sia rivalo Zakir kaj pardonpeti al li post tiu okazaĵo, eble li
malpliigus la koleron de sia kontraŭulo kaj aferoj ne irus plu
.ol tio

Sed aferoj restis senŝanĝaj, kaj la semoj de seriozaj
sekvoj kreskis kaj prosperis en la utero de malhela
estonteco, kulminante per katastrofa naskiĝo. Por eviti
malagrablajn surprizojn, la semoj de malbonaj inklinoj kaŝitaj
en la grundo de la menso devas esti bruligitaj, kaj antaŭscio
devas antaŭi agon, ĉar la universala leĝo diktas, ke oni

rikoltas la fruktojn de siaj agoj, ĉu bonaj aŭ malbonaj, dolĉaj
.aŭ amaraj

Ni memoru, ke ĉiu ago lasas spurojn, kiuj estas konservitaj kiel tendencoj kaj inklinoj en la menso. Se ĉi tiuj ne estas traktataj saĝe kaj prudente, ili kondukos al eble danĝeraj sekvoj. Tamen, kiam la semoj de malbonaj agoj .estas bruligitaj per la fajro de saĝo, ili ne povos rekreski

Morgaŭa mapo, aŭ: Unu postulo inda je la peno

El la instruoj de la instruisto

Paramhansa Yogananda

Se vi vagas sencele tra la vivo atendante ŝancojn por sukcesi, tiuj ŝancoj plej verŝajne ne frapos vin, kaj vi ne trovos sukceson. Sed se vi estas tiu, kiu desegnas vian propran estontecon kaj desegnas la mapon de via morgaŭo per viaj propraj manoj, tiam ĝoju pri atingado de via celo, ĉar vi estas tre proksima al atingo de via dezirata objektivo.

Por desegni sukcesan mapon, vi devas unue kaj ĉefe difini vian celon. Kion signifas sukceso por vi? Kion vi volas de sukceso? Se via respondo estas famo, riĉeco aŭ la plenumo de egoismaj materiaj deziroj, tiam vi iras al terura frustrigo kaj kompleta fiasko.

La plej malsukcesaj homoj estas tiuj, kies nomoj estas sur ĉies lipoj, tiuj, kiuj havas la eblecon aĉeti kion ajn ili ŝatas kaj posedas - laŭ materiaj normoj - ĉion, kion iliaj animoj deziras, sed tamen ili ne posedas feliĉon! Do kial daŭrigi laŭ la sama sakstrato?

Famo kaj bonŝanco eble estas la fruktoj de efektiva sukceso, sed ili ne estas la esenco de

sukceso, nek ili estas la plej gravaj kvalitoj. Fakte, ili tute ne estas necesaj por atingi sukceson.

Do kio estas la celo? Kion oni serĉu en la vivo? Ekzistas unu celo inda je persekutado kaj strebado: feliĉo. Tio necesigas eltiri la kaŝitajn trezorojn de la vivo el ĉiu momento, por tiuj, kiuj estas lertaj pri serĉado kaj scias, kie kuŝas tiuj trezoroj.

Kaj sciu, ho serĉanto de feliĉo, ke se vi limigas vian atenton al via tago

Kaj se vi riĉigas vian tagon per viaj afablaj vortoj, utilaj agoj kaj bonaj pensoj

Via tago estos via lojala amiko kaj via ora ŝanco

Via pasporto kaj vizo estos via eniro en promesplenan kaj brilan estontecon plenan de sukceso.

Tial, la sekva paŝo en mapado de via estonteco estas zorge observi la enhavon de ĉiu tago de via vivo kaj reteni tion, kio estas utila kaj pozitiva. Se vi malsukcesas fari tion, tiam vi devas paŭzi kaj taksi.

Por atingi sukceson, oni devas konsideri la jenajn esencajn elementojn, sen kiuj sukceso ne povas esti atingita:

Kiam vi vekiĝas matene, ne tuj saltu el la lito kaj komencu la tagajn agadojn

Streĉu kaj malstreĉu vian tutan korpon plurfoje por iom post iom reakiri vian energion. Antaŭ ol komenci vian ĉiutagan rutinon, prenu iom da tempo por aserti al vi mem, ke ĉi tiu estos la plej bona tago de via vivo. Konvinku vin mem, ke kio ajn okazos, via tago estos tia. Komenci per preĝo kaj meditado

fortigos vian konvinkon kaj donos al vi la forton, kiun vi bezonas.

Simpligu vian vivon

Ne fidu homajn inventojn por ĝui la vivon. Se vi limigas vin al pasemaj plezuroj, vi fariĝos agaciĝema, konfuza kaj malbonhumora. Ne necesas konstanta alligiteco al televido, noktaj kunvenoj kaj bankedoj - ĉi tiuj fariĝis enradikiĝintaj sociaj kutimoj. Kiel iu iam diris - kaj kiel veraj estas liaj vortoj - ne nia laboro mortigas nin, sed kiel ni pasigas nian liberan tempon! Vi vivos pli longe kaj pli ĝuos la vivon, se vi simpligos ĝin kaj ne ĉenos vin al la socio. Serĉu la ĝojojn trovitajn en la malgrandaj aferoj.

Faru vian plejblon por plenumi la taskon laŭeble plej bone

Se vi estas malkontenta pri via nuna laboro, angoro kaj hazarda agado nenion ŝanĝos. Provu alproksimiĝi al la situacio kun pozitiva sinteno, kia ajn ĝi estu, kaj unu el du aferoj okazos: aŭ vi malkovros, ke vi maltrafis valoran ŝancon, aŭ nova pordo subite malfermiĝos larĝe, permesante al vi eniri kaj trovi laboron, kiu pli bone konvenas al viaj bezonoj kaj plenumas viajn aspirojn.

La vivo estas kontinua procezo de donado kaj ricevado

Estu ekvilibra, por ke vi ne prenu pli ol vi donas, nek limigu vin al donado sen prenado

Plilarĝigu vian perspektivon

Montru intereson pri la vivoj kaj agadoj de aliaj. Rigardu preter vi mem - al via familio, kaj preter via

familio al viaj amikoj, kaj preter viaj amikoj al ĉiuj homoj. Scienco konfirmas, ke vi estas parto de tuto, do ne forgesu vian pli grandan memon.

Ekvilibru vian vivon

Ĉiu tago inkluzivu laboron, ripozon, libertempon, studadon kaj reflektadon. Vi estas estaĵo kun korpo, menso kaj spirito. Nutru ĉi tiujn esencajn elementojn laŭ ekvilibra kaj harmonia maniero por atingi sanon, viklecon kaj scion.

Estu rapida rideti, malrapida sulkigi la brovojn, fervora helpi, preta atendi kaj ŝanĝiĝi, kaj atenta al ŝancoj

Kontrolu la konton fine de la tago

Gratulu vin mem pri la progreso, kiun vi faris. Aferoj ne ŝanĝiĝos subite, do ne timu alfronti erarojn kun la decido fari pli bone morgaŭ. Kaj antaŭ ol vi enlitiĝos, konfidu viajn aferojn al Dio, sciante, ke Li ne lasos vin sola, sed provizos ŝancojn kaj malfermos pordojn por vi, kondiĉe ke vi penas kaj serĉas Lian helpon kaj gvidon.

Kiam vin superfortas dormemo kaj antaŭ ol vi endormiĝos, certigu al vi, ke morgaŭ estos pli bona ol hodiaŭ, kun la helpo de Dio.

Se vi estas zorgema planisto kaj lerta konstruisto

Se vi sekvas la detalojn de via mapo

Neeble estas malsukcesi!

Antaŭen kaj paco estu al vi!

Fonto: Revuo pri Memscio

Profundaj tremoj

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ho Sinjoro, Vi estas la mistera ĉiela elektro, kiu fluas en niaj vejnoj kaj funkciigas la komplikajn kaj kompleksajn mekanismojn de niaj korpoj, kun ilia tuta karno, ostoj, nervoj kaj muskoloj.

Via vivoenergio ĉeestas en ni, en ĉiu spiro, kiun ni prenas, kaj en ĉiu bato de niaj koroj. Ni rekonu, ke ĉia potenco, boneco kaj benoj fluas de Vi, ho Fonto de Malavareco kaj la origino de ĉia boneco, forto kaj beno en ekzisto.

*** * ***

*** El la ĝardeno de la tagiĝo, mi plukas por vi florojn de lumo por meti kiel humilan oferon ĉe viaj piedoj**

La penetranta stelo de mia amo por Vi trafluu la atmosferon de mia animo, dispelante la nebulon de neglektemo kaj la mallumon de apatio. Ne forgesu min, ho Sinjoro, eĉ se mi forgesas Vin.

Memoru min eĉ se mi ne memoras vin

*** * ***

Sinjoro, benu nin, por ke ni povu vivi kun ĝojo kaj optimismo

Ni ĝuu niajn terajn devojn kaj la senfinajn kaj senfinajn belecojn de la kreado

Helpu nin rafini niajn sentojn por ke ni povu gustumi kaj ĝui la mirindan naturon

Kaj ni spicu per via benita gusto ĉiujn senkulpajn plezurojn de la vivo

Ni seniĝis de la negativa kaj pesimisma perspektivo, kiu senjuste mortigas la ĝojojn de vivo kaj la plezurojn de la vivo.

*** * ***

Mi longe suferis pro la mallumaj vizioj de mondaj aferoj Anstataŭ vidi vin, ho universala spirito, miaj okuloj vidas la palan, senvivan kadavron de materio

Benu min, por ke per la kompreno de saĝo mi povu vidi en ĉio vian benatan ĉeeston

*** * ***

**Rafinu nian metalon, ho Ĉiela Alkemiisto!
Transformu nian malfortecon en forton kaj niajn misgviditajn pensojn en verajn komprenojn de la vero. Transformu la terurajn demonojn de niaj egoismaj ambicioj en altajn, flugilhavajn aspirojn, nian doloran nescion en sanktan saĝon, kaj la bazajn krudmaterialojn de nia neniofarado en la rafinitan oron de sublimaj spiritaj atingoj.**

*** * ***

Ho Sinjoro, per humilaj manoj mi alproksimiĝas al Vi por oferti al Vi mian tutan estaĵon, plenigante miajn preĝojn per laodoro de dia amo!

Donu al mi la fidon de senkulpaj infanoj al vi kaj totalan sindonemon al vi

Benu min, por ke mi povu senti vian ĉeeston malantaŭ la vortoj de miaj preĝoj

Inspiru min senti vian ĉeeston en ĉiuj miaj emocioj

Kaj por ke mi komprenu, ke via lumigita saĝo plibonigas mian komprenon kaj sanktigas mian scion

Kaj sciu certe, ke mia vivo estas unu manifestiĝo de via unika kaj nekutima vivo

*** * ***

Ho Sinjoro, mia amo por Vi ne povas esti kaŝita per parolitaj vortoj aŭ flustritaj sekretoj, ĉar per sankta, neparolita lingvo mi esprimos al Vi mian superfluantan amon kaj mian grandan sopiron renkonti Vin.

Via voĉo estas silento, kaj en la trankvilo de mia animo mi aŭdos vian mildan voĉon

Lasu min senti, ke vi ĉiam amis min, kvankam mi neniam antaŭe rimarkis tion.

*** * ***

Instruu nin, Sinjoro, ami la birdojn, la bestojn, la sveltajn florojn kaj la mutajn herbojn, kiuj tiel ofte estas dispremitaj sub niaj senzorgaj piedoj.

La sennombraj diversecoj de la naturo estas esprimoj de via multfaceta genio: aŭtentaj majstraĵoj el via mano, kiu konstante moviĝas kaj vibras.

Ni vidu en la tuta kreitaro vian unikan verkon, kiu spitas imitaĵon!

*** * ***

Sinjoro, benu min, por ke mi vidu nenion krom bonecon kaj purecon

Por ke mi aŭdu nenion krom inspirajn vortojn kaj himnojn de dia amo

Donu al mi vian gracon, ho Spirito bonodora je ĉiela aromo, por ke mi povu enspiri nur la agrablajn odorojn, kiuj memorigas min pri vi.

**Lasu min gustumi nur simplan, nutrigan manĝaĵon
Kaj ĉio, kion mi tuŝas, memorigu min pri via pura kaj benita tuŝo**

*** * ***

Mia karavano de preĝoj ekiras al vi malgraŭ la sabloŝtormoj de malespero, kiuj blovas sur ĝin de tempo al tempo, provante malhelpi ĝian progreson.

Dum mi antaŭeniras en la sankta procesio, mi vidas de malproksime la oazon de via silenta kuraĝigo al mi, kaj mia forto reviviĝas kaj mia laboretos renoviĝas, do mi duobligas miajn klopodojn por atingi vin.

**Kiam mi atingos la oazon de boneco, mi trempos
miajn soifajn lipojn de fido en la fonton de via feliĉo
kaj trinkos ĝis mi estos sensoifigita.**

*** * ***

**Superfortaj ondoj de via sankta voĉo trafluas la
eteron**

**Oreloj surdigitaĵoj de la distraĵoj de sensualaj
plezuroj ne povas kapti viajn anĝelajn predikojn**

**Ho Dia Dissendanto, lasu la instrumentojn de niaj
mensoj, kiuj ne harmonias kun vi nun, esti agorditaj
kun la plena koncentriĝo de la preciza indikilo de
spirita distingo.**

**Instruu nin kiel kapti la ĉielajn melodiojn kaj
spiritan muzikon ondetantajn en la etero de la animo**

*** * ***

**Ho Sinjoro, malfermu mian spiritan komprenon,
por ke ĝi ĉiam gvidu miajn paŝojn kaj gardu min for
de la sakstrataj vojoj de egoismo.**

**Dum mi iras laŭ la tordaĵoj kaj turnoj de konscio
kaj ĝiaj kurbiĝemaj vojoj, mi vidos kaj evitos la
malĝentilajn ŝoserabistojn: avidecon, egoismon kaj
neglekton de moralaj leĝoj.**

**Ho Ĉioscia Interna Lumo, montru al mi la solvojn
al ĉiuj problemoj de la vivo**

*** * ***

Mi faras ĉi tiun sanktan ĵuron al mi mem:

**La suno de mia amo neniam subiros de la ĉielo de
miaj konstantaj pensoj pri vi, ho Sinjoro**

**Mi ne deturnos miajn okulojn de vi al io ajn krom
vi**

Mi ne faros ion ajn, kio ne memorigas min pri vi

**Agoj devenantaj de nescio kaj stulteco kondukas
al koŝmaroj kaj teruraj sonĝoj**

Lasu min nur songi dolĉajn songojn pri noblaj atingoj, ĉar ili devenas de Via inspiro kaj gvido, ho Sinjoro!

*** * ***

Ho Sinjoro, se la vualoj de materio kaŝas vin de mi, kiom longe vi restos kaŝita malantaŭ la sorĉaj kurtenoj de lilioj, rozoj, nuboj brilantaj per la koloro de oro, kaj silentaj noktoj ornamitaj per lumaĵoj kaj steloj?

Kvankam ĝi kaŝas vin, mi amas ĝin ĉar ĝi subtile sugestas vian ĉeeston

Tamen, mi sopiras vidi vin precize kia vi estas, sen la maskoj de la kreado!

*** * ***

Ho Ĉiovidanto, kiun ne superfortas dormo aŭ dormo!

Vi vidas min el la fiksa, neŝanĝebla okulo de la suno kaj la ĉiam ŝanĝiĝanta luno Kaj per holisma rigardo, vi observas min el la sennombraj poroj de la spaco kaj la brilantaj lumoj de la atentaj steloj

Per la tuŝo de la brizo, vi karesas min, kaj per miaj amikaj pensoj pri vi kaj viaj servistoj, vi duŝas min per la benita pluvo de via kompato

*** * ***

Ho kosma voĉo Ho voĉo de senfineco! Lasu min atingi spiritan konscion per via sankta resonanco

Ĝi eĥis tra mi, vastigante miajn perceptojn de la korpo al la senlima universo

Kaj inspiru min senti la eternan pulson de kreado tra vi

*** * ***

Vi movas miajn piedojn, Vi laboras en miaj manoj, Vi batas en mia koro, Vi fluas kun mia spiro, Kaj vi teksas pensojn en mia menso.

**Via penetranta volo rapidas ĉiutage kiel meteoro
en la ĉielon de mia homa volo**

**Lasu min miksi guton de mia vivo en vian kosman
maron, por ke mi vidu la vezikon de mia malgranda
memo ŝvebanta sur via vasta brusto**

*** * ***

**La orfoj kaj vunditoj aŭdis pri Via boneco kaj
kompatemeco, kaj jen ili estas ĉe Via pordo. Ĉu Vi
forigos ilin seniluziigitaj kaj sen konsolo?**

**Ho, se nur via nevidebla mano povus forviŝi la
brulantajn larmojn el la okuloj de tiuj kun rompita
koro kaj suferantaj animoj**

**Tiuj, kiuj perdiĝas sur la vojoj de iluzio kaj
trompo, al kiu ili turnos sin kaj kiun ili serĉos krom
Vian malavaran pardonon?**

**Kun la tagiĝo de via ĉeesto, iliaj problemoj
disipiĝos kaj iliaj malfacilaĵoj malaperos**

**Ho Sinjoro, levu la vualon por ke ni povu vidi Vian
afablan kaj kompatan vizaĝon**

*** * ***

**Ho plej sankta dia voĉo, muĝu sur la bordoj de
mia animo kaj rompu la stangojn de materialisma
pensado, por ke mi liberiĝu el la malliberejo de la
korpo.**

**Lasu min aŭdi en meditado vian mildan oceanan
resonancon en mia korpo, menso kaj spirito kaj en
mia ekstera ĉirkaŭaĵo, kaj senti ĝin disvastiĝi al ĉiuj
malgrandaj kaj grandaj urboj, kaj al la tero, la
sunsistemo kaj la tuta universo.**

**Kaj plene realigi mian vastan ekziston ene de la
granda korpo de naturo!**

*** * ***

**Ho eterna dia flamo, vi ĵetas malgrandajn
sparkojn de via dia radianco en la animojn kaj
mensojn de la homaro, aspektante limigitaj,**

**malgrandaj kaj fragmentitaj. Tamen vi restas la sola,
senfina fonto de ĉiu flamo kaj lumo ekzistantaj.**

*** * ***

**Ho Eterna Venkinto! Helpu min kultivi noblajn
kvalitojn en mi mem: soldatoj de trankvileco kaj
memregado por venki la batalon kontraŭ la plej
timigaj malamikoj: kolero, malvero kaj maldankemo**

**Do mi levos super la anguloj de mia vivo la
standardon de via rajto, kiu estas supera kaj
nesuperebla**

*** * ***

**Ho Dia Spirito, ni konsideru neniun devon pli
grava ol la sankta devo koni Vin, ĉar ĉiu ago, kia ajn
estas ĝia naturo, povas esti plenumita nur per la povo
de atingo, kiun Vi donis al ni.**

**Tial ni amu vin super ĉio alia, ĉar sen la graco de
via vivo kaj amo ni tute ne povas vivi aŭ ami.**

*** * ***

**Ho eterna Norda Stelo! Kien ajn mi vagas kaj
turniĝas, la magneta kompas-nadlo de mia menso
restas direktita al vi**

**Ĉu mi estas batata de la ventoj de subitaj eventoj
aŭ trempita de la pluvoj de malprospero kaj
katastrofo, tamen gvidu mian menson turniĝi al vi por
ĉiam.**

**Mia amo, kiel birdo flugetanta per siajflugiloj
meze de la nuboj de konfuzo kaj la ŝtormoj de
konfuzo, certe trovos sian vojon al vi**

*** * ***

**Ho Plej Granda Dia Ludanto, enspiru en la fluton
de ĉiuj religioj la melodiojn de Via mirinda unueco, kaj
lasu la sanktan muzikon porti aŭtentajn melodiojn de
Via spirito, riĉajn je originaleco kaj kreemo.**

Ni harmoniu kun vi kaj unuigu la melodiojn de niaj koroj en unu himno, kiun ni levas al vi. Ne ekzistas dio krom Dio!

*** * ***

Ho Sinjoro, al Vi mi levas ĉi tiun preĝon:

Ĉu miaj posedaĵoj estas multaj aŭ malmultaj, donu al mi la volon akiri ĉion, kion mi bezonas tage post tago.

*** * ***

Mi ripetas miajn sincerajn preĝojn sur la rozario de amo, ĝiaj perloj ŝnuritaj kune per la fadeno de sopiro. Benitaj nomoj: Dio, la Universala Spirito, Bramo, Ĉiela Patro, Dia Patrino — ĉiuj estas Viaj sanktaj nomoj.

En via kosma reprezentado sur la scenejoj de la epokoj, vi alprenis milionojn da aperoj kaj bildoj, same kiel vi alprenis multajn nomojn, sed via naturo restas unu kaj neŝanĝebla, kio estas eterna feliĉo!

*** * ***

Ho Dio de la universala leĝo, helpu min porti miajn vundojn kaj cikatrojn, naskitajn de katastrofoj kaj provoj, kiel medalojn kaj insignojn de disciplino donacitajn al mi de la mano de Via dia justeco, kiu konas neniun favoratismon.

Miaj ĉiutagaj malfacilaĵoj agu kiel antidoto kontraŭ iluzio kaj trompo, kaj liberigu min de falsaj espero pri monda feliĉo

Mi deziras, ke la larmoj, kiujn mi verŝas pro la malĝentileco de aliaj, forlavu la kaŝitajn makulojn kaj difektojn de mia menso.

Kaj ĉiu akra bato de la pioĉo de perturbo malfermu novajn profundojn de saĝo kaj kompreno en mi

Mi deziras, ke la malsankta mallumo de ordinara ekzisto timigu min, por ke mi kuru serĉante la horizontojn de via pureco kaj via resaniga lumo

La piko kaj subitaj batoj de la vivo devigas min kii, serĉante vian helpon

Kaj lasu la elfosadojn de doloraj cirkonstancoj en la grundo de mia vivo riveli la abundajn, ĉiam fluantajn fontojn de via konsolo

Mi deziras, ke la malbeleco de krudeco en aliaj devigu min beligi min per mildeco kaj bonkoreco, kaj ke la doloraj vortoj de miaj kunuloj memorigu min uzi nur dolĉajn vortojn.

Se malbonaj mensoj ĵetos ŝtonojn al mi, mi renkontos ilin per amikaj kugloj de bonaj intencoj

Kiel la jasmenarbo, kiu disĵetas siajn bonodorajn florojn sur la manon, kiu faligas la hakilon sur ĝian trunkon, tiel mi disĵetu la rozpetalojn de pardono sur ĉiun, kiu traktas min malvarme kaj malamike.

Spiritaj pensoj

Por la saĝulo Paramhansa Yogananda

La sento de dia ĉeesto en meditado plenigas la menson per paco kaj ŝargas la korpon per vitala energio

Per profunda, silenta spirita komuneco kaj per direktado de penso kaj sentoj al Dio, la serĉanto sentas kreskantan ĝojon, kaj ĉi tiu ĝojo estas palpebla pruvo de komunikado kun Dio kaj tuŝado de Lia benita ĉeesto.

Mi vidis vin plugi la teron de mia animo per la plugilo de provoj kaj afliktoj, disĵetante la semojn de via saĝo en ĝiajn sulkojn. Mi daŭre akvumis tiujn

**semojn, kaj kiam la suno de via kompato brilis sur ilin,
ili kreskis kaj prosperis, portante benitan rikolton de
kontenteco kaj kontentigo.**

**Kiam homo ekkonas Dion, li jam ne plu sentas, ke
aliaj estas malsamaj ol li mem**

**Saĝuloj konservas sian ekvilibron kaj trankvilecon
malgraŭ la ŝanĝiĝantaj cirkonstancoj kaj kondiĉoj,
kiom ajn diversaj ili povas esti**

**Dio estas la finfina kosma premio kaj la plej
granda gajno en ekzisto**

**Ho Sinjoro, de ĉi tiu tago antaŭen mi faros mian
plejebulon por koni Vin kaj faros mian plejebulon por
alproksimiĝi al Vi kaj senti Vian amon sen neglekti aŭ
preteratenti miajn mondajn devojn, kaj mi plenumos
ĉiujn miajn devojn kiel puran oferon al Vi, kaj tiel mi
gajnos Vian favoron.**

**Dio estas la fonto de saĝo kaj radiantaj inspiroj. Li
estas la benitaodoro, kiu eliras el ĉiuj bonaj koroj. Li
estas la ĝardeno de ĉielaj rozoj kaj rosaj floroj de
penso. Li estas la plej granda amo, kiu inspiras kaj
nutras nian amon.**

**Dio Sin rivelis al mi en la horizontoj de trankvilo,
kaj mi gustumis Lian feliĉon en la fontoj de mia
estaĵo, kaj mi aŭdis Lian voĉon en mia vekita
konscienco, kaj kun plena konscio mi ricevas Lian
lumon, kiu konstante trapenetras min.**

**Penso estas la plej fleksebla forto ĉar ĝi estas la
plej subtila kaj travidebla vibrado de konscio. Vi**

**povas dividi pensojn en infinitezimalajn unuojn,
tamen vi neniam atingos la finon.**

**Persono ne devus limigi sin al la mallarĝa
malliberejo de egoismo, sed anstataŭe inkluzivi aliajn
en siaj atingoj kaj feliĉo, fariĝante instrumento por la
verko de la volo de Dio. Kiam ni pensas pri ni mem, ni
pensu pri aliaj; kiam ni serĉas pacon, ni serĉu ĝin
ankaŭ por aliaj. Tiuj, kiuj laboras por alporti feliĉon al
aliaj, estos benitaj kaj rekompencitaj de Dio.**

Lasu min pensi pri vi ĝis vi fariĝos mia sola penso

**La universo, kiun ni vidas, estas revo ene de revo.
Materio ne estas nur "frostigita" energio, sed ankaŭ
"frostigita" kosma konscio.**

**Sinjoro, helpu min kaj gvidu mian komprenon kaj
forton, por ke mi povu alporti vian lumon al
mallumigitaj mensoj, por ke ili estu lumigitaj kaj brilu
per la radioj de via saĝo. Kaj per la povo de kompata
pardono, lasu min veni al vi kun ĉiuj fratoj kaj fratinoj,
kiuj stumblas sur la vojoj de mizero.**

**Kiu ajn deziras koni Dion devas havi la plej altan
gradon de amo en sia koro, kiel avarulo kiu amas
monon, amanto kiu sopiras sian amaton, kaj dronanto
kiu sopiras spiron de aero.**

**La plezuro de materiaj aferoj malpliiĝas kaj
svagiĝas, sed dia ĝojo, kiu estas nepriskribebla,
neniam malpliiĝas aŭ malaperas**

**Lasu la brizon de dia amo disvastigi viajn helajn
ridetojn, por ke ilia lumo forpelu kaj forpelu la
mallumon el la koroj de aliaj.**

Ĝenerale, amo postulas multe pli grandan psikologian forton ol malamo, tamen la saĝuloj trovas amon pli facila ol malamo ĉar ili vidas ĉiujn estaĵojn kiel parton de la pli alta memo kaj proksime rilatajn al kosma konscio.

Paco estas la kuracilo por ĉiu malsano, kaj homoj, kies koroj estas plenaj de amo, kiuj ĝuas trankvilon kaj kiuj ĝojas fari bonfarojn, konas la guston de paco, kiu estas necesa kondiĉo kaj fundamenta kolono de ĉiu feliĉa vivo.

Donu amon al tiuj kun malmoliĝintaj koroj, pacon al viktimoj de zorgoj kaj deprimoj, dolĉecon al tiuj, kiuj suferas pro maldolĉaj humoroj, ĝojon al tiuj, kiuj estas ŝargitaj de mizero kaj doloro, kaj estu bona ekzemplo al tiuj, kiuj iras laŭ la vojoj de eraro.

Nenio estas pli granda ol honesteco kaj sincereco en traktado de aliaj. Estas facile amikiĝi sen sincereco, sed estas neeble konservi amikojn sen sincereco.

Ekzistas sublimaj statoj de koncentriĝo, kaj kiam la meditante atingas tiujn statojn, li spertas eksterordinarajn statojn de spirita ĝojo kaj glorajn viziojn, kaj ekkrias:

"Kion mi serĉis ĉie, mi trovis ĉe mi kaj en mi, kaj mi vidas ĝian lumon malantaŭ la muroj de mallumo kaj sentas ĝian ĉeeston en la profundoj de silento."

Dia amo estas ĝardeno de ĉielaj rozoj kaj radiantaj, florantaj pensoj. Ĝi nutras nian amon,

inspiras niajn sentojn kaj plenumas niajn feliĉajn revojn.

Sinjoro, kiajn ajn cirkonstancojn mi alfrontas, mi rekonas, ke ili reprezentas la sekvan paŝon en mia spirita kresko. Mi bonvenigos ĉiujn provojn, ĉar mi scias, ke mi havas la menson, komprenon kaj forton por superi [la obstaklojn kaj malfacilaĵojn, kiuj venas al mi].

Kvankam natursciencistoj nun komprenas, ke materio estas nenio krom kaptita energio, kleraj instruistoj sukcese transiris de teoria scio al praktika apliko en la kampo de materiokontrolo.

Se vi estas decidita esti feliĉa en via vivo, nenio povos forpreni vian feliĉon de vi.

Pura dia amo plenigas la animon de la amanto per beleco, altiras la atenton de la Sinjoro de la Universo, kaj tiras Lian eternan amon

Mi konas multajn elstarajn, inteligentajn komercistojn, kiuj, profunde, sopiras koni Dion kaj akiri saĝon, sed ili tamen estas ligitaj per sia laboro kaj multaj sociaj devoj, kaj farante tion, ili oferas la plej gravajn devojn — sian devon al Dio, postbakalaŭrajn studojn kaj familian vivon — sur la altaro de mono kaj malpli valoraj kaj gravaj devoj.

Tiu, kiu nin kreis, volas, ke ni amu Lin per pura, spontanea amo, kaj ni ne konos la guston de feliĉo, se ni ne donos nian amon al Dio.

Mi venkos fierecon per humileco, koleron per amo, ekscitiĝon per trankvileco, egoismon per

altruismo, malbonon per bono, nescion per saĝo, kaj maltrankvilon per trankvilo kaj paco.

En niaj koroj devas ŝpruci kompata koro, kiu mildigas la vundojn de aliaj kaj forigas malĝojon kaj doloron el iliaj koroj.

La instruisto Paramahansa diris al unu el la lernantoj:

"Viaj bonaj kutimoj helpas vin en ordinaraĵ kaj konataj cirkonstancoj, sed ili eble ne sufiĉas por gvidi la kurson de via vivo kiam problemoj aperas kaj kiam la bezono de denaska juĝo aperas. Kun profunda reflektado, vi ĉiam povas distingi inter ĝuste kaj malĝuste kaj fari la ĝustan decidon en ĉio, eĉ se vi alfrontas nekutimajn cirkonstancojn."

Ni ne povas vivi sen Dio eĉ por sekundo. Li karesas nin per mildaj brizoj, donas al ni viglecon per la sunradioj, kaj provizas al ni la manĝaĵon, kiun ni manĝas. Li estas en la koroj de aliaj ĉirkaŭ ni, kaj Li estas la sola, kiun ni povas konsideri nia amata kaj nia propra.

Humileco havas dolĉan, allogan aromon, kiu igas la humilan personon amata de ĉiuj.

Ni devas trejni nin pensi pri grandaj aferoj kiel eterneco kaj senfineco

Dio malkaŝas Siajn superajn verkojn en la beleco de la kreitaro, sed Li ne malkaŝas, ke Li estas kaŝita kaj kaŝita en tiuj eskvizitaj belecoj

Se vi havas fortan menson kaj plantas ĝin en la grundo de firma persistemo, kaj se via fido estas profunda, vi povas enkorpigi viajn ideojn kaj atingi grandajn atingojn sur la tero.

La vivo devus esti simpligita, kaj aferoj pritraktitaj kun facileco kaj komforto. Feliĉo kuŝas en havi tempon por reflektado kaj introspekto. Provu pasigi tempon sole de tempo al tempo, ĝuante la internan pacon, kiu venas de trankvilo kaj sereneco.

Malbono havas sian potencon; se vi sekvos ĝiajn vojojn, ĝi superfortos vin. Se vi deglitos, vi devas tuj reveni al la vojoj de pieco kaj justeco.

Akceptu, ho Sinjoro, la sopiron de mia animo kaj la amon de jarcentoj, kiun mi kaŝis por Vi en la trezorejo de mia koro

En la sanktejo de mia trankvilo, mi plantis ĝardenon por vi kaj ornamis ĝin per la rozoj de mia amo

Kun sopiranta koro, fervora menso, kaj sopiranta animo, mi metas ĉe la piedoj de Via ĉioampleksanta estaĵo ĉiujn florojn de miaj spiritaj sopiroj kaj dia amo.

Mi salutos ĉiun tagon pensante pri Dio kaj meditante pri Li

Ĉiu brileta stelo en la ĉielo, ĉiu pura penso, ĉiu bona faro estas fenestro tra kiu mi rigardas al vi, mia Dio

Aŭdigu vian voĉon, Sinjoro, en la kaverna de meditado mi trovos eternan ĉielan feliĉon en mi mem; tiam paco plenigos mian koron kaj mian estaĵon en kaj trankvilo kaj aktiveco.

Emfazu trankvilon kaj pacon kaj sendu pensojn de amo kaj bonvolo se vi deziras vivi en paco kaj harmonio en ĉi tiu mondo

Plej multaj homoj estas kopioj de aliaj, imitanton, kion aliaj diras kaj faras. Persono devus esti unika kaj montri la plej bonan el sia unika naturo.

Se vi senesperas atingi feliĉon, ĝoju kaj ne perdu esperon, ĉar via animo estas reflektado de la ĉiam ĝoja Granda Spirito, kaj en sia esenco ĝi estas la fonto de feliĉo.

Se vi fermas la okulojn de via mensa fokuso, vi ne povos vidi la brilan sunon de feliĉo ĉe la horizonto de via vivo. Sed kiom ajn forte vi fermas la palpebrojn de via menso, la suno de feliĉo tamen provos penetri la fermitajn ĉambrojn de via menso.

Malfermu la fenestrojn de trankvilo kaj vi vidos subitan radiancon de feliĉo en vi mem, ĉar la radioj de la ĝoja spirito povas esti perceptitaj se vi turnas viajn pensojn internen.

Meditado malplenigas la kosman nebulon kiam memkonscio komencas leviĝi al pli altaj niveloj kaj horizontoj de ekzisto

Ĉiun inventinton pelas materia bezono; neceso estas la patrino de invento. Simile, la saĝuloj fariĝis — pro neceso — fervoraj spiritaj serĉantoj. Ili malkovris, ke sen interna kontenteco, neniu kvanto da ekstera bonŝanco povus alporti daŭran feliĉon.

Unuopa luno dispelas la mallumon de la nokto. Simile, animo lumigita de la lumo kaj scio de Dio, animo enradikiĝinta en dia amo, dispelas la mallumon de la animoj de aliaj kien ajn ĝi iras, disvastigante la lumon de amo, kompreno kaj paco.

Por havi amikojn, ni devas montri sinceran amon al aliaj. Tiuj, kiuj malfermas la magnetan pordon al amikeco, altiros animojn kun similaj vibroj [inklinoj kaj temperamentoj].

Feliĉo kuŝas en konservado de psikologia klareco tra ĉiuj teraj provoj kaj spertoj de duobla naturo.

Kiam la koro estas kun iu, ĝi altiras al si ĉiujn kvalitojn de tiu persono. Kiu ajn pensas pri bonaj homoj, ilia boneco transdoniĝas al li, kaj kiu ajn ame koncentriĝas pri inspirado de homoj, inspiroj venas al li, kaj kiu ajn asociiĝas, eĉ pense, kun tiuj kun vivaj konsciencoj, noblaj moraloj kaj honorindaj intencoj, partoprenas en ilia nobleco kaj moralo, ĉar la menso altiras kiel magneto [kaj simila altiras similan].

Kiam inundo de superforta amo por Dio superfortas la koron de la sopiranta animo, vortoj ne sufiĉas por priskribi la sperton. Ĉi tiu amo estas sekreto de la animo, profunda ligo kun Dio, kiel sankta fajro konsumanta la mallumon de la memo, permesante al la serĉanto percepti la lumon de Dio kaj senti Lian proksimecon.

Malgranda taso ne povas enhavi la oceanon en ĝi. Simile, homa konscio, limigita de la fizikaj kaj mensaj limoj de materia percepto, ne povas enhavi kosman konscion, kiom ajn forta estas la deziro. Tamen, per profunda kaj konsekvenca meditado, homa konscio povas esti levita kaj ĝia percepto plilarĝigita ĝis la punkto tuŝi kosman konscion.

Iam, viro en Novjorko alproksimiĝis al mi [tuj post kiam mi finis unu el miaj prelegoj] kaj insistis, ke li povus forlasi sian fizikan korpon kaj vojaĝi en sia astrala korpo. Mi diris al li: "Mi ne kredas, ke vi imagas, ke vi posedas tiun kapablon." Sed li insistis testi min, do mi konsentis, dirante: "Bone, do iru suben en via astrala korpo kaj diru al mi, kio estas en la restoracio." Li silentis momenton, poste diris: "Estas fortepiano en la dekstra angulo." Mi sciis, ke li imagis ĝin, ĉar lia spirado kaj pulso estis normalaj, do mi diris: "Male, mi pensas, ke se vi irus tien, vi trovus du sinjorinojn sidantajn ĉirkaŭ tablo." Li mokis mian sugeston, do mi diris: "Ni iru al la restoracio kune nun." Kiam ni alvenis, ni iris al la angulo, kiun li menciis, sed tie ne estis piano; anstataŭe, ni trovis du sinjorinojn sidantajn ĉirkaŭ tablo. Fine, nia amiko komprenis, ke li estis trompita de siaj propraj iluzioj.

Kredo je Dio kaj interna harmonio estas la plej granda helpo kaj subteno por homo por porti la ŝarĝojn de la vivo

Ni devas aŭskulti la voĉon de Dio eĥantan en sanaj pensoj. Bonaj pensoj estas kiel instigoj de Dio kaj anĝelaj spiritoj por gvidi kaj helpi nin. Ankaŭ Satano provas subigi la homaron per siaj satanaj flustroj, kiuj manifestiĝas kiel malbonaj pensoj, malicaj intencoj kaj malpuraj motivoj, kiuj ne devas esti permesitaj okupi la sferon de penso kaj polui la spacon de konscio.

Kiam la preĝo de serĉanto eliras el la profundoj de ilia koro, iliaj vortoj trapenetriĝas de amo por Dio, kaj aliaj sentas ĝian spiritan efikon kaj spertas dian amon en ilia ĉeesto. Tamen, se al tiu serĉanto mankas forto, tiuj ĉirkaŭ ili povas ŝteli tiun amon de ili. Tio

okazas kiam ili komencas laŭdi kaj admiru sian spiritecon. Se ili estas konsumitaj de la sento, ke ili estas grandaj ĉar ili povas inspiri aliajn, malforteco enŝteliĝas, fiereco kaptas ilian koron, kaj ili perdas sian amon por Dio kiel rezulto.

La homa menso fortiĝas per batalado kontraŭ malsano kaj superado de malfacilaĵoj. Ĉio, kio malfortigas la menson, estas malamiko, kaj ĉio, kio fortigas ĝin, estas rifuĝejo de paco. Alfrontu la eventojn de la vivo kun kuraĝo kaj forto. Dio montris al mi, ke ĉi tiu vivo estas kosma revo. Kiam nia spirita konscio vekigigas, ni memoras la spertojn de la vivo kiel paseman revon de ĝojo kaj malĝojo, kaj ni komprenas, ke ni estas senmortaj en Dio.

La saĝulo Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj:

Vastigu la limojn de via regno de amo por iom post iom inkluzivi vian familion, viajn najbarojn, vian komunumon, vian landon, ĉiujn landojn kaj ĉiujn vivantajn estaĵojn. Estu universala amiko, kies koro superfluas de kompato kaj bonkoreco al la kreitaĵoj de Dio, kaj disvastigu amon ĉie.

La ekzamenanto de koroj volas de ni nenion krom niajn korojn

Dion oni serĉu ne por persona profito, sed pro sopiro al Li, deziro al Li, kaj petego al Li kun pura, neŝancebla kaj fokusita amo.

Kiam la amo de homo por Dio egalas ilian alligitecon al ilia morta fizika korpo, tiam Dio venos al ili

Kiu ne kaptas perlon en unu aŭ du plonĝoj, tiu ne kulpigu la maron, sed prefere lian metodon de plonĝado kaj lian mankon de profundo.

Kiu ajn plonĝas profunde en la maron de konscio, tiu trovos la perlon de dia ĉeesto

Paco estas la ĉiela trinkaĵo verŝita el la kruĉoj de trankvilo

Malantaŭ la grizaj nuboj de provizoraj seniluziigoj kaj frustrigoj, la radioj de atingoj brilas ĉiam hele

Feliĉo, sukceso kaj trankvilo venas de peno harmonii per meditado kaj petegado kun la volo de Dio, kiu estas la forto, kiu teksas la ŝtofon de la vivo en harmonio kun la kosmaj fortoj.

La instigo en la vivo devus esti fari bonfarojn kaj disvastigi aŭron de amo kaj paco

Via naturo estas sentempa, do ne ŝarĝu vin per materiaj limigoj kaj mondaĵ limigoj. Transformu ĉiun bedaŭron pri maltrafitaj ŝancoj en optimismon por novaj atingoj, kiuj alportos al vi kontenton kaj ĝojon.

Simpligu vian vivon por ke vi havu multe da tempo por ĝui la malgrandajn plezurojn de la vivo

En ĉiu atomo de ĉi tiu mirinda kaj mirinda universo, Dio senĉese faras miraklojn

Dio estas la lumo, kiu konstante dispelas la mallumon de nescio. Li estas la rivero de vivo, kiu nutras la grundon de niaj animoj.

Harmonia pensado produktas harmonion kaj akordon en ĉi tiu mondo, kiu ŝajnas svarmi de ĉiaj disonanco kaj misharmonio.

La impulso plenumi noblajn kaj belajn agojn laŭ nia kapablo estas la kreiva forto malantaŭ ĉiu valora atingo. Ni strebas al perfekteco ĉar niaj animoj sopiras rekonektiĝi kun sia spirita naturo kaj esenca unueco kun sia dia fonto.

Ni estas ĉi tie hodiaŭ kaj morgaŭ ni foriros, nuraj ombroj en kosma sonĝo Sed malantaŭ la nerealeco de ĉi tiuj pasemaj bildoj kuŝas la eterna vero de la animo

Saĝuloj ne volas, ke vi omaĝu ilin, sed se vi volontule akceptos ilian gvidadon, ili certe diros al vi la veron kaj kio estas plej bona por vi, kun plena honesteco kaj senpartieco.

Estu vivanta arbo, kiu kreskas kaj eligas novajn trunkojn kaj branĉojn. Tiuj kun fortaj koroj diras:

"Estas sunradioj en niaj vivoj, kaj ni havas ŝancojn labori kaj malkaŝi esperojn kaj branĉojn de atingoj"

Nenio estas pli granda ol honesteco kaj sincereco en traktado de aliaj

Faru vian plejebon, poste ripozu kaj malstreĉiĝu kaj lasu aferojn sekvi sian naturan kurson anstataŭ provi ŝanĝi ilin per forto.

Majstro Paramahansa diris, kuraĝigante unu el siaj disĉiploj:

Se viaj preĝoj atingas Dion, ne gravas se viaj pekoj estas pli profundaj ol la oceano de mallumo kaj

pli altaj ol Himalajo; Dio pardonos ilin kaj forigos ilin kvazaŭ ili neniam okazis, kondiĉe ke vi estas decidita ne ripeti ilin. Vi povas sinki por tempo sub tavolojn de mallumo, sed vi estas sparko de dia fajro - flamo de la eterna, senfina torĉo, kiu neniam paliĝas aŭ mortas. Vi povas obskuri la flamon, sed vi ne povas estingi ĝin.

Konsekvenca, trankvila kaj forta uzado de la volo ekigos la kosmajn fortojn kaj alportos respondon de la Sinjoro de la Universo.

Multaj homoj ne kredas, ke necesas analizi la naturon de amo. Ili difinas ĝin kiel la senton, kiun ili havas por siaj parencoj, amikoj kaj aliaj, al kiuj ili sentas fortan altiron. Sed amo estas multe pli ol tio. La sola maniero, kiel mi povas priskribi veran amon al vi, estas priskribante la efikon, kiun ĝi havas sur la animon. Senti eĉ malgrandan sparkon de dia amo plenigas homon per tia superforta ĝojo, ke malfacilas enhavi ĝin. La kontento, kiun amo alportas, kuŝas ne en la sento de amo mem, sed en la ĝojo, kiun ĝi alportas. Vera amo donas al ni feliĉon preter priskribebla.

La vivoforto de la korpo devas esti konservata per ekvilibra dieto, optimismo kaj ridetado. Tiuj, kiuj trovas ĝojon en si mem, malkovras, ke iliaj korpoj estas ŝargitaj per elektra kurento originanta de vivoenergio, intime ligita al dia volo kaj la universala menso. Ridetado estas ekstreme utila por la sano. Ĝi altiras pozitivajn vibrojn, malfermas horizontojn de optimismo kaj alportas internan pacon kaj psikologian komforton.

La tuta mondo forgesis la veran signifon de la vorto "amo", kaj ĝi estis bedaŭrinde miskomprenita kaj misuzata. Same kiel oleo troviĝas en ĉiu parto de la olivo, tiel ankaŭ amo trapenetras la tutan kreaĵon. Sed difini amon estas nekredeble malfacile, tre simile al provi priskribi la guston kaj guston de oranĝo. Oni devas gustumi oranĝon mem por vere kompreni ĝian guston, kaj la samo validas por amo.

Ĉiu spertis amon en iu formo en sia koro, kaj tial havas iom da kompreno pri ĝia naturo, sed ili ne scias kiel kultivi, purigi kaj vastigi ĝin en dian amon. Sparko de dia amo ekzistas en la plej multaj koroj ekde juna aĝo, sed ĝi ofte perdiĝas ĉar homoj ne scias kiel nutri kaj evoluigi ĝin.

La vivo estas lernejo de spertoj, kaj ĉio montras en unu direkto: Dio

La ŝanĝiĝantaj scenoj de la vivo obskuras la realan vivon Malantaŭ la moviĝantaj bildoj de nerealaj videblaj aferoj kuŝas la vera kosma vivo kaŝita de la vido

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj.

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon kaj paralizi lian volon, sed prefere por igi lin aprezi Dion kiel li devus esti aprezata kaj respekti Liajn leĝojn per kiuj li povas atingi veran feliĉon.

La instruisto Paramahansa diris al grupo de disĉiploj:

Praktiku la arton vivi en ĉi tiu mondo sen perdi vian internan pacon, kaj iru laŭ la vojo de ekvilibro por atingi la mirindan kaj mirindan ĝardenon de memkompreno.

En humileco ni trovas valon de sonĝoj kovritan per la bonodoraj, florantaj floroj de memkompreno

La beleco de Dio estas senlima. Estas bone ĝui rozojn kaj florojn, sed pli granda ol ĝui ilian belecon estas vidi la vizaĝon de Dio malantaŭ ilia pureco kaj ĉarmo. La plezuro derivita de muziko, la amo al muziko mem, ne kompareblas al la kreiva voĉo de Dio fluanta tra ĝiaj melodioj.

Pacamaj animoj kolektas la akvojn de saĝo fluantaj el homaj kaj diaj fontoj

Sinjoro, mi scias, ke Vi aŭskultas la silentajn vortojn de mia animo kaj la petojn de mia koro al Vi

Ni ĉiam klopodu plibeligi niajn vivojn en ĉiu maniero per ampleksado de amo, honesteco kaj sincereco, kaj per rigardado ĉiutage en la spegulon de memreflekto kaj esplorado de la profundoj de la animo.

Nescio [pri ĝenaj kutimoj] estas kiel jukado aŭ gratado. Ju pli vi cedas al la impulso de la haŭto grati por seniĝi de la ĝena sento, des pli la impulso grati kreskas, kaj ju pli vi ignoras tiun senton kaj ne cedas al ĝi, des malpli ĝi ĝenas vin.

Oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek senigi ilin je ilia tero, paco, amo, digno, aŭ iuj ajn el iliaj materiaj aŭ nemateriaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi. Ŝtelo originas unue en la menso, kiam persono komencas envii aliajn. La semoj de malica deziro devas esti elradikigitaj el la menso.

Kun la tagiĝo de spiritaj sopiroj, la homo elektas la ĉizilon de saĝo por bele formi sian vivon.

Kiam ni rigardas ĉion belan en la naturo, ni spertas senton de tenereco kaj kompato en ni.

Ĉiu grava paŝo en la vivo meritas esti pripensita detale kaj longe, kaj ekzamenita en la fajro de ĉiutagaj spertoj sub diversaj cirkonstancoj.

Tiuj, kiuj estas memsufiĉaj, estas tiuj, kiuj vivas juste. Feliĉo venas nur de pura penso kaj justa agado. Se vi estas feliĉa nun, vi estos feliĉa en la estonteco, kaj ĉi tie kaj en la venonta mondo. Ni devas akumuli bonŝancon per kolektado de la fruktoj de saĝo dum brilas la suno de ŝanco. Alivorte, ni devas kapti ŝancojn antaŭ ol estas tro malfrue.

Iru laŭ la vojoj de la vivo kun firmeco kaj trankvileco, sciante, ke la senfina kreiva potenco estas kun vi, akompanante kaj subtenante vin.

Ĉiu bezonas periodon de soleco kaj ripozo por trakti la kreskantajn premojn de la vivo, kaj individuoj devus respekti la sendependecon de unu la alian.

**Malantaŭ ĉiu ombro de la vivo kuŝas la pli granda
lumo de Dio**

**Tenu firme la stirilon de la fido kaj ne timu la
malfavorajn eksterajn cirkonstancojn, kiuj skuas la
ŝipon de via vivo. Fidu, ke la "neeblaĵojn", kiujn vi
esperas atingi, vi plenumos kun la helpo de Dio, per la
forto de la fido, kiu eltenas ĉiujn defiojn.**

**Kiam vi povas atingi mem-harmonion, tiam vi
povas esti en harmonio kun ĉiuj aliaj**

**Ĉi tiu mondo ne estas nia hejmo; nia hejmo estas
aliflanke, en la kosma konscio de Dio**

**Ĉu ekzistas io pli ekscita ol vivi fruktodonan vivon
plenan de harmonio, amo kaj donaco?**

**Enspiru la freŝan aeron de la esencaj ideoj de aliaj
homoj kaj profitu de iliaj brilaj, pozitivaj perspektivoj**

**Mia koro superfluas de ĝojo kiam mi vidas
manplenon da sinceraj fervoruloj sopirantaj la amon
de Dio. Ni venis en ĉi tiun mondon nur por rikolti la
fruktojn de amo al Dio kaj servado al Li fidele kaj
humile.**

**Vivu nur en la nuntempo, ne en la estonteco. Faru
vian plej bonan hodiaŭ kaj ne rigardu al morgaŭ.**

**En la kavernoj de interna silento vi trovos la
fontanon de saĝo**

**Sur la frunto, inter la brovoj, kuŝas la pordego al
la ĉielo. Ĉi tiu centro en la cerbo [la loko de la spirita**

okulo aŭ spirita konscio] estas la akso de volo. Kiam vi enfokusigas vian mensan potencon al ĉi tiu centro kaj milde instigas vian volon, tio, kion vi deziras, estos atingita. (Ni ofte observas, ke persono provanta memori ion senkonscie tuŝas ĉi tiun punkton sur sia frunto.)

Tial, oni ne rajtas uzi sian volon por malbonaj celoj. Deziri konscian malbonon al aliaj estas kruda misuzo de la povoj, kiujn Dio donacis al ni. Se vi trovas, ke via volo kondukas vin devoje, haltu, ĉar daŭrigi en tiu direkto estas ne nur malŝparo de spirita energio, sed ĝi ankaŭ kaŭzos, ke vi perdos tiun povon, igante vin nekapabla uzi ĝin eĉ por bono.

Ni homoj estas dotitaj per la kapablo de memregado. Kvankam ni ne estas tute liberaj, ni tenas la ŝlosilon al libereco. Tamen, multaj vivas hazarde, malsukcesante uzi sian dian inteligentecon kaj liberan volon por atingi memregadon.

La tigro estas regata de la instinkto mortigi kaj ne havas elekton en la afero. Sed homoj posedas liberan volon kaj inteligentecon, kio ebligas al ili kontinue plibonigi sian situacion kaj levi siajn normojn anstataŭ resti kaptitoj de malutilaj instinktoj kaj kutimoj.

Iam mi vojaĝis per trajno kaj la vetero estis ekstreme varma, kaj la aero sentiĝis kvazaŭ ĝi venus el forno. Ĉiuj ĉirkaŭ mi suferis pro la intensa varmo, sed mi ridetis interne ĉar mia menso estis malkonektita de la ideo pri la varmo, ĉar mi konvinkis min, ke la sama elektro, kiu kreas varmon en la forno, kreas glacieron en la fridujo, kaj en tiu momento mi sentis kvazaŭ tavolo da glacio envolvus mian korpon.

**Kiam mi sendas ondojn de mia amo kaj bondeziroj
al aliaj, mi malfermas pordegon por dia amo veni al
mi.**

**Provu seniĝi de la ĝenaj aferoj en via vivo, aŭ
toleru ilin se necese, sen permesi al ili ĝeni vin
psikologie.**

**Se homo povas esti pura, ne necesas resti
malpura**

**Oni povas esti tiel ligita al loĝado en dometo kiel
al loĝado en palaco**

**La plej grava faktoro por atingi spiritan sukceson
estas klopodi**

**La monduloj serĉas la donacojn de Dio, sed la
saĝuloj serĉas la Donanton mem**

**Nokte, mi tute retiriĝas de la postuloj de la
mondo kaj fariĝas tute dekroĉita de ĝi, sole per mia
volo mi gvidas miajn pensojn, direktante ilin laŭ la
dezirataj vojoj ĝis mi alvenas al la ĝusta decido kaj
kiel efektiviĝi ĝin. Poste, mi instigas mian volon por
entrepreni la taŭgan agon, kaj kun la helpo de Dio, mi
atingas sukceson. Tiamaniere, mi uzis mian volon
efike multajn fojojn, sed tio eblas nur per
konsekvenca kaj kontinua uzo de ĝi.**

**La bildo de la montoj pentritaj sur la blua
horizonto, la mirinda mekanismo de la homa korpo, la
rozoj kaj la verda silka tapiŝo, la nobeleco de animoj,
la sublimeco de mensoj, kaj la profundo de amo, ĉio ĉi
memorigas nin pri la bela Dio kaj la fonto de ĉia
nobeleco kaj nobelaro.**

**Se persono ne laboras por disvolvi sian naturon
ekvilibre — mense, materie kaj spirite — ili ne**

gustumos veran feliĉon. Spirita kompreno inspiras nin al saĝo, kaj estas malsaĝe permesi al la memo domini saĝon, sanan juĝon kaj distingon; anstataŭe, la fina decido devas resti ĉe kompreno kaj konscienco.

Se vi plenigos vian koron per amo kaj sopiro al ideo pri Dio kaj konservos ĝin profunde en vi, tiam la Sinjoro de la Universo venos al vi kaj akceptos tiun ideon de vi, ĉar dia sopiro tuŝas la koron de Dio.

Kiam vi estas sekura en Dio, vi povas ĝui ĉion sen alligiteco. Tial estas plej grave klopodi koni Dion, alie la vivo povus seniluziigi vin kaj frakasi viajn esperojn terure.

Nia tempo pasos, kaj tio, kion ni vidas nun, iam paliĝos kaj malaperos. Ŝanĝo estas bona, kondiĉe ke vi ne permesas al ĝi damaĝi vin, kaj kiam ĝi doloras, ĝi servas kiel averto por lasi iri dezirojn, kiuj kaŭzos al vi suferon, se vi ne povas plenumi ilin.

Ĉio en la universo estas interkonektita kaj proksime ligita unu al la alia. Per la ĝusta uzo de la homa intelekto donacita al ni de Dio, ni komprenas, ke la tuta vivo estas ligita al la Supera Menso.

La tuta fizika kreaĵo, kiu brilblindumas la homan menson, nur donas ekscitajn sugestojn pri la mirindaj mirindaĵoj de la universo.

Neniu tasko estu provita kun konfuzita kaj maltrankvila menso, kiel plumo en la vento. Male, ĉiuj devoj devas esti plenumitaj kun interna kaj ekstera paco, kun trankvilo kaj memregado, kun inteligenteco kaj granda koncentriĝo.

**Se vi dediĉos iom da tempo ĉiutage al profunda
pripensado pri Dio kaj petegado al Li, vi ricevos
reciproke grandan konsolon kaj veran feliĉon.**

**Ĉiu tago estu tago de danko pro la donacoj de la
vivo: sunbrilo, akvo, bongustaj fruktoj kaj legomoj,
kiuj estas nerektaj donacoj de la plej granda donanto:
Dio.**

**Mi estas reĝo super mi mem, ne reĝo de
posedaĵoj. Mi posedas nenion, tamen mi regas la
regon de mia paco, kaj mi estas kronita sur la trono
de eterna kontenteco.**

**Kiam vi estas trankvila, vi sentas mondon de
feliĉo pulsantan en vi**

**Homa amo estas sensignifa se ĝi ne estas
enradikiĝinta en la senkondiĉa amo de Dio. Juna viro
kaj juna virino povas enamiĝi, sed post iom da tempo,
misharmonio kaj malamo anstataŭigas ilin. Homa
pasio estas neperfekta, dum dia amo estas perfekta
kaj eterna.**

**La sola maniero sperti dian amon estas fari ĉion
por plaĉi al Dio, kaj vi trovos, ke Dio venas al vi laŭ
manieroj, kiujn vi ne atendas, kaj Lia ĝojo superfortos
vin kaj Lia lumo brilos sur vin.**

**Mia deziro estas establi templojn por Dio en la
animoj de homoj kaj vidi Lian benitan rideton brili sur
iliaj vizaĝoj. La plej granda atingo en la vivo estas por
homo dediĉi templon al Dio en sia animo, kaj tio estas
facile atingebla.**

Multaj homoj venas al mi por paroli pri siaj zorgoj, kaj mi petas ilin trankviliĝi, pripensi, kaj ne konsideri aliajn solvojn ĝis ili sentos pacon kaj spiritan trankvilon. Kiam la menso estas trankvila kaj la fido al Dio estas forta, solvoj al problemoj neeviteble aperos. Ignori problemojn ne garantias ilian malaperon, nek zorgi pri ili donas pozitivajn rezultojn. Meditu ĝis vi sentos vin trankvila, poste pripensu vian problemon kaj fervore preĝu al Dio por Lia helpo. Fokusu sur la problemo, kaj vi trovos solvon sen zorgo aŭ streĉa peno.

Ho Sinjoro, ludu Viajn senmortajn melodiojn sur la fluto de mia vivo, por ke mi estu benita per la vibradoj de Viaj sanktaj melodioj

Estas tre grave regi emociojn por feliĉo kaj trankvilo. Tiam neniu povos ĝeni vin aŭ veki envion en vi, kaj vi restos firma kaj fiera profunde, kaj neniu povos defii vin aŭ ĝeni vian pacon.

Humileco estas la plej certa maniero ricevi la pluvon de dia kompato

lafoje homoj pensas, ke Dio estas malproksime de ili, en fora loko en la universo, kaj tial ili ne vokas Lin. Sed Li estas pli proksima ol proksima kaj pli kara ol amato al tiuj, kiuj pensas pri Li kaj konsideras Lin proksima al si.

spirita

La animo devas esti vekita
El la dormo de malforteco kaj la katenoj de frustriĝo
Kaj ĝia eliĝo en la sferon de saĝo, lumo kaj paco
Estas pluraj manieroj fari tion
Inter ili estas memregado
Ĝusta nutrado
Kuraĝo kaj firmeco al principoj
Stabila psikologia stato
Kaj kuraĝo en alfrontado de defioj
Kaj por malpezigi konscion de sensaj distraĵoj
Intelekte fokusiĝante sur la pozitivaĵoj
Li rifuzis esti venkita en la luktoj de la vivo
Ĉar agnosko de malvenko malfortigas la decidon
Aktivigante senlimajn spiritajn povojn
Kiun la Kreinto donacis al la homaro
Kaj kontemplante Dion ĝis oni tuŝas Lian ĉeeston

La plej precizaj indikiloj pri la ekzisto de Dio
Ĝi estas la ĝojo, kiu kreskas dum kontemplado de ĝi
Kiam la menso estas libera
De antaŭjuĝo, biaso kaj maljusteco
Kaj kiam mallarĝpenseco forvelkas
Kiam ni simpatias kun aliaj
Ni sentas, ke preĝejoj, en sia tuta diverseco
Ili estas la domoj de Dio
Kiam ni komprenas, ke la vivo estas lukto kaj devo
plenumenda
Kaj samtempe, pasema revo
Kiam ni pensas pri Dio kun amo
Ni laboras por feliĉigi aliajn
Kun afablaj vortoj kaj sindonema servo
Tiam ni komprenos, ke Dio estas kun ni
Kaj ni estas en proksima kontakto kun li
Kosma Rutino: Inter Potenco kaj Inteligenteco
Iuj homoj ne rimarkas
Estas diferenco inter forto kaj inteligenteco
Elektro estas potenco
Sed krom se ĝi estas metita en lampon
Ĝi ne donos la lumon, kiun ni povas uzi
Estas inteligenteco, kiu metas elektron en la ampolon
Ne ĉiuj fortoj de la naturo povas
Funkcii kontentige memstare

Sen inteligenteco por gvidi kaj kunordigi ilin
Tiel ni vidas, ke la fabriko de kosma inteligenteco
Ĝi funkcias kunordigitan manieron
Vaporo havas la potencon movi objektojn
Fajro transformas akvon en vaporon
Tiuj estas nur du fortoj
De la fortoj de la naturo
Sed en ilia natura, sovaĝa stato
Ili produktas nenion signifan utilon
Sed kiam ili estas uzataj inteligente
Kaj gvidu ilin ĝuste
Ili provizas grandan servon al la homaro
El tio ni deduktas
ke la Tero kaj la tuta universo
Ili spertas striktan rutinon
Kiu ebligas homan vivon
Ĉi tiu kosma rutino
"Aŭ "la ritmo de la ĉielaj korpoj
Ĝi estas la produkto de supera dia menso
La universo ne ekzistus sen Li
Kaj la limigita homa menso havas neniun potencon
Esti konscia pri ĝiaj sekretoj kaj misteroj
Alvoko
Ho Dia Lumo
!La trapertrantaj atomoj de materio
Vi estas kaŝita kaj nevidebla
La sentoj ne povas percepti vin
Ĉu en sunlumo
varma ora
Aŭ en la malvarmaj arĝentaj ŝnuroj de la luno
Ĉielaj lampoj malkaŝas naturon
Sed ĝi ne montras al vi
La videbla mondo de materio
Pro la intensaj lumoj
Ĝi estas nur mallumo por miaj okuloj

Trejnu mian komprenon por percepti vian kaŝitan
splendoron

Manifestita en la tuta kreaĵo
En la cerba regiono
La homa cerbo, inkluzive de
De la topografio kaj faldoj
Ĝi enhavas arteriajn kanalojn
Kaj malhelaj riveroj de sangaj vaskuloj
Ĝi estas miniatura versio de granda lando
?Ĉu ĉi tio estas ekstravaganca kvartalo
?Ĉu ne ekzistas dia loĝanto
?Ĉu povas ekzisti poemo sen poeto
?Aŭ horloĝo sen fabrikanto
?Aŭ rozo sen dizajnisto
Ne absolute ne
Simile, la cerba regiono
Kaŝita beleco
Ĝi estis kreita per
Mirinda kaj eksterordinara inteligenteco
Mi scivolas, kiu loĝas en ĉi tiu belega halo
Kun ĝiaj muroj faritaj el
adherentaj ostaj histoj
Kaj ĝiaj mirindaj ingrediencoj
?Kiu spitas imitaĵon
Ĉar sub la kranio kuŝas areo
Ĝi abundas je miliardoj da ĉeloj
Vigla kaj inteligenta
Kaj okupata ĉiraŭ la horloĝo
Kun ekstreme streĉaj kaj kompleksaj agadoj
etaĵ cerbaj partikloj
Ĝi funkcias senhalte
Kun diversaj funkcioj
Preparante bankedojn
Mikroskopaj ekzamenoj
Bonvenigante alvenantajn gastojn

Tra la pordoj de la sentoj
Estas io simila al aĉetado kaj vendado
Daŭrantaj operacioj
De sorbado kaj drenado
Kaj kiel malgrandaj boatoj
Sangoĉeloj moviĝas
En la mezo de la arteriaj duktoj
Ŝarĝita per esencaj provizoj
Diversaj tipoj kaj variaĵoj
Inspirita de la Kreinto de Bonkoreco
Fiero kaŭzas spiritan blindecon
Ĉar ĝi elpelas el la animo
Vizio de vasta etendaĵo
Tiu, kiu loĝas en grandaj animoj
Grandaj homoj komprenas
Iliaj povoj estas pruntitaj
De Dio Ĉiopova
Kiu amas la humilulojn
Kaj Li pliigas ilin en scio, gvido kaj forto
Ĉu la persono
sukcesa komercisto
Aŭ ruza politikisto
Aŭ tirana diktatoro
aŭ granda reformisto
Lia potenco estas nenio
Kompare kun la senfina povo de Dio
Humileco estas la malfermita pordo
El kiu fluas la abundo de kompatato
Amo kaj trankviligo
Al la bonkoraj animoj
Amanto de bono
Kaj akceptema al la lumoj
Kaj benojn el la ĉielo
Same kiel mallumo ne povas resti
Kie ajn la lumo brilas

Tiel la mallumo de malsano devus malaperi
Kiam la lumo de Dio brilas en la ĉeloj de la korpo
Malmultaj estas tiuj, kiuj komprenas ĉi tiun fakton
Kiam homoj sentas fortan deziron resaniĝi
Ili preĝas kun maltrankvilaj koroj
Aŭ kun sento de malespero
Pensante, ke Dio ne aŭskultos iliajn preĝojn
Aŭ ili preĝas sed ne atendas
Por ke ili sciu, ĉu iliaj preĝoj atingis Dion
Same kiel estas neeble aŭskulti
Al la muziko elsendita sur la sendondoj
Uzante difektan ricevilon
Tial, vibroj ne povas esti detektitaj
Sano, forto kaj saĝo, kiuj venas de Dio
Kun psiko misfunkcianta pro timoj kaj zorgoj
Ĉiuj formoj de angoro, dubo kaj necerteco
Ni memoru vin kaj danku vin, Sinjoro
En malriĉeco kaj prospero
En malsano kaj resaniĝo
En mallumo kaj lumo
En ĉiuj cirkonstancoj
Ni memoru kun dankemo la tagojn de bonfarto
Kiun vi donacis al ni
Helpu nin malfermi la okulojn de fido
Ni vidu vian benitan lumon
La Resaniganto de ĉiuj malsanoj kaj suferoj
Ili denove gustumos internan ĝojon
La leĝo de moviĝo baziĝas sur la leĝo de kaŭzo kaj
efiko, aŭ ago kaj reago
La persono naskita bona en ĉi tiu vivo estis tia en
antaŭa enkarniĝo {pro tio, kion iliaj manoj elmetis} Kaj se ili
klopodas fari bonon, la pesilo de bono kliniĝos pli kaj pli en
ilian favoron - "Al tiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos
"abundon

Tiuj, kiuj posedas nur kelkajn bonajn kvalitojn, povas perdi eĉ tiun malmulton, ĉar "kio ne estas, tio estos prenita de ili", pro la potencaj malbonaj inklinoj, kiuj atakas kaj .superfortas ilin

Persono inklinita al malbono devas esti posedinta tiun malbonan tendencon en antaŭa vivo, kaj ĉi tiuj malbonaj inklinoj povas intensiĝi kaj regi ilin. Tiuj, kiuj havas iujn malbonajn tendencojn, estis tiaj antaŭe, kaj se la bono superpezas la malbonon, tiam la virtaj kvalitoj forpelos la .malbonajn tendencojn el iliaj animoj

Tio estas la natura funkciado de la leĝo de kaŭzo kaj efiko (karmo). Tamen, oni ne devus senti sin senhelpa kaj kaptita se oni hazarde havas nedezirindajn kutimojn, kiujn oni volas seniĝi. Nun estas la oportuna momento por konkeri tiujn kutimojn per kultivado de pasinta decido kaj sana .pensado

Persono povas liberigi sin de la teno de malbonaj kutimoj kaj krei bonajn kutimojn per penso kaj ago, kiuj .alportos al ili la deziratajn rezultojn

Ne gravas kiom profunde enradikiĝintaj malbonaj kutimoj povas esti en persono, ili devas memori, ke ili mem kreis tiujn kutimojn per ripetado de specifaj pensoj kaj agoj, kaj ke ili povas anstataŭigi tiujn malbonajn kutimojn per .bonaj per pozitiva kaj helpema pensado

Bonaj kaj malbonaj pensoj estas kontrastaj statoj de homa konscio. Kompreneble, estas pli bone havi agrablajn sonĝojn ol suferi terurajn koŝmarojn. Konscio estas fleksebla kaj sentema; ĝi povas alpreni la staton, kiun ĝi deziras, aŭ .revi la sonĝojn, kiuj allogas ĝin

Sed la problemo kun homoj estas, ke ili permesas al sia konscisfero — laŭ sia propra libera volo kaj elekto — esti regata de deviaj tendencoj kaj eraraj orientiĝoj naskitaj de pasintaj kutimoj. Tiel, iliaj kapabloj de distingo restas fuĝantaj kaj drivantaj, kiel ankaŭ la metafizika gardanteco .enradikiĝinta malantaŭ la fortikaĵoj de distingo kaj percepto

Kiam tiuj, ebriigitaj de malutilaj kutimoj, gustumas la
amaran doloron de nenatura vivo, ili turnos sin al la lumo de
kompreno kaj justa vivo serĉante savon, kiom ajn
enradikiĝintaj kaj profunde enradikiĝintaj iliaj malbonaj
.kutimoj povas esti
Tiam, se ili laboros pri disvolvado kaj nutrado de bonaj
kutimoj per praktikado de harmoniaj vivmanieroj, ili retrovos
internan ĝojon kaj ĝuos pacon kiel naturan rezulton de
.memregado kaj kultivado de bonaj kutimoj

Vera amikeco
Pozitiva interŝanĝo signifas
emocia engaĝiĝo
Ĝi signifas igi amikojn senti sin pli bone
En tempoj de aflikto
Kaj simpatianta kun ili
En iliaj malĝojoj kaj afliktoj
Kaj konsilante ilin
En kritikaj cirkonstancoj
kaj financa helpo
En tempoj de efektiva bezono
Kiam homo estas honesta kun si mem
kaj lojala amiko al aliaj
Li fariĝos elektebla
Gustumi la nektaron de dia amikeco
Kiam aliaj sentas nian amon
Tiu amo disetendiĝos por fariĝi ĉioampleksanta amo
Ĝi fluas en ĉiu koro
En harmonio kun la benita pulso de la vivo
Malsukceso transdoni amikajn sentojn
Tio signifas ignori la leĝon de mem-ekspansio
Per kiu la perceptoj de la animo vastiĝas
Tuŝi la dian ĉeeston
Kiam ni establas fidon
En la koroj de aliaj, kiuj akceptas

Kaj ni kapablas vastigi la limojn de nia amo
Inkluzivi pli grandajn segmentojn de la loĝantaro
Ni tiam povos plilarĝigi la ampleksojn de nia konscio
Kaj ĝia lanĉo al la sojlo de kosma konscio
Du aferoj, kiujn ĉiu deziras senescepte
Homoj ekstere diferencas unu de la alia laŭ sia
psikologia kaj emocia konsisto, laŭ la roloj, kiujn ili ludas en
la vivo, laŭ la laboro, kiun ili faras, kaj laŭ la deziroj, kiuj
moviĝas en ili. Sed sub ĉiuj ĉi tiuj diferencoj kuŝas du aferoj,
kiujn ĉiuj homoj - senescepte - deziras kaj eĉ sentas
.beznonon

Ĉi tiuj du aferoj estas libereco de ĉiaj formoj de sufero
kaj bezono, kaj la atingo de daŭra feliĉo senkondiĉe; aŭ
kompleta kontenteco kiu inkluzivas pacon, amon, saĝon kaj
.ĝojon

Homoj ne trovas pacon ĝis ili atingos tiun kontentecon,
kiun iliaj koroj sopiras kaj al kiu ili strebas per ĉiaj rimedoj kaj
metodoj. Ĉi tio estas pivota punkto en la kompreno de la
.homa kondiĉo

Bedaŭrinde, homoj serĉas kontenton en la malĝustaj
lokoj kaj ne sukcesas trovi ĝin
Ili serĉas ĝin en la mondo kaj mondaj aferoj en posedaĵoj
kaj eksteraj cirkonstancoj, kaj en rilatoj ne bazitaj sur solida
.kompreno kaj solidaj fundamentoj

Sekve, estas neeble por persono akiri puran feliĉon el iu
ajn cirkonstanco aŭ de iu ajn persono en ĉi tiu mondo,
.konsiderante la naturon mem de la kreado
Kreado baziĝas sur la principo de dueco. Ekzemple, vi
ne povas havi bildon en nur unu koloro; vi bezonas
kontraston aŭ diferencon. Simile, estas neeble, ke duecoj
.forestas en ĉi tiu mondo

Konsiderante homajn dezirojn, ĉiu el ni deziras nur
bonajn aferojn - agrablajn, belajn kaj pozitivajn aferojn - sen
devi trakti malŝparon, ĉagrenojn kaj aliajn malagrablajn
.aferojn. Sed tio estas nebla

En ĉi tiu mondo de dueco, ne ekzistas plezuro sen
doloro, nek lumo sen mallumo, nek bono sen malbono, nek
vivo sen morto. Unu flanko de monero ne povas esti akirita
sen la alia. Tio, kion ni sopiras profunde interne, ne troveblas
.en io ajn, kion la mondo povas oferti

La elekto dependas de la individuo. Ĉu ili daŭrigos serĉi
tion, kion ili serĉas, en la malĝusta loko kaj spertos frustriĝon
?post frustriĝo

Homoj serĉas per sia tuta forto kaj deziro, sed ili ne
trovas tion, kion ili serĉas, kio kondukas al frustriĝo kaj
malespero. Krome, ĝi kondukas al kreskanta indigno, kiu
siavice transformiĝas en intensan koleron kaj finfine en
perfortajn agojn. Tial, la malĝusta maniero de serĉado ne
.kondukas al la dezirata feliĉo

La Supera Kreinto deziras por ni kompletan kaj
perfektan feliĉon, kiu troveblas nur en la profundoj de la
animo. Tial Dio kreis ĉi tiun universon tiel, ke nenio en ĝi
kontentigas la homan koron kaj plenumas ĝiajn dezirojn,
krom kiam ĝi turniĝas al la fonto de feliĉo, beateco kaj
.kontenteco, kiu estas ankaŭ ĝia fonto

Vere, la regno de la ĉielo estas en la homo
Ekvilibro en la pesilo

Ekvilibro estas idealo kiu kombinas konsiderojn

Materiala, psikologia, emocia kaj spirita

En harmonia unueco, ĝi estas praktika laŭ naturo

Ĝi stimulas kreivan pensadon kaj instigas produktivan
laboron

Ĉiu el ni volas havi sanan korpon

Sana kaj libera de ĉiuj obstakloj kaj formoj de malforteco

Ni ankaŭ volas, ke niaj mensoj estu atentemaj

Kaj ke niaj emocioj kaj sentoj funkcias por ni, ne kontraŭ

ni

Ni volas, ke ĝi kontribuu al plibonigo de niaj rilatoj kun

tiuj ĉirkaŭ ni

Harmonia kaj kontentiga, ĝuste kiel ni volas esti

En kontakto kun la spirita flanko de nia estaĵo
Tempoj povas esti malfacilaj
Estas multaj premoj
Streĉiĝoj kreskas
Por atingi ekvilibron en tiaj cirkonstancoj
Investo de energio, tempo kaj atento estas necesa
Ekvilibro ne atingiĝas per dezirpensado
Prefere, ĝi devas esti atingita per fakta planado kaj
serioza penado
Estas multaj elementoj en niaj vivoj, kiuj bezonas
ekvilibron
Multaj el ili ŝajnas nekongruaj unu kun la alia
Ekzemple, respondeco al la familio
Gajni porvivaĵon kaj konservi sanon
Kaj observante literaturajn kaj moralajn principojn
Kaj traktante la grandegan kvanton da necesaj informoj
Devo al la socio
Aldone al multaj aliaj devontigoj, kiuj postulas nian
tempon kaj energion
La tempo estas mallonga por ni ĉiuj
Sed ni bezonas simpligi niajn vivojn por redukti niajn
problemojn
Kiom da altvalora tempo estas malŝparata serĉante
?materialajn aferojn
Ni konsideras ĝin la plej bona ĉar ĝi estas nova kaj
nemalhavebla
Sed ĉi tiu obsedo havas prezon, kiun Budho esprimis
dirante
".Kiu ajn volas posedi bovinojn, devas prizorgi ilin"
Se ni analizas niajn vivojn, ni trovos, ke ni zorgas pri
"multaj "pupoj
Pri kio la amaskomunikiloj kaj reklamoj konvinkis nin
Ĝi estas esenca por nia komforto kaj feliĉo
Ironie, tiel nomataj tempoŝparaj novigoj
Moderna homo estis prirabita

Kion li kutimis ĝui rilate al libera tempo
Por ekvilibrigi la konfliktaĵojn en niaj vivoj

Ni bezonas stabilan referencpunkton
Ĝi ne ŝanĝiĝas laŭ tempo, loko aŭ cirkonstancoj
Ju pli kompleksa fariĝas la vivo, des pli ni bezonas
komprenon

Ke la sola fundamento, kiun oni povas teni kaj fidi
Li estas Dio la Plejpotenca, Tiu, kiu kuŝas malantaŭ la
vivo en ĉiuj ĝiaj fenomenoj kaj manifestiĝoj
Ĝi estas la savboato meze de la furioza, turbula maro de
la vivo
Sekura rifuĝejo kontraŭ la batoj kaj doloraj malsukcesoj
de la vivo

Homoj fidis sin mem
Pli ol ilia fido al Dio
Kvankam ili scias certe
Ili finfine
Ili ne povas spiri
Aŭ piedirado aŭ movado
Sen la stirado kaj rekta potenco de Dio
Stokita en la cerbo, koro kaj korpoĉeloj
Ĉar ili kutimis dependi de manĝaĵoj
aero kaj sunlumo
Ili ekkredis, ke ĉi tiuj eksteraj elementoj
Ŝi subtenas ilin kaj donas al ili vivon
Sed estas iluzio pensi tiel
Ĉar la homo rekte dependas de ununura forto
Tiu potenco estas Dio
Ĉar Dio estas la Plej Alta kaj la Plej Granda
Kaj la plej alta en ekzisto
Homoj estis kaptitaj de timo pri li
Kvankam ĝi estas la spirito de amo, tenereco, kompatado
kaj paco

Mi ne volas enstampi en la mensojn de homoj inferan,
brulantan fajron
Ĉar Dio estas la plej proksima amato al la koro kaj
animo
Li estas la belulo, kies beleco ne kompareblas al io ajn
alia

Se ni pripensas ĝin tiamaniere
Ni sentos nin proksimaj al Li kaj Li proksima al ni
Kaj se ni strebas al ĝi sincere
Li malfermos Siajn brakojn al ni kun kompatato kaj
bonkoreco

Kaj se ni petas ĝin per nia tuta koro
Ni sentis kreskantan sopiron por li
Li venos al ni
Absolute

-

En sennombraj manieroj
Logiko montras al ni
Dio estas la kaŭzo kaj kialo de ĉi tiu ekzisto
Sed la efektiva pruvo de la ekzisto de Dio
Neatingebla
Nur per racia dedukto
Se ni volas trovi Dion
- Kiu estas la sola celo de nia ekzisto -
Ni devas iri pli foren ol
Normala pensprocezo
Ĉar Dio estas preter la kompreno de la sensa menso
Ĝia esenco ne estas komprenebla
Mi estas ĉiam kaj eterne okupata de miaj pensoj
Kun materiaj deziroj
Kie lin ĵetas ondoj de plezuro kaj doloro
Lin turmentas turbulaj emocioj
Se ni volas atingi subliman staton
De pli alta konscio kaj perceptoj
Necesas forigi la penson

De lia freneza, furioza agado
Per fokusado de la menso kaj meditado pri Dio
Post kiam la ŝtormo de pensoj trankviliĝos
Por ke dolĉa kaj benita trankvilo povu descendi sur la
animon

La disĉiplo tiam sentas trankvilon kaj certecon
Ekster la amplekso de normala sperto
Dum lia kompreno malfermiĝas kaj liaj spiritaj kapabloj
vekiĝas

Li perceptas ĝin rekte
Sen la sentoj
La benita dia ĉeesto
Ni ofte ne sukcesas vidi la aferojn plej proksimajn al ni
Ni preterpasas altvalorajn trezorojn sen halti
Kaj ni daŭrigas nian persekutadon de imagopovo
Aŭ ni provas kapti ĉielarkojn
Ni serĉas sekurecon en la mallumo
Kvankam niaj animoj vere sopiras lumon
Ni trinkas sonĝojn, kiuj ne sensoifigas nian soifon
Dum niaj animoj sopiras la finfinan veron
Ni ĉasas miraĝon, kiu eĉ ne ekzistas
Provante trovi ripozon en ĝia ombro
De la varmo de la vivo kaj ĝia brulanta somero
Kiam ni vere sopiras
Oazo de paco kaj harmonio
latenta en niaj animoj
Ne-malkongrua diverseco
Tiu, de kiu la mondo abundas
Kio tentas kaj allogas nin
Koncentri nian atenton sur materiajn aferojn
Ĝi estas nur pala ombro
Por raraj trezoroj kiuj kuŝas
En la subteraj minejoj
Ni devas labori por trankviligi la maltrankvilan menson
Ĉiam postkurante mondajn varojn

Kaj direktante sian kurson internen
Ni devas harmoniigi niajn pensojn kaj dezirojn
Kun sufiĉaj kuracaj faktoj
Trovita profunde en la memo
Tiam ni vidos harmonion
En niaj vivoj kaj en la naturo
Se ni akordigas niajn esperojn kaj atendojn
Kun la denaska harmonio en ni
Ni velos sekure en la maro de la vivo
Sen timo de dronado
Ĉar nia memharmonio
Ĝi estos savveŝto
Kaj kun flugiloj de fido al Dio
Ni ŝvebos alten en la atmosfero de paco
Kelkaj eble scivolas
Dum ni havas liberecon de elekto"
?Do kial la rezultoj kontraŭdiras niajn atendojn
:La respondo estas jena
La homo malfortigis sian volon
Li perdis scion pri spiritaj povoj
ekzistanta en lia konscio
Sed se li laboras pri fortigo de sia volo
Per praktikado de memregado
Kaj kontemplant la dian lumon en si
Lia volo estas liberigita
Kaj kiam lia volo liberiĝos
Li fariĝas la mastro de sia propra destino
Sed se li trovos, ke li vivas
En maniero, kiun lia konscienco ne aprobas
Li ne estos liberigita kaj ne povos supreniri
Sur la ŝtuparo de antaŭenigo
Ni devas pasigi tempon
Fari tiujn aferojn
Kiu kontribuas al nia feliĉo
Kaj ĝi alportas al ni utilon kaj bonon

Neniu povas haltigi nian marŝon
Dum nia decido restas firma
Antaŭenirante
La homo limigas sin
Ene de mallarĝa ĉelo
De la limigita horizonto
malgrandaj ideoj
humorŝanĝiĝoj
nesanaj kutimoj
Tial li devas trejni sin mem
Esti pli fleksebla, malferma kaj akceptema
Ni devas labori por teni niajn pasiojn sub kontrolo
Kaj trejnante nian volon en la ĝusta direkto
Farante la plej bonajn aferojn en la vivo
Kaj ke ni devus pensi pli pri Dio
Ni disvastigas la spiriton de amo, paco kaj frateco
En ĉiu angulo de ĉi tiu mondo
Tiuj kun brilaj mensoj

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ĉar ni venis en ĉi tiun mondon el nekonata fonto, estas nature por ni demandi nin pri la origino kaj celo de la vivo. Ni aŭdas kaj legas pri Kreinto de ĉi tiu mondo, sed ni ne scias kiel atingi Lin. Ni nur scias, ke la tuta universo proklamas la ekziston de Lia dia inteligenteco. Same kiel la malgrandaj, precizaj komponantoj de horloĝo igas nin admiri la horloĝiston, kaj same kiel la grandaj, kompleksaj maŝinoj de fabriko mirigas kaj inspiras admiron por sia inventinto, tiel ankaŭ kiam ni vidas la mirindaĵojn de la naturo, ni miras pri la inteligenteco kaŝita malantaŭ ili, kaj ni demandas:

"Kiu donis al la floro ĝian viglan, sun-fruntantan formon?"

De kie venis ĝia aromo kaj beleco?

Kaj kiel ĝiaj petaloj estis formitaj kun tia eskvizita precizeco kaj tinkturitaj per tiaj mirindaj, ĝojigaj koloroj?

Nokte, la steloj kaj la luno, disvastigante arĝentan lumon ĉirkaŭ ni, instigas nin kontempli la konscion, kiu gvidas ĉi tiujn ĉielajn korpojn en la profunda spaco.

La milda lumo de la plenluno estas nesufiĉa por ĉiutaga agado, kaj tial saĝa kaj pacienca menso inspiras nin ripozi nokte. Tiam la suno leviĝas, kaj ĝia brila lumo permesas al ni vidi la mondon ĉirkaŭ ni kun klareco kaj sereneco, ebligante al ni entrepreni la taskojn, kiuj prezentas sin al ni.

Ekzistas du manieroj plenumi niajn bezonojn: la fizika kaj la spirita. Kiam nia sano malboniĝas, ekzemple, ni povas iri al kuracisto por kuracado. Sed venas tempo, kiam nek kuracisto nek iu ajn alia povas helpi, kaj ni turnas nin al la dua vojo: al la spirita povo, kiu kreis nian korpon, menson kaj animon. Fizika povo estas limigita, kaj kiam ĝi malsukcesas, ni turnas nin al la senlima dia povo. Tio validas ankaŭ por niaj financaj bezonoj. Kiam ni faras nian plejeblon kaj ankoraŭ ne ricevas sufiĉe, ni turnas nin al tiu povo.

Ĉiuj pensas, ke iliaj problemoj estas la plej malbonaj. Kelkaj sentas pli da premo ol aliaj, ĉar ilia rezisto estas malforta. Konsiderante la diferencojn en la mensa forto de homoj, ili elspezas malsamajn

kvantojn da energio. Se persono alfrontas ekstreme malfacilan problemon kaj ilia menso estas malforta, ili ne povos superi ĝin. Tiuj kun fortaj mensoj povas superi siajn malfacilaĵojn rompante barojn kaj skuante iliajn fundamentojn. Tamen, eĉ la plej fortaj homoj foje alfrontis malsukceson. Kiam ni alfrontas multajn kaj superfortajn materiajn, intelektajn kaj spiritajn problemojn kaj malfacilaĵojn, ni komprenas, kiom limigita estas la povo de la vivo en ĉi tiu materia mondo.

Niaj klopodoj ne estu dediĉitaj nur al atingado de bona sano kaj financa sekureco, sed ankaŭ al serĉado de la senco de la vivo. Kio estas la celo de la vivo? Kiam malfacilaĵoj superfortas nin, ni unue turnas nin al nia ĉirkaŭaĵo, provante ĉiun materian adaptiĝon, kiun ni kredas, ke ĝi alportos helpon. Sed kiam ni atingas sakstraton kaj diras: "Ĉiuj miaj provoj malsukcesis; kion pli mi povas fari?", ni komencas serioze konsideri trovi efikan solvon al nia problemo. Kaj kiam nia pensado fariĝas sufiĉe profunda, ni trovas la respondon en ni mem. Ĉi tio, en si mem, estas formo de respondita preĝo.

Preĝo: spirita bezono

Preĝo estas spirita bezono. Dio ne kreis nin kiel almozulojn, ĉar Li kreis nin laŭ Sia bildo. La Sanktaj Skriboj deklaras tion. Almozulo, kiu iras al la domo de riĉulo kaj petas almozon, ricevas la parton de almozulo. Sed filo povas akiri ion ajn de sia riĉa patro. Tial ni ne devas agi kiel almozuloj.

Iuj homoj ŝajnas havi ĉion kaj naskiĝas en lukson kaj komforton, dum aliaj ŝajnas allogi problemojn kaj malsukceson. Kie estas la bildo de Dio en ili? La povo de la dia spirito loĝas en ĉiu el ni. Sed kiel ni povas

kultivi tiun povon? Eble vi sentis vin senkuraĝigita en la pasinteco, ĉar viaj preĝoj ŝajne ne estis responditaj, sed ne perdu esperon kaj fidon. Por scii, ĉu viaj preĝoj estas efikaj aŭ ne, vi devas havi fundamentan kredon je la povo de preĝo profunde en vi mem.

Eble la preĝoj de iuj homoj restas nerisponditaj ĉar ili elektas petegi. Simile, oni devas scii, kion peti de Dio. Oni povas preĝi per via tuta koro kaj via tuta forto por posedi la teron kaj ĉion sur ĝi, sed viaj preĝoj ne estos akceptitaj, ĉar ĉiuj preĝoj rilataj al materia vivo estas esence limigitaj, kaj efektive, devus esti limigitaj. Sed ekzistas ĝusta maniero preĝi. Oni diras, ke kato havas naŭ vivojn. Sed malfacilaĵoj havas naŭdek naŭ vivojn! Oni devas trovi efikan manieron seniĝi de la "kato de malfacilaĵoj". La sekreto de efika preĝo kuŝas en ŝanĝi onian pozicion de tiu de almozulo al tiu de iu kun rajto. Kiam vi petas Dion pri ion de tiu spirita naturo, via preĝo posedos kaj potencon kaj saĝon.

La semoj de sukceso kuŝas en voloforto

Plej multaj homoj fariĝas ekstreme nervozaj kaj maltrankvilaj kiam ili provas plenumi ion tre gravan por ili. Agi kun zorgo kaj nervozeco ne altiras dian potencon, sed la trankvila kaj persista uzo de voloforto skuas la fortojn de la universo kaj alportas respondon de la senfina Absoluto. La semoj de sukceso por ĉio, kion vi intencas atingi, kuŝas en via volo. Volo, kiu estas rompita kaj dispremita de malfacilaĵoj, provizore paraliĝas. Sed la rezoluta kaj celkonscia persono, kiu diras: "Mia korpo povas esti disŝirita, sed la kapo de mia volo restos alte kaj

pelata de persistemo," montras la plej altan gradon de voloforto.

Volforto kaj ĝia ĝusta direkto levas kaj altigas la statuson de homo. Kiam homo rezignas pri la uzo de volforto, ili fariĝas ordinara homo, neefika en la kurso de eventoj. Multaj diras, ke ni ne uzu nian volforton por ŝanĝi cirkonstancojn, pro timo malhelpi la planon de Dio. Sed kial Dio donis al ni volforton, se Li ne volis, ke ni uzu ĝin? Mi iam renkontis rigidan viron, kiu diris, ke li ne kredas je la uzo de volforto, ĉar ĝi nutras memgravecon. Mi respondis: "Vi uzas vian volforton nun, kaj sufiĉe forte, por rezisti min. Vi uzas ĝin por paroli, stari, marŝi, manĝi, iri al la kinejo, kaj eĉ dormi. Vi volas ĉion, kion vi faras. Sen volforto, vi fariĝas roboto." Estas la devo de homo harmoniigi sian volon, regatan de deziroj, kun la volo de Dio. Tial, kiam la ĝusta preĝo estas ofertita konstante, ĝi fariĝas volforto en si mem.

Vi devas kredi je la ebleco akiri tion, kion vi preĝas. Se vi preĝas por posedi domon, kaj samtempe via menso diras: "Kiel vi povas permesi al vi domon, vi malsaĝulo?", vi malfortigas vian volon per tia pensado. Kiam vi forigas la frazon "Mi ne povas" el via menso, vi akiras pli altan potencon. Kompreneble, domoj ne falas el la ĉielo, kaj por akiri domon, vi devas uzi volon kaj fari konstruajn agojn por atingi vian celon. Kiam vi persistas kaj rifuzas agnoski malsukceson, vi povas manifesti tion, kion vi aspiras. Kaj kiam vi konstante uzas tiun volon per viaj pensoj kaj agoj, viaj deziroj plenumiĝos, kaj ĉio, kion vi sopiras kaj aspiras, venos al vi. Kiam vi daŭre strebas kun persistemo kaj persisto, la dezirata rezulto aperos iel, eĉ se tio, kion vi deziras, fakte ne ekzistas

en ĉi tiu mondo. En tia volo kuŝas la dia respondo, ĉar bonvolo venas de Dio. Persista volo estas dia volo.

Bruligi la semojn de negativaj pensoj

Malforta volo estas malforta homa volo. Kiam provoj kaj malsukcesoj trapikas kaj disŝiras ĝin, ĝi perdas sian ligon al la senfina Generatoro. Sed malantaŭ la homa volo kuŝas la dia volo, kiu konas nek senkuraĝiĝon nek malvenkon. Eĉ morto, en sia tuta povo, ne povas rompi aŭ malhelpi la dian volon. Dio certe respondos tiun preĝon, pelatan de volo de neŝanceblebla persistemo kaj persistemo.

Plej multaj homoj estas mallaboremaj kaj letargiaj, ĉu fizike, ĉu mense, ĉu ambaŭ. Ili deziras mediti, sed pensas nur pri dormo. Tuj kiam dormemo trafas ilin, ili falas en profundan dormon, kaj jen la fino de la preĝo! En ĉi tiu stato, voloforto estas entombigita. La cerbo de la averaĝa homo estas plena de la semoj de "Mi ne povas". Naskitaj en familion kun certaj karakterizaĵoj kaj kutimoj, ili estas influataj de ĉi tiuj, konvinkiĝante, ke ili ne kapablas tion aŭ ke ĉi tiuj malutilaj semoj devas esti forbruligitaj kaj ilia influo ekstermita el la konscio. Vi havas la potencon atingi ĉion, kion vi deziras. Tiu potenco kuŝas en la kerno de via volo.

Tiuj, kiuj deziras kultivi volforton, bezonas bonan kompanion. Se vi aspiras fariĝi granda matematikisto kaj viaj samklasanoj malŝatas matematikon, via entuziasmo sendube malkreskos. Sed kiam vi interrilatas kun lertaj matematikistoj, via volforto plifortiĝos, kaj vi povos diri: "Se aliaj povas sukcesi, mi ankaŭ povas."

Ne rapidu en grandajn aferojn nur por konstrui vian volon. Por sukcesi, vi devas unue testi vian volon per malgrandaj aferoj, kiujn vi pensis, ke vi ne povas fari. Se vi penas, sukceso sekvos.

Mi ankoraŭ memoras ĉiujn celojn, kiujn miaj amikoj kaj aliaj diris al mi, ke mi neniam atingus, tamen mi ja atingis ilin. Ĉi tiuj bonintencaj homoj povas kaŭzi grandan damaĝon per siaj opinioj. Dio protektu nin kontraŭ ili kaj iliaj konsiloj. Kamaradeco havas la plej grandan influon sur voloforto. Iri al dancoj kun alkoholo kaj laŭta muziko, anstataŭ mediti en la rifuĝejo de silento, poluas la menson per la polvo de mondaj vibradoj tiel densaj, ke malfacilas ilin forskui. La voloforto de homo neeviteble fortiĝas aŭ malfortiĝas per la influo de siaj kunuloj. Disvolvi voloforton nur per mempenado estas ekstreme malfacile. Vi bezonas bonan ekzemplon por imiti. Se vi volas fariĝi pentristo, vivu ĉirkaŭita de bonaj pentraĵoj kaj akompanu pentristojn. Se vi volas fariĝi spirita homo, akompanu spiritajn homojn kun nobla karaktero.

Ekzistas signifa diferenco inter kredo kaj sperto. Kredo venas de aferoj, kiujn vi aŭdis aŭ legis kaj akceptis kiel fundamentajn verojn. Sperto, aliflanke, estas tio, kion vi persone atestis kaj vere komprenis. La certeco de tiuj, kiuj spertis Dion, estas neŝancelebla. Se vi neniam gustumis oranĝon, vi povas esti trompita pri ĝiaj ecoj. Sed se vi jam manĝis oranĝon antaŭe, vi ne povas esti misgvidita, ĉar vi gustumis la frukton kaj bone konas ĝin.

Serĉu la kompanion de tiuj, kiuj fortigas vian fidon

Ideoj pri Dio, sukceso, resaniĝo, kaj tiel plu, ĉiuj loĝas en via menso kiel psikologiaj kapsuloj. Provu ilin. Por testi viajn ideojn, vi devas uzi vian volon por realigi ilin. Por kultivi la necesan volon, vi devas interrilati kun homoj kun forta volo. Se vi deziras resaniĝon per la volo de Dio, serĉu la kompanion de tiuj, kiuj fortigas vian fidon kaj vigligas vian volon.

Mi trairis la tutan Hinduĵon serĉante veran konanton de Dio, sed ili estis maloftaj. Ĉiu instruisto, kiun mi renkontis, dividis siajn proprajn kredojn. Sed rilate spiritajn aferojn, mi decidis ne kontentiĝi per nuraj vortoj pri Dio. Mi volis sperti Lin kaj vere senti Lian ĉeeston. Kio, kion oni diris al mi, estis sensignifa, krom se mi komprenis ĝin per persona sperto.

Iam, mi parolis kun amiko pri la sanktuloj de Barato. Mia amiko estis makleristo, kaj li ne dividis mian entuziasmon. Anstataŭe, li diris: "Ĉiuj, kiujn vi nomas sanktuloj, estas fakte ĉarlatanoj, kiuj ne konas Dion." Mi ne kverelis kun li, sed ŝanĝis la temon, kaj ni komencis paroli pri la maklerista profesio. Post kiam li multe rakontis al mi pri ĝi, mi diris milde: "Ĉu vi scias, ke ne ekzistas ununura fidinda makleristo en Kalkato, kaj ke ili ĉiuj estas mensogantoj?" Li koleris kaj respondis kolere: "Kaj kion vi scias pri makleristoj?" Mi respondis: "Ĝuste tion mi celis. Kaj kion vi scias pri sanktuloj?" Li estis senvorta. Mi daŭrigis trankvile kaj afable: "Mi scias nenion pri maklerado, kaj vi scias nenion pri sanktuloj."

La praktikado de religio atingis punkton, kie multaj homoj jam ne povas traduki siajn spiritajn ideojn en vivsperton. Mi parolas ĉi tie el persona sperto. Mi ne volas paroli nur pri aferoj, kiujn mi konas intelekte. Plej multaj homoj legas kelkajn

librojn pri vero kaj fariĝas memstaraj sen fari la necesan penon por kompreni la veron malantaŭ la vortoj. La malplenaj deklaroj kaj kavaj deklaroj de spiritaj veroj ne utilas al ni kaj lasas neniun pozitivan impreson. Ni devas distingi inter la predikoj de persono kaj ties vivrakonto. Ĉiu, kiu volas instrui aliajn, devas unue montri, ke ili efektive spertis tion, kion ili lernas, kaj spertece komprenis tion, kion ili diras.

(Kaj mi trovis, ke homo estas nenio alia ol la produkto de siaj propraj klopodoj)

Kiu ajn klopodas pli forte, pli meritas gloron

Kun alta ambicio, li leviĝas al la altaĵoj

Tiu kun la plej altaj aspiroj estis la plej videbla

Tiuj, kiuj volas progreson, ne prokrastas

Kaj tiu, kiu volis malfrui, ne antaŭeniris

Paco estu sur vi

Iniciato kaj spirito de kreemo

Rigardante la sennombrajn kaj senfinajn scenojn de ĉi tiu mondo, la homamasojn rapidantajn tra la stadioj de la vivo, ni pleniĝas de miro kaj demandas al ni mem pri la sekreto malantaŭ ĉi tiu stranga fenomeno. Kio estas la finfina celo de nia vojaĝo? Kaj kio estas la plej bona maniero atingi ĝin?

La plej multaj el ni drivas sencele, sen celo aŭ direkto, kiel veturiloj rapidantaj al nenieco. Dum ni senatente kaj malzorgeme navigas la vojojn de la vivo, ni ne komprenas la celon de nia vojaĝo. Ni malofte rimarkas, ĉu ni paŝas sur kurbiĝemaj vojoj,

kiuj kondukas nenien, aŭ rektan vojon, kiu kondukas rekte al nia dezirata celloko. Kaj kiel ni povas trovi nian celon, se ni neniam eĉ konsideris ĝin?

Plej multaj homoj — malgraŭ ne koni la celon de la vivo — posedas sufiĉan iniciaton por difini kaj persekuti siajn celojn kaj por racie trakti sian medion kaj cirkonstancojn. Kaj kio estas iniciato? Ĝi estas kreiva kapablo, sparko de la senfina Kreinto, kiu ekzistas en ĉiu el ni.

La mensoj de plej multaj homoj estas kiel unu-ĉevalfortaj motoroj! Malgraŭ la grandega potencialo en ĉiu homa menso, tre malmultaj utiligas tiun neuzitan potencon. La interesoj de homoj estas tipe limigitaj kaj limigitaj al la necesajoj de la vivo kiel manĝado, laborado, amuziĝo, dormado kaj similaj aferoj.

Psikologoj diras, ke ekzistas unu ŝlosila diferenco inter homoj kaj bestoj: el ĉiuj estaĵoj, homoj estas la solaj, kiuj ridas (eble kun la escepto de simioj kaj grumblantaj hienoj). Rido estas utila, kaj se oni ne uzas ĉi tiun talenton, oni maltrafas unu el la plej gravaj aspektoj de homa disvolviĝo. Ni ne devus esti kiel tiuj, kiuj rigardas la vivon kun rigida, serioza perspektivo, nek ridante nek ridetante, kaj rezulte, neniam vere ĝuante la vivon.

Aldone al la unika homa kapablo ridi, homoj posedas alian eksterordinaran kapablon: unu el la plej grandaj el ĉiuj, la kapablon krei aŭ novigi. Kio estas ĉi tiu mistera, enigma kapablo? Okcidento estas la lando de praktika, industria kaj aplikata scienca novigado. Oriento estas la lando de klerismo kaj spirita kreivo. Tial, la spirito de iniciato estas la kapablo krei — fari ion, kion neniu antaŭe faris, laŭ novigaj manieroj.

La spirito de kreemo estas la kreiva kapablo derivita de la Kreinto

Kion homoj faris per ĉi tiu sankta donaco? Kiom da homoj vere provas uzi sian kreivan potencialon? Semajnoj, monatoj kaj jaroj pasis kaj daŭre pasas, kaj ili restas senŝanĝaj, ŝanĝitaj nur de la aĝo. La kreiva individuo brilas kiel brila meteoro ĵetanta sin tra la spaco, kreante ion el nenio kaj ebligante la neeban per la kreiva povo de la pli alta spirito.

Estas tri kategorioj de kreintoj:

Ekzistas esceptaj, elstaraj kaj eksterordinaraj kategorioj; averaĝaj kategorioj; kaj ordinaraj kategorioj. Kaj tiam estas centoj kaj miloj, kiujn oni povus klasifiki kiel nenion.

Demandu al vi ĉi tiun demandon: "Ĉu mi iam provis fari ion, kion neniu alia iam faris antaŭe?"

Tio estas la deirpunkto por aktivigi la spiriton de iniciato kaj malligi latentan kreivon.

Ne estu kiel tiuj, kiuj kredas, ke ili ne kapablas agi alimaniere ol la ordinara kaj konata. Ili estas kiel somnambuloj. La sugestoj, kiujn ili ricevas de ilia subkonscio, konvinkis ilin, ke ili ĉiuj estas samspecaj.

Estas tempo por la homo veki sin el sia stato de nescio kaj miro kaj aserti al si, ke li posedas la plej grandan el la homaj donacoj: la spiriton de kreemo.

Ĉiu homo posedas sparkon de eksterordinara potencialo, kiu ebligas al ili krei ion senprecedencan. Bedaŭrinde, homoj ofte estas sub la magneta influo de sia ĉirkaŭaĵo kaj ne klopodas liberiĝi de ĝia potenca altiro. Se iu diras: "Ne utilas provi, ĝi jam

estas farita", ili permesas al si fariĝi predo de monda konscio, kiu estas senvola kaj malinstigas ambicion. Tial tiom da homoj malsukcesas en la vivo.

Tio validas ankaŭ por la spirita aspekto. Estas multaj, kiuj restas senŝanĝaj dum sia tuta vivo. Malgraŭ sia malkontento pro sia mallarĝa menso kaj limigita sperto, ili timas pensi alimaniere ol kiel ili estis edukitaj. Persono devas adaptiĝi al la provoj de la vivo laŭ la diktaĵoj de sia konscienco kaj la instigoj de sia koro, kaj ne agi blinde sen juĝo.

Mia estimata instruisto, Sri Yuktswarji, diris al mi:

"Se vi vere kredas je Dio kaj deziras ion ajn, Dio donos al vi tiun aferon eĉ se ĝi fakte ne ekzistas en la universo."

Mi havis tiun neŝanceleblan fidon al Dio kaj al mia propra volo, kaj mi ĉiam trovis, ke novaj ŝancoj kreĝis por mi por akiri la aferojn, kiujn mi deziris.

La kreiva potencialo ene de la homaro restas dormanta, neevoluinta kaj neuzata. Ĉi tiu povo estas denaska kaj eneca, ĉeestanta en ĉiu homo sen escepto, tamen homoj ne sukcesas utiligi ĝin. Do, kiel ĉi tiu kreiva spirito povas esti vekita?

Se vi ankoraŭ ne evoluigis la kreivajn penskapablojn por forĝi vian propran vojon, vi povas provi plibonigi ion, kion iu alia faris antaŭe. La peno plibonigi la novigojn de aliaj estas la plej ofta aliro.

La dua aŭ meza tipo de kreiva spirito troviĝas en tiuj, kiuj komponas aŭ inventas novajn aferojn, sed sen ia ajn signifa graveco.

La eksterordinara kvalito de kreiva spirito estas tio, kio permesas al ĝia posedanto stari antaŭ la mondo en radiantanta brilo, kiel la grandaj figuroj, kiuj elportis novajn kaj utilajn aferojn por la mondo, aferojn, kiujn neniu antaŭe faris. Ĉi tiuj esceptaj genioj posedis nevenkeblan kreivan spiriton, subtenatan de neŝancebla volo atingi siajn celojn. Ĉu Dio favoris ĉi tiujn grandajn figurojn, donante al ili tian distingitan grandecon? Ĉu dia volo elektis ilin por atingi tian gloron super ĉiuj aliaj? Certe ne. Ili simple uzis siajn kreivajn talentojn por manifesti la grandecon kaj gloron, kiuj estas la heredaĵo de ĉiu homo, ĉar ili estas faritaj laŭ la bildo de Dio, la fonto de ĉia kreivo kaj novigado.

Tiuj, kiuj aspiras al memgloro, ne estas vere grandaj. Ŝvelintaj de fiereco, vanteco kaj memgraveco, ili ricevas neniun subtenon de Dio. Tiuj, kiuj amas doni, kiuj instigas aliajn liberigi sian potencialon, disvolvi siajn kapablojn kaj kultivi memfidon, estas la vere grandaj.

La plejmulto el tiuj, kiuj fariĝis grandaj, estis senkonscie gvidataj: ili posedis iom da grandeco, kiu funkciis kiel la baza fundamento, sur kiu ili konstruis la konstruaĵon de siaj vivoj, fariĝante esceptaj kaj elstarante rimarkinde en sia kampo de kreivo.

Se vi posedas la kvaliton de grandeco, tio signifas, ke vin subkonscie gvidis la povoj de la menso, kies kapablo ebligis al vi disvolvi viajn kreivajn energiojn malfermante la latentajn kanalojn en via animo kaj konektante ilin al la tuta konscio, la fonto de ĉia originaleco kaj kreemo.

Grandeco ankaŭ povas esti atingita, tio signifas, ke ĝi povas esti kultivata per disvolvado de oniaj

talentoj kaj akcelo de oniaj kreskoj. Ekzistas maniero por persono fariĝi granda akirante ĉi tiun eksterordinaran, mirigan potencon. Agante saĝe kaj per taŭga trejnado, oni povas nutri la spiriton de kreemo kaj liberigi ĝian potencialon. Tiuj, kiuj penis grandegan penon dum longa tempo, estas tiuj, kiuj nun ĝuas la realigon de siaj esperoj kaj la plenumon de siaj revoj. La dormantaj internaj potencoj devas esti elterigitaj, kaj malfacila laboro devas esti uzata por venki tion, kio ŝajnas malfacila kaj nesuperebla.

La ambicia individuo devas esti preta elteni la severajn opiniojn kaj dolorajn kritikojn de la mondo por atingi sukceson en iu ajn kampo, ĉu materia ĉu intelekta. Oni ankaŭ devas esti singarda pri la senkuraĝigaj opinioj de tiuj kun limigita vizio, se oni aspiras esti originala, kreiva kaj noviga, kaj se oni deziras pensi kaj paroli alimaniere, eĉ iomete. Oni devas esti neŝancelebla, neniam permesante al enuo aŭ apatio eniri ĝian regnon.

Tiuj, kiuj havas mirindan kreivan spiriton, englutas ĉiujn malfacilaĵojn, problemojn kaj obstaklojn, kredante profunde, ke ili pravas.

Kun neŝancelebla sincereco kaj firmeco, kiuj spitas ŝanceliĝon kaj regreson, daŭrigu kun la beno de Dio, sciante, ke la senfina kreiva potenco prenos vian manon kaj subtenos vin laŭ la vojo.

Unue, oni devas konscie tuŝi la senfinan potencon. Ĉi tiu benita potenco estas la fonto de ĉia kreemo kaj novigado. Post kiam tio okazas, kaj la konscia kaj la subkonscia menso estas plenaj de potenco kaj volo.

Dum jaroj mi timis perdi la kreivan spiriton, kiun mi kultivis en mi mem sub severaj kondiĉoj kaj malfacilaj provoj. Sed nun mi komprenas, ke la finfina, senfina leĝo loĝas en mia animo. Tiu sankta leĝo estas la fundamento de ĉia scienco, arto kaj scio. Kaj se mi estas subtenata de tiu dia subteno, estas neeble por mi malsukcesi.

Kiam vi deziras krei ion mirindan kaj mirindan, sidu kviete kaj meditu profunde ĝis vi sentos tiun senfinan, kreivan potencon loĝantan en vi. Provu fari ion novan. Sed ĉiam estu certa, ke viaj klopodoj estas subtenataj de la plej granda elemento de kreivo ekzistanta, ke ĉi tiu benita elemento estas malantaŭ ĉio, kion vi faras, kaj ke ĝi plenumos viajn esperojn kaj kronos viajn klopodojn per sukceso.

Dio la Plejpotenca volas, ke ni estu gvidataj de la senlima kreiva povo de la dia spirito. Homoj blokis la fonton de kreiva povo en siaj animoj per apatio kaj pigreco, kaj ili devas forigi ĉiujn obstaklojn kaj rubaĵojn, kiuj malhelpas la sanktajn akvojn flui libere en ĉiu direkto. Ili devas posedi neŝanceleblan decidon kaj aktivan volon fari bonon, kaj tiam revoj realiĝos kaj noblaj aspiroj realiĝos.

Plej multaj homoj kontentiĝas simple elvomi la ideojn de aliaj kaj malofte elpensas eĉ unu originalan personon. Estas bone profiti de la bonaj ideoj de aliaj, sed estas la devo de ĉiu homo aldoni ion novan, ĉu intelektan ĉu materialan, al la monda heredaĵo kaj riĉigi la trezoron de homa scio. Ĉiu homo posedas unikajn kvalitojn kaj profundajn kapablojn atendantajn esti malkovritaj kaj aktivigitaj.

Komence, mi hezitis fariĝi instruisto. La engaĝiĝo estas serioza kaj la respondecoj estas grandegaj.

Instruisto devas esti skusorbilo, ĉar en la momento kiam li agitiĝas kaj konfuziĝas, li ne povas helpi tiujn, kiuj serĉas lian helpon.

Vera instruisto devas ami kaj servi ĉiujn, kompreni la homaron, kaj koni Dion. Kiam mia mentoro, Seri Yokstuargi, diris al mi, ke mia rolo en ĉi tiu vivo estas tiu de spirita instruisto, mi turnis min al Dio, metis mian fidon en Lin, kaj preĝis por Lia helpo kaj gvido.

Kiam mi komencis prelegi, mi intencis, ke miaj prelegoj ne derivu el libroj kaj teoria scio, sed el interna inspiro kaj persona sperto, bone sciante, ke la kreiva potenco, kies fonto neniam elĉerpiĝas kaj kies fluo neniam ĉesas, kuŝas malantaŭ miaj pensoj kaj vortoj.

Tiu povo ankaŭ estis uzata en multaj kampoj por helpi aliajn en ilia laboro kaj laŭ diversaj aliaj manieroj.

Mi ne diris: "Sinjoro, faru ĝin por mi"

Prefere, mi diris: "Ho Sinjoro, mi volas fari tion, sed nur kun Via gvido kaj benoj mi petegas Vin inspiri min kaj preni min per la mano."

Vi povas fari malgrandajn aferojn laŭ escepte unika maniero. Vi povas esti la plej bona en via fako. Ni ne ĉiam sekvu bone paŝitajn vojojn; ni forĝu novajn por ni mem kaj por aliaj. Persono povas fari ion, kion neniu alia faris antaŭe - ion, kio kaptas mensojn kaj brilblindumas la mondon.

Vi povas pruvi, ke la kreiva dia spirito loĝas en vi kaj agas tra vi. La pasinteco foriris kaj nun estas historio. Eĉ se viaj eraroj estis tiel profundaj kiel la

maro, la esenco de la animo estas tro forta por esti englutita de ili. Sed ĉi tiu vero estas sensignifa, se persono persistas en sia mankhava pensado kaj misgviditaj agoj sen fari seriozan provon korekti sian vojon kaj reformi sin.

Sed ni instigas sincerajn kaj seriozajn aspirantojn havi la firman decidon kaj neŝanceleblan decidon daŭrigi sur la vojo sen permesi al pasintaj eraroj malhelpi progreson aŭ limigitajn ideojn kateni la volon.

La vivo povas fariĝi malgaja kaj la atmosfero pesimisma; malfacilaĵoj povas ekesti kaj ŝancoj povas forgliti nerimarkite. Sed gardu vin ne agnoski malsukceson aŭ diri al vi mem: "Ĉio finiĝis por mi, Dio forlasis min." Ĉar se vi faros tion, vi detruos vin mem, kaj neniu povos helpi vin tiam.

Via familio povas malakcepti vin, bonŝanco povas forlasi vin, amikoj povas forlasi vin, kaj la fortoj de la homaro kaj naturo povas konspiri kontraŭ vi. Sed kondiĉe ke vi posedas fidon al Dio kaj fortan volon, vi povas forpuŝi la atakojn de la sorto kaj stari kontraŭ malfacilaĵoj kiel solida roko, kontraŭ kiu la furiozaj ondoj rompiĝas, kaj marŝi per stabila paŝo kaj kun alta kapo, kiel decas al noblaj viroj kaj virinoj.

Eĉ se vi estos venkita cent fojojn, provu denove kaj decidu, ke vi venkos la malfacilaĵojn kaj gajnos la kronon de gloro. Seniluziiĝo ne estas permanenta, kaj frustriĝo estas provizora testo. Dio volas, ke vi estu venka kaj nevenkebla, kaj ke la plena potenco en vi aperu, por ke vi povu plenumi vian noblan rolon sur la scenejo de la vivo. Estu optimisma, kaj vi trovos bonon, kaj memoru, "Vere, kun malfacilaĵo venas facileco."

Havu fidon al Dio kaj esperu Liajn benojn

Ĉar post la plej malhela nokto venas tagiĝo kaj brilo

Sed kiel vi trovos la rolon, kiu taŭgas por vi en la vivo? Se ĉiuj volus esti reĝoj kaj prezidantoj, kiuj estus la servistoj kaj inspektistoj? La rolo de la reĝo kaj la rolo de la servisto estas same gravaj en la teatraĵo, kondiĉe ke la aktoroj plenumas siajn rolojn sukcese.

Kaj pro tio, ni venis en ĉi tiun mondon kun unikaj diferencoj, deziroj kaj inklinoj al diversaj okupoj kaj ŝatokupoj. Dio celis, ke ĉi tiu mondo estu kosma scenejo por nia distro dum ni estas for de nia ĉiela hejmo. Sed ni forgesas la planon de la dia direktoro kaj orkestro de ĉi tiu scenejo kaj deziras ludi niajn rolojn laŭ tio, kion ni opinias konvena, ne kiel Dio volas. Tial ĉi tiu kaoso sekvas, kun malordo kaj tumulto disvastiĝantaj tra la mondo.

Homoj malsukcesas sur la scenejo de la vivo ĉar ili provas ludi rolojn malsamajn ol tiuj origine destinitaj por ili. Ifoje, klaŭno altiras pli da atento kaj admiro ol reĝo. Do, kiom ajn sensignifa via rolo povas ŝajni, plenumu ĝin laŭeble plej bone kaj kun pura konscienco, kaj en la okuloj de Dio, vi estos inter la sukcesaj.

Dio celas bonon por ni. Se la roloj, kiujn ni ludas, estas malĝojaj aŭ tragediaj, ni ne devas ribeli kontraŭ la vivo, sed prefere fortigi nian fidon al Dio. (Kaj rilate al tio, la Profeto, paco estu sur li, diris:)

"Dio ne sendas malsanon sen ankaŭ sendi ĝian kuracilon. Do renkontu aflikton per petego."

(Ho animo, ne senkuraĝiĝu pro granda aflikto)

**Kaj mi estas certa pri helpo de la Kreinto, la Dio
de la tuta kreitaro**

**Kiom da malfacilaĵoj venis kaj foriris, kaj poste
forpasis?**

Post ĝia efiko sur mono kaj vivoj)

Spiritaj Simfonioj
Diraĵoj, poemoj, konsiloj kaj asertoj
Majstro

Ni devas lerni altruismon, ĉar trovi feliĉon per feliĉigado
de aliaj estas la vera celo de ĉiuj amantoj de Dio, kredantoj
.je Li

Alporti feliĉon al aliaj estas mirinda kaj tre grava afero
por atingi nian propran feliĉon, kaj ĝi estas en si mem
.rekompenca ago

Iuj homoj pensas nur pri si mem, dirante: "Por mi gravas
nur esti feliĉa." Sed bedaŭrinde, tiaj homoj neniam trovas
.feliĉon

Ne estas konsilinde serĉi personan feliĉon ignorante la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj

Kiu senkonsidere ŝtelas la vivrimedojn de aliaj, tiu povas
riĉiĝi, sed li ne estos feliĉa, ĉar la indigno de aliaj kontraŭ li
.estos pli mortiga ol mortiga veneno

:Dia leĝo diktas la jenon

Kiam iu provas vivi komforte je la kosto de aliaj, tiuj aliaj
provos igi ilian vivon mizera. Sed se ili provas feliĉigi aliajn,
eĉ je la kosto de sia propra, aliaj pensos pri ilia bonfarto kaj

feliĉo. Kiam ni pensas pri niaj propraj esencaj bezonoj, ni
ankaŭ devus pensi pri la bezonoj de aliaj. Kaj kiam ni
.montras zorgon pri ili, ni deziros al ili bonfarton kaj feliĉon
La altruisma persono vivas en harmonio kun sia familio
kaj la mondo ĉirkaŭ si. La egoisma persono, aliflanke,
konstante renkontas problemojn, stumblas kaj perdas
.trankvilon

Kiam vi komprenos, ke Dio estas paco en vi, vi
komprenos, ke Li estas paco kaj harmonio en ĉiuj bonaj
aferoj en la kreitaro, kaj vi vidos Lin en la beleco de la
naturo, sentos Lian proksimecon en sincera amikeco, kaj
sentos Liajn benojn en noblaj aspiroj kaj honorindaj celoj
liberaj de egoismaj celoj. Vi sentos Lian ĉeeston malantaŭ la
.vualoj de silento kaj en ĉiuj mirindaj aferoj
Frapu fervore la pordon kaj la vualo leviĝos kaj vi vidos
la plej gloran vizaĝon en ĝia tuta splendo kaj grandiozeco
Se vi amas Dion, vi sentos Lian amon kaj nenio alia
povos trompi vin
Vi estas altirita al materiaj spertoj ĉar vi ne gustumis
spiritan feliĉon, kaj kiam vi gustumos ĝin, vi scios la
diferencon

Estu libera elekti. Ne lasu ion ajn limigi vin, kaj ne
.permesu al iu ajn kontroli vin aŭ interrompi vian feliĉon
Via memo estas aparta parto de la kosma tuto kaj vi
devas trovi tiun perfektan tuton por sperti feliĉan konscion
.kaj gustumi la ĝojojn de dia amo
Plej multaj homoj ne kapablas krei la necesan ekvilibron
inter siaj praktika kaj spirita vivoj
La spirita homo bezonas monon, kaj la monda homo ne
povas vivi feliĉe sen Dio

La spiritisto laboras, kaj liaj nediritaj vortoj diras: Dio
donas al mi forton kaj provizas min per decido, do li kreskas
.en forto kaj Dio benas liajn klopodojn
La mondano ankaŭ laboras, sed li diras: Mi estas tiu, kiu
faras ĉion ĉi memstare, kaj neniuj havas favoron super mi, do

li alportas neatenditajn rezultojn al si mem kaj falas en
danĝerojn

Ĉiuj praktikaj agadoj, ĉu por materiaj aŭ spiritaĵoj celoj,
devas esti bazitaj sur solidaj principoj kaj submetitaj al la
.kontrolo de konscienco kaj la ekvilibro de racio

Turnu vin al Dio, memoru Lin, kaj faru Lin la centro de
via vivo. Voku Lin kaj preĝu ĝis Li gvidos vin kaj montros al vi
kiel Liaj leĝoj funkcias. Memoru, ke mediti pri Dio kaj senti
Lian ĉeeston estas pli bona ol miliono da analizoj kaj klarigoj.

Diru al Li, ke vi ne povas solvi viajn problemojn memstare,
eĉ se vi pensas pri triliono da ideoj, sed ke solvoj eblas se vi
metas ilin en Liajn manojn. Petu gvidon unue, kaj poste
konsideru ĝin el pluraj perspektivoj por trovi taŭgan solvon.

Dio helpas tiujn, kiuj helpas sin mem. Kiam via menso
trankviliĝas kaj pleniĝas de fido post preĝado al Dio en
meditado, vi povos vidi la ĝustan solvon al via problemo kun
.la helpo kaj gvido de Dio

Kiam la kredo de persono je spiritaĵoj kaj eblecoj
transformiĝas en fakta scio, tiu persono fariĝas pli sukcesa
kaj klera ol ĉiuj kleruloj sur la tero. Grandaj homoj, kiuj
ekkonis Dion, ne estas konfuzitaj aŭ turmentitaj de duboj,
.ĉar ili spertas la Veron, kiu estas Dio

Ho Sinjoro, kiam mi estis blinda, mi ne povis trovi
pardon kondukantan al Vi. Vi resanigis miajn okulojn, kaj nun
mi malkovras pordojn larĝe malfermitajn ĉie - en la koroj de
floroj, en la voĉoj de amikoj, kaj en la memoroj de noblaj kaj
amataj provoj. Ĉiu spiro de mia preĝo malfermas novan
.trairejon al la templo de Via ĉioampleksanta ĉeesto

Mia konscio jam ne estas limigita al malgranda fizika
botelo sigelita per korko de nescio. Mi jam ne iras meze de
via kosma maro sen tuŝi la marakvon. Mi jam ne restas
dormanta en vi, ho Sinjoro, sen rekoni vin aŭ senti vian
ĉeeston. Mia tuta estaĵo nun estas mergita en via totala
.ĉeesto

Se vi akordigas ĉiujn viajn agojn kun Dio kaj sekvas la
leĝojn de virto, vi ne malsukcesos aŭ erarvagos. Memoru, ke
dia amo helpas pardoni multajn pekojn. Se vi vere sentas
amon por Dio — ne nur emocion, sed sinceran amon — vi
.estos liberigita

Ni ne rajtas petegi Dion per sekaj koroj kaj vagantaj
pensoj, ĉar senfervoraj petegoj ne sufiĉas por elvoki dian
respondon. Tiu respondo atingiĝas per fervora, sincera
.preĝo, kiu eliras el la profundoj de la koro

Krom se persono enkondukas Dion en sian vivon kaj
kreas efikan ekvilibron, problemoj venos al ili, sendepende
.de ilia vivstilo

Ho Sinjoro, kiam mi sukcese trapasos la provojn kaj
provojn de la vivo, mi komprenos, ke mi estas paradizeo, kiu
laŭdas kaj kantas pri Viaj senfinaj mirindaĵoj, kaj ke mia
.spirita estaĵo trapenetras ĉiun atomon de ekzisto

Mi vekis kaj vastigis mian malgrandan amon por miksiĝi
kun la spirito de universala amo, en kiu ĉio, kio ekzistas,
.vivas kaj moviĝas

Helpante aliajn sukcesi, mi atingas kreskon kaj
prosperon por mi mem, kaj en la prospero kaj bonfarto de
.aliaj mi trovas mian feliĉon

Sciencistoj iam pensis, ke akvo estas ununura elemento,
sed eksperimentoj pruvis, ke du nevideblaj elementoj,
hidrogeno kaj oksigeno, kombiniĝas por formi la kombinaĵon
akvo. Simile, ekzistas mirigaj veroj, kiujn oni povas kompreni
per spirita sperto. Kiam ni sidas kviete en meditado kaj niaj
pensoj turniĝas internen, ni rekte spertas la dian ĉeeston, kaj
tio estas mirinda, ĉar la rezultoj ne estas eksteraj, sed
.internaj

Dum la sunradioj disvastiĝas, mi disvastigos radiojn de
espero en la korojn de la malriĉuloj kaj forlasitoj, kaj lumigos
lampoj de persistemo kaj memfido en la korojn de tiuj, kiuj
.pensas, ke ili estas fiaskuloj

En la trankvileco de la nokto kaj la profundoj de silento,
en la arbaretoj de konscio kaj malproksime de la teno de la
sentoj, komunu kun la Dia Amato kun profunda sopiro. Pensu
pri Li konstante kaj parolu al Li en la lingvo de la koro kaj
animo. Kaj kiam vi transdonos vian koron al Li, ĉiuj vualoj,
kiuj kaŝas Lin de vi, estos disŝiritaj, kaj timoj kaj iluzioj
malaperos, lasante nur Lian lumon kaj Lian plej grandan
.ĝojon

Multaj kredas, ke la regno de Dio kuŝas en iu angulo de
la kosmo, malproksime de la poluitaj vaporoj de la Tero,
ŝarĝitaj per la vibroj de peko kaj malobeo. Ili forgesas, ke la
vastaj sferoj de la spirito estas tre proksimaj. Kiam tiuj, kiuj
spirite progresis, fermas siajn okulojn, la dimensia Tero kaj
ĝia palpebla, perceptebla materio malaperas, dum la
dimensioj de eterneco aperas en senfinaj vizioj antaŭ ilia
.interna vido

La tempo ŝparita per teknologio devus esti investita en
pli profunda studado de la vivo. Praktikaj agadoj kaj mono
estas rimedoj por atingi bonfarton, sed oni ne devus esti
trompita de materiaj posedaĵoj aŭ permesi, ke blinda
.avideco senigu sin de la ĝojo de vivo

Mi uzis la pioĉon de volo kaj la sarkilon de persistemo,
fosante en la grundon de konscio, kaj malkovris la fonton de
vivoforto. Mi komprenis, ke mi estas unu kun kosma energio.

Mi ne estas la korpo, sed la ĉiela ŝargo de elektro, kiu
.trapenetas la korpon

Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas valoran ŝancon
malkovri la trezorojn de la animo kaŝitajn en la profundoj de
la oceano de konscio. Mi anstataŭigos terajn alligitaĵojn per
spiritaj orientiĝoj, kaj mi stimulos mian volon kaj energion
por atingi la celon de la vivo, memfida, ke Vi ĉiam helpos kaj
.inspiros min fari tion, kio estas ĝusta

Ni ne rajtas permesi al ĉi tiu mondo regi aŭ dikti nin, kaj
ni ne rajtas forgesi, ke nenio estas reala kaj permanenta

krom Dio, kaj ke vera feliĉo kuŝas en niaj propraj spertoj kun
.Li

En la sanktejo de meditado, mi ekbruligas du kandelojn:

la kandelon de la tagiĝo kaj la kandelon de mia vekiĝo

Mirindaj girlandoj de mia varma sopiro ĉirkaŭas la

piedojn de via tuta ĉeesto

Viaodoro, eliranta el la floroj de amo en la poto de mia

koro, trapenetras ĉiun angulon de mia vivo

La ombroj de miaj timoj kaj iluzioj malaperis simple pro

la brilo de Via lumo, ho Dio, kiu vekis min por ĉiam el la

.sonĝoj de morta ekzisto

Kun konstanta viglado kaj per malviglaj okuloj, mi

senĉese rigardos vian senfinan vizaĝon, kontemplant ĝiajn

!trajtojn kaj la dolĉajn esprimojn, kiuj neniam ripetiĝas

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi

liberigos min por ĉiam reprenante mian spiritan esencon, kaj

kiam ŝtormoj furiozos ĉirkaŭ mi kaj provoj alfrontos min, mi

.velos mian boaton trans la riveron de vivo al la dia bordo

Kiam venos malfacilaĵoj kaj katastrofoj, mi fortigos mian

decidon kaj akrigos mian volon venki ilin, kaj dum mi traktos

aliajn afable, Dio donos al mi forton, saĝon kaj sanan

.juĝkapablon

Koni Dion estas la unua kaj plej grava bezono en la vivo,

ĉar ĝi alportas pacon al la animo kaj trankvilon al la koro. Dio

estas la resaniga balzamo por ĉiuj niaj doloroj kaj problemoj,

la solvo al ĉiuj niaj problemoj, kaj la plenumo de ĉiuj niaj

bezonoj. La aferojn, kiujn niaj koroj sopiras - amon, famon,

saĝon kaj abundon - ni trovas ĉion ĉi en Dio, la fonto de ĉia

.boneco kaj beno

Ĉiuj spertoj estas mezurataj per la kapablo akcepti kaj

kompreni, do mi akcelos mian disvolviĝon per konscie

.intensigado de ĉiuj miaj spertoj per la povo de fokuso

Mi sentas vin en la profundo de miaj pensoj, mi sentas

vian ĉeeston en miaj plej profundaj sentoj, kaj mi vidas vin

flori en la ĝardeno de mia amo

Plenigu min per laodoro de via ĉeesto, por ke mi povu
ĝui vian benitan aromon
Venu al mi de trans la ĉielo, la steloj, pensoj kaj sentoj.
Montru al mi vian plej sanktan vizaĝon kaj lasu min percepti
.vian ĉeeston en mia animo, ĉirkaŭ mi kaj ĉie
Mi serĉis vin tra la epokoj kaj epokoj, sur la vojoj de
deziroj kaj ambicioj, kaj nun mi komprenas, ke vi loĝas en
.mia animo kaj inspiras miajn plej sanktajn sentojn
Ne plu kaŝu vin de mi malantaŭ la floroj de sentoj,
pensoj kaj la pulso de la animo
Ornamu mian animon per la juveloj de Via saĝo, kaj
enblovu en min la brizojn de Via feliĉo, kaj forigu de mi la
.mallumon, kiu vualis Vin de mia vido kaj mia kompreno
Ho Vi, kiu estas trans la steloj kaj la blua ĉielo, kaj trans
la tavoloj de la atmosfero kaj ĉiuj estaĵoj kaj ekzistoj, akceptu
la flustrojn de mia amo kaj mergu mian estaĵon en Via amo,
.Via lumo kaj Via paco
La vivmaniero estas jena: unuflanke estas la malluma
.valo de nescio, kaj aliflanke estas la eterna lumo de saĝo
La obstakloj al spirita kresko estas egoismo, fiereco,
avideco, kolero, kaj tiel plu. Ĉi tiuj malhelaj ecoj kondukas aŭ
.puŝas homon en pli profundan nescion ol ili jam posedas
Tamen, konformeco kun la dia volo kondukas al liberiĝo
kaj donas la feliĉon, kiun la homo serĉas ekster si mem,
.kvankam ĝi ekzistas en li
La suno de favoraj ŝancoj eble ne brilos sur mian vojon,
kaj la vojo eble estos dezerta, malgaja, kaj plena de provoj
kaj afliktoj, tamen mi faros mian plejebilon por alfronti la
defiojn kaj eliri el la mallumo de la dilemoj, sciante en mia
koro, ke la dia lumo gvidos min kaj brilos hele sur mian
.vojon
Mia tuta forto estas pruntita de Vi, Sinjoro, kaj mia vivo
havas nenian valoron aŭ ekziston sen Via saĝo kaj potenco.
!Kiel granda Vi estas, kaj kiel malgranda mi estas

Ni ne ĉiam havas kialon fieri pri ni mem kiel homoj,
tamen ni ne lasu niajn erarojn senkuraĝigi nin. Ni ĉiam
rigardu la bonan flankon de niaj provoj, lernu de niaj eraroj,
.kaj turnu nin al Dio, kio ajn okazas al ni
Ĉar Dio estas la sola perfekteco en ekzisto, mi provos
ekzameni saĝon en nescio, trovi bonfarton meze de
.malforteco, kaj senti trankvilon meze de konfuzo
Dio estas en mia animo kaj ĉirkaŭ mi, gardante kaj
rigardante min, do mi dispelos la nubojn de timo, kiuj
obskuras la radiancon de Lia gvida lumo ĉe la horizonto de
.mia vivo

Sinjoro, ne lasu min severe kritiki miajn amikojn. Sed se
ili serĉas mian konsilon por plibonigi sin, lasu min proponi
humilajn sugestojn bazitajn sur Via gvido kaj inspiro. Kun
mildeco kaj amo, libera de devigo kaj devigo, helpu min
konduki tiujn, kiuj stumblas al Vi. Gvidu mian komprenon kaj
forton, por ke mi povu transformi mallumigitajn naturojn en
.lumigitajn disĉiplojn, kiuj reflektas la lumon de Via saĝo
Hodiaŭ mi plantos la semojn de saĝo, sano, prospero kaj
feliĉo en la ĝardeno de mia vivo kaj mi dankos Dion kiam la
.deziro de mia koro realiĝos

Mi purigos mian menson pensante, ke Dio direktas ĉiun
el miaj agadoj

Hodiaŭ mi laboros por montri pacon kaj ekvilibron en
mia vivo per miaj pensoj, vortoj kaj agoj, kaj mi koncentros
mian tutan forton kaj volon por atingi harmonion kun la dia
.volo

Ho Vi, kiu regas sur la trono de niaj koroj, unuiĝintaj en
Via amo, akceptu niajn sopirojn kaj la deziron de niaj animoj.
Benu nin ĉiujn, forigu la obstaklojn de nia vojo, kaj dispelu la
.mallumon de nescio el ni

Via gvida lumo brilu sur niaj vojoj, veku niajn mensojn
kaj ĝojigu nin per via proksimeco, kaj lasu nin senti, ke vi
.ĉiam estas kun ni

Estu honesta kun vi mem. La mondo ne estas honesta
kun vi, ĉar ĝi amas hipokritecon. Kiam vi estas honesta kun
.vi mem, vi trovos la vojon al interna paco
Vivu nur en la nuntempo, ne en la estonteco. Faru vian
.plej bonan hodiaŭ kaj ne zorgu pri morgaŭ
Sinjoro, ĉiuj materiaj celoj, kiujn la homo klopodas
atingi, alportas al li nur partan ĝojon, eĉ se ili ĉiuj estas
kronitaj per sukceso. Sed trovante Vin, Sinjoro, mi trovos la
.fonton de kompleta kaj daŭra feliĉo
Materiaj aferoj, kiuj provizas plezuron, restas ekster la
penso; ili, kune kun la plezuroj, kiujn ili ofertas, trovas eniron
.en la penson per iluzio kaj imago
Koncerne puran ĝojon, kiu estas la esenco de niaj
animoj, ĝi povas esti atingita per harmonia pensado, kaj ĝi
.estas proksima al ni kaj atingebla
Kiam la eksteraj kaŭzoj de sensa plezuro malaperas, la
provizora feliĉo, kiu devenas de ili, malaperas kun ili, sed la
interna ĝojo de la animo ne malaperas, se oni scias harmonii
kun ĝi, aŭ se oni ne intence limigas siajn pensojn al volatilaj
.materiaj aferoj kaj tiel fariĝas malfeliĉa
La ĝojo de la animo, kiu estas la feliĉo de Dio, estas
ĉiam renoviĝanta kaj eterna
Hodiaŭ mi petos pacon kaj feliĉon en mi mem, kaj mi
gardos la fortikaĵon de mia saĝo per volo, paco kaj amo, kaj
mi dankos Dion kaj levos al Li la dankemon de mia animo kaj
.la renoviĝintajn sopirojn de mia koro
Kion mi perdas en la mondo ne estos perdo por mia
animo
Mi ĉiam rigardos kun fido kaj kredo al la dia stelo de
gvido, kiu neniam subiras en la ĉielo de mia vivo
Ho Sinjoro, benu niajn pensojn, por ke ili memorigu nin
pri Via feliĉo, benu niajn sentojn, por ke ili sentu Vian amon,
benu niajn dezirojn, por ke ili sopiru al tio, kio plaĉas al Vi,
benu niajn ambiciojn, por ke ili motivigu nin persekuti ĉion

bonan kaj noblan, kaj lasu nin kompreni, ke Vi estas la finfina
.feliĉo, kiun niaj koroj sopiras kaj niaj animoj serĉas
Mi scias, ke miaj pensoj alportos al mi aŭ malsukceson
aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas plej forta en mia
menso. Tial mi faros mian plejebulon por memori, ke Dio estas
.kun mi, helpante kaj inspirante min pensi klare
Ho Sinjoro, en la spegulo de trankvilo mi vidas ĉiutage la
vizaĝon de paco, vian vizaĝon, kaj ĉiutage mi laboros por
.veki vian amon kaj pacon en iuj koroj
Ho kosma patrino, mi plukos la stelojn el la ĝardenoj de
la nokto kaj ofertos ilin kiel donacon de amo al vi. Kiam ajn
mi rigardos vian radiantan vizaĝon en la plenluno, viaj mildaj
.ridetoj dispelas miajn zorgojn kaj forlavas miajn malĝojojn
:por esti certa
Mi forigos nescion kaj seniĝos de mankhavaj konceptoj,
kaj mi leviĝos el la kelo de mallarĝaj horizontoj kaj limigitaj
.perspektivoj al la libereco de amo kaj homa kompato
La ĉeesto de Dio estas plej evidenta en tiuj kun bonkoraj
koroj kaj spiritaĵoj, kiuj amas Lin kaj neniam forgesas
Lin. Kiam ŝtormoj furiozas kaj ondoj de malfacilaĵoj ekflamas,
ili povas stiri la boaton de siaj vivoj al la sekuraj bordoj de
.dia protekto
Mi posedas la potencon de la kreiva spirito kaj estas en
kontakto kun la universala menso, kaj mi scias, ke Dio gvidas
.min kaj helpas min solvi ĉiujn aferojn kaj problemojn
Ho mia amata Dio, per malfermitaj okuloj kaj per la
okulo de mia menso mi vidas Vin, kaj mi adoras Vin kun ĉia
sopiro kaj sindonemo, kaj mi pensos pri Vi dum mi plenumas
miajn devojn, kaj mi vokos Vin per la lingvo de la koro kaj la
.flustro de la animo
Povas esti en la naturo de homo timi malsanon aŭ kredi,
ke ili neniam resaniĝos. En ĉi tiu kazo, ili devus adopti sanajn
vivstilkutimojn, kiuj kondukas al fizika kaj morala bonfarto,
kaj ili ankaŭ devus preĝi por pli granda fido je la resaniga
povo de Dio. Se ili kredas, ke ili estas fiasko kaj ne povas

sukcesi en iu ajn kampo, ili devus certigi, ke ili faras ĉion
.eban por atingi la sukceson, kiun ili aspiras
Interagi kaj komuniki kun tiuj, kiuj amas Dion, nutras
niajn sopirojn, trankviligas niajn korojn kaj levas nian nivelon
.de konscio

Memdecido

Hodiaŭ mi pensos pri Dio, kiu donis al mi la vivon, ĉar
fokusiĝi pri materiaj aferoj dum tute ignori Dion nur alportos
.materia mizeron kaj spiritan malfeliĉon
:por esti certa

Hodiaŭ mi helpas min mem por ke mi povu plej bone uzi
la povojn, kiujn Dio donis al mi, kaj mi petos Dion helpi min,
.beni miajn klopodojn kaj doni al ili sukceson
Kiam homa volo estas gvidata de eraro, ĝi trompas kaj
misgvidas nin; sed kiam gvidata de saĝo, ĝi akordigas nin
kun la dia volo. Ofte, homa volo kolizias kun diaj celoj, igante
nin perdi la spiritan gvidadon, kiu helpas nin eviti fali en la
.abismon de sufero kaj la faltruojn de mizero
Mi uzos ĉiun kapablon, kiun mi posedas, aŭ talenton,
kiun mi havas, por fari ĉion, kio plaĉas al Dio kaj servas la
homaron

Nekompleta scio estas danĝera, ĉar ĝi povas konduki la
serĉanton al aroganta kaj memsufiĉa, haltigante la seriozan
serĉadon kaj la profundan plonĝon en la animon. Nur tiuj,
kiuj estas liberaj de sentoj de memgraveco, kreskas en graco
kaj spiriteco ĝis ili atingas proksimecon al Dio. Efektive,
sinceraj adorantoj estas liberaj de vanteco kaj malproksimaj
.de fiereco kaj preteksto

Kiam homo konas sin mem kaj tuŝas sian spiritan
esencon, li sentas internan ĝojon, kiu akompanas lin en ĉiuj
.vivspertoj kaj sub ĉiuj cirkonstancoj

Hodiaŭ mi vekos la spiriton de iniciato kaj aktivigos la
kapablon atingi, sciante ke la fonto de ĉiuj kreivaj fortoj kaj
.la fonto de ĉia scio ĉiam estas kun mi

Mi komprenas, ke la povo de Dio estas senlima kaj ke Li
donis al mi la forton por superi la malfacilaĵojn de la vivo,
kiujn mi alfrontas, kaj por trapasi ĉiujn obstaklojn, kiuj staras
.sur mia vojo

Estas tempo por ni turni niajn korojn kaj mensojn al Dio,
por ke ni fine atingu nian ĉielan hejmon, kie ni trovos ripozon
.de zorgoj kaj liberecon de doloro

Ni etendas la manon por ricevi la donacojn de Dio de
vivo, sunbrilo, manĝaĵo kaj ĉiuj Liaj aliaj benoj, sed malgraŭ
Liaj abundaj favoroj, kiujn Li donacas al ni, kiom malmultaj
!memoras Lin

Ho Dio de universala leĝo, lasu min porti miajn cikatrojn,
naskitajn de katastrofoj, kiel indajn insignojn el la benitaj
manoj de Via justeco

Miaj ĉiutagaj malfacilaĵoj agu kiel antidoto kontraŭ iluzioj
kaj liberigu min de la atendo atingi daŭran mondan feliĉon
Mi deziras, ke la larmoj, kiujn mi verŝis pro la krueleco
de aliaj, forlavu iujn el la kaŝitaj malpuraĵoj el mia menso
Mi deziras, ke ĉiu akra bato de la pioĉoj de perturbo
malfermu novajn profundojn en mi

Dia sopiro devus esti kiel profunda mara sondilo, kiu
plonĝas en la oceanon de spiritaj perceptoj. Tiuj, kies interna
vizio malfermiĝis per kontemplado, sentas la ĉeeston de Dio
.en siaj koroj

Sinjoro, helpu min transformi mian konscion de limigoj
kaj malfortaj pensoj al la certa scio, ke Vi ĉiam estas kun mi,
subtenante min kaj inspirante min per belaj pensoj kaj
.sublimaj perceptoj

Sinjoro, helpu min transformi mian konscion de limigoj
kaj malfortaj pensoj al la certa scio, ke Vi ĉiam estas kun mi,
subtenante min kaj inspirante min per belaj pensoj kaj
.sublimaj perceptoj

Lasu min memori vin, Sinjoro - egale - en aflikto kaj
facileco, en malsano kaj sano, en nescio kaj saĝo

Mi konservos la memoron pri mia amo al Dio kaj mia
sopiro al Li eterne flamanta, por ke en tiu radianco mi povu
ekvidi Lian plejege belan vizaĝon
Kiam la rideto sur la vizaĝo estas en perfekta harmonio
kun la rideto en la koro, la rideto de la animo brilas
Ho mia amata Dio, mi adoras Vin en la mateno de
vekiĝo, en la posttagmezo de agado, en la krepusko de
.progresinta maljuneco, kaj en la nokto de fina adiaŭo
Per la tuŝoj de miaj internaj sensoj, hodiaŭ mi agordos
mian spiritan radion al la frekvencoj de kosma dissendado
por seniĝi de la bruo de angoro kaj aŭskulti la himnon de dia
.amo

Eĉ la plej piaj kelkfoje pensas, ke Dio ne respondas al
iliaj preĝoj, sed Li ja respondas silente kaj laŭ spirita leĝo.
Preĝo devas esti sincera, intenco pura kaj celkonscia por
.ricevi benitan respondon

Sinjoro, lasu min oferti la balzamon de paco al
dolorantaj koroj, por ke ili trovu dolĉan konsolon en Vi. Faru
min subita sunradio por ĉiuj malĝojaj animoj, vivigan pluvon
por sekaj mensoj, kaj donacon de boneco al tiuj, kiuj estas
.mistraktataj

Sukcesa komenco al feliĉo postulas ĝustan vivmanieron,
sanan pensadon, spiritan orientiĝon kaj profundan fidon al
Dio

Vivo sen spirita ĝojo estas teda vivo, mankanta brilon,
kaj ĝiaj ŝarĝoj estas lacigaj kaj pezaj
Foriru de la bruo kaj tumulto de la mondo kiam ajn vi
povas, kaj serĉu trankvilajn lokojn kie vi povas esti sola kaj
.pensi pri Dio

Kie ajn restadas la mallumo de miskompreno kaj
misharmonio, tie mi disvastigos la lumon de mia amo kaj
paco

Ĉi tiu mondo estas stranga, ĉar ĉio en ĝi estas
submetita al ŝanĝo kaj transformo, kaj pro tio, homo ne

devus ankri la boaton de sia feliĉo sur la bordoj de ĉi tiu
.mondo

Ni vivas en miriga mondo. Tiuj, kies sola vivocelo estas
manĝi, trinki, ĝui sin kaj dormi, havas neniun veran ideon pri
.la mirindaĵoj de homa vivo

Ho Sinjoro, direktu la fluojn de niaj ĝojoj, por ke ili ne
perdiĝu en la sabloj de mallongdaŭraj sensualaj plezuroj
Ne permesu, ke niaj fluoj de kompato sekiĝi kaj vaporiĝi
en la dezertoj de egoismo

Lasu la kanalojn de niaj emocioj miksiĝi kun la senlima
lago de via amo

La riveroj de niaj vivoj plilarĝiĝu kaj ilia akvonivelo
altiĝiĝu per la abundaj pluvoj de Viaj benoj, kaj ili trairu la
vastajn ebenaĵojn de empatio, ofero kaj konsidero por la
sentoj de aliaj, por ke ili fine fluu - pure kaj klare - en Vian
.benitan maron

Kiu ajn preĝas por sukceso kaj samtempe diras al si: "Mi
ne pensas, ke mi sukcesos", ne sukcesos

Preĝo devas esti oferata kun fervora fido kaj humila
koro, por ke diaj lumoj brilu kaj ĉielaj benoj malsupreniru
Same kiel ne eblas paroli per difektita telefono, tiel ne
eblas por homo efike elsendi siajn preĝojn per mensa
aparato, kiu estis malfunkciigita de la marteloj de angoro,
.zorgoj, malkontento kaj alligiteco al pasemaj aferoj

Kun profunda trankvilo kaj kvieta harmonio kun rafinitaj,
konstruaj vibroj, la mensa aparato povas esti riparita kaj
kalibrita tiel ke ĝia spirita riceva povo estas multiplikita, kaj
tiel ebligas transdoni korajn mesaĝojn al Dio efike kaj efike
kaj ricevi benitan respondon de la Ĉio-Aŭdanta, la
.Respondema

Naĝu kaj flosu en la senlima oceano de paco kaj feliĉo
preter revoj en vi mem
Ho Supera Kreinto

La brilantaj steloj en la ĉielo, la montoj, kaj la sunforno
flamanta per flamoj estas kelkaj el la esprimoj kaj
manifestiĝoj de via tuta ĉeesto
Estas facile trovi Dion per konstanta kontemplado pri Li,
sincera deziro koni Lin, kaj kortuŝa petego al Li. Li estas la
plej granda trezoro inda je serĉado kaj esplorado en la
.minejo de la animo
Kiam la alumeto de brulanta sopiro estas frapita kontraŭ
la muron de la sopiranta animo, la flamo de dia amo
.naskiĝas en la koro de la serĉanto
Ho Sinjoro, belaj aferoj estas belaj ĉar ili prunteprenis
belecon de Via beleco, kiu estas nemezureble pli bela ol ĉia
videbla beleco, ĉu en la naturo ĉu inter homoj
Estas mirinde ami Dion kaj ami Liajn servistojn. Kiam ni
trovas Lin, ni sentas Lian amon en ĉiu. Ne ekzistas potenco
.pli granda ol la potenco de amo en la universo
Kiam du aŭ pli da homoj fariĝas dumvivaj amikoj, tio
.estas esprimo de pura amo aŭ amikeco de la animo
Sinjoro, donu al mi la ĝojon esti proksime al Vi, por ke
mi povu kundividi kun ĉiuj tiun plej grandan ĝojon, kaj lasu
min vidi Vian lumon, kies vido resanigas la koron kaj dispelas
.la ombron de zorgoj
Mia amatan birdon eskapu el la kaŝo de memtruditaj
limigoj kaj ŝvebu en la regno de libereco, kantante la himnon
de la animo, kies eĥo resonas kun ĉiuj amantaj koroj kaj
.harmoniaj mensoj
La brizoj de niaj spiritaj perceptoj portu la aromon de
niaj preĝoj kaj la parfumon de niaj kreskantaj sopiroj al Vi, ho
Sinjoro
Kiam mi deziris ion, mi estis feliĉa kiam mi ricevis ĝin,
kaj mi estis denove feliĉa kiam mi donis ĝin al iu alia
Dio ne respondas al tepidaj preĝoj, sed Li certe venas al
tiuj, kiuj petegas Lin profunde kaj sincere kaj vokas Lin kun
.koroj plenaj de fido

La pozitivaj reguloj por sekvi estas bonkoreco,
sincereco, honesteco, amo al aliaj, ekzamenado de intencoj
.kaj memregado
Ho Sinjoro, malfermu la burĝonojn de niaj koroj kaj lasu
la aromon de amo konservita en niaj koroj ŝvebi sur la
.flugiloj de sopiro renkonti Vin
Sendu, ho Sinjoro, la sunradiojn de Via saĝo por gvidi
min en la tagoj de miaj ĝojaj atingoj, kaj la lumon de la luno
de Via kompato kiam ajn mi trairas la mallumajn noktojn de
.malĝojo
La bonodoraj, florantaj ideoj kreskas kaj disvolviĝas el la
semoj de sinceraĵoj kaj estas akvumataj per la roso de
refreŝigaj kontemplaj sentoj
Kiam ni forgesas la malgrandan memon per
interŝanĝado de amikaj servoj, nia konscio disetendiĝas kaj
.ni vidos la solan grandan memon funkci tiu ni
Vera amikeco estas la lumo per kiu ni povas helpi unu la
alian sur la vojoj de la vivo
Mi vidas multan kruelecon, severecon, kaj neglekton de
sentoj en ĉi tiu mondo, kaj mi trovas neniun pravigon por
.aldoni al tiuj kondutoj. Se mi farus tion, mi vundus min mem
Velu vian kontemplan boaton super la turbulaj akvoj de
mensa konfuzo kaj sensaj distraĵoj
Tristeco multobligas tristecon, kaj la plej efika kuracilo
por tristeco estas tuŝi la dian ĉeeston, kiu konsolas la
.animojn kaj ĝojigas la menson
Ho Dia Kuracisto, forpelu malsanojn de niaj korpoj,
plilarĝigu la horizontojn de niaj mensoj kaj liberigu ilin de
malforteco kaj fragileco, kaj dispelu la mallumon de niaj
.animoj per la radiantaj lumoj de Via ĉeesto
La vojo al Dio estas pavimita per vereco, sincereco,
firmeco, sistemo, fokuso, amo, sopiro, sistemo kaj fido
Kiam homaj metodoj montriĝas neadekvataj kaj
senefikaj, ni devas turni nin al Dio la Plejpotenca kaj peti Lian
helpon

Mi estas la sola respondeca pri miaj agoj kaj konduto,
.ĉar neniuj aliaj estos pridemandita aŭ respondeca pri ili
Kiam la suno de dia graco brilas ĉe la horizonto de niaj
vivoj, benoj abundas kaj limigoj malaperas
El la puto de silento, mi ĉerpos la purajn, klarajn akvojn
de dia saĝo por sensoifigi mian spiritan soifon
Mi malkonektis la dratojn de mia menso de la mallarĝa,
malgranda areo de la sensoj kaj konektis ilin al la mondo de
senfinaj spiritaĵoj perceptoj, kaj mi komprenis, ke mi vivas per
la lumo de Dio, kiu envolvis min kaj trapenetris ĉiun atomon
de mia estaĵo, kaj mia animo pleniĝis per la amo kaj paco de
.Dio

En la spegulo de spirita trankvilo, mi vidas la vizaĝon de
Dio

Ho Sinjoro, malkaŝu al mi la sekretojn de mia ekzisto, kaj
.helpu min senti Vian konstantan ĉeeston en mi kaj ĉirkaŭ mi
Ekde hodiaŭ mi klopodos koni Dion sen neglekti miajn
.mondajn devojn, kiujn mi jam plenumas por plaĉi al Li
Ĉiutage mi akvumis la semojn, kiujn Dio plantis en la
grundo de mia animo, kaj kiam la suno de Lia kompato brilis
sur ilin, la semoj ĝermis, kreskis, kaj portis benitan rikolton
.de kontenteco kaj kontentigo

Iam, unu el la homoj de Dio banis sin en la rivero, kiam
alia viro venis kaj komencis lavi sian ĉevalon apud tiu
justulo, intence kaj senatente ŝprucigante lin per akvo. La
disĉiploj de la sanktulo ekscitiĝis kaj volis bati la agresanton
kaj forpeli lin, sed ilia instruisto diris al ili ne fari tion, sed lasi
.lin sola

Subite, la ĉevalo piedbatis sian posedanton, rompante
kaj elbatante plurajn el liaj dentoj. La bona viro ame
alproksimiĝis al li kaj komencis zorgi pri kaj resanigi lin. Estis
la strikta leĝo de la naturo, ne la sanktulo, kiu punis la
.pekulon

Dio kaj Liaj universalaj leĝoj senlace kaj konstante
laboras por forigi maljustecon de ĉiuj, kiuj fidas Dion, serĉas

Lian helpon, kaj helpas kaj kuraĝigas unu la alian sur la vojoj
.de la vivo

Mi komprenas, ke mia laboro en ĉi tiu mondo kondukas
al memkresko, kondiĉe ke mi klopodas esplori ĉiujn
.disponeblajn eblecojn kaj profiti de ili

Paco estas signo de spiriteco Tial mi mezuros mian
.spiritecon laŭ la kvanto de paco, kiun mi sentas en mi mem
Sinjoro, lasu min kompreni, ke Via saĝo subtenas mian
komprenon, kaj ke Via ĉieesteco trapenetras mian vivon
:por esti certa

Per konservado de mia sano kaj vikleco, kaj per aliĝo al
.moralaj valoroj, mi helpas la homaron per mia vivstilo
Kiam mi estis blinda, mi ne povis trovi eĉ unu pordon,
kiu kondukus al vi, sed nun, kiam vi malfermis miajn okulojn,
.mi trovas pordojn ĉie

Kun la tagiĝo de via radiantata apero, la rozoj de mia
sopiro floras en la ĝardeno de mia koro, kaj mi teksos
.girlandon el tiuj rozoj kaj metos ĝin sur vian benitan sojlon
Ho Sinjoro, dum la radioj de Via amo brilas en mian
spiritan spacon, la nebulo de nescio disipiĝas kaj la nuboj de
.necerteco malaperas

Ho fontano de lumo, vi estas kaŝita malantaŭ muroj de
kosmaj radioj Malfermu la fenestron de mia vizio, por ke mi
.vidu vin manifestiĝantan ĉie

Mi petos sekurecon unue kaj ĉiam, konstante pensante,
.ke mi ĉiam estas sub dia protekto

Mia amata Dio, se mi devias de la ĝusta vojo, prenu
mian manon kaj gvidu min reen al ĝi. Se mi malsukcesas,
helpu min atingi sukceson. Kaj ĉefe, se mi estas senscia,
.helpu min akiri saĝecon

Fari firman decidon esti feliĉa helpas vin. Ne atendu, ke
la cirkonstancoj ŝanĝiĝu, imagante, ke viaj problemoj kuŝas
tie. Kaj ne lasu malfeliĉon fariĝi kutima parto de via vivo, por
ke ĝi ne negative influu vin kaj tiujn ĉirkaŭ vi. Se vi estas
feliĉa, ĝi estas beno por vi kaj aliaj; se vi posedas feliĉon, vi

posedas ĉion, kaj via feliĉo signifas, ke vi estas en harmonio
.kun Dio

Kion ni faris hieraŭ determinis la naturon de niaj nunaj
tagoj, kaj la agoj de nia nuntempo determinos kia estos nia
.morgaŭ

Nescio devas unue esti ekstermita el ni mem, kaj ĝia
.ĉeesto tiam malaperos el ekster ni

Ĉiujn pasemajn plezurojn kaj provizorajn ambiciojn mi
uzas kiel faskon da bastonoj por ekbruligi la eternan flamon
de dia scio

Dio Sin malkaŝos al mi se mia pensado pri Li estas pli
forta ol la trudaj pensoj kaj ĉiuj mensaj distraĵoj

Mi plenigos mian koron per la fluŝrantaj ondoj de la
animo, kaj mi verŝos la refreŝigan, radiantan akvon de sopiro
en la tasojn de soifantaj animoj

La ondo devas senti la tuŝon de la vasta oceano, kiu
subtenas ĝin. Mi sentas la ĉioampleksantan oceanon de la
.spirito, en kies senfinaj profundoj flosas mia konscio
Mi penos malkovri la veron kaŝitan malantaŭ la maskoj,
kiuj ĝin kaŝas, tiam mi ne estos sub la povo de eksteraj
.fortoj

Mi kredas, ke helpo venos kiam ĝi estos plej bezonata,
ĉar dia leĝo funkcias efike

Kio estas la senco de la vivo se ĝi estas sen malfacilaĵoj,
?kiujn ni alfrontas, kaj defioj, kiujn ni alfrontas
En momento nuancita de tristeco kaj vualita de
:malespero, mi aŭdis vian voĉon flustri

Mia protekta suno brilas egale sur la plej helaj kaj plej
malhelaj horoj de via vivo. KREDU, ridetu, kaj lasu mian
.resanigan lumon brili tra la travidebleco de viaj ridetoj

Ho Sinjoro, unuigu niajn korojn en la templo de dia amo,
.kie Via supera ĉeesto brilas en sia tuta gloro kaj splendo
Ni komprenu, ke vi estas la sola celo, kiun ni strebas
atingi. Ne forgesu nin, eĉ se ni forgesas vin, kaj memoru nin,
.eĉ se ni ne memoras vin

Nia sopiro al vi povas veni kaj iri, brili kaj paliĝi, sed vi
restas fidela al la interligo eterne, ho afabla kaj amema
Akceptu la sopiron de niaj animoj kaj la amon de niaj
koroj, ho Sinjoro
Mi ĵetis mian reton de amo en la oceanon de konscio kaj
kaptis altvaloran kaptaĵon
Mi petas Vin, Sinjoro, ke la lumo de mia animo miksiĝu
kun Via pli granda lumo kaj ke mia koro batu pro Via dia
amo, por ke mi disvastigu Vian lumon kaj amon en ĉiuj
.harmoniaj animoj
Hodiaŭ mi dediĉos tempon al esti kun Dio, ignorante
.vanajn pensojn kaj malakceptante falsajn iluziojn
La radioj de ĝojo, kiuj plenigas la ĉielon de mia trankvilo,
anoncas vian benatan alvenon. Ĉu vi malkaŝos vin nun aŭ
poste, mi certe renkontos vin iam, vin, kiun mia koro amas
.kaj mia animo sopiras
Estas du specoj de medioj: interna medio kaj ekstera
medio. Mi protektos min kontraŭ negativaj influoj kaj strebos
.al vero kaj justeco
Mi komprenas, ke estas pli da bono ol malbono en ĉi tiu
.mondo, ĉar Dio estas la plej granda potenco en ekzisto
:dezajno
Ĉiutage mi estos aktiva kaj mensa kaj fizika niveloj, ĉar
mensa stagnado kaj fizika neaktiveco ambaŭ malutilas al
.spirita progreso
Ho mia amata Dio, malfermu por mi tiun okulon, kiu
vidas nenion en la ekzisto krom Vi, kaj perceptas nenion en
.ĉiu beleco krom Via plej glora beleco
Ni estis trompitaĵ de la pasema ĉasisto de tera ekzisto,
dum ni floris en malprofundaj, malprofundaj akvoj de falsa
sekureco kaj protekto, reto de mortiga nescio ĉirkaŭis nin
Ho Ĉiokompatema, savu nin de la danĝera reto de
mondaj deziroj kaj ambicioj, kaj helpu nin plonĝi en la
trankvilajn profundojn de dia komuneco, por ke ni estu
.savitaj por ĉiam de la retoj de iluzio kaj la kaptiloj de trompo

Mi sentas min ĉirkaŭata de aŭro de la lumo de Dio, kie
estas trankvilo, paco kaj spirita ĝojo
Mi forlavis la ŝlimon de nescio, por ke la pura lumo de la
spirito povu brili tra mi
Iu eble malsukcesas materie, morale kaj spirite, tamen
se ili duobligas siajn klopodojn kaj asertas, ke dia lumo brilas
sur ilin, ili sentos sin pli proksimaj al Dio kaj iliaj
cirkonstancoj pliboniĝos. Dio respondas sincerajn preĝojn kaj
pozitivan pensadon, kaj tio estas efika maniero superi
.obstaklojn al sukceso
Antaŭ ol persono agas, ili havas liberan volon, sed post
la ago, la konsekvencoj sekvas, ĉu ili ŝatas ĝin aŭ ne; tio
.estas la leĝo de karmo. Tial estas saĝe pensi antaŭ ol agi
Tiuj, kiuj deziras pacon kaj gustumi dian dolĉecon, devas
pagi la prezon, kaj tiu prezo estas dediĉi la necesan tempon
al kultivado de trankvilo kaj kreado de paco. La plej efika
maniero superi streson estas harmonii kun interna paco,
.ĝojo kaj sereneco
Sinjoro, miaj manoj laboras por Vi, Vi asignis al mi rolon
por ludi en ĉi tiu mondo, kaj ĉion, kion mi faras, mi faras en
.Via honoro
Kiam ni transdonas niajn vivojn al Dio, ni trovas, ke la
vivo transformiĝas en belan simfonion. Kaj se ni provas senti
la ĉeeston de Dio dum ni plenumas ĉiujn niajn taskojn, ni
trovos, ke Li elektas specifajn devojn por ni ĉiutage kaj
.helpas nin plenumi ilin
En montrado de la meritoj de la spirito kuŝas la sola
maniero vivi en paco. En ni estas la povo transformi hejmon
.en paradizon
Mi venkos fierecon per humileco, malamon per amo,
ekscitiĝon per trankvileco, egoismon per altruismo,
malbonon per bono, nescion per scio, kaj maltrankvilon per
.la paco de pensado pri kaj meditado pri Dio
Ĉiuj niaj agoj estu gvidataj de la interna voĉo de spirita
konscio

Estas pli bone simpligi niajn vivojn. Mi vidis iluminitajn
homojn, ŝparemajn en sia manĝaĵo, vivantajn en zorgemaj
kondiĉoj, tamen posedantajn korpojn plenajn de aktiveco kaj
vigleco, ĉar ili trejnigis siajn mensojn ne tute dependi de
.eksteraj fontoj de sano kaj kontenteco
Flugu la aviadilon de trankvilo super la plej altaj pintoj
de saĝo, kaj vagu tra la lando de eterna beleco kaj
renoviĝinta feliĉo

Gardu min for de malbono, ho Sinjoro, kaj benu min, por
ke mi ne aŭdu malbonon, nek vidu malbonon, nek parolu
malbonon, nek spiru malbonon, nek tuŝu malbonon, nek
.nutru malbonon, nek pensu malbonon
Estu kun ni ĉiutage, Sinjoro, por ke ni plenumu niajn
devojn kun kontentaj animoj kaj koroj parfumitaj de Via
sankta ĉeesto

Ni turnas nin al spiritaĵoj ĉar ni volas liberiĝi de
nia sufero. Mondaj metodoj kaj aliroj ne estas la solvo. Dio
estas la solvo. Estas tempo por la homaro vekigi kaj dispeli
la mallumon de nescio per la lumo de saĝo. La plej granda
.afero en la vivo estas vivi en la sanktejo de pura konscienco
Preskaŭ ĉiu sentas, ke ili ne faras spiritan progreson, tio
estas, ke ili ne ŝanĝiĝas aŭ pliboniĝas malgraŭ siaj klopodoj.

Multaj faktoroj povas malhelpi nian progreson, kaj estas nia
devo rigardi la vivon objektivaj, kritike kaj analize por identigi
.ĉi tiujn faktorojn kaj lerni kiel trakti kaj superi ilin
Kiu ajn donas psikologian kaj materialan helpon al aliaj kaj
kies koro superfluas de bonkoreco kaj kompato, tiu trovos,
.ke tio, kion li donas, revenas al li
?La Dezirarbo Kio Estis Atingita

Antaŭ longe, pia ermito vivis en iu lando kaj pasigis multajn jarojn vojaĝante inter la montoj serĉante maloftan arbon nomatan la Dezirarbo

Legendo diras, ke ĉi tiuj mirindaj arboj estis plantitaj de la nimfoj de Paradizo kaj estas trovitaj nur de asketoj kiel rekompenco pro ilia rigora praktiko de striktaj spiritaj disciplinoj. Oni diras, ke ĉi tiuj arboj havas la potencon plenumi la dezirojn kaj dezirojn de iu ajn, kiu sidas sub iliaj branĉoj

Tiu ĉi ermito profunde sentis, ke li meritis trovi tiun arbon danke al siaj senlacaj klopodoj, sia libervola akcepto de malfacilaĵoj, kaj sia aliĝo al la strikta disciplino, kiun li mem starigis. Sed malgraŭ ĉiuj ĉi tiuj agadoj kaj ekzercoj, estis lecionoj, kiujn li ankoraŭ devis lerni. Kvankam li ja deziris klerismon, li ankaŭ nutris aliajn, malpli signifajn dezirojn

Inter tiuj deziroj estis la sopiro trovi la Dezirarbon. La malglataj montpadoj eluzis liajn nudajn piedojn en lia senĉesa serĉado de la objekto de lia kordeziro kaj la plenumo de liaj plej profundaj sopiroj. Lia interna sento konstante certigis al li, ke lia deziro estos plenumita, kaj ke la arbo atendis lin kiel naturan rekompencan pro liaj spiritaj klopodoj, kiuj superis la kapablon kaj eltenemon de ordinara homo

Nia amiko pravis en sia intuicio. En unu el la valoj en la altaj montoj, li trovis arbon kun larĝaj folioj, kaj li tuj sciis per

sia kompreno, ke ĝi estis la trezoro, kiun li ĉiam serĉis kaj
.sopiris trovi

Fervore kaj tuj, li alproksimiĝis al la bonvenigaj branĉoj
de la arbo kaj sidiĝis sub ĝi. Por sperti la eksterordinarajn
povojn de ĉi tiu unika arbo, li fermis la okulojn kaj diris al si:
"Se ĉi tio vere estas dezirarbo, tiam ĝi fariĝu forta fortikaĵo
"!por mi

Apenaŭ la penso trairis lian menson, kiam apud la arbo
aperis grandioza palaco, ĉirkaŭita de verdaj ĝardenoj plenaj
.de freŝaj rozoj, bonodora bazilio kaj altegaj arboj

Li ĝojis pri ĉi tiu miraklo kaj estis superfortita de la
ekstazo de la plenumo de sia plej kara deziro, ĉar li fine
trovis la arbon, kiun li ĉiam serĉis. Li ne atendis longe antaŭ
ol esprimi sian sekvan deziron, dirante: "Mi volas vidi ĉirkaŭ
mi ĥoron de junulinoj prezentantaj al mi la plej bonajn kaj
plej bongustajn manĝaĵojn sur oraj pladoj kaj servantaj al mi
trinkaĵojn, kiuj estas pli ravaj ol arĝentaj kruĉoj en pokaloj,
".kiuj brilas kiel ardanta oro

En palpebrumo de okulo, lia deziro plenumiĝis, ĉar li
trovis antaŭ si tablon ŝarĝitan per ĉiuspecaj bongustaĵoj
servataj sur oraj teleroj, kaj belajn junulinojn ofertantajn al li
diversajn manĝaĵojn kaj trinkaĵojn konvenajn al reĝoj kaj
.princoj

Komprenante, ke la nova kastelo kaj ĝiaj ĉirkaŭaj
ĝardenoj kaj fruktoĝardenoj bezonis sekurecon kaj
protekton, li petis la arbon realiĝi en potencon armeon por
protekti lin kaj liajn novajn trezorojn. Tuj aperis granda
armeo kaj kampadis proksime al la kastelo, dum plene
ekipitaj gardistoj staris ĉe la palacaj pordegoj por provizi la
.necesan protekton

Post ĝuado de la abundega kaj ekstravaganca bankedo,
li komencis inspekti sian novan palacon. Li supreniris la
poluritan marmoran ŝtuparon kaj promenis tra la juvel-
.inkrustitaj ĉambroj de brilega brileco

Fine, nia bonŝanca ermito laciĝis de la marŝado kaj
serĉis pacon kaj ripozon en unu el la ĉambroj sur la teretaĝo.

La malaltajn fenestrojn de tiu ĉambro ombris la longaj
.branĉoj de la glora Dezirarbo

Kuŝante sur lito apud la fenestro, li rimarkis, ke la dikaj

branĉoj de la dezirarbo blokis la lumon, kaj li sentis sin
soleca, rampanta timo en lian koron. La silenton rompis nur
kelkaj sonoj, kaj li demandis al si, ĉu ili venis el la ĝardeno aŭ
de la sovaĝaj bestoj de la arbaro, kiuj libere vagis preter la
.palacaj muroj

Dum lia maltrankvilo kreskis, potenca penso invadis lian

menson, kaj li diris al si: "Estas vere, ke estas ĉi tie potenca
armeo por protekti min, sed mi ne vidas eĉ unu soldaton
stari apud ĉi tiu fenestro, kaj la fenestro ne estas protektata
per reto de feraj stangoj. Kio se tigro el la arbaro sukcesos
eniri tra la fenestro? Tiukaze, ĝi formanĝos min, kaj tio estos
".la fino por mi

Apenaŭ tiu penso pri timo trairis lian menson, kiam
sovaĝa tigro saltis el la fenestro, kaptis la teruritan ermiton,
kaj ekiris (por formanĝi lin)

Bedaŭrinde, la ermito ne komprenis, ke la Dezirarbo ne

distingis inter bonaj kaj malbonaj pensoj. Ĝia celo estis
plenumi la pensojn, kiuj moviĝas en la koroj de tiuj, kiuj ilin
nutris. Efektive, la Dezirarbo enkorpigis la potencan mensan
.bildon de la ermito, kaj tio estis lia fina deziro

Ĉiu homo vivas sub la magia dezirarbo, kiu plenumas

.ĉiujn iliajn dezirojn. Tiu arbo estas voloforto

Kiu ajn ankoraŭ ne majstris la kontrolon de siaj deziroj,
sopiroj kaj pensoj, danku sian Sinjoron, ĉar liaj sendisciplinaj
pensoj ne tuj realiĝas, alie tiuj sovaĝaj deziroj kaŭzus
aŭtomatan manifestiĝon de malbonŝancaj tigroj, kiuj saltus
.sur sian posedanton kaj sur aliajn

La moralo de la rakonto estas la graveco de fokusigi

siajn pensojn al pozitivaj kaj bonaj aferoj dum oni sidas sub

la branĉoj de la Dezirarbo, kiu estas nenio alia ol la volo kaj
.potenca intelekto de homo
Fokusi siajn pensojn sur timo, malsukceso, malsano kaj
nescio povas kaŭzi la aperon de monstroj el la nevidata
mondo de penso, kreante senfinajn problemojn kaj
.surprizante iun per tio, kion oni ne deziras
Eltiraĵoj el la saĝo de la Baramhani-oj

Grandaj homoj estas rolmodeloj
Kvankam iliaj korpoj estis limigitaj
Sed ili komprenis, ke ili estas parto de la senfina oceano
Kaj ke ĉiuj individuaj formoj
Ili estas ondoj sur la brusto de la kosma maro
En ĉi tiu mondo ni limigas kaj restriktas nin mem
Ene de la limoj de malgranda familio
Sed kiam ni amas niajn najbarojn, ni plenkreskiĝas
Kiam ni amas nian landon, ni fariĝas pli grandaj
Kiam ni amas ĉiujn popolojn kaj naciojn, ni fariĝas multe
pli grandaj
Kaj kiam nia konscio mergiĝas en Dio en la postvivo
Aŭ en ĉi tiu mondo per profunda kontemplado
Eĉ dum ni estas en fizikaj korpoj
Ni vere komprenas la realon
La oceano estas la ondoj
Kaj ke la ondoj eliris el la oceano
El nia arkivita biblioteko: Leteroj
Karaj amikoj, nia arkivbiblioteko enhavas
Bazita sur eltiraĵoj el miloj da leteroj senditaj de legantoj
El diversaj landoj ili esprimis siajn spertojn
Kun la instruoj de Majstro Paramhansa Yogananda
Jen mi tradukis specimenon de tiuj leteroj
Ĉar ĝi kongruas kun multaj el viaj komentoj kaj mesaĝoj
Tio estas pruvo, ke homa sperto estas unu
Kaj ke malfermaj koroj kaj harmoniaj pensoj
Ili renkontas unu la alian, kie ajn ili estas

Kun amo, boneco kaj paco
Se vi ŝatus pliajn el ĉi tiuj mesaĝoj
Mi volonte proponus pli
Kun sincera amo kaj plej bonaj deziroj
Mahmud Abbas Masoud
Nun bonvolu legi kelkajn el la mesaĝoj
Ĉi tiuj instruoj helpis min esplori denove
La senfina paco, kiu kuŝas en ĉiuj niaj koroj
Ĝi donis al mi pli profundan fidon je la estonteco
Kaj mi pliigis mian amon por Dio kaj tiuj, kiuj Lin konas
Ĝi vere enhavas lumon kaj benon

* * *

Mi sentas superfortan senton de dankemo al Dio
Kiu gvidis min al ĉi tiuj spiritaj instruoj
Mi estas superfortita de sento de dankemo kaj aprezo
Pro la helpo, kiun mi ricevis, dank' al Dio
Kaj la prelegoj de la saĝa Paramahansa
Mi ankaŭ sentas, ke mi komencis mirindan aventuron
Malkovri la kaŝitajn trezorojn de la animo en la minejo
de mia vivo

* * *

En la instruoj de Majstro Paramahansa
Mi trovis konstante fluantan fonton de paco, forto kaj
vigleco

Estas malfacile listigi ĉiujn avantaĝojn, kiuj fluas
En mian ĉiutagan vivon el liaj altaj pensoj

* * *

Mi legis ĉi tiujn prelegojn denove kaj denove
Ĉiufoje mi trovas novajn aferojn, kvazaŭ
Mi neniam legis ĝin antaŭe
Por mi, ĝi estas burĝonanta, abunda fonto de energio
De dia scio, inspiro kaj amo

* * *

Ju pli mi legas ĉi tiujn instruojn kun fokuso kaj
kontemplado

Kiam ajn mi sentas rimarkeblan plibonigon en mia vivo
Sur la materia, psikologia kaj spirita niveloj
Ĝi posedas magnetajn ecojn
Por altiri bonecon kaj ĉion bonan

* * *

Dum mi legis ĉi tiujn prelegojn
Mi komencis senti, ke mi estas sur suprenira trajektorio
Mi grimpas intelektajn kaj spiritajn altaĵojn
Mi ne sciis pri ĝi antaŭe
Mi ankaŭ sentas, ke ĝi alportis multajn plibonigojn al
mia vivo

Kaj igis ĝin pli riĉa kaj pli diversa
En la pasinteco mi estis duone veka
Kaj nun mi sentas pliigitan konscion
Kaj sentemo en sento
Mia deziro estas helpi disvastigi ĉi tiujn ideojn
Por ke aliaj povu profiti de ĝi, kiel mi profitis de ĝi

* * *

" Mi ĵus finis legi "Flustrojn el Eterneco
Al la instruisto Paramhansa, kaj mi sentas abundon da
paco

Dia amo plenigas mian tutan estaĵon

-

Komparo inter humileco kaj aroganteco
Humileco estas fekunda valo de konscio
Kie dia pluvo abunde verŝiĝas kaj kolektiĝas
Kaj estas ankaŭ neeble, ke pluvo kolektiĝu sur
montopinto

Tiel, la akvoj de scio ne povas kolektiĝi sur la kapo de
aroganta fiereco

Aroganteco fermas la pordon al akcepto kaj
malfermiteco, tra kiuj scio eniras
Humileco malfermas pordojn larĝe
Li vokas saĝon por veni kaj establi

Aroganteco estas videbla malbeleco skribita sur la

vizaĝo de la aroganta persono

Homoj estas forpuŝitaj de li kaj evitas lin

Humileco estas agrablaodoro, kiu igas sian posedanton

amata kaj dezirata de ĉiuj

Aroganteco devenas de malsupereckomplekso

Kiu manifestiĝas kiel tio, kio nomiĝas supereckomplekso

Dum humileco naskiĝas el saĝo

aŭ memkompreno

Aroganteco malakceptas la serĉadon de vero

Koncerne humilecon, ĝi estas milda kaj bonveniga al la

vero

Li petegas lin eniri la Sanktejon de lia animo

Aroganteco malkaŝas sian neadekvatecon per siaj

malsukcesaj provoj

Malgravigante aliajn kaj igante ilin aspekti malgrandaj

Humileco, tamen, estas mirinda signo de kompreno de

koroj

Brila ekzemplo de grandeco kaj nobleco

Vanteco estas travidebla mantelo portata de la vanta

Humileco estas la vesto de digno kaj modesteco

Aroganteco forpelas amikojn kaj veron el lia vivo

Humileco altiras amikojn kaj komprenon

La aroganta persono estas kiel malplena ladskatolo, kiu

faras bruon kiam ĝi estas frapetita

La humila homo estas kiel vazo plena de la benita

trinkaĵo de saĝo

Humileco estas alloga; ĝi disvastigas feliĉon ĉirkaŭ si

Ĝi altiras sincerajn amikojn kaj bonkorajn animojn

La humila persono alportas bonecon kaj benojn en sian

vivon

Kun sia humileco, kiel freŝa, bonodora rozo

Dio plenigu vian vivon per feliĉo kaj ĝojo

Ambicio kaj delikteco

La ambicio iĝi milionulo

Amo al riĉeco kaj avideco al flatado
Ĝi estas falsa normo de vera feliĉo
?Kaj kiu volas fariĝi milionulo tiamaniere
Li ne nur vundas sin mem
Ĝi ankaŭ damaĝas aliajn
Ĉar ĝi kondukas ilin laŭ vojoj, kiuj kondukas al mizero
kaj mizero

Ekzemple, simpla laboristo en hotelo
Tiu, kiu vidas milionulon portantan multekostajn
vestaĵojn

Li eliras el luksa aŭto kun fiereco kaj aroganteco
Ĝin veturas privata ŝoforo
Li envias lin pro liaj ŝajnaj benoj
Li provas imiti lian vivstilon
.Li uzas pruntepreni monon kaj aĉeti aŭton, eble uzitan
Ĝi postulas multekostan bontenadon
Kaj li aĉetas aliajn luksaĵojn
Kiun li erare kredas
Ĝi donos al li certan aspekton
De malplena pompo kaj iluzia riĉeco
Li estas malriĉa animo, kiu vetludas per siaj mizeraj
rimedoj

Li eksponas sin al problemoj, kiujn li povus facile eviti
Malmultaj estas tiuj, kiuj komprenas
La persono, kiu oferas sian sanon kaj feliĉon
Sur la altaro de timoj kaj streĉa laboro
Nerva kolapso kaj korproblemoj
Por iĝi milionulo
Li efektive misgvidas la simplanimajn kaj neinteligentajn
Marŝi sur glitigaj padoj
Kie la vivo estas mezurata per trompaj aspektoj
Ŝajnigante esti feliĉa
Koncerne la falsan normon, ke
Riĉeco estas la finfina celo en la vivo, preter kiu ne
ekzistas alia celo

Tio igas homojn uzi trompon kaj trompon
Trompi la simplanimulojn kaj rabi de ili ilian vivrimedojn
Ekstravagancaj vivstilkutimoj
Sendepende de kiel la mono estas gajnita
Ĝui en laŭdo kaj flatado estas signo de naiveco
Pro malestiminda fanfaronado kaj abomeninda
montrado

Ĉio ĉi pelas la serĉanton de riĉeco al pli granda avido
Kaj elpensante ruzajn metodojn
Aŭ frekventante ĉantaĝon kaj maletikajn praktikojn
Por akiri pli da luksaĵoj
Kiu similas al kontuzita kano
Kiu vundas la manon, kiu tenas ĝin
Kaj ne apogu vin sur ĝin
luksa vivado
La deziro posedi monon per iu ajn rimedo
Kaj timo pri loĝado en modesta domo
Kaj la timo perdi financon pozicion
En la okuloj de la familio kaj socio
Aldone al egoismo
Ĉi tiuj ĉiuj estas antaŭsignoj de malbonfaro
Nekalkulitaj aventuroj
Perdo de empatio por tiuj en bezono
Se ĉiuj vivus simple kaj vestus simple
La modo de luksa vivado finiĝis
Kiu plej ofte kondukas
Tro multe da mizero kaj frustrigo
Kaj homoj provis kultivi spiritajn kvalitojn
Kaj la nobla vinagro anstataŭe
Egoismo devas esti forigita
Li faris simplan vivtenon kaj rafinis pensadon
Normo kaj testkriterio
Neniuj intertraktadoj aŭ kunlaboro estas necesaj
Kun tiuj kun amasigita riĉeco
Tiuj, kiuj ne sentas tion, kion aliaj sentas

Iliaj koroj ne moliĝas al siaj mizeraj fratoj
Eĉ se ili vidus ilin en ĉifonaj ĉifonoj kaj malsatantaj
Riĉeco mem ne estas peko
Pli ĝuste, ĝi povas esti beno en la manoj de bonaj kaj
malavaraj homoj
Tiuj, kiujn Dio riĉigis per Sia abunda graco
Tiuj, kiuj ĝuas helpi aliajn
Kaj levis la koŝmaron de malriĉeco kaj maljusteco de iliaj
Ŝultroj
Vortoj posedas grandegan potencon konstrui aŭ detrui
Por kondolencoj kaj konsolo
Aŭ por dispremi spiritojn kaj frakasi sentojn
Estas vortoj, kiuj kreas konfuzon kaj konfuzon
Vortoj kiuj dispelas zorgojn kaj trankviligas korojn
Ĝi ensorbigas fidon kaj komforton
Vortoj kiuj ekbruligas furiozajn militojn
Vortoj por mildigi la etoson
Kaj ĝi mildigas malfeliĉojn kaj ŝarĝojn
Dio dotis la homon per multaj donacoj
Tio inkluzivas la kapablon esprimi sin
En la parolata, skriba kaj aŭdita vorto
Por senchava kaj intima komunikado inter homoj
La homaro estas unu familio
Sendepende de ŝajne diversaj konsideroj
.Vortoj estu ilo por alproksimigi homojn, ne por timigi
Por enstampi trankviligon, ne por disvastigi panikon kaj
misharmonion
Establi harmonion, ne semi misharmonion
Por forigi obstaklojn kaj malhelpojn
Ne al plenigado de la vojoj per dornoj kaj obstakloj
La rakonto pri la uzanto kiu instruis la reĝon
Antaŭ longe, reĝo diris al unu el siaj subuloj, ke se li ne
.respondos specifan demandon, la pendumilo atendos lin
” ?La viro respondis: “Kio estas la demando, Via Moŝto

La reĝo demandis: "Diru al mi, kie troviĝas la dia

" ?konscio

La viro petis la reĝon pri du-semajna indulgperiodo por

.alporti al li la respondon, kaj la reĝo plenumis lian peton

Li tiam revenis al sia laborejo senkuraĝigita kaj diris al
sia dunganto, ke se li ne respondos la demandon de la reĝo

.ene de du semajnoj, li pagos por ĝi per sia vivo

La uzanto, kiu estis konata pro sia aŭdaco kaj

inteligenteco, diris al li

Lasu min iri por vi kaj mi mem respondos la demandon "

"

La uzanto iris al la reĝo kaj diris al li

Unue, lasu min sidi sur via trono, ĉar dum mi rakontas "

". al vi ion, kion vi ne scias, mi estas via mastro

La reĝo prezentis sian tronon al la uzanto, kaj diris

" ?Diru al mi, kie troviĝas la dia konscio "

La uzanto sidanta sur la trono respondis: "Alportu al mi

" bovinon

La bovino estis enkondukita, kaj la uzanto demandis:

" ?"Kie estas la lakto

" La reĝo respondis: "En la mamaro

La uzanto respondis: "Tio ne estas la kazo, lakto ne

estas nur en la mamaro, sed en ĉiuj partoj de la korpo de la

" bovino, ĉar lakto estas la esenco de la bovino

Tiam la uzanto petis bovlon da lakto, kaj kiam la bovlo

?estis alportita al li, li demandis la reĝon: "Kie estas la butero

"

" La reĝo respondis: "Mi vidas neniun buteron

La uzanto diris: "La butero estas tie, sed ĝi estas

distribuita tra la lakto. Kirlu la lakton kaj la butero disiĝos kaj

".flosos al la surfaco

Same kiel lakto ĉeestas en ĉiuj partoj de la korpo de

bovino, kaj butero estas distribuita tra ĉiuj laktomolekuloj,

.tiel dia konscio ĉeestas en ĉiu atomo de ekzisto

Tiel, la saĝo de la uzanto savis la vivon de lia dunganto,
ĉar la reĝo ricevis la ĝustan respondon al sia demando
Dia konscio ne estas ekskluziva al la luminiĝintoj; ĝi
ekzistas en la animoj kaj koroj de ĉiuj. Ĉiu, kiu profunde
plonĝas en meditado, malfermos la pordon de sia koro,
sentos la ĉeeston de dia konscio, kaj legos la libron de la
.vivo. Sen ĉi tiu fakta sento, la demando restos nerespondita

Saĝuloj diras

Por ke homo estu utila en la vivo
Li devas liberigi sin de ĉiuj malicaj intencoj
doloraj sentoj kaj deziro al venĝo
Eĉ pravigita malkontento
Amo ne devas esti detronigita
Amo devas superregi sentojn
Ĝi formas la bazon de interagado inter homoj
Ekzistas aferoj kaj interesoj en la vivo, kiuj estas
nemezureble pli bonaj

De instigado de sentoj de malamo kaj indigno
Planante vundi kaj kapti aliajn
Kaj pluvigante la fajrojn de infero
Eĉ tiuj, kiuj kondukas laŭ certa maniero
Ĝi ne konvenas al la nobla homa kondiĉo
Se nur la homaro ĉesus ekbruligi kaj plifortigi malbonojn
Anstataŭe, li uzas la okulon de kontenteco
Kiun la Ĉiopova Kreinto donacis al li
Koncentriĝi pri farado de bono por si mem kaj por aliaj
Ĉar limigi pensojn kaj sentojn al malamo
Malŝaltante la ilojn de bono
Kiun Dio donacis al la homaro por ke ili uzu ĝin
Dum lia mallonga vojaĝo al ĉi tiu lando
Misgvida fokuso kondukas al malmoliĝintaj koroj
Kaj vekaj malbonajn suspektojn kaj malamikajn sentojn
Se ĝi enradikiĝas en la koro, malfacilas seniĝi de ĝi
Tio estas mizera situacio, en kiu la pesimisma
perspektivo fariĝis flava

Ĉio bela fariĝas malbela, kaj ĉio delikata fariĝas
malnobla

Eĉ sanaj iloj fariĝas iloj por fabrikado
Toksinoj kaj la fatala malsano
Tio estas infero
Dio gardu nin kaj vin for de ĝi
Kaj pri lia malbono kaj liaj malbonoj
Paco estu sur vi
Ĉu vi ĉiam estu ĉirkaŭata de amo

Suno de kosma konscio

Ĉi tiu artikolo aperis en la unua numero de la revuo
"Oriento kaj Okcidento" en 1925. Ĉi tiu revuo, kiu poste
fariĝis konata kiel la revuo "Memscio", estis fondita por unu
celo: proksimigi popolojn kaj montri la plej bonajn unikajn
traĵtojn kaj karakterizaĵojn, kiujn posedas nacioj, kiuj
kontribuis kaj daŭre kontribuas al la konstruado de la granda
.homa konstruaĵo sur ĉi tiu planedo Tero
La granda instruisto laboris dum multaj jaroj por kreskigi
spiriton de amo kaj frateco inter homoj, kuraĝigante la
interŝanĝon de spertoj kaj scioj por igi la vivon pli mirinda,
bela kaj senchava. Rilate al tio, li diris: "Nia soifo por scio igu
nin forgesi niajn malgrandajn diferencojn kaj instigi nin
volonte akcepti la verojn de aliaj. Oriento kaj Okcidento
prepariĝu por interŝanĝi la plej bonan, kion posedas iliaj
popoloj, ĉar ĉiuj homoj estas fratoj kaj fratinoj, kaj ni ĉiuj
".estas infanoj de la unu universala patrujo
Mi sidis sur malgranda monteto kun fermitaj okuloj kaj
rigardis la nigregan mallumon, kiu ĉirkaŭis min. Komence mi
povis vidi nenion krom mallumon, tamen mi serĉis ion
.nekonatan, sed samtempe konatan kaj konatan
Mi malfermis miajn okulojn kaj rigardis la grandiozan,
ĝojan mondon, ornamitan per senfina vastaĵo de lunlumo kaj
brilantaj steloj en la vasteco de la spaco, ridetantajn

kampojn kaj montetojn kun smeraldverdaj herboj tiel molaj
kiel veluro, brilantajn montarojn, ondojn frakasantajn sur
turbulajn marojn, kaj urbojn fanfaronantajn pri la sennombraj
atingoj kaj inventoj de la homaro. Tamen, ĉio, kion mi vidis,
ŝajnis riproĉi min pro malŝparado de mia tempo en
kontemplado, akuzante min esti revulo, perdita en mondo de
.fantazio

La mondo diris al mi: "Kial vi fermas viajn okulojn kaj
forturnas mian belecon de via vido, kaj vivas en malplena
"?mallumo kaj malluma malpleneco
Mi flustris reen: "Ho aŭdaca entrudiĝinto, se ne estus
pro interna beleco, via beleco havus nek brilon nek
"!radiancon

Tuj kiam ĉi tiu penso trairis mian menson, mi sentis
kaŝitan vokon el profunda angulo en mia animo, kaj miaj
.sentoj tremis kaj la ĉeloj de mia korpo reviviĝis
Mi denove fermis miajn okulojn por vidi maron da
mallumo. Mi rigardis atente en la koron de la nigreca
mallumo, serĉante brileton de lumo - lumon, kiun mi sciis, ke
ekzistas, postulantan nur serĉon ĝis mi trovis ĝin. Subite, mi
ekvidis malfortan, preskaŭ luman personon elirantan el unu el
la anguloj de tiu profunda, sekreta ĉambro. Mi enfokusigis
mian atenton al tiu malforta ideo, kaj ĝi brilis pli kaj pli hele
.ĝis ĝi rivelis sian kaŝitan gloron

Kaj mi malkovris, ke mi povis vidi tie sen okuloj kaj vidi
ĉiun personon brili kiel fulmo, kiu ekbrilas kaj poste malaperas,
aŭ brili kiel aro da abundaj fulmantaj meteoroj, kiuj ellasas
ŝprucon da lumo, kiu subite aperas kaj poste malaperas en
la ĉielo de mia menso. Mi povis kalkuli ĉiun ekbrilon, ĉiun
sparkon, kaj kompreni la tempo- kaj energian valoron de ĉiu.
!Kia glora metafizika vizio

Kaj mi ankaŭ povis aŭdi sen miaj oreloj, kaj mi aŭskultis
kun tia klareco la malfortan sed tondran voĉon de miaj
pensoj. Jes, mi aŭskultis la malaltajn flustrojn de la
konscienco kaj la silentan voĉon de la saĝo. Mi aŭdis ĉion,

kion tiuj voĉoj diris kun tia klareco, kvazaŭ mi neniam antaŭe
aŭdis. Kaj por la unua fojo, mi sentis la ĉeeston de ĉi tiuj
nevideblaj, internaj parencoj. Mi sentis ilian kompaton kaj
ilian indiferentecon al mi. Ĉi tiuj parencoj, kiuj vivis antaŭ
longe en la profundo de mia estaĵo, en malhelaj ĉambroj,
konspirante, kunordigante kaj formante mian destinon.
Tamen ili restis kaŝitaj, humilaj kaj kaŝitaj, kvazaŭ ili ne
.havis ĉeeston aŭ ekziston

Kian grandegan laboron vi faras, sekretaj parencoj kaj
?amikoj! Kial vi ne aperas tiel klare kaj malkaŝe
Ĉu vin timigas la krudaj, malglataj rigardoj de homaj
mensoj? Aŭ eble vi timas aperi en la pala krepusko de
pensmanieroj, kiuj ne kapablas rafinitan, delikatan penson!
Aŭ eble vi teruras sufokiĝi pro la perfortaj vibroj de densa
!materio

Tamen kiel lerta vi estas pri ŝteliri el malhelaj ĉambroj
por konstrui nubskrapulojn, potencajn pontojn kaj ĉiaspecajn
materiajn atingojn, kaj poste reveni sen ke iu ajn rimarku aŭ
!festis vin

La trajno rapidanta tra la mallumo de la nokto, la
muĝantaj aviadiloj, la potencaj ŝipoj flosantaj kiel vilaĝoj sur
la surfaco de la oceano, la majstraĵoj de arto, la templo de la
Virgulino Atena, la Partenono kaj la Taĝ-Mahalo ĉiuj estas
mirakloj faritaj de homo, kaj ĉiuj memorigas min pri vi kaj
!viaj povoj inspiritaj de potenca penso

Sed kiam mi vidas la lagon kun ĝiaj brilantaj akvoj
invitantaj min sensoifigi mian soifon, kaj la malhelajn nubojn
ellasantajn riverojn kaj akvofalojn de pluvo por nutri la
kampojn kaj arbojn ŝarĝitajn per dolĉaj, bongustaj fruktoj;
kaj kiam mi vidas la lumon de la plenluno ekbruli ĉe noktiĝo,
kaj observas la ciklon de la sezonoj, kaj la teron drapiritan
per dika tapiŝo de herbo, kaj la ruĝajn nubojn skulptitajn en
formojn de la radioj sur la kurteno de la horizonto, ĉiujn ĉi
tiujn delikatajn, neimiteblajn bildojn, mi rigardas, kaj mi

kontemplas tiun kosman manon laborantan kun potenco kaj
!saĝo ĉie
Kaj mi pensas mire pri tiu kosma voĉo, kiu komandas la
sunon, la lunon, la planedojn, la teron, la naturon, la
sezonojn, ĉiujn blindajn fortojn, la marojn kun iliaj tajdoj, la
homon, la vivon kaj la morton, kaj ili aŭdas ĝian voĉon kaj
.obeas ĝin
Ĉu ekzistas kaŝita angulo, sen limoj aŭ fino, kie kleraj
ideoj estas kaŝitaj kaj funkcias en la universo sen ke iu ajn
?rimarkas ilin
Mi rigardis tra la fenestroj de memoro kaj rememoris la
komencojn de mia infanaĝo, kiam la suno de mia konscio
leviĝis en la ĉielo de mia vivo. Kaj kiam ĝi leviĝis malrapide
tiam el la mallumo de la subkonscio, ĝi lumigis nur
malgrandan parton de la horizonto de mia menso, do mi
vidis nenion krom mian patrinon, miajn ludilojn, kaj kelkajn
.pecojn da bombonoj de diversaj koloroj
Poste, dum mia konscio fariĝis pli hela, mi vidis pli
grandan parton de mia mensa horizonto; ĝi lumiĝis, kaj mi
vidis multajn aferojn, kiujn mi neniam antaŭe vidis. Mi vidis
miajn amikojn, miajn parencojn, miajn najbarojn, mian
.landon — ĉio aperis kaj fariĝis inkludita en mia vidkampo
En la ĉielo de mia menso, la suno de mia konscio brilis
per konstanta kaj potenca lumo, lumigante ĉion antaŭe
kaŝitan. Mi vidis ĉiujn homojn, ĉiujn naciojn, ĉiujn estaĵojn, la
naturon, planedojn, stelojn, kaj ĉiujn radiantajn elektronojn.
!Mi eĉ vidis la kosmon kaj senfinan spacon
Kaj mi ne sciis antaŭe, ke mi malkovros en la mallumo
!de mia menso la sunon de kosma konscio
Kontroli malbonajn tendencojn

**Persono, kiu tro indulgas sin per alkoholo, fariĝas
dependa, kaj ĉi tiu dependeco kondukas al malutila
kaj insida kutimo. Se ili ne klopodas ĉesi trinki, ili
povas fariĝi alkoholuloj, suferante pro nekontrolebla**

deziro al alkoholo. Ĉi tiuj malfeliĉaj individuoj ofte elspezas sian monon por alkoholo. Ili manĝas malmulte kaj ŝajnas derivi iom da nutraĵo de la ebriiga trinkaĵo mem. Kiam ĉi tiu detrua kutimo enradikiĝas, ili perdas sian senton de respondeco pri sia propra sano kaj sia pozicio en siaj hejmoj, komunumoj kaj la mondo.

La antaŭa priskribo de ebriaj alkoholuloj estas nur ilustraĵo de tio, kion mi nomas "mensaj alkoholuloj". Ĉi tiuj mensaj aŭ psikologiaj alkoholuloj povas esti klasifikitaj laŭ siaj specifaj psikologiaj kondiĉoj, kiuj povas esti kronikaj kaj nekuraceblaj, kiel ekzemple kolero, timo, senbrida seksa deziro, plezuro vundi aliajn, hazardludo, ŝtelado, envio, malamo, avideco, malbonhumoro, ĉarlatanado, stulteco kaj frenezo.

Kiam persono montras nenormalajn ekestojn de kolero, timo, envio aŭ iuj ajn el la supre menciitaj trajtoj ekde frua infanaĝo, tio estas pruvo, ke ili akiris ĉi tiujn nenormalajn psikologiajn kutimojn en antaŭa vivo. Gepatroj, kiuj rimarkas iujn ajn el ĉi tiuj malutilaj psikologiaj tendencoj ĉe siaj infanoj, eĉ en juna aĝo, devus preni la aferon serioze kaj fari paŝojn por malhelpi la infanon disvolvi psikologian dependecon, ideale metante ilin en malsaman medion sub la zorgo de spiritaĵaj mentoroj.

Kun bona kompanio kaj subtena medio dum pluraj jaroj, mense malsana alkoholulo povas liberiĝi de la sufoka teno de siaj lernitaj malvirtoj. Dum li ricevas taŭgan medicinan prizorgon en subtena medio, la mense malsana alkoholulo devas esti informita pri la seriozaj sekvoj de siaj malaprobindaj kutimoj kaj kuraĝigita pripensi ilin kaj fari sinceran penon por eviti montri ĉi tiujn abomenindajn kaj detruajn kondutojn sub iuj ajn cirkonstancoj. Ĉiu okazo de indulgo en mense malsana kutimo akirita en antaŭa

enkarniĝo fortigas kaj enradikiĝas en la konscia menso ĝis la individuo sklaviĝas al ĝi en ĉiu senco de la vorto.

La kolera, voluptema aŭ avida persono forgesas sian lokon kaj ignoras sian rilaton kun la socio, farante gravajn erarojn, kiuj detruas sian propran vivon kaj la vivojn de aliaj. Multaj el ĉi tiuj mense malsanaj individuoj kredas, ke esprimante siajn psikologiajn kutimojn, ili eligas siajn sentojn kaj trovas iom da liberiĝo. Tamen, indulgi sin en malutilaj impulsoj estas kutimo kun seriozaj sekvoj, ĉar per ripetado de tia abomeninda konduto, persono fariĝas psikologie dependa, fariĝante mokaĵo en la okuloj de aliaj, ĉie kaj ĉiam.

Se infanoj estas eksponitaj al toksa medio dum iliaj mensoj ankoraŭ disvolviĝas kaj estas flekseblaj, ili evoluigos malbonajn kutimojn, kiuj, se ne kontrolataj, povas konduki al severa mensmalsano. Gepatroj, kiuj rimarkas subitan ŝanĝon en sia infano - ekzemple antaŭe trankvila infano fariĝanta konstante malkontenta - devas atenti, identigi kaj trakti la kaŭzojn de sia frustriĝo kaj malespero, kaj trovi novajn, konstruajn manierojn por ili kanaligi sian energion laŭ utila kaj efika maniero.

Tiuj, kiuj montras iujn ajn el la supre menciitaj karakterizaĵoj, estas mense alkoholuloj. Ili senkonsidere kaj nerespondece rajdas la furiozajn torentojn de malbonaj kutimoj, frakasante sian feliĉon per sia senhelpa, libervola kapitulaco al la fluoj de siaj pasioj kaj per montrado de siaj plej malbonaj kvalitoj.

Estas senutile riproĉi, admoni aŭ kulpigi mense malsanajn alkoholulojn pro iliaj perfortaj tendencoj. Ilia mensa stato estas rezulto de iliaj ripetaj malbonaj kutimoj. Ili devus esti traktataj kiel mense malsanaj

pacientoj suferantaj de nekuraceblaj psikologiaj malsanoj.

Ŝanĝi oniajn kunulojn estas la plej efika kuracado por ia ajn formo de akuta mensa ebrieco, ĉar la volo de la mense ebria persono estas sklavigita de kutimo kaj tial ili posedas neniun reziston al malbono. La plej taŭga kuracado estas translokigi ilin rekte al medio, kiu funkcias kiel antidoto al ilia venenigita mensa stato. Iritiĝema persono estu metita - se eble - kun unu aŭ pluraj homoj, kiuj ne koleras eĉ sub provokemaj kaj iritiĝemaj cirkonstancoj. Volupta persono estu ĉirkaŭita de homoj kun memregado. Profesia ŝtelisto bezonas kompanion de honestaj homoj. Timema kaj timema persono povas esti helpata per kuraĝigo interrilati kun kuraĝaj individuoj kaj legi la biografiojn de herooj. Tiuj kun dornaj humoroj kaj acidaj emoj devus akompani tiujn kun gaja kaj nature afabla naturo.

La mense malsana alkoholulo devas memori, ke mallakso aŭ malbona intesta funkcio, kune kun la konsumo de viando, precipe bovaĵo kaj porkaĵo, pliseverigos ilian mensan malsanon kaj plue enradikiĝos ĝin en ilia cerbo. Inkluzivi multajn fruktojn kaj legomojn en ilian ĉiutagan dieton, praktikante unu-tagan fruktosukan faston ĉiusemajne, kaj foje pli longajn fastojn, multe helpas modifi la cerbajn regionojn, kie koncentriĝas malutilaj kutimoj.

Troa seksa aktiveco difektas la nervan sistemon kaj cerbajn ĉelojn, instigante koleron en la mense malsana alkoholulo. Krome, troa seksa indulgo malfortigas volon. Tial, ĉiuj mense malsanaj alkoholuloj devas lerni kontroli siajn seksajn impulsojn por praktiki moderecon en siaj geedzecaj rilatoj, kiel diktite de naturo.

Ni ofte trovas, ke la familianoj — ĉu patro aŭ filo, kaj en iuj socioj, patrino aŭ filino — montras emon al alkoholismo pro sento, ke ilia pozicio rajtigas ilin kontroli kaj trudi sian volon. Ĉi tiuj bagatelaj diktatoroj ne devus ellasi sian koleron sur la familianojn, kiuj bezonas kaj dependas de ili, ĉar se ili farus tion, ili perdos la respekton kaj estimon de siaj amatoj.

Kiam familia diktatoro kredas, ke li povas fari kion ajn li volas hejme, li komencas montri siajn malagrablajn trajtojn kaj malaprobindajn ecojn eĉ ekster la familia rondo. Fine, li kutimiĝas al ĉi tiu honta konduto kaj agas laŭe, ie ajn kaj iam ajn. Krom se ĉi tiuj tiranoj kontrolas sian deziron domini siajn amatojn, ili iom post iom fariĝas mense malstabilaj, agante sen emocia matureco kaj kaŭzante grandegajn problemojn por tiuj proksimaj al ili, tiuj, kiuj foje interagas kun ili, kaj ankaŭ por si mem.

Ĉiu, kiu kredas sin mense malsana, devus serĉi kuracadon. Minimume, ili devus ĉesi provi infekti aliajn. Imagu, ke vi sidas trankvile hejme, eble legante libron apud la kamento, kiam subite malbonodora mefito eniras vian domon! Kompreneble, estos tumulto, kaj vi kaj tiuj ĉirkaŭ vi sendube provos forpeli la mefiton, trempante vin en la malagrablaj kemiaĵoj. Rezulte, kaj la domanaro kaj la mefito estos damaĝitaj.

Simile, ne estas ĝuste por homa mefito eniri medion, kiu ne volas ĝian ĉeeston, ĉar ĝi povus kaŭzi ĝenon al ĉiuj ĉirkaŭ ĝi, kaj finfine esti traktata kruele.

Memoru, miaj amikoj, ke la homa mefito, portante la mensajn tremojn de malica naturo reflektitajn en sia vizaĝo kaj evidentajn en siaj okuloj, kreas grandan damaĝon en trankvilaj, pacemaj kaj serenaj medioj. Ĉi tiu homo estas nebonvena ie ajn.

Kaŝi sian mensan staton estas pli bone ol venkiĝi al ĝia influo inter homoj. Honta indulgo, aŭ lasi liberan bridon al siaj deziroj kaj pasioj, estas la fekunda grundo en kiu antaŭnaskaj kaj postnaskaj impulsoj kreskas kaj prosperas. Tial, ĉiu, kiu suferas de ĉi tiu malsano, devas esti aparte atenta kontraŭ vivado en medio, kiu nutras la denaskajn psikologiajn semojn de malbonaj kutimoj aŭ agresemaj tendencoj.

Kompreneble, kiam vi renkontas iun, kiu traktas vin per ŝajnigita flatado kaj alparolas vin kun artefarita rideto, "Longe ne vidita!" dum li diras al si, "Dio malbenu la horon, kiu kunigis nin", vi sentas liajn sentojn, vi sentas abomenon kontraŭ li, kaj vi naŭzas pro lia falsa flatado.

Persone, mi volas scii, kie mi staras rilate al homoj. Mi preferas honestecon, kiom ajn doloran aŭ severan ĝi estas, al falsa preteksto. Neniu volas, ke la serpento de hipokriteco estu montrata al ili sub bukado da rozkoloraj ridetoj aŭ malantaŭ mielaj, flatantaj vortoj.

Malgraŭ ĉio ĉi dirita, estas pli bone por la mense malsana alkoholulo esti amika al aliaj, eĉ se nur por ŝajno kaj preteksto, ol infekti ilin per la venenoj de sia malbonaŭgura karaktero.

La ĉiutaga praktiko de memregado, eĉ en negravaj aferoj, helpas la mense malsanan alkoholulon iom post iom eskapi sian bedaŭrindan indulgon en malbonaj kutimoj.

Paco estu sur vi

Povo de koncentriĝo

Por ke serĉanto fariĝu akceptema, ili devas sidi kviete kaj fokusigi siajn pensojn al deziro inda je koncentriĝo ĝis ilia menso kaj pensoj estas tute

sorbitaj de tiu ideo. Kiam homa volo akordiĝas kun la ĉioscia kaj ĉiopova dia volo, ĝi povas esti sukcese uzata por atingi la deziratan celon. Oni ne povas simple sidi kaj atendi, ke sukceso falu en iliajn genuojn. Kiam vi difinas vian vojon kaj decidis antaŭeniri, vi devas aktivigi vian volon kaj fari praktikan penon, kaj vi trovos, ke ĉiuj elementoj de sukceso venos al vi de kie vi malplej atendas ĝin. En via volo, ŝargita per la dia fluo, kuŝas la respondo al viaj preĝoj. Kiam vi uzas tiun volon, vi malfermas la fenestron, tra kiu vi ricevas la respondon al viaj preĝoj. Jen mia propra sperto. En la pasinteco, mi provis fari certajn aferojn simple por testi mian volon, sed nun mi ne faras tion, ĉar mi jam scias la rezulton: ĉio, kion mi deziras, realiĝas.

Iam, antaŭ multaj jaroj, mi vidis unu el miaj disĉiploj erarvagi. Antaŭvidante la neeviteblajn kaj dolorajn sekvojn de liaj agoj, mi provis persvadi lin per ĉiu logika rimedo returni sin de sia vojo. Sed mi trovis, ke mi ne povas helpi lin, ĉar li estis decidita daŭrigi laŭ la vojo de malbono. Fine, mi diris al mi: "Ĉar li volas fari tion, mi lasos lin trankvila." Sed mia amo kaj zorgo por li rapide revenis, kaj mi sidis sub banjanarbo kaj imagis lin. Kun arda fervoro, mi senĉese sendis al li la jenan mensan mesaĝon: "Mi petegas vin reveni." Vespere, forta, intuicia sento ekmoviĝis en mi, kaj korpe kaj mense, ke li efektive revenas. Subite, la "malŝparema filo" aperis, reveninte hejmen. Li salutis min per riverenco kaj diris: "La tutan tagon, kien ajn mi iris kaj kion ajn mi faris, mi vidis vian vizaĝon. Kion ĉi tio signifas?" Mi diris, "Dio vokis vin tra mi. Ĝi estis Lia voko, ne mia. Mia deziro ne estis egoisma, sed mi estis decidita ne forlasi ĉi tiun lokon ĝis vi revenos." Ĉi tiu speco de

persistemo povas kaŭzi grandajn ŝanĝojn en la mondo. Ĝi vere estas miriga kaj mirinda potenco!

Tial, profunda preĝo havas potencon kaj profundan efikon. La plej bona tempo por preĝo estas nokte, kiam distraĵoj estas minimumaj. Se vi trovas necese dormi iom vespere, faru tion por teni vian menson vigla kaj fokusita dum noktaj preĝoj, kaj por esti kun Dio. Ĉi tio povas ŝajni malfacila komence, sed ĝi fariĝos pli facila per daŭra penado, kaj vi miros de la mirindaj rezultoj, kiujn vi atingos. Kiam vi posedas unikan, dinamikan volon, Dio komencas respondi. Kaj kiam la senfina Absoluto rompas sian silenton, vi estos superfortita de ĝojo. Sed tiel longe kiel persono nutras eĉ unuopan egoisman deziron pruvi la potencon de siaj preĝoj al aliaj, aŭ se ili transformas ilin en varon por profiti, ili perdos tiun potencon, kaj Dio ne plu respondos al ili, ĉar ili starigis baron inter si kaj Dio, distancigante sin de Li. Dio venos al la serĉanto nur kiam ili estas sinceraj kaj veraj, kaj kiam ili amas Lin pro Li. Kiam persono estas memcentra kaj uzas fierecon kaj fanfaronadon, Dio scias, ke ili ne volas ilin, sed anstataŭe serĉas glori sian propran fierecon, kaj Li ne akceptos ilian inviton.

Kiu persistos kun decido kaj persisteco ĝis Dio respondos?

Dio estas la esenco mem de amo kaj la fonto de korinklino. Se vi scias mediti kun la intenco konektiĝi kun Li, Li respondos al viaj amaj petoj. Ne necesas petegi por atingi Lin. Sed kiu dediĉos la necesan tempon? Kaj kiu persistos ĝis ili fariĝos flamanta infero de mensa fokuso por ricevi Lian respondon?

Se vi havas ŝuldojn, kiujn vi ne povas pagi, aŭ se vi deziras laboron, unue meditu. En la trankvilo, kiu

sekvas profundan meditadon, fokusu vian menson kun neŝanceblebla decido pri via bezono, sed ne konstante kontrolu la rezulton. Se vi plantas semon en la grundo kaj daŭre elfosas ĝin por vidi, ĉu ĝi kreskas, ĝi neniam ŝeros. Simile, se vi serĉas - ĉiufoje kiam vi preĝas - signon, ke Dio plenumis vian deziron, vi ne ricevos tion, kion vi volas. Daŭrigu preĝi sen interrompo kaj lasu la reston al Dio. Via rolo estas atentigi Dion pri via bezono kaj fari vian parton por helpi Lin plenumi vian esperon. Ekzemple, en kazo de gravaj malsanoj, faru ĉion eblan por antaŭenigi resaniĝon. Sed sciu kun certeco, ke la fina kuraco estas en la manoj de Dio. Lasu ĉi tiun penson akompani vin en via meditado ĉiunokte. Preĝu kun granda decido kaj absoluta fido, kaj iam vi trovos, ke la malsano subite malaperis.

La menso unue ricevas sugestojn, poste Dio ŝargas la menson per Sia povo Fine, la cerbo liberigas vivoforton por atingi resaniĝon Vi ne scias la amplekson de la dia povo stokita en via menso Ĝi regas ĉiujn korpajn funkciojn Vi povas trakti ajnan fizikan kondiĉon uzante ĉi tiun povon de la menso Estas esence unue scii la ĝustan metodon de meditado, kaj poste vi povos uzi la povon de koncentriĝo, plifortigitan per dia povo, por resanigi la korpon aŭ trakti ajnan alian malsanon

Provu fari ion malfacilan ĉiutage. Daŭrigu provi, eĉ se vi malsukcesas kvin fojojn. Kiam vi sukcesas, uzu vian fokusitan volon por plenumi ion alian. Tiamaniere, vi povos plenumi grandajn aferojn pli rapide. Volo estas vivanta esprimo de la bildo de Dio en vi. En volo kuŝas senfina potenco: la sama potenco, kiu regas ĉiujn fortojn de la naturo. Kaj ĉar vi estas kreita laŭ la bildo de Dio, tiu potenco estas

en viaj manoj por atingi ĉion, kion vi deziras: vi povas krei prosperon kaj abundon kaj transformi malamon en amon. Petu Dion helpi vin regi kaj korpon kaj menson, kaj tiam vi ricevos la respondon de Dio. Mi konstante vidas, ke miaj plej altaj deziroj jam plenumiĝis.

Nia plej granda bezono estas Dio

Sur la frunto, inter la brovoj, kuŝas la pordego al la ĉielo. Ĉi tiu cerba centro estas la sidejo de la volo. Kiam vi trankvile enfokusigas vian menson al ĉi tiu centro kaj volo, ĉio, kion vi deziras, plenumiĝos. Tial vi neniam devas uzi vian volon por malbonaj celoj. Deziri damaĝi alian personon, aŭ deziri malbonon al tiu persono, estas terura misuzo de la povo, kiun Dio donacis al vi. Se vi trovas, ke via volo kondukas vin devojeto, vi devas tuj ĉesi. Ĉar procedi en tiu direkto estas ne nur malŝparo de sankta energio, sed ĝi ankaŭ kaŭzos, ke vi perdos tiun povon, kaj vi jam ne povos uzi ĝin eĉ por bonaj celoj.

Unue kaj ĉefe, preĝoj devas esti logikaj kaj legitimaj. Ni ne devas peti Dion pri aferoj, kiuj estas neeblaj aŭ neakcepteblaj ene de la natura ordo de la vivo. Ni devas peti nur pri niaj esencaj bezonoj. Oni ankaŭ devas distingi inter "esencaj bezonoj" kaj "neesencaj bezonoj". La plej bona maniero kuraci sin de "neesencaj bezonoj" estas ekzameni kaj skrupule ekzameni tiujn bezonojn laŭ logiko kaj racio. Revi pri grandaj konstruaĵoj iam estis unu el miaj ŝatokupoj, sed tiu deziro nun svagiĝis. Mi jam posedas multajn tiajn strukturojn, kun ĉiuj problemoj, kiujn tio implicas rilate al riparado kaj bontenado. Posedo estas ŝarĝa respondeco. La deziro posedi sterilajn aferojn devas

esti rezignita, kaj oni devas koncentriĝi nur pri realaj bezonoj.

La plej granda bezono de la homo estas Dio. Kiam li ekkonas Lin, Li donos al li ne nur liajn "necesajn bezonojn", sed ankaŭ liajn "nenecesajn bezonojn"! Li plenumos ĉiun deziron de lia koro, same kiel Li plenumos liajn plej karajn esperojn kaj revojn.

Kiel knabo en Barato, mi forte deziris posedi poneon, sed mia patrino ne permesis al mi. Jarojn poste, kiam mi establis mian knaban lernejon en Ranĉi, mi alportis ĉevalinon por ke ni uzu. Unu matenon, mi trovis, ke ŝi naskis ĉevalidon, ĝuste kiel mi deziris en mia infanaĝo! Tiaj provoj okazis al mi multfoje. Antaŭ longe, dum vojaĝo al Kaŝmiro, mi vidis ĉi tiun konstruaĵon (la ĉefsidejon de memkompreno) en vizio. Jarojn poste, mi vidis ĉi tiun lokon kaj tuj rekonis ĝin kiel la saman konstruaĵon, kiun mi vidis en la vizio, komprenante, ke Dio intencis, ke ĝi estu mia.

Kiam vi preĝas profunde kaj persiste, vi sentos grandan ĝojon plenigantan vian koron kaj estaĵon

Ne estu kontenta aŭ konvinkita ĝis vi sentos tiun ĝojon, ĉar kiam vi sentos tiun superfortan ĝojon en via koro, vi scios, ke via preĝo atingis Dion kaj ke vi estas en Lia menso kaj via Sinjoro donos al vi kaj vi estos kontenta

Dio donu al vi sukceson. Paco estu sur vi.

Kvar esencaj metodoj

La ligo inter la spirita memo kaj la korpo kaj menso estas la radika kaŭzo de nia tuta doloro, limigoj, restriktioj, mankoj kaj mankoj. Pro ĉi tiu ligo, ni spertas eksciton tiom, kiom doloron kaj plezuron, tiomgrade, ke ni ne povas sperti dian feliĉon aŭ konscion. Religio, en sia esenco, implikas la konstantan evitadon de doloro kaj la atingon de pura feliĉo, .aŭ Dio

Same kiel la vera bildo de la suno ne povas esti klare videbla sur la surfaco de turbula akvo, tiel ankaŭ la vera, feliĉa naturo de la spirita animo (la reflektado de la tuta spirito) ne povas esti komprenata aŭ ekkomprenata per la ondoj de tumulto kaj angoro, kiuj rezultas el la identiĝo de la animo kun la fluktuantaj kaj ŝanĝiĝantaj statoj de la korpo kaj menso. Kaj same kiel turbula akvo distordas la veran bildon de la suno, tiel ankaŭ maltrankvila menso distordas la eterne feliĉan naturon de la interna animo per ĉi tiu identigo aŭ .alligiteco

La celo de ĉi tiu ĉapitro estas esplori la plej facilajn, plej ĝustajn kaj plej efikajn manierojn, kiujn ĉiu povas praktiki, kiuj liberigus la eterne feliĉan spiritan memon de ĝia dolora alligiteco al la menso kaj korpo, tiel permanente ŝparante ĝin de doloro kaj sufero kaj levante ĝin al la spirita feliĉo, kiu .estas la esenco de religio
:Orientaj saĝlibroj diras

Se vi povus leviĝi super la korpon kaj kompreni, ke vi"
estas animo, vi posedus eternan feliĉon kaj estus liberigita
".de ĉia doloro

Ekzistas kvar fundamentaj, universalaj religiaj vojoj, kies
ĉiutaga praktikado helpas liberigi la spiritan memon de la
limoj de la korpo kaj menso. Ĉi tiuj kvar vojoj ampleksas
ĉiujn raciajn religiajn praktikojn instruitajn aŭ rekomenditajn
.de profetoj, sanktuloj kaj iluminitaj saĝuloj

Religiaj praktikoj estas tiuj establita kaj instruita de la
profetoj en la formo de diversaj doktrinoj. Tiuj kun limigita
kompreno ne komprenas la veran signifon de ĉi tiuj
doktrinoj, akceptante iliajn supraĵajn signifojn kaj iom post
iom malsuprenirante al la nivelo de ritoj, ceremonioj, formoj,
kutimoj, tradicioj kaj rigidaj praktikoj. Jen la fonto de
.fanatikeco kontraŭ partioj kaj sektoj

Ni devas kompreni, ke ni ne estis kreitaj por reguloj kaj
leĝoj, sed ili ekzistas por ni. Ili ŝanĝiĝas dum ni ŝanĝiĝas kaj
disvolviĝas dum ni disvolviĝas, kaj estas nia devo aliĝi al la
esenco de la regulo, ne al ĝia ekstera aspekto, pro nescio kaj
.fanatikeco

Kutimoj kaj formoj de adorado malsamas laŭ la diversaj
pensoskoloj, sed la pura esenco de la diversaj pensoskoloj de
la profetoj estas unu en sia kerno, sed la plej multaj homoj
!ne komprenas tion

Grandaj pensuloj provas identigi la finfinan veron uzante
siajn mensajn kapablojn, sed ili malsukcesas en sia klopodo
ĉar la finfina vero ne povas esti komprenita nur per mensa
.scio

Scio diferencas de nura kompreno. Estas nejuste racie
kompreni la dolĉecon de mielo, se oni neniam gustumis ĝin.

Simile, religia scio fontas el la profundoj de homa sperto.

Tion ni ofte faras, kiam ni provas kompreni Dion, religiajn
doktrinojn kaj moralecon; ni malofte celas scii ĉi tiujn aferojn
.per interna, spirita sperto

Estas bedaŭrinde, ke tiuj kun intelektaj kapabloj kapablaj uzi siajn mensojn por malkovri la verojn de la natursciencoj kaj aliaj sciokampoj ofte kredas, ke ili povas kompreni la plej altajn religiajn kaj moralajn verojn nur per sensa racio. Bedaŭrinde, anstataŭ esti fonto de helpo, iliaj mensoj kaj intelektaj kapabloj ofte agas kiel baroj, .malhelpante ilian komprenon pri la esenco de la vero
Nun ni observu la kvar religiajn vojojn, kiuj karakterizas :spiritan kreskon

Unue: La mensa metodo - la komuna, natura metodo, sed malefika rilate al ekstreme rapida percepto. Mensa disvolviĝo kaj kresko estas naturaj kaj komunaj al ĉiuj konsciaj estaĵoj. Nia memkonscio estas tio, kio distingas nin de pli malaltaj bestoj, kiuj posedas diversajn gradojn de .konscio sed ne memkonscion

En la stadioj kaj procezoj de disvolviĝo kaj evoluo, ni trovas, ke ĉi tiu konscio iom post iom fariĝas memkonscio. El besta konscio eliras la sento de memo, kaj iom post iom la konscio provas liberigi sin kaj koni sin per si mem. Tiel, ĝi transiras al memkonscio; ĉi tiu transiro ŝuldiĝas al la natura ordo de disvolviĝo. La homa psiko, ligita al multaj fizikaj kaj mensaj statoj, iom post iom kaj nature provas reveni al sia .vera memo per si mem

Evoluigi konscian pensadon estas unu el la manieroj kiel la spirita memo levas sin kaj liberigas sin de fizikaj kaj mensaj limoj. La peno de la spirita memo reveni al sia vera memo per la evoluigo de penso kaj reflektado estas natura. .Tio estas la vojo de la mondo

La universala spirito esprimiĝas en diversaj kreskstadioj: de la plej malalta ĝis la plej alta. En ŝtono kaj grundo ne ekzistas konscio aŭ vivo, kiel ni perceptas ĝin, dum en arboj ekzistas vegetativa kresko, tio estas, alproksimiĝo al la vivo. Tamen, ne ekzistas libera, senbrida vivo aŭ konscia pensmaniero. En bestoj ekzistas vivo kaj konscio pri la vivo. En la homaro — la pinto — ekzistas vivo kun konscio pri ĝi,

krom memkonscio ene de la animo. Tial, estas nature por la homaro disvolvi sin per pensado, analizo kaj kontemplado, per profunda studado de libroj, kaj per esplorado, esplorado, ekzamenado, eksperimentado kaj la provo atingi la originon .de kaŭzoj kaj efikoj en la natura mondo

Ju pli profunda estas la pensado de homo, des pli li utiligas la metodon, per kiu li atingis sian nunan nivelon en la procezo de kosma ĉieliro, kaj des pli li alproksimiĝas al la .Supera Spirito

Ĉar ni levas nin per la menso super la korpon kaj ĝiajn bezonojn, la ĝusta kaj konscia apliko de ĉi tiu mensa metodo donos specifajn kaj certajn rezultojn. Trejni la menson per rigora kaj profunda studado por akiri scion en aparta kampo helpas plibonigi memkonscion iagrade, sed ĝi ne estas - laŭ graveco - tiel signifa kiel la pensado celanta transcendi la .korpon kaj percepti la veron

En Barato, la plej alta formo de mensa metodo nomiĝas Jnana Jogo, kio signifas atingi veran saĝon per memorado kaj distingo; kiel kiam persono konstante memorigas al si: "Mi ne estas la korpo, kaj la pasemaj bildoj de tera ekzisto ne ".povas influi min, mi estas spirito

Tamen, malavantaĝo de ĉi tiu metodo estas, ke ĝi estas malrapida procezo de memrealigo, kaj povas postuli konsiderindan kvanton da tempo. Dum la spirita memo komencas atingi memkonscion, ĝi restas okupata de serio da pasemaj, senkonektitaj mensaj pensoj. La trankvilo de la animo, aliflanke, transcendas la racion kaj leviĝas super fizikaj sensacioj, kvankam - kiam realigita - ĝi trapenetras kaj .superfortas tiujn sensaciojn

Due: La religia metodo - kiu implikas provi fokusigi nian menson al unu ideo anstataŭ fokusigi ĝin al diversaj ideoj kaj malsamaj aferoj (kiel en la mensa metodo)

La religiema metodo ampleksas ĉiujn formojn de adorado, kiel ekzemple preĝo (kiu devas esti liberigita de ĉiuj mondaj pensoj). En ĉi tiu metodo, la spirita memo devas

profunde kaj respektame koncentri sian menson al tio, kion
ĝi elektas koncentriĝi: ĉu al specifa koncepto de dieco aŭ al
.absoluta, ĉioampleksanta ekzisto

La ŝlosila punkto estas, ke la serĉanto fokusu sian
menson al ununura religia ideo kun granda fervoro kaj
entuziasmo. Per ĉi tiu procezo, la spirita memo iom post iom
liberiĝas de multaj mensaj distraĵoj kaj akiras la tempon kaj
ŝancon necesajn por introspektiva reflektado pri ĝia esenco.
Kiam ni preĝas kun kompleta sincereco el la profundo de niaj
koroj, ni forgesas ĉiujn fizikajn sentojn kaj flankenmetas ĉiujn
trudemajn pensojn, kiuj provas kapti nian atenton kaj okupi
.niajn mensojn

Ju pli profundaj niaj preĝoj, des pli granda estas nia
kontenteco. Tio fariĝas la mezuro, per kiu ni taksas nian
proksimecon al Dio, kiu estas supera feliĉo. Per flankenlaso
de fizikaj deziroj kaj kontrolo de malkoncentrigaj,
malkongruaj pensoj, la supereco de ĉi tiu metodo super la
.antaŭa fariĝas klara

Tamen, ĉi tiu metodo havas mankojn kaj malfacilaĵojn
devenantajn de la longa kaj kontinua alligiteco de la spirita
memo al la korpo kaj ĝia sklaveco al ĝi, kaj ĝi vane provas
distancigi sian menson de la sfero de fizikaj kaj mensaj
.sensacioj

Malgraŭ la sincera deziro de persono preĝi aŭ plene
mergi sin en ian formon de adorado, ilia menso restas
vundebla al la alsturmo de senbridaj fizikaj sensacioj kaj
pasemaj pensoj, kiujn la memoro prezentas kaj revizias. En
preĝado, ni ofte tro zorgas pri kreado de la ĝustaj kondiĉoj
por preĝado aŭ fervore antaŭĝojas la forigon de fizikaj
.malkomfortoj

Malgraŭ ĉiuj niaj konsciaj klopodoj, niaj nesanaĵoj kutimoj,
kiuj fariĝis dua naturo por ni, dominas la dezirojn de la animo
kaj limigas ĝiajn kapablojn. Malgraŭ nia sincera sopiro, la
menso restas maltrankvila kaj konfuza, tiom ke la diraĵo "kie
estas via menso, tie estas ankaŭ via koro" validas. Ni estas

petataj preĝi al Dio per nia tuta koro, sed ni kutime preĝas kun niaj koroj skuitaj de la ŝtormoj de pensoj kaj sensaj .impresoj

Trie: La Medita Metodo - Ĉi tiu metodo kaj la sekvanta estas pure praktikaj kaj implikas aplikatan trejnadon. Ili estas rekomenditaj de grandaj saĝuloj, kiuj ekkonis la veron en siaj vivoj. Mi mem lernis ĉi tiujn du metodojn de unu el ĉi tiuj .grandaj spirita majstroj

Per praktikado de meditado ĝis ĝi fariĝas firme establita kutimo, ni povas indukti staton de konscia dormo. Ĉi tiu trankvila kaj agrabla stato ofte spertiĝas kiam ni estas profunde en dormo kaj alproksimiĝas al senkonscieco, aŭ .kiam ni vekiĝas el ĝi kaj alproksimiĝas al stato de konscio En ĉi tiu stato de konscia dormo, ni estas liberigitaj de ĉiuj eksteraj pensoj kaj fizikaj sensacioj, kaj la animo kapablas pensi pri si mem kaj alproksimiĝi al la feliĉa stato de tempo al tempo, laŭ la profundo de meditado kaj la ritmo .de praktiko

En ĉi tiu stato, ni estas indiferentaj pri kaj liberaj de la fizikaj kaj mensaj perturboj, kiuj okupas la menson. Per ĉi tiu procezo de meditado, la eksteraj kaj sensoraj organoj estas kontrolataj per trankviligado de la libervolaj nervoj, kiel en la .stato de dormo

Ĉi tiu medita stato estas la unua, sed ne la lasta, stadio de fakta meditado. En (konscia dormo) ni lernas kontroli nur la eksterajn sensojn. La sola diferenco estas, ke en normala dormo la sensoj estas kontrolataj aŭtomate, dum en meditado ili estas kontrolataj per konscia penado. Tamen, en ĉi tiu komenca stadio de meditado, la spirita memo restas sentema al interfero de kontraŭvolaj internaj korpaj funkcioj kiel la pulmoj, koro kaj aliaj organoj, kiujn ni erare kredas .esti ekster nia kontrolo

Tial ni devus serĉi pli bonan manieron ol ĉi tiu, ĉar se la spirita memo ne povas malŝalti korpajn sentojn per volo, same kiel la internajn sentojn, kiuj permesas al pensoj

ekesti, ĝi restas vundebla al ĉi tiuj perturboj sen espero .kontroli kaj subpremi ilin, aŭ havi la ŝancon koni sin mem Kvara: La Scienca Metodo de Jogo - Sankta Paŭlo diris:

"Mi mortas ĉiutage". Per tio, li celis diri, ke li sciis kiel regi siajn internajn organojn kaj liberigi sian spiritan memon per voloforto de kaj la korpo kaj la menso. Ordinaraĵ, netrejnitaĵ homoj spertas similan staton de preskaŭ-morto, kiam la .spirita memo liberiĝas de la putranta korpo

Kun taŭga trejnado kaj praktiko de praktika kaj regula metodo, la praktikanto povas senti la apartigon de la spirita .memo de la korpo sen sperti finan morton

Ĉi tie mi prezentos ĝeneralan superrigardon de la metodo kaj la solidan sciencan teorion, sur kiu ĝi baziĝas. Kion mi proponas, estas el mia persona sperto kaj povas esti dirita kiel universale valida. Mi ankaŭ povas diri kaj aserti, ke la feliĉo, kiu estas nia finfina celo - kiel mi klarigis - estas multe manifestita en la praktiko de ĉi tiu metodo. Efektive, la praktiko mem estas ekstreme plezuriga. Mi povas aserti, ke ĝi estas nemezureble pli ĝojiga ol la plej granda sensa plezuro atingebla per la kvin sentoj aŭ la intelekto. Mi ne volas proponi ian ajn pruvon pri la valideco de ĉi tiu metodo krom tio, kion la persono praktikanta ĝin spertos. Ju pli pacience kaj regule la serĉanto praktikas ĝin, des pli firme ili .sentos sin establitaj en la konscio de feliĉo

Ĉar malbonaj kutimoj estas tiel obstinaj kaj profunde enradikiĝintaj, fizika konscio vekiĝas de tempo al tempo, atakante tiun staton de trankvilo kun ĉiuj ĝiaj sensaj memoroj. Tamen, per regula kaj longedaŭra praktiko, ni povas certigi al la praktikanto, ke venos tempo, kiam ili trovos sin en stato de sublima spirita feliĉo. Sed ni ne devas provi imagi la rezultojn, kiujn la metodo donos, kaj poste forlasi la praktikon post mallonga provo. Vera sukceso kaj certa progreso postulas la observadon de la jenaj esencaj .punktoj

Unue: Atentu bone la temon, kiun vi volas lerni

Due: Vera deziro lerni kun fervora spirito de esplorado
Trie: Persistemo ĝis la dezirata celo estas atingita
Se ni iras duonvoje kaj neglektas la metodon post
.simpla praktiko, ni ne atingos la rezulton, kiun ni atendas
Estas vere bedaŭrinde, ke homoj pasigas la plejparton
de sia tempo akirante materiajn necesajojn aŭ
partoprenante teoriajn diskutojn kaj intelektajn debatojn, sed
malofte provas malkovri kaj sperti mem la spiritajn verojn,
kiuj riĉigas kaj vigligas la vivon, kaj efektive donas al ĝi
sencon. Iliaj mensoj estas okupitaj de bagatelaj aferoj,
negravaj zorgoj kaj fervoraj deziroj, anstataŭ esti konvene
.direktitaj al tiu celo
Dum multaj jaroj mi praktikas la supre menciitan
metodon, kaj ĉiufoje kiam mi praktikas ĝin, mi sentas
grandan ĝojon aŭ staton de konstanta feliĉo, kies impeto ne
.malpliigas kaj kies fluo ne ĉesas
Ni devas memori, ke la spirita animo estis malliberigita
de la korpo dum multaj epokoj kaj longaj periodoj, kaj ĝi eble
ne liberiĝos en ununura tago. Mallongaj, intermitaj praktikoj
ne povas doni al la praktikanto tiun subliman spiritan feliĉon
aŭ garantii kontrolon super la internaj organoj. Tio postulas
.seriozan kaj konscian praktikadon dum longa periodo
Tamen, la zorgema apliko de ĉi tiuj metodoj kapablas
indukti senton de pura feliĉo. Ju pli oni alproksimiĝas al ĉi tiu
feliĉo, des pli oni praktikas ĝin. Ĉi tiu stato ne estas kreita aŭ
inventita de iu ajn homo; ĝi ekzistas nature, kaj ni nur
.bezonas malkovri ĝin en ni mem
Paco estu sur vi

Voloforto kaj la influo de la ĉirkaŭaĵo

**Problemoj kaj ĉagrenoj devenas de la manko de
konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en
specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de
pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la
grundo de konscio, ĝermante en planton kaj portante**

fruktojn, kiuj spegulas la pensojn kaj agojn mem, kiujn ili faris.

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon kaj paralizi ties volon, sed prefere por igi ilin aprezi Dion kiel Li vere meritas kaj respekti Liajn leĝojn per kiuj ili povas atingi veran feliĉon.

Dio ne sendas tiajn severajn provojn ĉar ili estas ĉefe homaj. Estas la tasko de la homaro veki sian konscion el sia dormo de nescio kaj leviĝi el la mallumo de nescio al la lumo de scio.

En la sfero de spirita scio

La instruisto diris al disĉiplo, kiu serĉis lian gvidadon sur la spirita vojo:

Ne sopiru la rekonon de homoj pri vi kaj viaj spiritaj atingoj, sed serĉu nur Dion

Kiam vi komprenos, ke paco estas en vi, vi komprenos, ke paco kaj harmonio estas en ĉiuj bonaj aferoj en la kreitaro, kaj vi vidos ĝin en la beleco de la naturo, sentos ĝian proksimecon en sincera amikeco, kaj tuŝos ĝiajn benojn en noblaj aspiroj kaj honorindaj celoj, kiuj estas liberaj de egoismaj celoj. Vi sentos ĝian ĉeeston malantaŭ vualoj de trankvilo kaj en ĉiuj mirindaj aferoj.

Frapu fervore la pordon kaj la vualo leviĝos kaj vi vidos la plej gloran vizaĝon en ĝia tuta splendo kaj grandiozeco

Se vi amas Dion, vi sentos Lian amon, kaj nenio alia povos trompi vin. Materiaj spertoj allogas vin, ĉar vi ne gustumis spiritan feliĉon. Kiam vi faros tion, vi scios la diferencon.

Estu libera elekti. Ne lasu ion ajn limigi vin, kaj ne permesu al iu ajn kontroli vin aŭ interrompi vian feliĉon.

**Via memo estas aparta parto de la kosma tuto kaj
vi devas trovi tiun perfektan tuton por sperti feliĉan
konscion kaj gustumi la ĝojojn de dia amo.**

**Eltirante amon el la karceroj de malamo kaj
indigno**

**Ni petas vin, Sinjoro, ke vi brilu per via lumo sur
niajn animojn**

**Kaj superverŝu viajn amantojn kaj tiujn, kiuj
serĉas vian helpon, per viaj abundaj benoj**

**Kaj Li tenu for de ni la fantomojn de milito,
perforto kaj morto**

Kaj inspiru nin fari pacon nia celo

Kaj amo estas nia provizo

Nia celo estas liberiĝo de restriktaj limoj

*** * ***

**Se persono strebas nur amasigi monon kaj
plenumi korpajn dezirojn**

**La gajnoj, kiujn li faras, estas mizeraj kaj
sensignifaj**

**Ĉar venos la tago, kiam li lasos ĉiujn mondajn
gajnojn malantaŭe**

Sed se li riĉiĝas per Dio

Li estos pli riĉa ol ĉiuj reĝoj kaj riĉuloj de la tero

**Tiuj benitaj trezoroj estas en la posedo de tiuj,
kiuj amas Dion**

**Tiuj, kiuj ne kontentiĝas pri io ajn krom la riĉeco
de la animo**

**Dum ili laboras por disvolvi siajn spiritajn
inklinojn**

Kaj nutri ilian sopiron al la fonto de ilia vivo

**Kaj la resurekto de amo el la profundoj de
malamo kaj malico**

**Ili levas sian konscion super mallarĝajn mondajn
konsiderojn**

Al la horizontoj de libereco, paco, lumo kaj ĝojo

**Ili konscias sian senliman vastecon
Ili spertas renoviĝintajn perceptojn kaj scion
Kaj dum ili semas la semojn de bonaj pensoj kaj
agoj**

**En la spacoj de ilia konscio
Iliaj komprenoĵoj estas malfermitaj
Kaj iliaj kognaj kapabloj estas aktivigitaj
Philamson, ilia vera esenco
Ili trovas la regionon de Dio en si mem
Ni petas Dion la Plejpotencan gvidi nin, por ke ni
povu renovigi nin**

**Kaj ni elportas nian spiritan estaĵon el la karceroj
de mallumo**

**Al la spacoj de libereco, trankvilo, kaj la lumoj de
scio**

**Freŝaj fruktoj kaj legomoj estas esencaj nutraĵoj
El prelego pri nutrado**

Liverita en Encinitas, Kalifornio - junio 1940

**Vianda proteino ne estas la sola esenca fonto de
energio**

**Kelkaj el la mineralaj saloj troveblaj en nekuiritaj
legomoj kaj fruktoj estas ankaŭ gravaj fontoj**

**Kvankam granda parto de viando ja provizas
signifan kvanton da energio, se viando dominas la
dieton dum plilongigita periodo, ĝi ĉesos provizi tiun
energion. Krome, troa konsumado de proteinoj povas
konduki al proteina tokseco, fonto de laceco kaj
malsano. Mallonge, tro multe da proteinoj estas same
damaĝa kiel tro malmulte.**

**Se vi volas seniĝi de laceco, unu rimedo kuŝas en
ĝusta nutrado. Viando povas provizi provizoran
energion, sed ĝi enkondukas multajn toksinojn en la
korpon. Manĝi pli da krudaj, nekuiritaj manĝaĵoj
reduktos sentojn de elĉerpiĝo kaj lasos vin senti vin
plena de energio.**

Sukoj provizas signifan energian akcelon, sed tutaj fruktoj kaj legomoj ofertas multe pli grandan nutrovaloron. Tamen, iuj homoj simple ne volas dediĉi la tempon al konsumado de ili en ĉi tiu formo.

La digesta sistemo ekstraktas kemiajn substancojn kaj distribuas ilin al taŭgaj ĉeltipoj tra la tuta korpo

La korpo konsistas el pluraj kemiaj elementoj, kaj manĝaĵoj devas ĉiutage replenigi la mankojn en tiuj elementoj.

Ĉiutaga manĝaĵo devus inkluzivi sufiĉajn kvantojn da proteino, vitaminoj, mineraloj, iuj grasoj kaj oleoj, kaj taŭgan kvanton da naturaj karbonhidratoj, samtempe minimumigante rafinitan amelon kaj rafinitan sukeron kiel eble plej multe.

Bonega fonto de energio estas miksaĵo de oranĝa suko kaj muelitaj migdaloj, ĉar migdaloj estas pli bone digestitaj kiam miksitaj kun oranĝa suko.

Gravas ankaŭ trinki multe da fluido. Se bonkvalita akvo ne haveblas, freŝa fruktosuko, kokosakvo kaj akvomelono estas bonegaj suplementoj kaj partaj anstataŭaĵoj por pura akvo.

En la estonteco, homoj konsumos fruktosukon kaj legomsukon pli ofte pro la sanprofitoj, kiujn ĉi tiuj sukoj provizas.

Kaj malsupereckompleksoj kaj supereckompleksoj estas malbonaj

Malsupereca komplekso estas same malbona kiel supereca komplekso, ĉar iu, kiu sentas sin malsupera, ne povos montri la superecon, kiu estas en si mem.

La homo, estante de spirita naturo, estas dotita per sankta sparko, kaj estas malĝuste kaj erare pensi, ke li estas humila aŭ pensi, ke li estas super ĉiuj kaj agi kiel iu, kiu havas neniun dignon aŭ originon.

Kiam persono montras fierecon, la densa ombro de fiereco obskuras la lumon de Dio en la animo

Tial, ambaŭ nodoj estu evitataj kune ĉar ambaŭ estas obstakloj al spirita progreso.

Ni sentu, ke Dio estas kun ni, inspirante kaj gvidante nin, kaj ke Li estas la plej granda amo en niaj vivoj

Tiuj, kiuj konas Dion, sentas sin servistoj de ĉiuj kaj ne pensas, ke ili estas pli bonaj ol aliaj.

La malsupereca komplekso asociiĝas kun tiuj, kiuj havas malfortajn ideojn kaj malfortan subkonscion, dum la supereca komplekso naskiĝas el malamplena fiereco kaj falsa aroganteco.

Ambaŭ ĉi tiuj nodoj estas detruaj por spirita kresko kaj baziĝas sur iluzio kaj neglekto de la vero, anstataŭ sur solida kompreno kaj ĝusta juĝo.

Memfidon oni devas kultivi per superado de hereditaj homaj malfortoj. Tiuj, kiuj deziras ĝin, devus klopodi sperti ĝian dolĉecon per palpeblaj atingoj en siaj vivoj, tiel liberigante sin de la kompleksoj de malsupereco kaj aroganteco, kun la helpo de Dio.

La sekreto kaj fonto de vigleco

La korpo bezonas plurajn horojn por konverti manĝaĵon en energion. Sed ĉio, kio stimulas kaj aktivigas la volon, generas tujan energion.

Volforto ĉerpas viglecon el la ĉeloj de la korpo kaj el la energia rezervujo de la cerbo, kie energio ĉerpita el manĝaĵo estas stokita.

La volo ankaŭ altiras novan agadon de la kosma fonto en la korpon per la mjelo

Tial, la sekreto de vigleco kuŝas en konservado de la energio, kiun persono havas, kaj enportado de nova energio en la korpon per voloforto.

Kiel tio estas farita?

Unue, oni devas agi volonte kaj libervole. Se estas io inda farenda, ĝi estu farita volonte kaj laŭvole.

Kiam vi laboras volonte, vi havas pli grandan kvanton da energio, ĉar vi ne nur ĉerpas energion el la nervoj en la cerbo, sed ankaŭ altiras grandan fluon de kosma energio en la korpon.

Virino, kiu preparas bongustan manĝon por sia amanto, estas plena de feliĉo kaj vikleco, sed se ŝi estas devigita kuiri kontraŭvole, ŝi sentas sin laca dekomence.

Tial, voloforto alportas energion mallonga rakonto:

Iam, mi parolis kun amiko pri sanktuloj. Mia amiko estis makleristo, kaj li ne dividis mian entuziasmon. Anstataŭe, li diris: "Ĉiuj, kiujn vi nomas sanktuloj, estas fakte ĉarlatanoj, kiuj ne konas Dion." Mi ne kverelis kun li, sed ŝanĝis la temon, kaj ni komencis paroli pri la maklerista profesio. Post kiam li multe rakontis al mi pri ĝi, mi diris milde: "Ĉu vi scias, ke ne ekzistas eĉ unu fidinda makleristo, ke ili ĉiuj estas mensogantoj?" Li koleris kaj respondis kolere: "Kaj kion vi scias pri makleristoj?" Mi respondis: "Ĝuste tion mi celis. Kaj kion vi scias pri sanktuloj?" Li estis senvorta. Mi daŭrigis trankvile kaj afable: "Mi scias nenion pri maklerado, kaj vi scias nenion pri sanktuloj."

Anĝeloj de energio

Dio kreis nin kiel anĝelojn de energio

Kaj ni metis en fizikajn korpojn

Ni enfokusigis nian tutan atenton al delikataj korpoj

Kaj ni forgesis la spiritan animon ŝargitan per la energio de kosma vivo

Nun ni devas fari veran penon por koncentriĝi

Por reakiri senton de plena konscio

La radiko de sukceso kuŝas en kreskanta spirita kompreno

Per kiu ni konsciiĝas pri nia nemateria naturo

Kaj ke la bildo de Dio loĝas en ni

La unua floro en la ĝardeno de spiriteco estas la floro de fido kaj espero

La frukto, tamen, estas fakta scio akirita per mem-testado

Estu optimisma kaj sciu, ke la bonaj aferoj kaj benoj de la vivo atendas vin

Kondiĉe ke vi laboras kun sincereco kaj dediĉo

Por restarigi la perditan dian heredaĵon

Vere spirita homo estas ekvilibra homo

Iu, kiu sentas sin kontenta, ĝuas bonan sanon, kaj havas kreskantan komprenon

Li posedas la riĉaĵojn de la animo kaj la trezorojn de saĝo

Li estas certa, ke dia helpo venas

Ne gravas kiom severa la vivo povas ŝajni kaj kiom malfavoraj la cirkonstancoj

La vizaĝo de Dio malkaŝiĝas al ni en la beleco de la naturo

Kaj lia voĉo parolas al ni per delikataj, rafinitaj melodioj

Kaj el la dolĉaj, mildaj voĉoj de amantoj

Kaj per la resona voĉo de devo

La instigo, kiu pelas nin al boneco kaj paco

Feliĉo kaj scio estas la voĉo de Dio

Kiu vokas nin reveni al la benita domo

Domo de trankvilo kaj paco

Kaj ĝui lian dolĉan ĉeeston

Kaj ĝia senkompara, supera beleco

La mondo estas nekredeble trompema, kaj ni devas alproksimiĝi al ĝi kiel tia. Se ni ne unue

superos ĝiajn trompojn kaj iluziojn, ni ne povos helpi iun ajn alian.

Ni devas memori, ke en la soleco de fokusita menso kuŝas la fabriko de ĉiuj grandaj atingoj. Kaj en ĉi tiu mirinda fabriko, ni devas kontinue teksti la ŝablonojn de nia volo por venki aŭ efike trakti ĉiujn malfavorajn cirkonstancojn.

**La volo devas esti konstante trejnita kaj ekzercita
La homo havas multajn ŝancojn labori en ĉi tiu tera fabriko, kondiĉe ke li ne malŝparas sian tempon kaj energion vane.**

Nokte mi retiriĝas de mondaj postuloj por esti kun mi mem

**Malproksime, malproksime de la mondo
Sole kun mia volo en mia spirita soleco
Kie mi direktas miajn pensojn en la direkton, kiun mi deziras**

**Mi faris la decidon profunde
Kiam mi instigas mian volon okupiĝi pri sanaj kaj utilaj agadoj, ĝi kreas sukceson por mi. Tiamaniere, mi uzis mian volon efike multajn fojojn. Tamen, tio atingiĝas nur per konsekvenca uzo de la volo.**

Kian mirindan senton vi havos, kiam vi povos diri kaj aserti: "Mia volo, ŝargita per dia volo, atingos por mi tion, kion mi deziras!"

Se homo fariĝas memkontenta kaj konfidas ĉion al la dia volo sen uzi sian propran volon, kiun Dio donis al li, li ne atingos la rezulton, kiun li celas.

**Dia potenco volas helpi vin propravole
Ni devas forpeli el niaj mensoj la penson, ke Dio, kun Sia povo kaj supernaturaj povoj, estas malproksima de ni kaj kaŝita en la malproksimaj atingoj de la ĉielo, kaj ni ne devas forgesi, ke la dia volo kuŝas malantaŭ nia homa volo, sed tiu potenca povo, kiel oceano superfluenta per siaj tajdoj kaj**

**etendaĵoj, ne venos, se la menso ne estas malfermita
kaj la koro ne estas akceptema.**

Petego

Ho Universala Patrino

Esti la sola flamo en niaj koroj

Kaj por dispeli la mallumon de niaj animoj

Kaj en niaj larmoj de amo por vi

Forlavu nian amon por mondaj aferoj

Kaj ni ĝojas konsenti kun vi

**Forpelu nian tristecon kaj malĝojon unufoje por
ĉiam**

Faru niajn malgrandajn korojn granda koro

Ĝi akomodos vian tutan ĉeeston

Kaj en la spegulo de via dia naturo

Ni vidu nin mem kiel perfektaj kaj puraj

Ke la flamoj de nia amo por vi leviĝu alte

Super la flamoj de teraj deziroj

Milionoj da tentoj alivestas sin kiel vi

Kaj ĝi nin konstante trompas

*** * ***

Venu, ho pura kaj perfekta dia ĝojo!

Eniru la templojn de nia sopiro al vi

Lasu la planedon esti paca

En niaj montoj, en la mallumaj noktoj de nescio

Li gvidu nin kaj revenigu nin sekure

Al via sekura kaj protektita rifuĝejo!

Flustroj el Eterneco

La unua kvarlinia strofo de Ĥajam

**Tradukita de Edward Fitzgerald kaj klarigita de
Majstro Paramahansa**

**La famo de Omar Ĥajam en la Okcidento baziĝas
sur la traduko de Fitzgerald de liaj kvarliniaj strofoj
meze de la deknaŭa jarcento, kiu estas konsiderata la
plej bona traduko iam ajn en la anglan.**

La instruisto Paramhansa konsideris Omar Ĥajam unu el la grandaj mistikuloj kaj kun alta grado de memkompreno, kaj ke li uzis simbolismon por esprimi sian spiritan kaj spertecan sperton, kaj ke li estis krude miskomprenita, kaj ke esploristoj ne sufiĉe profunde esploris por kompreni lian spiritan filozofion, kiun li deponis en la kvarliniaj strofoj.

**Vekiĝu! por Mateno en la Bovlo de Nokto
Ĵetis la Ŝtonon, kiu ekflugas la Stelojn
Kaj jen! la Ĉasisto de la Oriento kaptis
La gvattureto de la sultano en maŝo de lumo
Araba traduko:**

Vekiĝu, ĉar la mateno ĵetis ŝtonon en la ujon de la nokto

**Disigante la stelojn tute
Kaj jen estas la ĉasisto de la Oriento
Li kaptis la turon de la sultano
Kun maŝo de lumo
Klarigo kaj interpreto:
Klarigo de signifoj:**

Mateno: Ĝi estas la tagiĝo de vekiĝo el la iluzia tera ekzisto

La ŝipo de nokto: la mallumo de nescio, kiu malliberigas la senmortan animon en la mallarĝa, limigita homa konscio

Ŝtono: Spirita rafinado

Steloj: La alloga brileto de materiaj deziroj

Ĉasisto de la Oriento: La potenca orienta saĝo kiu detruas la restaĵojn de iluzioj

Maŝo de lumo: la radianco de benita saĝo, kiu detruas la subpreman mallumon, kiu malliberigas kaj katenas la animon

Interpreto:

La interna trankvileco flustras:

"Vekiĝu! Forlasu la dormon de nescio, ĉar la tagiĝo de saĝo ekbrilis. Ĵetu la malhelan vazon de la nekonato per la ŝtono de spirita rafinado por frakasi ĝin kaj disĵeti la malklarajn, brilantajn stelojn de obtuzaj materiaj deziroj."

"Rigardu la lumon de orienta saĝo, la ĉasiston kaj detruanton de iluzioj, ĉar ĝi kaptis la altan turon de la spirito per maŝo de lumo, kaj dispelis ĝian restriktan materialan mallumon, tute dispelante ĝin."

"Ho loĝantoj de la urbo de iluzioj, forlasu dormon! Ĉar aperis la sunradio de la spirita mesaĝo de interna saĝo."

Lernu kiel uzi la solidan ŝtonon de spirita rafinado por rompi la malhelan vazon de nescio kaj forpeli la deziron pri provizoraj materiaj plezuroj el ĝi.

"Prenu lecionon de la ĉasisto de saĝo, kiu konstante serĉas animojn sopirantajn lumon kaj serĉantajn veron, por ĉirkaŭi ilin per aŭro de glora splendo, la splendo de eterna libereco."

La Reveno de la Malŝparema Filo

Iam, antaŭ multaj jaroj, mi vidis unu el miaj studentoj marŝantaj en la kontraŭa direkto

Komprenante la neeviteblajn sekvojn de liaj agoj, mi provis persvadi lin, uzante ĉiun logikan rimedon, forlasi sian agmanieron, sed mi trovis, ke mi ne povis helpi lin

Ĉar li intencis daŭrigi laŭ la vojo de malbono

Fine, mi diris al mi mem:

"Ĉar li tion volas, mi lasos lin sola."

Sed mia amo kaj zorgo por li rapide revenis, do mi sidiĝis sub figarbo kaj komencis imagi lin

Kun arda entuziasmo, mi senĉese sendis al li la jenan intelektan mesaĝon:

"Dio petis min peti vin ŝanĝi vian opinion pri tio, kion vi intencas fari"

Vespere, forta intuicia sento, kiun mi sentis en mia korpo kaj menso, instigis min kredi, ke li efektive revenos.

Subite aperis la "malŝparema filo", reveninte hejmen Li salutis ilin per riverenco kaj diris:

"La tutan tagon, kien ajn mi iris kaj kion ajn mi faris, mi vidis vian vizaĝon. Kion tio signifas?"

Mi respondis: "Dio vokis vin tra mi. Tio estis Lia voko, ne mia."

Mian deziron ne motivis egoismo, sed mi estis decidita ne foriri

Ĉi tiu loko restos malfermita ĝis via reveno

Ĉi tiu speco de dezajno povas kaŭzi grandegajn ŝanĝojn. Ĝi estas vere miriga forto!

Kiam vi difinas vian kurson kaj decidis daŭrigi vian vojon, vi devas aktivigi vian volon kaj fari praktikan penon, kaj vi tiam trovos, ke ĉiuj elementoj de sukceso venos al vi de kie vi scias kaj de kie vi ne scias.

En via volo, ŝargita per dia energio, kuŝas la respondo al viaj preĝoj

Kiam vi uzas tiun volon, vi malfermas la fenestron tra kiu vi ricevas respondon al viaj preĝoj

Tio estas mia propra sperto. En la pasinteco mi provis fari iujn aferojn nur por testi mian volon, sed nun mi ne plu faras tion, ĉar mi scias la rezulton anticipe: ĉio, kion mi volas, estas atingita danke al Dio la Plejpotenca.

El la libro "La Finfina Celo de la Homo"

Ni faru Dion la paŝtisto de niaj animoj

Kaj la dia lumo estas la skolto

Sur la malhelaj vojoj de la vivo

Li estas la gvida lumo en la noktoj de konfuzo

Kaj la suno de certeco en la horoj de vekiĝo

**Kaj la gvida stelo en la maro de mallumo de tera
ekzisto**

**Ni petu Lian helpon kaj serĉu Lian inspiron
Ĉar la mondo daŭrigos siajn altiĝojn kaj
malaltiĝojn**

**Ĝiaj eventoj estas turbulaj kiel furiozaj ondoj
De kie ni ricevos gvidadon?
Ĝi ne estas en niaj ŝanĝiĝemaj, antaŭjuĝemaj
kutimoj**

**Nek de nia ĉirkaŭaĵo submetita al influoj
Nek el niaj landoj aŭ nia mondo
Pli ĝuste, ĝi estas la voĉo de la gvida vero
Eliranta el la profundoj de la animo
Ĉiumomente mi pensas nur pri Dio
Mi transdonis mian animon al li
Mi konfidis mian koron al li
Mi direktis mian amon kaj sopiron al li
Ni devas fidi nenion pli ol Dion
Kaj ke ni fidu tiujn, kiuj rivelos Lian lumon
Tiu lumo estas mia gvidilo
Ĝi estas mia saĝo kaj mia amo
La nevenkebla forto
Kaj la vero, kiu ne povas esti superita
Nun kaj eterne**

**Ekzistas homoj, kiuj estas tiel ekstremaj en sia
pensado, ke ili kredas, ke por sukcesi en la vivo, ili
devas labori kiel maŝino senhalte.**

**Aliflanke, ekzistas homoj, kiuj estas ne malpli
ekstremaj ol ili, ĉar post kiam ili interesiĝas pri
spiritaj aferoj, ili perdas la deziron pri ĉio alia, kaj tio
estas malĝusta pozicio.**

**Ili kredas, ekzemple, ke ne necesas fari ion ajn
postulantan intensan koncentriĝon kaj fizikan penon,
kaj ili konsilas asketismon kaj rezignon pri ĉiuj**

materiaj aferoj. Sed ĉi tiu sinteno maskas intelektan stagnon.

Sub mantelo de falsa spiriteco

Mi trovis, ke grandaj instruistoj tre interesiĝas pri la mondo, sed sen ia ajn alligiteco al ĝi. Kiam mia instruisto ricevis ion belan, li prizorgis kaj protektis ĝin, sed se ĝi rompiĝus aŭ difektiĝus, li ridus kaj dirus: "Mia intereso pri ĝi finiĝis, ĉar ĝi okupis tro multe da mia atento." Li estis malligita, ĉar li estis neligita.

Mi sentas same kiel mi dankas tion, kion Dio donas al mi, sed mi ne sopiras ĝin, se mi perdas ĝin.

Iam iu donacis al mi belan mantelon kun ĉapelo, kaj ĝi estis multekosta kompleto. Mi volonte prizorgis ĝin kaj protektis ĝin kontraŭ ŝiriĝo kaj malpuriĝo ĝis mi laciĝis de ĝi kaj diris: "Ho Dio, mi ne bezonas ĉi tiun problemon!"

Iun tagon, mi iris al halo en Los-Anĝeleso por doni prelegon, kaj tuj kiam mi alvenis kaj komencis demeti mian mantelon, mi aŭdis la dian voĉon diri: "Prenu kun vi ĉion, kio estas en la poŝoj de la mantelo." Do mi faris tion.

Post la prelego, mi revenis al la vestaĵejo kaj trovis, ke la mantelo - Dio protektu vin - malaperis.

Mi estis tre maltrankvila pri tio, do iu diris: "Ne maltrankviliĝu, ni aĉetos al vi alian mantelon." Mi diris: "Mi ne maltrankviliĝas ĉar mi perdis la mantelon, sed ĉar la persono, kiu prenis la mantelon, ne prenis ankaŭ la ĉapelon, kiu perfekte kongruas kun la mantelo."

Ni ne rajtas permesi al niaj emocioj regi nin. Kiel homo povas esti feliĉa, se ili nur zorgas pri siaj vestaĵoj kaj aliaj posedaĵoj?

**Tio ne signifas ne porti purajn kaj ordajn vestaĵojn
aŭ purigi kaj ordigi la domon, sed prefere ne esti tro
ligita aŭ obsesita pri ĉi tiuj aferoj.**

**Iam mi estis invitita al vespermanĝo kaj ĉio estis
tre eleganta kaj bone aranĝita. Mi plene ĝuis la
vespermanĝon, sed niaj gastigantoj estis ekstreme
nervozaj, timante ke ĉio eble ne iros laŭplane, kaj
rezulte ili ruinigis la etoson per sia maltrankvilo.**

**Tiuj, kiuj estas tro sentemaj, ofte sentas la
angoron kaj malkomforton de aliaj. Kial la timo kaj
antaŭtimo? Ni devus fari nian plejebulon, poste ripozi
kaj lasi aliajn ripozi. Ni devus permesi al aferoj sekvi
sian naturan kurson sen devigi ilin, kaj tiam ankaŭ
tiuj ĉirkaŭ ni trovos pacon.**

Parmenidaj rikoltoj

**Malantaŭ la homa volo kuŝas la dia volo kaj la
celo de la senlima fluo de kosma energio**

Ĝi estas montri ĉion bonan kaj utilan en la vivo

**Pro tio, kiu ajn restas firma kaj konsekvenca kun
la pli alta volo, ricevos sukceson kun la helpo de Dio.**

**Voloforto estas energio kaj deziro direktitaj al
atingado de specifa celo**

**Nenio fareblas sen voloforto; efektive, eĉ simpla
movo ne kreeblas en la ĉiutaga vivo sen uzi
voloforton**

**Plej multaj homoj faras neesencajn aferojn kaj ne
enfokusigas siajn klopodojn laŭ konstrua maniero**

**Deziro diferencas de volo, kvankam deziro povas
agi kiel katalizilo por volo**

**Por disvolvi volon, oni devas unue kaj ĉefe posedi
persistemon kaj uzi percepton, komprenon kaj saĝon.**

**Sekvas trejnado kaj konscia uzado de la volo por
atingi la deziratan celon**

**La vojaĝo kaj penado devas daŭri ĝis la celo estas
atingita**

Kiam oni decidas atingi noblan celon, fariĝas malkonvene ĉesi provi

Aŭ li eble cedos al malfavoraj cirkonstancoj

Kiam konscio harmonias kun la pli alta volo kaj penso kaj volo fokusiĝas al aparta ideo sen interrompo, la voloforto satoriĝos per la senlima kaj neelĉerpebla kosma aktiveco.

Homa volo regata de nescio kaj deziroj alportas doloron kaj problemojn al sia posedanto

Por gustumi veran feliĉon, bonaj deziroj devas superi malbonajn, kaj la volo devas esti direktita en la ĝusta direkto al la fonto de vero kaj la origino de ĉia bono en ekzisto.

Kial oni devas sin deteni de falsa atestado? Ĉar malvero kreskigas hipokritecon kaj trompon

Perfido estas unu el la plej grandaj pekoj en la okuloj de Dio. Malvere akuzi iun por persona profito aŭ pro venĝo estas formo de falsĵuro. Se ĉiuj sekvus ĉi tiun praktikon, kaoso kaj anarkio regus inter homoj.

Aŭskultado de malvera atesto kontraŭ alia persono estas subteno de la malvera atestanto kaj partopreno en lia honta konduto, kaj tiu aŭskultado kaj subteno neeviteble transformiĝos en internan emocian konflikton, kiu disŝiras la pacon de la animo kaj ĝenas la trankvilon de la vivo.

Eĉ se ĝi estas provizore pravigita, la ago finfine forte misfunkcios kaj kreos aflikton kaj psikologian doloron, kiu ĝenas la konscion kaj frapas la konsciencon.

Envio ankaŭ havas malutilajn kaj seriozajn sekvojn, ĉar ĝi alportas personan suferon al la envia persono, ĉar la pensoj kaj sentoj, kiujn persono liberigas, revenos al li.

Kiu donas amon kaj altruismon, tiu ricevos reciproke amon kaj altruisman traktadon, dum kiu

sendas pensojn de avideco, egoismo kaj envio, tiu alportos ĉi tiujn aferojn al si en egala mezuro.

Kial homo ne devus ŝteli?

Kia estus la mondo se ĉiu vivus per ŝtelado, rabado kaj ĉantaĝado? Tiukaze, la plej abomenaj kaj teruraj krimoj estus faritaj. Estus furioza batalado por protekti posedaĵon kaj reakiri ŝtelitajn varojn.

Ŝtelo estas ago kontraŭa al sociaj normoj kaj senhavigas aliajn je iliaj rajtoj, kaj tial ĝi estas kontraŭ la leĝoj de ekzisto, kaj socioj ne havas la taŭgajn instalaĵojn kaj efikajn metodojn por trakti la krimintojn.

Kiam ŝtelistoj estas malliberigitaj, iliaj malnovaj kutimoj povas pli enradikiĝi, kaj ili ankaŭ povas akiri novajn malbonajn kutimojn dum interrilatado kun aliaj krimuloj. Se tio okazas, ili estos multe pli malbone post sia liberigo ol antaŭ ol ili estis en malliberejo.

Ni petas vin, Sinjoro, beni nin, por ke ni ne aŭdu malbonon, vidu malbonon, parolu malbonon, aŭ spiru malbonon

Ni nek tuŝas malbonon, nek sentas malbonon, nek pensas malbonon, nek sonĝas malbonon

La fortoj, kiujn ni uzas ĉiutage:

Niaj sensaj perceptoj

- kaj niaj sentoj

- kaj nia inteligenteco

Ĉio ĉi estas pruntita de Dio, kaj ni ne povas vivi eĉ unu sekundon sen Li

Tamen, dum ni uzas Liajn donacojn, ni ne pensas pri Li kiel ni devus, nek ni donas al Li la atenton, kiun Li meritas.

Prefere, ni persekutas sensualajn plezurojn kaj mondajn ambiciojn en kompleta harmonio kun kaj totala konekto al la materia mondo.

Jen la radika kaŭzo de nia tuta doloro kaj sufero

Dio kreis nin laŭ Sia bildo, kaj tial ni ne povas koni la guston de vera feliĉo krom se ni malkovras Lian ĉeeston en ni kaj gustumas la nektaron de Lia feliĉo en niaj animoj.

Nek ni povas posedi la benitan potencon necesan por akiri, per volo, tion, kion ni bezonas ĉiutage

Krom se ni komprenas, ke Dio estas la fonto de tiu forto, ni devas fidi Lin kaj turni nin al Li.

Kun koroj dankemaj pro ĉiuj benoj, kiujn Li verŝas sur nin en kontinua fluo

Se vi estas dankema, mi certe pliigos vian [favoron]

Kiam niaj koroj superfluas de dankemo al la Plej Malavara Donanto, ili fariĝas sanktaj temploj por Lia glora ĉeesto, kaj tio estas la plej granda atingo, kiun oni povas atingi, ĉar la celo de la vivo estas, ke la homo estu en harmonio kun sia Kreinto, alproksimiĝi al Li, kaj koni Lin.

{Unue serĉu la regnon de Dio kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi estos aldonita al vi}

Per konstanta memoro pri Dio kaj bonkore pensante pri Li, ni komprenos, ke Li estas nia amato, ke ni estas Liaj elektitoj, kaj ke ni havas parton en Lia malavareco.

La regno de feliĉo, amo, lumo kaj boneco

Kiam ni kontemplas la abundajn benojn de Dio, el kiuj la plej granda estas la ebleco uzi liberecon de elekto sekvante la ĝustan vojon, kiu kondukas al konformiĝo kun pli altaj celoj kaj atingado de spirita feliĉo, ĉiu tago pleniĝas per renoviĝinta interna ĝojo, kaj ni sentas benitan fluan fluantan en niajn vivojn, tiel ke dankemo plenigas niajn korojn, kaj la vivo havas guston kaj signifon.

La persono, kiu per kontempla pensado povas vidi la dian leĝon, kiu funkcias mistere, neniam ĉesas

laŭdi, danki kaj humiligi sin antaŭ Tiu, al kiu ĉiu amo, laŭdo kaj dankemo ŝuldiĝas.

Ni memoru Dion, la fonton de ĉia bono en ekzisto, kaj ni miksu nian rememoron kun sincera amo eliranta el la profundo de niaj koroj.

Al Dio, de kiu vivo fluas, amo radias, kaj benoj senĉese elverŝiĝas

Ni memoru ame ĉiujn, kiuj ekbruligis kandelon por la homaro, aŭ semis bonajn semojn en la grundo de la mondo, aŭ disvastigis klerigitajn ideojn, aŭ kuraĝigis bonfarojn kaj noblan konduton.

Ni malfermu niajn korojn al amo, ni faru niajn mensojn akceptemajn al lumigaj inspiroj, kaj ni petu Dion pri helpo kaj gvido

En tio, kion ni pensas kaj faras

Timo venenas la koron

La homa menso estas vasta deponejo de energio aŭ vivaktiveco

Ĉi tiu aktiveco estas konstante uzata en muskolaj movoj, la funkciado de la koro, pulmoj kaj diafragmo, ĉela metabolo, sangaj kemiaj reakcioj, kaj en la funkciado de la motoraj sensorganoj (nervoj).

Krome, granda kvanto da vitala energio estas elspezata por pensado, emocio kaj volo.

Timo malfortigas vivaktivecon kaj estas unu el la plej furiozaj malamikoj de aktiva volo

Timo premas kaj malhelpas la agadon de la vivo, kiu kutime regule fluas al la nervoj, tiel ke ili aspektas kvazaŭ paralizitaj, kaj la korpo fariĝas malvigla kaj ĝia vigleco malpliĝas rimarkeble kaj signife (timo estas nervoblokilo!).

Timo ne helpas forigi la kaŭzon de timo. Ĝi malfortigas la volon kaj instigas la cerbon sendi malhelpan signalon al la organoj de la korpo. Timo

venenas la koron, difektas digestadon kaj kaŭzas multajn fizikajn malsanojn.

Kiam konscio restas fokusita sur Dio, vi timos nenion kaj povos superi ĉiun obstaklon kaj malhelpon

Kun kuraĝo kaj fido. "Deziro" estas deziro sen energio, dum "intenco" estas la decido fari ion: plenumi deziron aŭ deziron. Sed "volo" povas esti esprimita per diro: "Mi laboras senlace ĝis mi atingos tion, kion mi volas."

Kiam vi trejnas vian volon, vi povas liberigi kaj direkti fortojn de vitala agado, anstataŭ deziri ion sen fari tion, kio necesas por akiri ĝin.

Ni ne devas perdi esperon, sed prefere kompreni, ke Dio donas al ni ŝancon post ŝanco plibonigi niajn cirkonstancojn, levi niajn ideojn, kaj krei novajn kaj utilajn aferojn por ni mem kaj por aliaj en la vivo.

Se ni ne estas kontentaj pri nia vivstilo, ni devus esplori novajn vojojn kaj metodojn, kiuj donos al ni iom da kontento kaj psikologia komforto.

Ni devus pensi pri fari ion, kio plibonigos niajn cirkonstancojn kaj igos niajn vivojn senchavaj kaj valoraj, kaj poste praktiki tion.

Kio urĝe necesas estas ŝanĝo en konscio aŭ modifo de ĝia kurso

Ni devas decidi, ke ni ne permesos, ke problemoj nin influu kaj debalancu, kaj ke ni ne lasos, ke maltrankviligaj aferoj ruinigu niajn vivojn, okupu niajn sentojn kaj ruinigu nian etoson.

Kaj ke ni ne estos viktimoj de malutilaj kutimoj kaj damaĝaj trajtoj, kaj ke ni estos liberaj kaj senbridaj kiel birdoj en la ĉielo

Ne necesas, ke homoj restu stagnaj kaj neŝanĝeblaj. La vualoj de iluzio devas esti forigitaj de la esenco de la animo, por ke ĝi brilu per sia pureco

kaj forto, rivelante la noblan splendoron, kiun Dio donacis al la homaro.

Dio benas bonajn klopodojn, legitimajn ambiciojn kaj decidon sukcesi

Malantaŭ niaj vivoj kuŝas la povo de la Supera Spirito, kaj malantaŭ nia volo kuŝas la kosma oceano de la Dia Volo

Ni estas integrita parto de tiu senlima oceano. Kiam ni atingas ĝin kaj naĝas en ĝi, nia konscio vastiĝas kaj ni sentas nian vastecon.

Pripensante ĝin, ni proksimiĝas al ĝi, kaj pripensante ĝin, ni kondukas al ĝi.

La kontinua peno harmonii kun ĝi provizas al ni scion, persistemon kaj energion

Ĉiutaga preparado de konscio alportas dian amon kaj ĉielajn benojn

Ĝi fluas al ni sen interrompo kaj donas al ni malavaran parton de la trezoroj de la oceano

Ekzistas dia konscio latentata en ĉiu homo, konscio atendanta la ŝancon esprimi sin

Kaj por eliri el la mallarĝa kaj restriкта kelo de la memo

Same kiel homo vekigatas el maltrankviliga koŝmaro por kompreni, ke tio, kion li vidis, estis nenio krom sonĝo, tiel ankaŭ dia konscio instigas homon vekigi el la koŝmaro de dormo kaj konfuzo al nova konscio kaj solida kompreno pri la signifo kaj celo de la vivo.

Se ni volas sperti la tagiĝon de spirita vekigo kaj atesti la lumojn de certeco, ni devas aŭskulti la internan voĉon

Ni respondas al ĝia instigo. Ni devas forigi de la vojo la ŝtonojn de iluzio kaj la rokojn de nescio, kiuj malhelpas la progreson de la animo kaj malhelpas ĝian movadon.

Kaj ni frapu per la mano de sopiro sur la pordon de vekigo el la dormo de apatio, por ke ni povu enspiri la brizojn de feliĉo kaj alporti ĉielan elektron al ĉiu nia penso kaj ĉiu nia sento.

Kaj ĉiu el niaj verkoj

Ni petas Dion la Plejpotencan malfermi fenestrojn de konscio en nia konscio, plenigi nin per la lumo de saĝo, ĉirkaŭi nin per Lia amo, kaj ampleksi nin per Lia eterna kompato.

Inter tiuj, kiuj venis al mi, estis homoj, al kiuj mi diris dekomence, sincere, ke iliaj motivoj ne estis solidaj, kaj mi petis ilin ŝanĝi tiujn motivojn.

Kelkaj el ili ne ŝatis tion, kion mi diris, sed aliaj respondis kaj ŝanĝiĝis al pli bona

Hipokriteco ne kondukas al bona rezulto, kaj eĉ la plej saĝuloj ne povas kaŝi tion, kion iliaj okuloj malkaŝas.

La tuta historio de homo estas skribita en iliaj okuloj

Se vi volas scii la veran naturon de iu, petu Dion malkaŝi al vi la veran karakteron de tiu persono.

Ĉar vi ne volas esti trompita, vi sentos profunde en via koro ĝian veran naturon kaj via intuicio ne eraros.

Kiam ni parolas al nia kunulo, ni rigardu rekte en liajn okulojn kaj parolu kun konfido, certeco kaj vero.

Kiam ni manpremas iun, ni devus transdoni al ili la magnetismon de nia amo kaj sincereco, kaj provi helpi ilin kiel eble plej multe.

La serĉanto de scio devas esti pozitiva kaj labori pri la disvolviĝo de sia spirita magnetismo; tiam Dio donos al li la potencon helpi aliajn kaj transdoni benitajn vibrojn al ili.

Mi eble vojaĝos trans la plej malproksimajn planedojn kaj stelojn, sed mi ĉiam estos via. Viaj

sekvantoj eble venos kaj iros, sed mi akompanos vin kaj estos via por ĉiam. Mi eble estos ĵetita ĉirkaŭen de la ondoj de sennombraj enkarniĝoj kaj sentos min soleca kaj sola, tamen mi ĉiam estos via.

La mondo, okupita de viaj ludoj, eble forgesos vin, sed mi ĉiam memoros vin. Mia voĉo eble paliĝos kaj mi eble malsukcesos.

Sed per la vortoj de mia animo mi flustros: "Mi ĉiam estos via"

Provoj, malsanoj kaj morto povas disŝiri min kaj brulvundi mian korpon, sed tiel longe kiel restas brileto de espero en mia memoro

Rigardu en miajn mortantajn okulojn, ĉar tra ili mi diros al vi: "Mi amos vin eterne kaj mi ĉiam restos fidela al vi!"

Mi diras al vi vere, ke mi ricevis la respondojn al ĉiuj miaj demandoj ne de homoj, sed de Dio, la fonto de ĉia malavareco

Kaj la fonto de ĉia scio en la universo

Li estas mia sola inspiro en la vivo, kaj kiam mi parolas, mi petas lin ŝargi miajn vortojn per sia potenco, sia vero, sia amo kaj sia lumo. Mi sentas ondojn de ĝojo engluti min, ĉar lia plej granda amo verŝiĝas en la animon kiel mildaj brizoj en varmaj tagoj, kaj ĝia verŝado daŭras potence tage kaj nokte, semajnon post semajno, jaron post jaro, do vi ne scias, kie estas la fino.

Homoj pensas, ke ili bezonas amon kaj riĉecon el homaj fontoj, sed malantaŭ ĉiu amo kaj malantaŭ ĉiu riĉeco

Dia amo, kiu ne ŝanĝiĝas, kaj spirita riĉeco, kiu ne povas esti mezurita per teraj riĉaĵoj. Kiu ajn komprenas, ke Dio estas la fonto de ĉia amo, feliĉo kaj graco, trovos ĝin kaj estos ekstreme feliĉa kun ĝi.

Pliaj instruoj kaj reflektaj de Majstro Paramhansa

Yogananda

Sincereco estas la bazŝtono sur la spirita vojo
Pli ĝuste, ĝi estas la kolono sur kiu baziĝas la ligo de la
animo kun sia Kreinto

Tio signifas turni sin al Dio kun plena konfido

Ni parolas al li malkaŝe kaj intime

En la plej simpla lingvo, la lingvo de la koro

Ni petas lin helpi nin

Por ke ni povu strebi al Li kaj fidi Lin

Por trankviligi niajn korojn

Kaj ĝi liberigas nin de aflikto kaj ĉagreno

Kaj de ĉio, kio povus stari sur nia vojo

Li provas nin forturni de nia spirita celo

Fine

Estas unu celo por ĉiuj niaj testoj kaj eksperimentoj

Ĝi instigas nin fari nian plej bonan

Ni konfidas aferojn al Dio

Kaj kiel bonŝanca estas tiu, kiu posedas ĉi tiun

komprenon

Sen ĝi ni vivas en konflikto kaj malpaco

Sen scii la kialon

Sed sur la spirita vojo

Ni scias, ke la malfacilaĵoj, kiujn ni alfrontas

Ĝia celo estas igi nin humilaj antaŭ Dio

Ni malplenigas niajn pensojn kaj sentojn

De falsa fiereco kaj iluzia grandiozeco

Por ke Dio plenigu nin per Sia lumo, saĝo kaj amo

En tiu mem-submetiĝo al Dio

La dolĉa ligo kuŝas en ĝi

Ni memoru, ke tiel longe kiel la sento de "memo" estas

domina

Ekzistas tendenco distancigi sin de Dio

Kredante, ke ni havas sufiĉe da forto kaj saĝo

Por ke ni povu stari sur niaj propraj du piedoj sen
subteno

Ni solvas niajn problemojn mem
Ni timas, ke se ni submetiĝos al dia volo
Ke ni ne estos feliĉaj pri tio, kion Dio sendas al ni
Tio estas pruvo de manko de fido al Dio
Sed pli frue aŭ pli malfrue
Ni devos turni nin al Dio
Ĉiu homo malkovros ĉi tiun veron en sia vivo
Krom se li jam malkovris ĝin
Ĉi tio ne estas senkuraĝiga aŭ negativa ideo
La plej dolĉa plezuro en ekzisto estas
La sento, ke ni estas en lia ĉeesto
Sekura kaj protektita kontraŭ la surprizoj de la vivo kaj
la batoj de la tempo
Tio estas la naturo de humileco kaj la karakterizaĵo de la
humiluloj

Kaj tie kuŝas la vera spirita forto
Kaj la grandeco de sincereco
Kaj la profundo de amo
Kaj la beleco de kontenteco kaj submetiĝo
{Ne mia, ho Sinjoro, sed Via volo plenumiĝu}
(Ni fidas Dion)

Por tuŝi nian spiritan naturon
Ni devas klopodi montri pli altan konscion en niaj vivoj
Kiam malfacilaĵoj trafas nin, ni devas memorigi nin
Ke ni ne estas malfortaj kaj ke ni posedas la taŭgajn
ilojn por trakti ĝin
Ni ne rajtas permesi, ke respondecoj kaj problemoj
interrompu nian pacon
Ĝi forprenas nian pacon
Ni venis en ĉi tiun mondon por disvolvi nin mem
Esplorante nian spiritan potencialon
Ne plonĝi en la malhelajn marojn de iluzio
Kiu implicas sennombrajn riskojn

Se ni volas koni nian spiritan memon
Ni devas esti honestaj kun Dio kaj kun ni mem
Kaj sinceraj en niaj interagoj kun homoj
Kaj ke ĝi estu la plej forta deziro en niaj vivoj
Temas pri rekoni nian dian fonton
De Li ni originis kaj al Li ni devas reveni
Ne gravas kiom longa estas nia foresto en la mondo de
fremdiĝo

Eĉ se la atmosfero ŝajnas malgaja kaj malgaja
Ni devas konservi nian fidon
Ke la suno denove leviĝos
Kaj ke bono en la vivo superas malbonon
Amo estas pli forta ol malamo
Kaj tiuj, kiuj estas sur la ĝusta vojo
Ili alvenos, kiom ajn longa ŝajnas la distanco kaj kiom
ajn fora estas la celloko
Kaj se zorgoj multiĝas
Ĝi devas esti dispelita per amo al Dio kaj komunikado
kun Li

Per sincera elkora preĝo
Kaj petante lin plifortigi nian decidon
Ĝi helpas nin korekti la kurson de niaj vivoj
La preĝo estos respondita per kuraĝigaj ekbriloj
La nuboj malaperos kaj la horizonto denove aperos klara
Traktante la premojn de la vivo
Unu el la avantaĝoj de profunda esplorado pri Dio
Ĝi estas la kapablo malstreĉiĝi
Kie streĉiĝo malpliĝas, timo malpliĝas, kaj zorgoj
trankviliĝas
Kiam ni perdas la kapablon ĝui la vivon
Partopreno en sanaj distraĵoj agadoj
Ni estas pli seriozaj kaj nervozaj ol ni devus esti
La animo, en sia pura esenco, ne sentas streĉon aŭ
nervozecon
Prefere, estas la " memo " kiu spertas tiujn statojn

Ni ne devus preni aferojn tro serioze
Por ke la intenseco de la "memo" malpliigu kaj ĝia teno
malstreĉigu

Homoj ofte parolas pri la premoj, kiujn ili sentas
Kaj la psikologia stresoj, kiujn ili spertas sub la pezo de la
multaj postuloj

Sed ni ne rajtas permesi al ni fariĝi predo
Por ia ajn speco de malfacilaĵo
Ni ĉiam memoru, ke Dio donis al ni forton
Sufiĉe por trakti ĉiujn defiojn, kiujn ni alfrontas
Estas neeble por la animo senti sin elĉerpita kaj laca
La korpo eble sentos sin laca

Sed kiam ni atribuas fizikan malfortecon al ni mem
Ni restas limigitaj ene de la malgranda amplekso de la
memo

Kiam ni alfrontas obstaklojn
Ni devas serĉi dian helpon
Certigante nin, ke ni kapablas - kun la helpo de Dio -
superi ĝin

Kaj ke ĝi venas kiel katalizilo por vekigi niajn dormantajn
povojn, kiuj, kiam vekitaj, kapablas
Traktante malfacilaĵojn kaj problemojn de ĉiuj specoj
Kaj ke nia vera naturo estas la spirito
Kies esenco estas paco, sereneco, trankvilo kaj
trankvileco

Kaj ke ĉi tiuj benitaj elementoj estas en ni
Ĝi estas integrita parto de nia spirita estaĵo
Homo estas spirito, kaj lia spirito ne povas esti venkita
Ĉar ĝi estas de nemateria naturo
Kiam ni posedas ĉi tiun konscion
Ni sentas tiujn fortojn aktivajn en ni
Ni sentas, ke ni antaŭeniras kaj progresas
Nia fido al Dio kaj al ni mem plifortiĝas
La intenseco de la malfacilaĵoj malpliĝas
Por ke ni povu trakti ĝin

Konstruema aliro bazita sur konfido, komforto kaj
ekvilibro

Kun ĉiu sperto kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj
Dum ĉi tiu nia surtera vojaĝo
Ni devas scii kiel plilarĝigi niajn horizontojn kaj konscion
Kaj kiel ni povas esti pli komprenemaj pri la
?cirkonstancoj, kiuj ĉirkaŭas nin aŭ tra kiuj ni travivas
Ni tiam povos vivi en pli bona harmonio
Kaj por trakti pli glate kaj sekure homojn kaj la vivon
Kiam ni pli profunde rigardas la civilizojn de la mondo
Ni esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj
;Granda bildo aperas, kun interplektitaj linioj
Varia laŭ sezonoj, zorgema pri detaloj
Ni trovas, ke la homo estas samtempe individua kaj
.socia laŭ naturo

Ĉiu homo deziras kaj individuan vivon kaj socian vivon
Li havas individuismajn tendencojn kaj deziron aparteni
al grupoj kaj klanoj
Eĉ en antikvaj tempoj
Ekzistas pruvoj, ke fruaj homoj
Li posedis la ideon de solidareco ene de grupoj
En la ĉiutaga vivo, ni trovas, ke troa interagado kun aliaj
Ĝi ne alportas grandan feliĉon
Nek troa izoliteco alportas feliĉon
Dio volas, ke ni praktiku moderecon
Kaj krei ekvilibron inter niaj individuaj vivoj kaj niaj
sociaj vivoj
Individuaj kaj kolektivaj principoj en homoj venas de pli
alta fonto

Dio estas la Unu, la Eterna Rifuĝejo
Preter la steloj, la universo, kaj homa penso
Preter sentoj kaj sonĝoj
Ĝi superas ĉiujn sensajn perceptojn
Li estas Unu, Unika, Estaĵo en Si mem
Perfekta en sia esenco kaj atributoj

Kie neniŭ suno brilas
Neniŭ luno leviĝas
Neniŭ fajro brilas
Prefere, ĝi estas Lia dia lumo, kiu estas senkompara
Tie, trans la mallumo, ne estas mallumo
Kaj la sensona silento
Kaj nenio alia ol la kreita
Tie estas la eterna esenco
Kiu estas la origino de ekzisto
Kaj la fonto de ĉiuj povoj kaj estaĵoj
Kaj la videbla kaj la nevidebla
Dio kreis ĉi tiun universon por ke
Ĝi funkcias laŭ fiksa kaj neŝanĝebla leĝo
Se ni malobservas iun ajn el la universalaj leĝoj, ni
punas nin mem
Ĉiu, kiu saltas de la tegmento de alta konstruaĵo, havos
siajn ostojn rompitaĵojn
Tial ni ne povas ignori la leĝon de gravito
Sen suferi la sekvojn
En ĉi tiu mondo
Homoj povas agi libere
Sed nur ene de limigita amplekso
Kaj se li malrespektas diajn leĝojn
Li punos sin mem aŭ detruos sin mem
Dio establis tiujn neŝanĝeblajn leĝojn
Li volis, ke ĝi funkciu en nia favoro
Ĉar sen ĝi ni ne povas trovi nian vojon en ĉi tiu vivo
Dio ankaŭ donis al ni liberecon de elekto kaj metis
konsciencon en nin
Distingi inter bono kaj malbono, utila kaj malutila
Kiam homoj elektas la vojojn de malbono
Ili malrespektas la universalajn leĝojn de Dio
Ili ekigas kosmajn fortojn
Neeviteblaj konsekvencoj rezultas
Pro la malobservo de tiuj leĝoj

Tiel farante, ili punas sin mem
Vere, Alaho tute ne maljuste faras al la homoj, sed}
 {estas la homoj, kiuj maljuste faras al si mem
Sed tiuj, kiuj observas ĝiajn leĝojn
Kaj ili plenumas liajn sugestojn
 Ili vivas en paco
Kaj per ili, la okulo de kompreno malfermiĝas
 Ili iras per memfidaj, certaj paŝoj
 Ili sentas, ke ili marŝas sekure
 Sur la vojoj de la vivo
Penso estas grandega forto en via vivo
 Se vi scius kiel kultivi tiun forton
 Kaj uzu ĝin ĝuste
Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian pensadon
Estu singarda kiam vi interriltas kun homoj, kiuj havas
 negativajn ideojn
Kaj pesimisman perspektivon, por ke iliaj malfortaj ideoj
 ne enfiltriĝu en vian menson
Krom se via menso atingis certan nivelon de forto
 Por ke la ideoj de aliaj ne povu lin malfortigi
 Male
 Li kapablas plifortigi la ideojn de aliaj
 Kaj por plifortigi ilian memfidon
Tiuj, kiuj malsukcesas, devus asociiĝi kun tiuj, kiuj
 sukcesas
La malfortuloj devus asociiĝi kun tiuj, kiuj estas pli fortaj
 ol ili
Koncerne tiujn, al kiuj mankas memregado
Ili devus esti akompanataj de tiuj kun bona karaktero kaj
 memdisciplino
 La glutemulo devus manĝi
Kun iu, kiu povas pli bone regi sian apetiton
 :Tiam li povos diri
 "Ankaŭ mi povas regi mian apetiton"

Kiam vi faras decidon kaj promesas al vi mem plenumi
ĝin

Ne lasu vian decidon ŝanceliĝi se okazas io, kio
.kontraŭdiras vian decidon
Daŭrigu havi fidon al vi mem kaj kredi, ke vi posedas
ĉiujn fortojn, kiujn vi bezonas
Por atingi tion, kion vi aspiras, kiom ajn neverŝajne ĝi
ŝajnas

"Se vi malkaŝe diras "Mi estas preta por ŝi
"Kaj vi diris al vi mem, "Mi ne povas
Farante tion, vi malpliigas la potencon de penso
Ĝi malfortigas volon
Vi bezonos volon pli fortan ol via propra
Por vigligi ŝin kaj inspiri ŝin per persistemo kaj
rezolutesco

:Mia konsilo estas
Evoluigi volon
Pensu pozitive
Vi trovos, ke viaj fizikaj, mensaj kaj spiritaj povoj
Kunlaborante por desegni kaj formi ĉiun aspekton de via
vivo

En kia ajn maniero vi volas
La formiko sentas sian korpon
Ŝiaj akraj okuloj vidas limigitan kampon ĉirkaŭ ŝi
Persono konas sian korpon, sian ĉirkaŭaĵon kaj sian
familion

Kaj kelkaj aliaj aferoj, kiuj estas konataj al li
Koncerne la universalan homon
Li komprenas, ke lia korpo estas parto de la homa
familio

Lia penso ampleksas la universon en ĝiaj fizikaj kaj
mensaj dimensioj
Li komprenas, ke la tuta ekzisto kuŝas en lia menso
Se persono povas transformi sian konscion en spiritan
ekstazon

La universo malaperos el lia menso
Ĉar ĝuste la pensoj de homo donas al la universo la
aspekton de realeco
Sen penso, la universo havus neniun realecon
Homoj kutimiĝis aŭ resti atentemaj kaj okupitaj pri la
problemoj de la vivo
Aŭ li eble cedos al dormo kaj forgesos la mondon
Sed la homaro havas grandegan potencialon, kiun ĝi
ankoraŭ ne aktivigis
Kaj se vi lernas pri spirita ekstazo
Kiel seniĝi de korpa konscio kaj kontraŭvola
dormkonscio
Li vekiĝos en la supera, benita konscio
Kiam persono kapablas resti veka
Aŭ el tuja dormo per volo
Li povos atingi altan staton de konscio
Ne estas limo al ĝia ĝuo
Li spertos la feliĉon de konscia, libervola dormo
Iam ajn, ie ajn
La Papilio de Senmorteco diris
Mia pli granda memo
Vivas en ĉiu koro
En ĉiuj landoj
kaj mia forta volo
Ĝi pulsas en ĉiu angulo
Kaj ĝi vekas la dormantojn
Kun senfinaj eteraj sugestoj
Koncerne mian pli malgrandan memon
Malliberigita en la tempigita korpo
La papilio ankoraŭ estas en sia tera kokono
grunda gluaĵo
La pordoj estas ŝlositaj
Ligita per mil feraj ŝnuroj
Ho mia kaptita animo
Ho vi, kiu banas vin en la sunlumo

Kaj vi enspiras la eliksiron de vivo
Kaj vi trinkas puran akvon
?Ĉu vi revas posedi ĉiujn bonaĵojn, kiuj ekzistas
Kaj via grandeco estas malgranda
?!Kaj via koro estas malforta
!Vekiĝu el via dormo
Malfermi
Etendu vin
Renovigu vin mem
Unuiĝu kun via pli alta memo
Kaj vi fariĝos
Eterna Papilio
Rezistema al restriktaj kaj limigoj
Memrealigo

Adaptita traduko de: Mahmoud Abbas Masoud

Aŭda kaj vida klareco

Ne la okulo vidas

Prefere, estas la menso kaj energio, kiuj formas aferojn
Persono povas evoluigi aŭskultantan oreilon kaj vidantan

okulon

En realeco, la mondo estas tute malsama ol tio, kion

homo vidas

La sonoj, kiujn li aŭdas, estas tiuj, kiuj falas ene de la

gamo

La vibroj, kiujn ĝi kapablas detekti

Klarvideco ankaŭ nomiĝas intuicia aŭdado

Aŭ aŭdante per kompreno

Ĉar la normala orelo ne kapablas kapti

Neaŭdeblaj sonoj

La kapabloj de vidado kaj aŭdado ekzistas en la animo

Eblas vekti la latentajn povojn en ĉiuj sensoj

Per trejnado de la menso kaj evoluigo de ĝiaj kognaj

kapabloj

La povo en niaj okuloj similas al rentgenradioj

Tamen, ni ne povas vidi la objektojn, kiujn rentgenradioj
penetras
Ĉar ni ankoraŭ ne evoluigis harmonion kun tiu nivelo de
vibradoj
Niaj plifortigitaj sentoj estas difektitaj de la limigoj de
mensaj kapabloj
Klarvidaĵo okazas kiam la vivoforto akordiĝas kun certaj
elementoj
Travideblaj vibroj Same kiel rentgenradioj penetras
murojn
La homa okulo havas la saman kapablon, kaj tiu speco
de vidkapablo
"Ĝi nomiĝas "vida klareco
Eblas testi la forton de vida klareco
Kiam la vidaj povoj de la okulo estas duobligitaj
Aŭ altigi la nivelon de vibradoj de la vivoforto, kiu
trapenetras ĉion
Fakta klarvideco ne damaĝas spiritan progreson
Male, ĝi helpas translokigi aŭ transformi konscion
De la fizika nivelo ĝis la spirita nivelo
Sed la bildoj, kiuj eliras el la subkonscio
Ĝi devenas de iluzio kaj imago, kaj devas esti evitata
La serĉanto devas trapasi la testojn de sonĝoj por atingi
staton de spirita vekigo
Kie li plene konscias, ke li estas en proksima harmonio
kun altnivela
Li ĉeestas kaj sentas elfluon de refreŝiga ĝojo, kiu
trapenetras lian menson, animon kaj korpon
La tuta afero estas intensa aktiveco en malsama vibra
ordo
La Regno de Dio estas ene de la homo
Sed li devas demonstri ĝin per konstrua laboro kaj ĝusta
reflektado
Ni ne rajtas permesi, ke io ajn malhelpu nian progreson

La memo devas manifestiĝi per purigo de la menso,
plibonigo de moralo kaj profunda kontemplado
Dio ĉiam aŭskultas la vokojn de la animo
Sed lia respondo estas tiel subtila kaj travidebla, ke foje
malfacilas distingi
?Kiu daŭrigas la serĉadon
Li konservas sian spiritan fervoron
Dio estos trovita
Lia parto estos abunda
Lia fortuno estas granda en ĉi tiu mondo kaj en la posta
mondo

Bonvolu viziti la retejon de Suida Yoga kaj la Facebook-
.paĝon de Majstro Paramhansa Yogananda
/ <http://wwwswaidayogacom>
<https://wwwfacebookcom/masteryogananda?ref=hl>
Turisto en via lando
Vi estas la fonto de ĝojoj kaj plezuroj
Vi estas la esenco de amo kaj la juveloj de saĝo disĵetitaj
en la kampoj de eterneco
Vi estas libereco kaj liberiĝo de ĉiuj iluzioj
Vi estas la absoluta unueco, kiu ne estas submetita al
divido
Vi estas la universala konscio
Vi estas la komenco kaj la fino
Kaj la finfina celo, preter kiu ne ekzistas alia celo
Mi estas turisto en via lando kaj vojaĝanto sur viaj vojoj
Prenu mian manon kaj gvidu miajn paŝojn al la plej
proksimaj vojoj, kiuj kondukas al vi
Mi ĝojas koni vin
Viaj benitaj fruktoĝardenoj, ŝarĝitaj per bongustaj
fruktoj, vokas min
Viziti ĝin kaj ĝui ĝiajn abundajn fruktojn
Kiel dolĉaj estas la fruktoj de scio, kaj kiel ĉarma estas
!ĝia mistika nektaro

Mi deziras, ke mi ĉiam povus sopiri la nutran, refreŝigan
frukton de la animo
Kaj mi trinkas el la akvoj de paco, kiuj superfluas el la
riveroj de sankta amo
Donu al mi purecon de koro kaj serenecon de animo
Lavu mian estaĵon per viaj radiantaj akvoj, purigante ĝin
de ĉiaj malpuraĵoj kaj malpuraĵoj
Mi sopiras senti vian ĉeeston kaj vidi vian belan vizaĝon
Mi ĉiam imagis lian eskvizitan belecon, kaj mia animo
sopiris vidi lin
Plenigu mian estaĵon per dankemo kaj aprezo pro via
malavara mano kaj abundaj favoroj
Mia koro batu pro amo por vi, dum ekzistas stelo kiu
.briletas kaj koro kiu batas
Benu miajn pensojn, por ke ili aŭtomate turnu sin al vi,
por ke ili estu benitaj de la beleco vidi vin kaj vidi vian
.belecon
Donu al mi la kapablon kapti viajn ondiĝantajn melodiojn
en la vasteco de la etero
Mi estas ebriigita de ĝiaj ĉielaj melodioj, kiujn la anĝeloj
sopiras aŭdi
Ho, kiel mi deziras senti vian benitan spiriton en ĉiu
atomo de mia estaĵo
Kaj nutru miajn sentojn per Via dia nutraĵo, kiu estas la
pano de ekzisto
En ĝi estas la eliksiro de vivo kaj la printempo de
eterneco
Ho, kiel mi deziras, ke mi povus spiri la dolĉajn brizojn
de via ĉeesto
En oazoj de sopiro kaj pasio
Kaj mi vidis la lumojn de via amo brili hele
En la ĉielo de mia animo, kiu sopiras vin
Kiam la spiro trankviliĝas, la animo trovas pacon
Konsciniveloj altiĝas
Tio atingeblas per meditado

Kaj provante konservi la trankviligajn efikojn
Por ondoj de pensoj kaj sento de interna paco
Pripensante Dion kaj estante optimisma pri bonaj aferoj
Ili sufiĉas por teni la animon plena de la povo de la dia
spirito

Vortoj sen spirita povo
Ĝi estas kiel pajlo sen greno
Tial, kiam ni legas, ni devas pripensi la spiriton de la
signifoj

Kaj fokusiĝi pri tio, kion ĝi sugestas
Atingante la fonton de ideoj malantaŭ signifoj
Dio estas la pura fonto de ĉio mirinda kaj utila
Li estas la Sinjoro de Paco, kiu regas sur la trono de
trankvilaj pensoj

Li gvidas la agojn de pura kaj honorinda homo
Kaj li atingas siajn legitimajn aspirojn
Ni malfermu la pordon al spirita paco
Lasu la anĝelojn de silento eniri milde
Al la strukturo de nia komerco kaj agadoj
Ni plenumu niajn devojn kun trankvileco
Plena de la spirito de paco kaj trankvilo de menso
Kaj malantaŭ la batoj de niaj koroj, ni sentos la pulson
de dia paco

Ni profundigu en la konceptojn de eksperimentoj kaj
testoj

Ĉu per ideoj, kiujn ni legas en utilaj libroj
Aŭ problemoj, kiujn ni devas trakti
Aŭ filozofioj, opinioj kaj kredoj
Aŭ spirita feliĉo
Ni eniru la sanktejon de niaj plej profundaj pensoj
Kaj ni ĝuas la fluantan pacon
El la fontoj de trankvilo

Noto: Ekzistas multaj ekzemploj, kiuj ilustras la*
proksiman rilaton inter homa spirado kaj ŝanĝoj en
konsciostatoj. Persono sorbita en kompleksa mensa dialogo

aŭ provanta precizan kaj streĉan fizikan penon aŭtomate
spiros tre malrapide. Koncentrado dependas de malrapida
spirado, dum rapida aŭ neregula spirado akompanas
malutilajn emociajn statojn kiel timo, senbrida seksa deziro
kaj kolero. Simio spiras je rapideco de 32 fofojn minute
kompare kun nur 18 fofojn minute por homo. Elefantoj,
testudoj, serpentoj kaj aliaj bestoj konataj pro sia longviveco
havas signife pli malrapidajn spirado-rapidecojn ol homoj.
Ekzemple, giganta testudo, kiu vivas tricent jarojn, spiras je
.rapideco de nur 4 fofojn minute

El la libro: La Filozofio de Barato en la Vivo de Jogulo

De Paramhansa Yogananda: Aŭtobiografio de Jogulo

Ĉar estas neeble atingi ian ajn materialan atingon

Aŭ farante ian ajn progreson en iu ajn kampo

Sen spirita libereco

Aŭ gvido kaj saĝo de Dio

Ni levu, unue kaj laste kaj ĉiam

Versoj de danko kaj dankemo al Dio

Por perfektigi nian laboron

Kaj kompletigi ĝin laŭeble plej bone

Kaj por ke ni povu senti la ĝojon de plenumo

Kun renoviĝinta ondo de energio kaj entuziasmo

Kun mia tuta dankemo kaj aprezo

Al la fonto de ĉia boneco

Sur Liaj sennombraj benoj

Kiu superfortas nin ĉiutage de niaj vivoj

Ni ofte konsideras tiujn benojn kiel nian rajton

Kvankam milionoj en ĉi tiu mondo estas senigitaj de ĝi

Ĉiufoje kiam ni dankas Dion pro Liaj benoj

Ju pli da boneco kaj benoj ni ricevas

Se vi estas dankema, mi certe pliigos vian [favoron]

{Donu al ni hodiaŭ nian ĉiutagan panon}

Ni memoru, ke tiu, kiu prenas ĉion en la vivo

Tamen, estas fakto, ke li estas tiu, kiu maltrafas la celon

Kora dankemo alportas internan pacon

Ĝi alportas ĝojon kaj trankvilon
Ni sentas la proksimecon de Dio al ni
Lia zorgo pri ni kaj lia kompato al ni
Se ni vivas tiel
Kaj ni elektis ĉi tiun vojon
Ni atingos subliman staton
De brila, pozitiva pensado
Kaj la sento de proksimeco al Dio
Tio estas mirinda kazo
Ĝi enhavas pacon, ĝojon kaj refreŝigon
Kiam la animo sentas tiun spiritan konekton
Fluoj de ĝojo fluas al ŝi
Eliranta el la dia ĉeesto
Dio tiam fariĝas la plej elstara vero en nia estaĵo
Ni fariĝas pli kapablaj trakti cirkonstancojn kaj novajn evoluojn
En tiu kazo, amo fariĝas realo
Malamo estas pura iluzio
Ĉar Dio estas amo
Ne ekzistas esenca ekzisto
Krom Li sole en ĉi tiu ekzisto
Sonĝoj kaj iluzioj
Sub la kovrilo de teraj esperoj mi kuŝis longe
Mi sonĝis, ke mi sidas sur grandioza, luksa trono
Mia vizaĝo estis ornamita per bukedo da ridetoj
Sed la momentoj de rido kaj ĝojo ne daŭris longe
Anstataŭe, ili velkis kaj disiĝis unu post la alia
Tiam mi vidis min envolvita en ĉifonoj
Kaj etendiĝis sur la severaj rokoj de malriĉeco
En la teno de furioza aflikto kaj mizero
Mi ploris amare
Sed miaj larmoj fluis
Kaj neniuj por rigardi aŭ konsoli
La mondo marŝis antaŭ mi kaj rigardis min kun moka
silento

!Mia koro kriis, serĉante Vian helpon, ho Dio
Kaj dum miaj senĉesaj preĝoj atingis viajn profundojn

Ŝi fine vekis min

Kaj kun superforta ĝojo, mi trovis min sekura kaj
protektita en via ĉeesto

For de la teno de konfuzaj kaj enigmaj dikotomioj
Ho Sinjoro, mi deziras, ke Vi veku la tutan homaron
El mondo de ridetantaj revoj pri riĉeco kaj ploranta

!malriĉeco

Liberigu ilin, ho Sonĝkreinto, de la teruraj koŝmaroj de
morto

Kaj renovigu kun ili la konscion pri eterneco
- Kaj benu ilin, por ke ili povu kompreni - per daŭra paco
La hororoj de tera trompo
!Ili estas nenio krom sonĝoj kaj iluzioj

Superaj inspiroj

Ho Dia Kreinto

Ho Sinjoro de la Universo

**Ho Vi, kiu regas kaj ekigas la planedojn, stelojn
kaj galaksiojn**

**Via justa regado diktas doni liberan volon kaj
elektoliberecon al viaj civitanoj, kio helpas ilin
disvolviĝi kaj alproksimiĝi al viaj sanktaj principoj kaj
idealoj.**

**Vi donacis al ni eternan liberecon kaj plantis en ni
la semojn de universala konscio. Sed bedaŭrinde, ni
katenis nian universalan konscion malantaŭ la kradoj
de egoismo, malamo, mallarĝa menso kaj blinda
fanatikeco.**

**Sinjoro, helpu nin fandi - per nia varma amo kaj
frata kompreno - ĉiujn artefaritajn, glaciajn barojn kaj
obstaklojn inter ni kaj aliaj**

**Helpu nin uzi viglan konsciencon kaj sanan juĝon
en memregado kaj iri rekte sur la vojoj de la vivo**

**Kaj benu nin por multipliki nian spiritan riĉecon
kaj nian empatian kompaton per vastigado de la
cirklo de nia nacia amo por inkluzivi ĉiujn loĝantojn de
la tero, sendepende de haŭtkoloro, klaso, sekso kaj
kredo.**

**Ho Sinjoro de la Universo, ni respektu kaj ŝatu la
sendependecon de ĉiuj homoj naskitaj liberaj**

**Kaj benu nin, por ke ni povu konstrui unuiĝintan
mondon kaj elekti vin kiel nian spiritan gvidanton por
la tuta vivo.**

**El la profundoj de la animo
Ho Sinjoro, lasu la ardaĵojn de miaj sopiroj brili
Via sankta ĉeesto ĉiam ĉeestas
Mi konstruis templon por miaj sopiroj
En ĉiu el miaj ideoj
Ĉu vi bonvolus viziti min?
Kaj vi sidis sur la trono de mia amo por vi?!
Miaj pensoj sekvu vian saĝan gvidadon
Estu vi la plej granda ĝojo en mia vivo
De la pordego de pensado pri Dio kaj reflektado
pri Li**

**Mi eniros la Templon de Daŭripova Paco
Hodiaŭ mi ekbruligos faskon da bastonetoj por
reprezenti zorgojn kaj timojn
Por lumigi la templon de Dio en mia animo
Mi serĉos Dion en la soleco de mia animo
Kaj mi preĝos fervore ĝis mia koro batos pro amo
por li**

**Kaj mi sentas Lian respondon al miaj preĝoj
Ho, se nur la sparko de mia vivo povus miksiĝi
kun la suno de Dio**

**Kaj ĝi ekbrilas en ĉiuj okuloj, kiuj amas bonecon
Mi aspergos la mondon disŝiritan de militoj
Kun pensoj pri paco kaj amo
Mi eniros la dian sanktejon**

**Kaj mi tuŝas kosman konscion
Per la ĝojo de kontemplado kaj dia amo
Dia protekto ĉirkaŭas min ĉiam kaj eterne
Kaj la lumo de Dio akompanas min kaj dispelas la
mallumon ĉirkaŭ mi
Dum mi iras en Lia gvida lumo, mi ne stumblos
Mi ne deflankiĝos de la ĝusta vojo
Vivantaj emocioj
Ho Spirito de Ekzisto kaj Majstro de la Universo
Vi estas malantaŭ mia vidkampo, tra kiu mi vidas
vian ŝajnan belecon
Kaj malantaŭ mia orelo, per kiu mi aŭskultas la
miksaĵon de teraj sonoj
Vi estas malantaŭ mia tuŝo, per kiu mi sentas
aferojn en via tera mondo
Kaj trans la vualo de la naturo, kiu kaŝas vian
belan vizaĝon
Mi vidas vin en la konsola rigardo de la floroj
Kaj mi gustumas vin en la gusto de nutra manĝaĵo
Mi sentas vian dian esencon kaj vian eternan
dolĉecon
En ĉiuj bonaj aferoj kaj mirindaĵoj, kiuj ekzistas
Mi preĝas al vi, Sinjoro, kaj vi estas malantaŭ mia
tremanta voĉo
Kaj malantaŭ mia menso, per kiu mi preĝas
Vi estas preter miaj plej profundaj sentoj
Preter miaj sanktaj pensoj kaj aspiroj kaj mia
sopiro pri vi
Vi estas preter miaj reflektoj kaj preter mia
tenera amo!
Ho, se nur vi elirus el malantaŭ la vualoj de homaj
emocioj
Kaj la impresa natura pejzaĝo
Malfermu miajn spiritajn okulojn, por ke mi povu
vidi vin precize kia vi estas!**

La vivo sen Dio estas nekompleta

**Kiam ni konektiĝas kun Dio, intuicia kompreno
inspiros nin kaj gvidos nin en ĉio, kion ni faras**

**Ni devas konscie posedi tiun benitan potencon Tiu
potenco estas en ni; ni simple bezonas malkovri ĝin**

**Vi trovos, ke ĉi tiu potenco agas en ĉio por
plibonigi viajn cirkonstancojn kaj faciligi aferojn por
vi. Kiam vi konektiĝas kun ĉi tiu potenco, via bonfarto
pulsos per kosma energio, kaj viaj pensoj fariĝos pli
rafinitaj, fokusitaj, akraj kaj penetrantaj. Vi
komprenos, ke viaj animoj estas ujoj por la vivanta
vero de Dio kaj Lia neelĉerpebla saĝo.**

**Dio estas la fonto de sano, prospero, saĝo kaj
eterna ĝojo. Kiam ni konektiĝas kun Li, niaj vivoj
fariĝas kompletaj kaj kontentigaj.**

**Vivo sen Dio estas nekompleta. Ni devas pensi pri
tiu supera potenco, kiu donas al ni vivon, energion kaj
saĝon.**

**Ni devas preĝi, ke ĉi tiu vero fluu en niajn
mensojn, ĉi tiu forto en niajn korpojn, kaj ĉi tiu
senfina ĝojo en niajn animojn**

**Malantaŭ la mallumo de fermitaj okuloj kuŝas la
mirindaj fortoj de la universo, kaj ĉiuj bonaj animoj
kaj noblaj spiritoj**

Kaj la senfina vastaĵo de la sferoj de la animo

**Se vi pripensos, vi komprenos la absolutan veron
kaj vi vidos ĝian mirindan laboron en viaj vivoj kaj en
ĉio mirinda kaj glora en la kreitaro.**

Sur la vojoj de sopiro

Dio vokas min

Tra malfermaj animoj

Kaj bonaj koroj pulsantaj de amo

Kaj ĝi estas plena de fido

Ĉiu bona faro farita de la disĉiplo

Lia konscio estas unu paŝon pli proksima

**De la sojlo de kosma konscio
Lasu min eniri, Sinjoro
Por rigardi vian dian belecon
Kaj mi estas benita vidi viajn radiantajn lumojn
Se mia vivo estas gvidata de Via dia saĝo
Tial, miaj klopodoj certe estos kronitaj per
sukceso**

**Mi ne misvojiĝos
Benu min, ho Sinjoro, por ke mia vizio estu klara
Mia animo estas purigita
Tiam li vidis la sunon de certeco
Kaj mi ĝuas scii la veron
Hodiaŭ mi forgesos miajn pasintajn malfacilaĵojn
Mi alfrontos la nunon kaj la estontecon
Kun kuraĝo kaj konfido, kun la helpo de la
Ĉiopova**

**Mi ŝargos mian korpon per kosma energio
Kaj mi lavas mian estaĵon per la resaniga lumo de
dia konscio**

**Kiel kosma nebulozo
Paco plenigas mian konscion
Kaj li sentis la senfinan ĉeeston de Dio
Ho Sinjoro, lumigu mian komprenon
Plenigu mian mensan ujon
Kun kompreno kaj scio
Brilu la lumo de via amo
Sur la vojoj de mia vivo
En la insularo Bluaj Insuloj
De mia balkono, mi rigardis okcidenten, kaj ŝvebis
sur la flugiloj de imago al la bordoj de la malproksima
horizonto. Dekstre kaj maldekstre de mi, mi vidis du
montarojn, kiuj baldaŭ fariĝis mistere purpuraj.**

**Kiam mi rigardis denove, nevidita mano envolvis
ilin per vualo de profunda bluo. Malantaŭ mi kuŝis la
urbo Gvadalaharo, banita en la krepusko. La orienta**

ĉielo nun estis nuancita per mola rozo. Rigardante antaŭen, miaj okuloj vidis magian urbon de bluaj insuloj flosantaj en lago de oro.

En ĉi tiu arkipelago de magiaj bluaj insuloj, leviĝis masiva monteto el blua kalkŝtono, ĉirkaŭita de grizblankaj vulkanaj nuboj, kiuj elŝprucis gejserojn el fajra ruĝ-ora lafo, kaskadante oblikve kiel ĉielarko al la trankvila lago. Intensaj oraj flamoj envolvis la bluajn insulojn per flamantaj aŭreoloj de lumo.

La blua pinto kaj ĝia fajra krono speguliĝis kiel ĝemeloj sur la surfaco de tiu silenta ora lago Kaj dekstre, malgranda, trankvila lago brilis, kaŝita kontraŭ la brusto de unu el la bluaj insuloj kiel plenluno naĝanta inter ondoj de nuboj

Mi longe vagis en la urbo de sunsubiro kaj miraĝsimilaj nuboj, flosante sur la lagosurfaco kun ĝia delikata ora lumo. Kaj kiel grandiozaj estis tiuj oraj akvoj kovritaj de ruĝaj glaciaretoj disĵetitaj en ĉiu direkto ĝis la rando de eterneco.

Mi pensis, ke estaĵoj de lumo estas bonaj animoj sur ĉi tiu tero, kaj post sukcese trapasi ĉiujn vivtestojn, ili rajtas amuziĝi kaj realigi siajn revojn laŭ sia deziro.

Ĉiutage ĉe sunsubiro, tiuj estaĵoj intensigus siajn ĉielajn revojn en eteraj urboj ĉirkaŭitaj de maroj kaj oraj lagoj

Tie kaj malantaŭ la teno de malĝojoj kaj preter la kaptiloj de ĉi tiu tera mondo kun ĉiuj ĝiaj tragedioj kaj doloroj

Tie, preter la ĝenoj, tiuj estaĵoj spiris ruĝajn lumojn, trinkis oranĝajn radiojn, moviĝis for, alproksimiĝis, vagis kaj naĝis meze de multkoloraj lumoj

Ĉi tie, tiuj estaĵoj tuj realigus siajn revojn kaj enkorpigus siajn fantaziojn laŭ sia deziro, poste dissolviĝus kaj malaperus laŭ sia volo.

Tie ŝi ĝuis la trezorojn de kontenteco kaj kontenteco, kaj malavare plenumis la revojn de ĉiuj, kiuj vizitis ŝin en ŝia mirinda, magia mondo.

Ĉi tie, ŝi ne estis devigita atendi kaj deziri kiel homoj por ke ŝiaj revoj realiĝu kaj ŝiaj deziroj realiĝu, sed ŝi revis kiel ŝi deziris kaj atingis ĉiujn tiujn revojn kaj dezirojn per sia propra volo.

Tiu sunsubira urbo en la Insuloj de Revoj estis unu el miaj revoj, kiuj restadis en la faldoj de la subkonscio, kaj hodiaŭ ĝi realiĝis en ĉiu maniero!

Vere, mi vidis la kaŝitajn trezorojn kaj trezorojn de mia animo, kaj ilia lumo superfortis min kaj ilia brilo blindigis min!

**Paramehansiat: Spektroj de Dia Ekstazo
Humileco, ho Sinjoro, estas la plej certa vojo
Por ricevi la pluvon de Via dia kompatato
Mi fidos vian dian justecon kaj la principojn de
vero**

**Komprenante, ke vi respondas al la voko de amo
kaj la sopiroj de la koro**

**En proksima kunlaboro kun via ĝenerala volo
Kaj kun mia absoluta fido al vi
Mi ricevos vian helpon kaj sentos min proksima al
vi**

**Hodiaŭ mi plenumos mian devon al vi
Same kiel mi plenumas miajn devojn al la mondo
Ho Plej Granda Amato**

**Vi estas la etera eĥo resonanta en la sanktejoj de
koroj**

**Kaj vi estas la voĉo de sentoj, kiujn oreloj ne
povas kapti**

**Esti benita per via amo estas nemezureble pli
granda**

**De ĉiuj mondaj konsideroj
Kaj ĉiuj teraj gloroj
Kun mia absoluta fido al vi
Mi vidas la ombrojn de la malsano svagiĝi kaj
foriri sen reveno**

**Mi vidos vin, Sinjoro, el la fenestroj de la naturo
kaj la pordoj de la paco
Duŝu nin per viaj benoj
Kaj mergu nin en la ondojn de Via kosma energio
Tenu egoismon for de ni
Kiu malhelpas animojn alproksimiĝi
Kaj ilia renkontiĝo baziĝis sur amo al boneco kaj
lumo**

**Lasu min akvumi la florojn de miaj preĝoj
Kun la akvoj de pensado pri Vi kaj meditado pri
Vi, ho mia Dio**

**Por ke novaj, viglaj floroj povu ĝermi
De inspiro, paco kaj feliĉo
La sola maniero eviti malbonfaradon estas
disvolvi sanan juĝon por rekoni malbonfaradon kaj
decidi ne fari ĝin.**

**Unu malĝustaĵo batalanta kontraŭ alia ne
produktas ĝustan. Nescio estas la vera malamiko de
la homaro kaj devas esti forigita el ĉi tiu mondo. Ni
havas ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu mondo por
enkonduki epokon de prospero, feliĉo kaj perfekta
justeco.**

**La sola obstaklo estas homa egoismo, kiu
malebligas tion. Terura kaj nepravigebla suferado
estas kaŭzata de homa egoismo kaj la strebado al
memprofito sen ia ajn konsidero por aliaj.**

**Mono, kiu povus esti uzata por nutri kaj vesti la
bezonulojn, estas anstataŭe uzata por detruo kaj**

ruinigo. Ĉi tiu egoismo, naskita de nescio, estas la radika kaŭzo de tutmondaj problemoj.

Ĉiuj pensas, ke ili faras la ĝustan aferon, sed kiam ili celas nur siajn proprajn personajn celojn, ili ekigas la karman leĝon de kaŭzo kaj efiko, kiu neeviteble detruos ilian propran feliĉon kaj la feliĉon de aliaj.

Ju pli mi atestas la tragediojn de la mondo kaŭzitajn de homa nescio, des pli mi komprenas, ke feliĉo ne daŭros eĉ se la stratoj estas pavimitaj per oro.

Feliĉo kuŝas en tio, ke oni feliĉigas aliajn, kaj se ĉiuj farus tion, ĉiuj estus feliĉaj.

Kaj ĉiu ricevus sian parton de la abundo de la tero

Ĉar ni venis en ĉi tiun mondon de kie ni ne scias, estas nature por ni demandi nin pri la origino kaj celo de la vivo

Ni aŭdas kaj legas pri kreinto de ĉi tiu mondo, sed ni ne scias kiel atingi lin. Ĉio, kion ni scias, estas ke la tuta universo proklamas la ekziston de lia dia menso.

Same kiel la malgrandaj kaj precizaj partoj kaj aparatoj de malgranda horloĝo igas nin admiri la horloĝiston, kaj same kiel la grandaj kaj kompleksaj maŝinoj de fabriko mirigas kaj impresas nin pri sia inventinto, tiel kiam ni vidas la mirindaĵojn de la naturo, ni estas mirigitaj de la inteligenteco kaŝita malantaŭ ili, kaj ni demandas: "Kiu donis al la floro viglan formon fronte al la suno? De kie venis ĝiaodoro kaj beleco? Kaj kiel ĝiaj petaloj estis formitaj kun tia ekstrema precizeco kaj tinkturitaj per tiaj mirindaj, ĝojaj koloroj?"

Nokte, la steloj kaj la luno, disĵetante sian arĝentan lumon ĉirkaŭ ni, inspiras nin kontempli la konscion, kiu gvidas ĉi tiujn ĉielajn korpojn en la vasteco de la spaco. La milda lumo de la luno estas nesufiĉa por ĉiutaga agado, kaj tial saĝa kaj milda

menso sugestas ripozon dum la nokto. Tiam la suno leviĝas, ĝia brila lumo permesas al ni vidi la mondon ĉirkaŭ ni kun klareco kaj sereneco, kaj ni prenas sur nin la taskon plenumi niajn bezonojn.

Estas du manieroj plenumi niajn bezonojn: la fizika vojo kaj la spirita vojo. Kiam nia sano malboniĝas, ekzemple, ni povas iri al kuracisto por kuracado. Sed venas tempo, kiam nek kuracisto nek iu ajn alia povas helpi, kaj ni turnas nin al la dua vojo; al la spirita potenco, kiu kreis nian korpon, menson kaj spiriton.

Materia povo estas limigita, kaj kiam ni malsukcesas, ni turnas nin al la senlima povo de Dio. Tio validas ankaŭ por niaj financaj bezonoj. Kiam ni faras nian plejebon kaj ankoraŭ ne ricevas sufiĉe, ni turnas nin al tiu povo.

Ĉiuj pensas, ke iliaj problemoj estas la plej malbonaj. Iuj homoj sentas pli da premo ol aliaj, ĉar ilia rezisteco estas malforta. Pro diferencoj en la mensa forto de homoj, ili elspezas malsamajn kvantojn da energio. Se iu alfrontas superfortan malfacilaĵon kaj ilia menso estas malforta, ili ne povos supervenki ĝin. Tiuj kun potencaj mensoj povas supervenki siajn malfacilaĵojn rompante barojn kaj skuante iliajn fundamentojn. Tamen, eĉ la plej fortaj homoj foje alfrontas malsukceson. Kiam ni renkontas superfortajn fizikajn, intelektajn kaj spiritajn problemojn kaj malfacilaĵojn, ni komprenas, kiom limigita estas la vivoforto en ĉi tiu materia mondo.

Niaj klopodoj estu dediĉitaj ne nur al atingado de bona sano kaj materia sekureco, sed ankaŭ al serĉado de la senco de la vivo.

Kio estas la celo de la vivo? Kiam malfacilaĵoj superfortas nin, ni unue turnas nin al nia ĉirkaŭaĵo, provante ĉiun eblan materian alĝustigon, kiun ni

kredas, ke ĝi alportos helpon. Sed kiam ni atingas sakstraton kaj diras: "Ĉiuj miaj provoj malsukcesis, kion pli mi povas fari?", ni komencas serioze konsideri trovi efikan solvon al nia problemo. Kaj kiam nia pensado fariĝas sufiĉe profunda, ni trovas la respondon en ni mem. Ĉi tio estas formo de respondita preĝo.

**En la trankvilo de mia animo
Lasu min renkonti vin, Sinjoro!
Posedu min, kaj lasu min senti vian eternan
ĉeeston
Ene de mi kaj ĉirkaŭ mi
En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian
voĉon**

**Tenu la laŭtajn terajn bruojn for de mi
Kaŝita en mia memoro
Mi ŝatus aŭskulti vian trankvilan, mildan voĉon
Kaj la kantisto ĉiam estas en la trankvilo de mia
animo**

**Mia Dio, kie Vi estas ĉioekzistanta
Vi devas ĉeesti
Profunde en mia estaĵo kaj konscienco
Helpu min montri eĉ malgrandan parton
El la kaŝitaj trezoroj en mia spirita minejo!
Ho radiant lumo
Mia koro estas veka
Mia mensa sano
Plenigu mian spiritan templon per via gloro
Ho eterna Norda Stelo!
Kien ajn mi vagis kaj kiel ajn mi turnis min
La magneta kompasa nadlo de mia menso daŭre
montras al vi
Ĉu vin trafas la ventoj de malbonŝanco
Aŭ trempita de la pluvoj de malfacilaĵoj kaj
katastrofoj**

**Mia menso estis gvidata, tamen
Ĉiam turni min al vi
Mia amata birdo, batante siajnflugilojn
Meze de la nuboj de konfuzo
kaj la ŝtormoj de konfuzo
Li certe trovos sian vojon al vi
En antikvaj tempoj
En la koro de la etero
Kiam ni ekestis kiel spiritoj
Ni ĉiuj endormiĝis
Sub la kovrilo de dia amo
Kaj kiam Dio vekis nin
Ni forveturis de li
Kiel en la rakonto pri la malŝparema filo
Ni forgesis la dian parencecon inter ni
Ni fariĝis fremduloj unu al la alia
Kaj ĉar ni forlasis nian ĉielan hejmon
Ni fariĝis en ĉi tiu mondo
Vojaĝantoj travojaĝantaj la angulojn de la tero
Ni iras laŭ la vojoj de destino
Ni iris tro malproksimen
Ni translokiĝis malproksimen de nia originala
hejmo**

**Tamen de tempo al tempo
Kelkaj lokoj, spertoj kaj vizaĝoj vekas nin
Entombigitaj memoroj kaj profundaj internaj
sentoj**

**Ŝi flustras al ni
Ni sentas kvazaŭ ni travivas ĉion denove
Aferoj, kiujn ni jam sciis
Ni renkontiĝas kaj kontaktas amatojn
Ni estis proksimaj al ili
En la malproksima pasinteco
Ho Kreinto de la universoj
Via lumobrilas en la granduloj**

**Ilia dia scio inspiru nian komprenon
Ni komprenu, ke vi estas la finfina celo
Kion ni celas atingi
La plej granda ambicio
Kiun ni celas atingi
Refreŝigu nin per la bonodoraj brizoj de via ĉeesto
Plenigu nin per sopiro al via glora ĉeesto
Nia estaĵo estu nutrata de Via dia saĝo
Lasu nin senti vian sanktan lumon
Ĝi trapenetras ĉiun aspekton de niaj vivoj
Kaj ĝi plifortigas nian decidon
Kaj dispelas nian mallumon
Kaj paco involvu nin
kaj optimismo
Kaj la deziro fari bonfarojn
Inter la Princo kaj la Iluminata Ermito
Iam tirana princo ĉasis kun siaj servistoj kaj
akompanantoj, plene ekipitaj kaj armitaj. Ili kuraĝis
eniri profunden en la arbaron, blovante kornojn kaj
ludante tamburojn.**

**Ĉasante kelkajn birdojn, cervojn kaj sovaĝajn
tigrojn, la princo kaj lia akompanantaro rimarkis, ke ili
perdiĝis.**

**Ili havis multe da manĝaĵo sed ne akvon. Malgraŭ
ilia senlaca serĉado de akvo en la arbaro, ili trovis
neniun. Ili havis neniun ŝirmejon kontraŭ la atakoj de
la sovaĝaj bestoj de la nokto, ĉar la mallumo rapide
alproksimiĝis.**

**La suno malaperis el la vido, kaj la princo, kiu
gvidis la karavanon, alvenis al malnova, kaduka
kabano. Post kiam li deĉevaliĝis, li puŝis malfermen la
malŝlositan pordon kaj eniris la kabanon. Ĉio interne
estis malluma krom lumbrilo en unu el ĝiaj anguloj,
kaj li pensis malespere: "Eĉ la kabano estas dezerta."**

Sed pelita de espero, li kriis, "Pacon Ĉu iu estas ĉi tie?"

Je sia granda surprizo, li aŭdis trankvilan voĉon respondi al li trankvile, dirante: "Jes, mi estas ĉi tie. Ĉu vi serĉas akvon?"

La princo rigardis momente en la mallumon ĝis li ekvidis la fantomon de homo, kaj miris, ke la viro sciis liajn pensojn eĉ antaŭ ol li renkontis lin aŭ rekonis lin.

La princo demandis sian gastiganton: "Kiu vi estas?" La gastiganto respondis: "Malriĉa asketo dediĉita al Dio."

La ermito ekbruligis lampon kaj la princo alvokis sian akompanantaron, kaj ili sentis grandan ĝojon trovante akvon kaj fruktojn en tiu malproksima arbaro.

La princo demandis la ermiton: "Ĉu vi ne timas tigrojn kaj serpentojn?"

La ermito ŝejko respondis: "Kompreneble ne, tigroj estas miaj dorlotbestaj katoj, kaj serpentoj estas pacemaj por mi. Ni estas amikoj, kiuj ĉiam baniĝas en la suno de la amo de Dio, kiu brilas sur ĉion en ĉi tiu ekzisto."

Dum la princo rigardis pli atente la ermiton, lin kaptis teruro kiam li vidis paron da kobroj pendantaj de la kolo de la ermito. Kiam li alproksimiĝis por konfirmi tion, kion li vidis, la serpentoj siblis kaj tordiĝis, skuante siajn kapojn, ĉar ili sentis la tremojn de timo kaj la venĝemon kaŝiĝantajn en la koro de la princo.

Krome, en tiu momento unu el la arbaraj tigroj eniris la kabanon kaj kuŝis kviete ĉe la piedoj de la ermito. Post kiam la homo de Dio konsolis ĝin kaj karesis ĝian kapon, la tigo kviete foriris, direktiĝante al la koro de la arbaro.

La aroganta princo pensis al si: "Ĉi tiu maljunulo devas esti justa kaj bonkora, ĉar li protektis nin kontraŭ sovaĝaj bestoj kaj mortiga soifo. Kiel rekompenco pro lia faro, mi riĉigos lin." Tiam li alparolis la ermiton, dirante:

"Ho Ŝejko, via vizaĝo brilas de boneco kaj sincereco, kaj mi dankas vin per ĉio, kion vi faris por mi kaj mia akompanantaro. Tial mi volas konfidi al vi sekreton, per kiu vi riĉigos kaj bonigos. Ĉi tiun sekreton mi malkaŝas por la unua fojo, kaj nur al vi."

Apenaŭ li eldiris tiujn vortojn, la princo prenis ŝtonon el sub sia mantelo kaj daŭrigis paroli, dirante:

"Mi volas konfidi al vi ĉi tiun familian trezoron. Ĝi estas la Ŝtono de la Saĝuloj, kaj eble vi riĉigos per ĝia uzado. Ĉi tiu ŝtono faras oron, kaj ĝin donis al mia patro unu el la grandaj alkemiistoj. Ĝi havas la kapablon transformi ĉion, kion ĝi tuŝas, en puran oron. Vi povas uzi ĉi tiun ŝtonon dum tuta jaro kaj transformi ŝtonojn en oron, poste vendi ilin por aĉeti al vi palacon el oro. Mi revenos al vi post jaro por viziti vin kaj repreni mian ŝtonon, kiun mi konsideras pli altvalora ol mia vivo."

La ermito ne volis akcepti tiun respondecon, sed responde al la persista instigo de la princo, li konsentis konservi la ŝtonon de la saĝuloj. La princo vidis la ermiton senatente meti la ŝtonon sub sian zonon (kie homoj kutimis meti sian monon pro timo de poŝtelistoj!), kaj poste la princo daŭrigis sian vojon.

Jaron poste, la princo revenis kun sia akompanantaro, atendante vidi belegan palacon anstataŭ la kaduka kabano. Sed li seniluziiĝis kiam li vidis, ke la kabano ankoraŭ staris kaj estis en pli malbona stato ol antaŭe. Do li deĉevaliĝis kaj puŝis la

pordon malfermen, kriante per la plej alta voĉo: "Ĉu vi ankoraŭ vivas, ermito?"

La ermito respondis per forta kaj profunda voĉo: "Jes, laŭdo estu al Dio, ho Princo! Bonvenon al mia humila hejmo."

Tuj kaj sen antaŭparolo, la princo kriis: "Kio estas al vi, viro? Kion vi faris kun la ŝtono de la saĝuloj, kiun mi lasis al vi? Kial vi ne uzis ĝin por riĉiĝi?"

La ermito pripensis momenton kaj poste respondis: "Pri kio vi parolas pri tiu ŝtono de la saĝuloj, kaj kion vi celas per tio, ke mi riĉiĝos? Vere, mi ne volas esti pli riĉa ol mi estas."

Paniko kaptis la princon, pensante ke la maljuna ermito perdis sian ŝtonon pro sia indiferenteco al ĝi, kaj li diris per voĉo nuancita de petegado: "Mi celas la valoregan ŝtonon de la saĝuloj, kiun vi metis sub vian zonon antaŭ unu jaro? [Eddie, kun via zono], diru al mi kion vi faris kun ĝi?"

La ermito respondis: "Jes, ĝuste nun. Mi memoras vian altvaloran ŝtonon. Iun tagon mi profunde pensis pri Dio, kiam mi iris bani min en la rivero, kaj mi pensas, ke la ŝtono deglitis de miaj vestoj kaj estis englutita de la akvo. Estu sekura."

La princo kriis per laŭta voĉo: "Ho, mia neanstataŭebla perdo! Mi perdis ĉion!" kaj preskaŭ svenis pro pura miro. La ermito ŝprucigis malvarman akvon sur lian vizaĝon kaj revivigis lin, dum la dungosoldatoj de la princo alproksimiĝis al la ŝejko, iliaj okuloj flamantaj pro malico, provante vundi lin. Sed la ermito ridis kaj diris: "Ho, Via Moŝto, de tia alta rango, mi ne sciis, ke vi provokus tian bruon pri ŝtono. Venu kun mi al la rivero, kaj mi serĉos vian ŝtonon kaj provos trovi ĝin."

La princo respondis: "Ĉu vi frenezigis? Ĉu vi volas nun serĉi ŝtonon, kiu falis de vi kaj estis forportita de la fluo antaŭ unu jaro?"

Sed la ermito tute ne atentis liajn vortojn kaj kriis al li, dirante: "Eta Princo, ne necesas tiom da bruoj. Atendu ĝis ni serĉos la ŝtonon en la rivero. Venu kun mi, ĉiuj."

Kvazaŭ sorĉitaj, la princo kaj lia akompanantaro respondis al la travidebla magnetismo de la ermito kaj silente sekvis lin al la rivero. Tie, la ermito petis la princon preni sian naktukon el sia poŝo, teni ĝin je ĝiaj kvar anguloj, kaj trempi ĝin en la riveron, preĝante jene:

"Ho Princo de Princoj, Reĝo de Reĝoj, kaj Kreinto de ĉiuj Ŝtonoj de la Saĝuloj, redonu mian ŝtonon al mi"

Apenaŭ la princo tion faris kaj levis sian naktukon el la akvo, li miris vidante per siaj malkredantaj okuloj pli ol dudek ŝtonojn de la saĝuloj, identajn laŭ ecoj al la originala, kiun li perdis. Testante ĉiun el ili, li trovis, ke ĉiu el ili povas transformi ordinarajn strandoŝtonojn en oron. La princo tiam ligis la ŝtonojn en la naktukon kaj ĵetis la faskon en la riveron.

La ermito kaj lia akompanantaro kriis al li: "Kial vi faris tion?" Sed la princo rigardis la homon de Dio, respektante kliniĝis antaŭ li, kaj diris:

"Mi volas, sinjoro, havi tion, kion vi havas, tiu, kiu konsideras ŝtonojn, kiuj faras oron, kiel senvalorajn ŝtonetojn."

Kaj tiel la princo forlasis sian teran regnon por lerni de la saĝa maljunulo kiel akiri la regnon de la spirito, kiu ne estas enhavita de la spaco kaj ne estas submetata al neniigo.

La moralo de la rakonto estas, ke tera riĉeco, kiom ajn valora ĝi povas ŝajni, estas pasema kaj

devas esti lasita en ĉi tiu humila mondo, kiam la korpo fariĝas malvarma, senviva kadavro.

Anstataŭ uzi la ŝtonon de la saĝuloj, kiu ĉi tie simbolas la kapablon akumuli nur pasemajn riĉaĵojn, ni devus esti kiel la asketo, kiu dediĉis sian tempon kaj kapablon al akiro de dia riĉaĵo, kiu estas neelĉerpebla kaj neperebla.

Kiu ajn ekkonas Dion, tiu posedos riĉaĵojn preter revoj, kaj se necese, li rezignos pri materiaj posedaĵoj kvazaŭ ŝtonoj, esperante akiri spiritan riĉecon kaj ĝui verajn riĉaĵojn.

**En niaj interagoj kun aliaj
Estas tre grave rekoni kaj aprezi
Karakterizaj trajtoj kaj noblaj kvalitoj
Kiujn ili distilis el siaj spertoj
Kaj ili formis ĝin el sia propra estaĵo
Se ni studas homojn kun malfermaj mensoj
Ni povos kompreni ilin kaj trakti ilin komforte
Ni ankaŭ povos tuj
Sciante la naturon de la persono, kun kiu ni**

traktas

**Ne parolu kun filozofo pri ĉevalvetkuro
Ne disputu kun sciencisto pri hejma organizado
Mi scias, kio interesas la personon kaj kio kaptas ilian atenton
Kaj li rakontis al li pri tiu temo
Ne nepre pri aferoj, kiuj interesas vin
Se ni volas kompreni aliajn
Ni devus eviti kritiki kaj kondamni ilin
Anstataŭe, ni devus rigardi en la spegulon de nia propra juĝo**

**Por ekscii, kion necesas ripari kaj plibonigi?
Tiu psikologia spegulo estas tre malsama
Pri la konata spegulo, en kiun ni rigardas ĉiumatene**

**Ĉiutage mi rigardas en tiun memspegulon
Se mi trovas ion, kio ne plaĉas al mi
Mi kulpigas min mem kaj laboras forte por korekti
ĝin**

**Tielmaniere, persono vidas sian bildon
Reflektita en sia vera formo en la spegulo de lia
animo**

**Kaj ĝi progresas tagon post tago
Survoje al feliĉo kaj trankvilo
Dio benu vin
Paco estu sur vi**

**Reto de Sapiroj
Jen mi estas, ĵetante la reton de miaj sapiroj
En la vasta maro de miaj pensoj
Vi ofte eskapis min, ho kara dia predo!
Tamen, mi daŭre plongas en la profundojn de
paco**

**Kaj senĉese, mi ĵetas la retojn de mia amo al vi
unu post la alia
Mi devas iam kapti vin en la reto de mia senfina
sapiro al vi**

**Mi ĵetas ĉi tiun reton de amo mia ĉien
Super la turbulaj ondoj de la vivo
Kaj pri la brilantaj steloj
Kaj en la profundo de bonaj animoj
Mi nur scias, ke mi estas ĉasisto
Kaj mi daŭre provos kapti vin
Ho plej kara deziro kaj plej granda trezoro en
ekzisto!**

**Mi petas Lin, ke Li disŝiru la vualojn de nescio kaj
dispeli la mallumon de iluzio, kaj ke Li estu la plej
granda ambicio en via vivo kaj la plej forta sapiro sur
la trono de viaj deziroj, kaj ke Li helpu vin transformi
letargion kaj prokrastadon en spiritan agadon**

pulsantan de ĝojo, renovigo kaj entuziasmo. Mi petas
Lin, ke Li donu al vi trinki el la vino de dia amo ĝis vi
ebriiĝos, kaj ke Li vizitu vin per sankta vizito, en kiu
estas konsolo, kaj ke Li lavu vian koron per la akvoj
de amo kaj dankemo, kaj ke Li ŝaltu en via estaĵo la
lampoj de certeco, kaj ke Li fandu viajn revojn en la
realeco de Lia benita maro, kaj ke vi trovu en Li
kontentecon kaj plenumon, por ke trankvilo loĝu en
via animo kaj la benoj de la ĉielo descendu sur vin.

Trankvilo signifas trankviligajn pensojn

Trankviligante la korpon kaj kontrolante ĝiajn
bezonojn

Kiu ajn kapablas fari tion, spertos refreŝigan
trankvilon

Li sentos sublimajn ondojn kaj impresojn el
rafinataj mondoj

Kaj kiu ajn plonĝas pli profunde en trankvilon,
tiam

Li malkovros la regnon de Dio en si mem

Dum homo iras sur la vojo

Ĉiu momento de lia tempo estas tre altvalora

Ni estas ĉi tie sur ĉi tiu tereno (la paseja domo)
por mallonga tempo

Ĉio estas pasema, sed la sento de Dio estas daŭra

Nenio povas forviŝi ĝin el la koro kaj animo

Ni ne devas permesi al la tentoj de ĉi tiu mondo
influi nin

Deturnante nin de nia plej granda celo kaj nia plej
alta celo: Dio

Koni Dion eblas

Ni devas trovi la mastron de la universoj

De kies lumo la steloj briletas

Kaj per Lia povo koroj batas

Ni devas serĉi lin en la Templo de Silento

Kiam ni vokas Dion kun sopiro kaj deziro

**Kaj kiam ni pensas pri li kun brulanta sopiro
Ni trovos lin
Mi ne parolas pri nekonata dio
Pli ĝuste, temas pri Sinjoro, kiun mi ekkonis
Kaj ĝi estas vera por mi
Ĝi estas pli reala ol ĉiuj fizikaj aferoj
Ĝi estas la dia maro, kiu subtenas kaj subtenas la
ondojn de niaj homaj vivoj
Ni povas rezigni pri ĉio
Krom Dio
{Tiel altigita estas Dio, la Reganto, la Vero}
(Feliĉaj estas la korpuraj, ĉar ili vidos Dion.)
Estas nature por homo senti la bezonon ami kaj
esti amata. Sed ĉi tiu sopiro de la koro estas finfine
por la fonto de tiu amo, kiu estas Dio.**

**Homa amo baziĝas sur multaj atendoj, kalkuloj kaj
subjektivaj konsideroj, tial ne ekzistas garantio pri ĝia
daŭreco ĉar ĝi estas ligita de kondiĉoj.**

**Dia amo, tamen, estas senkondiĉa, konstanta kaj
daŭra. Se ĝi tuŝas vian koron, vi ĉiam trovos ĝin kun
vi.**

**En ĉiuj cirkonstancoj, vi sentos ĝin kiel fonton de
protekto kaj trankviligo, eĉ meze de malfacilaĵoj kaj
mizero**

**Meze de la suferado kaj penigaj provo
Ĉiuj povas forlasi vin, sed tiu sankta amo ne
forlasos vin, ne seniluziigos vin, kaj ne lasos vin predo
de zorgoj kaj iluzioj, ĉar ĝi estas protekta forto kaj
gvida lumo el la ĉielo meze de la tordaĵoj kaj turnoj de
la vivo.**

**Kiam homa amo estas ŝargita per dia amo, ĝi
fariĝas pura kaj klara. Sed se vi apartigas la
rivereton, kiu estas homa amo, de la fonto, kiu estas
dia amo, ĝi ĉesas flui kaj perdiĝas en la sabloj de la
mondo.**

**Dum homa amo estas ligita al dia amo, ĝi moligas
la koron, refreŝigas la konsciencon, kaj akvumas la
ĝardenojn de la animo per la akvo de la vivo.**

Amo: Stimulilo de la volo

**Ĉion, kion mi faras, mi faras kun la tuta amo en
mia koro**

**Se vi provos ĝin, vi trovos, ke vi tute ne sentos
vin laca**

**Ĉar amo estas la plej granda stimulilo de la volo,
kaj volo sub la influo de amo posedas eksterordinaran
potencon fari aferojn, kiuj povas ŝajni neeblaj al iuj**

Sur la vojoj de spirita konscio

Altiro kaj la mala sekso

**Persona aspekto devus esti pura, orda kaj
senmakula**

**Ne estas malĝuste por persono aspekti alloga
Kondiĉe ke tiu allogo estas submetita al bona
gusto**

**Sed estas malĝuste por persono intence uzi
seksan altiron**

Por allogi la kontraŭan sekson

**La altiro inter viro kaj virino devus deveni de la
animo**

Tiuj, kiuj posedas memregadon

Ili ne fanfaronas pri esti sekssimboloj

**Ili havas pli bonan ŝancon allogi la ĝustan
vivpartneron**

En sukcesaj geedzaj rilatoj

Amo venas unue, ne sekso

Tio devus esti la idealo kaj la normo

**En iuj landoj, kisado aŭ intima kontakto ne
okazas.**

Inter junaj viroj kaj virinoj antaŭ geedziĝo

Kiam du homoj sentas senkondiĉan altiron

unu al la alia

**Ili estus pretaj oferi unu la alian
Vera amo estas sincera
Nur tiam ili rajtas havi intimajn rilatojn ene de
geedzeco.**

**Posesiveco estas senutila
Kiam unu edzino provas regi la alian
Tio estas pruvo de manko de amo
Sed kiam ili esprimas sian amon
Kun sincera kaj amika intereso
Kaj zorgema konsidero de sentoj
Kaj sincera deziro feliĉigi aliajn
Amo akiras subliman kvaliton
Kaj en tia rilato
Ni ricevas ekbrilon de dia amo
Vivo sen kompreno estas spirita kaj materia
memmortigo**

**Benataj estas tiuj, kiuj havas komprenon
Ĝi estas la plej granda bezono sur la spirita vojo
Kaj sur la vojoj de la vivo
Kompreno estas torĉlampro
Ĝi lumigas la vojon de homo kaj alportas al li
sukceson**

**Antaŭ ol oni povas atingi la finfinan celon de la
vivo**

**Li devas posedi tiun esencan kaj gravan kapablon
Tial oni ne devas permesi, ke miskompreno
blindigu lin**

**Ĉar ĝi estas spirita kaj fizika memmortigo
Kompreno devus esti gvida forto en ĉiu situacio
Ne gravas kiom malfacilaj estas la spertoj, kiujn ni
travivas**

**Ni devas havi la ĝustan komprenon
Dio ne kaŭzas al ni damaĝon aŭ doloron
Ni estas tiuj, kiuj helpas aŭ damaĝas nin mem
Per nia kompreno kaj kompreno**

**Aŭ nia miskompreno kaj manko de kompreno
Ni devas preĝi al Dio por akiri komprenon
Sendepende de la spertoj, kiuj estas prezentitaj al
ni**

**Aŭ la cirkonstancoj, kiujn ni travivas
Nur kompreno protektos la homaron
Kiam miaj spertoj fariĝas pli intensaj kaj severaj
Mia unua provo estas trovi komprenon en mi mem
Mi nek kulpigas la cirkonstancojn nek provas
korekti aliajn**

**Sed mi unue iras internen
Mi provas purigi mian spiritan fortikaĵon
Kaj forigante ĉion, kio povus malhelpi tiun
internan lumon**

**Aŭ ĝi malhelpas la povojn de la animo manifestiĝi
Aŭ ĝi malhelpas ŝin esprimi sin
Tio estas la maniero vivi sukcese
Eskapi de problemoj povas ŝajni la plej facila
solvo**

**Sed homo akiras forton kiam li batalas kontraŭ
forta kontraŭulo**

**Tiuj, kiuj ne havas malfacilaĵojn, ne kreskas kaj
ilia persistemo ne fortiĝas**

**Timo malaperas kiam ni komprenas
Kompreno provizas sekurecon kaj protekton
Mi travivis tiom da spertoj en la vivo
Kaj la plej malfacilaj el tiuj spertoj estis kun**

homoj

Ili misjuĝis min

Mi vidis homojn, kiujn mi amis

Homoj, al kiuj mi donis mian koron

Ili miskomprenas min kaj turnas sin kontraŭ mi

Sed tio ne kreis amarecon en mi

Ĉar amareco malheligas komprenon

Mi ne permesos al mi vundiĝi

**Pro tio, ke aliaj miskomprenas min
Anstataŭe, mi provas
Helpu ilin se ili estas akceptemaj
Sendu al ili bonajn intencojn
Kaj bondezirojn
Kiam vi sidas trankvile
Via menso estos libera de ĉiaj premoj
Estu sola kun viaj pensoj kaj forigu de la mondo
kaj ĝiaj postuloj
Uzu vian menson konstruive ĉiun momenton
Grandaj aferoj unue produktiĝas en la menso
Tial mi tenas mian menson aktiva ĉiam
Tuj kiam la ŝanco aperas
Mi tuj aktivigas liajn kreivajn povojn kaj la rezultoj
venas
Provu fari ion kreivan ĉiutage
Por plibonigi viajn cirkonstancojn kaj regi vian
destinon
Anstataŭ lasi lin kontroli vin
Sano povas esti plibonigita
Aŭ establante bonajn kutimojn
Aŭ atingi materialan kaj spiritan sukceson
Per zorgema fokuso sur ĉiun
lam
Ĉion, kion mi volis plenumi en ĉi tiu vivo
Mi sukcesis atingi ĝin
Materio estas produkto de la menso
Tial, ne ekzistas psikologiaj limigoj por la menso
Se vi povas regi vian menson
La tuta mondo estos altirita al vi
Mi ricevis ĉion, kion mi volis
Ĝi estis kaj ankoraŭ estas mia plej granda deziro
Spirita feliĉo estas en Dio
Mia deziro plenumiĝis kaj mi sentas min
nepriskribeble feliĉa**

**Persono ne devus senti sin kiel fiaskulo,
senespera, mizera**

**Li povas regi sian destinton per kontrolado de siaj
pensoj**

**Faru la utilajn kaj bonajn aferojn, kiujn vi intencas
fari**

**Li posedis internan dezajnon, kiu estis decida en
antaŭenigado de pozitiva ŝanĝo**

Vi povos ŝanĝi vian destinton

Kaj plibonigi viajn vivcirkonstancojn

Kun Lia helpo, Li estu altigita

Mi venas kiel brizo el paradizo

La disĉiplo devas analizi sin ĉiutage

Por ekscii ĉu li faras la progreson, kiun li aspiras

Kiam ni lernas analizi nin mem sen antaŭjuĝo

Ni povos koni nin mem kaj aliajn

**Kiu vivas en ĉi tiu mondo kun kompreno kaj
forlasas ĝin kun konscio**

Li trovos senmortecon

Mi klopodas konstrui la vivojn de miaj disĉiploj

**Kaj direktu iliajn pensojn al la fonto de feliĉo kaj
la fonto de lumo**

Tial mi unue fokusiĝas al la spirita aspekto

Sen neglekti la materialan aspekton de la vivo

**Kaj mi deziras, ke tiuj, kiuj volas koni Dion en
koro kaj animo**

**Ĉar Dio ne povas esti konata per intelektaj
debatoj**

Aŭ aŭskultante laŭtajn, emociajn predikojn

Kiu kreas internan agitiĝon en la animo

**Kion mi portas en mia animo estas ekstreme
sankta por mi**

Mi ne povas paroli hazarde

Mi parolas nur pri tio, kion mi testis kaj konfirmis.

Per memkompreno kaj vivspertoj

**Pro tio, ĉi tiuj instruoj estas veraj por mi
Mi ne provas prediki, sed prezenti tiujn faktojn
Kiun mi kolektis el la ĝardeno de mia persona
sperto**

**Mi venas kiel brizo el paradizo
Portante la aromon de vero
El la Ĝardenoj de Eterneco
Mi ne petas ion ajn por mi mem
Mia sola deziro estas doni al vi
Tiu ĉielaodoro
Kaj post tio mi forlasas la bordojn de la tero
Reveni denove al la kosma koro
Kaj kion mi donas al vi, mi volas, ke vi mem**

spertu

**Per via propria harmonio kun Dio
Tio estas mia sola deziro
Ŝlosiloj al Abundo
Kiu ajn deziras harmoniigi siajn pensojn kun dia
abundo**

**Li devas elradikigi ĉiujn fiherbojn de mizero kaj
malriĉeco el la grundo de sia menso**

**La universala menso estas perfekta kaj konas nek
bezonojn nek avarecon**

**Kaj kiu ajn deziras harmonii kun tiu kosma
trezorejo**

**Li devas krei konscion pri abundo kaj prospero
Eĉ se li ne scias, de kie venos la sekva manĝo
Ni devus pensi pri dia abundo kiel refreŝiga kaj
abunda pluvo**

**Ĝi falas egale sur ĉiujn
Se iu levas tason, ties taso estos plena
Kaj se vi metas grandan poton (aŭ ujon) sub la
pluvon**

Ĝi ricevas sian plenecon kiel pura kaj benita pluvo

**Kiun vazon ni uzas por ricevi la abundon de la
ĉielo?**

**La ujo, kiun vi volas plenigi, eble havas difektojn
kaj truojn**

**Tial, ĝi devas esti preparita kaj taŭga por ricevi la
benitan fluon**

Tio validas ankaŭ por homoj

**Se la vazo de racio, kiu levas lin al la trezorejo de
la ĉielo, suferas pro malpuraĵoj**

**Ĝi devas esti riparita kaj igita akceptema por ke
ĝi povu absorbi la abundajn benojn**

Tiu konscio bezonas esti riparita kaj korektita

Liberigante lin de ĉiuj timoj kaj duboj

**Envion kaj malamon kaj purigu ĝin per puriga
akvo**

Akvoj de paco, trankvilo, sincereco kaj dia amo

La tuta mondo paŝas flanken por fari vojon

Por tiu persono, kiu konas sian celon

Li ekiras al ĝi kun la persistemo de serĉanto

Ŝlosiloj al Abundo

Orient-Okcidenta Interna Kulturo

Se vi havas fortan menson

Kaj ŝi enstampis en li firman decidon

Vi povas regi vian destinon

**Provu unue testi vian mensan forton en
malgrandaj aferoj**

**Laboru por fortigi ĝin, por ke ĝi povu plenumi
multajn grandajn aferojn por vi**

**Mi spertis tion en mia vivo kaj mi parolas kun
konvinko**

La povo atingi sukceson kuŝas en la menso

**Vi komprenos ĉi tiun fakton se vi firme tenos vian
konvinkon**

**Spite al la duboj de la mondo kaj la senkuraĝiĝoj
de la senkuraĝigantoj**

Elektu specifan ŝatokupon aŭ projekton, pri kiu aliaj ne pensus

**Ke vi povas fari ĝin sukcese
Persistu en ĝi ĝis vi atingos ĝin
Komencu kun modestaj celoj
Viaj mensaj kapabloj iom post iom kreskos
Ĝis vi povos atingi vian celon
La mondo kaj via familio kategoriigas vin laŭ certa maniero**

**Sed laboru intelekte kaj persiste
Pri efika ŝanĝo
Ne estas limoj al la povo de la menso
Fokusu sur ĉi tiu ideo
Plenigu vian menson per la impeto atingi
Kaj la persistemo fari pozitivan laboron
Direkte al atingado de viaj celoj
Daŭrigu puŝi vian pensadon al pli altaj atingoj
Spirita riĉeco estis atingita
Kaj ĉio estos riĉeco kaj prospero
Je via komando kaj je via servo
Mia vivo atestas pri tio
Kiu estas la vere feliĉaj homoj?
Homoj devas lerni altruismon
Trove feliĉon feliĉigante aliajn
Ĝi estas vera kaj nobla celo por tiuj, kiuj amas
Dion**

Doni feliĉon al aliaj estas esenca por nia propra persona feliĉo

**Ĝi estas testo plena de memkontenteco
Iuj homoj pensas nur pri sia familio kaj ne zorgas pri aliaj**

**Aliaj pensas nur pri si mem kaj pri neniu alia
Sed ĉi tiuj estas tiuj, kiuj ne gustumas feliĉon
Ne estas ĝuste serĉi personan feliĉon
Kaj ignori la feliĉon de aliaj**

**Iu, kiu prenas la monon de aliaj homoj por si mem
sen ia ajn konscienciproĉo**

**Li eble riĉiĝos, sed li certe ne estos feliĉa pri sia
vivo**

**Ĉar iliaj pensoj de indigno kaj malkontento
ĉirkaŭos lin kaj rabos lin de trankvilo**

**Kiam persono provas feliĉigi sin mem je la kosto
de aliaj**

**Ĉiuj provos lin malfeliĉigi
Sed se li provas feliĉigi aliajn
Eĉ je la kosto de sia propra komforto
Ĉiuj memoros lin ame kaj deziros al li sukceson.
Kiam ni pensas pri niaj propraj bezonoj
Ni ankaŭ devas konsideri la bezonojn de aliaj
Kiam ni zorgas pri iliaj aferoj, ni volas helpi ilin
kaj feliĉigi ilin**

**La altruisma persono vivas en harmonio kaj
kontenteco kun si mem**

**Kun sia familio kaj kun la mondo ĉirkaŭ li
Dum la egoisma persono ĉiam eniras problemojn
Li perdas sian trankvilon**

**La rakonto pri la petolema knabo, kiu spertis
spiritan transformiĝon**

**Kiam mi gvidis mian lernejon en Ranĉio, Barato,
oni alportis al mi knabon, kiu estis pli aĝa ol la
averaĝa aĝo de la lernantoj. Mi diris al liaj gepatroj,
kiuj alportis lin, ke mi akceptas knabojn sub la aĝo de
dek du jaroj, sed mi akceptus lin, se li estus bona.**

Mi parolis al la knabo kortuŝe, dirante al li:

**"Vi fumas, sed viaj gepatroj ne volas, ke vi fumu.
Vi sukcesis rompi la volon de viaj gepatroj, sed vi ne
sukcesis seniĝi de via malfeliĉo, kaj via malfeliĉo
pligrandiĝos se vi daŭrigos ĉi tiun malutilan kutimon."**

**Miaj vortoj trafis sian celon, kaj li komencis plori,
dirante: "Ili ĉiam batas min"**

Do mi diris al li: "Pripensu, kion vi faris al vi mem! Tamen mi akceptos vin kiel disĉiplon sub unu kondiĉo: ke mi estu via amiko, ne informanto kontraŭ vi. Dum vi estos honesta en korektado de viaj eraroj, mi helpos vin, sed se vi mensogos al mi, mi faros nenion por vi, ĉar mensogado detruas amikecon. Vi povas kaŝi la veron, sed gardu vin kontraŭ mensogado."

Mi akceptis lin kiel studenton kaj diris al li: "Ĉiufoje kiam vi volos fumi, mi alportos al vi cigaredojn."

Li venis al mi iam kaj diris: Mi sentas fortan deziron fumi (avidon ĝis la punkto de morto)

Mi donis al li la monon, kaj li ne povis kredi siajn okulojn. Li diris: "Gardu la monon," kaj efektive li ŝanĝis sian opinion.

Mi milde instigis lin iri kaj aĉeti tabakon, sed li ne faris tion. Anstataŭe, li diris:

"Eble vi ne kredos min, sed mi tute perdis la deziron fumi."

Rezulte, kaj per plia edukado kaj rafinado, li fariĝis bonkora kaj lia spiriteco fariĝis tre klara.

Fine, mi sukcesis veki lian spiritan konscion

La signoj de spirita konscio videblas kaj senteblas per la mem-klopodo iri kontraŭ la fluo de malnovaj, misgviditaj kutimoj al vera kaj daŭra feliĉo.

Vi eble legas aŭ aŭdas pri iu, kiu celas ion kaj daŭre provas ĝis la fino, sed malmultaj estas tiuj, kiuj faras tian daŭran penadon.

Tamen, homo povas klopodi ĝis lia situacio ŝanĝiĝas al pli bona, eĉ se liaj eraroj estas tiel profundaj kiel la maro.

Sole mi transiris la oceanan bordon

Kaj mi vidis la kraŝantajn ondojn muĝi en granda bruo

Esprimante vian ŝtorman vivon en la furioza tajdo

**La terura, perforta ekspansio
Ĝi igis min tremi kaj formoviĝi de la terura furiozo
de la naturo**

**Dum mi rigardis ĉirkaŭen, mi vidis ombran arbon
svingantan amikajn brakojn al mi
Konsola per afabla, sublima rigardo
Ĝiaj folioj ŝanceliĝis laŭ la ritmo de la brizo
Milda mesaĝo estis transdonita al mi, kiun mi sciis
esti de vi**

**Mi turnis mian rigardon al la senfina ĉielo
Kaj en ĝia mallumigita koro, mi provis kiel infano
ŝteli ekrigardon al vi**

**Mi vane serĉis vian korpon kaŝitan malantaŭ
amasoj da nuboj**

**Kaj la ŝpruco de ŝaŭmo kaj verdaj folioj, ĉar ĝi
estas tro milda por ke miaj okuloj vidu**

**Via voĉo estas tro pura por ke miaj oreloj aŭdu
Tamen, mi sciis, ke vi estis proksima, tre
proksima**

**Sed vi, kara animo, forglitis - kvazaŭ en ludo de
kaŝludo -**

**Ĉiufoje kiam mi alproksimiĝas al vi, provante
kapti vin**

**Mi serĉis vin kaj serĉis vojon al vi
Kaŝante nescion tiel malnovan kiel la tempo mem
Fine, mi ĉesis serĉi vin en malespero kaj
senespero**

**Ho vi, kiu lertas eviti viajn persekutantojn!
Mi perdiĝis en la labirintoj de la spaco
Kie ne estas espero kapti vin aŭ rigardi vian
vizaĝon**

**Kaj mi rapide forturniĝis de vi, kaj ne venis
respondo de la ŝtorma maro!**

**Nur flustroj de la bona arbo
Kaj silento el senfina spaco**

**De profundaj valoj kaj montopintoj
Ĉio ĉi doloris min ĝis la plej profunda parto de mia
estaĵo**

**Kiel infano, kies sentoj estis vunditaj, mi
malaperis kaj ĉesis serĉi vin**

**Sed subite kaj neatendite
Nevidita mano etendiĝis kaj forigis la dikan
vualon**

**Kiu kaŝis vin de mi dum jarcentoj kaj jarcentoj
Kun la plej granda plezuro
Mi turnis min kaj vidis ridantan maron, ne koleran
muĝadon**

**Kaj feliĉa mondo
Kaj eteraj pordoj malfermiĝas, tra kiuj pasas la
nebulo de sonĝoj**

**Kaj apud mi staris kara, nevidita estaĵo
Li flustris al mi flustro de plej granda dolĉeco kaj
pureco:**

**"Bonvenon, bonvenon! Vi volis, ke mi venu, do jen
mi estas!"**

**Flustroj El Eterneco
Ĉar danki Dion signifas ami Lin
Ni celas alproksimiĝi al li kaj koni lin
Ĉar Li estas la plej malavara dia donanto de ĉiuj
donacoj kaj donacoj**

**Ĝi signifas vivi en harmonio kaj akorde kiel ama
tutmonda familio**

**Nin instigas ideoj pri reciproka servo kaj amika
zorgo pri aliaj**

**Kaj kompreni, ke Dio estas la supera reganto de ĉi
tiu mondo**

**Kaj ke ni laboras por levi konscion de densa al
subtila**

**Kaj de limiganta penso al mallarĝaj, egoismaj
interesoj**

**Por plivastigi la cirklon de homa kompato
Kaj labori pri konstruado de mondo dominata de
amo al boneco kaj spirito de altruismo**

**Tiel ni povas esprimi nian dankemon al Dio
Por ĉi tiu vivo, kiun Li donacis al ni
Kaj pri la ŝanco, kiun Li donis al ni
Por testi veran belecon
Kaj vera paco
spirita amo
Kaj pura ĝojo
Se ni amas Dion per niaj koroj, mensoj kaj animoj
Ni tiel kolektas por ni mem nepereeman spiritan
trezoron**

**Ni certigas, ke ni havas ĉion, kion ni bezonas en ĉi
tiu vivo**

**Multaj parolis pri Dio
Multaj estis mirigitaj de liaj majstraĵoj
Multaj legis pri li
Sed tiuj, kiuj spertis lian ĉeeston
Kaj malmultaj estas tiuj, kiuj gustumis ĝian
dolĉecon**

**Jen tiuj, kiuj konas lin
Kiam ni konas Dion, la vivo estas dolĉa
La vivo estas plena de ĝojo kaj brila espero
Koroj estu plenaj de dankemo al Dio
Malgraŭ Liaj superfortaj favoroj
Kaj Liaj sennombraj benoj
Ĉiu homo povas esti mediaciisto
Tra ĝi fluas spirita magnetismo
Sed egoismaj deziroj
Kaj la amo de venĝo
kaj malamo
Manko-komponaĵoj
Ĉio ĉi limigas la fluon de tiu magnetismo aŭ forto
Estas eraro malhelpi aŭ malhelpi ĝian fluon**

**Psikologia ekvilibro helpas malkaŝi magnetismon
Kiam oni estas milda kaj afabla
Ĝi montras magnetismon
Meditado estas la laboratorio per kiu
Ni povas malkovri la benitajn potencojn en ni
Kiam la koro estas plena de la amo de Dio
Kaj okuloj estas plenaj de ĝia lumo
Magnetismo fariĝas spirita laŭ naturo
Estas granda diferenco inter spirita magnetismo
De sublima influo
Besta magnetismo
Movata de pasioj kaj instinktoj
Gravas distingi inter ĉi tiuj du specoj de
magnetismo
Spirita magnetismo baziĝas sur altruismo kaj
profitigo de aliaj
Besta magnetismo estas pelata de egoismo kaj
ekspluatado de aliaj
Homo ne devus timi
Krom la timo mem
Ĉar ĝi estas la plej granda malamiko de sukceso
kaj sano
Ĝi venenas la menson
Kaj ĝi alportas la aferojn, kiujn oni timas
Ĝi intensigas la doloron
Kaj ĝi detruas la koron
Ĝi kaŭzas damaĝon al la nerva sistemo kaj cerbo
Tial, ĝi devas esti forigita
Per kredado je Dio
Pozitiva kaj kreiva pensado
Optimismo kaj espero
Fidu je dia protekto
Kaj ke kiu ajn amas Dion
Kaj li iras en Lia lumo
La mallumo de timo ne povas superforti lin**

**Ĉar Dio estas kun li
Kiu ajn havas Dion kun si estas en bonaj manoj
ekvilibra vivo
Ĝi baziĝas sur posedo de saĝo
kaj evoluigante internajn fortojn
Per disvolvado de koncentriĝkapabloj
Kaj posedante intelektan liberecon
Kaj la kapablo forpuŝi negativajn influojn
Kaj ne permesante al ĝi penetri la tavolojn de
konscio
Por ke la ĉielo de la animo kaj la lumo de
kompreno ne estu obskuritaj
Vivi laŭ moralaj kaj etikaj principoj
Ĝusta kompreno de la leĝo de kaŭzo kaj efiko
Kaj bruligu la semojn de malbonaj agoj
Kun la fajro de profunda kontemplado kaj petego
Kaj metante la fundamenton por feliĉa spirita
estonteco
Kun bonaj intencoj
Bonfaroj
Solida kaj pura logika pensado
Preĝo por la disĉiploj
Antaŭ sepdek jaroj, la instruisto Paramahansa
skribis ĉi tiun preĝon
En ĝi, li petas dian gracon, helpon kaj gvidadon
por ĉiuj serĉantoj
Sur la vojoj de spirita vekiĝo
Sinjoro, helpu min memori Vin pli ol mi memoras
min mem
Kaj estu vi la plej granda reĝo, tronanta sur mia
koro
Benu ĉiujn, kiuj venas al mi
Mia sola deziro por ili estas, ke ili sentu vian
benon kaj spertu vian amon.
Vi estas mia vivo**

**Kaj vi estas mia amo
Vi estas mia trezoro kaj mia rifuĝo en la ekzisto
Kaj al vi mi promesas mian neŝancebleblan
lojalecon**

**Brilu la lumo de via amo sur la altaro de miaj
sopiroj**

**Kaj veki amon por vi en ĉiuj akceptemaj koroj
Vi donis al mi volon, persistemon kaj forton
Por ke mi povu alporti la animojn sopirantajn vin
La animoj de miaj fratoj kaj fratinoj, malgraŭ iliaj
malsamaj fonoj**

**Faru min travideblan mediaciiston
Fluu la lumo de via scio en iliajn korojn
Kaj ĝi dispelas de ŝi la ombrojn de malĝojoj, timoj
kaj zorgoj**

**Mi esprimas al vi mian plej profundan dankon kaj
aprezon el la fundo de mia koro**

**Ĉar vi benis mian vivon per via plena ĉeesto
Helpu min disvastigi vian mesaĝon
Mesaĝo de amo, paco kaj boneco
Mi ne volas glori min mem, sed prefere glori vin
Lasu inspiron esti malantaŭ miaj vortoj kaj
skribaĵoj**

**Por ke la vibroj de mia voĉo kaj vortoj povu
transdoni vian inspiron**

**Kaj por ke via forto fluu el mia volo kaj decido
Mia plej granda deziro estas esti benita per via
favoro kaj plenumi vian volon**

**Ĉiuj esploristoj, kiuj venas al mi
Mi prezentas ilin al vi kiel bukedon da bonaj
animoj**

**Duŝu ilin per via graco
Kaj plenigu ilin per via paco
Kaj en ĉi tiu fina ĉapitro de mia vivo
Mi petas vin esti la sola gvidanto por miaj paŝoj**

**Kaj la plej sankta inspiro por miaj pensoj
Mia plej alta ambicio estu
Direktante la mensojn kaj korojn de homoj al vi
Mi petas vin protekti la disĉiplojn kontraŭ ĉia
malbono**

**Kaj donu al ili trinki el la fontoj de viaj vivaj akvoj
Kaj ŝi zorgas pri ili kaj protektas ilin
En maldormo, dormo kaj sonĝoj
Kaj via zorgo akompanu ilin kie ajn ili estas
nun**

**En ĉiu tempo kaj loko
El la diraĵoj de la saĝulo Paramhansa Yogananda
Homoj plendas pri la ideo rezigni pri certaj aferoj
en la vivo**

**Kvankam ili fakte rezignas pri multaj valoraj
aferoj**

**Ne malplej inter iliaj zorgoj estas trankvilo; ili
kelkfoje eĉ oferas sin mem**

**Por pereema kaj efemera mono
Riĉeco povas esti prenita de persono aŭ prenita
de ili per forlaso de la mondo**

**Li ne povas kunporti ĝin
La sola vera valoro de mono estas en elspezado
de ĝi por utilaj aferoj**

**Kaj en alportado de feliĉo al si mem kaj al aliaj en
maniero kiu plaĉas al Dio kaj al onia konscienco**

**Tiuj, kiuj pensas nur pri sia propra sekureco kaj
komforto**

**Forgesante aŭ ignorante la bezonojn de aliaj
Ili fakte flirtas kun malriĉeco
Kiu estos ilia iam**

**Tiuj, kiuj alkroĉiĝas al sia riĉeco anstataŭ uzi ĝin
por bonfaroj**

**Ili ne alportas prosperon al si mem en sia sekva
vivo**

Anstataŭe, ili naskiĝas malriĉaj, kun la deziroj kaj avidoj de la riĉuloj

Koncerne tiujn, kiuj dividas sian riĉecon kaj prosperon kun aliaj

**Ili altiras bonŝancon kaj abundon kien ajn ili iras
Kiam vi donas al tiuj, kiuj meritas ĝin volonte
Vi trovos, ke Dio ĉiam estas kun vi
Li neniam forlasos vin
Kun Lia helpo kaj zorgo, vi bezonos nenion
Metu vian fidon en Dion, kaj Lia helpo venos al vi
kaj Lia zorgo ĉirkaŭos vin**

Ni ne devas forgesi, ke niaj vivoj venas rekte de Dio

Kiam ni komprenas, ke niaj mensoj, niaj volo kaj niaj agadoj

Ili ĉiuj dependas de Dio kaj derivas sian forton de Li

**Ni tiam ricevos rektan gvidadon de li
Ni komprenos, ke nia vivo estas unu kun Lia senfina vivo**

La mondo abundas je naturaj kaj homfaritaj ŝtormoj, kaj Dio estas la nepenetrebla ŝildo kaj sekura rifuĝejo kontraŭ la ŝtormoj, uraganoj kaj malbonoj de ĉi tiu mondo.

Kie ajn Dio estas, tie estas nek timo nek malĝojo. La vera kredanto staras firme kaj rezolute en la bataloj de la vivo kaj la provoj de eventoj, certa, ke Dio estas kun li, protektante lin kontraŭ malbono kaj neniam forlasante lin eĉ por momento. Tiel, timo malaperas el lia koro, kaj neŝancelebla certeco pri protekto enradikiĝas.

Esti sentima signifas havi fidon al Dio kaj Lia protekto, kaj kredi je Lia justeco, saĝo, kompato, amo kaj ĉieesteco.

Timo senhavigas homon je ties psikologia forto, malklarigas la menson kaj difektas la naturajn ritmojn de la koro. Krome, timo kreas fizikajn perturbojn kaj povas kaŭzi psikologiajn malsanojn.

Anstataŭ venkiĝi al angoro kaj psikologia limigo, persono devus certigi al si, ke ili estas sekuraj sub la protekto de Dio, la Ĉiovidanta, la Ĉioaŭdanta, sekuraj en Lia nekonkerebla fortikaĵo, kaj ĉirkaŭataj de Lia kompato kaj zorgo.

Ĉu persono estas en la ĝangaloj de Afriko, sur batalkampo, suferante pro malsano aŭ malriĉeco, ili devas konvinki sin, ke la mano de Dio estas pli forta ol la danĝero kaj kapabla protekti tiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li.

Ne ekzistas pli efika maniero protekti sin. Kompreneble, oni devas uzi logikon en traktado de eventoj, samtempe metante plenan fidon je dia helpo. Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ agi malsaĝe fronte al cirkonstancoj. Male, sendepende de tio, kio okazas, oni devas certigi al si, ke nur Dio kapablas helpi en malfacilaj kaj penigaj tempoj, se oni turnas sin al Li per sia tuta koro, animo kaj sentoj.

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje la piedoj ŝanceliĝas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio esti nia gvida lampo dum ni iras laŭ la mallumaj vojoj de la vivo. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo, la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la lumturo de gvido, kaj la Norda Stelo por tiuj, kiuj trairas la marojn de tera, pasema mallumo.

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni sin por gvido kaj direkto? Oniaj propraj pensoj, influitaj de kutimoj, antaŭjuĝoj, antaŭkonceptitaj nocioj kaj biasoj, estas senutilaj, kaj la influoj de onia

**ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi la ĝustan gvidon.**

**Tial oni devas turni sin al Dio kaj aŭskulti la
trankvilan, pacan voĉon elirantan el la profundoj de la
animo, en harmonio kun la vero.**

**La diferenco inter mensa kontemplado kaj spirita
introspekto**

**Se persono programas sin mem per teoria scio
Ĝi fariĝos portebla registraparato
Li ripetas proverbojn kaj eldiras altajn frazojn
Aliaj konsideras lin klera akademiulo
Sed tia scio
Ĝi ne estas plifortigita per rekta percepto de la
vero**

**Kaj neniu spirita atingo povas kompariĝi kun ĝi
Ĉi tiu speco de edukado aŭ intelektigo
La "memo" restas ligita al la sensa menso
Kiu mem estas limigita de la fizikaj sensoj
Teoria scio ne povas akiri dian scion
Estas konsilinde ne malŝpari sian valoran tempon
Bazita sur teorioj, kiuj ne povas esti aplikitaj en la
realeco**

**Alie, li trovos sin meze de densa intelekta ĝangalo
Nekapabla transcendi la amplekson de teorioj
Ĉi tiu procezo ne kondukos al la scio pri la vero
Ĉar la vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj
Multaj, kiuj adoptas ĉi tiun aliron
Ili fariĝas ligitaj de siaj propraj subjektivaj
konkludoj**

**Se persono uzas siajn mensajn kapablojn
Gajni monon kaj materiajn aferojn, nenion alian
Lia konscio estos altirita al la fizika mondo
Ĝi implikiĝas en senfinaj komplikaĵoj
Tial do, la saĝuloj diras**

**Persono ne devus dediĉi ĉiujn siajn mensajn
kapablojn al**

**Kiun Dio donis al li por serĉi pasemajn aferojn
Alie, li perdos sin en la labirinto de materio
Li kreas por si mem limigojn kaj restriktajn, kiujn
li ne bezonas**

**Tial li anstataŭe uzu siajn mensajn kapablojn
En akirado de la vivnecesaĵoj
Kaj klopodante disvolvi siajn moralajn kvalitojn
Por distingi inter ĝusta kaj malĝusta, malutila kaj
utila**

**Kaj kiam li disvolvas sian spiritan komprenon
Li povos senti Dion en si
Kaj certeco pri spiritaĵoj
Kaŝita malantaŭ la vualoj de densa materio
Ĉi tiu stato nomiĝas spirita introspekto
Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
Estas la kutimo flustri pensojn al Dio
Vi persone atestos mirindan pozitivan ŝanĝon
Vi absolute amos ĝin
Kiaj ajn niaj zorgoj povas esti
Dio devus okupi la unuan lokon en niaj vivoj
Kiam iu volas spekti spektaklon
Aŭ aĉetante novajn vestaĵojn aŭ novan aŭton
Ĉu ne estas vere, ke lia menso estas ĉiam**

okupata?

**Rilate al tiuj aferoj kaj kiel atingi aŭ akiri ilin?
Li ne ripozos ĝis liaj deziroj plenumiĝos
Male, li daŭre senlace laboras por plenumi tiujn
dezirojn**

**Tial, la homa menso devus esti okupata per
pensado pri Dio**

**Kaj tiam ĉiuj pli malgrandaj, pli malgrandaj deziroj
transformiĝos**

Al forta deziro senti Dion kaj komuniki kun Li

**Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran
flustro**

**Eliranta el la profundoj de sopiranta animo
La voko de la animo tuŝos la kosman koron
Kaj la respondo venos, kaj kun ĝi granda ĝojo
Intelekta flustrado kultivas volon
Ĝis vi posedos sufiĉe da forto por atingi la
deziratan celon**

**Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun
Dio**

**Ili estas ŝargitaj per senlima potenco
Tiel ke simpla pensado pri io sufiĉas por atingi ĝin
Ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj harmonias
kun la supera volo**

**Ĉiuj elstaraj atingoj en mia vivo
Atingita per la povo de la menso en harmonio kun
Dio**

**Kiam la dia generatoro funkcias
Ĉio, kion mi deziras, realiĝas, senescepte
Ĝi unue aperas kiel etera, nevidebla dezajno
Tiam ĝi realiĝas kun nerezistebla forto sur la tero
La sekreto de kresko**

**Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe
ke ni komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn
de ili, ĉar ĉiu doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas
signifon kaj celon.**

**Malgraŭ la severeco de la provoj, ili estas kiel
fajro, kiu fandas ferercon, transformante ĝin en
belan, daŭreman kaj multflankan ŝtalon**

**Kaj la ŝtalo de saĝo, kiun ni eltiras per la
brulantaj fajroj de provoj, estas mirinda afero. Ĉar la
vivo purigas nin transformante niajn bazajn metalojn
en altvalorajn elementojn, por ke ni povu vivi en ĉi tiu
vivo kiel animoj tiel puraj kiel juveloj, tiel malmolaj
kiel ŝtalo, kaj samtempe flekseblaj kaj flekseblaj sen**

esti eksponitaj al rompiĝo sub la premoj de afliktoj kaj malfacilaj provoj.

Kiam ni vidas vizaĝojn distorditajn de kolero, cikatrajn de brutaleco, ilia vido igas nin sopiri forpeli la malbelecon el niaj propraj animoj - animo netuŝita de io ajn krom malbonaj intencoj kaj profundaj rankoroj, kiuj obskuras la benatan dian bildon en ni, same kiel fulgo difektas spegulon. La doloraj agoj de aliaj devus vekti en ni la deziron plibonigi nian propran konduton kaj regi nin, por ke ni estu mastroj de niaj senbridaj pasioj, ne sklavo al ili.

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn, sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia estaĵo plena de abundo da trankvilo. Ĉi tio estas ĉar tiu fluo estas konektita al sia pli alta fonto, ĉiam fluanta kaj konstante atinganta animojn en harmonio kun ĝi. Ili tiam povas transdoni ĉi tiun fluon de feliĉo al animoj sopirantaj pacon.

Ĉiutage, homo rigardas sin en la spegulo por vidi sian vizaĝon, ĉar ili volas aperi plej bone al aliaj. Kiom pli grave do estas por ili stari ĉiutage kun si mem kaj rigardi en la spegulon de interna analizo por malkovri, kio kuŝas malantaŭ la brilantaj surfacaj aspektoj? Ĉar ĉio, kio estas ekstere alloga, derivas sian allogon de la interna memo. Kaj nenio povas makuli la spegulon de la animo. Pureco similas al psikologiaj misprezentoj kiel kolero, indigno, envio kaj malamo. Kiu ajn provas liberigi sin de ĉi tiuj komponaĵoj fremdaj al la naturo de la animo, radios la lumon de interna beleco de interne kaj gustumos tion, kion sentas la persono kun trankvila animo.

Per analizo ni malkovras, ke homaj problemoj estas trioblaj: ekzistas problemoj kaj malsanoj, kiuj atakas la homan korpon, aliaj, kiuj atakas la menson, kaj tria kategorio, kiu blokas la vojojn de la animo.

Malsano, maljuneco kaj morto estas la malfacilaĵoj kaj obstakloj, kiujn la korpo alfrontas. Psikologiaj malsanoj, tamen, invadas la menson per tristeco, timo, kolero, subpremitaj deziroj, indigno, malamo, emociaj obsedoj, febra nerva agitiĝo kaj la psikologia kancero, kiu paralizas mensajn kapablojn. La plej danĝera malsano, tamen, estas la malsano de la animo, manifestiĝanta en nescio, el kiu ĉiuj aliaj malsanoj devenas kaj disvastiĝas.

Universala homo

Inspirita de la instruoj de Majstro Paramhansa

Trans la disigantaj maroj

En fora angulo de ekzisto

La kosma homo aperis al mi

Kun abunda radianco

Ĝi imitas la leviĝon kaj brilecon de la suno

Lia hejmo estis en la koro de la netuŝitaj arbaroj

Mi vidis lin promeni en la oraj herbejoj de saĝo

Kun la vigleco de la juneco

Kaj la ĝojo de infanoj

Li sonĝas pri la magia radianco de la novluno

Li moviĝas inter sennombraj domoj

Li eliras kun leĝereco kaj facilmoveco

De la pordegoj de jarcentoj kaj aĝoj

Por momento la stranga formo aperis

Tiam li malaperis

Tiam ĝi denove aperis

Spitante svagiĝon kaj malaperon

Juvelita kiel la etero de la senfina ĉielo

Kaj multaj torĉoj brilis de lia vizaĝo

Rakontoj pri brulanta sopiro estas rakontataj

**Kaj la brulantaj sentoj
Kaj juneca beleco
Kaj pura juneca amo
Sparkoj de radiantaj fido eliris el liaj okuloj
Kaj rozkolora brileto de memfida espero
Kaj fulmo kiu brilblindumas la okulojn
Por firmeco kaj kapablo
Ĝi lumigas la angulojn de la universo
Ĝia atingo atingas la plej malproksimajn stelojn
Kia nesondebla gloro!
Eliranta el via oceana koro, ho kosma homo
Mi longe rigardis vian gloran, luman formon
Mi vidis senfinajn etendaĵojn kaj sekretojn
Estis kvazaŭ mi atestis la homan spiriton
manifestiĝantan
En sia tuta splendo kaj grandiozeco
Orient-okcidenta Revuo**

Estas pli da bono ol malbono en la mondo

**Kiam duboj enŝteliĝas, ni memoru la vivojn de
grandaj homoj. Estas vere, ke ni estas homoj, sed Dio
dotis nin per eksterordinaraj povoj, kiujn ni malofte
uzas, do kial tremi pro timo de maljuneco, malsano
kaj malĝojo?**

**Ni devas fari kion ni povas por prizorgi la korpon,
sed ni ne devas venkiĝi al timoj aŭ entombigi nin sub
amasoj da nescio. La korpo ne estas la tuta persono.**

**Bono superas malbonon en ĉi tiu mondo ĉar Dio
estas la finfina potenco Sed kiam malbono trafas nin,
ni pensas, ke ni havas neniun potencon kontroli ĝin
aŭ eskapi ĝian tenon**

**Ŝtormoj de malbono nepre blovos, sed ni povas
venki iliajn efikojn kaj leviĝi super ili**

Ni ne ricevis vivon por esti detruitaj de ĝi, sed por enstampi en nin konscion pri eterneco, kaj ni devas memori ĉi tiun veron

Sen libereco de penso, oni ne povas esprimi sin pure, spontanee kaj nature. Memoru, ke vi estas fundamente libera. La povo de la volo ĉiam estas libera.

Se vi uzas vian volon ĝuste, ĝi kreos novan karmon por vi, sed plej multaj homoj ne volas ŝanĝiĝi aŭ fari la penon, do ili disfaliĝas fronte al malfacilaĵoj kaj ne kapablas alfronti defiojn.

Persono faranta kion ajn ili volas ne estas libereco ĉar ili estas ligitaj de siaj deziroj, kaj tial iliaj agoj tute ne povas esti nomataj libereco.

Vera libereco signifas fari ĉion kun volo gvidata de saĝo. Persono povas regi la sekvojn de siaj pasintaj agoj, kiuj neeviteble sekvos ilin, se ili aktivigas sian volon kaj uzas ĝin por bonaj kaj utilaj agoj.

Se vi kondukas viajn aferojn kun racio kaj volo, la fortoj de viaj pasintaj malbonfaroj malfortiĝos kaj viaj bonaj kutimoj plifortiĝos.

Profunde enradikiĝintaj kutimoj iel sklavigas nin, kaj tial ni ne vivas en vera libereco

Ni konstante deziras tion, kio mankas al ni, kaj alkroĉiĝas al aferoj, kiuj ne estas esencaj. Post kiam io posedas nin, ni provizore perdas nian liberan volon. Same kiel orientanoj estas sklavigitaj de antikvaj kutimoj, tiel ankaŭ okcidentanoj estas sklavigitaj de modernaj. Ni kreas nian propran destinton kaj fariĝas ĝiaj sklavoj.

Kial unu infano naskiĝas en malbonan familion, dum alia naskiĝas en bonan? Ĉiu el ili uzis sian liberecon vivi laŭ certa maniero en la pasinteco (en antaŭa vivo) kaj tiel kaŭzis tiujn cirkonstancojn al si en ĉi tiu vivo.

Ne ekzistas vera libereco sen Dio. Ni devas konstante pensi pri Li. Kiaj ajn estas niaj zorgoj kaj pensoj, Dio devas okupi la unuan lokon en niaj koroj.

Kaj kiam ni vere akordiĝos kun Li, ni ricevos la kapablon plenumi tion, kion ni devas plenumi, iam ajn, kun Lia dia helpo.

Konsiloj por la disĉiplo

**Unu el la studentoj demandis la instruiston
Paramhansa**

Por doni al li iujn konsilojn pri memdisvolviĝo, li diris

Se vi volas esti amata

Komencu per amo al aliaj, kiuj bezonas vian amon

Kaj se vi atendas de aliaj

Esti lojala kaj fidela al vi

Estu sincera kaj lojala al ili

Kaj se vi deziras, ke aliaj ne agu malice kaj ruze

Ne permesu trompon enfiltriĝi en viajn pensojn

Ne agu tiel, ke ĝi damaĝas aliajn

Se vi volas, ke aliaj simpatiu kun vi

Komencu montrante al ili kompaton

Precipe al tiuj ĉirkaŭ vi

Se vi volas, ke aliaj respektu vin

Vi devas montri respekton al kaj la junuloj kaj la maljunuloj inter ili

Se vi volas pacon de aliaj

Vi devas vivi vivon de harmonio

Se vi volas, ke homoj estu religiaj

Estu vigla kaj lasu aliajn senti

Vi estas bona rolmodelo kaj ili povas fidi vin kaj fidi vin.

Mallonge, ĉio, kion vi volas, ke aliaj montru

Unu el la avantaĝoj de bono

Montru ĝin unue en via vivo

Vi trovos, ke homoj reagis al vi same

Se vi povas identigi la areojn, kiuj bezonas

Por disvolvi kaj plibonigi vian vivon

Sen senti sin senkuraĝigita aŭ evoluigi malsupereckompleksojn

Kaj se vi laboras senĉese por plibonigi vian personecon

Tiam la tempo, kiun vi pasigos, estos pli valora kaj utila

Kio se vi elspezas ĝin por deziri

Ke homoj plibonigu sin mem

Via bona ekzemplo kaj solida aliro
Pli granda kapablo ŝanĝi aliajn
De viaj nuraj deziroj, via kolero, kaj viaj vortoj
Kaŝmo estas sennombra
Vi estas la fonto de ĉio bona
Kaj la fonto de ĉia potenco
Benu nin, ho Sinjoro
Por ke ni povu montri Viajn benojn sur nin
En nia sano
kaj niaj intelektaj aspiroj
En niaj spiritaj esprimoj
Vi estas la brilo en la steloj
Energio en atomoj
Kaj bonkoreco en koroj
Beleco kuŝas en honesteco
Grandeco kuŝas en honesteco
Helpu nin reŝargi nin
Per via supera potenco
Kun via senfina saĝo
Kaj kun via senlima aŭtenteco
Ni rekonu, ke vi estas fonto de sano
kaj la vivmedio

**Kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio
Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj
De timoj kaj zorgoj
Forportu la inundo de via saĝo
Ĉiuj ruinoj kaj ruinoj de niaj vivoj
Deŝiru la vualojn, kiuj kaŝas vian vizaĝon de ni
Ni vidu vin per tre hela lumo
Sennombraj sunoj ĉe la horizonto de niaj vivoj
Ni sentu vin kiel konstante renoviĝantan forton
Niaj ideoj inspiras
Kaj nutru niajn animojn
Niaj korpoj nutriĝas
Kaj niaj revoj realiĝas
Amen
Plej multaj homoj ne scias kial
De ilia ĉeesto sur ĉi tiu tero
Ili kredas, ke la celo de la vivo
Ĝi estas la plenumo de deziroj
Akiri la necesajojn de la vivo
Serĉante plezuron kaj homan amon
Kaj kapitulacu al la fina alvokanto fine
Homoj komencas siajn vivojn**

Programistoj kun specifaj inklinoj

Kaj deziroj, kiuj ne plenumiĝis en la pasinteco

Kaj ili provas - kun la malmulta libera volo, kiun ili havas -

Imiti la dezirojn kaj agojn de alia

Se ili miksiĝas kun komercistoj

Ili volas fariĝi kiel ili

Kaj se ili kunlaboras kun artistoj

Arto fariĝas ĉio por ili

Dio volas, ke ni estu praktikaj en ĉi tiu mondo

Li donis al ni malsaton, kiu postulas, ke ni laboru por kontentigi ĝin

Sed la serĉado de manĝaĵo kaj ŝirmejo

Mono kaj posedaĵoj, nenio alia

Tio signifas, ke persono forgesas la fonton de sia feliĉo

Estas vere, ke ni devas labori

Por atingi niajn bezonojn

Kaj ke ni klopodas atingi niajn legitimajn celojn

Sed unue kaj ĉefe

Por malfermi niajn korojn al Dio

Ni petas Lian gvidadon kaj aprobon en ĉio, kion ni faras

Tiam ni devas sukcesi en la lernejo de la vivo

Ĉar ni ricevos niajn instrukciojn

De la Granda Manaĝero kaj Forigisto

Tiu, kiu scias, kion ni bezonas

Kio estas plej bona por ni?

Tial ni devas fidi lin

Ni submetiĝas al Lia saĝa volo

**Leteroj al la instruisto Paramahansa de liaj
disĉiploj**

La memoro pri mia vizito al vi ankoraŭ restas

En Volumo XIV de la revuo Inner Culture

Leteroj senditaj de iliaj aŭtoroj el diversaj landoj

Ni citas el ĝi la jenon:

**Mi ŝatus informi vin, ke per mia pripensema
legado de viaj instruoj**

Mi ricevis spiritan klerismon

Tiu, kiun mi ĉiam serĉis

Viaj instruoj malfermis por mi la pordojn de feliĉo

*** * ***

Mi praktikas viajn spiritajn asertojn ĉiutage

**Mi trovas, ke negativaj pensoj iom post iom
malpliĝas**

La timoj disipiĝis

Mi ĝuas ĉiun momenton de mia vivo

Dankon pro via helpo

* * *

Mi ricevas multajn benojn

El viaj spiritaj instruoj

Mi fervore atendas legi viajn pensojn

Mi faras mian plejebulon por apliki ĝin al mia vivo

Viaj instruoj estas belaj kaj utilaj

* * *

Mi trovas en via mirinda filozofio

Kio inspiras admiron kaj inspiron

**Mian plej profundan dankemon pro ĉio, kion vi
donis al mi**

De helpo kaj psikologia komforto

* * *

Mi havas superfortan senton ricevi ĝin ĉiusemajne

Pri nova leciono el viaj instruoj

Mi trovas ĝuon kaj klerismon en ĉiu leciono

* * *

Dankon el la fundo de mia koro

Por helpi min kompreni mian internan memon

Kaj por konsciigi min pri la latentaj potencoj en mi

Kaj montri la lumon de Dio al mia kompreno

Per la instruoj, kiujn mi ricevis de vi

* * *

**Mi ankoraŭ memoras mian viziton al vi
Ŝi vivas en miaj pensoj dum kvar jaroj
Mi ankoraŭ memoras vian kompletan fidon al Dio
Kaj via amo por la homaro
Ĝi helpis min koni min mem
Kiam mi pensis, ke mi estas sola
Mi havas neniujn amikojn kaj neniun, kiu
simpatias kun mi
Ĝi donis al mi memfidon kaj plifortigis mian
laboremon
Ĝi inspiris min esti kuraĝa alfronti la
cirkonstancojn de la vivo**

*** * ***

**Dum kvardek jaroj
Mi studis diversajn branĉojn de scienco kaj scio
Sed mi nenion akiris el tiu tuta studado
Pri io komparebla al tio, kion mi lernis el viaj
instruoj**

*** * ***

**Mi multe profitas legante viajn instruojn
Se pli granda nombro da homoj
Ili studas kaj efektivigas viajn ideojn
La mondo, en kiu ni vivas, estus
Pli bona ol ĝi estas**

*** * ***

Mi ŝatus danki vin el la fundo de mia koro

Pro la benoj, kiuj venis en mian vivon

**De kiam mi komencis legi viajn instruojn kun
fokuso kaj atento**

Dankon, kaj Dio benu viajn mirindajn klopodojn

Kaj via laboro dediĉita al servado de la homaro

*** * ***

Ĉar mi petis vin preĝi por mia sukceso

Mia situacio pliboniĝis signife

**Mia plej profunda dankemo kaj mia espero, ke vi
daŭre preĝos**

*** * ***

Kiam mi ricevis vian lastan mesaĝon

Mi ankoraŭ vagis en la malluma arbaro de dubo

Kaj li ne povis vidi la vojon el tiu arbaro

Sed dankon al Dio, kaj viaj specialaj preĝoj

La vojo fariĝis pli klara kaj mia fido al Dio fortiĝis

Mia situacio pliboniĝis en ĉiu maniero

**Kaj bonvolu ĉiam memori min en viaj responditaj
preĝoj**

*** * ***

Viaj instruoj multe helpis min

Kaj mi gajnis grandegajn profitojn de ĝi

Kaj ĝi estis pruvita al mi per decida evidenteco

**La efikeco de viaj spiritaj asertoj kaj pozitiva
pensado**

Mi estas superfortita de dankemo

Pro la sano, ĝojo kaj paco, kiujn mi sentas

**Mi sentas, ke mi faras ĉiutagan progreson en
meditado**

*** * ***

Se ne estus pro viaj mirindaj, inspiraj instruoj

**Mia vivo sur ĉi tiu tera nivelo estus ekstreme
limigita**

Mi ŝatus danki vin pro via speciala atento

Kiun ŝi donis al mi dum la pasintaj tri jaroj

*** * ***

Dankon pro la revuo Spirita Kulturo

**En kiu mi trovas benon kaj nutraĵon por la animo
ĉiutage**

**Mi dankas Dion, kiu prezentis min al vi kaj viaj
instruoj.**

*** * ***

Mi ŝatus danki vin pro viaj ĉiumonataj leteroj

Mi trovis la lastan mesaĝon plena de inspiro

**Por ke mi legu ĝin al miaj studentoj en la
literaturklaso**

Ili reagis pozitive al ĝia enhavo

Ĝi estis feliĉa okazo por ni ĉiuj

Mi estis tre kortuŝita de la ideoj, kiujn vi inkluzivis en la letero.

Tiom, ke mi volis dividi ĝin kun miaj studentoj

Ĉi tiu mesaĝo estigis staton de profunda reflektado

Kaj introspekto en la sekretojn de la animo

Mi sentas, ke ĝi helpas min solvi problemojn

Kaj trakti saĝe kaj pozitive la spertojn de la vivo

*** * ***

Viaj instruoj estas neprezeblaj

Mi ne volas maltrafi eĉ unu el viaj lecionoj

El la prelegoj de la instruisto Paramahansa

Kiam la feliĉo de la animo ŝvebas

Kaŝita en la profundoj de la memo

Dika tavolo de pasemaj sensaj plezuroj

La ora brilo de la animo paliĝas

Kaj la kapabloj de la travidebla animo estas kaŝitaj

Malantaŭ la denseco de la materialo

Kiam ies menso estas altirita

Al ĵaluzo kaj envio

Kaj lin ĉirkaŭas nuboj de timoj kaj zorgoj

Li fariĝas mizera kaj mizera

Kaj li estis senpova

Sed kiam li direktas la saman atenton

Direkte al amo, paco kaj harmonio

Li sentas sin ekstreme feliĉa

La animo sentas sin feliĉa

**Kiam vi forturnas vin de fizikaj deziroj
Miksita kun sufero kaj mizero
Al la avantaĝoj de travidebla animo
Plena de rafinitaj plezuroj
Se la animo estas tute mergita
Kun la malglataj plezuroj de ĉi tiu mondo
Ŝi fariĝas neinteresita pri esplorado
Pri la plej altaj plezuroj
Kaj nekapabla gustumi la ĝojojn de la animo
Multaj eble argumentos
ke rezigni pri materiaj plezuroj
Estas preskaŭ neeble en ĉi tiu mondo
Aŭ dum vi loĝas kun homoj
Iliaj ideoj rondiras ĉirkaŭ pure materiaj aferoj
Sed ĝi ne estas postulata de la averaĝa homo
Forlasi la mondon kaj iri al la montoj kaj arbaroj
Por trovi pacon kaj trankvilon
Pli ĝuste, li devas esti en ĉi tiu mondo
Sen permesi al ĝiaj potencaj fluoj forbalai lin
Por ke la turbulaj ondoj de la mondo ne**

superfortu lin

**Li ne devus esti negativa rilate al sia ĉirkaŭaĵo
Samtempe
Li ne rajtas permesi al materiismo blindigi lin
Por ke li ne perdu kontakton kun sia spirita
natura**

**Li fariĝas nekapabla gustumi la ĝojojn de feliĉo
Kaj atestante la diajn lumojn**

Trezoroj de la Animo

El la instruoj de la saĝulo Paramhansa Yogananda

Ĉi tiu mondo estas nur revo

Same kiel ne ekzistas fundamenta diferenco en

kinematografia prezentado

Inter la maro kaj la ĉielo, kiuj estas du malsamaj gradoj

de lumvibrado

Tiel estas en ĉi tiu mondo
Tristeco, ĝojo, doloro, plezuro, varmo kaj malvarmo
estas la sonĝoj de ĉi tiu mondo
Ni estas ĉi tie hodiaŭ kaj morgaŭ ni malsupreniros kiel
nuboj, nuraj ombroj en la kosma sonĝo
Sed malantaŭ ĉi tiu pasema, efemera bildo kuŝas la
eterna spirito
Niaj animoj estas nemalhavebla parto de ĝi
Dio estas la sola vero Ni devas ĉiam preĝi ke tentoj ne
venkos
La vivo estas handikapo kiu malhelpas nian kapablon
memori lin
Kiam mi preĝas tiamaniere, mi ricevas pli da rezultoj ol
iam ajn alie
Tiam, eĉ se io grava okazus, ĝi ne povus malhelpi min
Pensado pri Li igas min senti min sekura kaj protektita
en Lia sankta ĉeesto
La vivo ĉi tie ŝajnas dezerta kaj kaosa ĝis ni atingos la
bordon de sekureco
Tial mi ĉiam diras, ke mi estas ĉi tie por atesti la
gravecon kaj gloron de la supera vero
Ni ne devus meti niajn esperojn sur pasemajn mondajn
celojn kaj delikatajn materiajn alligitaĵojn
Tiaj malfortaj alligitaĵoj senkonscie distancigas nin de
nia finfina celo
Same kiel ĝi ankaŭ distancigas nin de niaj veraj memoj
La ĉirkaŭaĵo kreas iluziojn en homoj kaj igas ilin vidi sin
kiel grandajn
La vere ambicia persono devas leviĝi super tiun
paseman kaj provizoran median konscion
Li rekonas la veron en si mem, tiel ke tiu vero fariĝas lia
ĉirkaŭaĵo
Naturo kaj la sola influo en lia vivo
Ni petas Dion inspiri nin per gvido kaj gvidi nin al Li
Kaj trovi lin antaŭ ol forlasi ĉi tiun mondon

Kia ajn estas la naturo de la spertoj, kiujn ni travivas, kaj
la doloro, kiun ni eltenas
Ni ne devas perdi esperon, ke la helpo de Dio estas
proksima
Kaj Li respondas ĉiun preĝon, kiu eliras el la koro, plena
de sopiro
Li ne forlasos siajn amatojn nek lasos ilin sub la povo de
la sorto
Pli valora ol oro
Iun tagon, dum ermito vagis inter la montoj, li haltis por
trinki el malgranda rivereto, kaj liaj okuloj falis sur solidan
pecon da pura natura oro brilanta sub la klara akvo de la
rivereto. Li plenigis sian bovlon per akvo, metis la orpecon
en sian sakon, kaj poste sidiĝis apud la vojflanko por ripozi
En tiu momento aperis sur la vojo juna viro, anhelanta
pro elĉerpiĝo. Li alproksimiĝis al la ermito kaj diris al li: "Mi
ne manĝis hodiaŭ kaj mi havas longan vojaĝon antaŭ mi. Ĉu
"vi havas pecon da pano por nutri vian kunvojaĝanton
La ermito respondis: "Kun plezuro kaj honoro, kaj mi
ĝojas dividi kun vi la panojn, kiujn mi havas." Tiam li montris
al la saketo kaj diris al li: "Bonvolu preni tion, kio estas
".havebla
Dum la junulo elprenis la panon el la sako, la ora ŝtono
falas, do la ermito kaptis ĝin kaj metis ĝin flanken
Dum ili manĝis, la junulo daŭre rigardis la oron, admire
parolis pri ĝi, kaj gratulis la ermiton pro lia bonŝanco kaj pro
la sekureco, protekto kaj trankvilo, kiujn lia flava ŝtono
provizis al li
Kiam la junulo leviĝis por iri sian vojon, la ermito ridetis
kaj metis la ŝtonon en lian manon
La junulo estis tre mirigita de tiu subita riĉeco, kiu falis
en liajn manojn, kaj li ekiris kun superforta ĝojo, apenaŭ
atentante ion ajn
Sed malgraŭ tio, strangaj pensoj daŭris, turmentante kaj
maltrankviligante lin, kaj li ne kapablis silentigi aŭ seniĝi de

ili. Subite, li ŝanĝis sian vojon kaj revenis al la ermito,
metante sian trezoron antaŭ sian bonfaranton kaj, salutinte
:lin per riverenco plena de aprezo kaj respekto, diris
Mi bone scias, kiom altvalora estas ĉi tiu ŝtono, kiun vi"
donis al mi, sed mi sentas, ke vi havas ion pli altvaloran ol ĉi
tiu oro, kaj mi petegas vin je Dio esti malavara al mi per tiu
afero, kiun vi portas en via riĉa animo, kiu ebligis al vi doni al
"!mi ĉi tiun oron

En tempoj de prospero, homoj dankas Dion
Pro Liaj abundaj kaj multnombraj benoj
Sed kiam la atmosfero fariĝas malgaja
Malbonŝanco alvenas
Plendo kaj indigno sekvas
Kaj la plejmulto el ni perdas nian vivantan fidon
De Tiu, kies okulo neniam dormas
Ni faras katastrofojn kaj malfacilajn situaciojn
Nia fokuso kaj centro de atento
Se ni serĉas pozitivan elirejon
Ni estus vidintaj brileton de espero
Ni devas fidi je dia helpo
Kaj ke Tiu, kiu nin kreis, ne forlasos nin
Malgraŭ la malfacilaj cirkonstancoj
La lukto de la vivo
Kaj la sceno estas malgaja
Se ni serĉas dian gvidadon kun plena konfido, ni ricevos
ĝin
Kiu ajn posedas la fidon kaj konfidon de infanoj, ricevos
helpon
Ĉiuj elementoj de ekzisto kuniĝos
Por atingi tion, kion li bezonas
Ni devas senti profunde, ke ni estas vidataj
Kaj tiu dia helpo ne estas malproksime
Ni komprenas, ke optimismo altiras bonŝancon kiel
magneto
Emfazante la brilan flankon de la vivo

Ĝi donas al ni fidon, ke bono ekzistas kaj estas proksima
Kaj tiu venko apartenas al lumo, ne al mallumo kaj
hazardo
Dio estas la dia kunulo
Tiu, kiu ne seniluziigas tiujn, kiuj fidas Lin
Kaj dum ni pensas pri Lia proksimeco al ni, Lia protekto
kaj Lia helpo al ni
La vivo ŝanĝiĝos al pli bone
La koro superfluos de dankemo kaj danko
Al Tiu, en kies manoj estas la trezoroj de benoj
Kaj la ŝlosiloj al Paradizo
Ni punas nin mem per niaj neraciaj agoj
Ni rekompencas nin mem pro nia ĝusta konduto
Misuzo de la menso, kiun Dio donis al homo
Ĝi kondukas al peko, kiu estas la kaŭzo de doloro kaj
sufero
Pri la ĝusta uzo de la menso
Tio kondukas al virto, kiu siavice kondukas al feliĉo
Dio donis al homo menson
kaj konscienco
libera volo
Ĉielaj ordonoj
Se li elektas la ĝustan vojon, li estos rekompencita; alie,
li portos la sekvojn de siaj agoj
Li devas raporti pri sia konduto dum sia provizora
restado
Sur ĉi tiu lando de Dio
La homo misuzis ĉi tiun sendependecon, kiun Dio donis
al li
Rezulte, li alportis al si nescion kaj fizikan kaj intelektan
doloron
Trofrua morto kaj aliaj malsanoj
Li rikoltas tion, kion li semas, kaj la leĝo de kaŭzo kaj
efiko validas por ĉiu
La nunaj tagoj de homo dependas de ties pasintaj tagoj

Lia estonteco ankaŭ dependas de kiel li vivas
Kaj li pasigas siajn nunajn tagojn kun ĝi
Kaj pri la kvalito de la semoj, kiujn li plantas en la
grundo de sia konscio
,Tiel, la homo, kvankam kreita laŭ la bildo de Dio
Li posedas en sia animo latentajn diajn povojn
Li perdas la rajton uzi tiujn povojn pro siaj eraroj
Kaj la limigoj, kiujn li trudas al si mem
Malobservante la leĝojn de racio
La ligo de la animo al la provizora korpo, kiu estas
submetata al putriĝo
Kaj venkiĝante al mediaj, genetikaj aŭ tutmondaj influoj
Ĝi estas unu el la kaŭzoj de homa malespero, frustriĝo,
mizero kaj malsukcesoj
Tial li devas korekti sian kurson
Li rekalkulas la kompason de sia konscio
Se li volas koni sin mem
Kaj li rekonektiĝas kun sia finfina fonto
Li plenigas la vazon de sia vivo per boneco, lumo kaj
scio
La oceano ne povas esti enhavita en ununura eksplodo
Simile, limigita homa konscio ne povas enhavi kosman
konscion
Sed tio eblas por tiuj, kiuj volas kaj laboras por liberiĝi
de limigoj
Kaj atingante la sojlon de senlima totala konscio
Kaj Li pliigas ilin per Sia malavareco, kaj Alaho provizas
.senmezure por kiu Li volas
Petu, kaj ĝi estos donita al vi
Frapu kaj estos malfermite al vi
Se vi estas dankema, mi certe pliigos vian [favoron]
La misuzo de vortoj estas unu el la plej mortigaj kaj
detruaj armiloj
Grava kaŭzo de nervozeco estas akra kaj dolora parolo
Oni evitu klaĉadon aŭ babiladon

Evitu kverelojn kaj disputojn, kaj senigu vin de
agresemaj tendencoj
Se la edzo aŭ edzino koleras kaj unu el ili provokas la
alian
La plej bona maniero estas ke la alia persono piediru
Kaj sindeteni de respondo ĝis la ŝtormo trankviliĝos
Kaj se unu el ili eldiras ofendajn vortojn
Estas plej bone, ke la alia persono ne respondu per
similaj vortoj
Prefere, restu trankvila ĝis pensoj trankviliĝos kaj la
.humoro malvarmiĝos
Se la edzino krias al sia edzo kaj li respondas per laŭta
:kriego, la edzo suferos duoble
La unuan fojon estis pro ŝiaj pikaj vortoj, kaj la duan
fojon pro liaj decidaj vortoj
Tial li ĉefe vundas sin mem
Tio povus konduki al eksgeedziĝo aŭ aliaj nedezirataj
sekvoj
Obstineco aŭ aroganta sinteno ankaŭ devus esti
.evitataj
Samtempe, oni ne devas implikiĝi en kverelado kaj
batalo
Prefere, oni atendu ĝis kiam trankvileco kaj psikologia
.trankvilo estos restarigitaj
Ne lasu iun ajn ŝteli vian pacon
Ne ĝenu la pacon de aliaj per vortaj (aŭ skribaj) insultoj
La misuzo de vortoj estas unu el la plej mortigaj kaj
detruaj armiloj
Persono povas diri tiajn aferojn dum kolero aŭ kiam
.emocioj estas fortaj
Li uzas malkonvenan lingvaĵon, kiun li fakte ne volas
.eldiri, kaj poste kompatas ĝin
Dum la alia persono memoros tiujn vortojn dum dudek
jaroj
(Malĝojon oni ne facile forgesas)

El tiu ĉi perspektivo, memoro estas malbona afero
La povo de memoro estas beno se uzata ĝuste
Sed ĝi estas malutila se uzata kiel deponejo por
malbonaj aferoj
Kiu estis faritaj kontraŭ ni
Prepariĝante por eniri la paradizon de saĝo
La tuta procezo de homa evoluo celas trankviligi la
ŝtormojn de nescio
Por ke la ondo povu reveni al la maro kaj kunfandiĝi kun
ĝi denove
Tio estas, por ke la homa vivoforto povu kuniĝi kun la pli
granda spirita sfero
Sciencistoj, komercistoj kaj sociaj reformistoj konstante
provas, nerekte, pavimi la vojon por konstrui tutmondan
unuecon
Ĉiuj sciencaj, filozofiaj kaj moralaj skoloj serioze
klopodas kolekti la bukedon de vero el la ĝardenoj de saĝo
kaj ornamas homajn animojn per ĉio rafinita, mirinda kaj utila,
.preparante ilin por eniro en la eternan paradizon de saĝo
Per oraj malkovroj, scienco rekte helpas la homon
provizante al li necesajojn kaj materiajn bezonojn, kaj
nerekte helpas lin korekti iujn el liaj vidpunktoj pri multaj
."mirakloj" kaj misteraj fenomenoj
Scienco diras al ni, ke kiam akvo ŝanĝas sian vibran
ordon pro malvarmo, ĝi transformiĝas en glacieron, kiu flosas
sur la akvosurfaco anstataŭ miksiĝi kun ĝi aŭ sidiĝi ĉe la
.fundo kiel aliaj solidaj materialoj
Ĉi tiu fenomeno sugestas al sciencistoj, ke kiam Jesuo
Kristo piediris sur la surfaco de la akvo, li certe ŝanĝis la
vibroj de sia korpo per uzado de psikologiaj metodoj
.konataj al sanktuloj, profetoj kaj saĝuloj
Por alporti la homaron al la domo de universala unueco
kaj feliĉo, ĉiuj materiaj, moralaj, religiaj, industriaj,
socipolitikaj kaj metafizikaj agadoj devas kunigi fortojn kaj
.unuigi siajn klopodojn por ĉi tiu celo

Eblas konsenti pri fiksjaj normoj por tutmondaj leĝoj
rilataj al sano, paco, bonfarto, edukado kaj bonaj moroj, kaj
normoj por spiritalaj, psikologiaj kaj praktikaj leĝoj, kiuj povas
doni al miliardoj da homoj sur ĉi tiu planedo Tero integran
kaj ekvilibrantan kreskon konvenan al civilizita homo kaj doni al
.li feliĉon kaj pacon

La tutmonda civitano ne devas resti limigita al
malgranda vivo kaj malgranda korpo
Prefere, li konsideras sin membro de la pli granda homa
familio, gvidata de kosma vivo, kaj li pripensas la veron, ke
."vi estas integrita parto de la oceano de vivo

Konscio estas senlima kaj senfina
Ĝi etendiĝas eĉ ĝis la plej malproksimaj steloj
Ĝi trapenetras ĉiun atomon en la universo
Eĉ la plej malgrandaj elektronoj
Persono devas senti, ke ili estas unu kun la oceano de
kosma konscio

Kaj transcendi familion kaj naciecon
Li agnoskas, ke li estas membro de la pli granda homa
familio

Ĝojo inter monotoneco kaj diverseco
Vi ne ŝatas plezuron, kiu estas tro simila kaj mankas
diversecon

Prefere, ŝi deziras ĝojon, kiu estas dinamika kaj vigla
Ĝi altiras atenton pro sia unikeco
Ĝi ravas la menson per sia beleco
Kaj ĝi plenigas la koron per sia dolĉeco
Ĝi tenas vin kontentigita kaj impresita per sia escepte
dolĉa naturo

Feliĉo kiu venas intermite
Ĝi ekscitas la menson sed ne plenumas la dezirojn
Kaj plezuroj makulitaj de monotoneco naskas enuon
Kaj ĝojo kiu daŭras nur mallonge
Tiam ĝi svagiĝas, lasante malantaŭ si bedaŭron, kiu
estas nedezirata ĝojo

Kaj la ĝojo kiu ekbrilas kaj malaperas
Lasi vin en stato de konfuzo kaj indiferenteco estas ĝojo
pasema kaj dolora

Koncerne la ĝojon, kiu ŝanĝiĝas ritme ĉiam
Tamen, ĝia esenco restas senŝanĝa
Kiel lerta aktoro, kiu amuzas sian publikon per diversaj
roloj kaj movoj

Ĝi estas tio, kion vi serĉas kaj volas posedi
Tiun ĝojon oni povas akiri per kontemplado de la
mirindaĵoj de Dio

Kaj per regula kaj profunda meditado
La interna fonto de daŭra kaj renoviĝinta ĝojo
Li sole kapablas sensoifigi vian soifon je feliĉo
Spirita feliĉo estas la sola vera ekstazo
Kio ne enuigas vin pri ĝi aŭ instigas vin al io alia
— Ĉion, kion homo faras — bonan aŭ malbonan
Ĝi estas konstanta, persista penado en la serĉado de
feliĉo

Malbono promesas feliĉon sed alportas mizeron kaj
mizeron

Koncerne bonecon, ĝi povas ŝajni doni melankolion
Pro la postulo de disciplino kaj la aktivigo de voloforto
Sed ĝi certe alportas daŭran ĝojon fine
Dio estas la ĝojo, kiu estas konstanta kaj renoviĝanta tra
la eterneco

Kaj kiam vi trovos ĝin, vi sentos, ke vi trovis la plej
valoran aferon en la ekzisto

"Vi jam ne plu bezonos ĉasi la miraĝon de "tiu alia afero
Tio, kio aperas al vi sen ke vi povu atingi aŭ akiri ĝin

"Spirita ĝojo estas "tiu alia afero
Kaj kiam ajn vi trovas ĝin en vi mem
Vi jam ne plu bezonos serĉi feliĉon

Kaj en tiu renoviĝinta ĝojo, viaj deziroj plenumiĝos
Ŝi havas ĉion, kion ŝi sopiris
Kaj sciu, miaj amikoj, ke materiaj aferoj

Kiu donas plezuron, kiu restas preter penso
Kaj tiuj aferoj, kune kun la plezuroj, kiujn ili provizas
Ĝi eniras la menson per mensaj bildoj
Spirita ĝojo, tamen, estas la konscio de la animo
Kies naturo estas la finfina feliĉo
Ĝi situas tre proksime al penso
Ĝi eĉ naskiĝas el penso kiam penso estas direktita
internen dum meditado
Kiam eksteraj objektoj estas difektitaj
De kiu penso dependas por plezuro
La feliĉo, kiun tiuj aferoj provizas, ankaŭ estas detruita
Sed spirita ĝojo ĉiam renoviĝas
Ĝi ekzistas en la animo kaj estas rezistema al detruo
Kaj esprimi tiun ĝojon ne povas esti ekstermita
Krom se oni intence elektas ŝanĝi sian mensan staton
Li indulgas sin en depresio nutrante la deprimitan
humoron
Tiu alia afero
?"Ĉu vi iam provis kompreni tiun "alian aferon
Kiel miraĝo kiu aperas al vi kaj dancas en la fono de viaj
sentoj
?Kaj kio pri la fino de ĉiuj viaj plenumitaj deziroj
:Analizu la aferon
Vi sopiras ion tiel longe kiel vi ne povas akiri ĝin
Sed kiam ĝi fariĝos havebla al vi, vi - pli frue aŭ pli
.malfrue - enuiĝos pri ĝi
?Kaj vi volas ion alian, ĉu ne
Eĉ se la vivo donus al vi ĉion, kion vi iam deziris,
:samtempe
Riĉeco, potenco kaj amikoj post iom da tempo, vi sentos
vin malkontenta
Kaj vi volas ion alian, sed unu afero neniam perdas sian
freŝecon
Ĝia brileco neniam paliĝos por vi, ĝi estas la ĝojo mem
En ĉio, kion vi serĉas

Kaj ĝi celas atingi kaj akiri ĝin
Rekte aŭ nerekte
Vi efektive serĉas feliĉon
Plenumante viajn dezirojn
Vi ne volas tiujn aferojn, kiuj alportas al vi malĝojon
Kaj vi ne volas tiujn aferojn, kiuj komence donas al vi
iom da plezuro
Sed fine, ĝi enigas vin en profundojn de bedaŭro kaj
pento
Kion ajn vi serĉas
Vi serioze serĉas ĝin kun sopiro, sopiro, fervoro kaj
entuziasmo
Esperante akiri kontenton post akiro de ĝi
Vi devus esti feliĉa kiam ĝi efektive fariĝos via
?Do kial ne serĉi ĝojon rekte kaj ĉerpi ĝin el ĝiaj fontoj
?Kial serĉi ĝin per nekapablaj fizikaj rimedoj
!?Doni ĝin al vi pura, nemiksita, kaj sen ia manko
Kiam persono petegas la kompaton pri mallongdaŭraj
materialaj aferoj
Lia feliĉo dependas de mallongdaŭraj plezuroj
Materialaj aferoj kaj la kontento derivita de plenumado de
materialaj deziroj
Ĝi estas provizora, kaj tial la feliĉo akirita per ĝi estas
pasema
Ĝi estas ankaŭ provizora
Manĝante, flarante parfumojn, kaj aŭskultante muzikon
Vidante belajn aferojn kaj tuŝante ĝueblajn aferojn
Ĉiuj pasemaj plezuroj
Ĝia daŭro estas ligita al la daŭro de la gusto- kaj
flarosento
Aŭdado, vido kaj tuŝo
Aŭ ĝis la menso laciĝas de ĝi
Li allogas sin al aliaj stimuliloj
Ŝi ne volas paseman ĝojon
Ĝi lasas senton de malĝojo kiam ĝi estas forigita

Prefere, ŝi sopiras ĝojon, kiu ne ekbrilas por momento
kaj poste malaperas

Kaj mi sopiras ĝojon, kies brileco neniam paliĝas
Pura, permanenta radioaktiva radiumo

Tiu ĝojo ekzistas nur en Dio
La fonto de ĉia ĝojo kaj plezuro
La suno leviĝas unufoje ĉiutage
Sed lia ĉeesto ĉiam radiantas
La universo estas subjekto al kadukiĝo, sed
Estas la eterna vivo, kiu restas
Ĝojo ĉiam renoviĝu en viaj vivoj
Ĉi tiu benita lando, kiun Dio donis al ni
Li volas, ke ni ĝuu ĝian belecon

Kaj ni konservas ĝin
Ni konsideras ĝin beno, kiun oni ne devas malŝpari aŭ
misuzi

!Ĝi enhavas multajn multajn mirindaĵojn kaj mirindaĵojn
Pintoj sur pintoj

Kaj tavoloj post tavoloj
ebenaĵoj kaj stepoj

Maroj kaj riveroj
arbaroj kaj maldensarbaroj

Kaj dezertoj kiuj etendiĝas senfine en ĉiu direkto
Ĝi estas kosma teatro

Kie la montetoj dormas

Kaj la neĝkovritaj klifoj kuŝas

La altaj arboj etendas siajn kolojn

La dezertaj altebenaĵoj reakiras sian verdaĵon kaj
fekundecon

La spuroj de tempo estas presitaj sur la gigantaj rokoj

?Kiu havas la kapablon doni impresajn vidaĵojn

Kaj kio pri la brilaj vidaĵoj de ĉi tiu lando de Dio, ĉu ili

!meritas esti priskribitaj

Ĝi plenigas la koron per ĝojo

Kaj ekbruligas la menson per mil imagadoj

!Esprimi tion, kio spitas priskribon
Kontemplado de la belecoj de la tero fortigas la fidon de
la kontemplanto
Ĝi transcendas la leĝojn de la naturo al la sojlo de
supera konscio

Kie kreemo neniam finiĝas
Kaj ĝi ne haltas ĉe limo
Ĝi estas neelĉerpebla
:lam infano diris
".Mi ne scias, kion signifas por homo senti sin kiel nenio"
Jen kion oni sentas kiam oni kontemplas la mirindaĵojn
de Dio

Kio estas senkompara, en malsamaj partoj de ĉi tiu
mondo

Tamen la homo pensas, ke li estas ĉio
Alif kaj Ya
La komenco kaj la fino
Kaj staturo kiu ne havas pli altan pinton
Estas mirindaj altaĵoj
Kaj profundoj kiuj inspiras respekton en la animo
Kaj vasteco en kiu la ento dissolviĝas
Kaj tiel abunda kiel taglumo
Kaj lumoj kiuj instigas rigardi supren
Se nur la homaro havus ampleksan vizion
Vi vidas en ĉiu direkto
Por kompreni la mirindaĵojn de kreemo, kiuj ĉirkaŭas lin
Disvastiĝas kiel disĵetitaj perloj
En la vasta lando de Dio, estas homoj, kiuj pripensas
Vere, ĉio, kion la Kreinto kreis, inspiras miron
Ĝi inspiras
Orientaj Trezoroj - Oriento-Okcidenta Revuo
Ni petas Lin, la Plejaltan
Dispeli per la sparkoj de scio
mallumo de iluzioj
Kaj plenigi korojn kaj mensojn

Kun abundo da benoj kaj kompreno
Kaj ke Lia plej glora ĉeesto manifestiĝu en animoj
Kaj Li donacas al ŝi certecon
Ĝi estas sekura rifuĝejo
Kaj ĝi dispelas la nubojn de konfuzo el la ĉielo de la
animo

Kaj ĝi tenas nin for de sentoj de malespero
Kaj ĝi inspiras nin per konfido, ke la tagiĝo de feliĉo
ekbrilos

Kaj animoj ĝojos
Kaj ke la birdoj de paco kaj ĝojo
Ŝi kantos en la arbaretoj de la vivo
Amo venkos malamon

Kaj brila espero dispelos la melankolion de malespero

Kaj ke la vojaĝo de bono daŭros
La standardo de vero ĉiam flugos alte
Super la monumentoj de amika kompreno
Kaj noblaj homaj sentoj

Ho Kuracisto de koroj, de Vi venas resanigo

La animoj estis trafitaj de malsanoj
Tuŝo de vi dispelas venenon kaj malsanon
Evitu morton kaj katastrofon

Via nomo estas ĉarmo kontraŭ malbono kaj damaĝo

Kaj preĝo, kiun la ĉielo aŭskultas

Preparado kaj

Ĝusta edukado: praktikaj metodoj kaj praktikoj

Ĝustaj gepatraj metodoj inkluzivas disvolvi komprenon

Kaj provante aliri la deponejon de intuicia scio

La latentata ene de la animo kaj la ligo de homa konscio al

ĝi

Unu vivo ne sufiĉas

Scii ĉiujn spiritajn kaj materiajn aferojn

Uzante tradiciajn sciometodojn

Fidante nur je la sensoj

Praktikado de atenteco kaj meditado

Ili helpas disvolvi kaj plibonigi intuician kapablon
Per rekta, certa percepto
Evoluigi komprenon devus komenciĝi en frua infanaĝo
se eble

Se tio ne eblas, ĝi povas esti komencita iam ajn
Krome
Infanoj kaj junuloj devas esti helpataj kiel eble plej multe
Instruante al ili bonajn gepatrajn metodojn, per
Direktante iliajn pensojn al idealoj
Kaj nutrante iliajn sentojn per noblaj sentoj
Kaj instruante ilin respekti devon
Kaj trakti honeste, digne kaj integre sin mem kaj aliajn
:Inter la gravaj aspektoj de memdisciplino estas
Piedirado kaj sidado kun la spino rekta
Por faciligi la senbridan fluon de vitala agado en la korpo
Lernu kaj uzu mensan fokuson por disvolvi memsaĝecon
Praktikado de kreiva pensado
Plenumi devojn kun sincera deziro
Distingante inter la racia kaj la neracia
Vero kaj iluzio
Kaj vastigante la amplekson de amo
De amo al si mem ĝis amo al familio
De amo al familio al amo al komunumo
De amo al la komunumo al amo al la patrujo
De amo al lando al amo al mondo
De amo al la mondo al amo al Dio
Kaj kun ilia spirita kresko
Ili povos disvastigi bonecon kaj veron ĉie
Kaj la lumo de boneco, kiu brilas en ili, estos dispelita
La mallumo de malbono ĉirkaŭas ilin
Kun Lia helpo, Li estu altigita
Spirita ligo kun amatoj, kiuj foriris de ĉi tiu mondo
Se vi deziras sendi viajn pensojn al viaj amatoj, kiuj
forlasis ĉi tiun mondon
Sidu trankvile en via ĉambro kaj pripensu Dion

Kaj kiam vi sentas pacon en via animo
Fokusu profunde sur la centro de spirita konscio ĉe la
fronto
Kiu estas la centro de la volo ĉe la punkto inter la brovoj
Sendu vian amon al tiuj karuloj, kiuj foriris
Imagu en tiu centro la personon, kun kiu vi volas
komuniki
Kaj sendu al lia animo vibrojn de amo, bondeziroj kaj
kuraĝigo
Se vi faras tion konstante
Kaj vi ne perdis intereson pri tiu kara persono
Li certe ricevos vibrojn de viaj pensoj
Tiuj, kiuj estas apartigitaj de siaj amatoj sur ĉi tiu tero,
ne forgesas ilin
Same kiel iliaj amatoj neniam forgesas ilin
Kaj ilia konscio restas, konservante la memoron pri iliaj
amatoj
Tiuj, kiuj lasis ilin sur ĉi tiu tero
Kaj kiam vi volas ricevi respondon de tiuj amatoj
Fokusu sur la koro, kaj kiam via fokuso atingas sufiĉan
profundon
Ili povas unue aperi al vi en sonĝoj, kaj tio eblas por ili
lafoje vi povas havi la saman sonĝon plurfoje
Ne ĉiuj sonĝoj estas sensignifaj
Se viaj pensoj estas trankvilaj kaj harmoniaj
Vi scios, ke iu provas komuniki kun vi per sonĝo
Kun spirita progreso, viaj amatoj povas aperi al vi en
.vizioj dum meditado
Kiam persono atingas altan nivelon de spirita progreso
Li povos vidi tiujn forpasintajn animojn antaŭ si
Ekzistas multaj ekzemploj de tiaj kazoj
Sed efektiva spirita progreso devas okazi unue
Kiu profunde pripensas Dion
Dio montros al li ĉion ĉi

Anstataŭ funebri, plori kaj senti pardon post la morto de
amatoj

Ni devas sendi al ili amon, kiun ili sentos
Ili reciprokas la saman senton
Sed ni ne rajtas treni la spiriton de la forpasintoj al ni
Per niaj nejustaj sentoj
Egoismaj alligitaĵoj kaj profunda tristeco
"Sufiĉas diri al tiu, kiu foriras, "Mi amas vin
Sendu amajn pensojn kaj bondezirojn al tiuj, kiuj estas
apartigataj

Kiam ajn mi volas fari tion
Sed almenaŭ unufoje jare - je specifa datreveno
:Diru al ili, intelektite
Dio nin denove kunigos
Ni daŭre nutros nian amon kaj fortigos la ligojn de amo
inter ni
Se vi sendas al ili viajn amikajn pensojn nun, daŭrigu fari
.tion

.Vi certe renkontos ilin iam, se Dio volas
Vi komprenos, ke ĉi tiu tera vivo ne estas ĉio, kio
ekzistas

Ĝi estas nur unu ligo en la ĉeno de via eterna rilato
Kun viaj forpasintaj amatoj
Dio kompatu ilin kaj duŝu ilin per Sia lumo kaj plezuro
Noto: Ĉi tiu metodo tute ne rilatas al seancoj, kiujn ni ne
rekomendas, tial ĉi tiu klarigo
Seniĝi de laceco

Noto: Ĉi tiu informo kaj konsilo ne anstataŭas medicinan
konsilon, tial ĉi tiu klarigo

Butero kaj lakto devus esti inkluditaj en la dieto
Lakto estu konsumata aparte de manĝoj
Estas plej bone ne trinki ĝin kun manĝaĵo
Lakto havas utilajn laksigajn ecojn
Sed lakto kaŭzas la produktadon de muko
Kiu ne taŭgas por tiuj, kiuj suferas pro sinusproblemoj

Aŭ pro fluanta nazo kaj malvarmumo
Tio validas ankaŭ por oranĝa suko
Por tiuj, kiuj suferas de ĉi tiuj kondiĉoj
Multaj, kiuj suferis pro ĝi, trovis helpon – responde al
– mia konsilo
Signifa plibonigo per forigo de oranĝa suko el ilia dieto
(Dum ili suferis de tiu kondiĉo)
Kvankam citronsuko havas bonegajn desinfektajn ecojn
Sed ĝi ankaŭ plimalbonigas sinusiton
Nenio estas pli kontentiga (malsat-kontentiganta) ol
pano farita el
Farita el freŝe muelita plengrajna faruno
.Tamen, homoj kun muko devus eviti amelojn
Plengrajna pano povas esti manĝata post kiam ĝi estis
bone rostita
Mallakso estas alia kaŭzo de laceco, kaj ĝi rilatas al la
.amasiĝo de toksinoj en la korpo
Ĝi influas la ekstraktadon de energio el nutraĵoj
Se vi suferas de mallakso, uzu naturan laksativon se
.eble
Se vi tenas vian korpon libera de toksinoj (rubo), vi ne
sentos vin laca
Estas la toksinoj, kiuj akumuliĝas en la korpo, kiuj igas
.homon senti sin laca
Drogoj kaj narkotaĵoj ankaŭ kaŭzas sentojn de
malforteco
Opio, ekzemple, rabas la iniciatemon de siaj uzantoj
Ili ne volas fari ion ajn krom babili, dormi kaj sonĝi
Unu el la plej efikaj manieroj por seniĝi de sento de
laceco
Ĝi estas por konservi seksan vigecon kiel eble plej
multe
Ĉar troa praktikado de tio estas malŝparo de kreiva
energio

Tio kaŭzas signifan pardon de ili, kaj sur la fizika kaj
.mensa niveloj

:La disĉiplo demandis sian gvidanton

Kia estas via interpreto de la spirita ento kaj scio pri ĝi,

?sinjoro

:La gvidisto respondis

La spirita ento estas la konscia scio pri spiritaj perceptoj

kaj povoj

Same kiel sentas marbestoj kiam ili estas subakvigataj

en akvo

Kaj la birdoj de la ĉielo estas ĉirkaŭitaj de spaco

Ĝi estas la eliro de vivoenergio el la etero de la animo

Kaj sento de bonfarto kaj vigleco fluanta tra la korpo

Ĝi revigligas la ĉelojn per la eliksiro de vivo kaj

renovigas ilin tute

:Tiam la disĉiplo demandis

?Kaj kiel oni povas akiri tiun teston

:La gvidisto respondis

Per mem-asertado, ke vi estas de spirita naturo

Kaj ke la fizika ento, malgraŭ sia relativa realeco

Tamen, ĝi estas la ekstera ŝelo de la esenco de la animo

Kaj ke la akvo de vivo, kiu estas la fonto de feliĉo

Ĝi fluas tra viaj nervoj, kaŭzante al vi eŭforion, energion

.kaj viglecon

:La disĉiplo daŭrigas, dirante

?Kiu estas la obstakloj por atingi tiun staton

:La gvidilo klarigas

Tiuj obstakloj kuŝas en malkongruaj pensoj kaj amaraj

sentoj

Kaj la negativaj efikoj, kiuj agas kiel damaĝaj parazitaj

fiherboj

Pri la spiritplanto

Tial, la kampo de konscio devas esti purigita kaj purigita

de ĉiuj malpuraĵoj

Kaj elradikigi la dornojn de dubo el ĝia grundo, kaj
fekundigi ĝin per vivanta fido
Profunda sopiro, pureco de intenco, kaj bonvolo
Ekzistas toksaj nefizikaj plantoj, kiujn oni devus
ekstermi
Kiel ekzemple malamo, malico, envio, ĵaluzo, timo kaj
aliaj emocioj
La detruanto, kaj plantante semojn de amo, fido,
kompreno, nobelaro kaj honesteco en ĝia loko
:Tiam la disĉiplo demandas
Kio estas la plej bona maniero trakti la problemojn de la
?vivo
:La gvidisto respondas
Ĉiu seruro havas ŝlosilon, kaj ĉiu problemo havas solvon
Kaj kiu ajn posedas inteligentecon, sagacon, kuraĝon kaj
paciencon
Fidi je dia helpo kondukos al trovo de solvo al iu ajn
problemo
Kaj ne forgesu, ke ĉiu malfacila problemo, kiun vi
renkontas, estas testo de via forto
Kaj por levi viajn spiritojn kaj kun ĉiu problemo venkita,
vi faras paŝon antaŭen
Sur la ŝtuparo de la vivo, grandaj atingoj atendas vin
Li traktis malfacilajn cirkonstancojn sur ĉi tiu bazo
Vi trovos, ke vi akiras komprenon, forton kaj ĝojon
Superante obstaklojn kaj kompletigante novajn etapojn
laŭvoje
Kaj sciu, ke Dio pliigu vian scion, ke ĉio, kion vi bezonas,
estas en vi
Se vi petas dian helpon kun humileco kaj sincereco, vi
ricevos ĝin
La pordoj de boneco kaj la trezoroj de lumo malfermiĝos
al vi

Orientaj Trezoroj - Reflektoj kaj Gvido
Orient-Okcidenta Interna Kulturo

Fonto de paco kaj lumo
:La instruisto diris, parolante pri la sento de dia ĉeesto
Se homo vivas en nescio pri Dio
Sen tuŝi lian ĉeeston
Lia vivo estos plena de danĝeroj
Kaj ema al nesolveblaj problemoj kaj krizoj
Ĝis doloro naskas deziron kaj persistemon
Malkovri la sekreton de sekretoj kaj la fonton de
trankvilo kaj lumo
Malkovrante la plej grandan sekreton
Li scias la signifon de libereco, feliĉo kaj beleco
Persono devas ŝanĝi la fokuson de sia vivo kaj la
centron de sia konscio
De materio al spirito
Kaj de la "memo" kun ĝiaj limigoj
Al la senlima emocia dimensio
Li tiam komprenos, ke li estis kaj ankoraŭ estas
En la varma, ama brakumo de eterneco
Li ankaŭ bezonas labori pri akcelo de kompreno
Per pli profunda enprofundiĝo en la penson
Kaj duobligu la penon
Kaj kiam la dia ĉeesto tuŝas
Li venkos ĉiujn obstaklojn kaj barojn
Kiuj malhelpas lian vojon kaj malhelpas lin progresi
Ne estos homo post la morto
Pli proksime al Dio ol li estas nun
La amplekso de lia konscio pri ĝi post la morto
Ĝi dependas de kiom multe li scias pri ĝi nun
!Ne necesas prokrasti aŭ prokrasti
Pensi pri Dio estas la fonto de ĉia feliĉo, amo kaj boneco
Ĝi alportas nin en rektan kontakton kun tiuj benitaj
elementoj
Kaj Li duŝas nin per la benoj de la Plej Kompatema
Ni devas integri la spiritan elementon en nian laboron

Kaj fari la laboron, kiu provizas la plej bonan servon al
aliaj

Persono, kiu celas servi anstataŭ gajni monon
Li trovos, ke lia tuta vivo ŝanĝiĝis al pli bone
Li ne estos lasita sola, sed helpo venos al li de kie li
malplej atendas ĝin
Plej multaj homoj ne kapablas atingi la bezonatan
ekvilibron

Inter iliaj praktikaj kaj spiritaj vivoj
La spiritisto bezonas monon
Monduloj ne povas vivi feliĉe sen Dio
:La spiritisto laboras, kaj liaj agoj multe diras
"Dio donas al mi forton kaj provizas min per decidemo"
Li fariĝas pli forta kaj Dio benas liajn klopodojn
:La mondano ankaŭ laboras, sed li diras
Mi estas tiu, kiu faras ĉion ĉi memstare, kaj neniu"
".meritas laŭdon antaŭ mi

Tio alportas neatenditajn sekvojn al li
Ĝi situas en Mahadhir
Ĉiuj praktikaj agadoj
Ĉu por materiaj aŭ spiritaj celoj
Ĝi devas esti bazita sur solidaj principoj
Ĝi estas submetita al la kontrolo de konscienco kaj la
ekvilibro de racio

Ekvilibro estas necesa en ĉio, kion ni faras
Ĉar ĝia foresto signifas mizeron, kordoloron kaj
kapdolorojn

Se iu invitas grupon de malriĉuloj
Sen havi sufiĉe da mono por aĉeti la necesajn aĵojn por
la festeno

Tio signifas mankon de diskriminacio
Kaj la nekapablo plani ĝuste
Ni devas kompreni la naturon de la ĝenerala sistemo,
kiu regas niajn agojn

Estas malĝuste ekspluati spiritecon por antaŭenigi
personajn interesojn

Kvankam estas konsilinde uzi sciencajn metodojn
Disvastigi kaj antaŭenigi solidajn spiritajn instruojn

Ekzistas universala leĝo por atingi feliĉon

Ĉi tiu leĝo estas konstanta kaj neŝanĝebla

Ĝi ĉiam funkcias kaj liveras garantiitajn rezultojn

kaj sekvante aŭ observante tiun leĝon

Ĝi certe signifas havi feliĉon

:En sia difino de feliĉo, Majstro Paramahansa diris

Vera feliĉo baziĝas ĉefe sur la psikologia stato de homo

Kontenteco, kontenteco, paco kaj trankvilo estas signoj

de feliĉo

Oni devus klopodi havi bonan sanon

La aktiva menso

kaj la necesajoj de la vivo

La taŭga laboro

Kaj sagaca juĝo

Kaj ĝusta kompreno

Li ne rajtas permesi al si

Per cedado al la malĝusta medio aŭ kondiĉoj

Homoj ofte teksas kokonojn, kiuj ligas ilin

Kaj li amas vin per ŝnuroj, kiuj ligas lin

Li devas kompreni la kialojn de tiuj limigoj

Eble ĝi ekstermos la malrapide moviĝantan infekton

El lia menso kaj el lia korpo

Tio kaŭzus psikologian renovigon

Ĝi pavimas la vojon al feliĉo kaj la apero de spirita

konscio ĉe la horizonto de lia vivo

Kaj veki la vivofortojn en li

Konscio devas esti levita el la profundoj de nescio

Al la altaĵoj de kompreno kaj scio

Malgraŭ onia kredo je oniaj metapsikiaj povoj

Sed la malbona ĉirkaŭaĵo havas travideblan efikon

Kapabla subfosi siajn proprajn defendojn

Kaj senigante lin de la feliĉo, kiun li serĉas
Tial li devas fari ĉiun penon
Krei sanan kaj taŭgan medion por feliĉo
Kaj serĉi daŭran spiritan ĝojon
Anstataŭ pasemaj sensualaj plezuroj
Se li deziras seniĝi de negativa kutimo, kiu rabas de li
lian feliĉon

Li devas eviti ĉion, kio povus
Por atentigi aŭ vekti tiun kutimon
Tiam li kultivas bonan kutimon anstataŭe
Li entreprenas ĝin kun serioza psikologia peno
Ĝis kiam ĝi fariĝos nemalhavebla parto de lia vivo
Post kiam ĝi establiĝos kaj fariĝos forta
La malbona kutimo malfortiĝos
Kaj ŝi malstreĉas sian tenon
Li sentos feliĉon, kiun li neniam antaŭe konis

Lumiloj kaj certecoj

Instruoj de Majstro Paramhansa Yogananda

La vivo en ĝia esenco, komponantoj kaj celoj

**Ĝi estas malfacile komprenebla enigmo, sed ne
neeble solvebla**

**Per nia progresema pensado, ni solvas kelkajn el
ĝiaj misteroj ĉiutage**

**Aparatoj bazitaj sur precizaj sciencaj principoj en
ĉi tiu epoko**

Ĝi certe inspiras admiron

**La malkovroj, kiujn la scienco alportas, donas al ni
pli klaran vizion**

Pri manieroj plibonigi vivkondiĉojn

**Sed malgraŭ ĉiuj ekipaĵoj, inventoj kaj strategioj,
kiujn ni havas**

**Ŝajnas, ke ni ankoraŭ estas kiel marionetoj en la
manoj de la sorto**

Kaj ke la vojo antaŭ ni estas ankoraŭ longa

Antaŭ ol ni liberiĝos de la kontrolo de la naturo

Vivi sub la kompato de la naturo certe ne estas libereco

Niaj entuziasmaj mensoj estas superfortitaj kaj katenitaj de sento de senhelpeco

Kiam ni sentas nin kiel viktimoj de inundoj, uraganoj aŭ tertremoj

**Aŭ kiam eventoj nin forprenas - sen logika kialo
Niaj amatoj, kiuj estas proksimaj al niaj koroj
Tiam ni rimarkas, ke ni ne atingis multajn venkojn
Ni ne kapablis superi la malfavorajn cirkonstancojn**

Malgraŭ ĉiuj niaj klopodoj fari la vivon tia, kia ni volas,

**Certaj kondiĉoj ĉiam aperos sur ĉi tiu tera scenejo
Kaj eventoj gvidataj de potenca menso pri kiu ni scias tre malmulte**

Ĝi funkcias tute sendepende de niaj opinioj kaj volos

La plej bona afero, kiun ni povas fari, estas labori kaj fari kelkajn plibonigojn

Ni kultivas tritikon kaj faras farunon

Sed kiu kreis la unuan semon?

Ni manĝas panon aŭ rizon faritan el faruno

Sed kiu donis al niaj korpoj la kapablon digesti?

Kaj kiel transformi manĝaĵon en nutraĵon?

En ĉiu angulo de la vivo

Ŝajnas esti nemalhavebla dia mano

Ni ne povas administri niajn aferojn sen ĝi

Kun ĉiuj certecoj, kiujn ni posedas

Ni ne scias kiam la koro ĉesos funkcii

Tial la neceso de aŭdaca fido

Pri la supera dia potenco

Kaj fidante je niaj pli altaj memoj

Eliranta el tiu ĝenerala potenco

Laŭ kiu ni estas modelitaj

Ni devas posedi fidon liberan de fiereco

Kaj iri memfide sur la vojoj de la vivo

Sen paniko aŭ tremo

Sen streĉeco kaj enfermo

Traktado de alergioj

Superi sentemon estas delikata arto, kaj regionian reagripecon estas grava por disvolvi ekvilibran kaj multflankan personecon.

Sentemo devenas de miskompreno, malsupereckomplekso, troigita fiereco kaj troiga memo

Kiam persono pensas, ke iliaj sentoj estis vunditaj, tiu penso enradikiĝas en ilia menso, vekante iliajn nervojn, kiuj tiam fariĝas streĉaj kaj ribelemaj. Kolero ekbrulas en ilia koro pro la vunditaj emocioj. Tamen, iuj homoj havas la kapablon kontroli siajn emociojn, do iliaj eksteraj signoj ne aperas malgraŭ la intensa kolero en ili. Aliaj esprimas sian koleron per tujaj reagoj, evidentaj en iliaj okulmuskoloj kaj mimikoj, kaj per akraj, koditaj vortaj respondoj.

Troa emocieco havas gravajn sekvojn; ĝi komplikas la situacion kaj kreas nedezirindajn malstabilecojn, kiuj negative influas aliajn.

Oni devas klopodi ekzerci memregadon kaj trankvilecon, kreskigante atmosferon de kompreno kaj harmonio, kiu antaŭenigas pacon anstataŭ streĉitecon kaj dispelas la vaporojn de streso. Tiuj, kiuj faras tion, estos mastroj de sia propra destino kaj estos rekompencitaj per aprezo kaj respekto fare de tiuj ĉirkaŭ ili.

Troa sentemeco estas trajto komuna al plej multaj homoj, kaj kiam ĉi tiu neracia emocio ekflamas, ĝi blindigas komprenon kaj malklarigas la okulojn de saĝo. Eĉ pli malbone, la tro sentema persono kredas,

ke ili pensas, sentas kaj agas perfekte, kiam fakte ilia konduto povas esti tute malĝusta!

Multaj homoj kredas, ke ili devus kompati sin mem kiam ili estas kritikataj, kaj ke memkompato provizas al ili iom da helpo. Sed kiel droguloj, ju pli ili prenas, des pli forta fariĝas ilia dependeco.

Sentema persono ofte suferas senbezone. Pli ofte ol ne, neniu scias la kaŭzon de ilia suferado aŭ la naturon de ilia plendo, kio kondukas al pliigita angoro en ilia memelektita izoliteco. Nenio atingeblas per silenta restado ĉe tio, kion ili perceptas kiel insulton aŭ kritikon.

Plej bone estas forigi la kaŭzojn de tia troalsentemo per objektiva analizo kaj per aktivigo de memregado.

Ĉi tiu speco de nesana alergio havas gravajn sekvojn; ĝi konsumas la koron kiel fajro kaj detruas la histojn de paco. Tial, ĝi devas esti traktata saĝe, logike kaj kun firma volo.

Libereco de malforteco

La plej bona maniero seniĝi de malforteco

Ĝi ne pensas pri ĝi

Alie, la ideo de malforteco trablovos la konscion kaj dominos la kapablojn de la animo

Kiam ni portas la lumon en nin

La mallumo disiĝos kvazaŭ ĝi neniam ekzistus

Tiu ideo alportas al mi mirindajn inspirojn

Kiam lumo estas enkondukita

Al kaverna loĝata de mallumo dum miloj da jaroj

La mallumo tuj malaperos

**Simile, malfortoj malaperas, kaj kun ili, eraroj
Kiam ni permesas al la lumo de Dio eniri nian
konscion**

**La mallumo de nescio ne povos resti
Tio estas la filozofio laŭ kiu ni devus vivi
Prokrastado estas senutila
La rado de la vivo neniam haltas
Kaj la tagoj de la vivo rapide pasas
Ĉiun minuton, kiun ni pasigas pensante klare kaj
agante saĝe**

**Ĝi estas sukcesa kaj profita investo en la kampo
de nia feliĉo**

**Multaj pasigas sian tutan vivon
Pensante pri mono, sekso kaj famo
Ili malofte koncentriĝas pri la esencaj aferoj
Kio alportas al ili trankvilon
Kaj levi ilian konscion al pli altaj niveloj
Ne gravas kiom humila estas la rolo, kiun persono
ludas**

**Li estas konsiderata sukcesa en la okuloj de Dio
Se li scius kiel pasigi sian tempon saĝe
Li direktas siajn pensojn en la ĝustajn direktojn
Kiam la lumo de Dio brilas sur homon
Li ne sentas, ke li bezonas ion ajn**

**Pro la ĝojo, kiu lin superfortas
Li atingas ĉiujn siajn revojn
Kaj ĝi igas lin senti profunde
Li estas la plej riĉa el la riĉuloj kaj la plej feliĉa el
la feliĉuloj**

En ĉi tiu vivo

Tunelo de Lumo

Tiu, kiu vekas spiritan konscion

Kun lumigitaj ideoj

Bonfaraj verkoj

Bonaj sentoj

Profunda kontemplado

Li povas senti ĝin forlasi la korpon

Tempo por fina foriro

Tra la spirita okulo

La jogisto praktikas dum sia tera loĝado

Spirita Okula Tunela Vizio

Ĉe la dividlinio

Inter materio kaj spirito

Li povas forlasi la Teron tuj

Enirante ĉi tiun lumigitan tunelon

Kaj la transiro el ĉi tiu mondo

Al la senfina spaco de Dio

Kie la lumo

Kaj ĝojo

Paco

absoluta libereco

La lampo de la korpo estas la (spirita) okulo

Se via okulo estas sola

Tiam via tuta korpo estos plena de lumo

**{ Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo
ĝin ne sciis }**

altruismo

Altruismo estas senti la malĝojon de aliaj

Kaj por alproksimiĝi al ili kaj komuniki kun ili

Ni sincere provas konsoli ilin en ilia perdo

Kaj ke ni ĝoju pri ilia ĝojo

Ni laboras laŭeble plej bone

**Por forpeli de ili la fantomon de timo, bezono kaj
angoro**

Tiuj, kiuj laboras por feliĉigi aliajn

**Dio donu al li internan senton de psikologia
komforto**

**Kaj se li perdas ion en la persekutado de tiuj,
kiujn li provas helpi**

**Li ne konsideras ĝin perdo ĉar li gajnas ion
reciproke**

La plezuro kaj trankvilo de Dio

Li vivas por ami, por labori, kaj por doni

**Li semas la semojn de boneco kaj paco en la
kampoj de la homaro**

**Liaj pensoj kaj sentoj transcendas lian personan
mondon**

**Lia konscio vastiĝas kaj lia empatio pliiĝas
Li sentas, ke la mondo estas lia hejmo kaj la
homaro estas lia familio**

**Li komprenas, ke la celo de sia ekzisto sur ĉi tiu
tero**

**Li devas reformi sin mem antaŭ ol provi reformi
aliajn**

**Ĉar tiuj, kiuj plibonigas sin, helpas aliajn
Reformi sin per la ekzemplo de lia vivo
Agoj havas pli profundan efikon kaj pli profundan
efikon**

**En la mensoj de aliaj, el la vortoj
Kiu posedas la spiriton de altruismo?
Ĝi ne funkcias laŭ limigitaj kalkuloj kaj atendoj
Prefere, li uzas sian komprenon kaj sanan juĝon
Li daŭre helpas sin mem kaj aliajn
Dankante Dion pro la sukceso, kiun li atingis
Kaj se li malsukcesas unufoje aŭ plurfoje
Li ne sentas sin senkuraĝigita, sed anstataŭe
fariĝas pli celkonscia**

**Li duobligas siajn klopodojn kaj provas denove
Esplorante novajn ideojn kaj kanalojn
Gvidata de la lumo de racio
Kun la helpo de Dio
Ĝis li atingos sian celon
Li atingas sian noblan celon
Orient-okcidentaj Lumoj
El la instruoj de la saĝulo Paramhansa Yogananda
Preparado kaj
Penso estas forto, kiel elektro
psikologiaj kondiĉoj
Ĝi revenas al penso kaj pensmaniero
Elektro estas kaj utila kaj malutila
Do kiu scias kiel trakti ĝin?
Li metas ĝin je sia servo**

**Alie, ĝi povus elektrokuti lin
Kaj tiel ankaŭ pensis
Se ĝi estas direktita laŭ la ĝustaj vojoj
Ĝi alportas feliĉon al sia posedanto
Alie, ĝi alportos al li problemojn
Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo
Tamen, malsovaĝigi ĝin ne estas neeble
Pozitiva pensado estas unu maniero kontroli viajn
pensojn**

**Sana pensado estas proksima amiko
Kaj malsana menso estas konstanta malamiko
Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon
Kaj malsana menso lanĉas mortigajn sagojn
Ĝi resaltas sur sian posedanton duoble
Tial la diraĵo, la rekompenco estas de la sama
speco kiel la faro**

**Dum persono sendas bonajn intencojn
Liaj ideoj fariĝos torĉoj
Lumigu la ĉambrojn de la animo
Kaj forpelu la amasojn da mallumo
Li tiam sentas profundan senton de trankviliĝo
Liaj okuloj radiis per rideto de kontento!
La vivo estas kiel muelilo kiu muelas
Testpiloloj kaj fruktodonaj eksperimentoj
Fari panon el ĝi
Ĝi estas kiel kurbiĝema vojo
Sur ĝiaj flankoj estas abundaj floroj
brilaj papilioj
Kaj arboj kun bongustaj fruktoj sur siaj branĉoj
Tamen ni malofte haltas
Ni ĝuu ĝian vidon kaj gustumu ĝian dolĉecon
Fakte, ni ofte estas tre ekscititaj
Por atingi pli vastajn areojn
Ni opinias, ke ĝi havas pli ĉarmajn vidojn ol tion,
kion ni vidis**

**Sed dum ni iom post iom foriras
Pri floraj, fruktodonaj padoj
Ni trovas arbojn en kiuj estas mallumo
Pli ol nur freŝeco
Tiam la floroj malaperas
Kaj kun ĝi, papilioj kaj ankaŭ fruktoj
Ni tiam trovas nin en la dezerto
Homa vivo estas kiel la akvoj de la maroj
Kiu puriĝas kaj fariĝas dolĉa
Nur kiam vi supreniras al la supra atmosfero
Ĝi estas kiel matena sonĝo
Ĝi pliheliĝas kun la aĝo
La kialo estas, ke aferoj tiam aspektas pli klaraj
kaj pli distingeblaj
Ĝi estas kiel vojaĝo, ĉar la pejzaĝo ŝanĝiĝas dum
distancoj estas kovritaj.
Tiam la sama pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni
alproksimiĝas al ĝi, kaj tiel plu
La vivo ne seniluziigas la saĝulojn
Ĉar ili pritraktas ĝin lerte kaj ĝuas ĝin
Sen permesi al ĝi preni kontrolon de ili kaj senigi
ilin de ilia libereco
Ekzemple, ili ĝuas akvon
Ili trinkas ĝin kaj banas sin en ĝi, sed ili ne
permesas al si droni en ĝi
Ili ĝuas la vestaĵojn, kiujn ili ŝatas
Sen troa aliĝo al formalaj kaj formalaj
konsiderataj supraĵaj
Ili ĝuas manĝadon sen permesi al glutemeco
formanĝi ilin
Ĉar tromanĝado malplenigas energion
Kaj ĝi formanĝas perceptojn
Kaj li ĝin tute detruos
Kaj tial, homo devus ĝui la vivon
Sed sen elĉerpi la sentojn per mergado**

**interkonsenti kun aliaj
Ilia interkonsento ne signifas ĉion
Aŭ oferi idealojn por ili
Ĉar ĉi tiu metodo de kompromiso estas
nedezirinda**

**Ĝi ne konformas al la vero
La reformistoj kaj la granduloj ne konsentis
Kun multaj homoj ĉirkaŭ ili
Tamen ili konservis sian idealon
Ĉar ili komprenis, ke tio, kion ili faris
Tio estis tute ĝusta
La principo ne estu kompromitita
Kaj ne recurir al kaŝitaj motivoj por atingi
specifan celon**

**Ĉar tio ne konvenas al principaj homoj
Kiu povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio?
Ne damaĝu aliajn, ĉar ili havas nenion por timi
Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio kun Dio
Poste kun konscienco, kaj poste kun homoj
Sed se tiu ĉi aliro ne kontentigas aliajn
Sufiĉas por homo esti en paco en si mem
Li sentas internan pacon, kiu igas lin sendependa
de la aprobo de homoj.**

**spirita magnetismo
La forto de la animo kaj ĝia deziro turniĝi al Dio
nomiĝas spirita magnetismo, kaj per ĉi tiu
magnetismo la animo altiras al si benojn, sublimajn
vibroj kaj ĉiujn bonajn homajn spertojn, kiuj
memorigas ĝin pri boneco kaj justeco.**

**Spirita magnetismo estas la povo per kiu persono
altiras kaj alportas al si bonajn amikojn, necesajn kaj
gravajn aferojn, kaj intuician scion pri aferoj.**

**Ĉi tiu potenco devenas de la magneta, alloga
potenco de Dio**

Kandelo de Paco

**Prenu mensan poton
Plenigu ĝin per via paco
Prenu la botelon de miaj sentoj
Plenigu ĝin per Via kompato
Prenu mian malplenan animkorbon
Plenigu ĝin per la fruktoj de via saĝo
Verŝu la akvojn de via amo en mian animon
Mi verŝos ĝin en la tasojn de la soifa animo
Malkonstruu la murojn de la memo
Mergu min en vian tutan ĉeeston
La radio de tagiĝo de amo
Lasu lin rigardi el la malfermaĵoj de mia koro
Ĝi memorigas min pri la sunlumo de via amo
Disvastiĝante tra la ĉielo de mia vivo
La radianta lumo de via amo ekbrilis
Sur mi mem, kaj ĝi estis lumigita
Via lumo plenigis mian spiritan spacon
Vi estas la vivo, kiu subtenas mian korpon
Kaj la menso kiu inspiras miajn pensojn
Kaj la saĝo, kiu dispelas mian nescion
Mi ekbruligas la maldikan kandelon de mia amo
Por legi la oran libron
Konservita en mi ekde antikvaj tempoj
Via amo estis kaj ankoraŭ estas
La nevidebla kandelo de paco
Kiu dispelas la mallumon kaj montras al mi viajn
mesaĝojn**

La blogo estas sur la paĝoj de koroj

Nova Mondo: #Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

**Kiam vi testas viajn spiritajn kredojn, tuta nova
mondo malfermiĝas. Memstrebado estas esenca por
koni Dion. Vi eble sentas vin profunde religia, kaj via
menso eble kontentas pri tio. Sed se via estaĵo ne**

estas konvinkita, ke viaj preĝoj estas rekte responditaj, neniun kvanton da religia formalado povas savi vin. Kvankam ricevi la respondon de Dio povas esti malfacile, eblas. Por certigi, ke vi vere atingos la Ĉielon, vi devas testi la potencon de viaj preĝoj, por ke vi povu aktivigi ilin. Kiel knabo, mi decidis, ke miaj preĝoj estos responditaj kiam ajn mi turnos min al Dio en petego. Tio neŝancebla decido estas la vojo. Tiam ĉiu provo venos por malfortigi vian decidon kaj paralizi vian volon, sed la povo de Dio respondi estas senlima. Persista penado kaj la kontinua uzo de volforto rezultigos la respondon de Dio.

Estas esence lerni la ĝustan manieron fokusigi la menson. Gravas ankaŭ havi sufiĉan tempon por soleco kaj privata reflektado. Konstanta interagado kun aliaj malhelpas spiritan kreskon. Plej multaj homoj estas kiel spongoj; ili sorbas ĉion de vi, kaj vi malofte ricevas ion reciproke. Kompreneble, estas utile esti kun aliaj, kiuj estas spirite sinceraj kaj fortaj. Se ĉiu persono konscias pri la forto, sincereco kaj volo de la alia, noblaj spiritaj kvalitoj povas esti dividitaj inter ili.

Tempo ne estu malŝparata pro bagatelaj aferoj. Multaj homoj okupas sin per neproduktivaj aferoj, kaj se vi demandas al unu el ili, kion ili faris, ili respondos: "Mi estis okupata la tutan tempon!" Sed ili apenaŭ povas memori ion ajn pri tiu "laboro"! Krome, troa libertempo kaj distro malfortigas la menson. Se vi spektas filmojn ĉiutage, ili perdos sian allogon kaj vi enuiĝos. Filmoj estas samaj, kun malsamaj roloj: amantoj, aventuroj, herooj, fiuloj, ktp. Ni eble ĝuas spekti filman intrigon, sed la vivo malofte estas tia. Aliflanke, se la vivo estus tro realisma, kiu volus vidi pli da vivokazaĵoj kiaj ili estas, kiam ili iras por ripozi?

La vivo estas nekredeble trompa, kaj ni devas alproksimiĝi al ĝi kiel tia. Se ni ne unue venkas ĝiajn trompojn kaj iluziojn, ni ne povos helpi iun ajn alian. En la soleco de fokusita menso kuŝas la fabriko de ĉiuj grandaj atingoj. Memoru ĉi tion: En ĉi tiu mirinda fabriko, kontinue teksu la ŝablonojn de via volo por venki ĉiun kontraŭstaran obstaklon. Trejnu kaj rafinu vian volon konstante. Vi havas sennombrajn ŝancojn labori en ĉi tiu fabriko tage kaj nokte, kondiĉe ke vi ne malŝparas vian tempon kaj energion.

Nokte, mi retiriĝas de mondaj postuloj por esti sola kun mi mem, malproksime de la mondo, en mia spirita soleco kun mia volo. Tie, mi gvidas miajn pensojn en la direkto, kiun mi deziras, kaj faras decidojn interne de mi. Poste, mi instigas mian volon okupiĝi pri sanaj kaj utilaj agadoj, kiuj alportas al mi sukceson. Tiamaniere, mi uzis mian volon efike multajn fojojn. Sed tio estas atingita nur per konsekvenca uzo de la volo.

Kia mirinda sento estos povi diri kaj aserti: "Mia volo, trapenetrita de la universala volo, atingos tion, kion mi deziras!" Se vi fariĝos memkontenta kaj konfidos ĉion al la dia volo sen uzi vian propran volon, donacitan al vi de Dio, vi ne atingos la deziratan rezulton. Dia potenco deziras helpi vin propravole. Ne necesas petegado aŭ almozado; prefere, vi devas uzi vian volon por peti kaj postuli - kiel rajta heredanto - kaj agi laŭe. Vi devas forpeli el via menso la penson, ke Dio, en Sia povo kaj transcenda potenco, estas malproksima kaj kaŝita en la plej malproksimaj partoj de la ĉielo, kaj ke vi estas sola meze de la zorgoj kaj malfacilaĵoj de ĉi tiu tero. Memoru, ke la dia volo kuŝas malantaŭ via homa volo, sed tiu potenca

potenco, kiel senlima oceano, ne venos al vi, se via menso ne estas malfermita kaj via koro akceptema.

Nervozeco: ĝiaj kaŭzoj kaj kuracado

Nervozeco estas malsano, kiun oni povas superi per specifa kuracilo nomata trankvilo. La malekvilibro en nia psiko, kiu kondukas al nervaj malsanoj, estas kaŭzata de statoj de kontinua ekscitiĝo aŭ troa stimulo de la sentoj. Mergado en zorgoj, timo, kolero, melankoliaj sentoj, bedaŭro, envio, tristeco, malamo, indigno, angoro, kaj la manko de necesaj por normala, feliĉa vivo - kiel ekzemple ĝusta nutrado, taŭga ekzercado, freŝa aero, sunlumo, taŭga laboro kaj difinita vivocelo - estas ĉiuj kontribuantaj faktoroj al nervaj malsanoj.

Ĉiu intensa aŭ daŭra mensa, emocia aŭ fizika stimulo kaŭzas signifan aflikton kaj interrompas la ekvilibran fluon de vivoforto tra la kvin sentoj kaj iliaj kapabloj. Se vi konektus 50-vatan ampolon al 2.000-volta energifonto, la ampolo brulus. Simile, la nerva sistemo ne estis desegnita por elteni la detruan forton de intensaj emocioj aŭ daŭraj negativaj pensoj kaj sentoj.

Nervozeco ne estas simpla problemo. Ĝi estas impona malamiko, kun gravaj komplikaĵoj kaj vastatingaj sekvoj. Fizike, malfacilas kuraci iun ajn malsanon pliseverigitan de nervozeco. Spirite, la malekvilibro de vitala energio en la korpo malfaciligas koncentriĝon aŭ profundan meditadon por atingi pacon kaj saĝon.

Bonŝance, nervozeco estas kuracebla. Persono suferanta de ĉi tiu kondiĉo devas esti preta analizi sian situacion kaj forigi la detruajn emociojn kaj negativajn pensojn, kiuj iom post iom konsumas

lin/ŝin. Memanalizo de siaj problemoj kaj konservado de trankvileco sub ĉiuj cirkonstancoj povas kuraci la plej multajn kazojn de nervozeco.

Kiam ni komprenas, ke la kapabloj, kiujn ni bezonas — ĉu pensi, paroli, senti aŭ agi — ĉiuj venas de Dio, kaj ke Li ĉiam estas kun ni, inspirante kaj gvidante nin, ni spertas tujan liberiĝon de psikologia stresoj. Kun ĉi tiu kompreno venas ekbriloj de sankta ĝojo, kaj foje profunda klerismo inundas nian estaĵon, tuj dispelante pensojn de timo.

La potenco de Dio estas kiel oceano, kiu ondegas kaj ondegas, balaas tra la koro en puriga procezo, forigante ĉiujn iluziajn obstaklojn de dubo, nervozeco kaj timo.

Homoj ofte kredas, ke ili estas nur fizikaj korpoj, sed tio estas iluzio, kiun oni povas superi per konekto kun sia spirita estaĵo per meditado. Tiam ili komprenas, ke la korpo estas nenio pli ol veziko de aktiveco flosanta sur la vasta oceano de la universo.

Persono suferanta pro angoro devas kompreni sian staton kaj analizi la persistajn kognajn erarojn respondecajn pri ilia manko de harmonio kaj kongruo kun la vivo ĉirkaŭ ili. Kiam ankoraŭ persono agnoskas, eĉ nur unufoje, ke ilia malsano ne estas mistera sed prefere logika sekvo de personaj kutimoj, ili jam atingis duonon de la kuraco!

Ekscitiĝo interrompas la ekvilibron de la nerva sistemo sendante grandan kvanton da energio al unu parto de la korpo kaj senhavigante la aliajn partojn de ilia kutima parto.

Ĉi tiu malekvilibro en la distribuado de energio al la nervoj estas la kaŭzo kaj kialo de nervozeco. Trankvila persono evitas ekscitiĝon ĉar li konscias, ke Dio administras kaj direktas la vivon kaj ĝiajn aferojn, kaj sciante tion (timo fortranĉas la nervojn), li provas

resti psikologie rilaksita, kaj tiel li kapablas alfronti la cirkonstancojn kaj situaciojn de la vivo trankvile ĉar liaj nervaj fortoj estas ekvilibrigitaj.

Konservante akran kaj neĝenatan menson, li liberigas sin de la iluzioj de la vivo kaj leviĝas super la ekscito alportita de plezurigaj spertoj. Koncerne malagrablajn provojn, li klopodas ne permesi al ili ĝeni lian trankvilon aŭ rabi lian internan trankvilon. Jen la celo, kiun ni devas klopodi kaj atingi.

La nerva sistemo provizas la vitalan energion al la cerbo, koro kaj ĉiuj aliaj organoj. Ĝi ankaŭ distribuas energion al la kvin sensoj: vido, aŭdo, tuŝo, gusto kaj flaro. Nervoj estas la medio, per kiu ni komunikas kun la mondo ĉirkaŭ ni kaj estas la fonto de ĉiuj niaj sensaj respondoj. Tial estas grave konservi staton de perfekta ekvilibro en niaj nervaj sistemoj, evitante superforti unu parton de la korpo per troa ondo da energio dum senhavigante aliajn areojn de ilia parto de ĉi tiu vitala nutraĵo. Ekvilibro en la vivo kaj la atingo de legitimaj celoj ne atingiĝas per angoro aŭ emociaj ekestoj, sed prefere per trankvilo kaj profunda fido al Dio.

Jogistoj posedas specialajn metodojn per kiuj ili povas revigligi bruligitan histon sendante vitalan energion al parte difektitaj nervoj. Ĉiu ĉelo kaj histo en la nerva sistemo estas vivanta, inteligenta strukturo. Ĉi tiu vivoforto aŭ energio havas la potencon konstante renovigi tiun strukturon, tre simile al ŝargado de malplenigita baterio.

Ekzistas du tipoj de nervozeco: psikologia kaj mekanika, aŭ supraĵa kaj organika.

Psikologia iritiĝemo estas la plej ofta tipo, kaŭzita de mensa ekscito aŭ agitiĝo. Daŭra mergiĝo en ĉi tiu stato, inkluzive de asociiĝo kun neregeblaj individuoj, kiuj nek profitas de siaj amikecoj nek kontribuas ion

ajn pozitivan, kaj nesanaĵoj kutimoj rilate al nutrado kaj vivstilo, ĉiuj reprezentas nesolveblajn kazojn de iritiĝemo.

Manĝaĵo estu simpla, ekvilibra, kaj ne konsumata troe. Ekzercado estu regula. Tro da dormo sensentigas la nervojn, dum tro malmulte da dormo estas malutila. Sed la plej grava konsidero estas zorge kaj saĝe elekti kamaradecon. Rakontu al mi pri la amikoj de iu, kaj mi rakontos al vi pri tiu persono. Flatantoj kaj flatuloj ne helpas. Ni serĉu komunumon de mem-plibonigo - homojn, kiuj diras al ni la veron kaj helpas nin kreski. La plej bonaj kunuloj estas tiuj, kiuj humile sugestas manierojn, kiujn ni povas uzi kaj aferojn, kiujn ni devus fari por ŝanĝi niajn vivojn al pli bona.

Severa kritiko, farita kun malico kaj senkompateco, estas kiel bati iun sur la kapon per martelo, dum amo estas multe pli potenca kaj utila. Ĝentilaj sugestoj ofertitaj kun amo kaj kompreno havas la potencon fari miraklojn, dum dolora kritiko atingas nenion valoran.

Persono fariĝas kvalifikita juĝi aliajn nur kiam ili purigis sian naturon kaj dispelis la mallumon de sia nescio per la lumo de scio. Ĝis ili atingas tiun stadion, estas pli bone por ili analizi sin kaj korekti siajn proprajn perceptojn anstataŭ kritiki kaj insulti aliajn.

Kunlabori kun saĝaj homoj kun trankvila temperamento estas unu el la plej rapidaj kaj plej efikaj manieroj seniĝi de nervozeco kaj malkovri nian spiritan identecon.

Nervozaj homoj ne devus tro multe intermiksiĝi kun aliaj nervozaj homoj kiel ili mem.

Interna paco devas esti kultivata por venki nervozecon. Nature trankvila persono konservas sian trankvilecon kaj restas trankvila sub ĉiuj

cirkonstancoj. Ili ne permesas al emocioj regi ilin kaj konduki ilin al malbonaj decidoj. Ili ne estas trompitaĵoj de la mildaj, mielaj vortoj uzataj de oportunistoj por akiri nemerititajn avantaĝojn. Pro sia natura trankvileco, ili malofte fariĝas viktimoj de misinformado kaj trompo. Efektive, ilia koro malkaŝas la veran naturon de tiuj, kun kiuj ili traktas, kaj malkaŝas iliajn intencojn kun rimarkinda precizeco. Ili ne venenas sian korpon per kolero kaj timo, kiuj negative influas ilian sangocirkuladon. Estas bone establita fakto, ke la lakto de kolera patrino povas havi malutilan efikon al ŝia infano. Kaj ekzistas abunda evidenteco, ke intensaj emocioj havas la potencon damaĝi kaj detrui la korpon.

Ekvilibro estas bela kaj devus esti la fundamento de niaj sentoj, pensoj kaj agoj, kaj la akso ĉirkaŭ kiu niaj vivoj rondiras.

Grandaj animoj konservas sian trankvilecon kaj pacon, kio helpas ilin travivi la provojn kaj malfacilaĵojn de la vivo sen perdi sian mensan sanon aŭ ekvilibron.

Dio ĉeestas ĉie, regante la mondojn kaj gvidante la galaksiojn en senfinaj orbitoj. Kaj la homaro, kreita laŭ Lia bildo, ankaŭ posedas la kapablon regi sian vivon kaj kunordigi siajn agadojn sen zorgo aŭ ĝeno.

Ni ĉiam sendu al aliaj ideojn pri amo, bonvolo kaj paco

En la strukturo de meditado, kie la lumo de kompreno konstante brilas sur la altaro de la animo, ne estas angoro, nek stresoj, nek streĉiteco, nek nervozeco, sed prefere trankvilo, sereneco, memfido kaj vera feliĉo.

Paco estu sur vi

Kiam silento avertis

Kiam silento avertis

Kiam mi promesas silenti

Por ke mi restu en harmonio kun mia amato

Mi ripozas en liaj brakoj, kiuj ampleksas la vastan
universon

Mi daŭre aŭskultos liajn melodiojn

Kaj kantoj de paco kaj feliĉo

Vidante kaŝitajn fantomojn kaj sanktajn manifestiĝojn
kaj viziojn por la Ĉioscia

Sed mi vin ne forgesos

Mi observos vin silente kaj atente

Vi iras super mi en la herbo, en la vegetaĵaro de la tero

Aŭ vi eble vidos min prosperi sur la branĉo, verda pro
vinberfolioj

Mi zorgos pri vi kun la tenereco de ama koro kaj
kompata patrino

Tra la karmezino de la floro, trapenetrita per harmonio

Ĉi tio alportas al vi ĝojon, feliĉon kaj senton de paco

Mi vin brakumos kaj karesos per la milda brizo

Por ke mi savu vin de timo kaj de ombro de zorgoj

Kaj mi envolvas vin en sunlumo, elvokante varman kaj
intiman senton

Kiam soleco enŝteliĝas kun tremo ĝis la kerno

Kiam vi rigardos la maron, vi vidos min en ĝiaj profundoj

Unu kun mia Sinjoro ĉe la horizonto kaj la Nilo de la
tendoj

Ĝi enhavas radiantan genon kaj valoran lapislazulon

Mi certe ne parolos krom el sagaca menso

Kaj el la profundo de mia koro, se mi tiel deziras, mi
riproĉos aŭ kulpigos

Pro amo al vi, mi konvinkos vin, kaj kun koro plena de
pasio

Eble vi sopiras la adoratan kun sopiro simila al tiu de
graveda virino

Mi tentos vin, sed per solida tento

Ĝui la amon de la Sinjoro, la fonto de pasio

Forgesu min se vi volas, sed ne forgesu la
Kompatemulon

Se mi pasigos la nokton pensante pri vi, vi memoros min

Ĉiam!

La finfina celo de homoj

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Floroj kaj rozoj estas belaj kaj viglaj, sed malantaŭ ili
kuŝas ĝardeno de nemezureble pli granda beleco kaj
splendo. Kvankam ĉi tiu ĝardeno estas tute travidebla kaj
malfacile perceptebla komence, se vi povas penetri la
spiritan dimension tra la pordego de la spirita okulo, vi povos
esplori tiun eteran sferon kaj ĝui ĝiajn mirindaĵojn.

Mi loĝas en tiu milda regno, kie delikataj, mildaj pensoj estas pli dolĉaj kaj bonodoraj ol iu ajn tera floro aŭ rozo. Tie, la abelo de mia menso senĉese trinketas la nektaron de la dia ĉeesto.

Kiam ni direktas nian atenton internen, kaj vivas pli kaj pli en tiu kaŝita mondo en ni, ni trovas, ke niaj spiritaj kvalitoj alprenas specialajn formojn, kiuj agas kiel fenestroj, tra kiuj ni perceptas la dolĉecon de Dio, kiu superas priskribon kaj imagon.

La serĉado de Dio ne limiĝas al kontemplado. Ĉiu bona kvalito kaj nobla trajto, kiun ni montras en niaj pensoj kaj agoj, fariĝas kaŝita nektaro de la ĉeesto de Dio en ni, se nia konscio estas sufiĉe profunda.

Kiam ni trapasas la pordegon de la spirita okulo, ni vidas en ni mem la fabrikon de vigla, inteligenta agado, kaŝita malantaŭ la tuta universo. Ĉar ni ne direktas nian atenton internen, ni staras kun respekto kaj miras antaŭ la spuroj kaj sigeloj de la dia spirito en la naturo. Ni rigardas la produktojn de Dio; Lia sankta nomo estas gravurita sur floroj, en la ĉielo kaj en ĉio, tamen Li restas silenta.

Kiel homoj, ni estas tre bonŝancaj ĉar, inter ĉiuj kreitaĵoj de Dio, nur la homo posedas la fizikajn, mensajn kaj spiritajn talentojn kaj kapablojn necesajn por serĉi Lin, trovi Lin, koni Lin kaj kompreni Lian lingvon... la lingvon de silento.

Estas multe pli profite por homo legi utilajn librojn kaj artikolojn ol malŝpari tempon per neproduktivaj agadoj. Eĉ pli granda ol legado estas pripensi Dion, kontempli Lian grandecon kaj klopodi kompreni la senfinajn kaj senfinajn misterojn de la vivo.

La celo de la vivo estas, ke homo konu sin mem, sentu la kosman medion pulsantan en lia koro, fluantan en liaj

vejnoj, kaj plenigantan lian estaĵon per paco, amo, ĝojo kaj trankvilo, kaj tio estas la plej granda sukceso!

Kiel homoj, ni faras la plej grandan progreson per la povo de penso

Iom da tempo estu rezervita ĉiutage por disvolvi mensajn kapablojn. Utila legado estas pli valora ol konstanta okupiĝo pri supraĵaj kaj sencelaj agadoj. Logika ĉiutaga horaro ankaŭ estu establita por certigi ordon kaj organizon. Tamen, troa tempomastrumado estas formo de rigideco kaj devus esti evitata.

Ekvilibro estas esenca en ĉiu aspekto de la vivo. Estas konsilinde teni utilajn legaĵoj facile haveblaj kaj tralegi ilin dum libertempo. La plej gravaj el ĉi tiuj materialoj estas spiritaj libroj, sekvataj de sciencaj verkoj, iom da historio, filozofio, serioza literaturo, biografioj de grandaj figuroj, vojaĝraportoj, kaj ĉio alia, kio povas plilarĝigi oniajn horizontojn kaj provizi profundan inspiron.

Libroj povas esti lojalaj kunuloj, kaj elekti altkvalitajn verkojn donos eĉ pli grandajn avantaĝojn. Komence, kompreni la esencon de spiritaj instruoj kaj la ideojn de grandaj pensuloj povas ŝajni malfacile, sed post iom da tempo, vi trovos vin mem pripensanta iliajn skribaĵojn kaj engaĝiĝanta kun iliaj pensoj. Vi sentos, ke vi akiris ion valoran, ĉar ĉiuj tiuj saĝaj individuoj ĉerpis sian saĝon kaj scion el la senfina trezorejo de la saĝo de Dio - ideojn, kiujn vi eble neniam konsideris en via vivo.

Tamen, estas multaj, kiuj legas konstante sed ne povas oferti al vi ion ajn valoran. La plej bona maniero legi libron estas pripensi ĝian enhavon kaj vidi kiel ĝi povus aplikiĝi al via propra vivo. Sagace, vi ne devas blinde akcepti ĉion, kion vi legas. Kion vi legas devas nutri vian menson kaj kontentigi vian logikon. Por esti vere indaj legi, libroj devas stimuli vian

pensadon, kaj tiam vi sentos vian menson disvolviĝi kaj vastiĝi.

rekta scio

Tiuj, kiuj nek legas nek meditas, sed vivas supraĵajn vivojn sen celo kaj signifo, ne kultivas profundan komprenon kaj ne akiras certan scion. Harmonio alproksimigas nin al la dia potenco, kiu inspiras nian pensadon kaj lumigas niajn mensojn per la lumo de pli altaj inspiroj. Meditado estas la vojo al atingo de la pli alta memo. Homoj malpravas sin mem se ili ne legas, sed meditado estas eĉ pli bona ol legado.

Mi amas legadon, sed mi apenaŭ povas legi du paĝojn antaŭ ol esti vokita atenti ion alian. Tial mi anstataŭigis legadon per meditado. Dum mi plonĝas en la profundojn de mia animo, radiantaj lumoj aperas, kaj la plej granda ĝojo tagiĝas - ĝojo kiu akompanas min dum la tuta tago. Jen kion mi spertis en mia vivo, kaj kion spertas ĉiuj tiuj, kiuj komunumas kun la Benata Sinjoro en la flustro de la animo kaj la sopiro de la koro.

Tempo estas tro altvalora por esti malŝparita. Dio volas, ke ni estu ekvilibraĵ. Kiu ajn permesas al sia vivo malekvilibriĝi, estos punita laŭ la universala leĝo. Se vi vivos simple, ekzercos ĉiutage, legos utilajn kaj valorajn librojn, kaj kultivos la kutimon de ĉiutaga kontemplado de Dio, viaj sentoj pulsos de ĝojo, vivfluo fluos tra via sango, kaj la ĉeloj de via korpo estos plenaj de facileco kaj energio, kiujn vi neniam antaŭe spertis. Kaj vi ricevos la tutan scion, kiun vi sopiras, de la spirito en vi.

Tia ĉiam estis mia vivo. Mi ne legis dudek librojn dum dudek jaroj. Mi ne fieras pri ĝi, kaj se ne estus pro la dia spirita konscio, kiun mi akiris per meditado, mi estus tute senscia. Kiam mi rigardas libron, mi trovas, ke la veroj, kiujn ĝi enhavas, jam estis rivelitaj al mi de Dio. Ĉiuj sublimaj ideoj

kaj veroj venas de Dio, la Ĉioscia. Se vi meditas pri ili, vi ricevos Lian saĝon rekte. Tial, legi bonajn librojn estas pli bone ol perdi tempon per senfruktaj okupoj, kaj eĉ pli bone ol legi estas meditado kaj kultivado de konscio pri la Absoluta Vero, kiu estas Dio.

Universala Juro kaj la Evoluo de Konscio

En diversaj epokoj kaj lokoj, la homaro akiris per racio multajn ideojn pri la vivo kaj la animo. Ekzemple, kiam membro de sovaĝa tribo suferas pro kapdoloro, lia familio kredas, ke lia animo eskapis el lia korpo, do ili alvokas la sorĉiston-kuraciston por redoni al li la animon. La kuracisto iras al la arbaro serĉante la animon, trovas ĝin, kunportas ĝin en skatolo, kaj remetas ĝin en la kapon de la paciento, kaj la kapdoloro malaperas laŭ la ĝenerala kredo.

En alia kulturo, la "ternado" de malsanulo estas farata per metado de hokoj (kurbaj feroj kun akraj pintoj) en lian korpon, por ke lia animo ne eskapu kiam li ternas, sed estu kaptita de la hokoj!

Same kiel iuj homoj atingis erarajn konkludojn pri la homa psiko pro mankhava rezonado, aliaj - per vera kompreno - atingis malsaman, profundan kaj pli solidan komprenon. Ni scias, ke la animo ne estas la spiro, ĉar iuj individuoj restis en komato dum longaj periodoj sen spiri, montrante, ke la animo ne povas esti limigita al la spiro. La animo transcendas la spiron kaj ajnan alian fizikan staton.

Ĉu persono kredas sin esti spirito aŭ ne, la universala leĝo tamen devigas ilin malkaŝi sian spiritan naturon. Sendepende de ilia laboro aŭ pozicio en la vivo, ilia konscio disvolviĝas kaj vastiĝas kiam ajn ili uzas sian inteligentecon kreive kaj utile. Ĉiu konstrua ago kontribuas al homa disvolviĝo kaj plilarĝigas ilian komprenon.

Sed homoj ofte pensas pri io alia dum ili faras ion, kaj ili ne scias la ĝustan manieron koncentri siajn mensojn al tio, kion ili faras. Ni devas lerni pensi pri unu afero samtempe per nia tuta mensa forto. Nia kompleta atento devas esti koncentrita nur al tiu sola afero. Persono ne devus esti letargia, senentuziasma aŭ nerespondema. Fari aferojn mallaboreme kaj senatente kondukas al perdo de energio kaj, sekve, al fiasko kaj malfeliĉo.

Oni ne devus esti nur meminteniganta psikologia maŝino, kiel besto aganta laŭ instinkto. Estas grava eraro ne vekti sin kaj aktivigi siajn mensajn kapablojn. Dio donacis ĉi tiujn kapablojn al ni kaj volas, ke ni uzu ilin saĝe kaj estu plene konsciaj pri ĉio, kion ni faras.

Ni ankaŭ devas zorge pripensi antaŭ ol entrepreni ajnan agon kaj uzi niajn mensojn tiel, ke ili helpas nin kreski kaj realigi nian esencan unuecon kun la Ĉiopova Kreinto. Ĉio, kion ni faras, devas esti bazita sur solida rezonado kaj saĝa planado.

Estas la devo de la homaro strebi al noblaj celoj. Atento al bagatelaj kaj vanaj aferoj estas sencela disipado de mensa energio. La fiherboj en la ĝardeno de la menso devas esti elradikigitaj kaj ornamitaj per la floroj de dia amo, por ke ĝi povu allogi la belan Dion, kiu amas belecon. Se vi deziras, ke ĉi tiu intelekta ĝardeno restu floranta kaj prosperanta en la grundo de saĝo, vi devas simpligi la vivon kaj liberigi ĝin de komplekseco. Plenumante ĉion kun atento kaj fokusita, nedistrita menso, vi povas analizi viajn agadojn, selektante tion, kio estas grava kaj esenca, kaj forĵetante tion, kio estas supraĵa kaj nenecesa. Post kiam tasko estas kompletigita, la menso povas esti retirita de ĝi kaj uzata por persekuti aliajn kreivajn aspirojn.

Homoj devas lerni kultivi sian konscion pri la diaĵo, ĉar ĝuste por ĉi tiu celo ili estis kreitaj. Ili estis alportitaj al

ekzisto laŭ la leĝoj de evolucio, por ke ili povu uzi siajn sanktajn povojn por trovi Dion. Bestoj ne posedas ĉi tiun kapablon. La instruisto Lahiri Mahasaya laboris pri scienco por helpi bestojn evolui pli rapide, sed li ne vivis por kompletigi ĝin. Mi ankaŭ posedas scion pri kelkaj metodoj por akceli la evoluon de pli malaltaj vivoformoj. Sed kio pri la milionoj da homoj, kiuj vivas kaj kondutas kiel bestoj? Ili vivas en ĉi tiu mondo kaj poste foriras sen plenumi sian celon. Ili povas atingi tiun celon nun, se ili enfokusigas siajn mensajn povojn kaj uzas ilin ĝuste.

La sola senco de la vivo estas trovi la aman kaj bonan Dion. Ni devas trovi Lin. Homoj konstante kaj senlace serĉas Lin.

"La alia afero", kiun ili esperas, alportos al ili kompletan kaj daŭran feliĉon

Koncerne tiujn, kiuj serĉis Dion kaj trovis Lin, la serĉado finiĝis, ĉar Dio estas tiu granda afero!

Naturo obskuras la dian ĉeeston

Kial tento estis donita al la homaro? Eble por ke ili sopiru tiun superan estaĵon, pli alloga kaj ĉarma ol iu ajn tera tento. La teraj kaptiloj kaj kaptiloj, kiuj ĉirkaŭas la homaron de ĉiuj flankoj, ne celas kapti ilin, sed prefere instigi kaj instigi ilin serĉi tion, kio kuŝas transe, kaj igi ilin demandi: "Kiu kreis ĉion ĉi? Kiu formis min? Kiu mi estas? Kie Vi estas, mia Sinjoro? Kial Vi estas kaŝita de mi? Parolu al mi!"

Kiam vi turnas vin rekte al Dio kun ĉi tiuj demandoj, Li respondas. Plej multaj homoj ne profunde esploras siajn petegojn al Li, kaj tial ili ne trovas aŭ malkovras Lin.

Ni devas paroli al Dio el la koro, en la templo de la animo. La sopiranta disĉiplo Lin vokas, dirante:

"Mia Dio, mi ne plu povas elteni vidi nur la belecon, kiun Vi kreis kaj enkorpigis en la naturo, sed mi volas vidi Vian vizaĝon, kiu estas pli delikata ol ĉiuj floroj en la naturo kaj pli bela ol ĉiuj vizaĝoj en la mondo. Mi volas kompreni, kio kuŝas malantaŭ la naturo."

Se iu kovrus sian vizaĝon per masko, oni tamen povus scii, ke homo estas tie. Simile, la naturo estas kiel granda vualo, ŝvelinta de dia ĉeesto. Dio ĉeestas malantaŭ la vualoj kaj maskoj de la naturo, sed la homaro ĵetas paseman, supraĵan ekrigardon kaj ne perceptas la ĉeeston de la estaĵo kaŝita malantaŭ la kurtenoj de la naturo.

Kiam mi sidas en silenta, senmova, atenta meditado, mi sentas tremon de ĝojo en mia estaĵo kaj mi aŭdas Dion flustri: "Mi estas ĉi tie".

La intelekto, kiun Dio donis al ni, estas la pordego al la ĉielo: la ekstera pordego de Lia regno. Sed homoj ne uzas ĝin kiel ili devus. Ni ne bezonas atendi ĝis ni forlasos ĉi tiun teron por uzi nian intelekton por serĉi Dion. La tempo estas nun, kaj la loko estas ĉi tie. Tiuj, kiuj ne uzas sian intelekton por serĉi la misterojn de la vivo kaj la sekretojn de la ekzisto dum ili estas sur ĉi tiu tero, neniam trovos ilin aliloke.

Malkovrante la Dian Memon

Ekzistas pluraj manieroj malkovri la kosman spiriton aŭ la dian memon. Silento estas unu el ili. Observi silenton signifas silentigi ĉiujn dezirojn, kiuj provas penetri la konscion de ekstere, kio helpas la serĉanton plonĝi en sian internan memon kaj tuŝi la esencon de sia animo.

Alia maniero estas per dia amo, aŭ parolante al Dio el la koro kun sopiro kaj sincereco. Paroli mallonge kaj poste forgesi estas vane kaj ne alportas dian respondon. Estas malfacile trovi Dion, ĉar la plej multaj homoj ne serioze

konsideras spiritecon, kaj eĉ la metodoj de petegado estas plejparte neefikaj, ĉar al ili mankas sufiĉa profundo kaj sincereco. Preĝoj devas esti ripetataj kun profundo kaj fervoro ĝis ili atingas pli altan konscion. La preĝo, en kiu la animo brulas de sopiro al Dio, estas la sukcesa kaj efika preĝo. Vi certe iam preĝis tiel, eble kiam vi urĝe deziris ion, aŭ vi urĝe bezonis monon kaj vi ekbruligis la aeron mem per via deziro. Jen kiel ni devus senti nin al Dio. Ni devas paroli al Li, kaj tiam ni trovos Lin aŭskultanta nin kaj respondanta, ĉar Li estas la Ĉio-Aŭdanta, la Respondema.

Jogo estas unu el la plej efikaj manieroj atingi kaj konektiĝi kun Dio. Ĝi ampleksas plurajn meditajn praktikojn, kiuj estas kaj sciencaj kaj efikaj. La grandaj saĝuloj de Barato komprenis, ke logiko diktas, ke ekzistas precizaj leĝoj kaj specifaj manieroj alproksimiĝi al Dio, same kiel ekzistas precizaj leĝoj, per kiuj Dio regas kaj administras la aferojn de la universo.

La instruistoj de Barato malkovris la sciencajn leĝojn de jogo per sia persistemo kaj la apliko de siaj imponaj mensaj kapabloj. Jogo fariĝos unu el la plej gravaj eksperimentaj sciencoj en la kampo de spirita esplorado.

Sankta harmonio kun Dio estu praktikata de ĉiu. Jen kion faris la granduloj kun siaj disĉiploj tra la epokoj. Mi ne estas ĉi tie nur por paroli pri la dolĉeco de la dia ĉeesto; mia ĉefa celo estas certigi, ke aliaj spertu ĝin. Mi ne malŝparas mian tempon. Ĉio, kion mi faras, estas nur por Dio kaj en Lia honoro mi estas tiel mergita en Liaj pensoj, ke mi ne konscias pri la paso de la tempo kaj la laceco de miaj ĉiutagaj taskoj. Eĉ kiam mi laboras, mi sentas Lian ĉeeston.

Mi ne estas apartigita de Dio, eĉ ne por unu sekundo

Tio estas la situacio, kiun mi deziris kaj por kiu mi laboris forte.

Paco estu sur vi

En la Horizontoj de Memscio

La templo, kiun Dio plej amas, estas la templo de interna paco kaj trankvilo por Liaj fervoruloj, kien ili eniras por mediti kaj komuniiĝi, lasante malantaŭe la mondon kaj ĝiajn senfinajn distraĵojn. Kiam persono establas templon de beleco kaj spirita paco en si mem, ili povos senti la ĉeeston de Dio kaj Lian proksimecon. Alie, la iluzioj de la mondo estas multaj kaj ĉiam ĉeestantaj, kaj ĝiaj zorgoj plenigas la koron.

Iafoje homo sentas sin senkuraĝigita, pensante, ke estas tro malfrue por serĉi Dion. Sed la skribaĵoj diras al ni, ke se homo komprenas, ke ĉi tiu mondo estas trompa kaj misgvida, kaj ke nur la animo estas eterna kaj eterna, tiam ili eniros pli bonan mondon post sia fina foriro de ĉi tiu tero, eĉ se tiu kompreno venas nur momenton antaŭ la morto.

Ĉiu el ni estos prenita de ĉi tiu tero pli frue aŭ pli malfrue, kaj tial ni nun devas kompreni la celon de la vivo. La fundamenta celo de homa sperto en ĉi tiu mondo estas instigi nin serĉi la sencon de la vivo. Ni ne devas esti blindigitaj de ĉi tiu ĉiam ŝanĝiĝanta kaj ĉiam moviĝanta procesio de la homaro. Dum la karavano de tempo daŭrigas sian vojaĝon, vi fine komprenos, ke vi estas integrita parto de la Unu, la Ĉiopova. Faru la konon de Dio via celo, kaj sciu, ke serioza kaj sincera serĉado de la sekreto de la vivo ŝparos al vi multajn malfacilaĵojn kaj savos vin de diversaj timoj. La timo pri morto, malsukceso, problemoj kaj malĝojoj vekas grandan panikon en homo. Kiam homo ne povas helpi sin mem, kaj ilia familio kaj amikoj ne povas oferti al ili ion ajn, malespero superfortas lin, kaj la mondo mallumiĝas en liaj okuloj. Sed ne necesas atingi tiun staton. Se ili pensas pri

Dio dum sia tuta vivo kaj konservas kontakton kun Li, ili trovos Lin proksime en tempoj de malfacilaĵoj kaj malfacilaj tagoj.

Antaŭ ol iu ajn alia homo estis kun ni, kiu estis kun ni? Dio Kaj kiam ni forlasos ĉi tiun teron, kiu estos kun ni? Dio kaj neniuj aliaj Sed estos malfacile rekoni Lin tiam, se ni ne klopodos rekoni Lin nun Se vi serĉos Dion sincere kaj profunde, vi trovos Lin, kaj via certeco, ke Li ĉiam estas kun vi, fortiĝos Zorgoj kaj iluzioj forlasos vin, kaj vi neniam plu estos trompita.

Ĉio en la ekzisto estas tento fortiri la homaron de Dio. Sed Dio estas multe pli alloga ol iu ajn tera tento. Se vi ekvidus Lin, vi komprenus ĉi tiun veron kaj povus trovi Lin per preĝo, spirita kontemplado kaj neŝancelebla decido. La decido trovi la Dion devas esti firma. Estas malfacile por homo koni Dion, dum iliaj pensoj flugetas de unu afero al alia kiel plumo en la vento. Dio deziras veni al ni, sed ni nek kunlaboras kun Li nek permesas al Li. La homaro trovas facile serĉi pasemajn sensualajn plezurojn kaj malŝpari tempon per distro, festoj kaj sociaj kunvenoj. Vere, "La vivo de ĉi tiu mondo estas nur amuziĝo kaj distraĵo, ornamo kaj fanfaronado, kaj konkurenco pri kreskigo de riĉeco kaj infanoj."

Se Dio petas unu aferon, ĝi estas homa amo. Li silente frapas la pordojn de niaj koroj, vokante nin reen al Li, sed la plej multaj homoj ne volas reveni. Tamen, kiam la mondo mallumiĝas antaŭ iliaj okuloj, kaj ili estas kaptitaj en la kaptiloj de problemoj aŭ fariĝas predo de malsano, ili rapidas preĝi al Li kaj serĉi Lian helpon. Kiu ajn plifortigas la ligojn de harmonio kaj akordo inter si mem kaj Dio en tempoj de feliĉo kaj prospero, trovos Dion apud si, kiam ili bezonos Lin. Sed kiu ajn prokrastas plifortigi tiun rilaton, kondamnas sin alfronti siajn malfacilaĵojn kaj lukti kun siaj provoj solaj, ĝis ili

povos - kun saĝo kaj kompleta sindono - turni sin al sia eterna amiko kaj frapi Lian gracan pordon.

El la vastaj homamasoj, tre malmultaj vere kaj serioze serĉas Dion. Kie estas tiuj, kiuj pensis, ke ĉi tiu tero apartenas al ili antaŭ ducent jaroj? Ili ĉiuj foriris, kaj eble nur kelkaj, tiuj, kiuj turnis sin al Dio kaj ekkonis sin mem, vere komprenis la realecon de la vivo. Tamen ĉiu sinsekva generacio konsideras ĉi tiun vivon reala!

Sed ili estis trompitaĵoj de la iluzio same kiel ili

(Kaj generacio post generacio rakontas tion!)

Dum nia provizora restado ĉi tie, la homaro atribuas grandan gravecon al ĉi tiu spektaklo. Tamen, ni ne devas troe enprofundiĝi en ĝi kaj ĝiaj senfinaj eventoj, ĉar se ni faros tion, ni drivos for de Dio, kiu konstante klopodas, per sennombraj rimedoj kaj metodoj, altiri nin al Si pro Sia profunda zorgo pri ni kaj Sia grandega amo por ni. Li prezentas al ni ĉiujn miraklojn, kiujn ni sopiras atesti: la mirindaĵojn de kreskantaj aferoj kaj la senlime precizan ordon de la naturo. Li estas malantaŭ la floroj kaj rozoj, kaj kiu ajn sincere serĉas Lin, sendube trovos Lin. Natursciencistoj ne atingis siajn malkovrojn per blinda preĝo, sed prefere sekvante la leĝojn de empiria scienco. Simile, kiu ajn sincere kaj serioze utiligas la spiritajn leĝojn de scienco, aŭtomate trovos Dion apud si. Estas tempo por la homaro malfermi siajn spiritajn okulojn kaj kompreni, ke trovi Dion postulas senŝancelan fervoron kaj zorgeman observadon de Liaj leĝoj.

Diversaj nacioj specialiĝis pri diversaj artoj kaj sciencoj. Barato majstris la sciencan arton koni Dion, sed malgraŭ ĉi tiu fakto, ekzistas multaj ĉarlatanoj eĉ en Barato, kaj tial necesas distingi inter la falsaĵo kaj la aŭtenta.

Ekvilibro devas esti trovata inter spirita scio kaj la natursciencoj. Sen ĉi tiu ekvilibro, individuoj kaj nacioj stumblus meze de mizero kaj detruo. Se la gvidantoj de la moderna mondo estus spirite iluminitaj kaj kunlaborus, ili povus ekstermi militon kaj malriĉecon de la tero ene de kelkaj jaroj. Spirita konscio signifas rekoni la dian ĉeeston en si mem kaj en ĉiuj aliaj vivantaj estaĵoj. Ĉi tiu konscio sole povas savi la mondon, kaj sen ĝi, mi vidas neniun esperon por paco. La homaro komencu per si mem. La tempo estas tro altvalora por esti malŝparita. Devo devigas nin fari nian parton en la alportado de la regno de Dio al la tero.

Multaj hezitas serĉi Dion, timante ke la vivo fariĝos malgaja kaj teda, sen beleco kaj ĝojo. Sed la malo estas vera! La pura feliĉo, kiun tiuj, kiuj vere konas Dion, trovas en perfekta harmonio kun Li, estas neesprimebla. Mi estas en stato de spirita ĝojo tage kaj nokte. Tiu ĝojo estas Dio, kaj koni Lin signifas vuali ĉiujn malĝojojn kaj entombigi ilin sen bedaŭro.

Dio ne petas de la homo esti malgaja, malafabla, senespera, aŭ sulkigita. Tio ne estas la ĝusta kompreno de Dio, nek la ĝusta maniero gajni Lian favoron. Ju pli da paco oni spertas, des pli oni povas senti la dian ĉeeston. Ju pli granda estas la feliĉo, des pli oni harmonias kun Dio. Tiuj, kiuj konas Dion, estas feliĉaj, ĉar Dio estas la fonto de la plej granda ĝojo.

Homoj provas trovi feliĉon en alkoholo, sekso kaj mono, sed la paĝoj de historio estas plenaj de rakontoj pri iliaj frakasitaj esperoj kaj neplenumitaj revoj

La tempo, kiun mi pasigis en meditado, igis mian vivon nekredeble fruktodona. Mil boteloj da vino ne povus krei la ekstazon, kiun mi spertis per meditado. En tiu ĝojo kuŝas dia gvido kaj saĝo. Kiam homo estas en harmonio kun Dio, eĉ se ili pretervole eraras, ili scios kiel korekti sian eraron, kaj se ili

esprimas misvalidan opinion, Dio ame gvidos kaj korektos ilin.

Sufiĉe da atendado! Ĉiu, kiu aŭdas aŭ legas ĉi tiujn vortojn, scias, ke mi parolas la veron. Se mi montrus ĉiujn povojn, kiujn Dio donis al mi, homoj amasiĝus al mi ne pro amo al Dio, sed pro mirakloj. Sed mi ne deziras tian supraĵan disĉiplon. Ili estu altiritaj ne de povo, sed de amo al Dio, kaj tio estas mia vivocelo.

Se mi ne konus Dion, mi ne parolus tiel. Ĉiu povas koni Lin, se ili deziras. Mi ne provas konvinki homojn per apelacio al iliaj emocioj, sed mi parolas al iliaj mensoj, alparolante ilian logikon kaj distingivon. Blinda fido estas senutila. Persono devas aktivigi la kapablojn de kompreno, kiujn Dio donis al ili, kaj ne akcepti aferojn laŭlitere. Anstataŭe, ili devas kompreni la kaŭzojn, efikojn kaj logikon malantaŭ siaj spiritaj inklinoj kaj praktikoj. Se mi havus mil buŝojn, mi uzus ilin ĉiujn por paroli pri Dio kaj la graveco de turni sin al Li kaj koni Lin.

La homo ne scias, kion li perdas perdante la scion pri Dio, ĉar li neniam vere konis Lin! Kaj post kiam li konektiĝas kun Li, neniu tera potenco povas forpuŝi lin. Mia sola deziro estas doni al sinceraj serĉantoj ekrigardon al Dio, ĉar vidi Lian lumon kaj sperti Lian feliĉon valoras pli ol ĉiuj trezoroj kaj gloroj de la mondo. Koni Dion superas ĉian teran plezuron. Kaj kiam la homo trovos la trezoron de trezoroj, ĉiuj deziroj de lia koro plenumiĝos. Vere, Dio plenumis ĉiujn miajn dezirojn, revojn kaj revojn.

Mi ne strebas al aferoj nun, ĉar ili konstante venas al mi. Kiam Dio donos Sin al vi, Li plenumos ĉiujn viajn dezirojn. Vi ne bezonos peti ion ajn tiam, ĉar ĉio, kion vi volas, estos ene de via atingo. Sed unue, ni devas pruvi al Dio, ke ni volas Lin pli ol ĉiujn donacojn, kiujn Li donacas al ni.

Dio vokas nin kaj volas, ke ni turnu nin al Li. Grandaj instruistoj estas pioniroj, kies paŝoj, se sekvataj, permesos al ni profiti de ilia scio kaj sperto, faciligante por ni difini nian celon kaj atingi sekurecon. Same kiel homo povas fariĝi granda klerulo lernante de granda klerulo, tiel ankaŭ serĉanto povas fariĝi unu el la plej grandaj spiritaĵoj estaĵoj akirante scion kaj saĝon de instruisto, kiu posedas dian scion.

Peco da karbo nek ricevas nek reflektas sunlumon, sed diamanto ja ricevas. Simile, mensoj harditaj de dubo, negativeco kaj spirita apatio ne povas ricevi dian lumon. Diamantsimilaj mensoj, tamen, plenaj de sincereco, fido, persistemo kaj vera determino, povas ricevi la lumon de dia konscio kaj reflekti sanktan saĝon.

Por plej multaj homoj, religio estas nur familia tradicio, socia avantaĝo, aŭ kutimo ligita al moralo kaj etiko. Al ili mankas vera kompreno pri la esenco kaj graveco de religio.

Tiuj, kiuj ne serĉas Dion kiel la finfinan necesajon de la vivo, ne komprenas la signifon de religio. Kial ĉiuj homoj strebas al mono? Ĉar ili konsideras ĝin esenca por sia komforto kaj bonfarto. Ili ne bezonas iun, kiu instruu al ili ĉi tiun memevidentan veron, ĉar ili konas ĝin perfekte bone. Kial do plej multaj homoj ne komprenas la neceson koni Dion? Ĉar al ili mankas la ĝusta juĝo. Mi vidis en mia frua vivo, ke teologiaj respondoj al certaj demandoj ne povas alporti kompletan kontenton al la animo, se iliaj veroj ne estas testitaj per rekta scio kaj sperto.

Ekzemple, kiam mi perdis mian patrinon en juna aĝo kaj miaj aliaj amatoj forpasis unu post la alia, silenta ribelo kontraŭ la vivo naskiĝis en mi, kaj neniuj povis konsoli min aŭ klarigi la realaĵojn de vivo kaj morto. Fine, mi decidis, ke mi mem trovos la respondon per miaj propraj klopodoj. Kaj mi faris la jenan ĵuron al mi mem: "Mi ne akceptos ion ajn

blinde, sed mi trovos la respondon de la Kreinto kaj Majstro de ĉi tiu universo."

Mi rekte petis Dion klarigi la misterojn de la vivo, kiujn neniu alia povis klarigi al mi

Mi scivolis, kial iuj homoj naskiĝas malriĉaj kaj aliaj riĉaj, iuj blindaj kaj aliaj sanaj, dum aliaj ne povis solvi ĉi tiun misteron, kiu ŝajnis kontraŭdiri la justecon kaj kompaton de Dio. Fine, Dio gvidis min al kelkaj iluminataj spiritaj majstroj, kiuj atingis staton de dia unueco kaj trovis kontentigajn respondojn al la misteroj de la vivo per sia interna scio. Tie mi ricevis kontentigajn respondojn al ĉiuj miaj demandoj kaj konvinkajn klarigojn por ĉiuj miaj esploroj.

Ekzistas multaj religiaj ekstremistoj en ĉi tiu mondo. Kelkaj posedas nur emocian komprenon pri religio, kaj kiam iliaj emocioj estas manipolitaj, ili fariĝas religie histeriaj. Sed emocia fervoro distranĉas la ligon de homo kun Dio kaj obskuras ilian spiritan komprenon.

Emociaj homoj ĉiam bezonas ion por vekti siajn sentojn kaj ekbruligi siajn spiritajn pasiojn. Kiam vi parolas logike kaj racie, ili perdas la deziron daŭrigi la konversacion kaj trovas viajn vortojn monotonaj kaj enuigaj. Sed manipuli la emociojn de aliaj estas formo de trompo, insulto al la inteligenteco de homoj, kaj kaŝado de spiritaj veroj de ili.

Samtempe, ekzistas ankaŭ religiaj ekstremistoj kun intelektaj inklinoj, kiuj ĝuas plonĝi en diversajn teologiajn aŭ filozofiajn studojn, trompante sin mem kredante, ke ili posedas pli altan gradon de sankta scio ol tiu de la emocie motivitaj. Sed intelekta stimulo estas alia formo de "sentsentigado", aŭ alia speco de mensa trompo, kiu fakte ne provizas al la serĉanto tion, kion ili volas, sed nur sukcesas instigas iliajn emociojn kaj stimuli iliajn sentojn.

Religiaj fanatikuloj malhavas profundan komprenon pri religio; ili ofte papagas aferojn, kiujn ili ne vere komprenis kaj kies efikon sur iliajn vivojn ili ne spertis. Se vi prezentas al ili spiritan demandon, ili rapidas citi proverbojn aŭ skribaĵojn, atendante, ke vi haltu tie, ĉar al ili mankas la kapablo por trankvila, celkonscia kaj logika dialogo. Ne estas troigo diri, ke ili estas nur malplenaj spiritaj buŝpecoj, kaj interagi kun ili estas vane, ĉar ili estas konvinkitaj, ke ili scias ĉion de komenco ĝis fino, de A ĝis Z.

Religiaj fanatikuloj certas, ke se vi ne kredas iel, via sorto estas detruo.

Scia instruisto ne instruas tiel. Li prezentas sian opinion kaj subtenas siajn argumentojn per pruvoj. Religio devas kontentigi niajn spiritajn sopirojn kaj plenumi niajn dezirojn ne per vortoj sed per nerefutebla pruvo. Mi neniam volis esti tiel rigida, ke mi ne povus uzi mian menson kaj aktivigi mian komprenon. Kiam mi renkontis mian instruiston, Sri Yukteswar, li diris al mi:

"Estas multaj instruistoj, kiuj petos vin kredi post kiam ili blindigis vian menson kaj ordonis al vi sekvi ilian logikon kaj nenion alian. Sed mi volas, ke vi tenu viajn mensajn okulojn malfermitaj, kaj krome, mi malfermos por vi alian okulon, la okulon de saĝo."

Sri Yukteswar donis al mi instruon, kies veron mi povas mem kompreni. Tial mi komencis ĉi tiun vojon, de kiu neniu povas min movi aŭ misgvidi.

Alia ekstremo estas la liberala libertariano, kiu sekvas ĉion kaj aliĝas al nenio!

Ĉar li konsideras sin senantaŭjuĝa kaj larĝpensa, li diras: "Ĉiuj spiritaj vojoj estas bonaj, do mi ne estos ligita de iu ajn el ili." Sed kun ĉia respekto al ĉiuj spiritaj vojoj kaj religiaj

kredoj, oni ne devus esti spirita papilio konstante moviĝanta kaj fluganta en ĉiu direkto.

Falsa liberalismo kaj blinda fanatikeco devas esti evitataj, kaj saĝeco devas esti anstataŭe ampleksita por sukcesi en spiritaĵoj kaj trovi la celon de la vivo.

Ĉiun klopodon, kiun oni faras por Dio, Li rimarkos. Sed se persono ne sekvas vojon al Dio bazitan sur solida rezonado, ilia spirita progreso estos malrapida. Sinceraj serĉantoj akiros iom da scio, sed tiuj, kiuj blinde kredas kaj preĝas mekanike, povas pasigi multajn enkarniĝojn antaŭ ol atingi Dion.

Serĉu ĝis vi trovos la vojon, kiu konvenas al viaj emociaj kaj intelektaj inklinoj, kaj persistu sur tiu vojo. Ekzamenu ĉion, kion vi legas kaj lernas, atente, kaj ne akceptu iun ajn instruiston aŭ instruon sen testi ilin.

Juvelisto povas distingi inter aŭtentaj kaj falsaj juveloj. Simile, vera spirita instruisto povas distingi inter sinceraj serĉantoj kaj nuraj scivolaj individuoj. Kelkaj ricevas spiritaĵojn sed ne aplikas ilin en siaj vivoj. Tamen, la vera profito de iu ajn spirita instruo kuŝas en la sorbado de ĝia spirito kaj apliko de ĝiaj praktikaj aspektoj al la ĉiutaga vivo. Paroli pri manĝaĵo aŭ simple vidi ĝin ne kontentigas malsaton. Malsatulo devas manĝi ĝis ili estas sataj. Kiel diras la proverbo, "Kiu manĝas per siaj dentoj, tiu profitigas sin mem".

Spiritaĵoj unue devas esti instruitaj koni Dion. Fokusiĝi unue sur mono aŭ sano estas distraĵo de la celo. Estas vere, ke ĉio venas de Dio, sed tiuj, kiuj celas aliajn aferojn unue kaj ĉefe, sentos la limojn de tiuj aferoj, eĉ se ili estas la plej riĉaj kaj plej sanaj. La lerta kaj klera spirita instruisto konas kaj amas Dion, kaj ilia deziro al Dio superas ĉiujn aliajn dezirojn.

Predikisto provis persvadi min akcepti lian spiritan gvidadon, promesante al mi grandan sekvantaron kiel rezulton. Sed lia oferto ne allogis min, ĉar mia sola celo estas Dio, ne amasigi sekvantojn. Veraj instruistoj ĉiam provos enstampi en vin deziron koni Dion; ili neniam kondukos vin en sakstraton.

La fundamenta kolono de religio estas harmonio kun Dio. Didomoj ne fariĝu lokoj de distro, dancado, filmmontrado aŭ oftaj sociaj kunvenoj. Ĉi tiuj distraj agadoj malatentigas homojn de Dio. Distro estu konservata ekster la didomoj, kiujn homoj vizitu nur por unu celo: konektiĝi kun Dio. Senti la dian ĉeston en didomoj estas la ĉefa celo de vizito al ĉi tiuj sanktaj lokoj kaj lokoj. Jen kion mi kredis elkore kaj kion mi vivis.

Se mi rakontus al vi pri mirinda frukto, kiun mi malkovris, kaj priskribus ĝin al vi zorgeme ĉiutage dum tuta jaro sen iam lasi vin gustumi ĝin, vi ne estus sufiĉe konvinkita pri ĝia valoro. Simile, nur aŭdi predikojn kaj prelegojn pri la vero ne povas kontentigi la malsaton de la animo. Tiuj, kiuj kontentiĝas per aŭskultado sen klopodi koni Dion, atingas nur falsan kontenton. Oni devas senti profundan malsaton je Dio, serĉante Lin serioze kaj sincere. La celo de religiaj prelegoj, predikoj kaj prelegoj estas vekti kreskantan spiritan sopiron je Dio en la animo.

De tempo al tempo, mi renkontas iun, en kiu mi sentas sopiron al Dio. Sed koni Dion estas multe pli granda ol tio! La serĉanto, kiu vere konas Dion, foje vidas la tutan universon plenan de Lia lumo - kia mirinda kaj mirinda sperto! Sed tio ne povas okazi subite. Koni Dion postulas longan kaj konsekvencan praktikadon de tiuj spiritaĵoj kaj metodoj, kiuj kondukas al scio pri la Dio.

La deziro al feliĉo estas la plej forta el ĉiuj deziroj. Vera kaj daŭra feliĉo troviĝas nur en Dio. Kiam vi malkovras Lian

ĉeeston, vi estas plena de grandega ĝojo, ĝojo, kiun vi ne povas trovi ie ajn aŭ en io ajn alia. Mia instruisto, Sri Yuktiswar, diris al mi:

Kiam via ĝojo en kontemplado kaj spirita harmonio superas ĉiujn aliajn ĝojojn, vi trovis Dion. Se oni donus al vi la tutan mondon, vi ne scius kiel trakti ĝin; vi sentus vin ŝarĝita kaj konstante maltrankvila pri ĉio. Se vi scius la vivojn de reĝoj, prezidantoj, princoj kaj mondaj famuloj, vi trovus ilin maltrankvilaj kaj indignemaj, ĵetataj ĉirkaŭe de ondoj de problemoj kaj batataj de ventoj de zorgoj de ĉiu flanko. Ili pasigas siajn tagojn kiel marionetoj en la manoj de la sorto. Sed tiu, kiu estas unuiĝinta kun la Lumo de la Mondo, estas vere feliĉa homo. Eĉ se ili posedas nenion, ili posedas ĉion, ĉar ili posedas feliĉon. Tiu, kiu estas unuiĝinta kun Dio, timas nenion, ĉar Dio loĝas en ilia koro, kaj koro, en kiu Dio loĝas, estas libera de timo kaj zorgo.

Ĉiuj adoradlokoj servas celon, kaj tial mi amas ilin ĉiujn. Kiam ili fariĝas lokoj de vera komuneco kun Dio, ili plenumas sian subliman mision. Ĉi tiuj lokoj devus esti kiel abelujoj plenaj de la mielo de la scio de Dio, kaj tie kuŝas ilia graveco kaj valoro. Dio amas sincerajn korojn, kiuj estas tute dediĉitaj al Li, kaj Li vizitos tiujn korojn eĉ se iliaj posedantoj adoras ekstere sub la malferma ĉielo. Kiam homoj kolektiĝas por adori, ili devus fari tion pro amo al Dio kaj deziro senti Lian ĉeeston. Sinceraj serĉantoj estas malkontentaj pri dogmismo, rigideco kaj teologia aroganteco. Kio gravas por ili estas efika maniero konektiĝi kun kaj atingi Dion.

Kiam homo amas Dion per sia tuta estaĵo, ĉiuj iliaj agoj estos bazitaj sur vero, kaj ilia amo por Dio ne permesos al ili ekspluati aŭ misgvidi homojn por siaj propraj egoismaj interesoj.

Ne gravas kiom profunda estas la mallumo, lumo dispelas ĝin kiam ĝi estas ekbruligita. Se ni ekbruligas la

lampon de dia amo en ni mem, la mallumo de nescio malaperos. La scienco de spirita jogo helpas la serĉanton fokusigi sian menson al Dio kaj direkti la amon de sia koro al Li. Ĝi ankaŭ ofertas pruvitan, sciencan metodon por ebligi al la serĉanto atingi la sanktan harmonion necesan por tute ami Dion.

Dio donis al ni la kapablon ami nian familion kaj amikojn, kaj ni devus uzi tiun kapablon por ami Lin kiel ni amas niajn plej karajn homojn sur ĉi tiu tero. Oni devus povi diri: "Mi amas Vin, Sinjoro, kiel patro amas sian filon, kiel amanto amas sian amaton, kiel amiko amas sian amikon. Mi amas Vin, ĉar Vi estas la fonto de ĉia amo kaj ĉia bono en la ekzisto, kaj ĉar Vi estas mia patro, mia patrino, mia amiko, mia majstro, mia amato, kaj ĉio en la ekzisto por mi."

Kiam homo vere amas Dion el la koro, li sentas tiun amon por Li tage kaj nokte

Multaj homoj nomas vin "mia plej kara" aŭ "mia plej proksima amiko" hodiaŭ, nur por forlasi vin morgaŭ pro unu aŭ alia kialo. Ĉi tio ne estas amo. Tiuj, kies koroj estas plenaj de Dio, ne povas vundi iun ajn. Kiam vi amas Dion senkondiĉe, Li plenigas vian koron per Sia pura amo por ĉiuj. Tiu amo estas preter la povo de iu ajn homa lango priskribi.

Persono ne povas ami Dion elkore, krom se ili konas sin mem. Ĉi tiu memkompreno foje okazas senkonscie dum profunda dormo, kiam oni konscias pri sia propra ekzisto kiel spirito. Sed ĝi ankaŭ povas esti atingita per meditado. Kiam persono konas sin mem kiel spiriton, ili malkovris la ĉeeston de Dio en si. La reflektado de la luno ne estas klare videbla en malklara aŭ agitata akvo, sed kiam la akvosurfaco estas trankvila kaj klara, la bildo de la luno aperas perfekte. Ĉi tio ankaŭ validas por la menso: kiam la menso estas en paco, vi klare vidas la lunsimilan vizaĝon de via animo, ĉar animoj estas reflektadoj de Dio. Kiam ni tiras - per meditado - la

turbulajn pensojn el la lago de la menso, ni perceptas nin kiel puran reflektion de la dia spirito, kaj ni komprenas, ke la animo kaj Dio estas unu.

Jogo ankaŭ instruas nin ĉerpi energion kaj konscion el la korpo kaj direkti ilin al ilia fonto, kiu estas Dio. Ĝi ankaŭ instruas nin reguligi kaj transformi vivoforton de fizika konscio al dia konscio.

Kiam persono preĝas al Dio, ilia menso kaj fokuso estu tute sur Li, sen pensi pri io alia dum tiuj momentoj. Dio konas niajn pensojn, kaj ni devas teni niajn mensojn sur Li dum meditado kaj preĝo. Se niaj pensoj komencas vagadi - kio estas ilia naturo - ni devas revenigi ilin al fokuso kaj kontemplado plurfoje. Kiam mi preĝas al Dio, mia menso fiksiĝas sur Li. Se vi kultivas ĉi tiun trankvilan potencon de fokuso, vi trovos, ke iutage, kiom ajn okupata vi estas, tagoj kaj noktoj pasos kun via menso sorbita de Dio.

Ni ankaŭ devas ami aliajn sincere. La averaĝa homo ne kapablas ĉi tiun specon de amo, ĉar ili estas limigitaj al sia propra malgranda memo kaj tial ankoraŭ ne komprenis, ke Dio loĝas en ili kaj en ĉiuj aliaj estaĵoj. Mi amas homojn kaj traktas ilin egale, ĉar ili ĉiuj estas spiritaj reflektaj de Dio. Mi ne povas konsideri iun ajn fremdulo al mi, ĉar mi scias, ke ni ĉiuj estas parto de la sola dia spirito. Kiam vi komprenos la veran signifon de religio, kiu estas koni Dion, vi rimarkos, ke Li estas via pli alta memo kaj ke Li ekzistas egale kaj senantaŭjuĝe en Sia tuta kreaĵo. Tiam vi povos ami ĉiujn kiel vian pli altan memon.

Mi ne celas allogi sekvantojn, ĉar tio ne estas mia vivocelo. Ne gravas por mi, ĉu centoj aŭ miloj ĉeestas miajn prelegojn aŭ ĉu la seĝoj restas malplenaj. Vere, mi preferas manplenen da sinceraj kredantoj ol centojn da scivolaj sed malsinceraj. Mia sola celo estas helpi homojn koni sin mem. Kiam homoj komprenos, ke koni Dion estas sankta devo kaj

spirita privilegio, ni atestos novan tagiĝon sur ĉi tiu tero. Libroj, predikoj kaj prelegoj ne plu sufiĉos por kontentigi la serĉanton, kiu vere sopiras senti la ĉeeston de Dio. Sed kiam ili komprenos la veron, ili konos la vivon tia, kia ĝi vere estas.

Ni devas apliki la verojn, kiujn ni aŭdas kaj legas, por ke ili ne restu nuraj ideoj, sed fariĝu firmaj konvinkoj. Legado de la Sanktaj Skriboj devus vekti en la spirita serĉanto deziron koni Dion. Sed nenio anstataŭas profundan kontempladon por atingi tiun noblan celon.

Vere necesas spirita sperto. Nur dia harmonio povas forigi la profundan enuon, kiu rezultas el manko de vivocelo. Spirita sperto estas certa realo kaj atingebla per ĉiutaga, kontempla reflektado. Eblas ekkoni Dion per meditado. Kaj kiam vi spertas Lian ĉeeston, duboj malaperos, la nubo de nescio disipiĝos, kaj vi sentos pacon, kiun vi neniam antaŭe konis, ĉar dia paco estas senkompara.

Estas tempo por homoj malkovri la veron mem Kion mi diras al vi, vi ankaŭ povas malkovri se vi deziras Ĉi tiuj instruoj povas ŝajni filozofiaj al iuj, sed tiuj, kiuj aplikas ilin, konas ilian valoron kaj rikoltas iliajn rekompencojn

Mia instruisto kutimis diri al mi ĉe ĉiu nova spirita instruo, kiun mi ricevis de li: "Vi devas scii ĉi tiun veron." Kaj mi ja sciis!

Kiam mi trovis mian instruiston kaj malkovris ĉi tiun vojon, mi fariĝis certa el mia propra sperto, ke ĝi estas sana vojo, kiu kondukas al la scio pri Dio kaj la vero, kaj tial mi dediĉis mian tutan vivon al li kaj al servado al la homaro.

Paco estu sur vi kie ajn vi estas en la vasta mondo de Dio

Rigardetoj de spirita scio

La instruisto diris al disĉiplo, kiu serĉis lian gvidadon sur
:la spirita vojo

Ne sopiru la rekonon de homoj pri vi kaj viaj spiritaj
atingoj, sed serĉu nur Dion

Kiam vi komprenos, ke estas paco en vi, vi komprenos,
.ke estas paco kaj harmonio en ĉio bona en la kreitaro

Vi vidos Lin en la beleco de la naturo, sentos Lian
ĉeeston en vera amikeco, kaj spertos Liajn benojn en noblaj
aspiroj kaj honorindaj intencoj, liberaj de egoismaj celoj. Vi
.sentos Lian ĉeeston malantaŭ vualoj de trankvilo

Kaj en ĉiuj mirindaj aferoj

Frapu fervore la pordon kaj la vualo leviĝos kaj vi vidos
la plej gloran vizaĝon en ĝia tuta splendo kaj grandiozeco

Se vi amas Dion, vi sentos Lian amon, kaj nenio alia
.povos trompi vin. Materiaj spertoj tentos vin

Ĉar vi ne gustumis spiritan feliĉon. Kiam vi tion faros, vi
.scios la diferencon

Estu libera elekti. Ne lasu ion ajn limigi vin, kaj ne
.permesu al iu ajn kontroli vin aŭ interrompi vian feliĉon

Via memo estas aparta parto de la kosma tuto kaj vi
devas trovi tiun perfektan tuton por sperti feliĉan konscion
.kaj gustumi la ĝojojn de dia amo

Eltirante amon el la karceroj de malamo kaj indigno

Ni petas vin, Sinjoro, ke vi brilu per via lumo sur niajn animojn

Kaj superverŝu viajn amantojn kaj tiujn, kiuj serĉas vian
helpon, per viaj abundaj benoj

Kaj Li tenu for de ni la fantomojn de milito, perforto kaj morto

Kaj inspiru nin fari pacon nia celo

Kaj amo estas nia provizo

Nia celo estas liberiĝo de restriktaj limoj

* * *

Se persono strebas nur amasigi monon kaj plenumi
korpajn dezirojn

La gajnoj, kiujn li faras, estas mizeraj kaj sensignifaj
 Ĉar venos la tago, kiam li lasos ĉiujn mondajn gajnojn
 malantaŭe

Sed se li riçiêgas per Dio

Li estos pli riĉa ol ĉiuj reĝoj kaj riĉuloj de la tero

Tiuj benitaj trezoroj estas en la posedo de tiuj, kiuj amas

Dion

Tiuj, kiuj ne kontentiĝas pri io ajn krom la riĉeco de la animo

Dum ili laboras por disvolvi siajn spiritajn inklinojn

Kaj nutri ilian sopiron al la fonto de ilia vivo

Kaj la resurekto de amo el la profundoj de malamo kaj malico

Ili levas sian konscion super mallarĝajn mondajn
konsiderojn

Al la horizontoj de libereco, paco, lumo kaj ĝojo

Ili konscias sian senliman vastecon

Ili spertas renoviĝintajn perceptojn kaj scion

Kaj dum ili semas la semojn de bonaj pensoj kaj agoj

En la spacoj de ilia konscio

Iliaj komprenoĵoj estas malfermitaj

Kaj iliaj kognaj kapabloj estas aktivigitaj

Philamson, ilia vera esenco

Ili trovas la regnon de Dio en si mem

Ni petas Dion la Plejpotencan gvidi nin, por ke ni povu
renovigi nin

Kaj ni elportas nian spiritan estaĵon el la karceroj de
mallumo

Al la spacoj de libereco, trankvilo, kaj la lumoj de scio

Freŝaj fruktoj kaj legomoj estas esencaj nutraĵoj

El prelego pri nutrado

Liverita en Encinitas, Kalifornio - junio 1940

Vianda proteino ne estas la sola esenca fonto de energio

Kelkaj el la mineralaj saloj troveblaj en nekuiritaj
legomoj kaj fruktoj estas ankaŭ gravaj fontoj

Kvankam granda parto de viando ja provizas signifan
kvanton da energio, se viando dominas la dieton dum
plilongigita periodo, ĝi ĉesos provizi tiun energion. Krome,

troa konsumado de proteinoj povas konduki al proteina tokseco, fonto de laceco kaj malsano. Mallonge, tro multe da .proteinoj estas same damaĝa kiel tro malmulte

Se vi volas seniĝi de laceco, unu rimedo kuŝas en ĝusta nutrado. Viando povas provizi provizoran energion, sed ĝi enkondukas multajn toksinojn en la korpon. Manĝi pli da krudaj, nekuiritaj manĝaĵoj reduktos sentojn de elĉerpiĝo kaj .lasos vin senti vin plena de energio

Sukoj provizas signifan energian akcelon, sed tutaj fruktoj kaj legomoj ofertas multe pli grandan nutrovaloron. Tamen, iuj homoj simple ne volas dediĉi la tempon al .konsumado de ili en ĉi tiu formo

La digesta sistemo ekstraktas kemiajn substancojn kaj distribuas ilin al taŭgaj ĉeltipoj tra la tuta korpo

La korpo konsistas el pluraj kemiaj elementoj, kaj manĝaĵoj devas ĉiutage replenigi la mankojn en tiuj .elementoj

Ĉiutaga manĝaĵo devus inkluzivi sufiĉajn kvantojn da proteino, vitaminoj, mineraloj, iuj grasoj kaj oleoj, kaj taŭgan kvanton da naturaj karbonhidratoj, samtempe minimumigante rafinitan amelon kaj rafinitan sukeron kiel .eble plej multe

Bonega fonto de energio estas miksaĵo de oranĝa suko kaj muelitaj migdaloj, ĉar migdaloj estas pli bone digestitaj .kiam miksitaj kun oranĝa suko

Gravas ankaŭ trinki multe da fluido. Se bonkvalita akvo ne haveblas, freŝa fruktosuko, kokosakvo kaj akvomelono estas bonegaj suplementoj kaj partaj anstataŭaĵoj por pura .akvo

En la estonteco, homoj konsumos fruktosukon kaj
legomsukon pli ofte pro la sanprofitoj, kiujn ĉi tiuj sukoj
.provizas

Kaj malsupereckompleksoj kaj supereckompleksoj estas
malbonaj

Malsupereca komplekso estas same malbona kiel
supereca komplekso, ĉar iu, kiu sentas sin malsupera, ne
.povos montri la superecon, kiu estas en si mem

La homo, estante de spirita naturo, estas dotita per
sankta sparko, kaj estas malĝuste kaj erare pensi, ke li estas
humila aŭ pensi, ke li estas super ĉiuj kaj agi kiel iu, kiu
.havas neniun dignon aŭ originon

Kiam persono montras fierecon, la densa ombro de
fiereco obskuras la lumon de Dio en la animo

Tial, ambaŭ nodoj estu evitataj kune ĉar ambaŭ estas
.obstakloj al spirita progreso

Ni sentu, ke Dio estas kun ni, inspirante kaj gvidante
nin, kaj ke Li estas la plej granda amo en niaj vivoj

Tiuj, kiuj konas Dion, sentas sin servistoj de ĉiuj kaj ne
.pensas, ke ili estas pli bonaj ol aliaj

La malsupereca komplekso asociiĝas kun tiuj, kiuj havas
malfortajn ideojn kaj malfortan subkonscion, dum la
supereca komplekso naskiĝas el malamplena fiereco kaj
.falsa aroganteco

Ambaŭ ĉi tiuj nodoj estas detruaj por spirita kresko kaj
baziĝas sur iluzio kaj neglekto de la vero, anstataŭ sur solida
.kompreno kaj ĝusta juĝo

Memfidon oni devas kultivi per superado de hereditaj
homaj malfortoj. Tiuj, kiuj deziras ĝin, devus klopodi sperti

ĝian dolĉecon per palpeblaj atingoj en siaj vivoj, tiel
liberigante sin de la kompleksoj de malsupereco kaj
.aroganteco, kun la helpo de Dio

La sekreto kaj fonto de vikleco

La korpo bezonas plurajn horojn por konverti manĝaĵon
en energion. Sed ĉio, kio stimulas kaj aktivigas la volon,
.generas tujan energion

Volforto ĉerpas viklecon el la ĉeloj de la korpo kaj el la
energia rezervujo de la cerbo, kie energio ĉerpita el manĝaĵo
.estas stokita

La volo ankaŭ altiras novan agadon de la kosma fonto
en la korpon per la mjelo

Tial, la sekreto de vikleco kuŝas en konservado de la
energio, kiun persono havas, kaj enportado de nova energio
.en la korpon per voloforto

?Kiel tio estas farita

Unue, oni devas agi volonte kaj libervole. Se estas io
.inda farenda, ĝi estu farita volonte kaj laŭvole

Kiam vi laboras volonte, vi havas pli grandan kvanton da
energio, ĉar vi ne nur ĉerpas energion el la nervoj en la
cerbo, sed ankaŭ altiras grandan fluon de kosma energio en
.la korpon

Virino, kiu preparas bongustan manĝon por sia amanto,
.estas plena de feliĉo kaj vikleco

Sed se ŝi estas devigita kuiri kontraŭvole, ŝi sentas sin
laca dekomence

Tial, voloforto alportas energion

:mallonga rakonto

Iam, mi parolis kun amiko pri sanktuloj. Mia amiko estis
makleristo, kaj li ne dividis mian entuziasmon. Anstataŭe, li
diris: "Ĉiuj, kiujn vi nomas sanktuloj, estas fakte ĉarlatanoj,
kiuj ne konas Dion." Mi ne kverelis kun li, sed ŝanĝis la
temon, kaj ni komencis paroli pri la maklerista profesio. Post
kiam li multe rakontis al mi pri ĝi, mi diris milde: "Ĉu vi scias,
ke ne ekzistas eĉ unu fidinda makleristo, ke ili ĉiuj estas
mensogantoj?" Li koleris kaj respondis kolere: "Kaj kion vi
scias pri makleristoj?" Mi respondis: "Ĝuste tion mi celis. Kaj
kion vi scias pri sanktuloj?" Li estis senvorta. Mi daŭrigis
trankvile kaj afable: "Mi scias nenion pri maklerado, kaj vi
".scias nenion pri sanktuloj

Anĝeloj de energio

Dio kreis nin kiel anĝelojn de energio

Kaj ni metis en fizikajn korpojn

Ni enfokusigis nian tutan atenton al delikataj korpoj

Kaj ni forgesis la spiritan animon ŝargitan per la energio
de kosma vivo

Nun ni devas fari veran penon por koncentriĝi

Por reakiri senton de plena konscio

La radiko de sukceso kuŝas en kreskanta spirita
kompreno

Per kiu ni konsciiĝas pri nia nemateria naturo

Kaj ke la bildo de Dio loĝas en ni

La unua floro en la ĝardeno de spiriteco estas la floro de
fido kaj espero

La frukto, tamen, estas fakta scio akirita per mem-
testado

Estu optimisma kaj sciu, ke la bonaj aferoj kaj benoj de
la vivo atendas vin

Kondiĉe ke vi laboras kun sincereco kaj dediĉo

Por restarigi la perditan dian heredaĵon

Vere spirita homo estas ekvilibra homo

Iu, kiu sentas sin kontenta, ĝuas bonan sanon, kaj havas
kreskantan komprenon

Li posedas la riĉaĵojn de la animo kaj la trezorojn de
saĝo

Li estas certa, ke dia helpo venas

Ne gravas kiom severa la vivo povas ŝajni kaj kiom
malfavoraj la cirkonstancoj

La vizaĝo de Dio malkaŝiĝas al ni en la beleco de la
naturo

Kaj lia voĉo parolas al ni per delikataj, rafinitaj melodioj

Kaj el la dolĉaj, mildaj voĉoj de amantoj

Kaj per la resona voĉo de devo

La instigo, kiu pelas nin al boneco kaj paco

Feliĉo kaj scio estas la voĉo de Dio

Kiu vokas nin reveni al la benita domo

Domo de trankvilo kaj paco

Kaj ĝui lian dolĉan ĉeeston

Kaj ĝia senkompara, supera beleco

La mondo estas nekredeble trompema, kaj ni devas
alproksimiĝi al ĝi kiel tia. Se ni ne unue superos ĝiajn
.trompojn kaj iluziojn, ni ne povos helpi iun ajn alian

Ni devas memori, ke en la soleco de fokusita menso
kuŝas la fabriko de ĉiuj grandaj atingoj. Kaj en ĉi tiu mirinda
fabriko, ni devas kontinue teksu la ŝablonojn de nia volo por
.venki aŭ efike trakti ĉiujn malfavorajn cirkonstancojn

La volo devas esti konstante trejnita kaj ekzercita

La homo havas multajn ŝancojn labori en ĉi tiu tera
fabriko, kondiĉe ke li ne malŝparas sian tempon kaj energion
.vane

Nokte mi retiriĝas de mondaj postuloj por esti kun mi
mem

Malproksime, malproksime de la mondo

Sole kun mia volo en mia spirita soleco

Kie mi direktas miajn pensojn en la direkton, kiun mi
deziras

Mi faris la decidon profunde

Kiam mi instigas mian volon okupiĝi pri sanaj kaj utilaj
agadoj, ĝi kreas sukceson por mi. Tiamaniere, mi uzis mian
volon efike multajn fojojn. Tamen, tio atingiĝas nur per
.konsekvenco uzo de la volo

Kian mirindan senton vi havos, kiam vi povos diri kaj
aserti: "Mia volo, ŝargita per dia volo, atingos por mi tion,
"!kion mi deziras

Se homo fariĝas memkontenta kaj konfidas ĉion al la dia
volo sen uzi sian propran volon, kiun Dio donis al li, li ne
.atingos la rezulton, kiun li celas

Dia potenco volas helpi vin propravole

Ni devas forpeli el niaj mensoj la penson, ke Dio, kun Sia
povo kaj supernaturaj povoj, estas malproksima de ni kaj
kaŝita en la malproksimaj atingoj de la ĉielo, kaj ni ne devas
forgesi, ke la dia volo kuŝas malantaŭ nia homa volo, sed tiu
potenca povo, kiel oceano superfluenta per siaj tajdoj kaj
etendaĵoj, ne venos, se la menso ne estas malfermita kaj la
.koro ne estas akceptema

Petego

Ho Universala Patrino

Esti la sola flamo en niaj koroj

Kaj por dispeli la mallumon de niaj animoj

Kaj en niaj larmoj de amo por vi

Forlavu nian amon por mondaj aferoj

Kaj ni ĝojas konsenti kun vi

Forpelu nian tristecon kaj malĝojon unufoje por ĉiam

Faru niajn malgrandajn korojn granda koro

Ĝi akomodos vian tutan ĉeeston

Kaj en la spegulo de via dia naturo

Ni vidu nin mem kiel perfektaj kaj puraj

Ke la flamoj de nia amo por vi leviĝu alte

Super la flamoj de teraj deziroj

Milionoj da tentoj alivestas sin kiel vi

Kaj ĝi nin konstante trompas

* * *

!Venu, ho pura kaj perfekta dia ĝojo

Eniru la templojn de nia sopiro al vi

Lasu la planedon esti paca

En niaj montoj, en la mallumaj noktoj de nescio

Li gvidu nin kaj revenigu nin sekure

!Al via sekura kaj protektita rifuĝejo

Flustroj el Eterneco

La unua kvarlinia strofo de Ĥajam

Tradukita de Edward Fitzgerald kaj klarigita de Majstro

Paramahansa

La famo de Omar Ĥajam en la Okcidento baziĝas sur la
traduko de Fitzgerald de liaj kvarliniaj strofoj meze de la
deknaŭa jarcento, kiu estas konsiderata la plej bona traduko
.iam ajn en la anglan

La instruisto Paramhansa konsideris Omar Ĥajam unu el
la grandaj mistikuloj kaj kun alta grado de memkompreno,
kaj ke li uzis simbolismon por esprimi sian spiritan kaj
spertecan sperton, kaj ke li estis krude miskomprenita, kaj
ke esploristoj ne sufiĉe profunde esploris por kompreni lian
.spiritan filozofion, kiun li deponis en la kvarliniaj strofoj

Vekiĝu! por Mateno en la Bovlo de Nokto

Ĵetis la Ŝtonon, kiu ekflugas la Stelojn

Kaj jen! la Ĉasisto de la Oriento kaptis

La gvattureto de la sultano en maŝo de lumo

:Araba traduko

Vekiĝu, ĉar la mateno ĵetis ŝtonon en la ujon de la nokto

Disigante la stelojn tute

Kaj jen estas la ĉasisto de la Oriento

Li kaptis la turon de la sultano

Kun maŝo de lumo

:Klarigo kaj interpreto

:Klarigo de signifoj

Mateno: Ĝi estas la tagiĝo de vekigi el la iluzia tero
ekzisto

La ŝipo de nokto: la mallumo de nescio, kiu malliberigas
la senmortan animon en la mallarĝa, limigita homa konscio

Ŝtono: Spirita rafinado

Steloj: La alloga brileto de materiaj deziroj

Ĉasisto de la Oriento: La potenca orienta saĝo kiu
detruas la restaĵojn de iluzioj

Maŝo de lumo: la radianco de benita saĝo, kiu detruas la
subpreman mallumon, kiu malliberigas kaj katenas la
animon

:Interpreto

:La interna trankvileco flustras

Vekiĝu! Forlasu la dormon de nescio, ĉar la tagiĝo de"
saĝo ekbrilis. Ĵetu la malhelan vazon de la nekonato per la
ŝtono de spirita rafinado por frakasi ĝin kaj disĵeti la
".malklarajn, brilantajn stelojn de obtuzaj materiaj deziroj

Rigardu la lumon de orienta saĝo, la ĉasiston kaj"
detruanton de iluzioj, ĉar ĝi kaptis la altan turon de la spirito

per maŝo de lumo, kaj dispelis ĝian restriktan materian
".mallumon, tute dispelante ĝin

Ho loĝantoj de la urbo de iluzioj, forlasu dormon! Ĉar"

".aperis la sunradio de la spirita mesaĝo de interna saĝo

Lernu kiel uzi la solidan ŝtonon de spirita rafinado por
rompi la malhelan vazon de nescio kaj forpeli la deziron pri
.provizoraj materiaj plezuroj el ĝi

Prenu lecionon de la ĉasisto de saĝo, kiu konstante"
serĉas animojn sopirantajn lumon kaj serĉantajn veron, por
ĉirkaŭi ilin per aŭro de glora splendo, la splendo de eterna
".libereco

La Reveno de la Malŝparema Filo

Iam, antaŭ multaj jaroj, mi vidis unu el miaj studentoj
marŝantaj en la kontraŭa direkto

Komprenante la neeviteblajn sekvojn de liaj agoj, mi
provis persvadi lin, uzante ĉiun logikan rimedon, forlasi sian
agmanieron, sed mi trovis, ke mi ne povis helpi lin

Ĉar li intencis daŭrigi laŭ la vojo de malbono

:Fine, mi diris al mi mem

".Ĉar li tion volas, mi lasos lin sola"

Sed mia amo kaj zorgo por li rapide revenis, do mi
sidiĝis sub figarbo kaj komencis imagi lin

Kun arda entuziasmo, mi senĉese sendis al li la jenan
:intelektan mesaĝon

Dio petis min peti vin ŝanĝi vian opinion pri tio, kion vi"

"intencas fari

Vespere, forta intuicia sento, kiun mi sentis en mia
.korpo kaj menso, instigis min kredi, ke li efektive revenos

Subite aperis la "malŝparema filo", reveninte hejmen Li
:salutis ilin per riverenco kaj diris

La tutan tagon, kien ajn mi iris kaj kion ajn mi faris, mi"
"?vidis vian vizaĝon. Kion tio signifas

Mi respondis: "Dio vokis vin tra mi. Tio estis Lia voko, ne
".mia

Mian deziron ne motivis egoismo, sed mi estis decidita
ne foriri

Ĉi tiu loko restos malfermita ĝis via reveno

Ĉi tiu speco de dezajno povas kaŭzi grandegajn ŝanĝojn.
!Ĝi estas vere miriga forto

Kiam vi difinas vian kurson kaj decidis daŭrigi vian
vojon, vi devas aktivigi vian volon kaj fari praktikan penon,
kaj vi tiam trovos, ke ĉiuj elementoj de sukceso venos al vi
.de kie vi scias kaj de kie vi ne scias

En via volo, ŝargita per dia energio, kuŝas la respondo al
viaj preĝoj

Kiam vi uzas tiun volon, vi malfermas la fenestron tra
kiu vi ricevas respondon al viaj preĝoj

Tio estas mia propra sperto. En la pasinteco mi provis
fari iujn aferojn nur por testi mian volon, sed nun mi ne plu
faras tion, ĉar mi scias la rezulton anticipe: ĉio, kion mi
.volas, estas atingita danke al Dio la Plejpotenca

"El la libro "La Finfina Celo de la Homo

Ni faru Dion la paŝtisto de niaj animoj

Kaj la dia lumo estas la skolto

Sur la malhelaj vojoj de la vivo

Li estas la gvida lumo en la noktoj de konfuzo
Kaj la suno de certeco en la horoj de vekiĝo
Kaj la gvida stelo en la maro de mallumo de tera ekzisto
Ni petu Lian helpon kaj serĉu Lian inspiron
Ĉar la mondo daŭrigos siajn altiĝojn kaj malaltiĝojn
Ĝiaj eventoj estas turbulaj kiel furiozaj ondoj
?De kie ni ricevos gvidadon
Ĝi ne estas en niaj ŝanĝiĝemaj, antaŭjuĝemaj kutimoj
Nek de nia ĉirkaŭaĵo submetita al influoj
Nek el niaj landoj aŭ nia mondo
Pli ĝuste, ĝi estas la voĉo de la gvida vero
Eliranta el la profundoj de la animo
Ĉiumomente mi pensas nur pri Dio
Mi transdonis mian animon al li
Mi konfidis mian koron al li
Mi direktis mian amon kaj sopiron al li
Ni devas fidi nenion pli ol Dion
Kaj ke ni fidu tiujn, kiuj rivelos Lian lumon
Tiu lumo estas mia gvidilo
Ĝi estas mia saĝo kaj mia amo
La nevenkebla forto
Kaj la vero, kiu ne povas esti superita

Nun kaj eterne

Ekzistas homoj, kiuj estas tiel ekstremaj en sia pensado,
ke ili kredas, ke por sukcesi en la vivo, ili devas labori kiel
.maŝino senhalte

Aliflanke, ekzistas homoj, kiuj estas ne malpli ekstremaj
ol ili, ĉar post kiam ili interesiĝas pri spiritaj aferoj, ili perdas
.la deziron pri ĉio alia, kaj tio estas malĝusta pozicio

Ili kredas, ekzemple, ke ne necesas fari ion ajn
postulantan intensan koncentriĝon kaj fizikan penon, kaj ili
konsilas asketismon kaj rezignon pri ĉiuj materiaj aferoj. Sed
.ĉi tiu sinteno maskas intelektan stagnon

Sub mantelo de falsa spiriteco

Mi trovis, ke grandaj instruistoj tre interesiĝas pri la
mondo, sed sen ia ajn alligiteco al ĝi. Kiam mia instruisto
ricevis ion belan, li prizorgis kaj protektis ĝin, sed se ĝi
rompiĝus aŭ difektiĝus, li ridus kaj dirus: "Mia intereso pri ĝi
finiĝis, ĉar ĝi okupis tro multe da mia atento." Li estis
.malligita, ĉar li estis neligita

Mi sentas same kiel mi dankas tion, kion Dio donas al
.mi, sed mi ne sopiras ĝin, se mi perdas ĝin

Iam iu donacis al mi belan mantelon kun ĉapelo, kaj ĝi
estis multekosta kompleto. Mi volonte prizorgis ĝin kaj
protektis ĝin kontraŭ ŝiriĝo kaj malpuriĝo ĝis mi laciĝis de ĝi
"!kaj diris: "Ho Dio, mi ne bezonas ĉi tiun problemon

Iun tagon, mi iris al halo en Los-Anĝeleso por doni
prelegon, kaj tuj kiam mi alvenis kaj komencis demeti mian
mantelon, mi aŭdis la dian voĉon diri: "Prenu kun vi ĉion, kio
.estas en la poŝoj de la mantelo." Do mi faris tion

Post la prelego, mi revenis al la vestaĵejo kaj trovis, ke la
.mantelo - Dio protektu vin - malaperis

Mi estis tre maltrankvila pri tio, do iu diris: "Ne maltrankviliĝu, ni aĉetos al vi alian mantelon." Mi diris: "Mi ne maltrankviliĝas ĉar mi perdis la mantelon, sed ĉar la persono, kiu prenis la mantelon, ne prenis ankaŭ la ĉapelon, ".kiu perfekte kongruas kun la mantelo

Ni ne rajtas permesi al niaj emocioj regi nin. Kiel homo povas esti feliĉa, se ili nur zorgas pri siaj vestaĵoj kaj aliaj ?posedaĵoj

Tio ne signifas ne porti purajn kaj ordajn vestaĵojn aŭ purigi kaj ordigi la domon, sed prefere ne esti tro ligita aŭ .obsesita pri ĉi tiuj aferoj

Iam mi estis invitita al vespermanĝo kaj ĉio estis tre eleganta kaj bone aranĝita. Mi plene ĝuis la vespermanĝon, sed niaj gastigantoj estis ekstreme nervozaj, timante ke ĉio eble ne iros laŭplane, kaj rezulte ili ruinigis la etoson per sia .maltrankvilo

Tiuj, kiuj estas tro sentemaj, ofte sentas la angoron kaj malkomforton de aliaj. Kial la timo kaj antaŭtimo? Ni devus fari nian plejebon, poste ripozi kaj lasi aliajn ripozi. Ni devus permesi al aferoj sekvi sian naturan kurson sen devigi ilin, .kaj tiam ankaŭ tiuj ĉirkaŭ ni trovos pacon

Parmenidaj rikoltoj

Malantaŭ la homa volo kuŝas la dia volo kaj la celo de la senlima fluo de kosma energio

Ĝi estas montri ĉion bonan kaj utilan en la vivo

Pro tio, kiu ajn restas firma kaj konsekvenca kun la pli .alta volo, ricevos sukceson kun la helpo de Dio

Voloforto estas energio kaj deziro direktitaj al atingado de specifa celo

Nenio fareblas sen voloforto; efektive, eĉ simpla movo
ne kreeblas en la ĉiutaga vivo sen uzi voloforton

Plej multaj homoj faras neesencajn aferojn kaj ne
enfokusigas siajn klopodojn laŭ konstrua maniero

Deziro diferencas de volo, kvankam deziro povas agi kiel
katalizilo por volo

Por disvolvi volon, oni devas unue kaj ĉefe posedi
.persistemon kaj uzi percepton, komprenon kaj saĝon

Sekvas trejnado kaj konscia uzado de la volo por atingi
la deziratan celon

La vojaĝo kaj penado devas daŭri ĝis la celo estas
atingita

Kiam oni decidas atingi noblan celon, fariĝas
malkonvene ĉesi provi

Aŭ li eble cedos al malfavoraj cirkonstancoj

Kiam konscio harmonias kun la pli alta volo kaj penso
kaj volo fokusiĝas al aparta ideo sen interrompo, la voloforto
.saturiĝos per la senlima kaj neelĉerpebla kosma aktiveco

Homa volo regata de nescio kaj deziroj alportas doloron
kaj problemojn al sia posedanto

Por gustumi veran feliĉon, bonaj deziroj devas superi
malbonajn, kaj la volo devas esti direktita en la ĝusta direkto
.al la fonto de vero kaj la origino de ĉia bono en ekzisto

Kial oni devas sin deteni de falsa atestado? Ĉar malvero
kreskigas hipokritecon kaj trompon

Perfido estas unu el la plej grandaj pekoj en la okuloj de
Dio. Malvere akuzi iun por persona profito aŭ pro venĝo

estas formo de falsĵuro. Se ĉiuj sekvus ĉi tiun praktikon,
.kaoso kaj anarkio regus inter homoj

Aŭskultado de malvera atesto kontraŭ alia persono
estas subteno de la malvera atestanto kaj partopreno en lia
honta konduto, kaj tiu aŭskultado kaj subteno neeviteble
transformiĝos en internan emocian konflikton, kiu disŝiras la
.pacon de la animo kaj ĝenas la trankvilon de la vivo

Eĉ se ĝi estas provizore pravigita, la ago finfine forte
misfunkcios kaj kreos aflikton kaj psikologian doloron, kiu
.ĝenas la konscion kaj frapas la konsciencon

Envio ankaŭ havas malutilajn kaj seriozajn sekvojn, ĉar
ĝi alportas personan suferon al la envia persono, ĉar la
.pensoj kaj sentoj, kiujn persono liberigas, revenos al li

Kiu donas amon kaj altruismon, tiu ricevos reciproke
amon kaj altruisman traktadon, dum kiu sendas pensojn de
avideco, egoismo kaj envio, tiu alportos ĉi tiujn aferojn al si
.en egala mezuro

?Kial homo ne devus ŝteli

Kia estus la mondo se ĉiu vivus per ŝtelado, rabado kaj
ĉantaĝado? Tiukaze, la plej abomenaj kaj teruraj krimoj
estus faritaj. Estus furioza batalado por protekti posedaĵon
.kaj reakiri ŝtelitajn varojn

Ŝtelo estas ago kontraŭa al sociaj normoj kaj senhavigas
aliajn je iliaj rajtoj, kaj tial ĝi estas kontraŭ la leĝoj de
ekzisto, kaj socioj ne havas la taŭgajn instalaĵojn kaj efikajn
.metodojn por trakti la krimintojn

Kiam ŝtelistoj estas malliberigitaj, iliaj malnovaj kutimoj
povas pli enradikiĝi, kaj ili ankaŭ povas akiri novajn
malbonajn kutimojn dum interrilatado kun aliaj krimuloj. Se

tio okazas, ili estos multe pli malbone post sia liberigo ol
.antaŭ ol ili estis en malliberejo

Ni petas vin, Sinjoro, beni nin, por ke ni ne aŭdu
malbonon, vidu malbonon, parolu malbonon, aŭ spiru
malbonon

Ni nek tuŝas malbonon, nek sentas malbonon, nek
pensas malbonon, nek sonĝas malbonon

:La fortoj, kiujn ni uzas ĉiutage

Niaj sensaj perceptoj

kaj niaj sentoj -

kaj nia inteligenteco -

Ĉio ĉi estas pruntita de Dio, kaj ni ne povas vivi eĉ unu
sekundon sen Li

Tamen, dum ni uzas Liajn donacojn, ni ne pensas pri Li
.kiel ni devus, nek ni donas al Li la atenton, kiun Li meritas

Prefere, ni persekutas sensualajn plezurojn kaj mondajn
ambiciojn en kompleta harmonio kun kaj totala konekto al la
.materia mondo

Jen la radika kaŭzo de nia tuta doloro kaj sufero

Dio kreis nin laŭ Sia bildo, kaj tial ni ne povas koni la
guston de vera feliĉo krom se ni malkovras Lian ĉeeston en
.ni kaj gustumas la nektaron de Lia feliĉo en niaj animoj

Nek ni povas posedi la benitan potencon necesan por
akiri, per volo, tion, kion ni bezonas ĉiutage

Krom se ni komprenas, ke Dio estas la fonto de tiu forto,
.ni devas fidi Lin kaj turni nin al Li

Kun koroj dankemaj pro ĉiuj benoj, kiujn Li verŝas sur
nin en kontinua fluo

Se vi estas dankema, mi certe pliigos vian [favoron]

Kiam niaj koroj superfluas de dankemo al la Plej
Malavara Donanto, ili fariĝas sanktaj temploj por Lia glora
ĉeesto, kaj tio estas la plej granda atingo, kiun oni povas
atingi, ĉar la celo de la vivo estas, ke la homo estu en
.harmonio kun sia Kreinto, alproksimiĝi al Li, kaj koni Lin

Unue serĉu la regnon de Dio kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi}
{estos aldonita al vi

Per konstanta memoro pri Dio kaj bonkore pensante pri
Li, ni komprenos, ke Li estas nia amato, ke ni estas Liaj
.elektitoj, kaj ke ni havas parton en Lia malavareco

La regno de feliĉo, amo, lumo kaj boneco

Kiam ni kontemplas la abundajn benojn de Dio, el kiuj la
plej granda estas la ebleco uzi liberecon de elekto sekvante
la ĝustan vojon, kiu kondukas al konformiĝo kun pli altaj
celoj kaj atingado de spirita feliĉo, ĉiu tago pleniĝas per
renoviĝinta interna ĝojo, kaj ni sentas benitan fluon fluantan
en niajn vivojn, tiel ke dankemo plenigas niajn korojn, kaj la
.vivo havas guston kaj signifon

La persono, kiu per kontempla pensado povas vidi la
dian leĝon, kiu funkcias mistere, neniam ĉesas laŭdi, danki
kaj humiligi sin antaŭ Tiu, al kiu ĉiu amo, laŭdo kaj dankemo
.ŝuldiĝas

Ni memoru Dion, la fonton de ĉia bono en ekzisto, kaj ni
miksi nian rememoron kun sincera amo eliranta el la
.profundo de niaj koroj

Al Dio, de kiu vivo fluas, amo radias, kaj benoj senĉese
elverŝiĝas

Ni memoru ame ĉiujn, kiuj ekbruligis kandelon por la
homaro, aŭ semis bonajn semojn en la grundo de la mondo,
aŭ disvastigis klerigitajn ideojn, aŭ kuraĝigis bonfarojn kaj
.noblan konduton

Ni malfermu niajn korojn al amo, ni faru niajn mensojn
akceptemajn al lumigaj inspiroj, kaj ni petu Dion pri helpo kaj
gvido

En tio, kion ni pensas kaj faras

Timo venenas la koron

La homa menso estas vasta deponejo de energio aŭ
vivaktiveco

Ĉi tiu aktiveco estas konstante uzata en muskolaj
movoj, la funkciado de la koro, pulmoj kaj diafragmo, ĉela
metabolo, sangaj kemiaj reakcioj, kaj en la funkciado de la
.motoraj sensorganoj (nervoj)

Krome, granda kvanto da vitala energio estas elspezata
.por pensado, emocio kaj volo

Timo malfortigas vivaktivecon kaj estas unu el la plej
furiozaj malamikoj de aktiva volo

Timo premas kaj malhelpas la agadon de la vivo, kiu
kutime regule fluas al la nervoj, tiel ke ili aspektas kvazaŭ
paralizitaj, kaj la korpo fariĝas malvigla kaj ĝia vigleco
.malpliĝas rimarkeble kaj signife (timo estas nervoblokilo!)

Timo ne helpas forigi la kaŭzon de timo. Ĝi malfortigas
la volon kaj instigas la cerbon sendi malhelpan signalon al la
organoj de la korpo. Timo venenas la koron, difektas
.digestadon kaj kaŭzas multajn fizikajn malsanojn

Kiam konscio restas fokusita sur Dio, vi timos nenion kaj
povos superi ĉiun obstaklon kaj malhelpon

Kun kuraĝo kaj fido. "Deziro" estas deziro sen energio,
dum "intenco" estas la decido fari ion: plenumi deziron aŭ
deziron. Sed "volo" povas esti esprimita per diro: "Mi laboras
".senlace ĝis mi atingos tion, kion mi volas

Kiam vi trejnas vian volon, vi povas liberigi kaj direkti
fortojn de vitala agado, anstataŭ deziri ion sen fari tion, kio
.necesas por akiri ĝin

Ni ne devas perdi esperon, sed prefere kompreni, ke Dio
donas al ni ŝancon post ŝanco plibonigi niajn cirkonstancojn,
levi niajn ideojn, kaj krei novajn kaj utilajn aferojn por ni
.mem kaj por aliaj en la vivo

Se ni ne estas kontentaj pri nia vivstilo, ni devus esplori
novajn vojojn kaj metodojn, kiuj donos al ni iom da kontento
.kaj psikologia komforto

Ni devus pensi pri fari ion, kio plibonigos niajn
cirkonstancojn kaj igos niajn vivojn senchavaj kaj valoraj, kaj
.poste praktiki tion

Kio urĝe necesas estas ŝanĝo en konscio aŭ modifo de
ĝia kurso

Ni devas decidi, ke ni ne permesos, ke problemoj nin
influu kaj debalancu, kaj ke ni ne lasos, ke maltrankviligaj
aferoj ruinigu niajn vivojn, okupu niajn sentojn kaj ruinigu
.nian etoson

Kaj ke ni ne estos viktimoj de malutilaj kutimoj kaj
damaĝaj trajtoj, kaj ke ni estos liberaj kaj senbridaj kiel
birdoj en la ĉielo

Ne necesas, ke homoj restu stagnaj kaj neŝanĝeblaj. La
vualoj de iluzio devas esti forigitaj de la esenco de la animo,
por ke ĝi brilu per sia pureco kaj forto, rivelante la noblan
.splendoron, kiun Dio donacis al la homaro

Dio benas bonajn klopodojn, legitimajn ambiciojn kaj
decidon sukcesi

Malantaŭ niaj vivoj kuŝas la povo de la Supera Spirito,
kaj malantaŭ nia volo kuŝas la kosma oceano de la Dia Volo

Ni estas integrita parto de tiu senlima oceano. Kiam ni
atingas ĝin kaj naĝas en ĝi, nia konscio vastiĝas kaj ni
.sentas nian vastecon

Pripensante ĝin, ni proksimiĝas al ĝi, kaj pripensante
.ĝin, ni kondukas al ĝi

La kontinua peno harmonii kun ĝi provizas al ni scion,
persistemon kaj energion

Ĉiutaga preparado de konscio alportas dian amon kaj
ĉielajn benojn

Ĝi fluas al ni sen interrompo kaj donas al ni malavaran
parton de la trezoroj de la oceano

Ekzistas dia konscio latentata en ĉiu homo, konscio
atendanta la ŝancon esprimi sin

Kaj por eliri el la mallarĝa kaj restriktita kelo de la memo

Same kiel homo vekiĝas el maltrankviliga koŝmaro por
kompreni, ke tio, kion li vidis, estis nenio krom sonĝo, tiel
ankaŭ dia konscio instigas homon vekiĝi el la koŝmaro de
dormo kaj konfuzo al nova konscio kaj solida kompreno pri la
.signifo kaj celo de la vivo

Se ni volas sperti la tagiĝon de spirita vekiĝo kaj atesti
la lumojn de certeco, ni devas aŭskulti la internan voĉon

Ni respondas al ĝia instigo. Ni devas forigi de la vojo la
ŝtonojn de iluzio kaj la rokojn de nescio, kiuj malhelpas la
.progreson de la animo kaj malhelpas ĝian movadon

Kaj ni frapu per la mano de sopiro sur la pordon de
vekiĝo el la dormo de apatio, por ke ni povu enspiri la brizojn
de feliĉo kaj alporti ĉielan elektron al ĉiu nia penso kaj ĉiu
.nia sento

Kaj ĉiu el niaj verkoj

Ni petas Dion la Plejpotencan malfermi fenestrojn de
konscio en nia konscio, plenigi nin per la lumo de saĝo,
ĉirkaŭi nin per Lia amo, kaj ampleksi nin per Lia eterna
.kompato

Inter tiuj, kiuj venis al mi, estis homoj, al kiuj mi diris
dekomence, sincere, ke iliaj motivoj ne estis solidaj, kaj mi
.petis ilin ŝanĝi tiujn motivojn

Kelkaj el ili ne ŝatis tion, kion mi diris, sed aliaj respondis
kaj ŝanĝiĝis al pli bona

Hipokriteco ne kondukas al bona rezulto, kaj eĉ la plej
.saĝuloj ne povas kaŝi tion, kion iliaj okuloj malkaŝas

La tuta historio de homo estas skribita en iliaj okuloj

Se vi volas scii la veran naturon de iu, petu Dion malkaŝi
.al vi la veran karakteron de tiu persono

Ĉar vi ne volas esti trompita, vi sentos profunde en via
.koro ĝian veran naturon kaj via intuicio ne eraros

Kiam ni parolas al nia kunulo, ni rigardu rekte en liajn
.okulojn kaj parolu kun konfido, certeco kaj vero

Kiam ni manpremas iun, ni devus transdoni al ili la
magnetismon de nia amo kaj sincereco, kaj provi helpi ilin
.kiel eble plej multe

La serĉanto de scio devas esti pozitiva kaj labori pri la
disvolviĝo de sia spirita magnetismo; tiam Dio donos al li la
.potencon helpi aliajn kaj transdoni benitajn vibrojn al ili

Mi eble vojaĝos trans la plej malproksimajn planedojn
kaj stelojn, sed mi ĉiam estos via. Viaj sekvantoj eble venos
kaj iros, sed mi akompanos vin kaj estos via por ĉiam. Mi
eble estos ĵetita ĉirkaŭen de la ondoj de sennombraj
enkarniĝoj kaj sentos min soleca kaj sola, tamen mi ĉiam
.estos via

La mondo, okupita de viaj ludoj, eble forgesos vin, sed
mi ĉiam memoros vin. Mia voĉo eble paliĝos kaj mi eble
.malsukcesos

Sed per la vortoj de mia animo mi flustros: "Mi ĉiam
"estos via

Provoj, malsanoj kaj morto povas disŝiri min kaj
brulvundi mian korpon, sed tiel longe kiel restas brileto de
espero en mia memoro

Rigardu en miajn mortantajn okulojn, ĉar tra ili mi diros
"!al vi: "Mi amos vin eterne kaj mi ĉiam restos fidela al vi

Mi diras al vi vere, ke mi ricevis la respondojn al ĉiuj
miaj demandoj ne de homoj, sed de Dio, la fonto de ĉia
malavareco

Kaj la fonto de ĉia scio en la universo

Li estas mia sola inspiro en la vivo, kaj kiam mi parolas,
mi petas lin ŝargi miajn vortojn per sia potenco, sia vero, sia
amo kaj sia lumo. Mi sentas ondojn de ĝojo engluti min, ĉar
lia plej granda amo verŝiĝas en la animon kiel mildaj brizoj
en varmaj tagoj, kaj ĝia verŝado daŭras potence tage kaj
nokte, semajnon post semajno, jaron post jaro, do vi ne
.scias, kie estas la fino

Homoj pensas, ke ili bezonas amon kaj riĉecon el homaj
fontoj, sed malantaŭ ĉiu amo kaj malantaŭ ĉiu riĉeco

Dia amo, kiu ne ŝanĝiĝas, kaj spirita riĉeco, kiu ne povas
esti mezurita per teraj riĉaĵoj. Kiu ajn komprenas, ke Dio
estas la fonto de ĉia amo, feliĉo kaj graco, trovos ĝin kaj
.estos ekstreme feliĉa kun ĝi

Dio donas al tiuj, kiuj esperas al Li, kaj al tiuj, kiuj

Li rigardas Lin, ne la kreitaĵon

Li liberigas lin de katastrofoj kaj malfacilaĵoj

Kaj li forigas malbonon de la vojo

En lia koro ni vivas pacan vivon

Kaj trankvilaj animoj sentas ĝin

Kaj kiam ni bezonas lin, li venas al nia helpo

Kun tuŝo kiu alportas komforton kaj ĝojon

Kaj boneco venas al ni kiel pluvego

Ĝia provizo neniam ĉesas dum la tuta vivo

!Benata estas la Plej Kompatema, kiel granda Li estas

Li estas ĉiam nia, same kiel ni estas Liaj

Superaĵ inspiroj

Ho Dia Kreinto

Ho Sinjoro de la Universo

Ho Vi, kiu regas kaj ekigas la planedojn, stelojn kaj
galaksiojn

Via justa regado diktas doni liberan volon kaj
elektoliberecon al viaj civitanoj, kio helpas ilin disvolviĝi kaj
.alproksimiĝi al viaj sanktaj principoj kaj idealoj

Vi donacis al ni eternan liberecon kaj plantis en ni la
semojn de universala konscio. Sed bedaŭrinde, ni katenis
nian universalan konscion malantaŭ la kradoj de egoismo,
.malamo, mallarĝa menso kaj blinda fanatikeco

Sinjoro, helpu nin fandi – per nia varma amo kaj frata
kompreno – ĉiujn artefaritajn, glaciajn barojn kaj obstaklojn
inter ni kaj aliaj

Helpu nin uzi viglan konsciencon kaj sanan juĝon en
memregado kaj iri rekte sur la vojoj de la vivo

Kaj benu nin por multipliki nian spiritan riĉecon kaj nian
empatian kompaton per vastigado de la cirklo de nia nacia
amo por inkluzivi ĉiujn loĝantojn de la tero, sendepende de
.haŭtkoloro, klaso, sekso kaj kredo

Ho Sinjoro de la Universo, ni respektu kaj ŝatu la
sendependecon de ĉiuj homoj naskitaj liberaj

Kaj benu nin, por ke ni povu konstrui unuiĝintan mondon
.kaj elekti vin kiel nian spiritan gvidanton por la tuta vivo

El la profundoj de la animo

Ho Sinjoro, lasu la ardaĵojn de miaj sopiroj brili

Via sankta ĉeesto ĉiam ĉeestas

Mi konstruis templon por miaj sopiroj

En ĉiu el miaj ideoj

?Ĉu vi bonvolus viziti min

!Kaj vi sidis sur la trono de mia amo por vi

Miaj pensoj sekvu vian saĝan gvidadon

Estu vi la plej granda ĝojo en mia vivo

De la pordego de pensado pri Dio kaj reflektado pri Li
Mi eniros la Templon de Daŭripova Paco
Hodiaŭ mi ekbruligos faskon da bastonetoj por
 reprezenti zorgojn kaj timojn
Por lumigi la templon de Dio en mia animo
Mi serĉos Dion en la soleco de mia animo
Kaj mi preĝos fervore ĝis mia koro batos pro amo por li
Kaj mi sentas Lian respondon al miaj preĝoj
Ho, se nur la sparko de mia vivo povus miksiĝi kun la
 suno de Dio
Kaj ĝi ekbrilas en ĉiuj okuloj, kiuj amas bonecon
Mi aspergos la mondon disŝiritan de militoj
Kun pensoj pri paco kaj amo
Mi eniros la dian sanktejon
Kaj mi tuŝas kosman konscion
Per la ĝojo de kontemplado kaj dia amo
Dia protekto ĉirkaŭas min ĉiam kaj eterne
Kaj la lumo de Dio akompanas min kaj dispelas la
 mallumon ĉirkaŭ mi
Dum mi iras en Lia gvida lumo, mi ne stumblos
Mi ne deflankiĝos de la ĝusta vojo
Vivantaj emocioj
Ho Spirito de Ekzisto kaj Majstro de la Universo

Vi estas malantaŭ mia vidkampo, tra kiu mi vidas vian
ŝajnan belecon

Kaj malantaŭ mia orelo, per kiu mi aŭskultas la miksaĵon
de teraj sonoj

Vi estas malantaŭ mia tuŝo, per kiu mi sentas aferojn en
via tera mondo

Kaj trans la vualo de la naturo, kiu kaŝas vian belan
vizaĝon

Mi vidas vin en la konsola rigardo de la floroj

Kaj mi gustumas vin en la gusto de nutra manĝaĵo

Mi sentas vian dian esencon kaj vian eternan dolĉecon

En ĉiuj bonaj aferoj kaj mirindaĵoj, kiuj ekzistas

Mi preĝas al vi, Sinjoro, kaj vi estas malantaŭ mia
tremanta voĉo

Kaj malantaŭ mia menso, per kiu mi preĝas

Vi estas preter miaj plej profundaj sentoj

Preter miaj sanktaj pensoj kaj aspiroj kaj mia sopiro pri

vi

!Vi estas preter miaj reflektaj kaj preter mia tenera amo

Ho, se nur vi elirus el malantaŭ la vualoj de homaj
emocioj

Kaj la impresa natura pejzaĝo

Malfermu miajn spiritajn okulojn, por ke mi povu vidi vin

!precize kia vi estas

La vivo sen Dio estas nekompleta

Kiam ni konektiĝas kun Dio, intuicia kompreno inspiras
nin kaj gvidos nin en ĉio, kion ni faras

Ni devas konscie posedi tiun benitan potencon Tiu
potenco estas en ni; ni simple bezonas malkovri ĝin

Vi trovos, ke ĉi tiu potenco agas en ĉio por plibonigi
viajn cirkonstancojn kaj faciligi aferojn por vi. Kiam vi
konektiĝas kun ĉi tiu potenco, via bonfarto pulsos per kosma
energio, kaj viaj pensoj fariĝos pli rafinitaj, fokusitaj, akraj kaj
penetrantaj. Vi komprenos, ke viaj animoj estas ujoj por la
.vivanta vero de Dio kaj Lia neelĉerpebla saĝo

Dio estas la fonto de sano, prospero, saĝo kaj eterna
ĝojo. Kiam ni konektiĝas kun Li, niaj vivoj fariĝas kompletaj
.kaj kontentigaj

Vivo sen Dio estas nekompleta. Ni devas pensi pri tiu
.supera potenco, kiu donas al ni vivon, energion kaj saĝon

Ni devas preĝi, ke ĉi tiu vero fluu en niajn mensojn, ĉi tiu
forto en niajn korpojn, kaj ĉi tiu senfina ĝojo en niajn animojn

Malantaŭ la mallumo de fermitaj okuloj kuŝas la mirindaj
fortoj de la universo, kaj ĉiuj bonaj animoj kaj noblaj spiritoj

Kaj la senfina vastaĵo de la sferoj de la animo

Se vi pripensos, vi komprenos la absolutan veron kaj vi
vidos ĝian mirindan laboron en viaj vivoj kaj en ĉio mirinda
.kaj glora en la kreitaro

Sur la vojoj de sopiro

Dio vokas min

Tra malfermaj animoj

Kaj bonaj koroj pulsantaj de amo

Kaj ĝi estas plena de fido

Ĉiu bona faro farita de la disĉiplo
Lia konscio estas unu paŝon pli proksima
De la sojlo de kosma konscio
Lasu min eniri, Sinjoro
Por rigardi vian dian belecon
Kaj mi estas benita vidi viajn radiantajn lumojn
Se mia vivo estas gvidata de Via dia saĝo
Tial, miaj klopodoj certe estos kronitaj per sukceso
Mi ne misvojiĝos
Benu min, ho Sinjoro, por ke mia vizio estu klara
Mia animo estas purigita
Tiam li vidis la sunon de certeco
Kaj mi ĝuas scii la veron
Hodiaŭ mi forgesos miajn pasintajn malfacilaĵojn
Mi alfrontos la nunon kaj la estontecon
Kun kuraĝo kaj konfido, kun la helpo de la Ĉiopova
Mi ŝargos mian korpon per kosma energio
Kaj mi lavas mian estaĵon per la resaniga lumo de dia
konscio
Kiel kosma nebulozo
Paco plenigas mian konscion
Kaj li sentis la senfinan ĉeeston de Dio
Ho Sinjoro, lumigu mian komprenon

Plenigu mian mensan ujon

Kun kompreno kaj scio

Brilu la lumo de via amo

Sur la vojoj de mia vivo

En la insularo Bluaj Insuloj

De mia balkono, mi rigardis okcidenten, kaj ŝvebis sur la
flugiloj de imago al la bordoj de la malproksima horizonto.
Dekstre kaj maldekstre de mi, mi vidis du montarojn, kiuj
.baldaŭ fariĝis mistere purpuraj

Kiam mi rigardis denove, nevidita mano envolvis ilin per
vualo de profunda bluo. Malantaŭ mi kuŝis la urbo
Gvadalaharo, banita en la krepusko. La orienta ĉielo nun
estis nuancita per mola rozo. Rigardante antaŭen, miaj
okuloj vidis magian urbon de bluaj insuloj flosantaj en lago
.de oro

En ĉi tiu arkipelago de magiaj bluaj insuloj, leviĝis
masiva monteto el blua kalkŝtono, ĉirkaŭita de grizblankaj
vulkanaj nuboj, kiuj elŝprucis gejserojn el fajra ruĝ-ora lafo,
kaskadante oblikve kiel ĉielarko al la trankvila lago. Intensaj
oraj flamoj envolvis la bluajn insulojn per flamantaj aŭreoloj
.de lumo

La blua pinto kaj ĝia fajra krono speguliĝis kiel ĝemeloj
sur la surfaco de tiu silenta ora lago Kaj dekstre, malgranda,
trankvila lago brilis, kaŝita kontraŭ la brusto de unu el la
bluaj insuloj kiel plenluno naĝanta inter ondoj de nuboj

Mi longe vagis en la urbo de sunsubiro kaj miraĝsimilaj
nuboj, flosante sur la lagosurfaco kun ĝia delikata ora lumo.
Kaj kiel grandiozaj estis tiuj oraj akvoj kovritaj de ruĝaj
.glaciaretoj disĵetitaj en ĉiu direkto ĝis la rando de eterneco

Mi pensis, ke estaĵoj de lumo estas bonaj animoj sur ĉi
tiu tero, kaj post sukcese trapasi ĉiujn vivtestojn, ili rajtas
.amuziĝi kaj realigi siajn revojn laŭ sia deziro

Ĉiutage ĉe sunsubiro, tiuj estaĵoj intensigus siajn ĉielajn
revojn en eteraj urboj ĉirkaŭitaj de maroj kaj oraj lagoj

Tie kaj malantaŭ la teno de malĝojoj kaj preter la
kaptiloj de ĉi tiu tera mondo kun ĉiuj ĝiaj tragedioj kaj doloroj

Tie, preter la ĝenoj, tiuj estaĵoj spiris ruĝajn lumojn,
trinkis oranĝajn radiojn, moviĝis for, alproksimiĝis, vagis kaj
naĝis meze de multkoloraj lumoj

Ĉi tie, tiuj estaĵoj tuj realigus siajn revojn kaj enkorpigus
siajn fantaziojn laŭ sia deziro, poste dissolviĝus kaj
.malaperus laŭ sia volo

Tie ŝi ĝuis la trezorojn de kontenteco kaj kontenteco, kaj
malavare plenumis la revojn de ĉiuj, kiuj vizitis ŝin en ŝia
.mirinda, magia mondo

Ĉi tie, ŝi ne estis devigita atendi kaj deziri kiel homoj por
ke ŝiaj revoj realiĝu kaj ŝiaj deziroj realiĝu, sed ŝi revis kiel
ŝi deziris kaj atingis ĉiujn tiujn revojn kaj dezirojn per sia
.propra volo

Tiu sunsubira urbo en la Insuloj de Revoj estis unu el
miaj revoj, kiuj restadis en la faldoj de la subkonscio, kaj
!hodiaŭ ĝi realiĝis en ĉiu maniero

Vere, mi vidis la kaŝitajn trezorojn kaj trezorojn de mia
animo, kaj ilia lumo superfortis min kaj ilia brilo blindigis
!min

Paramehansiat: Spektroj de Dia Ekstazo

Humileco, ho Sinjoro, estas la plej certa vojo

Por ricevi la pluvon de Via dia kompato

Mi fidos vian dian justecon kaj la principojn de vero
Komprenante, ke vi respondas al la voko de amo kaj la
sopiroj de la koro

En proksima kunlaboro kun via ĝenerala volo

Kaj kun mia absoluta fido al vi

Mi ricevos vian helpon kaj sentos min proksima al vi

Hodiaŭ mi plenumos mian devon al vi

Same kiel mi plenumas miajn devojn al la mondo

Ho Plej Granda Amato

Vi estas la etera eĥo resonanta en la sanktejoj de koroj

Kaj vi estas la voĉo de sentoj, kiujn oreloj ne povas kapti

Esti benita per via amo estas nemezureble pli granda

De ĉiuj mondaj konsideroj

Kaj ĉiuj teraj gloroj

Kun mia absoluta fido al vi

Mi vidas la ombrojn de la malsano svagiĝi kaj foriri sen
reveno

Mi vidos vin, Sinjoro, el la fenestroj de la naturo kaj la
pordoj de la paco

Duŝu nin per viaj benoj

Kaj mergu nin en la ondojn de Via kosma energio

Tenu egoismon for de ni

Kiu malhelpas animojn alproksimiĝi

Kaj ilia renkontiĝo baziĝis sur amo al boneco kaj lumo

Lasu min akvumi la florojn de miaj preĝoj
Kun la akvoj de pensado pri Vi kaj meditado pri Vi, ho
mia Dio

Por ke novaj, viglaj floroj povu ĝermi

De inspiro, paco kaj feliĉo

La sola maniero eviti malbonfaradon estas disvolvi
.sanan juĝon por rekoni malbonfaradon kaj decidi ne fari ĝin

Unu malĝustaĵo batalanta kontraŭ alia ne produktas
ĝustan. Nescio estas la vera malamiko de la homaro kaj
devas esti forigita el ĉi tiu mondo. Ni havas ĉion, kion ni
bezonas en ĉi tiu mondo por enkonduki epokon de prospero,
.feliĉo kaj perfekta justeco

La sola obstaklo estas homa egoismo, kiu malebligas
tion. Terura kaj nepravigebla suferado estas kaŭzata de
homa egoismo kaj la strebado al memprofito sen ia ajn
.konsidero por aliaj

Mono, kiu povus esti uzata por nutri kaj vesti la
bezonulojn, estas anstataŭe uzata por detruo kaj ruinigo. Ĉi
tiu egoismo, naskita de nescio, estas la radika kaŭzo de
.tutmondaj problemoj

Ĉiuj pensas, ke ili faras la ĝustan aferon, sed kiam ili
celas nur siajn proprajn personajn celojn, ili ekigas la karman
leĝon de kaŭzo kaj efiko, kiu neeviteble detruos ilian propran
.feliĉon kaj la feliĉon de aliaj

Ju pli mi atestas la tragediojn de la mondo kaŭzitajn de
homa nescio, des pli mi komprenas, ke feliĉo ne daŭros eĉ se
.la stratoj estas pavimitaj per oro

Feliĉo kuŝas en tio, ke oni feliĉigas aliajn, kaj se ĉiuj
.farus tion, ĉiuj estus feliĉaj

Kaj ĉiu ricevus sian parton de la abundo de la tero

Ĉar ni venis en ĉi tiun mondon de kie ni ne scias, estas nature por ni demandi nin pri la origino kaj celo de la vivo

Ni aŭdas kaj legas pri kreinto de ĉi tiu mondo, sed ni ne scias kiel atingi lin. Ĉio, kion ni scias, estas ke la tuta .universo proklamas la ekziston de lia dia menso

Same kiel la malgrandaj kaj precizaj partoj kaj aparatoj de malgranda horloĝo igas nin admiri la horloĝiston, kaj same kiel la grandaj kaj kompleksaj maŝinoj de fabriko mirigas kaj impresas nin pri sia inventinto, tiel kiam ni vidas la mirindaĵojn de la naturo, ni estas mirigitaj de la inteligenteco kaŝita malantaŭ ili, kaj ni demandas: "Kiu donis al la floro viglan formon fronte al la suno? De kie venis ĝiaodoro kaj beleco? Kaj kiel ĝiaj petaloj estis formitaj kun tia ekstrema precizeco kaj tinkturitaj per tiaj mirindaj, ĝojaj "?koloroj

Nokte, la steloj kaj la luno, disĵetante sian arĝentan lumon ĉirkaŭ ni, inspiras nin kontempli la konscion, kiu gvidas ĉi tiujn ĉielajn korpojn en la vasteco de la spaco. La milda lumo de la luno estas nesufiĉa por ĉiutaga agado, kaj tial saĝa kaj milda menso sugestas ripozon dum la nokto. Tiam la suno leviĝas, ĝia brila lumo permesas al ni vidi la mondon ĉirkaŭ ni kun klareco kaj sereneco, kaj ni prenas sur .nin la taskon plenumi niajn bezonojn

Estas du manieroj plenumi niajn bezonojn: la fizika vojo kaj la spirita vojo. Kiam nia sano malboniĝas, ekzemple, ni povas iri al kuracisto por kuracado. Sed venas tempo, kiam nek kuracisto nek iu ajn alia povas helpi, kaj ni turnas nin al la dua vojo; al la spirita potenco, kiu kreis nian korpon, .menson kaj spiriton

Materia povo estas limigita, kaj kiam ni malsukcesas, ni turnas nin al la senlima povo de Dio. Tio validas ankaŭ por niaj financaj bezonoj. Kiam ni faras nian plejebilon kaj ankoraŭ ne ricevas sufiĉe, ni turnas nin al tiu povo

Ĉiuj pensas, ke iliaj problemoj estas la plej malbonaj. Iuj homoj sentas pli da premo ol aliaj, ĉar ilia rezisteco estas malforta. Pro diferencoj en la mensa forto de homoj, ili elspezas malsamajn kvantojn da energio. Se iu alfrontas superfortan malfacilaĵon kaj ilia menso estas malforta, ili ne povos supervenki ĝin. Tiuj kun potencaj mensoj povas supervenki siajn malfacilaĵojn rompante barojn kaj skuante iliajn fundamentojn. Tamen, eĉ la plej fortaj homoj foje alfrontas malsukceson. Kiam ni renkontas superfortajn fizikajn, intelektajn kaj spiritajn problemojn kaj malfacilaĵojn, ni komprenas, kiom limigita estas la vivoforto en ĉi tiu .materia mondo

Niaj klopodoj estu dediĉitaj ne nur al atingado de bona sano kaj materia sekureco, sed ankaŭ al serĉado de la senco .de la vivo

Kio estas la celo de la vivo? Kiam malfacilaĵoj superfortas nin, ni unue turnas nin al nia ĉirkaŭaĵo, provante ĉiun eblan materialan alĝustigon, kiun ni kredas, ke ĝi alportos helpon. Sed kiam ni atingas sakstraton kaj diras: "Ĉiuj miaj provoj malsukcesis, kion pli mi povas fari?", ni komencas serioze konsideri trovi efikan solvon al nia problemo. Kaj kiam nia pensado fariĝas sufiĉe profunda, ni trovas la respondon en ni mem. Ĉi tio estas formo de respondita .preĝo

En la trankvilo de mia animo

!Lasu min renkonti vin, Sinjoro

Posedu min, kaj lasu min senti vian eternan ĉeeston

Ene de mi kaj ĉirkaŭ mi
En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian voĉon
Tenu la laŭtajn terajn bruojn for de mi
Kaŝita en mia memoro
Mi ŝatus aŭskulti vian trankvilan, mildan voĉon
Kaj la kantisto ĉiam estas en la trankvilo de mia animo
Mia Dio, kie Vi estas ĉioekzistanta
Vi devas ĉeesti
Profunde en mia estaĵo kaj konscienco
Helpu min montri eĉ malgrandan parton
!El la kaŝitaj trezoroj en mia spirita minejo
Ho radiantanta lumo
Mia koro estas veka
Mia mensa sano
Plenigu mian spiritan templon per via gloro
!Ho eterna Norda Stelo
Kien ajn mi vagis kaj kiel ajn mi turnis min
La magneta kompasa nadlo de mia menso daŭre
montras al vi
Ĉu vin trafas la ventoj de malbonŝanco
Aŭ trempita de la pluvoj de malfacilaĵoj kaj katastrofoj
Mia menso estis gvidata, tamen
Ĉiam turni min al vi

Mia amata birdo, batante siajnflugilojn
Meze de la nuboj de konfuzo
kaj la ŝtormoj de konfuzo
Li certe trovos sian vojon al vi
En antikvaj tempoj
En la koro de la etero
Kiam ni ekestis kiel spiritoj
Ni ĉiuj endormiĝis
Sub la kovrilo de dia amo
Kaj kiam Dio vekis nin
Ni forveturis de li
Kiel en la rakonto pri la malŝparema filo
Ni forgesis la dian parencecon inter ni
Ni fariĝis fremduloj unu al la alia
Kaj ĉar ni forlasis nian ĉielan hejmon
Ni fariĝis en ĉi tiu mondo
Vojaĝantoj travojaĝantaj la angulojn de la tero
Ni iras laŭ la vojoj de destino
Ni iris tro malproksimen
Ni translokiĝis malproksimen de nia originala hejmo
Tamen de tempo al tempo
Kelkaj lokoj, spertoj kaj vizaĝoj vekas nin

Entombigitaj memoroj kaj profundaj internaj sentoj

Ŝi flustras al ni

Ni sentas kvazaŭ ni travivas ĉion denove

Aferoj, kiujn ni jam sciis

Ni renkontiĝas kaj kontaktas amatojn

Ni estis proksimaj al ili

En la malproksima pasinteco

Ho Kreinto de la universoj

Via lumo brilas en la granduloj

Ilia dia scio inspiru nian komprenon

Ni komprenu, ke vi estas la finfina celo

Kion ni celas atingi

La plej granda ambicio

Kiun ni celas atingi

Refreŝigu nin per la bonodoraj brizoj de via ĉeesto

Plenigu nin per sopiro al via glora ĉeesto

Nia estaĵo estu nutrata de Via dia saĝo

Lasu nin senti vian sanktan lumon

Ĝi trapenetras ĉiun aspekton de niaj vivoj

Kaj ĝi plifortigas nian decidon

Kaj dispelas nian mallumon

Kaj paco involvu nin

kaj optimismo

Kaj la deziro fari bonfarojn

Inter la Princo kaj la Iluminata Ermito

Iam tirana princo ĉasis kun siaj servistoj kaj
akompanantoj, plene ekipitaj kaj armitaj. Ili kuraĝis eniri
profunden en la arbaron, blovante kornojn kaj ludante
.tamburojn

Ĉasante kelkajn birdojn, cervojn kaj sovaĝajn tigrojn, la
.princo kaj lia akompanantaro rimarkis, ke ili perdiĝis

Ili havis multe da manĝaĵo sed ne akvon. Malgraŭ ilia
senlaca serĉado de akvo en la arbaro, ili trovis neniun. Ili
havis neniun ŝirmejon kontraŭ la atakoj de la sovaĝaj bestoj
.de la nokto, ĉar la mallumo rapide alproksimiĝis

La suno malaperis el la vido, kaj la princo, kiu gvidis la
karavanon, alvenis al malnova, kaduka kabano. Post kiam li
deĉevaliĝis, li puŝis malfermen la malŝlositan pordon kaj
eniris la kabanon. Ĉio interne estis malluma krom lumbrilo
en unu el ĝiaj anguloj, kaj li pensis malespere: "Eĉ la kabano
".estas dezerta

"?Sed pelita de espero, li kriis, "Pacon Ĉu iu estas ĉi tie

Je sia granda surprizo, li aŭdis trankvilan voĉon respondi
al li trankvile, dirante: "Jes, mi estas ĉi tie. Ĉu vi serĉas
"?akvon

La princo rigardis momente en la mallumon ĝis li ekvidis
la fantomon de homo, kaj miris, ke la viro sciis liajn pensojn
.eĉ antaŭ ol li renkontis lin aŭ rekonis lin

La princo demandis sian gastiganton: "Kiu vi estas?" La
".gastiganto respondis: "Malriĉa asketo dediĉita al Dio

La ermito ekbruligis lampon kaj la princo alvokis sian
akompanantaron, kaj ili sentis grandan ĝojon trovante akvon
.kaj fruktojn en tiu malproksima arbaro

La princo demandis la ermiton: "Ĉu vi ne timas tigrojn
"?kaj serpentojn

La ermito ŝejko respondis: "Kompreneble ne, tigroj estas
miaj dorlotbestaj katoj, kaj serpentoj estas pacemaj por mi.
Ni estas amikoj, kiuj ĉiam baniĝas en la suno de la amo de
".Dio, kiu brilas sur ĉion en ĉi tiu ekzisto

Dum la princo rigardis pli atente la ermiton, lin kaptis
teruro kiam li vidis paron da kobroj pendantaj de la kolo de
la ermito. Kiam li alproksimiĝis por konfirmi tion, kion li vidis,
la serpentoj siblis kaj tordiĝis, skuante siajn kapojn, ĉar ili
sentis la tremojn de timo kaj la venĝemon kaŝiĝantajn en la
.koro de la princo

Krome, en tiu momento unu el la arbaraj tigroj eniris la
kabanon kaj kuŝis kviete ĉe la piedoj de la ermito. Post kiam
la homo de Dio konsolis ĝin kaj karesis ĝian kapon, la tigo
.kviete foriris, direktiĝante al la koro de la arbaro

La aroganta princo pensis al si: "Ĉi tiu maljunulo devas
esti justa kaj bonkora, ĉar li protektis nin kontraŭ sovaĝaj
bestoj kaj mortiga soifo. Kiel rekompenco pro lia faro, mi
:riĉigos lin." Tiam li alparolis la ermiton, dirante

Ho Ŝejko, via vizaĝo brilas de boneco kaj sincereco, kaj"
mi dankas vin per ĉio, kion vi faris por mi kaj mia
akompanantaro. Tial mi volas konfidi al vi sekreton, per kiu
vi riĉigos kaj boniĝos. Ĉi tiun sekreton mi malkaŝas por la
".unua fojo, kaj nur al vi

Apenaŭ li eldiris tiujn vortojn, la princo prenis ŝtonon el
:sub sia mantelo kaj daŭrigis paroli, dirante

Mi volas konfidi al vi ĉi tiun familian trezoron. Ĝi estas"
la Ŝtono de la Saĝuloj, kaj eble vi riĉiĝos per ĝia uzado. Ĉi tiu
ŝtono faras oron, kaj ĝin donis al mia patro unu el la grandaj
alkemiistoj. Ĝi havas la kapablon transformi ĉion, kion ĝi
tuŝas, en puran oron. Vi povas uzi ĉi tiun ŝtonon dum tuta
jaro kaj transformi ŝtonojn en oron, poste vendi ilin por aĉeti
al vi palacon el oro. Mi revenos al vi post jaro por viziti vin
kaj repreni mian ŝtonon, kiun mi konsideras pli altvalora ol
".mia vivo

La ermito ne volis akcepti tiun respondecon, sed
responde al la persista instigo de la princo, li konsentis
konservi la ŝtonon de la saĝuloj. La princo vidis la ermiton
senatente meti la ŝtonon sub sian zonon (kie homoj kutimis
meti sian monon pro timo de poŝtelistoj!), kaj poste la
.princo daŭrigis sian vojon

Jaron poste, la princo revenis kun sia akompanantaro,
atendante vidi belegan palacon anstataŭ la kaduka kabano.

Sed li seniluziiĝis kiam li vidis, ke la kabano ankoraŭ staris
kaj estis en pli malbona stato ol antaŭe. Do li deĉevaliĝis kaj
puŝis la pordon malfermen, kriante per la plej alta voĉo: "Ĉu
"?vi ankoraŭ vivas, ermito

La ermito respondis per forta kaj profunda voĉo: "Jes,
".laŭdo estu al Dio, ho Princo! Bonvenon al mia humila hejmo

Tuj kaj sen antaŭparolo, la princo kriis: "Kio estas al vi,
viro? Kion vi faris kun la ŝtono de la saĝuloj, kiun mi lasis al
"?vi? Kial vi ne uzis ĝin por riĉiĝi

La ermito pripensis momenton kaj poste respondis: "Pri
kio vi parolas pri tiu ŝtono de la saĝuloj, kaj kion vi celas per
".tio, ke mi riĉiĝos? Vere, mi ne volas esti pli riĉa ol mi estas

Paniko kaptis la princon, pensante ke la maljuna ermito
perdis sian ŝtonon pro sia indiferenteco al ĝi, kaj li diris per

voĉo nuancita de petegado: "Mi celas la valoregan ŝtonon de la saĝuloj, kiun vi metis sub vian zonon antaŭ unu jaro?"
"[Eddie, kun via zono], diru al mi kion vi faris kun ĝi

La ermito respondis: "Jes, ĝuste nun. Mi memoras vian altvaloran ŝtonon. Iun tagon mi profunde pensis pri Dio, kiam mi iris bani min en la rivero, kaj mi pensas, ke la ŝtono deglitis de miaj vestoj kaj estis englutita de la akvo. Estu
".sekura

La princo kriis per laŭta voĉo: "Ho, mia neanstataŭebla perdo! Mi perdis ĉion!" kaj preskaŭ svenis pro pura miro. La ermito ŝprucigis malvarman akvon sur lian vizaĝon kaj revivigis lin, dum la dungosoldatoj de la princo alproksimiĝis al la ŝejko, iliaj okuloj flamantaj pro malico, provante vundi lin. Sed la ermito ridis kaj diris: "Ho, Via Moŝto, de tia alta rango, mi ne sciis, ke vi provokus tian bruon pri ŝtono. Venu kun mi al la rivero, kaj mi serĉos vian ŝtonon kaj provos trovi
".ĝin

La princo respondis: "Ĉu vi freneziĝis? Ĉu vi volas nun serĉi ŝtonon, kiu falis de vi kaj estis forportita de la fluo
"?antaŭ unu jaro

Sed la ermito tute ne atentis liajn vortojn kaj kriis al li, dirante: "Eta Princo, ne necesas tiom da bruo. Atendu ĝis ni
".serĉos la ŝtonon en la rivero. Venu kun mi, ĉiuj

Kvazaŭ sorĉitaj, la princo kaj lia akompanantaro respondis al la travidebla magnetismo de la ermito kaj silente sekvis lin al la rivero. Tie, la ermito petis la princon preni sian naztukon el sia poŝo, teni ĝin je ĝiaj kvar anguloj, :kaj trempi ĝin en la riveron, preĝante jene

Ho Princo de Princoj, Reĝo de Reĝoj, kaj Kreinto de ĉiuj"
"Ŝtonoj de la Saĝuloj, redonu mian ŝtonon al mi

Apenaŭ la princo tion faris kaj levis sian naztukon el la akvo, li miris vidante per siaj malkredantaj okuloj pli ol dudek ŝtonojn de la saĝuloj, identajn laŭ ecoj al la originala, kiun li perdis. Testante ĉiun el ili, li trovis, ke ĉiu el ili povas transformi ordinarajn strandoŝtonojn en oron. La princo tiam ligis la ŝtonojn en la naztukon kaj ĵetis la faskon en la .riveron

La ermito kaj lia akompanantaro kriis al li: “Kial vi faris tion?” Sed la princo rigardis la homon de Dio, respekteme :kliniĝis antaŭ li, kaj diris

Mi volas, sinjoro, havi tion, kion vi havas, tiu, kiu"
konsideras ŝtonojn, kiuj faras oron, kiel senvalorajn
".ŝtonetojn

Kaj tiel la princo forlasis sian teran regnon por lerni de la saĝa maljunulo kiel akiri la regnon de la spirito, kiu ne estas .enhavita de la spaco kaj ne estas submetata al neniigo

La moralo de la rakonto estas, ke tera riĉeco, kiom ajn valora ĝi povas ŝajni, estas pasema kaj devas esti lasita en ĉi tiu humila mondo, kiam la korpo fariĝas malvarma, senviva .kadavro

Anstataŭ uzi la ŝtonon de la saĝuloj, kiu ĉi tie simbolas la kapablon akumuli nur pasemajn riĉaĵojn, ni devus esti kiel la asketo, kiu dediĉis sian tempon kaj kapablon al akiro de .dia riĉaĵo, kiu estas neelĉerpebla kaj neperebla

Kiu ajn ekkonas Dion, tiu posedos riĉaĵojn preter revoj,
kaj se necese, li rezignos pri materiaj posedaĵoj kvazaŭ .ŝtonoj, esperante akiri spiritan riĉecon kaj ĝui verajn riĉaĵojn

En niaj interagoj kun aliaj

Estas tre grave rekoni kaj aprezi

Karakterizaj trajtoj kaj noblaj kvalitoj

Kiujn ili distilis el siaj spertoj
Kaj ili formis ĝin el sia propra estaĵo
Se ni studas homojn kun malfermaj mensoj
Ni povos kompreni ilin kaj trakti ilin komforte
Ni ankaŭ povos tuj
Sciante la naturon de la persono, kun kiu ni traktas
Ne parolu kun filozofo pri ĉevalvetkuro
Ne disputu kun sciencisto pri hejma organizado
Mi scias, kio interesas la personon kaj kio kaptas ilian
atenton
Kaj li rakontis al li pri tiu temo
Ne nepre pri aferoj, kiuj interesas vin
Se ni volas kompreni aliajn
Ni devus eviti kritiki kaj kondamni ilin
Anstataŭe, ni devus rigardi en la spegulon de nia propra
juĝo
?Por ekscii, kion necesas ripari kaj plibonigi
Tiu psikologia spegulo estas tre malsama
Pri la konata spegulo, en kiun ni rigardas ĉiumatene
Ĉiutage mi rigardas en tiun memspegulon
Se mi trovas ion, kio ne plaĉas al mi
Mi kulpigas min mem kaj laboras forte por korekti ĝin
Tielmaniere, persono vidas sian bildon

Reflektita en sia vera formo en la spegulo de lia animo

Kaj ĝi progresas tagon post tago

Survoje al feliĉo kaj trankvilo

Dio benu vin kaj paco estu sur vi

Reto de Sopiroj

Jen mi estas, ĵetante la reton de miaj sopiroj

En la vasta maro de miaj pensoj

!Vi ofte eskapis min, ho kara dia predo

Tamen, mi daŭre plonĝas en la profundojn de paco

Kaj senĉese, mi ĵetas la retojn de mia amo al vi unu post
la alia

Mi devas iam kapti vin en la reto de mia senfina sopiro
al vi

Mi ĵetas ĉi tiun reton de amo mia ĉien

Super la turbulaj ondoj de la vivo

Kaj pri la brilantaj steloj

Kaj en la profundo de bonaj animoj

Mi nur scias, ke mi estas ĉasisto

Kaj mi daŭre provos kapti vin

!Ho plej kara deziro kaj plej granda trezoro en ekzisto

Mi petas Lin, ke Li disŝiru la vualojn de nescio kaj dispeli
la mallumon de iluzio, kaj ke Li estu la plej granda ambicio
en via vivo kaj la plej forta sopiro sur la trono de viaj deziroj,

kaj ke Li helpu vin transformi letargion kaj prokrastadon en
spiritan agadon pulsantan de ĝojo, renovigo kaj entuziasmo.
Mi petas Lin, ke Li donu al vi trinki el la vino de dia amo ĝis vi
ebriĝos, kaj ke Li vizitu vin per sankta vizito, en kiu estas
konsolo, kaj ke Li lavu vian koron per la akvoj de amo kaj
dankemo, kaj ke Li ŝaltu en via estaĵo la lampojn de certeco,
kaj ke Li fandu viajn revojn en la realeco de Lia benita maro,
kaj ke vi trovu en Li kontentecon kaj plenumon, por ke
trankvilo loĝu en via animo kaj la benoj de la ĉielo descendu
.sur vin

Trankvilo signifas trankviligajn pensojn
Trankviligante la korpon kaj kontrolante ĝiajn bezonojn
Kiu ajn kapablas fari tion, spertos refreŝigan trankvilon
Li sentos sublimajn ondojn kaj impresojn el rafinitaj
mondoj
Kaj kiu ajn plonĝas pli profunde en trankvilon, tiam
Li malkovros la regionon de Dio en si mem
Dum homo iras sur la vojo
Ĉiu momento de lia tempo estas tre altvalora
Ni estas ĉi tie sur ĉi tiu tereno (la paseja domo) por
mallonga tempo
Ĉio estas pasema, sed la sento de Dio estas daŭra
Nenio povas forviŝi ĝin el la koro kaj animo
Ni ne devas permesi al la tentoj de ĉi tiu mondo influi
nin
Deturnante nin de nia plej granda celo kaj nia plej alta
celo: Dio

Koni Dion eblas

Ni devas trovi la mastron de la universoj

De kies lumo la steloj briletas

Kaj per Lia povo koroj batas

Ni devas serĉi lin en la Templo de Silento

Kiam ni vokas Dion kun sopiro kaj deziro

Kaj kiam ni pensas pri li kun brulanta sopiro

Ni trovos lin

Mi ne parolas pri nekonata dio

Pli ĝuste, temas pri Sinjoro, kiun mi ekkonis

Kaj ĝi estas vera por mi

Ĝi estas pli reala ol ĉiuj fizikaj aferoj

Ĝi estas la dia maro, kiu subtenas kaj subtenas la
ondojn de niaj homaj vivoj

Ni povas rezigni pri ĉio

Krom Dio

{Tiel altigita estas Dio, la Reganto, la Vero}

(.Feliĉaj estas la korpuraj, ĉar ili vidos Dion)

Estas nature por homo senti la bezonon ami kaj esti
amata. Sed ĉi tiu sopiro de la koro estas finfine por la fonto
.de tiu amo, kiu estas Dio

Homa amo baziĝas sur multaj atendoj, kalkuloj kaj
subjektivaj konsideroj, tial ne ekzistas garantio pri ĝia
.daŭreco ĉar ĝi estas ligita de kondiĉoj

Dia amo, tamen, estas senkondiĉa, konstanta kaj daŭra.

.Se ĝi tuŝas vian koron, vi ĉiam trovos ĝin kun vi

En ĉiuj cirkonstancoj, vi sentos ĝin kiel fonton de protekto kaj trankviligo, eĉ meze de malfacilaĵoj kaj mizero

Meze de la suferado kaj penigaj provoj

Ĉiuj povas forlasi vin, sed tiu sankta amo ne forlasos vin,

ne seniluziigos vin, kaj ne lasos vin predo de zorgoj kaj iluzioj, ĉar ĝi estas protekta forto kaj gvida lumo el la ĉielo
.meze de la tordaĵoj kaj turnoj de la vivo

Kiam homa amo estas ŝargita per dia amo, ĝi fariĝas pura kaj klara. Sed se vi apartigas la rivereton, kiu estas homa amo, de la fonto, kiu estas dia amo, ĝi ĉesas flui kaj
.perdiĝas en la sabloj de la mondo

Dum homa amo estas ligita al dia amo, ĝi moligas la koron, refreŝigas la konsciencon, kaj akvumas la ĝardenojn
.de la animo per la akvo de la vivo

Amo: Stimulilo de la volo

Ĉion, kion mi faras, mi faras kun la tuta amo en mia koro

Se vi provos ĝin, vi trovos, ke vi tute ne sentos vin laca

Ĉar amo estas la plej granda stimulilo de la volo, kaj volo sub la influo de amo posedas eksterordinaran potencon
fari aferojn, kiuj povas ŝajni neeblaj al iuj

Spiritaj Komprenoj

El la instruoj de Majstro Paramhansa Yogananda
Egoismo, kiu serĉas feliĉon por si mem sen konsidero pri la feliĉo de aliaj, aŭ kiu subpremas kaj detruas la legitimajn interesojn de aliaj por atingi siajn proprajn egoismajn celojn, multobligas malfeliĉon kaj kaŭzas mizeron kaj mizeron.

Ho Sinjoro, Vi estas la fonto de senlima malavareco kaj la superfluanta fonto de benoj kaj boneco. Ni ankaŭ konu la ĝojon de donado, kaj ni donu libere por kontentigi la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus niaj propraj.

Kiam persono ne kondamnas aliajn sed provas helpi ilin per kompreno kaj amo, tiam la leĝoj de Dio — kiel konsciaj fortoj — traktos tiun kompateman personon sammaniere

Kiu ajn donas mensan kaj materialan helpon al aliaj kun koro plena de bonkoreco kaj malavareco, tiu trovos, ke tio, kion li donas, revenas al li, kaj jen la leĝo de ago, kiu validas por koroj.

Kion persono sentas al aliaj kreas konstantajn vibrojn en la etero, altirante korespondan kvanton da empatio kaj bonkoreco. Kiu pardonas tiujn, kiuj ofendis lin, altiros pardonon kaj toleremon por si mem.

Kunestado de bonaj kaj inteligentaj homoj kun fortaj mensoj, legado de bonaj libroj, esplorado de la propra interna memo, partoprenado en kreivaj artaĵoj, scienco, literaturo, kaj fruktodonaj kaj utilaj agadoj - ĉio ĉi kontribuas al la disvolviĝo kaj fortigo de la menso, igante ĝin pli akceptema al pli alta scio. Krome, ĉiutaga meditado reŝargas la animon per dia saĝo.

Ne ekzistas komparo inter la riĉuloj de la tero kaj la riĉuloj de la spirito, ĉar la riĉuloj de la spirito estas la plej riĉaj el la riĉuloj en la okuloj de Dio.

**Refreŝigu nin per la bonodoraj brizoj de via ĉeesto
Plenigu nin per sopiro al via glora ĉeesto
Nia estaĵo estu nutrata de Via dia saĝo**

**Lasu nin senti vian sanktan lumon
Ĝi trapenetras ĉiun aspekton de niaj vivoj
Kaj ĝi plifortigas nian decidon
Kaj dispelas nian mallumon
Kaj paco involvu nin
kaj optimismo
Ĝi donas al ni la motivon fari bonajn agojn

**La radika kaŭzo de tutmondaj problemoj estas
egoismo, kiu naskiĝas el nescio**

**Ĉiuj pensas, ke ili faras la ĝustan aferon, sed kiam
ili celas nur siajn proprajn personajn celojn, ili ekigas
la karman leĝon de kaŭzo kaj efiko, kiu neeviteble
detruos ilian propran feliĉon kaj la feliĉon de aliaj.**

**Ju pli mi atestas la tragediojn de la mondo
kaŭzitajn de homa nescio, des pli mi komprenas, ke
feliĉo ne daŭros eĉ se la stratoj estas pavimitaj per
oro.**

**Feliĉo kuŝas en feliĉigi aliajn. Se ĉiuj farus tion,
ĉiuj estus feliĉaj kaj ĉiu ricevus sian parton de la
abundo de la tero.**

**Persono devas povi regi sian vivon ekstermante la
semojn kaj radikojn de malsukceso, trejnante sian
volon sur la ĝusta vojo, por ke ĝi povu ŝanĝi kaj skui
homajn iluziojn.**

**Tiu volo estas esence nerompebla ĉar ĝi estas
reflekto de la dia volo, kaj ĝi jam ekzistas en la homo,
kaj ĉio, kion li devas fari, estas malkaŝi ĝin en siaj
profundoj.**

**Kiam viaj sekvantoj preĝas
Mi kolektas la radiojn de sankta ekstazo el iliaj
okuloj
Kaj mi miksas ĝin kun mia spirita fervoro**

**Por oferti ĝin kiel refreŝigan trinkaĵon por miaj
soifaj pensoj**

**Ŝi trinkas ĝis ŝi estas sata, kaj ŝiaj doloroj kaj
timoj malaperas**

**Por tiuj, kiuj serĉas kondolencon kaj simpatiecon
Mi prezentas ĉi tiun magian koktelon
En travideblaj pokaloj de sincera koro kaj bonaj
intencoj**

**Ĉiu, kiu trinkas ĉi tiun benitan eliksiron,
Li spertas konstantan staton de eŭforio kaj
forĝas siajn problemojn kaj dolorojn!**

**Donu al ni la akvon de kompreno
Milionoj da homoj estis elĉerpitaj kaj elĉerpitaj de
spirita soifo**

**Do ili komencis puŝiĝi tra la homamasoj de
superforta nescio**

Multaj estas skuitaj de perfortaj tremoj

Ili falas sur la vojon

Nescio dispremas ilin per siaj hufoj

Sinjoro, ni deziras la akvon de paco

kaj la trinkaĵo de saĝo

Kaj la eliksiro de kompreno

Por sensoifigi nian brulantan soifon

Ĉar sen esti estingita per la akvo de kompreno

Ni argumentas, ni kverelas, kaj ni batalas

Ni mortigas unu la alian

Anstataŭ provi trovi

En la valo de la altegaj altebenaĵoj

Sur la Lago de Kompreno

Kies akvo sensoifigas la soifon de la animo

Ĝi rakontas la kampojn de emocio

Ĉiufoje kiam mi sendas ondojn de kompato kaj bonvolo al aliaj, mi malfermas trairejon al la amo de Dio

Por ke vi venu al mi

Dia amo estas la magneto kiu altiras la plej grandan bonon

Eniru, ho Sinjoro, la sanktejon de mia animo tra la fenestro de sopiro en mia koro, kaj tra miaj fervoraj preĝoj

Mi forbruligos ĉiujn miajn intelektajn kaj moralajn malfortojn en la fajro de persistemo, ĉar se mi ne liberigos min de tiuj malfortoj, mi ne povos vidi la dian, benatan flamon

Ho, Sinjoro

Hodiaŭ mi decidis plenumi specifajn aferojn kaj poste mi faros tion, kion mi planis

Mi unue certigos, ke mia intenco estas ĝusta, kaj poste mi sentos vian forton kaj, kun via helpo kaj beno, mi plenumos tion, kion mi intencas fari.

Malsano estas de tri tipoj: fizika, psikologia kaj spirita

Fizika malsano rezultas de multaj formoj de veneniĝo, infektaj malsanoj kaj akcidentoj

Mensmalsanon kaŭzas timo, angoro, kolero kaj aliaj emociaj perturboj

Spirita malsano, tamen, devenas de la nescio de persono pri sia rilato kun Dio

Nescio estas la plej granda malsano. Kiam homo seniĝas de nescio, ili ankaŭ seniĝas de la kaŭzoj de ĉiuj fizikaj, psikologiaj kaj spirita malsanoj.

Mia instruisto, Sri Yuktsuwar, ofte kutimis diri: Saĝo estas la kuraco por ĉiu malsano

Dum la sunradioj disvastiĝas, mi enstampas radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj mizeruloj, kaj ekbruligos lampojn de persistemo kaj memfido en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili estas fiaskuloj.

Kiam ni komprenos, ke la vivo estas lernejo por lernado kaj plenumado de devoj, kaj samtempe ĝi estas pasema revo, tiam ni scios, ke Dio estas kun ni.

La vivo devas esti bazita sur servo, ĉar sen tiu nobla celo, la menso, kiun Dio donis al homo, ne atingos la celon, por kiu li estis kreita.

Unu nokton mi iris bani min en la oceano en la lunlumo. La akvo estis tre malvarma, sed mi memorigis min, ke ĉio estas farita el elektro, ke la sama elektro, kiu kreas malvarmon, ankaŭ kreas varmon, kaj ke akvo mem estas nenio alia ol manifestiĝo de elektraĵoj.

Meze de ĉi tiu pensado, la lumo de Dio envolvigis min, kaj la sento de malvarmo forlasis min ĉar mi rifuzis akcepti ĝin. Anstataŭe, mi asertis la veron, ke ĉio estas farita el dia elektro.

Antaŭ jaroj, la vetero estis neelteneble varmega, kaj ĉiuj anhelis. Per mensa kuniĝo, ilia malkomforto transdoniĝis al mi, malhelpante min koncentriĝi kaj verki artikolojn. Tiam mi riproĉis min mem, dirante: "Kial ĉio ĉi?" kaj preĝis al Dio.

"Ho Sinjoro, la sama elektro kreas varmon en la forno kaj glacien en la fridujo. La vetero estas milda!" Tuj la vetero fariĝis agrabla por mi, kvazaŭ tavolo de neĝo ĉirkaŭus mian korpon, kaj mi komencis senti min tre inspirita kaj skribis sen ia ajn malfacilaĵo.

Iam mi vojaĝis tra la ŝtatoj en malferma turisma aŭto kun grupo de junaj mem-malkovraj studentoj [referencoj deklaras, ke unu el ili nomiĝis Raŝid]. Unu

el ili estis mia sekretario. Li kaj mi dormis en la aŭto kaj dividis malgrandan kovrilon.

La nokto estis frostmalvarma. Kiam mi profunde endormiĝis, li tiris la kovrilon de mi, kaj kiam mi vekiĝis duone, mi senkonscie tiris la kovrilon de li! Tio daŭris iom da tempo. Tiam mia menso diris: "Kial vi agas tiel? Ĉio estas bone. Vi estas varma!"

Tiam mi deĵetis la kovrilon, sidiĝis, kaj komencis mediti ĝis mia korpo sentis kiel varma pano. Kiam la disĉiploj vekiĝis du horojn poste, tremante pro malvarmo, ili trovis min senmova. Mi estis sorbita de sankta ekstazo, kaj ili pensis, ke mi mortis. Ili vekis min el mia spirita raviĝo per siaj krioj, sed mi ridetis kaj diris: "Kial la tuta bruo, junuloj? Ni daŭrigu nian vojaĝon."

Ili protestis, dirante: "Mi sidis en la frosta malvarmo sen mantelo aŭ kovrilo! Tamen mi ne malvarmumiĝis, mi estis la sola, kiu restis varma!"

Noto: Ni ne rekomendas eksponi la korpon al severaj klimataj kondiĉoj. La saĝulo Paramahansa menciis ĉi tiujn spertojn por montri homan potencialon kaj enecajn kapablojn, tamen li tamen konsilis singardemon kaj moderecon en traktado de tiaj cirkonstancoj.

Mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas la plej forta en mia vivo. Tial mi provos memori, ke Vi, Sinjoro, etendas Vian helpman manon kaj pavimas la vojon por mia sukceso.

Mi adoptos sincerecon kaj honestecon en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi disvastigos amajn pensojn kaj bondezirojn, kaj tiam Dio subtenos min per Sia forto kaj saĝo.

Kiam la menso estas en harmonio kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉiuj benitaj popoloj, ĝi konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso.

Ĉi tiuj elementoj estas proksime rilataj al la potenca povo de Dio, kiu kapablas krei novajn kialojn kaj ŝancojn por sukceso en iu ajn kampo.

Ni devus serĉi komunumon de progresemaĵoj homoj, kiuj diras al ni la veron kaj helpas nin plibonigi nin.

La plej bona amiko estas tiu, kiu humile sugestas manierojn, kiujn ni povas uzi kaj aferojn, kiujn ni devus fari por ŝanĝi niajn vivojn al pli bona

Severa kritiko, farita kun malico kaj harditaj sentoj, estas kiel bati homon sur la kapon per martelo, dum amo estas pli potenca kaj pli utila.

Bonkoraj sugestoj faritaj kun amo kaj kompreno havas la potencon krei mirindaĵojn, dum dolora kritiko de aliaj atingas nenion valoran.

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas per la tempo, do ne utilas menciigi tristecon ĉiutage de niaj vivoj.

Longedaŭra funebro pri forpasinta amato nek helpas lin nek nin, nek ĝi ŝanĝas ion ajn en la realeco

Evoluigi malsuperecan komplekson aŭ puni sin pro pasintaj eraroj aŭ malsukcesoj ne estas utila; anstataŭe, ĝi igas la vivon mizera kaj paralizas mensajn kapablojn.

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de komforta, ĉar ĝi ĝenas la menson kaj bruligas la latentajn kapablojn en la forno de apatio.

Homa volo estas potenca energigeneratorio. Per voloforto kaj deziro aliri verajn energifontojn, homo povas rapide konektiĝi kun la senfina distribuisto de internaj fortoj.

Ĉiu vorto, bona aŭ malbona, lasas siajn vibrojn (t.e., siajn efikojn) en la korpo aŭ cerbo, kaj en la vivenergio kaj penso en la formo de inklinoj kaj deziroj. Tial, la vibroj de ĉiu parolo lasas bonajn aŭ malbonajn tendencojn en la menso.

Kiu seniĝas de la motivoj por misprezenti la veron, tiu establas en si grandegan forton, por ke li ne portu malveran ateston kaj ĉiuj liaj vortoj estu veraj.

Ho Sinjoro, donu al mi la forton uzi mian voĉon por servi la veron parolante dolĉajn, utilajn kaj refreŝigajn vortojn. Ludu Viajn senmortajn melodiojn sur la fluto de mia vivo, por ke mi estu benita per la vibradoj de Viaj sanktaj melodioj.

Ni estas integrita parto de la senlima kosma oceano. Kiam ni atingas ĝin kaj naĝas en ĝi, nia konscio vastiĝas kaj ni sentas nian vastecon.

Pripensante ĝin, ni proksimiĝas al ĝi, kontemplante ĝin, ni kondukas al ĝi, kaj kontinua penado harmonii kun ĝi provizas al ni scion, persistemon kaj energion.

Kio ŝajnas esti malfacilaĵo estas fakte invito malligi la potencojn konservitajn en ni, kaj kun ĉiu liberigo de la latentaj energioj de bono en ni, ni fariĝas pli fortaj kaj pli saĝaj.

Dio etendas helpan manon laŭ kaŝitaj manieroj. La trankvilo, kiu descendas sur la serĉanton dum

**meditado, estas pruvo de Lia ĉeesto, kaj la spirita
ĝojo, kiun la meditante sentas, estas Lia respondo al
siaj sopiroj kaj amo.**

**Persono bezonas havi sufiĉe da tempo por ĝui la
belecon de la naturo, analizi sian vivon, kaj ekzameni
la aferojn, kiujn li konsideras necesaj aŭ kiujn li
opinias esencaj kaj sen kiuj li ne povas vivi, por ke li
povu ĝui tion, kion li havas, kaj pasigi la necesan
tempon kun siaj familianoj kaj amikoj por pli bone
koni ilin, kaj plej grave, koni sin mem.**

**Tiuj, kiuj konas Dion, komprenas, ke la interna
animo enhavas eternan feliĉon en si, kaj kiu ajn
gustumas tiun feliĉon kaj estas kontenta pri ĝi,
posedas daŭran saĝon.**

**Kial malsano ŝajnas timiga? Ĉar ĝi alportas
doloron kaj morton**

**La malsano devas esti eliminata el la korpo kaj el
la menso kaj animo vualitaj en nescio**

**Doloro ne limiĝas al la fizika korpo; ekzistas
ankaŭ mensa, psikologia kaj spirita sufero. Ni suferas
pro melankolio, pro aliaj nesanaĵoj kaj temperamentoj kaj
psikologiaj kondiĉoj, kaj pro timoj, kiuj estas plejparte
imagaj. Spirite, ni suferas pro nescio pri la senmorta
naturo de niaj animoj.**

**Dia potenco funkcias kun ekstrema precizeco, tial
oni devas esti en harmonio kaj konformiĝi al ĝi**

**Ni devas permesi al la kosma vibrado de Dio flui al
ni kaj tra ni**

**Kaj alporti Lian vivantan ĉeeston en niajn vivojn
kaj ŝargi niajn korpojn per Lia benita kaj resaniga
energio**

Anstataŭigante negativajn avantaĝojn per pozitivaj, konfuzo malaperas kaj trankvilo restariĝas.

Kiam disĉiplo faras firman decidon daŭrigi sur la vojo, nenio lin malinstigos kaj neniu obstaklo lin malhelpos.

La korpo konsistas el trilionoj da ĉeloj, kaj ĉiu ĉelo estas kiel inteligenta estaĵo. La inteligenteco latentas en ĉiu ĉelo devas esti vekita kaj trejnita por scii ĉion scieblan, sed la homo ne trejnis tiujn ĉelojn, kaj tial li vivas en stato de depresio, pasemaj mensaj perceptoj, kaj suferas pro manko de scio.

Noto: La supra deklaro estis farita dum prelego de Majstro Paramahansa en 1927. Jardekojn poste, biologoj kapablis identigi la DNA-on ĉeestantan en la nukleo de ĉiu ĉelo. Eksperimentoj pruvis, ke la DNA en ĉiu ĉelo enhavas nekredeble precizajn informojn kaj inteligentecon.

Sincereco kaj honesteco estas inter la plej grandaj kvalitoj, kiujn mi alte taksas en homo.

Amikeco kreskas kun honesteco kaj prosperas kaj prosperas en la grundo de sincereco

Ne gravas kiom proksimaj ni estas al iu, ni devas dolĉigi tiun rilaton per respekto kaj ĝusta konduto, tiam la amikeco estos mirinda kaj daŭra.

Tamen, konateco kiu kondukas al malzorgemo kaj neglekto de la sentoj de aliaj estas detrua por amikeco

Persono bezonas verajn amikojn, kiuj grimpis la ŝtuparon de la vivo, por helpi lin kontinue pliboniĝi. Li ankaŭ devus helpi aliajn leviĝi kaj dividi kun ili la benojn de Dio, kiujn li ĝuas.

Vera amikeco estas la universala spirita altiro, kiu alproksimigas animojn kaj ligas ilin per la ligo de dia amo.

Ĉi tiu amo aŭ amikeco povas okazi inter du aŭ pli da homoj

Kiam spirita amikeco loĝas en la koro, la animo flosas en la ĉioampleksanta maro de la kosma spirito, lasante malantaŭ si la limojn kaj restriktajn, kiuj apartigis ĝin de la kreaĵo de Dio.

Mi sentas konekton kun la tuta homaro, tre simile al tio, kiel homo sentas sin proksima al sia familio. Ĉi tiu sento estas nepriskribebla, kaj kiam ĝi venas, ĝi kunportas profundan komprenon pri la signifo kaj beleco de la vivo.

Estas saĝe klopodi plenumi la volon de Dio en ĉio, kion ni faras, ĉar tio estas la vojo al interna paco kaj feliĉo. Ĉi tiu vasta kaj senlima universo, kun siaj diversaj naturaj fortoj, estas regata de la gvida volo de Dio. Ĉio funkcias laŭ la dia plano, kaj ni estas integrita parto de tiu kosma plano.

Ni devas plenumi nian devon, kaj ni devas ludi la rolon, kiun Dio asignas al ni, ne la rolon, kiu plaĉas al ni

El la arkivoj: Ĉu ni jam renkontiĝis antaŭe?

En tempoj de longe pasinteco, en la koro de la etero, kiam ni ekestis kiel spiritoj, ni ĉiuj dormis

Sub la kovrilo de dia amo Kaj kiam Dio vekis nin, ni foriris de Li, kiel en la rakonto pri la malŝparema filo, kaj ni forgesis la dian ligon inter ni kaj fariĝis fremduloj unu al la alia

**Forlasinte nian ĉielan hejmon, ni fariĝis
vojaĝantoj en ĉi tiu mondo, trairante la angulojn de la
tero kaj irante laŭ la vojoj de la destino**

**Ni vojaĝis malproksimen kaj vaste, malproksimen
de nia origina hejmo. Tamen, de tempo al tempo,
certaj lokoj, spertoj kaj vizaĝoj vekas entombigitajn
memorojn kaj profundajn, internajn sentojn, kiuj
flustras al ni.**

**Ni sentas, ke ni denove spertas aferojn, kiujn ni
antaŭe sciis, kaj ni renkontiĝas kaj komunikas kun
amatoj, kun kiuj ni estis proksimaj en la fora
pasinteco.**

**Sinjoro, benu nin per la graco de dia amo
Niaj koroj fandiĝu pro sopiro al vi
Kaj la fajroj de sopiro flamas en ŝi
Eble niaj animoj estas malliberigitaj en fizikaj
kaĝoj**

**Ŝi liberiĝas de siaj limoj
Kaj ŝi ekvojaĝas, pelita de dia sopiro
Al la bordoj de via eterneco
Ho nia eterna amato**

**Ni petas vin, ho Sinjoro
Via amo brilu sur niajn animojn
Kaj la brilo de via gloro brilu sur nin
Kaj Via saĝo gvidu nin en ĉiuj etapoj de niaj vivoj
Kaj Li akceptu la amon de niaj koroj kaj niajn
sopirojn**

**Kaj benu nin per la tuŝo de via ĉeesto
Kaj ĝui esti proksime al vi**

**Kiam ni komencas kompreni la homaron en ĝia
tuteco, ni komprenas, ke ĝi ne estas nur fizika estaĵo.
En ĝi kuŝas multaj fortoj, kies potencialon ĝi utiligas**

diversgrade por adaptiĝi al la kondiĉoj de ĉi tiu mondo. Kaj la potencialo de ĉi tiuj fortoj estas nemezureble pli granda ol la averaĝa homo imagas.

La allogo de dia amo funkcias per pura allogo kaj milda persvado. Kiam la koro sentas la vokon de dia amo, ĝin posedas deziro vastigi la cirklon de sia kaptita amo por inkluzivi ekziston kaj ĉion, kio estas en ĝi. Tiel, la kaptita amo liberiĝas kaj fariĝas senbrida ekster la kradoj de egoismo kaj rigideco.

Kaj tiel amo retrovas sin denove en la koro de Dio, kaj ĉio kunfandiĝas en tiun benitan unuecon

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon.

Malgraŭ la severecco de la eksperimentoj, ili estas kiel fajro, kiu fandas ferercon por transformi ĝin en belan, daŭreman kaj multflankan ŝtalon.

Humileco estas la malfermita pordo, tra kiu la abundo de kompatato, amo kaj trankvilo eniras la bonajn animojn, kiuj amas bonecon kaj estas akceptemaj al la lumoj kaj benoj de la ĉielo.

Ĉu persono estas sukcesa komercisto, ruza politikisto, tirana diktatoro, aŭ granda reformisto, lia potenco estas nenio kompare kun la senfina potenco de Dio.

Aroganteco kaŭzas spiritan blindecon, ĉar ĝi forpelas de la animo la vizion pri la vasta etendaĵo, kiu loĝas en grandaj animoj.

Grandaj homoj komprenas, ke ilia forto estas pruntita de la Ĉiopova Dio, kiu amas la humilulojn kaj pliigas ilian scion, gvidadon kaj forton.

Vera amikeco estas la lumo, kiu inspiras nin helpi unu la alian, por ke ni povu vidi la pordegon de la ĉielo kaj trapasi ĝin en la sferon de dia amo.

Malbonaj humoroj estas kiel kancero, ronĝante internan pacon. Tio klarigas kial iu kun severa temperamento ne kapablas superi siajn malfacilaĵojn kaj problemojn.

Kiam persono limigas sin per malutilaj kutimoj, li fariĝas nekapabla daŭrigi lukti kun la vivo, kaj tuj kiam li permesas al negativa humoro regi lian menson, lia volo paraliziĝas.

Tiuj trajtoj envolvas la cerbon en nebulo de konfuzo kaj konfuzo, kaj detruas sanan juĝon.

Homo povas triumfi per sia menso kaj volo, kiom ajn amaraj kaj severaj vivcirkonstancoj povas esti.

La homa animo estas ligita al la korpo per ĉeno de deziroj, tentoj, problemoj, zorgoj kaj timoj, kaj ĝi provas liberigi sin

Se vi daŭre tiros tiun ĉenon, kiu ligas vin al fizika konscio tiel forte, iam la dia mano intervenos kaj tranĉos la ĉenon, kaj vi fariĝos libera.

Kio estas la valoro de vivo sen bonaj, lojalaj amikoj? La koro havas magneton, kiu allogas verajn amikojn. Ĝi estas magneto de amo, sindonemo kaj amika zorgo.

Kiam ni manpremas iun, ni devus transdoni al ili la magnetismon de nia amo kaj sincereco kaj provi helpi ilin kiel eble plej multe.

**Ne necesas, ke homoj restu stagnaj kaj
neŝanĝeblaj. La vualoj de iluzio devas esti forigitaj de
la esenco de la animo, por ke ĝi brilu per sia pureco
kaj forto, rivelante la noblan splendoron, kiun Dio
donacis al la homaro.**

**Dio benas bonajn klopodojn, legitimajn ambiciojn
kaj decidon atingi sukceson**

Ho, Sinjoro

**Ne gravas kiajn provojn kaj malfacilaĵojn mi
alfrontas**

**Mi scias, ke ĝi reprezentas la sekvan etapon de
mia spirita disvolviĝo**

**Mi bone scias, ke mi posedas la scion kaj la
potencon**

Tiuj du aferoj, kiujn vi donas al mi

Certa kompreno kaj certa venko

**Ĉielo estas stato de supera ĝojo, kie ne estas
problemoj aŭ malĝojoj**

**Per daŭraj bonaj klopodoj kaj bonfaroj, animoj
fine atingas staton de daŭra kaj renoviĝinta ĝojo**

**Bonfaroj signifas reflektadon kaj konstruajn kaj
utilajn agadojn**

**Kiam vi kapablas transformi nescion en saĝon
De malforteco kaj malforteco al sano kaj vigleco
Iru memfide kaj kuraĝe - eĉ se sole - sur la vojoj
de la vivo**

**Kaj la interna ĝojo posedi vivantan kaj viglan
konsciencon**

**Kaj neŝanceblebla fido je la justeco de Dio kaj je la
triumfo de vero super malvero kaj realeco super iluzio**

**Kaj kiam vi provas ĉiutage liberigi viajn pensojn al
pli altaj kaj pli rafinitaj niveloj**

**Ŝi havas aman kaj dankeman koron
Kaj bonaj intencoj rilate al aliaj
Via intelekta nutraĵo estas magneta
Kaj tiam ĝi altiros al vi ĉion belan kaj utilan
De aferoj, homoj kaj cirkonstancoj, kiuj estas
bezonataj**

**Daŭrigante la vojaĝon al la bordoj de sekureco kaj
protekto**

**Aliĝi al pozitiva silento kaj trankvilo, eĉ nur dum
duonhoro antaŭ ol enlitiĝi nokte kaj leviĝi matene,
plifortigos la senton de psikologia komforto, kiu
helpas alfronti ĉiujn malfacilajn cirkonstancojn de la
ĉiutaga batalo de la vivo. Kun tiu interna sento, eblas
atingi la ĉiutagajn postulojn kaj bezonojn.**

**Atingi staton de pli alta konscio akcelas spiritan
progreson kaj helpas pli lerte plonĝi en la maron de la
spirito**

**Persono akiras feliĉon laŭ la kvalito de la semoj
de pensoj kaj agoj, kiujn li semis kaj daŭre semas en
la grundo de sia vivo.**

**La homa menso estas vasta deponejo de energio
aŭ vivaktiveco**

**Ĉi tiu aktiveco estas konstante uzata en muskolaj
movoj, la funkciado de la koro, pulmoj kaj diafragmo,
ĉela metabolo, sangaj kemiaj reakcioj, kaj en la
funkciado de la motoraj sensorganoj (nervoj).**

**Krome, granda kvanto da vitala energio estas
elspezata por pensado, emocio kaj volo.**

Timo malfortigas vivaktivecon kaj estas unu el la plej furiozaj malamikoj de aktiva volo

Hipokriteco ne kondukas al bona rezulto. La plej inteligenta el la inteligentaj ne povas kaŝi tion, kion montras liaj okuloj, ĉar la tuta historio de homo estas registrita en liaj okuloj.

Se vi deziras scii la naturon de iu, petu Dion malkaŝi al vi la veron pri tiu persono, ĉar vi ne volas esti trompita, kaj vi sentos en la profundo de via koro lian veran naturon, kaj via intuicio ne eraros.

Deziro, intenco kaj volo:

"Deziro" estas deziro al kiu mankas energio, kaj "intenco" estas la decido fari ion: plenumi specifan deziron aŭ rezignon. Koncerne "volon", ĝi povas esti esprimita per diro: "Mi laboros senlace ĝis mi atingos tion, kion mi volas".

Kiam vi trejnas vian volon, vi povas liberigi kaj direkti fortojn de vitala agado, anstataŭ deziri ion sen fari tion, kio necesas por akiri ĝin.

Ni ne devas perdi esperon, sed prefere kompreni, ke Dio donas al ni ŝancon post ŝanco plibonigi niajn cirkonstancojn, levi niajn ideojn, kaj krei novajn kaj utilajn aferojn por ni mem kaj por aliaj en la vivo.

Se ni estas malfeliĉaj pri nia nuna vivstilo, ni devus esplori novajn vojojn kaj metodojn, kiuj alportas al ni kontenton kaj trankvilon. Ni devus konsideri agojn, kiuj plibonigos niajn cirkonstancojn kaj igos niajn vivojn pli senchavaj kaj celkonsciaj, kaj poste praktiki tiujn ideojn.

Sinjoro, ni konsideru neniun devon pli grava ol la sankta devo koni Vin. Ĉar ĉiu ago, kia ajn ĝia naturo,

povas esti plenumita nur per la povo de atingo, kiun Vi donacis al ni. Ni do amu Vin super ĉio, ĉar sen la graco de Via vivo kaj Via amo, ni tute ne povas vivi aŭ ami. Ni devenis de Dio, kaj Lia esenco mem loĝas en ni en Sia tuta pureco, gloro kaj supera feliĉo.

Konscio pri feliĉo:

Ne ekzistas malkonsento pri la absoluta ekzisto de feliĉa konscio, ĉar kiam ni posedas tiun konscion, ni sentas, ke nia individueco aŭ nia malgranda personeco transformiĝis kaj ŝanĝiĝis, kaj ke ni leviĝis super la dueco de amo kaj malamo, plezuro kaj doloro, kaj atingis nivelon, en kiu la statoj de ordinara limigita konscio aperas klaraj kaj evidentaj.

Ni ankaŭ sentas internan ekspansion kaj plilarĝiĝon, kaj ĝeneralan empaton por ĉio

En ĉi tiu stato, la bruo de la mondo svagiĝas, la ekscito malaperas, kaj en ni aperas sento de la unueco de ekzisto kaj klara vizio de la kosma lumo aperas.

Ĉiuj malpuraĵoj kaj devioj dissolviĝas en neniecon, kaj ni sentas kvazaŭ ni translokiĝis al alia mondo: al la fonto de eterna feliĉo kaj senfina feliĉa restado.

Timo premas kaj malhelpas la agadon de la vivo, kiu kutime regule fluas al la nervoj, tiel ke ili aspektas kvazaŭ paralizitaj, kaj la korpo fariĝas malvigla kaj ĝia vigleco malpliĝas rimarkeble kaj signife (timo estas nervoblokilo!).

Timo ne helpas forigi la kaŭzon de timo. Ĝi malfortigas la volon kaj instigas la cerbon sendi malfortigan signalon al la organoj de la korpo. Krome, timo venenas la koron, difektas digestadon kaj kaŭzas multajn fizikajn malsanojn.

Kiam konscio restas fokusita sur Dio, vi timos nenion kaj povos superi ĉiun obstaklon kaj malhelpon kun kuraĝo kaj fido.

La povo atingi sukceson kuŝas en la menso. Vi komprenos ĉi tiun veron se vi firme tenos viajn konvinkojn malgraŭ la duboj de la mondo kaj la senkuraĝiĝo de tiuj, kiuj provas faligi vin. Ne ekzistas limoj al la povo de la menso. Fokusu sur ĉi tiu ideo kaj plenigu vian menson per la impeto atingi kaj la determino labori pozitive direkte al viaj celoj.

Daŭre puŝu vian menson al pli altaj atingoj. Atingu spiritan riĉecon, kaj ĉiuj aliaj formoj de riĉeco kaj prospero estos je via dispono.

Konscio estas senlima kaj senlima; ĝi etendiĝas ĝis la plej malproksimaj steloj kaj trapenetras ĉiun atomon en la universo, ĝis la plej malgrandaj elektronoj. Homoj devas senti sin unu kun ĉi tiu oceano de kosma konscio, transcendente familiajn kaj naciajn limojn por rekoni sin kiel membroj de la pli granda homa familio.

Neniu povas influi homon krom per la uzo aŭ misuzo de sia volo. Oni devas uzi la liberan volon, kiun Dio donis al ili, por serĉi Lin, kaj tiam ili certe trovos Lin.

La disĉiplo memoru, ke estas plej grave asociiĝi kun bonaj homoj, kiuj havas pozitivan influon kaj helpas inspiri lin, fortigi lian volon kaj plibonigi lian kapablon distingi.

La instruisto Paramahansa diris al grupo de disĉiploj:

Mi donis al vi mian amon senkondiĉe kaj senrezerve, kaj mi estas certa, ke mi ricevis vian amon reciproke.

Kelkaj el la homoj, kiujn mi konis en mia vivo, posedis ĉion, kion mi iam pensis, ke mi dezirus, tamen ili ne trovis feliĉon plenumante tiujn dezirojn.

Mi unue serĉis Dion kaj trovis, ke Lia ĉiam renoviĝanta ĝojo plenumas ĉiun deziron kaj plenigas la animon per ĝojo kaj kontenteco, kaj ke Li estas pli alloga ol iu ajn ekscito aŭ tento ekzistanta.

Persono ne devas manipuli la koron de alia persono aŭ ludi kun ties sentoj, ĉar la koro estas la centro de sento, kaj ĉar emociaj komplikaĵoj kaŭzas, ke la koro sentas sin maltrankvila kaj maltrankvila.

Persono devas rigardi en sin mem por identigi la distingajn trajtojn de sia personeco

Iuj homoj amas skribi, aliaj allogas komponi muzikon aŭ danci kaj kanti, kaj iuj emas labori en la kampo de financo kaj ekonomiko, kaj tiel plu.

Bedaŭrinde, ekzistas tiuj, kiuj ŝatas disvastigi onidirojn kaj partopreni en klaĉoj, aŭ kvereli kaj batali

Persono ne devus provi ŝanĝi siajn bonajn kvalitojn, sed ili devus seniĝi de tiuj aferoj, kiujn ili faras kontraŭvole kaj kiuj rezultigas malfeliĉon kaj bedaŭron.

Nenormala psikologia alligiteco:

Viktimoj de ĉi tiu malsano fariĝas unupartiaj en sia strebado al feliĉo. Kredante, ke feliĉo kuŝas en akumulado de riĉeco, atingado de famo, aŭ posedado de sano aŭ potenco, ili oferas ĉion - sanon, bonan reputacion, trankvilon, honoron kaj dignon - sur la

altaro de sia brulanta ambicio. Tro malfrue ili komprenas, ke nur ekvilibra vivo, kiu respektas la leĝojn de la naturo kaj la ordonojn de Dio, kaj harmoniigas agadon kun trankvilo, povas alporti veran feliĉon kaj plenumi la celon de nobla vivo.

Tiuj, kiuj suferas pro nesanaj alligiĝmalsanoj, estas konsumitaj de pensoj pri senbrida sopiro, kondukante al distordita kaj misformita vivkoncepto. Ekzemple, komercisto atingis grandan sukceson kaj amasigis riĉaĵon, sed antaŭ ol li povis ĝui sian riĉecon, li suferis nervan kolapson pro superfortaj zorgoj kaj timoj, kaj mortis korrompita. [Dio konsolu vin]

Aliaj kredas, ke ĉio estas permesata por atingi la celon. Pro tiu konfuzo, ili maltrafas sian veran celon kaj ne kapablas atingi eĉ la plej etan kontenton, eĉ se ili posedas tiujn aferojn, kiujn ili sopiris, ĉar la homa naturo estas vasta kaj multfaceta kaj postulas ekvilibran disvolviĝon sur ĉiuj niveloj.

mensa malvarmo

Ĉi tiu malsano havas alian nomon: malespero. Persono neniam scias, kiam ĝi trafos kaj suferos ĝiajn afliktajn simptomojn, kiel ekzemple senespereco, maltoleremo, angoro kaj senpacienco. Pli malbone, ĝi ofte estas longedaŭra, kaj ĝiaj viktimoj ofte facile refalas, eĉ se ili kredas, ke ili resaniĝis.

Psikologia kataro

Ĉi tiu malsano estas kaŭzata de restado en kronikaj mondaj zorgoj. Tiuj, kiuj suferas de ĝi, kutime neglektas uzi sian volon kaj tiel pasive submetiĝas al siaj konstantaj timoj anstataŭ kuraĝe alfronti ilin kaj elimini ilin ĉe ilia radiko.

La plej granda afero, kiun edzoj kaj edzinoj povas deziri unu por la alia, estas spirita kompreno, kiu

kreskigas emocian malfermitecon kaj kiu elvokas noblajn kvalitojn kiel kompreno, konsidero de sentoj kaj amo.

Tamen, oni devas konsideri, ke spirita kresko ne povas esti trudita al aliaj.

Kiam persono sentas amon al aliaj, ilia bonkoreco inspiras iliajn amatojn ĉirkaŭ ili kaj pozitive influos ilin.

Dio vizitas la korojn, kiuj estis purigitaj per larmoj de sopiro kaj lumigitaj per kandeloj de amo

**Instruisto Paramhansa diris al grupo de studentoj:
Ne atendu spiritan floron ĉiutage el la ĝardeno de via vivo**

Fidu, ke Dio, al kiu vi konfidis viajn aferojn, rekompencos vin kaj plenumos viajn esperojn ĝustatempe. Nun, kiam vi semis la semon de dia amo en la grundon de viaj animoj, nutru ĝin per petegoj kaj bonfaroj, kaj elradikigu la malutilajn kaj parazitajn fiherbojn ĉirkaŭ ĝi: la fiherbojn de dubo, enuo kaj letargio.

Kiam sanktaj perceptoj ĝermas, nutru ilin kaj akvumu ilin per la akvoj de sopiro kaj fido, kaj unu matenon vi ĝojos vidi la benitan floron de memkompreno.

Ni neniam devas forgesi la plej grandan amaton, kiu kaŝiĝas malantaŭ ĉiuj amatoj kaj amikoj, kaj ni ne devas lasi la amon al pasemaj mondaj aferoj transpreni niajn korojn, kiuj devus bati per la eterna, daŭra dia amo, kiu ne havas egalulon kaj neniu amo ekzistanta superas ĝin. Ĉar kiam dia amo posedas la koron, trankvilo ekloĝas en ĝi kaj la ĝojo de la animo plenigas ĝin.

La skribaĵoj konsilas la homaron kontempli Dion, mergi siajn mensojn en Li, transdoni ĉion al Li, kaj adori Lin sincere, sen preteksto aŭ hipokriteco. Scii Dion devus esti la finfina celo de la vivo. Mondaj devoj ne povas esti plenumitaj sen la helpo de la povoj, kiujn Dio donacis al la homaro.

Nenio en la vivo de homo estu konsiderata pli grava ol Dio. Se persono sincere zorgas pri Dio kaj plenumas sian spiritan devon al Li, ties cirkonstancoj pliboniĝos en ĉiu maniero, kaj ili sentos sin sekuraj kaj protektitaj malgraŭ ĉiuj ĉirkaŭaj cirkonstancoj.

Persono ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek forpreni ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj kaj moralaj posedaĵoj.

Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi. Ŝtelado unue enradikiĝas en la menso, kiam persono komencas envii aliajn. La semoj de malica deziro devas esti elradikigitaj el la menso.

Spirita altruismo estas la vojo, tiam oni nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el fontoj, kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĝi estas neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas, eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro.

Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne povas koni feliĉon

Post kelkaj jaroj da geedzeco, miloj da edzoj kaj edzinoj demandas al si:

"Kien malaperis nia amo?"

La respondo por ĉi tiuj homoj estas: Lin konsumis la fajro de troa indulgo kaj lin superfortis egoismo kaj malrespekto.

Kiam ĉi tiuj malhelaj ecoj eniras la koron, amo fariĝas cindro

Kiam viro kaj virino mistraktas unu la alian, ili detruas sian komunan feliĉon por ĉiam

Viro devus helpi virinon montri ŝiajn bonajn kvalitojn kaj igi ŝin senti, ke ŝi ne estas kun li nur por plenumi liajn dezirojn, sed kiel kunulino sur la vojo, por kiu li havas respekton kaj aprezon, kaj kiun li konsideras esprimo de la plej altaj aspektoj de la vivo.

Virinoj devus rigardi virojn same

Se vi aplikas la malĝustan specon de sterko al la radikoj de arbo, la frukto estos malabunda kaj deformita. Simile, kiam persono nutras la arbon de amikeco per egoismaj sentoj, iliaj malindaj motivoj distordas kaj ruinigas la fruktojn de tiu amikeco.

Interesiĝi pri iu simple ĉar ili estas riĉaj aŭ influaj kaj povas fari ion por ni ne povas esti nomata amikeco. Simile, esti altirita al iu pro ilia bela vizaĝo ankaŭ ne estas amikeco. Kiam tiu vizaĝo perdas sian junecan, allogan ĉarmon, la "amikeco" malaperos kaj fariĝos afero de la pasinteco.

La bonfaroj, kiujn noblaj homoj faras por helpi aliajn, ne estu faritaj por famo kaj renomo aŭ por kontentigi la memon, sed prefere ĉiuj agoj estu faritaj pro amo al Dio kaj por serĉi Lian plezuron.

Tiuj, kiuj ĝuas kalumnii, kalumnii kaj klaĉi pri aliaj, neniam konos la ĝojon helpi aliajn per kuraĝigaj vortoj kaj saĝaj konsiloj. Severa kondamno

senkuraĝigas la malbonfaranton kaj provokas ilian koleron.

La plej multaj homoj konscias en siaj koroj pri siaj malfortoj kaj doloraj denaskaj vundoj, kaj ĉi tiujn ne oni povas kuraci per akra ĉikanado kaj pika riproĉo, sed prefere per la trankviliga, konsola balzamo de amo.

Sinjoro, lasu min fari tion, kion Vi volas, kaj ne lasu min permesi, ke miaj ambicioj aŭ deziroj regu min. Helpu min plenumi la verkojn, kiuj igos ĉi tiun mondon pli bona loko en ĉiu maniero, por ke miaj pensoj kaj agoj proklamu Vian gloron kaj memorigu aliajn pri Vi.

Dormo estas beno, ĉar kiaj ajn estas viaj problemoj, vi liberiĝas de ili kiam vi endormiĝas. Sed vi devas lerni kiel konscie liberigi vin de problemoj dum viaj vekaj horoj. Se vi neniam gustumis sukeron, vi ne konos ĝian dolĉecon. Simile, se vi ne plene utiligas la potencialon de la menso, vi ne povos aprezi ĝian mirindan potencon.

Dum Lia Moŝto la Juĝisto eldonis sian finan decidon pri delikata afero, kiu signifis vivon aŭ morton por alia persono, samtempe li pensis pri hejmaj problemoj, kiuj okazis al li tiun tagon, kaj estis ĉagrenita, ĉar lia regulo hejme ne estis devigita!

Se tia juĝisto eldonas maljustan verdikton, kiu kondukus al la morto de senkulpa persono pro manko de koncentriĝo, tiam li siavice staros akuzita kaj kondamnita antaŭ la Supera Juĝisto, la Juĝisto de ĉiuj pekoj: la universala leĝo, kiu ne konas favoratismon kaj en kiu ne estas loko por nepotismo.

Mi ankoraŭ memoras, kiam mi havis neatenditan sperton; el malantaŭ la nuboj de kontemplado, la tagiĝo de spirita feliĉo subite aperis kaj superfortis mian estaĵon.

Tiu benita sperto superis ĉiujn atendojn, ĉar mi sentis nepriskribeblian ĝojon, kaj la lumo de feliĉo lumigis ĉiujn malhelajn angulojn de la konscio, forpelante la ombrojn de konfuzo kaj demandoj.

Tiu lumo — kvazaŭ rentgena foto — trapenetris malglatajn objektojn kaj montris al mi aferojn, kiuj kuŝis preter la normala horizonto de vidkapablo, oriente kaj okcidente, norde kaj sude, antaŭ mi kaj malantaŭ mi, super mi kaj sub mi, interne kaj ĉirkaŭ mi, kaj ĉie.

Detrua dubo similas al paralizo laŭ sia efiko. Ĝi malhelpas konstruan pensadon kaj malhelpas volon.

Ĝi agas kiel baro al la bonfaraj verkoj de pli altaj potencoj kaj la leĝoj de la universo, malhelpante la benojn de Dio atingi la animon. Ĝi ankaŭ alportas senton de angoro kaj senhelpeco.

Li rezistas sukceson kaj malakceptas ideojn pro kapricoj de nescio, antaŭjuĝo, maljusta biaso, aŭ senbridaj emocioj kaj pasioj.

Spirita renaskiĝo signifas liberigi sin el la kaĝo de nescio kaj eskapi la limojn de limigita konscio

Homa vivo povas iafoje esti tre bela, sed alkroĉiĝi al ĝi estas kiel meti paradizean birdon en malvastan kaĝon. Se vi malfermas la kaĝpordon, la birdo eble hezitos elflugi, ĉar ĝi kutimiĝis al ĝi.

Ĉi tiu bela birdo timas kaj ne volas forlasi la kaĝon kaj reveni al la senlima libereco, el kiu ĝi venis, preferante anstataŭe resti en malgranda kaj limigita areo, kiu ne konformas al ĝia naturo.

Tiel, la homa animo kutimiĝas al la korpo kaj fariĝas ĝia kaptito, nekonscia, ke ĝi estas parto de la senfina universo kaj ke ĝia tera ekzisto estas provizora kaj ĝi devas reveni al sia ĉiela hejmo.

Kaj liberigi denaskan saĝon de la limoj kaj limigoj de la korpo estas tio, kion mi nomas spirita renaskiĝo.

Ne ekzistas limoj al la povo de la menso. Fokusu sur ĉi tiu ideo kaj plenigu vian menson per la impeto atingi kaj la determino labori pozitive direkte al viaj celoj. Daŭre puŝu viajn pensojn al pli altaj atingoj. Se vi atingos spiritan riĉecon, ĉiuj aliaj formoj de riĉeco kaj prospero estos je via dispono.

Kiam persono ne povas plenumi deziron per siaj propraj klopodoj, ili turnas sin al Dio en preĝo. Tiel, ĉiu eldirita petego rivelas kaŝitan sopiron interne. Sed trovante Dion, ĉiuj deziroj malaperas kaj ĉiuj aspiraĵoj plenumiĝas.

Persono devas fari sian plejebilon kaj esti objektiva, senantaŭjuĝa, kaj libera de restriktaj alligitecoj

Li ankaŭ atentu aparte la studojn (okazaĵojn kaj situaciojn), kiujn la vivo metas antaŭ lin, ĉar ili enhavas la lecionojn, kiujn li devas lerni.

Noblaj tutmondaj celoj devas esti enkondukitaj en ĉi tiun mondon, kaj idealoj devas esti adoptitaj, kiuj levas la homaron al altaj niveloj, rafinas ĝiajn pensojn, limigas ĝiajn dezirojn, kaj akriĝas ĝiajn noblajn talentojn.

Tiuj povas esti aktivigitaj per spirita ekzemplo kaj bonaj instruplanoj, ne per kruda forto kaj detruaj

militoj. Politika potenco estas danĝera sen spiritaĵaj principoj por kontroli kaj gvidi ĝin.

Kiam mi parolas pri spiritaĵaj principoj, mi ne celas specifajn doktrinojn, sektojn aŭ kredajn alligitecojn, sed prefere la universalajn leĝojn: la leĝojn de justeco kaj virto, kiuj validas por ĉiuj kaj alportas al ili bonecon, bonfarton kaj pacon.

Ĉiu homo vivas sub la arbo de siaj deziroj, kiu plenumas ĉiujn liajn dezirojn. Tiu arbo estas voloforto. Homa voloforto, kiu estas reflektado de dia volo, posedas en sia esenco la potencon realigi la esperojn kaj dezirojn de homo.

Sed kiu ajn ne scias kiel regi siajn dezirojn, sopirojn kaj pensojn, devus danki sian Sinjoron milfoje ĉar liaj sendisciplinaj pensoj ne tuj realiĝas, alie la sovaĝaj deziroj kaŭzus aŭtomatan enkorpiĝon de predantaj, avidaj tigroj, kiuj disŝiras la trankvilon de la animo, dispremas la oston de feliĉo kaj transformas la oazon de spirita paco en dezertan dezertejon.

Oni devas sin gardi de restado ĉe kaj konstanta pensado pri timo, malsukceso, malsano kaj nescio, por ke ĉi tiuj negativaj pensoj ne aperu kiel monstroj el la mallumo de la nekonataĵo kaj kreu gravajn problemojn, kiujn malfacilas trakti aŭ kontroli. Negativaj pensoj alportas nenion krom damaĝon al la individuo; tial, ili devas esti anstataŭigitaj per pozitivaj pensoj se oni deziras bonon por si mem kaj por aliaj.

Kiam ni komprenas, ke la kapabloj, kiujn ni bezonas por pensi, paroli, senti aŭ agi, ĉiuj venas de Dio kaj ke Li ĉiam estas kun ni, inspirante kaj gvidante nin, ni tuj liberiĝas de tumulto.

Kun ĉi tiu konscio venas ekbriloj de pura ĝojo, kaj kelkfoje la estaĵo de homo estas mergita en profunda klerismo kiu tuj dispelas pensojn de timo.

Ĉiu vorto, bona aŭ malbona, lasas siajn vibrojn — siajn spurojn — en la korpo, cerbo kaj vivenergio de penso en la formo de inklinoj kaj deziroj. Tiel, la vibroj de ĉiu parolo lasas pozitivajn aŭ negativajn tendencojn en la menso. Tiu, kiu liberigis sin de la impulsoj distordi la veron, establas en si grandegan forton, tiel ke ili ne parolos malveran ateston kaj ĉiuj iliaj vortoj estos veraj.

Ho Sinjoro, donu al mi la forton uzi mian voĉon por servi la veron parolante dolĉajn, utilajn kaj refreŝigajn vortojn

Ludu viajn senmortajn melodiojn sur la fluto de mia vivo, por ke mi estu benita per la vibradoj de viaj sanktaj melodioj

Ho kosma amata

Mi vidas vian vizaĝon brilantan en la brilantaj juveloj

Kaj mi ekvidis vian ruĝiĝon en la rozpetaloj

Kaj mi aŭdas vian voĉon en la ĉirpado de la birdoj, kaj mi estas ravita

Kaj mi revas, ke mi renkontos vin en ĉiu koro

Mi estas superfortita de ĝojo

Transcendas priskribon

Libereco de timo

Majstro Paramhansa Yogananda

Ĉio en la universo konsistas el energio aŭ vibrado. La vibrado de parolo estas pli intensa manifestiĝo aŭ esprimo ol la vibrado de penso. La pensoj de ĉiuj homoj ondiĝas tra la etero. Ĉar pensoj posedas altan vibran rangon, ili ankoraŭ ne estas rivelitaj. Feliĉe, ni ne konas la pensojn de ĉiuj homoj!

Premante aŭ turnante la radiobutonojn (kaj per aliaj rimedoj nuntempe), vi povas aŭdi malsamajn melodiojn kaj sonojn. Se ne estus la eneca konscio ene de la tavoloj de la etero, tra kiu radioondoj vojaĝas al via ricevilo, vi aŭdus ĉiujn elsenditajn sonojn samtempe.

Dio kreis la eteron kaj inspiris la homan menson elpensi rimedojn por transdoni kaj ricevi vibradojn tra ĉi tiu medio. Radioondoj dependas de la etero por sia disvastiĝo kaj de elektro por dissendo kaj ricevo. Ĉi tiuj vibraj radioondoj estas ideoj transdonitaj tra la spaco al iu ajn resonanca ricevilo.

Kiam vi estas proksime al amato, vi sentas iliajn pensojn, sed vi eble ne povos senti la pensojn de iu malproksima, krom se vi posedas tre evoluintan sensan percepton. Tiuj, kiuj regule praktikas koncentriĝon kaj meditadojn teknikojn, spertas profundan trankvilon kaj iliaj pensoj fariĝas pli rafinitaj rezulte de ĉi tiu praktiko, ebligante al ili senti la pensojn kaj intencojn de aliaj eĉ de malproksime!

Ni ĉiuj estas homaj sendiloj kaj riceviloj: vi ricevas la pensojn de aliaj per via koro, la centro de sento, kaj vi transdonas viajn proprajn pensojn per via spirita okulo, la centro de fokuso kaj volo. Via anteno estas en la cerbo, la centro de pli alta, intuicia konscio. Imagu, ke vi estas malproksime de hejmo kaj volas scii, kio okazas tie. Se viaj sentoj estas tre trankvilaj kaj via menso estas kvietaj, vi povos senti la sentojn kaj pensojn de via familio hejme. Kiam vi posedas

grandan kapablon por koncentriĝo, viaj pensoj povas penetri ien ajn, kaj viaj sentoj ŝarĝiĝas per vitala energio.

Distanco estas relativa ĉar energio kunpremas spacon. Distanco malpliĝas kun la evoluo de komunikadaj teknologioj. Imagu, ke vi dormas kaj revis pri flugado al alia lando, poste prenado de trajno al urbo, kaj poste velado al insulo, haltante en pluraj havenoj laŭvoje. Ĉio ĉi okazas ene de kelkaj minutoj en la sonĝo, ĉar ne ekzistas distancoj en la sfero de penso.

La tuta mondo kaj spaco ekzistas kiel ideo, kaj tie kuŝas la povo de la menso. Mi povas fermi miajn okulojn kaj pensi pri aferoj milojn da mejloj for. Spaco kaj tempo estas nur mensaj konstrukcioj. Kio estas la diferenco inter varma kafo kaj malvarma glaciaĵo en sonĝo? Kiam vi vekigigas, vi rimarkas, ke la glaciaĵo en la sonĝmondo estis nur ideo, kaj la varma kafo ankaŭ estis ideo - ambaŭ estis simple malsamaj ideoj. La menso posedas ĉiopovon kaj ĉioscian potencon. La menso, pri kiu mi parolas, estas la menso de Dio. Kaj same kiel Li estas ĉieesta per penso, tiel ankaŭ ni estas.

Kiam vi provas aŭskulti la radion, vi foje aŭdas statikan bruon akompanantan la elsendon. Simile, kiam vi provas plenumi ion senchavan en via vivo, vi spertas alian specon de interfero, kiu provas malhelpi kaj malhelpi vian progreson. Tiu interfero estas malbonaj kutimoj.

Timo estas alia speco de perturbo, kiu influas vian psikon. Kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj, timo povas esti kaj konstrua kaj detrua. Ekzemple, kiam edzino diras: "Mia edzo koleros, se mi eliros ĉi-vespere, do mi ne faros tion", ŝi estas motivita de konstrua, amika timo. Estas diferenco inter amika timo kaj malkuraĝa

timo. Mi parolas ĉi tie pri la amika timo, kiu igas personon singarda ne damaĝi aliajn nenecese. Malkuraĝa timo paralizas la volon. Familianoj devas senti nur amikan timon kaj ne devas timi diri unu al la alia la veron. Agi pro sento de devo, aŭ oferi personajn dezirojn en servo kaj amo al alia, estas multe pli bone ol fari tion pro timo. Eĉ kiam persono sindetenas de malobeco de diaj leĝoj, tio devas esti pro amo al Dio, ne pro timo de puno.

Timo originas en la koro. Se vi panikiĝas pro malsano aŭ akcidento, vi devus spiri profunde, malrapide kaj je regula ritmo plurfoje, malstreĉiĝante ĉe ĉiu elspiro. Tio helpas vian sangocirkuladon reveni al normala stato. Se via koro estas vere trankvila, vi tute ne sentos timon.

Timo vekiĝas en la koro kiel rezulto de la sento de doloro. Tiel, ni vidas, ke timo radikas en pasintaj spertoj. Eble persono falis kaj rompis sian kruron en la pasinteco, kaj tial ili timas ripeti la saman sperton. Konstante resti sur tiaj doloraj spertoj paralizas la volon kaj nervojn, eble kondukante al alia falo kaj rompita kruro! Krome, kiam la koro estas paralizita de timo, la vigleco de la korpo falas al sia plej malalta nivelo, permesante al ĝermoj de malsano invadi kaj damaĝi la korpon.

Apenaŭ ekzistas homo, kiu ne timas malsanon. Timo estis donita al homoj kiel antaŭzorga ilo por eviti doloron, ne por esti pligrandigita aŭ konstante pripensata. Konstanta okupiteco pri timo malhelpas niajn klopodojn eviti malfacilaĵojn kaj solvi la problemojn, kiujn ni alfrontas. Singarda timo baziĝas sur saĝo, kiel konsideri, ekzemple, ke certa manĝaĵo estas nesana malgraŭ la deziro manĝi ĝin. Timo pri malsano enkarnigas malsanon. Homoj kaŭzas malsanon sur sin simple per pensado pri ĝi. Se vi

konstante timas malvarmumiĝi, vi estos pli sentema al ĝi, kion ajn vi faras por eviti ĝin. Ne paralizu vian volon kaj nervojn per timo. Kiam angoro alkroĉiĝas al vi kontraŭ via volo, vi helpas krei la sperton, kiun vi timas. Estas ankaŭ malsaĝe interrilati - troe - kun tiuj, kiuj konstante parolas pri siaj malsanoj kaj malfortoj. Fokusiĝi pri ĉi tiuj aferoj povas helpi planti la semojn de timo en via menso. Tiuj, kiuj timas tuberkulozon, kanceron aŭ kormalsanon, devas forigi ĉi tiun timon el siaj pensoj, por ke ili ne alportu ĉi tiujn nedezirindajn kondiĉojn sur sin. Koncerne malsanulojn kaj maljunulojn, ili bezonas agrablan kaj subtenan medion, ĉirkaŭatan de homoj kun fortaj, pozitivaj dispozicioj, por kuraĝigi kaj levi. Ilin per pozitivaj pensoj kaj sentoj. Penso havas grandan potencon. Hospitala personaro malofte malsaniĝas danke al ilia memfido; efektive, iliaj fortaj pensoj revigligas ilin kaj provizas al ili konstantan fonton de vikleco.

Tial estas plej bone ne diri al aliaj vian aĝon dum vi maljuniĝas. Tuj kiam vi faras tion, ili vidas vian aĝon reflektita en via aspekto kaj asocias ĝin kun malpliiganta sano kaj vikleco. La ideo pri maljuniĝo kreas angoron kaj rabas de homo vivon kaj energion. Tial, tenu vian aĝon sekreta por vi mem. Ni devas memorigi al ni mem, ke ni estas senmortaj estaĵoj, ke ni estas benitaj per bona sano, kaj ke la mondo estas plena de boneco.

Tial, singardemo devas superregi timon. Oni devas preni preventajn rimedojn, kaj fari ĉiun penon por forigi la kaŭzojn de malsano kaj liberigi sin de timo. Bakterioj estas tiel abundaj ĉie, ke se homoj teruriĝus pri ili, ili ne povus ĝui la vivon. Eĉ kun ĉiuj necesaj sanaj antaŭzorgoj, se homo povus ekzameni

sian hejmon per mikroskopo, ili perdus sian apetiton kaj deziron manĝi.

Kion ajn vi timas, deturnu viajn pensojn de ĝi. Lasu ĝin al Dio kaj fortigu vian fidon al Li. Multe da suferado kutime estas kaŭzata de angoro. Kial suferi kiam malsano ankoraŭ ne trafis? Ĉar la malsanoj de plej multaj homoj devenas de timo, ellasi timon tuj liberigos ilin, kaj resaniĝo estos tuja. Ĉiunokte, antaŭ ol vi dormas, asertu al vi mem: "Dio estas kun mi, kaj kiu ajn havas Dion kun si, havas nenion por timi." Mense ĉirkaŭu vin per la Spirito de Dio kaj Liaj kosmaj energioj, kredante, ke ĉiu ĝermo, kiu atakas vin, estos frapita. Ripeti "Ho Dio, la Ĉiopova" aŭ "Ho Sinjoro, la Helpanto" kun plena konfido protektos vin, fortigos vin kaj igos vin senti vin komforta kaj sana. Se vi estas en harmonio kun Dio, Lia vero fluos en vin, kaj vi scios, ke en via kerno, vi estas spirito netuŝita de malfacilaĵoj kaj neeluzebla.

Kiam ajn vi sentas timon, metu vian manplaton kontraŭ vian koron, frotante ĝin de maldekstre dekstren dum vi diras: "Ho Sinjoro, forigu ĉi tiun timon de mi kaj liberigu mian menson kaj pensojn de ĉia distraĵo." Same kiel ekzistas manieroj seniĝi de radiointerfero, tiel ankaŭ, se vi konstante frotas vian koron de maldekstre dekstren, kaj se vi konstante koncentriĝas pri la ideo forigi timon el via koro, la timo malaperos kun la helpo de Dio, kaj vi sentos dian ĝojon plenigantan vian tutan estaĵon.

Timo ĉiam estas kun homo, kaj seniĝi de ĝi eblas per pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto

Fidu Dion kaj estu aŭtenta en ĉio, kion vi faras. Ekzistas multaj imitantoj; ne aldonu vian nomon al ilia longa listo. Majstru tion, kion vi faras, kaj faru ĝin laŭ unika maniero, kiun neniu antaŭe faris. La kampo estas malfermita por kreemo, kondiĉe ke la deziro

estas sincera kaj la volo estas tie. La tuta naturo respondas al vi, kiam vi estas en harmonio kun Dio.

Homoj ofte prioritatigas sin mem, sed ni devus pensi pri aliaj kaj helpi ilin laŭeble plej bone, dezirante al ili bonŝancon kiel ni deziras al ni mem. Kiam ni faras tion volonte kaj elkore, ni sentas nian cirkon de kompato plivastiĝi kaj la ligojn de amo inter ni kaj aliaj profundiĝi kaj plifortiĝi.

En medio kun loĝantaro de 1000 homoj, se ĉiuj kondukus amikece, ĉiu persono havus 999 amikojn. Sed se ĉiuj en tiu medio kondukus kiel malamiko al aliaj, ĉiu persono havus 999 malamikojn.

Konkeri la korojn de homoj per la povo de amo estas la plej granda venko, kiun iu ajn povas atingi en la vivo. Ĉiam klopodu pensi pri la bono de aliaj, kaj vi trovos la tutan mondon ĉe viaj piedoj. Ĉi tio estis la plej grandioza atingo de la grandaj homoj, kiuj vivis kaj mortis por aliaj. Tiuj kun grandega materia potenco, kiuj vivas nur por si mem, rapide estas vualitaj en forgeso. Sed tiuj, kiuj vivas por aliaj, restas eterne memorataj. La profetoj ne havis orajn tronojn dum sia tera restado, sed ili sidas sur la trono de amo en la koroj de milionoj. Tio estas la plej bona trono, kiun iu ajn homo povas okupi.

Persono venas en ĉi tiun mondon plorante dum ĉiuj aliaj ĝojas pri ilia alveno. Ili devas labori kaj servi dum sia asignita vivdaŭro, por ke kiam venos la tempo forlasi ĉi tiun mondon, ili foriru ridetante dum la mondo funebras ilin.

Dio kreis ĉi tiun mondon por ke la homaro povu uzi sian intelekton por atingi spiritan scion kaj kompreni la dian personon kiel potencon forton, kaj ĉi tiu forto devus esti direktita ĝuste por profitigi sin kaj aliajn.

Se Dio ne estus donacinta amon al ni per plantado de Sia amo en niaj koroj, ni neniam estus konintaj homan amon. Ĉar Dio estas tiel malavara kaj amema al ni, Li devus esti nia celo kaj la celo de nia serĉado. Li ne volas trudi Sin al ni, sed neniu feliĉo atingeblas sen pensi pri Li kaj konektiĝi kun Li.

La mistera maniero, laŭ kiu funkcias la korpo kaj menso, per kiu Dio distingis nin de ĉiuj aliaj kreitaĵoj

Ĉiu alia mirindaĵo kaj miraklo en la vivo devus esti sufiĉa instigo por ke ni celu serĉi kaj trovi ĝin.

Kiu ajn provas tion sincere kaj honeste, sukcesos en sia klopodo kaj atingos sian celon.

Kiam mi komencis ĉi tiun vojon, mia vivo komence estis kaosa kaj malorganizita, sed per ripetaj provoj kaj persista penado, la nuboj komencis disipiĝi, kaj aferoj klariĝis mirige. Ĉio, kio okazis al mi, estis nerefutebla pruvo pri la ekzisto de Dio kaj la ebleco konektiĝi kun kaj koni Lin en ĉi tiu vivo. Ho, la trankvilo, la paco kaj la interna sereneco, kiujn la serĉanto spertas trovante Dion! La mondo tiam fariĝas hela kaj ridetanta, ĉio estos ĝusta, kaj nenio povos enstampi timon en la koron.

Jen kiel ni devas alfronti defiojn kaj batali la batalon de la vivo kun la aŭdaco kaj kuraĝo konvenaj al la infanoj de la vivo kaj lumo.

Malkovrante la trezorojn

Instruisto: Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ĉu ekzistas forto en la universo kapabla malkaŝi minejojn de riĉeco kaj havaĵoj, kaj malkovri trezorojn, kiujn oni ne konsideris kaj pri kiuj ni neniam antaŭe revis?

Ĉu ekzistas ia potenco en la universo, al kiu ni povas turni nin kaj fidi nin por serĉi sanon, feliĉon kaj spiritan klerismon?

Klerumitaj instruistoj asertas la ekziston de ĉi tiu povo kaj montris la efikecon de la leĝoj kaj principoj de vero, kiuj funkcias por la homaro se ĝi provas ilin kun malferma menso.

Sukceso en la mondo ne dependas tute de trejnado kaj memstareco, sed ankaŭ de la persistemo plej bone utiligi disponeblajn ŝancojn

La ŝancoj de la vivo ne venas hazarde; ili estas kreitaj kaj generitaj. Homoj kreis ĉiujn ŝancojn, kiuj estis kaj estas haveblaj al ili (ĉu en ĉi tiu vivo aŭ en la fora pasinteco, inkluzive de antaŭaj vivoj aŭ enkarniĝoj). Ĉar ili kreis ĉi tiujn ŝancojn, ili devas uzi kaj profiti de ili plej plene kaj laŭ la plej bona ebla maniero.

Se ni utiligas ĉiujn disponeblajn eksterajn rimedojn kaj rimedojn, aldone al niaj naturaj kapabloj, por superi iujn ajn obstaklojn, kiuj povus stari sur nia vojo, ni kultivos la povojn, kiujn Dio donacis al ni: tiujn senlimajn povojn, kiuj fontas el la profundoj de nia estaĵo. Ni posedas du grandajn povojn: la povon de intelekto kaj la povon de volo, kaj ni devas uzi ĉi tiujn du sanktajn donacojn laŭ ilia plej plena amplekso.

La sukceso aŭ malsukceso de homo dependas de la naturo kaj ŝablono de ilia kutima pensado. Kio estas pli potenca en la vivo de homo: pensoj pri sukceso aŭ pensoj pri malsukceso? Se pensado estas negativa plej ofte, fojaj pozitivaj pensoj ne sufiĉos por allogi sukceson. Sed se homo pensas honeste, ili trovos tion, kion ili serĉas, kaj atingos sian celon, eĉ se ili sentas sin ĉirkaŭitaj de mallumo.

Ĉiu persono respondecas pri si mem. Neniu alia respondos aŭ pagos kalkulon por ili en la Lasta Tago.

Nia laboro en la mondo, kien niaj pasintaj agoj nin metis, estas io, kion neniu alia povus plenumi, kaj nia laboro estas konsiderata sukcesa nur kiam ĝi iel servas niajn kunhomojn.

Neniu problemo estu pripensata aŭ konstante revizitata. Lasu aferojn ripozi por iom da tempo, kaj ili povas solvi sin mem. Tamen, oni ne restu dormanta tiel longe, ke oni perdu la kapablon distingi. Periodoj de ripozo estu uzataj por pli profunda reflektado kaj por atingi trankvilajn horizontojn en la animo.

Kiam vi estas en harmonio kun vi mem, vi povos pensi klare pri ĉio, kion vi faras. Eĉ se viaj pensoj disiĝas, vi povos kolekti ilin kaj reorientigi ilin. La kapablo atingi ĉi tiun sanktan harmonion povas esti akirita per peno kaj praktiko.

Aldone al pozitiva pensado, voloforto, laboremo kaj persistemo estas esencaj por atingi sukceson. Ĉiuj eksteraj manifestiĝoj kaj fenomenoj estas rezulto de voloforto, sed ĉi tiu potenco ofte ne estas uzata konscie kaj racie.

Ekzistas aŭtomata volo same kiel ekzistas konscia volo, kaj la mova forto malantaŭ ĉiuj agoj estas neŝanceblebla persistemo aŭ voloforto, sen kiu persono ne povas marŝi, paroli, labori, pensi aŭ senti. Tial, voloforto estas la motiviga forto malantaŭ ĉiuj agoj, kaj malsukceso utiligi ĉi tiun agadon signifas kompletan neaktivecon kaj letargion, kaj fizike kaj mense. Homoj uzas voloforton eĉ por movi siajn manojn, kaj estas neeble vivi sen uzi ĉi tiun potencon.

Aŭtomata voloforto estas la senkonscia uzo de voloforto. Konscia voloforto estas vivoforto akompanata de persistemo kaj peno; ĝi estas generatoro de potenco, kiu devas esti direktita saĝe kaj penseme. Kiam persono trejnas sin uzi

saĝan, penseman voloforton, anstataŭ senkonscian, aŭtomatan voloforton, ili ankaŭ devas certigi, ke ilia voloforto estas uzata utila kaj konstrua maniero, ne por malutilaj celoj aŭ por akiri bagatelajn kaj senutilajn aferojn.

Por kultivi fortan kaj efikan volon, oni devas intenci kaj decidi fari aferojn, kiujn oni antaŭe opiniis neeblaj. Komencu per la pli facilaj taskoj, kaj dum via memfido, forto kaj voloforto kreskas, iom post iom provu pli malfacilajn kaj defiajn.

Unue, oni devas certigi, ke bona kaj nobla celo estas difinita, kaj klopodi atingi ĝin per ĉiuj energioj kaj kapabloj, kun kompleta rifuzo rezigni aŭ agnoski malsukceson, sendepende de kiaj obstakloj staras survoje.

Oni devas uzi sian plenan volon por majstri taskon tuj kaj ne malŝpari energion aŭ lasi aferojn nefinitaj antaŭ ol komenci novan aventuron.

Paco estu sur vi

Kiel legi la moralon de aliaj homoj

Studi la moralon de aliaj igas homon pli konscia pri aferoj, kiuj povas helpi ilin plibonigi sian propran karakteron. Tamen, studi moralon negative kontraŭas veron kaj konsciencon, kaj havas detruajn sekvojn.

Ĉiu evitas la "sekretan moralecpolicon", kies sola celo estas malkaŝi kaj kalumnii aliajn. Multaj el tiuj, kiuj ĝuas kritiki aliajn, mem ne povas elteni kritikon, eĉ se ili eble posedas la samajn difektojn kaj mankojn, kiujn ili bedaŭras vidi en aliaj, laŭ siaj "puraj" konsciencoj.

La studado de karaktero estas aparte grava pro unu fundamenta kialo: ni konstante bezonas observi

la bonajn kvalitojn en aliaj kaj kultivi tiujn virtojn en ni mem. Mi studas karakteron kiam mi devas trakti certajn homojn. Sed mia elekto devenas de tute malsama perspektivo. Ifoje mi permesas al iu, kiun mi scias esti malafabla, esti kun mi, esperante, ke ili profitos. Se ili respondos al mia spirita gvido por sia propra bono, ili ŝanĝiĝos al pli bone; se ne, mi faros mian plej bonan.

Mi estas kiel kuracisto, kiu eksponas sin al malsano por helpi la pacienton. Ĉiuj kuracistoj prenas ĉi tiun riskon, ĉar ili deziras servi kaj helpi. La samo validas por la spirita kuracisto. Li prenas sur sin la taskon ekzameni aliajn kaj montri iliajn malfortojn kaj dolorojn por helpi ilin plibonigi siajn animojn.

Jesuo diris: "Ne juĝu, por ke vi ankaŭ ne estu juĝitaj" (kaj en la Korano ni legas: "Vere, iu suspekto estas peko"). Ĉi tio estas klara kondamno de kritiko motivita de malbona intenco kaj deziro damaĝi aliajn. Tia konduto estas severa kaj koruptas la etoson de amikeco kaj amo inter homoj. Kritiko estas tute senutila, krom se ĝi estas ofertita kun vera amo kaj kiam la alia persono deziras ĝin. Ĝi devus esti donita nur kun la intenco helpi tiun personon. Tiuj, kiuj lernis memregadon, rajtas helpi aliajn. El ĉi tiu perspektivo, la studado de etiko estas kaj efika kaj valora.

Unu branĉo de la studo de karaktero baziĝas sur fizionomio. Oni diras, ke ĉiuj elstaraj trajtoj en persono estas klare reflektitaj en ilia korpo. Ĉi tiu aserto ne povas esti ĝeneraligata, ĉar ne ĉiuj fiziologiaj karakterizaĵoj aŭ manifestiĝoj precize antaŭdiras la psikologian vivon.

Aristotelo studis fizionomion kiel gvidilon por kompreni karakteron. Hindaj majstroj iras eĉ pli profunden. Ili diras, ke la fundamentaj ideoj de homa vivo estas rivelitaj en la okuloj. Kaj kvankam la okuloj

malkaŝas la plej internajn sekretojn de la animo - ne nur de ĉi tiu vivo sed ankaŭ de pasintaj enkarniĝoj - nur la menso de iluminita majstro povas legi kaj analizi ĉi tiujn komprenojn.

lafoje vi iras sur la vojo kaj subite vi rimarkas ion en la okuloj de preterpasanto, kaj vi diras al vi mem: "Mi ne sentas min komforta kun tiu persono" aŭ "Mi ŝatas tiun personon", depende de la situacio.

La okuloj rakontas la tutan historion. Timo, kolero, envio, avideco, malavareco, amo, kuraĝo, spiriteco, kaj ĉiuj bonaj kaj malbonaj kvalitoj speguliĝas en la okuloj. Sekretaj agentoj povas kontroli iliajn vizaĝmuskolojn por ke iliaj esprimoj ne perfidu iliajn intencojn. Sed ili ne povas kaŝi aŭ forigi suspekton el siaj okuloj (tial iuj portas malhelajn okulvitrojn!). La okuloj de la jogisto, tamen, estas senmovaj, ĉar li kontemplas la serenon, trankvilan dian spiriton.

Ĉiu vizaĝa kaj korpa trajto estis studita. Eĉ la elstaraj tuberoj sur la kapo estis analizitaj. Sed la fizika aspekto ne ĉiam rakontas la tutan historion, kaj malsamaj kulturoj tiras malsamajn konkludojn el siaj observaĵoj kaj studoj. Kelkaj diras, ke tropezaj homoj estas plezurserĉantoj kaj malŝatas laboron, dum maldikaj homoj estas pli spiritaj.

Cezaro estis singarda pri Kasio, kiun li perceptis kiel minacon al sia potenco. Kelkaj verkistoj teoriis, ke maldikaj homoj tro multe pensas, tial al ili mankas karno. Tamen, historio montras, ke kaj maldikaj kaj obezaj homoj estis bonaj regantoj.

Se vi nun konstante estas tropeza, vi jam estis tropeza multfoje antaŭe (en antaŭaj enkarniĝoj). Aŭ se vi estas persiste maldika, vi jam estis tia en pluraj pasintaj enkarniĝoj. Vi heredis la predispozicion (esti tropeza aŭ maldika) de la pasinteco. Kaj sendepende

de tio, kion vi manĝas, tiu pensmaniero restas domina kaj pli kapabla manifesti sin.

Fiziognomio, kiel scienco celanta interpreti la homan naturon, estas vera scienco se ni konsideras, ke ĉiuj pensoj, kiuj trapasis la menson de homo dum ties multaj enkarniĝoj, aperas manifestitaj en ties korpo. Tamen, tio postulas la akran intuicion de klera spirita instruisto por plene kaj precize distingi la karakterizaĵojn de fiziognomio en tiu homo.

Ekzemple, Sokrato estis ekstreme malbela. Iam li renkontis grandan astrologon, kiu diris al li: "Sokrato, vi estas la plej malbona kaj plej malvirta homo, kiun mi iam vidis." La disĉiploj de Sokrato estis tre koleraj kontraŭ la astrologo, sed ilia instruisto respondis: "Vi pravas, mi estis ĉio tio en la pasinteco, sed kvankam mi nun venkis tiujn fiajn ecojn per saĝo, la aferoj, kiujn mi faris, ankoraŭ estas enstampitaj sur ĉi tiu korpo, kio igas ĝin aspekti terura."

(Ĉi tio memorigas nin pri la apero de unu el la plej eminentaj arabaj verkistoj tra la epokoj: Abu Bahr al-Jahiz, pri kiu oni diris:)

Se la porko estus transformita duan fojon, ĝi ankoraŭ estus malpli malbela ol tiu de Al-Jahiz.

Viro, kiu agas kiel anstataŭaĵo por infero mem; li estas la polvo en ĉiu angulo (observu)

Neniuj du vizaĝoj estas tute samaj. Ĉiu vizaĝo estas malsama pro la kvalitoj kaj karakterizaĵoj, kiuj manifestiĝis en ĉi tiu vivo kaj en antaŭaj vivoj. Ne temas simple pri juĝi homojn kiel bonajn aŭ malbonajn surbaze de ilia nuna aspekto, ĉu agrabla aŭ malagrabla. Sankta Francisko de Asizo ne estis fizike alloga, dum lia disĉiplo, frato Macedonio, estis bela viro. Sed Macedonio ne posedis la grandan spiritan belecon, kiun Sankta Francisko havis.

Alia branĉo de esplorado rilata al fizionomio estas patognomio: la interpreto de la emocioj de persono aŭ la maniero kiel ili esprimas siajn emociojn per gestoj, mimikoj kaj korpomovoj, kaj per studado de iliaj reagoj al certaj okazaĵoj.

Sentoj kaj kutimoj indikas la subjektivajn karakterizaĵojn de persono, sed plej multaj homoj evoluigis la kapablon kaŝi siajn verajn sentojn ĉar ili ne volas malkaŝi sin al aliaj.

Du edzoj aŭdis la novaĵon, ke iliaj edzinoj dronis kune. Unu montris profundan malĝojon, dum la alia silentis. Tamen, tiu, kiu malkaŝe esprimis malĝojon, fakte amis sian edzinon malpli ol la edzo, kiu montris neniun aflikton per siaj mimikoj. Tiel, patogenezo — la kompreno de veraj emocioj kaj reagoj — estas tre profunda studfako.

Homoj povas esti analizitaj pli precize kaj fidinde surbaze de iliaj emocioj kaj fizika aspekto. Mi kombinas ambaŭ metodojn por la plej preciza kaj fidinda analizo. Ĉiuj, kiuj venas al mi por trejnado, estas metitaj en specifajn situaciojn por vidi kiel iliaj mensoj kaj emocioj reagas. Se ili respondas negative, mi provas korekti ilin. Sed mi faras tion nur se la persono petas mian konsilon kaj donas al mi la aŭtoritaton kaj permeson gvidi ilin.

Iuj homoj emociiĝas pro la plej eta kialo. Okcidentaj muzikistoj ĝenerale estas tre emociaj, kaj multe da okcidenta muziko estas emocia ĉar ĝi rondiras ĉirkaŭ rakontoj pri homa amo. En Barato, muziko centriĝas ĉirkaŭ la koncepto de Dio, kaj jen la sekreto de ĝia kapablo trankviligi la ŝtormojn de emocio kaj alporti profundan spiritan pacon. Tio ne signifas, ke ĉiuj okcidentaj muzikistoj estas emociaj aŭ ĉiuj barataj muzikistoj estas spiritaĵoj, kvankam ili

verŝajne estas. La sanskrita vorto por muzikisto signifas "laŭdanto de Dio".

Kiam oni traktas emociajn homojn, oni malofte povas fidi je ili aŭ fidi ilian konstantecon. Hodiaŭ ili estas kun vi, kaj morgaŭ ili forlasas vin aŭ turnas sin kontraŭ vi. Mi vidis homojn veni al la ermitejo kaj post kelkaj tagoj provi konvinki vin pri sia modela sindonemo, sed post mallonga tempo ili malaperas kaj oni neniam plu vidas ilin.

Nenio min pli doloras ol la rompo de amikeco kaj la malobservo de ĝia sankteco. Kiam mi donas mian amikecon al iu, mi neniam reprenas ĝin.

Estas facile distingi inter la mekanikaj kaj la pensantaj tipoj de homoj. La unuaj volas agi, dum la lastaj volas pensi kaj reflekti. Ambaŭ estas bezonataj. La mekanikaj tipoj volas agi tuj kaj tial bezonas iun, kiu gvidu ilin en la kanaligo de sia energio en spirite riĉigajn agadojn. Por helpi ambaŭ tipojn atingi harmonian ekvilibron, mi konsilas al la mekanika tipo mediti kaj pensi pli, kaj mi konsilas al la pensanta tipo reflekti kaj agi pli.

Tiuj, kiuj estas dependigitaj de malbonaj kutimoj kiel tromanĝado, fumado kaj trinkado de alkoholo, estu traktataj singarde, ĉar malhelpi ilin plenumi siajn dezirojn nur naskas koleron. Se vi forprenas manĝaĵon de nesatigemulo, li fariĝos indignema. Estas vane provi helpi ĉi tiujn sklavojn de siaj sentoj, krom se ili montras sinceran deziron plibonigi siajn sentojn.

Tiuj kun mensa ekvilibro rekonos Dion, la Sinjoron de la Universo, kiu sidas sur la trono de mensa ekvilibro. Kaj per ĉi tiu ekvilibro, la homaro ĝuas perfektan pacon.

Laŭ hinda filozofio, ĉiun homon regas unu el tri bazaj kvalitoj:

Satwa: Ĝi estas karakterizaĵo de spiritaĵoj homoj, kiuj manĝas taŭgan manĝaĵon saĝe, kultivas bonajn kutimojn kaj amas Dion.

Raĝoj: Ĉi tio estas karakterizaĵo de tiuj, kiuj estas konstante aktivaj, kiuj daŭre laboras ĝis la morto

Tamas: Ĝi estas karakterizaĵo de tiuj, kiuj plenigas siajn vivojn per kverelado, kolero, envio, ĝuo de sensualaj plezuroj, letargio, kaj kreado de konfuzo kaj kaoso inter homoj.

Ĉiu kutimo, kiu malhelpas spiritan progreson, devas esti superita, kaj la serĉanto devas esti mastro de siaj pensoj kaj agoj. Malmultaj vere scias, kie kuŝas ilia bono.

Uzante la jenan metodon, vi povas juĝi iun ajn personon. Naŭdek naŭ procentoj de ĉiuj homoj malsukcesas ĉi tiun teston: petu iun ajn fari ion - por sia propra bono - kaj ili faros la precizan malon. Kial? Ĉar al ili mankas la forto por rezisti siajn dezirojn. Iliaj mondaĵ kutimoj estas profunde enradikiĝintaj kaj potencaj. Tre ofte, homoj ne faras tion, kion vi sugestas - eĉ kiam ili scias, ke ĝi estas por sia propra bono - por pruvi, ke vi ne povas influi ilin. Tiuj, kiuj volas plibonigi sin, devus asociiĝi kun tiuj, kiuj estas memregataj kaj trankvilaj. Provu konektiĝi kun tiuj kun alta spirita pozicio, kaj vi multe profitos. La malfortuloj devus asociiĝi kun la fortaj, eĉ la plej fortaj! Luktisto nur fariĝas pli forta per luktado kun iu pli forta ol li mem.

Kelkaj diras, ke virino estas tiel ruza kiel kato. Sed viro ankaŭ povas esti tiel ruza kiel vulpo. La kato manĝas la dorlotbestan kanarion kaj poste sidas senmove kiel meditanta jogisto aŭ respektinda maljunulo, ŝajnigante senkulpecon en tiu abomena ago.

Iuj homoj ĝuas detrui la pacon kaj feliĉon de aliaj. Ili celo estas ĉikani kaj ĝeni, kaj ili kondukas kiel predantaj lupoj, vagante tra la socio serĉante kverelojn kaj batalojn, trovante neniun pacon ĝis ili interrompis la trankvilon kaj kreis streĉan etoson.

Iuj specoj de homoj estis komparitaj al garoloj, kiuj konstante babilis. Oni diris, ke la homo estis kreita unue, kaj poste la dio Tuaŝtari prenis la mildecon de la luno, la molecon de lanugo de ansera brusto, la freŝecon de floroj kaj la babiladon de garoloj, kaj miksis ĉion ĉi por krei virinon. La ĝojo de la viro estis nepriskribebla. Sed post iom da tempo, li iris al Tuaŝtari kaj diris: "Kia bela kreitaĵo! Mi vere ŝatas ŝin, sed ŝi senĉese parolas kaj igis mian vivon mizera. Mi petas, mia sinjoro, reprenu ŝin." Du monatojn poste, la viro revenis al Tuaŝtari kaj diris: "Mi estas profunde malĝojigita. Mi petas, redonu la virinon al mi." Tiam, post iom da tempo, li revenis kaj diris: "Mi petas, prenu ŝin de mi." Sed ĉi-foje, Tuaŝtari respondis: "Mi ne faros! Vi devas konservi ŝin!"

Kompatinda viro! Li ne povus vivi kun ŝi, sed li ankaŭ ne povus vivi sen ŝi!

Ankaŭ virinoj povas plendi pri viroj. Se viroj kaj virinoj ne komprenas la naturon de unu la alian, ili sencele kaj malsaĝe turmentas unu la alian. Ili estas egalaj en la okuloj de Dio. Neniu viro naskiĝas sen virino, nek virino sen viro. Estas la devo de ambaŭ krei ekvilibron inter siaj eksteraj kaj internaj kvalitoj. Viroj estas gvidataj pli de racio ol emocio, dum virinoj estas pelataj pli de emocio ol racio. Ambaŭ devas klopodi atingi psikologian ekvilibron inter racio kaj emocio por iĝi multflankaj kaj kompletaj individuoj.

Kelkaj homoj — Dio pardonu min pro tio, ke mi tion diras — kondukas kiel azenoj. Malgraŭ sia granda kaj longedaŭra suferado pro la sekvoj de sensuala

sklaveco, ili obstine kaj persiste daŭre nutras siajn malbonajn kutimojn. Ŝajnas, ke ili havas tre malbonan memoron. Ili rapide forgesas la dolorajn rezultojn de sia volupta indulgo kaj lernas nenion el siaj spertoj. Rilate al tio, ili estas kiel brutaro, aŭ eĉ pli malbone!

En la naturo, bestoj de ĉiuj specoj reprezentas ĉiun emociion kaj trajton Sed la homaro enhavas ilin ĉiujn en si Homo povas agi kiel serpento, lupo, vulpo aŭ leono En ni kuŝas la fonto de infero aŭ la fonto de ĉielo Ni devas lerni pli kaj pli manifesti anĝelajn kvalitojn kaj noblajn trajtojn en niaj pensoj, vortoj kaj agoj

Kvankam eblas studi karakteron per analizo de okuloj, emocioj kaj fizikaj trajtoj, kiel ni klarigis, la plej granda, plej sublima kaj plej preciza metodo estas studi karakteron per helpo de interna vidado aŭ intuicia sento. Se viaj sentoj kaj menso restas trankvilaj, vi povos senti la naturon de ĉiu persono, kiun vi renkontas aŭ kun kiu vi interagis iel aŭ alie, kaj via sento estos intuicia kaj vera, kaj neniu povos trompi aŭ misgvidi vin.

Mia rolo estas bonvenigi ĉiuspecajn homojn por trejnado kaj helpo. Estas maljuste limigi ies potencialon al ununura areo kaj analizi ilin el nur unu perspektivo. Sed ĉu tiu persono ŝanĝiĝas aŭ restas la sama, kompreno diros al vi pli ol simple observi iliajn okulojn, emociojn aŭ mimikojn, sendepende de ilia naturo. Kompreno estas la plej granda analiza povo. Same kiel spegulo reflektas tion, kio estas metita antaŭ ĝi, tiel ankaŭ, kiam via menso akiras la econ de spegulo, vi vidos la verajn kvalitojn de aliaj reflektitaj en la spegulo de via animo.

Se vi klopodas helpi aliajn, pripensas, kaj restas trankvila, la vera karaktero de ĉiu, kiu venas al vi aŭ

komunikas kun vi, fariĝos klara kaj senlaka. Paco estu sur vi.

Perloj el la maro de universala saĝo

Interna trankvileco devas esti kultivata por seniĝi de
nervozeco

Persono kun natura trankvileco konservas sian
ekvilibron kaj restas pace sub ĉiuj cirkonstancoj. Ili ankaŭ ne
permesas al emocioj regi ilin kaj konduki ilin al malĝustaj
.decidoj

Lin ne trompas la flora, dolĉa babilado uzata de
oportunistoj por akiri nemerititajn avantaĝojn
Pro sia natura trankvileco, li malofte estas trompita aŭ
misgvidata. Efektive, lia koro malkaŝas la veran naturon de
tiuj, kun kiuj li traktas, kaj malkaŝas iliajn intencojn kun
.rimarkinda precizeco

Li ne venenas siajn korpajn histojn per kolero kaj timo,
kiuj negative efikas sur lian sangocirkuladon
Estas pruvita fakto, ke patrino lakto produktita de kolera
patrino povas havi malutilan efikon al ŝia infano. Ekzistas
abunda evidenteco, ke intensaj emocioj havas la potencon
.damaĝi kaj detrui la korpon
Ekvilibro estas bela kaj devus esti la fundamento de niaj
sentoj, pensoj kaj agoj, kaj la akso ĉirkaŭ kiu niaj vivoj
.rondiras

* * *

Ĉar la menso estas la cerbo, la sensoj, kaj la percepto
de ĉiuj vivantaj ĉeloj, ĝi povas teni la homan korpon aŭ
.aktiva kaj vigla aŭ letargia kaj deprimita
Racio estas reĝo, kaj ĉiuj ĉelaj subjektoj kondukas
precize laŭ la humoro de la reganta mastro
Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Pandemioj, katastrofoj kaj perfortaj ŝanĝoj, kiuj okazas
en la naturo kaj kunportas ruinon, detruon kaj amasan
. "damaĝon, ne estas "dia dekreto

Ĉi tiujn katastrofojn kaŭzas homaj pensoj kaj agoj. Kie
ajn la vibra ekvilibro de bono kaj malbono en la mondo estas
interrompita per la amasiĝo de malutilaj ondoj kaj vibradoj
pro homaj malbonaj intencoj kaj malĝustaj agoj, kaoso regas
. kaj okazas vasta detruo

La mondo daŭre suferos pro militoj, katastrofoj kaj
tragedioj ĝis la homaro korektos sian difektan pensadon kaj
agojn. Militoj ne okazas kiel dia dekreto, sed prefere pro
ĝeneraligita materia egoismo. Se homoj senigus sin de
individa, industria, politika, spirita kaj nacia egoismo, militoj
. ĉesus ekzisti

Kiam la materia spirito okupas homan konscion kaj
dominas la penson, ĝi elsendas travideblan negativan
radiadon. La akumula forto de ĉi tiuj negativaj vibradoj grave
difektas la elektran ekvilibron de la naturo, kaŭzante
. tertremojn, inundojn kaj aliajn katastrofojn
Dio ne respondecas pri ĝi Homaj ideoj devas esti
kontrolitaj antaŭ ol kontroli naturon fariĝas ebla

* * *

Pensoj kaj vortoj de spirita naturo estas altvaloraj
juveloj, kiuj radias senfinan saĝon kaj dian amon
Ĉiu rafinita esprimo de la animo estas kiel ŝtono de la
saĝuloj, kiu transformas la malmultekostan metalon de
ordinara konscio en la oron de proksimeco al Dio kaj la sento
. de Lia ĉeesto

Estas tempo por la homo veki sian konscion el la dormo
de forgeso al la vekiĝo de la spirito
Ni petas vin, Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj
de nescio kaj mallarĝaj, limigitaj pensoj al la horizontoj de
. paco, lumo, amo kaj universala homa kompato

* * *

:Por atingi sukceson

Unue, difinu vian celon kaj petu Dion inspiri vin preni la
ĝustan vojon, kiu kondukas al atingado de tiu celo, kaj
pripensu

Tiam agu laŭ la interna gvido, kiun vi ricevas, kaj vi
.atingos vian celon

Kiam la menso estas trankvila, aferoj fariĝos pli klaraj
kaj pli glataj, kaj sukceso estos atingita pli rapide ĉar la
funkciado de la kosma forto povas esti pruvita per la apliko
.de la ĝusta leĝo

* * *

Oni uzu ĝentilecon kaj takton dum traktado kun homoj.

Tio ne estas hipokriteco, sed prefere respekto por la sentoj
.de aliaj

Homo ne estas ŝtono, sed pensanta kaj konscia estaĵo,
.kaj homoj ne estu traktataj kvazaŭ senvivaj ŝtonoj
Persono, kiu ĉiam okupiĝas pri la aferoj de aliaj homoj,
.fariĝas fonto de problemoj

Se tio, kion vi diros, havos pozitivan rezulton, kaj se la
alia persono akceptas ĝin, tiam diru ĝin rekte. Tamen,
kelkfoje la persono, kiun vi diros, ne volas aŭdi ĝin kaj faros
.la precizan malon de tio, kion vi volas, ke ili faru

Kiam homo kapablas interkonsenti kun aliaj, li fariĝas
kiel bonodora rozo

Kiam vi preterpasas ĝardenon de rozoj, vi kelkfoje flaras
la aromon de rozoj, jasmeno aŭ gardenioj, kaj vi diras: "Ho!
"!Kiel ĉarmaj estas ĉi tiuj odoroj

Kaj tiel estas kun bonaj animoj, tuj kiam vi eniras ilian
sferon, laodoro de iliaj vivoj envolvas vin. Ĝi estasodoro, kiu
.levas la animon kaj altigas ĝian nivelon de konscio

Se vi preterpasas malbonan odoron, vi ne volos resti en
tiu loko

Kiam vi renkontas homon, kiu estas malbonhumora,
kverelema, agresema kaj disputema, vi ne volas resti kun li
.pro la malagrablaodoro, kiun li eligas

* * *

Plej multaj homoj tute ne provas kompreni la vivon
Ili vivas mekanikan vivon sen ia celo kaj forlasas ĉi tiun
mondon senkonscie kiam ilia tera vivo finiĝas
Ni ne devus vivi tiel, kiel maŝinoj kiuj funkcias aŭtomate,
sed anstataŭe ni devus trovi la celon kaj atingi la celon de la
.vivo

Kaj junuloj kaj maljunuloj devas lukti por postvivi. Multaj
senkulpigas sin pro tio, ke ili ne serĉas eternajn verojn,
dirante: "Estas neeble por ni unuigi niajn agojn kun tiuj
idealoj." Tamen ili trovas neniun malfacilaĵon manĝi kaj pensi
.pri siaj ĉiutagaj aferoj

Analizante, ni trovas, ke la naturo de ĉiu homo estas
triobla: fizika, mensa kaj spirita. Homoj pasigas siajn vivojn
certigante la materiajn necesojn de la vivo kaj nenion pli,
sed homa bonfarto ankaŭ kuŝas en la plenumado de iliaj
.intelektaj kaj spiritaĵoj bezonoj

Tial ni devas simpligi niajn vivojn kaj vivi feliĉe, pace kaj
trankvile, analizi kaj redukti niajn bezonojn kaj scii la ĝustan
kaj legitiman manieron plenumi tiujn bezonojn sen krei pliajn
nenecesajn dezirojn, ĉar multaj deziroj kreas multajn
.problemojn

* * *

La ĉenoj de limigo kaj la ŝlosiloj al libereco ĉiuj kuŝas en
la katakomboj de la menso

* * *

Ho Sinjoro, mi eniros la paradizon de Via ĉeesto kun
koro plena de amo kaj superfluenta de sopiro
Jen miaj brulantaj sopiroj malfermas la pordojn de mia
animo kaj plenigas min per la granda ekstazo vidi vian
radiantan dian lumon

* * *

Ĝenerale, mi ne ŝatas doni ordonojn, ĉar tuj kiam vi
.petas iun ne fari ion, tiu persono insistas fari ĝin
Tial, mi sugestis, ke homo nur ordonu aŭ malpermesu
sin mem. Malpermesita frukto komence gustas dolĉe, sed ĝia

gusto fine estas amara. Tial, oni devas esti singarda kaj ne
.permesi al iu ajn ŝteli onian liberecon kaj feliĉon

* * *

Dio memoras nin eĉ se ni ne memoras Lin. Se Li
forgeus la kreaĵon eĉ por unu momento, ĉio estus forviŝita
.el la ekzisto

Kiu krom Dio povas teni ĉi tiun Teron ŝvebanta en la
?kosmo? Kaj kiu alia povas igi arbojn kreski kaj florojn flori
Jes, estas Dio, kiu subtenas la batadon de niaj koroj. Li
estas tiu, kiu digestas nian manĝaĵon kaj renovigas niajn
korpĉelojn ĉiutage. Tamen kiom malmultaj memoras Lin kaj
!dankas Lin, kiel Li meritas

* * *

Malantaŭ la supra atmosfero
Malantaŭ la sunradioj kaj la pulso de ĉeloj
Malantaŭ la korbatoj kaj flustritaj pensoj
Malantaŭ la pensoj, per kiuj mi preĝas
Malantaŭ la ondoj de mia sopiro
Kaj malantaŭ la retenado de la materialo
Vi ekzistas, ho Absoluta Senfina
Mia animo sopiras vin
Vi ne estas nur en la plej malproksimaj atingoj de la
steloj

Prefere, ĝi estas en la pulsado de miaj sentoj
Ŝi brilas en miaj pensoj
Ĝi akriĝas mian volon per persistemo kaj vigleco
Mi sentas vian benitan tuŝon
Kaj mi ĝojas pro via ĉeesto profunde en mia animo

* * *

La montaj scenoj pentritaj sur la blua kurteno
La ŝokiga mekanismo de la homa korpo
Kaj la bele formitaj floroj
Kaj la nobelaro de bonaj animoj
Kaj la sublimeco de altaj ideoj
Kaj la profundo de amo

Ili ĉiuj memorigas nin pri la grandioza Kreinto

Kaj escepte bela

* * *

Amo estas la ora konstruaĵo

Konstruita de la Reĝo de Eterneco

Por la tuta kosma familio

Amo estas kaŝita fajro

Fandita per dia ordono

Malglateco de la universo

Kaj ĝi transformiĝas en nevideblan substancon

De eterna amo

Amo estas kiel rivero, kiu fluas sen halto aŭ interrompo

En la landoj de humilaj kaj honestaj animoj

Sed ĝi volvas sin ĉirkaŭ la ŝtonigitaj rokoj de animoj

Kun aroganteco, egoismo kaj fiereco

Ĉar li ne povas trairi ĝin

Kaj transirante ĝin

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, ne havas deziron

Por meti sin en la korojn de aliaj

Aŭ ili ŝajnas esti bonegaj

Ĉar ilia sola deziro estas vekti spiritan konscion

En la animoj de tiuj, kiuj deziras

Kaj ilia inspiro estas ami Dion kaj turni sin al Li

* * *

Iam estis muta viro manĝanta mielon, kaj iu demandis

lin pri la gusto de la mielo

Kvankam la mutulo ne povis paroli, li faris movojn kiuj

igis la demandanton kompreni ke la mielo gustumis dolĉe

Simile, kiam la menso eniras staton de pli alta konscio

kaj tuŝas la senfinan tutecon de ĉeesto, ĝi scias, ke ĝi estas

en kontakto kun Dio kaj ke la sperto estas dolĉa, sed estas

neeble esprimi per vortoj la staton de tiu konekto, kiu estas

.preter priskribebla

Kvankam la doloro estas reala por la persono, li tamen
ne povas transdoni la senton de doloro al aliaj tiel ke ili sentu
ĝin precize kiel li sentas ĝin
Ĉi tio validas por pli altaj spiritaĵoj. Ili estas io,
.kion neniuj povas esprimi per vortoj
Kono pri Dio atingebblas nur per rekta persona sperto

* * *

El la koro de la tagiĝo, mi plukis florojn de lumo kiel
oferon al vi
Kaj vi ekbruligis la lampojn de viglado en la sanktejo de
la mateno
Tiu, kiu estas plena de spirita trankvilo
Kaj mi vidis vian benitan vizaĝon
Ĝi kaŝrigardas el malantaŭ la ombroj
Tiu amata vizaĝo, kiu kutimis rigardi min kaj ankoraŭ
rigardas
Kun bonkoreco kaj kompato tra la epokoj
Mi ne plu kulpigos la sorton
La mallumo, kiu vin tenis for de mi, estas mia propra
kreaĵo

Nun en la spegulo de via pura ĝojo
Mi vidas min mem kaj scias, ke mia esenco estas senfina
ĝojo

Mi verŝas mian amon en la sanktejon de via eterneco
Kaj mi levas al vi la himnojn de mia animo sopiranta vin
Kaj mi konfidas al vi la plej profundajn sentojn de mia
koro

Pro granda amo kaj konstanta sopiro
* * *

Benataj estas tiuj, kiujn aliaj kritikas pro bonfaroj, ĉar
paradizo de eterna feliĉo atendas tiujn, kiuj vivas kaj mortas
.kun nobleco kaj digno

Ve al tiuj, kiuj, pelataj de egoismo, oportunismo, envio
kaj malamikeco, provas damaĝi tiujn, kiuj agas en bonfarado

Mokado, sarkasmo, klaĉo, venĝo, antaŭjuĝo kaj
mensogado estas venenigitaj lancoj de malbono, kiuj
resaltas sur sian posedanton kaj kaŭzas al li la plej grandan
.damaĝon

* * *

La sensoj, kiuj derivas sian ekziston de la konscio kaj
energio elirantaj de Dio, montras al ni la mondon kaj
prezentas la animon kiel apartan enton de ĝia fonto kaj de la
.resto de la kreitaro

La fizika korpo malliberigis la animon, kiu estas reflektado
de la universala spirito. Superfortita de forgesemo, la animo
jam ne memoras sian dian esencon, sed anstataŭe
konsideras sian fizikan korpon kiel sian veran memon. Tial,
ĝi adoptas ĉiujn ĝiajn difektojn kaj atribuas siajn limigojn kaj
mankojn al si mem. La animo en tia stato nomiĝas la
.""memo" aŭ "memo"

Sed kiam ĉi tiu "memo" aŭ ĉi tiu malgranda, limigita
memo komprenas, ke ĝia ligo al la korpo estas provizora kaj
ke ĝi havas senmortan, nemortan esencon, tiam ĝi povas
.esti nomata la animo

Ju pli ŝia konscio pri ŝia esenca naturo establiĝas, kaj ju
pli ŝia konscio leviĝas kaj disetendiĝas, des pli ŝi sentas, ke
ŝi estas proksime ligita al kosma konscio kaj ke la tuta
.homaro estas ŝia tutmonda familio

* * *

Ni ne devas forgesi la Donanton de Donacoj dum ni ĝuas
Liajn donacojn

Dankema koro malfermas vojon en konscio por spirita
kresko kaj por ke la bonaj aferoj de la vivo fluu, ĉar tuj kiam
.kanalo malfermiĝas, spirita potenco rapidas tra ĝi
Ni devus senti nin dankemaj pro ĉiuj benoj de la vivo kaj
kompreni, ke ĉia povo de penso, parolo kaj ago venas de
.Dio, kaj ke Li estas kun ni nun, gvidante kaj inspirante nin
Post kiam ĉi tiu kompreno estas firme establita en la
.konscio de la disĉiplo, ekbrilo de klerismo brilas en li

lafoje dia potenco venas kiel furioza marondo, kiu
antaŭeniras kun granda impeto, forbalaante obstaklojn kaj
.forigante derompaĵojn de la menso kaj animo
La mondo kiel tuto ne estas inklina al Dio, sed tie kaj tie
estas animoj soifantaj Lin kaj sopirantaj Lin
Kvankam Dio povas ŝajni nerespondema al niaj preĝoj,
la serioza serĉanto ne ĉesas provi, sed daŭrigas siajn
alvokojn el la profundoj de sia konscienco ĝis li ricevas
.respondon

Antaŭ ol trovi Dion, homoj zorgas pri plenumado de
materialaj deziroj, sed post trovo de Li, tiuj deziroj perdas sian
guston kaj brilon, ne pro indiferenteco, sed ĉar la serĉanto
sentas la ĝojon de la animo plenigantan lian koron kaj
.kontentigantan ĉiujn liajn sopirojn

Homoj pasigas sian tutan vivon klopodante atingi
materialajn aferojn, nekonsciaj, ke se ili elspezus kvaronon de
sia peno turniĝante unue al Dio, ne nur iuj, sed ĉiuj deziroj
.de ilia koro plenumiĝus

Niaj koroj estu plenaj de dankemo kaj niaj vivoj
superfluu de dankemo

* * *

Ne eblas allogi amikojn sen forigi la makulojn de
.egoismo kaj nedezirindajn trajtojn de onia personeco
Ĝusta konduto estas la bazŝtono de vera amikeco
Kiam persono havas purajn motivojn kaj estas libera de
egoismo, ilia esenca naturo aperos kaj la nombro de iliaj
.veraj amikoj pliiĝos

* * *

Trankvilo estas la ideala stato, en kiu ni devus trakti la
spertojn de la vivo
Perturbo estas la malo de trankvilo, kaj ĝia ĝeneraligita
.naturo igas ĝin senbrida tutmonda plago

* * *

La kosma lumo, kiu estas la fonto de ĉiuj povoj, estas
kaŝita malantaŭ mallumo kaj aperas en la profundoj de

trankvilo, kie pensoj trankviliĝas kaj lumoj estas
.ekzamenataj

Ekzistas altaj statoj de mensa koncentriĝo, kaj ju pli la
serĉanto supreniras al tiuj statoj, des pli li spertas mirindajn
statojn de spirita ĝojo, kiujn oni ne povas priskribi per vortoj,
:kaj tiam li komprenas kun ĝojo
Kion mi serĉis ĉie"

Li estas kun mi nun, li loĝas profunde en mi
Li estas en mia koro kaj animo
En la silento, mi sentas lian ĉeeston
Kaj malantaŭ la muroj de mallumo, mi vidas lin
* * *

La malĝojoj, kiujn malamo naskas kaj militoj produktas,
pruvas, ke vera spiriteco, kompato kaj bonkoreco estas pli
altaj kaj pli superaj fortoj
Malamo estas detrua, dum amo estas la plej granda
konstrua forto en ekzisto
Tial, miaj karaj amikoj, la homo devas lerni lecionon el la
vaneco de malamo kaj la tragedioj de militoj kaj ami Dion,
ĉar ami Lin donas sukceson, bonŝancon kaj kompletan
.kontenton, kiujn nenio alia povas doni
Nur amo alportos verajn atingojn al la mondo. Se ĉiuj
landoj amus unu la alian kaj estus fervoraj helpi unu la alian,
ne per perforto kaj malĝustaj metodoj, sed per amo kaj
boneco, tiam boneco, sukceso kaj prospero triumfus en ĉiu
.angulo de la tero
* * *

La homo vivas sub la influo de limigoj
Kiel li scias, ke li ne vundiĝos en la sekva momento, aŭ
?ke iu ne rompos lian koron
La sola vera sekureco estas la sekureco atingita de la
granduloj. Posedi tian sekurecon kaj doni ĝin al aliaj estas la
.sola vera libereco kaj la plej alta saĝo
* * *

Dio estas la plej dolĉa afero en ekzisto

Kion ajn via koro sopiras, vi trovos en Dio, ke mi ne
malŝparis eĉ unu momenton de mia vivo, kaj mi rezignis pri
ĉio, kio malatentigas min de Dio, kaj mi trovis feliĉon, kiun
.mi ne povus trovi en io ajn alia
Mi vivas en stato de dia konscio kaj mi volas, ke tiuj, kiuj
,deziras sperti la saman staton, en kiu mi vivas
Mi ankaŭ volas rekompenci ĉiujn, kiuj donis al mi sian
amon, dividante kun ili la amon de Dio kaj la gracon de Lia
.ĉeesto

* * *

Mi estas la ŝaŭmo de la kosma maro
Eliranta el la profundoj de ĝojo
Mi estas fluo de dancanta ĝojo
Super la ondoj de superforta feliĉo
Provante mian plej bonan
Por ke mi fariĝu la plej granda maro de ĝojo
Ke la ondoj de mia feliĉo etendiĝu al senfineco
Kaj disvastiĝi en ĉiu direkto
!Por fine ripozi en la koro de kosma feliĉo

* * *

Homoj vidas nur la mezon de la vivo; la komenco kaj
fino de la vivo estas kaŝitaj de ili
Estas malsaĝe pensi, ke morto estas la fino
Ĉu estas imageble, ke ni, kiuj estas dotitaj per intelekto,
inteligenteco kaj plenaj de vivo, ĉesos ekzisti tuj kiam ni
!?endormiĝos ĉe la momento de morto
La homo kiel tuto estas amaso da kreivaj ideoj kaj spirita
konscio, kaj la morto ne havas la potencon detrui tiun
.nematerian amason kaj tiun mildan konscion

* * *

Se vi amas Dion per pura kaj senkondiĉa amo, Li metos
pensojn en la mensojn de aliaj, kaj tiuj mensoj fariĝos
rimedoj por plenumi viajn dezirojn, eĉ tiujn, kiujn vi ne
.malkaŝis al iu ajn

Tial, la spirita magnetismo per kiu vi povas altiri ion ajn
.al vi mem estas la speco de altiro, kiun vi volas disvolvi
Kiam vi deziras bonajn, noblajn kaj purajn aferojn, vi
tiam altiros dian magnetismon, kiu alportos al vi bonajn
.aferojn kaj benojn de kie vi scias kaj de kie vi ne scias

* * *

Se oni demandus ŝtelistojn, drogulojn kaj alkoholulojn ĉu
ili ŝatas sian vivmanieron, ilia respondo plej verŝajne estus
."Kompreneble ne

Ili pensis, ke kiam ili komencus siajn malĝustajn
praktikojn, ili estus feliĉaj. Sed ili neniam komprenis, ke la
.sekvoj de iliaj agoj estus malutilaj kaj damaĝaj por ili
Tial mia koro doloras kaj mi verŝas larmojn por tiuj, kiuj
faras erarojn, ĉar, je Dio, ili estas vere mi, kaj se ne estus pro
.la boneco de Dio al mi, mi estus kiel ili
La malbono mem estas ia opiaĵo. Tial ni devas havi
specialajn azilojn, kie malbonfarantoj lernas vivi juste kaj
.pensi ĝuste
Malliberejo ne estas la ĝusta loko por rehabilitado.
Homoj kiel ĉi tiuj bezonas esti ĉirkaŭ influaj, pozitivaj
.individoj, kiuj povas helpi ilin

* * *

De via stacia ĝojo
Mi aŭskultas viajn dolĉajn, melodiajn melodiojn ĉiutage
Kiu ŝajnas konata kaj kara al mia koro
En la pasinteco, mi provis aŭskulti vian benitan stacion
Sed via programo ŝajnis malproksima
Preter la limo de miaj malgrandaj pensoj
Sed post kelkaj tuŝoj de la meditada ŝlosilo
Mi sukcesis interkonsenti kun vi
Vi venis al mi sur la flugiloj de la etero
Vi ludis la melodiojn de bonkoreco
Kaj trankvilo

* * *

Ideoj estas riveroj fluantaj el la fontoj de la animo

Esti en harmonio kun Dio estas unu el la plej grandaj kaj
plej gravaj devoj
Dio aŭskultas la lingvon de la koro elirantan el la plej
profundaj anguloj de la animo
Homoj pensas, ke Dio ne respondas al iliaj preĝoj, ĉar ili
ne komprenas, ke Dio kelkfoje respondas laŭ maniero
.malsama ol iliaj atendoj kaj ol tio, kion ili petas de Li
Li ne ĉiam respondas laŭ iliaj deziroj ĝis ili harmonias
kun Lia ĝenerala volo

* * *

Mi trinkos nektaron el la koro de la floroj
Kaj mi etendiĝos sur la mola silka tapiŝo
Aŭ kuru post oraj papilioj
Mi ŝatus vagadi inter la montetoj kaj montkurboj
Akompanata de la milda, refreŝiga nokta brizo
Meze de la lekantetoj kaj anemonoj
Kronita per rosgutoj
Mi paŭzos momenton por saluti la inteligentan parfumon
Laodoro, kiu eliras el arboj kun ŝanceliĝantaj branĉoj
Kaj per la flugiloj de birdoj, mia animo ŝvebos
Preter la sfero de imago ĉie
Kaj kun la kantantaj najtingaloj, mi kantos miajn
silentajn kantojn
Kaj mi vastiĝos kun la senlima ĉielo
El la fadenoj de sunlumo, mi kreos miajn ĝojojn
Kaj per la lunradioj mi forlavis miajn malĝojojn
Kaj en la mallumo de la nokto, mi forviŝos miajn
malhelajn spertojn
Kaj kun la tagiĝo, mi kreos novan mondon
De senlima ĝojo

* * *

Ni estas unikaj kanaloj, ĉar ni povas plivastigi aŭ
malvastigi nin

Ni ricevis liberan volon kaj la povon elekti. Kelkaj homoj
blokas la kanalon de siaj vivoj per la akumulita koto de
.nescio kaj ne permesas al la fluo de scio purigi ĝin
La maro de vero provas flui tra tiuj mallarĝaj
malfermaĵoj kun pli granda forto, sed vane
Kaj estas aliaj, kiuj daŭre fosas, plilarĝigas kaj
profundigas la kanalojn de siaj vivoj per memdisciplino kaj
spirita kulturo, tiel permesante al dia saĝo flui tra ili kaj
.inundi iliajn animojn per lumo kaj beno

* * *

Kuŝi surdorse sur lito el najloj estas atingi, kiun apenaŭ
iu ajn volus fari, tamen ni devus interesiĝi pri la mensa forto,
.kiu ebligas tian aŭdacan kaj ekscitan agon
Ni ĉiuj konas la fizikajn dolorojn kaj malkomfortojn
rezultantajn de akcidentoj, malsanoj kaj nesanaĵoj. Kaj
kiu povas nei, ke la kapablo kuŝi sur la ungoj de fizika doloro
?sen esti trafita de ili estas unu el la benoj de la vivo
Ĉiu, kiu atingas staton de konscio, kiu ebligas al ili
.kompreni, ke ili ne estas la korpo, ne sentos doloron
Kiu kapablas regi sian menson, tiu liberiĝas de doloro
kaj atingas kompletan regadon super la korpo
Kompreneble, tio ne okazos subite, sed persista penado
.faras miraklojn

* * *

Ni devas akcepti vivon kaj morton sen paniko, kaj plej
bone utiligi la lecionojn de ĉi tiu vivo por ke ni povu koni la
.sekvan vivon
Trans ĉi tiu lando kuŝas senfinaj horizontoj, kie ni
.revidos niajn amatojn, kiujn ni pensis, ke ni perdis por ĉiam
Kompreneble, ni ne devas peti morton aŭ serĉi ĝin, sed
kiam ĝi venas, ni devas kompreni, ke ĝi estas la fina testo,
.kiu kvalifikas nin por ricevi la grandan premion

* * *

Kiam la serĉanto komprenas la gravecon de serĉado de
Dio, li ne hezitas, sed anstataŭe akriegas sian decidon kaj
.tenas sian menson fokusita al sia benita celo
Kiam la deziro ekestas en li, li nutras ĝin per
kontemplado kaj spiritaĵoj sopiroj ĝis li sentas la ĉeeston de
.Dio en sia koro
Tio estas la plej sekura kaj fidinda maniero stiri la ŝipon
de la vivo en la maro de la vivo

* * *

En vi kuŝas grandioza kaj mirinda ĝardeno de rafinitaj
pensoj, bonodora je amo, boneco, kompreno kaj paco. Ĝiaj
floroj estas nemezureble pli belaj ol teraj floroj kaj materiaj
.bonodoraj herboj

Kiam vi donas vian puran amon, vi plantis bonodoran
rozon, kaj laodoro de tiu amo kaj la aromo de tiu kompreno
!daŭras pli longe ol iu ajn tera floro kaj tio estas la vero

* * *

Kreiva pensado, zorgema legado kaj ripetado de veraj
vortoj estas helpaj rimedoj por seniĝi de negativeco kaj
.establi pozitivan pensmanieron

Ripetado de asertoj kaj petegoj kun profunda
koncentriĝo helpas formi ĝustan pensmanieron, tiel ke
pozitiva pensado fariĝu tiel natura kiel negativa pensado iam
.estis

* * *

Ni devas konservi la trezoron de spirita ĝojo kaj
enstampi tiun ĝojon en la korojn de aliaj, kaj ne permesi, ke
.io ajn rabas de ni nian internan ĝojon
Eĉ se la tagoj sulkiĝas kaj la subkonscio sugestas, ke ni
perdis ĉion, ni tamen devas superbrui la tumulton per la
.nepenetrebla silento de ĝojo

Kronu vin, amikoj de ĝojo, sur la trono de viaj altaj
ambicioj kaj celoj, viaj noblaj agoj kaj altaj pensoj, kaj vi
sentos Dion kiel ĝojon en la strukturo de ĉiu penso kaj ĉiu
.sento

Ni ankaŭ devas planti la arbon de dia amo en la grundo
de la subkonscio. Kiam ni sentas tiun amon, timoj malaperos
.kaj zorgoj disipiĝos kun la helpo de Dio

* * *

Diri, ke iu havas malvolan volon ekde la naskiĝo kaj ne
povas fariĝi forta, estas malĝuste, ĉar ekzistas ebleco, ke tiu
persono povas fariĝi granda kaj atingi mirindajn aferojn en
.ĉiuj aspektoj de la vivo

* * *

Eterne

?Ĉu tiu tago iam tagiĝos, ho Eterneco
Kie mi demandos de vi sen interrompo
Kaj mi sendas al vi senfinajn demandojn
!?Kaj mi ricevos respondon de vi
Kiel kreskigi malfortajn, maldikajn fiherbojn
Iliaj kapoj estas levitaj sen kliniĝo
Kaj sen esti skuita de la furiozaj ŝtormoj
Kiu elradikigas la altajn arbojn
Kaj la masivaj strukturoj estas detruitaj
!Kaj la potencaj maroj kirliĝas
?Kiel la unua sparko palpebrumis ŝiajn okulojn
Kaj la unua arbo aperis
Kaj la unua fiŝo
Kaj la unua birdo
?Kaj la unuenaskito
?Kiam estis ilia unua vizito
Ĉi tiu domo sur la teretaĝo
!?Domo de Mirindaĵoj
Kiel mi sopiras teni vian manon
Tiu, kiu formis la maron kaj la teron
!Ho Eterneco

* * *

La mondo estas plejparte malluma, sed kiam ni vidas
tiujn, kies vizaĝoj brilas per la radianco de feliĉo

Iliaj ridetoj dispelas nian malĝojon kaj dispelas niajn
zorgojn kiel lampo brilanta en la mallumo
Mallumo paliĝas antaŭ Lia lumo
Lasu la rideton de la animo brili de niaj vizaĝoj, lasu la
brizon de dia amo porti niajn ridetojn kaj disĵeti ilin en
malgajajn korojn, por ke la lumo de tiuj ridetoj povu dispeli la
.mallumon el la koroj de aliaj

* * *

Esti konsiderema pri la sentoj de aliaj estas unu el la plej
.mirindaj ecoj, kaj ĝi donas al persono la plej grandan allogon
Ekzemple, se iu soifas, la persono kiu pensas pri aliaj
.sentos ties bezonon kaj ofertas al ili trinkaĵon da akvo
Esti konsiderema pri sentoj signifas esti konscia pri aliaj
kaj pensi pri ili
Tiuj, kiuj respektas aliajn kaj ŝatas iliajn sentojn,
instinkte scias, kion ili bezonas

* * *

Unu el la disĉiploj dubis pri sia kapablo daŭrigi sian
spiritan vojon. Por kuraĝigi lin, la instruisto Paramhansa diris
:al li
Dio ne estas malproksima, sed proksima, kaj mi vidas"
"Lin ĉeestantan ĉie
La studento protestis, dirante: "Sed vi estas instruisto,
"!kiu konas Dion, sinjoro
:La instruisto respondis
Ĉiuj animoj estas egalaj, kaj la sola diferenco inter vi"
kaj mi estas, ke mi penis pruvi al Dio, ke mi amas Lin, do Li
".malkaŝis Sin al mi

* * *

Kiam persono enprofundiĝas en spektado de tre plaĉa
filmo, ili forgesas ĉion alian kaj ilia fokuso estas nur sur la
.filmo
Kaj tiel estas kun tiu, kiu estas obsedita de la amo de
Dio, kiu forgesas ĉion krom la dian amaton

La averaĝa homo ne havas sufiĉan sopiron kaj deziron
senti la dian ĉeeston, ĉar la menso kutimas fokusiĝi sur
.materialaj aferoj anstataŭ la diaj

Se filmoj, sekso kaj mondaj plezuroj povas allogi la
atenton de homo, kio do pri Dio, kiu estas la fonto de ĝojo
!kaj la plej ĝuebla afero en ekzisto

Sed la problemo estas, ke plej multaj homoj ne volas
koni Dion, kaj se vi ja konus Lin, vi trovos, ke la horoj pasas
.dum vi estas mergita en supera spirita ekstazo
Kion ajn mi faras, mi sentas nenian ĝojon krom se Dio
estas kun mi

* * *

Se homoj volas eviti materialan malriĉecon, ili devus
malestimi spiritan malriĉecon, ĉar ĝi estas la subesta kaŭzo
.de ĉia homa sufero

Persono, kiu estas kaj spirita kaj praktika, estas feliĉa
.homo, kaj nur feliĉa homo estas sukcesa homo
Eĉ se la loĝantoj de urbo ĝuas ĉiujn komfortojn de
materiala bonfarto, tio ne ĉesigos murdon kaj krimon en tiu
.urbo

La apliko de universalaj principoj de reciproka servo,
spontanea kunlaboro inter homoj, amo al spirita vivo kaj
kontrolo de la deziroj de la animo estas ĉiuj necesaj por ke iu
.ajn socio ĝuu harmonian, sanan, feliĉan kaj prosperan vivon
* * *

Ne pensu, ke Dio ne respondas al viaj preĝoj. Ĉiu vorto,
kiun vi flustras al Li, estas gravurita en Lia universala koro.
Kaj se vi observas la multajn manierojn, kiel Dio respondas,
.vi trovos, ke Li vere ĉiam respondas al vi
Ju pli granda kaj ju pli forta estas via sopiro, des pli
.rapida kaj pli mirinda estos la respondo
* * *

Ekzistas homoj, kiuj vidas neniun pli altan celon en la
vivo ol plenumi la bezonojn de la korpo kaj kontentigi ĝiajn

dezirojn, nenion pli. Ĉi tio estas la stato de vivo limigita de la
.sensoj

Kaj homoj, kiuj servas per intelektaj kaj metiaj agadoj,
agrikulturo, komerco, aĉetado kaj vendado, kaj ĉio rilata al
praktika vivo ĝenerale

Ili konstante okupiĝas pri aferoj, kaj ilia sola zorgo en la
vivo estas gajni monon, kiun ili ofte malŝparas por sensualaj
.plezuroj

Inter ĉi tiuj estas pli evoluintaj individuoj kun kreivaj
temperamentoj

Ekzistas homoj kun manaĝeraj kaj administraj talentoj,
kiuj laboras por kompreni la sekretojn de la vivo post kiam ili
.spertis gajni monon kaj atingi sukceson en la profesia vivo

Ili fidas je memregado por superi la diktaĵojn de la
sentoj, prenas la vivon pli serioze, kaj kredas je
kontraŭbatalado de malutilaj tendencoj, memsuvereneco,
.kaj metado de la kompasoj de la vivo en la ĝustan direkton
Ekzistas homoj kun kontempla naturo, kiuj estas spiritaj
laŭ naturo kaj kapablaj transdoni inspirajn pli altajn ideojn al
aliaj

* * *

Dio sole kapablas korekti la malbonojn, kiuj turmentas la
mondon kaj la homaron, sed la homaro devas klopodi rekoni
la dian ĉeeston kaj montri la senfinan bonecon de Dio en si
.mem

:por esti certa

Ĉiumatene mi ofertas mian korpon, mian menson, kaj
ĉiun kapablon, kiun mi posedas, al vi, Senfina Kreinto, por
.uzi ĝin laŭ via elekto, por ke vi povu esprimi vin per mi

* * *

Por ke homo povu atingi mem-akcepton, li devas regi
siajn pensojn

Vi devas praktiki profundan pensadon kaj fokusigi vian
menson tiel ke kiam vi koncentras vian menson al aparta
ideo, via atento ne vagas aŭ saltas de unu ideo al alia

Plej multaj homoj vivas sur la surfaco de la vivo, sed por
akiri la gemojn de scio necesas profunda plongo en la maron
.de pensoj

Profundpensuloj estas feliĉaj homoj ĉar ili povas mense
.distancigi sin de la kaŭzoj de angoro en sia ĉirkaŭaĵo
La averaĝa homo havas neniun manieron eskapi, ĉar li
ĉiam vivas sur la surfaco kiel fiŝo, kiun facile kaptas la
.fiŝkaptisto

* * *

Estas la eksterordinara kvalito de la spirito de kreemo,
kiu igas ĝian posedanton stari antaŭ la mondo en hela brilo
kiel la granduloj, kiuj alportis novajn aferojn utilajn al la
.mondo, kiujn neniuj antaŭe faris
Tiuj brilaj genioj posedis nevenkeblan kreivan spiriton,
subtenatan de volo, kiu ne ĉesus ĝis la dezirata celo estus
.atingita

Ĉu Dio favoris tiujn grandajn homojn, por ke ili posedu
tiun specialan grandecon? Kaj ĉu la dia volo elektis ilin por
?ricevi tiun grandan gloron super aliaj
Absolute ne. Simple ili uzis siajn kreivajn talentojn por
demonstri la grandecon kaj gloron, kiuj estas la heredaĵo de
ĉiu homo, ĉar li estas kreita laŭ la bildo de Dio, la fonto de
.ĉia kreemo kaj novigado

* * *

Homoj ĉasas feliĉon kiel hidrargo, sed ekzistas maniero
trovi feliĉon, kaj tio estas danki Dion pro Liaj benoj kaj senti
.sin dankema pro la benoj, kiujn ni ricevas en la vivo
Nia dankemo al Dio pro la benoj en niaj vivoj estas
fundamenta postulo por ekkoni Lin, kiu estas la fonto de
.eterna paco, komforta vivo kaj renoviĝinta ĝojo
Kiam ni donas al Dio nian amon, ni fariĝas akceptemaj al
Liaj benitaj donacoj de paco, kontenteco kaj kontentigo
La plej feliĉaj homoj en ĉi tiu mondo estas tiuj, kiuj lernis
pensi pozitive, fari konstruan laboron, kaj doni malavare kaj
.bonkore kion ili povas. Ili estas tiuj, kiuj sukcesas en la vivo

Ju pli homo posedas pozitivan konscion, dankeman
.kron kaj aman animon, des pli li sentas Dion en si
Kaj kiam ajn la disĉiplo flustras al Dio, "Kiel malavara Vi
estas, ho Sinjoro!", li komprenas, ke la paco kaj feliĉo, kiujn li
sentas, estas beno de Dio, kaj li deziras direkti siajn pensojn
.kaj agojn tiel, ke li ĉiam restas proksime al la Dia Ĉeesto
Ĉi tiu proksimeco atingeblas per kontemplado, pozitiva
pensado kaj sana juĝo. Ĉi tiuj, siavice, nature ekestas kiel
.rezulto de dankemo kaj spirito de donaco

Se ni pripensas la benojn, kiujn ni havas, kaj ĉiujn
bonajn aferojn, kiuj meritas dankon kaj dankemon, anstataŭ
pensi pri la katastrofoj, malfacilaĵoj, malsanoj, suferoj, zorgoj
kaj timoj, kiuj ĉirkaŭas nin aŭ kaŭzas al ni aflikton, tiam ni
komencos koni Dion, kaj ni estos rekompencitaj pro tio per la
.spirita konscio, kiun ni nomas paco aŭ feliĉo
Niaj koroj batos pro amo kaj ĝojo, kaj niaj mensoj brilos
pro helaj ideoj

* * *

La mensoj de plej multaj homoj estas kiel motoroj kun
!unu ĉevalforto
Malgraŭ la grandega potencialo en ĉiu homa menso, tre
malmultaj homoj uzas tiujn povojn, kiuj atendas esti
.aktivigitaj
La interesoj de homoj estas kutime limigitaj kaj limigitaj
al la necesajoj de la vivo kiel manĝado, laborado, amuziĝo,
.dormado, kaj similaj
Sed homoj havas unu el la plej grandaj kvalitoj el ĉiuj,
nome la kapablo krei aŭ novigi
Kio estas tiu mistera, enigma potenco? La Okcidento
estas la lando de praktika kaj industria novigado kaj aplikataj
sciencoj. La Oriento estas la lando de klerismo kaj spirita
.kreemo

La spirito de iniciato estas la kapablo esti kreiva por fari
.ion, kion neniu antaŭe faris, laŭ novigaj manieroj
Ĝi estas la kreiva povo derivita de la Kreinto

* * *

Se ne ekzistus ebleco de interna ŝanĝo, kie kuŝas la
semoj de tio, kio ni fariĝos, ni ne povus efektiviĝi ŝanĝon en
.la nekonata parto de nia naturo

Sed ni havas la ŝancon influi, kiuj ni fariĝos en la
estonteco. Frua trejnado de nia potencialo ludas signifan
rolon en aŭ aktivigo de ĉi tiu nekonata parto de ni mem aŭ
.lasado de ĝi paralizita se neglektita
Same kiel plantoj etendas siajn radikojn en la grundon,
tiel ni devas nutri la bonajn kvalitojn en ni mem per
fekundigo, sarkado, malfiksado de la grundo, akvumado kaj
.barilo

Ni ankaŭ devas pritondi kaj elradikigi fiherbojn el la
grundo de la animo

La fruktoj de niaj vivoj, ĉu grandaj, malgrandaj,
mezgrandaj, sanaj aŭ malsanaj, plejparte dependos de kiom
.bone ni prizorgas la arbojn de niaj propraj fruktoĝardenoj
Ni havas la liberecon fari tion, kaj se ni uzas nian liberan
elekton laŭeble plej bone, la ekstera rezulto estos bona, kaj
sekve, novaj kaj bonaj semoj formiĝos en la nekonata parto
de nia naturo, kaj ĉi tiuj siavice determinos kiaj estos niaj
.vivoj en la estonteco

* * *

Negativaj kaj pozitivaj rezultoj de penso
Penso estas ekstreme trompa, ĉar ĝi povas produkti kaj
negativajn kaj pozitivajn rezultojn
Mi ankoraŭ memoras unu fojon, kiam unu el miaj fratinoj
suferis pro doloretanta gorĝo, kaj mi neniam antaŭe vidis
tian severan doloretantan gorĝon; ŝi ne povis manĝi aŭ gluti
.ion ajn
Ŝi vokis min kaj diris, plorante, "Bonvolu fari ion ajn por
"helpi min
Mi alportis al ŝi iom da manĝaĵo kaj petis ŝin manĝi. Ŝi
ne sciis, ke mia mano tuŝis ŝian gorĝon, kie mi koncentris
.mian mensan energion

Subite ŝi trovis sin manĝanta sen senti ian doloron, kaj
ŝi estis plena de ĝojo pro la resaniĝo de sia gorĝo
Post kiam mi forlasis ŝin, ŝi leviĝis kaj rigardis sian
gorĝon en la spegulo, kaj kiam ŝi vidis, ke la ulceroj ankoraŭ
.estis tie, la doloro revenis kaj ŝi komencis kii
Kiam mi hejmenvenis kaj vidis ŝin doloranta, mi
"?demandis al ŝi: "Kion vi faris
"Ŝi respondis, "Mi rigardis en mian gorĝon
Mi diris al ŝi: "Mi vidis, ke via gorĝo estas bona en la
lumo de Dio, kaj tial via stato pliboniĝis, sed vi vidis la
".malsanon, kaj tial vi sentas doloron
"Tiam mi diris al ŝi: "Trinku ĉi tiun akvon
Ĉar ŝia menso estis akceptema, ŝi povis gluti la akvon
kaj resaniĝis, kaj ŝi neniam plu rigardis sian gorĝon en la
.spegulo
Tiel, penso ludas signifan rolon. Koncerne neŭrologiajn
malsanojn — kiujn ofte instigas miskomprenoj — la menso
povas antaŭenigi rapidan resaniĝon kiam ĝia povo estas
.uzata ĝuste
Noto: Ĉi tiu rakonto ne signifas, ke vi ne devus konsulti
.kuraciston aŭ serĉi kuracadon, tial la bezono de klarigo

* * *

:Ni devus povi diri
Malantaŭ ĉi tiu limigita korpo, mi sentas la absolutan"
"kaj senliman
Mi ne prelegas krom se mi sentas, ke Dio estas kun mi,
nek mi instruas krom se mi estas en kompleta harmonio kun
Li. Kaj kiam mi parolas de tiu nivelo, mi scias, ke tiuj, kiuj
.aŭskultas min, ne forgesos tion, kion ili aŭdis
Tiuj, kiuj persistas, konos Dion, kaj mi esperas, ke tiuj,
kiuj deziras daŭrigi sian strebadon, tuŝos Lian benatan
.ĉeeston

* * *

La deziro al feliĉo estas la plej forta el ĉiuj deziroj

Vera kaj daŭra feliĉo troviĝas nur en Dio, kaj kiam vi
malkovras Lian ĉeeston, vi pleniĝas per granda ĝojo — ĝojo,
.kiu ne troveblas en io ajn alia
Se oni donus al vi la tutan mondon, vi ne scius kiel trakti
ĝin, kaj vi sentus pezan ŝarĝon kaj maltrankvilon pri ĉio
Rigardu la vivojn de la plej grandaj famuloj kaj viroj de la
mondo kaj vi trovos, ke ili estis agaciĝemaj, ĵetataj ĉikane de
ĉiuj flankoj kvazaŭ marionetoj movataj kaj ludataj de la
.mano de la sorto
Sed tiu, kiu estas unuiĝinta kun la lumo de la mondo,
.estas feliĉa homo, ĉar li estas ligita al sia Kreinto

* * *

Oni ĉiam devas peni por superi malbonajn kutimojn, ĉar
tuj kiam homo sentas sin pesimisma kaj malĝoja, li semas
.nesanajn semojn en la grundon de sia propra animo
Daŭrigi indulgon en malutilaj kutimoj estas formo de
memdetruo. Tamen, klopodi senti sin gaja kaj optimisma
ĉiutage, malgraŭ ĉiuj malagrablaj kaj afliktaj provoj, estas
.signo de renovigo kaj spirita vekigo

* * *

Tiuj, kiuj permesas al siaj mensoj malmoliĝi kaj ŝtoniĝi,
estas vere tiuj, kiuj mortas
Tiuj, kiuj deziras solvi la misteron de la vivo, devas
renovigi siajn vivojn ĉiutage, labori por plibonigi sin iel,
.disvolvi kreivan pensadon kaj okupiĝi pri konstrua agado
Kaj ĉefe, ili devus peti Dion pri saĝeco, ĉar kun saĝeco
venas ĉiuj belaj kaj sublimaj aferoj

* * *

Dio donis al ni familion por ke ni povu plivastigi la
cirklon de nia amo de ni mem al aliaj, kun kiuj ni estas
parencaj, kaj poste etendi la limojn de tiu amo por inkluzivi
.ĉiujn

Niaj amatoj estas prenitaj for de ni, ĉu per morto aŭ pro
aliaj cirkonstancoj, por ke ni lernu ne limigi nian amon nur al

homoj, sed ami la amon mem, kiu estas Dio, nia plej
.proksima najbaro, kaŝita malantaŭ ĉiuj homaj maskoj

* * *

Kiam ajn mi trovas akceptemajn homojn, mi provas
alparoli la menson kaj logikon de tiuj homoj, dum mi malofte
parolas al tiuj, kiuj ne interesiĝas, ĉar ili tute ne volas
.aŭskulti

Koncerne tiujn, kiuj sincere serĉas Dion, mi provas
komuniki kun ili per iliaj malfermaj mensoj kaj planti la
.semojn de dia amo en iliajn korojn

* * *

Spektante filmon aŭ teatraĵon, se la spektantoj scius la
intrigon de la rakonto en ĉiuj ĝiaj detaloj antaŭ ol spekti la
.spektaklon, la spektaklo perdus sian ĝuon
Simile, estas konsilinde ne scii ĉiujn sekretojn de ĉi tiu
vivo ĉar kosma dramo trairas la ĉapitrojn de niaj vivoj, kaj ne
.estas ekscite scii kio okazos antaŭ ol ĝi okazos
Ni ne devus zorgi pri la fina rezulto, sed prefere peti
Dion gvidi nin por ludi niajn rolojn en la ludo de la vivo
laŭeble plej plene, ĉu tiuj roloj implikas malfortecon aŭ
forton, malsanon aŭ sanon, fierecon aŭ humilecon, riĉecon
aŭ malriĉecon, kaj ekkoni la signifon de ĉi tiu kompleksa
.rakonto fine

* * *

Ĉiu volas havi pli da mono ol la alia persono, kaj kiam ili
ricevas ĝin, ili ankoraŭ ne estas kontentaj ĉar ili malkovras,
.ke ekzistas tiuj, kiuj estas pli riĉaj ol ili
Homoj vivas en marĉo de memkaŭzita mizero kreante
siajn proprajn kapricojn kaj dezirojn anstataŭ esti kontentaj
.pri tio, kion ili havas
Estas homoj, kiuj havas multe pli ol aliaj, tamen ili ne
estas feliĉaj, sed ili brulas de deziro por pli kaj estas
.konsumitaj de angoro kaj antaŭtimo
La vojo de Dio, miaj amikoj, estas la plej facila vojo, kaj
estas plej bone por ni unue turni nin al Dio kaj peti Lin doni

al ni tion, kio estas plej bona por ni, kaj ni ricevos el Lia
malavara mano tion, kion ni bezonas, ĉar Li respondas
.sincerajn preĝojn kaj plenumas la dezirojn de Siaj amantoj

* * *

Estas malsaĝe atendi veran feliĉon de teraj alligitaĵoj kaj
.posedaĵoj, ĉar ili ne kapablas alporti ĝin al ni en la unua loko

Tamen milionoj da homoj mortas korrompitaj kaj
dispremitaj post siaj vanaj provoj trovi en la tera vivo tiun
feliĉon, kiu ekzistas nur en Dio, la fonto de ĉia ĝojo kaj
.plezuro

* * *

Estas tute nature, ke homoj dankas Dion post ricevo de
donacoj de Li, sed ili malofte dankas Lin aŭ eĉ pensas pri
dankado de Li pro la donaco de vivo, kiun Li donis al ili, kaj
.pro la spiritaj kvalitoj, kiujn Li enstampis en iliajn animojn
Estas facile levi niajn korojn al Dio kiam ni sentas Lian
ĉeeston aŭ ricevas respondon de Li al niaj preĝoj, sed kiel
mirinde estas danki Lin pro Lia kaŝita gvido al ni kaj Lia
benita ĉeesto kun ni malgraŭ nia manko de konscio pri ĝi. Ĉi
tio estas signo de fido al Dio, humileco antaŭ Li, kaj
.kontenteco pri Lia saĝo

Dio respondas laŭ sia propra maniero al nia amo kaj
sopiro, kaj ĝuste la humiluloj estas plenaj de dankemo kaj
aprezo por la abundaj benoj kaj boneco de la ĉiam donanta
.dia fonto

* * *

de homo estas lia stomako (la stomako de homo estas
lia malamiko)

La stomako estas la plej vundebla parto de la korpo kaj
ofte estas submetita al la plej malbonaj specoj de misuzo.
Kiam la digesta sistemo estas interrompita per tromanĝado
aŭ konsumado de nesanaĵ manĝaĵoj, ĝi povas kaŭzi ĉiajn
.sanproblemojn

Kiam homo rigardas sian vizaĝon en la spegulo, ili
pensas, ke ili estas bone, sed ili ne rimarkas, ke ili portas

multajn toksinojn deponitajn en sia korpo. Krom se ili scias la
ĝustan manieron seniĝi de tiuj toksinoj, kaj se la korpo ne
.kapablas seniĝi de ili efike, malsanoj okazos

* * *

Unu el la junaj disĉiploj petis konsilon, kaj la instruisto
:Paramahansa diris al li

La mondo ensorbigas malbonajn kutimojn kaj deviajn
tendencojn en vin, sed la mondo ne respondecos, nek donos
respondon aŭ klarigon pri viaj eraroj rezultantaj el tiuj
.tendencoj kaj kutimoj

Do kial do doni vian tutan tempon al trompema amiko?

Rezervu unu horon ĉiutage por spiritaj kaj sciencaj
.malkovroj

Ĉu Dio — la donanto de vivo, familio, mono kaj ĉio alia
?— ne estas inda je unu parto de dudek kvar de via tempo

* * *

:Studento demandis

Sinjoro, kial iuj homoj mokas kaj ridindigas sanktulojn"

"?kaj sanktajn homojn

:La instruisto Paramahansa respondis

La malbonfarantoj malamas la veron, kaj la monduloj"
kontentiĝas drivi laŭ la fluo. Neniu grupo ŝatas ŝanĝon. Tial,
la nura penso pri la justuloj de Dio ĝenas ilin kaj
".maltrankviligas ilian pacon

Tiujn homojn oni povas kompari al viro, kiu vivis dum
multaj jaroj en malluma ĉambro. Kiam iu ŝaltas lumon, la
subita brileco ĝenas la duonblindan personon kaj ŝajnas al li
.nekutima fenomeno

* * *

La peza martelo de la forĝisto ne havas propran volon,
se li ne levas ĝin per la mano kaj mallevas ĝin, ĝi restas en
.sia loko, neuzata

Sed la homo havas liberan volon, por ke li povu elekti
.esti bona rimedo kaj justa instrumento en la manoj de Dio

Dio ne volas, ke homoj estu rigidaj, senvivaj marteloj,
sed prefere uzu liberan volon por atingi diajn celojn sur ĉi tiu
tero

* * *

Mono ne nepre estas indikilo de bona gusto. Multaj
riĉuloj aĉetas aferojn, kiujn ili ne bezonas, kiuj poste
amasigâs en iliaj hejmoj en estetike malbelaj kaj senutilaj
.amasoj

Vi ne bezonas multan monon por igi domon alloga;
gusto estas la ŝlosila elemento
Sed la ideo plibeligi la domon ravas iujn homojn, do ili
.obsediĝas pri ĝi kaj limigas sin per materiaj aferoj
Ĉiu, kiu devas pagi akumulitajn kaj urĝajn fakturojn,
devas sopiri pli simplan vivon kaj liberecon de financaj
.premoj

Sed tiu libereco ne venos per cedado al mallaboremo kaj
.neniofarado, aŭ per forlaso de ĉio sen pravigo aŭ logiko
:Iam okazis, ke viro suferis grandan perdon kaj diris
Ho, ve al mi! Mi perdis mian riĉaĵon kaj mia edzino"
".forlasis min, do mi decidis lasi ĉion kaj fariĝi ermito
Ĉi tiu viro, miaj amikoj, ne ĉion postlasis, sed ĉio lin
!forlasis

La psikologia ĉirkaŭaĵo kaj sento de kontenteco estas du
gravaj elementoj por atingi feliĉon
:Post ekzameno kaj ordigo de ĉiuj deziroj, eblas diri
Ne estas malfacilaĵo akiri la necesajn materiajn"
".bezonojn, kaj la nekapablo posedi ilin estas nepravigebla
* * *

:Unu el la studentoj demandis
"?Sinjoro, kion mi devas fari por koni Dion"
:La instruisto Paramahansa respondis
En ĉiu momento de libera tempo, mergu vin en
profundajn pensojn pri li. Parolu al li de koro al koro, animo
.al animo

Li estas pli proksima ol proksimeco kaj pli kara ol
amanto. Mi adoras lin kiel avarulo adoras monon, kaj mi
amas lin per la amo de ammalsana, blindpasia viro por sia
.amato, kiel dronanto por spiro de aero
Kiam vi esprimos vian superfortan sopiron kaj intensan
.deziron, li venos al vi

* * *

Ĉiuj niaj klopodoj estu dediĉitaj ne nur al atingado de
bona sano kaj materia sekureco, sed ankaŭ al serĉado de la
.senco de la vivo

Kiam malfacilaĵoj superfortas nin, ni unue turnas nin al
nia ĉirkaŭaĵo, provante fari ĉiujn materiajn alĝustigojn, kiujn
ni opinias helpo kuŝantaj en

Sed kiam ni atingas sakstraton kaj diras: "Ĉiuj miaj
provoj malsukcesis, kion pli mi povas fari?", ni komencas
.serioze pensi pri trovo de efika solvo al nia problemoj
Kiam ni plonĝas sufiĉe profunde en niajn pensojn, ni
ricevas, kun la helpo de Dio, la respondon el ni mem. Ĉi tio,
.en si mem, estas formo de respondita preĝo

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al kelkaj el la lernantoj
Gardu vin kontraŭ negativa vivkoncepto. Kial vi tiom"
multe koncentriĝas pri la amasoj da rubo, kiam estas tiom da
"?beleco ĉirkaŭ vi

Oni povas trovi erarojn en la plej grandiozaj ekzemploj"
de arto, muziko kaj literaturo. Sed ĉu ne estas pli bone kaj pli
"?inde ĝui ilian ĉarmon kaj splendoron

La vivo havas brilan flankon kaj malhelan flankon, ĉar"

".la mondo de relativeco baziĝas sur lumo kaj ombroj
Se vi permesas al viaj pensoj nutriĝi per malbono, vi"

".alportos malbelecon kaj malvirtecon sur vin mem
Serĉu nur la bonon en ĉio, por ke vi povu sorbi la"

"spiriton de beleco

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al grupo de disĉiploj

Dio aranĝis ĉi tiun viziton al la Tero por ni, sed la"
plejmulto el ni fariĝas nebonvenaj gastoj, prenante iujn
"aferojn ĉi tie kiel niajn proprajn
Forgesante, ke nia tera loĝado estas provizora, ni kreas
multajn asociojn kaj rilatojn, kiel ekzemple: "mia hejmo",
."mia laboro", "mia mono", "mia familio", kaj tiel plu
Sed kiam nia tera vizo eksvalidiĝos, ĉiuj homaj ligoj
svagiĝos kaj malaperos, kaj ni tiam estos devigitaj lasi
malantaŭe ĉion, kion ni pensis, ke ni posedas. La Unu kaj
Sola, kiu akompanas nin ĉiam kaj ĉie, estas nia eterna kaj
.senfina najbaro, Dio
Sciu nun, ke vi estas la spirito, ne la korpo. Kial vi
atendas, ke la morto instruu vin laŭ ĝia brutala kaj subita
?maniero

* * *

Se persono malsaniĝas, ili devas fari ĉion eblan por
superi sian malsanon. Eĉ se kuracistoj diras al ili, ke ne
ekzistas espero por resaniĝo, ili devas resti trankvilaj, ĉar
.timo obskuras la senton de dia ĉeesto, kiu estas ĉiopova
Anstataŭ indulgi sin en angoro kaj psikologia aflikto, la
afliktita persono devus certigi al si, ke li estas sekura kaj
.protektita sub la protekto kaj amika zorgo de Dio

* * *

Timo signifas, ke ekzistas interfero en la sendrata
sistemo de la menso
La dia himno estas himno de sobreco kaj trankvilo, kaj
perturbo estas konfuzo
Trankvilo estas la dia voĉo parolanta tra la sendrata
aŭskultado de la animo

* * *

Tiuj, kiuj deziras renovigi siajn vivojn, unue identigu la
pozitivajn aferojn, kiujn ili volas enkonduki en siajn vivojn,
kaj poste starigu programon, kiun ili sekvas ĉiutage, kaj ili
.sentos grandan feliĉon rezulte de la plenumo de siaj decidoj

Malsukceso aliĝi al horaro por mem-plibonigo
malfortigas la volon kaj metas obstaklojn sur la vojon de
progreso
La plej vera amiko kaj plej malbona malamiko de homo
estas li mem
Tiuj, kiuj sin akordigas kun la natura ordo de la vivo,
atingos fruktodonajn plenumojn. Neniu leĝoj malhelpas
homon ŝanĝiĝi al pli bona kaj realigi siajn noblajn aspiratojn.
Neniu obstaklo povas malhelpi homon atingi siajn altajn
celojn, krom se ili implicate agnoskas tiujn obstaklojn kaj
.konvinkas sin, ke ili ne povas superi ilin
El la fontoj de inspiro

Ne ekzistas diferenco inter fizikaj leĝoj kaj spiritaj leĝoj,
aŭ la mirakloj, kiuj okazas rezulte de kompreno de la
mekanismoj de la homa menso. Sciencistoj faras miraklojn
uzante fizikajn leĝojn, kaj tiuj spirite progresintaj faras
mensajn miraklojn. En ĉi tiu epoko de sciencaj mirakloj,
karakterizita per inundo de neimageblaj inventoj kaj novigoj,
sciencistoj devas pliprofundiĝi en la studon de la spiritaj
.leĝoj uzataj de tiuj kun spirita kompreno
Spiritaj mirakloj aŭ diaj favoroj estas simple la apliko de
supernaturaj kosmaj leĝoj. Por la averaĝa homo, ĉi tiuj agoj
ŝajnas miraklaj, sed en realeco, ili estas la uzo de iu kaŝita,
.pli alta leĝo

Mi gustumis la belecon de miliardoj da steloj
Disĵetitaj en la vasteco de la spaco
Kaj el senkulpaj plezuroj mi suĉis la nektaron
Kaj mi faris kamenon en kiu mi bruligis ĉiujn miajn
malĝojojn
Kaj mi portis la torĉojn de lumo
Kaj pura amo estis enstampita en ĉiun koron
Ĝi miksis patran, patrinan kaj fratan amon
Mi trinkis ĝin ĝis mi ebriiĝis

Spiritaj libroj estis premitaj por guto da paco
La poemoj estis verkitaj inspiritaj de la naturo
Kaj mi ŝtelis la dolĉecon el la abelujo de feliĉo
Mi eltiris la esencajn signifojn el la minejo de penso

Kaj mi legis

Kaj mi ridetis

Kaj mi laboris

Kaj mi planis

Kaj mi pulsas

Mi estis fervora

Kaj ĉio tio ne sufiĉis

Dum ŝi komprenis, ke ili estis sonĝoj, kiuj ofte malaperis

Antaŭ ol la deziroj de la sopiranta koro plenumiĝas

Sed tuj kiam mi forigis la sonĝojn de mi

Kaj mi sidis en la sanktejo de paco

Mia sopiro plifortiĝis

Kaj mi aŭdis mian animon kanti

!Dio sola restas

Ĉiu homo enkorpiĝas senfinan potencon, kaj ni devas
manifesti tiun potencon en ĉio, kion ni faras. Kiam ni deziras
krei ion, ni ne devas fidi nur je eksteraj fontoj, sed prefere
plonĝi en niajn internajn profundojn kaj serĉi la senfinan
.fonton

Ĉiuj sukcesaj labormetodoj, ĉiuj inventoj, ĉiuj muzikaj
vibroj, inspiraj ideoj, kaj sublimaj kaj mirindaj komponaĵoj
.estas registritaj en la registroj de Dio

Ni devas unue difini la celon, poste peti dian helpon por
gvidi nin al la taŭga ago per kiu ni povas esprimi niajn
energiojn, kaj reflekti ĝis la menso trankviliĝos kaj klare
.vidos la sekvan paŝon, kiun oni devas fari

Tiam ni devas agi laŭ la interna gvido, kiun ni ricevas,
kaj tio, kion ni deziras, estos atingita. Kiam la menso estas
trankvila, aferoj rapide kaj facile klariĝos — kiel mirinde tio
!estas

Vi atingos viajn aspirojn kaj sukceso en ĉio estos via
post mallonga tempo, ĉar la universalaj fortoj kapablas gvidi
la ĝustan leĝon kaj montri ĝian efikecon. Se ni ekzamenos
.nin mem, ni komprenos la veron pri tio, kun la helpo de Dio

Unu el la disĉiploj demandis la instruiston Paramahansa
pri la plej efikaj manieroj venki la malpermesitan satanan
:tenton, kaj li diris al li

Krom se vi firme establiĝis en saĝo, vi devas unue -
kiam tento trafas vin - tuj ĉesigi la agon aŭ fortan impulson
.kaj poste pripensi la aferojn

Se vi provas pensi unue, tento supervenkos vin kontraŭ
via volo kaj vi trovos vin faranta tion, kion vi ne volas fari,
.ĉar en ĉi tiu kazo tento supervenkos racion
Vi nur devas firme diri: "Mi ne faros tion", poste leviĝi
kaj foriri. Tio estas la plej certa maniero eskapi la kaptilojn
.de la diablo

Ju pli vi kultivas la potencon de "Mi ne volas" dum
obsedaj atakoj, des pli forta vi fariĝas kaj des pli granda
estos via feliĉo, ĉar feliĉo dependas de fari tion, kion via
.konscienco diras al vi fari
Kiam vi diras "ne" al delogo, vi devas diri kion vi volas
diri kaj signifi kion vi diras
Ne rezignu kaj memoru, ke tiuj kun malforta volo ĉiam
diras "jes", dum grandaj animoj estas plenaj de literaturaj
."ne"-oj

En spirita trejnado, ni lernis regi niajn emociojn kaj
impulsojn, ne permesante al niaj personaj preferoj dikti niajn
vivojn. Ni fariĝis dankemaj pro ĉio, kion Dio donis al ni.
Homoj havas tiom multe, tamen multaj konstante estas
malkontentaj kaj plendas, sentante sin malkontentaj
malgraŭ havi nenion, kvazaŭ ili posedus nenion, kaj iliaj
.deziroj ŝajnas senfinaj

Matene, post kiam la edzo razas sian barbon — kaj eble
sian lipharojn — lavas sian vizaĝon kaj vestiĝas, la sekva
afero, kiun li deziras, estas matenmanĝo. Apenaŭ li manĝas
kelkajn mordojn, li deziras, ke lia edzino pretigu ion pli
taŭgan por lia gusto, dum la edzino, siavice, deziras, ke ŝi
.havu pli bonajn manĝilaron, telerojn kaj pladojn
Kaj tiel, tagon post tago, ili sopiras tion kaj tion ĝis nenio
povas kontentigi ilin, kaj iliaj rilatoj perdas sian intimecon,
kaj ili eĉ perdas feliĉon mem. Pro la indigno, kiun ili sentas,
ili turnas sin kontraŭ tiuj plej proksimaj al ili. La edzino
plendas kaj kverelas kun la edzo, la edzo krias al la infanoj,
kaj la infanoj ribelas kaj havas problemojn kun malbona
kompanio. La afero estas jena: ne estas malĝuste posedi
aferojn, sed estas malĝuste permesi al posedaĵoj posedi nin.
.Tiuj, kiuj serĉas feliĉon, ne devus esti tro alligitaj aŭ posedaj
Mia paradizo estas en mi, kaj kiam mi ĝojas pri bela
vidaĵo aŭ pri renkonto de karaj amikoj, mia interna paradizo
plifortigas mian ĝuon de tiu vidaĵo aŭ vidado de tiuj amikoj.
Sen tiu interna kontenteco, eĉ la tera paradizo fariĝas
.neeltenebla infero
La kompreno, ke ĉiuj povoj de penso, parolo, sento kaj
ago venas de Dio, kaj ke Li ĉiam estas kun ni, inspirante kaj
gvidante nin, alportas tujan liberiĝon de angoro, konfuzo kaj
.konfuziĝo. Kun ĉi tiu kompreno, ekbriloj de dia ĝojo aperas
lafoje profunda spirita radianco trafluas la tutan estaĵon,
.forigante kaj forviŝante la koncepton de timo
Kiel oceanaj ondoj, dia potenco venas kun granda
impeto, trapasante la koron kaj lavante ĝin per potenca
benita torento, forigante de ĝi ĉiujn obstaklojn kaj
.malhelpojn de duboj, nervozeco kaj timoj
Kiam ni tuŝas la dian ĉeeston, la iluzio, ke ni estas nur
fizikaj korpoj, estas dispelita. Ĉi tion oni povas atingi per
profunda kaj fokusita spirita pensado, meditado pri Dio, kaj
.serĉado de Lia helpo por malfermi niajn mensojn

Tiam ni komprenas, ke la korpo estas nur eta veziko de
energio en la kosma oceano de Dio

Kiam persono estas batata de furiozaj psikologiaj spertoj
.aŭ superfortita de fortaj timoj, li devus provi endormiĝi

Se li povas fari tion, li trovos post vekiĝo, ke la
psikologia streĉiĝo malaperis, kaj ke la timoj malstreĉiĝis,
ĉar kiam la animo eniras la staton de dormo, ĝi provizore
leviĝas super la problemoj origine asociitaj kun la alligiteco
.al la korpo kaj ĝiaj spertoj

Pli granda stato estas tiu de tuŝado de pli alta konscio
per profunda, konscia meditado. Ni devas decidi, ke nenio
.ĝenos nian pacon aŭ rabos nian trankvilon

Kiam la menso tute sorbiĝas en la cirkonstancoj de la
vivo, ĝi ne povas percepti la veran naturon de feliĉa spirita
animo. Sed kiam ni agas samtempe memorante nian
proksiman ligon kun Dio, ke Lia lumo ĉirkaŭas nin kaj Lia
paco loĝas en ni, tiam eventoj ne influos nin, kaj malfavoraj
.cirkonstancoj ne ĝenos nian pacon

Persono devas kontroli siajn impulsojn. La glutemulo
manĝas, same kiel la spirita persono kun disciplinitaj
tendencoj. Ĉu do estas permesite diri, ke manĝado estas
?peko simple ĉar ĝi ofte asociiĝas kun glutemeco
Peko kuŝas en penso, en motivoj. La glutemulo manĝas
por kontentigi sian malsaton, kaj la spirita homo manĝas por
konservi sian korpon sana, kaj estas granda diferenco inter
.la du

Por distingi inter ĝusteco kaj malĝusteco, oni devas
introspekti kaj demandi al si, ĉu tio, kion oni faros, estas
.ĝusta aŭ malĝusta. Ni devas esti tute honestaj kun ni mem
Kiam homo estas honesta kun si mem, estas tre
malverŝajne, ke ili faros eraron, kaj eĉ se ili faros tion, ili
povos rapide korekti sian vojon. Ni devas esti gvidataj de nia

konscienco en tio, kion ni faras, ĉar konscienco estas la
.distinga forto en ni

Ne gravas kiom da taskoj kaj devoj ni havas, ni ne devas
forgesi tute liberigi niajn mensojn de tempo al tempo de
.zorgoj kaj ĉiuj aliaj zorgoj kaj okupoj
Provu ne pensi negativajn pensojn dum unu minuto
samtempe, fokusante pri interna paco, precipe se vi estas
.maltrankvila kaj sentas vin ŝarĝita de zorgoj
Li tiam plilongigis la periodon je pluraj minutoj,
memorante kelkajn feliĉajn eventojn kaj okazojn
Rememoru kelkajn dolĉajn memorojn, kiuj lasis bonan
impreson sur vin, kaj provu revivi ilin en ĉiuj iliaj detaloj, kaj
vi iom post iom trovos, ke vi forgesis viajn zorgojn kaj viaj
.timoj disipiĝis

Konstruante la internan medion
Se persono volas konstrui sanan internan medion, ili
devas praktiki periodojn de silento kaj ne ŝerci la tutan
.tempon, kaj esti feliĉaj, gaja kaj ridetantaj
Malplena babilado dispelas noblajn sentojn, kaj estas
kiel kuglo kiu elĉerpas sian potencon per parolado pri
bagatelaj kaj senutilaj aferoj, tiel kaŭzante perdon de valora
.kaj esenca psikologia rimedo
Konscio estas kiel vazo da lakto; kiam ĝi estas plena de
la paco de kontemplado, rafinitaj pensoj kaj sentoj, ĝi devus
esti tenata plena. Frivoleco kaj papagsimila babilado estas
falsaj amuziĝoj, kiuj kreas truojn en la flankoj de la vazo de
konscio, kaŭzante la elfluon kaj perdon de la lakto de interna
.paco
Tio ne signifas, ke persono estu tro strikta, serioza kaj
rezervita, sed prefere ĝi signifas eviti mokadon, sarkasmo,
.ridindigon kaj nelogikan kaj nejustan paroladon

Mi ankoraŭ memoras la mirindan trejnadon, kiun mi ricevis de la granduloj. Kiam ni babilis kaj babilis, ili diris al ni:

Revenu al viaj internaj fortikaĵoj kaj ne buĉu vin mem" malvarme, por ke vi perdu viajn spiritajn perceptojn kaj via ".paco forkuru de vi sen reveno

Ne estis facile por ni kompreni tiam, sed nun mi komprenas la vojon de paco, kiun ili instruis al ni
Pacdeponaĵoj

Se persono daŭre skribas ĉekojn sen deponi monon en sian bankkonton, ilia mono elĉerpiĝos kaj ilia saldo .malpleniĝos

Simile, se oni ne regule deponas pacon en sian vivkonton, iliaj rezervoj de forto, trankvilo kaj feliĉo malkreskos kaj fine malaperos, kondukante al emocia, mensa, fizika kaj spirita bankroto. Mediti pri Dio kaj sperti Lian benatan ĉeeston replenigas nian internan forton kaj .replenigas nin per ĉiuj necesaj esencaj elementoj

Anstataŭ vivi nur en la nuntempo, ni provas vivi en la pasinteco kaj la estonteco samtempe, kio metas pezan ŝarĝon sur la menson, elĉerpante ĝin kaj limigante ĝian kapablon trakti aferojn efike. Tial ni devas malpezigi nian mensan ŝarĝon. La pasinteco malaperis por ĉiam, do kial ?porti ĝin en niaj mensoj

Lasu la menson trakti siajn ŝarĝojn unu post la alia, ne ĉiujn samtempe. La cigno manĝas nur la solidan enhavon de la likvaĵo, kiun ĝi kolektas per sia beko; simile, ni devus konservi en niaj mensoj nur la lecionojn, kiujn ni lernis el la .pasinteco, kaj forgesi la nenecesajn detalojn
Tio multe trankviligos la menson. La plezuro de moderna homo kuŝas en multipliki tion, kion li havas, kaj akiri pli, .sendepende de la senigo kaj sufero de aliaj

Sed ĉu ne estas pli bone por homo vivi simple, sen troaj
luksoj kaj kun malpli da fervoro kaj angoro? Ne estas plezuro
.en freneze rapidi ĝis la punkto ne ĝui tion, kion oni havas
Venos tago, kiam homoj vekigos el sia spirita dormo kaj
komencos leviĝi super sia bezono pri materiaj posedaĵoj.
Venos tago, kiam ili malkovros, ke pli simpla vivo alportas pli
.grandan sekurecon, pacon kaj trankvilon
Gajni la korojn de homoj per la povo de amo estas la plej
granda venko, kiun iu ajn povas atingi en la vivo
Jen estis la plej rimarkindaj atingoj de la grandaj homoj,
kiuj vivis kaj mortis por aliaj. Tiuj, kiuj havas grandegan
materian potencon kaj vivas nur por si mem, rapide estas
vualitaj en forgeso. Sed tiuj, kiuj vivas por aliaj, restas eterne
.memorataj

La profetoj ne havis orajn tronojn dum sia tera restado,
sed ili sidas sur la trono de amo en la koroj de milionoj. Tio
.estas la plej bona trono, kiun iu ajn homo povas okupi
Persono venas en ĉi tiun mondon plorante dum ĉiuj aliaj
ĝojas pri ilia alveno. Ili devas labori kaj servi dum sia asignita
vivdaŭro, por ke kiam venos la tempo forlasi ĉi tiun mondon,
.ili foriru ridetante dum la mondo funebras ilin
Dio kreis ĉi tiun mondon por ke la homaro povu uzi sian
intelekton por atingi spiritan scion kaj kompreni la dian
person kiel potencon forton, kaj ĉi tiu forto devus esti
.direktita ĝuste por profitigi sin kaj aliajn
Se Dio ne donus al ni amon plantante Sian amon en
.niajn korojn, ni neniam povus koni homan amon entute
Ĉar Dio estas tiel malavara kaj amema al ni, Li devus
esti nia intenco kaj la celo de nia serĉado. Li ne volas trudi
Sin al ni, sed neniu feliĉo atingeblas sen pensi pri Li kaj
.konektiĝi kun Li

La mistera maniero, laŭ kiu funkcias la korpo kaj menso,
kiu distingas nin de ĉiuj aliaj kreitaĵoj, kaj ĉiu alia mirindaĵo
kaj mirindaĵo en la vivo, devus sufiĉi por instigi nin serĉi kaj

malkovri ĝin. Tiuj, kiuj provas sincere kaj fervore, sukcesos
.en sia klopodo kaj atingos sian celon
Kiam mi unue komencis ĉi tiun vojon, mia vivo komence
estis kaosa kaj malorganizita, sed per ripetaj provoj kaj
persista penado, la nuboj komencis maldensiĝi kaj aferoj
fariĝis mirige klaraj. Ĉio, kio okazis al mi, estis decida pruvo
pri la ekzisto de Dio kaj la ebleco komuniki kun kaj koni Lin
.en ĉi tiu vivo

Ho, la paco kaj trankvilo, kiujn la serĉanto trovas
trovinte Dion! La mondo tiam fariĝos hela kaj ridetanta, ĉio
.estos en ordo, kaj nenio povos enstampi timon en la koron
Jen kiel ni devas alfronti defiojn kaj batali la batalon de
la vivo kun la aŭdaco kaj kuraĝo konvenaj al la infanoj de la
.vivo kaj lumo

Kiam ni sentas, ke ni devas fari tro multajn aferojn
samtempe, ni fariĝas tre frustritaj
Anstataŭ zorgi pri tio, kio farenda estas, estas pli bone
:diri
Ĉi tiu horo estas nur mia, kaj mi faros ĉion eblan dum ĝi"
".sen permesi al la premo superforti min
Horloĝo ne povas tiktaki 24 horojn en unu minuto, kaj
simile, vi ne povas fari en unu horo tion, kio postulas 24
.horojn por fari
Ni devas sufiĉe klopodi por fari tion, kion ni bezonas fari
en la nuna momento, kaj fari ĝin trankvile kaj sen streso, kaj
.la estonteco prizorgos sin mem
Ĝuu la nunan momenton kaj provu harmonii kun la
vibroj de paco
Ju pli vi faros tion, des pli vi sentos benitan potencon en
vi laborantan por via bono, riĉigante vian vivon kaj
.feliĉigante vin
Traktado de timo kaj angoro

Timo ekestas en la koro kiel rezulto de la sento de
doloro. Tiel, ni vidas, ke timo baziĝas sur pasintaj spertoj.
Eble la persono falis en la pasinteco kaj rompis sian kruron,
.kaj tial timas ripeti la saman sperton
Konstante koncentriĝi pri tiaj doloraj provoj paralizas la
volon kaj nervojn, kio povas konduki al falo kaj denove
rompita kruro! Krome, kiam la koro paraliziĝas pro timo, la
vigleco de la korpo falas al sia plej malalta nivelo,
permesante al malsanĝermoj invadi la korpon kaj kaŭzi
.damaĝon

Apenaŭ ekzistas homo, kiu ne timas malsanon. Timo
estis donita al homo kiel antaŭzorga ilo por ŝpari al li
doloron, kaj ĝia celo ne estis pligrandigi ĝin kaj konstante
.resti ĉe ĝi

Konstanta okupiteco pri timo malhelpas niajn klopodojn
eviti malfacilaĵojn kaj solvi la problemojn, kiujn ni alfrontas.

Mezura timo baziĝas sur saĝo, kiel konsideri, ke certa
manĝaĵo estas nesana malgraŭ voli manĝi ĝin. Timo pri
malsano enkarnigas malsanon. Homoj kaŭzas malsanon al si
mem simple pensante pri ĝi. Se vi konstante timas
malvarmumiĝi, vi estos pli sentema al ĝi, sendepende de tio,
.kion vi faras por eviti ĝin

Ne lasu timon paralizi vian volon kaj nervojn. Kiam
angoro superfortas vin kontraŭ via volo, vi helpas krei la
sperton, kiun vi timas. Estas ankaŭ malsaĝe pasigi tro multe
da tempo kun homoj, kiuj konstante parolas pri siaj malsanoj
kaj malfortoj. Fokusiĝi sur ĉi tiujn aferojn povas planti la
.semojn de timo en via menso

Tiuj, kiuj timas infektiĝi per pulma tuberkulozo, kancero
aŭ kormalsano, forigu ĉi tiun timon el siaj pensoj, por ke ĝi
.ne alportu al ili tiujn nedezirindajn kondiĉojn

Koncerne malsanulojn kaj maljunulojn, ili bezonas
agrablan kaj agrablan medion kiel eble plej multe, inter
homoj kun fortaj kaj pozitivaj temperamentoj, por kuraĝigi
.ilin kaj levi iliajn spiritojn per pozitivaj pensoj kaj sentoj

Penso havas grandan potencon. Hospitalaj laboristoj
malofte malsaniĝas danke al sia memfido; efektive, iliaj
fortaj pensoj renovigas ilian energion kaj provizas al ili
.kontinuan provizon de vigeleco

Kanto de Sapiro

Kun granda sopiro, mi levas al vi la kantojn de mia koro

Mi metas antaŭ vin ĉiujn miajn spiritajn trezorojn

Mi kolektis por vi la mielon de superforta amo kaj

neŝanceblebla lojaleco

En la ĉeloj de mia konscienco; ĉio mia estas ankaŭ via

Ho Sinjoro, mi soifis en la dezerto de falsaj espero kaj

senfruktaj deziroj

Kaj nun mi trinkis kaj sensoifigis mian soifon el la fontoj

de via amo kaj paco

Mi jam ne plu soifas teraj deziroj

Mi sentas viajn benitajn, bonodorajn brizojn fluantajn al

mi, kaj mi refreŝiĝas

Kaj la kandeloj de mia feliĉo brilas per la brilo de via

ĝojo

Mi preskaŭ mortis pro soifo kaj elĉerpiĝo

Meze de la miraĝo de trompaj teraj oazoj

Kaj nun mi estas mergita en la feliĉaj ondoj de via benita

spirito

!Mi volas droni en via sankta maro kaj vivi eterne en vi

La lingvo de floroj

Dio estas la plej granda artisto

Ĝia absoluta beleco speguliĝas en la beleco de floroj

Kiel mirinde estas pensi pri li kiam ajn ni vidas florojn kaj

!rozojn

Dio estas nevidebla

Tamen, li parolas al ni

Tra floroj

Kaj miloj da aliaj dolĉaj kaj amindaj estaĵoj

Kaj ĝi plenigas nin per sia ĉielaodoro

Li konfirmas Sian ekziston al ni ĉiutage per Siaj kreitaĵoj

Floroj estis kreitaj por celo
Ŝi servas ĉiujn per sia beleco, humila servo
Ni parolis pri la mirindaĵoj de Dio pli ol pri io ajn alia
Ĉiu floro rakontas sian propran ĉarman historion pri dia
ĉeesto

Floroj estis uzataj dum jarcentoj
Ne nur por ornamado, sed por malkaŝi la odoron kaj
belecon de Dio

Ni povas senti la ĉeeston de Dio per floroj kaj rozoj
Ĉar ĉiu floro estas dia strukturo, per kiu ni perceptas
manifestiĝon de Dio

La belulino, kiu amas belecon
Konsideru la liliojn de la kampo, eĉ ne Salomono en lia }
{tuta gloro

Li estis vestita kiel unu el ili
Zorgoj: Ilia naturo kaj kiel trakti ilin
Zorgoj estas senutilaj, ili nur ŝarĝas niajn korojn per pliaj
zorgoj

Kiam vi foriras aŭ finas vian labortagon, forgesu pri ĝi.

.Ne portu ĝin en via menso kaj ne kunportu ĝin hejmen
Zorgoj formas dikan tavolon de malhelaj, malgajaj nuboj
ĉirkaŭ la menso, kaŭzante stumbli ĉar ilia vojo ne estas klara
kaj facila. Ni devas lerni fidi pli kaj pli je Dio. Ĉi tio estas
scienco en si mem kaj konstanta dia leĝo, kiu ne ŝanĝiĝas aŭ
ŝanĝiĝas. Kiu ajn faras tion, kion ili povas kaj samtempe
serĉas dian helpon, obstakloj estos forigitaj de sia vojo, la
intenseco de malfacilaĵoj malpliiĝos, kaj Dio malfermos
pordojn por ili. {Kiu ajn fidis Dion, Li sufiĉos al ili.} {Ĵetu
viajn zorgojn sur la Sinjoron, kaj Li prizorgos ilin.}

Sciu — Dio pliigu vian scion — ke ĉiam ekzistas elirejo el
la malfacilaĵoj kaj zorgoj de la vivo. Se ni paŭzos kaj
pripensos iomete, kaj pensos zorge pri elimino de la kaŭzo
de nia angoro anstataŭ resti ĉe ĝi, Dio malfermos pordojn
.por ni kaj gvidos nin al vojoj, kiujn ni neniam imagis

Multaj homoj venas al mi por paroli pri siaj zorgoj, do mi
petas ilin trankviliĝi kaj pripensi, serĉante dian helpon, kaj ne
pensi pri aliaj manieroj solvi siajn problemojn ĝis ili sentos
.sin trankviligitaj kaj havos spiritan pacon
Kiam la menso estas trankvila, dia paco malsupreniras
sur la animon, kaj fido fortiĝas, solvoj al problemoj aperos
kiel la suno leviĝanta de malantaŭ la montoj
Ignori problemojn ne garantias seniĝon de ili, nek zorgi
.pri ili alportas pozitivajn rezultojn
Meditu ĝis vi sentos vin trankvila, poste pripensu vian
problemon kaj fervore preĝu al Dio por helpo. Fokusu sur la
.problemo, kaj vi trovos solvon sen zorgo aŭ streĉa peno
Kortuŝa kaj sincera preĝo ĉiam estos respondita de Dio.
Sed se la preĝo ne estas oferata kun fervoro kaj sincereco,
.estas evidente, ke ĝi ne estos respondita
Ĉiu rimarkas, ke iam unu el iliaj deziroj plenumiĝis
danke al preĝo
Kiam deziro fariĝas sopiro, ĝi tuŝas la koron de Dio kaj Li
.donas tion, kio estas dezirata
Kiam Dio volas ion, la tuta naturo respondas al Lia volo
Dio respondas kiam ni turnas nin al Li elkore, kun
profunda fido kaj neŝancelebla persistemo
Ifoje Li respondas metante certan ideon en ies kapon,
kiu funkcios por plenumi vian deziron aŭ kontentigi vian
.bezaron
Tia persono servas kiel rimedo en la manoj de Dio por
.atingi la deziratan rezulton
Homoj ne scias kiel ĉi tiu potenca forto funkcias
Ĝi funkcias per ekstreme precizaj kalkuloj, lasante
."neniun spacon por "se" aŭ "se ne
"Jen kion signifas "kredo je nevideblaj aferoj
Kaj Li provizos por li de kie li ne atendas
El la himnoj de la animo
La arboj suspiras
Kaj la vento ludas

Kaj la suno ridetas
Kaj la rivero fluas plu
Kaj la ĉielo leviĝas supre
rozecaj ruĝaj makuloj
Kaj la tero ŝanĝas sian nigran mantelon
Stelkovritaj diamantoj
Por porti dumtage
Brila ora vestokompleto
La naturo sin mem ornamas kaj plibeligas
En la gajaj koloroj de la sinsekvaj sezonoj
Kaj la gorĝanta rivereto
Vi neniam provas paroli
Kun voĉoj nuancitaj de balbutado
Pri kaŝita penso
Kaj eliranta el la profundoj de la animo
Kaj la birdoj kantas
Kaj ŝi provas konfesi
Kun nekonataj aferoj
Ĝi kirliĝas en ŝi
Sed homa
Kapabla paroli kaj klarigi
En klaraj kaj eksplicitaj terminoj
Pri tio, kion ĉiu ne sukcesis fari
Pri malkaŝo de ĝi
Pri la Majstro de la Universo
Ĉeestanta ĉie
Levante konscion

Nia interna psikologia medio estas formita de nia
interagado kun nia ekstera medio ekde la plej fruaj stadioj
.de la vivo

Ĉi tiu interna medio kaj intelektaj kutimoj, krom deziroj
kaj inklinoj formitaj de pasintaj vivoj, ofte gvidas niajn agojn
.kaj kondutojn aŭtomate

Koncerne intelektan renovigon, aŭ la leviĝon de konscio
de la korpo al la spirito kaj spiritaj veroj, komence de la vivo

la animo ĝuas montri sin kaj esprimi siajn dezirojn per la
.korpo, kaj rezulte ĝi fariĝas kaptito de la korpo
Ni devas trejni nin por vivi je nivelo pli alta ol la fizika
nivelo. Mensa disvolviĝo estas proksime ligita al fizika aŭ
materia kresko. Tial, laŭ natura evoluo, la animo trapasas
plurajn stadiojn por atingi la nivelon de spirita konscio, kio
klarigas kial materia sukceso estas atingita unue, sekvata de
.mensa sukceso

Mensaj atingoj estas sendube utilaj, ĉar per ili ni lernas
.transformi fizikajn bezonojn en spiritan sekurecon
danĝera turniĝo

La problemoj, kiujn la mondo alfrontas hodiaŭ, ne estis
kreitaj de Dio. Prefere, ili estas la rezulto de longaj jaroj da
mankhava pensado kaj misgviditaj agoj de la homaro kiel
.tuto. Kion homoj semas, tion ili devas rikolti

La homo atingis danĝeran turnopunkton kaj staras ĉe
vojkruciĝo. Li povas aŭ detrui sin per la militrimedoj, kiujn li
inventis, aŭ turni sin al pli alta vivmaniero kaj enkonduki
Dion en sian vivon sekvante la moralajn, etikajn kaj spiritajn
valorojn rekomenditajn de la profetoj kaj saĝuloj. La elekto
.estas nia

Estas tempo por la homaro difini sian pozicion kaj decidi,
kiun vojon ĝi devas preni: aŭ al kaoso kaj detruo aŭ al la pli
altaj universalaj idealoj, kiujn postulas la ĉielaj religioj por
.ŝpari animojn kaj la mondon de sufero kaj katastrofoj

Se persono ludas sian rolon kiel li devus ludi ĝin, kaj
estas inspirita de la leĝoj de boneco, amo kaj virta moralo,
.tiam la melankolio certe malaperos kaj la mallumo disipiĝos

Ne ekzistas logiko aŭ pravigo por la tragikaj eventoj,
kiujn la mondo atestas, nek por la sensenca perforto
okazanta en ĉiu lando. La kialo malantaŭ ĉio ĉi estas, ke la
homaro devagis de sia Kreinto kaj perdis sian veran ligon
.kun Li

Homoj vidas neniun logikan pravigon por ne eligi siajn
amarajn negativajn sentojn kaj malŝarĝi sian koleron sur

aliajn, kaj ili pensas, ke la sola maniero solvi problemojn
.estas per armiloj kaj prenado de vivoj
Sed Dio, Liaj profetoj, kaj Liaj granduloj volas, ke homoj
vivu en harmonio unu kun la alia kaj kunlaboru en justeco
kaj pieco

Via vera memo havas kosmajn radikojn. Ĉi tiuj radikoj
ĉerpas sian forton el la kosma fonto, kiu estas Dio, la origino
de ĉia potenco en ekzisto. La limigita, pli malgranda memo,
aŭ "ego", estas nur eta frakcio de tio, kio povas esti eltirita
.de interne kaj manifestita en la realeco
Via esenca memo enhavas senfinan potencialon
.atendantan esti aktivigita, utiligita kaj profitita de ĝi
Ĉiuj grandaj instruistoj deklaras, ke en la korpo kuŝas la
senmorta animo, kiu estas sparko de la lumo de Dio, kiu
.plenigas la ekziston kaj subtenas la tutan kreitaron

Ĉu vi scias kiel homoj pasigas siajn vivojn? Malmultaj el
ni scias la ĝustan vivmanieron, kaj kiel ni povas profiti de la
.vivo se ni investas ĝin saĝe kaj ekonomie
Unue kaj ĉefe, ni devas atenti nian tempon. La tempo
pasas kaj forglitas antaŭ ol ni eĉ rimarkas ĝin, kaj tial ni ofte
ne sukcesas aprezi la valoron de la tempo, kiun Dio donis al
.ni

Kiom da tempo estas malŝparata por nenio! Kaj kiom
malmultaj haltas por reflekti kaj konsideri, kion la vivo povas
oferti al ni. La plej multaj homoj tute ne pensas profunde; ili
pasigas siajn vivojn manĝante, dormante kaj indulgante sin
per amuziĝoj, kaj poste forlasas ĉi tiun mondon kun
.malmulte por montri

Estas grave distingi inter bezonoj kaj deziroj. Faktaj
bezonoj estas tre malmultaj, sed deziroj estas sennombraj.
Por trovi liberecon kaj internan pacon, ni devas trakti niajn
bezonojn kaj ĉesi ĉasi senfinajn dezirojn kaj persekuti

paseman mondan feliĉon, kiel dezertan miraĝon, kiu nek
.nutras la soifantojn nek kontentigas la soifantojn
Ju pli homo dependas de eksteraj cirkonstancoj por
atingi feliĉon, des pli ili malproksimiĝas de ĝia sperto. Kultivi
kaj nutri la deziron al lukso estas certa vojo al pliigita
.malfeliĉo kaj sklaveco al posedaĵoj
Ni devas redukti niajn bezonojn kaj pasigi nian tempon
serĉante veran feliĉon aŭ spiritan beatecon
La animo neniam ŝanĝiĝas; ĝi estas la eterna esenco
kaŝita malantaŭ la vualo de limigita homa konscio, kiu
.abundas je ĉiuspecaj doloroj, malsukcesoj kaj morto
Ni devas levi la iluzion vualon de ŝanĝiĝemo kaj ŝanĝiĝo
kaj ripozi en nia eterna naturo. Ni devas establi nian
konscion sur la roko de firmeco kaj interna trankvilo, kiu
estas la trono de dia paco, kiu transcendas komprenon, kaj
tiam ni gustumos la dolĉan fonton de feliĉo fluanta el la
.benitaj fontoj de la Spirito, tage kaj nokte
Feliĉo atingeblas per memdisciplino, kultivado de
simplaj vivkutimoj kaj rafinita pensado, kaj ŝparemo pri
mono, eĉ se ni gajnas pli ol ni bezonas por plenumi niajn
bazajn bezonojn. Ni ankaŭ devus etendi helpman manon al
.aliaj kaj helpi ilin helpi sin mem
Ekzistas neskribita leĝo, kiu deklaras, ke kiu ajn helpas
aliajn atingi prosperon kaj feliĉon, tiu ricevos helpon el
neatenditaj fontoj, kaj ilia propra prospero kaj feliĉo pliiĝos.
Ĉi tio estas konstanta kaj neŝanĝebla leĝo, kaj benataj estas
tiuj, kiuj vivas laŭ ĝi, ĉar ili estos inter la feliĉuloj. Ĉu ne
?estas pli bone vivi simple kaj esti riĉa je spirito
{Lumo post lumo Dio gvidas al Sia lumo kiun Li volas}
{Kaj la lumo brilas en la mallumo}

Malantaŭ ĉiu lumo en malgranda elektra lampo estas
forta kurento, kaj sub ĉiu malgranda ondo kuŝas la granda
oceano, kiu fariĝis la multaj ondoj

Tio ankaŭ validas por homoj. Dio kreis homojn kaj donis
al ili liberan volon kaj elekton. Sed homoj forgesas la fonton
.kaj la povojn, kiujn Dio metis en ilin
Ne ekzistas limo al la eblecoj, kiuj ekzistas en ĉi tiu
mondo, nek al la progreso, kiun la homo povas atingi, kaj la
.horizontoj, kiujn li povas atingi

Kiam ni komencas kompreni homon en lia tuteco kaj
estaĵo, ni komprenas, ke li ne estas fizika estaĵo
En li kuŝas multaj fortoj, kies potencialon li utiligas
diversgrade por adaptiĝi al la kondiĉoj de ĉi tiu mondo. Kaj la
potencialo de ĉi tiuj fortoj estas nemezureble pli granda ol la
.averaĝa homo rimarkas

Risortoj kaj Trinketoj: Oazo de Sankta Amo
Mi tiros viglecon
De la fontano de ora sunlumo
Mi trinketos pacon
El la fontoj de lunlumitaj arĝentaj noktoj
Mi trinkos vian forton
El la taso de la potenca vento
Mi trinkos vian konscion kun ĝojo kaj ĝojo
El la tasoj de miaj subtilaj, profundaj pensoj
En via benita lumo
Mi restos veka por ĉiam
Rigardante vian benitan kaj ĉioekzistantan vizaĝon
Kun atentemaj okuloj tra la longaj epokoj de eterneco
Mi serĉis la amon de Dio
En la dezerta grundo de homa emocio
Ĝis mi fine trovis
Sur la oazo de sankta amo
Kies fonto neniam elĉerpiĝas
Sinjoro, helpu min postuli mian ĉielan heredaĵon
Kaj por ke mi povu vivi la vivon de la senmortuloj
!Ho Plej Amanta kaj Sankta

Eĉ se la mallumo de mia nescio estas tiel malnova kiel la
tempo mem
Tamen, mi komprenu
Ke kun la tagiĝo de via lumo
La mallumo malaperos en palpebrumo de okulo
Kvazaŭ ĝi neniam okazis
Kolero kaj ĝia efiko sur la sano
Kvankam la averaĝa homo ne havas konscian memoron
pri la spertoj de sia animo, li estas parto de la kosma tuto kaj
devas reŝargi sian vivon de tempo al tempo per la refreŝigaj
vivfluoj elirantaj el la Unu kaj Sola, la fonto de vivo, amo kaj
.vero, kiu ne ŝanĝiĝas nek dividas
Kiam la serĉanto adoras la principon de Vero per penso,
vorto kaj ago, li akordiĝas kun la kreaĵo kaj la Kreinto. Ĉiu,
kiu renkontas ĉi tiun spirite evoluintan individuon, estas
spirite riĉigita per liaj harmoniaj spiritaĵoj, kvankam ĉi tiu
.riĉiĝo varias laŭ grado
Tiu disĉiplo estas libera de doloraj duecoj kaj
kontraŭdiraj relativismoj, kaj finfine kvalifikiĝas por eniri la
.finan rifuĝon: absolutan veron
La foresto de kolero estas la plej rapida vojo al interna
paco. Kolero devenas de la frustriĝo de deziroj, kaj tiu, kiu ne
.havas dezirojn, estas libera de kolero
Kiu atendas nenion de aliaj kaj turnas sin al Dio por
atingi siajn celojn kaj plenumi siajn dezirojn, tiu ne sentos
indignon aŭ amarecon kontraŭ siaj kunhomoj, nek li vundos
iliajn sentojn (Rideto al via frato estas karitato) kaj (Iru unue
kaj paciĝu kun via frato)
La saĝulo kontentas pri sia certa scio, ke Dio estas la
administranto kaj administranto de ĉiuj mondoj, kaj li ne
pensas, ke aferoj okazas hazarde, tial li estas libera de
.kolero, enradikiĝinta malamo kaj malamikaj sentoj
Ĉi tiu mondo estas mondo de relativeco, kaj la saĝuloj
akordiĝas kun la dia volo kaj adaptas siajn agojn al la
cirkonstancoj. Ili povas kelkfoje montri aŭdacan aŭ eĉ

perfortan malkontenton se tio malinstigas malbonfarantojn
damaĝi la senkulpulojn. Sed la saĝuloj ne nutras malamon
kontraŭ iu ajn homo, kiom ajn granda estas ilia nescio aŭ
.kiom ajn multaj estas iliaj malobeoj

La memkonscia persono povas koleriĝi dum longa aŭ
mallonga periodo, sed li baldaŭ revenas al sia kutima
.trankvileco kaj trankvileco

La kolero de ordinara homo ne povas esti forigita per
voloforto kaj tuj, sed la pura koro de homo libera de mondaj
.deziroj ne sentas koleron kaj ne montras ĝin

Kolero estas la plej ofta difekto inter homoj, kaj ĝi
interrompas pacon en familioj kaj inter nacioj

Tiuj, kiuj emas al kolereksplodoj, estas malŝatataj de siaj
familioj, kaj ĉi tiuj konstantaj koleregoj havas malutilan
efikon sur homan sanon kaj ofte kondukas al perforto. Kiam
homoj blinde cedas al kolero, signifa nombro da ili faras
.krimojn, iras en malliberejon aŭ estas kondamnitaj al morto

Laŭ la principo de memkonservado, ĉiuj homoj devas
.lerni esti prudentaj, konsideri la sekvojn kaj regi sian koleron
Tiuj, kiuj retenas sian koleron kaj pardonas homojn - kaj

Dio amas tiujn, kiuj faras bonon
Atingante mensan ekvilibron

La relativeco de la vivo (naskiĝo, morto, plezuro kaj]
doloro) estas superata de tiuj, kiuj rigardas ĉi tiun mondon
kun ekvilibra menso. Vere, ĉi tiuj estas enradikiĝintaj en la
Bhagavad-Gita 4:9 [perfekte ekvilibra dia spirito

Interpreto kaj Komentaĵo

Mensa ekvilibro atingeblas per la praktiko de spiritaj
ekzercoj, kiuj helpas turni la menson internen, kie la jogisto
spertas ekvilibran staton de neŝanĝebla ĝojo. Kiam ili
kapablas manifesti ĉi tiun internan staton dum vekaj horoj, ili
.fariĝas puraj kaj bazitaj sur la universala spirito

La saĝuloj diras, ke la averaĝa homo estas mankhava
pro sia sensa interagado kun la duecoj kaj relativeco de
ekzisto, kiel ekzemple doloro kaj plezuro, varmo kaj

malvarmo, vivo kaj morto. Nur tiuj, kiuj povas libervole
apartigi sian konscion de mondaj sensacioj, estas vere liberaj
de la maltrankviligaj duecoj de la sentoj, kaj ili estas tiuj, kiuj
.trovas ripozon en la dia spirito, spertante eternan pacon
Jogistoj, kiuj spertas sanktan feliĉon en statoj de interna,
konscia kaj sublima konscio, estas puraj kaj en komuneco
.kun la kosma spirito

La sendisciplina persono observas la moviĝantajn
bildojn de ĉi tiu mondo kaj rajdas la ondojn de ĝojo kaj
tristeco, malespero, kolero, sensentemo aŭ apatio en la
maro de sia konscio sen povi vidi la lunon de la animo
.reflektita en tiu maro

Kiam la turbulaj ondoj de konscio trankviliĝas, la saĝulo
en la trankvila interna oceano vidas la bildon de la sankta
luno sen misprezento

Negativa pensado estas la malamiko

Kiam vi devas superi ion, vi devas kompreni kial vi
devas superi ĝin. Vi devas ne nur forlasi ĝin kaj distancigi vin
de ĝi, sed vi ankaŭ devas forigi pensadon pri ĝi kaj forpeli
ĝin el viaj pensoj. Negativa pensado estas impona malamiko,
.kiun oni devas konkeri

Se vi ŝovos vian fokuson de sensa konscio al spirita
konscio, vi atingos venkon kaj alportos feliĉon al vi mem.
.Atingoj kuŝas en la menso

Oni ne devas fariĝi viktimo de eksceso. Ĝuu aferojn, sed
ne lasu ilin sklavigi vin. Estu libera. Estu afabla, amika, gaja
.kaj ĝoja, kaj estu via propra mastro sub ĉiuj cirkonstancoj
Fari kion ajn oni ŝatas fari ne estas libereco, sed prefere
misuzo de libereco

Libereco venas de sekvado de la leĝo de mem-
suvereneco, tio estas, memregado

Vera libereco signifas fari ĉion laŭ saĝo

Libereco estas mizera kaj malprofunda sen konformeco
kun Dio kaj Liaj leĝoj

La vivoj de plej multaj homoj estas regataj de deziroj,
.pasioj, temperamentoj, kutimoj, kaj mediaj kaj sociaj influoj
Kiam fizikaj kutimoj komencas regi la menson, fariĝas
malfacile por la korpo obei la ordonojn de la volo. Bona
kutimo estas via plej granda amiko, dum malbona kutimo
estas kaŝita malamiko. Tial oni devas atenti pri ripetado de
kutimo aŭ ago, ĉar ripetado transformas agon en kutimon
antaŭ ol oni rimarkas ĝin, kaj la kutimo fariĝas dua naturo.
Tamen, ĝi povas esti ŝanĝita per konsekvencaj bonfaroj kaj
.pozitiva, kreiva pensado

Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj
Vi estas la fonto de ĉiuj bonaj aferoj kaj la origino de ĉia
potenco
Sinjoro, benu nin, por ke ni povu montri Viajn benojn al
ni

En nia sano
En niaj intelektaj aspiroj
Kaj en niaj spiritaĵaj aspiroj
Vi estas la brilo en la steloj
Energio en atomoj
Kaj konscio pri la profundoj de la memo
Helpu nin reŝargi nin
Per via supera potenco
Kun via senfina saĝo
Kaj kun via senlima aŭtenteco
Ni rekonu, ke vi estas fonto de sano
kaj la vivmedio
Kaj la fonto de ĉia kompreno
Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj
De doloro kaj sufero
Forportu la inundo de via saĝo
Ĉiuj ruinoj kaj ruinoj de niaj vivoj
Deŝiru la vualojn, kiuj kaŝas vian vizaĝon de ni
Ni vidu vin per tre hela lumo
Estas sennombraj sunoj ĉe la horizonto de nia estaĵo

Ni sentu vian ĉeeston kiel ĉiam renoviĝantan forton
Inspiru nian pensadon
Kaj nutru niajn animojn
Kaj ĝi subtenas niajn korpojn
Nenio krom vi povas kontentigi nin kaj plenumi niajn
esperojn

Ni petas vian gvidadon en ĉio, kion ni faras
Kaj se ni havas malĝustajn ideojn
Ni aŭdu vian benitan flustro, kiu nin revenigas
Al la ĝusta vojo
Benu niajn vivojn per viaj kreivaj povoj
Kaj via eterna feliĉo
Ho Plej Malavara el la Malavaraj
Kaj la fonto de ĉia donado

Tiuj, kiuj deziras atingi spiritajn komprenojn, devas
labori por atingi tiujn statojn, ne por egoismaj gajnoj, sed por
.inspiri aliajn per la ekzemplo de siaj vivoj

Tiuj, kiuj plenumas siajn devojn tiel, ke ili povas disvolvi
siajn vivojn ekvilibre, agas kiel benitaj kaj malfermitaj pordoj,
tra kiuj la perditaj kaj frustritaj eniras kaj pasas al horizontoj
.de trankvilo, feliĉo kaj sukceso

Ĉi tiuj homoj estas en harmonio kun sia pli alta naturo
kaj ne laboras por kontentigi siajn kapricojn sed por plenumi
.la postulojn de vero, evoluo kaj plenumo de la dia volo
Ili estas veraj asketoj eĉ se ili vivas en palacoj kaj
posedas milionojn, ĉar ili rezignas personajn ambiciojn por
.plaĉi al Dio kaj helpi aliajn

Persono devas labori kaj fari sian plejebulon por trapasi la
provojn de la vivo kaj superi la malfacilaĵojn de la vivo, ĉu en
la profundoj de arbaroj aŭ meze de la ĝangaloj de la
.moderna civilizo

Arbaroj estas hejmo al predantoj, kaj la ĝangaloj de
civilizo abundas je monstroj de timo

La tentoj kaj superfortaj deziroj, kaj la homo devas
protekti sin kontraŭ ĉiuj materialaj kaj moralaj predantoj por
povi iri laŭ la vojoj de digna vivo kun libereco, ĝojo kaj
liberiĝo de timo

Kiam persono trovas la regionon de daŭra spirita feliĉo en
si mem, li trovas ĝin ĉie, ĉu en la profundoj de trankvilo aŭ
en la bruo de agado, kaj li aŭdos la dian voĉon flustri al li en
la kaverno de kontemplado kaj la kampoj de laboro egale

La Rakonto de la Filozofo kaj la Maristo

Oni diras, ke filozofo, kiu estis bone sperta pri filozofio
kaj logiko, intencis moviĝi de unu bordo de la rivero al la alia
, do li vokis boatiston, kiu posedis malgrandan boaton, kiun li
uzis por transporti homojn trans la riveron

La filozofo suriris la boaton kaj la maristo remis ĝin,
rezistante la fortan fluon. Post mallonga distanco, la filozofo
demandis la mariston: "Maristo, ĉu vi parkerigis la unuan
parton de la Principoj de Filozofio

La maristo respondis: Ne, sinjoro, mi ne parkerigis ĝin
La filozofo tiam diris al li: Mi bedaŭras informi vin, ke vi
malŝparis 25 procentojn de via vivo sen ia ajn signifa profito
La maristo glutis la insulton kaj daŭrigis remadon. Kiam
ili atingis la mezon de la rivero, la filozofo denove malfermis
sian brulantan buŝon kaj diris

Hej Petolemulo: Ĉu vi parkerigis la duan parton de
Principoj de Filozofio

La maristo respondis: Sinjoro, mi scias nenion pri ĉi tiu
libro, Principoj de Filozofio

La filozofo tiam faris novan deklaron: "Kia domaĝo! Mi
bedaŭras informi vin, ke vi malŝparis 50% de via vivo por
nenio." La maristo ofendiĝis pro tiu malĝentileco sed diris
nenion, daŭre remante laŭ pli ol unu maniero, malbenante la
horon, kiam li renkontis tiun scivolan filozofon. Kiam la boato
atingis tri kvaronojn de la vojo laŭ la rivero, la filozofo
prezentis trian demandon

Hej Petolemulo: Ĉu vi parkerigis la trian parton de

?Principoj de Filozofio

La kompatinda maristo respondis kun malkreskanta

pacienco: Mi diris al vi, sinjoro, ke mi scias nenion pri
filozofio

Jen la filozofo ridetis rideton de (zorgo kaj konsolo),

dirante: Bedaŭrinde, vi malŝparis 75% de via vivo per tio, kaj
.tio estas neanstataŭebla perdo

La maristo ne respondis al tiu komento sed rapidigis

sian remadon, esperante atingi la kontraŭan bordon kaj
seniĝi de tiu fetora, glueca aĵo. Subite, la ĉielo ekbrilis per

fulmoj, tondro komenciĝis, kaj torenta pluvego falis en
potencaj tropikaj pluvegoj, kreante furiozan ŝtormon kiu ĵetis
.la boaton en ĉiun direkton

Tiam venis la vico de la maristo demandi la filozofon, do

:li diris al li

Mia kara filozofo, de kiam ni komencis ĉi tiun vojaĝon, vi

bombardas min per amaso da demandoj, unu post alia. Ĉu

?mi rajtas demandi al vi nur unu demandon

:La filozofo respondis: Jes, vi povas. La maristo diris

Ho, estimata filozofo, bone sperta pri filozofio kaj kiu

?parkerigis ĝiajn librojn, ĉu vi lertas pri naĝado

La filozofo respondis per tremanta voĉo: Ne, sinjoro, mi

ne scias naĝi

La maristo ridetis kaj diris al li: Do nia risko estas kun vi

kaj la resto estas en niaj vivoj, kaj doloras min diri al vi, ke

!post kelkaj momentoj via vivo estos centprocente historio

En tiu momento, grandega ondo trafis la boaton kaj

renversis ĝin, sendante la filozofon de la epoko al la fundo

de la rivero, dum nia marista amiko uzis siajn fortajn brakojn

kaj sian longan sperton en naĝado kaj memfide kaj trankvile

.rezistis la ondon ĝis li atingis la alian bordon sekure

Kiel oro entombigita sub koto

Ekde la komenco de la kreado, la fortoj de la bono luktis

kontraŭ la fortoj de la malbono. Ni devas memori, ke envio,

kolero, avideco kaj tiel plu ne estas de nia propra kreado,
sed estis donitaj al ni de la komenco. Estas el la suferado de
ĉi tiuj malbonoj, ke saĝo vekiĝas kaj provas trovi la vojon
.meze de ĉi tiuj doloroj

La sola maniero trovi saĝon estas per sperto, ĉar per
persona sperto ni komprenas, ke malbono estas tio, kio
ĝenas nian pacon kaj kaŭzas al ni aflikton, suferon kaj
.doloron, kaj pro tio ni devas klopodi eviti kaj seniĝi de ĝi
Ĉiufoje kiam vi trovas pacon post provoko kaj vi decidis
resti afabla kaj trankvila, la diablo venas kaj diras: "Oni
kalumnias vin, do kial vi ne diras ion malbelan aŭ doloran
"?reciproke

Ne permesu al la diablo esti la venkinto en la ŝnurtiro-
lukto inter bono kaj malbono

La Sankta Voĉo konstante flustras al ni, sed por ricevi
dian helpon ni devas atente aŭskulti la voĉon de la Ĉielo
Ĉiufoje kiam Satano provas logi nin al li, Dio provas altiri
nin al Si. La demando estas: kiun ni aŭskultos, kaj al kiu ni
?submetiĝos

Neniu povas ekzerci kontrolon super ni aŭ influi nin sen
nia konsento, ĉar ni posedas la decidon kaj liberecon de
elekto, kiujn Dio donis al ni, sed satana trompo ĉiam ĉeestas
.kaj ni devas rezisti ĝin

La fortoj de bono alportas solvojn al niaj problemoj, dum
la fortoj de malbono provas krei komplikaĵojn kaj problemojn.
Bono signifas liberiĝon de ĉiuj egoismaj deziroj, kiuj
.ekskludas aliajn favore al si mem

La potenco de Dio estas grandega, kaj Lia povo superas
ĉian potencon. Per Sia amo, Li provas nin altiri al Si kaj
liberigi nin el la ungegoj de malbono. La homaro staras
meze: anĝeloj dekstre de Li kaj la fortoj de malbono
.maldekstre de Li

Ĉiufoje kiam homo faras bonon, Dio tiras lin pli
proksimen; ĉiufoje kiam ili faras malbonan faron, Satano

tiras lin pli proksimen. Sed Satano ne povas teni homon
.eterne, ĉar ili estas kreitaj laŭ la bildo de Dio
Kiam ajn persono sentas malamon en sia koro, tiu
memoru, ke Satano provas detrui lin, kaj kiam tiu sentas
.amon, tiu sciu, ke Dio vokas lin al Si
Ekzistas malbonaj ekzemploj kaj bonaj ekzemploj. Dio
montras Siajn ekzemplojn aŭ ŝablonojn por allogi nin al Si,
kaj Satano ankaŭ montras Siajn varojn por la sama celo. Kaj
kiel mirinda estas la homo de Dio, kiu komencis kanti, kiam li
:kontemplis tiujn montrojn
La vivo estas dolĉa, kaj la morto estas sonĝo, Sano"
estas dolĉa, kaj la malsano estas sonĝo, kiam Via sankta
".melodio eĥas en la profundo de mia animo, ho Dio
Malbono kaj peko ne estas en nia naturo, sed estas
importitaj de ekstere kaj enplantitaj en la animon
Boneco estas kiel oro entombigita sub koto; ĝi ne perdas
sian esencon, sed anstataŭe brilas per sia natura pureco
post kiam la koto estas forigita. Simile, boneco en la homa
animo daŭras. Kiom ajn la oro de la animo estas makulita de
la dika, hardita koto de nescio, ni nur bezonas skrapi tiun
koton per la tranĉilo de saĝo aŭ lavi ĝin per la akvo de scio
.por riveli la belan brilon de vera oro
Aktivigante spiritajn energiojn
La animo devas esti vekita
De sonĝoj pri malforteco kaj fragileco
Kaj sendante la menson en la horizontojn de saĝo
Per meditado, ekzercado kaj malstreĉiĝo
Memregado kaj ĝusta nutrado
Kaj neŝancelebla, nevenkebla psikologia forto
Ne agnosku malvenkon
Ĉar agnoski ĝin estas pli granda malvenko
Vi havas senlimajn povojn
Tiuj fortoj devus esti aktivigitaj
!Jen ĉio
Serioza kaj profunda pensado

Ĝi estas la maniero liberiĝi de limoj
Kaj multaj problemoj
Konscio pri Dio devas esti enstampita
Kaj kun pli altaj spiritaj perceptoj
La malfacilaĵoj povas esti multaj
La ŝarĝoj estas pezaj
Sed la propra malamiko de la homo
"Tio estas, lia malgranda memo aŭ "ego
La vera animo estas senmorta
Dum spertoj kaj problemoj estas provizoraj kaj
ŝanĝiĝemaj

Homo estas esence spirito
La spirita esenco estas konstanta kaj neŝanĝebla
Vi povas liberigi grandegajn energiojn kaj povojn
Superante malfacilaĵojn kaj katastrofojn
Kaj ĉiuj obstakloj kaj malhelpoj, kiuj staras sur via vojo

Penso estas forto kiel elektro
psikologiaj kondiĉoj
Ĝi revenas al penso kaj pensmaniero
Elektro estas kaj utila kaj malutila
?Do kiu scias kiel trakti ĝin
Li metas ĝin je sia servo
Alie, ĝi povus elektrokuti lin
Kaj tiel ankaŭ pensis
Se ĝi estas direktita laŭ la ĝustaj vojoj
Ĝi alportas feliĉon al sia posedanto
Alie, ĝi alportos al li problemojn
Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo
Tamen, malsovaĝigi ĝin ne estas neeble
Pozitiva pensado estas unu maniero kontroli viajn
pensojn

Sana pensado estas proksima amiko
Kaj malsana menso estas konstanta malamiko
Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon

Kaj malsana menso lanĉas mortigajn sagojn
Ĝi resaltas sur sian posedanton duoble
Tial la diraĵo, la rekompenco estas de la sama speco kiel
la faro

Dum persono sendas bonajn intencojn
Liaj ideoj fariĝos torĉoj
Lumigu la ĉambrojn de la animo
Kaj forpelu la amasojn da mallumo
Li tiam sentas profundan senton de trankviliĝo
!Liaj okuloj radiis per rideto de kontento
interkonsenti kun aliaj
Ilia interkonsento ne signifas ĉion
Aŭ oferi idealojn por ili
Ĉar ĉi tiu metodo de kompromiso estas nedezirinda
Ĝi ne konformas al la vero
La reformistoj kaj la granduloj ne konsentis
Kun multaj homoj ĉirkaŭ ili
Tamen ili konservis sian idealon
Ĉar ili komprenis, ke tio, kion ili faris
Tio estis tute ĝusta
La principo ne estu kompromitita
Kaj ne recurir al kaŝitaj motivoj por atingi specifan
celon

Ĉar tio ne konvenas al principaj homoj
?Kiu povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio
Ne damaĝu aliajn, ĉar ili havas nenion por timi
Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio kun Dio
Poste kun konscienco, kaj poste kun homoj
Sed se tiu ĉi aliro ne kontentigas aliajn
Sufiĉas por homo esti en paco en si mem
Li sentas internan pacon, kiu igas lin sendependa de la
.aprobo de homoj
La forto kaj deziro de la animo
Turniĝante al Dio
Ĝi nomiĝas spirita magnetismo

Kaj ĉi tiu magnetismo
La animo altiras benojn al si
kaj fajnaj vibroj
Kaj ĉiuj bonaj homaj spertoj
Kiu memorigas ŝin pri boneco kaj justeco
spirita magnetismo
Ĝi estas la potenco per kiu
Ĝi altiras kaj tiras la personon al si
Bonaj amikoj
Kaj esencaj kaj gravaj aferoj
Kaj intuicia kompreno de aferoj
Ĉi tiu potenco estas derivita
De la alloga magneta forto de Dio
Kandelo de Paco
Prenu mensan ujon kaj plenigu ĝin per via paco
Prenu la botelon de miaj sentoj kaj plenigu ĝin per via
kompato
Prenu mian malplenan korbon da animo kaj plenigu ĝin
per la fruktoj de via saĝo
Verŝu la akvojn de via amo en mian animon, por ke mi
povu verŝi ilin en la tasojn de la soifa animo
Rompu la murojn de mia memo kaj mergu min en via
plena ĉeesto
La tagiĝo de la lumo de amo brilas tra la malfermaĵoj de
mia koro, memorigante min pri la sunlumo de via amo
Disvastiĝante tra la ĉielo de mia vivo
La radiantaj lumoj de via amo brilas sur mian animon,
lumigante ĝin, kaj via lumo plenigas la spacon de mia spirito
Vi estas la vivo, kiu subtenas mian korpon, la menso, kiu
inspiras miajn pensojn, kaj la saĝo, kiu dispelas mian
.nescion
Mi ekbruligas la maldikan kandelon de mia amo por legi
la oran libron, kiu estas konservata en mi ekde antikvaj
tempoj

Via amo estis kaj ankoraŭ estas la nevidita kandelo de
paco, kiu dispelas la mallumon kaj montras al mi viajn
mesaĝojn

La blogo estas sur la paĝoj de koroj
La sojlo de senfineco
Post plurfoje serĉi vin
Kaj la kontinua vagado en la arbaroj de viaj mirindaj
sekretoj

Mi finfine atingis la randon de senfineco
Kun konfido kaj persistemo, mi alvokis Vian sanktan
nomon

Kaj subite la pordo al via ĉeesto malfermiĝis
Tie en ĝia centro
Kaj sur la trono de gloraj vizioj mi vidis vin
Mia aŭdo ne estis en harmonio
Kun via kreiva kaj noviga voĉo
Mi fervore atendis aŭdi vian voĉon
Tiam la magio de via trankvilo enŝteliĝis en min
Kaj kun intuiciaj flustroj
Ŝi instruis al mi la lingvon de anĝeloj
Kaj la nova kunveno ŝanceliĝis
Mi bombardis vin per miaj demandoj kaj informpetoj
:Antikva kiel la tempo mem
"?Kial, ho Dio, peko kaj sufero"
?Kial la trompo kaj iluzioj
Do mi prenis la radiojn de via sanktejo
Formo de lumantaj literoj
Transdonante al mi viajn aŭtentajn kaj fidindajn
respondojn

Donanto de konsolo kaj komforto
Nun, en la esotera templo de Salamo
Mi ĝuas vian ĉeeston en la koro de trankvilo
Ni konversacias per nekompreneblaj, silentaj vortoj
Ho Dio de nekompreneblaj misteroj
Mi parolos al vi eterne

!Kun la tuta elokventeco kaj flueco en mia koro
Kiam via lumo flagras en mia animo
Via gloro estu rivelita, ho Sinjoro
Dispelu la lumon de via saĝo
Nescio, misharmonio kaj envio
De la bordoj de la tero por ĉiam
Transformu nian malfortecon en forton
Kaj ni malfortiĝis en rezolucion
Ŝarĝu niajn korpojn per vitala elektro
Kaj plenigu la menson kaj animon per via resaniga lumo
Prenu nian manon, por ke ni ne dronu en la akvoj de Via
neglektemo

Plenigu nian estaĵon per Via amo kaj saĝo
Lasu nin senti, ke ni estas tre proksimaj al vi
Kaj la suno de via kompatato
Ĝi konstante brilas sur nin

Mi metas la florojn de miaj flustrantaj, viglaj pensoj
En la strukturo de trankvileco
Ŝia silentaodoro kantas
Kaj li kantas pri viaj gloroj
Kaj kun la radianco de via sankta lumo
Mi vidas la belecon de via ekzisto
Miaj feliĉaj revoj realiĝas
Kiam via lumo flagras en mia animo
La vualoj flamas per la fajro de saĝo
Do jen via gloro
Mia ĝojo kreskas
Maro de Diaj Benoj
Ho kosma lumo
Ĉiutage mi vidas vin ornamita la ĉielon per helaj koloroj
Mi rigardas vin vesti la dezertan grundon per smeralda
silko
Vi estas en la varmo de sunradio
!Kaj Li estas manifesta ĉie

Sinjoro, helpu min vidi vian vizaĝon en la spegulo de
mia trankvilo

Montru la vastan regnon de via ekzisto, montru vin
!mem

Instruu mian koron preĝi, kaj mian animon senti

Ke ĉiuj pordoj malfermiĝos por ke li aperu tra ili

Via ĉeesto estas beno

Ho Plej Sankta Amato

Lasu min kompreni nun kaj por ĉiam, ke vi estis kaj

ankoraŭ estas mia mia por ĉiam

Jen estas la sonĝoj pri miaj eraroj, kiuj malaperis kaj

estis entombigitaj en la tombejo de forgeso

Mi estas veka, baniĝante en la brilo de la suno de la vivo

sub viaj flugiloj

La maro de diaj benoj fluas tra mi

Kaj mi sentas, ke mi estas la medio, tra kiu ĝi fluas

Ĉiuj sanktaj kreivaj povoj

Benu min, Sinjoro, por ke mi povu serĉi Vin

Mi zorgas pri vi pli ol pri io ajn alia

Same kiel viaj trikistinoj faras

Estas multaj postuloj kaj postuloj

La mondo trudas ĝin al ni

Kaj ĝi konvinkas nin pri ĝia plej granda graveco

Kaj ĉar estas neeble vivi sen ĝi

Aŭ rezigni pri ili

Sed la baza postulo devas esti

Akiri la pacon de Dio

Kies fontoj neniam elĉerpiĝas

Ĝia fonto neniam elĉerpiĝas

Kiu donas al ĉio en la vivo guston kaj signifon

Ni memoru, ke Dio estas la esenco de nia estaĵo

Kaj tiu amo estas la fenestro tra kiu ni rigardas

Al Lia nobla vizaĝo

?Kiu deziras senti la dian ĉeeston

Kaj tiu nobla deziro estas instigata per penso kaj ago
Dio plenumos lian peton
Kaj ĝi helpas lin ŝiri la vualojn
Kiu malhelpas la rigardadon de la benitaj lumoj
Tiuj, kiuj estas deciditaj antaŭeniri sur la vojo
Nenio lin haltigos
Nenio lin malhelpos
Ĝis li atingos sian celon
Li ricevas tion, kion lia koro deziras
Ne lasu koleron regi vin

Ĉi tiu emocio estas pli profunda ol ĝi ŝajnas sur la surfaco. Persono eble kapablas racie kontroli la eksterajn manifestiĝojn de perfortaj ekestoj, tamen ankoraŭ nutras subpremitan koleron kaj boletantan indignon. Ĉi tiu kolero manifestiĝas diversmaniere, kiel agreso, maltrankvilo, senpacienco, malkontento, envio, iritiĝemo, malfeliĉo kaj malbonhumoro. Fakte, preskaŭ ĉiu spertas koleron iagrade.

Kolero, kia ajn estas ĝia naturo, devenas de frustriĝo en plenumado de deziroj. En la foresto de spirita ĝojo, homoj turnas sin al plezuro per sensualaj deziroj - deziroj, kiuj esence portas en si la semojn de frustriĝo kaj malkontento, kaj sekve, koleron, kiu detruas tenerajn sentojn kaj pli altajn perceptojn.

Tial, la plej certa maniero forigi koleron estas forigi ĝian kaŭzon: deziron. Ju pli da deziroj iu havas, des pli granda estos lia frustriĝo, ĉar estas neeble kontentigi ĉiujn tiujn dezirojn, ĉar sensualaj avidoj estas nesatigeblaj kaj senfinaj. Ju pli ni klopodas plenumi dezirojn aŭ sperti sensualajn plezurojn, des pli ni alkroĉiĝas al ili. Kaj ju pli forta estas nia alkroĉiĝo, des pli granda estas nia doloro pro tio, ke ni estas senigitaj de tiuj aferoj, kiuj ŝajnas kontentigi niajn dezirojn.

Ekzemple, la naturo enplantis en nin la senton de malsato, por ke ni sciu kiam niaj korpoj bezonas manĝaĵon.

Sed alligiteco aŭ avido plifortigas ĉi tiun senton kaj transformas ĝin en psikologian aflikton. Se vi konstante malsatas kaj fastas dum tri tagoj - ĉu pro sankauzoj aŭ alie - vi plej verŝajne sentos koleron. Aliflanke, jogisto povas resti sen manĝaĵo dum pluraj tagoj sen esti ĝenata de ĝia foresto, ĉar ili praktikis malligiĝon de korpaj deziroj.

Kiam ni komprenas, ke deziroj estas la fonto de kolero, ni volas scii kiel konstruive trakti tiujn dezirojn. Ekzistas pluraj aliroj al tio:

Unue, plenumu tiujn dezirojn

Se tiuj deziroj estas sendanĝeraj, nenio malbonas pri plenumado de ili, kaj tiam ili pasos. La problemo estas, ke plenumado de tiuj deziroj povas generi novajn, aŭ ili povas fariĝi enradikiĝintaj kaj malfortigaj kutimoj. Ju pli vi nutras tiujn dezirojn, des pli fortaj ili fariĝas. Tial, oni devus esti sagaca kaj kritika, eĉ kiam oni plenumas ŝajne senkulpajn dezirojn.

Due, senigu vin de tiuj deziroj

Unu el la plej efikaj manieroj superi dezirojn estas rezigni ilin en via menso, kaj tio fariĝas natura dum ni fariĝas pli spirite konsciaj. Tiuj, kiuj okupiĝas pri spiritaĵoj kaj praktikoj, ekzemple, perdas la deziron fumi. Rezigni pri deziroj venas kiam la animo vekiĝas sufiĉe por persekuti la finfinan deziron: daŭran feliĉon. Kiam ni spertas spiritan ĝojon en ni, la deziro al sensualaj aferoj malfortiĝas kaj malstreĉas sian tenon sur la volo.

Ni povas transformi fortajn dezirojn en potencajn kaj kreivajn energiojn, kiuj estas nekredeble utilaj. Ofte, la deziro mem ne estas malbona; la problemo kuŝas en kiel homoj persekutas ĝin. Se vi scius kiel trovi feliĉon en vi

mem, vi trovas, ke ĉiuj viaj deziroj plenumiĝus sen devi kuri ĉirkaŭe provante diversajn aferojn por atingi ilin.

Tio ne signifas, ke ni ne devus havi dezirojn. Kiel homoj, ni ne povas ne havi dezirojn. Dum ni estas sur ĉi tiu tero, la naturo instigas nin agi. La defio kuŝas en ne permesi al kolero regi nin kiam la rezultoj de niaj agoj ne plenumas niajn atendojn.

Meditado estas la efika kuracilo por kolero aŭ ajna alia problemo. Ĉi tio estas ĉar meditado alportas nin en kompletan harmonion kun nia vera naturo, liberaj de ĉiaj formoj de negativeco, inkluzive de kolero. La ĝojo kaj paco de Dio loĝas en ni, kaj kiam ni meditas ĝuste, ni atingas tiun ĝojon kaj pacon, kaj kolero disiĝas nature kiel rezulto. Same kiel maso da sablo ne povas elteni potencajn ondojn, tiel ankaŭ persono, al kiu mankas interna paco, ne povas elteni furiozajn intelektajn ŝtormojn.

Sed diamanto retenas sian esencan naturon, kiom ajn la ondoj batas ĝin de ĉiuj flankoj. Simile, homo kun pura animo, kiel klara kristalo, restas brilanta eĉ se malfacilaĵoj furiozas ĉirkaŭ li kaj la ventoj de sperto skuas lin perforte.

Kial li rifuzis la plej altajn postenojn?

Senchava rakonto

Kiel rakontite de la instruisto Paramhansa

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

En la pasinteco, kelkaj justaj viroj loĝis en trankvila ermitejo sur la ŝultro de valo limanta la arbaron, kie la brizoj de paco ĉiam ĉeestis kaj frata amo estis la markostampo de tiu benita retiriĝejo.

Tiuj Fratoj de Pureco vivtenis sin per la freŝaj fruktoj, kiujn la arboj provizis, kaj uzis siajn kunpremitajn manojn por

kolekti kaj trinki la vivantan, radiantan, fluantan akvon el la abundaj, klaraj montaj fontoj.

Iliaj okuloj brilis kaj scintilis kiel diamantoj kun ĉielaj ridetoj plenaj de kontenteco kaj kontento, kaj ĝojo ekloĝis en iliaj koroj, plenigante ilin per daŭra komforto.

Malgraŭ ĉio ĉi, unu el tiuj benitaj animoj sentis, ke li jam satiĝis de spirita feliĉo kaj sopiris gustumi mondan gloron, eĉ se nur por momento. Lin kaptis deziro esti reĝo nur por unu tago, do li adiaŭis siajn fratojn kaj vagis al la pordo de Dio serĉante reĝan feliĉon.

Survoje li preĝis al Dio per sia tuta koro, dirante: "Ho Sinjoro, ho Malavara, ho Vi, kiu aŭdas preĝojn kaj plenumas esperojn, mi petas Vin gvidi miajn paŝojn al palaco, kie mi povos ĝui por iu tago la feliĉon, kiun ĝuas reĝoj."

Tuj kiam li finis sian preĝon, liaj okuloj falis sur majestan konstruaĵon, kaj li diris al si: "Ho, la horo de la Kompatema! Dio plenumis mian revon, kaj la dezirata feliĉo baldaŭ estos en mia mano." Li rapidis siajn paŝojn al tiu grandioza konstruaĵo.

Neniu gardistoj haltigis lin, do li eniris tra la ĉefa pordego senĝene, kaj li vagis tra la verdaj ĝardenoj kovritaj per la plej freŝaj kaj plej ĉarmaj rozoj kaj bazilio sen vidi eĉ unu homon.

Tiam li iris al la reĝa manĝoĉambro kaj trovis la tablojn ŝarĝitajn per la plej bongusta manĝaĵo, atendente lian alvenon. Tamen li ne vidis tie eĉ unu serviston. Li diris al si: "Kiel malavara Vi estas, ho Sinjoro! Vi provizis min per ĉi tiu grandioza palaco kaj ĉi tiu bona manĝaĵo taŭga por reĝoj. Jen kion mi petis de Vi, kaj Vi plenumis mian deziron, ho Plej Malavara el la Malavaraj."

Konvinkita, ke la Plej Kompatema plenumis la deziron de lia koro, li komencis pripensi la ĝojojn, kiuj atendis lin, certa en sia koro, ke Dio la Plejpotenca finfine donacis al li la reĝan feliĉon, kiun li longe atendis. Antaŭ la tagmanĝo, li iris al la reĝa banejo, banis sin kaj surmetis luksajn silkajn robojn. Poste li sidiĝis ĉe la luksa tablo kaj komencis manĝi ĝiajn delikatajn kaj ravajn oferaĵojn.

En tiu momento, la servistoj, kiuj ludis hazardludojn en unu angulo de la palaco, eniris, kaj kun granda kolero kaj agitiĝo, ili pridemandis lin, dirante: "Kiu vi estas por manĝi la manĝaĵon de nia sinjoro la reĝo, kiu iris ĉasi kaj ni atendas, ke li revenos iam ajn?"

Jen nia amiko pensis, ke Dio la Plejpotenca provas lin, do li diris al ili per dolĉa tono: "Mi estas amiko de la Granda Reĝo, kaj mi venis ĉi tien laŭ lia afabla peto por ĝui reĝan feliĉon dum unu tago."

Rimarkante lian nekutiman trankvilecon kaj memfidon, la servistoj prenis lin por gasto de la reĝo kaj permesis al li fini sian reĝan tagmanĝon. Poste, ili kondukis lin al la dormoĉambro por ripozi, nekonsciaj, ke la "Granda Reĝo", kiun li menciis, ne estis ilia tera monarko, kiu ĉasis, sed prefere la Sinjoro Dio.

Post ĉirkaŭ du horoj, la heroldo venis haste por informi la servistojn, ke Lia Moŝto iom malfruas kaj alvenos post unu horo, kaj ordonis, ke ili havu freŝajn, bongustajn manĝaĵojn atendantajn lin.

La servistoj demandis: "Ĉu Lia Moŝto ne sendis gaston por ĝui sian manĝaĵon kaj dormi en sia lito?"

La sendito de la reĝo tuj rimarkis, ke unu el la vagantaj derviŝoj venis al la palaco neinvitite, formanĝis la manĝaĵon de la reĝo, kaj nun ronkis en sia lito. Kolerigita de tiu

senprecedenca impertinenteco, li ordonis al la servistoj alporti bastonojn, por ke ili povu rompi ilin super la almozula derviŝo.

Kompreneble, nia kara amiko vekiĝis el siaj reĝaj sonĝoj al la sono de bastonoj, kiuj senkompate pluvis sur lin de ĉiuj flankoj. Sed dum la servistoj senĉese batis kaj insultis lin, li eksplodis en ridon, kio nur plu kolerigis ilin, do ili daŭrigis sian atakon ĝis li perdis konscion. Ili tiam trenis lin, senkonscian, el la palacaj pordegoj.

Nia derviŝa amiko malfruis reveni al siaj fratoj, do ili serĉis lin ĝis ili trovis lin senkonscia kaj kuŝanta ekster la palaca tereno. Ili portis lin reen al sia trankvila ermitejo. Kiam unu el la fratoj metis lakton en lian buŝon, li demandis lin vidi ĉu li reakiris konscion: "Ĉu vi scias, kiu donas al vi ĉi tiun lakton?" Li respondis: "Jes, mi scias. La sama Dio, kiu punis min severe pro voli ĝui reĝan feliĉon dum ununura tago, estas tiu, kiu donas al mi ĉi tiun lakton nun."

La aliaj fratoj dankis Dion pro la sekureco de sia frato kaj admiris lian fortan kaj neŝanceleblan fidon al Dio, male al tiuj, kiuj adoras Dion en tempoj de gloro kaj prospero kaj neas Lin en tempoj de mizero kaj aflikto.

Dume, Lia Moŝto revenis al sia belega palaco kaj ordonis, ke la manĝaĵo estu pretigita. Lin nelonge superfortis kolero, kiam li eksciis la historion pri la almozulo, kiu kuraĝis manĝi lian manĝaĵon kaj ne ĉesis ridi, dum la servistoj senkompate batis lin per bastonoj.

Pro iu kialo, la reĝo estis profunde kortuŝita de la rakonto, kiu persekutis liajn pensojn. Li ordonis al siaj servistoj trovi la aŭdacan malriĉulon kaj alporti lin al li. Ili ekiris serĉi lin en ĉiu direkto, sed vane. Reveninte malespere al la palaco, ili pasis proksime al la ermitejo de la derviŝo kaj aŭdis resonan ridon. Ili tuj rekonis ĝin kiel lian ridon, do ili

deĉevaliĝis, perforte eniris la ermitejon, kaptis la afablan viron kaj kondukis lin antaŭ sian reganton.

Kiam la reĝo kaj la derviŝo alfrontis unu la alian, la derviŝo ridis eĉ pli laŭte ol la reĝo, kvazaŭ li ne povus enhavi sian ĝojon en la muroj de sia koro. Malgraŭ la persistaj postuloj de la reĝo, ke li klarigu sian ridon, la derviŝo rifuzis respondi, eĉ sub minaco de severa puno.

Pro scivolemo, la reĝo tiam frekventis flatado kaj cedopoligo, ofertante al li sian tronon se li dirus al li kial li ridis dum la servistoj batis lin.

Tiam la derviŝo ekparolis, dirante:

"Aŭskultu tion, kion mi diros al vi, kaj komprenu ĝin bone. Dio severe punis min pro deziro al la iluzia reĝa feliĉo dum nur unu tago. Mi ridis kaj mi ridas, ĉar mi eskapis kun vivo kaj komprenis, ke se mi meritis ĉi tiun tutan punon pro ĝuado de reĝaj plezuroj dum kelkaj horoj, kio pri tiuj, kiuj havas nenian zorgon en la mondo krom plezuroj kaj ĝojoj, precipe reĝaj! Eble en ĉi tio estas leciono kaj averto por vi, ho Reĝo de la Epoko, ĉar la leĝo de karmo atendas vin kaj via sorto estas survoje."

Koncerne vian tronon, kiun vi proponis al mi, mia respondo estas: Dankon multege. Gardu ĝin por vi mem, ĉar mi ne bezonas ĝin, ĉar mi estas feliĉa en Dio kaj kontenta pri mia vivo, kaj mi ne bezonas ion, kio ĝenus mian ĝojon kaj ĝenus mian pacon.

Paco estu sur vi

Spiritaj diraĵoj kaj sentoj

La jenaj vortoj estas de Shri Dayamata pri la instruisto B
: Ramhansa Yogananda

Mi ankoraŭ memoras mian unuan renkontiĝon kun mia
amata instruisto. Li posedis tian malavaran kaj aman koron,
ke ĉiu, kiun li renkontis, sentis sin kiel proksima amiko,
kvazaŭ ili konus unu la alian de longe. Ne estis malfacile
malfermi sian koron al li ekde la unua momento. La
senmorta instruisto havis la kapablon riveli sian veran
spiritan esencon. Li estis vere la enkorpiĝo de amo, amikeco,
.bonaj intencoj kaj afablaj deziroj

:Kaj nun al la proverboj kaj sentoj
Militoj ĉesos kiam la semoj de frata amo enradikiĝos en
la koroj de homoj
*

La nunaj agoj de persono determinos aŭ ilian estontan
pacon kaj feliĉon aŭ ilian estontan mizeron kaj malfeliĉon,
ĉar la leĝo de kaŭzo kaj efiko ne povas esti trompita malgraŭ
.ignorado aŭ forgeso
*

Materiala komforto estas nur malgranda parto de vera
.sukceso, kiun oni ne devus atingi per damaĝado de aliaj
*

La plej granda homo estas la humila, kiu konsideras sin
malpli ol ĉiuj aliaj. Vera gvidanto aŭskultas aliajn, sentas sin
.servisto de ĉiuj, kaj ne malestimas iun ajn
*

Kiam iu aperas kun hela rideto, la mallumo disiĝas. Tiaj
homoj disvastigas radiojn de ĝojo, kiuj lumigas la koron kaj
.ĝojigas la animon

Provu memori kaj koncentriĝi pri ĉiuj belaj aferoj en via
vivo

La vivo dormas en la malglata tero, sonĝas pri beleco en
floroj, vekiĝas potence en bestoj, kaj posedas konscion pri
senfina potencialo en homo

Amo estas kanto de la animo kiu resonas kaj kantas al
Dio

Ĉiu tago, ĉiu minuto, ĉiu horo estas fenestro tra kiu vi
povas ekvidi eternecon. La vivo estas mallonga, tamen ĝi
estas kontinua kaj senfina. La animo estas senmorta, kaj en
ĉi tiu mallonga ĉapitro de homa ekzisto, vi devas rikolti kion
.vi povas el la rikolto de eterneco

Hodiaŭ, mi decidis neniam permesi al mi refali en la
ŝlimon de malespero, nek resti ĉe neplenumitaj esperoj aŭ
nerealismaj revoj. Anstataŭ permesi al mi resti enfermita kaj
limigita, mi agos kun saĝo, sciante, ke ĉi tiu racia aliro
.nature kondukos min al la feliĉo, kiun mi serĉas

*

Sinjoro, en la varma brakumo de la suno mi sentas Vian
ĉeeston, kaj en la milda brizo mi sentas la refreŝigan spiron
de Via vivo. Mi dankas Vin, Sinjoro, pro tio, ke vi memoras
min eĉ kiam mi forgesas Vin, kaj mi estas profunde dankema
pro Viaj senfinaj benoj. Benu min vivi kun Via konstanta
.memoro

*

Mi scias, Sinjoro, ke ekzistas multaj aferoj en ĉi tiu
mondo, kiuj ŝajnas krudaj, teruraj kaj malbelaj, sed la alia
flanko de la kreaĵo, kiu estas rivelita per la interna okulo de
saĝo, estas ekstreme bela, bona kaj ĉarma. Tial mi ĉiam
provos rigardi per la okulo de saĝo, por ke mi povu vidi
malantaŭ la mankoj kaj difektoj de ĉi tiu mondo Vian superan
.belecon, kiu regas super ĉia beleco

:La harmonia naturo en vortoj

Memdisciplino Amo por aliaj Bonkoreco al bestoj Amo
por bonaj kvalitoj Amo por paco kaj trankvilo Amo por
grandaj homoj Kompatato por malriĉuloj kaj bezonuloj kaj
helpado al ili Honesteco Plenumi sian devon pro amo kaj
respekto por ĝi Amo por justeco kaj reformo Posedi senton
de moraleco kaj fari tion, kio estas ĝusta Memrespekto
Modesteco Mildeco Lojaleco Kavalireco Pacienco Pardono
Sekvi la paŝojn de grandaj animoj kaj lumigitaj mensoj
Malkaŝeco Bonkoreco Simpleco kaj klareco Ekvilibro Spiritaj
sentoj Kontenteco Amo por fizika pureco kaj intelekta pureco
Humileco kaj evitado de aroganteco Amo por boneco Justeco
Dankemo Respekto por sanktaj aferoj 623 MAM

*

Malantaŭ la ombroj de ĉi tiu vivo kuŝas la mirinda kaj
mirinda lumo de Dio, kaj la tuta universo estas vasta templo
por Lia benita ĉeesto

*

Kiam ni profunde kaj sincere pensas pri Dio, amas Lin
profunde, kaj tute fidus Lin, sennombraj pordoj malfermiĝas
antaŭ ni. Kaj kiam ni vidas Lian lumon kaj spertas Lian
ĉeeston, kiom ajn teruraj aŭ timigaj estas la eventoj de la
vivo, ili povas ŝteli la pacon kaj trankvilon, kiujn ni sentas en
.Lia ĉeesto

*

En vivo kaj en morto, en malsano kaj malsato, aŭ en
malriĉeco kaj mizero, kaj en la renversiĝoj, tumultoj kaj
agitiĝo de la mondo, mi ĉiam rifuĝos en Vi, ho Sinjoro

*

La escepta kvalito de la entreprenema spirito estas tio,
kio distingas homon en la mondo kaj igas lin brili kiel

flamanta torĉo. Grandaj homoj estas tiuj, kiuj amas doni,
.kuraĝigi aliajn kaj enstampi fidon en ili

*

La mirindaj mirindaĵoj, kiujn ni vidas en ĉi tiu universo,
sugestas al ni la ekziston de Dio; Lia ĉeesto manifestas sin
en ĉiu angulo de la tuta kreaĵo, kiu estas la produkto de Lia
.universala menso

*

Persono malsupreniranta monteton renkontas neniun
reziston, sed tuj kiam ili volas grimpi pli alten, ili alfrontas
konsiderindan reziston. Simile, persono glitanta en la
abismon de malbono sentas neniun reziston ĝis ili provas
.inversigi sian kurson kaj grimpi la monteton de virto

*

La feliĉo de persono pliiĝas per daŭra klopodo plibonigi
sin, kaj dum ilia feliĉo pliiĝas, ankaŭ pliiĝas la feliĉo de tiuj
.ĉirkaŭ ili

*

Memoru, ke dubo, mensa malforteco, zorgoj, apatio,
enuo, timo, angoro, timemo, fizika mallaboremo kaj intelekta
letargio, troo en io ajn, sendisciplina vivado, manko de
intereso kaj manko de kreiva kapablo estas negativaj
inhibiciaj faktoroj, kiuj malebligas la allogon de kosma
energio al persono por ŝargi ties korpon kaj menson per
vivoforto; dum la deziro al konstrua laboro, helpado al aliaj,
kreiva spirita ambicio, trankvileco, kuraĝo, nevenkebla kaj
rezistema psikologia sinteno, toleremo, pacienco kaj paco
estas ĉiuj kanaloj, tra kiuj kosma energio povas flui kaj helpi
.vin trakti la vivcirkonstancojn

*

Unu el la vizitantoj konsideris pensi pri Dio nelogika, do
:la instruisto Paramahansa respondis

La mondo konsentas kun vi, sed ĉu ĉi tiu mondo estas"
paradizo? Vera ĝojo ne estas por tiuj, kiuj forlasas Dion, ĉar
Dio estas la plej granda ĝojo mem, kaj Liaj adorantoj vivas
en rifuĝejo de interna paco sur ĉi tiu tero, dum tiuj, kiuj
forĝas Lin, pasigas siajn tagojn kaj noktojn en infero, kiun
ili mem kreis, bruligitaj de la fajroj de timo kaj seniluziiĝo.
Tial, pensi pri Dio kaj alproksimiĝi al Li estas la esenco mem
".de justeco kaj la spirito de logiko

*

Homoj estas la plej noblaj kreaĵoj de Dio, dotitaj per
intelekto kaj la kapablo pensi; tial ili ne devas malŝpari sian
tempon. Dio donis al la homaro liberan volon kaj la liberecon
elekti, por ke ili povu rezigni pri ĉiuj mondaj ambicioj kaj ami
.Dion, kiu donacis ĉi tiujn donacojn al ili

*

En la koro estas magneto, kiu allogas bonajn kaj lojalajn
.amikojn. Ĝi estas la magneto de altruismo kaj malavareco

*

Niaj koroj estas la globetoj, kaj dia amo estas la fadeno,
kiu tenas ilin kune kaj tenas ilin proksime unu al la alia en
.krono de unueco kaj harmonio

*

Ni danku Dion, kiu metis nin sur ĉi tiun teron, kiu estas
nia granda hejmo, kaj ni vivu en ĝojo, harmonio kaj
konformeco kun Lia volo, por ke nia hejmo fariĝu tia, kia Li
.volas, ke ĝi estu por ni

*

Paŝu for de la homamasoj kaj malkovru viajn proprajn
fortojn kaj potencialon. Ne lasu viajn spiritojn malfortiĝi, kaj
ne atentu la negativajn opiniojn de la mondo. Daŭrigu
konstante sur via vojo, memfida, ke la senfina potenco de
.Dio estas kun vi, subtenante kaj gvidante viajn paŝojn

Tiuj kun lumigitaj komprenoj kolektas la rozojn kaj
florojn de vero el la ĝardenoj de scio kaj laboras por lumigi
kaj beligi animojn per noblaj kaj rafinitaj kvalitoj, kiuj
.kvalifikas ilin por eniri la paradizon de universala saĝo

*

Ni ne devas malami aliajn ĉar ili estas malsamaj ol ni, aŭ
ĉar iliaj opinioj malsamas ol niaj. Nek ni devas insisti, ke niaj
propraj konvinkoj estas la solaj ĝustaj. Estas pli bone sidi
kune kaj diskuti niajn opiniojn kun malfermaj mensoj kaj
reciproka respekto, memorante, ke saĝuloj ne kverelas, sed
.prefere ekzamenas aferojn trankvile kaj racie

*

Bonaj intencoj estas kiel travidebla diamanto, tra kiu la
lumo de Dio brilas kaj radias pure en niajn vivojn

*

Ni petas Vin, Sinjoro, ke vi ekbruligu la flamon de dia
amo en niaj koroj kaj ke niaj animoj sopiru Vin kaj ŝatu Vin
tage kaj nokte. Donu al ni Vian amon, por ke en la momento
kiam ni pensas pri Vi, ĝojo plenigu niajn korojn kaj niaj
.animoj ĝoju en Via ĉeesto

Mi forbruligis la malgajan pasintecon, ignoris la semojn
de timo kaj maltrankvilo pri la estonteco, kaj marŝis super la
disĵetitaj cindroj de timoj kaj zorgoj

Via feliĉbanko

Haltu momenton kaj pripensu! Ĉu ne estas pli bone vivi
?simple kaj esti vere riĉa

La mono, kiun vi tiel labore gajnis, povus perdiĝi se via
banko bankrotos. Sed la spirita feliĉo, kiun vi akumulis en la
banko de via neŝancebla persistemo kaj firma persistemo,
.neniam perdiĝos; ĝia valoro nur kreskos kaj multobliĝos

Vi estas la administranto kaj investanto en via propra
feliĉbanko. Se vi scias kiel plenumi ĉi tiujn du rolojn perfekte,
kaj kiel kontinue aldoni al viaj feliĉdeponejoj, tiam
.malsukceso estas neebila por vi, se Dio volas

*

En la silento, la vero brilas sur la konscion kiel la suno
brilanta tra la nebulo

*

Se persono perdas nur riĉecon, ili vere nenion perdas,
ĉar se ili posedas sanon, kapablon kaj bonan administradon,
ili tamen povas resti feliĉaj kaj gajni pli da mono. Se ili
perdas sanon, ili perdas la plejparton de sia feliĉo. Sed se ili
.perdas sian vivosencon, ili perdas ĉion valoran

*

Mi ne rigardas iun ajn kiel fremdulon al mi, kaj mi ĝojas
ami ĉiun per la tuta amo, kiun Dio metis en mian koron, kaj
.mi ne povas ekskludi iun ajn el mia rondo de amo

*

Kiam vi povas plene koncentri vian menson, viaj sentoj
fariĝas kapablaj penetri ien ajn kaj via percepto ŝarĝiĝas per
.energio

*

Persono devus trejni sin kaj siajn familianojn ne klaĉi pri
aliaj aŭ paroli pri siaj kulpoj kaj eraroj, kaj anstataŭe
koncentriĝi pri mem-plibonigo kaj korektado de siaj propraj
.eraroj

*

La disvolviĝo de pura kaj senkondiĉa amo inter edzo kaj
edzino, gepatroj kaj iliaj infanoj, amiko kaj amiko, si mem kaj
.ĉiuj, estas la leciono, kiun ni venis al ĉi tiu tero por lerni

*

Estas tiuj, kiuj ne lernas de la lecionoj de kaj doloro kaj
plezuro, vivante vivojn plenajn de bedaŭro kaj frustriĝo, ĉar

ili nek evitas agojn, kiuj alportas suferon, nek sekvas la vojojn al feliĉo. Tre malmultaj, post bruligado de la fajroj de nescio, sin detenas de ripetado de la kondutoj, kiuj kaŭzas malfeliĉon kaj mizeron. Kaj tiam estas tiuj, kiujn facile influas plezuro kaj katenas melankolio, bezonante stabilan .psikologian staton karakterizitan de kompreno kaj ekvilibro

*

Sen interna feliĉo, homo trovas sin ostaĝo de problemoj kaj zorgoj. Kaj feliĉo - miaj amikoj - ne limiĝas nur al sukceso kaj riĉeco, ĉar vera feliĉo baziĝas sur alfrontado de ĉiaj malsukcesoj, malfacilaĵoj kaj problemoj de la vivo kun .diligento kaj optimismo por bono

*

Bona sano, mensa efikeco, kontentiga laboro kaj saĝo estas ĉiuj esencaj elementoj por kultivi feliĉon. La interna rivero de ĝojo devas daŭre flui sub la malmolaj rokoj de la .provoj de la vivo

*

Vivo kaj morto estas du apartaj fazoj de ekzisto, kaj la homaro estas parto de la eterna vivo. Kiam oni trovas pacon kaj klarecon de la menso, oni tuŝas sian senliman spiritan .esencon

*

Se vi uzas ĉiujn eksterajn rimedojn disponeblajn al vi aldone al viaj naturaj kapabloj por superi ĉiun obstaklon sur via vojo, vi faros tion per disvolvado kaj plibonigado de la .povoj, kiujn Dio donis al vi

*

Ho Dia Protektanto, Ĉioĉeestanta, kiam la nuboj de milito sendas pluvon de gaso kaj fajro, estu mia rifuĝejo kaj sanktejo
En morto kaj vivo, en malsano kaj malsato, en epidemioj kaj katastrofoj, en aflikto kaj malfacilaĵoj, mi ĉiam serĉos rifuĝon en Vi

Lasu min kompreni, ke mi estas senmorta spirito,
netuŝita de la altiĝoj kaj malaltiĝoj de infanaĝo, juneco,
maljuneco, kaj la subitaj eksplodoj de la mondo
*

Faru vian parton en konstruado de daŭraj amikecoj
estante vera amiko
*

En la mondo de sonĝoj, ni forgesas niajn nomojn, niajn
korpojn, niajn naciecojn, niajn posedaĵojn kaj niajn
malfortojn, kaj ni senkonscie ĝuas grandan liberecon, kiu
estas la libereco de la animo. Ni devas disvolvi similan sed
.konscian konscion pri tiu denaska libereco
*

Spiritaj devoj devas esti plenumitaj per fokusita
pensado, kaj mondaj devoj per zorgema atento. Oni devas
teni siajn piedojn firme sur la tero kaj sian kapon alte super
.la nuboj de nescio, en la radiantaj horizontoj de saĝo
*

La lumo kaj protekta povo de Dio konstante brilas en mi
kaj fluas tra mi, kaj la tuŝo de Lia paco malfermis la okulon
.de saĝo en mia animo

Vivo sen reguloj kondukas sian posedanton al malfeliĉo
kaj psikologia malstabileco. Persono, kiu vivas vivon sen
morala disciplino kaj principoj, estas persono plena de
intelekta angoro kaj zorgoj, dum tiu, kiu lernas memregadon
kaj majstradon super senbridaj pasioj, konas la vojon al vera
.feliĉo
*

En mia spirita soleco, miaj sopiroj intensiĝas, kaj mia
koro sopiras aŭdi la voĉon de la Dia Amato. Mi forpelos ĉiujn
densajn mondajn voĉojn kaŝitajn en la faldoj de mia
memoro, por ke mi povu aŭskulti la plej sanktan voĉon
.kantantan eterne en la trankvilo de mia animo

*

La suno de mia amo neniam subiros sub la horizonton
de miaj pensoj pri vi, nek mi mallevos mian rigardon al io ajn
krom vi, nek mi faros ion ajn, kio ne memorigas min pri vi.

Agoj naskitaj el nescio kaj malsaĝeco kondukas al teruraj
sonĝoj kaj teruraj koŝmaroj, do lasu min teksti nur dolĉajn
sonĝojn pri noblaj atingoj, ĉar ili naskiĝas el via inspiro kaj
.via gvido

*

Vivo sen kompreno estas spirita kaj fizika memmortigo.

Benataj estas tiuj, kiuj posedas komprenon, ĉar kompreno
estas la plej granda bezono sur la spirita vojo kaj sur la vojoj
de la vivo. Kompreno estas gvida lumo, kiu lumigas ies vojon
kaj alportas sukceson. Antaŭ ol oni povas atingi la plej altan
celon de la vivo, oni devas posedi ĉi tiun esencan kaj gravan
kvaliton. Kompreno devus esti gvida forto en ĉiu situacio.

Kiom ajn malfacilaj estas la provoj, kiujn ni alfrontas, ni
.devas posedi veran komprenon

*

Dio ne kaŭzas al ni damaĝon kaj doloron; prefere, ni
estas tiuj, kiuj helpas aŭ damaĝas nin mem per nia
kompreno kaj kompreno, aŭ nia miskompreno kaj manko de
.kompreno

*

Ni devas preĝi al Dio, ke Li donu al ni komprenon,
sendepende de la provoj, kiujn ni alfrontas, aŭ la
cirkonstancoj, kiujn ni renkontas. Nur kompreno protektos
.nin

*

Kiam miaj spertoj fariĝas pli intensaj kaj severaj, mia
unua provo estas trovi komprenon en mi mem. Mi ne
kulpigas la cirkonstancojn aŭ provas korekti aliajn;
anstataŭe, mi iras internen kaj provas purigi mian spiritan
fortikaĵon, forigante ĉion, kio povus obskuri tiun internan

lumon, malhelpi la povojn de la animo manifestiĝi, aŭ
.malhelpi ilin esprimi sin. Tio estas la maniero vivi sukcese

*

Forkuri de problemoj povas ŝajni la plej facila solvo, sed
homo akiras forton kiam li alfrontas imponan kontraŭulon.
Tiuj, kiuj ne alfrontas malfacilaĵojn, ne kreskas, nek ilia
.persistemo plifortiĝas

*

Timo malaperas kiam ni posedas komprenon; en
kompreno estas sekureco kaj protekto

*

Mi travivis multajn spertojn en la vivo, kaj la plej
malfacilaj el ili estis kun homoj, kiuj miskomprenis min. Mi
vidis homojn, kiujn mi amis — homojn, al kiuj mi donis mian
koron — miskompreni min kaj turniĝi kontraŭ mi. Sed tio ne
kreis amarecon en mi, ĉar amareco malheligas komprenon.

Mi ne permesas al mi esti vundita de la miskomprenoj de
aliaj. Anstataŭe, mi provas helpi ilin, se ili estas akceptemaj,
.kaj sendas al ili bonajn intencojn kaj afablajn dezirojn

*

Mia plej granda ĝojo kuŝas en parolado pri la mirindaĵoj
de Dio al tiuj, kiuj estas en harmonio kun mi kaj fidas min,
kaj en plifortigado de ilia sopiro al tiu dia lumo, kiu donis al
.mi nepriskribeblan komforton, liberecon kaj sekurecon

*

Ĉiuj malfacilaĵoj, kiujn vi alfrontas en ĉi tiu vivo, celas
inspiri vin kaj instigi vin fari pli grandan penon, por ke vi
povu atingi pli altajn nivelojn. Disvolvu vian volon, por ke vi
povu regi viajn cirkonstancojn anstataŭ lasi ilin regi vin. Faru
solidajn planojn por via vivo, por ke vi povu plenumi ĉiujn
.bonajn aferojn, kiujn vi volas fari kaj scias, ke vi devus fari

*

Tiuj, kiuj estas tro ligitaj al ĉi tiu mondo, forgesas Dion,
kaj tial ni perdus ĉion, kion ni amas. La universala leĝo
forprenas ĉi tiujn aferojn de ni aŭ forigas ilin el niaj vivoj ne
por puni nin, sed kiel testo por vidi, ĉu ni amas la kreitaĵon
.pli ol la Kreinton

*

Tiuj kun malforta volo ĉiam diras "jes", dum grandaj
.animoj estas plenaj de literaturaj "ne"-oj

*

Hodiaŭ mi aktivigos mian kapablon pensi kreive por
atingi sukceson en ĉiu valora klopodo, kiun mi intencas
entrepreni, kaj tiel mi estos ĝuste uzinta ĉiujn povojn
.donitajn al mi de Dio

*

Vera feliĉo estas principe bazita sur la psikologia stato
de persono. Kontenteco, kontenteco, paco kaj trankvilo estas
.ĉiuj signoj de feliĉo

*

Oni devas klopodi posedi bonan sanon, efikan menson,
la necesojn por ĝusta vivo kaj laboro, sanan juĝon kaj
ĝustan komprenon, kaj ne devas permesi al si venkiĝi al la
.malĝusta medio aŭ cirkonstancoj

*

Homoj ofte teksas kokonojn, kiuj ilin enŝlosas, kaj ligas
ŝnurojn, kiuj ilin ligas. Ili devas kompreni la kaŭzojn de ĉi tiuj
limigoj por forigi la malrapide moviĝantan kontaĝon el iliaj
mensoj kaj korpoj. Ĉi tio kaŭzos psikologian renovigon,
pavimante la vojon al feliĉo, la apero de spirita konscio ĉe la
horizonto de iliaj vivoj, kaj la vekiĝo de la vivofortoj ene de la
Konscio devas esti levita de la profundoj de nescio al la
.altaĵoj de kompreno kaj scio

*

Persono, kiu nutras intensan timon, altiras tion, kion ili
provas eviti, kaj konstanta timo difektas la nervojn kaj
alportas malsanon al la korpo. Kiam vi estas plena de forto,
.energio kaj vigleco, malsano forkuras de la korpo

*

La animo, kiu ĝuas la kanton de optimismo, ne ŝatas
aŭdi la raŭkajn voĉojn de pesimismo, kaj la menso, kiu ĉiam
estas direktita al la stelo de spirita vekiĝo, fariĝas forta,
enradikiĝinta menso, kiu ne konas ŝanceliĝon aŭ
.dubindecon

*

Mi penseme rigardis floron, kaj tuj mi ekvidis vin, ho
spirito de la universoj. Ĝi odoris per laodoro de via ĉeesto,
ĝiaj petaloj estis nuancitaj per la ruĝeco de senkulpeco, kaj
la ora lumo de via saĝo brilis en ĝia koro. La svelta tigo kaj la
verda burĝono estis subtenataj de via potenco, kaj la
sekretoj de vivo kaj eterneco dormetis en la polena polvo.
Via senfina tuŝo inspiris la abelon, kaj ĝi komencis trinketi la
.nektaron de via dolĉeco

*

Montru al mi la mirindaĵojn de la kreado, viajn senfinajn
sekretojn, kiuj estas kaŝitaj en la plej bona herbero ĉe la
.flanko de la vojo

*

Ĉiu patro kaj patrino devas posedi la saĝon kaj
trankvilecon de patreco kaj la mildecon kaj tenerecon de
patrineco, kaj ĉi tiuj du kvalitoj devas esti ekvilibraj kaj
.komplementaj en ĉiu el ili

*

Mi disĵetos stelojn de ĝojo kaj optimismo por forigi
melankolion el animoj, kaj mi disvastigos radiojn de empatia
.partopreno por konsoli la funebrantojn

*

Ni estas ĉi tie hodiaŭ, kaj morgaŭ ni malsupreniros kiel
nuboj - nuraj ombroj en la kosma sonĝo. Sed malantaŭ ĉi tiu

pasema, efemera bildo kuŝas la eterna spirito, kaj niaj
.animoj estas neapartigebla parto de ĝi

*

Dio estas la sola vero Ni devas konstante preĝi, ke la
provoj de la vivo ne malhelpu nian memoron pri Li Kiam mi
preĝas tiamaniere, mi ricevas pli grandajn rezultojn ol iam
ajn alie Tiam, eĉ se io grava okazas, ĝi ne povas malhelpi
min pensi pri Li; anstataŭe, mi sentas min sekura kaj
protektita en Lia sankta ĉeesto

*

La vivo ĉi tie ŝajnas dezerta kaj kaosa ĝis ni atingos la
bordojn de sekureco. Tial mi ĉiam diras, ke mi estas ĉi tie por
atesti la gravecon kaj gloron de la finfina vero. Ni ne rajtas
meti niajn esperojn sur pasemajn mondajn celojn kaj
delikatajn materiajn alligitaĵojn. Tiaj malfortaj ligoj
senkonscie distancigas nin de nia plej alta celo, same kiel ili
.distancigas nin de niaj veraj memoj

*

La ĉirkaŭaĵo kreas iluziojn en homoj kaj igas ilin grandaj
en iliaj propraj okuloj. La serioza aspiranto devas leviĝi super
tiun provizoran kaj paseman median konscion kaj rekoni la
veron en si mem, por ke ĉi tiu vero fariĝu lia natura ĉirkaŭaĵo
.kaj la sola influo en lia vivo

Ni petas Dion inspiri nin per gvido kaj konduki nin al Li,
kaj helpi nin trovi Lin antaŭ ol ni forlasos ĉi tiun mondon. Kia
ajn estas la naturo de la provoj, kiujn ni alfrontas, kaj la
doloro, kiun ni eltenas, ni neniam devas perdi la esperon, ke
la helpo de Dio estas proksima, ke Li respondas al ĉiu
sincera preĝo, plena de sopiro, kaj ke Li ne forlasos Siajn
.amatojn nek lasos ilin sub la povo de la sorto

*

Riĉeco ne nepre garantias sanon, trankvilon aŭ produktivecon. Tamen, kiam ni atingas efikecon kaj pacon, ni .nepre atingos ekvilibran financon sukceson kiel rezulto

*

En vi estas mirinda kaj miriga ĝardeno de rafinitaj pensoj, bonodora je laodoro de amo, boneco, kompreno kaj paco. Ĝiaj floroj estas nemezureble pli belaj ol teraj floroj kaj .materiaj herboj

*

Kiam vi donas vian puran amon, vi plantis bonodoran rozon, kaj laodoro de tiu amo kaj la aromo de tiu kompreno !daŭras pli longe ol iu ajn tera floro kaj tio estas la vero

*

Oni timu nenion krom la timon mem, ĉar ĝi estas la plej granda malamiko de sukceso kaj sano. Ĝi venenas la menson, elvokas la aferojn, kiujn oni timas, intensigas doloron, difektas la koron, kaj damaĝas la nervan sistemon kaj cerbon. Tial, ĝi devas esti venkita per fido al Dio, pozitiva kaj kreiva pensado, optimismo, espero, kaj fido al dia protekto. Tiuj, kiuj amas Dion kaj iras en Lia lumo, ne povas esti venkitaj de la mallumo de timo, ĉar Dio estas kun ili, kaj .kiu ajn havas Dion kun si, estas sekura

*

Ferioj fariĝas pli belaj kaj spiritaĵoj per interŝanĝo de spiritaĵoj donacoj de amo, paco, ĝojo, toleremo kaj bondeziroj

*

Kiam ni turnas niajn korojn al Dio kaj petegas Lin kun plej granda amo kaj granda sopiro, ni trovos Lin proksima kaj rapida pardoni kaj doni, ĉar tiel ni tuŝas Lian kompateman .universalan koron kaj Lian senkondiĉan dian amon

*

La vera vivo estas pli ol nur manĝado, laborado kaj dormado, do mi uzos la donacon de racio por serĉi kaj trovi Dion, kaj mi laboros por mia savo per servado al miaj fratoj .kaj fratinoj en la homaro

*

Multaj homoj venis al ĉi tiu tero kaj forlasis ĝin, tamen ni ankoraŭ konsideras la vivon ĉi tie reala kvazaŭ ni restus ĉi tie eterne. La saĝulo estas tiu, kiu konstante memoras Dion, ĉar kontinua kontemplado pri Li estas la vojo al liberiĝo de ĉi .tiu tera revo pri naskiĝo kaj morto

*

Dio metis en nin bonajn povojn kaj energiojn por superi ĉiujn obstaklojn, kiuj staras sur nia vojo kaj la provojn, kiujn ni alfrontas, kaj ni devas labori por eltiri tiujn nevenkeblajn .povojn kaj neelĉerpeblajn energiojn

*

Ekzistas homoj, kiuj neniam ŝanĝiĝas; ili maljuniĝas alkroĉiĝante al la samaj kutimoj kaj pensmanieroj. Ĉi tiuj povas esti nomataj psikologiaj restaĵoj. Kelkaj el ĉi tiuj restaĵoj estas spiritaj laŭnature; tiaj homoj vivas idealajn, pacemajn vivojn, sed ne laboras por disvolvi sian komprenon aŭ plilarĝigi siajn horizontojn, restante stagnaj. Al ili mankas la kapablo kompreni la bezonojn, entuziasmon kaj interesojn de la pli juna generacio. Ĉi tio eble estas iom akceptebla, sed kiam ili kondamnas kaj kritikas la novan generacion sen kompreno, ili fariĝas intelektu rigidadaj. Aliflanke, multaj junuloj fariĝas viktimoj de eraroj, ĉar ili ne respektas la opiniojn de siaj pliaĝuloj aŭ aŭskultas iliajn konsilojn. Ili pensas, ke pli aĝaj homoj estas eksmodaj kaj tial ne necesas aŭskulti ilin aŭ sekvi iliajn konsilojn, ĉar iliaj ideoj estas malmodernaj kaj malaktualaj. En sia juneca fervoro esti modernaj, ili rompas kiel eble plej multajn malnovajn regulojn. Sed ili devas memori, ke pli aĝaj homoj havas pezon kaj valoron; ili travivis jarojn kaj vidis kaj lernis multe. Membroj de kaj malnovaj kaj novaj generacioj devus peni lerni unu de la alia, ĉar kaj malnovaj kaj novaj artefaktoj .havas siajn avantaĝojn kaj profitojn

*

Ne ekzistas pli granda provo ol scii, ke nia Kreinto estas

kun ni. Ni devus atendi Lian ĉeeston kaj sopiri Lin, ĉar Li zorgas pri ni en ĉiu maniero. Sendepende de la problemoj, sendepende de kiom grandaj estas la malĝojoj, doloroj aŭ malsanoj, ni serĉu konsolon kaj konsolon de Dio, kaj ni petu Lin pri saĝeco kaj gvido. Li respondos al ni, kondiĉe ke ni .fidas Lin, amas Lin kaj serĉas Lian helpon

*

Amo estas laodoro de florantaj lilioj kaj la silenta ĥoro de rozoj festantaj la belecon de la naturo. Amo estas la kanto de la animo, himno al la vivo, kaj la ritma, ekvilibra danco de planedoj en ilia konstanta vojaĝo tra la vasteco de la spaco.

Ĝi estas la soifo de floroj trinki la sunradiojn, flori kaj esti estingitaj per la eliksiro de vivo. Ĝi estas la sopiro de la tero nutri sekajn radikojn per sia lakto kaj nutri ĉiun vivon per sia suko. Ĝi estas la potenca volo de la suno teni ĉiujn estaĵojn vivaj kaj viglaj, kaj la impulso de la vivo protekti kaj zorgi pri la vundeblaj. Ĝi estas la rideto de senkulpeco, kiu elvokas

gepatran tenerecon por la bebo kaj la spontanee submetiĝon en la koroj de amantoj por oferti servon kaj konsolon sen atendo de reveno. Ĝi estas la pulso de amikeco, kiu riparas rompitaĵojn kaj resanigas vundojn.

Ĝi estas la krio de la koro, kiu spitas priskribon. Ĝi estas la poeto superfluenta de amo por la homaro, dolorigita de sia sufero. Ĝi estas la ĉiam kreskanta cirklo de intimeco inter membroj de ununura familio, ĉiam kreskanta en pli vastajn spacojn kaj pli vastajn horizontojn. Ĝi estas la flustro de la vivo en la sferoj de... malfermaj mensoj kaj la ĉielo de koroj kovrita per la steloj de noblaj emocioj. Amo estas la feliĉo de la animo, kiun amantaj animoj sopiras kaj sopiras atingi kaj .kunligiĝi

*

Estu kun ni, Sinjoro, kaj helpu nin plenumi niajn devojn

kaj senti Vian benatan ĉeeston, kiu refreŝigas la koron kaj .ensorbigas pacon kaj esperon en la animon

Krom se vi uzas la bremsojn de memregado dum vi
veturas la aŭton de via vivo, vi estos sub la povo de
senbridaj emocioj kaj malĝustaj deziroj elirantaj el la memo.
Vi devas povi uzi la bremsojn kiam necese por malhelpi vin
agi malzorgeme, deviiĝi de la ĝusta vojo kaj fali en abismon
de doloro kaj sufero. Sup24

La misuzo de vortoj estas unu el la plej mortigaj kaj
detruaj armiloj. Grava kaŭzo de kolero estas akra kaj dolora
parolo. Oni devas eviti klaĉojn kaj babiladon, eviti
argumentojn kaj disputojn, kaj seniĝi de agresemaj
.tendencoj

*

Se edzo aŭ edzino koleras kaj provokas la alian, la plej
bona agmaniero estas, ke la alia foriru kaj sin detenu de
respondo ĝis la situacio trankviliĝos. Se unu el ili eldiras
dolorajn vortojn, estas plej bone por la alia ne respondi
same, sed resti trankvila ĝis la humoroj malvarmiĝos. Se la
edzino krias al sia edzo kaj li respondas per laŭta krio, la
edzo suferos duoble: unue pro ŝiaj pikaj vortoj kaj poste pro
sia propra severa respondo, finfine vundante sin mem ĉefe.

Tio povus konduki al eksgeedziĝo aŭ aliaj nedezirindaj
sekvoj. Gravas ankaŭ eviti obstinecon aŭ trakti la alian kun
aroganteco. Samtempe, oni evitu partopreni en argumentoj
kaj kvereloj, kaj anstataŭe atendu ĝis trankvileco kaj interna
.paco estos restarigitaj

*

Ne lasu iun ajn ŝteli vian pacon, kaj ne ŝtelu la pacon de
aliaj per vortaj (aŭ skribaj) insultoj. En kolero aŭ sub la
varmo de la momento, oni eble diros ion malkonvenan, ion,
kion oni neniam intencis, kaj poste bedaŭros ĝin, dum la alia
persono memoros tiujn vortojn dum dudek jaroj. En ĉi tiu
senco, memoro estas malbona afero. La povo de memoro

estas beno se uzata ĝuste, sed ĝi estas malutila se uzata kiel
.deponejo por la malbonaj aferoj faritaj al ni

Kiam ni vekiĝos en Dio, ni komprenos, ke homa vivo
estas nur serio de ombroj kaj lumo projekciitaj sur la kosman
.kinejan ekranon

Ni kutimas percepti aferojn, kiujn niaj sentoj povas senti
kaj percepti, kaj plej ofte ni restas nekonsciaj pri la subtilaj
fortoj ĉirkaŭ ni. Tamen ĉiu penso, kiun ni havas, kreas certan
subtilan vibradon. Tial homo ne povas kaŝi sian veran
naturon de aliaj. Se ili faris eraron, ili scias ĝin profunde, eĉ
se ili pensas, ke ili kaŝas ĝin, ĉar la sento de malbonfaro
loĝas en la pensoj, kaj aliaj scios ĝin, ĉar la vibradoj de tiuj
pensoj manifestiĝos iel aŭ alie per iliaj agoj. Tio ankaŭ
validas por bonfaroj kaj pensoj. Kiam ni pensas pri Dio kaj
eldiras Lian nomon - laŭte, flustre aŭ silente - ni liberigas
spiritan vibradon en la eteron, kiu alvokas Lian benatan
.ĉeeston

*

Ho Sinjoro, la radioj de Via amo brilas egale sur ĉiujn
membrojn de Via kosma familio. La homaro kulpas pro tio,
ke ĝi fariĝis opaka, imuna al la lumo, pro sia mankhava
pensado. Via potenco trapenetru mian estaĵon kaj dispelu la
dikajn, malhelajn vaporojn de ĉi tiu mondo, por ke mi fariĝu
klara, polurita spegulo reflektanta Vian puran, radiantan
.bildon

*

Amo devas esti sincera, kaj kiam ĝi venas el la koro, ĝi
estas sincera

*

Se vi turnos vin al la dia lumo, vi trovos dian potencon
kapablan lumigi kaj faciligi vian vojon kaj doni al vi sanon,
.feliĉon, pacon, liberecon kaj sukceson

*

Se gajni monon estas malfacile, atingi psikologian
ekvilibron estas eĉ pli malfacile. Persono devus esti afabla
.kaj trankvila en sia parolado, pensoj kaj fizikaj agoj

Homoj havas du naturojn: la naturon de hejmo kaj la
naturon de salono. Hejme ni trankviliĝas kaj sentas nian
veran naturon, tamen ni ofte deziras, ke ni evitintus konduti
nature, ĉar per konduto ni malkaŝas malbelajn aferojn, kiuj
ne devus esti esprimitaj, precipe se ili kaŭzas damaĝon al
.tiuj ĉirkaŭ ni

Ni alprenas la salonan pensmanieron kiam ni eliras
elegante vestitaj, larĝe ridetantaj, dum niaj pensoj kaj sentoj
kirliĝas interne. Hejme, ni diras: "Mi estas ĉagrenita kontraŭ
tiu-tiu kaj tiu kaj ne povas elteni lian vidon," sed kiam ni
renkontas la saman personon, ni salutas lin per: "Saluton!
Kiel vi fartas?" Ĉi tiuj konfliktaĵoj fluoj de nekongruenco kaj
nesanaj emocioj influas la nervan sistemon kaj aliajn partojn
.de la korpo

*

Ho mia amata Dio
Mi vidis vian senfinan vastaĵon en la horizontoj de
trankvilo
Kaj mi gustumis vian refreŝigan ĝojon profunde en mia
estaĵo
Kaj mi aŭdis la eĥon de via voĉo en mia veka konscienco
Kaj mi aŭskultis vian flustro al miaj spiritaj perceptoj

*

Ho Sinjoro, transformu la demonojn de malbela,
egoisma avideco en anĝelojn de ŝvebaj, noblaj aspiroj,
doloran nescion en benitan saĝon, kaj malnoblan
.mallaboremmon en rafinitan oron de radiantaj spiritaj atingoj

*

Ho Sinjoro, purigu nin, transformu nian malfortecon kaj
senagadon en fervoron kaj persistemon, kaj niajn malĝustajn
.pensojn en komprenojn de la vero

Kio estas amo?

Amo estas laodoro de florantaj lilioj

Kaj la ĥoro de silentaj rozoj

Festante la belecon de la naturo

Amo estas kanto de la animo kantanta por la vivo

Kaj la ekvilibra ritma danco de la planedoj

En ĝia eterna vojaĝo en profundan spacon

Ĝi estas la soifo de floroj trinki sunlumon

Kaj ĝi prosperas kaj estas nutrata de la eliksiro de vivo

Ĝi estas la sopiro de la tero

Por nutri la soifajn radikojn per ĝia lakto

Kaj nutrante ĉiajn vivojn per la esenco de la vivo

Ĝi estas la potenca volo de la suno

Por teni ĉiujn vivantajn estaĵojn vivaj kaj aktivaj

Ĝi estas la mova forto de la vivo

Por provizi protekton kaj zorgadon al neplenaĝuloj

Estas la rideto de senkulpeco, kiu elvokas patran amon
sur la bebo

Kaj la aŭtomata submetiĝo en la koroj de amantoj

Provizi servon kaj kondolencon senpage

Ĝi estas la pulso de amikeco

Tiu, kiu riparas rompitaĵojn kaj resanigas vundojn

Ĝi estas voko al la koro, kiu spitas priskribon

Li estas poeto plena de amo por la homaro

Tiu, kiu suferas pro ŝia mizero

Ĝi estas la rondo de intimeco inter membroj de la sama familio

Konstante ekspansiĝante kaj plilarĝiĝante al pli grandaj spacoj

Kaj pli vastaj kampoj

Ĝi estas la flustro de la vivo

En la horizontoj de malfermaj mensoj

Kaj la ĉielo de koroj kovrita per la steloj de noblaj sentoj

Amo estas la feliĉo de la animo

Tio, al kio amantaj animoj aspiras

Kaj ŝi sopiras atingi lin kaj komuniki kun li

Mi vidis la vivon

Dum mi promenis inter la verdaj montetoj kaj herbaj valoj

Moviĝante inter la arboj kaj floroj

Mi vidis la vivon ludi kaj amuziĝi

Mi vidis ĝiajn orajn radiojn en la sundisko

Kaj mi vidis ŝin malaperi en la densaĵojn de nuboj

Mi aŭdis ŝin ridi en la ĝojaj riveretoj

Kaj ŝi verŝas larmojn malavare de la pluveroj

Mi vidis ŝin ŝanceliĝi en la branĉoj de la arboj

Kaj la lekantetoj dancas kun ĝojo

Mi aŭdis ĝin resoni en la ĉirpado de birdoj kaj la trilado de najtingaloj

Mi vidis ŝiajn ombrojn envolvantajn la deklivojn

Ĝia roso malsekigas la korojn de rozoj kaj kisas iliajn vangojn

Mi vidis la rosan herbon algluiĝantan al ŝiaj piedoj

Ĝuste kiel mi vidis ŝin ŝprucigi la kampajn fiherbojn

Kun gutoj da amo, ĝi pliigas sian freŝecon kaj belecon

Mi flaris ŝian bonodoran spiron portatan de la matena brizo

Mi sentis ŝian pacon kaj vidis ŝiajn manojn disĵetantajn benojn

En ĉiu valo kaj angulo

Kiel mirinda estas la vivo!

Kaj kiel dolĉe estas promeni kun ŝi

Man-en-mane

Sur ĝiaj benitaj vojoj!

Paco estu sur vi

La nekonata ento aŭ la subkonscia feino

Dum ni progresas laŭ la vojo kaj nia spirita kompreno profundigās, ni sentas kvazaŭ ni alfrontas potencon internan opozicion. Sed ĉi tiu sento estas nur iluzio; la malo estas vera. La stranga, konfuza kaj kaprica naturo de tiu "nekonata estaĵo" en ni ŝajnas nutriĝi per nepriskribeblaj elementoj ĉerpitaj el sferoj preter la teno de nia homa konscio.

Ĉi tiu estaĵo ŝajnas loĝi en nevidebla loko, kaj povas esti komparata al persono de alia planedo, kiu estas nia gasto kvankam ni havas neniun rilaton kun li rilate al intereso, ideoj, kutimoj, ambicioj kaj malproksimaj aspiroj.

Ĉi tiu nekonata estaĵo ŝajnas posedi ideojn pri la postvivo, kiuj estas nemezureble pli grandaj kaj pli precizaj ol niaj propraj. Ŝajnas al ni, ke ĝi havas nur malfortan komprenon pri la urĝaj necesaĵoj kaj praktikaj bezonoj de nia tera ekzisto.

Nia nekonata amiko ŝajnas ignori nin, sendube sorbita de la misteroj de la universo. Kaj kiam li ja memoras nin kaj volas plaĉi al ni, li kreas strangan, ŝajne nelogikan movon, kiu perturbas nin, interrompas nian ekvilibron kaj lasas nin konfuzitaj.

Ni ofte kredas, ke ĉi tiu nekonata ento mokas nin kaj ridindigas niajn kapablojn, kvazaŭ ĝi ludas kun niaj mensoj sen la plej eta konsidero por niaj sentoj aŭ empatio por niaj cirkonstancoj. Ifoje ĝi ŝajnas ĝeni kaj kolerigi nin, ofertante al ni neniun favoron indan je dankemo aŭ ian ajn palpeblan profiton.

Ĉi tiu estaĵo ŝajnas kapabla fari miraklojn kaj mirindaĵojn de ĉiu speco, sed malgraŭ ĝia ĉeesto en ni, estas malfacile por ni komuniki kun ĝi kaj profiti de ĝiaj senlimaj kapabloj kaj supernaturaj povoj.

Ĉi tiu kaŝita ento povas esti komparata al dorlotita infano, al kiu oni donis aliron al la sekretoj de la ĉielo kaj la tero. Ĝi uzas tiujn sekretojn kaj regas tiujn povojn laŭplaĉe, sen reteno aŭ respondeco.

Li ŝajnas scii ĉion, sed li ne scias kiel uzi tiun scion ĝuste. Liaj manoj estas plenaj de trezoroj, kiujn li malŝparas kaj forĵetas en la malĝusta direkto kaj en la malĝusta tempo.

Ni vidas lin doni panon al la soifantoj kaj akvon al la malsatantoj (kaj nutri dolĉaĵojn al la sendentaj)

Li duŝas la sendankajn per donacoj kaj senhavigas la almozulojn de donacoj

Li persekutas tiujn, kiuj forkuras de li, kaj forkuras de tiuj, kiuj volas renkonti lin

Kio estas tiu kaŝita forto, kiu kelkfoje ŝargas homon per stranga kaj mirinda energio, kiu kuregas la ventojn kaj fantomojn?

Kio estas la forto, kiu levas kaj malaltigas la nivelon de vibrado kaj energio tiel, ke ĝi helpas personon ekvilibrigi sian temperaturon forlasante varman ĉambron en malvarma mateno kaj inverse?

Tiu nekonata ento funkcias kun kapablo tiel eksterordinara, ke ĝi neniam okazus al la brila kemiisto aŭ la sagaca inĝeniero

Ĉu eblas, ke tia forto povas esti kolektita dum ĉi tiu mallonga vivdaŭro sur ĉi tiu tero?

Ne, miaj amikoj, daŭris milionojn da jaroj por ke tiu "fremdulo" perfektigu ĉi tiun korpan mekanismon, kiun ni atribuas al la kvin sentoj. Ekzemple, estas neeble por la konscia menso scii la precizan kvanton da sukero, kiu devus esti pumpita en la sangocirkuladon. Se tiu kvanto estus tro malalta aŭ tro alta, la rezultoj estus katastrofaj.

Ni staras vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun potenco, pri kiu ni scias tre malmulte, kaj ni devus ekkoni ĝin. La plej bona maniero fari tion estas defii tion, kion ni ĝis nun lernis, kaj prepari nin laŭ la maniero de la granda instruisto, kiam li diris: "Se vi ne fariĝos kiel infanoj, vi ne eniros en la regnon de Dio."

Alivorte, se persono ne akceptas la simplecon, purecon kaj fidon de la infano, tiu persono ne povos fari signifan spiritan progreson.

Scienca meditado estas eble la plej facila maniero rekoni tiun kaŝitan internan potencon, sed al plej multaj homoj mankas la motivo por mediti kaj preferas atingi tiun scion laŭ sia propra maniero, aŭ simple sidante silente - eĉ se iliaj pensoj furiozas kiel kirlovento en ĉiu direkto. Kelkaj eble diros: "Mi devas atingi tiun scion en estontaj enkarniĝoj, kaj mi ne rapidas. Mia subkonscio eble vekos min iam, sed ne necesas konscie peni por atingi ĝin."

Ne gravas kiom aĝaj ni estas, kiom da fojoj ni malsukcesis en la vivo, aŭ kion aliaj pensas pri ni. Ne gravas kiajn genojn ni portas aŭ en kiaj cirkonstancoj ni vivas. Nenio el ĉi tio gravas por la kaŝita gasto, kiu loĝas en ni. Ĝi nur volas, ke ni permesu al ĝi uzi niajn korpojn, niajn energiojn, niajn mensojn kaj nian konscion, kaj ke ni transdonu al ĝi kontrolon de ĉiu aspekto de niaj vivoj. Jen kion ni devas fari, se ni volas atingi la pintojn, kiuj atendas nin.

Kiam ni pripensas la okazaĵojn de niaj vivoj, ĉu ne estas vere, ke ni rimarkas, ke kaŝita forto gvidis nin kaj savis nin de multaj danĝeroj? Sed tuj kiam la danĝero pace pasas, kiel rapide ni forgesas tiun forton!

Tiu potenco neniam forlasis nin kaj neniam forlasos nin, kaj ĉiufoje kiam ni bezonas ĝin, ĝi ĉiam estas tie por helpi nin, kiel diris la granda instruisto: "Mi estas kun vi ĝis la fino de la mondo".

Se ni legas la biografiojn de grandaj viroj kaj virinoj tra la generacioj, ni rimarkas, ke en ĉiu okazaĵo, kiom ajn malgranda, kaj kiom ajn metodo estis uzata, ĉu per fervora preĝo aŭ profunda aserto, la rezulto ĉiam estis la sama.

Ĉi tiu malliberigita giganto en ni estas en konstanta moviĝo, klopodante liberiĝi unufoje por ĉiam. Kiam ni konscie malkatenos ĝin kaj sekvos ĝin al libereco kaj venko?

Ni komencu nun kaj donu ŝancon al la interna giganto, kaj ni trovos kiom dolĉa estos la vivo kaj kiel ĝi brilos per la lumoj de ĝojo kaj venko, kun la helpo de Dio.

Paco estu sur vi

Scenoj el Hindio kaj vizio

Barato estas mikrokosmo de la mondo en ĉiu maniero. Ĝi estas lando de ĉiaj atmosferoj, klimatoj, religioj, entreprenoj, artoj, popoloj, pejzaĝoj, lingvoj kaj kulturoj.

La hinda civilizo datiĝas de miloj da jaroj, kaj ĝiaj regantoj, saĝuloj kaj gvidistoj lasis registrojn, kiuj atestas la

ekziston kaj aŭtentecon de la arja civilizo en Hindio kaj Sindh.

Multaj eŭropaj turistoj vizitas Hindion kaj vidas magiistojn, glavistojn kaj serpentumajn ĉarmulojn en ĝiaj stratoj, kredante ke ĉi tio estas la plej bona, kion Hindio ofertas, nekonsciaj, ke ĉi tiuj figuroj ne reprezentas la veran esencon de Hindio. La vera vivo kaj vigleco de Hindio kuŝas en ĝia spirita kulturo, kiu igis ĝin fandujo de religioj kaj kredoj ekde antikvaj tempoj.

Estas vere, ke Okcidento povas instrui al Hindio multajn bonajn praktikojn, metodojn kaj principojn de komerco, kaj la disvolviĝon de naturaj kaj homaj rimedoj. Kaj estas vere, ke Hindio bezonas viziajn gvidantojn kiel Henry Ford kaj Thomas Edison. Sed la okcidenta mondo ankaŭ konscie aŭ subkonscie soifas la praktikajn, spiritajn lecionojn, pri kiuj Hindio specialiĝis tra la historio.

Scienco tiom progresis en okcidentaj urboj, farante tiom rapidajn paŝojn, ke la materiaj bezonoj de homoj — ŝirmejo, manĝaĵo kaj vestaĵoj — estas facile haveblaj. Tamen, fizika kaj materia komforto ne sufiĉas sen psikologia komforto, paco kaj spirita konsolo.

La plej granda kaj plej riĉa heredaĵo de Barato kuŝas en la spiritaj metodoj kaj vojoj malkovritaj de viziaj kaj kleraj barataj spiritaj akademiuloj tra la jarcentoj. Ĉi tiu heredaĵo kontribuis kaj daŭre kontribuas al la spirita kaj scienca kulturo de la homaro.

Barato estas lando de sekretoj, sed ĉi tiuj estas sekretoj, kiuj malfermas iliajn korojn nur al tiuj, kiuj simpatias kun ili, tiuj, kiuj serĉas la veron serioze kaj sincere.

Barato fanfaronas pri la plej altaj kaj plej grandiozaj montoj en la mondo: Himalajo. Darĝiling en norda Barato

ofte estas nomata la Svislando de Barato pro sia impresa natura beleco. Ĝi ankaŭ posedas antikvajn ruinojn de unikaj kasteloj, fortikaĵoj kaj princaj palacoj en Delhio, same kiel la larĝan riveron Gango kaj la himalajajn altebenaĵojn, kun iliaj kavernoj kaj retiriĝejoj por kontemplado kaj reflektado pri dia lumo kaj saĝo.

La urbo Agra en Barato fanfaronas pri unu el la mirindaĵoj de la mondo, la Taĝ-Mahalo, la pinto de arkitektura arto kaj la plej belaj revoj de la homaro, enkorpusigitaj en polurita marmoro kaj delikata alabastro, eternigante homan amon.

Barato ankaŭ havas malhelajn arbarojn kaj densajn ĝangalojn, kie tigroj kaj leonoj vagas. Barato ankaŭ havas bluan ĉielon, kiu fariĝas pli grandioza kaj bela ĉe sunsubiro, kiam la sunradioj transformiĝas en mason da brulantaj oranĝaj flamoj.

Barato ankaŭ havas sennombrajn variojn kaj kolorojn de orientaj fruktoj kaj legomoj kaj multajn rasojn de homoj, kiuj ĉiuj kune faras Baraton mirinda, mirinda kaj neforgesebla fandujo.

Barato estas lando de grandaj kontrastoj, kie obscena riĉeco ekzistas kune kun profunda malriĉeco, kaj kie la pinto de intelekta pureco kunekzistas kun severa, ĉiutaga vivo. En Barato, vi trovos Rolls-Royce-ojn kaj bovoĉarojn, same kiel vi trovos elefantojn en ornamitaj portiloj kaj belegajn ĉevaltiritajn kaleŝojn.

En norda Barato ni trovas homojn kun bluaj okuloj kaj blondaj haroj, dum en la pli varma sudo ni vidas malhelan haŭton sunbrunigitan de la varmego de la tropika suno.

De komenco ĝis fino, Barato vere estas lando de surprizoj kaj kontraŭdiroj. La vivo fariĝas monotona se ĝi

sekvas unuopan vojon. Sed en Barato, oni sentas, ke la vivo estas granda aventuro plena de surprizoj kaj sekretoj, kiujn oni neniam imagis.

Barato eble ne havas fizikajn nubskrapulojn aŭ troajn modernajn luksojn kaj distron, kiuj streĉas la spiritajn nervojn

Estas vere, ke Barato havas siajn difektojn, same kiel ĉiuj nacioj havas siajn difektojn

Sed Barato havas spiritajn nubskrapulojn: humilajn, realismajn spiritajn gigantojn, kiuj povas instrui al siaj kunhomoj kiel eltiri kompletan spiritan ĝojon el iu ajn vivcirkonstanco.

Ĉi tiuj sufioj kun sciencaj fundamentoj, kiuj ekkonis veron kaj realecon per siaj propraj klopodoj kaj sperto, povas helpi aliajn disvolvi sian komprenon kaj ĉerpi la refreŝigajn akvojn de paco kaj kontenteco el la grundo de siaj ĉiutagaj vivoj.

Etera vizio ĉe sunsubiro

La saĝa instruisto Paramhansa priskribas sian vizion jene:

De mia balkono, mi rigardis okcidenten, kaj sur la flugiloj de la imago, mi ŝvebis al la bordoj de la malproksima horizonto. Dekstre kaj maldekstre, mi vidis du montarojn, kiuj baldaŭ transformiĝis en misteran purpuran nuancon. Kiam mi denove rigardis, nevidata mano envolvis ilin per vualo de profunda bluo. Malantaŭ mi kuŝis la urbo Gvadalaharo, banita en la krepusko de sunsubiro. La orienta ĉielo nun estis ornamita per molaj rozkoloraj nuancoj. Rigardante antaŭen, miaj okuloj vidis magian urbon de bluaj insuloj flosantaj en lago de oro.

En ĉi tiu arkipelago de magiaj bluaj insuloj, leviĝis masiva monteto el blua kalkŝtono, ĉirkaŭita de grizblankaj vulkanaj nuboj, kiuj elŝprucis gejserojn el fajra ruĝ-ora lafo, kaskadante oblikve kiel ĉielarko al la trankvila lago. Intensaj oraj flamoj envolvis la bluajn insulojn per flamantaj aŭreoloj de lumo.

La blua pinto kaj ĝia fajra krono speguliĝis kiel ĝemeloj sur la surfaco de tiu silenta ora lago Kaj dekstre, malgranda, trankvila lago brilis, kaŝita kontraŭ la brusto de unu el la bluaj insuloj kiel plenluno naĝanta inter ondoj de nuboj

Mi longe vagis en la urbo de sunsubiro kaj miraĝsimilaj nuboj, flosante sur la lagon surfaco kun ĝia delikata ora lumo. Kaj kiel grandiozaj estis tiuj oraj akvoj kovritaj de ruĝaj glaciaretoj disĵetitaj en ĉiu direkto ĝis la rando de eterneco.

Mi imagis, ke la malgrandaj nimfoj de lumo estas bonfaraj spiritoj sur ĉi tiu tero, kaj post sukcese trapasi ĉiujn provojn de la vivo, ili rajtas vagadi kaj enkorpiĝi siajn revojn laŭplaĉe. Ĉiutage ĉe sunsubiro, ĉi tiuj nimfoj densigus siajn ĉielajn revojn en eteraj urboj ĉirkaŭitaj de maroj kaj oraj lagoj. Tie, preter la teno de malĝojoj kaj preter la kaptiloj de ĉi tiu tera mondo kun ĉiuj ĝiaj tragedioj kaj doloroj, preter ĉiuj afliktoj, ĉi tiuj estaĵoj spiris ruĝan lumon, trinkis oranĝajn radiojn, kaj drivis kaj alproksimiĝis, vagante kaj naĝante meze de maro de multkoloraj lumoj.

Ĉi tie, tiuj niksinoj plenumus siajn revojn kaj enkarnigus siajn fantaziojn tuj kiel ili deziris, poste dissolviĝus kaj malaperus laŭ sia volo.

Tie, tiuj estaĵoj ĝuis la trezorojn de kontenteco kaj kontenteco, kaj malavare plenumis la revojn de ĉiuj, kiuj vizitis ilin en ilia mirinda, magia mondo.

Ĉi tie, ŝi ne estis devigita atendi kaj deziri kiel homoj por ke ŝiaj revoj realiĝu kaj ŝiaj deziroj realiĝu, sed ŝi revis kiel ŝi deziris kaj atingis ĉiujn tiujn revojn kaj dezirojn per sia propra volo.

Tiu sunsubira urbo en la Insuloj de Revoj estis revo kaŝanta en la profundoj de mia subkonscio, kaj hodiaŭ ĝi vere realiĝis. Efektive, mi ekvidis la kaŝitajn trezorojn de mia animo, kaj ĝia lumo envolvis min, ĝia brileco blindigas min!

Paco estu sur vi

Lumigantaj lampoj

Ni laŭdas kaj dankas Dion pro la donaco de ĉiu nova jaro
kaj pro la espero kaj promesoj de plenumiĝo, kiujn ĝi
.alportas al ni

Ne ekzistas pli granda potenco ol sincera, kortuŝa
petego por konektiĝi kun Dio, por realigi mirindajn ŝanĝojn
en la vivoj de individuoj kaj en la mondaj kondiĉoj, kaj por
.atingi pacon kaj homan fratecon

Ni preĝas al Dio, ke sinceraj individuaj preĝoj, altaj
perceptoj kaj kreskanta scio transformiĝu en benitan spiritan
.forton, kiu alportu veran ŝanĝon sur la tero

Benu nin, ho Sinjoro, por ke ni estu gvidataj de Via lumo
kaj lumlumaj lampoj sur la vojoj, kaj por ke ni veku Vian
amon en niaj koroj kaj la koroj de aliaj, kaj portu torĉojn de

viva lumoj kaj uzaj niajn talentojn en tio, kio plaĉas al Vi kaj
.utilas al homoj

Helpu nin fari nin kanalojn tra kiuj Via kosma energio kaj
gvida lumoj povas flui por helpi aliajn kaj mildigi ilian mizeron
kaj suferon, ĉar danke al Vi ni havas la potencon helpi la
.homaron kaj nin mem

Ni estas benitaj por ke ni povu simpatii kun tiuj, kiuj
suferas
Ni disvastigas bonajn ideojn kaj intencojn tra la tuta
mondo

Paco kaj frateco fariĝu viva sperto
"Kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero"

Paco estas unu el la nomoj de Dio la Plejpotenca, kiun}
{Li metis sur la Teron, do disvastigu ĝin inter vi

* * *

Unu el la lernantoj diris al la instruisto Paramhansa, ke li
trovas malfacile anstataŭigi siajn malutilajn kutimojn per
:utilajn kaj petis lian konsilon, do li diris

Vi ne devas rezigni pri espero por mem-plibonigo

Personoj nur maljuniĝas kiam ili rifuzas peni ŝanĝiĝi
pozitive

Tiu stagna stato estas, laŭ mia takso, stato de vera
""piramido

Kiam iu diras "Mi ne povas ŝanĝiĝi" kaj ripetas ĝin
denove kaj denove
Mi diras al li: "Nu, ĉar vi decidis esti tia, restu kie vi
".estas

Kia ajn estas la nuna stato de persono, ili povas ŝanĝiĝi
al pli bona per memdisciplino, taŭga nutrado kaj sekvado de
.sanaj gvidlinioj

Kial vi pensas, ke vi ne kapablas ŝanĝiĝi? Intelekta
stagnado estas la kaŝita kaŭzo de malforteco. Ĉiu havas
traĵtojn, kiuj limigas ilian progreson. Ĉi tiuj traĵtoj ne estis
metitaj en la homan naturon de Dio, sed estas homaj. Ĉi tiuj
...estas la difektoj, kiujn vi devas forigi, kaj vi povas

Memoru, ke la kutimoj de homo estas nenio pli ol
eksteraj esprimoj de iliaj internaj pensoj

Kiam vi decidas ŝanĝi, multaj fortoj kuniĝos por subteni
.vin kaj plifortigi viajn pozitivajn decidojn

Kaj kun la helpo de Dio

Novjara Ĝardeno

La eĥoj de la pasinta jaro, kun ĝiaj malĝojoj kaj ridoj,
malaperis

Kaj jen la eĥo de la novjara himno kantanta kuraĝige,
:anoncante esperon, kaj flustrante

"Rekreu vian vivon perfekte"

Forlasu la fiherbojn de malnovaj timoj

El la forlasita ĝardeno de la pasinteco, li kolektis kaj
konservis nur la semojn de ĝojoj, atingoj, esperoj, bonaj
pensoj kaj agoj, kaj noblaj, altaj deziroj

En la rosa grundo de ĉiu nova tago, plantu tiujn
potencajn semojn, akvumu ilin, kaj prizorgu ilin ĝis ili kreskos
.kaj plenigos vian vivon per la maloftaj avantaĝoj de florado

:La nova jaro flustras

Veku la spiriton, kaptitan de kutimoj, kaj instigi ĝin"
entrepreni novajn, utilajn klopodojn. Neniam ĉesu provi, kaj
neniam ripozu ĝis vi atingos eternan liberecon kaj venkos
karmon (la ĉiam ĉasadon kaj persekutadon de konsekvencoj
".de pasintaj agoj)

Kun refreŝigita menso kaj ebriigitaj de ĉiam renoviĝanta
ĝojo, ni ĝoju kune kaj iru mane en mano al la ĉiela domo, el
.kiu ni neniam plu eliros

Sukcesa rakonto

Mi ankoraŭ memoras la unuan fojon, kiam mi uzis volon
por helpi aliajn

Unu el miaj amikoj kaj mi estis tiam nur junaj knaboj. Iun
:tagon mi diris al li

"Ni nutros kvincent (malriĉajn) homojn"

Li respondis surprizite: "Sed ni ne havas eĉ unu
"!cendon

Mi certigis lin, dirante, "La projekto daŭrigos malgraŭ
".tio, kaj mi kredas, ke la mono venos tra vi

"!Li respondis moke, "Kia projekto! Ĉi tio estas neebla

Mia sento de certeco instigis min diri: "Ne ĉagrenu vian
".patrinon iel ajn, sed faru ĉion, kion ŝi petos de vi

:Unu tagon poste li kuris al mi kaj diris al mi

Mi banis min kiam mia patrino vokis min. Mi estis ronde"
 respondi al ŝi dirante: 'Ne ĝenu min nun dum mi banas,' sed
anstataŭe mi demandis al ŝi kion ŝi volas, kaj ŝi petis min iri
vidi mian onklinon, kiu loĝas proksime de nia domo, do mi
""diris al ŝi: 'Mi aŭdas kaj obeas

Kiam mi iris vidi mian onklinon, la unua afero, kiun ŝi"
diris al mi, estis: 'Kiu estas tiu freneza knabo, kun kiu vi
estas? Ĉu vi freneziĝis? Kio estas tiu projekto, pri kiu mi
"!aŭdis, kie vi du nutros kvincent homojn

Mi koleris kontraŭ ŝi kaj diris: "Mi devas iri nun," kaj
komencis forlasi ŝian domon. Sed ŝi haltigis min, dirante:
"Via amiko eble estas freneza, sed lia ideo estas bona. Prenu
ĉi tiun dudek-rupian monbileton." (tio estis konsiderinda
sumo komence de la dudeka jarcento.)

La knabo estis tiel mirigita, ke li preskaŭ svenis. Li tuj
kuris al mi kaj rakontis al mi la novaĵon. Kiam ni iris aĉeti
rizon kaj aliajn necesaĵojn por la festeno, la najbaroj aŭdis pri
nia plano kaj ofertis pli da manĝaĵo. Fine, ni nutris du mil
!homojn (2000)

La sama volo ŝargita per la sankta fluo kreis la unuan
bibliotekon, kiun ĝi establis, la Bibliotekon Sarasvati en
Kalkato

Kiam vi decidas fari bonfarojn, vi plenumos ilin se vi
uzos dinamikan kaj efikan volon. Kiaj ajn estas la
cirkonstancoj, se vi persistas, Dio kreos la rimedojn per kiuj
.vi atingos tion, kion vi deziras

Tio estas la vero, al kiu Jesuo Kristo aludis, kiam li diris:
"Se vi havos fidon kaj ne dubos... tiam vi diros al ĉi tiu
".monto: 'Moviĝu kaj ĵetu vin en la maron,' kaj ĝi estos farita

Kaj en la nobla hadito: Kiam vi vokas Dion, estu]

[rezoluta en via petegado

Se vi konstante uzas vian volon, sendepende de la
obstakloj, vi ankoraŭ povos atingi sukceson, sanon kaj la
forton helpi aliajn, kaj ĉefe, vi atingos harmonion kun Dio. Tio
estas la volo, kiun oni devas kultivi: la volo, kiu elsekigas
oceanojn de hezito kaj malsukceso fari bonon kaj atingi tion,
.kion oni esperas

* * *

Rigardu en la radiantajn profundojn de via estaĵo, kaj tie
.vi trovos senliman potencialon por beleco, saĝo kaj pureco

Ni petas Dion la Plejpotenca, ke vi bonvenigu la novan
jaron kun la firma konvinko, ke vi havas la kapablon
.manifesti la pli altan naturon en vi

La ĉirkaŭaĵo kaj la rezultoj de pasintaj agoj envolvis vin
per specifaj trajtoj, karakterizaĵoj kaj kutimoj, sed ĉi tiuj estas
nur provizoraj aperoj, kaj sub ili kuŝas via vera naturo - la
nobla animo - kiu havas la absolutan liberecon elekti la
avantaĝojn kaj karakterizaĵojn, kiujn vi volas posedi kaj
montri dum plenumado de viaj roloj sur la scenejo de ĉi tiu
.mondo

Ĉu ekzistas spiritaj aspiroj, kiuj moviĝas en vi, pulsas en
viaj koroj, instigante vin meti ilin sur vian tagordon por la
venonta jaro? Se la respondo estas jes, forgesu la

pasintecon, memoru la lecionojn lernitajn de ĝi, kaj daŭrigu
.kun la beno de Dio por atingi tion, kion vi volas atingi

Ili konsideris ĉiun tagon nova ŝanco kontroli malfavorajn
kutimojn kaj pasiojn, vivi en paco, doni amon, kaj disvastigi
.optimismon kaj ĝojon en ĉi tiu mondo

En la momento kiam vi vekas vian volon fari pozitivajn
ŝanĝojn kaj subtenas ĝin per viaj agoj, neviditaj kosmaj fortoj
de la Kompatema Sinjoro komencas fortigi viajn klopodojn. Ju
pli vi persistas en viaj resolucioj, des pli grandaj kaj pli
potencaj fariĝos la fortoj de bono en via vivo - tio estas
.neŝanĝebla dia leĝo

La unua tago eble estos malfacila, sed la dua tago eble
estos iom pli facila, kaj la tria tago eĉ pli facila. Post kelkaj
tagoj, vi trovos, ke sukceso estas atingebla. Kaj tiuj, kiuj
persistas kaj daŭrigas siajn klopodojn dum tuta jaro, trovos
.sin transformitaj

Al tiuj kun spiritaj aspiroj, ni diras: Lasu la deziron
konektiĝi kun Dio esti la plej granda afero en viaj vivoj. Per
pensado pri Dio kaj meditado pri Li ni ricevas la nedubindan
certigon, ke Li amas nin eterne, ĉar ni apartenas al Li,
sendepende de la misgviditaj paŝoj, kiujn ni eble faris en la
.malĝusta direkto

Kiam ni sentas, ke ni estas amataj senkondiĉe, ĉu tio ne
instigas nin fari nian plejebulon kaj helpas nin lasi iri la
pasintecon kun ĉiuj ĝiaj malsukcesoj kaj frustriĝoj? Kiam ni
sentas, ke ni estas amataj kaj ke ekzistas iu, kiu amas nin, ni
.sentas nin trankviligitaj kaj niaj koroj ĝojas

Malgraŭ ĉiuj devoj kaj agadoj, ni devas rezervi iom da
tempo por plonĝi en niajn profundojn, esplori nin mem, kaj
.refreŝigi niajn animojn per la amo kaj paco de Dio

Se ni amas Dion kaj laboras sincere por plaĉi al Li
ĉiutage, nenio povos malhelpi nian spiritan progreson

Memoru, miaj amikoj, ke kun la helpo de Dio, vi spertos
.en la nova jaro feliĉon, pri kiu vi eble neniam antaŭe revis

* * *

Kun volo ŝargita per determino
Kun plena konfido en la kapablojn de la homa animo
Kun neŝanceblebla fido al Dio
Ni diru adiaŭ al ĉi tiu jaro kaj bonvenigu la novan jaron

Malgraŭ la ŝanĝoj, kiujn la mondo travivas, kaj la efiko,
kiun tiuj ŝanĝoj havas sur niajn vivojn, se ni rigardos preter
la rapide disvolviĝantaj ĉiutagaj eventoj kun saĝo kaj
.kompreno, ni akiros komprenon kaj lernos lecionojn

Ĉiu el ni havas rolon por ludi sur la scenejo de tempo,
kie la eventoj de hodiaŭ transformiĝas en revojn pri la
estonteco

Dramecaj eventoj kaj iliaj akompanantaj cirkonstancoj
servas unu solan celon: veki, unu post unu, la multajn virtojn

en ni. Ĉiu sperto, kiun ni travivas, rivelas latentan forton en
.ni por trakti ĝin saĝe kaj efike

Ni havas grandajn kapablojn, kiujn Dio metis en nin, kaj
kiam ili estas aktivigitaj, ili fariĝas esenca fonto de beno en
.niaj vivoj

Eĉ se eksteraj cirkonstancoj ne ĉiam estas sub nia
kontrolo, ni ĉiam povas elekti kion ni volas esti en ni mem,
kie kuŝas la ŝlosilo al nia progreso kaj la progreso de la
.homaro

Ĉiu animo, kiu deziras liberiĝon, devas konscie sindediĉi
al pli bona ŝanĝo, kaj la plej taŭga tempo estas nun, kiam
.intencoj fokusiĝas al decidoj kaj sindediĉo al ŝanĝo

Homoj ne estu senmovaj restaĵoj, nekapablaj je
psikologia kaj spirita renovigo. La heroaj kvalitoj en ni devas
esti vekitaj, kaj la ŝarĝoj de timo kaj necerteco devas esti
.deĵetitaj

Kiam homo konvinkas sin, ke Dio amas lin kaj ke Li ĉiam
estas kun li, nek la pasinteco povos kateni lin nek la
.estonteco timigi lin

Trans la sparko de homa vivo kuŝas la dia flamo
Trans la radio de homa penso brilas la pli granda lumo
de Dio
Trans la ondo de sagaca racio kuŝas vasta oceano de
universala scio

Preter homa amo pulsas dia amo, kiu plenigas la koron
kaj kontentigas ĝiajn sopirojn

La sola konstanto, kiu ne ŝanĝiĝas en mondo dominata
.de fluktuoj kaj ŝanĝo, estas nia rilato kun Dio

La finfina decido estu fortigi tiun benitan ligon kaj vivi en
konscia harmonio kun la plej malavara donanto de vivo,
.forto, amo kaj feliĉo

Por ke la homo povu koni sian Kreinton en la soleco de
sia animo kaj sia profunda kontemplado

Li devus demandi al si ĉiutage ĉu li harmoniigas sian
vivon kun la leĝoj de vero kaj amo, kiuj estas la diaj leĝoj de
.la universo

Ni tenu nin firme al la paco de Dio en ni
Ni aŭskultu la voĉon de la konscienco
Ni plilarĝigu nian kompaton por inkluzivi aliajn

Per niaj pozitivaj pensoj kaj harmoniaj agoj, ni povas
fortigi la fortojn de bono, kiuj, per la graco de Dio, povas
.kaŭzi fundamentajn transformojn en ĉi tiu mondo

* * *

Hodiaŭ persono povas certigi al si, ke li sekvas rektan
vojon, sed morgaŭ li povas devii de ĝi kaj trovi sin ema
.forlasi siajn pozitivajn decidojn

Malfortoj en niaj vivoj ne estu akceptataj. Kiu ajn povas resti firma en siaj principoj malgraŭ ĉiuj tentoj kaj eksteraj influoj estas sur la vojo al liberiĝo, kaj kiu ajn prenas saĝon kiel sian gvidan lumon, venkos la iluziojn, limojn kaj .obstaklojn de la vivo

Saĝuloj konservas sian saĝon ĝis la fino kaj alfrontas la vivon kun kuraĝo kaj neŝancebla fido, sendepende de kiaj .cirkonstancoj ili devas alfronti

Kiu ajn rezignas sian volon, kapitulacas al siaj cirkonstancoj, kaj ĉesas peni, kondamnas sin mem kaj estos .preterpasita de la tempo

La homo estas tiu, kiu nutras siajn ĝustajn kaj malĝustajn kutimojn, kaj kiam li diras: "Mi ne povas ŝanĝiĝi", .li kondamnas sin al malsukceso

Kiam persono asertas al si mem, ke li estas forta kaj libera malgraŭ la atakoj de malbonaj kutimoj kaj negativaj pensoj, kaj ke li ne ĉesos provi pliboniĝi, li malfermas la vojon por ke la fortoj de bono enecaj en li venu helpi lin kaj .subtenu lin

Ne gravas kiom malĝustaj estas la agoj de homo, ili devas ekzameni sian vivon kaj klopodi helpi sin mem kaj fari tion, kio estas ĝusta, kaj ĉiuj malĝustaj agoj ŝanĝiĝos en .bonajn farojn kun la helpo de Dio

El la arkivoj: Kolero kaj la memoro de la elefanto

Tiuj, kiuj deziras internan pacon, devas kompreni kiel
.kolero estas generita kaj ofte kaŭzas seriozajn sekvojn

Pro la perdo de interna ekvilibro kaŭzita de kolero,
multaj homoj kontraŭvole fariĝis krimuloj kaj sangavidaj
.murdistoj

Malhelpi dezirojn blindigas la menson. Kiam la nebulo de
deziroj kaptas la menson de homo, li perdas siajn sencojn kaj
.kondukas laŭ maniero maldeca por nobla homo

Perdo de racio konfuzas la denaskan distingon, kiu estas
la mova forto malantaŭ ĉiu sana ago kaj bona intenco

Kiam la stirilo de la mensa veturilo de persono paneas,
ili neeviteble havos akcidenton kaj povas trovi sin en tranĉeo
.de doloro kaj mizero

Ekzemple: La edzo veturas feliĉe, kaj survoje al la parko,
lia edzino petas lin ŝanĝi direkton por iri al la domo de ŝiaj
gepatroj anstataŭ la parko, kaj jen lia feliĉo transformiĝas en
.koleron

Mi elektis ĉi tiun ekzemplon ĉar ĝi estas ofta okazo. En
normalaj kazoj, la rezulto estas aŭ la edzo malakceptanta la
peton de sia edzino aŭ konsentanta kun indigno kaj
malkontento, kaj tio estas kio ĝenerale okazas. En ambaŭ

kazoj, kolero transprenas, la atmosfero fariĝas streĉa, kaj la
.paco estas ĝenata

En iuj kazoj, kolero povas fariĝi tragedio por tiuj kun
perforta temperamento. Kolero povas influi memoron, aŭ la
ŝoforo povas forgesi veturi singarde kaj atente, aŭ povas
neglekti observi trafiksignalojn, rezultante en kolizio aŭ, Dio
.gardu, morto

Konklude, kolero ŝlosas la stirilon de la volo en la ĉaro
de la vivo kaj malhelpas ĝin atingi siajn materiajn kaj
.spiritajn celojn

elefanta memoro

La kapablo nomata "memoro" estas donaco de Dio al la
homaro, kaj kia granda beno ĝi estas! Memoro estas donita
ankaŭ al bestoj; sen ĝi, ili ne povus rekoni siajn idojn. Kelkaj
bestoj posedas bonegajn memorojn, kiel ilustras la sekva
.rakonto pri elefanto

Dum grandega elefanto transportis lignon, kiel multaj
dresitaj elefantoj faras en la Oriento, knabo alproksimiĝis al
.ĝi, pikis ĝin per pinglo sur ĝia rostro, kaj forkuris

Jaro pasis post tiu okazaĵo, kaj la sama elefanto
renkontis la saman knabon sur la vojo. Estis relative
oportuna momento por la elefanto venĝi sin. Do, ĝi volvis
sian rostron ĉirkaŭ la knabo kaj perforte ĵetis lin al la alia
.flanko de la vojo. Tiel, bestoj ja havas memorojn

Mi havis multajn sonĝojn, kaj nun mi estas veka kaj sur
la altaro de mia animo mi ekbruligas kandelojn de mia
konstanta memoro pri vi, mia Dio

Per miaj okuloj, kies palpebroj forlasis la dormon, mi
rigardas vian belan vizaĝon kaj ĝuas vidi ĝiajn sanktajn
lumojn

Kaj per via graco mi komprenis, ke sano kaj malsano

Vivo kaj morto

Ili estas ĉiaj specoj de sonĝoj

Mi finis legi la romanon "Sonĝoj Pentritaj en Helaj
"Koloroj
Sur la kurteno de brilantaj iluzioj

Kaj nun mi vidas vin kiel la solan veron ekzistantan

Tenante la kanalojn malfermitaj

Plej multaj homoj ne pensas serioze pri Dio ĝis ili
alfrontas gravajn problemojn, kaj tiam ili atendas, ke Li
.intervenos kaj savos ilin el ilia malfacila situacio

Unu el la iluminitoj diris: “Se vi ne invitas Dion esti via
gasto en la somero de via vivo, Li ne venos al vi en la vintro
”.de via vivo

Tio ne signifas, ke Dio ne volas helpi nin. Li volas etendi
helpan manon kaj liberigi nin de nia suferado. Tamen, kiam
ni vivas dum multaj jaroj en maniero, kiu kontraŭdiras Liajn
leĝojn, kaj ne komunikas kun Li en kontemplado, la menso
ŝarĝiĝas per amaso da iluzioj, kaj la kanaloj de komunikado
kun Dio blokiĝas per timo, egoismaj deziroj, humorŝanĝiĝoj,
koleratakoj, blinda obstineco, malbonaj kutimoj kaj
negativeco. Tiel, ne plu ekzistas malferma kanalo, tra kiu dia
.helpo povas flui al ni

Se ni ne sukcesas prepari niajn pensojn kaj teni la
kanalojn malfermitaj, ni ne povos alfronti - kaj superi - la
problemojn, kiuj nepre trairos ĉiun el niaj vojoj dum nia
.vivvojaĝo

Oni diras, ke viro, kiu amis Dion, trovis Lin per eldirado
de Lia benita nomo kun profunda koncentriĝo kaj amo,
sendepende de tio, kion li faris. Li komencis ĉi tiun praktikon
kiel infano kaj daŭrigis ĝin tiel diligente, ke li eĉ eldiris la
.nomon de Dio en sia dormo

Dum li pli aĝiĝis, li transiris densajn arbarojn
svarmantajn de sovaĝaj tigroj, kobroj, skorpioj kaj venenaj
.insektoj, portante nenion krom pecon da ŝtofo kaj sandaloj

Homoj miris pro lia aŭdaco kaj demandis lin mirigite: "Ĉu vi neniam estis damaĝita de tiuj sovaĝaj bestoj kaj damaĝaj insektoj?" Li respondis

Absolute, mi neniam estis vundita, ĉar mi ĉiam portas"
"la nomon de Dio kun mi kaj tio estas mia protekto

Ni ankaŭ povas rekoni, ke la protekto de Dio ĉirkaŭas nin. Li ĉiam ĉeestas por mildigi niajn malfeliĉojn kaj helpi nin superi niajn problemojn, sed ni devas resti akceptemaj al Liaj benoj, pensante pri Li, preĝante al Li, kaj komunumante kun .Li en niaj koroj dum plenumado de niaj devoj

Se ni faros tion, ni povos elteni uraganojn, kaj nesolveblaj problemoj kaj kritikaj krizoj ne povos venki nin .aŭ rompi nian decidon

spirita fiereco

Humileco estas la plej granda avantaĝo sur la spirita vojo, kaj kultivi humilecon akcelas kaj protektas .memkreskon

Humileco devus esti la fundamento sur kiu la serĉanto konstruas sian spiritan vivon se li volas atingi sian celon, kiu .estas esti en harmonio kun Dio kaj senti Lian ĉeeston

La mondo instigas fanfaronadon pri atingoj, posedaĵoj
kaj pozicioj, kaj klopodadon por akiri la aprobon kaj admiron
de aliaj, sed la serĉanto devas ŝanĝi sian atenton de la
.malgranda memo, la "ego", al la pli alta memo

Vera humileco signifas scii kun certeco, ke Dio estas ĉio
en ĉio, kaj seniĝi de la ambicio kontentigi la memon per
.disvolvado de pli granda ambicio gajni la favoron de Dio

Temas ankaŭ pri rezigni pri egoismo per kultivado de dia
amo kaj turniĝo al Dio, kiu estas la fonto de ĉio, kion ni
.serĉas kaj klopodas atingi aŭ akiri

Spirita fiereco estas travidebla tento, kaj la serĉanto
devas esti singarda pri ĉi tiu aflikto ĉar ĝi obskuras ajnan
.percepton de Dio aŭ eblecon komuniki kun Li

Se la disĉiplo ne klopodas sincere akiri humilecon, li
.emas fali en la kaptilojn de iluzio kaj la kaptilojn de vanteco

Fakte, persono povas venki multajn malfortojn kaj fari
grandan progreson laŭvoje, tamen li povas fali pro la tento
.de fiereco

La Sinjoro de la Universo kaj Ekzamenanto de
Konsciencoj scias, kio estas en koroj, kaj tiuj, kiuj fanfaronas
.pri sia spiriteco, perdos ĝin

Tiuj, kiuj fieras pri siaj spiritaj spertoj, fariĝas makulitaj per memgraveco, aŭ alivorte, ili komencas pensi pri si mem .kiel specialaj, kaj povas perdi la benojn, kiujn ili ricevis

Tiu, kies memfiereco superfortas la diajn benojn en li, misuzas spiritajn donacojn, kaj tiam Dio donas lecionon pri humileco al tiu disĉiplo retirante. Siajn benojn de li ĝis li akiras spiritan komprenon kaj korektas sian vojon. Sed Li faras tion pro amo, ĉar kiam la koro de la disĉiplo malfermiĝas al Dio kun plena humileco, komprenante, ke li dependas tute de Dio, tiam li akiras plenan mezuron de dia .graco

Kiam la vivo de la disĉiplo pleniĝas per humileco, laodoro de humileco altiras dian zorgon, benoj malsupreniras .sur la disĉiplon, kaj lia vivo pleniĝas per paco kaj amo

Homa naturo

Penso estas senlima, ĉar kia ajn estas via studfako aŭ specialiĝo, post kiam vi dediĉas vian menson al tiu materialo, ĝi iros senfine en tiu direkto. Ankaŭ ne ekzistas limo al la saĝo aŭ informo, kiujn vi povas uzi kaj de kiuj .profiti

Ĉu vi scias, miaj amikoj, ke ĉiu el vi interpretas ĉi tiujn vortojn iom alimaniere ol aliaj? La kialo estas, ke la pensado .diferencas de unu persono al alia

Ĉar ĉiu persono estas unika laŭ sia naturo kaj pensmaniero, iliaj reagoj kaj respondoj en iu ajn situacio diferencas de tiuj de iu ajn alia. Ilia interna naturo estas la sumo de iliaj pensoj, sentoj, respondoj kaj motivoj - kaj ĉi tiuj, siavice, determinas la naturon de ilia magnetismo, aŭ la .allogpovon, kiun ili posedas

Magnetismo estas la plej granda forto per kiu vi povas allogi amikojn, amikan simpatian kaj bonvolon

Ni ĉiuj volas esti rimarkitaj kaj konsiderataj; neniuj volas esti ignorata aŭ forgesita. Eĉ infanoj intence agas laŭ certaj .manieroj por provi altiri atenton

Ni ankaŭ volas esti amataj kaj aprezitaj de aliaj. Sed kiom da ni donas al aliaj la saman komprenon kaj ?konsideron, kiujn ni pensas, ke ni meritas de ili

Ni estas ekstreme komprenemaj al ni mem kaj pardonantaj niajn proprajn mankojn, dum ni estas plene .pretaj kritiki kaj kondamni la malbonfarojn de aliaj

Ĉu ni povas stari antaŭ aliaj kaj rakonti al ili ĉion pri niaj .difektoj ekde la infanaĝo? La respondo estas ne

Sed se ni ne lernas bonan konduton, ni ne povas montri
.al aliaj kiel konduti bone

Ni ne rajtas esti netoleremaj al la malfortoj de aliaj, se ni
.mem suferas pro ili

La mondo estas plena de homoj, kiuj volas ripari aliajn,
sed ne sin mem. Krom se ni okupiĝos pri konstrua
.memtaksado, la tagoj kaj jaroj pasos sen ke ni ŝanĝiĝos

Kion ni bezonas estas memreformo, ĉar kiam ni
reformos nin mem, ni povos reformi milojn da homoj per nia
.bona ekzemplo

Efektive, agoj parolas pli laŭte ol vortoj

* * *

Spiritaj inspiroj konstante renoviĝas kaj kunportas pacon
kaj ĝojon

Spirita konscio komenciĝas kiel milda brizo kaj poste
plifortiĝas ĝis ĝi fariĝas benita vento, kiu forbalaas la
derompaĵojn de nescio, la rubon de malbono kaj la amasojn
.de egoismo

Estas kuraĝigaj signoj aperantaj en la deziro de
kreskanta nombro da entuziasmoj de klerismo leviĝi al
.tutmonda nivelo de harmonio kaj spirita kompreno

Tiom kiom ni estas en harmonio kun la ondoj de paco, ni
fariĝas pli konsciaj pri nia spirita naturo kaj nia ligo al nia dia
.fonto

Dia amo purigas pensojn
Ĝi malplenigas la emociojn
Kaj ili vekas konscion

Dia saĝo estas profunda, simpla kaj sublima, kaj kiu ajn
estas en harmonio kun ĝi posedas internan kompason, kiu
.montras al li la ĝustan direkton, por ke li ne misvojiĝu

Dia saĝo kaj dia amo estas tiel proksimaj al ni, kiel niaj
pensoj permesas ilin esti

Same kiel ununura elektra generatoro provizas la urbajn
lumojn per elektra energio, tiel tiuj, kiuj estas en harmonio
kun Dio, ricevas luman energion, kiu helpas ilin dispeli la
.mallumon en siaj animoj kaj ĉirkaŭ si

Tiuj, kiuj vere amas Dion kaj akordigas siajn vivojn kun
la leĝoj de la universo, spertas abundon da forto, paco kaj
.beno

Ni petas Dion la Plejpotencan duŝi nin per benoj kaj
superaĵoj inspiroj
Kaj Li plenigu nian decidon per la energio kaj kapablo
.labori produktive kaj servi sindoneme

Kaj ke ni vivas en konstanta memoro pri Li, la fonto de
ĉia boneco, graco kaj ekzisto

El la arkivoj: La rakonto pri la dezirarbo

Antaŭ longe, ermito nomita Harry vivis en Hindustano
kaj pasigis multajn jarojn vagante en Himalajo serĉante
.maloftan arbon nomatan la Dezirarbo

Legendo diras, ke tiujn mirindajn arbojn trovas nur
ermitoj kiel rekompenco pro ilia asketeco kaj rigora praktiko
de spiritaj disciplinoj. Oni diras, ke tiuj arboj havas la
potencon plenumi la dezirojn kaj dezirojn de iu ajn, kiu sidas
.sub iliaj branĉoj

La ermito Harry sentis profunde, ke li meritis trovi tiun
arbon danke al sia longa praktikado de diversaj severejoj,
sia libervola gusto de malfacilaĵoj, kaj sia sindediĉo al la
.strikta disciplino, kiun li starigis por si mem

Sed malgraŭ ĉiuj ĉi tiuj spiritaj okupoj, estis lecionoj,
kiujn li ankoraŭ devis lerni. Kvankam li deziris dian scion, li
.ankaŭ nutris aliajn, pli malgrandajn dezirojn

Inter tiuj deziroj estis la sopiro trovi la Dezirarbon. La
malglataj montpadoj eluzis liajn nudajn piedojn en lia
senĉesa serĉado de la objekto de lia kordeziro kaj la
plenumo de liaj plej profundaj sopiroj. Lia interna sento
konstante certigis al li, ke lia deziro estos plenumita, kaj ke
la arbo atendis lin kiel naturan rekompencan pro liaj spiritaj

klopodoj, kiuj superis la kapablon kaj eltenemon de ordinara
.homo

Nia amiko pravis en sia intuicio. En unu el la valoj en
Himalajo, li trovis larĝfolian arbon, kiun, danke al sia spirita
kompreno, li tuj rekonis kiel la trezoron, kiun li longe serĉis
.kaj sopiris trovi

Tuj kaj kun granda fervoro, li alproksimiĝis al la
bonvenigaj branĉoj de la arbo kaj sidiĝis sub ĝi. Por sperti la
eksterordinarajn povojn de ĉi tiu unika arbo, Harry fermis
siajn okulojn kaj diris al si: "Se ĉi tiu estas la Arbo de Deziroj,
"!tiam lasu ĝin konkretiĝi kiel potenca fortikaĵo por mi

Apenaŭ la penso trairis lian menson, kiam apud la arbo
aperis grandioza palaco, ĉirkaŭita de verdaj ĝardenoj plenaj
.de freŝaj rozoj, bonodora bazilio kaj altegaj arboj

Hari ĝojis pri ĉi tiu miraklo kaj estis plena de la ĝojo, ke
lia plej kara deziro plenumiĝis, ĉar li fine trovis la Dezirarbon,
kiun li tiel longe serĉis. Li ne atendis longe antaŭ ol esprimi
sian sekvan deziron, dirante: "Mi deziras vidi ĉirkaŭ mi ĥoron
de belaj junulinoj, servantaj al mi la plej bonajn kaj plej
bongustajn manĝaĵojn sur oraj pladoj kaj verŝantaj al mi
trinkaĵojn pli dolĉajn ol iuj ajn arĝentaj kruĉoj en pokalojn,
".kiuj brilas kiel brilanta oro

En palpebrumo de okulo, lia deziro plenumiĝis, ĉar li
trovis antaŭ si tablon ŝarĝitan per ĉiuspecaj bongustaĵoj
servataj sur oraj teleroj, kaj belajn junulinojn ofertantajn al li
diversajn manĝaĵojn kaj trinkaĵojn konvenajn al reĝoj kaj
.princoj

Post ĝuado de la abundega kaj ekstravaganca bankedo,
nia amiko komencis inspekti sian novan loĝejon. Li supreniris
la poluritan marmoran ŝtuparon kaj promenis tra la juvel-
.inkrustitaj ĉambroj de brilega brileco

Fine, nia bonŝanca ermito laciĝis de la marŝado kaj
serĉis pacon kaj ripozon en unu el la ĉambroj sur la teretaĝo.
La malaltajn fenestrojn de tiu ĉambro ombris la longaj
.branĉoj de la glora Dezirarbo

Kuŝante sur lito apud la fenestro, li rimarkis, ke la dikaj
branĉoj de la dezirarbo blokis la lumon, kaj li sentis sin
soleca kaj timo enŝteliĝis en lian koron. La silenton rompis
nur kelkaj sonoj, kiujn li scivolis ĉu ili venas el la ĝardeno aŭ
de la sovaĝaj bestoj de la arbaro, kiuj libere vagis preter la
.palacaj muroj

Li diris al si: Kio se unu el la arbaraj tigroj sukcesos eniri
tra la fenestro? Tiukaze, ĝi formanĝos min kaj tio estos la
.fino por mi

Apenaŭ tiu penso pri timo trairis lian menson, sovaĝa
tigro saltis el la fenestro, kaptis la teruritan ermiton, kaj
.forprenis lin por formanĝi lin — efektive terura sorto

Bedaŭrinde, Hari ne rimarkis, ke la Dezirarbo ne
distingis inter bonaj kaj malbonaj pensoj. Ĝia celo estis
simple plenumi la dezirojn de tiuj, kiuj ilin nutris. Efektive, la
Dezirarbo perfekte enkarnigis la potencon mensan bildon de
.la ermito Hari, kaj tio estis lia fina penso

Ĉiu homo vivas sub la arbo de siaj deziroj, kiu plenumas
ĉiujn liajn dezirojn. Tiu arbo estas voloforto. Homa voloforto,
kiu estas reflekto de dia volo, posedas en sia esenco la
.potencon realigi la esperojn kaj dezirojn de homo

Sed kiu ajn ne scias kiel regi siajn dezirojn, sopirojn kaj
pensojn, devus danki sian Sinjoron milfoje ĉar liaj
sendisciplinaj pensoj ne tuj realiĝas, alie la sovaĝaj deziroj
kaŭzus aŭtomatan enkorpigon de predantaj, avidegaj tigroj,
kiuj disŝiras la trankvilon de la animo, dispremas la oston de
feliĉo kaj transformas la oazon de spirita paco en dezertan
.dezertejon

Jen bona leciono por fokusigi siajn pensojn pri pozitivaj
kaj bonaj aferoj dum oni sidas sub la branĉoj de la Dezirarbo,
kiu estas nenio alia ol la forta volo kaj potenca intelekto de
.homo

Persono devus sin gardi de fokusiĝo al, kaj konstanta
pensado pri, timo, malsukceso, malsano kaj nescio, por ke ĉi
tiuj negativaĵoj ne aperu kiel monstroj el la mallumo de la
nekonataĵo kaj kreu gravajn problemojn, kiujn malfacilas
.trakti aŭ kontroli

Negativaj pensoj nur alportas damaĝon al la persono,
kiu ilin nutras; ili estu anstataŭigitaj per pozitivaj pensoj, se
oni deziras bonon por si mem kaj por aliaj. Kaj sukceso venas
.de Dio

Aldone al materiaj donacoj, Dio donas al ni fidon kaj
spiritan komprenon

Kaj al tiuj, kiuj turniĝas al Li kaj fidas Lin, Li donas la plej
altan dian konscion

Benitaj donacoj estas tiuj, kiuj tuŝas korojn, ŝanĝas
harditajn naturojn, vekas animojn de spirita neglekto, kaj
instigas konatiĝon kaj harmonion inter la membroj de la sola
.homa familio

Tiuj, kiuj konas Dion, ne nur instruas per siaj saĝaj vortoj
kaj perfekta ekzemplo, sed ankaŭ donacas al ni puran kaj
senkondiĉan dian amon. En la lumo de tiu amo, ni akiras
.novan vizion pri nia pli alta potencialo

La elektitoj de Dio venas en ĉi tiun mondon por doni al
ni scion pri Lia graco, kaj por montri al ni la internan lumon,
kiu prenas nin per la mano kaj kondukas nin al la ĉiela
hejmo, por ke niaj koroj liberiĝu de ĉiaspeca malespero kaj
monda mallumo, kaj ili kuraĝigas nin, certigante nin, ke ni
havas parton en la dia heredaĵo kaj ke ni povas komuniki kun
.la kosma konscio

Dum la homo harmoniiĝas kun sia Kreinto, liaj pekoj
disfaliĝas, liaj malfortoj transformiĝas en fortojn, kaj li
komprenas, ke lia animo estas pura en sia esenco kaj
.proksima al Dio

Kiam la ĉiam radiantia dia lumo brilas sur tiun, kiu
deziras ĝin, li komprenas, ke la dia esenco ekzistas en li
mem kaj ankaŭ en aliaj, malgraŭ la dikaj vualoj, kiuj
malhelpas ĝian brilon en animoj submetitaj al la teno de
.iluzio

Ni petas Dion la Plejpotencan doni al ni la donacon de
donacoj: la senton en nia konscio de supera paco, supera
amo kaj nepriskribebla ĝojo

Ni nur devas turni nin kun amo kaj konfido al la
universala koro, kies amo havas senfinan kaj kies donaco
havas senliman

Dio volas beni nin kaj doni al ni el Sia malavareco, sed ni
devas malfermi niajn korojn, malligi niajn sopirojn, kaj igi nin
.akceptemaj al Lia abunda graco

Kiam ni vokas Dion per nia tuta koro, ĉiuj obstakloj kiel
angoro, duboj kaj timoj estas forigitaj, kaj ni sentas nin
.proksimaj al Dio kaj Lia proksimeco al ni

Ni deziras al ĉiuj bonon kaj benojn

Paco estu sur vi, niaj amikoj

Estu mia eterna gasto

Ho Sinjoro, gvidu miajn paŝojn sur la rektaj vojoj
Kaj movu miajn manojn en agoj de bonkoreco

Benu miajn okulojn, por ke ili vidu tion, kion mi devus
vidi

Lasu vian inspiron flui tra miaj vortoj
Kaj verŝu vian bonkorecon sur aliajn per miaj dolĉaj kaj
mildaj vortoj

Via aromo eliru el la floro de mia animo
Kaj altiri animojn al la templo de via ĉeesto

Via tuŝo benu mian koron
Eble li malsukcesos interkonsenti kaj esti en harmonio
kun ĉiuj

Prilaboru miajn ideojn
Ke mi konduku aliajn al la fonto de via paco

Estu mia eterna gasto
Kaj loĝu en la templo de mia sereneco kaj ĝojo

Mi neniam forgesos vin, Sinjoro
Mi ne iros laŭ la vojoj de la vivo sen vi

Mi perdiĝis sur la vojoj de la tempo
Vi montris al mi la vojon kaj revenigis min al vi

Donu al mi superfortajn emociajn sopirojn
Kaj en la eĥo de viva sindonemo al vi
Lasu min aŭdi vian benatan voĉon

* * *

:La instruisto diris, kuraĝigante unu el la lernantoj

Stumbli kaj fali en la malĝustajn kaptilojn estas nur
provizora malforteco

Ne pensu, ke vi perdiĝis en la labirintoj de la vivo kaj ne
povos trovi la vojon. La sama tero, sur kiu vi falas, povas
esti uzata kiel subteno kaj fundamento por releviĝi, se vi
.lernas de viaj spertoj

Se vi identigas specifajn erarojn en via vivo kaj decidus
ne ripeti ilin, eĉ se vi falos denove, la efiko de tiu falo estos
.multe malpli granda ol se vi tute ne provus

Ni ne devus atendi sukceson en ĉiuj niaj provoj

Kelkaj el niaj provoj eble malsukcesos, sed aliaj provoj
estos sukcesaj

Sciu, ke sukceso kaj malsukceso estas interplektitaj; nek
unu nek la alia povas ekzisti sendepende de la alia. Tial ni ne
devas fariĝi arogantaj aŭ fanfaronaj se ni atingas grandan
sukceson, nek ni devas senkuraĝiĝi aŭ senkuraĝiĝi se ni
.spertas malsukceson

* * *

Oni diras, ke fama profesoro vivis la plejparton de sia vivo en malbona sano. Antaŭ ol atingi la aĝon de kvardek jaroj, li suferis du nervajn kolapsojn kaj evoluigis gravan .kormalsanon

Estis tre malfacile por li daŭrigi sian laboron, kaj lia stato plimalboniĝis kun la paso de la tagoj ĝis li suferis pro ekstrema malfacilaĵo en marŝado kaj lecionado, ĉar la plej eta fizika movo kaŭzis al li turmentan doloron kaj senton de .sufokado

Fine – longaj estu viaj vivoj – liaj kuracistoj diris al li, ke liaj tagoj estas kalkulitaj, kaj la diagnozo de la kuracistoj .pliigis lian senton de senhelpeco kaj malespero

Baldaŭ poste, li ĉeestis inspiran spiritan retiriĝon, kiu igis lin vidi aferojn el nova perspektivo, kaj li sentis sin .proksima al Dio

Tiun posttagmezon li promenis kaj eniris pinarbaron kaj sidiĝis sur arbotrunko por ripozi, kaj trovis sin preĝanta per sia tuta estaĵo, petante Dion el la profundo de sia koro .resanigi lin kaj liberigi lin de lia fizika handikapo

Tiam li petis Dion veni al li, transpreni lian vivon kaj korekti lian fizikan staton

Li diris rilate al tio: "Tie en la arbaro, mi havis konekton
kun Dio, kaj mi sentis, ke ĉiu ĉelo en mia korpo tremis pro la
"dia ĉeesto

Kelkajn tagojn poste, li sukcesis grimpi monton, agadon,
kiun li neniam antaŭe povis fari. Li diris pri tio: "Kiam mi
atingis la supron de la monto, la sentoj de timo kaj
malforteco forlasis min kaj mi neniam plu sentis ilin. De tiam,
".mi sentis, ke nova koro batas en mia brusto

Kaj tio efektive okazis, ĉar li famiĝis pro sia vigleco,
energio kaj produktiva literatura verkaro, kaj vivis preskaŭ
.kvardek jarojn post tiu diagnozo de siaj kuracistoj

Ofte, kiam ni trovas nin devigitaj ŝanĝi niajn
pensmanierojn kaj agmanierojn — ĉu pro neceso aŭ doloro
— ni estas devigitaj kapitulaci al Dio kaj rekomenci. La kreiva
procezo tiam komenciĝas, kaj la vivoforto fluas senĝene en
niajn pensojn kaj korpojn. Pro ĉi tiu kialo, vera spirita
.transformo okazas dum kritika psikologia aŭ fizika suferado

Ekzistas petego nomata la "Preĝo de Forlaso" en kiu la
:petanto diras

Ho Sinjoro, en ĉi tiu momento mi alfrontas ĉi tiun"
problemon, sed la rezulto estas en viaj manoj, mia amata
Dio. Ĝi estas via ordono, kaj mi akceptos vian volon kaj estos
".kontenta pri tio, kion vi volas por mi

Kompreneble, estas malfacile por multaj preĝi sincere
tiamaniere, ĉar tio signifas rezigni pri propra volo kaj la

deziroj de la "ego", kaj tio estas unu el la plej malfacilaj
aferoj por homo. Kiu ajn kapablas fari tion montras
.kompletan fidon al Dio

Sed tio ne signifas, ke ni devas fariĝi pasivaj kaj
dependaj, atendente, ke Dio solvu ĉiujn niajn problemojn sen
ia ajn peno de nia flanko "Kaj diru: 'Laboru!'" ĉar fido sen ago
.estas senviva

Se persono sidas en ĉambro, ŝlosas la pordon, kaj daŭre
certigas al si, ke Dio riĉigos lin sen ke li faru ion plian, Dio ne
respondos lian preĝon, ĉar li devas labori por riĉiĝi aŭ ion ajn
.alian

Blinda fido sen "laboro" aŭ spirita peno estingas la
lumon de racio, sed se persono uzas sian menson, faras
logikajn agojn kaj okupiĝas pri konstruaj agadoj, li ricevos
.dian zorgadon kaj ricevos dian respondon

* * *

Vera amikeco estas pli granda ol iu ajn riĉeco en ĉi tiu
mondo
Tiuj, kiuj posedas amon en siaj koroj, vere konos aliajn
Estas ĝuste kvazaŭ li rigardus tra klara vitra botelo kaj
vidus kio estis interne

Koni aliajn tiamaniere venas de amo al Dio kaj amo al
aliaj per tiu amo

En la bildo: Majstro Paramhansa kun kelkaj el siaj
indianaj amikoj, kiuj aprezis lian amikecon, klopodis
.komuniki kun li, kaj ĝuis renkonti lin

Ni ofte trovas nin kaptitaj en cirkonstancoj, kiujn ni
ŝajnas senpovaj ŝanĝi. Ni provas ĉion, kion ni povas elpensi,
inkluzive de sincere preĝi al Dio por ŝanĝi nian situacion laŭ
maniero, kiun ni kredas plej bona por ni. Malgraŭ tio, tio,
kion ni sopiras - ĉu financa helpo, sano aŭ io ajn alia - eble
.ne realiĝos, lasante nin senti malesperon kaj seniluziigon

Sed kiam ni ne kapablas konektiĝi kun la dia potenco en
ni, tio estas ĉar ni ne komprenas la signifon de kapitulaco

Saĝulo iam konsilis, ke ĉiuj problemoj povas esti solvitaj
per meditado, sed plej multaj homoj ne komprenas, ke
meditado ne temas pri provi kompreni Dion aŭ akiri ion alian
de Li. Ni devas unue rekoni nian ligan al Dio kaj lasi iri la
bagatelan egoon aŭ "memon", kiu staras kiel stumblo en niaj
.vivoj kaj limigas la fluon de dia potenco al ni

Ekzistas rakonto pri virino, kiu restis handikapita kaj
malsana dum ok jaroj, konstante preĝante al Dio, ke Li
resanigu ŝin, por ke ŝi povu rekomenci sian laboron. Fine,
frustrita de ŝajne vanaj provoj, ŝi akceptis sin en la volon de
:Dio, preĝante jene

Mi metas mian vivon en viajn manojn, ho Sinjoro. Se vi"
volas, ke mi restu kripla kaj handikapita, tio estas via afero,
sed mi volas de vi pli ol sanon, kaj la afero estas via en tio,
".kion vi volas kaj faras

Ene de du semajnoj ŝi plene resaniĝis kaj forlasis sian
malsanliton

Tio povas ŝajni paradoksa, sed la kerna ideo estas, ke ni
ofte provas peti Dion plenumi nian volon anstataŭ submetiĝi
al Liaj Petegoj devenantaj de memprofito kaj egoismaj
deziroj blokas la kanalojn de preĝo. Certe, Dio helpas tiujn,
kiuj helpas sin mem, kaj ju pli ni trejnas nian volon por
akordigi kun la dia volo, des pli da benita potenco ni alportas
.en niajn vivojn

Sed kelkfoje nia volo ne estas gvidata de saĝo, tamen ni
insistas akiri ion, kio ne estas en nia plej bona intereso, kaj
.Dio ne intervenas por ŝanĝi niajn cirkonstancojn

Niaj propraj rimedoj povas kelkfoje sufiĉi por trakti niajn
cirkonstancojn, sed poste ni alfrontas gravajn defiojn ekster
nia kontrolo, lasante nin en embaraso. Tamen, se ni povas
flankenmeti nian egoon kaj preĝi sincere kaj fervore, "Faru
Via volo, Sinjoro, kaj ne mia," ni malfermas niajn korojn al la
fluo de gvido, kaj dia potenco kaj abundaj benoj verŝiĝas sur
.nin

Malgraŭ fari ĉion eblan por solvi niajn problemojn, ni
devas kompreni, ke homa povo estas limigita kaj ke ni devas
malfermi nin al la senlima povo de Dio, sed ŝajnas, ke multaj

devas suferi kompletan senhelpecon antaŭ ol ili komprenas
.ĉi tiun veron

Estas himno kiu diras: "Kiam mi blokiĝas, vi venas por
"liberigi min

Kaj tio estas la maniero de Dio instrui nin, ke finfine Li
sole kapablas ŝanĝi malfacilajn cirkonstancojn kaj solvi
.nesolveblajn problemojn

* * *

Kvankam Dio aŭskultas ĉiujn niajn preĝojn (por ke Li
povu viziti nin)
Sed li ne ĉiam respondas

Nia situacio estas kiel tiu de malgranda infano vokanta
sian patrinon
Sed la patrino vidas neniun bezonon veni al li
Do ŝi sendas al li ludilon por teni lin okupata kaj
trankvila

Sed kiam infano rifuzas esti konsolata de io ajn alia
Nur la patrino mem venas al li

Simile, kiu ajn volas koni Dion
Ĝi devus esti kiel infano
Tiu, kiu ne estas kontenta pri la ĉeesto de la patrino kiel
anstataŭanto

magneta disvolviĝo

Persono povas disvolvi la magnetismon laŭ sia elekto,
ĉu por altiri la superan potencon de Dio, por akiri mensajn
.kapablojn, aŭ por altiri la necesajojn de la ĉiutaga vivo

Dio donis al la homaro korpon, kaj ni devas zorgi pri ĝi.
Tiuj, kiuj kultivas kaj uzas sian fizikan magnetismon nur por
materiaj posedaĵoj kaj mensa forto, finfine estos trompitaĵ.
Tamen, tiuj, kiuj kultivas sian spiritan magnetismon, trovos,
ke tiu benita potenco atentigas iliajn bezonojn kaj plenumas
.ĉiujn iliajn materiajn dezirojn

Ekzistas universala leĝo kiu funkcias efike, kaj mi spertis
ĝin en mia vivo kaj konfirmis ke ĝi funkcias

Estas esence por persono havi fortan, sanan korpon, kiu
respondas al la ordonoj de la menso. Imagu malviglan,
senmotivan personon irantan al laboro sen ambicio aŭ
energio, poste imagu ĉevalon pretan galopi sur la kurejo tuj
kiam ĝi ricevas la signalon por komenci. Tiel la korpo devus
.esti

lafoje ni rimarkas kelkajn maljunulojn, kiuj estas en bona
sano kaj havas la energion de juneco
Iliaj korpoj aspektas junecaj kaj plenaj de magnetismo,
.kaj malgraŭ sia aĝo, ili havas allogajn personecojn

Malrekte kliniĝi kaj malrekte kliniĝi elsuĉas energion.
Observu kiel homoj sidas sur siaj seĝoj; iuj aspektas
malrekte klinitaj kaj dormemaj, tiom ke en la momento kiam

vi vidas ilin, vi sentas vin laca. Aliaj sidas vertikale, kaj vi
scias, ke ili havas viglan ĉeeston; en la momento kiam vi
.rigardas ilin, vi konektas kun ili

Kiu ajn permesas al si sidi malrekte kaj senatente
kontribuas al la kurbiĝo kaj fleksiĝo de sia spino per
malĝusta pozo. Ĉi tiu speco de sidado ankaŭ influas la
.psikologian staton kaj igas la pensadon negativa

Tiuj, kiuj sidas vertikale kaj kun bona pozo, estas pli
pozitivaj kaj optimismaj. Tiuj, kiuj pro specialaj cirkonstancoj
ne povas sidi vertikale, povas kompensi tion per sia
.optimismo, pozitiva perspektivo kaj forta mensa ĉeesto

Ĉiam koncentru vian menson al tio, kion vi faras,
negrave kiom malgranda aŭ sensignifa ĝi ŝajnas, samtempe
konservante vian menson fleksebla, por ke vi povu ŝanĝi al
alia intereso se necese. Sed ĉefe, faru ĉion kun kompleta
.koncentriĝo, ĉar tio multe plifortigos vian karismon

Plej multaj sukcesaj komercistoj en iu ajn kampo bone
.scias kiel uzi magnetan potencon

Memregado donas al oni magnetan avantaĝon, same
kiel la kapablon havi ekvilibran menson netuŝitan de emocioj
.kaj pasioj

Emocia fervoro devas transformiĝi en forton, en mensan
agadon, kaj saĝo devas regi emociojn por ke magnetismo
.aperu

Inteligenteco kombinita kun emocio kreas magnetismon.
.Persono kun magnetismo parolas kun konfido

Li parolas racie, sed liaj vortoj estas plenaj de emocio. Ni
devas esti sinceraj en ĉio, kion ni diras kaj faras, sed
.sincereco ne signifas maltrankviligi aŭ embarasi aliajn

Legomoj kaj fruktoj havas magnetajn ecojn, precipe
fruktoj, ĉar ili ne malhelpas aŭ malhelpas la digestan
procezon, dum troa konsumo de proteinoj kaj ameloj helpas
.deponi toksinojn en la korpon

Ĉiu malsana organo kreos malekvilibron en la korpo. La
stomako, aparte, devas esti tenata sana kaj solida;
ekzemple, gaso en la stomako kaŭzas malkomforton kaj tiel
.negative influas magnetismon

Konsumi grandajn kvantojn da manĝaĵo havas
nedezirindajn sekvojn, dum fastado helpas malkaŝi onian
magnetismon, same kiel preterlasi kelkajn manĝojn de
tempo al tempo, sed tio ne signifas malsati sin ĝis la punkto
.de damaĝo al onian sanon

Tiuj, kiuj manĝas viandon tri fojojn tage, havas
malfortan vidkapablon kaj malmulte da magnetismo. Tamen,
ĝusta nutrado sole ne sufiĉas; necesas sana pensado, nobla
.konduito kaj rekta irado sur la vojoj de la vivo

Se vi ĉiam fidas

Plena fido, sen ia ajn dubo

Ke la potenco de Dio laboras en vi

Malantaŭ viaj pensoj, preĝoj kaj konvinkoj

Por doni al vi senliman potencon

Por trakti ĉiujn vivcirkonstancojn

Kaj se vi kredas, ke Dio estas kun vi

Lia zorgo akompanas ĉiun vian paŝon

Vi ĉiam sentos ĝiajn benojn

Kaj sentu lian ĉeeston

En ĉiu aspekto de via vivo

* * *

Dio estas amo, kaj Lia plano por kreado ne povus esti origininta de, aŭ enradikiĝinta en, io ajn alia ol amo. Ĉu tiu

simpla ideo ne donas al la homa koro pli da komforto kaj
 ?espero ol iu ajn alia logiko
Ĉiuj kleraj homoj, kiuj penetris ĝis la kerno de la vero,
atestis pri la ekzisto de universala dia plano, kaj ke ĝi estas
 .bela kaj plena de plezuroj

 Dio kreis nin kiel anĝelojn de energio, envolvitajn en
 vivfluo, fluantaj tra la fizikaj lampoj
Sed pro nia fokuso sur la fragileco kaj malforteco de la
fizika lampo, ni forgesis kiel senti la eternajn kaj neperemajn
ecojn de la eterna vivo-energio, kiu ekzistas en la lampo, kiu
 .estas submetita al fluktuoj kaj ŝanĝoj
 ,Kiam vi transcendas la konscion de ĉi tiu mondo
Komprenante, ke vi estas nek la korpo nek la menso
 Tamen, vi restas konscia pri via ĉeesto
 Via vera naturo estas tiu pura, senbrida konscio
 Tiu, kiu enhavas ĉion en la universo
Dia amo purigas ĉiujn materiajn dezirojn kaj transformas
ilin en noblajn ambiciojn kaj altajn aspirojn, kaj resanigas la
 koron de la doloroj ofte kaŭzitaj de rilatoj ne bazitaj sur
firmaj fundamentoj de neŝancelebla amo, certa kompreno
kaj reciproka respekto, aŭ kaŭzitaj de la morto de amata
 .persono
Kiam ni amas Dion tute, ni ne povas esti kontentaj pri iu
ajn alia amo krom se ĝi estas parto de tiu pli granda amo,
kaj en tiu dia amo ni trovos la amon de ĉiuj koroj ĉar Dio
 estas la fonto de amo en la universo
Ĉion, kion la mondo donas al vi kaj poste forprenas de
vi, lasante vin en malĝojo, doloro aŭ frustriĝo, vi trovos en
 Dio en multe pli granda mezuro kaj sen la sekvoj de
 .seniluziigo kaj malĝojo
 Mi ĵetis la reton de miaj sopiroj
En la vasta maro de miaj pensoj

Ĝi ofte forgesis min
Ho Dia Amo
!Ho, altvalora predo
Tamen, mi daŭre plonĝas
En la profundoj de paco

Kaj senĉese mi ĵetas la reton de mia amo al vi
Unu post la alia
Mi devas kapti vin iam en
Mia senfina sopiro al vi estas reto

Mi ĵetas ĉi tiun reton de amo mia ĉien
Super la turbulaj ondoj de la vivo
Kaj pri la brilantaj steloj
Kaj en la profundo de bonaj animoj

Mi nur scias, ke mi estas ĉasisto
Kaj mi daŭre provos kapti vin
!Ho plej kara deziro kaj plej granda trezoro en ekzisto

* * *

Ordinaraj spiritaj resanigistoj aŭ pastroj ne havas la
povon pardoni pekojn aŭ liberigi pekulojn, kiuj venas al ili
serĉante konsilon; ili povas nur doni al ili spiritajn receptojn,
.nenion pli

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadiojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de

spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj estas latentaj en cerbaj
ĉeloj kaj aperas kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj
en pensoj

Persono, kiu suferas pro nesanaj kutimoj pro tio, ke liaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj liaj nedezirindaj kutimoj
.transformiĝas en bonajn kutimojn de paco kaj trankvilo

Tio okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por
ŝanĝi la nenormalan naturon de cerbĉeloj tiel ke tiuj ĉeloj
.fariĝas plenaj de ĉio bona, justa kaj bela

Tio signifas, ke cerbaj ĉeloj plenaj de falsaj ideoj estas
bruligitaj per vitala aktiveco kiam ĝi estas forte kolektita en
.la cerbo kaj uzata por noblaj kaj utilaj celoj

Persono forte ligita al sia fizika korpo tenas sian vitalan
agadon engaĝita per siaj muskoloj kaj sensoj, sed iu kun
kontemplaj spiritaj tendencoj tenas siajn muskolojn kaj
korpon en stato de aktiva malstreĉiĝo, kaj sian menson for
de la sensoj, tiel ke la vivoforto ĉesas resti en la nerva
.sistemo kaj akumuliĝas en la cerbo

Pro tio, meditado estas la plej efika maniero por spiritigi
cerbĉelojn kaj ekstermi la radikojn de iu ajn nedezirata
.kutimo el la menso

Kutimo estas potenco, kaj homoj misuzas tiun potencon
farante malbonajn agojn anstataŭ uzi ĝin en bonaj agoj

Nescio, manko de konsiderado, malsukceso elekti
bonajn kompaniojn, kaj neglekto de bonfaroj ofte kondukas
homon en la kaptilojn kaj retojn de malbonaj kutimoj, kiuj
estas kiel flusablo, kiu englutas la homon, kiu iras sur ĝi
.kontraŭ lia volo

La influo de kamaradeco estas pli forta ol volo kaj sana
:juĝo

Ne amikigu vin kun malbona homo, ĉar malbona homo)
(.povas korupti vian karakteron

Saĝuloj agas noble sen peno, dum tiuj, kiuj amas
malbonon, ŝajnas esti devigitaj fari malutilajn kaj
malamplenajn agojn per la forto de kutimo, kiu devigas ilin
.fari pekon kaj malbonon

Ni petas Dion la Plejpotencan inspiri nin per bonaj
pensoj
Por ke ni povu vidi bonecon kaj belecon
Ni distingas inter tio, kio estas utila kaj tio, kio estas
malutila
Kaj por ke ni povu turni nin al li
Kaj ni esperas je ĝi

Fonto de ĉiu bono
Kaj la fonto de ĉia boneco

* * *

Malantaŭ la ombroj de ĉi tiu vivo kuŝas la mirinda kaj
mirinda lumo de Dio

La tuta universo estas vasta templo por Lia benita
ĉeesto

Kiam ni pensas pri Dio serioze kaj profunde
Kaj ni amas lin per superforta amo
Ni fidas lin absolute
Sennombraj pordoj malfermiĝas antaŭ ni

Kaj kiam ni vidas Lian lumon
Kaj ni sentas lian ĉeeston
Ne ĉiuj teruraj, teruraj okazaĵoj de la vivo povas
Por rabi nin de paco kaj trankvilo
Tiuj aferoj, kiuj nin igas senti nin proksimaj al Dio

* * *

En vivo kaj en morto
En malsano kaj malsato
Aŭ malriĉeco kaj mizero
Kaj en la ŝanĝiĝoj, tumultoj kaj renversiĝoj de la mondo
Mi serĉas rifuĝon en Vi, ho Sinjoro, ĉiam

?Kio estas amo
Amo estas laodoro de florantaj lilioj
Kaj la refrenkoruso de silentaj rozoj
Festante la belecon de la naturo

Amo estas kanto de la animo kantanta por la vivo
Kaj la ekvilibra ritma danco de la planedoj
En ĝia eterna vojaĝo en profundan spacon

Ĝi estas la soifo de floroj trinki sunlumon
Kaj ĝi prosperas kaj estas nutrata de la eliksiro de vivo

Ĝi estas la sopiro de la tero
Por nutri la soifajn radikojn per ĝia lakto
Kaj nutri la vivantajn estaĵojn per la esenco de la vivo

Ĝi estas la potenca volo de la suno
Por teni ĉiujn estaĵojn aktivaj
Ĝi estas la mova forto de la vivo
Por provizi protekton kaj zorgadon al neplenaĝuloj

Estas la rideto de senkulpeco, kiu elvokas gepatran
amon por la bebo
Ĝi estas la spontanea submetiĝo en la koroj de amantoj
Provizi servon kaj kondolencon senpage

Ĝi estas la pulso de amikeco
Tiu, kiu riparas rompitaĵojn kaj resanigas vundojn
Ĝi estas voko de la koro kiu spitas priskribon

Li estas poeto plena de amo por la homaro
Tiu, kiu suferas pro ŝia mizero

Ĝi estas la rondo de intimeco inter membroj de la sama
familio
Konstante ekspansiigante kaj plilarĝigante al pli grandaj
spacoj
Kaj pli vastaj kampoj

Ĝi estas la flustro de la vivo
En la horizontoj de malfermaj mensoj
Kaj la ĉielo de koroj kovrita per la steloj de noblaj sentoj

Amo estas la feliĉo de la animo
Tio, al kio amantaj animoj aspiras
Kaj ŝi sopiras atingi lin kaj komuniki kun li

* * *

Morto – longaj estu viaj vivoj – ne estas la fino, sed
provizora liberigo donita al homo kiam la universala leĝo de
justeco decidas, ke lia nuna korpo kaj ĉirkaŭaĵo plenumis
sian celon, aŭ kiam li fariĝas tiel deprimita, elĉerpita aŭ
suferanta, ke li jam ne plu povas porti la ŝarĝojn de tera
.ekzisto

Por tiuj, kiuj suferas, morto estas resurekto aŭ liberigo
de la doloraj turmentoj de la korpo al vekiĝo de paco,
.trankvilo kaj ripozo

Por la maljunuloj, ĝi estas emeritiĝo, kiun ili gajnis per
.jaroj da lukto kaj malfacila laboro en la dika vivo

Por ĉiuj bonaj animoj, ĝi estas bonvena ripozo

Estas tempo por la homaro aktivigi la potencojn en si
mem, kiuj malkaŝas verojn. Feliĉo estas ligita al ĉi tiu
revelacio, kaj tiuj, kiuj deziras atingi tiujn internajn
horizontojn, devas fari celkonscian penon kaj nutri siajn
mensojn per kreivaj ideoj por tuŝi la verojn, kiujn Dio metis
en ilin, kaj profiti de la benitaj potencoj, kiuj abundas en ilia
.estaĵo

Kiu deziras kontentigi la fizikajn sentojn sen gustumi la
?nektaron de spirita feliĉo
Li investas el la dia fonto, la fonto de ĉia kontento kaj
plezuro, malprofite, do lia komerco malsukcesas kaj lia
.intelekta produktado estas mizera

Tiuj, kiuj deziras koni Dion, havos sian deziron plenumita
de Dio, ĉar Li estas malavara kaj bonvola. Tamen, plej multaj
homoj kuras post mondaj deziroj, konsolante sin per materia
feliĉo, kiu ne daŭras, kaj ili suferas pro ne atingi ĝin aŭ pro
!atingi ĝin

Eĉ tiuj, kiuj estas finance sukcesaj, fine sentos
malplenon en siaj vivoj, kiun malfacilas plenigi. Tamen, tiuj,
kiuj ligas siajn vivojn al Dio, estas riĉaj, potencaj kaj ĝuas
.kontentecon kaj prosperon

Ignori la diktaĵojn de saĝo kaj ignori la voĉon de
konscienco kondukas al kurbaj, glitigaj, danĝeraj kaj mizeraj
vojoj, dum sekvi la vojon de justeco kondukas al liberiĝo de
katenoj kaj la akiro de la povo fari tion, kio estas ĝusta, ne
tion, kio estas diktita de misgviditaj instinktoj kaj misgvidaj
.kutimoj

Tiuj, kiuj serĉas feliĉon, povas profiti de la sperto de
saĝuloj, kiuj traktis la dilemojn de la vivo kaj trovis solvojn
.por ili

Efektive, kiu ajn akordiĝas kun diaj celoj naĝas en maro
.de kontenteco kaj trankvilo, kaj li estas vere bonŝanca

* * *

Ĉiu penso, kiun ni havas, kreas specifan vibradon

Kiam vi pensas pri Dio per via tuta estaĵo, menso kaj
membroj - kaj flustras "Ho Sinjoro" plurfoje en vi mem, vi
kreas potencon vibradon, kiu enportas la dian ĉeeston en
.vian vivon

Kiam ni komprenas, ke Dio estas nia eterna amato kaj
nia konstanta amiko, kaj ke Lia amo por ni estas pli granda
ol iu ajn alia amo, tiam ni sentas Lian proksimecon kaj tuŝas
Lian ĉeeston, kaj niaj koroj trankviliĝas kaj ni sentas superan
.spiritan pacon

Kiam vi meditas pri Dio kaj sentas kreskantajn pulsojn
de ĝojo en via koro kaj tra via korpo, kaj eksplodoj de tiu
ĝojo venas al vi de tempo al tempo, sciu, ke Dio respondis al
la sopiroj de via koro kaj ke la sentoj de feliĉo, kiujn vi
.spertas, estas pruvo de tiu benita respondo

Kutimoj estas aŭtomataj psikologiaj iloj kaj mekanismoj,
.kiuj helpas plenumi necesajn taskojn facile kaj senpene

Multaj permesas al la kutimoj de malforteco kaj
malsukceso sklavigi ilin, kaj homo povas protekti sin se li
vivas alimaniere, kondiĉe ke li serioze klopodas kontraŭbatali
malutilajn kutimojn ĝis li atingos sekurecon kaj la bordojn de
.venko

Senbridaj deziroj instigas nesanajn kutimojn nutrante kaj
pravigante ilin per falsaj espero kaj promesoj pri iluzia feliĉo
kaj pasema kontentigo

En tiuj momentoj de malforteco kaj konfuzo, la persono,
kiu volas venki neregeblajn kutimojn, devas alvoki siajn
distingajn kapablojn por kompreni sian veran naturon kaj
.trakti ilin efike

Malbonaj kutimoj havas seriozajn sekvojn kaj amarajn,
venenajn fruktojn

Tiuj ĉi detruaj kutimoj, se nekontrolitaj, plifortiĝos,
tenante la personon en sia firma teno kaj superfortante
.influan

Post kiam la menso konvinkiĝas pri la vaneco kaj
malutilo de tiuj kutimoj, ilia influo malpliĝas kaj ili fine
.malaperas el la homa vivo

Tiel ni pensas, tiel ni estas

La konataj tendencoj de niaj pensoj determinas la
naturon de niaj talentoj, kapabloj kaj personeco

Kelkaj homoj pensas, ke ili estas verkistoj, artistoj,
laboremaj individuoj, aŭ mallaboremaj, senokupaj homoj, kaj
?tiel plu. Sed kio se vi volus esti iu alia ol kiu vi estas nun

Vi eble argumentos, ke iuj homoj naskiĝas kun specialaj
talentoj, kiujn vi ne havas, sed deziras, ke vi posedu. Tio
estas vera. Sed ili laboris pri la disvolviĝo de tiuj kapabloj aŭ
la deziro posedi ilin antaŭe. Se ne en ĉi tiu vivo, tiam en
.antaŭa

Tial, vi devus komenci nun labori pri skizado de tio, kion
.vi volas esti

Vi povas enstampi kaj establi ajnan orientiĝon en via
konscio nun, kondiĉe ke vi pumpas fortan ideon en vian
menson, kaj tiam viaj agoj obeos kaj via tuta estaĵo
.respondos al tiu ideo kaj agos laŭe

* * *

Spirita konscio naskiĝas en la lulilo de amo, kiu estas
nemezureble pli granda ol la detrua povo de malamo

Ĉion, kion ni diras aŭ faras al aliaj, devus esti motivita
de amo

Ni ne rajtas damaĝi aŭ kondamni aliajn, sed anstataŭe
.ami ilin kaj dividi kun ili la benojn, kiujn Dio donacas al ni

La aferoj, kiujn ni posedas, ne vere estas niaj; ili estas
donitaj al ni por provizora uzo, kaj estos prenitaj de ni kiam
.ni forlasos ĉi tiun mondon

Ni devas leviĝi super posesiveco kaj doni kion ni povas;
tiam ni aŭtomate alportos bonecon kaj benojn al ni mem.
.Doni, ĝi estas donita

Multfoje mi ne havis eĉ unu pencon, sed mi fidis la dian
bankon, kaj sankta prospero akompanis min kaj dia potenco
subtenis min

Mia absoluta fido al Dio kaj Lia helpo estas mia finfina
garantio en la vivo, ĉar Li neniam seniluziigis min aŭ
.seniluziigis min

Kiam vi posedas spiritan konscion, kien ajn vi iras, kaj
kia ajn estas via bezono, la universala leĝo laboros por
.plenumi ĝin por vi

Observante la kreadon per vidantaj okuloj

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Kiel vere mirinda estas ĉi tiu universo! En ĝi, Dio prezentas kaj enkorpigas la mirindaĵojn de Sia kreaĵo. Homoj ne devus iri kiel mortintoj en ĉi tiu mondo, sed prefere kontempli, analizi tion, kion ili vidas, kaj aprezi tion, kion Dio kaj Lia anstataŭanto, la homaro, faris sur ĉi tiu tero. Kiel preciza estas la kosma strukturo! La maniero, kiel ni estis kreitaj, kaj la organizita sistemo, per kiu la maŝinaro de kreado funkcias, laŭ kosma leĝo, estas la epitomo de precizeco kaj perfekteco (la verko de Dio, kiu perfektigis ĉion).

Ni ĉiuj vidas florojn kaj ĝuas ilian belecon kaj delikatecon, sed kiu havas la kapablon scii la sekreton de la ekzisto de floroj? Persono devas pensi kaj kontempli la rimedojn kaj materialojn, kiuj konsistigas ĉion, kion li vidas ĉiutage, ĉu temas pri libro, muzikinstrumento, domo aŭ arbo.

Aŭtoj, ekzemple, ofte estas prenataj kiel memkompreneblaj. Sed se vi vizitus la fabrikojn, kie ili estas kunmetitaj kaj produktitaj, vi rimarkus, kiom kompleksa kaj komplika estas ilia dezajno. Konsideru ankaŭ, kio estas uzata por fari ĉiutagajn gazetojn kaj la maŝinojn, kiuj presas ilin. Neniu homa mano povus labori kun tia rapideco.

Se aferoj faritaj de homoj estas tiel kompleksaj kaj interligitaj, kio pri la senfina komplekseco de la formado de plantoj, bestoj kaj homoj!

Dek jaroj necesas por studi medicinon por kompreni la konsiston kaj bezonojn de la korpo, kio ŝajnas normala afero.

Kiam planto estas en sia frua kreskostadio en akvo ene de vitra ujo, ĝiaj radikoj similas al fajnaj haroj. Tamen, kiam plantita, la energio trapenetrita per dia inteligenteco kaj

ĉeestanta en la radikoj permesas al la planto absorbi la nutraĵojn necesajn por sia kresko el la grundo kaj akvo.

Ĉu ne estas vere mirige, ke la suko, kiu nutras la foliojn de planto, fluas supren kontraŭ gravito? Senŝeligante la ŝelon de planttigo aŭ arbotrunko, oni povas vidi la komplikajn funkciadojn de la tuboj, kiuj reguligas la fluon de tiu suko. La mova forto malantaŭ ĉi tiu procezo de nutrado kaj kresko estas mistero nomata vivo mem.

Kiam mi estas en dia konscio, mi perceptas vivon eĉ en la fibroj de herbo. Mi neniam revis, ke mi povus rigardi la kaŝitajn mirindaĵojn de la kreado. Kontempli ĉi tiujn mirindaĵojn estas stari en respekto kaj admiro antaŭ la majesto kaj gloro de Dio.

(Kaj mi marŝis kun la paŝo de humila kaj submetiĝema homo)

(Dio estas nek fiera nek aroganta)

Kun eskvizita precizeco, la dia volo difinis la formon de ĉiu vivanta estaĵo, kune kun ĉiuj necesaj postuloj por ĝia subteno, bontenado kaj konservado en bona stato kaj kapabla plenumi siajn funkciojn. Se okazus ia manko en ĉi tiuj nutraj bezonoj, ekzemple, plantoj, bestoj kaj homoj suferus kiel rezulto.

La averaĝa homo akiras ĉiujn diversajn kemiajn elementojn, kiujn la korpo bezonas, el sia manĝaĵo. Tamen, multaj homoj ignoras nutrajn gvidliniojn, konsumante dietojn, al kiuj mankas ĉiuj necesaj elementoj aŭ la esenca nutra ekvilibro por bona sano. Neadekvata nutrado estas grava kaŭzo de multaj homaj malsanoj. Nutraj mankoj havas preskaŭ tuj rimarkeblan efikon sur planto, kies dieto estis senigita je certaj esencaj kemiaj komponantoj.

Ekzistas esenca interŝanĝo inter homoj kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj. La reciproka interŝanĝo inter homoj kaj bestoj estas bone konata. Homoj spiras oksigenon kaj elspiras karbondioksidon, dum arboj sorbas kaj stokas karbondioksidon kaj akvon, kiuj estas malkomponitaj per fotosintezo por formi karbonhidratojn (komponaĵoj de karbono, oksigeno kaj hidrogeno, kiel ekzemple ameloj kaj sukeroj).

En ĉi tiu procezo, arboj liberigas oksigenon esencan por homoj. Fotosintezo ĉesas nokte ĉar ĝi dependas de sunlumo. Tamen, per alia procezo nomata spirado, arboj konstante liberigas karbondioksidon en la atmosferon, precipe nokte kiam ne ekzistas kontraŭa efiko de fotosintezo, kiu absorbas karbonon kaj produktas oksigenon.

Nokte la aero ĝenerale estas trankvila, kaj peza karbondioksido sedimentiĝas proksime al la tero. Tial parte disvolviĝis la kutimo dormi sur litoj, tio estas, super la grundonivelo.

Scienco malkaŝis al ni multajn el la kompleksaj mekanismoj de ĉi tiu universo — la elementojn, el kiuj ni ĉiuj estas faritaj. Sed ankoraŭ estas vasta kvanto da scio ankoraŭ ne malkovrita. Se ni kultivus la latentajn povojn de niaj sentoj, ni povus akiri pli profundan kaj pli riĉan komprenon. Estas aferoj, kiujn ni devus vidi per niaj okuloj, sed ni ne vidas ilin. Aferoj, kiujn ni devus aŭdi per niaj oreloj, sed ni ne faras tion, ĉar niaj sentoj estas kutimaj al kaj dependas de la spertoj de la densa, limigita fizika mondo.

Liberiĝo de tiu alligiteco ne estas neo de sensualaj plezuroj, sed prefere vastiĝo de la amplekso de niaj sensualaj kapabloj - donitaj al ni de Dio - al ilia plej plena spirita potencialo.

Je fizika nivelo, la homaro malkovris diversajn manierojn plibonigi siajn vidajn kapablojn. La nuda okulo ricevas nur limigitajn impresojn de koloro; tamen, iuj helbrunaj rokoj montras brilantajn nuancojn sub ultraviola lumo. Kiam ĉi tiu lumo estas blokita, la rokoj revenas al sia originala malhela koloro. Multaj koloroj en la fizika mondo, kiel ekzemple la bluo de la ĉielo, estas optikaj iluzioj kreitaj per la reflektado de lumo de malsamaj specoj de materiopartikloj. Ĉar la okulo povas percepti nur limigitan gamon da vibradoj, kiuj konsistigas ĉion en la universo, homoj ne povas vidi la subtilajn, eterajn spektrojn kaŝitajn en ĉio, kio ĉirkaŭas ilin. Se ni vidus ilin, ni mirus pri ilia splendo kaj beleco. Eĉ la plej viglaj teraj koloroj aspektas malbrilaj kaj senbrilaj kompare kun la grandiozaj koloroj de la planeda aŭ etera sfero.

Tiel, nek la okulo nek la orelo povas percepti ĉion, kio estas perceptebla. Homoj estas nekapablaj enspiri la eterajn, bonodorajn odorojn aŭ atesti la sennombrajn subtilajn formojn, bildojn kaj delikatajn impresojn ondetantajn tra la vasteco de la etero.

Homoj ofte ne kapablas percepti eĉ aferojn ene de siaj propraj sensoj. Homoj kun vidkapablo ŝatas belecon ĉie. Aliaj agas kvazaŭ ili ne havus okulojn; ili nek vidas nek komprenas — "surdaj, blindaj kaj mutaj, do ili ne komprenas" — ĉar ili ne kapablas percepti ion ajn, eĉ en belaj lokoj.

Kiam mi vizitis Meksikon kaj vidis la "flosantajn ĝardenojn" de Lago Zuquemilco, ilia beleco plenigis mian koron, kaj mi sentis la grandiozecon kaj grandecon de la dia artisto. Estis alia persono, kiu ŝajnis sorbita de tiuj naturaj mirindaĵoj, sed interna sento sugestis al mi, ke li ne vidis tion, kion mi vidis. Mi demandis lin pri lia impresado pri tiuj ĉarmaj vidaĵoj, kaj li respondis: "Mi pensis pri efika maniero dreni la akvon por kultivi pli da tero."

Kiel inĝeniero, li rigardis la lagon el sia propra perspektivo. Tiel, ni ĉiuj perceptas aferojn laŭ niaj propraj ideoj kaj antaŭjuĝoj.

Ĉiu animo estas envolvita en malsamaj vibradoj de sensacioj, pensoj kaj sentoj - ĉiuj faktoroj, kiuj kontribuas al la formado de la karaktero aŭ konscio de homo. Ĉiu individuo havas unikan konsiston, malsaman vibradon. Ĉio, kion homo faris ekde infanaĝo, restas stokita en la cerbo kiel kunpremitaj kapsuloj de tendencoj kaj inklinoj. Ĉar ni ne povas vidi ĉi tiujn nevideblajn kapsulojn, ni miras pri la agoj de homoj, ĉiu laŭ siaj propraj kapricoj. Kelkaj estas facile influataj de ĝojo senkiale, aŭ fariĝas kolera kaj malbonhumoraj laŭ manieroj, kiuj spitas klarigon, eĉ de si mem. Aliaj estas konstante okupataj per kritiko, kreante misharmonion, disvastigante onidirojn kaj malkaŝante aliajn, dum iliaj propraj internaj memoj urĝe bezonas purigon. Ĉi tiuj psikologiaj tendencoj enterigas la animon kaj malhelpas homon riveli sian pli altan potencialon. Kiel kompleksaj kaj memlimigaj homoj estas! Ĉiu homo estas, en si mem, plurĉapitra rakonto, kun interplektitaj eventoj kaj diversaj scenoj.

Aldone al manĝado, dormado kaj laborado, oni atendas, ke homoj gajnu ion senchavan de la vivo. Pensantoj kontemplas sian ĉirkaŭaĵon kaj ofte miras pri tio, kion ili vidas. Ili observas atente kaj demandas, kial aferoj okazas aŭ ne okazas laŭ certa maniero. Ekzemple, ni ricevas unu dentaron, poste duan aron, do kial ni ne ricevas ankaŭ trian aron? Kial la sistemo funkcias tiel?

Homoj volonte akceptas multajn iluziajn nociojn pri naturaj limigoj sen serioza demandado, tiel permesante al tiuj nocioj regi iliajn vivojn kaj destinojn. Pensantoj ne facile akceptas la status quo; anstataŭe, ili klopodas ŝanĝi ĝin, kaj ĝuste tio ebligas progreson.

Mi ĝojas kiam mi vidas maloftajn homajn atingojn kaj inventaĵojn, kiuj servas la homaron iel aŭ alie. Kiom da mirindaĵoj eliris el la homa menso! Tamen la menso mem restas pli kompleksa ol ĉio, kion ĝi produktis.

Ekzistas rakonto pri reĝo, kiu montris grandan favoron kaj amon al sia ĉefministro, kio vekis ĵaluzon kaj envion en la koroj de la aliaj korteganoj, kiuj rimarkis la evidentan antaŭjuĝon de la monarko. Kiam la reĝo komprenis tion, li volis klarigi al ili, kial la ministro estis lia plej ŝatata.

Iun tagon la reĝo kaj lia akompanantaro aŭdis muzikon venantan de malproksime, do li turnis sin al unu el siaj ĉambelanoj kaj diris: "Eltrovu la novaĵojn por ni"

Post nelonge la viro revenis kaj diris, ke ĝi estis geedziĝa procesio. La reĝo demandis: "Kies geedziĝo?", sed la ĉambelano ne havis respondon.

Li tiam sendis alian ĉambelanon, kiu revenis kun la respondo al la lasta demando de la reĝo, sed li ne povis respondi al iu ajn el la aliaj. La sama afero okazis kun pluraj viroj

Fine, la reĝo alvokis sian ĉefministron kaj ordonis al li iri kaj esplori la aferon. La ministro tuj ekiris, kaj post lia reveno, la reĝo bombardis lin per bombardo da demandoj, kiujn ĉiujn la sagaca kaj fidinda ministro povis respondi kun kontentiga detalo.

Multaj malrapidaj kaj obtuzaj homoj similas al sensciaj pordistoj. Ili ne nepre estas stultaj, sed ili estas tiel intelektu mallaboremaj, ke ili ne penas preter absoluta neceso. Mi povas senkulpigi fizikan mallaboremon, ĉar eble ekzistas pravigebla fiziologia kialo, sed ne ekzistas senkulpigo por intelekta mallaboremo! Tiuj, kiuj estas mense senlaboraj, ne volas pensi, ĉar eĉ pensado ŝajnas al ili peniga tasko.

Penso estas mirinda kaj miriga afero. Neniu povas kategoriigi la tendencojn kaj perceptojn de la menso. Ĝiaj kapabloj estas senfinaj. Tial, se vi rigardas atente kaj profunde pensas pri iu ajn temo, vi trovos la respondon al iu ajn demando rilata al tiu temo.

Viaj sentoj devas esti en harmonio kun viaj pensoj. Se vi ne akordigas viajn sentojn kun viaj pensoj, viaj konkludoj ne ĉiam estos ĝustaj. Sento estas ia kompreno, la deponejo de ĉia scio. Sento devas ekvilibrigi la menson, ĉar nur tiam la sankta bildo de Dio en vi aperas en sia plena esenco. Tiel, jago instruas al oni kiel ekvilibrigi la povojn de menso kaj sento. Tiuj, kiuj ne posedas ambaŭ en egala mezuro, estas nematuraj.

Ju pli la serĉanto progresas spirite kaj alproksimiĝas al Dio, des pli Dio malkaŝas al li la mirindaĵojn de ekzisto. Malantaŭ ĉiu fizika objekto kuŝas etera padrono de kolora lumo. En la etera aŭ planeda sfero, ĉio viglas de vivo. Tie ne ekzistas senviveco.

La kaŝita kosma fabriko estas preter imago. La tuta universo estas ununura ideo en la menso de Dio! Eĉ galaksioj funkcias kaj estas regataj de matematikaj leĝoj preter homa kompreno. Ĉio funkcias laŭ sistemo de plej alta precizeco kaj perfekteco. Kia potenca menso estas tiu kosma menso! La senfina absoluto agas en ĉio, kaj ĉiuj diversaj kirloj de moviĝo, kiujn ni nomas vivo, estas submetitaj al tiu kosma menso.

Ĉiujn cent jarojn, miliardoj da homoj forlasas ĉi tiun teron, kaj eĉ pli naskiĝas. Ekzistas provizo kaj postulo, kun ĉiuj iliaj enecaj komplikaĵoj. Tamen, Dio provizis abundon da manĝaĵo por kontentigi la bezonojn de la homaro. Nur la homaro respondecas pri malriĉeco kaj mizero sur la tero. Venis la tempo por ni vivi en epoko de prospero kaj abundo, kie ĉiu ĝuas sanon kaj vivas en feliĉo kaj paco. Ĉi tio eblas se

ne estus homa egoismo kaj la manipulado de la destinoj de nacioj fare de malgranda, memserva malplimulto.

La plej multaj homoj restas en profunda dormo dum ĉi tiu revema vivo. Nur la klera estas veka. Li ne zorgas pri la aferoj, kiuj okupas la menson de la ordinara homo, kies sola zorgo estas la serĉado de riĉeco kaj sensualaj plezuroj, kaj la malŝparo de tempo por supraĵaj agadoj kaj intereso.

Homoj elĉerpas sin ĉasante pasemajn tentojn en ĉi tiu pasema mondo, kvankam vera, nepriskribebla feliĉo kuŝas en ili. Ili certe trovos ĝin se ili serĉas diligente kaj vere deziras malkovri ĝin.

La menso devas esti uzata saĝe kaj ĝuste por malkovri la dian laboratorion kaŝitan trans ĉi tiu mondo. Iam, per la graco de Dio, mi rigardis la senfinajn mirindaĵojn de la kreado dum tuta tago, kaj mi diris al Dio: "Ho Sinjoro, kiam mi estis blinda, mi ne povis trovi eĉ unu pordon, kiu kondukus al Vi. Sed ĉar Vi malfermis mian vidon kaj mian komprenon, mi nun vidas pordojn malfermitajn ĉie... en la koro de floroj, en la voĉoj de fidelaj amikoj, kaj en la memoroj de amataj noblaj spertoj. Vere, ĉiu flustro de miaj petegoj malfermas novan trairejon al la vasta templo de Via sankta ĉeesto."

La serĉanto devas esti forta kaj firma, neŝancelebla kaj rezoluta en sia determino trovi la Plej Sanktan Estaĵon kaŝitan malantaŭ la vualo de la kreado. Oni devas malligi sin de la senfinaj postuloj de la mondo kaj ne rezigni al dormo nokte antaŭ ol komunikiĝi kun Dio en la koro kaj animo. La postuloj de la vivo estas neelĉerpeblaj, tial ni devas dediĉi tempon ĉiutage por esti kun ni mem kaj kun Dio, malproksime de la bruo kaj tumulto de la mondo kaj la bruo de la vivo. Tiam ni vidos la vivon tra nova lenso, ĉar ni posedos novan vizion pri ĝi.

Same kiel sciencistoj kapablis fari siajn malkovrojn sekvante naturajn leĝojn kaj specifajn sciencajn principojn, tiel ankaŭ la sincera serĉanto povos trovi Dion sekvante spiritajn leĝojn kaj farante la konon de Dio sia ĉefa celo en la vivo. Ĝuste por ĉi tiu celo, la homaro venis al ĉi tiu tero, kvankam ĝi fariĝis marĝenigita celo por la plej multaj homoj. Sed la homaro trompas sin mem forgesante la celon de la vivo kaj okupiĝante pri supraĵaĵoj kaj bagatelaj aferoj.

Kaj memoru, mia amiko, ke kiom ajn malfavoraj viaj cirkonstancoj povas esti en ĉi tiu mondo, kiam vi turnos vin al Dio, vi vidos Lin labori kun vi kaj sentos Lian ĉeeston malgraŭ ĉiuj provoj, kiujn vi alfrontos. Vi ankaŭ vidos Lin manifestiĝi en ĉio ĉirkaŭ vi kaj estos plena de Lia amo kaj ĝojo.

Nek sano, nek prospero, nek materiaj atingoj, nek posedaĵoj daŭras eterne. Do kial zorgi nur pri tiuj aferoj, kiuj estas destinitaj pereji kaj malaperi?

Mi petas Dion la Plejpotencan, ke Li konduku nin el mallumo en lumon

De malamo al amo

De limigoj al libereco

De nescio al saĝo

De doloro kaj morto al eterna vivo kaj eterna ripozo

Kaj Li prenu nin per la mano kaj gvidu nin al Sia scio

Kaj Li tenas nin vekaj en Sia konscio

Kaj malfermi ĉiujn pordojn, kiuj kondukas al la ĉielo de Lia saĝo

Ni vivu kun konvinko, feliĉo, trankvilo kaj kontenteco

Ĉiutage de niaj vivoj

Paco estu sur vi

Serĉante la sencon de la vivo

Ĉar ni venis en ĉi tiun mondon de kie ni ne scias, estas nature por ni scivoli pri la origino kaj celo de la vivo. Ni aŭdas pri kreinto de ĉi tiu mondo kaj ni legas pri li, sed ni ne scias kiel atingi lin. Ĉio, kion ni scias, estas, ke la tuta universo proklamas la ekziston de lia dia menso. Same kiel la malgrandaj kaj precizaj partoj kaj aparatoj de malgranda horloĝo igas nin admiri la horloĝiston, kaj same kiel la grandaj kaj kompleksaj maŝinoj de fabriko mirigas kaj inspiras nian admiron por sia inventinto, tiel kiam ni vidas la mirindaĵojn de la naturo, ni miras de la inteligenteco kaŝita malantaŭ ili, kaj ni demandas: "Kiu donis al la floro ĝian viglan formon kaj ĝian vizaĝon turnitan al la suno? De kie venis ĝiaodoro kaj beleco? Kaj kiel ĝiaj petaloj estis formitaj kun tia senfina precizeco kaj tinkturitaj per tiaj mirindaj kaj ĝojaj koloroj?"

Nokte, la steloj kaj la luno, disĵetante sian arĝentan lumon ĉirkaŭ ni, inspiras nin kontempli la konscion, kiu gvidas ĉi tiujn ĉielajn korpojn en la vasteco de la spaco. La mola lumo de la plenluno estas nesufiĉa por ĉiutaga agado, kaj tial saĝa kaj milda menso sugestas ripozon dum la nokto. Tiam la suno leviĝas, kaj ĝia brila lumo permesas al ni vidi la mondon ĉirkaŭ ni kun klareco kaj sereneco, ebligante al ni entrepreni la taskojn, kiuj prezentas sin al ni.

Ekzistas du manieroj plenumi niajn bezonojn: la fizika kaj la spirita. Kiam nia sano malboniĝas, ekzemple, ni povas iri al kuracisto por kuracado. Sed venas tempo, kiam nek kuracisto nek iu ajn alia povas helpi, kaj ni turnas nin al la dua vojo: al la spirita povo, kiu kreis nian korpon, menson kaj animon. Fizika povo estas limigita, kaj kiam ĝi malsukcesas,

ni turnas nin al la senlima dia povo. Tio validas ankaŭ por niaj financaj bezonoj. Kiam ni faras nian plejeblon kaj ankoraŭ ne ricevas sufiĉe, ni turnas nin al tiu povo.

Ĉiuj pensas, ke iliaj problemoj estas la plej malbonaj. Kelkaj sentas pli da premo ol aliaj, ĉar ilia rezisto estas malforta. Kaj pro la diferencoj en la mensa forto de homoj, ili elspezas malsamajn kvantojn da energio. Se persono alfrontas ekstreme malfacilan problemon kaj ilia menso estas malforta, ili ne povos superi ĝin. Tiuj kun potencaj mensoj povas superi siajn malfacilaĵojn rompante la barojn kaj skuante la fundamentojn de siaj obstakloj. Tamen eĉ la plej fortaj homoj foje alfrontis malsukceson. Kiam ni alfrontas multajn kaj superfortajn materiajn, intelektajn kaj spiritajn problemojn kaj malfacilaĵojn, ni komprenas, kiom limigita estas la povo de la vivo en ĉi tiu materia mondo.

Niaj klopodoj ne estu dediĉitaj nur al atingado de bona sano kaj financa sekureco, sed ankaŭ al serĉado de la senco de la vivo. Kio estas la celo de la vivo? Kiam malfacilaĵoj superfortas nin, ni unue turnas nin al nia ĉirkaŭaĵo, provante ĉiun materialan adaptiĝon, kiun ni kredas, ke ĝi alportos helpon. Sed kiam ni atingas blokiĝon kaj diras: "Ĉiuj miaj provoj malsukcesis; kion pli mi povas fari?", ni komencas serioze konsideri trovi efikan solvon al nia problemo. Kaj kiam nia pensado fariĝas sufiĉe profunda, ni trovas la respondon en ni mem. Ĉi tio, en si mem, estas formo de respondita preĝo.

Preĝo: spirita bezono

Preĝo estas spirita bezono. Dio ne kreis nin kiel almozulojn, ĉar Li kreis nin laŭ Sia bildo. La Sanktaj Skriboj deklaras tion. Almozulo, kiu iras al la domo de riĉulo kaj petas almozon, ricevas la parton de almozulo. Sed filo povas akiri ion ajn de sia riĉa patro. Tial ni ne devas agi kiel almozuloj.

Iuj homoj ŝajnas havi ĉion kaj naskiĝas en lukson kaj komforton, dum aliaj ŝajnas allogi problemojn kaj malsukceson. Kie estas la bildo de Dio en ili? La povo de la dia spirito loĝas en ĉiu el ni. Sed kiel ni povas kultivi tiun povon? Eble vi sentis vin senkuraĝigita en la pasinteco, ĉar viaj preĝoj ŝajne ne estis responditaj, sed ne perdu esperon kaj fidon. Por scii, ĉu viaj preĝoj estas efikaj aŭ ne, vi devas havi fundamentan kredon je la povo de preĝo profunde en vi mem.

Eble la preĝoj de iuj homoj restas neresponditaj ĉar ili elektas petegi. Simile, oni devas scii, kion peti de Dio. Oni povas preĝi per via tuta koro kaj via tuta forto por posedi la teron kaj ĉion sur ĝi, sed viaj preĝoj ne estos akceptitaj, ĉar ĉiuj preĝoj rilataj al materia vivo estas esence limigitaj, kaj efektive, devus esti limigitaj. Sed ekzistas ĝusta maniero preĝi. Oni diras, ke kato havas naŭ vivojn. Sed malfacilaĵoj havas naŭdek naŭ vivojn! Oni devas trovi efikan manieron seniĝi de la "kato de malfacilaĵoj". La sekreto de efika preĝo kuŝas en ŝanĝi onian pozicion de tiu de almozulo al tiu de iu kun rajto. Kiam vi petas Dion pri ion de tiu spirita naturo, via preĝo posedos kaj potencon kaj saĝon.

La semoj de sukceso kuŝas en voloforto

Plej multaj homoj fariĝas ekstreme nervozaj kaj maltrankvilaj kiam ili provas plenumi ion tre gravan por ili. Agi kun zorgo kaj nervozeco ne altiras dian potencon, sed la trankvila kaj persista uzo de voloforto skuas la fortojn de la universo kaj alportas respondon de la senfina Absoluto. La semoj de sukceso por ĉio, kion vi intencas atingi, kuŝas en via volo. Volo, kiu estas rompita kaj dispremita de malfacilaĵoj, provizore paraliĝas. Sed la rezoluta kaj celkonscia persono, kiu diras: "Mia korpo povas esti disŝirita, sed la kapo de mia volo restos alte kaj pelata de persistemo," montras la plej altan gradon de voloforto.

Volforto kaj ĝia ĝusta direkto levas kaj altigas la statuson de homo. Kiam homo rezignas pri la uzo de volforto, ili fariĝas ordinara homo, neefika en la kurso de eventoj. Multaj diras, ke ni ne uzu nian volforton por ŝanĝi cirkonstancojn, pro timo malhelpi la planon de Dio. Sed kial Dio donis al ni volforton, se Li ne volis, ke ni uzu ĝin? Mi iam renkontis rigidan viron, kiu diris, ke li ne kredas je la uzo de volforto, ĉar ĝi nutras memgravecon. Mi respondis: "Vi uzas vian volforton nun, kaj sufiĉe forte, por rezisti min. Vi uzas ĝin por paroli, stari, marŝi, manĝi, iri al la kinejo, kaj eĉ dormi. Vi volas ĉion, kion vi faras. Sen volforto, vi fariĝas roboto." Estas la devo de homo harmoniigi sian volon, regatan de deziroj, kun la volo de Dio. Tial, kiam la ĝusta preĝo estas ofertita konstante, ĝi fariĝas volforto en si mem.

Vi devas kredi je la ebleco akiri tion, kion vi preĝas. Se vi preĝas por posedi domon, kaj samtempe via menso diras: "Kiel vi povas permesi al vi domon, vi malsaĝulo?", vi malfortigas vian volon per tia pensado. Kiam vi forigas la frazon "Mi ne povas" el via menso, vi akiras pli altan potencon. Kompreneble, domoj ne falas el la ĉielo, kaj por akiri domon, vi devas uzi volon kaj fari konstruajn agojn por atingi vian celon. Kiam vi persistas kaj rifuzas agnoski malsukceson, vi povas manifesti tion, kion vi aspiras. Kaj kiam vi konstante uzas tiun volon per viaj pensoj kaj agoj, viaj deziroj plenumiĝos, kaj ĉio, kion vi sopiras kaj aspiras, venos al vi. Kiam vi daŭre strebas kun persistemo kaj persisto, la dezirata rezulto aperos iel, eĉ se tio, kion vi deziras, fakte ne ekzistas en ĉi tiu mondo. En tia volo kuŝas la dia respondo, ĉar bonvolo venas de Dio. Persista volo estas dia volo.

Bruligu la semojn de "Mi ne povas" el via cerbo

Malforta volo estas malforta homa volo. Kiam provoj kaj malsukcesoj trapikas kaj disŝiras ĝin, ĝi perdas sian ligan al

la senfina Generatoro. Sed malantaŭ la homa volo kuŝas la dia volo, kiu konas nek senkuraĝiĝon nek malvenkon. Eĉ morto, en sia tuta povo, ne povas rompi aŭ malhelpi la dian volon. Dio certe respondos tiun preĝon, pelatan de volo de neŝanceblebla persistemo kaj persistemo.

Plej multaj homoj estas mallaboremaj kaj letargiaj, ĉu fizike, ĉu mense, ĉu ambaŭ. Ili deziras mediti, sed pensas nur pri dormo. Tuj kiam dormemo trafas ilin, ili falas en profundan dormon, kaj tio estas la fino de ilia preĝo! En ĉi tiu stato, voloforto estas entombigita. La cerbo de la averaĝa homo estas plena de la semoj de "Mi ne povas". Naskitaj en familion kun certaj karakterizaĵoj kaj kutimoj, ili estas influitaj de ĉi tiuj, konvinkiĝante, ke ili ne kapablas tion aŭ ke ĉi tiuj malutilaj semoj devas esti forbruligitaj kaj ilia influo ekstermita el la konscio. Vi havas la potencon atingi ĉion, kion vi deziras. Tiu potenco kuŝas en la kerno de via volo.

Tiuj, kiuj deziras kultivi volforton, bezonas bonan kompanion. Se vi aspiras fariĝi granda matematikisto kaj viaj samklasanoj malŝatas matematikon, via entuziasmo sendube malkreskos. Sed kiam vi interrilatas kun lertaj matematikistoj, via volforto plifortiĝos, kaj vi povos diri: "Se aliaj povas sukcesi, mi ankaŭ povas."

Ne rapidu en grandajn aferojn nur por konstrui vian volon. Por sukcesi, vi devas unue testi vian volon per malgrandaj aferoj, kiujn vi pensis, ke vi ne povas fari. Se vi penas, sukceso sekvos.

Mi ankoraŭ memoras ĉiujn celojn, kiujn miaj amikoj kaj aliaj diris al mi, ke mi neniam atingus, tamen mi ja atingis ilin. Ĉi tiuj bonintencaj homoj povas kaŭzi grandan damaĝon per siaj opinioj. Dio protektu nin kontraŭ ili kaj iliaj konsiloj. Kamaradeco havas la plej grandan influon sur voloforto. Iri al dancoj kun alkoholo kaj laŭta muziko, anstataŭ mediti en la rifuĝejo de silento, poluas la menson per la dika polvo de

mondaj vibradoj, malfaciligante la forskuadon. Oni neeviteble fortiĝas aŭ malfortiĝas per la influo de oniaj kunuloj. Disvolvi voloforton nur per mempenado estas ekstreme malfacile. Vi bezonas bonan ekzemplon por imiti. Se vi volas fariĝi pentristo, vivu ĉirkaŭita de bonaj pentraĵoj kaj interrillatu kun pentristoj. Se vi volas fariĝi spirita homo, amikiĝi kun spiritaj homoj de nobla karaktero.

Ekzistas signifa diferenco inter kredo kaj sperto. Kredo venas de aferoj, kiujn vi aŭdis aŭ legis kaj akceptis kiel fundamentajn verojn. Sperto, aliflanke, estas tio, kion vi persone atestis kaj vere komprenis. La certeco de tiuj, kiuj spertis Dion, estas neŝancelebla. Se vi neniam gustumis oranĝon, vi povas esti trompita pri ĝiaj ecoj. Sed se vi jam manĝis oranĝon antaŭe, vi ne povas esti misgvidita, ĉar vi gustumis la frukton kaj bone konas ĝin.

Serĉu la kompanion de tiuj, kiuj fortigas vian fidon

Pensoj pri Dio, sukceso, resaniĝo, kaj tiel plu, ĉiuj loĝas en via menso kiel psikologiaj kapsuloj. Provu ilin. Por testi viajn pensojn, vi devas uzi vian volon por manifesti ilin. Por kultivi la necesan volon, vi devas interrillati kun homoj kun forta volo. Se vi deziras resaniĝon per la volo de Dio, serĉu la kompanion de tiuj, kiuj fortigas vian fidon kaj vigligas vian volon.

Mi trairis la tutan Hinduojn serĉante veran konanton de Dio, sed ili estis maloftaj. Ĉiu instruisto, kiun mi renkontis, dividis siajn proprajn kredojn. Sed rilate spiritajn aferojn, mi decidis ne kontentiĝi per nuraj vortoj pri Dio. Mi volis sperti Lin kaj vere senti Lian ĉeeston. Kio, kion oni diris al mi, estis sensignifa, krom se mi komprenis ĝin per persona sperto.

Iam, mi parolis kun amiko pri la sanktuloj de Barato. Mia amiko estis makleristo, kaj li ne dividis mian entuziasmon. Anstataŭe, li diris: "Ĉiuj, kiujn vi nomas sanktuloj, estas fakte

ĉarlatanoj, kiuj ne konas Dion." Mi ne kverelis kun li, sed ŝanĝis la temon, kaj ni komencis paroli pri la maklerista profesio. Post kiam li multe rakontis al mi pri ĝi, mi diris milde: "Ĉu vi scias, ke ne ekzistas ununura fidinda makleristo en Kalkato, kaj ke ili ĉiuj estas mensogantoj?" Li koleris kaj respondis kolere: "Kaj kion vi scias pri makleristoj?" Mi respondis: "Ĝuste tion mi celis. Kaj kion vi scias pri sanktuloj?" Li estis senvorta. Mi daŭrigis trankvile kaj afable: "Mi scias nenion pri maklerado, kaj vi scias nenion pri sanktuloj."

La praktikado de religio atingis punkton, kie multaj homoj jam ne povas traduki siajn spiritajn ideojn en vivsperton. Mi parolas ĉi tie el persona sperto. Mi ne volas paroli pri aferoj, kiujn mi konas nur intelekte. Plej multaj homoj legas kelkajn librojn pri la vero kaj fariĝas memstaraj sen peni kompreni la veron malantaŭ la vortoj. La malplenaj deklaroj de spiritaj veroj estas senutilaj por ni kaj lasas neniun pozitivan impreson. Ni devas distingi inter la predikoj de persono kaj ties vivrakonto. Ĉiu, kiu volas instrui aliajn, devas unue montri, ke ili efektive spertis tion, kion ili lernas, kaj spertece komprenis tion, kion ili diras.

La Aventuro de la Vivo: Kio Ĝi Estas

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Masoud

La vivo estas la plej granda imagebla aventuro. Dum iuj vivoj eble mankas eksciton kaj raviĝojn, aliaj estas plenaj de mirigaj provoj. Mi aŭdis pri viro, kiu provis sinmortigi pli ol tridek fojojn, kaj ĉiun fojon io malhelpis lin fini sian vivon. Imagu, kiel mirinde estus scii pri la vivoj de ĉiuj homoj, kiuj vivis sur la Tero, tiuj, kiuj forpasis, kaj tiuj, kiuj ankoraŭ venos! Ĉiuj spertoj de la homaro estas registritaj en la kosma memoro: la memoro de Dio, kaj kia mirinda memoro ĝi estas! Estas malfacile kompreni ĉioscian konscion, tamen

koni la Ĉioscian Spiriton estas la plej granda aventuro en ekzisto.

Faktoj estas pli realaj, stabilaj kaj substancaj ol imago, tamen ilia fonto estas ĉiuj ideoj en la menso de Dio. Ĉiu atoma materio estas ankaŭ enkorpigitaj diaj ideoj, kiuj povas esti dissolvitaj reen en ideojn kaj poste enkorpigitaj denove en aĵojn. Homoj ankaŭ posedas la kapablon elpensi ideojn, sed ilia imago ne estas sufiĉe forta por enkorpigi ilin. Se ilia imago estus sufiĉe forta, ili povus krei aĵojn sur ĉi tiu tero. Homoj posedas en si mem la saman kreivan potencon per kiu Dio enkorpigis Siajn mensajn kreaĵojn en la mondo. Sed fariĝis neeble por homoj enkorpigi siajn ideojn en aĵojn, ĉar ili ne uzis la potencon de la menso donita al ili de Dio kiel ili devus.

Kiam ni provas imagi la konscion de Dio, ni demandas nin kiel Li povas memori kaj kompreni ĉion, ĉar ni mezuras ĉion laŭ la normoj de niaj propraj mensaj kapabloj kaj komprenas aferojn laŭ niaj personaj spertoj. Tiuj kun malforta memoro emas supozi, ke la memoro de ĉiuj aliaj estas tiel malforta kiel ilia propra. Tamen, ekzistas homoj kun escepte akraj memoroj, kiuj povas memori tutan libron tiel facile kiel oni povas memori kelkajn liniojn. Tiuj, kiuj estas forgesemaj, ofte trovas malfacile kredi, ke iu posedas akcepteman memoron kapablan konservi kaj preni informojn kun rimarkinda facileco.

Juvelisto memoras siajn juvelojn, kaj librotenisto memoras la nombrojn en siaj libroj. Simile, Dio memoras ĉion, kion Li kreis en ĉi tiu universo. Estante ĉiopova, Li tuj memoras ĉion, kio okazis en ĉi tiu universo, ĉar Lia absoluta kaj senlima konscio estas ĉioscia.

Memoro mem estas mirinda kapablo Kaj homa memoro estas proksime ligita al la potenca memoro de Dio Ekzemple, vi ne povas memori la detalojn de ĉiu filmo, kiun vi iam vidis

Sed se mi montrus al vi unu el tiuj filmoj denove, vi memorus ĝin tuj Tiu sankta memoro en vi konstante rekonas pasintajn spertojn Tuj kiam vi vidas la komencajn scenojn, vi memoras la tutan rakonton kaj diras: "Ho, mi jam vidis ĉi tiun filmon antaŭe, kaj mi memoras kiel ĝi finiĝis"

Kiel ni memoras moviĝantajn bildojn tiel detale, kvankam ni vidis ilin antaŭ jaroj? Ĉar ĉiuj eventoj estas registritaj en la cerbo. Tuj kiam vi metas la mensan nadlon sur testdiskon (aŭ ludas menso-komputilan interfacon), via memoro komencas reakiri tiun teston.

La povo de interna memoro venas de Dio kaj estas neeraripova. Ĝi neniam forgesas. La memoro de ordinara homo ne povas reteni ĉiujn spertojn samtempe. Sed la sankta, interna memoro retenas ĉion samtempe kaj eterne. Tial, la nocio de bona aŭ malforta memoro estas nur subjektiva percepto. Persono konvinkas sin, ke ilia memoro estas malforta, kaj tial ili posedas malfortan memoron. Tamen, ne estas facile ŝanĝi de ĉi tiu kredo al ĝia malo. Ĝi postulas konsiderindan penon por konvinki sin, ke onia memoro estas efektive manifestiĝo de la sankta, ĉiomemora memoro de Dio.

La plej granda homa memoro estas nenio alia ol radio de la absoluta konscio de Dio, en kiu ĉiuj homaj aventuroj kaj ĉiuj aliaj formoj kaj manifestiĝoj de la vivo estas registritaj.

La rakonto pri dia kreado estas mirinda kaj miriga rakonto! Kiel Dio ekeksistis ĉiujn estaĵojn, kiuj ekzistas sur ĉi tiu tero? Kaj kiel Li laboras de malantaŭ la vualoj kaj kurtenoj por revenigi nin al nia vera ekzisto kun Li? Estas neeble por homa lingvo helpi nin provizi ampleksan priskribon de la kosma aventuro de la kreado de Dio kaj ĝiaj precizaj intersekcoj kun la individuaj aventuroj de sennombraj homoj.

Ni trovas, ke la averaĝa homa vivdaŭro estas ĉirkaŭ sepdek jaroj, dum la averaĝa vivdaŭro de krokodilo estas inter sesdek kaj cent jaroj. Sekvojadendro povas vivi dum du mil jaroj. La averaĝa vivdaŭro de kamelo estas inter kvindek kaj sesdek jaroj, kaj ĉevalo ĉirkaŭ tridek ses jarojn maksimume. Estas do evidente, ke iu estaĵo determinis ĉi tiujn variajn vivdaŭrojn. Tamen ni aŭdas pri kelkaj grandaj jogistoj, kiuj vivis centojn da jaroj. Unu el ĉi tiuj estas la granda Babaji, kiu estas konata pro tio, ke li vivis jarcentojn ankoraŭ vivante en sia korpo kaj ĝuante perfektan Junecon. Trilanga Swami ankaŭ vivis preskaŭ tri jarcentojn: li naskiĝis en 1601 kaj mortis en 1881 (kelkaj eĉ diras, ke li vivis pli ol tri jarcentojn!). Aldone al sia eksterordinara vivdaŭro, li estis fama pro siaj mirakloj. Li pezis ĉirkaŭ 130 kilogramojn, kvankam li malofte manĝis. Li ofte meditis dum tagoj, sidante krucgamba sur la akvoj de la Gango, aŭ foje restis kaŝita dum longaj periodoj sub la ondoj. Li ofte estis vidata kuŝanta nuda kaj senmova en la brulanta suno sur la brulantaj rokoj. Lia kutima neglekto de la leĝoj de la naturo estis... konstanta memorigilo al ĉiuj, kiuj vidis lin, ke unuiĝo kun dia konscio estas la plej alta el ĉiuj leĝoj

Kiel registrite en *la Aŭtobiografio de Yogi*, la grandaj sanktuloj, kiuj vekiĝis el la sonĝo pri kosma trompo aŭ iluzio kaj komprenis, ke la universo estas nur ideo en la dia menso, povis fari kion ajn ili deziris kun la korpo, sciante, ke ĝi estas nenio pli ol formo de koncentrita aŭ frostigita forto. Dum natursciencistoj nun komprenas materion kiel nenion pli ol limigitan agadon, la plene iluminitaj majstroj faris signifajn paŝojn en la kontrolado de materio, transirante de teorio al praktiko.

Efektive, la realo estas pli mirinda ol la imago. Ni povas imagi, ke sub la ĝustaj kondiĉoj, se ne estas malŝparo de vivenergio aŭ spermo, kaj kun taŭga nutrado kaj sana pensado, la homa korpo povas esti subtenata senfine. La

spermo enhavas koncentritan vivenergion; se ne malŝparita, ĉi tiu potenco restas dormanta kaj povas esti uzata por plibonigi fizikan, mensan kaj emocian sanon, same kiel intelektan kreivon kaj spiritan kreskon.

Noto al la tradukisto: En ĉi tiu teksto, prezidanto Abu Ali Ibn Sina diras:

Manĝu unu manĝon tage, kaj evitu manĝi antaŭ ol via antaŭa manĝo estas digestita

Konservu vian spermon kiel eble plej multe, ĉar ĝi estas la akvo de vivo verŝita en la uteron

La premoj sur la korpo estas grandegaj. Kiam muso estas kaptita en kaptilo, ĝia koro batas multe pli rapide ol normale. Simile, kiam persono ne povas pagi siajn fakturojn, ĝia koro faras la samon! Kaj tiel, psikologia stresoj prenas sian tributon! Ekzistas ankaŭ aliaj specoj de stresoj. Laboratoriaj eksperimentoj laŭdire montris, ke forigi bruon en urboj povus aldoni averaĝe dek jarojn al la vivoj de civitanoj. Tamen, ni vivas en miriga mondo. Tiuj, kies sola vivocelo estas manĝi, trinki, dormi kaj ĝui la bonajn aferojn, havas malmultan ŝancon kompreni la mirindaĵojn de homa ekzisto.

La aventuro komenciĝas per la lukto, kiun la animo alfrontas por eniri la uteron dum koncipiĝo. En la planeda aŭ etera sfero, milionoj da animoj klopodas reveni al la Tero enirante la fekundigitajn ĉelojn, kie spermo kaj ovo kuniĝas dum gravedeco. Ĉu animo estas sankta aŭ pekema, kaj krom se ĝi atingis finfinan liberiĝon, ekzistas potenca deziro reenkarigi sur la Tero. Ĉe koncipiĝo, lumo ekbrilas en la etero, kaj animo eniras ĝin simple pro la kuniĝo de spermo kaj ovo. La homaro luktis por eniri la uteron, ĉar tiom da animoj konkuras pri eniro. Tiuj, kiuj sukcesis, estas vi, mi, kaj ni ĉiuj. Kaj ĝi ne estis facila venko!

Efektive, ekzistas multaj loĝejoj kun Dio. La pli altaj kaj pli malaltaj eteraj ebenoj, konsistantaj el travidebla lumo kaj vivenergioj, estas la ĉielo (aŭ infero), al kiu animoj iras post la morto de la fizika korpo. La daŭro de ilia restado tie estas antaŭdestinita laŭ ilia karmo. Dum persono havas neplenumitajn materiajn dezirojn aŭ teran karmon (la sekvojn de pasintaj agoj, kiuj ne estis elĉerpitaj), ili devas reveni al tera enkarniĝo por daŭrigi sian disvolviĝon sur la vojo al Dio.

Post eniro en la uteron, la animo demandas sin: "Kion mi faris? Mi estis libera dum longa tempo, liberigita de la ligita kaj restriktita homa korpo, moviĝante facile kaj senpene sur la etera ebena en luma korpo, kaj nun mi estas denove blokita en fizika formo."

Tamen, li iom post iom kutimiĝas al ĉi tiuj novaj kondiĉoj dum la naŭ monatoj en la utero. Jen la puno: naŭ monatoj da vivo en malluma ĉelo, kie li devas spiri tra alia persono kaj ricevi manĝaĵon kaj sangon depende de la kardiovaskula sistemo de alia persono. Lia spirito kaj stato dependas de aliaj, kaj li krias al Dio: "Liberigu min el ĉi tiu malliberejo! Mi ne povas vidi, mi ne povas aŭdi, mi estas ligita."

Se ekzistas ia infero aŭ purgatorio, ĝi estas tiuj naŭ monatoj en la patrina korpo: kompleta senhelpeco meze de mallumo, limigita al ununura punkto kiel arbo, kun pasemaj memoroj pri la pasinteco, sekvataj de periodoj de dormo. Kaj kiam tiuj memoroj revenas, la feto dancas, farante grandegan penon ene de la patrina korpo. Mi ŝanĝis mian konscion al ĉi tiuj antaŭnaskaj statoj, kaj mi scias, kion mi diras.

La dormo kaj vekiĝo de la feto ene de la korpo de la patrino ne dependas de ŝia dormo kaj vekiĝo. La libervolaj movoj de la feto devenas de la memoro de la animo pri sia pasinteco. Tiel, ĝi moviĝas maltrankvile en la utero ĝis

elĉerpiĝo superfortas ĝin, kaj ĝi endormiĝas. Poste, ĝi vekiĝas nelonge kaj moviĝas denove. Ĝi sentas malsaton kaj kontentigas ĝin per nutraĵo transdonita per la sango de la patrino.

La novnaskito povas aŭdi, iagrade, la vibrojn de la korbato kaj sangocirkulado de la patrino, kaj ĉi tiuj sonoj igas ĝin konscia pri sia korpo, instigante ĝian sopiron al liberiĝo. Tiel, la unua aventuro de la animo estas lukto inter du ideoj: la deziro reveni al la Tero en homa formo kaj la sopiro liberiĝi de la homa formo, kiu limigas la animon.

La ŝelo de la homa animo (la korpo) komenciĝas kiel fiŝo kun delikata vosto. Ĉi tiu bildo tiam evoluas en bestan formon volvitan ene de la utero. Kiel menciite antaŭe, iuj memoroj pri pasintaj vivoj reaperas, igante la feton fari malgrandajn movojn. La lukto intensiĝas dum la feto evoluas en homan formon ene de la korpo de la patrino, kaj la animo krias: "Ellasu min!" Kiam la volo fariĝas tre forta, la infano naskiĝas. Antaŭtempaj beboj (naskitaj post gravedeco de malpli ol 37 semajnoj) estas animoj kun fortaj volo kaj granda obstineco. Ili ne volas resti en la korpo de la patrino dum naŭ monatoj, kaj tial ili naskiĝas pli frue ol kutime.

La bebo venas en ĉi tiun mondon plorante ĉar, kiel diras saĝuloj kaj kleroj, la animo memoras siajn antaŭajn enkarniĝojn kaj ne deziras reveni al la Tero por denove suferi la diversajn formojn de homa lukto.

La peza sono "thaa" alkroĉiĝis al ĝi, do ĝi fariĝis loko inter la famaĵoj kaj la submetiĝemaj ruinoj

Ŝi ploras kiam ŝi memoras promesojn faritajn en la sanktejo, kun larmoj kiuj fluas kaj ne ĉesas

Rilate al ĉi tiuj memoroj, ekzistas ankaŭ la peteganta pozo en kiu la feto kunpremas siajn manojn antaŭ ol veni en

la mondon kvazaŭ petegante: "Mi petegas vin, Sinjoro, ne donu al mi duan teran naskiĝon"

La fiziologia klarigo por la krio de novnaskito estas, ke la pulmoj devas malfermiĝi por komenci spiri, kaj la unua krio de la bebo estas provo aktivigi la pulmojn kaj iniciati la spiron de vivo. Kiam infano naskiĝas, spirado komenciĝas, kaj la animo, kiu estis en stato de preskaŭ dormanta dormo, fariĝas vivanta estaĵo kun sendependa vivo. Multaj erare kredas, ke la animo eniras la korpon en la momento de la naskiĝo, sed se la animo ne jam ĉeestus, la korpo ne formiĝus el la etaj originalaj ĉeloj. Se la animo forlasus la feton antaŭ la naskiĝo, la bebo estus mortnaskita.

La homa korpo konsistas el dek ses bazaj fizikaj elementoj, subtenataj kaj daŭrigataj de dek naŭ travideblaj energiaj elementoj, kiuj reprezentas la esencon de la etera korpo loĝanta ene de la fizika homa formo. Ĉi tiu etera korpo estas la fonto de movado kaj aktiveco en la fizika korpo. La dek naŭ planedaj elementoj estas intelektaj, emociaj kaj vitalaj. La dek naŭ komponantoj estas inteligenteco, la memo (ego), sento, la manifesta menso (sensa konscio), kvin instrumentoj de scio respondantaj al la sensoj de vido, aŭdo, flaro, gusto kaj tuŝo, kvin instrumentoj de ago respondantaj al la intelektaj povoj de reproduktado, ekskrecio, parolado, piedirado kaj mana lerteco, kaj kvin instrumentoj de vivoforto dotitaj per la kapablo plenumi la funkciojn de la korpo: kristaliĝo, sorbado (asimilado de manĝaĵo post digestado), forigo de rubaĵoj, metabolo (konvertado de manĝaĵo en vivantan materion aŭ uzado de ĝi por provizi energion), kaj cirkulado. Ĉi tiu travidebla planeda ŝelo de dek naŭ elementoj restas post kiam la fizika korpo, konsistanta el dek ses krudaj elementoj, pereas. Ĉiuj ĉi tiuj elementoj povas esti transformitaj en puran konscion per la praktiko de progresintaj jogaj teknikoj.

Kiam bebo naskiĝas, ĝiaj okuloj palpebrumas vidante lumon, ĝi aŭdas sonojn, flaras, gustumas kaj spiras. Sonoj ŝajnas normalaj al ĝi, kaj ĝi komprenas, ke ĝi denove vivas en fizika korpo. Ĝia antaŭa rezisto al naskiĝo ĉesas kun ĝia unua spiro. Dum la iluzio enradikiĝas, ke "ekzisto" dependas de la korpo kaj spirado, ĝi estas altirita al la fizika mondo kaj iom post iom kutimiĝas al ĝi.

Dum la tempo pasas, la infano penas konsiderinde por kontroli sian korpon. Kiom ofte vi vidas ilin svingi siajn brakojn kaj krurojn en la aero, provante adaptiĝi al sia fizika formo? Ĉi tion gvidas la subkonscio, per la rememoro de la animo pri sia pasinteco. Memoro ĉiam ĉeestas. Homoj instinkte timas morton ĉar ili memoras la multajn fojojn, kiam ili spertis ĝin, same kiel ili timas doloron ĉar ili jam tiom multe suferis antaŭe.

Dum infano kreskas en infaneton, ili estas influataj de siaj gepatroj kaj parencoj. Ĉiuj volas, ke ili estu malsamaj, inkluzive de siaj petolemaj samuloj, kiuj ankaŭ volas, ke ili estu kiel ili kaj konformiĝu al ilia konduto kaj agoj! Meze de ĉi tiu konflikto, la infano sentas grandegan premon. Tamen, junaj infanoj, kiuj ĝuas multan liberecon, poste diras bedaŭre: "Mi deziras, ke miaj gepatroj ne informis min pri la malutilaj sekvoj de mia konduto; se ili informis min, mi eble estus pli bone nun."

Multaj estas la psikologiaj kaj emociaj luktoj, kiujn persono devas elteni antaŭ ol atingi plenaĝecon. Dum ĉi tiu stadio, la sentoj fariĝas pli aktivaj, kaj la junulo aŭ junulo okupiĝas pri signifa interna batalo. Ĉi tiu lukto kun la sentoj estas konsiderinda, kaj la finfina venko por junuloj estas ilia triumfo super siaj instinktoj kaj la limigo de siaj senbridaj deziroj.

Estas mirinde esti vivanta, sed multaj fortoj atendas por detrui nin. Aventuro kun predantoj en Afriko estas nenio

kompare kun la aventuro de la vivo mem. Kaj neniuj aventuroj en la historio superas ĝin per plezuro kaj ekscito. Dank'al la racio, homoj scias kiel protekti sin kontraŭ sovaĝaj bestoj, sed ili ne scias kiel protekti sin kontraŭ siaj propraj malbonaj kutimoj kaj iliaj malutilaj konsekvencoj. La plej malbona malamiko de homo estas si mem. Pli ol iu ajn malamiko, pli ol mortigaj bakterioj, detruaj bomboj aŭ iu ajn alia minaco, homo devus timi sin mem kiam li eraras. Kiam homo vivas en kompleta nescio pri sia spirita naturo kaj permesas al siaj malbonaj kutimoj kontroli lin, li fariĝas sia propra malamiko. La plej bona maniero venki en ĉi tiu batalo de la vivo estas amikiĝi kun si mem. La spirite evoluinta memo estas amiko de homo, dum la neevoluinta memo estas lia malamiko.

Estas facile imagi nin esplorantajn sovaĝan, nekonatan landon. Se ni irus per ŝipo, ni devus kunporti savboaton, por ke se la ŝipo sinkus, ni povus uzi la boaton por savi nin. Sed en multaj vivspertoj, niaj savboatoj likas malgraŭ ke ni prenas ĉiujn antaŭzorgojn.

En ĝangalo svarmanta de predantoj, oni povas antaŭzorgi kontraŭ tiuj bestoj, sed superi subtilajn, insidajn danĝerojn estas multe pli malfacile. Kiel oni povas protekti sin kontraŭ la milionoj da bakterioj, kiuj konstante ĉirkaŭas nin? Ni pensas, ke ni estas sekuraj, kiam ni antaŭzorgas kontraŭ danĝeroj, kiujn ni povas vidi kaj aŭdi, sed niaj defendoj estas nesufiĉaj por protekti nin kontraŭ bakterioj. En la sango, blankaj sangoĉeloj konstante batalas kontraŭ ĉi tiuj bakterioj. Medikamentoj nur sensentigas ilin. Blankaj sangoĉeloj estas la soldatoj, kiuj alfrontas kaj detruas ilin. Se via sango estas malforta, ĉi tiuj "soldatoj" ne povos helpi vin. En la pulmoj de multaj ŝajne sekuraj kaj protektitaj individuoj, malbonaj tuberkulozaj baciloj kaŝiĝas, pretaj salti sur sian gastiganton kaj detrui ĝin. La naturo formas protektan baron por forpuŝi ĉi tiujn ĝermajn atakojn, sed la efiko de tiu baro ne daŭros longe, se la korpo ne kapablas

rezisti. Ĉi tiu lukto daŭras en la nevidita ĝangalo de la vivo en ni. Se vi ekzamenus vian manĝaĵon sub mikroskopo, vi ne gustumus ĝin. Bakterioj festenas je ĝi, kaj vi glutas ĉion! Eĉ la akvo, kiun vi trinkas, svarmas de ĉi tiuj vivantaj organismoj. Ne ekzistas eĉ unu vegetarano en la mondo, ĉar ĉiu konsumas milionojn da ĝermoj ĉiutage. Do, ĉu homoj ĉesos manĝi?

Por sekure navigi la arbaron de la vivo, oni devas ekipi sin per la taŭgaj armiloj kaj esti bone trejnita soldato. Tiuj, kiuj ne scias la ĝustan manieron protekti sin, rapide perdas siajn vivojn. Sed la saĝulo, preparita por ĉiuj eventualaĵoj - malsano, konfliktaĵoj, pensoj, malbonaj kutimoj, severa sorto kaj malfavora karmo - triumfos en ĉi tiu aventuro, kiu postulas singardemon, viklecon kaj certajn metodojn kaj strategiojn, kiuj ebligas al ni alfronti kaj venki niajn internajn malamikojn, kiuj estas multe pli timigaj kaj celkonsciaj ol iu ajn ekstera malamiko.

Dum ni daŭrigas nian vojaĝon tra la vivo, ni lernas pli bonajn manierojn venki la malsanojn kaj kaŭzojn de niaj fizikaj, psikologiaj, moralaj kaj spiritaj malsanoj. Kiam ni pace venkis fizikajn malsanojn kaj psikologiajn luktojn, ni povas diri, ke la vivo vere estis mirinda aventuro. Sed estas malsaĝe diri, ke la vivo estas dolĉa antaŭ ol atingi veran venkon. Krom se persono atingas la finajn stadiojn kaj ilia animo estas liberigita en Dio, la vivo ne estas finita por ili. Ili devas supreniri en spirito, kaj tiam la fina ĉapitro de la aventuro estos kompletigita.

Kiam persono vidas iun alian suferi, ili dankas Dion, ke ili ne travivas tiun specifan sperton. Sed kiu scias, eble estos ilia vico poste. La eblecoj damaĝi la korpon estas sennombraj, do oni devas esti atenta kaj preparita por ĉiuj eventualaĵoj kaj surprizoj.

La sciencisto diras: "Manĝu sanajn, nutrigajn manĝaĵojn kaj sekvu sanajn gvidliniojn por protekti vin kontraŭ bakterioj." La politikisto diras: "Estu kuraĝaj soldatoj por protekti vin kaj vian landon kontraŭ viaj malamikoj."

Ni vere vivas en stranga mondo. Eĉ patrinoj, modeloj de amo, tenereco kaj ofero, estas trejnataj por mortigi la infanojn de aliaj. Kiel terure! Sed kelkfoje milito alportas bonon; ĝi senigas nin de nia malkuraĝo kaj malforteco de volo.

La arbaroj kaj ĝangaloj de la vivo abundas je malamikoj: malsanoj, malriĉeco, sufero, malbonaj kutimoj kaj misgviditaj deziroj. Estas ankaŭ sennombraj aliaj aferoj por konsideri kaj reguloj por observi, tiom ke la vivo fariĝas neeltenebla se ni provas konservi ilin ĉiujn en niaj mensoj. Kompleksecoj fariĝis superfortaj en ĉiu aspekto de la vivo, kaj homoj ŝajnas esti sub ia hipnota sorĉo. Tial estas tempo por la homaro provi malsamajn alirojn kaj aktivigi la senlimajn povojn kaj potencialon de la menso.

Dio donis al ni mirindan rimedon de protekto: la menson. Ĝi estas pli potenca ol mitraloj, elektro, venena gaso aŭ iu ajn medikamento. Ĉi tiu menso devas esti nutrata kaj fortigita. Signifa parto de la viv-aventuro kuŝas en la kontrolado de la menso kaj tenado de ĝi disciplinita kaj en harmonio kun Dio ĉiam. Ĉi tio sole estas unu el la sekretoj al sukcesa kaj feliĉa vivo.

Kvankam homoj uzas fizikajn rimedojn kaj metodojn de resanigo, ili ne devas fidi je ĉi tiuj metodoj, sed prefere je la povo de Dio malantaŭ ili. Ni devas peti Dion doni al ni komprenon kaj volon, por ke ni ne dependu de medicino, sed de Li kaj, unue kaj ĉefe, de la povo de niaj mensoj.

Homoj ne estis instruitaj kiel atingi tiun psikologian staton atingitan per trejnado de la menso kaj harmoniigo de

ĝi kun Dio per meditado. Tamen, la menso devas esti sub via kompleta kontrolo antaŭ ol vi provas nei la materian mondon kaj ĝiajn fizikajn kuracilojn. Ĝis vi atingos tion, estas plej bone fari logikajn paŝojn por helpi la korpon. Kiam persono povas kapti brulantan ardaĵon sen esti brulvundita, tiam ili povas nei la materian mondon kaj deklari, ke la menso estas ĉio. Alie, materio ekzistas kaj devas esti traktata laŭ siaj leĝoj laŭ logikaj kaj praktikaj manieroj.

Dio ankaŭ donis al ni nevenkeblan armilon, per kiu ni povas venki ĉiujn malĝojojn kaj dolorojn: la armilon de saĝo, kiun ni akiras per harmonio kun Dio. La plej facila maniero venki malsanon, seniluziiĝon kaj malfeliĉon estas esti en konstanta harmonio kun nia Kreinto.

Homoj estas kiel junaj infanoj en la ĝangalo de la vivo, devigitaj lerni de siaj personaj provoj kaj malfacilaĵoj, stumblante tra la faltruoj de malsano kaj malbonaj kutimoj. Ni devas plurfoje serĉi helpon kaj klopodi akordigi niajn pensojn kaj agojn kun Dio kaj Liaj senŝanĝaj leĝoj.

Kiam la mondo mallumiĝas antaŭ viaj okuloj kaj la malfacilaĵoj de la vivo superfortas vin, memoru, ke Dio estas proksima kaj sentu vin sekura kaj protektita en la fortikaĵo de Lia ĉeesto. Malgraŭ viaj luktoj sur la vivvojoj kaj via eksponiĝo al ĉiaj detruaj influoj, memoru, ke ili ne celas detrui vin, sed testi vian fidon kaj veki vian dormantan forton. Ni devas persisti en la batalo de la vivo kaj alfronti ĉiujn malbonojn ĉirkaŭ ni, malmuntante kaj venkante ilin per la ĉioampleksanta potenco de la dia ĉeesto en ni. Kaj ĉe la fino de la vivaventuro, ni diros: Ho Sinjoro, estis malfacile teni kuraĝon kaj daŭrigi la lukton ĝis la fino, sed la forto, kiun Vi donis al ni, estis pli granda ol niaj timoj, kaj danke al tiuj grandaj potencoj, ni triumfis kaj komprenis, ke ni estas kreitaj laŭ Via dia bildo. Vi estas la Sinjoro de la universo kaj

ĉeestas ĉie, do kion ni timas, kaj kiun ni timas, kondiĉe ke Vi estas kun ni?

En la momento kiam persono komprenas, ke ili fariĝis homo, iliaj timoj multiĝas, kaj ŝajnas, ke ne ekzistas eskapo. Kiom ajn antaŭzorgojn ili prenas, restas breĉoj, tra kiuj eraroj povas enŝteliĝi. Ne ekzistas vera trankvilo krom en Dio, kaj neniu paco sen Li. Ĉu ni estas en la ĝangaloj de Afriko, sur la batalejoj, aŭ en la mizero kaj malriĉeco, ni devas flustri al Dio: Mi estas sub la protekto de Via nevenkebla ĉeesto, ho Sinjoro! Mi antaŭeniras sur la frontoj de la vivo, kaj mi sentas, ke mi estas sub Via protekto kaj zorgo!

Ne ekzistas alia vojo al sekureco kaj protekto. Uzu racion kaj logikon en ĉio, kion vi faras, kaj metu vian plenan fidon al Dio. Dio zorgas pri ĉiuj, kiuj zorgas pri Li kaj respektas Liajn leĝojn, kaj Li akceptas ĉiujn, kiuj turniĝas al Li per siaj koroj kaj animoj, duŝante ilin per Siaj benoj kaj certigante, ke ilia subteno estas kontinua kaj seninterrompa.

Multaj fariĝis viktimoj de malsano kaj predo de malbonaj kutimoj, nekapablaj sin eltiri. Ne necesas diri, ke ne ekzistas maniero eskapi la kaptilojn, kiujn la vivo metas en ĉiu direkto. La provoj kaj malfacilaĵoj, kiuj alfrontas homon, estas provizoraj kaj dependas de ilia sistemo kaj la aktivigo de ilia volo venki ilin unu post unu. Malsukceso dum specifa periodo ne signifas malvenkon en la batalo de la vivo. La sukcesa kaj venka homo konstante asertas al si, ke ili estas pli fortaj ol la cirkonstancoj kaj timas nenion, kondiĉe ke ili estas kun Dio kaj Dio estas kun ili, komprenante profunde, ke vivo kaj morto estas du malsamaj statoj de konscio.

Dio kreis ĉion por testi nin kaj por riveli la senmortecon de la animo en ni. Jen la aventuro de la vivo kaj ĝia sola celo. La aventuro de ĉiu homo estas unika, kaj ili devas esti pretaj alfronti ĉiujn defiojn de sano, menso kaj spirito kun

kompreno, voloforto kaj fido al Dio, sciante, ke ilia animo ne mortas, negrave kio okazas al la korpo. Vere, neniu armilo - neniu armilo entute - povas detrui tiun animon. Nek fajro nek akvo povas bruligi ĝin, ĉar ĝi estas la bildo de la Unu kaj Nur Dio.

Estas mirinde kompreni, ke morto ne estas la fino, ĉar per ĉi tiu scio ni akiras psikologian forton kaj liberecon de iluzio. Kiam malsano atakas kaj la korpo ĉesas funkcii, la animo kredas, ke ĝi estas morta, sed Dio tuŝas ĝin kaj certigas al ĝi, ke ĝi ankoraŭ vivas. Soldato sur la batalkampo, trafita de bombo aŭ ŝrapnelo, krias: "Mi estas morta, mia Dio!" Sed Dio respondas: "Kompreneble ne! Ĉu vi ne parolas al Mi? Nenio povas detrui vin. Vi estas senmorta animo, kaj vi nur sonĝas, ke vi estas morta." Tiam la animo komprenas, ke la sperto de pasado de la korpo tra morto ne estas tiel terura, kiel ĝi ofte estas portretita. La limigita konscio pri la ekzisto de la animo ene de la korpo respondecas pri la kredo, ke la perdo de la korpo estas la fino de ĉio, dum en realeco, la animo vivas kaj ne mortas, ĉar ĝi estas la bildo de la vivanta kaj eterna Dio.

Veraj jogistoj kapablas regi siajn mensojn sub ĉiaj cirkonstancoj. Kiam serĉanto atingas ĉi tiun stadion, ili liberiĝas kaj komprenas, ke la vivo estas sankta aventuro. Profetoj kaj grandaj figuroj montris ĉi tiun veron, ĉar nenio povus damaĝi iliajn grandajn kaj purajn animojn. Ili spertis dian amon plene, kaj tiu amo mem estas la plej ekscita kaj daŭra elemento en la aventuro de la vivo.

Homa amo estas sensignifa se ĝi ne estas enradikiĝinta en la senkondiĉa amo de Dio. Juna viro kaj juna virino povas enamiĝi, kaj poste enamiĝi en malamon. Homa pasio estas neperfekta kaj ligita de multaj kondiĉoj, dum dia amo estas perfekta kaj senfina.

Ĉi tiu aventuro de la vivo nur estos kompleta kiam persono venkos danĝerojn kaj erarojn per pura volo kaj intelekto, same kiel faris la granduloj. Tiam ili rigardos malantaŭen kaj diros: "Tiuj provoj estis penigaj kaj danĝeraj, kaj mi preskaŭ falis, sed nun mi fidas min mem post kiam Dio malfermis miajn okulojn kaj donacis al mi sanktan scion."

Ni povas diri, ke la vivo estas mirinda aventuro, kiam Dio fine diras al ni: "Ĉiuj tiuj teruraj, amaraj provoj finiĝis, mi estas kun vi por ĉiam, kaj nenio plu povas damaĝi vin."

La homa menso fortiĝas per alfrontado de malsanoj kaj malfacilaĵoj, superante malfacilaĵojn unu post alia. Kio ajn malfortigas la menson estas ĝia plej malbona malamiko, kaj kio ajn fortigas ĝin estas ĝia sekura rifuĝejo. Malestimu la malfacilaĵojn kaj malbonŝancojn, kiuj venas al vi.

(Laŭ la vortoj de Abu al-Qasim al-Ŝabbi):

Mi vivos malgraŭ malsano kaj malamikoj, kiel aglo sur la pinto de la alta pinto

Mi rigardas la brilantan sunon, mokante la nubojn, la pluvon kaj la ŝtormojn

Dio montris al mi, ke ĉi tiu vivo estas nur sonĝo. Kiam vi vekigos en Dio, vi memoros ĝin kiel paseman sonĝon pri ĝojoj kaj malĝojoj, nenion pli.

Kaj tiam vi scios, ke vi estas senmorta por la tuta eterneco en la Unu kaj Sola Dio

Paco estu sur vi

Spirita nutraĵo

Ĉio pasos kaj malaperos, kaj Dio sole estas la eterna konstanto kaj la sekura rifuĝejo kontraŭ ĉiuj furiozaj ŝtormoj .kaj uraganoj, kiuj blovas tra la mondo

Pasemaj homaj amikecoj ne estas senkondiĉaj kaj ofte
estas makulitaj de egoismo, ĉar kiam memprofito ĉesas,
ankaŭ ĉesas amo. Spirita amikeco kaj sincera, sincera amo
tamen ensorbigas en ni senton de komuna respondeco nutri
tiun amikecon kaj konservi la purecon de tiu amo. Kiam ni
provas kompreni iun, ni ne povas fari tion, kio
maltrankviligas ilin, kaj kiam ni ne provas kompreni ilin,
.kongruenco simple ne ekzistas

Venos la tago, kiam mi adiaŭos ĉi tiun mondon, sed dum
mi restos sur ĉi tiu tero, mia plej granda ĝojo kuŝas en paroli
kun tiuj, kiuj fidis min, pri la mirindaĵoj de Dio kaj pliigi ilian
sopiron al tiu dia lumo, kiu donis al mi komforton, liberecon
.kaj sekurecon

:Mem-asertoj

Mi povas plenumi ĉiujn miajn devojn nur pruntante mian
forton de Dio. Tial mia unua deziro estas plaĉi al Li. Dio estas
la unua amo en mia koro, la plej granda aspiro de mia
.animo, kaj la finfina celo de mia volo kaj menso

Nia vera memo — la animo — estas senmorta. Ni
ekzistas, kaj nia ekzisto estas eterna. La ondo venas al la

bordo kaj poste revenas al la oceano sen perdi sin;
anstataŭe, ĝi fariĝas unu kun la oceano aŭ ĝi povas reveni
.denove [al la bordo] en la formo de alia ondo

Se la dratoj de elektra aparato rompiĝas, specialisto
povas anstataŭigi ilin. Sed kiam nerva histo estas difektita
de severa irito, la nervoj perdas sian funkcion, kaj kiu povas
anstataŭigi ilin? Tial, oni devas esti tre zorgema kaj singarda
kiam oni traktas la valoran nervan sistemon, ĉar ĝi
regeneriĝas de interne, kaj se ĝi estas difektita, ĝi ne povas
.esti riparita aŭ anstataŭigita per alia aparato

La lernantoj ĝuis piknikon kun sia instruisto,
:Paramhansa, en la naturo, kaj li diris al ili
Kiel mirinde estas senti sin pace kaj esti riĉa je feliĉo!
.Dio volas, ke ni vivu simple kaj spertu spiritan ĝojon

Same kiel homo vekiĝas el maltrankviliga koŝmaro por
kompreni, ke tio, kion li vidis, estis nenio krom sonĝo, tiel dia
konscio instigas homon vekiĝi el la koŝmaro de dormo kaj
konfuzo al nova konscio kaj solida kompreno pri la signifo kaj
.celo de la vivo

Se ni volas sperti la tagiĝon de spirita vekiĝo kaj atesti
la lumojn de certeco, ni devas aŭskulti la internan voĉon kaj
.respondi al ĝia instigo
Ni devas forigi de la vojo la ŝtonojn de iluzio kaj la rokojn
de nescio, kiuj malhelpas la vojaĝon de la animo kaj
malhelpas ĝian movadon. Ni devas frapi per la mano de
sopiro sur la pordon de vekiĝo el la dormo de indiferenteco,
por ke ni povu spiri la brizojn de feliĉo kaj alporti ĉielan
.elektron al ĉiu nia penso, ĉiu nia sento kaj ĉiu nia ago

Vera feliĉo ne povas esti gustumita krom se bonaj
deziroj superas malbonajn, kaj krom se la volo estas direktita

en la ĝusta direkto al la fonto de vero kaj la fonto de ĉia
.bono en ekzisto

Vera amikeco estas pli granda ol ĉiuj riĉaĵoj. Se vi povas
.esti vera amiko al homoj, vi trovos Dion

Dio estas la fonto de saĝo kaj radiantaj inspiroj, kiuj
fluas sur bonajn animojn. Li estas la ĉielaodoro, kiu eliras el
la incensuoj de amantaj koroj. Li estas la plej granda ĝojo,
.kiu plenigas la animon per sankta ekstazo

Sinjoro, mi petas Vin lumigi mian animon, por ke mi
povu kompreni la finfinan veron. Mi vidos Vin, Sinjoro,
rivelitan en la manifestiĝoj de la naturo - en floroj, arboj kaj
ĉiuj belaj aferoj. Per profunda spirita kontemplado, mi
malfermos la pordegojn de paco kaj klopodos pli forte
plibonigi mian vivon, por ke mi povu pli bone kompreni ĝian
.veran signifon

Kiam mi estas kun aliaj, mi plene ĉeestas kaj sentas
grandan ĝojon interagante kun ili, kaj kiam mi estas sola, mi
ĝuas tiun saman ĝojon. Kaj kiam mi laboras, mi laboras per
.mia tuta energio kaj volo, kaj mi sentas kreskantan feliĉon
Ni devas labori kun vera deziro kaj interna ĝojo, alie ni
perdos nian viglecon kaj ne povos renovigi nian energion. Ni
ankaŭ devas ĉiam esti sinceraj kaj kultivi sincerecon kune
kun nia voloforto, ĉar per sincereco ni povas labori en pli
.granda harmonio kun aliaj

Ne funebru pri amo perdita al vi, ĉu pro morto aŭ pro la
ŝanĝiĝema kaj ĉiam ŝanĝiĝanta naturo de la homaro. Amo
mem neniam vere perdiĝas aŭ mortas, sed prefere provizore
kaŝiĝas de vi, por ke eble en via konstanta serĉado de ĝi vi
malkovru ĝian veran esencon. Kaj amo daŭrigos sian

provizoran kaŝadon ĝis vi finfine trovos ĝin en la formo de la
.dia Amato loĝanta en la plej profundaj niĉoj de via animo

Persono ne devus vivi tagon post tago en la sama
malkomforta psikologia stato. Se persono preĝas sincere kaj
fidas, ke Dio plenumos tion, kion ili preĝas, ili ricevos la
.benojn kaj helpon de Dio

Se ekzistas profunde enradikiĝinta malbona kutimo,
eblas interrompi kaj delokigi ĝin per formado de kontraŭdira
kaj kontraŭa mensa kutimo kaj aktivigo ĝis la toksa kutimo
.estas neŭtraligita

Persono devas certigi al si, ke li ŝanĝiĝos al pli bone, kaj
ke li estos forta malgraŭ iuj malfortecoj, de kiuj li nuntempe
.suferas

En la momento kiam persono decidas fari pozitivan
ŝanĝon, ili sentos, ke ili fariĝis malsama homo, kaj tiu sento
.alportos al ili abundon da vivenergio kaj interna ĝojo

lafoje Dio malkaŝas sin al siaj amantoj kiel granda lumo,
kosma voĉo, senlima ĝojo, aŭ amo de plej granda dolĉeco
Aŭ kiel kompreno, saĝo kaj scio
Ĝia lumo etendiĝas kaj disvastiĝas kiel kosmaj flugiloj
tra la eterneco, kaj kelkfoje mi vidas ĉi tiun teron kiel revon
en la koro de tiu lumo

Kaj tiel mi komprenis, ke la mondo estas sonĝo

Ne gravas kiom multe vi kaj viaj veraj amikoj eble
malkonsentas, ĉiam ekzistas kompreno kaj komunikado inter
vi. Tiaj amikecoj baziĝas sur reciproka respekto kaj signifas
multon por vi. Amikeco fondita sur la amo de Dio estas la
.sola rilato, kiu estas destinita daŭri

La ĝoja radianco de la spirito percepteblas per turnado
de la atento internen. Ĉi tio atingeblas per uzado de la

menso por ĝui la belajn viziojn de penso en la kaŝita sfero de
.la spirito, loĝanta profunde en la memo

Post ĉio, kion homo plenumas sur ĉi tiu tero, la vivo
ŝajnas malplena, ĉar finfine ili devos lasi ĉion malantaŭe.
Venos tago, kiam homo estos apartigita de ĉiuj siaj materiaj
posedaĵoj. Homoj envias la riĉulojn pro iliaj riĉaĵoj kaj
potenco, sed ankaŭ ili lasos ĉion malantaŭe, kaj nur iliaj agoj
.akompanos ilin de ĉi tiu tero

Unu el la disĉiploj malsukcesis en spirita sperto kaj
komencis kulpigi sin mem kun bedaŭro kaj amareco. La
:instruisto, Paramhansa, diris al li
Ne konsideru vin pekulo, ĉar se vi faras tion, vi
malpurigas la dian konscion en vi. Kial asocii vin kun viaj
malfortoj? Anstataŭe, asertu ĉi tiun veron al vi mem: "Mi
:estas proksima al Dio, kaj Li amas min." Preĝu al Li
Mia Dio, ĉu mi estas sendanka aŭ bona, mi estas via."
".Veku mian memoron kaj sopiron pri vi, ho Sinjoro

La saĝulo Paramahansa diris, post parolado al aroganta
:vizitanto, kiu troe parolis pri si mem
La pluvoj de dia kompato ne kolektiĝas sur la altaj"
pintoj de fiereco, sed facile fluas malsupren al la valoj de
"humileco

Ĉi tiu Tero estas kiel granda domo, kiu ŝirmas unu
tutmondan familion, kies centran varmon provizas la suno,
lumigas la sama luno, kaj ornamas la samaj steloj. Ĝiaj
membroj spiras la saman aeron, manĝas la saman
manĝaĵon, kaj trinkas la saman akvon. Ĉiuj homaj korpoj
estas sentemaj al doloro kaj vundo. Ekzistas unu penso

malantaŭ ĉiuj lingvoj, kaj unu homa naturo malantaŭ ĉiuj
.naciaj karakterizaĵoj kaj trajtoj de ĉiuj popoloj

Sinjoro, lasu min senti Vian ĉeeston en ĉiu ago, kiun mi
faras. Helpu min dispeli la ombron de timo, kiu obskuras la
lumon de Via gvido. Kaj lasu la florojn de mia sopiro flori en
la ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

Mi preĝas per la rozario de mia sopiro, kies globetoj
estas ligitaj per la fadeno de dia amo
Mia amata Dio, faru min la najtingalo de la vivo, kiu
kantas al Vi la plej dolĉajn melodiojn. Lasu min krei el miaj
.revoj pri Vi kaj mia sopiro al Vi
Ŝtuparo, kiun mi grimpas por atingi vin
En la ondeta lago de la vivo, mi rigardas vian kosman
vivon. Mi petegas vin gvidi la riverojn de miaj deziroj,
fluantajn tra la dezertoj de malfacilaĵoj, por ke ili miksiĝu kun
.via kosma oceano

Peko estas io ajn, kio tenas homon nekonscia pri Dio kaj
.indiferenta pri Li

Mi estas tremanta guto de via roso sur la folio de vivo
kaj morto, fluanta al via dia maro, kiu ne havas bordon
Mi estas vaganta guto de via roso, finfine revenanta al
la ĉiela hejmo
Mi estas guto de via eterna roso dancanta sur la petaloj
de la pasinteco, nuntempo kaj estonteco
Mi estas guto de via roso, ebria de amo, glitante sekure
super la folio de teraj tentoj por miksiĝi kun la puraj, puraj
akvoj de via saĝo. Mi ne volas perdi min, sed prefere senfine
ekspansiĝi per kunfandiĝo kun via vasta oceano. Jes, mi

volas esti guto de via roso, trinketita de ĉiu lipo soifanta je
.Dio

Dio komprenas vin kiam ĉiuj aliaj miskomprenas vin. Li
estas la amanto, kiu zorgas pri vi tenere kaj ĉiam kompatas
vin. Aliaj donas al vi sian amon por mallonga tempo kaj
poste forlasas vin. Sed Dio neniam forlasas vin nek abnegas
.vin

Volforto transformas personon en energion, kaj tiuj, kiuj
atingas rimarkindan sukceson, estas homoj kun
neŝancebla volo. Kiam persono kultivas sian volon, ili ne
venkiĝas al malfavoraj cirkonstancoj, kiom ajn grandaj estas
la malfacilaĵoj, kiujn ili alfrontas, sed anstataŭe konstante
.asertas al si, ke ili ne estos venkitaj en la batalo de la vivo

Unu el la arogantaj racionalistoj provis konfuzi la
majstron Paramahansa dum li diskutis kompleksajn
filozofiajn temojn, do la majstro diris kun rideto: "Vero
".neniam timas demandojn
La instruisto diris: "Estas neeble, ke Dio forlasu aŭ
forgesu nin. Li laboras sekrete en ĉiu maniero por helpi nin
".kaj akceli nian spiritan progreson

Grandaj homoj plenumas ĉion per la povo de fokuso
donita de Dio, povo kiu povas esti kultivata per meditado
Kiam ni utiligas ĉi tiun fokusitan dian potencon, ni povas
.atingi sukceson kaj disvolvi nian korpon, menson kaj spiriton

Orientaj popoloj estas, kutime, spirite inklinaj. Ili
rigardas la vivon filozofie kaj kultivas sian naturan emon al
kontemplado. Tamen, multaj orientanoj pasigas sian liberan
tempon en neniofarado kaj mallaboremo anstataŭ persekuti
spiritan scion, tamen ili ankoraŭ posedas pliigitan spiritan
.konscion

Kiam homo fermas siajn okulojn, li pensas, ke ĉi tiu tuta
mondo estas nenio krom problemoj kaj mizero, sed kiam li
malfermas la okulon de saĝo kaj konservas sian trankvilecon
kaj ekvilibron, li ĝuos ĉi tiun mondon kvazaŭ li spektus
.plaĉan filmon

:Por komenci meditado

Sidu senmove, kun via spino rekta, kaj kovru viajn
maltrankvilajn okulojn per viaj palpebroj. Tenu ilin senmove.
Liberigu vian menson de la sento de la maso de via korpo,
kaj malstreĉu la nervojn ligitajn al viaj pezaj muskoloj kaj
ostoj. Forgesu la ideon porti kaj movi densan faskon da ostoj
.ligitaj per kruda karno

Ripozu, liberigu vian menson de la konscio pri fizika
ŝarĝo. Ne pensu pri via fizika pezo, sed sentu, ke via animo
estas liberigita de la konstanta atributo de pezo. Lasu viajn
pensojn ŝvebi supren, malsupren, maldekstren kaj dekstren,
.en la senfinecon aŭ al iu ajn loko, kiun vi deziras
Sentu kaj kontemplu vian mensan liberiĝon de la korpo.
Revu, vivu, kaj sentu ĉi tiun ŝvebadon. Dum vi restas sidanta
.en fiksa pozicio, ĉi tiu libereco konstante kaj kontinue pliiĝos
Fermu la pordojn de viaj palpebroj kaj haltigu la dancojn
de sensuala tento Lasu vian menson descendi al la senlima
kaj senfina fonto de via koro Tenu vian menson sorbita en
via koro, kiu fluas per vigla sango, kaj tenu vian atenton
streĉita sur ĝiaj kordoj ĝis vi sentos ĝian ritman batadon Kun
ĉiu bato, sentu la potencon pulson de la vivo
Imagu la saman universalan vivon frapantan la pordojn
de la koroj de milionoj da homoj kaj miliardoj da aliaj estaĵoj
La senĉesa batado de via koro milde proklamas la
ĉeeston de senfina potenco trans la pordegoj de via scio. La
:mildaj pulsadoj de ĉioampleksanta vivo flustras al vi

Ne nur ricevu malgrandan fluon de mia vivo, sed"
vastigu la amplekson de viaj sentoj kaj lasu min mergi vian
sangon, korpon, menson, sensojn kaj animon en la pulson de
".mia kosma vivo

Ni ĉiam devus pensi pri tio, kion ni faros kaj kiel ĝi
influos nin
Agi laŭ impulso kaj instinkto ne estas libereco, ĉar la
nekontentigaj sekvoj de misgviditaj agoj estas katenoj.
Aferoj, kiujn nia sento de discernimento diras al ni, ke estas
bonaj kaj havas bonajn rezultojn, devus esti faritaj, ĉar ili
alportas senton de kontento kaj libereco. Ĉi tiu saĝe gvidita
.aliro alportas bonŝancon kaj benojn

Kiam la disĉiplo rimarkas, ke li estas en harmonio kun
Dio, li ĝojas en la spirito kaj ekkrias ĝoje: "Ho Sinjoro, mi ne
".trovis ion en la mondo pli mirindan kaj pli dolĉan ol Vi

La vento ludas
Kaj la arbo ĝemas
Kaj la suno ridetas
Kaj la rivero ŝanceliĝas
Kaj la tero interŝanĝas sian nigran stelplenan robon
En brila ora robo de lumo
Kaj la naturo amas montri sian belecon
Ŝanĝante la kolorojn de la ĝojaj sezonoj
Kaj la gorĝanta rivereto ĉiam provas
Balbuti pri profunda penso inspirita de la animo
Kaj la birdoj sopiras kanti kaj trili
Kun nekonataj aferoj, kiuj bolas en ŝia koro
Sed la homo havas la kapablon
Paroli elokvente kaj klare, kaj kun novaj signifoj
Pri la Majstro de la Universo
ĉieesta
Kion la ceteraj estaĵoj ne kapablis fari

Pri malkaŝado de ĝi kaj anoncado de lia ĉeesto

La instruisto Paramhansa trovis necese disciplini unu el
:la lernantoj pro grava eraro, kaj poste li diris suspirante
Kiel mi deziras influi aliajn nur per amo, ĉar mia koro"
rompiĝas kaj doloras kiam mi trovas, ke ne eblas eviti trejni
".ilin alimaniere

En la sanktejo de kontemplado, mi ekbruligas du
kandelojn: la kandelon de la tagiĝo kaj la kandelon de mia
vekiĝo. Delikataj girlandoj de mia arda sopiro ĉirkaŭas la
piedojn de Via ĉioampleksanta ĉeesto. Laodoro de Via amo,
floranta en la poto de mia koro, trapenetras ĉiun angulon de
mia vivo. La ombroj de miaj timoj kaj iluzioj malaperis ĉe la
nura radiado de Via lumo, ho Dio, kiu vekis min por ĉiam el
la revoj de ĉi tiu pasema ekzisto. Kun konstanta viglado kaj
fervoraj okuloj, mi senĉese rigardos Vian senfinan vizaĝon,
!kontemplante ĝiajn unikajn kaj ĉiamĉeestajn esprimojn

Kiam kolero aŭ malamo kaptas homon, ili alprenas
nesanan naturon. Persono konsumita de kolero perdas
kontrolon de siaj emocioj kaj povas damaĝi aliajn. Tial estas
eraro permesi al perfortaj emocioj kontroli kaj dikti oniajn
agojn, ĉar fari tion malliberigas sin en ĉelo de severaj
humoroj kaj damaĝaj dispozicioj, kiuj estas la fonto de ĉia
depresio kaj psikologia aflikto. Por eskapi ĉi tiujn
malkomfortajn mensstatojn, oni devas dissolvi ĉi tiujn
sentojn kaj emociojn, kiuj estas tiel proksime ligitaj al fizika
konscio. Meditado [tio estas, turni sin al Dio per koro, animo
.kaj menso] estas la vojo

:Konfirmoj

Mi gardos miajn pensojn kaj vortojn tiel ke nur tio, kio
estas bela kaj vera, eliras el ili. Mi daŭrigos kun plena fido al

Dio, sciante ke Lia potenco fluas tra mi, ke Lia ĉieesteco
.ĉirkaŭas min, kaj ke Lia zorgo gardas min
Sinjoro, mi trapikis la vualojn de materio kaj trovis Vian
amon, kaj mi nun komprenas, ke mi estas veturilo por
esprimi la kosman menson kaj spiritan belecon. Mi dediĉos
.mian tutan forton kaj kapablojn al la malkaŝo de Via dia volo
Kiam ajn mi pensas pri vi, ondo da brulanta sopiro
leviĝas en mi, kirlante miajn emociojn kaj fluante de mia
koro al ĉiu ĉelo de mia estaĵo, plenigante ĝin per dia amo.
Mia plej profunda deziro estas atingi la kernon de via estaĵo
kaj ĝui vian ĉeeston. Subite, la pordo de mia animo
malfermiĝas, kaj ho, la ĝojo, kiu superfortas min vidante vian
!radiantan lumon

Unuiĝante kun vi, ho Ĉioampleksanta Spirito, mi fariĝos
la pulso mem de kosma vivo. Mi naĝos en la maro de animoj
kaj dancos sur la ondoj de sanktaj homaj emocioj, duŝante
ĉiujn per benita ĝojo. Mi ellasos universalan torenton de
.sublimaj aspiroj
Mi estos ĉiuj larmoj verŝitaj en kompato por aliaj, mi
ĉeestos en la ora silento de sanktuloj kaj la florantaj esperoj
de rozkoloraj mensoj, ho fidela plenumanto de deziroj! Kiam
mia eterna sparko miksiĝos kun via senfina lumo, mi brilos
.en ĉiu okulo

En la someraj tagoj de la vivo, mi kolektas la nektaron
de emocio el la dolĉaj floroj de virto, kiuj floras en la
ĝardenoj de bonaj animoj, kaj mi konservas en mia koro la
distilitan esencon de la tura bazilio de pardono, la delikate
bonodorajn burĝonojn de humileco, kaj la maloftajn,
delikatajn lotusflorojn de penso. Kaj kiam la malvarmaj neĝoj
de la vintraj provoj kaj la dolora doloro de tera disiĝo vipas
ĉirkaŭ mi, mi serĉas varmon kaj konsolon en la nektaro
konservita en la ĉelo de mia koro. En tiu ĉelo, benita de via
ĉeesto, mi ofte trovas la dian abelon trinketantan la

dolĉecon de miaj maljunaj sopiroj, kaj mi sentas trankvilon,
.ĝojon kaj komforton

Havi materialan riĉecon sen interna paco estas kiel morti
pro soifo naĝante en lago. Se materia manko devas esti
evitata, tiam spirita malriĉeco devas esti malestimata, ĉar ĝi
estas la radiko de ĉia homa doloro kaj sufero. Riĉaj gepatroj,
kiuj lasas grandajn monsumojn al siaj infanoj, ofte sufokas
ilian psikologian kreskon kaj malhelpas ilian disvolviĝon kaj
.feliĉon, kiuj dependas de iliaj propraj klopodoj
:Okaze de la Tago de Rideto

En malfacila momento, mi aŭdis vian voĉon, mian
kosman patrinon, frustrante: "La suno de mia protekto brilas
egale sur viaj plej helaj kaj plej malhelaj horoj. Ne zorgu, mia
infano, sed kedu kaj ridetu! Lasu mian resanigan lumon brili
tra viaj travideblaj ridetoj. Estante feliĉa, mia infano, vi
"!feliĉigas min kaj kontentigas min

,Ho, Sinjoro

La brizoj de via inspiro dispelis ĉiujn nubojn de la
horizonto de mia menso, kiu nun aspektas pura kaj klara.
Kun purigitaj okuloj, mi vidas vin sola ĉie. La radioj de via
benita suno penetras la plej profundajn angulojn de mia
estaĵo, kaj kun la malsato de jarcentoj, mi estas nutrata de
.via benita lumo

:La instruisto Paramahansa diris al grupo de disĉiploj
Kiam vi profunde plonĝas en dian konscion per la"
spirita okulo, vi vidos la kvaran dimension brili per la
mirindaĵoj de la interna mondo. Estas malfacile atingi tiun
staton, sed kia mirinda kaj ĝoja stato ĝi estas! Ne kontentiĝu
per akiro de iom da paco en via meditado, sed sopiru per via
".tuta koro la pacon de Dio kaj soifu Lian feliĉon

Kion la mondo bezonas estas frata amo, unueco,
egaleco, kaj koro plena de amo por Dio kaj observado de Liaj
moralaj leĝoj. Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la
manko de konscio de homo pri siaj pasintaj agoj, faritaj en
specifa loko kaj tempo. Ilia nuna suferado devenas de pensoj
kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de
konscio, ĝermante en planton kaj portante fruktojn, kiuj
.reflektas la naturon mem de tiuj pensoj kaj agoj

La templo, kiun Dio amas, estas templo de trankvilo,
paco, amo kaj beleco, kaj kiu ajn eniras tiun templon estos
.envolvita de spirita sereneco kaj tuŝos la dian ĉeeston

Oni devus okupiĝi pri konstruaj agadoj por plibonigi sin
kaj profitigi aliajn, kaj kiu ajn deziras koni Dion devus provi
.fari bonon kaj helpi aliajn kiel eble plej multe ĉiutage

Ekstera konduto reflektas la internan vivon de persono.
Eksteraj luksoj ne povas alporti feliĉon, ĉar feliĉo dependas
de kiom bone persono regas sin mem kaj la kurson de sia
.vivo

Kiam mi vekiĝas ĉiumatene, mi faras kelkajn pozitivajn
rezoluciojn kaj promesas al mi, ke mi plenumos ilin. Poste mi
revizias tiujn rezoluciojn dum la tago kaj instigas min
plenumi ilin. Kiam mi trovas, ke mi atingis tion, kion mi
promesis al mi, mi sentas min venka. Tiaj mem-deciditaj
engaĝiĝoj akriĝas persistemon kaj fortigas volforton; alie,
persono povus trovi sin forportita de turbulaj emocioj kaj
.regata de negativaj sentoj

Amikeco komenciĝu hejme Se vi trovas iun en via
familio, kiu estas aparte kongrua kun vi, unue nutru tiun
amikecon Poste, se vi sentas vin altirita al iu, kiun vi konas
kaj kiu dividas similajn valorojn, kultivu tiun amikecon Ĉiuj

egoismaj deziroj kaj personaj kalkuloj estu forigitaj, kaj
amikaj rilatoj kun bonaj homoj estu plifortigitaj

Tiuj, kiuj amas Dion, estas miaj veraj fratoj kaj fratinoj.

Mi kompatas la nesciulojn kaj evitas la kompanion de la
arogantoj, sed mi sentas min proksima al tiuj, kiuj amas
.Dion, kaj mi ĝojas komuniki kun ili

Dia amo ne estas priskribebla, sed ĝi povas esti spertata
kiam la koro estas purigita kaj la sopiro al la kosma Amato
intensiĝas. Kiam la menso kaj sentoj estas direktitaj al Dio,
.spirita ĝojo abunde fluas el la fonto de la koro

Profunde en mia koro, mi konstruis al vi sekretan tronon.

La kandeloj de mia ĝojo estas malklare lumigitaj
antaŭvidante vian alvenon, kaj ili brilos pli hele kiam vi
.aperos

Indulgi sin en malgajaj humoroj estas malrapida morto,
dum provi senti sin gaja kaj optimisma ĉiutage malgraŭ ĉiuj
.turbulaj kaj afliktaj provoj estas nova spirita naskiĝo
Kiam vi trovos Dion, vi spertos veran kaj daŭran
kontentecon. Homaj amikecoj povas disfali kaj disfadeniĝi,
sed Dio neniam forlasos vin. Eĉ se ĉiuj aliaj forlasas vin, se
Dio estas kun vi, vi posedas ĉion en ĉi tiu vivo kaj gajnis la
.plej plenan kaj plej abundan parton

Majstro Paramahansa diris al unu el tiuj, kiuj dubis pri la

:ebleco vidi dian lumon

".Se vi dubas, vi ne vidos; se vi vidas, vi ne dubos"

:Li diris al grupo de prokrastantaj studentoj

Vi devas organizi viajn vivojn kaj administri vian"

tempon. Dio kreis ordon; la suno leviĝas ĝis la sunsubiro kaj

".la steloj briletas ĝis la tagiĝo

Plej ofte, homoj parolas kaj agas laŭ sia propra vidpunkto, malofte vidante aŭ provante vidi aferojn el la perspektivo de alia. Se du homoj eniras argumenton, kiu eskaladas al kverelo kaj poste al batalo, la kulpo kuŝas ĉe ambaŭ, sendepende de kiu komencis la argumenton. Tiuj kun kompreno kaj saĝo alproksimiĝas al aferoj logike, racie .kaj kompreneme

Mi leviĝos ĉe tagiĝo kaj vekos mian dormantan amon, por ke ĝi vekiĝu en la lumo de vera sindonemo al la Dio de paco en mia animo. Ho Sinjoro, en nevidebla templo konstruita el la siliko de sindonemo, akceptu la humilajn .oferojn de mia koro, renovigitajn ĉiutage en petego

Protektu vin en la fortikaĵo de saĝo, la plej granda rifuĝejo. Perfekta kompreno kondukos vin al loko, kie nenio .povas damaĝi vin

:La instruisto Paramahansa diris al grupo de disĉiploj Pento ne nur signifas bedaŭri eraron, sed sindeteni de" fari ĝin denove. Kiam vi vere pentas, vi decidis forlasi malbonon sen reveni al ĝi. La koro estas malmola kaj ne facile moliĝas. Moligu ĝin per preĝo kaj petego, kaj diaj ".benoj descendos sur vin

Ni ofte trovas kelkajn prizorgantojn aŭ provizantojn en la familio, ĉu patrojn aŭ filojn, kaj en iuj socioj patrinojn aŭ filinojn, kiuj montras aŭtoritatisman tendencon pro la sento, ke ili estas en pozicio, kiu rajtigas ilin kontroli kaj trudi sian .opinion

Tiuj ĉi bagatelaj diktatoroj ne rajtas ellasi sian koleron sur siajn familianojn, kiuj bezonas kaj dependas de ili, ĉar se ili farus tion, ili perdos la respekton kaj estimon de siaj .amatoj

Diri, ke iu havas malvolan volon ekde la naskiĝo kaj ne povas fariĝi forta, estas malvera aserto, ĉar ekzistas ebleco, ke tia persono povas fariĝi granda kaj plenumi mirindajn aferojn en ĉiuj aspektoj de la vivo

Kiam persono kapablas igi aliajn senti lian amon kaj bonajn intencojn, lia amo disetendiĝos kaj miksiĝos kun la universala amo, kiu fluas en ĉiuj koroj

En la trankvilo de la animo, kaj en la arbareto de mensa fokuso kaj kreskantaj sopiroj, ne ekzistas fino al dia amo, kaj benata estas tiu, kiu sentas la benatan ĉeeston kaj gustumas la nektaron de kuniĝo

:preĝo

Sinjoro, donu al mi la fidon de senkulpaj infanoj al Vi kaj kompletan sindonemon al Vi. Benu min, por ke mi sentu Vian proksimecon malantaŭ miaj preĝoj, spertu Vian ĉeeston en ĉiuj miaj emocioj, kaj komprenu, ke Via lumigita saĝo subtenas mian komprenon kaj scion

Post kiam la instruisto Paramhansa laŭdis unu el la

:lernantoj, li aldonis

Kiam oni diras al vi, ke vi estas bona, vi ne devas ĉesi"

klopodi fariĝi eĉ pli bona ol vi estas. Via kontinua plibonigo ".alportos feliĉon al vi kaj al viaj amatoj egale

Se nuntempaj mondgvidantoj estus iluminitaj kaj kunlaborus, ili povus ekstermi militon kaj malriĉecon ene de kelkaj jaroj. Nur spirita konscio (sento de dia ĉeesto) povas savi la mondon, kaj sen ĝi, paco ne povas esti atingita. La homaro devas komenci per si mem, ĉar tempo estas tro

altvalora por malŝpari, kaj estas la devo de la homaro ludi
.sian rolon en la alportado de la regno de Dio al la Tero

Amikeco estas la universala spirita altiro, kiu ligas
animojn kune per la ligo de dia amo kaj alproksimigas ilin
unu al la alia, por ke koroj sensoifigu sian soifon kaj animoj
.ĝoju gustumante ĉielan amon fluantan tra homaj kanaloj

Kiu kultivas sian amon por Dio kaj plifortigas sian rilaton
kun Li en tempoj de feliĉo kaj prospero, tiu trovos Dion
proksime al si kiam li bezonos Lin, sed kiu prokrastas kaj ne
zorgas pri plifortigo de tiu rilato, tiu devos memstare alfronti
siajn provojn ĝis li povos - kun saĝo kaj kompleta submetiĝo
.- trovi la Superan Kunulon

La tuta mondo dronas en maro de konfuzo kaj perdo pro
nesatigebla kaj neestingebla avideco. Avideco kaj avareco
naskas militojn. La vera heroo estas tiu, kiu venkas sin mem
en la batalo de la vivo. Mono, famo, volupto kaj ĉio, kio
kontraŭdiras ĉi tiun principon, estas malutilaj por nia paco
.kaj feliĉo

Dio aperas en la trankvilo de la animo, kaj ni sentas Lian
ĉeeston per superflua sento de ĝojo, tiel ke niaj spirita
deziroj plenumiĝas kaj niaj sopiroj kaj amo atingas sian celon

Se spirita scio ne estos evoluigita tiel, ke ĝi paralele
progresos kun la natursciencoj kaj teknologiaj novigoj,
individoj kaj nacioj perdiĝos en la labirintoj de mizero kaj
.detruo

Dio volas, ke ni venu al Li kaj konu Lin, sed la plej multaj homoj ne volas. Tamen, kiam la mondo malheliĝas en iliaj okuloj kaj ili falas en la kaptilojn de problemoj aŭ fariĝas .predo de malsano, ili rapidas petegi Lin kaj peti Lian helpon

Multaj hezitas serĉi Dion, kredante ke se ili faros tion, la vivo fariĝos malgaja, sen ĝojo kaj beleco. Sed tute la malo estas vera. La pura feliĉo, kiun mi spertas en perfekta harmonio kun Dio, estas nepriskribebla; mi vivas en stato de spirita ĝojo tage kaj nokte. Ĉi tiu ĝojo estas la beno de Dio, kaj koni Dion signifas liberiĝon de mizero kaj senton de paco .kaj kontenteco

La ŝlosilvorto por plej multaj homoj en ĉi tiu vivo estas "mi". Tiuj kun spirita dispozicio kaj inklino pensas pri aliaj tiom, kiom ili pensas pri si mem. Tiuj, kiuj pensas nur pri si mem, altiras sur sin la malamikecon kaj indignon de tiuj ĉirkaŭ ili. Sed tiuj, kiuj konsideras la sentojn kaj interesojn de aliaj, trovas, ke aliaj pensas pri ili kaj konsideras iliajn .sentojn

Se estas cent homoj en urbo, kaj ĉiu provas preni de la aliaj, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ malamikojn. Sed se ĉiu .provas helpi la aliajn, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ amikojn Mi vivis tiel kaj perdis nenion donante al aliaj. Fakte, ĉio, kion mi donis, revenis al mi multobligite per la graco de Dio. Nun mi sopiras nenion, ĉar tio, kion mi posedas profunde en mi, estas pli granda kaj pli altvalora ol ĉio, kion la mondo povus oferti. Kion homo vere serĉas estas feliĉo, kaj post kiam feliĉo estas atingita, la bezono de la cirkonstancoj, kiuj .kondukas al ĝi, malaperas

Kiam vi sendas bonajn intencojn al aliaj, via konscio vastiĝas. Kiam vi pensas pri via proksimulo, parto de via estaĵo aktiviĝas kune kun tiu penso. Sed pensado sole ne

sufiĉas; ni devas esti pretaj meti niajn pensojn en agon.
Altruismo alportas al sia praktikanto multajn benojn kaj
grandan feliĉon, ĉar per altruismo, oni konservas sian
propran feliĉon. Mia celo estas feliĉigi aliajn, ĉar mia feliĉo
.devenas de ilia feliĉo

Penso estas la fonto de ĉiuj problemoj kaj la fonto de
feliĉo. La homo estas pli forta ol ĉiuj siaj spertoj, ĉar Dio
donis al li la potencon regi sian menson kaj korpon, kaj lia
.menso ne devus esti venenita per negativaj pensoj

Tiuj, kiuj estas en harmonio kun Dio, povas venki la plej
grandajn kaj plej timigajn defiojn de la vivo. Kaj kvankam ĉi
tiu universala revo povas kelkfoje ŝajni kiel koŝmaro, kiam ni
estas en harmonio kun Dio, ni trovas nin liberaj de tiu
.koŝmaro

Ekzistas speco de bakterio, kiu naskiĝas, multiĝas kaj
mortas en nur du horoj. Ĉi tiu speco de bakterio plenumas en
ununura tago, aŭ eĉ malpli, tion, kion homoj bezonus
.plenumi en longa tempodaŭro, eble okdek jaroj
La sepdek aŭ okdek jaroj, kiujn ni vivas, estas nur
pasema momento en eterneco. El relativa perspektivo, ĉio,
kio okazas al ni, okazas proksimume samrapide kiel ĝi
.okazas al la supre menciitaj bakterioj

Tial ni ne rajtas perdi tempon, nek permesi al deziroj kaj
kapricoj regi nin, kaj ni ankaŭ devas eviti fari tion, kion nia
konscienco ne aprobas. Kiam persono fariĝas mastro de si
mem, siaj pensoj, sentoj kaj agoj, neniu aŭ nenio povos influi
.lin/ŝin

La vivo dormas en la malglata tero, revas pri beleco en
floroj, kaj vekiĝas potence en bestoj kaj en homa konscio,
realigante sian senliman potencialon

:La saĝuloj diras

La frukto de bonfaroj motivitaj de amo al Dio kaj virto
estas harmonio kaj pureco. La frukto de agoj motivitaj de
egoismaj deziroj kaj ambicioj estas doloro kaj sufero. La
.frukto de malbonaj agoj estas nescio kaj malsaĝeco
Bonfaroj alportas feliĉon, dum mondaj agoj pelataj de
amo al si mem kondukas al sufero kaj doloro. Daŭraj
malbonaj agoj, aliflanke, detruas la kapablon de homo por
.distingo kaj kompreno

Kelkaj skribas la nomon de la saĝulo jene: Paramahansa
aŭ Paramahansa Yogananda

De malsupre ĝis supre: Sukcesa rakonto

Pliaj prelegoj de Majstro Paramhansa Yogananda

:Ĉe la sekva ligilo

www.swaidayogacom

Ĉi tiu estas vera rakonto tradukita pri persono, kiu)
konstante malsukcesis, sed per praktikado de kreiva
pensado kaj pozitiva aserto, li fine sukcesis superi la kialojn
(.de sia malsukceso kaj kapablis ligi sukceson al sia volo

Same kiel ekzistas homoj, kiuj sukcesas laŭnature,
ekzistas ankaŭ homoj, kiuj malsukcesas pro kutimo

Mia amiko kaj studento (S) estis fiaskulo ekde la
naskiĝo. Estas vere, ke li estis inteligenta, diligenta kaj

fervora knabo gajni monon, sed tuj kiam li pensis pri laboro
.aŭ kariero, la faktoroj de fiasko ĉirkaŭis lin dekomence

lun tagon li venis al mi senmane, persekutita de
kreditoroj, forlasita de amikoj, petante konsilon

:Mi demandis lin pri la kaŭzo de liaj problemoj, kaj li diris

Sinjoro, mi estas fiaskulo. Pro iu kialo, kiun mi ne scias,"
tuj kiam mi komencas laboron, mi perdas ĝin, kaj la loko, kie
mi laboras, ankaŭ estas damaĝita. La dunganto perdas sian
negocon baldaŭ post dungado de mi. Tial mi timas serĉi
laboron pro timo ĝeni la interesojn de la dungantoj, kiuj
dungos min. Pro mia malsukcesa malstabileco, mi certas, ke
mi neeviteble perdos mian laborpostenon, ĉar la kompanio,
kiu dungos min, deklaras bankroton kaj fermos siajn pordojn,
kaj sekve maldungos min. Tial mi ne rajtas kaŭzi la detruon
".de la entreprenoj de aliaj homoj simple pro mia ligo al ili

Mi sukcesis trovi por li laborpostenon ĉe malgranda
firmao kaj petis lin ripeti la jenan aserton al si ĉiun vesperon,
:antaŭ ol enlitiĝi kaj ankaŭ post vekiĝo

Tagon post tago kaj ĉiutage mi fariĝas pli kaj pli"

"sukcesa en mia laborfako

Monato pasis, kaj (S) avertis min: "Sinjoro, la firmao,
kiun vi dungis, fariĝas malstabila kaj ĝia situacio ne estas
promesplena. Mi petegas vin eltiri min el ĝi antaŭ ol ĝi tute
kolapsos, ĉar mi ĉiuokaze perdos mian laboron kiam la
firmao malsukcesos. Sed mia nuna eksiĝo eble ŝparos al la
firmao la neeviteblan kaj malbonaŭguran sorton pro miaj
".bedaŭrindaj ŝanceliĝoj

Mi ridis, ne atentante tion, kion (S) diris, kaj anstataŭe
petis lin daŭre emfazi sian argumenton kaj konservi sian
laboron. Semajnojn poste, li venis al mi unu vesperon kaj
:diris suspirante

"Kion mi timis okazis ĝuste"

"?Ŝi demandis al li: "Kio okazis

Li diris, "La kompanio kolapsis ĝuste kiel mi diris al vi kaj
".kiel mi antaŭdiris

Mi diris al li, protestante: "Ĉu ne estas vere, ke kiam vi
certigis al vi mem, 'Tagon post tago kaj ĉiutage mi fariĝas pli
kaj pli sukcesa en mia laborkampo', vi fakte ripetis tiujn
vortojn kiel papago? Kaj ke polpo de dubo daŭre tenis la
faldojn de via cerbo, tiel ke vi diris al vi mem: 'Vi malsaĝulo,
via situacio plimalboniĝas, kiom ajn vi provas konvinki vin pri
"!sukceso

"Li respondis: "Jes, efektive tio estas kio efektive okazas
konsilis seniĝi de la vibroj kaj pezaj negativaj pensoj (S)
tuj kiam ili aperas en lia menso, precipe dum ripetado de la
pozitiva aserto, ĉar la konscia menso kun firma konvinko
povas influi la subkonscion aŭ nekonscian menson, kiu
siavice, per la leĝo de magneta resonanco, efikas la konscian
.menson per la povo de kutimo

Mi aldonis: "La ofta aserto de pozitivaj pensoj kaj
kutimoj ĝis ili trapenetras kaj enradikiĝas en la subkonscio
sufiĉas por forigi hereditajn aŭ akiritajn subkonsciajn
mensajn barojn. Ne ekzistas maniero sukcesi tiel longe kiel
pensoj kaj sentoj de senkuraĝiĝo kaj frustriĝo estas
enradikiĝintaj en la konscia aŭ subkonscio. Inter la kondiĉoj
por sukceso estas posedo de kreiva kapablo, favoraj
cirkonstancoj kaj denaskaj tendencoj. Se vi kapablas tuŝi la
pli altan konscion per ĝiaj senlimaj kapabloj, tiam vi povas
krei novajn ŝancojn por tiu sukceso, kiu ankoraŭ eskapas vin
".kaj kiun vi ne kapablas kapti

Kaj mi povis helpi (S) trovi alian laboron, pli grandan ol
la unuan. Sed post ses monatoj (kiu estis la plej longa

periodo, kiun nia amiko laboris), li diris al mi unu posttagmezon: "La situacio de la firmao rapide malboniĝas,
".do bonvolu rapide seniĝi de mi

Mi ne atentis liajn zorgojn, sed petis lin daŭrigi sian laboron. Kelkajn semajnojn poste, (S) diris al mi kun rideto: "La dua laboro, kiun vi aranĝis por mi, sinjoro, foriris kun la
"!vento

Mi diris trankvile, "Ne zorgu, mi trovos por vi alian
".laboron

Li respondis: "Nu, sinjoro, kondiĉe ke vi mem decidus renversi alian kompanion pro mia asocio kun ĝiaj posedantoj,
".mi ne kontraŭas

Per persista penado, mi trovis tre bonan laboron por (S) ĉe granda kompanio. Jaro pasis kaj nenio okazis, kvankam (S) provis ĉiusemajne forlasi la kompanion pro timo, ke ĝi .estos detruita kiel la antaŭaj

Fine, mi petis lin investi sian monon en sian propran negocon, kaj li ektimis kaj rigardis min mirigite, dirante: "Ĉu tion vi konsilas al mi fari? Ĉu vi ne opinias, ke mi perdos la
"?monon, kiun mi pene akumulis, se mi investos ĝin

Ŝi memfide certigis lin: "Vi devas investi vian monon kaj energion en bonan projekton, kiel ekzemple lokan restoracian centron, kiu ne postulas grandegan investon, kaj
".mi estas certa pri via sukceso

Ene de kelkaj jaroj, (S) fariĝis la posedanto de multaj posedaĵoj kaj grandaj stokejoj

Post kiam li konvinkiĝis pri sia sukceso, li trovis sin sukcesa en ĉio, kion li faris. Iun tagon li diris al mi, ridante: "Dankon al Dio kaj via helpo, mi transformiĝis de fiaskulo en sukcesan homon. Mi superis fiaskon kaj komprenis, ke mia

kontinua fiasko efektive ŝuldiĝis al manko de kompreno pri mia devo. Sed mi ne scias, kiel mi sukcesis post kiam mi ".detruis la laboron de aliaj pro miaj malsukcesaj ŝanceliĝoj

Do mi klarigis al li: "Vi ne kaŭzis la detruon de la interesoj, por kiuj vi laboris. La leĝo de altiro, kiu regas homojn, bazita sur similaj vibroj, funkcias negative aŭ ".pozitive (simila altiras similan)

Via esence mankhava naturo allogis vin al kompanioj, kiuj jam estis sur la rando de kolapso, kaj inverse. Do, vi estis fiasko, kaj la kompanioj ankaŭ estis sur la rando de kolapso. Laŭ la leĝo de reciproka altiro, vi kaj tiuj kompanioj falis laŭ la monteto de fiasko kaj samtempe koliziis kun la .rokoj

La moralo de ĉi tiu rakonto estas, ke vera sukceso kuŝas en kreado de tio, kion oni bezonas, per voloforto, vekante la senliman potencon de pli alta konscio. Ĉi tiu potenco povas esti vekita per lernado de la ĝusta maniero mediti kaj pensi pozitive kaj kreive por akiri sanon, sukceson, saĝon kaj .feliĉon

Paco estu sur vi

De la draŝejoj de la animo

Ĉu vi scias, kial iuj homoj ne povas akiri
Kion ili serĉas en la vivo per legitimaj rimedoj, kiom ajn
?forte ili provas

Unue, ĉar plej multaj homoj laboras kun varmeta
entuziasmo

Ili uzas nur dekonon de sia atento
Tial ili ne havas la potencon atingi sukceson
Krome, la kaŭzo povas esti pro malĝustaj agoj
Ili faris ĝin en la pasinteco, kaj ĝi kaŭzis al ili damaĝon
Kun kronikaj kazoj de frustriĝo kaj malsukceso
Sed vi neniam devas akcepti

La limigoj kaj limigoj de karmo
Vi ne devus kredi profunde, ke vi
Nekapabla atingi viajn celojn
Kiam vi ne sukcesas atingi vian celon
La kialo ofte kuŝas en konvinki vin mem
Ke vi ne estas kompetenta por atingi tion, kion vi aspiras
Sed kiam vi konvinkas vin mem
Ke vi posedas senlimajn povojn
Vi povas atingi multajn grandajn aferojn
Konektiĝi kun Dio ŝanĝas la vibrojn de konscio
Ĝi malfermas la mensajn vojojn blokitaĵojn de zorgoj
Troa okupiteco pri materiaj aferoj
Ĝi aldonas spiritan dimension al penso kaj sento
Rezulte, la katenoj de la testamento estas rompitaĵoj
Kaj horizonto de libereco kaj solida vizio aperas en la
animo

Ĉi tio estas spirita leĝo, kiu funkcias ĝuste por la bono
.de ĉiuj, kiuj uzas ĝin
Kiam la radioj de penso estas fokusaĵoj sen disiĝi
La granda potenco de Dio venas
Kaj dank' al tiu povo
Vi povas atingi spiritan, psikologian kaj materialan
sukceson

Mi uzis tiun benitan potencon
Foje kaj ree en mia vivo
Kaj mi certe scias, ke la potenco de Dio neniam mankas
Vi povas fari la samon se vi deziras
Aliaj fortoj povas alporti iom da sukceso
Ĝi estas sukceso kiu ne daŭras
Sed kiam la menso estas ŝargita per dia magnetismo
Granda lumo eliros el ĝi
Dia ĉeesto estas montrita
Tiu, kiu ne havas egalulon
Sciintoj diras
Dia scio ne povas esti akirita per studado de skribaĵoj

Nek per inteligenteco kaj ruzeco
Eĉ ne per plonĝado en filozofiojn
Prefere, estas per dia graco, ke la dolĉeco de tiu scio
povas esti gustumita
Nur la puraj koroj elektas Dion, kaj Li elektas ilin
Kaj per Lia graco ili povas vidi Lian lumon
Filozofoj kaj teologoj devas scii kaj agnoski
Ke la naturo de Dio estas senfina
Ĝi ne povas esti komprenata aŭ ekzamenata
Kun la limigita vizio de mallarĝmensa pensado
Por koni Dion, ni devas mem sperti Lian ĉeeston
Dio malkaŝas sin al tiuj, kiuj amas lin
Kiel sento de supera spirita feliĉo
Homa konscio estas superfortita
Kaj ĝi alportas kun si nedubindan konfirmon pri la
ekzisto de pli alta vero
Superante konatan homan sperton
Neniu kvanto da logiko aŭ teologio povas
Ke ĉi tiu mirinda testo
Ĉar spirita sperto baziĝas sur interna sento
Kaj la intuicia percepto de milda dimensio kaj radiantaj,
brila lumo
Por akiri tiun misteran sperton
Dia amo estas esenca
Serioza kontemplado de Dio
En la soleco de la benita animo
La oceano de la animo fariĝis malgranda ondo de mia
propra psiko
Nedetruebla
Kaj ĉu ŝi aperis sur ĉi tiu tera scenejo
Aŭ ĝi kaŝiĝis post la morto en la regno de kosma konscio
Ĉar mi estas eterna, senmorta konscio
Protektita en la brakumo de eterneco kaj la fortikaĵo de
la Supera Spirito
Hodiaŭ mi faros ion utilan por aliaj

Mi faros kion mi povas por la malsatuloj
Mi estas sekura kaj protektita malantaŭ la muroj de mia
paca konscienco
La malnova mallumo estas forbruligita
Mi nur interesiĝas pri hodiaŭ
Mi estas sparko de la lumo de la plej granda bono
Kaj mi volas esti lumturo
Por la animoj, kies ŝipoj sinkis kaj estis ruinigitaj
En la maro de malĝojoj
Hodiaŭ mi sentas Dion en la tremo de paco
Kiu tuŝas la kordojn de mia koro, en harmonio kun
universala amo
Kaj sur la trono de trankvilaj, trankvilaj pensoj
La Dio de paco benu mian laboron kaj faciligu miajn
aferojn
Hodiaŭ mi gvidos miajn fratojn kaj fratinojn
Al la Pordego de Paco
Kondukante al la Templo de Dio
Mi laboros por konsoli la funebrantojn
Kaj iliaj animoj estas kontentaj
Kaj mi rapidos al la horizontoj de libereco
Rezignante pri ĉiuj restriktaj deziroj
Kaj tenante firme la deziron alproksimiĝi al Dio
Kiu alportas pripensadon al siaj majstraĵoj
Kaj al la regno de mia amo
Mi invitos homojn de ĉiuj rasoj kaj etnoj
Por ke ili venu kaj loĝu kun mi
En la radianco de dia amo
Orientaj Trezoroj
Orient-okcidenta Revuo
Oraj ŝancoj
La vivo valoras vivi
Ĝi ofertas orajn ŝancojn por koni sin mem
Renovigante lian konscion kaj difinante lian lokon sur la
mapo de ekzisto

Kaj laborante por atingi la celon de sia ekzisto
Ĉi tiu scio vigligas la menson kaj korpon
Kaj plenigas la koron per ondo de vigleco
Li superfluas de ĝojo kaj saltas de ĝojo
Jen kion la Kreinto de la homaro volas por la homaro
Kelkaj kredas, ke la vivo estas plena de enuo kaj laceco
Multaj homoj enuiĝas kaj laciĝas
Sed enuo signifas perdi sin mem
Por konekto kaj komunikado kun la vivoperacia ĉambro
Por igi la vivon agrabla
Persono devas forigi kaj elimini obstaklojn
Kiu staras inter li kaj lia organika unueco kun la vivo
Se vi revenus viajn pensojn al la epoko de infanaĝo
Eble vi memoris, ke vi tiam estis
Plena de renoviĝinta energio kaj ĝojo
Vi havis fortan deziron moviĝi
Saltado, ludado, kaj farado de multaj aliaj aferoj
Vi tiam estis ĵus alveninto el la etera mondo
Kaj rekte rilata al la koro de la vivo
Kaj la dratoj de komunikado inter vi kaj la vivo
Alta grado de glata kaj efika agado
Ĉar vi kunportis konscion pri simpleco
Ĝojo, feliĉo kaj spirita freŝeco
Kiam ŝi atingis plenaĝecon
Vi perdis konsiderindan kvanton
De tiuj energioj kaj sentoj
Sed de tempo al tempo
Konataj pensoj venas al vi
Kaj la brizoj de sopiro blovas sur vin
Ĝi revokas kelkajn fulmojn de memoro
El la fora pasinteco
Kiam vi vekiĝas matene el paca kaj profunda dormo
Vi sentas vin komforta kaj feliĉa
Ĝis la distraĵoj de la ĉiutaga vivo atakas vin
Ĝi okupas la plej grandan parton de via konscio

Kaj ĝi fariĝas pli reala kaj urĝa ol aliaj
Malgraŭ ĉiuj malfacilaĵoj, kontraŭdiroj kaj frustriĝoj
Persono devas labori pri komunikado kun si mem
Riĉa je sennombraj trezoroj
Jen kio faras la vivon feliĉa kaj glora
Malmultekostaj ideoj kaj agoj estu evitataj
Kaj ne kaptiĝi en la trivialaĵoj de la monda vivo
Ĉar post kiam ĝi establiĝas en konscio
Ĝi alkroĉiĝas al cerbaj ĉeloj
Ĝis paco kaj harmonio estas forpelitaj de la animo
Kaj kun ili, rafinitaj ideoj kaj puraj vizioj
Tial necesas seniĝi de tiuj nekongruaj energioj
De penso kaj forpelante malafablajn sentojn el la koro
Por ke la lumradioj povu atingi ilin
Fluoj de sano, energiaj ŝargoj kaj benoj
Mirinda pasto
Inspirita de la instruoj de Majstro Paramhansa
Ideoj estas kiel pecoj de argilo, kiujn oni povas formi aŭ
en ĵetkubojn aŭ marserpentojn, sed kun la malmoleco de
siliko
Ĉiu homo havas la potencialon esti la gravuristo de sia
vivo kaj la skulptisto de sia destino
Li prenu manplendon da ĉi tiu mirinda pasto kaj faru el ĝi
.mirindan artaĵon, kaj li ricevos abundon da feliĉo
Fulmoj tra la spaco estas malfacile fokuseblaj kaj
kanaligeblaj en dratojn por lumigi domojn kaj stratojn, sed
.tio estis atingita
Ne estas facile alvoki kaj koncentri la nevideblajn fortojn
de la universo en sistemon Ĝi protektas la homaron kontraŭ
kaptiloj kaj ŝirmas ilin kontraŭ malbono, se tio eblas. Malgraŭ
la ekzisto kaj potenco de malbono, lumo ankaŭ ekzistas, kaj
bono estas pli forta kaj pli daŭra ol malbono, ĉar ĝin
subtenas la eterna kaj daŭra vero, kiu estas la plej forta forto
.en la universo kaj finfine venkos

Fokusiĝi sur pozitivaj, bonintencaj pensoj signifas krei efikan konekton, aŭ forĝi klaran kanalon, inter la menso kaj la fonto de universala pozitiveco, kiu estas la boneco mem. Ju pli oni pensas pri boneco, des pli ĝiaj vibroj estas altiritaj en la menson kaj korpon. Ĉi tiuj vibroj havas la potencon modifi multajn psikologiajn kaj fizikajn statojn, kaj estas tiel potencaj, ke ili aŭtomate dispelas malkongruajn vibrojn, kiuj estas malkongruaj kun la psikologia kaj fizika konsisto de la .individuo

Kiam persono diras, "Mi estas laca", la sento de laceco fariĝas potenca ĉar ĝi estas agnoskita, tiel limigante agadon kaj blokante energifluon. Tamen, se ili diras, "Mi bezonas ripozon", ili malfermas sin al vitalaj fluoj, kiuj refreŝigas kaj la menson kaj la korpon, kaj eĉ povas sperti ondon da energio .dum mallonga periodo de ripozo

Frustrigon, kiu kaŭzas afliktan psikologian staton, oni povas eviti per tio, ke oni ne fokusiĝas al ĝi, ne memoras agrablan sperton, aŭ ne pensas pri homoj, kiujn oni amas, fidas kaj kun kiuj oni sentas sin komforte, samtempe estante certa, ke frustrigo estas pasema somera nuboj, kiom ajn .densa kaj malbonaŭgura ĝi povas ŝajni

La malfacilaj cirkonstancoj, kiujn homo travivas, ne estu ignorataj aŭ subtaksitaj. Male, ĉi tiuj cirkonstancoj devas esti traktataj realisme kaj ruze, serĉante efikan manieron .malstreĉigi ilian tenon kaj mildigi iliajn efikojn

Tio ne signifas rezigni pri la servoj de terapiistoj, kiuj provizas multajn kaj valorajn servojn per sia kompetenteco kaj progresintaj sciencaj metodoj; male, pozitiva pensado helpas planti la semon de resaniĝo en la korpon kaj tiel .fariĝas unu el la rimedoj de kuracado

Simile, anstataŭ diri "Mi estas malsana", la fokuso devus esti sur la bezono de resaniĝo. Ĉi tiu sinteno igas la menson kaj korpon pli akceptemaj al resanigaj metodoj kaj energio, malfermante la porojn aŭ kanalojn, kiujn ĉi tiu energio bezonas por flui en ĉelojn kaj histojn, riparante nesanajn kaj

malĝustajn kondiĉojn, kaj rekaliĉbrante la delikatan
maŝinaron de la korpo. Tiel, persono kutimita al oftaj atakoj
de malforteco kaj laceco trovos, laŭlonge de la tempo, ke
pozitiva pensado helpas redukti la nombron de ĉi tiuj
epizodoj, kondukante al sento de renoviĝinta forto kaj
abundo de bonfarto, kun la helpo de Dio, la Resaniganto de
.ĉiuj malsanoj kaj malsanoj

La rikolto de malamo

Nasi kaj Zakir malamis unu la alian, kaj iliaj kvereloj
komenciĝis kiam ili estis junaj studentoj en la lernejo, kaj
kiam ili plenkreskis, ilia malamikeco kreskis, kaj ili fariĝis
.rivaloj en la ŝuventa komerco
Iam ili konkuris pri la mano de knabino, kaj ĉar Nasi estis
iomete pli forta ol Zakir, li batis lin severe kaj lasis lin
senkonscia. Kiam Zakir reakiris konscion, lin superfortis
.honto, bedaŭro kaj abomeno pri tio, kio okazis al li
Jarojn poste, Zakir decidis translokiĝi al urbo por labori
.kaj vivi

Nasi forĝesis kio okazis, sed Zakir ne povis forigi el sia
memoro la hontigon kaj embarason, kiujn Nasi kaŭzis al li.
Tamen li daŭre ripetis kaj asertis al si: Mi pardonos Nasi kaj
.mi ne memoros lian ofendon kontraŭ mi
Sed post kelkaj monatoj, Zakir komprenis, ke dum siaj
ĉiutagaj deklaroj de pardono, profunde li deziris venĝon kaj
.atendis okazon por rebati kaj sensoifigi sian soifon je venĝo
Post iom da tempo, Nasi sentis strangan tiron tirantan
lin al la urbo, kien lia malnova rivalo, Zakir, translokiĝis. Li
havis neniun dubon, ke io okazos. Zakir, tamen, sciis pri la
ĉeesto de Nasi en la urbo kaj komencis zorgeme observi liajn
.movojn

Unu vesperon, Nasi iris promeni kaj "flari la freŝan
.aeron", kvankam la vetero estis malgaja kaj pluva
Dum li piediris sola sur izolita vojo, li preterpasis
subĉielan magazanon, dum Zakir sekvis lin sekrete kaj

singarde. Kiam la okazo ekestis, li decidis pagi la konton per .akumula interezo

Superfeliĉa, li malkovris solidan kahelon, kiu falis de unu el la provizejomuroj. Li kaptis ĝin kaj forte frapis sian iaman rivalon sur la kapo, ĵetante lin teren, poste li furioze revenis .laŭ la vojo, kiun li venis, nekonscia pri lia ĉeesto

Horojn poste, la pluvo ĉesis, la nuboj disiĝis, kaj lunluma radio aperis tra truo ĉe la supro de la muro. Nasi vekiĝis kaj .trovis sin kuŝanta sur la tero, ekstreme malforta

Li provis ekscii kio okazis, kaj vidante kahelon apud si kaj truon en la muro super ĝi, li konkludis, ke dum li marŝis apud la magazeno, lia malbonŝanco kaŭzis, ke tiu kahelo .falas de la supro de la muro kaj kraŝis sur lian kapon

La moralo de ĉi tiu rakonto estas, ke homoj emas forgesi la malĝustaĵojn, kiujn ili faris al aliaj, eĉ kvankam la sekvoj de agoj estas neforgeseblaj, kaj iliaj postefikoj silente persekutas ilin en la mallumo de nescio. Same kiel bovino povas trovi sian bovidon inter miloj da aliaj, tiel ankaŭ la sekvoj de niaj agoj havas la potencon persiste spuri nin kaj .precize indiki nian lokon, eĉ post longa tempo

Se Nasi havus saĝon kaj provus solvi la disputon kun sia rivalo Zakir kaj pardonpeti al li post tiu okazaĵo, li eble malpliigus la koleron de sia kontraŭulo kaj la aferoj ne plu .eskaladiĝus

Sed aferoj restis senŝanĝaj, kaj la semoj de seriozaj sekvoj kreskis kaj prosperis en la utero de malhela estonteco, kulminante per katastrofa naskiĝo. Por eviti malagrablajn surprizojn, la semoj de malbona konflikto kaŝiĝantaj en la grundo de la menso devas esti bruligitaj, kaj antaŭscio devas antaŭi agon, ĉar la universala leĝo diktas, ke oni rikoltas la fruktojn de siaj agoj, ĉu bonaj aŭ malbonaj, .dolĉaj aŭ amaraj

Ni memoru, ke ĉiu ago lasas spurojn, kiuj estas konservitaj kiel tendencoj kaj inklinoj en la menso. Se ĉi tiuj ne estas traktataj saĝe kaj prudente, ili kondukos al eble

danĝeraj sekvoj. Tamen, kiam la semoj de malbonaj agoj
.estas bruligitaj per la fajro de saĝo, ili ne povos rekreski

La signifo de konsciigo
frua vivo

La animo manipulas la fizikan maŝinon

Ĝis ŝi tute liĝas al ĝi

Tial ni devas vivi

Por ke la postuloj de la korpo ne superfortu nin

Ni ne sentas nin limigitaj de materiaj normoj

Mensa kresko estas produkto

Por fizika kresko aŭ evoluo

Laŭ natura evoluo

La sama animo eliras

Per altiĝo al la mensa nivelo

Aŭ la nivelo de kreemo kaj abundo

Tiel montrante unikajn talentojn

Kiu distingas homojn

Pri ĉiuj aliaj estaĵoj

Tiam ĝi supreniras

Ĝis la nivelo de spirita scio

Kiu donas signifon kaj valoron

Por materia prospero

mensa atingo

Sendube intelektaj atingoj estas utilaj

Ĉar ĉiuj bonaj aferoj estas valoraj

Kaj iom post iom ni komprenas, ke la sekva etapo

Ĝi levas korpokonscion

Al spirita konscio

Per spiritigado de la korpo kaj menso

Per ne malŝparado de la vivofortoj de la korpo

Kaj fokusante la lumon de la menso, la skolto

Pri la esencaj aferoj

Ĝis ili fariĝas

Efika kaj harmonia metodo

La animo povas tra ĝi

esprimante sin
Kaj montrante ŝiajn talentojn
Kaj aktivigante ĝiajn spiritajn povojn
Spirita emancipiĝo signifas liberigi la animon
El la kaĝo de nescio
Kaj levu ĝin al la nivelo, kiun ĝi meritas
Kaj liberigante ĝin de la limoj de limigita konscio
Homa vivo ofte estas tre bela
Sed alligiteco al ĝi
Ĝi estas kiel paradizeobirdo alkroĉiĝanta al sia kaĝo
Tiel ke se vi malfermas la kaĝpordon
La birdo hezitas foriri
Pro kutimo kaj la daŭro pasigita en la kaĝo
?Ĉu tio ne estas surpriza
La birdo ne volas forlasi sian mallarĝan teritorion
Al la libereco de senfina spaco
?De kiu li venis
Tio validas ankaŭ por ni
Ĉar ni vivis dum longaj periodoj
En la fizika kaĝo
Ni timas lian foriron al pli vastaj horizontoj
Sed saĝo diktas, ke ni
Liberigante la Birdon de la Animo
El la kaĝo de limigoj
Kaj liberigante ĝin en la senliman sferon de konscio
Ili denove gustumos internan ĝojon
La leĝo de moviĝo baziĝas sur la leĝo de kaŭzo kaj
efiko, aŭ ago kaj reago
La persono naskita bona en ĉi tiu vivo estis tia en
antaŭa enkarniĝo {pro tio, kion iliaj manoj elmetis} kaj se li
klopodas fari bonon, tiam la pesilo de bono kliniĝos pli kaj pli
en lian favoron (al tiu, kiu havas, pli estos donita kaj pli)
Tiuj, kiuj posedas nur kelkajn bonajn kvalitojn, povas
perdi eĉ tiun malmulton pro la malbonaj tendencoj, kiuj
.atakas kaj superfortas ilin

Persono inklinita al malbono devas esti posedinta tiun malbonan tendencon en antaŭa vivo, kaj ĉi tiuj malbonaj inklinoj povas intensiĝi kaj regi ilin. Tiuj, kiuj havas iujn malbonajn tendencojn, estis tiaj antaŭe, kaj se la bono superpezas la malbonon, tiam la virtaj kvalitoj forpelos la .malbonajn tendencojn el iliaj animoj

Tio estas la natura funkciado de la leĝo de kaŭzo kaj efiko (karmo). Tamen, oni ne devus senti sin senhelpa kaj kaptita se oni hazarde havas nedezirindajn kutimojn, kiujn oni volas seniĝi. Nun estas la oportuna momento por konkeri tiujn kutimojn per kultivado de pasinta decido kaj sana .pensado

Persono povas liberigi sin de la teno de malbonaj kutimoj kaj krei bonajn kutimojn per penso kaj ago, kiuj .alportos al ili la deziratajn rezultojn

Ne gravas kiom profunde enradikiĝintaj malbonaj kutimoj povas esti en persono, ili devas memori, ke ili mem kreis tiujn kutimojn per ripetado de specifaj pensoj kaj agoj, kaj ke ili povas anstataŭigi tiujn malbonajn kutimojn per .bonaj per pozitiva kaj helpema pensado

Bonaj kaj malbonaj pensoj estas kontrastaj statoj de homa konscio. Kompreneble, estas pli bone havi agrablajn sonĝojn ol suferi terurajn koŝmarojn. Konscio estas fleksebla kaj sentema; ĝi povas alpreni ajnan staton, kiun ĝi deziras, aŭ sonĝi la sonĝojn, kiuj allogas ĝin. Tamen, la problemo kun homoj estas, ke ili permesas, ke ilia sfero de konscio - laŭ sia propra libera volo kaj elekto - estu regata de deviaj tendencoj kaj eraraj orientiĝoj naskitaj de pasintaj kutimoj.

Tiel, iliaj kapabloj de distingo restas fuĝantaj kaj drivantaj, same kiel la metafizika gardanteco enradikiĝinta malantaŭ la .fortikaĵoj de distingo kaj percepto

Kiam tiuj ebriigitaj de malutilaj kutimoj gustumas la amarecon de la doloro kaŭzita de nenatura vivo, ili turnos sin al la lumo de kompreno kaj justa vivo serĉante savon, kiom

ajn enradikiĝintaj kaj detruaj povas esti iliaj malbonaj
.kutimoj

Tiam, se ili laboros pri disvolvado kaj nutrado de bonaj
kutimoj per praktikado de harmoniaj vivmanieroj, ili retrovos
internan ĝojon kaj ĝuos pacon kiel naturan rezulton de
.memregado kaj kultivado de bonaj kutimoj

Ni petas Dion la Plejpotencan, ke Li donu al ni helpon
liberigi nin de ĉiuj limoj kaj gvidu niajn pensojn laŭ la ĝustaj
.kaj utilaj vojoj

Spiritiganta konscio
Iuj homoj pasigas siajn vivojn
Kun obtuza menso kaj malmulte da kompreno
Ili manĝas kaj ili dormas
Kaj ili ĝuas iujn plezurojn
Ili malofte pensas profunde
Fakte, plej multaj homoj
Ili ne atingas sufiĉan profundon
En la maro de spiritaj ideoj
Ĉar ili estas konvinkitaj, ke la materia mondo
Ĝi estas ĉio en ekzisto
Sed ĉi tiu vivo
Ĝi estas nur pasema sonĝo
?Do kial la rapido kaj la anhelado
?Kaj provi gajni la favoron de la mondo
?Ĉu ne estas pli bone
?Ĉu vi provas unue plaĉi al Dio
Bestoj ne havas liberan volon
Ĉar Dio ligis ŝin per ŝiaj instinktoj
Sed li enplantis saĝon en homon
Homoj posedas liberecon
Aŭ leviĝi aŭ fali
Elektante aŭ bonon aŭ malbonon
Kiam konscio estas mergita
En malglataj sensualaj plezuroj
Ĝin regas densaj, malhelaj konceptoj

Li falas el la paradizo de feliĉo
Li perdas la senton de spirita feliĉo
Kaj la kompreno de la animo estas blindigita
Ŝi ne povas trovi sian vojon al Dio
Sed eblas spiritigi konscion
Per kontemplado de Dio
Kaj sincera kaj profunda petego al Li
Por ke la benita pordo malfermiĝu
Kondukante al la Regno de Lumo kaj Feliĉo
latenta en la plej profundaj niĉoj de konscio
El la trezorejo de la instruisto Paramahansa
Sentoj kaj gvido

Instruoj de Majstro Paramhansa Yogananda
Kiam la koro estas kun iu
Ĝi tiras lin al ĝi
Ĉiuj kvalitoj de tiu persono
?Kiu pensas pri bonaj homoj
Ilia bonkoreco transdoniĝas al li
Kaj tiuj, kiuj ame fokusiĝas al inspiraj figuroj
Inspiroj venas al li
Kaj kiu ajn akompanas, eĉ per penso
Homoj de konscienco
nobla moralo
Kaj la nobla intenco
Li dividas ilian nobelaron kaj moralon
Ĉar penso polarigas kiel magneto

Simila altiras similan
Havu bonan tagon kaj paco estu sur vi

Ĉiu serĉas daŭran feliĉon
Ne fariĝu cindro en via mano
Ĉi tiu esplorado kondukas al multe
De iluzioj, problemoj kaj seniluziigoj
Homoj serĉas renoviĝintan feliĉon
Ĝi ne velkas, malkreskas, aŭ malaperas
Kaj homo lernas el siaj spertoj
Tera feliĉo estas feliĉo
Mallongdaŭra kaj ne permanenta
Li ofte malkovras, ke post trovado de tio, kion li serĉas
Li ankoraŭ ne estas kontenta pri tio, kion li atingis
Li tiam celas plenumi alian deziron
Sen trovi la deziratan feliĉon
Tamen, li provas denove
!Reen al la komenco kaj tiel plu
Vera ĝojo estas la ĝojo de spirita realigo
La ĝojo de kontempli Dion kaj komuniki kun Li
La ĝojo de paco kaj trankvilo de la koro
La ĝojo de dia amo
Kaj ami aliajn per tiu amo
Kaj la ĝojo de firma, neŝancelebla sento de certeco
Ke la animo estas senmorta
Kaj ke ŝia feliĉo akompanas ŝin
Eĉ post foriro
Ĉi tiu provizora tera ekzisto

Sinjoro, helpu min
Por ke mi trovu mian ĝojon en vi
Mi esperas ĝui la mondon
Kaj plenumante miajn terajn devojn
Kaj instruu min kiel rafini miajn sentojn
Por ke vi povu distingi inter bono kaj malbono

Do ĝuu nur tion, kio estas utila kaj bona
Lasu min ĝui terajn plezurojn
Spirita ĝuo nutrata de via pura ĝojo
Kaj helpu min fari vin
Integra parto de mia vivo
Kaj esenca elemento por plenumi miajn ĉiutagajn
agadojn

Mi sentas, ke vi estas kun mi

Ĉiam

Kaj sur ĉiu nivelo

homa volo

Ĝi estas reflektado de la dia volo

Kaj kiam ĝin gvidas saĝo

Ŝia potenco fariĝas senlima

Dia volo regas kosman energion

Por profiti de kosma energio

Kies akcioj neniam malaltiĝas

Ĝia provizo neniam elĉerpiĝas

Ĝi devus esti transdonita al la korpo

Tra la dratoj de pozitiva pensado

kaj efektiva harmonio

Kun la dia volo

Grandaj instruistoj ne konsilas mallaboremon kaj
neglekton; anstataŭe, ili instruas la vojon de ekvilibro. Estas
nature por homo labori por subteni sian korpon kaj provizi
siajn vestaĵojn kaj manĝaĵon. Tamen, se oni permesas al
oniaj devoj kontraŭdiri aŭ konflikti kun aliaj, tiam tio ne estas
.vera devo

Miloj da komercistoj estas okupitaj pri akumulado de
riĉeco, tamen ili restas indiferentaj pri la doloro kaj
korproblemoj, kiujn ili kaŭzas al si mem. Se la strebado al
lukso igas iun neglekti sian devon konservi sian sanon, tiam
.ĝi tute ne estas devo

Persono kresku harmonie kaj ekvilibre. Ne utilas tro multe koncentriĝi pri la disvolviĝo de forta korpo, se la cerbo en tiu korpo estas malforta. La menso ankaŭ devas esti .disvolvita

Ĉiu, kiu havas bonan sanon, komfortan vivon kaj grandan mensan forton, kaj tamen ankoraŭ mankas feliĉo, .ankoraŭ ne sukcesis en la vivo

Kiu ajn povas diri: "Mi estas feliĉa kaj neniu povas forpreni mian feliĉon", atingis la pinton de sukceso kaj trovis .la benatan bildon en si mem

La homo devus fieri, ke Dio kreis lin laŭ Sia bildo. Sed se li fanfaronas, koleras, aŭ facile provokiĝas, kaj malestimas aliajn, kaj se li forlasas la korpon en tiu mensstato, li ne .sentos sin proksima al Dio

Iam, unu el la homoj de Dio banis sin en la rivero, kiam alia viro venis kaj komencis lavi sian ĉevalon apud tiu justulo, intence kaj senatente ŝprucigante lin per akvo. La disĉiploj de la sanktulo maltrankviliĝis kaj volis bati la agresanton kaj forpeli lin, sed ilia instruisto diris al ili: "Ne ".faru tion, sed lasu lin sola

Subite, la ĉevalo piedbatis sian posedanton, rompante kaj elbatante plurajn el liaj dentoj. La bona viro ame alproksimiĝis al li kaj komencis zorgi pri kaj resanigi lin. Estis la strikta leĝo de la naturo, ne la sanktulo, kiu punis la .pekulon

Dio kaj Liaj universalaj leĝoj senlace kaj kontinue laboras por mildigi la suferon de ĉiuj, kiuj fidas Lin, serĉas Lian helpon, kaj subtenas kaj kuraĝigas unu la alian sur la vojaĝo de la vivo {Kaj Dio ĉiam pretas helpi Sian serviston, kondiĉe ke la servisto helpas sian fraton}

Aliaj aferoj povas atendi

Ĉio ekzistas ĉar Dio ekzistas Kaj ĉar Li ekzistas, ni ekzistas, kaj danke al Lia boneco kaj ekzisto, ni posedas la prosperon kaj ĝojojn de la vivo Tial, nia dankemo al Dio devus esti profunda kaj nia dankemo grandega, ĉar Li diras:

"Se vi estas dankema, Mi certe pliigos vian [favoron]", kaj ni
.devus danki Dion senĉese

La graveco de Dio por la homaro estas senkompara,
tamen la plej multaj homoj atribuas la plej grandan gravecon
.al materia vivo kaj tial ne vere konscias pri Dio
Materiaj devoj kaj sociaj obligacioj devas esti plenumitaj
pensante pri Dio, ĉar la Anĝelo de Morto - viaj vivoj estu
longaj - forprenas la loĝantojn de la tero ĉiutage, unu post la
.alia, kaj ni eble devos forlasi ĉi tiun mortan domon iam ajn
Ni devas konduki niajn aferojn en ĉi tiu mondo kun pura
konscienco, samtempe tenante niajn pensojn ligitajn al Dio.

Mi strebas servi ĉiujn, sed kiam mi estas sola en
kontemplado, mi ne permesas al iu ĝeni mian reflektadon.

Aliaj aferoj povas atendi, sed ni devas konservi ĉiutagan
rendevuon kun Dio, kiu donis al ni ĉion, kion ni bezonas sur
.ĉi tiu tero

Dum Lia Moŝto la Juĝisto eldonis sian finan decidon pri
delikata afero, kiu signifis vivon aŭ morton por alia persono,
samtempe li pensis pri hejmaj problemoj, kiuj okazis al li tiun
tagon, kaj estis ĉagrenita, ĉar lia regulo hejme ne estis
!devigita

Se tia juĝisto eldonas maljustan verdikton, kiu kondukus
al la morto de senkulpa persono pro manko de koncentriĝo,
tiam li siavice staros akuzita kaj kondamnita antaŭ la Supera
Juĝisto, la Juĝisto de ĉiuj pekoj: la universala leĝo, kiu ne
.konas favoritismojn kaj en kiu ne estas loko por nepotismo

Konsiderinda nombro da homoj estas neefikaj en
gajnado de mono kaj malsukcesaj en komerca administrado
Al ili mankas saĝo por distingi aferojn, ĉar kiam ili estas
ĉe siaj laborejoj ili pensas pri siaj hejmaj problemoj, kaj
.hejme iliaj mensoj estas okupitaj de laboraj zorgoj
Tial oni ne devus koncentriĝi pri pli ol unu afero

samtempe

Iam estis, dumtage

Mi venis al la ĉambro de konscio
Kaj la fenestroj de melodioj malfermiĝis
La vidaĵoj, la odoro, la gusto, la tuŝo
Kaj mi petis la plej delikatajn melodiojn kaj la plej belajn
kolorojn

Por ke ŝi venu kaj ŝanceligu sin antaŭ mi kaj dancu
lafoje mi ridis kaj iafoje mi ploris
Kiam miaj okuloj larmiĝas
La vundoj de sperto doloras min
Fermu la pordon de la sentoj
Kaj eniru senliman spacon
En la mondo de dormo kaj sonĝoj
Tie mi kuŝas en paco kaj ripozo
Sub la kovrilo de mallumo
Post kiam mi sufiĉe ripozis
El dormo, mi malfermas alian pordon
Kaj eniru la sonĝĉambron
Do mi spektas eksperimentajn kaj esplorajn filmojn
En la kinejo de la senkonscio
Kie mi laboras laŭplaĉe
Kaj mi teksas velurajn sonĝojn pri dolĉaj memoraĵoj
Sur silkaj kurtenoj
Sur ĝi, skribu la nomon de la amata kosma
Sed kiam mi estas ekster ĉi tiuj du ĉambroj
lafoje mi konscie eniras la nekonatajn profundojn de la
universo

Superante la plej malhelan, plej subpreman mallumon
Transirante la profundajn valojn
Atingante la bordojn de eterna spaco
Tie en la mondo de unueco
Neniu duopoj, neniu sonĝoj
Neniu ĝenoj, neniu doloro
Prefere, ampleksa vizio
Kaj ĉiam renoviĝanta ĝojo
Kaj la lumo de la ĉielo kaj la tero

Ju pli ni vivas en paco kun Dio
Kiam ajn ni povas
vivante en paco
Kun ni mem kaj kun la mondo
Ni ĉiam provu direkti niajn pensojn
Direkte al la absoluta kaj senfina
Ne ekzistas feliĉo, kiu povas kompariĝi
Kun ĝojo, mi serĉas Dion
Kaj kontaktu lin
Ĉirkaŭu vin per bonaj pensoj
Ĉi tiuj ideoj helpas vin
Pli kaj pli proksimen
De Dio venas ĉia boneco kaj ĝojo
Paco kaj amo al ĉiuj

Unuo en la censo
El lia unika konscio: la individua esenco
Dio kreis la censon
Li provas atingi la kalkulon
Reen al kosma unueco denove
Kiam la ŝtormo blovas trans la oceansurfacon
Ĝi kreas sennombrajn ondojn
Kiam la ŝtormo trankviliĝas
La ondoj plonĝas reen en la koron de la oceano
En la diverseco kaj vario de la kreado
Ekzistas eneca latentita unuo
Same kiel la oceano estas la esenco de ondoj
Familia konscio alproksimigas homojn unu al la alia
Landoj havas gvidantojn por unuigi ilin kaj gvidi ilian

vojon

Ekzistas sociaj grupoj, kiuj havas komunajn problemojn
Kiam la homo trovas Dion
Li trovas, ke ĉiuj fortoj estas unuiĝintaj en li
Li lumigas sian menson

Nova vizio de la vivo aperas en lia konscio
La vivo fariĝas dolĉa
Kaj paco plenigas la animon
Kaj la ĉagrenoj de la vivo transformiĝas
Al io simila al sonĝo

Kiam la serĉanto diplomiĝas el la lernejo de la vivo kaj
venas la tempo por li moviĝi al pli altaj niveloj, li estas
superfortita de ĝojo, komprenante, ke li bone sukcesis en la
batalo de la vivo kaj gajnis la favoron de Dio, kaj estante
.certa pri la alproksimiĝanta renkontiĝo kun Li
Kun la universala amato, liaj sopiroj kreskas, kaj tiuj
sopiroj transformiĝas en spiritan fuelon, kiu senpene
transportas lin al la sferoj de paco, lumo kaj ĉiam
renoviĝanta feliĉo, kiuj havas senfinan

* * *

La pluvoj de Dia kompato ne kolektiĝas sur la altaj pintoj
de fiereco, sed anstataŭe facile fluas malsupren al la valoj de
!humileco

Instruisto Paramahansa parolis pri la rapida maniero,
per kiu, per la graco de Dio, ni liberiĝas de la iluzioj de
:kosma trompo. Li diris

En ĉi tiu universo ŝajnas, ke ni dronas en maro da"
problemoj kaj doloroj, do Dio skuas nin por veki nin el ĉi tiu
".terura koŝmaro

:Li diris, kuraĝigante unu el la disĉiploj
Sciu, ke ĉio, kion vi serĉas, kaj multe pli, atendas vin en"
"Dio

Li diris al studento, kiu ŝajnis esti profunde enradikiĝinta
:en malbonaj kutimoj

Se al vi mankas voloforto, provu disvolvi la potencon de"
"kontraŭvola ago (t.e., la kontraŭvola ago ne fari eraron)

Mem-asertoj

Hodiaŭ mi frakasos la bildon de nescio
Kiu malpurigas la rifuĝejon de la animo en mi

Kaj mi memoros, ke la Sankta Lumo de Dio
Ĝi konstante radias sur mian estaĵon
Kaj ĝi dispelas la mallumon de iluzio el mia menso kaj
animo

Kaj ke Tiu, kiu min kreis, ne forlasos min
* * *

Sub ĉiu ondo de vivo
La abunda oceano de dia ĉeesto kuŝas
Malantaŭ ĉiu korbato
La senfina maro de kosma amo kuŝas interne
* * *

Ĉiunokte mi certigos al mi, ke mi ne estas la korpo
Pli ĝuste, la spirito, kiu loĝas en la korpo
Kaj ke mia spirita estaĵo estas eterne senmorta
Kiam mi vekiĝos, mi memoros konfirmi ĝin denove
* * *

En la strukturo de dormo, mi resaniĝos kaj renovigos
mian forton

Sed tio ne sufiĉas
Mi bezonas rifuĝejon de silento kaj kontemplado
Kie mi povas retiriĝi ĉiutage
Esplori la horizontojn de mia konscio
Kaj esplorante la sekretojn de mia animo
La signifo de trankvileco
Trankvilo signifas trankviligajn pensojn
Trankviligante la korpon kaj kontrolante ĝiajn bezonojn
Kiu ajn kapablas fari tion, spertos refreŝigan trankvilon
Li sentos sublimajn ondojn kaj impresojn el rafinitaj
mondoj

Kaj kiu ajn plonĝas pli profunde en trankvilon, tiam
Li malkovros la regnon de Dio en si mem
Dum homo iras sur la vojo
Ĉiu momento de lia tempo estas tre altvalora
Ni estas ĉi tie sur ĉi tiu tereno (la paseja domo) por
mallonga tempo

Ĉio estas pasema, sed la sento de Dio estas eterna
Nenio povas forviŝi ĝin el la koro kaj animo
Ni ne devas permesi al la tentoj de ĉi tiu mondo influi

nin

Deturnante nin de nia plej granda celo kaj nia plej alta

celo: Dio

Koni Dion eblas

Ni devas trovi la mastron de la universoj

De kies lumo la steloj briletas

Kaj per Lia povo koroj batas

Ni devas serĉi lin en la Templo de Silento

Kiam ni vokas Dion kun sopiro kaj deziro

Kaj kiam ni pensas pri li kun brulanta sopiro

Ni trovos lin

Mi ne parolas pri nekonata dio

Pli ĝuste, temas pri Sinjoro, kiun mi ekkonis

Kaj ĝi estas vera por mi

Ĝi estas pli reala ol ĉiuj fizikaj aferoj

Ĝi estas la dia maro, kiu subtenas kaj subtenas la

ondojn de niaj homaj vivoj

Ni povas rezigni pri ĉio krom Dio

Dio volas, ke ni donu unu al la alia

Ni devas memori, ke en nia klopodo plenumi niajn

bezonojn, ni ankaŭ devus helpi aliajn per tio, kion ili bezonas,

.kaj dividi tion, kion ni gajnas, kun la malpli bonŝancaj

Ni memoru, ke ni estas integrita parto de la tutmonda

familio kaj ne povas vivi sen ĝi. Kia estus la vivo sen la

ĉarpentisto, la inventinto aŭ la farmisto? Per la interŝanĝo de

servoj kaj kompetenteco, Dio volas, ke ni pensu pri aliaj, ĉar

.estas grava eraro vivi nur por si mem

Kiam ni pensas pri nia propra feliĉo, ni ankaŭ devus

.pensi pri feliĉigo de aliaj. Ne necesas rezigni pri ĉio

Por la bono de la tutmonda familio, ĉar tio estas neebla.

Sed ni devas simpatii kun aliaj kaj konsideri iliajn bezonojn

.kiel niajn proprajn

Dio volas, ke ni donu unu al la alia tiom, kiom ni prenas
unu de la alia, ĉar aliaj estas nia pli granda memo
Respondu al kaj forpuŝu la furiozajn atakojn de trompo
Dum persono estas predo de kolero, ĵaluzo kaj envio, ili
ne estas liberaj. Ili devas fariĝi mastroj de siaj emocioj kaj
agoj, kaj liberigi sin de detruaj instinktoj, senbridaj pasioj kaj
.malĝustaj deziroj

Se vi estas tute honesta kun vi mem, saĝo subtenos
vian pensadon, justeco gvidos vian decidon, kaj kompreno
.lumigos vian menson

La semoj de pasintaj agoj pelataj de nescio devas esti
"rostataj" en la fajro de reflektado kaj saĝo, por ke ili fariĝu
nekapablaj ĝermi kaj kreski denove. Jen la maniero forpuŝi
.kaj malsukcesigi la furiozajn atakojn de trompo

La kosma iluzio - aŭ Satano - trompas la homon per
falsaj promesoj kaj allogaj tentoj persekuti la miraĝon de
sensualaj plezuroj kaj regas liajn kapablojn, ĉar li promesas
al li mondan feliĉon, kiu havas nenian realecon, kaj tiel
laboras forte por malhelpi lin gustumi la fruktojn de vera
.feliĉo, kiuj ekzistas abunde en la ĝardenoj de la animo

Saĝuloj scias la diferencon inter vero kaj iluzio kaj estas
lertaj pri distingado. Dum ili plonĝas pli profunde en
kontempladon, ili fariĝas intime konsciaj pri la graveco de
libera volo kaj la neceso ekzerci liberecon de elekto por fari
tion, kio estas ĝusta, kaj eviti agojn kun malutilaj
.konsekvencoj kaj malagrablaj rezultoj

Unu el la disĉiploj demandis la instruiston Paramahansa
pri lia opinio pri antaŭdestino, sorto, sufero kaj doloro, kaj li
:diris

Homoj formas sian propran destinon per sia volo kaj
determinas sian sorton per siaj intencoj kaj agoj. Vi povas
liberigi vin de sufero se vi elektas fari tion. Dio, kies esenco
estas amo, ne volas, ke Lia amato suferu la ruinigojn de
doloro kiel rezulto de malĝustaj agoj kaj mankhava pensado.
Li dotis la homaron per la povo de kompreno kaj libereco de

elekto. Tamen, pro malĝustaj decidoj kaj malsaĝaj elektoj,
.homoj alportas suferon kaj doloron al si mem kaj al aliaj
Vi devas esti libera kaj ne permesi al iu ajn konfiski viajn
decidojn aŭ domini vin, kaj ne lasi la medion, kutimojn kaj
.malĝustajn tradiciojn limigi vin kaj kontroli vian vivmanieron
Agu saĝe, aŭskultu la voĉon de la konscienco, konsideru
la sekvojn de agoj antaŭ ol daŭrigi per tio, kion vi intencas
fari, evitu vundi aliajn pro via nedeca konduto, kaj petu
.helpon kaj gvidon de Dio

Laborante laŭ internaj gvidlinioj

Ni devas unue difini nian celon, poste serĉi dian
gvidadon por direkti nin al la taŭga ago, per kiu ni povas
esprimi nian potencialon. Ni devas reflekti ĝis niaj mensoj
trankviliĝos kaj ni klare vidos la sekvan paŝon. Poste, ni
devas agi laŭ la interna gvido, kiun ni ricevas, kaj nia
.dezirata rezulto estos atingita

Kiam la menso trankviliĝas, vi komprenos aferojn rapide
kaj facile, kaj kiel mirinde tio estas! Vi atingos tion, kion vi
aspiras, kaj sukceso estos skribita por vi en ĉio en mallonga
tempo, ĉar la kosma forto kapablas administri la ĝustan
.leĝon kaj pruvi sian funkciadon

Kelkaj homoj diras, ke niaj cerbĉeloj estas formitaj de
certaj kutimoj, kiujn oni ne povas plibonigi aŭ ŝanĝi. Tio
estas malĝusta. Ĉar Dio kreis nin laŭ Sia bildo, nenio povas
limigi nin aŭ malhelpi nian progreson. Se ni ekzamenos nin
.mem, ni komprenos la veron pri tio, kun la helpo de Dio

Ĉiu homo reprezentas senfinan potencon

Ni devas montri tiun forton en ĉio, kion ni faras

Kiam ni volas krei ion

Ni ne devas fidi nur je eksteraj fontoj

Prefere, ni devas plonĝi en la internajn profundojn

Ni serĉas la senfinan fonton

Ĉiuj sukcesaj labormetodoj

Ĉiuj inventoj

Kaj ĉiuj rafinitaj muzikaj vibroj

Inspirantaj ideoj
Kaj la plej bonaj kaj plej mirindaj verkoj
Registrita en la registroj de Dio
Mi serĉis vin tra la epokoj kaj epokoj
Sur la vojoj de deziroj kaj ambicioj
Kaj nun mi komprenas, ke vi loĝas en mi
Kaj ĝi inspiras miajn plej sanktajn sentojn
Ne plu kaŝu vin de mi
Malantaŭ la floroj de emocioj
Pensoj kaj la pulso de la animo
Ornamu mian animon per la juveloj de via saĝo
Kaj donu al mi la brizojn de Via feliĉo
Forigu de mi la mallumon, kiu vualis vin
Pri mia vidkapablo kaj mia kompreno
Ho Vi, kiu estas trans la steloj kaj la blua ĉielo
Kaj preter la tavoloj de la atmosfero kaj ĉiuj kreitaĵoj kaj
estaĵoj

Akceptu miajn flustrojn de amo
Mergu mian estaĵon en via amo, via lumo kaj via paco
Montru al mi vian plej sanktan vizaĝon
Mi sentas vin profunde en miaj pensoj
Mi sentas vian ĉeeston en miaj plej profundaj sentoj
Kaj mi vidas vin flori en la ĝardeno de mia amo
Plenigu min per laodoro de via ĉeesto
Mi ĝuu vian benitan odoron
Venu al mi de trans la ĉielo kaj la steloj
Kaj pensoj kaj sentoj
Montru al mi vian plej sanktan vizaĝon
Lasu min rimarki vian ĉeeston en mia animo
Kaj tiuj ĉirkaŭ mi
Ĉie

La jenaj paragrafoj estas el la revuo * Interna Kulturo *
kaj estas derivitaj de la instruoj de Majstro Paramhansa
La sekreto de sukceso kuŝas en kultivado de pozitiva
pensmaniero: konscio pri prospero, abundo, optimismo,

feliĉo kaj plenumo. Ĉi tio konstruas en ni nekonkereblan
fortikaĵon, kiu eltenas la alsturmon de malfavoraj
.cirkonstancoj, kiuj estas ĉefe homfaritaj

Ni devas klopodi atingi pacon kaj harmonion, kaj
kompreni, ke ni ne povas alporti al ni ion ajn, kio ne jam
estas en ni, kaj fidi, ke Dio estas la fonto de ĉiuj bonaj aferoj
kaj plezuroj, kaj ke laŭ nia fido kaj pozitiveco, Li duŝos nin
.per Sia graco kaj superŝutos nin per Siaj benoj
Profetoj kaj granduloj sciis la sekreton de sukceso, kaj
historio eternigis iliajn nomojn pli ol la nomojn de reĝoj kaj
imperioj, kaj la tempo ne povos forviŝi iliajn nomojn el la
.registro de ekzisto

Orientaj majstroj provis ĉiun konatan kaj testitan leĝon
por atingi materialan prosperon kaj spiritan riĉecon. Se aliaj
lernis de kaj profitis de ĉi tiu filozofio por transformi siajn
vivojn al pli bona kaj preni kontrolon de siaj cirkonstancoj, vi
.povas fari same

Ĉiu, kiu poluas sian menson per pensoj pri malsukceso
aŭ bezono, allogos kunulojn, kies pensoj estas plenaj de
bezono kaj malsukceso, kaj kreos medion de la samaj vibroj
.kaj kvalito

Tiaj pensoj plenigas ilian posedanton per frustrigo,
tristeco, deprimado kaj malespero, tiel ke lia stato
plimalboniĝas kaj lia situacio iom post iom malboniĝas, kaj li
.kapitulacas al tio, kion li konsideras sia sorto kaj destino
Neniu estas venkita krom se li akceptas malvenkon kiel
certecon, kaj se li malsukcesas, la kulpo kuŝas ne en la
.metodo aŭ la leĝo, sed en la persono, kiu misuzis la leĝon
Kiam ni estas deciditaj fari ion kaj certas pri la pureco de
niaj motivoj kaj la ĝusteco de nia decido, ni flankenmetas
timon kaj ne timas la cirkonstancojn nek atentigas la limigojn
.kaj restriktajn ĉirkaŭ tiuj cirkonstancoj

Kio estas via bezono? Ĉu ĝi estas famo? Aŭ persona
magnetismo? Aŭ potenco? Aŭ sekureco? Aŭ sano? Aŭ feliĉo?
?Aŭ paco

Se vi scias, kion vi volas, kaj se vi scias kiel akiri tion,
kion vi volas, kaj se vi pretas uzi ĉiun ĝustan kaj legitiman
rimedon en vi mem kaj ĉirkaŭ vi, kaj se vi faras liberan
promeson al vi mem kaj firme decidis, ke vi ne akceptos
malvenkon, tiam tio, kion vi celas akiri, estas via, kaj ĝoju pri
.atingado de tio, kion vi deziras

Kiam oni petis la instruiston Paramhansa difini

:memkomprenon, li diris

Memkompreno estas la konscio, per korpo, menso kaj"

spirito, ke ni estas unu kun la tuto de la ekzisto de Dio. Ni
estas ne nur proksimaj al tiu ekzisto, sed la tuto de Dio estas
ankaŭ nia tuto, kaj ni estas tiel proksimaj al Li nun kiel ni
estos iam ajn. Ĉio, kion ni devas fari, estas plibonigi nian

".scion pri Li

Li diris: "Honesteco en plenumado de malgrandaj taskoj

fortigas nin por firme teni nin al malfacilaj decidoj, kiujn la

".vivo iam devigos nin fari

Li diris: "Ekzistas tri specoj de spiritaĵoj:

kredantoj, kiuj vizitas preĝejojn kaj kontentiĝas nur per tio...

kredantoj, kiuj amas vivon de integreco kaj justeco, sed ne
faras la necesan penon por koni Dion... kaj kredantoj, kiuj

".estas deciditaj malkovri sian veran memon en Dio

Li diris: "Dio rapide plenumas ĉian bezonon de siaj

adorantoj, ĉar ili liberigis sin de la egoismaj motivoj, kiuj

".malhelpas klopodojn kaj seniluziigas esperojn

En la profundoj de la montoj kaj la trankvila ĉielo, en la

niĉoj de mia animo kaj la kavernoj de silento, mi sentas la

ĉeeston de Dio kaj sentas Lian eternan feliĉon

Kaj mi trinkos el ĝiaj puraj fontoj, kiuj neniam ĉesas nek

sekiĝas por eterneco. Mi plonĝos profunde en la maron de

.kontemplado kaj reflektado pri Dio

Ĝis mi trovos la perlojn de saĝo kaj dia ĝojo

Sinjoro, donu al mi malavaran spiriton

Por kundividi tion, kion mi havas, kun aliaj

Kaj helpu min vidi en la trankvila lago de mia menso

Spirita lunreflekto, brilanta per la lumo de via ĉeesto
Hodiaŭ mi plonĝos profunde en la maron de
kontemplado kaj reflektado pri Dio
Ĝis mi trovos la perlojn de saĝo kaj dia ĝojo
Mi amos vin, Sinjoro, pli ol ĉion alian
Ĉar sen vi mi ne povas ami iun ajn personon aŭ ion ajn
Mi adoros Vin, ho Sinjoro, kies amo estas senkompara
Sur la trono de ĉiu afabla kaj ama koro
En vivo kaj en morto
En tempoj de malĝojo kaj malfacilaĵo
Mia fido al vi, Sinjoro, restas
Forta kaj neŝanĝebla
Firma kaj neŝanĝebla
Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego
Pordoj kaj fenestroj malfermiĝas en mia animo
De ĝi mi transiras al la feliĉo de Dio
Same kiel la suno brilas
Sur la plej trafikataj vojoj
Tiel mi perceptos la radiojn de dia amo
En ĉiuj plenplenaj lokoj
Por miaj ĉiutagaj aktivecoj
Sinjoro, benu min
Veki mian animon kun la tagiĝo
Kaj mi alportas ĝin al via benita sojlo

* * *

Dio estas kosma trankvilo
En kiu ĉio speguliĝas
El ĝi fontas ĉiuj kleraj ideoj
Do mi provos praktiki trankvilecon
Por ke mi sentu lian feliĉan ĉeeston
Mi scias, ke Dio aŭskultas
Por ĉiu flustro de mia sopiro
Ĝi estas universala amo
Per dia amo
Mi povas trovi ĝin

Per amo, la serĉanto alproksimiĝas al Dio
Li trinkas el la sanktaj fontoj de feliĉo
Sinjoro, helpu min
Por ŝargi mian korpon
Via kosma karto
Kaj por resanigi la menson
Kun fokuso kaj optimismo
Kaj resanigu la animon
Per spiritaj perceptoj naskitaj de kontemplado
Ni komprenu, ho Sinjoro
Ke sensaj plezuroj estas supraĵaj kaj mallongdaŭraj
Dum la ĝojo de la animo
Ĝi estas reala kaj konstante renoviĝas
Dio ne estas nur vorto, kiun ni eldiras
Pli ĝuste, ĝi estas la esenco de la vivo kaj la sekreto de
la ekzisto

Ni eble ne scias la amplekson de ĝia senlima vasteco
Sed ni povas senti ĝian ĉeeston
Kaj ni sentas lian ĉeeston
Hodiaŭ mi ornamas la sanktejon de trankvilo
Kun la floroj de dia sopiro
Kaj mi vokas Lin, la Dion de amo kaj ĝojo
Mi petas Dion malkaŝi Sin al mi
Tra miaj spiritaj okuloj
Ĉu mi povas vidi ĝian lumon disvastiĝantan
En ĉiu angulo de la universo
Mi imagos la gravajn aferojn, kiujn mi bezonas
Mi aktivigos mian volon kaj kreivajn kapablojn
Mi estas pacienca kaj pacienca
Por ke mi povu atingi mian celon kun la graco kaj helpo
de Dio
Mi komprenas, ke malfeliĉon kaŭzas malsukceso
Tial mi faros mian plejeblon
Por atingi daŭran feliĉon
Per ne permesado de io ajn

Ĉikanante min kaj malhelpante mian vojaĝon al sukceso

Mi desegnos mensmapojn de malgrandaj aferoj

Kaj mi laboras pri ĝia enkorpigo

Ĝis mi povos atingi miajn grandajn revojn

Kun Lia helpo, Li estu altigita

Ni estas radioj de la lumo de la Kreinto

Ni vivas dum limigita tempo en fizikaj korpoj

La radioj devas reveni al sia fonto

Tio ne signifas, ke la korpo havas neniun valoron

Prefere, ni ne devus pensi

Ni estas submetitaj al ĝi kaj ĝiaj limoj

Dio ne favoras iun ajn

Prefere, ĝi respondas per fiksa kaj senŝanĝa leĝo

Kiu ajn malobeas dian leĝon

Li alportas punon kaj turmenton sur sin mem

Kaj kiu ajn vivas laŭ tiu leĝo

Dio rekompencos lin kaj respondos liajn preĝojn

Per interna paco kaj ĝojo

Mi ofertas sincerajn preĝojn

Mi ĉiam uzas mian volon

Ĝis mi ricevos kontentigajn kaj sufiĉajn respondojn al

miaj preĝoj

Centro por Spirita Konscio ĉe la Fronto

Se mi sincere provas malkovri la veron, Dio faciligos al

.mi ĝian konon, kaj mi trovos kontentecon

Kaj kontentigaj respondoj al ĉiuj demandoj kaj

demandoj, kiuj povas veni al mia menso

La centro de spirita konscio estas en la frunto, inter la

brovoj, kie troviĝas la spirita okulo, kiu estas la pordego al la

.regno de la spirito. Tial mi koncentriĝos pri ĉi tiu punkto

Mi komprenas, ke mia konscio ŝanĝiĝas kun la ŝanĝo en

mia ĉirkaŭaĵo, kaj tial kiam mia ĉirkaŭaĵo venenas min per

.iluzio kaj trompo, mi ŝanĝos ĝin al pli bona ĉirkaŭaĵo

La sekreto por konservi amikecojn

Unu el la lernantoj diris al la instruisto Paramhansa:
"Majstro, mi trovas malfacile konservi la amikecojn, kiujn mi
".faras

:La instruisto respondis
Elektu viajn kunulojn zorge. Estu amika kaj lojala al ili,
.sed ĉiam konservu iom da distanco
Reciproka respekto estu la ligilo inter vi kaj ili, kaj ne
.transpaŝu la limojn de deceto kun ili
Estas facile interkonsenti kun aliaj, sed se vi volas
konservi ilian amon kaj respekton, vi devus sekvi ĉi tiun
konsilon

Kiu ajn frotas la magneton de sia animo kontraŭ la
kosman magneton kun profunda koncentriĝo fariĝas parto
de tiu magneto, akiras ĝiajn ecojn, kaj alportas al si ĉion
.bonan kaj justan
Mem-asertoj

Mi evoluigos miajn koncentriĝajn kaj meditadajn
kapablojn, legos utilajn librojn kaj bonajn materialojn, kaj
.estos pli konsiderema pri la sentoj de aliaj homoj
Mi aprezos ĉiujn bonajn aferojn, kiujn Dio donis al mi, kaj
mi ne atendos malfavorajn cirkonstancojn por memori min
.pri la multaj benoj, kiujn la Malavara donacis al mi
Hodiaŭ mi provos esti spirita magneto, kie mi alportos
.bonon al mi mem laŭ la forto de altiro, kiun mi posedas
Ĉio, kio apartenas al la korpo, estas putra, kaj ĉio, kio
apartenas al la animo, estas senmorta kaj neperemebla. Tial
mi ne donos al materiaj aferoj la unuan prioritaton en mia
.vivo

Se mi unue serĉos Dion, ĉiuj miaj deziroj estos
plenumitaj, kaj ne gravos ĉu mi loĝos en grandioza palaco aŭ
humila dometo. Mia konscio disetendiĝos kaj mia spirita
kompreno floros se mi vivos kun honesteco, sincereco kaj
integreco, kaj se mi konsolos aliajn kaj ofertas al ili
kompaton, bonkorecon, amon kaj kuraĝigon sur la vojaĝo de
.la vivo

Unu el la lernantoj demandis: "Instruisto, ĉu animo
"povas perdiĝi por ĉiam
:S-ro Paramhansa respondis
Neeble! Ĉar ĉiu animo estas neapartigebla parto de Dio"
"kaj tial ĝi estas eterna, senmorta, netuŝita de putriĝo

Unu el la disĉiploj ne ŝparis penon serĉante signojn de
:spirita progreso, do la instruisto diris al li
Se vi plantas semon kaj elfosas ĝin ĉiutage por kontroli"
ĝian kreskon, ĝiaj radikoj ne enradikiĝos en la grundo kaj ĝi
".ne kreskos

.Zorgu pri ŝi bone, sed ne estu tro scivola

Rigardetoj de Spirita Scio

Por la saĝa instruisto

Paramhansa Yogananda

**La tuta scio, kiun la homaro aspiras akiri, en ĉiu
branĉo de scienco kaj arto, inkluzive de la sekretoj de
la atomo**

**La historio de la universo kaj la homaro, ĉio
ekzistas en la etero en la formo de vibroj**

**Ĉi tiuj vibroj ĉirkaŭas nin, kaj ekzistas maniero
aliri ilin rekte. Tio estas per la kompreno de la animo.**

**Jen la epoko de logiko. Ĉiu sperto devas esti
ekzamenata zorge kaj sagace por esti komprenata.**

**Kaj komprenante ĝian enhavon, la baro de iluzio
povas esti superita. Ekzistas kialo por ĉio, kaj en ĉi tiu
epoko de analizo,**

**Ni devas labori por atingi tiun komprenon
Mi povas eniri staton de spirita ekstazo per
ĉantado:**

"Dio, Dio, Dio"

**Mi povas eniri tiun staton per meditado
Aŭ vidante belan naturan pejzaĝon**

**Aŭ rigardante vizaĝon, kiu radias per la lumo kaj
amo de Dio**

*** * ***

**Ni konsumas la konatan per komprenado kaj
ĝuado de ĝi. Poste ni turnas nin al esplorado de la
nekonataĵo, ĉar la konata ne...**

**Ĝi donas al ni daŭran kontenton Se ĝi donus al ni
tiun kontenton, ni ne restus sur ĉi tiu planedo Tero
tiel longe**

**Konstante kontentiĝi pri tio, kio estas konata, sen
vizio por la estonteco, sen klopodo plibonigi, kaj sen
la spirito de iniciato esplori**

**Sen la instigo rezoni kaj klarigi, ekzistus stagnado
kaj inercio por la homaro, kaj sekve, formorto.**

Kaj svagiĝanta

*** * ***

**La vivo ĉi tie ŝajnas dezerta kaj kaosa ĝis ni
atingos la bordon de sekureco**

**Ni ne devus meti niajn esperojn sur pasemajn
mondajn celojn kaj delikatajn materiajn alligitaĵojn**

**Tiaj malfortaj alligitaĵoj senkonscie distancigas
nin de nia finfina celo**

**Same kiel ĝi ankaŭ distancigas nin de niaj veraj
memoj**

**La abelo laboras forte kaj prepariĝas por
malfacilaj tempoj kaj kiam venas la vintro, ĝi ĝuas
tion, kion ĝi konservis el la printempa rikolto**

Kaj somero

**Tiel, ni devas lerni kiel kolekti la mielon de dia
paco kaj la kapablon trakti malfacilajn cirkonstancojn.**

Ni renkontas ilin en la vivo

*** * ***

En ĉi tiu ŝanĝiĝema mondo

Ĝi estas plena de riskoj kaj necerteco

Vi sentas vin tiel sola, nur Dio ne forlasos vin.

**Viaj esperoj ne estos seniluziigitaj
Sinjoro, benu min
Nutri la semojn de spirita forto kaj sukceso
Kaŝita en mi
Kaj por ke mi povu uzi ĝin laŭ maniero, kiu plaĉas
al vi**

*** * ***

**De tempo al tempo, persono devas lasi ĉion
malantaŭe por esti sola kun si mem, por ke ili povu
pensi pri celo.**

vivo

**Plej multaj homoj drivas en fluo de tradicioj kaj
ŝablonoj; en realeco, ili neniam vere vivis siajn
proprajn vivojn**

**Ili vivas la vivon de la mondo. Do kion ili atingis,
kaj kie ili alvenis?**

**Tial estas saĝe por persono foje forigi sin de
ĉiutagaj taskoj kaj "devoj" por trovi pacon.**

**Lia menso estas en tumulto, kaj li provas
kompreni sin mem kaj determini la celon, kiun li volas
atingi.**

*** * ***

**Kiu ajn amas Dion, kaj tial amas ĉiujn, ne signifas,
ke li amas la erarojn kaj mankojn de aliaj**

**Kiu amas Dion, tiu fariĝas firma en Liaj leĝoj.
Kiam mi komprenis, ke miaj agoj estis dediĉitaj al Dio,
la sento, ke miaj konvinkoj eble estas malĝustaj,
malaperis.**

**Mi pretas esti korektita kiam mi eraras, sed kiam
mi pravas, mi ne lasos tion iri.**

Interna sento

**Tiu sento ne naskiĝas el emocio sed devenas de la
vero, kaj tial ĝi plifortigas mian konvinkon kaj igas
min firma en mia decido**

Se persono ne inkluzivas la bonfarton de aliaj en sia prospero, ili ne scios la signifon de komforta vivo.

Kion mi celas estas vera deziro helpi aliajn, por ke ili povu helpi sin mem. Tiam vi trovos neelĉerpeblan rimedon.

Bonaj agoj efikas en via vivo

Kiajn ajn cirkonstancojn vi travivas, tiu leĝo ĉiam funkcios por vi kaj provizos al vi ĉion, kion vi bezonas.

*** * ***

Profunda sincereco estas esenca sur la spirita vojo Ĉar en pureco kaj vero la tagiĝo de la animo ekbrilas

*** * ***

Kiam vi estas proksime al iu, kiun vi amas, vi povas senti iliajn pensojn, sed vi eble ne povas senti la pensojn de iu malproksima.

Ĝi estas preter via kapablo krom se vi havas sofistikan sensan kampon

Tiuj, kiuj regule praktikas koncentriĝon kaj meditadajn teknikojn, sentas sin multe pli trankvilaj kaj iliaj pensoj rezulte fariĝas pli rafinitaj.

Pro sia scienca praktiko, ili povas senti la pensojn kaj intencojn de aliaj eĉ de grandaj distancoj.

!

Li revenis malplenamane

Rakonto bazita sur la instruoj de Majstro Paramhansa

Kiam la filino de unu el la reĝoj atingis edziniĝeman aĝon, ŝia patro, la reĝo, starigis kondiĉon, ke ĉiu, kiu petus ŝian manon en geedzeco, devas plenumi

Ĝia atingo La kondiĉo estis, ke ĉiu ebla svatanto ŝtelu ion sen ke iu ajn sciu

**En la difinita tago, la oratoroj amasiĝis el ĉiuj
direktoj, alportante kun si siajn diversajn rabaĵojn, ĉiu
ĉantante**

**Inter ili estas la espero atingi la celon plenumante
la kondiĉon**

**Tiam aperis junulo sen io ajn kaj diris al la reĝo:
"Via Moŝto, tio, kion vi petis, estas neeble
atingebla. Ĉar se mi ŝtelus ion kaj neniu en la mondo
scius pri mia faro, sed**

**Tamen, mi scios pri ĝi, kaj tion mi ne povas fari."
La reĝo estis treege kontenta pri tio, kion la
junulo diris, kaj respondis:**

**"Vi estas tiu, kiu meritas mian filinon, ĉar vi
plenumis la kondiĉon kaj meritas esti mia bofilo kaj
heredanto."**

*** * ***

**Posesiveco estas kontraŭproduktiva. Kiam unu
edzino provas kontroli la alian, tio estas signo de
manko de memregado.**

amo

**Sed kiam ili esprimas sian amon kun sincera,
amika zorgo, zorgema konsidero de sentoj, kaj
sincera deziro feliĉigi la alian**

**Amo akiras subliman kvaliton, kaj en tia rilato ni
ricevas ekbrilon de dia amo**

*** * ***

**La vojo al Dio estas la plej simpla kaj facila vojo,
tamen malmultaj iras ĝin malgraŭ la ritoj**

Kaj la multnombraj formalajoj

**Estas pli bone turni niajn korojn al Dio kaj peti Lin
pri tio, kio estas plej bona kaj plej daŭra por ni**

**En realeco, Dio atendas nin ĉar Li volas teni nin
for de malbonaj lokoj kaj danĝeraj kaptiloj.**

**Li volas, ke ni havu lin en niaj koroj kaj mensoj,
ĉar la malmultekostaj varoj de ĉi tiu mondo ne povas**

**kontentigi homan sopiron aŭ plenigi la spiritan
malplenon.**

**Tio, kion li sentas profunde interne
Dio parolas al ni konstante, sed malmultaj aŭdas
Lian voĉon**

**Tiu kvieta voĉo ofte estas superbruata de la bruo
de bruaj pensoj kaj evidentaj deziroj**

**Sed kiam pensoj trankviliĝas kaj deziroj
trankviliĝas, ni aŭdas la voĉon de Dio klare, kvankam
ĝi estas silenta kaj malforta**

**Vere, Dio faras ĉion por helpi la homaron; Li
malfermas pordojn kaj lumigas vojojn, por ke ni vidu,
kien ni devas paŝi.**

**Li stumblas, sed lia piedo ne ŝanceliĝas; tamen, la
plejmulto da homoj ne konscias pri ĉi tiu fakto**

*** * ***

**Perdita tago estas tago kiu pasas sen pensi pri
Dio kaj serĉi tion kio plaĉas al Li**

*** * ***

**Amo estas senĉese fluanta fonto el sennombraj
fontanoj, kaj kiam la aperturoj de la koro estas
blokitaj de malbona konduto**

**Ni vidas ĝin abunde elŝpruci el alia koro Sed la
penso, ke amo mortas en iu ajn koro**

**Ĝi estas nescio pri la universala naturo de amo
Kanalaj de amo ne estu blokitaj per malĝustaj
agoj**

**Kaj tiam oni povas trinketi la puran akvon de dia
amo**

La fluo el ĉiuj bonaj koroj

*** * ***

**Homoj, kies fingron amputis, ofte sentas kvazaŭ
ĝi ankoraŭ estas tie. Kaj ĉiu, kiu perdis membron,
Ĉi tiu sento estas konata**

Ekzistas kaŝita, etera ekvivalento aŭ ekvivalento al ĉiu organo en la korpo. Malantaŭ la fizika koro kuŝas kaŝita koro.

**Sen ĝi, la videbla koro ne povus bati
Homoj posedas nevideblajn organojn kiel vidkapablon, aŭdadon, cerbon, ostojn kaj eterajn nervojn. Ĉi tiuj organoj, kiuj estas**

Kiel histoj de lumo kaj aktiveco, ili konsistigas la planedan korpon de la nevidebla homo

La planeda aŭ etera korpo estas tre simila al la videbla fizika korpo. La diferenco estas, ke ĝia luma, vigla formo

Tre bela

*** * ***

Kiam persono estas certa, ke ili posedas mem-suverenecon, ilia venko estas pli granda ol la venko de absoluta reganto, ĉar ĝi estas venko

**Li staras alte antaŭ la tribunalo de konscienco
Ideoj estas la ĵurio kaj la homo estas la akuzito
Persono devus respondecigi sin ĉiutage, kaj ili trovos, ke ju pli ilia konscienco disciplinas kaj punas ilin, des pli ili strebos al mem-plibonigo.**

Ju pli pozitiva, honesta kaj rekta oni estas, des pli sukcesa kaj venka oni estos en la vivo.

*** * ***

Tiuj, kiuj profunde esploras kosman konscion, aŭtomate evoluigas superajn spiritajn kapablojn kaj kontrolon super fortoj.

Natura Sed neniu persono, kiu atingis veran konscion pri Dio, uzas siajn povojn por fanfaroni kaj fanfaroni, sen saĝo aŭ

Estu racia

La saĝuloj komprenas, ke Dio estas la sola aganto en ekzisto, kaj humile ili atribuas al Li la eksterordinarajn donacojn, kiujn ili donis.

Ili devas fari ĝin

Ĉu ne ĉio ekzistanta estas miraklo? Kaj ĉu ne la homo, nur pro sia ekzisto, ankaŭ estas miraklo?

Se homoj ne estas kontentaj pri ĉiuj mirindaĵoj, kiujn Dio kreis, kial la sanktuloj faru pli?

Mirakloj?

La justaj sanktuloj de Dio faras nenion krom se Dio petas ilin fari tion, kaj pro misteraj kaj kompleksaj kialoj

lafoje kompreno estas ŝlosila

*** * ***

Kiam ni komprenas, ke la kapabloj, kiujn ni bezonas, ĉu por pensi, paroli, senti aŭ agi, ĉiuj venas de Dio, kaj ke

Li ĉiam estas kun ni, inspirante kaj gvidante nin, kaj ni akiras tujan liberiĝon de psikologia streso

Kun tiu ĉi konscio venas ekbriloj de ĝojo, kaj kelkfoje profunda, tuj dispelanta klerismo inundas la estaĵon de la persono.

Pensoj de timo

La potenco de Dio estas kiel la oceano, kiu ondegas kaj ondegas, balaas tra la koro en puriga procezo, forigante ĉiujn iluziajn obstaklojn.

En dubo, nervozeco kaj timo

La homo pensas, ke li estas nur fizika korpo kaj nenio pli, sed tio estas iluzio, kiun oni povas venki per tio, ke la homo tuŝas sian veran memon.

Spiriteco per meditado Tiam vi komprenos, ke la korpo estas nenio alia ol veziko de aktiveco flosanta sur la surfaco de la maro

La kosma

*** * ***

Sen la oceano, el kiu la ondoj eliras, la ondoj ne ekzistus

Tiel, ni devas rekoni kaj tuŝi la dian oceanon, kiu subtenas la ondojn de niaj vivoj elirantaj el ĝi.

*** * ***

Penso estas forto kiel elektro, kaj psikologiaj statoj rilatas al penso kaj la pensmaniero

Elektro estas kaj utila kaj malutila. Kiu ajn scias kiel uzi ĝin ĝuste, ĝi uzas ĝin, alie ĝi povas elektrokuti lin.

Simile, se oniaj pensoj estas direktitaj laŭ la ĝustaj vojoj, ili alportas feliĉon al sia posedanto; alie, ili alportas al li damaĝon.

Problemo

Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo, tamen malsovaĝigi ĝin ne estas neeble, kaj pozitiva pensado estas unu maniero kontroli ĝin.

Per penso

Sana pensado estas proksima amiko, kaj malsana pensado estas konstanta malamiko

Sana pensado allogas pacon kaj sekurecon, dum malsana pensado ellasas mortigajn sagojn, kiuj resaltas duoble sur sian posedanton.

Oni diras, ke la rekompenco estas proporcia al la faro

Dum oni sendas bonajn intencojn, oniaj pensoj transformiĝos en torĉojn, kiuj lumigos la ĉambrojn de la animo kaj dispelos la mallumon.

Li tiam sentas profundan senton de trankviliĝo

Liaj okuloj radiis per rideto de kontento!

*** * ***

Benu nin, ho Sinjoro

Por ke ni povu malfermi niajn korojn unu al la alia

Ni klarigu niajn intencojn

Eble ni meritas Vian protekton kaj zorgon Malkaŝu Vin, interne kaj ekstere Ni kantu Vian benatan nomon

**Dispelu la mallumon de nescio per Via sankta lumo
Forpelu la melankolion el niaj mensoj**

**Kun la radiantaj, vasta lumo de via ĉeesto
Kun sinceraj koroj unuiĝintaj
Kaj la sopiro de niaj harmoniaj animoj
Ni kliniĝas antaŭ Vi, petante Vian helpon kaj
gvidadon**

**Kaj la konstanta konscio pri via ĉeesto en niaj
animoj Al vi ni ofertas nian tutan amon, honoron kaj
sopiron**

**Ĉar vi estas nia amata kaj ĉio, kion ni havas en ĉi
tiu universo**

**Dio donis al ni spiritajn leĝojn nomatajn
"ordonoj". Sed ĉi tiuj ordonoj estas malobeataj kaj
rompitaĵoj ĉiutage kaj en ĉiu
loko**

**Se homoj ne komprenas ĝian spiritan signifon, ili
ĉiam plendos pri ĝi kaj forturniĝos de ĝi.**

**Ĉi tiuj ordonoj estas sentempaj kondutkodoj
apogitaj de ĉiuj abrahamaj religioj. Tamen, la tekstoj
ofte ne estas interpretataj.**

**La psikologia aspekto de ĉi tiuj ordonoj kaj la
avantaĝoj asociitaj kun ilia apliko**

**Homoj akceptas ĝin en didomoj sed ne agas laŭe
ekster tiuj lokoj, pravigante tion dirante, ke tiuj**

**La verdiktoj estas nepraktikaj, nelogikaj, kaj ne
konvenas al la spirito de la tempo.**

**Tamen, la malobservo de tiuj ordonoj estas la ĉefa
kaŭzo de ĉia mizero en la mondo**

**Persono ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj,
nek forpreni ilian teron, pacon, amon aŭ dignon**

**Aŭ iuj ajn el iliaj palpeblaj kaj nemateriaj aktivaĵoj
Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio ne estas
via, tiam tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.**

Ŝtelo originas unue en la menso kiam persono komencas envii aliajn

La semoj de malbonaj deziroj devas esti forigitaj el la menso

Spirita altruismo estas la maniero, per kiu la persono aŭtomate altiros abundon kaj benoj fluos al li el ĉiuj direktoj.

Li scias kaj li ne scias

Ĝi estas neeraripova dia leĝo. Sed ŝtelistoj kaj egoistoj pasigas siajn vivojn persekutante materiajn posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardantaj...

Kion aliaj posedas, eĉ se iliaj trezorejoj estas plenaj de oro

Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne povas koni feliĉon

Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian pacon, kaj Li ridetos al vi.

La vivo pliboniĝas por vi laŭ multaj manieroj

Trankvila homo malofte eraras, kaj sukcesas kie miloj da aliaj malsukcesas.

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas deprimitaj kaj mizeraj; ili fariĝas ĉagrenemaj kaj transformiĝas en ion similan al maŝinoj.

Vigligita

La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo kaj banos vian estaĵon en siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke vi klopodos

Spirite, kaj donu la unuan lokon al Dio en via koro

*** * ***

Persono ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek forpreni ilian teron, pacon, amon aŭ dignon

Aŭ iuj ajn el iliaj palpeblaj kaj nemateriaj aktivaĵoj

**Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio ne estas
via, tiam tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.**

**Ŝtelo originas unue en la menso kiam persono
komencas envii aliajn**

**La semoj de malbonaj deziroj devas esti forigitaj
el la menso**

**Spirita altruismo estas la maniero, per kiu la
persono aŭtomate altiros abundon kaj benoj fluos al li
el ĉiuj direktoj.**

Li scias kaj li ne scias

**Ĝi estas neeraripova dia leĝo. Sed ŝtelistoj kaj
egoistoj pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardantaj...**

**Kion aliaj posedas, eĉ se iliaj trezorejoj estas
plenaj de oro**

**Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo
ne povas koni feliĉon**

*** * ***

Ho, Sinjoro

Per la lumo de la maldika kandelo de mia amato

Legu vian oran libron

Gardanto en la trezorejo de mia animo

Tra la epokoj kaj epokoj

Via sankta amo estis, ho Dio, kaj ĉiam estos

La nevidebla kandelo de paco

Kiu dispelas mian mallumon

Kaj vi montras al mi la sekretajn liniojn

Skribita sur la paĝoj de mia koro

*** * ***

Plenigu la ujon de mia menso per via dia saĝo

**Plenigu la botelon de miaj emocioj per via
kompato**

**Plenigu la korbon de mia animo per la fruktoj de
Via benita scio**

**Uzu la vazon de mia vivo por plenigi ĝin per via
amo**

**Kaj verŝu ĝin en la animojn de aliaj, lasu mian
konscion flui ĉien**

**Dissolviĝi en Vian pli grandan ekziston
Jen estas la radioj de la tagiĝo de mia amo
Sopiro pri vi fontas el la fendetoj en mia rompita
koro**

**Renkonti la sunon de via amo brilanta sur ekzisto
Kaj dankon al via brilanta amo
Mia mallumo transformiĝis en lumon kaj
trankvilon**

*** * ***

**Ho brileta stelo
Kaj la frustranto de harmoniaj ideoj
Kaj la amanto venas el bonkora koro
Mi petas nenion krom vian amon
Ĉar estas mia rajto kaj mia devo ami vin
Vi estas mia unua prioritato en la vivo
Kaj la unua deziro en mia sopiranta koro estas por
vi**

**Mi trovis mian feliĉon per vi
Kaj plezurigi vin estas la plej granda atingo de
mia vivo**

El la himno de dia amo

*** * ***

**Kiam persono fajnagordas sian mensan sendratan
aparaton, ili povas tiam sendi kaj ricevi
pensmesaĝojn.**

**Intelektaj tumultoj, intensaj emocioj, kaj venkiĝo al
la kontrolo de la sentoj kaj iliaj postuloj, ĉiuj ĉi aferoj
estas malutilaj.**

**Ĝi sendrate interrompas la menson, dum
profunda trankvilo, silento, mensa fokuso kaj fizika**

**ekzercado estas esencaj elementoj por atingi
perfektan harmonion.**

**Same kiel voĉoj trairas la eteron, tiel ankaŭ niaj
pensoj vojaĝas tra la etero de kosma konscio, kiu
ĉirkaŭas nin kaj ĉion en ĝi.**

**Ekzisto Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio
kun Dio, kaj la unua mesaĝo transdonota devas esti:
"Mi amas vin, mia Sinjoro, per amo senkompara."**

*** * ***

Ho dia ceramikisto

**Sur la rado de la vivo, miliardoj da unikaj kaj
malsimilaj homaj korpoj estas forĝitaj: delikataj fizikaj
konstruktoj**

Por la senmorta homa animo

**Via kaŝita kreadfabriko produktas ĉion: ĉiujn
meblojn kaj akcesoraĵojn, kiujn viaj homaj infanoj
bezonas por siaj hejmoj**

Fizika, mensa kaj spirita

**Vi estas la kreinto, produktanto kaj prezentanto
de la produktoj de la naturo en iliaj sezonoj!**

**Vi estas la Ĉiela Majstro, kiu alte taksas la
klopodojn faritajn por akiri altvalorajn spiritajn
posedaĵojn**

Kaj esenca por deca vivo

**Via kunlabora plano diktas, ke la homo devas
labori por meriti kaj ĝui Viajn benojn; li devas doni**

**Mono aŭ laboro en la tero por akiri nutrigan
manĝaĵon kaj observi singardemon kaj moderecon por
konservi sanon**

**Same kiel li devas pagi monon por studado kaj
memdisciplino por akiri sufiĉajn fluojn de lumo kaj
forto por sia hejmo**

Spirita komforto

Li devas ankaŭ diligente kaj aktive plonĝi en sian internan memon por trovi la fontojn de dia amo, kiuj sensoifigas lian soifon kaj purigas lin de

La polvo kaj malpuraĵo de la mondo

Materiaj aferoj aĉeteblas kaj vendeblas, sed viaj benoj estas nepageblaj

Ĝi ne estas vendebla nek aĉetebla!

Ĉiu el ni iam rekonsciiĝos kaj revenos al sia dia memo, komprenante sian sanktan lokon, kie li estos envolvita en Via feliĉo.

Tiu, al kiu ĝi estas donata kun eterna malavareco!

El "Flustroj el Eterneco" de la saĝulo Paramhansa Yogananda

*** * ***

Kiam ni povas konvinki aliajn pri nia amo

Kaj kiam ni fariĝas certaj tra la provoj de la tempo kaj aliaj testoj

Iu vere amas nin per sia tuta koro

Kaj ni sentas same al tiu persono

Ne por persona profito, sed simple por senti la pulson de amikeco

Ni vidas la reflekton de Dio kaj ni sentas la ĉeeston de Dio

Kaj ni aŭdas la voĉon de Dio en tiu benita amikeco

*** * ***

Iafoje ĉio ŝajnas iri glate, do ni pensas, ke la mondo estas en ordo kaj ke niaj aferoj estas en ordo.

Tamen venas tempo, kiam ni sentas, ke ĉio estas kontraŭ ni, kaj tio estas leciono por fortigi nian decidon kaj liberigi niajn dormantajn fortojn.

El ĝiaj kaŝitaj lokoj

Sed anstataŭe, ni sentas indignon ĉar io malsukcesigis niajn dezirojn. Ni sentas frustrigon ĉar ni ne atingis ilin.

**Niaj deziroj igas nin fariĝi viktimo de koleratakoj,
kaj niaj mensoj konfuziĝas. Ni forgesas nian lokon kaj
perdas nian komprenemon, kaj kiam ni agas**

**Sen diskriminacio, la rezulto estas eraroj kaj
mizero**

**Se ni ne cedas al kolero pro la malfacilaĵoj de la
vivo aŭ pro tiuj, kiuj kaŭzas ilin, ni povas vidi aferojn
pli klare kaj trakti ilin pli efike.**

Pli bona

*** * ***

**Dio, en Sia senfina kompato, donacas al ni Sian
ĝojon kaj inspiron**

Kaj ĝi donas al ni veran vivon

Vera saĝo

Vera feliĉo

Vera kompreno

**Sed la gloro de Dio nur malkaŝiĝas en la spirita
trankvilo, kiun la animo sentas, kaj en la serioza
provo de la menso harmonii kun Li.**

**Tie ni staras vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun la vero.
Ekstere, iluzioj estas tro fortaj, kaj tre malmultaj
kapablas trarompi ilin.**

Forigante la influon de la ekstera medio

**La mondo daŭras kun siaj senfinaj kompleksecoj
kaj sennombraj spertoj**

**La voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la
vivo, ĉiam vokante nin kaj parolante al ni el floroj kaj
sanktaj libroj kaj el**

**Niaj konsciencoj, kaj tra ĉiuj belaj aferoj, kiuj igas
la vivon inda je vivo**

*** * ***

**Purigu nian metalon, ho ĉiela alkemiisto!
Transformu nian malfortecon en forton**

Kaj transformu niajn miskomprenojn en realajn perceptojn de la vero, transformu la terurajn demonojn de niaj egoismaj ambicioj.

Al noblaj, flugilhavaj aspiroj kaj nia dolora nescio, al sankta saĝo kaj la bazaj krudmaterialoj de nia pigreco

Al pura oro el sublimaj spiritaj atingoj

De ĉi tie kaj tie

La Kanto de la Ekstazaj

Kiel rakontite de la instruisto Paramhansa Yogananda

En antikvaj tempoj, vivis ermito ĉe la pordo de Dio. Li ne predikis nek gvidis iun ajn, kaj li ne parolis pri io ajn krom dia amo, kiu estis lia sola obsedo.

Kien ajn li iris, li proklamis, ke dia amo brulis profunde en li. Li parolis nur kiam necese, kaj liaj vortoj malofte superis du aŭ tri, tamen miloj sekvis lin por aŭdi lin kanti kun sopiro, sopirante pli.

Ho mia Sinjoro, Vi estas mia celo, kaj mia amo por Vi estas mia standardo

Mia animo kaj koro sopiras vin, ho finfina feliĉo mia

Iam, dum li promenis tra la vilaĝoj ĉantante sian simplan kanton, la viroj kaj virinoj forlasis sian laboron kaj sekvis lin, sed unu post la alia restis malantaŭe ĝis li ne plu povis vidi ilin.

Tiam li venis al vasta kampo, kie li vidis viron rikoltantan grenon, kaj li salutis lin, dirante: "Ho rikoltisto, ho rikoltisto." La rikoltisto respondis: "Lasu min sola, viro, ne parolu al mi, ĉar mi estas okupata, kiel vi vidas min. Foriru de mi, vi frenezulo."

Sed li diris al li: "Mi ne petas vin paroli al mi, mi nur petas, ke vi plaĉu al mi kaj kunkantu kun mi. Ĉu vi bonvolu feliĉigi min ripetante kun mi la nomon de mia dia amato, kaj poste mi foriros?!"

La rikoltisto komencis kanti kun li: "Ho Sinjoro, Vi estas mia celo... kaj mia amo por Vi estas mia standardo..." Li ĝojis, kaj la serpo defalis el lia mano, kaj li iris malantaŭ la frenezulo, kantante kun ĝojo kaj entuziasmo... kaj eĉ la birdoj sentis ĝojon kaj komencis krei kaj kanti la himnon de amo al Dio.

Dum ili daŭre marŝis, la edzino de la rikoltisto venis kaj komencis kulpigi sian edzon, dirante: "Kio estas malbona ĉe vi? Kio vin kaptis, ke vi sekvas ĉi tiun frenezulon?" Sed li respondis: "Diru kion ajn vi volas pri mi, sed kantu kun mi, eĉ nur unufoje." Do ŝi komencis kanti, kaj la tri kantis kune kun entuziasmo kaj ĝojo.

Dum ili kantis, kelkaj vilaĝanoj preterpasis kaj ŝercis pri la sceno, dirante: "Estas tiom da frenezuloj nuntempe!" La ermito diris al ili: "Estu paciencaj, homoj, juĝante nin ĝis vi gustumos tion, kion ni sentas, mi petegas vin, kuniĝu kun ni en kantado, kaj poste juĝu."

Tiuj homoj aliĝis al ili en ĉantado, kaj ili estis infektitaj de dia amo, kaj ili komencis ĉanti la benatan himnon el la profundo de siaj koroj kaj kun la plej granda sopiro

La novaĵo pri ili disvastiĝis tra la regiono, kaj cent, ducent, tricent kaj kvincent sekvis ilin, provante haltigi kaj forpeli ilin, sed ĉies koroj eĥis de superforta ĝojo kaj kreskanta sopiro:

Ho mia Sinjoro, Vi estas mia celo, kaj mia amo por Vi estas mia standardo

Mia animo kaj koro sopiras vin, ho finfina feliĉo mia

Dio benu vin kaj ĝojigu viajn korojn

Paco estu sur vi

La diskurso de la sep filozofoj pri la homo

La unua filozofo diris:

La homo estas la pinto de la historio, la finfina celo de la poezio, kaj la vivanta, libera ligo, kiu ligas la naturon al Dio.

La dua filozofo diris:

Ni ne malgravigu homon nek degradu lian dignon, ĉar kvankam li malsupreniris de la plej altaj sferoj de percepto al la plej malaltaj profundoj, li ankoraŭ portas en sia animo spurojn de tiu komenca gloro kaj supera splendo - ĉar kvankam li similas al la frakasitaj kolonoj de antikva templo, la splendo de la templo estas evidenta eĉ en ĝiaj restantaj ruinoj.

La tria filozofo diris:

Kiel malriĉa kaj kiel riĉa estas la homo!

Kiel mizera kaj kiel glora li estas!

Kiel nekredeble kompleksa ĝi estas, kaj kiel mirinde simpla!

La kvara filozofo diris:

Homoj estas amaso da kaoso, kontraŭdiroj kaj kontraŭstaraj fortoj. Kvankam ili estas deponejoj de vero kaj gardantoj de eterna saĝo, ili estas vualitaj de dubo kaj ilia vizio estas malklarigita de konfuzo. Krome, ili konstante timas la nekonaton. Ili estas samtempe la fiero kaj la honto de la universo.

La kvina filozofo diris:

Homaj deziroj ne konas limojn, kaj neniu kvanto da riĉeco, kiom ajn vasta ĝi estas, povas plenumi ilin. Persono ne trovos stabilecon aŭ trankvilon ĝis ili realigos sian celon, kiu estas harmonii kun sia Kreinto kaj ĝui proksimecon al Li en ĉiu momento de sia vivo.

La sesa filozofo diris:

Persono estas difinita ne per siaj deziroj, sed per sia diligenta laboro por atingi la plej noblan el ili. Ne per siaj multaj deziroj, sed per distingado de la bono de la malbono kaj atingado de tio, kio estas bona kaj utila por si mem kaj sia komunumo.

La sepa filozofo diris:

La homo estas veziko flosanta sur la surfaco de la ĉiam fluanta kosma rivero sur la tero de Dio. Kelkaj vezikoj estas pli helaj ol aliaj, sed ili ĉiuj fine eksplodos kaj fandiĝos en la riveron, kiu eterne iras al la kosma maro, kiu ne havas bordon.

Paco estu sur vi

Mia donaco al vi por la Nova Jaro

Ĉu vi havas ambicion en vi, kiun vi esperas atingi?

Se oni donus al vi la ŝancon rekomenci la vivon de la komenco hodiaŭ, kion vi farus?

La vivo donas al vi ĉi tiun elekton, kaj la muldebla ceramika pasto de la tempo estas en viaj manoj por formi ĝin laŭ via plaĉo.

Atingoj, kiuj ŝajnas malfacilaj, ofte estas pli proksimaj al logikaj kaj realismaj. Kion vi pensis, ke vi ne povas fari, komencu fari ĝin nun! Forĵetu la limojn de kutimoj, kiujn vi trudis al vi mem, kaj aŭskultu la flustrojn de via interna voĉo.

La vivo rezervas agrablajn surprizojn por tiuj, kiuj fosas profunde en la puton de la memo

Neniu celo atingeblas en unu tago. La ŝlosilo estas komenci nun, ne morgaŭ.

Komencu kun la beno de Dio! Ĉi tiu magia momento estas la ŝlosilo al kavernoj de ŝancoj plena de trezoroj

Malfermu la rezervujon de via kreemo, kiu ĉiam kaj eterne estas nutrata de senfinaj fontoj, kies fonto neniam elĉerpiĝas kaj kies provizo neniam malpliĝas.

Kapablo signifas respondecon, kaj latentaj talento estas fruktodona semo, kiun la vivo konfidis al via zorgo. Ne lasu ĝin velki kaj morti en la dezerta grundo de prokrastado.

La vivo petas vin honeste rikolti tion, kion ĝi semis en via kampo. Ĉiuj iloj, kiujn vi bezonas, estas je via dispono. Do, Dio gvidu vin, distingu tiujn ilojn per sagaca okulo.

Ne laboru kun streĉa peno nuancita de deziro atingi rezultojn, sed prefere laboru trankvile, komforte kaj ĝoje.

Vi ne deziras la celon pli ol vi deziras labori por atingi ĝin

Kun motivita menso kaj manoj movataj de amo, teksu ŝablonojn de sukceso kun la oraj fadenoj de la nuntempo

Sed se vi malsukcesas en via klopodo, ne seniluziiĝu kaj ne lasu frustriĝon enŝteliĝi en vin.

Sed kun koro riĉa je kompreno

Kaj mano lerta kun fleksebleco

Kaj klara okulo kun viveca vidado

Rekomencu kaj havu fidon

La floro kuŝas en la koro de la semo, sed ĉu la semo
konas sian komencon aŭ sian finon?

Sed dum ĝi kolektas tiom da varmo kaj humideco kiom
ĝi povas

La koro de ŝia estaĵo disetendiĝas por riveli viglan floron

Ridetu al la suno kaj salutu ĝin kun la ĝojo de vivo kaj la
ĝojo de plenumo

Kaj jen la vivo vokas vin, amikiĝas kun vi, instigas vin
labori

Ĉu vi aŭskultos ŝian vokon kaj respondos al ŝia
kuraĝigo?

Kaj nun vi turnas vian vizaĝon al la lumo

Dio lumigu vian vizaĝon per Sia lumo

Realigu viajn revojn en la nova jaro

Feliĉan Novjaron!

Orient-okcidenta Revuo

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Kiu diris tion?

Sopiro moviĝas en mia koro, sed mi kaŝas ĝin

Kaj se mi estas malproksime, mi komunumas kun ŝi per
memoro

La koro batas, kaj sopiroj diktas ĝin

Mi trovis ĉi tiujn versojn en unu el miaj kajeroj

Mi ne memoras, kiu diris ĝin, mi serĉis en la interreto
por ekscii, kiu ĝi estis.

Mi volis atribui ĝin al li, sed mi eĉ ne povis trovi ĝin
interrete.

Ĝi kaptis mian atenton pro la vera amo, kiun ĝi enhavis

Kaj certa sopiro kaj klara lojaleco

Profunda sento certe ekbruligis la koron de nia poeto

Ĝia lumo lumigis la profundojn de lia animo

Ĝia fluo fluis milde kaj ŝanceliĝante

En la sentemaj vojoj de lia animo

Li skuis ŝin, ĝojigis ŝin, kaj malĝojigis ŝin

Tiam li intensigis sin kaj elverŝis puran, klaran fluon de
rafinita emocio

Kaj ĝi transformiĝis en vortojn tiel delikatajn kiel
herbejaj brizoj

Kaj melodia, etera ĉanto kiu vekas la profundojn de
sento

Jen ni vidas ĉarmajn kolorojn de intense fokusitaj pensoj

Kaj ni ekvidas ardantajn torĉojn en lia ekstaza, sopiranta
estaĵo

Nek ni devas malsukcesi gustumi kun li iom da amara
malĝojo

Tamen, li ŝajnas ĝui tiun malĝojon

Kiun li festis kaj kreis el la esenco de siaj sentoj

Kaj jen ni parolas pri la sperto de nia nekonata poeto
Liaj versoj kaptis nian atenton ĉar li metis en ilin
El lia koro, la esenco
Kaj li lasis spuron de si mem en ŝiaj vortoj
Koroj ĉiam estu plenaj de amo kaj pulsu de lojaleco
Paco estu sur vi

Dialogo inter filo kaj lia patro

La filo demandis sian patron: "Mi vidas rideton en viaj okuloj, Paĉjo, kio estas ĝia sekreto?"

Li respondis: Ĉar mi sentas min profunde trankvila

Li diris: Parolu pli laŭte! Kio precize okazas?

Li respondis: Sento de paco enpenetras mian koron, kaj rideto speguliĝas en miaj okuloj antaŭ ol ĝi aperas sur mia vizaĝo.

Li diris: Ĉu tio estas ĉio?

Li respondis: Memoroj vekiĝas

Li demandis: Kiaj memoroj estas tio?

Li respondis: Ĝi estas dolĉa kaj stimulas la ĉelojn

Li diris: Kiel tio okazas?

Li respondis: Penso, mia filo, estas forto kiel elektro, kaj psikologiaj statoj ŝuldiĝas al penso kaj la pensmaniero

Li diris: Kion vi celas per "potenco kiel elektro"?

Li respondis: Elektro estas kaj utila kaj malutila. Kiu ajn uzas ĝin ĝuste, tiu trovos ĝin utila, alie ĝi povus elektrokuti lin.

Li diris: Kio estas la bazo de komparo?

Li respondis: Ankaŭ penso, se vi direktas ĝin laŭ la ĝustaj vojoj, feliĉigos vin, alie ĝi alportos al vi mizeron.

Li diris: Kiel mi povas gvidi lin, kiam li estas kiel sovaĝa ĉevalo?

Li respondis: Tio ne estas neebla, ĉar se vi akiros sperton pri la naturo de ĉevaloj, tiam vi plibonigos ilian regadon eĉ se ili estas sovaĝaj kaj neregeblaj.

Li diris: Oni diras, ke amiko estas unu el la plej proksimaj homoj al homo, ĉu tio estas vera?

Li respondis: Absolute

Li diris: Do penso estas amiko ĉar ĝi estas ekstreme proksima al homo

Li respondis: Jes kaj ne

Li diris: Kiel tio estas?

Li respondis: Sana pensado estas proksima amiko, kaj malsana pensado estas konstanta malamiko.

Li diris: Kiel tio estas?

Li respondis: Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon, dum malsana pensado pafas mortigajn sagojn, kiuj resaltas sur sian posedanton duoble - Dio multigu viajn bonfarojn - kaj tial oni diras, ke la rekompenco estas de la sama speco kiel la faro.

Li diris: Kaj kiel tion oni povas eviti?

Li respondis: Dum vi deziras bonon al aliaj kaj petas
Dion pri helpo kaj gvido por ili, viaj pensoj fariĝos torĉoj, kiuj
lumigos la ĉambrojn de la animo kaj forpelos la amasojn da
mallumo.

Li diris: Kaj kio okazos tiam?

Li respondis: Vi tiam sentos profundan komforton kaj
viaj okuloj ridetos!

La ridetoj en viaj okuloj kaj sur viaj vizaĝoj daŭru eterne,
miaj amikoj

Paco estu sur vi

Bonvena gasto

Ĉi tiu simpatia gasto

La okulo ne povas vidi ĝin, sed la koro sentas ĝin

Kiel ĝojo aŭ krizhelpo kiu dispelas konfuzon

Kaj li konsolas rompitaĵn korojn

Ĝi provizas la komprenon por trakti ĝuste kritikajn
situaciojn

La sento de tiu gasto estas ligita al la malfermo de la
pordo por li kaj invito al li eniri

La invito devas esti sincera kaj deveni de vera deziro
ricevi

Ĝi enhavas sopiron, kiu kongruas kun forta deziro

Kion la "Qassad" aŭ monta kantisto sentis kiam li eldiris
ĝin kun fervoro:

(Li honoris min per vizito kaj rompis kun tradicio, mia koro malfermis sian pordon al vi de interne)

Vera ĝojo ne estas produkto de la menso aŭ imago

Ĝi estas travidebla, etera elemento kun fonto

Tiu mem-renoviĝanta fonto ne estas submetata al malpleniĝo

Ne ekzistas iu, kiu ne gustumis almenaŭ malgrandan dozon de ĝi

La grado, je kiu ĝi estas sentita, dependas de la forto de akcepto kaj la kapablo por kompreno

Ĝi estas maro, kiun ne ĉiuj estaĵoj povas konsumi

Ĉar ĝia fonto ne estas submetita al finiteco sed estas ligita al la absoluta kaj senfina

Ili komparis malavarecon kaj malavarajn homojn al ĝi

Tio memorigas min pri la rakonto de tiu malriĉulo, kiu sekvis kelkajn poetojn

Ili estis survoje al la kalifo en Egiptujo, kiu alvokis ilin por donaci al ili. La malriĉulo havis kun si vazon. Tuj kiam ili eniris la palacon de la kalifo kaj staris antaŭ li, li komencis distribui al ili malavarajn donacojn. Tiam li rigardis la malriĉulon en liaj ĉifonaj vestaĵoj kaj demandis lin:

Kaj kio vin alportis al ni, kaj kian bezonon vi havas de ni?

Li respondis:

Kiam mi vidis la homojn pakantajn siajn havaĵojn

Mi venis al via superfluanta maro kun mia kruĉo

La kalifo diris: Plenigu la kruĉon per oro kaj arĝento

Tiu kalifo ne estis oceano kompare kun la oceano de universala malavareco, sed prefere guto de ĝi.

Se unu sola verso de poezio instigis lian malavarecon kaj kortuŝis lin tiomgrade, kaj li estas nur homo, tiam certe ĉiu sincera alvoko al la fonto de malavareco kaj la maro de dia abundo estos akceptita kaj plenumita, kaj donado estos ripetata ĝis kontentigo estos atingita.

{Kaj via Sinjoro certe donos al vi, kaj vi estos satigitaj}

{Kaj se vi kalkulus la favorojn de Alaho, vi ne povus ilin nombri}

Dio ĝojigu viajn korojn

Paco estu sur vi

La silenta, pacienca araneo

Mia kara amiko, la brila Profesoro Fahmi Al-Mashaykhi, prezentisto de la programo "Memgvidado", petis min traduki kelkajn poemojn de la granda usona poeto Walt Whitman. Respekte al lia afabla peto, mi elektis ĉi tiun poemon kaj ŝatus dediĉi ĉi tiun tradukon al li kaj al ĉiuj amantoj de rafinita literaturo kaj sublima inspiro.

Sur la strandroko kun la malgranda elstaranta tubero

Kie la araneo staris sola per si mem

Mi metis markilon por marki ĝian lokon

La celo de tiu marko

Sciante la metodon per kiu ĝi estos malkovrita

Ĝia vasta ĉirkaŭaĵo meze de la vasta malpleneco de la spaco

Li tiam liberigis maldikan draton de si, sekvata de alia
drato, kaj poste alia

Li daŭre malvolvis sian fadenbobenon kun miriga
rapideco

Sen sperti lacecon

Kaj vi, mia animo, vi, kiu staras ĉirkaŭita de senfina
abismo

El vasta, senlima kaj senfina spaco

Kaj vi estas mergita sen interrompo en penso kaj
kompreno

Mi vidas vin komenci aventurojn

Vi liberigas ideojn kaj energiojn

Vi serĉas mondojn kaj ĉielajn korpojn

Estu ligita al ŝi per forta ligo

Por ke vi povu konstrui la ponton, kiun vi bezonas

Via ŝipo estas sekurigita per la ankro

Ĝis via maldika fadeno, kiun vi liberigas for de vi

De tenado de io

ie

Ho mia animo!

Walt Whitman

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

konstelacio

Ĝi estas grupo de steloj kun belegaj formacioj

Ĝi estas konata astronomie per diversaj nomoj kiel
ekzemple Kapo de Demono

La Fluganta Aglo, la Falanta Aglo, kaj Betelĝuzo

La palmo tinkturita per henao kaj la jemena stelo

La buŝo de la baleno kaj la potenca viro kaj aliaj

La konstelacio altiras atenton

Eble pro ĝia distanco de la Tero

Eble pro la sekretoj kaj misteroj ĉirkaŭ ĝi

Eble pro ŝia eterna silento

Ĝia stranga ekbrilo

Kaj eble

Ĉar ĝi igas iun levi la rigardon de la tero

Li aspiri al tio, kio estas pli alta kaj pli dolĉa!

La vorto "konstelacio" estas bela vorto kiu elvokas ĝian
dolĉecon

De tiu astronomia fenomeno

Kun radiantaj ĉeesto kaj brilanta beleco

Kaj tiaj vi estas, miaj amikoj

Konstelacio de brilantaj steloj

En la ĉielo de mia vivo

Salutojn al vi kie ajn vi estas

Kaj amo de la profundoj ĝis la horizontoj

Movado povas esti beno aŭ katastrofo

Mi aldonis la vorton "detruo" al la konata proverbo, ĉar ŝajnis al mi, ke ne ĉiuj agoj estas benitaj, kaj kelkaj el ili produktas rezultojn, kiuj estas ne nur nebenitaj, sed ankaŭ havas detruan efikon sur pli ol unu nivelo.

Homa movado ne ekestas spontanee, escepte de kelkaj movoj kiuj povas okazi dum dormo aŭ somnambuleco, gvidataj de la subkonscio. Alie, ĝi estas pelata de intenco kaj volo atingi specifan celon.

Ĉi tiu movado estas neŭtrala en si mem ĉar ĝi estas nur senkonscia ilo kiu funkcias responde al la komandoj de la homa motora sistemo, kiu siavice ricevas komandojn de la menso kaj plenumas ilin.

Kiam movado estas uzata por helpi aliajn

Kaj liberigu ilin de iliaj ŝarĝoj

Uzante sensajn ilojn por plibonigi kondiĉojn

Kaj sur la materia kaj morala niveloj

Kaj alportante ĉion, kio alportus komforton al la animoj

Kaj paco en la koroj

Ĝi provizas la necesajn de la vivo, ne nepre luksajn

Ĝi estas beno de Dio, la anĝeloj kaj la profetoj

Sed se la movado estas uzata por kaŭzi doloron

Kaj la damaĝo kaj koraflikto

Ekspluatado de la intelektaj aŭ materiaj kapabloj de aliaj

Sen lia permeso aŭ konsento

La rezulto ne estos beno

Kaj ni povas tiam diri

"Movado kondukas al detruo"

Benata estas tiu, kiu uzas siajn agojn por la bono kaj la plezuro de sia Kreinto:

Do ilia Sinjoro respondis al ili: "Mi neniam permesos, ke perdiĝu la laboro de iu ajn laboristo inter vi, ĉu viro aŭ virino" (Al Imran)

Kaj en la nobla hadito:

"Tri aferoj sekvas la mortinton; du revenas, kaj unu restas kun li Lia familio, liaj posedaĵoj, kaj liaj agoj sekvas lin; lia familio kaj liaj posedaĵoj revenas, kaj liaj agoj restas."

Imamo Ali, ke Dio honoru lian vizaĝon, dividas kun ni saĝon el la trezorejo de sia scio, dirante:

(*Estas grandega diferenco inter du specoj de laboro : laboro, kies plezuro estas pasema, sed kies sekvoj restas, kaj laboro, kies elspezoj malaperis, sed kies rekompenco restas.*)

Dio akceptu niajn bonfarojn, miaj amikoj

Paco, kompato kaj benoj de Dio estu sur vi

La drinkejo kaj la domo de ruino

Li diris: Estas afero, kiu min ĝenas, kaj mi volas klarigon por ĝi.

Li respondis: Kio ĝi estas?

Li diris: Mi vidas homojn irantajn sur malĝustaj vojoj, kiuj estas "ŝikaj" kaj ĝojantaj, kaj bonajn homojn, kiuj ne ricevas ian ajn parton de sukceso.

Li respondis: Homoj ofte eraras juĝante la justulojn kaj la malvirtulojn, ĉar ili juĝas laŭ aspektoj, nekapablaj vidi en la

korojn de aliaj por koni la veran naturon de ĉiu persono kaj esti konsciaj pri iliaj kaŝitaj intencoj kaj agoj. Sed Dio estas la ekzamenanto de intencoj kaj la malkaŝanto de sekretoj; Li sole juĝas kaj distingas bonon de malbono. Tial ne estas neverŝajne, ke iu, kiun homoj konsideras malvirtulo, povas esti justa, kaj iu, kiun ili konsideras justa, povas esti malvirta.

Li diris: Ĉu ekzistas maniero fari la ĝustan distingon en ĉi tiuj aferoj?

Li respondis: Juĝante feliĉon kaj mizeron, se ni ne agas ĝuste, ni supozas, ke la feliĉa persono estas tiu, kiu ĝuas riĉecon kaj prosperon, atingas prestiĝon, ricevas la respekton de homoj, kaj indulgas sin en la plezuroj kaj ĝojoj de la vivo. Ni ne konsideras la internan tumulton, kiun ili eble spertas pro siaj pekoj, malbonfaroj kaj maljustecoj kontraŭ aliaj. Ĉi tiu interna malfeliĉo kaj nekuraceblaj malsanoj povas igi ilian vivon amara kaj iliajn okulojn maltrankvilaj pro iliaj libertinaj deziroj kaj giganta egoismo. Ili ankaŭ povas esti trafitaj de detruaj katastrofoj kaj gigantaj malbonŝancoj, kiuj estas vere neenviindaj.

Li diris: Kaj kie kuŝas la feliĉo de la justuloj?

Li respondis: Unue, la justulo ne rapidas post terajn havaĵojn. Li estas kontenta pri sia sento de kontenteco, sia justa traktado de homoj, la paco de sia konscienco, kaj sia spirita ĝojo, kiu fontas el interne kaj ĉiam renoviĝas, precipe kiam li pensas, ke Dio rekompencos lin en la postvivo kaj donos al li eternan lumon anstataŭ tio, kion li maltrafis en la loĝejo de detruo.

Li diris: Kial la justuloj, aŭ iuj el ili, suferas kaj spertas malfacilaĵojn en ĉi tiu mondo?

Li respondis: Dio kelkfoje testas Siajn amatojn per diversaj formoj de doloro kaj sufero, ne kiel puno, sed por

rafini ilin en la fajro de provoj kiel oro. La afliktoj, kiuj trafas ilin, fortigas ilin, malkaŝas ilian moralan indecon, kaj igas ilian amon por ilia Sinjoro kaj por homoj pura, klara kaj firma.

Dio pliigu la nombron de justaj kaj bonaj homoj en ĉi tiu mondo

Paco estu sur vi, miaj amikoj

La Organizita Perlo

Ne oferi principojn por plaĉi al aliaj

Li diris: Mi aŭdis, ke interkonsenti kun aliaj estas dezirinde, ĉu ekzistas iuj esceptoj?

Li respondis: Konsenti kun aliaj ne signifas konsenti kun ili pri ĉio, nek oferi viajn principojn por ili, ĉar ĉi tiu stilo de interkonsento estas nedezirinda kaj ne konforma al tio, kio estas ĝusta.

Li diris: Ĉu vi preferas konflikton ol interkonsenton?

Li respondis: Ne necesas tio. Vi povas interkonsenti kun ili sen kaŭzi problemojn aŭ perturbojn. Reformistoj kaj grandaj figuroj ne interkonsentis kun multaj homoj ĉirkaŭ ili, tamen ili konservis siajn idealojn, ĉar ili sciis, ke tio, kion ili faris, estis absolute ĝusta.

Li diris: Kion vi pensas pri la kelkfoje fleksado de idealoj por konveni al la situacio?

Li respondis: Oni ne devas kompromisi pri principoj, nek uzi kaŝitajn motivojn por atingi celon, ĉar tia konduto estas maldeca por tiuj, kiuj subtenas principojn. Se vi povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio kaj ne damaĝas aliajn, tiam vi havas nenion por timi.

Li diris: Kion signifas ĉiuokaze interkonsenti kun aliaj?

Li respondis: Estas esti unue kaj ĉefe en harmonio kun Dio, poste kun via konscienco, kaj poste kun homoj

Li diris: Kio se mia aliro ne kontentigas aliajn?

Li respondis: Sufiĉas, ke vi estu en paco en vi mem kaj sentu senton de interna trankvilo, kiu igas vin sendependa de la aprobo de aliaj, kondiĉe ke tiu aprobo ne kongruas kun tio, kion vi kredas en viaj decidoj.

Li diris: Ĉu vi konsilas min peti aliajn ŝanĝi sian malĝustan vivmanieron?

Li respondis: Ne necesas devigi homojn akcepti vian ĝustan vidpunkton. Se ili ne volas adopti vian aliron, lasu ilin trankvilaj kaj deziru al ili bonŝancon. Se ili ĝenas vin per doloraj rimarkoj kaj pikaj komentoj, estas tute bone distancigi vin de ili, almenaŭ provizore. Sed ĉiam estu preta dividi vian komprenon kaj sperton kun ili. Kaj se vi posedas abundon da scio, ofertu ĝin al tiuj, kiuj soifas ĝin, por ke ili trinku ĝin kun plezuro kaj kontento, per la graco de Dio la Plejpotenca, kaj via rekompenco estas kun Li.

Paco estu sur vi

Mi vidas vin kulpigi la tagojn

Mi preskaŭ povas vidi vin, mia amiko

Vi sopiras oazon, kiu ĝojigos viajn okulojn

Kaj al ripozo, kiu nutros vian lacan koron en siaj arbaretoj

Mi vidas vin rigardi la malproksiman, silentan horizonton

Provante eskapi la profundojn de melankolio kaj zorgoj

Al klara ĉielo

Pli taŭga por via travidebla animo

Kaj mi pli kapablas enhavi la sopirojn de via pasia animo

Kaj per la okulo de imago, mi vidas vin kulpigi la tagojn

Ŝi demandis pri la longe atendita planedo de bonŝanco

Estas kvazaŭ mi povus aŭdi sopiran deziron moviĝanta
profunde en vi

Mi aŭdas la eĥojn de ĝiaj sonoriloj tra la etero de la
animo

Mi ekvidis la ŝipon de viaj sopiroj ankrita sur la
malproksima bordo

Mevoj de memoroj ŝvebas ĉirkaŭ ŝi

Kaj la planedoj rigardas ŝin kun amika inklino

Mi sentas vian deziron, mia amiko, pri retiriĝo, kiun vi
sopiras

Ĉu vi povas trapenetri la nubojn

Kaj ĝi penetras mondon nomatan

Ĝi estas plena de teneraj signifoj kaj dolĉaj deziroj

La vivo plenumis viajn dezirojn

Kaj la malespero de soleco forpelita el via delikata
animo

Kaj ŝi riĉigis ĝin per la plej belaj testoj

Kaj la plej dolĉaj vizioj

Paco estu al vi, mia amiko!

Mahmud Abbas Masoud

La filozofio de aĉetado kaj la rakonto pri la vulpo kaj la korvo

-

Li demandis, dirante: Ĉu ekzistas aĉetfilozofio, kiun mi povas adopti en mia vivo?

Li respondis: Iuj homoj estas dependaj de aĉetado de aferoj, kiujn ili ne bezonas, kaj tial ili malŝparas sian monon por nenecesaj luksaĵoj.

Li diris: Kia estas via konsilo?

Li respondis: Estu singarda kaj saĝa dum aĉetado. Se vi havas iom da mono, ŝparu ĝin kaj ignoru la reklamojn, kiuj konstante provas tenti vin aĉeti aferojn, kiujn vi ne bezonas, por rezigni vian malfacile gajnitan monon por novaj inventoj aŭ "garantiitaj profitaj" investoj. Kiam ajn iu provas konvinki vin per dolĉaj paroloj kaj allogaj ofertoj, memoru la rakonton pri la vulpo kaj la korvo.

Li diris: "Ĉu vi bonvolu ripeti ĝin por mi?"

Li respondis: Iam estis korvo, kiu portis pecon da fromaĝo en sia beko, kiam la salivo de vulpo gutetis sur ĝin, kaj li avidis ĝin por si. Estante majstro de ruzeco kaj trompo, la vulpo diris al la korvo: "Mi deziras, ke vi kantu al mi melodion, sinjoro Korvo, ĉar mi aŭdis, ke via voĉo estas melodia kaj fama pro sia dolĉeco." La korvo, flatita de la komplimento, malfermis sian bekon por kanti, sed tuj kiam li faris tion, la peco da fromaĝo deglitis el lia buŝo kaj falis teren. La vulpo rapide prenis ĝin kaj gratulis sin pri sia facila premio. Tial gardu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas influi vin psikologie, ĉar ili volas ion de vi. Kaj ne permesu al iu ajn

ekspluati vin per flatado aŭ flatado al vi por igi vin deziri ion nenecesan por via sukceso kaj vera feliĉo.

Li diris: Ĉu ekzistas maniero esti memstara?

Li respondis: Simpligu vian vivon, por ke vi ne dependu de troaj posedaĵoj. Aŭtomate kaj konstante indulgi dezirojn forpelas kontentecon kaj kreas malfeliĉon kaj mizeron. Se vi komplikas vian vivon per tro multaj aferoj, vi ne povos ĝui iujn ajn el ili. Sed se vi ekzamenos vian vivon atente, vi trovos multajn manierojn redukti viajn luksojn sen senti vin senigita.

Li diris: Kia estas via opinio pri aĉetado en partopagoj?

Li respondis: Unue, ŝparu por tio, kion vi bezonas, kaj aĉetu tion, kion vi bezonas, per kontanta mono, sen la ĝeno de partopagoj, altaj interezokvotoj kaj kapdoloroj. Kompreneble, estas profito trakti tiujn, kiuj volas vendi siajn varojn por gajni porvivaĵon, sed ne permesu al vi vivi super viaj rimedoj, ĉar se vi faros tion, vi perdos ĉion, Dio gardu, kiam vi alfrontos gravan krizon aŭ subitan turniĝon sur la vojo, kaj la "tenta allogaĵo" atendos vin.

Li demandis: Kio estas via difino de ŝparado?

Li respondis: Ŝparado estas arto kaj postulas oferon. Sed se vi ŝparas monon pri aĉetoj kaj vivas simple, vi povos ŝpari iom da enspezo regule, kaj memoru la popularan diraĵon: "Guto post guto, rivereto fariĝos lago", kun la helpo de la Ĉiopova.

Dio riĉigu vin per Sia abunda graco, miaj amikoj

Paco estu sur vi

Memreflekto kaj sukceso

Li diris: Ĉu estas vere, ke persono demandanta al si mem demandojn estas ia mem-introspekta procezo?

Li respondis: Tio pravas

Li diris: Se mi volus apliki tian introspekton, kion vi konsilus al mi demandi al mi mem?

Li respondis: Demandu vin pri la celo de via vivo. Vi estas la plej evoluinta el la kreitaĵoj, kaj Dio metis en vin noblan animon, kiu estas via esenco.

Li diris: Kio ŝanĝiĝos se mi konscios ĉi tiun fakton?

Li respondis: Vi atingos senliman sukceson, vi gustumos feliĉan ĝojon, ĉiuj viaj noblaj deziroj plenumiĝos, vi venkos ĉiujn viajn malfacilaĵojn, kaj la mondo ne povos kapti vin per siaj kaptiloj aŭ misgvidi vin per siaj iluzioj.

Li diris: Sed la vivo estas plena de problemoj kaj svarmas de doloraj eventoj

Li respondis: Jes, homa vivo estas malferma kaj konstanta konflikto kun problemoj, kaj ĉiu havas siajn proprajn problemojn. Ekzistas miliardoj da homoj kaj miliardoj da problemoj, kiujn oni devas trakti ĉiutage. Kelkaj suferas pro korproblemoj, kelkaj plendas pri malvarmumoj, kelkaj superfluas per mono, kelkaj tute evitas malriĉecon, kaj aliaj ne zorgas pri pensado kaj tial estas malpli konsciaj pri problemoj, ĉar kondiĉe ke iliaj stomakoj estas plenaj, la mondo estas perfekta por ili. Sed kiuj estas la vere feliĉaj homoj en la vivo, kaj kiuj estas la sukcesaj?

Li diris: Unue, kia estas la normo por sukceso?

Li respondis: Feliĉo estas la vera mezuro de sukceso, sendepende de la posteno aŭ socia statuso. La reganta koncepto de sukceso estas la posedo de riĉeco, amikoj, kaj

belaj kaj luksaj posedaĵoj - kion iuj nomas vivo de lukso. Sed materiaj atingoj ne nepre egalas al vera sukceso.

Li demandis: Kio estas la kialo?

Li respondis: Ĉar aferoj kaj cirkonstancoj estas ŝanĝiĝemaj. Hodiaŭ homo eble havas aferojn, kaj morgaŭ ili eble malaperos. Tial ne supozu, ke fariĝi milionulo garantias sukceson. Homo eble strebas kaj senlace laboras por rikolti la rekompencojn de sukceso en sia fako, sed ili eble surpriziĝos, trovante, ke al ilia vivo mankas ekvilibro kaj ili ne havas la liberecon ĝui la aferojn, kiujn ili volas fari. Anstataŭe, zorgoj povas amasiĝi, kaj ili povas streĉiĝi kaj agitiĝi ĝis la punkto, ke ilia sano malboniĝas kaj ili fariĝas viktimo de depresio. Tiel, la iluzia sukceso vaporiĝas, kaj ili sentas, ke ili malŝparis sian vivon kaj ĉiuj iliaj revoj malaperis.

Li diris: Ĉu sano signifas sukceson?

Li respondis: Persono eble posedas fortan korpon (kiel ĉevalo) sed mankas al li sufiĉa riĉeco por subteni sin, kaj tial sentas indignon kaj amarecon pro tio, ke li ne havas la necesajn kaj bazaĵojn de la vivo. Aŭ li eble posedas sanon kaj riĉecon sed mankas al li kontenteco. Nutri la korpon kaj kontentigi vantecon ne trankviligas la mildan animon. Kaj li eble posedas ĉion kaj tamen sentas sin tute malriĉa.

Li diris: Kaj la konkludo?

Li respondis: Se persono ne havas feliĉon en sia koro, li ne povas esti konsiderata sukcesa.

Li diris: Ĉu estas pli?

Li respondis: Sufiĉas por hodiaŭ. Dio pliigu vian scion kaj feliĉigon vin en ambaŭ mondoj.

Paco estu sur vi

La malĝojoj de aliaj

Ĉu estas permesite por mi vidi la larmojn de aliaj homoj?

Sen sentiĝi ankaŭ malĝoja?

Kaj ĉu mi povas senti la malĝojon, kiun ili suferas?

Sen provi redukti ĝin?

Ĉu mi havas la kapablon vidi falantan larmon?

Sen kundividi la senton kun ĝia posedanto?

Ĉu la patro povas aŭdi sian filon plori?

Sen simpatii kun li?

Ĉu patrino povas aŭdi la ĝemojn de sia bebo?

Kaj la sento de timo, kiu lin persekutas

Sen esti trafita?

Ne Ne Ĉi tio estas neeblo!

Neniam neniam tio estas neeblo!

Ne pensu, ke Dio ne scias

Pri ununura suspiro ni suspiras

Ne pensu, ke ni verŝis eĉ unu larmon

Sen ke nia Kreinto vidu ĝin

Dio donas al ni ĝojon

Eble tiel farante, nia mizero finiĝos

Li akompanas nin per sia kompato kaj tenereco

Ĝis nia mizero malaperos

Niaj malĝojoj malaperos

Spiritaj signostangoj

www.swaidayogacom

Montru al mi Vian mesaĝon, ho Sinjoro, skribitan per
literoj de lumo sur la paĝoj de mia koro, kaj lasu min aŭdi
Viajn flustrojn en la templo de mia konscienco, kaj plenigu la
.vazon de mia menso per Via scio, Via kompato kaj Via paco

Laboro estas esenca kaj potenca motivigilo por homa
eltrovemo kaj kreemo. Tamen, se la celo de laboro estas nur
akumuli riĉecon, ĝi perdas sian valoron kaj gravecon. Laboro
estu ĉefe dediĉita al servo, kaj la vendita produkto estu
.altkvalita kaj utila por aliaj

* * *

Dio donas al mi lumon, vivon, forton, saĝon, intelekton
kaj spiritan feliĉon. Mi mergos min en la oceano de dia amo
per la feliĉo de kontemplado. Kaj mi alportos la dian ĉeeston
en mian menson por solvi la dilemojn de la vivo. (2)

Ho Sinjoro, ĉe la lumo de mia maldika kandelo de amo,
mi legos Vian oran libron, kiu estis en mi ekde eterneco. Via

amo, ho Sinjoro, estas la lumo de paco, kiu dispelas mian
mallumon kaj lumigas mian vojon (2)

* * *

La superforta inundo de spirita paco forbalaas el la
animo la akumulitajn timojn kaj amasojn da zorgoj
Mi serĉos Dion en la soleco de mia animo kaj mi preĝos
profunde ĝis mia koro batos pro Lia amo kaj mi ricevos Lian
respondon

Sinjoro, mi petas, ke Vi miksu la lumon de mia animo
kun Via kosma lumo. Sciigu min, ke Via saĝo lumigas mian
.menson, Via forto subtenas min kaj fluas tra miaj vejnoj

* * *

Mi plenigos mian menson per la povo de fido kaj fidos,
ke nenio povas damaĝi min, ĉar mi ĉiam estas ĉirkaŭata de
.dia protekto

Ho Sinjoro, lasu la ardaĵojn de mia sopiro ĉiam bruli hele
per Via benita ĉeesto. Via saĝo gvidu min kaj Via ĉeesto estu
.la plej granda ĝojo en mia vivo

* * *

La vera sciencisto distingiĝas per rimarkinda kvalito:
malfermiteco kaj larĝa perspektivo. Li komencas per simplaj,
bazaj informoj, iom post iom laborante supren por malkaŝi la
leĝojn de la naturo kaj kiel ili funkcias. Li poste prezentas la
rezultojn de sia esplorado al la mondo, ĉiam preta daŭre
esplori la naturon kaj esencon de la aferoj. Estas la klopodoj
de ĉi tiuj sciencistoj, kiuj kondukis al la malkovro de naturaj
leĝoj, kiuj multobligis la avantaĝojn, kiujn ĝuas la homaro.
Iom post iom, ni lernas kiel apliki ĉi tiujn leĝojn laŭ diversaj
kaj vastaj manieroj, kiel videblas en la komfortaĵoj, kiujn ni
.uzas en la ĉiutaga vivo

* * *

La feliĉo, kiun Dio donacas, estas senkompara al iu ajn
tera feliĉo. Spirita ĝojo estas senfina, kaj kiam ĉio alia
paliĝas kaj malaperas, tiu ĝojo restas konstanta. Kiu ajn
deziras atingi tiun ĝojon, devas dediĉi tempon al

kontemplado, reflektado pri Dio kaj akordiĝo kun Li, ĉar
.spirita akordiĝo kun Dio donas veran feliĉon

Novjara Ĝardeno

La eĥoj de la pasinta jaro, kun ĝiaj malĝojoj kaj ridoj,
malaperis kaj nun la eĥo de la novjara himno kantas
:kuraĝige, anoncante esperon, kaj flustrante

Perfekte transformu vian vivon, forlasu la fiherbojn de"
"malnovaj timoj

El la dezerta ĝardeno de la pasinteco, kolektu kaj
konservu nur la semojn de ĝojo, atingoj, espero, bonaj
pensoj kaj agoj, kaj noblaj aspiroj. En la freŝa grundo de ĉiu
nova tago, semu tiujn potencajn semojn, akvumu ilin, kaj
nutru ilin ĝis ili kreskos kaj via vivo floros per la maloftaj
.virtoj de florado

:La nova jaro flustras

Veku la spiriton, kaptitan de kutimoj, kaj instigi ĝin"
entrepreni novajn, utilajn klopodojn. Neniam ĉesu provi kaj
neniam ripozu ĝis vi atingos eternan liberecon kaj venkos
karmon (la ĉiam ĉasadon kaj persekutadon de sekvoj de
"pasintaj agoj)

Kun refreŝigita menso kaj ebriigitaj de ĉiam renoviĝanta
ĝojo, ni ĝoju kune kaj iru mane en mano al la ĉiela domo, el
.kiu ni neniam plu eliros

* * *

Se vi memoras Dion kaj faras Lin la centro de via vivo,
kaj se vi preĝas al Li fervore kaj profunde, vi certe ricevos

respon don de Li, ĉar fervoraj kaj sinceraj preĝoj tuŝas la
koron de Dio RE-123

Ĝi estas la radiant a fontano de saĝo kaj inspiro, la
bonodoraodoro eliranta el la ĝardenoj de amaj kaj bonkoraj
koroj, la ar omo de ĉielaj rozoj kaj florantaj pensoj, la amo kiu
inspiras nian amon kaj fluas tra niaj koroj

* * *

Via plej bona amiko estas tiu, kiu humile sugestas, kiel
vi povas plibonigi vin mem, ĉar konstante ĉirkaŭi vin per
flatantoj kaj flatantoj malhelpas vian spiritan kreskon. Ni
devus ŝati la kompanion de tiuj, kiuj parolas vereme kaj
.helpas nin laŭeble plej bone

* * *

Gepatroj ofte preteratentas la difektojn de siaj infanoj
kaj elektas ignori ilin. Se ili ne povas vidi la mankojn de siaj
infanoj, sendube io estas malĝusta en ilia amo. Gepatroj
devas lerni senkondiĉan amon por ke ili povu vidi la erarojn
de siaj infanoj kaj helpi ilin korekti ilin kaj ekiri sur la ĝustan
.vojon

* * *

Se vi volas esti feliĉa ĉiam, ne permesu al vi esti
memkontenta aŭ mallaborema, kaj ne ignoru la materiajn
obstaklojn, kiuj staras sur via vojo al feliĉo. Faru vian
plejeb lon por superi tiujn obstaklojn kaj plenumi ĉiujn
taskojn, kiujn vi bezonas plenumi, per preta koro kaj fokusita
.menso

* * *

Sinjoro, ni rigardu virton ne kun timo kaj teruro, sed kun
amo kaj respekto. Ni komprenu, ke observado de Viaj
moralaj leĝoj kronos nin per la laŭroj de Via graco. Vi ordonis
la preskribojn de pieco por gardi nian feliĉon. Ni forlasu la
vojojn de peko, kiuj ĉiam kondukas al doloro kaj sufero, kaj
ni rekonu, ke virto estas nemezureble pli ĉarma ol malvirto.

Helpu nin kompreni, ke malbono, kiu komence ŝajnas
agrabla kaj rava, iom post iom transformiĝas en mortigan
venenon, kaj ke bono, kiu komence gustas amara, finfine
!fariĝas dolĉa nektaro

* * *

Zorgoj estas senutilaj; ili nur ŝarĝas la koron per pli da
zorgoj Fininte viajn ĉiutagajn taskojn, evitu resti ĉe ili aŭ
porti ilin hejmen kun vi Zorgoj formas dikan tavolon de
malhelaj, nubaj nuboj ĉirkaŭ via menso, malhelpante vian
kapablon vidi la vojon klare kaj facile Ni devas lerni fidi Dion
pli kaj pli

La vivo devus esti centrita sur servo, ĉar sen ĉi tiu homa
idealo, la konscio, kiun Dio donacis al la homaro, ne atingos
sian plenan potencialon. Kiam ni servas aliajn kaj forgesas
.niajn bagatelajn egoojn, ni sentos la dian ĉeeston

* * *

Bono superas malbonon en ĉi tiu mondo ĉar Dio estas la
finfina potenco Sed kiam malbono trafas nin, ni ofte sentas
nin senpovaj kontroli aŭ venki ĝin La ŝtormoj de malbono
estas neeviteblaj, sed ni povas venki iliajn efikojn kaj leviĝi
super ili

Kiam la disĉiplo gustumas la dolĉecon de dia amo, li
sentas senfinajn ondojn de ekstazo engluti lin, kaj li sentas
superfortan kaj flamantan sopiron al Dio, do li preĝas kun
profunda koncentriĝo kaj petegas al Dio el la profundo de sia
.koro ĝis Li respondas al li

* * *

Kiam teda rutino, seksa obsedo, materia alligiteco,
emocia agitiĝo, ekspluatado, kaj la subita ŝanĝo de
proksimeco al malemo anstataŭigas amon, tiam amo
.forvelkas el la koroj kaj fariĝas afero de la pasinteco

* * *

En la lamento de la violono kaj la ĝemo de la fluto, la
melodio de la orgeno kaj la tintado de la al-udo, mi aŭdas la
voĉon de Dio En la koro de la animo kuŝas la feliĉo, kiun mia
animo serĉas Mi subite sentis Lian feliĉon, konservitan en la
abelujo de mia silento Mi elpremos la abelujon kaj gustumos
la nektaron de eterna feliĉo

Sopiro al Dio signifas ami Lin. Sopiro al Dio devas esti
sincera, pura, profunda kaj radiantita. Se ni volas ricevi
respondon de Li, ni devas transdoni niajn korojn al Li kaj
petegi Lin el la profundo de niaj koroj ĝis ni ricevos tiun
.benitan respondon

Dia amo estas pli forta ol morto kaj pli daŭra ol iu ajn
manifestiĝo de pasema vivo

* * *

Iru laŭ la vojoj de la vivo kun neŝancelebla firmeco, kiu
ne konas retiriĝon aŭ regreson, kaj kun firma kredo, ke la
kreiva kaj senfina potenco de Dio ĉiam akompanas kaj
.subtenas vin

Dio respondas al la kortuŝaj petoj de tiu sincera disĉiplo,
kiu esprimas sian sopiron kaj deziron kaj petas lian helpon
kun konfido kaj espero, kaj Li certe venos al li por savi lin kaj
.liberigi lin de liaj malfacilaĵoj

La ŝveba kovrilo, kiel rakontite de la saĝulo

:Paramahansa

Iam, du amikoj promenis laŭlonge de riverbordo kiam ili
ekvidis ion, kio ŝajnis esti flosanta kovrilo. Unu el ili ĵetis sin
en la riveron kaj naĝis al la "kovrilo". Tamen, li bezonis
longan tempon por reveni al la bordo. Lia amiko rimarkis, ke
li havas malfacilaĵojn kun la "kovrilo" kaj ke tio estis la kialo
:de lia prokrasto, do li vokis al li

"?Kial vi ne forlasas ŝin kaj reiras"

:Lia amiko respondis

Jen kion mi provas fari, sed la kovrilo algluiĝas al mi kaj"

":ne lasas min iri kaj reveni

Je sia granda surprizo, li tro malfrue komprenis, ke tio,
kion li pensis esti kovrilo, estis nenio alia ol naĝanta urso
Konsideru la pozicion de via piedo antaŭ ol vi faras]
[!paŝon

Plej multaj homoj faras resoluciojn sed malsukcesas
efektivigi ilin, kaj rezulte ili falas de la pinto de sukceso eĉ
dum ili revas pri grimpi al la supro. Tiuj, kiuj malŝparas sian
volon, trovas, ke ju pli ili strebas al sukceso, des pli profunde
ili sinkas en la marĉon de malsukceso. Tiuj kun forta volo,
tamen, neniam ĉesas provi, kiom ajn da fojoj iliaj klopodoj
.malsukcesas, ĝis ili atingas siajn legitimajn celojn

* * *

Ho Universala Kuracisto, lasu min trinki ĝis mi estos
senfortigita de la dolĉaj, resanigaj akvoj de via paco, por ke
mi povu senti vian refreŝigan ĝojon kaj vian viglecon, kiu
.estas netuŝita de malforteco kaj laceco

* * *

La dia voĉo parolas al ĉiuj sinceraj koroj, kiuj resonas
kun pli altaj vibradoj. La voĉo de saĝo trairas la eteron
serĉante harmoniajn pensojn, kiuj celas pacon, ĝojon kaj
.sanktan scion

* * *

La homo donas al ni siajn konsilojn kaj poste lasas nin
rikolti la fruktojn de niaj agoj [kiuj povas esti la rezulto de liaj
malĝustaj konsiloj]. Sed Dio gvidas nin kaj Lia vojo ĉiam
.kondukas al feliĉo kaj boneco

Ni vivu en la lumo de Dio kaj komprenu, ke malantaŭ ĉi
tiu tera koŝmaro kuŝas eterna vekiĝo. Ni sentu la dian
.ĉeeston malantaŭ ĉiu malhela ombro

* * *

Same kiel la abelo ĉiam serĉas dolĉajn florojn, tiel dia
amo venos en niajn vivojn kiam ili estos plenaj de bonaj
.pensoj kaj bonaj intencoj

* * *

Kiam vi estas plena de ĝojo pro tio, ke vi feliĉigas aliajn,
traktas ilin afable kaj igas ilin senti sin sekuraj kaj pace, vi
.plaĉas al Dio kaj estas konsiderata sukcesa en la vivo

* * *

Kiam ni renkontas problemojn kun niaj amikoj aŭ
amatoj, ni devus provi solvi la situacion kiel eble plej rapide.
Estas senutile kaj malsaĝe pligravigi la situacion per kulpigo,
argumentoj kaj kriado, eĉ se la alia persono kulpas. Ni povas
helpi niajn amatojn plibonigi sian konduton kaj korekti siajn
erarojn per nia pozitiva ekzemplo, anstataŭ recurrrir al severa
.kondamno kaj doloraj vortoj

* * *

Sinjoro, mi petas, ke mia animo trovu pacon kaj vidu la
radiojn de espero malantaŭ la nuboj de indiferenteco. Ke la
luno de certeco leviĝu en la ĉielo de mia koro, por ke mi
.sentu trankvilon kaj pacon de la menso

Nun mi sentas vin brili ĉe la horizonto de mia menso, kaj
la nuboj de nescio dispelas danke al via benita lumo kaj via
konsola kaj benita ĉeesto

* * *

:La koro de la sincera serĉanto konstante eĥas
Mia Dio kaj mia Amato, mi ne volas esti kaptita de la"
kaptiloj kaj iluzioj de ĉi tiu mondo, kaj mi nur volas vekti Vian
amon en la animoj de la homoj. Mia koro, mia animo, mia
korpo, mia menso, kaj ĉio, kion mi posedas, estas Via." Tia
.amo trovas sian vojon al Dio, kaj tia serĉanto ekkonas Dion
Mia amata Dio, mi scias, ke Vi ĉeestas ĉie. Same kiel
altvalora oleo kuŝas kaŝita en nepremitaj olivoj, tiel ankaŭ la

oleo de Via benita ĉeesto estas distilita en la premilo de
.kontemplado pri Vi kaj la ĉiam kreskanta sopiro al Vi

* * *

Tento estas trompa, kontraŭdira kaj antaŭvidebla deviga
ideo pri plezuro. La energio generita de ĉi tiu ideo devus esti
uzata en la serĉado de vero, kiu alportas feliĉon, anstataŭ en
.misgviditaj agoj, kiuj kaŭzas angoron kaj suferon
Per sperto, memdisciplino kaj saĝo, ni lernas distingi
inter la mizeraĵ, falsaj ĉarmoj de ĉi tiu mondo kaj la grandaj
.kaj senfinaj belecoj kaj ĝojoj de Dio

* * *

La fido en mia koro naskiĝas el intuicia percepto. Ĝi *
instigas min kaj flustras al mi fosi por la trezoro de dia amo
.en mi

Pensi pri Dio estas la plej granda antidoto kontraŭ la
zorgoj de ĉi tiu mondo, kaj tial mi praktikos ĝin sincere,
.profunde kaj konstante

Ho Sinjoro, tuŝu la okulon de mia kontemplado, por ke *
ĝi turnu sin internen kaj vidu la sunon de spirita feliĉo
flamantan en mia koro

Kaj helpu min malfermi la pordojn de trankvilo por ricevi
la resanigajn radiojn de via benita lumo
Mi forigos malesperon kaj faros mian plejebulon por senti
Vian ĉeeston, ho Sinjoro, en kontemplado, kaj mi serĉos Vin
.per mia tuta koro kaj membroj ĝis Vi malkaŝos Vin al mi
Limigi oniajn pensojn al pasemaj kaj ŝanĝiĝantaj
cirkonstancoj kaj kondiĉoj limigos konscion pri eksteraj
aferoj. Anstataŭe, oni devus koncentriĝi pri la eterna, la
neŝanĝebla, kaj fari ĝin la centro de atento kaj penso. Tiuj,

kiuj faras tion, estos envolvitaj de spirita magnetismo kaj
.lumigitaj de dia lumo

* * *

Viaodoro, ho Sinjoro, eliru el la floro de mia animo kaj
.altiru animojn al la templo de via ĉeesto
Via amo pulsu en mia koro, por ke ĝi batu en harmonio
kaj akordiĝu kun ĉiuj

Benu miajn pensojn, ho Sinjoro, por ke mi povu alporti la
soifantojn de mia animo al la fonto de Via paco. Estu mia
.eterna gasto kaj loĝu en la templo de mia trankvilo kaj ĝojo

Mi neniam forgesos vin, kaj mi neniam iros la vojojn de
la vivo sen vi
Donu al mi superfortajn korajn sopirojn, kaj en la vivanta
eĥo de sindonemo al vi, lasu min aŭdi vian benatan voĉon
Ĉiutage mi serĉos feliĉon pli kaj pli en mia menso kaj
malpli kaj malpli per materiaj deziroj
Mi kliniĝas antaŭ Vi, Sinjoro, en dankemo kaj dankemo,
ĉar per Via graco, miaj spiritaj inklinoj kaj pozitivaj tendencoj
venkos la negativecon kaj malbonojn de la vivo. Helpu min
fortigi mian decidon forlasi malutilajn kutimojn, kiuj alportas
malbonajn rezultojn, kaj kultivi utilajn kutimojn, kiuj alportas
bonajn rezultojn. Kaj helpu min konservi la flamon de espero
.brulanta en mia koro dum mi vojaĝas al Vi

* * *

Homa volo ne estu sklavigita de kapricoj, deziroj kaj
malutilaj kutimoj. Tio ne signifas sindeteni de uzado de la
volo, sed prefere ekzerci juĝon en ĝia apliko, por ke ĝi
.kongruu kun la dia volo
Ĉiu, kiu deziras feliĉon kaj sukceson, devas havi firman
fidon al Dio, levi sian konscion al la nivelo de interna paco
kaj trankvilo, koncentriĝi pri kuraĝo kaj aŭdaco, posedi volon

kaj persistemon, kaj plenumi siajn devojn trankvile kaj
.memfide

* * *

Mi pretas dediĉi mian tutan vivon al unu sincera homo,
sed mi evitas hipokritulojn kaj malsincerajn individuojn. Mi
nek flatas nek trompas iun ajn, kaj tiel ni devus vivi en ĉi tiu
.mondo

* * *

Ni devas havi la kuraĝon, esti sinceraj, kaj ĉirkaŭi nin ne
nur per tiuj, kiujn ni povas inspiri, sed ankaŭ per tiuj, kiuj
.povas inspiri nin

* * *

Mi povas plenumi ĉiujn miajn devojn nur pruntante mian
forton de Dio. Tial mia unua deziro estas plaĉi al Li. Dio estas
la unua amo en mia koro, la plej granda ambicio en mi, kaj la
.finfina celo de mia volo kaj menso

Ekvilibro estas bela kaj devus esti la fundamento kaj
angulŝtono de niaj sentoj kaj pensoj

* * *

La altruisma persono, la amanto de sindonemo, ne
permesas al egoismo dikti al li, ĉar estas neeble sperti puran
ĝojon krom se oni estas larĝanima kaj bonkora, serĉante kaj
dezirante feliĉon por aliaj same kiel por si mem. Ĉi tio estas
.universala kaj neŝanĝebla principo

* * *

Mi ankoraŭ memoras, kiam mi havis neatenditan
sperton; el malantaŭ la nuboj de kontemplado, la tagiĝo de
.spirita feliĉo subite aperis kaj englutis mian estaĵon
Tiu benita sperto superis ĉiujn atendojn. Mi sentis
nepriskribeblan ĝojon, kaj la lumo de feliĉo lumigis ĉiun
malhelan angulon de mia konscio, dispelante la ombrojn de
konfuzo kaj demandoj. Tiu lumo - kiel rentgenradioj -
trapenetris malglatajn surfacojn kaj rivelis aferojn, kiuj kuŝis
.preter la horizonto de ordinara vidado

* * *

La senĉesa batado de via koro milde proklamas la
ĉeeston de senfina potenco trans la pordegoj de via scio. La
:mildaj pulsadoj de ĉioampleksanta vivo flustras al vi
Ne nur ricevu malgrandan fluon de mia vivo, sed"
vastigu la amplekson de viaj sentoj kaj lasu min mergi vian
sangon, korpon, menson, sensojn kaj animon en la pulson de
".mia kosma vivo

* * *

Sinjoro, lasu min senti Vian ĉeeston en ĉiu ago, kiun mi
faras. Helpu min dispeli la ombron de timo, kiu obskuras la
lumon de Via gvido. Kaj lasu la florojn de mia sopiro flori en
la ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Forigu pensojn pri malsukceso per pozitivaj pensoj pri
sukceso kaj estu optimisma, kaj senigu vin de timoj ne
.pensante pri ili
Forpelu malĝojojn per la lumo de feliĉo, kaj anstataŭigu
senutilan paroladon per amo kaj ĝentileco
Forigu nesanajn pensojn de la trono de sano kaj
anstataŭigu ilin per sanaj pensoj kaj sanaj sentoj
Liberigu vian koron de tumulto kaj angoro, kaj forpelu la
nubojn de nescio de la horizonto de via vivo

* * *

La persono, kiu triumfas en la batalo de la vivo, portas
sian suferadon kiel honorinsignon sur sia brusto

* * *

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi vidu nur bonon, pensu
nur bonon, kaj interriltu nur kun bonaj kaj virtaj homoj, kaj
lasu min kontempli Vin, ho Vi, kiu estas la fonto de ĉia
.boneco kaj justeco

Forigu de mi la fantomojn de mallumo, kaj rigardu min
el la koro de la ĉielo kaj el la pordegoj de mia koro kaj miaj
.sentoj, kaj aperu al mi en la templo de mia amo por vi

* * *

Ni devas fari nian plejebulon por teni niajn sentojn sub
kontrolo ĉiam, por ke ni povu regi niajn emociojn kaj reteni
nin kiam ajn ni renkontas homojn kun malbona karaktero,
.kiuj ŝatas ĝeni la pacon de aliaj kaj ruinigi la etoson ĉirkaŭ ili

La unua konsidero en la konduto de homo estas mem-
plibonigo. Bona homo, per sia nobla konduto, povas helpi
.tiujn ĉirkaŭ li ŝanĝiĝi al pli bona

* * *

Obsedo pri deziroj blindigas la menson, kaj kiam la
nebulo de deziroj superfortas la intelekton de homo, ili
perdas sian internan ekvilibron kaj agas sen juĝo, sciante, ke
denaska juĝo estas la mova forto malantaŭ ĉiu sana ago kaj
rekta konduto. Kiam la stirilo de la mensaj kapabloj de homo
rompiĝas, ili neeviteble finos en la abismo de doloro kaj
.mizero

* * *

Pli frue aŭ pli malfrue, la iluzioj de la vivo svagiĝos, kaj
ĝia celo klariĝos. Kiam la iluzioj de la infanaĝo kaj juneco
disiĝos, kio restas? Ni povas trovi veran feliĉon nur en
proksimeco al Dio kaj en sento de Lia ĉeesto, kiu plenigas la
.animon per trankvilo kaj paco

* * *

Ni devas esti realismaj en niaj atendoj kaj peti Dion
plenumi nur niajn esencajn bezonojn, kaj scii la diferencon
inter faktaj bezonoj kaj nenecesaj deziroj. La plej bona
maniero distingi inter tio, kio estas necesa, kaj tio, kio estas
nenecesa, estas recurri al logiko kaj racio kaj ne deziri akiri
sterilajn aferojn, kiuj ne utilas al ni kaj sen kiuj estas pli
.bone

* * *

Mi povas vojaĝi preter la plej malproksimaj planedoj kaj
steloj

Sed mi ĉiam amos vin
Viaj sekvantoj povas veni, aŭ ili povas iri sian propran
vojon

Sed mi ĉiam estos kun vi kaj amos vin
Mi eble estos ĵetata ĉirkaŭe de ondoj de multoblaj
enkarniĝoj

Mi sentas min soleca kaj soleca
Tamen, mi ĉiam amos vin
La malatentigita mondo eble forgesos vin
Sed mi ĉiam memoros vin
Mia voĉo povas paliĝi kaj seniluziigi min
:Sed per la vortoj de mia animo mi flustros
"Mi amos vin ĉiam"

Provoj, malsanoj kaj morto povas disŝiri min
Mia korpo estis kribrita, sed tiel longe kiel ĝi restas en
mia memoro

Brileto de espero restas; rigardu en miajn mortantajn
okulojn

:Per ili mi diros al vi
Mi amos vin eterne
!Kaj mi ĉiam restos lojala al vi

* * *

Kiam vi diras "Dio estas kun mi", nur bono venos al vi el
la pensoj de aliaj. Ĉirkaŭu vin per Dio, ĉar Lia plej sankta
nomo estas supera potenco, nepenetrebla ŝildo, kontraŭ kiu
.ĉiuj negativaj vibroj kaj pensoj fleksiĝos kaj deviigos vin
Spirita ĝojo kuŝas en konstanta kontemplado de Dio kaj
ĉiam kreskanta sopiro al Li, kaj venos tempo, kiam la menso
jam ne ŝanceliĝos aŭ estos skuita de angoro. Tiam, neniu
fizika sufero aŭ psikologia krizo povos deturni konscion de la
.ĉeesto de la vivanta Dio

Kiel mirinde estas senti sin proksime al Dio, pensi pri Li,
!kaj konstante senti Lian ĉeeston

* * *

Vi devus strebi atingi vian legitiman celon kun
optimismo kaj ĝojo, kaj la nura atendo atingi ĝin devus
alporti ĝojon al via animo. Vi ankaŭ devus ĝoji kiam vi
.atingas tiun celon, ĉar ĝi estas atingo inda je via ĝojo

* * *

Oni diras, ke la abelo estas tiel ĉarmita de laodoro de la
lotuso, ke ĝi longe restadas en la koro de la floro, suĉante la
nektaron. Farante tion, la lotuspetaloj fermiĝas sur ĝi, kaj ĝi
renkontas sian morton interne de la lotuso. Kaj estas la
cervoj de la nordaj regionoj, ebriigitaj de la melodioj de la
fluto. Kiam la ĉasisto ludas la fluton, la cervo venas al li kaj
renkontas sian mortigan sorton. Estas ankaŭ kelkaj
malsovaĝigitaj elefantoj; la ina elefanto estas uzata por logi
kaj kapti aliajn elefantojn. En ĉi tiu kunteksto, granda filozofo
:diris ion similan al

La abelo estas fascinata de laodoro
Kaj la cervo faras fajfan sonon
La elefanto en kaptiteco falas
Pro la ekscita tuŝo

Sed kio pri la homo, kiu posedas ĉiujn tiujn sentojn? La
konsilo de la filozofo al li estas: "Ne estu sklavo de viaj
".sentoj, kaj ne lasu ion ajn aŭ iun ajn regi vin
Koncerne min, mi diras: "Memoru, ke ĉiuj viaj sentoj
estas metitaj je via servo kaj devas aŭskulti viajn ordonojn
".kaj obei vian konscian volon

* * *

Akvo kaj glacio estas manifestiĝoj de du nevideblaj elementoj, oksigeno kaj hidrogeno, kaj ilia ekzisto estas nur senforma kaj pasema. Simile, la homa menso kaj materio estas manifestiĝoj de la universala menso, posedante nur limigitan, relativan ekziston, ĉar vere, nur la universala .menso vere ekzistas absolute

* * *

Ekzistas homoj, kiuj fidas neniun kaj dubas pri la ebleco trovi verajn amikojn; kelkaj eĉ fanfaronas pri sia kapablo vivi sen amikoj. Sed tiuj, kiuj ne kapablas montri amon kaj amikecon al aliaj, ignoras la leĝon de spirita ekspansio, per kiu la animo plilarĝigas siajn horizontojn kaj revenas al la .brakumo de la dia spirito

* * *

Kiam persono analizas sin mem, li devas havi fortan deziron forigi siajn malfortojn kaj fari sin tia, kia li devus esti, kaj ne lasi senkuraĝiĝon malfortigi lian decidon kiam li .rekonas la difektojn, kiujn honesta memanalizo lumigas

* * *

La du kondiĉoj por feliĉo: vivi simple kaj pensi alte
Kiam mi estis infano, mi skribis leteron al Dio. Mi estis juna kaj apenaŭ sciis skribi, sed mi rakontis al li multajn aferojn. Mi ne petis ion por mi mem, sed mi petis lin instrui al mi ion pri si mem, kaj ĉiutage mi atendis, ke la leterportisto .alportu al mi la respondon al mia letero
Mi neniam dubis en mia koro Kaj unu tagon mi ricevis la respondon en vizio, kiam mi vidis la literojn de benita mesaĝo brili per ora lumo Mi ne povis legi ĝin bone, sed mi komprenis la mesaĝon jene : "Mi estas Vivo kaj Mi estas Amo, kaj mi zorgas pri vi per viaj gepatroj!" Tiam mi komprenis kaj sentis la dian ĉeeston

* * *

Mi laboros por forgesi miajn pasintajn malfacilaĵojn, mi
alfrontos la nunon kun kuraĝo, kaj mi atendos la estontecon
.kun plena konfido en Dio

Mi scias, ke ĉiuj bondeziroj, kiujn mi sentas en mia koro,
.realiĝos kun la helpo de Dio

Mi faros mian plejeblon por plibonigi min por akiri pli
grandan komprenon pri la signifo de la vivo, kaj mi klopodos
mian plejeblon por akiri saĝon, veki la komprenon de la
.animo, kaj unuiĝi kun la finfina vero

* * *

Ho Sinjoro, mi ĝojos pro la lumo kaj amo, kiuj venas de
Via abunda graco, kaj mi levos al Vi versojn de danko kaj
.dankemo pro Via boneco

Mi adoptos sincerecon en penso, vorto kaj ago, kaj mi
provos feliĉigi aliajn, ĉar mia feliĉo venas de ilia feliĉo, kaj mi
dissolvos mian malgrandan memon en la memon de la tuta
.universala memo

Amo estas la pulso de la tuta kreaĵo
Amo estas silenta konversacio inter du koroj
Amo estas la voko de Dio al la tuta kreitaro
Por ke ĝi povu reveni al sia ĉiela hejmo, la hejmo de
kosma unueco

Amo naskiĝas en la ĝardenoj de florantaj animoj. Ĝi
estas la plej malnova kaj plej dolĉa nektaro, konservita en la
.fioloj de lojalaj kaj sinceraj koroj

Tiuj, kiuj konas sin mem, komprenas, ke la tuta potenco
necesa por plenumi taskojn fluas de Dio. Tiuj, kiuj atingas
spiritan trankvilon (mensan pacon), spertas renoviĝintan
internan ĝojon, sendepende de sia rolo sur ĉi tiu tero. Tia
.persono vivas kaj kondukas sian vivon laŭ la volo de Dio

* * *

Mensaj perturboj interrompas kaj malatentigas la
menson, ŝanĝiĝema humoro obskuras klaran vidon, kaj
emociaj ekestoj kaŭzas miskomprenojn. Plej multaj homoj
agas ne kun kompreno kaj konsidero, sed laŭ siaj humoroj.

Krome, biasoj kaj antaŭjuĝoj malklarigas la lenson de
distingo, distordas komprenon kaj malhelpas klaran kaj
nedubindan percepton. Tial, kompreno devas esti purigita de
ĉiuj fontoj de konfuzo, agitiĝo kaj antaŭjuĝo, kiuj malhelpas
.sanan juĝon kaj precizan percepton

* * *

Ekzistas Sinjoro de ĉi tiu universo, kiu donis al la homaro
sendependecon, kapablon kaj intelekton. Homoj povas trovi
Dion per la donaco de racio, sed se ili malŝparas sian
tempon en frivoleco sen fari la necesan penon por trovi la
sencon de la vivo kaj koni sian Kreinton, ili malŝparas la
altvalorajn energiojn donacitajn al ili de Dio kaj neniam
.trovos veran feliĉon

Kvankam mi faras multajn aferojn, mi ne sentas min
limigita de tio, kion mi faras, ĉar mi komprenas, ke ĉi tiu
mondo ne estas mia hejmo

* * *

La serĉado de Dio ne senkulpigas nin de neglekto de
niaj materiaj, intelektaj kaj sociaj devoj en la luktoj de la
vivo. Aliflanke, la vere spirita serĉanto lernas memdisciplinon
kaj kontrolon super siaj emocioj, kutimoj kaj deziroj por
liberigi la templon de la vivo el la mallumo de nescio, por ke
ili povu percepti la dian ĉeeston. Same kiel juveloj en
malluma domo ne videblas, tiel ankaŭ spirita konscio ne
povas esti spertata, dum la fortoj de nescio kaj psikologia
.disonanco regas super persono

* * *

La maro eble volas verŝi sin en tason, sed la taso povas
teni nur sian propran. Simile, la vero estas por ĉiuj, sed tiuj
kun limigita konscio ne profundiĝas sufiĉe por serĉi kaj
esplori, nek ili zorgas plonĝi sub la surfacon; tial ili ne povas

trovi la veron. Ni devas fari nian plejebulon por fari profundan
.esploradon kaj malkovri la trezorojn

* * *

Li ŝatas malakcepti ajnan negativan penson, kiu provas
entrudiĝi en lian konscion, dum li estas koncentrita pri
serioza afero aŭ grava problemo. Plej multaj homoj pensas
pri aliaj aferoj, kiam ili faras gravajn aferojn. Ekzemple, dum
la juĝisto donis sian finan verdikton pri delikata afero de vivo
aŭ morto por alia persono, li samtempe pensis pri la
malbona traktado, kiun li ricevis de sia edzino en la sama
tago, kaj li estis ĉagrenita, ke lia decido hejme ne estis
.plenumata

Se tiu juĝisto faras malĝustan decidon kaj kondamnas
senkulpulon al morto pro manko de koncentriĝo, li siavice
staros akuzita kaj kondamnita antaŭ la plej granda juĝisto,
kiu estas la universala leĝo, kiu konas nek favorismon nek
.nepotismon

* * *

La brizo de via inspiro dispelis ĉiujn nubojn, kaj la ĉielo
de miaj pensoj nun estas klara kaj pura, kaj per purigitaj
okuloj mi vidas vin ĉie. La radioj de via benita suno penetras
la profundojn de mia estaĵo, kaj per la malsato de generacioj
.mi estas nutrata de via benita lumo

* * *

En ĉi tiu ŝanĝiĝema, danĝera kaj necerta mondo, vi
sentas vin tute sola. Nur Dio neniam forlasos vin aŭ
.senluziigos viajn esperojn

Benu min, Sinjoro, por ke mi povu kultivi la semojn de
spirita forto kaj sukceso en mi, kaj por ke mi povu uzi tiun
.forton laŭ manieroj, kiuj plaĉas al Vi

* * *

Ho Sinjoro, en la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi
Vian voĉon. Forpelu de mi la mondajn voĉojn nestantajn en

mia memoro. Mi sopiras aŭdi Vian serenon voĉon resonantan
profunde en mia animo. Prenu mian estaĵon kaj lasu min
.senti Vian benatan ĉeeston en mi kaj ĉirkaŭ mi

* * *

Estas facile diri ĉu persono estas intelekto nutrata de
paco aŭ kverelema medio

* * *

Internaj timoj, psikologia aflikto, aŭ angoro devenanta
de asociigo kun la malĝustaj amikoj kaj parencoj ĉiuj
kontribuas al konfuza menso kaj maltrankvila humoro.
Aliflanke, tiuj kun trankvilaj kaj pacemaj temperamentoj
.helpas krei sanan kaj magnetan pensmanieron

* * *

Dio testas nin por fortigi nian decidon, ne por rompi nin.
Nescio detruas nin se ni metas nian tutan fidon en la karnon.

Tiuj, kiuj persistas en sia serĉado de vero, trovas eternan
vivon. Ĉi tiu mondo estas flamanta forno en kiu niaj animoj
.estas forĝitaj, aperante kiel ŝtalo de saĝo kaj spirita forto

Homoj posedas neuzitan potencialon — la tutan
potencon, kiun ili bezonas, Dio dotis ilin per la povo de racio
por liberigi sin de mondaj limoj, kiuj ligas ilin kaj tenas ilin
kaptitaj de kutimoj kaj deziroj. Tiuj, kiuj hodiaŭ decidas ne
permesi, ke la defioj de la vivo rompu ilian volon kaj
.malhelpu ilian progreson, ricevos la kapablon superi ilin

* * *

Ne malkaŝu ĉiujn viajn sekretojn al aliaj en la nomo de
honesteco. Se vi malkaŝas viajn malfortojn al tiuj, kiuj estas
senzorgaj, ili kaptos la okazon moki vin, kiam ili volas
damaĝi vin. Kial doni al ili ion, kion ili povas uzi kontraŭ vi kaj
?kaŭzi al vi doloron

* * *

Ho refreŝiga trinkaĵo de mia koro, mi trinkas vin denove
kaj denove, tamen la botelo de mia konscio restas ĉiam

superfluanta. Mi ne scias la nomon de ĉi tiu benita trinkaĵo,
sed mi scias, ke ĝi estas la nektaro de dia amo, kiu donas al
.mi renovigitan spiritan ĝojon
Spirita ĝojo estas ĉiam renoviĝanta ĉar ĝi ne naskiĝas el
pasemaj deziroj. Ĝi manifestiĝas en la sopiranta animo en
tiuj momentoj, kiam mensaj zorgoj degelas kaj malutilaj
kutimoj kaj ĝenaj tendencoj malaperas sub la tuŝo de interna
.paco, kiu eliras el la profundoj de la kompreno de la animo

* * *

Ne ekzistas komparo inter la riĉuloj de la tero kaj la
riĉuloj de la spirito, ĉar la riĉuloj de la spirito estas la plej
.riĉaj el la riĉuloj en la okuloj de Dio
Hodiaŭ, mi decidas ne venkiĝi al malespero, frustriĝo kaj
bedaŭro pri perditaj espero kaj neplenumitaj revoj. Anstataŭ
permesi al mi resti enfermita kaj limigita, mi vivos laŭ la
instigoj de saĝo, sciante, ke tiel farante, mi trovos la feliĉon,
.kiun mi serĉas

* * *

Dankon, Sinjoro, pro tio, ke Vi ĉiam memoras min, eĉ
kiam mi ne memoras Vin, kaj pro tio, ke Vi plenigas min per
dankemo pro la benoj, kiujn Vi donis al mi. Benu min, por ke
.mi povu vivi kun konstanta memoro pri Vi

* * *

Kiam la konscio estos purigita de antaŭjuĝoj kaj
liberigita de iluzioj, ni posedos komprenon, kiu inspiras nin
ne nur en specifaj tempoj, sed ĉiutage de niaj vivoj,
renovigante la viklecon kaj junecon de niaj korpoj, fortigante
niajn pensojn, kaj ŝargante niajn animojn per fluoj de saĝo
.kaj feliĉo

* * *

Evoluigu la kutimon paroli la veron sen diri ion
nenecesan, kaj evitu diri ion ajn, kio povus damaĝi aliajn aŭ
.kio ne servas la veron

* * *

Plej multaj komercistoj nek estas efikaj en gajnado de
mono, nek sukcesaj en administrado de siaj entreprenoj, nek
ili estas saĝaj edzoj, ĉar kiam ili estas en siaj oficejoj ili estas
okupitaj de siaj hejmaj problemoj kun siaj edzinoj, kaj kiam ili
estas hejme iliaj mensoj estas konsumitaj de siaj laboraj
problemoj. Oni ne devus provi koncentriĝi pri pli ol unu afero
.samtempe

* * *

Se erara persono decidas reformi sin kaj plibonigi sian
staton per kunestado kun bonaj homoj, li ŝanĝiĝos al pli
bona stato, dum spirita persono perdas sian spiritecon kaj
regresas en la kompanio de tiuj kun malĝustaj motivoj kaj
.malbonaj tendencoj

* * *

Memoru, ke la deziro alproksimiĝi al Dio estas la plej
granda kaj plej nobla uzo de voloforto, ĉar Dio sole estas
eterna kaj senfina, kaj de Li venas ĉia boneco. Kultivu vian
voloforton kaj evitu malutilajn dezirojn; ne uzu vian
voloforton por plenumi ilin, ĉar ĝi estas vana peno kaj
malŝparo de energio. Plenumu viajn devojn en ĉi tiu vivo
laŭeble plej bone, samtempe rigardante la vivon kiel
paseman revon. Akrigu vian decidon kaj bazigu vian volon
.sur la scio de Dio

* * *

Se homo vivas sian vivon kun saĝo kaj kompreno, li
trovos, ke morto estas rekompenco kaj transiro al pli bona
.stato en pli bona mondo

* * *

Majstro Paramahansa donis la jenan konsilon al unu el
:siaj disĉiploj

Ne estu unupartia; anstataŭe, vivu vivon de ordo kaj
ekvilibro, prioritatigante viajn devojn. Devo estas laboro
farita volonte kaj kun sincera deziro, ne kun indigno aŭ sento
de devo. Dum spirita kaj morala konscio devus esti plej
grava, materia devo ne devus esti neglektita, ĉar ĝi estas

ekstreme grava kaj devus esti plifortigita per sociaj, naciaj
.kaj internaciaj devoj

* * *

"Kaj ĉefe, estu honesta kun vi mem"

Ĉi tiu frazo kronas liston de famaj konsiloj donitaj al
Polonio en la Hamleto de Shakespeare, kaj ĝi signifas,
interalie, esti fidela al si mem kaj ne fari tion, kion oni
profunde sentas kiel malĝusta. Efektive, klara kaj vivanta
konscienco donacas al sia posedanto ĝojon kaj forton, kiuj
.superas laŭ valoro kaj graveco ĉiujn trezorojn de la universo

* * *

La povo de supera koncentriĝo trankviligas la ŝtormojn
de angoro, reduktas la impeton de zorgoj, limigas
neregeblajn dezirojn, kaj altiras dian saĝon, kiu ne ŝanĝiĝas
.nek ŝanĝas

* * *

Sukceso ne dependas de sorto aŭ bonŝanco, sed de
mem-akordigo, per kontemplado, kun la leĝoj de la universo

* * *

Nenio kaj neniu rajtu okupi la tronon de la koro, kiu estu
.dediĉita nur al Dio

* * *

La temperamento de persono igas liajn sentojn
malvarmaj kaj lian komprenon mankhava, malebligante al
.li/ŝi interkonsenti kun aliaj

* * *

Hejma vivo devus esti paradizo, sed malbonaj humoroj
povas transformi ĝin en inferon. Edzo eble revenos hejmen
de la laboro kaj trovos sian edzinon deprimita kaj malĝoja,
kio malebligos al li komuniki kun ŝi. Aŭ li eble revenos
hejmen en malbona humoro, kio malebligos al ŝi komuniki
kun li. Tiel, multaj problemoj trafas aliajn pro nesanaj
.humoroj

Kiam familiano bolas de kolero aŭ estas indiferenta, vin
tuj influas ties temperamento. Aŭ vi eble alproksimiĝas al iu
en bona humoro, nur por trovi lin/ŝin malbonhumora kaj
disputema, kaj li/ŝi eldiras dolorajn vortojn, kiuj tuj dispelas
.vian ĝojon, igante vin voli distancigi vin
Ne atentu la personecojn de aliaj homoj kaj ne lasu ilin

influi vin

* * *

Mi alfrontis multajn provojn en la vivo, kaj la plej
malfacilaj el ĉi tiuj estis kun homoj, kiuj misjuĝis min. Mi vidis
homojn, kiujn mi amis kaj kiuj donis mian koron por
miskompreni min kaj turni sin kontraŭ mi. Sed tio ne kreis
amarecon en mia animo, ĉar amareco malheligas
.komprenon

Mi ne lasas min vundiĝi pro la miskomprenoj de aliaj pri
mi, sed anstataŭe mi provas helpi ilin se ili estas akceptemaj
.kaj sendas al ili bonajn intencojn kaj afablajn dezirojn

* * *

Justaj agoj similas al trinketado de la dolĉa, agrabla
nektaro de boneco, dum malbonaj agoj estas antagonismaj,
kiel konsumado de venenigita mielo. Agoj kaj kondutoj, kiuj
damaĝas sanon kaj kondukas al psikologia aflikto kaj nescio,
devas esti tute evitataj. Nepravigebla indulgo en damaĝaj
substancoj de ĉiuj specoj estas la enirejo, tra kiu eniras
.psikologiaj problemoj, malsanoj kaj fizikaj doloroj

* * *

Ho mia dia amata

Vi estas la fonto de amo fluanta el la koro de amikeco,
kaj la kaŝitaj radioj de varmo kiuj malfermas la burĝonojn de
sentoj en la koroj de amikoj

Kaj sentimentalaj poemoj kiuj gloras nobelaron,

lojalecon kaj sindonemon

* * *

Ju pli mi sendas mian kompaton kaj bonvolon al aliaj,
des pli mi malfermas spiritajn kanalojn tra kiuj la amo de Dio

fluas al mi Dia amo estas la magneto kiu altiras kaj alportas
.la plej grandan bonon

* * *

Estas esence por persono decidi konservi sian internan
pacon kaj trankvilon, eĉ se ili vivas kun ĝenaj parencoj,
laboras por severa dunganto, traktas tiujn, kiujn ili
konsideras malamiko, aŭ alfrontas iujn ajn el la provoj de la
vivo. Se ili persistas kun tiu decido en sia ĉiutaga vivo kaj ne
senkuraĝiĝas post kelkaj tagoj da tiaj spertoj, ili atingos
.internan ekvilibron kaj trovos psikologian feliĉon

* * *

Malbono kaj peko ne estas enecaj en la homa naturo,
sed estas importitaj de ekstere kaj enplantitaj en oni mem

* * *

Oro enfosita sub koto ne perdas sian esencon; ĝi brilas
per sia natura pureco post kiam la koto estas forigita. Simile,
boneco ekzistas en la homa animo malgraŭ la tavoloj de
nescio, kiuj kovras kaj obskuras ĝin. Kiom ajn makulita la oro
de la animo fariĝas pro la dika, hardita koto de nescio, ni nur
bezonas forlavi tiun koton per la akvo de saĝo por riveli la
.belan radiancon de la vera oro de la animo

* * *

Homoj ofte koncentriĝas pri kritikado unu de la alia, kaj
tial ili ne rimarkas la bonajn kvalitojn, kiujn la alia partio
.posedas

* * *

Nescio ekzistas egale en kaj Oriento kaj Okcidento. Kiam
la nesciuloj el Oriento kaj Okcidento renkontiĝas, ili kverelas
kaj ne povas konsenti, montrante sian gloradon de fiereco
kaj memjusteco sen aŭskulti aŭ respekti aliajn vidpunktojn,
eĉ se ili pravas. Tamen, kiam la saĝuloj el Oriento kaj
Okcidento renkontiĝas, ili ekzamenas aferojn objekte kaj
.laboras por fruktodona kunlaboro, kiu utilas al ĉiuj

* * *

Dio donis al ni animon, menson kaj korpon, kaj ni devas
kultivi ĉi tiujn donacojn harmonie kaj ekvilibre. Ni ne devas
permesi al ni fariĝi sklavoj de nia ĉirkaŭaĵo aŭ kaptitoj de
.kutimo

* * *

Spirite evoluintaj gepatroj povas helpi la mondon per
edukado de infanoj kun spiritaj dispozicioj kaj per adoptado
de modera vivstilo karakterizita per kontemplado kaj
.memdisciplino

* * *

Deziro estas deziro, al kiu mankas la kapablo plenumiĝi,
dum intenco estas pli forta ol deziro. Volforto, aliflanke, estas
la mova forto malantaŭ tiu deziro, kunligita kun la aktiva
energio por realigi ĝin. Tio implicas fokusitan kaj kontinuan
penadon ĝis la deziro realiĝas. Kiom malmultaj homoj vere
deziras kaj atingas tion, kion ili volas atingi! Kompreneble,
oni ne uzu volon por fari hontajn kaj malaprobindajn agojn,
ĉar tio malobeas la veran celon de volo kaj kaŭzas
negativajn kaj damaĝajn sekvojn. Homa volo estu gvidata de
.saĝo kaj juĝo, kondukante al klerismo kaj proksimeco al Dio

* * *

Ĉio bela kaj valora en ĉi tiu vivo ofte kaŝiĝas en minejoj
vualitaj de mistero. Maloftajn juvelojn malfacilas facile trovi,
kaj altvalorajn spiritajn trezorojn oni devas elfosi kaj eltiri per
.la iloj de kompreno kaj saĝo

* * *

Alporti ĝojon al aliaj per afablaj vortoj kaj sinceraj
konsiloj estas signoj de vera grandeco. Male, vundi aliajn per
sarkasmaj rimarkoj, negativaj rigardoj kaj egoismaj sugestoj
estas signo de malico. Doloranta rigardo kaj kolera spiro
vundas pli profunde ol dolora pugnobato aŭ bato. Ridindado
kaj mokado malkaŝas la spiriton de spitemo kaj kolero ĉe
malbonfarantoj, dum amikaj sugestoj inspiras penton kaj
.miron

* * *

lafoje Dio malkaŝas sin al siaj amantoj kiel granda lumo,
aŭ kiel kosma voĉo, aŭ kiel senlima ĝojo, aŭ kiel amo al plej
granda dolĉeco, aŭ kiel kompreno, saĝo kaj scio. Lia lumo
etendiĝas kaj disvastiĝas kiel kosmajflugiloj tra la eterneco,
kaj iafoje mi vidas ĉi tiun teron kiel revon en la koro de tiu
.lumo, kaj tiel mi komprenis, ke la mondo estas revo

* * *

Ni devas fari nian plejebulon por purigi niajn korojn per
saĝo kaj purigi ilin per la amo de Dio, kaj kompreni, ke ni ĉiuj
.estas fratoj kaj fratinoj, irantaj kune al nia ĉiela hejmo

* * *

Via plej granda feliĉo kuŝas en via konstanta preteco
lerni kaj agi ĝuste. Ju pli vi plibonigas vin mem, des pli vi
helpas plibonigi aliajn ĉirkaŭ vi. La persono, kiu plibonigas
sin mem, ĉiam estas feliĉa, kaj ju pli feliĉa vi estas, des pli
.feliĉaj vi faras aliajn ĉirkaŭ vi

* * *

Ni kunlaboru por nutri la malsatulojn, provizi vestaĵojn
kaj medikamentojn al la bezonantoj, konsoli la funebrantojn,
forviŝi la larmojn de la senhavuloj, ĝojigi iliajn animojn kaj
.ridetigi iliajn vizaĝojn

* * *

Se Dio ne estus metinta Sian amon en la korojn de
patrinoj, ili ne povus ami siajn infanojn. Dia amo fluas tra la
koroj de patrinoj. La hejmo estas plena de graco pro la
ĉeesto de la universala Patrino en la formo de homa patrino,
kaj ni devas konservi la flamon de patrina amo viva en niaj
.koroj

* * *

La vivo ĉi tie ŝajnas dezerta kaj kaosa ĝis ni atingos la
bordojn de sekureco. Ni ne rajtas esperi per pasemaj mondaj
celoj kaj delikataj materiaj alligitaĵoj. Tiaj malfortaj ligoj
senkonscie distancigas nin de nia finfina celo, same kiel ili
.distancigas nin de niaj veraj memoj

* * *

La voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la vivo,
konstante vokante nin kaj parolante al ni el floroj, sanktaj
libroj kaj niaj konsciencoj, kaj tra ĉiuj belaj aferoj, kiuj igas la
vivon inda je vivo, Lia gloro malkaŝiĝas en la spirita
trankvilo, kiun la animo sentas, kaj en la serioza provo de la
.menso harmonii kun Li

* * *

Sinjoro, faru min aglo de spirita progreso ŝvebanta alte
super la polvokovritaj stratetoj de mallarĝmenseco kaj troigo
de opinioj kaj kredoj
Voku min al pli kaj pli altaj tavoloj, preter la tertremoj
kaj la nuboj kiuj blokas la sunlumon
Lasu min rajdi la flugilojn de ekvilibro al tiuj noblaj ĉieloj
de altaj perceptoj
Super ĉiuj ŝtormoj kaj uraganoj, mi ekiros serĉante la
ĉielan neston
Sinjoro, faru min aglo de spirita progreso, ĉiam serĉanta
vin kun sopiro kaj fervoro

Ho Sinjoro, refreŝigu nin per la dolĉaj brizoj de Via
ĉeesto, plenigu nin per sopiro al Via glora ĉeesto, kaj lasu
niajn estaĵojn riĉiĝi per Via dia saĝo. Lasu nin senti Vian
sanktan lumon trapenetri ĉiun aspekton de niaj vivoj,
fortigante nian decidon, dispelante nian mallumon,
plenigante nin per paco kaj optimismo, kaj donante al ni la
.energion plenumi bonfarojn

* * *

Kiu ajn donas mensan kaj materialan helpon al aliaj kun
koro plena de bonkoreco kaj malavareco, tiu trovos, ke tio,
kion li donas, revenas al li, kaj jen la leĝo de ago, kiu validas
.por koroj

* * *

Kion persono sentas al aliaj kreas konstantajn vibrojn en
la etero, altirante korespondan kvanton da empatio kaj

bonkoreco. Kiu pardonas tiujn, kiuj ofendis lin, altiros
.pardonon kaj toleremon por si mem

* * *

Same kiel oni ne povas paroli per difektita telefono, tiel
ankaŭ oni ne povas efike elsendi preĝojn per menso
kripligita de la martelbatoj de angoro, zorgo, malkontento
kaj alligiteco al pasemaj mondaj gloroj. Male, tiu menso
povas esti riparita per profunda trankvilo kaj sereneco, tiel
pliigante ĝian kapablon elsendi spiritajn vokojn kaj ricevi
.benojn kaj sublimajn komprenojn

* * *

En ĉi tiu ŝanĝiĝema, danĝera kaj necerta mondo, vi
sentas vin tute sola. Nur Dio neniam forlasos vin aŭ
.seniluziigos viajn esperojn

* * *

Ho Sinjoro, faru min travidebla per pureco, por ke mi
.povu reflekti Vian resanigan lumon en mi
Trankviliĝu la spegulo de mia menso, kiu tremas pro
angoro, por ke ĝi povu reflekti vian senfinan vizaĝon
Malfermu la fenestrojn de fido en mia animo, por ke mi
povu enspiri la odoron de via paco
Ho Vi, Kiu estas radiantanta en Vi mem! Ho Vi, Kiu posedas
majeston preter priskribebla! Rigardu en miajn sopirantajn
!okulojn, por ke mi vidu nenion en la mondo krom Vin

* * *

Malsamaj sonoj havas malsamajn efikojn sur la nerva
sistemo. Dissonancaj sonoj havas iritan efikon sur la nervojn,
dum harmoniaj sonoj aktivigas la malstreĉitajn kaj atrofiitajn
.histojn de la nerva sistemo vekante ĝian vivoforton
Tial, afabla kaj milda vorto, inspira kanto, kaj voĉo de
saĝo frustranta en la sanktejo de la animo ĉiuj havas
.profundan kaj neimageblan efikon sur la homan animon
La vivo estas kiel mallonga vojaĝo [en arbaron] Apenaŭ
la tagmanĝo estas preparita kaj metita sur la tablon, kiam
besto eniras, devigante ĉiujn aliajn foriri. Plej multaj homoj

vivas tiel. Ili laboras forte por amasigi iom da mono kaj atingi iom da feliĉo kaj sekureco, nur por esti trafitaj de la besto de malsano kaj aliaj katastrofoj, iliaj koroj haltas, kaj ili estas devigitaj foriri. Homoj ne devas vivi tiel, permesante al senfinaj taskoj ŝteli ilian tempon kaj sklavigi ilin. Multaj jaroj pasis tiel. Tiuj, kiuj decidas ne lasi malfacilaĵojn reteni ilin, .ricevos la forton superi ilin

* * *

Ĝenerale, la vorto "manĝaĵo" estas uzata nur rilate al fizika nutrado, sed ekzistas aliaj specoj de nutrado, kiel ekzemple intelekta agado, mensa fokuso kaj spirita saĝo. La unua tipo (manĝaĵo) nutras la korpon, la dua tipo (mensa fokuso) nutras la menson, kaj la tria tipo (spirita saĝo) nutras .la animon

* * *

Ĉu vi iam provis kapti tiun paseman "alian aferon", tiun ĉiam ŝanĝiĝantan kaj malaperantan miraĝon en la dezerto, kiun vi ankoraŭ sentas eĉ post plenumo de ĉiuj viaj deziroj? Homoj sopiras ion ĝis ili posedas ĝin, sed post kiam ĝi estas en ilia teno, ili neeviteble laciĝas de ĝi kaj aspiras ion alian.

Eĉ se la vivo donas al homo ĉion, kion ilia koro deziras - riĉecon, potencon, amikojn - ili poste sentos sin malkontentaj kaj komencos serĉi pli. Sed estas unu afero, pri kiu homo neniam laciĝas, kaj post kiam ili trovas ĝin, ili deziras nenion alian kaj neniam interŝanĝos ĝin kontraŭ io alia: la pura ĝojo .de la animo, loĝanta en la plej profundaj niĉoj de la memo

* * *

La mondo estis skuita kaj malstabiligita tra la historio.

En milito, la mondo fariĝas loko de sufero kaj doloro por milionoj da homoj. Vera kaj daŭra feliĉo kuŝas en spertado de la dia ĉeesto, kaj ne ekzistas pli granda feliĉo aŭ gajno ol .atingi tiun feliĉon

* * *

Kial homoj faras aferojn, kiuj donas malmulte da plezuro
?kaj multe da problemoj

La respondo estas "kutimo", kiu estas la decida faktoro
en homa destino Multaj homoj persistas en malutilaj
praktikoj malgraŭ sciado de la doloro kaj damaĝo, kiujn ili
kaŭzas, pro la fera teno de kutimo La kamelo manĝas
dornajn arbustojn, kvankam ĝi eltiras sangon el sia buŝo La
plezurerĉanto indulgas sin en siaj plezuroj malgraŭ la
damaĝo, kiun ili kaŭzas al lia sano La alkoholaĵoj trinkas ĝis
morto, sensciaj pri la spirita ĝojo interne, kiu ne povas esti
komparata kun iu ajn alia plezuro La avida persono detruas
sian feliĉon per senĉesa ĉasado de materiaj posedaĵoj,
nekonscia, ke se li pripensus iom da tempo, li atingus
feliĉon, kiun oro ne povas aĉeti

* * *

En via sankta lumo mi restos veka eterne, ĝuante la
vidon de via benita vizaĝo eterne
Mi serĉis amon tra pasemaj emocioj, kaj post vagado tra
la dezertoj de limigita homa amo, mi fine trovis la oazon de
.dia amo
Spiritaj Pripensadoj
Por la saĝa instruisto Paramhansa Yogananda

Dio estas la rezervujo de dia saĝo, kies larĝo estas
senlima kaj kies enhavo estas neelĉerpebla, kaj homaj
animoj estas la kanaloj tra kiuj tiu saĝo fluas
Estas larĝaj, malfermaj kanaloj kaj mallarĝaj, rustaj
kanaloj. Ju pli granda la kanalo, des pli granda kaj pli abunda
.fluas la dia graco

* * *

Doloro havas utilajn lecionojn por la inteligentaj kaj
lernemaj, sed doloro fariĝas tirana subpremanto por la
plendantaj kaj malkontentaj
Doloro povas instrui al ni preskaŭ ĉion. Ĝiaj lecionoj
instigas nin disvolvi komprenon, memregadon, distanciĝon,
.moralecon kaj pliigitan konscion

Ekzemple, stomakdoloro diras al ni ne tromanĝi kaj esti
.singardaj pri tio, kion ni konsumas

La doloro kaŭzita de la perdo de posedaĵoj aŭ amatoj
memorigas nin pri la provizora naturo de ĉio en ĉi tiu mondo
.de iluzioj

La sekvoj de malĝustaj agoj instigas nin distingi inter
ĝusteco kaj malĝusteco
Sed kial homoj ne lernas de saĝo? Tiam ili ne submetus
!sin al dolora kaj nenecesa disciplino de la tirano de doloro

* * *

Ho mia dia amata
Vi ĉeestas en ĉiu angulo de la universo
Ŝi kaŝas sin en la koro de floroj kaj rozoj
Ŝi rigardas min el la fenestro de la luno
De malantaŭ la kurteno de la naturo
Kaj la iluzioj estis kaŝitaj de mi
Ne malatentu min eĉ por palpebrumo de okulo

* * *

Homoj pensas, ke asketismo temas pri senhavigo de si
mem, sed tio ne estas tute vera. Mi rezignis pri malgrandaj
.deziroj por la plej granda trezoro en ekzisto

* * *

En sia konstanta serĉado de feliĉo – per malaprobindaj
aŭ justaj rimedoj – la homo fakte serĉas spiritan ĝojon
Estas du specoj de ĝojo: falsa ĝojo kaj vera ĝojo
Falsan ĝojon sekvas malĝojo kaj doloro, dum la fino de
vera ĝojo ĉiam estas feliĉa, eĉ se ĝiaj komencoj estis
.malĝojaj aŭ senkuraĝigaj
Dio estas la daŭra ĝojo, kaj kiam la serĉanto trovas Lin,
li trovos tiun alian aferon, kiun li serĉis kaj serĉis senhalte, eĉ
post atingado de tiuj deziroj, kiujn li pensis, ke ili alportus al
.li feliĉon

En ĉi tiu ĉiam renoviĝanta ĝojo, la serĉanto trovos la
tutan feliĉon, kiun li serĉis en ĉio alia

* * *

Morgaŭ estas determinita de hodiaŭ, do mi analizos
mian vivon kaj komprenos, kio ĝi estas, kaj poste elpensos
.manierojn igi ĝin tia, kia ĝi devus esti
Hodiaŭ mi kultivos la spiriton de iniciato, ĉar tiu, kiu
prenas iniciaton, estas kiel penetranta meteoro, kreante ion
.el nenio

Ĝi igas la neeban ŝajni ebla per la povo de la granda
kreiva spirito

* * *

La povo de Dio ĉeestas en ĉiu atomo de mia estaĵo, en
ĉiu vivanta ĉelo, ĉiu nervo, kaj en la cerbo kaj histoj
Mi fartas bone ĉar tiu benita potenco trapenetras ĉiun
parton de mia korpo

* * *

Kiu ajn kapablas konservi sian pacon kaj plenumi siajn
devojn trankvile, ligiĝis al la universala spirito, kies paco
.plenigas la ekziston

Ne gravas kiom severaj povas esti vivokazaĵoj, kaj ne
gravas kiom malfacilaj povas ŝajni spertoj, la psikologia stato
devas reflekti trankvilecon kaj la menso devas konservi sian
.ekvilibron

Nek terura malsukceso skuu la fundamentojn de la
animo, nek brila sukceso ekstazu ĝin
Kiu ajn montras trankvilecon kaj senĝenecon — vere, ne
ŝajnigante — atingis la bordojn de vera trankvilo kaj paco,
.kiujn ne povas ĝeni eksteraj influoj
Kiu ajn volas ŝanĝiĝi al pli bona situacio, devas evoluigi
fortan, silentan, trankvilan volon kaj ne rezigni pri bonaj
.decidoj

Estas mirinde pensi pri Dio dum aktiveco kaj igi ĉi tiun
.praktikon parto de la ĉiutaga vivo

* * *

Kelkaj el tiuj, kiuj volas lerni, iras laŭ la vojo mallongan
distancon, poste perdas sian entuziasmon, ŝanĝas direkton
.kaj forgesas siajn decidojn

Aliaj faras sian plejeblon por daŭrigi la vojaĝon, malgraŭ
foje venkiĝi al malnovaj kutimoj, sed ili tamen daŭre marŝas
kaj penas, tiel ke iliaj tendencoj fariĝas pli rafinitaj, kaj ili
.fariĝas fortaj, sanaj kaj energiaj dum la tagoj pasas

* * *

Pozitiva pensado kondukas al vidado de la nevidata dia
potenco, kiu povas vastigi malgrandajn intelektajn ellasejojn
kaj limigitajn sensajn perceptojn, kaj atesti ekbrilojn de la
plej granda bono, kaj malfermi grandan fenestron de senlima
larĝo, tra kiu la dia ĉeesto videblas en sia tuta splendo kaj
.dia abundo ĉie

Trankvilon bezonas la tuta mondo, precipe tiujn, kiuj iras
laŭ la vojo de kontemplado kaj deziras atingi altajn spiritajn
.horizontojn

Spiritaj klopodoj, kiuj estas faritaj kviete kaj pace, estas
kutime efikaj kaj fruktodonaj, ĉar kiam fizikaj movoj ĉesas,
.pensoj fariĝas aktivaj kaj dormantaj spiritaj energioj vekiĝas

* * *

Ni ne devus senti nin senkuraĝigitaj aŭ frustritaj pro niaj
eraroj, sed anstataŭe ni ĉiam devus rigardi la brilan flankon
de niaj spertoj kaj lerni de ili. Kaj kio ajn okazas, ni devus
.turni nin al Dio por helpo kaj gvido

* * *

Nova disĉiplo pensis, ke li povus kompreni spiritajn
instruojn nur per teoria studado, kaj krome, li ankaŭ volis
:instrui aliajn, do la instruisto Paramhansa diris al li
Spirita konscio ne estas ekstera transplantado (kiel"
"planto) sed prefere kresko kaj evoluo de interne

* * *

La sekva mesaĝo estis adresita de Majstro Paramhansa
Yogananda al siaj studentoj en januaro 1944 dum li verkis
sian libron, Aŭtobiografio de Jogisto , kiu estis tradukita en
35 lingvojn kaj daŭre estas presita kaj populara ekde sia
.publikigo antaŭ ĉirkaŭ 70 jaroj
:Miaj karaj amikoj

Libereco de elekto plejparte konsistas el ĉiaj deziroj,
intencoj kaj volo. Tamen, oni devas distingi inter la efektiva
.libereco de elekto kaj ĝiaj pli malgrandaj manifestiĝoj
Niaj klopodoj, nia forto, kaj ĉiuj niaj fizikaj, moralaj kaj
spiritaj agoj komenciĝas kaj funkcias kontinue per voloforto
Volforto konsistas el kontinuaj cikloj de neŝancebla
persistemo kaj agadoj centritaj ĉirkaŭ deziro, ĝis ĝi atingas
.sufiĉan gradon de forto por atingi la deziratan rezulton
Mi lernis bonegan lecionon el la libro, kiun mi verkas, ĉar
mi kutimis verki sen revizii tion, kion mi skribis, sed mi devis
revizii ĉiun paragrafon de mia aŭtobiografio kaj mi ĝuis reiri
.al tiuj mirindaj testoj dum mi refoliumis la libron
Mi travivis multajn aventurojn en ĉi tiu vivo, mi prelegis,
konstruis konstruaĵojn kaj pentris, kaj la sekreto de mia
.sukceso ĉiam estis voloforto
Ĉio, kion mi provis fari per volo, estis atingita, kaj mi
certigas vin, ke se vi estas decidita fari ion, ĝi estos atingita
.kun la helpo de Dio
Ni devus dividi dian ĝojon kun aliaj. Nenio estas pli
.mirinda ol paroli el la koro pri Dio
Se vi povas konvinki iun, ke la vojo de peko kondukas al
la valo de morto kaj ke la vojo de meditado kaj konformiĝo al
diaj leĝoj kondukas al eterna vivo, vi riĉigos ilian vivon pli ol
.se vi donus al ili milionon da dolaroj
Mono estas pasema, sed la scio pri Dio restas kun ni kaj
akompanas nin al la sekva mondo. Tial mi sentas grandan
ĝojon kiam ajn mi vidas iun klopodi kaj fari sian plejebon por
.koni Dion
Kvankam mi planas kaj faras multajn aferojn en la
mondo, mi faras ĝin por plaĉi al Dio. Eĉ meze de laboro kaj la
tumulto de postuloj, mi flustras: "Kie vi estas, Sinjoro?" kaj la
.tuta mondo ŝanĝiĝas kaj mi vidas grandan lumon
Mi estas eta veziko en tiu luma oceano, kaj kia granda
!ĝojo

* * *

Ni ne devus limigi niajn pensojn al la malĝojaj kaj teruraj
aferoj en ĉi tiu vivo. Saĝo postulas, ke ni direktu niajn
pensojn kaj sentojn al la eterna dia potenco, kiu ne ŝanĝiĝas
.nek ŝanĝas

Ne konsideru vin malforta kaj febla, ĉar via cerbo stokas
grandegajn kvantojn da energio sufiĉajn por funkciigi
grandan urbon dum du plenaj tagoj, kaj tamen vi diras, ke vi
!estas elĉerpita

Kiam vi klopodas atingi sukceson, profitu ĉiun
.disponeblan ŝancon sen forpuŝi aliajn
Iam mi promenis laŭ strato en Bostono, kaj la flanko de
la strato destinita por piedirantoj, sur kiu mi marŝis, estis
plena de piedirantoj, kaj preskaŭ ĉiuj estis antaŭ mi, tiel ke
estis malfacile preterpasi iun ajn. Tamen, mi decidis inter mi,
.ke mi estos ĉe la fronto de la homamaso sen puŝi iun ajn
Mi komencis serĉi ŝancojn kaj serĉi tie kaj tie breĉojn
inter la piedirantoj, kiujn mi uzis ĝis mi atingis tion, kion mi
deziris kaj fariĝis la unua inter la homamasoj sen amasigi iun
.ajn

Tiam mi diris, "Estas bone, ili nun povas iri antaŭ mi post
".kiam mi atingis tion, kion mi celis

* * *

Dio estas la fonto de sano, prospero, saĝo kaj eterna
ĝojo

Kiam ni konektiĝas kun Li, niaj vivoj fariĝas kompletaj,
.kaj sen Li, la vivo restas nekompleta
Ni atentu tiun ĉiopovan dian forton, kiu donas al ni
vivon, kapablon kaj saĝon

Ni preĝu, ke ĉi tiu granda vero fluu en niajn vivojn
Kaj por ke ĉi tiu eterna potenco fluu tra niaj korpoj
Kaj por ke seninterrompa ĝojo venu al niaj koroj

* * *

Malantaŭ la mallumo de fermitaj okuloj kuŝas la mirindaj
fortoj de la universo, ĉiuj benitaj bonaj animoj, kaj la eterna
.ekzisto, kiu havas nek limon nek finon

Per kontemplado ni ekkonas la absolutan veron kaj

atestas ĝiajn kaŝitajn verkojn en niaj vivoj kaj en ĉiuj
mirindaĵoj de la kreado

Se la disĉiplo trovas, ke li ne progresas laŭ sia deziro, li
devas stari kun si mem, ekzameni siajn pensojn kaj identigi
.la obstaklojn, kiuj staras sur lia vojo

Ofte, la kialo estas manko de vera penado kaj
malatentigita menso. Ofte, la obstakloj devenas de profunde
enradikiĝintaj kutimoj, kiujn oni devas elradikigi el la
ĝardeno de la vivo, por ke la radikoj de feliĉo povu kreski kaj
.prosperi en la grundo de la animo

Ne rapidu fari grandajn aferojn nur ĉar vi volas disvolvi
vian volon

Por sukcesi, vi devas unue testi vian volon per kelkaj
malgrandaj aferoj, kiujn vi pensis, ke vi ne povas fari. Se vi
.penas, sukceso estos via

Mi ankoraŭ memoras ĉiujn celojn, kiujn miaj amikoj kaj
aliaj diris al mi, ke mi neniam povus atingi, tamen mi atingis
.ilin

Tiuj homoj kun "bonaj intencoj" povas kaŭzi grandan
damaĝon per siaj opinioj; Dio protektu nin kontraŭ ili kaj iliaj
.konsiloj

Kamaradeco havas la plej grandan efikon sur voloforton.

Iri al bruaj festoj anstataŭ mediti en la sanktejo de trankvilo
poluas la menson per la polvo de mondaj vibroj tiel densaj,
.ke malfacilas seniĝi de ili

La volo de persono neeviteble plifortiĝas aŭ malfortiĝas
per la influo de siaj kunuloj

Disvolvi volon per mempenado sole estas ekstreme
malfacile. Vi bezonas bonan ekzemplon por imiti. Se vi volas
fariĝi pentristo, vivu ĉirkaŭita de bonaj pentraĵoj kaj
interrilatu kun pentristoj. Se vi volas fariĝi spirita homo,
.amikiĝi kun spiritaj homoj de nobla karaktero

* * *

La supera homo, kiu sciis etendi sian konscion kaj
transformi ĝin en la senfinan absoluton, povas percepti la
kreadon kiel kosman revon, same kiel li povas diri kun certa
.scio, ke materio ne ekzistas

Tra longaj stadioj de memdisciplino kaj sekvante la
vojon de meditado aŭ aliaj metodoj de spirita realigo kiel
amo, servo, altruismo, kaj forirante de egoismo, la serioza
serĉanto de Dio dissolvas duecoj kaj realigas la eternan
.unuecon de ekzisto

* * *

Amo ne estas nur emocio; ĝi estas tre reala esenco Kaj
kiam ĝi estas konscie direktita, ĝi trovas sian vojon - sen
eraro - al sia celo

Amo estas ankaŭ granda potenco. La serĉanto povas
provi multajn manierojn trovi Dion, sed li ne trovos Lin krom
se li esprimas sian plej grandan sopiron kaj plej profundan
.deziron

* * *

Persono fariĝas tio, kion ilia menso konvinkas ilin esti.
.Se via volo estas forta, vi venkos en la batalo de la vivo
Ju pli la menso koncentras sian atenton al pasemaj
aferoj, des pli malfortiĝas ĝiaj povoj, kaj ju pli ĝi asertas la
spiritan naturon de la animo, des pli ĝi fariĝas spirita kaj ĝiaj
.povoj renoviĝas

* * *

La mondo daŭrigos siajn altiĝojn kaj malaltiĝojn kaj
fluktuojn, do kien ni turnos nin por gvido kaj direkto? Ne al
niaj antaŭjuĝemaj konceptoj, sed al la voĉo de vero kaj gvido
.en ni

* * *

Materio kaj menso, la universo kun ĝiaj steloj kaj
planedoj, la densaj surfacaj ondoj, la subtilaj travideblaj
subfluoj de materia kreado, la homaj povoj de sento, volo kaj
konscio, vivo kaj morto, tago kaj nokto, sano kaj malsano,

sukceso kaj malsukceso, estas realaĵoj laŭ la leĝo de
.relativeco, kiu regas ĉi tiun kosman revon
Ĉiuj duecoj perceptitaj de la leĝo de relativeco estas
realaj por la homa revulo, kiu ludas sian malgrandan rolon
en la granda kosma revo
Por ke la homo eskapu la tenon de iluzioj - la leĝo de
.relativeco - li devas vekiĝi el la sonĝo al eterna maldormo
Ni ne povas ŝanĝi la sonĝon per imago aŭ per neado de
ĝia ekzisto, aŭ per akceptado de "vivo" sed malakceptado de
"morto", aŭ per agnoskado de sano sed ignorado de
.malsano
Ĉiu kazo estas integrita parto de sia malo, same kiel la
du flankoj de ununura ŝtofo
Duecoj estas du flankoj de la sama monero, kaj la
serĉanto de vero ne provas apartigi ilin en sia menso, sed
.anstataŭe leviĝas super ili kun saĝo kaj certa scio
* * *

La amo de Dio levas nin kaj plilarĝigas nian komprenon.
Mi ne povas pensi pri mi mem kiel limigita al ĉi tiu korpo
.sole, ĉar mi sentas, ke mi ĉeestas en ĉiuj korpoj
Same kiel mi sentas mian propran konscion en ĉiu parto
de mia korpo, mi sentas, ke vi ĉiuj estas parto de mi, kaj mi
sentas, ke ĉiuj vivantaj estaĵoj estas ene de mia kosma
.korpo, kaj mi spertas ĉies sentojn
Ĉi tio ne estas percepto aŭ imago, sed memkompreno.
Ĉi tiu konscio estas pli ol interŝanĝo de menslegado; ĝi estas
konscia konscio pri la sentoj de ĉiu, kaj tiu stato nomiĝas
.kosma konscio
Kiam tiu konscio ekestas en vi, la konscio pri la "memo"
svagiĝas, kaj vi sentas, ke ĉiuj estaĵoj estas trapenetritaj de
.unu dia vivo
* * *

Ĉi tiu mondo estas stranga, ĉar ĉio en ĝi estas
submetita al ŝanĝo kaj transformo, kaj pro tio, homo ne

devus ankri la boaton de sia feliĉo sur la bordoj de ĉi tiu
.mondo

Ĉu vi suferas en ĉi tiu vivo aŭ ĝuas prosperon kaj
potencon, via konscio devas resti senŝanĝa. Se vi povas
.atingi mensan ekvilibron, nenio povos damaĝi vin
La vivoj de ĉiuj grandaj homoj montras, ke ili atingis tiun
benitan staton. Tiuj, kiuj esperas atingi mondan feliĉon,
trovos multajn problemojn atendantajn ilin, ĉar koŝmaroj ofte
.akompanas belajn sonĝojn
Se vi konsideras la sonĝon nur sonĝo, ne plu, ĉu ĝi estas
agrabla aŭ terura, vi sentos vin pace, kaj kiam vi komprenos,
ke ankaŭ ĉi tiu vivo estas sonĝo, vi liberiĝos de ĝiaj
.koŝmaroj

* * *

Persono devus ĝoji ĉar li povas leviĝi super la trivialaĵojn
kaj negativecon de la vivo, kaj ĉar li povas - per pozitivaj
pensoj - krei la ĝustajn kondiĉojn, kiuj altiras la elementojn
.de sukceso

Severa kaj ŝanĝiĝema humoro estas kiel kancero, kiu
ronĝas la pacon de la animo, kaj tiuj, kiuj suferas pro
.malgaja humoro, ne kapablas seniĝi de siaj problemoj
Sed malbonaj kutimoj kaj problemoj povas esti superitaj
per trankvila, racia pensado. Kiam iu kun malutila kutimo
.malkaŝas ĝin, ili agnoskas malsukceson

* * *

Ho Sinjoro, mi komparis mondajn tentojn kun Via dia
amo kaj trovis Vian amon pli forta ol iu ajn tento aŭ delogo

* * *

Same kiel oleo igas la fajron bruli pli hele, tiel kolero
nutriĝas de kolero kaj intensigas ĝin, kaj malĝentila traktado
instigas aliajn daŭrigi sian krudan konduton kaj igas ilin pli
.obstinaj kaj rigidaj

Trankvila kaj milda persono venkas koleron per
trankvileco, trankviligas la ŝtormon de misharmonio per

silentado, kaj dispelas misharmonion kaj konflikton per
.dolĉaj, mildaj vortoj kaj konsidero por la sentoj de aliaj

* * *

:Instruisto Paramahansa diris pri la vero
Ĝi ekzistas eĉ se neniuj kredas je ĝi, dum teorioj"
"bezonas esti subtenataj per ideoj kaj vortoj

* * *

Amo devus esti la mastro de la mondo

* * *

Al vi mi venas kun kantoj de mia ĝojo
Kaj mi alportis al vi trezorojn el la trezorejo de mia
animo
Kaj en la profundo de mia koro, mi kolektas por vi la
nektaron de dia sopiro
Mi estis seka de soifo en la dezerto de falsaj esperoj
Sed nun miaj deziroj estas estingitaj por ĉiam
Ĉar ĝi ĉerpas el viaj abundaj fontoj
Flustroj de via sankta parfumo fluas al mi
Mia kandelo de feliĉo brilas per la lumo de via ĝojo
Mi preskaŭ mortis meze de la miraĝo de teraj oazoj
Kaj nun mi estas superfortita de la ondoj de via spirito
Ho, se nur mi povus droni en via dia oceano kaj vivi
eterne

* * *

Sunaj mensaj horizontoj enhavas ultraviolajn radiojn,
kiuj eliminis ĉiujn psikologiajn bakteriojn. Ne bloku tiujn
radiojn per vitra barilo kun mallarĝaj kaj limigitaj
.perspektivoj

* * *

Ne devus esti dividoj en la domo de Dio

* * *

Nia amo por aliaj eblas per la povo senti amon, kiun ni
ricevas el via malavara mano, ho Sinjoro
Inspiru nin do, por oferti al vi nian plej grandan amon kaj
!brulantan sopiron

Vi donis al ni patrojn kaj patrinojn, fratojn kaj fratinojn,
filojn kaj filinojn, kuzojn, kaj vivpartneron
Infanoj kaj amikoj, eble ni povas lerni ami vin per
diversaj esprimoj kaj subtilaj naturaj diferencoj por ĉiaj
.homaj rilatoj

Ho eterne amante, ho Plejalta Proksima! Instruu min
teksti bukedon el ĉiuj floroj de homa amo kaj meti ĝin kiel
.oferon en Vian benitan templon

Sed se, pro miaj multaj lojalecoj, mi ne povas donaci al
vi la tutan bukedon, mi elektos unu floron, la plej belan kaj
plej freŝan el la floroj, kaj metos ĝin ĉe viaj piedoj,
!esperante, ke vi akceptos ĝin de mi

* * *

La fizika aspekto, precipe la okuloj, malglate montras kia
persono estis en la pasinteco. La interna memo forte influas
.la eksteran formon

La okuloj de homo estas ties plej grava fizika trajto, kaj
oni devus klopodi igi ties okulojn belaj. Kiel tion oni povas
?fari

Niaj okuloj klare malkaŝas nian internan naturon, kaj
unu maniero plibeligi la aspekton kaj esprimojn de la okuloj
.estas kultivante belajn internajn pensojn kaj sentojn
Kelkaj okuloj estas tre kruelaj, kaj kelkaj reflektas
malicon aŭ egoismon

Ne gravas kiom dolĉaj povas ŝajni la vortoj de homo kaj
kiom mirindaj povas esti iliaj agoj, vi povas scii precize kia
estas ilia vera naturo per iliaj okulesprimoj, ĉar ili ne povas
.kaŝi sin malantaŭ tiuj du malfermitaj fenestroj

Tial, persono devus pensi belajn kaj kreivajn pensojn.
Kaj ĉar ili estas kreitaj laŭ la bildo de Dio, ili ne rajtas korupti
.sian internan vivon

Belaj okuloj, kiuj reflektas pacon, trankvilon kaj sinceran
amon, devus esti kultivataj per la disvolviĝo de trankvilo,
.amo kaj paco

Nur per ĉi tiu metodo oni povas kultivi spiritan
magnetismon, kiu estas pli forta ol ĉiuj limigoj kaj limigoj de
.fizika aspekto

* * *

Kiam ni faras firman decidon, post detala studo de afero
kaj identigo de la avantaĝoj kaj malavantaĝoj rilataj al tiu
afero, kaj kiam ni aktivigas nian volon, ni povas fari multajn
.ŝanĝojn en niaj vivoj, kiuj povas ŝajni neŝanĝeblaj
Libera volo ekzistas, kaj se ĝi ne ekzistus, neniu povus
eskapi la influojn de la interna kaj ekstera medio, kresko
estus limigita, la amplekso de kreivaj agadoj estus
malvastiĝinta, kaj estus neeble por la homo disvolviĝi kaj
.leviĝi super la primitiva nivelo

La koncepto de novaj sociaj sistemoj kaj progresemaj
ideoj rilataj al sendependa institucia laboro, la metodoj
uzataj en progresintaj sciencaj malkovroj, la diversaj kampoj
de esplorado kaj studoj, kaj kreivaj literaturaj agadoj, ĉiuj
konfirmas la kapablon de la homo ekzerci liberecon de elekto
.en ĉiu kampo kun la helpo de Dio kaj la povo de volo

* * *

Disciplina parolo kaj libereco de kolero kaj indigno igas
personon memregata kaj respektata en sia hejmo. Tio
inkluzivas saĝe kaj racie trakti familiajn konfliktojn aŭ
.trankviligi aliajn per afablaj vortoj
Ĝi estas signo de venko kaj eĉ heroeco, eĉ laŭ la
kontraŭuloj mem

* * *

Kompreno estas la plej altvalora trezoro de la vivo. Ĝi
estas interna vizio, intuicia percepto per kiu ni povas scii la
veron pri ni mem kaj aliaj kaj kiel trakti ĉiujn cirkonstancojn,
kiuj venas al ni, same kiel ĝi helpas nin adapti niajn sintenojn
.kaj agojn laŭbezzone

En ĉi tiu mondo, nia kompreno ofte estas limigita, kaj
kiam nia mensa vidkapablo estas malklara, fariĝas neeble
.antaŭvidi aferojn kaj scii iliajn konsekvencojn

Ĉar ni ne kapablas antaŭvidi la eblajn sekvojn de niaj
agoj, ni ofte faras malĝustajn decidojn
Por vivi pace en ĉi tiu mondo, ni devas esti plene
konsciaj pri nia ĉirkaŭaĵo kaj ĉirkaŭaĵo, kaj scii en kiu direkto
.ni iras
Ni devas posedi tiun internan senton, kiu diras al ni, kia
estos nia estonta vivo surbaze de niaj nunaj agoj

* * *

La menso devas esti plugita per la plugilo de ĝusta
percepto, ĉar ĝia grundo estas seka kaj severa, kaj ĝia
grundo devas esti malsekigita per optimismo kaj
malfermiteco, kaj la semoj de fido devas esti plantitaj en ĝi
kaj la semoj akvumitaj per la akvoj de bonvolo en harmonio
.kun la dia volo

* * *

Unu el la disĉiploj demandis la instruiston Paramahansa
pri preĝo, kiu alportus al li la dian amaton kun granda
:rapideco, kaj la instruisto diris
Dio nur volas la kaŝitajn gemojn de preĝo profunde en"
"la minejo de via koro

* * *

Kiu donis al ni la kapablon ami? Dio
Do kiu meritas nian amon pli ol io ajn alia? Dio
Ne ekzistas vera amo sen Dio, ĉar Dio estas amo

* * *

Ni ne devas forgesi, ke Dio estas nia provizanto kaj ke
vera prospero ne mezuriĝas per tio, kion ni posedas, sed per
.tio, kion ni povas atingi per voloforto

Feliĉo postulas penon redukti dezirojn kaj disvolvi la
kapablon plenumi esencajn bezonojn, kaj esti optimisma, ke
la kondiĉoj pliboniĝos kun la helpo de Dio malgraŭ ĉiuj
.obstakloj kaj malhelpoj, kiom ajn malfacilaj ili povas ŝajni

* * *

La voĉo de saĝo parolas al ĉiuj bonaj koroj, kiuj estas en
harmonio kun altaj spiritaĵoj, kaj vagas tra la aero
serĉante harmoniajn ideojn, kiuj celas pacon, amon kaj
.subliman scion

* * *

Niaj koroj estas la artperloj, kaj amo estas la ŝnuro de la
dia rozario, kiu tenas niajn korojn kune

* * *

Ne lasu viajn havaĵojn posedi vin

* * *

Mi ankoraŭ memoras la multajn studentojn, kiuj venis al
mia instruisto kaj poste forlasis lin, ĉar ili ne havis la ĝustan
komprenon

Mi diris al mi mem: "Multaj povas veni kaj multaj povas
"foriri, sed mi restos firma ĝis la fino

Mia instruisto estis strikta kaj ĝentila viro, kaj multaj ne
povis elteni la radiancon de lia brila saĝo kaj forlasis la
:monaĥejon, sed mi diris al li unu tagon
Ekzistas iu, kiu neniam forlasos vin, kaj tiu persono"

"estas mi

Mi ĝojas, ke mi plenumis mian promeson, ĉar lia spirita
gvido malfermis miajn okulojn kaj lumigis mian menson per
.la lumo de Dio

* * *

Memoru, ke la plezuro de Dio estas la plej granda afero
el ĉio. Se la tuta mondo estas kontenta pri vi, sed vi ne
havas la favoron de Dio, vi estas kiel iu, kiu tenas venton aŭ
blovas cindron. Sed se la tuta mondo koleras kontraŭ vi aŭ
kontraŭ vi, tamen vi posedas la favoron de Dio, tiam vi regas
.kaj estas la vere feliĉa posedanto de ĉio

* * *

Niaj vivoj dependas tute de Dio, kaj se ni turnas nin al Li
kaj fidus Lian helpon, Li montros al ni la vojon kaj gvidos nin
al la ĝusta maniero trakti niajn problemojn kaj seniĝi de niaj
.malfacilaĵoj

* * *

Dia Skulptisto

Ĉiu bato de mia koro estu

"Nova vorto en la poemo "Mia Eterna Amo por Vi
Kaj ĉiu sono, kiun miaj lipoj eldiras, estu transdonita

Benitaj vibroj de via sankta voĉo

Ĉiu mia penso estu plena de la ĝojo de via ĉeesto

Mia volo estu ŝargita per via dia vigleco

Ornamu ĉiujn miajn pensojn, esprimojn kaj aspirojn per

Via graco

Ho plej sankta dia skulptisto

Formu mian vivon laŭ via bontrovo

Laŭ via unika dezajno

* * *

Dio respondas al ni kiam ni klopodas, kaj ni tiam

komprenos, ke Li vere ekzistas, aŭdas niajn preĝojn kaj
plenumas niajn dezirojn. Tiuj, kiuj konstante pensas pri Li kaj
meditas pri Li, sentos Lian sanktan ĉeeston kaj vidos Lian
.benatan lumon

Kiu ajn havas sinceran deziron kaj firman decidon,
neeviteble atingos sian celon sendepende de pasintaj eraroj,
sed daŭrigi tiujn erarojn estas grava peko kontraŭ si mem,
.ĉar kiu ajn faras eraron senigas sin de vera feliĉo
La homo havas la povon damaĝi aŭ profitigi sin mem,
kaj la elekto estas lia teni la formikojn de nescio for de li, por
.ke ili ne mordu lin kaj kaŭzu al li ĉagrenon
Se persono ne volas esti feliĉa, neniuj povas feliĉigi lin,
.kaj li ne devus kulpigi Dion pro sia malfeliĉo
Se Dio ne donus al ni la liberecon uzi nian volon, Li estus
respondeca pri nia mizero, sed Li donis al ni tiun liberecon,
.kaj ni estas tiuj, kiuj formas niajn vivojn laŭ nia elekto

* * *

:La pli profunda signifo de trankvileco

Kiam la disĉiplon persekutas monstroj de timo, malsano
kaj aliaj problemoj, li serĉas la rifuĝejon de trankvilo en si
.mem

La spirite vekita persono vivas tage kaj nokte en
fortikaĵo de trankvilo, kiu estas imuna al zorgoj kaj malĝojoj,
.kaj la hororoj de la mondo ne povas rompi ĝin
Tiuj, kiuj eniras la rifuĝejon de silento, povas komuniki
kun aliaj animoj, kiuj amas Dion, same kiel ili povas
.kompreni la lingvon de rozoj kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj
Ju pli profunda la trankvileco de la disĉiplo, des pli
granda lia feliĉo

La ĝojo, kiu kuŝas kaŝita malantaŭ la fenestroj de penso,
kiun necesas esplori kaj malkovri en la profundoj de silento,
.estas granda ĝojo, kiu spitas priskribon

* * *

Mi rigardas civilizon kiel ĝardenon, kie mi vidas
ĉiuspecajn homajn kvalitojn ĝermantajn kaj florintajn
Kiel abelo, mia menso serĉas la florojn de bonaj kvalitoj
La abelo iras nur al floroj, el kiuj ĝi povas rikolti la plej
bonajn specojn de mielo

Simile, ni devus imiti la abelon, kiu trinkas nur la plej
dolĉan nektaron. Tio signifas, ke ni devus provi absorbi la
.bonajn kvalitojn kaj virtojn, kiujn ni vidas en aliaj
Dio estas la benita mielo, kiu fluas en akceptemajn
animojn kaj plenigas ilin per boneco kaj dolĉeco

* * *

Kiu ajn deziras plilarĝigi siajn horizontojn devas leviĝi
super konscio pri sekto, haŭtkoloro, raso kaj blinda
fanatikeco, kaj praktiki memregadon, esti afabla kaj amika,
.kaj esti modera en manĝaĵo, trinkaĵo kaj aliaj plezuroj
Li faru aferojn, kiujn lia konscienco aprobas kaj kiuj
alportas al li trankvilon, parolu la veron, ne ŝtelu, ne trompu
aliajn, ne indulgu sin en plezuroj, kiuj damaĝas sanon kaj
malplenigas viklecon, kaj evitu timon, koleron, avidecon,
.envion kaj maltrankviligajn obsedojn

Kaj ke li trejnu sin por elteni varmon, malvarmon kaj
aliajn malfacilaĵojn sen maltrankviliĝo kaj ke li fortigu sian
fidon al Dio, la plej granda rifuĝejo kontraŭ ĉiuj timoj kaj
malbonoj
* * *

La rilato inter mia instruisto kaj mi estis perfekta kaj
mirinda. La rilato inter spirita gvidanto kaj disĉiplo estas amo
.en sia plej alta senco

Mi iam forlasis la monaĥejan vivon pensante, ke mi
povus pli sukcese serĉi Dion en Himalajo, sed mi eraris kaj
mi sentis, ke tuj kiam mi foriros

Kiam mi revenis kelkajn tagojn poste, mia instruisto
traktis min kvazaŭ mi neniam forlasis lin. Anstataŭ riproĉi
min, li salutis min kiel kutime kaj diris trankvile: "Ni vidu,
".kion ni povas prepari por nia matenmanĝo ĉi-matene
Do mi diris al li: "Sed ĉu vi ne koleras kontraŭ mi,
"?sinjoro, pro mia foriro

Li respondis: "Kompreneble ne, mi nenion atendas de
aliaj, kaj tial iliaj deziroj ne povas konflikti kun la miaj. Mi ne
ekspluatos vin por persona profito, kaj nenio pli plaĉas al mi
".ol via feliĉo

!Por la unua fojo, mi sentis, ke iu vere amas min
Se mi estus administranta la komercajn aferojn de mia
patro kaj forlasus mian laboron, li estus kolera kontraŭ mi.

Ekzemple, kiam mi rifuzis profitodonan laboroferton (ĉe
kompanio kie mia patro estis oficulo), li ne parolis al mi dum
.sep tagoj

Mia patro amis min per sincera patra amo, sed ĝi estis
blinda amo, ĉar li pensis, ke mono feliĉigos min, sed mono
.detruos mian feliĉon

Iom poste, kiam mi fondis mian lernejon por integra
edukado, mia patro ŝanĝis sian opinion kaj diris: "Mi ĝojas,
".ke vi ne akceptis tiun laboron

Kontraste, la sinteno de mia instruisto estis tute
malsama, ĉar malgraŭ mia forlaso de la monaĥejo, lia amo
.por mi ne ŝanĝiĝis, kaj li ne riproĉis min
* * *

Mi tro longe restadis en la lito de la pasinteco, estanteco
kaj estonteco de via kreaĵo, ho Sinjoro, kaj mi - la infano de
eterneco - sentis min maltrankvila
Mi luktis denove kaj denove, sed vane. Tamen, mi fine
sukcesis saltante el la lito ĉirkaŭita de bariloj de trompa
relativeco, kaj vi prenis min en viajn manojn kaj lulis min al
.la melodioj de eterna paco
Mi estas infano de eterneco - via eterneco, ho Sinjoro
Mi ripozigas mian kapon sur la brusto de via tuta ekzisto
* * *

Mi estas paradizeobirdo: ĉiela birdo kreita de viaj benitaj
manoj
Ŝi ornamis min per gracio kaj delikataj koloroj: per la
lanugo de tenereco kaj la oraj plumoj de spirita florado
Mi ŝvebis alten en la malgaja, sulkigita atmosfero de la
vivo serĉante paradizon de feliĉo, kaj miaj brilaj plumoj estis
makulitaj per malhelaj makuloj de malespero
Venu, mia Dio, kaj lavu la birdon de via paradizo per
radioj de saĝo kaj puraj, dolĉaj akvoĵoj de paco
* * *

Ekzistas speco de bakterio, kiu naskiĝas, multiĝas kaj
mortas en nur du horoj
Ĉi tiu speco de testo povas esti farita en duona tago aŭ
malpli ol tio, kion homo bezonas por testi dum longa periodo,
.kiu povas etendiĝi ĝis okdek jaroj
La sepdek aŭ okdek jaroj, kiujn ni vivas, estas nur
pasema momento en eterneco. El relativa perspektivo, ĉio,
kio okazas al ni, okazas samrapide kiel ĝi okazas al la supre
menciitaj bakterioj. En ĉiu pasema momento de eterneco,
multaj jaroj pasas laŭ homa kalkulo. Tial, tempo estas tro
.altvalora por malŝpari

* * *

Persono ne faru tion, kion ilia konscienco ne aprobas, kaj
estu sia propra mastro. Post kiam ili komprenas, ke ili estas
mastroj de siaj pensoj, sentoj kaj agoj, nenio povos kontroli
.aŭ influi ilin

* * *

Kvankam la menso havas grandan influon sur la korpon,
estas malsaĝe neglekti la korpon
Persono devus manĝi taŭgajn sanajn manĝaĵojn,
.preferante ilin al nesanaj manĝaĵoj
Se viaj cirkonstancoj postulas, ke vi vivu kun homoj, kiuj
vin nervozigas, estas konsilinde ŝanĝi vian ĉirkaŭaĵon de
tempo al tempo. Sed eĉ pli bone ol tio estas ŝanĝi vian
psikologian staton, por ke vi ne estu ĝenata de la agoj de
aliaj. Ŝanĝu vin mem, kaj tiam vi povos vivi en paco kaj
.feliĉo ie ajn

* * *

La mondo kiel tuto estas kiel frenezulejo Kelkaj homoj
suferas pro ĵaluzo kaj envio, aliaj pro kolero, malamo kaj
volupto Ili estas viktimoj de siaj kutimoj kaj emocioj Sed vi
povas krei pacon en via ĉirkaŭaĵo

* * *

Emocioj havas definitivajn sekvojn sur la menso kaj
korpo. Envio kaj timo palasigas la vizaĝon, dum amo briligas
.ĝin

* * *

Kiam vi povas esti trankvila, vi ĉiam estos feliĉa
Kiam vi decidis ŝanĝiĝi al pli bona, memoru, ke bona
kompanio kaj noblaj influoj estas ekstreme gravaj kaj
.nemalhaveblaj por atingi vian celon
La influo de la ĉirkaŭaĵo - bona aŭ malbona - estas pli
.forta ol la volo, do konsideru tion en viaj interagoj kun aliaj
Memanalizo ankaŭ estas necesa por mem-plibonigo
Se vi povas analizi vin mem kuraĝe kaj sen timo, vi
.povos elteni la analizon de aliaj kaj ilia kritiko ne influos vin

* * *

Iu eble dirus: "Mi ne zorgas pri plezuro aŭ feliĉo, mi

"vivas por plenumi ion por atingi sukceson, ekzemple

Alia eble dirus: "Mi volas fari bonon en ĉi tiu mondo, eĉ

"se mi estas meze de doloro kaj sufero

Sed kiam ni ekzamenas iliajn ideojn, ni trovas, ke ambaŭ

strebas al feliĉo. Ĉu la unua deziras sukceson sen feliĉo? Ĉu

la alia deziras bonon por la mondo sen mem sperti feliĉon

.kiel rezulton? Certe ne

Ili eble ne zorgas pri la fizika doloro kaj psikologia sufero

kaŭzitaj al ili de aliaj aŭ kiuj povas rezulti el cirkonstancoj

enecaj al atingado de sukceso aŭ provizado de helpo al aliaj,

ĉar la unua trovas grandan ĝojon en sukceso kaj la alia ĝuas

.plene helpi aliajn malgraŭ ĉiuj malfavoraj cirkonstancoj

Eĉ plej multaj sindonemaj motivoj kaj sinceraj

humanismaj tendencoj devenas de persona impulso

alproksimiĝi al feliĉo

Sed tiu feliĉo ne estas por la oportunistoj kaj la

mallarĝmensaj, sed prefere ĝi estas la feliĉo de la malavara

kaj nobla persono kun larĝa menso kaj malavara kaj granda

.animo

Tial, la altruisto ne permesas al egoismo dikti al li, ĉar

estas neeble trovi tiun puran feliĉon krom se la persono

estas larĝmensa kaj bonkora, tiel ke li serĉas kaj deziras

.feliĉon por aliaj same kiel por si mem

Tio estas universala principo, kiu ne ŝanĝiĝas nek

ŝanĝas

* * *

Ne necesas, ke vi konu ĉiujn homojn persone kaj amu

.ilin intime por montri intereson pri ili kaj fari al ili servon

Necesas esti ĉiam preta oferti amikan servon al ĉiu, kiu

.transiras vian vojon kaj vere bezonas tiun servon

Tio postulas mensan penon kaj sinceran volon fari ĝin

.sen plendi. Alivorte, ĝi postulas oferon

La suno brilas egale sur diamanton kaj pecon da karbo,
sed la diamanto evoluigis kaj kreskigis certajn ecojn, kiuj
ebligas al ĝi ricevi sunlumon kaj reflekti ĝin kun brileco kaj
.scintilado, dum la karbo ne kapablas montri la saman lumon
Ni estu kiel diamanto en niaj interagoj kun homoj kaj
.reflektu la lumon de dia amo kun splendo kaj pureco

* * *

:En parolado al siaj disĉiploj, Majstro Paramahansa diris
Mi ne povas esprimi per vortoj la profundon de mia
.aprezo pro viaj vortoj, kiuj esprimis viajn sentojn al mi
Mi estas profunde dankema pro via sincereco, via forto
.de spirito, kaj la vortoj, kiuj venas el viaj koroj
Mi estas honorata esti inter vi, kaj estas plezuro ĉiam
memori mian grandan devon al miaj fratoj kaj fratinoj en ĉi
.tiu mondo

* * *

La viro, kiu kutimis bati siajn estrojn
Kiam vi deziras establi novan kutimon kaj forigi
malbonan, koncentru vian menson, trankvile kaj sen streĉo,
sur la centron de voloforto kaj spirita konscio situantan en la
frunto inter la brovoj, kaj firme asertu la bonan kutimon, kiun
vi volas establi. Simile, kiam vi deziras seniĝi de malbona
kutimo, koncentriĝu sur tiu sama punkto kaj firme asertu, ke
ĉiuj neŭralaj vojoj en la cerbo, kie la malbona kutimo estas
.koncentrita, estas forigitaj
Mi rakontos al vi veran historion pri viro, kiu lerte frapis
siajn estrojn ĉe la laborejo kiam li koleris. Rezulte, li ankaŭ
perdis laboron post laboro, ĉar li tute perdis kontrolon de si
mem kiam li havis koleratakon, kaj li batis ĉiun, kiu kontraŭis
.lin, per ĉio, kion li povis trovi
Li venis al mi serĉante helpon, do mi diris al li: "La
venontan fojon, kiam vi sentos koleron, kalkulu de unu ĝis
".cent antaŭ ol fari ion ajn
Li provis la metodon sed revenis al mi kaj diris: "Mia
kolero pliiĝas kiam mi faras tion, kaj mi estas blindigita de

indigno dum mi kalkulas pro la longa atendado, kiun mi
.devas fari." Lia stato ŝajnis senespera
Tiam ŝi petis lin reflekti kaj senti, ke la lumo de Dio
inundas lian cerbon, trankviligas lian koleron, mildigas liajn
nervojn, moligas liajn sentojn, kaj forigas ĉiujn spurojn de
kolero de li mem, kaj ke rezulte li iam seniĝos de siaj
.koleratakoj

Ne daŭris longe antaŭ ol li revenis al mi, kaj ĉi-foje li
diris al mi: "Mi liberigis min de la kutimo de kolero, kaj mi
".estas dankema pro tio

Mi decidis testi lin, do mi petis kelkajn knabojn provi
inciteti lin, kaj mi kaŝis min en loko kie mi povis vidi lin sed li
ne povis vidi min. La knaboj plurfoje provis provoki lin, sed li
.restis trankvila kaj ne respondis

* * *

Plenigu niajn korojn kaj mensojn la promeso de eterneco
Kaj la ĉapitroj kaj eventoj de la vivo memorigu nin, ke la
ombro de la morto ne timigas la infanojn de lumo, kiuj
konscias pri la daŭreco de la animo kaj ĝia proksima ligo kun
.ĝia Kreinto

Ni komprenu, ke vivo kaj morto estas du ondoj en la
maro de Dio, kaj ke la animo, kiu estas guto el la kosma
oceano, alprenas tiujn du ondojn sen ke ĝia esenca naturo
ŝanĝiĝu kaj sen ke ĝia disiĝo de ĝia eterna fonto
Ni laboru por elkonduki nian veran naturon el la karceroj
de nescio kaj en la pintojn de lumo kaj scio
Kiam ni liberigos nian konscion de la limoj de la korpo,
negativaj pensoj kaj nesanaĵoj influoj, ni tuŝos nian spiritan
naturon kaj komprenos, ke ni estas eternaj radioj de la dia
.suno, kiu neniam subiras

* * *

Tiuj, kiuj atingas staton de samadha aŭ kosma ekstazo,
.trovas, ke solidoj transformiĝas en likvaĵojn
Likvaĵoj al gasoj, gasoj al energio, kaj energio al kosma
konscio, kaj li sentas superfortan ĝojon, kiu spitas priskribon,

kaj spertas diversajn statojn de konscio, de renoviĝinta ĝojo
aŭ senfina saĝo aŭ supera paco aŭ sento de totala ĉeesto aŭ
.la fandado de la memo meze de la kosma spirito

* * *

Nerva resaniĝo

En profunda, kvietita meditado, la vivoforto fluas de la
cerbo al ĉiuj organoj, sparkoj de lumo eliras el la histoj, kaj la
vitala kurento fluas tra la spino kaj estas distribuita por
engluti ĉiujn ĉelojn de la korpo, saturitaj per la resaniga
.energiofluo, kaj la nervoj estas refreŝigitaj kiel rezulto

* * *

:Tipoj de magnetoj

El ordinaraĵ magnetoj ni povas vidi, ke la forto de la
altiro de magneto dependas de la kvalito de la magneto
.mem

Malgranda magneto altiras malgrandajn aĵojn, kaj forta
magneto altiras pli grandajn aĵojn

Tiel, homa magneto altiras laŭ sia alloga forto
Ekzistas ankaŭ pluraj tipoj de homa magnetismo; iuj
altiras fizikajn aĵojn, iuj metapsikiajn fortojn, kaj iuj altiras
spiritajn avantaĝojn - avantaĝojn kiuj ofte estas latentaj aŭ
.forĝesitaj

Elterigu la altvalorajn gemojn en la minejoj de la animo,
kaj vi estos la venkinto. Celu vian deziratan celon, kaj estu
certa, ke sankta magnetismo altiros Dion al vi - la fonton de
.ĉia potenco kaj boneco, kaj la plej grandan gajnon en la vivo
Aserto: Mi uzos la benatan spiritan magnetismon por
altiri al mi ĉiujn bonajn aferojn kaj la radiadojn de ĉia scio

* * *

Dio estas mia vivo, Li estas mia amo, Li estas la templo,
al kiu mia koro vokas adori

Dio estas mia celo, ĉar mi ne povas plenumi miajn
devojn sen Lia helpo

Tial mi serĉis lin per la koro kaj animo ĝis mi trovis lin

Sen dia, flamanta amo kaj absoluta persistemo,
malfacilas trovi la kosman amaton

* * *

Venos tago, kiam homo forlasos ĉi tiun mondon. Kelkaj
memoros lin ame kaj ploros pro li, kaj aliaj memoros lin
malbone, sed ĉiuj liaj malbonaj kaj bonaj pensoj akompanos
.lin

Tial estas la devo de homo kontroli siajn pensojn,
ekzameni siajn agojn, korekti siajn erarojn, taksi sin mem,
.kaj fari sian plejblon

Ne atentu tion, kion homoj diras pri vi, dum vi provas
fari la ĝustan aferon

Mi faras mian plejblon por ne ofendi iun ajn, kaj
profunde mi scias tre bone, ke mi penis mian plejblon por
.esti afabla kaj sincera al ĉiuj

Sed mi ne zorgas pri la opinioj de homoj pri mi, ĉu laŭdo
aŭ kondamno, ĉar Dio estas kun mi kaj mi estas kun Li, kaj
.tio estas tio, kio plej gravas

* * *

Kiam amikeco ekestas inter du homoj aŭ grupo da
homoj sur pure spiritaj bazoj, sen personaj celoj kaj taskoj,
.tiu pura amikeco purigas la animon de ĉiu el tiuj amikoj
Koro purigita per amikeco fariĝas malferma pordo al
unueco kaj proksimeco

Per ĉi tiu koro, eblas allogi pli da bonaj animoj por eniri
.la strukturon de frata amo kaj ĝui trankvilon kaj pacon

* * *

Mi zorgas pli pri la aferoj de aliaj ol pri miaj propraj, ĉar
mi faras ĉion, kion mi faras, por Dio, kaj mi faras ĝin kun pli
.da deziro kaj entuziasmo ol se tiuj agoj estus miaj propraj
Se la rezultoj estas kontraŭaj aŭ nekontentigaj, mi ne
zorgas aŭ maltrankviliĝas, ĉar mi sentas, ke mi plenumis
mian devon al Dio, kiu estas mia celo kaj tiu malantaŭ la
intenco, kaj ĉar mi faris mian plejblon kaj mi ripetos la

provon kun granda ĝojo kaj persistemo, sed sen esti ligita al
.la peno aŭ la rezulto

Se mi laborus nur por mi mem, mi ĉiam estus predo de
zorgoj kaj angoro. Sed dum mia celo estas plaĉi al Dio, la
rezultoj estas por Li kaj ne por mi. Jen mia vivmaniero, kaj en
.ĝi mi trovas mian komforton kaj liberecon

:Ŝtupoj sur la ŝtuparo de sukceso

Malfacila laboro -

Kreiva kapablo -

La ĝusta verdikto

Ŝparado kaj evitado de malŝparo

Peni kaj provi denove post malsukceso -

Memdisciplino kaj mem-plibonigo

Aktivigante kreivajn energiojn -

Helpi aliajn

Krome, ni devus pripensi Dion, la fonton de ĉia boneco -

kaj la originon de ĉia sukceso kaj beno

* * *

Mi kantas al vi kanton, kiu neniam antaŭe estis eldirita,
kaj al vi mi dediĉas mian aŭtentan melodion, kiun mia koro
.ludas profunde interne kaj sur siaj kordoj

Mi komponis ĉi tiun unuan mian himnon kaj ĉi tie mi

ofertas ĝin al vi kiel puran oferon

Mi ne prezentos al vi sekajn, intelektajn melodiojn aŭ

ornamajn melodiojn komponitajn de aliaj

Mi donos al vi nenion krom la simplajn, naivajn

melodiojn de mia koro

Mi ne prezentos al vi rozojn kultivitajn en forcejoj kaj
saturitajn de emocioj kaj pasioj, sed mi ofertos al vi sovaĝajn
florojn, kiuj ĵus ĝermis en la kampoj de miaj sopiroj kaj la
.herbejoj de mia vivo

* * *

Estas facile por persono analizi kaj klasifiki aliajn laŭ

specifaj karakterizaĵoj

Sed estas malfacile por persono honeste kaj vere direkti
lumon sur sin mem. Tamen ĝuste tion ili devas fari por
kompreni la necesajn plibonigojn kaj ŝanĝojn, kiujn ili
.bezonas

La celo de koni niajn personajn karakterizaĵojn estas
kompreni kiel ni influas aliajn
Homoj evoluigas impresojn pri la naturo de persono,
konscie aŭ senkonscie, kaj ilia reago al la vibroj elirantaj de li
estas subtila signalo al la koncernatoj, kaj la saĝuloj
.komprenas la signalon

* * *

:La obstakloj al psikologia disvolviĝo estas
Amo al si mem (egoismo), vanteco, avideco, kolero,
malamo, envio kaj aliaj malhelaj kvalitoj, kiuj kondukas aŭ
pelas homon al pli profunda nescio ol li estas
Necesas sekvi la vojon, kiu kondukas al libereco, ĉar
homaj deziroj estas pelataj de kutimoj, kiuj konstante
.renoviĝas kaj apenaŭ iam finiĝas aŭ haltas ĉe limo
Ĉi tiuj kutimoj malliberigas la animon kaj tenas ĝin
kaptita, malebligante al ĝia posedanto iri laŭ la vojo de
.liberiĝo kaj emancipiĝo

* * *

:La vojo de la vivo estas jena
Unuflanke estas la malluma valo de nescio, kaj aliflanke
estas la brila lumo de saĝo
Kiam ni agas kun saĝo, ni paŝas sekure sur la vojo de
liberiĝo kaj akiras tion, kion ni bezonas

* * *

La tuta universo estas la kreaĵo de la dia volo, kaj kiam
ni akordiĝas kun tiu benita volo, tio, kion ni bezonas, venas
.al ni senpene

* * *

Kiam homoj provas trakti la kompleksan maŝinaron de
homaj emocioj, sen antaŭa trejnado, la rezulto ofte estas
.dolora

Malmultaj komprenas, ke feliĉo kuŝas en kompreno de la
leĝo de homa konduto
Tial iuj homoj ofte kverelas kun siaj amikoj kaj
familianoj; ili ne komprenas aliajn kaj ne vidas siajn proprajn
.personajn difektojn
Gravas ne kunlabori kun la malĝustaj agoj de niaj
amatoj, sed prefere silente rezisti tiujn agojn per konstruaj
.spiritaj agoj
Gravas ankaŭ, ke ni ne uzu severajn metodojn por trakti
.la nenormalan konduton de niaj amatoj
* * *

Ni estis trompitaĵoj de la ruza ĉasisto Ni flosas en
malprofundaj akvoj pro falsa sento de sekureco dum mortiga
reto de nescio ĉirkaŭas nin
En la ĉiutaga ĵetado de fiŝretoj, multaj kaptiĝas kaj nur
malmultaj postvivas
Ho senfina kompato, savu nin de la mortigaj kaptiloj de
!voluptoj, senbridaj ambicioj kaj sufokaj mondaj alligitecoj
Ni plonĝu en la profundojn de la trankvila maro de la
animo, kie loĝas la dia unuiĝo, kaj ni liberiĝu de la katenoj de
!kaptiteco kaj la ĉenoj de sklaveco
* * *

Majstro Paramahansa diris, kuraĝigante unu el siaj
:disĉiploj
Se vi kapablas, per via honesteco, sincereco kaj amo al
Dio, transdoni viajn preĝojn al Li, tiam ne gravas ĉu viaj
eraroj estas pli profundaj ol la oceano kaj pli altaj ol
.Himalajo
Dio forigos tiujn obstaklojn de via vojo, liberigos vin de
la pezaj ŝarĝoj de la pasinteco, kaj via deziro ripeti pasintajn
.erarojn malaperos
Vi povas kelkfoje trovi vin sub dika tavolo de mallumo,
sed vi tamen restas sparko de la eterna flamo
Vi povas kaŝi la sparkon, sed vi ne povas forigi ĝin
* * *

Feliĉigi aliajn per afablaj vortoj motivitaj de bonaj
intencoj kaj per sinceraj konsiloj estas mirinda afero kaj
.signo de nobleco, kiu karakterizas grandajn animojn
Koncerne vundi alian personon per mordado, doloraj
vortoj, sarkasmaj rigardoj aŭ acidaj sugestoj, ĉi tiuj estas
.hontigaj kaj ĝenaj metodoj, al kiuj bonkoraj homoj ne uzas
Sarkasmo helpas malkaŝi la spiriton de ribelo kaj kolero
en la malbonfaranto, dum amikaj vortoj kreas penton en li,
kio signifas, ke la persono rekonas siajn erarojn kaj ne
.ripetas ilin denove

* * *

Unu el la lernantoj diris: "Instruisto, mi neniam povis
"?kredi je la ĉielo. Ĉu tiu loko vere ekzistas
:La instruisto Paramahansa respondis
Jes, tiuj, kiuj amas kaj fidas Dion, iras al tiu paradizo"
kiam la morto venas al ili. En tiu etera mondo, homo havas
la kapablon materialigi ĉion, kion ili volas, tuj, per la povo de
".penso

La etera korpo konsistas el radiantanta lumo. En tiuj
mirindaj sferoj estas sonoj kaj lumoj nekonataj al la loĝantoj
.de la Tero

* * *

Feliĉon oni serĉu pli kaj pli en si mem, kaj malpli kaj
malpli en materiaj aferoj
Estu feliĉa en via menso, tiel ke eksteraj aferoj ne povas
ĝeni vian pacon kaj deĵeti vin de ekvilibro
Interna feliĉo estas la sola aspiro inda je strebado en ĉi
.tiu vivo, kaj persistemo kaj determino sufiĉas por atingi ĝin
Feliĉo estas la trono de Dio en la homo

* * *

Multaj homoj pensas, ke ili estas vekaj, sed ili ne estas
Ili estas plejparte senkonsciaj. Vi certe aŭdis pri homoj,
kiuj dormambulas kaj krias "Fajro! Fajro!" aŭ parolas kaj
.prelegas

Plej multaj homoj estas tiaj. Kompreneble, mi ne celas
tiujn, kiuj sincere volas veki sian konscion el ĝia dormo de
.spirita nescio

Ni devas labori por veki tiujn, kiuj enterigis sin sub la
rubo de malĝusta konduto kaj misgvidita vivado
Por fari tion, ni devas unue vigligi nian konscion el la
.katakomboj de nescio en la lumon de dia scio

* * *

Amikeco estas la amo de Dio brilanta el la okuloj de niaj
amantoj, kaj ĝi estas Lia voko por ni reveni al la ĉiela hejmo
por gustumi la dolĉecon de eterna unuiĝo kun universala
.amo

Amikeco estas sankta voĉo, kiu vokas animojn liberiĝi
de la konscio de egoismo kaj egoismo, kiuj apartigas nin de
.Dio kaj la homaro

Vera amikeco estas benita ligo inter konsciaj animoj,
kiuj, per sia amikeco, montras la puran amon de Dio kaj la
.sanktajn kvalitojn de la kosma spirito

Vera amikeco estas vasta kaj inkluziva
Egoisma pasio pri unu aparta persono ekskludante aliajn
estas grava obstaklo al amikeco

La limoj de amo devus esti vastigitaj por inkluzivi
familion, najbarojn kaj la tutan mondon
La universala amiko estas larĝpensa, amas la kreitaĵojn
de Dio, kaj malavare disvastigas sian amon kien ajn li iras
.kaj kien ajn li turniĝas
Ĉi tiuj noblaj principoj estis vivataj kaj pledataj de ĉiuj
grandaj homoj

Familia amo estas la komenca trejnado por meti la
fundamentojn de spirita amikeco
La sama sango fluas en la vejnoj de ĉiuj homoj de ĉiuj
rasoj

Kvankam ni estas de malsamaj naciecoj kaj etnoj, ni
estas unuigitaj per tutmondaj ligoj pro nia aparteno al la
.sama dia fonto

* * *

La animo ne povas esti malliberigita malantaŭ
homfaritaj kradoj ĉar ĝi estas universala laŭ origino kaj
universala laŭ aparteno

* * *

Se ni iam ajn ĝuos la vivon, la tempo estas nun, ne
morgaŭ aŭ venontjare
La plej bona preparo por pli bona vivo venontjare estas
harmonia, ekvilibra kaj feliĉa vivo ĉi-jare
Estonta vivo (en la postvivo) plena de ĝojoj kaj plezuroj
dependas de nia vivstilo, nia pensmaniero, kaj kiel ni agas
kaj kondutas en ĉi tiu vivo
Hodiaŭ devus esti la plej grava kaj senchava tago de
niaj vivoj

* * *

Meditado estas la ilo per kiu la tavoloj, kiuj kovras kaj
obskuras la vizaĝon de konscio, estas forigitaj, kaj per ĝia
.uzado la ĉiam fluanta fonto de dia ĝojo erupcias
Meditado kaj kompleta malstreĉiĝo, aŭ konscie retiri
pensojn el la konfuzitaj sensoj, estas la efektiva kaj efika
maniero ekkoni Dion. Se ni povus fari ĉion krom mediti, ni ne
trovus ĝojon egalan al la ĝojo, kiu venas kiam pensoj estas
trankvilaj (en ĝi estas trankvilo de via Sinjoro) kaj en
.harmonio kun dia paco (Pacon mi lasas al vi)
Ĉi tiun dian ekstazon oni povas sperti per uzado de la
ĝusta metodo de koncentriĝo kaj meditado

* * *

Se vi serĉas la pordon en la plafono de via ĉambro, vi ne
trovos ĝin eĉ se vi serĉos dum multaj jaroj, krom se vi uzos
.la ĝustan serĉmetodon kaj rigardos la muron

* * *

Venos la tago, kiam mi adiaŭos ĉi tiun mondon, sed dum
mi restos sur ĉi tiu tero, mia plej granda ĝojo kuŝas en
parolado pri la mirindaĵoj de Dio al tiuj, kiuj fidis min, kaj mia
deziro kuŝas en multiplikado de ilia sopiro al tiu dia lumo, kiu

donis al mi nepriskribeblan komforton, liberecon kaj
.sekurecon

* * *

La historio de la universo, en ĉiuj ĝiaj etaj detaloj, estas
konservita en la trezorejoj de eterneco — tio estas alia
dimensio. Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝecon, dikecon kaj alton, sed ekzistas alia nivelo, kie ĉi
tiuaj dimensioj ne ekzistas. Ĉio estas travidebla en tiu etera
ebeno; ĉio estas konscio kaj konscio. La gustosento estas
sensacio, kiel ankaŭ la flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj
korpoj estas ĉiuj konscio. Kaj same kiel ni povas vidi, aŭdi,
flari, gustumi kaj tuŝi en sonĝoj, tiel ankaŭ ni povas sperti
ĉiujn ĉi tiujn sensaciojn per pura, travidebla konscio aŭ sento
.en la pli altaj sferoj

Jen ĝuste tion, kion mi vidas nun, dum mi parolas. Mi ne
estas en ĉi tiu korpo, sed mi estas parto de ĉio, kio ekzistas.
Kaj la aferoj, kiujn mi vidas, estas tiel realaj por mi, kiel vi
.estas por mi

Homo devas vekiĝi por vidi Dion ĉie kaj por scii la
diferencon inter sonĝo kaj realeco

Mi ofte vidas senfinecon en la loko kie mi estas, kaj mi
vidas tiun lokon en la senfineco. Ĉio prunteprenas vivon de
.tiu eterna fonto

Kiam mi estis infano, mi sidis kaj preĝis tage kaj nokte,
sed ne estis respondo nek respondanto
Unuflanke mi vidis homaron, kaj aliflanke eternecon, kiu
ne parolis al mi

Kvankam mi pensis, ke mi estas sola kaj ke ĉiuj forlasis
min, Dio ne forlasis min, ĉar Li ĉiam ĉeestis kun mi sekrete,
.malantaŭ miaj pensoj kaj sentoj

Kaj kiam mi komencis vidi la lumon en mi, mia animo
mistere pleniĝis per la benita diaodoro

Mi povis vidi la radikojn de la arboj kaj la sukon fluantan
tra ili, kaj mi sentis min proksime al Dio, kiu donis al mi
.konsolon kaj trankviligis mian koron

Mi preĝis kaj vokis denove kaj denove, tage kaj nokte,
kaj kiam aferoj perdis sian brilon kaj signifon por mi, mi
rezignis la mondon kaj ĉion, kio estas en ĝi, inkluzive de
feliĉo, pro timo, ke ĝi eble estos materia feliĉo, kaj mi trovis
.Dion, kiu estas kun mi nun ĉiam

La mondo eble forlasos min, sed Dio neniam forlasos
min eĉ por momento
Dio estas ĉio. Ĉi tiu halo kaj la universo ĉirkaŭ ĝi ŝvebas
.kiel moviĝantaj bildoj sur la kurteno de mia konscio
Mi rigardas kaj vidas nenion krom la puran spiriton, la
travideblan lumon, kaj la mildan konscion
Mia korpo, viaj korpoj, kaj ĉio en la mondo estas
emanaĵoj de tiu sola dia lumo. Kiam mi vidas tiun lumon, mi
.vidas nenion alian

Kiam vi rigardas la ekranon, vi vidas moviĝantajn
bildojn, sed kiam vi rigardas malantaŭen (en tradicia kinejo),
vi vidas nur lumradion brilantan sur la ekranon. Ĝi sonas
.nekredeble, sed ĝi estas vera
Mi kutimis paroli pri ĉi tiuj aferoj, sed nun mi ne parolas
al tiuj, kiuj estas indiferentaj aŭ nezorgaj. Sed Dio permesis
al mi paroli al vi ĉi-foje. Ĉio estas pasema. Preĝu por tio, kio
.estas eterna

* * *

Ĉar ni venis en ĉi tiun mondon de kie ni ne scias, estas
nature por ni demandi nin pri la origino kaj celo de la vivo
Ni aŭdas pri kreinto de ĉi tiu mondo, ni legas pri li, kaj la
tuta universo proklamas la ekziston de lia dia menso
Same kiel la malgrandaj kaj precizaj partoj kaj aparatoj
de malgranda horloĝo igas nin admiri la horloĝiston
Same kiel grandaj kaj kompleksaj fabrikaj maŝinoj
mirigas nin kaj inspiras admiron por sia inventinto, tiel ankaŭ
kiam ni vidas la mirindaĵojn de la naturo, ni estas mirigitaj de
:la inteligenteco kaŝita malantaŭ ili, kaj ni demandas nin
Kiu donis al la floro ĝian viglan, sun-fruntantan"

"?formon

De kie venis ĝia aromo kaj beleco? Kaj kiel ĝiaj petaloj
estis formitaj kun tia delikata precizeco kaj tinkturitaj per tiaj
?mirindaj, ĝojaj koloroj
* * *

Mi sentas vin en la profundo de miaj pensoj, mi sentas
vian ĉeeston en miaj plej profundaj sentoj, kaj mi vidas vin
flori en la ĝardeno de mia amo
Plenigu min per laodoro de via ĉeesto, por ke mi povu
ĝui vian benitan aromon
Venu al mi de trans la ĉielo, la steloj, pensoj kaj sentoj.
Montru al mi vian plej sanktan vizaĝon kaj lasu min percepti
.vian ĉeeston en mia animo, ĉirkaŭ mi kaj ĉie
Mi serĉis vin tra la epokoj kaj epokoj, sur la vojoj de
deziroj kaj ambicioj, kaj nun mi komprenas, ke vi loĝas en
.mia animo kaj inspiras miajn plej sanktajn sentojn
Ne plu kaŝu vin de mi malantaŭ la floroj de sentoj,
pensoj kaj la pulso de la animo
Ornamu mian animon per la juveloj de Via saĝo, kaj
enblovu en min la brizojn de Via feliĉo, kaj forigu de mi la
.mallumon, kiu vualis Vin de mia vido kaj mia kompreno
Ho Vi, kiu estas trans la steloj kaj la blua ĉielo, kaj trans
la tavoloj de la atmosfero kaj ĉiuj estaĵoj kaj ekzistoj, akceptu
la flustrojn de mia amo kaj mergu mian estaĵon en Via amo,
.Via lumo kaj Via paco
* * *

Se vi sentus eĉ nur etan peceton da dia amo, vi spertus
nepriskribeblan kaj superfortan ĝojon, kiun oni ne povas
.rezisti
Tiel ke fariĝas malfacile por vi enhavi ĝin
Kiam ni estas en harmonio kun Dio, nia percepto fariĝas
senlima kaj kunfandiĝas en la oceanajn profundojn de la tuta
.ekzisto
Ni spertas grandan ĝojon kaj superan dian amon
* * *

Iuj homoj estas dependaj de legado de tragediaj
romanoj kaj konsideras ilin sia plej ŝatata legaĵo, kaj sentas,
.ke ili daŭre ĝuos ilin ĝis la fino de siaj vivoj
Sed se ili analizus sin mem, ili trovus, ke ili ofte fariĝas
deprimitaj kaj ĉagreniĝemaj pro konstanta legado de tia
.literaturo

Pro tiu depresio, ili eble deziras rompi tiun kutimon kaj
anstataŭe formi la kutimon legi librojn kaj spiritajn
materialojn, kiuj inspiras iliajn pensojn kaj nutras iliajn
.sentojn per solidaj, sublimaj ideoj
Se ili faros tiun ŝanĝon, ili trovos, ke iliaj vivoj prenis
mirindan novan turnon danke al konscia juĝo kaj forta
.persistemo

Estas vere, ke ni povas ŝanĝi nin mem tre rapide se ni
volas, sed ŝanĝi ŝablonojn kaj kutimojn de jaroj postulas
.veran penon kaj fortan volon

Por ekstermi malnovan kaj profunde enradikiĝintan
kutimon, ĉiuj fortoj de persistemo devas esti aktivigitaj en la
kontraŭa direkto ĝis la malbona kutimo estas neŭtraligita kaj
.ĝia potenco estas paralizita

Al plej multaj homoj mankas la pacienco kaj toleremo
necesaj por tio. Sed oni devas kompreni, ke tio, kion oni kreis
.aŭ faris, povas esti forigita aŭ malfarita

* * *

Ni forlasu la limojn de la memo kaj vagu en la vastaj,
disvastiĝantaj herbejoj de spirita progreso
Kaj kiel la karavano de la tempo, kiu ĉiam vojaĝas sur la
vojoj de la vivo, tiel ankaŭ la karavano de la animo vojaĝu
sur la vojoj de la plej granda ekspansio direkte al la randoj
.de la dia spirito

La spirito de iniciato por plenumi la plej gravajn devojn
de la vivo ofte restas entombigita sub la rubo kaj derompaĵoj
de homaj kutimoj

Persono devas liberigi sin de la senkuraĝiga influo de
tiuj kutimoj kaj komenci semi la semojn de la sukceso, kiun li
.sopiras, en la grundo de sia vivo
La vivo akiras valoron kaj gravecon kiam ni plenumas la
plej urĝan kaj esencan taskon: trovi la veran signifon kaj
.valoron de nia ekzisto
Homoj devas kompreni, ke ĉi tiuj moviĝantaj kosmaj
.bildoj de vivo ne montriĝas sen kialo
Ĉiutage ni vidas novajn vidindaĵojn, kaj ĉiu tago alportas
novajn lecionojn, kiujn ni devus lerni per fokuso sur la pli alta
celo de homa ekzisto: rekoni la superan estaĵon kaŝitan
.malantaŭ la kurteno de la vivo

* * *

En Dio vi trovos la amon de ĉiuj koroj, la plenumon de
sopiroj kaj la realigon de deziroj. Ĉion, kion la mondo donas
al vi kaj poste forprenas, lasante vin en malĝojo, doloro aŭ
frustriĝo, vi trovos en Dio en multe pli granda mezuro kaj
.sen la akompananta seniluziiĝo kaj malĝojo

* * *

Iuj homoj diras, ke ni devus fidi nur je racio. Aliaj kredas,
ke ni devus kontentigi niajn sentojn. Ambaŭ pozicioj estas
.ekstremaj

Laŭ unu teorio, estas konsilinde ricevi regulajn
medicinajn kontrolojn por certigi la sanon kaj bonfarton de la
korpo, same kiel fari vian aŭton kontrolita de tempo al
tempo. Tio havas sencon. Sed homoj ne estas maŝinoj. Se
via mensa sano dependas de via fizika stato, pli frue aŭ pli
malfrue la menso sklaviĝos de la postuloj de la korpo, igante
ĉiajn kaj kvantojn de medikamentoj kaj aliaj fizikaj traktadoj
neefikaj. Tio klarigas kial ni suferas pro nekuraceblaj
malsanoj. Fizika malforteco enradikiĝis ĉar la menso rifuzis
.esti la mastro de la korpo

Estas plej bone komenci kun modereco. Se vi ricevas
malgrandan vundon, apliku iom da jodo, sed ne fidu nur la

medikamenton. Prenu raciajn antaŭzorgojn ĝis vi povas iom
.post iom fidi pli kaj pli je la ordinara racio
La grandaj instruistoj mem uzis medikamentojn origine
faritajn el herboj kaj kemiaĵoj kreitaj de Dio
Medikamentoj kaj drogoj ne estas necesaj por spirita
instruisto, sed por montri, ke la potenco de Dio agas laŭ
sennombraj manieroj, li povas kelkfoje elekti uzi iujn
.medicinajn preparojn
Ĉiukaze, venko kuŝas en la povo de la menso. Kiam vi
atingas la firman konvinkon, ke vi povas rezigni pri ĉiuj
medikamentoj sen iuj ajn malutilaj efikoj, vi triumfas kaj
.akiras majstradon super via korpo

* * *

La amikeco, kiun ni donas al aliaj, devas veni el la koro,
kaj amo kaj kunlaboro ne devas esti montrataj sur la surfaco,
.dum la interno implicas alie
Spirita leĝo estas ekstreme preciza kaj potenca, kaj
.spiritaj principoj ne devas esti kontraŭdiritaj
Tial estas esence ne trompi aŭ perfidi amikojn kaj ne
.transiri la limojn de amikeco
Amiko ankaŭ devus scii kiam li devas kunlabori kun sia
amiko kaj kiam li devas uzi sian volon kaj sindeteni de
.kunlaboro kun li

* * *

La surfaco de la haŭto ne sentas la sentojn de tuŝo; tiuj
sensacioj estas fakte spertitaj en la cerbo, kaj persono ne
.povas gustumi, tuŝi, flari, aŭdi aŭ vidi krom per la menso
Ni eble perceptas guston sur la surfaco de niaj langoj,
sed en realeco, ĝuste la cerbo registras tiun guston. Simile,
kiam parto de la korpo estas vundita, la doloro estas ĉefe
.sentita en la menso, ne en la trafita organo
Ni havas du mekanismojn por senti doloron: la nervon
kaj la cerbotrunkon. Sento okazas kiam la cerbo permesas
komunikadon inter la nervo kaj la cerbotrunko. Krom se la
.cerbo rekonas la doloron, la doloro ne ekzistas

Kiam persono estas sub la influo de kloroformo aŭ anestezo, ili ne sentas doloron ĉar la sensacioj ne atingas la cerbon. Ĉe la nervfinaĵoj estas fajnaj haroj tra kiuj dolorsignaloj estas transdonitaj al la cerbo. La anestezo malhelpas la transdonon de ĉi tiuj dolorsignaloj. La cerbo estas la sensorgano de la menso, kaj ĉiuj korpaj sensacioj estas transdonitaj al la menso per la nervoj kaj la cerbo mem. Ĉar la menso estas konektita al la cerbo, ĝi ricevas kaj interpretas ĉi tiujn sensaciojn. Menso fortigita per pozitiva pensado estas malpli influita de sensacioj de plezuro kaj doloro. Ĝi konscias pri ĉi tiuj sensacioj, sed ne estas ligita de ili.

* * *

:Arkivoj - De la Abismo ĝis la Pinto
Sukceshistorio rakontita de la saĝulo Paramhansa

Yogananda

Ĉi tiu estas vera rakonto tradukita pri persono, kiu) konstante malsukcesis, sed per praktikado de kreiva pensado kaj pozitiva aserto, li fine sukcesis superi la kialojn (.de sia malsukceso kaj kapablis ligi sukceson al sia volo. Same kiel ekzistas homoj, kiuj sukcesas laŭnature, ekzistas ankaŭ homoj, kiuj malsukcesas pro kutimo. Mia amiko kaj studento (S) estis fiaskulo ekde la naskiĝo. Estas vere, ke li estis inteligenta, diligenta kaj fervora knabo gajni monon, sed tuj kiam li pensis pri laboro .aŭ kariero, la faktoroj de fiasko ĉirkaŭis lin dekomence. Iun tagon li venis al mi senmane, persekutita de kreditoroj, forlasita de amikoj, petante konsilon. :Mi demandis lin pri la kaŭzo de liaj problemoj, kaj li diris: "Sinjoro, mi estas fiaskulo. Pro iu kialo, kiun mi ne scias," tuj kiam mi komencas laboron, mi perdas ĝin, kaj la loko, kie mi laboras, ankaŭ estas damaĝita. La dunganto perdas sian negocon baldaŭ post dungado de mi. Tial mi timas serĉi laboron pro timo ĝeni la interesojn de la dungantoj, kiuj dungos min. Pro mia malsukcesa malstabileco, mi certas, ke

mi neeviteble perdos mian laborpostenon, ĉar la kompanio, kiu dungos min, deklaras bankroton kaj fermos siajn pordojn, kaj sekve maldungos min. Tial mi ne rajtas kaŭzi la detruon ".de la entreprenoj de aliaj homoj simple pro mia ligo al ili

Mi sukcesis trovi por li laborpostenon ĉe malgranda firmao kaj petis lin ripeti la jenan aserton al si ĉiun vesperon, :antaŭ ol enlitiĝi kaj ankaŭ post vekiĝo Tagon post tago kaj ĉiutage mi fariĝas pli kaj pli"

"sukcesa en mia laborfako

Monato pasis, kaj (S) avertis min: "Sinjoro, la firmao, kiun vi dungis, fariĝas malstabila kaj ĝia situacio ne estas promesplena. Mi petegas vin eltiri min el ĝi antaŭ ol ĝi tute kolapsos, ĉar mi ĉiuokaze perdos mian laboron kiam la firmao malsukcesos. Sed mia nuna eksiĝo eble ŝparos al la firmao la neeviteblan kaj malbonaŭguran sorton pro miaj ".bedaŭrindaj ŝanceliĝoj

Mi ridis, ne atentante tion, kion (S) diris, kaj anstataŭe petis lin daŭre emfazi sian argumenton kaj konservi sian laboron. Semajnojn poste, li venis al mi unu vesperon kaj :diris suspirante

"Kion mi timis okazis ĝuste"

"?Ŝi demandis al li: "Kio okazis

Li diris, "La kompanio kolapsis ĝuste kiel mi diris al vi kaj ".kiel mi antaŭdiris

Mi diris al li, protestante: "Ĉu ne estas vere, ke kiam vi certigis al vi mem, 'Tagon post tago kaj ĉiutage mi fariĝas pli kaj pli sukcesa en mia laborkampo', vi fakte ripetis tiujn vortojn kiel papago? Kaj ke polpo de dubo daŭre tenis la faldojn de via cerbo, tiel ke vi diris al vi mem: 'Vi malsaĝulo, via situacio plimalboniĝas, kiom ajn vi provas konvinki vin pri ""!sukceso

"Li respondis: "Jes, efektive tio estas kio efektive okazas konsilis seniĝi de la vibroj kaj pezaj negativaj pensoj (S) tuj kiam ili aperas en lia menso, precipe dum ripetado de la pozitiva aserto, ĉar la konscia menso kun firma konvinko

povas influi la subkonscion aŭ nekonscian menson, kiu siavice, per la leĝo de magneta resonanco, efikas la konscian menson per la povo de kutimo

Mi aldonis: "La ofta aserto de pozitivaj pensoj kaj kutimoj ĝis ili trapenetras kaj enradikiĝas en la subkonscio sufiĉas por forigi hereditajn aŭ akiritajn subkonsciajn mensajn barojn. Ne ekzistas maniero sukcesi tiel longe kiel pensoj kaj sentoj de senkuraĝiĝo kaj frustriĝo estas enradikiĝintaj en la konscia aŭ subkonscio. Inter la kondiĉoj por sukceso estas posedo de kreiva kapablo, favoraj cirkonstancoj kaj denaskaj tendencoj. Se vi kapablas tuŝi la pli altan konscion per ĝiaj senlimaj kapabloj, tiam vi povas krei novajn ŝancojn por tiu sukceso, kiu ankoraŭ eskapas vin". kaj kiun vi ne kapablas kapti

Kaj mi povis helpi (S) trovi alian laboron, pli grandan ol la unuan. Sed post ses monatoj (kiu estis la plej longa periodo, kiun nia amiko laboris), li diris al mi unu posttagmezon: "La situacio de la firmao rapide malboniĝas, ".do bonvolu rapide seniĝi de mi

Mi ne atentis liajn zorgojn, sed petis lin daŭrigi sian laboron. Kelkajn semajnojn poste, (S) diris al mi kun rideto: "La dua laboro, kiun vi aranĝis por mi, sinjoro, foriris kun la "!vento

Mi diris trankvile, "Ne zorgu, mi trovos por vi alian ".laboron

Li respondis: "Nu, sinjoro, kondiĉe ke vi mem decidus renversi alian kompanion pro mia asocio kun ĝiaj posedantoj, ".mi ne kontraŭas

Per persista penado, mi trovis tre bonan laboron por (S) ĉe granda kompanio. Jaro pasis kaj nenio okazis, kvankam (S) provis ĉiusemajne forlasi la kompanion pro timo, ke ĝi .estos detruita kiel la antaŭaj

Fine, mi petis lin investi sian monon en sian propran negocon, kaj li ektimis kaj rigardis min mirigite, dirante: "Ĉu

tion vi konsilas al mi fari? Ĉu vi ne opinias, ke mi perdos la
"monon, kiun mi pene akumulis, se mi investos ĝin
Ŝi memfide certigis lin: "Vi devas investi vian monon kaj
energion en bonan projekton, kiel ekzemple lokan
restoracian centron, kiu ne postulas grandegan investon, kaj
".mi estas certa pri via sukceso

Ene de kelkaj jaroj, (S) fariĝis la posedanto de multaj
posedaĵoj kaj grandaj stokejoj

Post kiam li konvinkiĝis pri sia sukceso, li trovis sin
sukcesa en ĉio, kion li faris. Iun tagon li diris al mi, ridante:
"Dankon al Dio kaj via helpo, mi transformiĝis de fiaskulo en
sukcesan homon. Mi superis fiaskon kaj komprenis, ke mia
kontinua fiasko efektive ŝuldiĝis al manko de kompreno pri
mia devo. Sed mi ne scias, kiel mi sukcesis post kiam mi
".detruis la laboron de aliaj pro miaj malsukcesaj ŝanceliĝoj
Do mi klarigis al li: "Vi ne kaŭzis la detruon de la
intereso, por kiuj vi laboris. La leĝo de altiro, kiu regas
homojn, bazita sur similaj vibroj, funkcias negative aŭ
".pozitive (simila altiras similan)

Via esence mankhava naturo allogis vin al kompanioj,
kiuj jam estis sur la rando de kolapso, kaj inverse. Do, vi
estis fiasko, kaj la kompanioj ankaŭ estis sur la rando de
kolapso. Laŭ la leĝo de reciproka altiro, vi kaj tiuj kompanioj
falas laŭ la monteto de fiasko kaj samtempe koliziis kun la
.rokoj

La moralo de ĉi tiu rakonto estas, ke vera sukceso kuŝas
en kreado de tio, kion oni bezonas, per voloforto, vekante la
senliman potencon de pli alta konscio. Ĉi tiu potenco povas
esti vekita per lernado de la ĝusta maniero mediti kaj pensi
pozitive kaj kreive por akiri sanon, sukceson, saĝon kaj
.feliĉon

* * *

Fenestro de lumo
En la fora pasinteco, mi havis sekretan torĉlampon kaj
mi singarde marŝis en la silento de interna mallumo

Kaj kiam mi sendis kaŝitan radion tra la mallumo, mi
vidis malgrandajn fiŝojn de inspiraj ideoj rivelitaj per la
fulmanta lumo

Mi uzis tiujn fiŝojn kiel logilon por kapti la fiŝojn de mia
pli granda konscio, sed multaj el ili eskapis kaj malaperis
.malantaŭ la malgranda cirklo de lumo

Kaj de viaj lojalaj kaj sinceraj sekvantoj, riĉaj je arĝentaj
kantoj kaj oraj sonĝoj, mi aĉetis per la valuto de amo luman
reton de la animsensacioj kaj kunligis ilin. Mi balais la
oceanon de via saĝo kaj kaptis malgrandajn fiŝojn kaj arojn
da feliĉaj sentoj kaj altvalorajn gemojn de sanktaj memoroj,
kiujn mi longe perdis kaj sopiris, kaj mi ankaŭ akiris tion,
.kion la trezoroj de la mondo ne povas egali

* * *

En ĉi tiu mondo ni ŝajnas esti mergitaj en maro da
malfacilaĵoj

Dio nin provas laŭ multaj manieroj, Li montras al ni niajn
malfortojn, por ke ni povu rekoni ilin kaj transformi ilin en
.fortojn

lafoje Li sendas al ni superfortajn provojn, kiuj ŝajnas
:preter nia kapablo elteni, sed la sagaca disĉiplo diras
Mi volas Vin, Sinjoro, kaj nenio malhelpos mian"
:serĉadon de Vi. La preĝoj de mia koro estas
Ne provu min per tio, ke mi forgesu vian ĉeeston kaj"

".neglektu mencii vin

Tiam Dio venas kaj vekas nin el ĉi tiu maltrankviliga
sonĝo, kaj ĉiu serĉanto pli frue aŭ pli malfrue ricevos tiun
mirindan teston

* * *

Persono povas doni al si pozitivajn sugestojn, kiuj
pozitive influos la subkonscion, kiu siavice influas la konscian
.menson

Negativaj sugestoj, ĉu memgeneritaj aŭ de alia persono,
.estas damaĝaj al la cerbo kaj devus esti evitataj

Estas malhelaj spiritoj (fantomoj) vagantaj tra la kosmo
serĉante mensojn kaj korpojn, kiujn ili povas uzi por atingi
.siajn dezirojn kaj celojn

Tial oni devas esti singarda pri la domineco de tiaj
.spiritoj, okupante la menson per pozitivaj kaj bonaj pensoj
La menso ne devas esti lasita malplena. Ĉi tio,
kompreneble, estas malsama ol prepari la menson por ricevi
.inspirojn kaj pli altajn vibrojn dum meditado

* * *

Kiam mono estas konsiderata mezuro de feliĉo, ĝi fakte
alportas malfeliĉon, ĉar ĝi kreas envion, avidecon kaj
.misharmonion inter membroj de la sama familio
La vivo estus pli bona por ĉiuj se ĝi estus pli simpla. Tial
.instruistoj instigas al pli simpla vivo

Se eble, estas konsilinde resti for de grandaj urboj, ĉar
urbanoj ofte estas ĉirkaŭataj de bruoj, dum persono sentas
.sin pli libera kaj pli energia en pli malgrandaj komunumoj
Bedaŭrinde, multaj urbanoj ne laboras forte por kultivi
kaj nutri siajn spiritajn inklinojn, kaj iuj fariĝas mallarĝmensaj
kaj vivas preskaŭ mekanikajn vivojn. Tamen, ekzistas tiuj,
.kiuj povas unuigi urban vivon kun spiriteco, se ili tiel elektas
Krom se persono enkondukas Dion en sian vivon kaj
kreas efikan ekvilibron, problemoj venos al ili, sendepende
.de ilia vivstilo

* * *

Persono povas havi feliĉon en malgranda kabano, kaj
povas fali viktimo de zorgo kaj mizero eĉ en luksa palaco
Troa lukso kaj indulgo en materiaj luksoj ofte forpelas
feliĉon de la animo anstataŭ alporti ĝin
Kiu ajn dependas de kontentigo de siaj deziroj por sia
feliĉo, ne povas atingi tiun feliĉon, ĉar feliĉo en ĉi tiu kazo
.dependas de io, kion li atendas akiri en la estonteco
Li flirtas kun feliĉo kaj provas gajni ĝin sen iam atingi
ĝin, kiel iu, kiu ĉasas akvan miraĝon en la dezerto

* * *

Adekvata kvanto da dormo helpas provizi la korpon per energio, dum troa dormo elĉerpas la korpon ĝis la punkto, ke persono ne volas labori la tutan tagon, sed anstataŭe trovas .sin trenanta sin

Unu maniero seniĝi de laceco estas per oksigenigo de la .korpo, tio estas, per provizado de ĝi per oksigeno
Kiam vi sentas vin laca, anstataŭ iri al la kuirejo por manĝeto, eliru dum dek aŭ dek kvin minutoj kaj spiru .profunde, elspirante kaj enspirante
Ripetu tion plurfoje. Ne spiru rapide aŭ forte, sed prefere komforte, malrapide kaj profunde. Post ĉi tiu tempo pasigita en la libera aero, vi sentos vin energia kaj trovos, ke la .laceco malaperis

* * *

Ĝardeno de Vivo

Mi uzos ĉiujn povojn donitajn al mi de Dio laŭ ĝusta kaj utila maniero
Dio helpos min se mi helpos min mem, preĝante al Li kroni miajn klopodojn per sukceso
Mi vualis kaj enterigis malsukceson en la tombejo de hieraŭ. Hodiaŭ mi prilaboros la ĝardenon de mia vivo per mia nova kreiva penado, kaj mi semos en ĝian grundon la .semojn de saĝo, sano, prospero kaj feliĉo
Mi akvumos la semojn per la akvoj de fido al Dio kaj memfido, kaj mi atendos, ke la Malavara donu al mi abundan .rikolton
Eĉ se mi ne rikoltos la rikolton, mi tamen estos dankema .pro la kontento, kiun mi akiris provante mian plejeblon
Mi dankos Dion, ke mi kapablas provi denove kaj denove ĝis mi sukcesos kun Lia helpo, kaj mi dankos Lin pro la .plenumo de miaj plej karaj deziroj kaj noblaj deziroj

* * *

Se viroj kaj virinoj ne komprenas la naturon de unu la .alian, ili turmentos unu la alian per terura psikologia doloro

Ĉiu el ili devas fari sian plejebulon por krei ekvilibron inter
.racio kaj emocio, por ke ili fariĝu multflanka persono

* * *

Homoj ricevis senton por protekti la korpon. Sen sento,
persono povus suferi gravan vundon aŭ brulvundon sen
.rimarki ĝin

Bestoj ne evoluigis ĉi tiun kapablon, kiun posedas
homoj, kaj tial ilia sento de doloro estas malpli granda; alie,
la krueleco trudita al ili per certaj metodoj de mortigado kaj
buĉado estus neeltenebla. Krabo estas ĵetita en bolantan
!akvon, vivanta

Ĉar kaj doloro kaj plezuro estas kreaĵoj de la menso,
fizika doloro povas esti mildigita per praktikado de
menskontrolo. Tiam persono povas sperti sensacion kiel
.indikilon de nenormala stato, sen senti doloron
Troa sentemeco al aŭ plezuro aŭ doloro plifortigas ilian
efikon, dum reduktita sentemeco igas personon malpli trafita
de doloro kaj malpli submetiĝema kaj sklavigita de sensaj
.plezuroj

Mi trejnis mian korpon kaj menson por iĝi malpli
sentemaj al stimuloj, kaj mi trovis min libera de sensaj
distraĵoj. Ĉi tiu trejnado estas la vojo al liberiĝo de la teno de
.la sentoj kaj iliaj senfinaj postuloj

Unu el la kuracistoj posedis tian mensan forton, ke li
!kapablis plenumi danĝeran kirurgian operacion sur si mem
Kompreneble, tio estas neebla por menso sklavigita de
fizikaj alligitaĵoj. Sed per trejnado, la menso povas fariĝi
potenca kaj impona. Ju pli homo trejnas kaj rafinas sian
.menson, des pli ili povas kontroli ĝin

Dorlotita aŭ dorlotita infano estas tre afliktita eĉ de la
plej eta damaĝo, dum infano trejnita en eltenivo kaj
rezisteco malofte retiriĝas aŭ retiriĝas pro doloro fronte al
.gravaj vundoj

Pulsoj el la profundoj de la animo

Instruisto: Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

Ho eterna trankvilo

Protektu min kontraŭ atakoj de intensa kolero, kiuj
skuas miajn nervojn kaj flamigas miajn cerbĉelojn

Lasu min forlasi la kutimon de kolero, kiu alportas
malfeliĉon al mi kaj miaj amikoj

Sinjoro, ne lasu min indulgi en egoisma provoko, kiu
distanigas min de la amo de miaj amatoj

Ne lasu min pliigi mian koleron kaj indignon per intence
provizado de ĉio, kio pliigas ilian intensecon

Ho Sinjoro de sankta trankvilo, kiam mi estas konsumita
de kolero kaj kolero, metu antaŭ min la spegulon de riproĉo,
en kiu mi povas vidi mian malbelecon, naskitan de sufoka,
indigna emocio!

Mi ne volas aspekti malbele antaŭ aliaj, kun vizaĝo
distordita de intensa kolero

Mi solvos la malfacilaĵojn de la vivo per pensoj kaj agoj
de amo, ne per malamo kaj indigno

Benu min, por ke mi povu resanigi la vundojn de kolero
en mi per la balzamo de memrespekto, kaj resanigi la
ulceretojn de kolero en aliaj per la balzamo de mildeco,
bonkoreco kaj trankvileco.

Restarigo de Travidebleco

La radioj de Via amo, ho Sinjoro, brilu egale sur ĉiujn
membrojn de Via kosma familio senescepte.

La homaro perdis sian travideblecon, fariĝante
malrapida por kompreni, nekapabla ricevi vian lumon, kaj tio

estas sia propra kulpo. Helpu nin forviŝi la nebulon de eraro de la spegulo de nia vera kompreno.

Nia spirita rezisto estas malforta kaj febla, do sendu, ho Sinjoro, Vian forton en niajn membrojn, por ke ni povu dispeli la densajn, malhelajn vaporojn, kiuj kovris nian travideblecon kaj malhelpis la liberan fluon de Via resaniga lumo.

Ho, se nur ni povus fariĝi klaraj, helaj speguloj reflektantaj vian puran, helan bildon!

Lasu min trovi min en ĉiu

Lasu min kompreni, ke sen Via graco kaj saĝo, mi eble estus kripla, lepra, aŭ blinda Kaj kvankam tio estus, kion mi meritis, mi sopirus resaniĝon kaj serĉus ĝin fervore

Sankta Patrino, kiam mi vidas homojn, kies membroj estas malbeligitaj aŭ ŝarĝitaj per malĝojoj, lasu min senti, ke estas via ĉioekzistanta spirito, kiu suferas en iliaj korpoj kaj animoj.

Benu min, por ke mi sentu la sentojn de ĉiuj miaj fratoj, kaj por ke mi klopodu liberigi ilin de ilia mizero, same kiel mi provas liberigi min mem.

Dum mi sopiras, luktas, ploras kaj ridetas pri aliaj, mi devas trovi min mem en ĉiu

Estu lumturo de mia saĝo

Se la boato de mia menso alproksimiĝas al la danĝeraj rokoj de avidaj deziroj, pelataj de la ŝtormoj de nescio, tiam avertu min, ho vi, kiu estas la lumturo de dia saĝo

Mi konstante serĉas la bordojn de via justeco kaj la sekuran rifuĝejon de via sekureco!

anĝelaj melodioj

La magia sceptro de meditado tuŝis ĉiujn sonojn kaj transformis ilin en la originan sonon de Om rapidanta tra la vojoj de la steloj, trans la teron kaj meze de la akvoj.

Ho Spirito, malkaŝu vin al mi per la voĉo de Om: la voko de la universo al adorado kaj kontemplado

Ĉiuj histoj de mia korpo kaj ĉiuj dratoj de miaj nervoj harmonie kantas la anĝelajn melodiojn de Om

Ĉiutaga preĝo por sankta gvido

Sinjoro, mi ekzercos mian volon kaj laboros honeste kaj sincere, sed direktos mian komprenon, volon kaj agojn en la ĝusta direkto, por ke mi povu fari ĉion, kion mi devus fari.

Laodoro de respekto

Mi alproksimiĝas al vi kun kunpremitaj manoj, klinita kapo, kaj koro plena de laodoro de respekto

El la koroj de viaj adorantoj mi eltiris la esencon de bonodora sopiro kaj miksis ĝin kun rosgutoj el miaj okuloj

Per tiu benita akvo mi lavos viajn rozkolorajn piedojn

Vi estas mia patro kaj patrino, kaj mi estas via infano

Vi estas la gvida mentoro, kies vortojn mi aŭskultas kaj kies ordonojn mi volonte obeas

Venu, ho dia ĝojo

Ho Universala Patrino, estu la sola flamo en niaj koroj kaj dispelu la mallumon de niaj animoj

Kaj en la larmoj de nia amo por vi, forlavu nian amon por mondaj aferoj

Kaj en la ĝojo de nia interkonsento kun vi, forpelu unufoje por ĉiam nian tristecon kaj malĝojojn

Faru niajn malgrandajn korojn granda koro, kiu povas
akomodi vian tutan ĉeeston

Kaj en la spegulo de via benita naturo, ni vidu nin
perfektaj kaj puraj

La flamoj de nia amo por vi leviĝu super la flamon de
teraj deziroj

Milionoj da tentoj alivestas sin kiel vi kaj konstante
trompas nin

Venu, ho pura ĝojo! Enlasu ĉiujn miajn fervorajn sopirojn
por vi

Estu la trankvila planedo en miaj mallumaj noktoj de
nescio, kaj prenu mian manon kaj revenigu min sekure al via
sekura kaj protektita rifuĝejo!

La ĵuro de la disĉiplo

Mi venkos fierecon per humileco

Kaj malamo kun amo

Ekscito tra trankvileco

Egoismo estas anstataŭigita per malavareco

Kaj malbonon kun bonon

Nescio pri scio,

Kaj zorgo, en la paco de kontemplado, pri vi, ho mia Dio

Tenu min for de malbono

Protektu min, ho Sinjoro, por ke mi ne aŭdu malbonon,
nek vidu malbonon, nek parolu malbonon, nek spiru
malbonon, nek tuŝu malbonon, nek sentu malbonon

Mi ne pensas malbonon, nek mi sonĝas malbonon

Preĝo por la Granda Radianco

Ho Sinjoro de Majesto, ho Esenco de Ekzisto kaj Spirito de la Universo, ho Amiko de Amikoj! Malkaŝu al mi la sekretojn de mia estaĵo. Instruu min kiel mi povas adori Vin en trankvilo, trankvileco kaj vikleco.

En la trankvilon de mia animo, mergu min por ke mi povu rimarki vian eternan ĉeeston en mi kaj ĉirkaŭ mi.

Mi havas grandan sopiron koni vin, ho vi, kiu ne havas egalulon, ho vi, kiu estas senkompara, ho unika kaj glora, kiu meritas ĉian respekton kaj aprezon!

Nostalgiaj burĝonoj

Kun la tagiĝo de via alveno, la burĝonoj de mia sopiro floros en freŝajn florojn

Ho Sinjoro, rapidigu la tagon, kiam mi teksos verdan bukedon el tiuj floroj kaj metos ĝin ĉe viaj piedoj

Preĝo antaŭ manĝado

Ho Sinjoro, akceptu ĉi tiun manĝaĵon, sanktigu ĝin, kaj ne permesu al glutemeco malpurigi ĝin

La manĝaĵo venas al ni de vi kaj celas subteni vian fizikan korpon. Benu ĝin per via spirito, por ke ĝi fariĝu spirito, kiu nin subtenas kaj fortigas.

Vi estas la perfekta dia rozo, plena de vivo, gracio kaj beleco, kaj ni estas ĝiaj petaloj. Plenigu niajn animojn per la bonodora aromo de via malavara ĉeesto.

Nia sopiranta brizo

Malfermu la burĝonojn de niaj koroj kaj liberigu ilian aromon malliberigitan malantaŭ la kradoj de rozkoloraj folioj,

por ke la brizoj de niaj spiritaj perceptoj povu porti la bonodorajn odorojn kaj transporti ilin al via sankta templo.

Ho Vi, kiu meritas ĉian adoron kaj respekton!

Ni volas, ke nia sopiranta brizo blovu sur viajn benitajn piedojn

Flustroj el eterneco

La eterna voĉo alparolis min per mola, malalta tono, dirante:

"Mi flustris en vian orelon dum viaj tutaj dormperiodoj: 'Vekiĝu!' Kaj nun vi forlasis vian dormon; mi diras al vi: Veku viajn fratojn. Laboru kun mi, por ke ĉiuj aŭdu mian vorton."

Do mi promesis, dirante:

"Mi faros mian plejblon por disvastigi vian vokon kaj disvastigi vian mesaĝon, kaj kiam mi forlasos mian teran formon, mi prunteprenos vian ĉieestantan voĉon por flustri al harmoniaj koroj: Aŭskultu liajn diajn himnojn de spirita konsolo, ĉar li ĉiam vokas vin."

Mi atendas ĉiujn miajn sennombrajn fratojn kaj fratinojn dum ili malrapide marŝas en longa, longa procesio al la benita celo de memkompreno, kaj per "Flustroj el Eterneco" mi flustros al ili: "Vekiĝu, miaj fratoj kaj fratinoj, kaj ni sekvu Lian voĉon, kiu senĉese vokas nin, kaj ni revenu kune al la ĉiela hejmo."

Vi estas la fontano de amo

Vi estas la fonto de ĉiela kaj tera amo

Vi estas la patro, kiu protektas siajn infanojn, kaj la patrino, kiu kovras ilin per senfina tenereco.

Vi estas la malgranda infano, kiu balbutas kiam li diras
vortojn de amo al siaj gepatroj

Vi estas la perfekta harmonio kaj sindonemo inter
amantoj

Vi purigas la serviston montrante respekton al lia mastro
kaj plifortigas la ligojn de amo inter amikoj

Vi lavis min per la akvoj de amo en ĉiuj ĝiaj formoj, tial
mi ekamis vin per ĉiuj sentoj en mia animo kaj per la tuta
amo kaj sopiro en mia koro, ho vi, kiu meritas ĉian amon,
adoron kaj respekton!

La Kanto de Eterna Amo

Mi agordas la kordojn de la liro de mia koro por reludi
malnovan kanton: La Rakonto de Mia Unua Amo

Ho Dia Spirito, al vi mi ofertas novajn melodiojn el la
Virga Animo: aŭtentikajn miksaĵojn laŭ la melodioj de mia
eterna amo por vi.

Ondoj de miaj himnoj dancas laŭ la kosma ritmo de via
senfina oceano, kaj pelas min super ondoj de superforta ĝojo
al viaj plej malproksimaj bordoj

Ho melodio de la maroj, tiel serena kaj trankvila, kantu
al mi mallaŭte la kanton de sopiro al la eterna dia patrino

Ho kanto de eterna amo! Lulu min en la lito de melodio
kaj lasu dormon ornamu miajn okulojn dum mi ĝuas pacon
sur la sino de mia ama dia patrino

El la trezorejo de la memoro, mi prenis la sanktan
trezoron, inkluzive de la dokumentoj kaj promesoj, kiujn vi
donis al mi, kaj interŝanĝis ilin kontraŭ la oro de la amo. Per
ĝi, mi konstruis, sur vasta areo de mia animo, belegan

palacon indan je via glora trono. Kaj nun mi atendas vian alvenon.

Ho majesta kaj glora dia gasto, nun mi sentas vian alproksimiĝon al la trono de mia koro, plena de la plej granda ĝojo

Fragmentoj de miaj frakasitaj diamantaj sonĝoj, entombigitaj sub amasoj da antikva mallumo, briletas pro la brilo de via vizito

El mia ekstaza estaĵo, silentaj himnoj de dankemo fluas en kontinua fluo

Bonvolu akcepti la bonvenigajn girlandojn, kiujn mi speciale teksis por vi el la floroj kaj rozoj de mia eterna sindonemo!

En la ĝardeno de mia koro

La abelo de mia menso flugas al la izolita ĝardeno de mia koro, flirtema kun la brizo de mia amo kaj ornamita per la perloj de via dolĉa roso

Mi kultivis por vi mirindajn liliojn de spirita distingo kaj flavajn narcisojn por enhavi miajn larmojn de pento, delikatajn violojn revemajn pri humileco, kaj larĝajn lekantetojn por la perceptoj de la animo

Al vi, la arboj de miaj pensoj ofertas bongustajn fruktojn de bonodoraj petegoj, per humilaj manoj de delikataj, rosaj branĉoj

Kaj en la ĝardeno de mia koro, abelo de miaj pensoj ŝvebas, ebria, meze de oferoj de pura nektaro al vi

Malfermaj pordoj

Ho Sinjoro, kiam mi estis blinda, mi ne povis trovi eĉ unu pordon, kiu kondukus al Vi

Vi sanigis miajn okulojn, kaj nun mi trovas malfermitajn pordojn ĉie:

En la koro de floroj, meze de la sonoj de amikeco, kaj la memoro pri amataj, noblaj provoj, ĉiu flustro de miaj preĝoj malfermas novan pasejon al la templo de via senlima ĉeesto!

Kanto de mia animo

En la vekriado de la violono, la zumado de la harpo, kaj la frustrado de miaj burĝonantaj pensoj, mi aŭdis la eĥon de viaj melodioj Do mi tiris la kurtenon de densaj teraj sonoj kaj aŭskultis, ebie, vian eteran voĉon, ho dia kantisto

Ho, melodio de mia magia animo, mi finfine aŭskultis vin

Vi vekis min el mia malnova dormo

Kaj jen mi metas sur vian sanktan altaron bukedojn de miaj sopirantaj melodioj kaj melodioj sopirante vin

Paco estu sur vi

Spirita sukceso par excellence

"Vi neglektas la filozofiajn kursojn en viaj lernolibroj. Ŝajnas, ke vi fidas je 'kompreno' por helpi vin sukcesi en ekzamenoj sen fari la necesan penon. Sed se vi ne studos praktike kaj efike, mi persone certigos, ke vi malsukcesos en ĉi tiu fako."

Profesoro Joshal, profesoro ĉe la Kolegio Serampur (Barato), alparolis min per ĉi tiuj severaj vortoj: Mia malsukceso en lia fina skriba ekzameno signifis, ke mi ne povis ĉeesti la finajn ekzamenojn ĉe la Universitato de Kalkuto, kiu integrigis la Kolegion Serampur kiel unu el siaj branĉoj. La establita regulo en barataj universitatoj estas, ke studento, kiu malsukcesas en iu ajn fako en la finaj

ekzamenoj por la humanismaj studoj, devas ripeti la sekvan jaron en ĉiuj fakoj.

Miaj profesoroj en Serampur kutimis trakti min afable kaj kun iom da humuro, dirante: "Mukanda (Paramhansa) estas iom tro ebria de spiriteco." Tio ŝparis al mi la embarason devi respondi demandojn en la klaso, ĉar ili estis certaj, ke la finaj skribaj ekzamenoj sufiĉus por forigi mian nomon de la listo de studentoj. Miaj kunstudantoj, aliflanke, simple moknomis min "la ekstaza ermito".

Mi faris lertan paŝon por malhelpi la minacon de Profesoro Joshail Lee malsukcesigi min en filozofio Ĵus antaŭ ol la finaj rezultoj estis anoncitaj, mi petis unu el miaj kolegoj akompani min al la oficejo de la profesoro, dirante:

"Venu kun mi, ĉar mi volas atestanton, kaj mi seniluziiĝos se mi ne efektive venkos la profesoron."

La profesoro skuis la kapon post kiam mi demandis al li, kian noton li donis al miaj respondoj, kaj diris per memfida, triumfa tono, traserĉante la grandan stakon da paperoj sur sia skribotablo: "Vi ne estas inter la sukcesintoj, ĉar via eseo ne estas inter la paperoj. Ĉiukaze, vi malsukcesis ĉar vi ne ĉeestis la ekzamenojn."

Mi ridetis kaj diris:

"Sinjoro, mi jam faris la ekzamenojn, ĉu vi permesus al mi mem serĉi mian eseon?"

La profesoro, konsternita, donis al mi permeson, kaj mi rapide elprenis mian paperon, el kiu mi zorge forigis ĉion, kio povus malkaŝi mian identecon, krom la pasvorto. Ĉar la profesoro ne rimarkis mian nomon, li donis al miaj respondoj altan noton, kvankam ili enhavis nenian lernolibran enhavon!

Tuj kiam li komprenis mian ruzaĵon, li ekkriis, "Damne estu ĉi tiu malĝentila bonŝanco!" Poste li aldonis espereme, "Vi certe malsukcesos en viaj finaj ekzamenoj."

Koncerne la ekzamenojn en la aliaj fakoj, mi ricevis iom da helpo, precipe de mia kuzo kaj kara amiko Prabhas. Mi luktis, kvankam dolore, en la ceteraj finaj ekzamenoj kaj atingis la minimuman aprobon.

Nun, post kvar jaroj da universitato, mi rajtis partopreni miajn bakalaŭrajn ekzamenojn, privilegion, kiun mi apenaŭ anticipis. La finaj ekzamenoj ĉe la Kolegio Serampur estis rimarkinde facilaj kompare kun la rigoraj alirekzamenoj de la Universitato de Kalkuto, necesaj por diplomo. Fakte, miaj ĉiutagaj vizitoj al mia instruisto, Sri Yuktiswar, lasis al mi malmulte da tempo por aperi en la universitataj haloj. Mia ĉeesto estis pli surpriza por miaj samklasanoj ol mia foresto!

Mia preskaŭ ĉiutaga rutino estis bicikli ĉirkaŭ la 9:30a matene al la ermitejo de mia instruisto, portante oferon por Sri Yuktiswar: kelkajn florojn el la ĝardeno de la gastejo. Mia instruisto varme salutis min kaj invitis min al lunĉo, kiun mi volonte akceptis, volante eskapi la pensojn pri la universitato kaj miaj kurslaboraĵoj. Post pluraj horoj kun Sri Yuktiswar, aŭskultante lian maloftan saĝon aŭ plenumante la devojn de la ermitejo, mi kontraŭvole foriris ĉirkaŭ noktomezo, revenante al miaj loĝejoj. Foje mi pasigis la tutan nokton kun mia instruisto, feliĉe sorbita de liaj klerigaj konversacioj, malofte rimarkante la ŝanĝon de mallumo al tagiĝo.

Ĉirkaŭ la dekunua horo nokte, kiam mi estis forironta el la ĉelo, la instruisto serioze demandis min:

"Kiam komenciĝas la bakalaŭraj ekzamenoj?"

Mi respondis: "Post kvin tagoj, sinjoro"

Li diris, "Mi esperas, ke vi estas preta por ĝi"

Mi sentis intensan maltrankvilon kaj panikon, do mi protestis:

"Sinjoro, vi bone scias, ke mi pasigis miajn tagojn kun vi, ne kun universitataj profesoroj, do kiel mi povas submeti min al la farso de partoprenado en malfacilaj finaj ekzamenoj?"

Sri Yuktiswar rigardis min akre kaj diris malvarme sed firme: "Vi devas ĉeesti la ekzamenojn, por ke ni ne donu al via patro kaj aliaj ŝancon kritiki vin pro prefero de la monaĥa vivo al universitato. Promesu al mi, ke vi ĉeestos la ekzamenojn kaj faros vian eblon por respondi la demandojn."

Larmoj, kiujn mi ne povis retenigi, fluis sur mia vizaĝo, kaj mi sentis, ke la peto de la instruisto estis nelogika kaj lia zorgo venis tro malfrue. Inter suspiroj kaj plorĝemoj, mi diris:

"Mi ĉeestos se tio estas via deziro, sed ne restas sufiĉe da tempo por taŭga preparo." Kaj mi aldonis al mi: "Mi plenigos la paĝojn per viaj instruoj responde al la demandoj!"

Kiam mi eniris la sanktejon kiel kutime la sekvan tagon, mi solene kaj melankolie prezentis la bukedon da rozoj, kaj Sri Yuktiswar ridis pri mia mizera stato kaj diris:

"Ĉu Dio iam seniluziigis vin en ekzameno aŭ en io alia?"

Mi respondis entuziasme, dum agrablaj memoroj pri dia helpo ekbrilis en mia menso: "Ne, je Dio, sinjoro"

La instruisto daŭrigis: "Ne mallaboremo, sed brulanta dia sopiro malhelpis vin serĉi universitatajn honorojn."

Post momento de silento, li citis: "Kiu ajn fidis Dion, al tiu Li sufiĉos." "Unue serĉu la regnon de Dio kaj Lian volon, kaj Dio pliigos Siajn benojn sur vin kaj provizos vin per ĉio, kion vi bezonas."

Mi sentis la pezon de zorgo leviĝi de miaj ŝultroj en la ĉeesto de la instruisto. Kiam ni finis nian fruan tagmanĝon, la instruisto sugestis, ke ni reiru al la gastejo, dirante:

"Ĉu via amiko Romesh ankoraŭ loĝas en la gastejo?"

Mi diris, "Jes, sinjoro"

Li diris, "Kontaktu lin kaj Dio inspiros lin helpi vin kun la ekzamenoj."

Mi respondis, "Mi faros tion, sinjoro, sed Romesh estas nekutime okupata. Li estas la plej honora studento en nia grupo kaj havas pli pezan akademian ŝarĝon ol la aliaj studentoj."

La instruisto ignoris mian objeton kaj diris: "Romesh trovos tempon por vi. Nun iru, kun la beno de Dio."

Mi surbicikliĝis kaj reveturis. La unua persono, kiun mi renkontis en la korto de la gastejo, estis la lernejestro, Romesh. Kvazaŭ li havus la tempon helpi min, li volonte akceptis mian peton, dirante:

"Estu certa, Mukanda, mi estas je via servo."

Li pasigis multajn horojn tiun posttagmezon kaj en la sekvaj tagoj trejnante min pri la diversaj temoj, poste konsilis min, dirante:

"Mi opinias, ke multaj demandoj en angla literaturo ĉi-jare estos pri Childe Harold, kaj ni devus tuj akiri atlason."

Mi rapidis al la domo de mia onklo kaj prunteprenis atlason, kie Romesh markis sur mapo de Eŭropo la lokojn vizititajn de la romantika vojaĝanto de Byron.

Grupo da kolegoj kolektiĝis ĉirkaŭ ni por aŭskulti la lecionon, kaj unu el ili fine komentis:

"Romesh donas al vi la malĝustan konsilon, ĉar nur 50% de la demandoj kutime temas pri libroj, kaj la alia duono temas pri la vivoj de la aŭtoroj."

Sed kiam mi sidiĝis la sekvan tagon por la ekzameno pri angla literaturo kaj ekrigardis la ekzamenan paperon por la unua fojo, larmoj de dankemo ekfluis en miaj okuloj kaj malsekigis la paperon. La kontrolisto alproksimiĝis al mi kaj kompate demandis pri la kialo, do mi klarigis:

"Mia bonega instruisto antaŭdiris, ke Romesh povos helpi min. Rigardu, la demandoj, kiujn Romesh sugestis al mi, estas la samaj sur la ekzamenpapero. Feliĉe por mi, estas malmultaj demandoj ĉi-jare pri anglaj aŭtoroj, kies vivoj estas fermita sekreto por mi!"

Reveninte, la gastejo zumis de bruo, kaj la samaj junuloj, kiuj mokis la metodojn de Romesh, nun preskaŭ surdige gratulis min. Dum la ekzamena semajno, mi pasigis sennombrajn horojn kun Romesh, kiu redaktis demandojn, kiujn la profesoroj verŝajne inkluzivus. Tagon post tago, la demandoj de Romesh aperis sur la ekzamenaj paperoj, uzante preskaŭ la samajn precizajn vortojn.

La famo disvastiĝis tra la universitato, ke io simila al miraklo okazas, kaj ke la sukceso de la distrita "ekstaza ermito" nun estas reala ebleco. Mi tute ne provis kaŝi la veron, kaj la lokaj profesoroj estis senpovaj ŝanĝi la demandojn starigitajn de la Universitato de Kalkato.

Kiam mi profunde pripensis mian ekzamenon pri angla literaturo, mi rimarkis unu matenon, ke mi faris gravan eraron. Unu el la demandoj havis du partojn: (a) aŭ (b) kaj (c) aŭ (d). Anstataŭ respondi unu demandon el ĉiu parto, mi respondis ambaŭ demandojn en la unua parto, tute ignorante la duan. Ĉar la plej alta noto, kiun mi povis atingi en tiu ekzameno, estis 33, kio estis tri poentoj malpli ol la

minimuma sukcesoto de 36, mi rapidis al la instruisto, lamentante mian malbonŝancon, dirante:

"Mia sinjoro, mi faris nepardoneblan pekon, kaj mi ne estas inda je la diaj benoj, kiuj venis al mi per Romesh."

La instruisto respondis al mi: "Estu trankvila, Mukanda, kaj estu trankvila."

La tono de Sri Yuktiswar estis gaja kaj senzorga. Li tiam levis sian manon al la ĉielo kaj diris: "La suno kaj la luno interŝanĝantaj siajn vojojn en la spaco estas pli probablaj ol ke vi ne ricevos vian universitatan diplomon."

Mi forlasis la monaĥejon sentante min pli trankvila, kvankam sukceso ŝajnis matematike neebla. Pli ol unufoje mi ekrigardis timeme la ĉielon kaj vidis la Sinjorinon de la Tago firme fiksita en ŝia kutima orbito!

Kiam mi alvenis al la gastejo, mi aŭdis kolegon diri: "Mi tuj estis informita, ke la aprobo-noto en Angla Literaturo estis malaltigita por la unua fojo ĉi-jare."

Mi rapidis en la ĉambron de la junulo en stato de agitiĝo kaj postulis scii la veron pri la afero kun granda emocio. Li ekzamenis min kaj respondis al mi, ridante:

"Ho, longharulino, kial tiu ĉi subita intereso pri akademiaj aferoj? Kaj kial tiu ĉi ekscitiĝo lastmomente? Tamen la aprobo-noto jam reduktiĝis al nur 33."

La senlima energio de Sara portis min reen al mia ĉambro, kie mi surgenuiĝis kaj dankis Dion pro Lia perfekta kontado kaj senlima graco. Mi sentis spiritan forton gvidi min klare tra Romesh. Signifa koincido okazis rilate al mia bengala ekzameno. Romesh, kiu ne helpis min pri tiu temo, petis min reveni unu matenon, kiam mi estis forironta el la gastejo por la ekzamenhalo.

Unu el miaj kolegoj kriis al mi: "Romeŝ vokas vin, ne revenu aŭ ni malfruos"

Mi ignoris la konsilon de tiu kolego kaj rapidis reen al kie estis Romesh, kiu diris al mi:

"La bengalan ekzamenon kutime facile trapasas bengalaj studentoj, sed venis al mi la penso, ke ĉi-jare la profesoroj intencas 'buĉi' la studentojn per demandoj el la preskribitaj libroj." Tiam mia amiko mallonge klarigis al mi du okazaĵojn el la vivo de Bahrul Uloom Vidya Sagar, la granda kaj fama humanisto de la deknaŭa jarcento.

Mi dankis Romesh-on kaj biciklis al la korto de la kolegio. La bengala ekzamenpapero estis precize kiel li priskribis, enhavante du sekciojn. La unua sekcio demandis: "Registru du agojn de bonvolemo atribuitajn al Bahrul Uloom Vidya Sagar." Transdoninte ĉi tiun nove lernitan scion (de Romesh) sur la paperon, mi dankis Dion pro aŭskultado al li en la lasta momento. Se mi restus senscia pri la bonvolemo de Bahrul Uloom al la homaro (kaj mi nun estas inter ili, kompreneble!), mi ne povintus sukcesi en la bengala ekzameno.

La dua demando sur la papero estis: "Verku eseon en la bengala pri la vivo de la persono, kiu plej inspiris vin." Mi ne bezonas diri al vi, kara leganto, kiun mi elektis por mia temo. Dum mi plenigis paĝon post paĝo per laŭdoj al mia instruisto, mi ridetis, komprenante la veron de miaj propraj vortoj: "Mi plenigos la paĝojn per viaj instruoj!"

Mi ne sentis bezonon peti helpon de Romesh pri filozofio. Memfida pri mia ampleksa trejnado sub Sri Yuktiswar, mi memfide ignoris la lernolibajn klarigojn, kaj filozofio estis la plej alta noto, kiun mi ricevis. Miaj kombinitaj poentaroj en la aliaj fakoj sufiĉis por sukcesi.

Estas plezuro mencii ĉi tie, ke mia kara amiko Romesh pasis la ekzamenon kun distingo.

La vizaĝo de mia patro radiis de ridetoj ĉe mia diplomiĝo, kaj li konfesis: "Mi apenaŭ povus imagi vian sukceson, mia filo. Vi pasigas tiom da tempo kun via instruisto." Efektive, mia instruisto konsciis pri la neesprimita kritiko de mia patro.

Dum multaj jaroj mi dubis, ke venos la tago, kiam mi aldonus la titolon de bakalaŭro al mia nomo. Mi malofte uzis tiun titolon sen pensi, ke ĝi estas sankta donaco donita al mi pro misteraj kialoj. Ifoje mi aŭdas universitatajn diplomiĝintojn diri, ke nur malgranda frakcio de la scio, kiun ili akiris, restis kun ili post diplomiĝo. Ĉi tiu agnosko de ili ankaŭ konsolas min pro miaj nekontesteblaj akademiaj mankoj.

En tiu tago en junio 1914, kiam mi ricevis mian diplomon de la Universitato de Kalkato, mi kliniĝis antaŭ mia instruisto por danki lin pro la benoj, kiuj fluis el lia vivo kaj envolvis mian animon. Li ludeme levis min kaj diris:

"Leviĝu, Mukanda Dio trovis pli facile igi vin altlerneja diplomiĝinto ol rearanĝi la direkton de la suno kaj luno!"

de 's : Aŭtobiografio

Proverboj, poemoj kaj rakontoj por la instruisto
Paramhansa Yogananda

Tiu dia potenco
Ĝi subtenos kaj fortigos vin
Same kiel ŝi ĉiam subtenis min kaj donis al mi forton
Mi parolas pri ĉi tiuj faktoj el mia persona sperto
Se mi ne estus spertinta ĉi tiujn aferojn en mia vivo
Kiam mi povis paroli pri ĝi
Mi vivas per fido al Dio
Dio estas mia forto
Mi kredas je neniuj potenco krom la potenco de Dio
Kaj kiam mi koncentriĝas pri tiu benita potenco
Vi renkontas min kaj laboras tra mi
Najtingalo de la Ĉielo
dia

Mi estas via najtingalo, supreniranta al la ĉielo de via
kosma ĉeesto

En konstanta serĉado de la gutoj de via vero

Mi preĝis al vi kun profunda fido

Por ke vi povu sendi pluvojn de via kompato el la severaj
nuboj de silento

Kaj ĉar mi estis treege soifa

Mi fervore ampleksis ĉiun sanktan punkton de mia

konscio pri vi

Ho, kiel mi sopiris senti vian ĉeeston en mi kaj ĉirkaŭ

!mi

Mia kronika soifo estingiĝis nur kiam via tuŝo

malvarmigis ĝin

Mia maltrankvila animo kaj mia estaĵo flamanta de

entuziasmo

La sezono de malespero kaj senespereco pasis

La sekeco de la problemoj malaperis kun la pluvego de

via paco

Kaj nun mi ŝvebas kviete kaj ŝvebas, kantante kantojn

de kontenteco kaj kontentigo

Mi estas via najtingalo, kiu trinkas nur la akvojn de via

konsolo

La seninterrompa deveno de la altaĵoj de via ekzisto

* * *

La ŝlosilvorto por plej multaj homoj en ĉi tiu vivo estas

""mi

Persono kun spirita temperamento kaj inklinoj pensas pri

aliaj kiel li pensas pri si mem

Tiuj, kiuj pensas nur pri si mem, altiras sur sin la

malamikecon kaj indignon de aliaj

Tiuj ĉirkaŭ ili Sed tiuj, kiuj konsideras la sentojn kaj

interesojn de aliaj, trovas, ke

Aliaj pensas pri ili kaj konsideras iliajn sentojn

Se estas cent homoj en urbo, kaj ĉiu volas preni de

La aliaj havos ĉiu naŭdek naŭ kontraŭulojn. Sed se ĉiu

Se iu provas helpi alian, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ
amikojn
Mi vivis tiel kaj mi perdis nenion dividante tion, kion mi
.havas, kun aliaj
Vere, ĉio, kion mi donis, revenis al mi duoble, per la
.graco de Dio. Kaj nun mi ne plu sopiras
Por nenio, ĉar tio, kion mi posedas profunde en mi, estas
pli granda kaj pli altvalora ol io ajn, kion mi iam povus imagi
La mondo donas ĝin al mi Kion la homo celas estas
atingi feliĉon
Post kiam feliĉo estas atingita, la bezono pri la
cirkonstancoj kondukantaj al ĝi malaperas
Mia sola garantio en ĉi tiu mondo estas la bonaj sentoj,
kiujn homoj havas al mi. Vera riĉeco kuŝas en vivi en la koroj
.de amatoj kaj amikoj
Ni devas provi konektiĝi kun Dio en ĉi tiu vivo. Ni ricevis
homan ekziston, intelekton kaj liberan volon, kaj tial ni devas
.uzi ĉi tiujn donacojn por trovi Dion
Kiam ni estas altruismaj, ni fariĝas feliĉaj, kaj se ni
.sekvas ĉi tiun vojon, aliaj estos influitaj
Aliaj ĉirkaŭ ni kondutas kiel ni kaj provas imiti nin. Ĉi tio
.devas esti forigita
Egoismo estas la radika kaŭzo de ĉiuj individuaj kaj
sociaj malbonoj
?Kiel kaj kial problemoj komenciĝas
Ĉiu homo strebas – konscie aŭ senkonscie – atingi
personan konvinkon, ke li estas nevenkebla kaj senmorta. En
ĉiuj siaj eksteraj aspiroj, ĉu per scienco, komerco, medicino,
aŭ iu ajn alia aspekto de la vivo, ili celas atingi pacon kaj
.sekurecon, liberecon de sufero kaj daŭran feliĉon
Bone, fakte ĝi estas lia rajto kaj lia natura heredaĵo, kion
lia Kreinto volas por li, kondiĉe ke li ankaŭ volas tiujn samajn
.benojn por aliaj, kiel li volas ilin por si mem
Unuflanke, plej multaj homoj provas akiri tiun senliman
kaj senfinan heredaĵon per limigitaj kaj finhavaj rimedoj

Homaj atingoj estus plifortigitaj kaj pli valoraj se, krom
malkovri la mondon, oni ankaŭ farus la necesan penon
!esplori la spiritan potencialon kaj fortojn en si mem
Sendube materia progreso estas admirinda, sed neniu
kvanto da ekstera sukceso sole donos al homo la internan
.kontenton kaj sekurecon, kiujn li tiel fervore serĉas
Scienco helpis ekstermi multajn epidemiojn, kiuj minacis
antaŭajn generaciojn, kaj helpis evoluigi progresintajn
produktadmetodojn kapablajn forigi malsaton kaj
malriĉecon. Tamen, konservi sanan ekvilibron en ĉi tiu
.mondo bazitan nur sur materiaj atingoj estas malfacile
Persono progresas en iu kampo, nur por esti surprizita
de la apero de neatenditaj problemoj, kiuj difektas liajn
atingojn

Tio ne signifas, ke persono ne devas provi trovi solvojn
al siaj problemoj per eksteraj rimedoj, sed prefere tio, kio
celas estas ekvilibro kaj ne kliniĝi al unu flanko je la kosto de
.la alia

Dio dotis homon per racio kaj volo, kaj ĉi tiuj devas esti
uzataj por plibonigi liajn kondiĉojn en la mondo. Dum oni
faras bonajn klopodojn, la interna fonto de potenco kaj
inteligenteco devas esti rekonita kaj harmoniigita kun tiu
fonto, ĉar malsukceso harmoniigi estas la kialo malantaŭ la
.problemoj kaj eraroj de la homo

Vi ne povas simple sidi kaj atendi, ke sukceso falu en
viajn manojn. Post kiam vi mapis vian vojon kaj aktivigis vian
volon, vi devas fari la praktikan penon, kaj vi trovos, ke ĉio,
kion vi bezonas por sukceso, iom post iom venos al vi, kaj ĉio
pelos vin en la ĝusta direkto. Via volo, trapenetrita de dia
volo, respondos viajn preĝojn, ĉar kiam vi uzas tiun volon, vi
.malfermas la pordon, tra kiu viaj petegoj estos plenumitaj

La homaro akiris sperton en scienco, teknologio,
medicino kaj aliaj kampoj, kio ebligas al ĝi provizi komfortojn
kaj oportunojn. Tamen, tio ne signifas, ke ĝi povas rezigni pri
sia Kreinto. Alie, ĉi tiuj atingoj perdus sian valoron, kaj sociaj,

familiaj, politikaj kaj mediaj problemoj komencus aperi kaj disvastiĝi. Tio estas ĉar, fariĝante tute dependa de eksteraj faktoroj, la homaro perdas la saĝon administri la grandegan potencialon, kiun ĝi malkaŝis per sciencaj metodoj kaj rimedoj. Sekve, la vivo fariĝas tiel kompleksa, ke ĝi fariĝas .malfacile traktebla, kaj eĉ fonto de angoro kaj necerteco

* * *

Persono devas vivi kun ĉiuj siaj pensoj, sentoj kaj kompreno, kaj esti vigla kaj atenta al ĉio ĉirkaŭ si, same kiel lerta fotisto, kiu kaptas la plej taŭgajn okazojn por kapti la .plej mirindajn bildojn de la plej ĉarma pejzaĝo
Vera homa feliĉo kuŝas en la konstanta preteco de persono lerni kaj agi konvene kaj respekteme. Ju pli oni plibonigas sin, des pli oni kontribuas al la progreso kaj feliĉo .de tiuj ĉirkaŭ si

Malmultaj estas tiuj, kiuj analizas sian situacion kaj decidas, ĉu ili antaŭeniras aŭ malantaŭeniras
Kiel homoj dotitaj per percepto, saĝo kaj kompreno, nia plej granda devo estas ĝuste uzi ĉi tiujn kvalitojn, por ke ni sciu, ĉu ni antaŭeniras aŭ malantaŭeniras. Eĉ se ni plurfoje renkontas malsukceson, ni ne devas senkuraĝiĝi aŭ perdi esperon. Malsukceso devus servi kiel katalizilo, ne kiel .malhelpo, al nia fizika kaj spirita kresko

* * *

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante fruktojn de la .sama speco kiel tiuj pensoj kaj agoj

* * *

La plej bona preparo por pli bona vivo
Se ni volas vere ĝui la vivon, la tempo estas nun — ne morgaŭ, ne venontjare, eĉ ne en iu postvivo. La plej bona preparo por pli bona vivo venontjare estas vivi produktivan,

harmonian kaj senchavan vivon ĉi-jare. Nia kredo je estonta
vivo de pli grandaj atingoj kaj pli granda feliĉo estas
senvalora, se ni ne tradukas ĝin en agon nun. Hodiaŭ devus
.esti la plej grava kaj senchava tago de niaj vivoj

* * *

Tiuj, kiuj deziras geedziĝi, devas lerni regi siajn emociojn
kaj impulsojn, kaj lernejoj devus instrui ĉi tiun kapablon,
kune kun kultivado de trankvileco kaj fokuso. Multaj
malfeliĉaj hejmoj kaj rompitaĵoj familioj ekzistas ĉar ĉi tiu
esenca aspekto estas neglektita, kaj hejme kaj en lernejoj.
Kiel du homoj kun nekontrolitaj impulsoj kaj deziroj povas
?vivi kune en paco kaj trankvilo

Komence de la geedzeco, la novgeedzitoj estas portataj
de ondo da emocioj kaj ekscito. Sed post iom da tempo,
kiam ĉi tiuj sentoj neeviteble komencas svagiĝi, la vera
natio de la paro komencas aperi, kune kun argumentoj,
malkonsentoj, kvereloj kaj seniluziigo. La koro bezonas veran
amon kaj amikecon, kaj ĉefe, ĝi bezonas trankvilon kaj
pacon. Kiam paco estas frakasita de intensaj emocioj, decida
.kolono de la geedzeco malfortiĝas

* * *

La organoj kaj emocioj de la korpo bezonas sanan
nervan sistemon por konservi sian sanon, vigecon kaj
sentemon. Por konservi la nervan sistemon en bona stato,
gravas liberigi sin de detruaj emocioj kiel timo, kolero,
.avideco kaj envio

* * *

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn forpreni
.vian feliĉon de vi

Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi
estis juna, mi estis tre ĝenata de tiuj, kiuj disvastigis
malverajn onidirojn pri mi, sed mi poste komprenis, ke mia
propra konscienco estas multe pli grava ol la aprobo de
.homoj pri mi

Konscienco estas intuicia konscio, kiu fidele kaj precize
registras la pensojn kaj motivojn de persono. Kiam la
konscienco estas pura kaj persono scias, ke ili faras tion, kio
estas ĝusta, nenio povas timigi ilin. Pura konscienco estas
testamento pri la favoro de Dio. Tiuj, kiuj posedas puran
konsciencon, trovas feliĉon en siaj vivoj kaj ricevas la benojn
.kaj favoron de Dio

* * *

Ĉiu vorto, kiun homo eldiras, lasas daŭran impreson sur
ties cerbo kaj menso. Kiam la animo de homo forlasas ties
korpon ĉe morto, ties eniro en alian sferon dependos de la
juĝo farita de ties karmo (la sekvoj de ties agoj) rezultanta el
.bonaj aŭ malbonaj vortoj

Bonaj vortoj elirantaj el nobla menso donos bonajn
rezultojn por la animo, dum malbonaj vortoj pelitaj de
malbonaj kutimoj akumulos malbonan karmon aŭ malbonajn
.rezultojn por la animo

La vorto konsistas el tri vibroj: kaŭza aŭ intelekta vibro,
.kineta aŭ planeda vibro, kaj fizika aŭ ŝajna vibro
:La vorto "paco" havas tri apartajn vibrojn

Ŝanceliĝo de penso aŭ volo kiam la vorto "paco" estas 1
eldirita

La vibrado de energio en la cerbo, voĉkordoj kaj lango, 2
pelita de volo, kiam la vorto "paco" estas prononcata
Vibrado de la voĉkordoj kaj fizika efiko de prononcado 3
"de la vorto "paco

Tial, ĉiu vorto, bona aŭ malbona, lasas siajn vibrojn —
tio estas, siajn efikojn — sur la korpon aŭ cerbon, kaj sur la
vivenergion kaj intelekton en la formo de inklinoj kaj deziroj.
Surbaze de tio, la vibroj de ĉiu parolo lasas bonajn aŭ
.malbonajn tendencojn en la menso

Kiu forigas la motivojn por misprezenti la veron, tiu
establas en si grandegan forton, por ke li ne atestu malvere
.kaj ĉiuj liaj vortoj estu veraj

Ho Sinjoro, donu al mi la forton uzi mian voĉon por servi
la veron parolante dolĉajn, utilajn kaj refreŝigajn vortojn.
Ludu Viajn senmortajn melodiojn sur la fluto de mia vivo, por
.ke mi estu benita per la vibradoj de Viaj sanktaj melodioj

* * *

Ŝvebanta kovrilo

Iam, du amikoj promenis laŭ la riverbordo kiam ili vidis
ion, kio ŝajnis esti ŝvebanta kovrilo. Unu el ili ĵetis sin en la
."riveron kaj naĝis ĝis li atingis la "kovrilon
Sed li malfruis reveni al la banko, kaj lia amiko rimarkis,
ke li malfacile traktis la "kovrilon" kaj ke tio estis la kialo de
:lia malfrua reveno, do li kriis al li, dirante
?Kial vi ne forlasas ŝin kaj reiras

Lia amiko respondis: Jen kion mi provas fari, sed la
kovrilo algluiĝas al mi kaj ne lasas min iri kaj reveni
Je sia granda surprizo, li tro malfrue komprenis, ke tio,
kion li pensis esti kovrilo, estis nenio alia ol naĝanta urso
Mi trovas ĉi tiun rakonton senchava kaj aplikebla al
multaj aspektoj de la homa vivo. Mi kredas, ke ĝia mesaĝo
estas unu de prudento kaj singardo kontraŭ rapidado en
.agojn, kiuj povus havi nedezirindajn sekvojn
Ĉi tiu kovrilo eble estas nur koncepto flosanta en la
rivero de pensoj, kiu, kiam kompletigita, fariĝas superforta
.obsedo, kiun malfacilas kontroli

Aŭ ĝi povas esti malutila kutimo, kiu, post kiam ĝi
enradikiĝas en la cerbo, trafas ĝiajn fundamentojn kaj
etendas siajn radikojn, fariĝante integrita parto de la estaĵo
.de homo, tiel ke li fariĝas kaptito en ĝia teno
Aŭ ĝi povas esti malsama speco de tento, investo kiu ne
estas ĝustatempa aŭ konvena kaj kondukas al signifaj
.perdoj, kaj materiaj kaj moralaj

Aŭ ĝi povas esti ideologio, kiu ŝajnas logika kaj praktika,
do la persono adoptas ĝin kaj rimarkas, post kiam ĝi penetris
.lian estaĵon, ke ĝia realeco estas tre malsama ol ĝia aspekto

Aŭ ĝi povus esti tendenco aŭ drivo kun neantaŭviditaj
sekvoj

Aŭ salto en la mallumon
Tial oni diris: Konsideru la pozicion de via piedo antaŭ ol
vi faras paŝon
* * *

La Fino de la Vojaĝo
Longe mi stumblis sur la kurbiĝemaj vojoj de dubo
Mi transiris imagajn valojn, kiuj apartigis min de vi dum
jarcentoj
Mi transiris sennombrajn dezertojn
Mi sekvis multajn ambiciojn
Fine, mi liberigis min
El la kirloj de malĝojo kaj plezuro
Do mi finis mian vojaĝon kaj atingis la finon de mia vojo
Kaj nun mi rigardas kun plezuro miajn pasintajn dolorojn
De ĉiu roko de miaj antikvaj turmentoj
Okulo eksplodas per larmoj de ĝojo
Kaj en tiuj sanktaj akvoj
Per la larmoj de mia amo por vi, mi purigas min ĉiutage
* * *

Mi iam havis sekretan lampon
Kaj fervore mi sendis paseman radion ĉirkaŭ min
En la trankvilo de interna mallumo
Mi ofte vidis malgrandajn fiŝojn kiel kreivajn ideojn
Ĝi estis kaptita en la subita brilo
Mi uzis ĉi tion kiel logilon
Kapti pli grandajn estaĵojn en la profundoj de mia
konscio

Sed multaj el ili eskapis
Malantaŭ la malgranda cirklo de lumo
De viaj sindonaj sekvantoj
Riĉa je arĝentaj kantoj kaj oraj sonĝoj
Per la mono de amo, mi aĉetis radiantajn, lumajn retojn
por la perceptoj de la animo

Kaj el ĝi ŝi kreis potencon reton de luma ŝtofo
Mi balais trans la oceanon de via saĝo serĉante vin
!La kaptaĵo estis abunda kaj valora
Mi akiris amasojn da bonaj kaj feliĉaj sentoj
Kaj trezoroj de perditaj sanktaj memoroj
Krome
Mi trovis vin
!Kaj mi kaptis vin, ho trezoro de trezoroj

* * *

En la someraj tagoj de la vivo
Mi kolektas la nektaron de emocio
El la floroj de dolĉaj virtoj
Kiu kreskas en la ĝardenoj de bonaj animoj
Kaj mi konservis ĝin en mia koro
distilita suko
El la majestaj floroj de toleremo
Kaj la burĝonoj de humileco kun ilia mildaodoro
Kaj la maloftaj floroj de delikataj lotusaj ideoj
Kaj kiam ĝi verŝiĝas sur min
Neĝo, malvarmaj vintraj spertoj
Kaj la dolora tera disiĝo
Mi serĉas varmon kaj konsolon
En la nektaro konservita en la ĉelo de mia koro
En tiu benita ĉelo, en via ĉeesto
Mi ofte trovas la dian abelon
Trinketu la dolĉecon de miaj maljunaj sopiroj
Mi sentas min trankviligita, ĝoja kaj konsolita

* * *

Mi kredas je la frateco de la homaro, je universala amo,
kompreno kaj kunlaboro inter homoj por mildigi la ŝarĝojn de
.la vivo unu por la alia
Noblaj tutmondaj celoj devas esti enkondukitaj en ĉi tiun
mondon, kaj idealoj devas esti adoptitaj, kiuj levas la
homaron al altaj niveloj, rafinas ĝiajn pensojn, limigas ĝiajn
.dezirojn, kaj akriĝas ĝiajn noblajn talentojn

Tio atingeblas per spirita ekzemplo kaj solidaj principoj,
ne per kruda forto kaj detruaj militoj. Politika potenco estas
.danĝera sen spirita principoj por gvidi kaj regi ĝin
Kiam mi parolas pri spirita principoj, mi ne celas
specifajn doktrinojn, sektojn aŭ kredajn alligitecojn, sed
prefere la universalajn leĝojn: la leĝojn de justeco kaj virto,
kiuj validas por ĉiuj kaj alportas al ili bonecon, bonfarton kaj
.pacon

* * *

Kial la homo pasigas sian tempon serĉante panerojn da
homa amo kaj manplenon da mono kaj tion aŭ tion, kiam li
povas trovi ĉion en Dio, kiu estas la fonto de ĉia amo kaj
?forto

Ni ne serĉu Dion pro avideco al potenco, sed pro deziro
al amo. Tiam ni trovos la grandan trezoron. Kiam ni amas
Dion per profunda, sincera amo, Li respondas al ni, kaj ni
.sentas Lian amon bati en niaj koroj

La vivo estas pli dolĉa kiam oni kontemplas Dion. Ju pli
oni kontemplas kaj restas fokusita pri la spirita stato dum
agado, des pli granda estas la kapablo rideti. Mi estas en tiu
sfero nun kaj ĉiam - en feliĉa dia konscio. Nenio influas min.
Ĉu sole aŭ kun aliaj, la ĝojo de Dio restas ĉiam ĉeestanta en
.mi

Mi sukcesis konservi mian rideton, kaj tiuj samaj ridetoj
ekzistas ankaŭ en vi. La sama ĝojo kaj feliĉo de la animo
loĝas en vi. Vi ne bezonas akiri ilin, nur repreni ilin. Vi perdis
ilin provizore per memrealigo per la sentoj, kaj vi povas
.reakiri ilin

Ĉiu, kiu kredas, ke fizikaj aferoj, kiujn oni povas ĝui per
vido, aŭdado, gusto, flaro kaj tuŝo, alportas puran ĝojon,
grave eraras. La sensoj ne donas feliĉon; anstataŭe, ili
senigas nin de ĝi. Se vi metas kondiĉojn por via feliĉo,
ekzemple dirante: "Mi ne povas esti feliĉa, se mi ne vidas
tiun vizaĝon", vi neniam spertos puran, nemiksitan ĝojon,
.ĉar sensaj plezuroj estas pasemaj

Tagoj kaj jaroj difektas fizikan belecon. Ĉio en la materia mondo estas submetita al la leĝo de ŝanĝo. Tiel, eĉ se homo povus vidi ĉiun belan vizaĝon en la mondo, aŭdi ĉiun sonon kaj tuŝi ĉion, kion li deziras, li ankoraŭ ne trovus veran feliĉon. Tamen, li eble trompus sin pensante, ke li estas .feliĉa

lafoje, post grandega peno por akiri ion, oni ne trovas feliĉon en la afero mem. Tamen, oni ricevas iom da kontento de la elspezita peno, kaj tial kredas, ke oni estas feliĉa. Sed .ĉi tiu speco de kontento estas provizora kaj pasema Tial estas vane serĉi feliĉon en la sensoj. Spirita ĝojo devas esti trovita kaj esprimita per vortoj kaj mimikoj. Kiam persono faras tion, eĉ malgranda rideto envolvos ĉiujn ĉirkaŭ .ili per sia benita magnetismo, kaj aliaj sentos sin feliĉaj Sed nur Dio povas ŝanĝi korojn. Ni ne devas atribui al ni mem la kapablon fari bonon. La sola vera bonfaranto en la ekzisto estas Dio. Ĉi tiu mondo estas Lia. Se vi sentas Lian ĉeeston kaj komprenas, ke Li regas ĉion, kaj se vi konfidas ĉion al Li - bonajn farojn kaj eĉ malbonajn - vi miros, .trovante, ke ĉiuj viaj agoj transformiĝos en bonajn farojn

* *

En la momento kiam ni pensas afable pri alia persono, nia konscio vastiĝas kaj niaj horizontoj plilarĝiĝas. Kiam ni pensas pri nia proksimulo kaj montras kompaton al ili, parto de nia estaĵo iras al ili kune kun tiu penso, kaj ne nur la penso mem estas bezonata, sed ankaŭ la preteco meti tiun .personon en agon

Ni ne devas ekskludi iun ajn el nia rondo de amo {kaj via najbaro estas kiel vi mem} {via najbaro, poste via najbaro, poste via najbaro}

Geedzeco estas leciono pri altruismo. Du homoj dividas la vivon unu kun la alia, poste venas infanoj kaj la gepatroj dividas la vivon kun ili. Sed estas egoisme pensi nur pri la tuja familio, ĉar amatoj iam forlasos nin, kaj tio memorigas nin, ke la celo de homaj rilatoj estas vastigi konscion pri

ofero por aliaj kaj dividi kun ili materiajn havaĵojn kaj amikajn
.sentojn

* * *

Kiam vi dormas, vi pasive trankviligas pensojn kaj
sentojn, sed kiam vi konscie trankviligas pensojn kaj sentojn
per meditado, la unua afero, kiun vi spertas, estas stato de
paco, kaj la vizaĝmuskoloj mem formas rideton, kiu reflektas
.la pacon de la koro

Sed vi devas rigardi preter la stato de paco por vidi la
purecon de via animo

Tiu pureco, senmakula kaj nemisformita de sensaj
stimuloj aŭ aŭtomataj reagoj
La rezulto estas pensoj asociitaj kun la sensoj kaj la
stato, kiun vi tiam spertas, estas konstante renoviĝinta
.feliĉo

Profetoj kaj sanktuloj posedas ĉi tiun ĝojon en siaj koroj
ĉiam Sentante benitan sekurecon kaj trankvilon, ili estas
neskuitaj kaj nevenkitaj de ŝtormoj de kolero, kaj zorgoj kaj
timoj ne tuŝas ilin. Uzante la skalpelon de racio aŭ
kompreno, ili povas dissekci siajn proprajn pensojn aŭ la
pensojn de aliaj sur la operacia tablo de la menso,
.konservante sian trankvilecon kaj serenecon
En la feliĉo de la animo, deprimu tute malaperas, kaj
spirita kompreno aperas en la estaĵo de la feliĉa disĉiplo,
.pliigante lian firmecon en la pli alta memo

* * *

Vera rideto estas rideto de spirita feliĉo akirita per
kontemplado kaj pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Mia rideto fontas el profunda ĝojo en mi — ĝojo alirebla
por ĉiuj. Ĝi estas kiel laodoro eliranta el la koro de floranta
rozo. Ĉi tiu granda ĝojo invitas aliajn mergi sin en la sanktajn
.akvojn de feliĉo

:Estas kvar situacioj, kiujn la averaĝa homo konas
Li sentas sin feliĉa kiam deziro plenumiĝas
Li sentas sin malfeliĉa se oni malhelpas lin atingi ĝin

Sed kiam li estas nek feliĉa nek deprimita, li sentas sin
enuigita

Superante ĉi tiujn emociojn aŭ psikologiajn statojn de
.plezuro, doloro kaj enuo, oni sentas sin pace

Paco estas tre dezirinda stato rezultanta el la foresto de
tristeco, plezuro kaj enuo. Ĉi tiuj statoj konstante ŝanĝiĝas
.en la animo

Post rajdado de furioza, brua ondo de doloro kaj plezuro,
inkluzive de ripetaj plonĝoj en la profundojn de enuo

Estas plezuro flosi sur la brusto de trankvila maro de
paco

Sed pli granda ol paco estas spirita ekstazo, la ĝojo de la
animo, la finfina feliĉo. Ĝi estas renoviĝinta ĝojo, kiu neniam
.paliĝas, sed akompanas la animon por eterneco

Tiu plej granda ĝojo atingeblas nur per konscio pri la dia
ĉeesto

* * *

Ĉiu homo havas neuzitan potencialon. Ili posedas ĉiujn
necesajn fortojn. La menso mem estas supera potenco, kaj
ĝi devas esti liberigita de malmmodernaj kaj restriktaj kutimoj
.kaj konceptoj

La influo de planedoj kaj steloj sur homan vivon estas
kaŭzita de la intervenantaj fortoj de altiro kaj repuŝo inter la
planedoj kaj homaj korpoj

Malbonaj pensoj kondukas sian posedanton al malbona
medio, kie ili povas esprimi sin laŭ sia deziro. Sed homo
povas ŝanĝi siajn pensojn kaj konscion per voloforto, kaj tiel
.povas ŝanĝi sian medion

Se persono restas en malutila medio dum plilongigita
periodo, tiu medio komencas influi lin/ŝin subkonscie. Kun la
tempo, li/ŝi tute perdas sian liberecon elekti sanan kaj
kompletan medion kaj fariĝas submetita al la negativaj
.influoj de tiu malutila medio

Koncerne la personon kun forta volo, tiu estas en
harmonio kun Dio kaj ne atendas, ke la planedoj kaj steloj

donu al li siajn ridetojn. Male, li daŭrigas sian vojaĝon kiel penetranta meteoro, netuŝita krom de la gvida stelo de Dio, .kiu estas la suno de sunoj kaj la Sinjoro de la leĝo kaj animoj

Unu el du opcioj

Iam estis pia asketo sur la bordoj de benita rivero. Li pasigis multajn jarojn de sia vivo en profunda kontemplado, sed bedaŭrinde liaj klopodoj ne estis fruktodonaj, kaj li ne ĝojis rikolti abundan rikolton de paco, malgraŭ siaj klopodoj serĉi kaj esplori la sekretojn de la vivo kaj la fontojn de .feliĉo

Kvankam nia amiko estis ĉiam ĉirkaŭata de ĉiela atmosfero rilate al belaj pejzaĝoj, bonkoraj animoj, valoraj libroj kaj benitaj rondoj de memorado, lia menso tamen daŭre pensis pri la plej taŭgaj manieroj rabi homojn kaj .damaĝi ilin

Tiu pensado estis ekster lia kontrolo kaj ŝajnis deveni de antikvaj karmaj kaŭzoj. Ju pli li provis forigi tiujn nebonvenajn pensojn, des pli ili invadis lian menson, .ĝenante lian pacon kaj rabinte de li trankvilon Fine, li promesis al si, dirante: "Mi daŭre preĝos kaj petegos, kaj mi ne ĉesos ĝis mi liberiĝos de ĉi tiuj maltrankviligaj pensoj, kiuj pikas la flankon de mia paco dum ".mia meditado

Pasis horo, poste du, kaj malbonaj pensoj venis al lia menso kiel uragano, frapante la strukturon de lia pripensado .kaj skuante ĝin perforte

Fine, post tri horoj da streĉa penado, la maltrankviligaj pensoj subite malaperis el lia menso, kaj anstataŭe li vidis en bela vizio sanktulon de Dio starantan en karno kaj sango .antaŭ li

La radianta sanktulo ne nur aperis vivanta sed ankaŭ :parolis kun plej granda tenereco, dirante

Mia filo, en via antaŭa enkarniĝo vi estis profesia" ŝtelisto kun neniuj aliaj zorgoj ol kapti aliajn kaj rabi ilin de iliaj posedaĵoj. Sed baldaŭ antaŭ via morto via konscienco

vekiĝis kaj vi decidis korekti vin kaj promesis al vi, ke vi ŝanĝos vian hontan konduton kaj sekvos la vojon de boneco.

Pro ĉi tiu kialo vi naskiĝis en ĉi tiun vivon kun forta spirita decido esti bona homo, sed tamen vi ankaŭ kunportis malbonajn pensojn, kiuj estis la fokuso de via vivo en via ".antaŭa enkarniĝo

Estas bedaŭrinde, mia filo, ke vi vivas en ĉi tiuj benitaj" tempoj, ĉirkaŭata de bonaj amikoj, rondoj de memorado kaj kontemplado, tamen malgraŭ ĉio tio, vi vivas en infero de ".psikologia angoro kaj detruaj, turbulaj pensoj Post momento de silento, la gardisto daŭrigis sian :paroladon

Tial, laŭ la universala leĝo, kaj ĉar vi ne faris vian" plejebulon por utiligi la spiritajn ŝancojn disponeblajn al vi en ĉi tiu enkarniĝo, krom se vi duobligos viajn meditajn klopodojn nun, ĉe la momento de morto vi devos elekti inter :du aferoj

Aŭ vivi en la ĉielo kun dek malsaĝuloj aŭ vivi en infero"

"?kun unu saĝulo, kion vi preferus :La disĉiplo respondis sen hezito

Ho amiko de Dio, mi preferas vivi en infero kun unu" saĝulo, ĉar mi scias el mia propra sperto, ke dek malsaĝuloj faras inferon el paradizo, dum mi kredas en mia koro kaj scias certe, ke se mi estas kun unu saĝulo, eĉ ĉe la fundo de ".la submondo, li helpos min transformi inferon en paradizon

* * *

Multaj homoj estas kiel papilioj, ili flugetas kaj moviĝas tien kaj reen sen atingi ian celon aŭ atingi ian ajn objektivon. Se ili haltas, tio estas nur por mallonga momento, post kio ili estas altiritaj al alia ŝatokupo serĉante amuziĝon kaj por pasigi la tempon. Koncerne la abelo, ĝi laboras forte kaj prepariĝas por malfacilaj tempoj, dum la papilio vivas nur .por sia tago

Kiam alvenas la vintro, la papilio pereas, dum la abelo ĝuas la rikolton, kiun ĝi kolektis dum printempo kaj somero.

Simile, ni devas lerni kultivi internan pacon kaj la forton por
.trakti la defiojn de la vivo
psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondoj de ĝojo,
subakvigita sub turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la
profundoj de enuo

En ĉi tiu mondo karakterizita de konfliktaĵoj, la
averaĝa homo estas submetita al supren-malsuprenoj
leviĝantaj sur ondoj de ĝojo kaj sinkantaj en la profundojn de
indiferenteco, kaj estante ĵetata ĉirkaŭe de furiozaj ondoj de
.tristeco kaj malofte spertante alian staton de konscio

Permesi al cirkonstancoj influi oniajn pensojn tiamaniere
signifas transdoni sian volon al kaprica kaj ĉiam ŝanĝiĝanta
sorto. Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan
vivon estas mensa ekvilibro, kaj tio atingeblas nur per
.fokusita pensado kaj kontrolo de siaj emociaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Konstante
funebri pri forpasinta amato helpas nek ilin nek nin, kaj ĝi
.ŝanĝas nenion

Evoluigi malsuperecan komplekson aŭ puni sin pro
pasintaj eraroj aŭ malsukcesoj ne estas utila; anstataŭe, ĝi
.igas la vivon mizera kaj paralizas mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi ĝenas la menson kaj bruligas la latentajn
.kapablojn en la forno de apatio

* * *

Dio sendas al ni la lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo,
por ke ni lernu de ili kaj akiru komprenon kaj sperton. Tiuj,
kiuj evitas ĉi tiujn lecionojn, fine estos devigitaj lerni ilin,
.kiom ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana
despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin kun
.grumblado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni havas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon
al la vivo, ĝi fariĝas bela kaj libera de komplikaĵoj

* * *

Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon krom se
mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min
Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon
esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan
potencialon. Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli
altaj aspiroj, kaj mi scios, ke la fidela Spirito ĉiam estas kun
.mi

Hodiaŭ mi ŝarĝos miajn pensojn per dozo de optimismo,
apartigis min de malagrablaj spertoj, kaj praktikos tion, kio
evoluigos la korpon, menson kaj spiriton laŭ ekvilibra kaj
.konsekvenca maniero

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi
liberigos min por ĉiam per reakiro de mia spirita identeco,
kaj kiam mi alfrontos la ŝtormojn de provoj kaj afliktoj, mi
velos en mia spirita boato trans la maron de la vivo al la
.sekuraj, diaj bordoj

Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
tra mi. Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun Li per profunda meditado

Mia amata Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas
plej forta en mia vivo. Tial mi provos memori, ke Vi etendas
Vian helpan manon kaj pavimas la vojon por mia sukceso.
Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi alvokos
.mian forton kaj fortigos mian decidon venki ilin

Mi uzos sincerecon kaj honestecon en miaj interagoj kun
ĉiuj, kaj mi disvastigos amajn pensojn kaj bondezirojn. Tiam
.Dio subtenos min per Sia forto kaj saĝo

Sinjoro, mi uzos mian volon kaj intelekton por plenumi
malgrandajn aferojn unue, kaj poste mi pluiros al pli grandaj
atingoj

Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas plenumitaj, ili ankoraŭ
nur alportas nekompletan feliĉon
Trovante Dion, mi malkovros la neelĉerpeblajn
rezervujojn de feliĉo, kiuj neniam ĉesas flui kaj kuri en la
.ĉiamverdaĝardenoj kaj herbejoj de la animo

* * *

Dio estas la plej kara afero en mia vivo; Li sidas sur la
trono de mia konscienco kaj inspiras min per vortoj de saĝo
Li gvidas min al la vojo, kiun mi devas preni
Ekvilibra vivo
Kiu konsideras ĉiujn diajn kaj naturajn leĝojn
Ĝi kombinas aktivecon kaj trankvilon
Ĝi alportas feliĉon kaj plenumas homan destinton
Domo plena de juveloj ne videblas en la mallumo, kaj
.tial la dia ĉeesto ne sentebblas dum regas la nokto de nescio
Se nia konscio pri Dio ne estas tiel reala, ke ni ne povas
plenumi niajn ĉiutagajn devojn sen Li, tiam estas klare, ke ni
.ne sentis ian ajn ligon inter Dio kaj la vivo
Kiam ni havas ambicion kaj kronas ĝin per la ideo servi
.aliajn, ni helpas nin mem helpante aliajn
Ho, Sinjoro
Kun la disvastiĝo de esenca sunlumo
Mi disvastigos radiojn de espero en la korojn de la
malriĉuloj kaj delokiĝintoj
Ekbruligu la lampojn de persistemo kaj memfido
En la koroj de tiuj, kiuj pensas, ke ili estas fiaskuloj
Kiam ni komprenas, ke la vivo estas lernejo por lernado
kaj plenumado de devoj, kaj samtempe pasema revo
Tiam ni scios, ke Dio estas kun ni
La vivo devas esti bazita sur servo, ĉar sen tiu nobla
celo, la menso, kiun Dio donis al homo, ne atingos la celon,
.por kiu li estis kreita
Submetiĝo al Dio ebligas al homo plenumi ĉiujn siajn
taskojn kun sento de ĝojo kaj dankemo al Dio, ĉar nur per
.submetiĝo ni sentas pacon

Mi bruligos ĉiujn miajn intelektajn kaj moralajn
malfortojn en la fajro de persistemo, ĉar se mi ne seniĝos de
tiuj malfortoj, mi ne povos vidi la dian flamon
Ho, Sinjoro

Hodiaŭ mi decidis plenumi specifajn aferojn, kaj poste
mi faros tion, kion mi planis. Unue mi certigos la ĝustecon de
mia intenco, kaj poste mi sentos vian forton kaj, kun via
.helpo kaj beno, atingos tion, kion mi intencas fari

* * *

Pliaj mem-asertoj en inĝenierarto
Mi certe scias, ke la povo de Dio estas senfina, kaj ĉar Li
metis en min sparkon de Sia lumo, mi ankaŭ posedas la
povon superi ĉiujn obstaklojn kaj malhelpojn, kiuj staras sur
.mia vojo

Mi estas rimedo por esprimi inteligentecon kaj belecon,
kaj tial mi dediĉos miajn pensojn kaj motivojn al farado de
.bono kaj servado al la homaro

Hodiaŭ mi observos miajn pensojn kaj vortojn
Por ke ĝi allogu nur tion, kio estas bela kaj nobla
Mi metos bonecon ĉe la avangardo de miaj agadoj
Mi uzas mian kreivan pensadon por sukcesi
En ĉiu bona klopodo kaj utila laboro, kiun mi
entreprenas

Komprenante, ke Dio helpas min, se mi helpas min mem
Hodiaŭ mi prilaboros la ĝardenon de la vivo
Kaj plantu en ĝi la semojn de saĝo, sano kaj feliĉo
Mi dankos Dion kiam miaj klopodoj estos kronitaj per
sukceso

Kaj mi ricevas tion, kion mia koro deziras
Hodiaŭ mi helpas la problemulojn ĉirkaŭ mi per miaj
bonaj vibroj, kaj mi dispelos la mallumon de streĉiĝo kaj
misharmonio per la lumo de miaj bondeziroj, silente kaj
kontinue mi faros mian plejebelon kaj uzos la povojn, kiujn Dio
.donis al mi, tiel ke ĝi profitigos min kaj aliajn

Mi ekvojaĝos kun plena fido al la povo de la Plej Granda
Bono por akiri tion, kion mi bezonas, certa, ke Dio etendos
.helpan manon kaj donos al mi Sian malavaron
Tuj kiam la fortoj de mallumo kolektiĝos por ataki mian
internan pacon, mi vekos en mi la fortojn de lumo, vero kaj
memregado por alfronti la fortojn de mallumo kaj tute disigi
.ilin

* * *

Kiam vi fokusas sunlumon tra lupeo al malgranda
punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi
lignon, ŝtofon, paperon kaj aliajn materialojn. Simile, kiam vi
fokusas la menson precize, ĝia koncentrita energio povas
forbruligi la malbonojn kaj radikojn de dubo malantaŭ ĉiu
.malsukceso kaj igi la lumon de saĝo brili hele kaj brile
Kiam la menso akordiĝas kun Dio, la fonto de ĉia boneco
kaj la origino de ĉia benita potenco, ĝi konsciiĝas pri la dia
ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj
elementoj estas proksime ligitaj al la grandega potenco de
Dio, kapabla krei novajn ŝancojn por sukceso en iu ajn
.kampo

Magneta manĝaĵo

Kiam homoj parolas pri manĝaĵo aŭ nutrado, ili kutime
celas la fizikan manĝaĵon konsumatan por subteni la korpon.
Tamen, ekzistas aliaj specoj de nutrado, kiuj estas ne malpli
gravaj ol fizika manĝaĵo, kaj ofte eĉ pli gravaj. Inter ĉi tiuj
.estas intelekta aŭ spirita nutrado
Mensa aktiveco aŭ koncentriĝo de menso, saĝo kaj
spirita juĝo

Fizika nutrado subtenas la ĉelojn de la korpo, dum
intelekta nutrado plenigas la menson per sanaj ideoj, kaj la
nutrado de saĝo revigligas la animon kaj evoluigas ĝiajn
kapablojn. Intelekta nutrado tipe konsistas el la ideoj, kiujn
persono pensas, kaj tiuj, kiujn ili ricevas de aliaj per kontakto
.kaj interagado

Homoj kun trankvilaj temperamentoj kaj noblaj emoj
helpas igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj
Ne estas malfacile determini ĉu persono ĉerpas sian
intelektan nutraĵon el paca aŭ perturba medio. Timo, aflikto
kaj konfuzo ĉiuj devenas de asociiĝo kun la malĝustaj homoj,
ĉu amikoj aŭ parencoj, kio kondukas al maltrankvilaj pensoj
kaj ĝena humoro. La korpo derivas energion kaj viglecon el
fizika manĝaĵo, dum magnetaj manĝaĵoj provizas al kaj
korpo kaj menso energiajn ŝargojn, kiuj estas pli facile
digesteblaj ol solidaj kaj likvaj manĝaĵoj, kiuj ne povas esti
.facile konvertitaj en vivan energion

* * *

Kiam vi kapablas transformi nescion en saĝon
De malforteco kaj malforteco al sano kaj vigleco
Iru memfide kaj kuraĝe – eĉ se sole – sur la vojoj de la
vivo

Kaj la interna ĝojo posedi vivantan kaj viglan
konsciencon

Kaj neŝancelebla fido je la justeco de Dio kaj je la
triumfo de vero super malvero kaj realeco super iluzio
Kaj kiam vi provas ĉiutage liberigi viajn pensojn al pli
altaj kaj pli rafinitaj niveloj

Ŝi havas aman kaj dankeman koron
Kaj bonaj intencoj rilate al aliaj
Via intelekta nutraĵo estas magneta
Kaj tiam ĝi altiros al vi ĉion belan kaj utilan
De aferoj, homoj kaj cirkonstancoj
Ŝi urĝe bezonas daŭrigi la vojaĝon al la bordoj de
.sekureco kaj protekto

Kaj laste sed ne malplej grave
Kiam vi klopodas akiri tion, kion vi bezonas
Estu kontenta pri tio, kion Dio faciligas por vi, kaj vi
estos pli riĉa en spirito kaj pli kontenta
Tiuj, kiuj estas obsesitaj pri ĉi tiu mondo kaj avidas ĝian
militakiron

* * *

Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola amiko preter
ĉiuj amikoj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj homaj
.rilatoj: familiaj, frataj, geedzaj kaj spirita
Amikeco estas esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj
intelekta kaj emocia kongruo, sento de morala altiro, kaj
vera amo kaj amikeco devus esti prioritataj. Tiuj, kiuj ne
distingas inter vera amo kaj fizika altiro, estas plurfoje
.seniluziigitaj

Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj
reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter
du amantaj kaj kunlaboremaj animoj, kiuj mildigas la ŝarĝojn
de la vivo unu de la alia kaj dispelas la zorgojn pri vivado kun
.reciproka empatio kaj amika kompreno

* * *

Se vi muldas pecon da argilo en la formon de vazo kaj
bakas ĝin ĝis ĝi malmoliĝas, kaj poste volas transformi la
argilon en pleton, vi ne povos. Tamen, vi povas mueli la
vazon kaj aldoni la pulvoron al freŝa argilo, kaj poste uzi tion
.por formi la pleton

Simile, se malbona kutimo estas enradikiĝinta en la
cerbo kaj ni volas ŝanĝi ĝin, ni unue devus uzi volon por
mueli tiun kutimon kaj transformi ĝin en mildajn, bonajn
.agojn, kiujn oni povas transformi laŭdezire
Forta volo signifas firman konvinkon. En la momento,
kiam persono diras al si: "Mi ne estas ligita de tiu kutimo",
kaj vere pensas pri tio, kion li diras, tiu kutimo disfalos kaj
.malaperos kvazaŭ ĝi neniam ekzistis

* * *

Mi ne trudas mian opinion al iu ajn, nek mi permesas al
iu trudi sian opinion al mi aŭ devigi min fari ion, kion mi scias
.profunde, ke mi ne devus fari

Mi zorge pripensas tion, kion mi intencas fari, mi estas
gvidata de saĝo en tio, kion mi entreprenas, mi prenas
respondecon pri miaj agoj, kaj mi ne kulpigas iun alian pri la

sekvoj de miaj faroj. Ĉi tiun memregadon mi lernis de mia
.instruisto, mi ĉiam ŝatis ĝin, kaj mi neniam rezignos pri ĝi

Supera magneta forto

Jesuo diris: "Unue serĉu la regnon de Dio, kaj ĉio cetera

"estos donita al vi

Dio estas la supera magneta forto malantaŭ ĉiuj kosmaj

fortoj Li estas la amo malantaŭ ĉia amo Li estas la kosma

kreinto kaj dia artisto malantaŭ ĉia arto kaj kreado

Kiam vi enfokusigas viajn pensojn al Dio: la supera

magneta forto en ekzisto, vi ŝarĝas vin per benita

.magnetismo kaj povas altiri al vi ĉion, kion vi bezonas

Se vi pensas pri Dio kun profunda kontemplado, amas

Lin per via tuta koro, kaj sentas kompletan pacon en Lia

ĉeesto sen deziri ion alian, tiam la benita magnetismo de Dio

.alportos al vi ĉion, pri kio vi revis, kaj multe pli

"Al Dio en la Ĉielo"

Sukceso, komforta vivo, resaniĝo de nekuraceblaj

malsanoj, kaj kontrolo de kutimoj — ĉio ĉi atingeblas. Se vi

elĉerpis ĉiujn fizikajn metodojn kaj klopodojn kaj trovis ilin

neefikaj, malfermu vian internan pordon, kaj spirita potenco

elfluos, forpelante ĉian malfortecon, malsukceson kaj

.frustriĝon

Se vi serĉas la helpon de Dio per profunda, trankvila

meditado kaj koncentriĝo, vi malkovros neelĉerpeblan

rezervujon de spirita forto. Dio estas senpartia kaj respondas

.al ĉiuj, kiuj sincere serĉas Lian helpon

Kiam mi trovis Dion en mi mem, mi trovis Lin ĉie

Mi havis superfortan sopiron al Li ekde kiam mi estis

infano, kaj iam kiam mi estis juna knabo mi skribis al Li

:leteron Jes, mi skribis leteron al Dio kaj titolis ĝin jene

"Al Dio en la Ĉielo" kaj mi metis ĝin en la poŝtkeston"

Kiam ni skribas al iu, ni atendas respondon. Kiam mi ne

ricevis respondon, mi verŝis abundajn larmojn. Sed la

respondo fine venis al mi, ne per vortoj presitaj sur papero,

.sed en miriga luma vizio

Ĉiu povas ricevi respondon de Dio se la provo estas

serioza kaj la penado estas kontinua

Se vi direktas viajn demandojn al Dio, envolvas ilin en
profunda sento, kaj sendas ilin per la poŝto de kontemplado,
.tiam honeste kaj certe vi ricevos la respondon

* * *

Ekzistas spirita fiziologio substanta la nervan sistemon,

kiu unike permesas al homoj atingi la plej altajn stadiojn de
konscia evoluo. La homa cerbo, pli granda ol la cerboj de plej
multaj bestoj krom balenoj kaj elefantoj, estas pli kompleksa
kaj posedas pli grandan kapaciton por pensado. Tio faras la
homan cerbon taŭga instrumento por homoj, kiuj posedas pli
progresintan konscion ol aliaj estaĵoj. La komplikaj kaj
kompleksaj kunfaldajĵoj de la cerbo ebligas al homoj okupiĝi
pri profunda kaj profunda pensado. Tial, nur homoj kapablas
atingi progresintajn nivelojn de distingo kaj, sekve, koni sian
Kreinton. La saĝulo estas tiu, kiu utiligas siajn mensajn
kapablojn por servi kaj profitigi la homaron sur la materia,
.intelekta kaj spirita niveloj

* * *

Mi kantis kanton por vi

Ĝi neniam estis eldirita de iu ajn homo antaŭe

Kaj al vi mi dediĉas mian aŭtentan melodion

Tiu, kiun mia koro ludas profunde interne

Kaj sur ĝiaj kordoj

Mi kreis ĉi tiun unuan himnon

Kaj jen mi ofertas ĝin al vi kiel puran oferon

Mi ne ofertas al vi sekajn, intelektajn melodiojn

Aŭ ornamaj melodioj komponitaj de aliaj

Kaj mi donos al vi nenion krom

La simplaj, naivaj melodioj de mia koro

Mi ne metos kultivitajn rozojn antaŭ vin

En vitraj domoj

Kaj plena de emocioj kaj pasioj

Anstataŭe, mi ofertas al vi kampoflorojn, kiuj ĵus ĝermis

En la kampoj de mia sopiro
Kaj la reklamanto de mia vivo

* * *

Por ke mi povu aŭskulti vin
Gardanĝelo
Mia interna vizio harmoniiĝis kun la radio
Kun mildaj, amaj tuŝoj
Mi ofte aŭskultis en meditado
Al la plej dolĉaj melodioj de viaj sanktuloj, kiuj estas
:proksimaj al vi
Por mirindaj spiritaj simfonioj
Kaj por pecoj el la kreaĵoj de mia koro
Kaj melodia melodio el mia malnova sopiro al vi
Kun pacienco kaj trankvileco, mi ĝustigis la indikilon de
miaj plej profundaj sentoj
Kaj kiam dormo pezis miajn palpebrojn
Mi preskaŭ venkiĝis al dormo
Via aŭtentika himno fluis tra mi
Kaj nun mi elsendas ekstazajn eĥojn
El la melodioj de via ĝojo
Kaj mi aldonas mian voĉon al la ĥoro de viaj adorantoj
La himnoj fariĝas pli laŭtaj
Sopiro kaj sopiro plifortiĝas

* * *

Kiu ajn elektas vojon de malbona egoismo, aliaj provos
preni de li ĉion, kion li havas, sed se li estas alie, aliaj
.montros al li malavarecon kaj simpatian
Kion individuo projekcias aŭ sendas al aliaj — per vorto,
ago kaj penso — al tiros reen al ili en la sama speco kaj
samgrade. Ilia vera naturo estos rivelita per iliaj mimikoj kaj
agoj. Aliaj sentos iliajn psikologiajn vibrojn aŭ ondojn, kaj iliaj
reagoj al ili korespondos al la naturo de tiuj vibroj —
.negativaj aŭ pozitivaj
Ni ne povas posedi ĉion. Kion ni havas, Dio donis al ni
por ke ni uzu ĝin provizore dum ni estas sur ĉi tiu tero, kaj pli

frue aŭ pli malfrue ni devos rezigni pri niaj posedaĵoj, ĉu pro
.akcidentoj, ŝtelo, eluziĝo, aŭ morto
Tiel, kiam ni provas teni aŭ konservi ion ajn nur por
.posedi ĝin, ni trompas nin mem
Eĉ ĉi tiuj korpoj, en kiuj ni vivis dum tiom da jaroj, iam
estos rezignitaj. Tial estas eraro devigi nin kredi, ke ni
.posedas aferojn, kiujn, reale, tute ne eblas posedi
Kiam io estas donita al ni, ni devus scii, ke ĝi estas nia
nur por certa periodo, kaj ni devus esti pretaj dividi ĝin kun
.aliaj

Kiam persono deziras pli ol ili bezonas, signifaj
problemoj atendas lin. Sendube, ni devas havi bazajn
bezonojn kiel manĝaĵo, loĝejo, vestaĵoj kaj iom da financa
sekureco, sed en nia strebado al ĉi tiuj aferoj, ni devas forigi
nenecesajn bezonojn, per kio mi celas senbridajn dezirojn kaj
.la brulantan impulson posedi pli ol necesas

* * *

Ni ne povas vivi en la mondo kiel individuoj, ni bezonas
.dependi de niaj kunhomoj por vivi kaj ĝui la vivon
Tio veras kaj spirite kaj materie. Ni ne povas konservi
.decan vivnivelon sen interŝanĝo de varoj kaj servoj
Ni povas akceli nian intelektan kaj spiritan progreson
per kunhavigo de niaj spertoj kaj malkovroj
Kiam ni unuigas niajn orientajn, okcidentajn, nordajn kaj
sudajn ideojn, ni povas kultivi niajn talentojn kaj disvolvi
.niajn kapablojn kiel unu homa familio

* * *

En la ĝardeno de miaj noktaj sonĝoj
:Multaj floroj floras
Maloftaj imagaj floroj
Tie kie la varma planeda lumo brilas
La burĝonoj de teraj esperoj floras
Disvastigante brilajn petalojn
De esploro kaj kontento
En la brilo de tiuj sonĝoj

Mi ekvidas fantomojn de la vizaĝoj de forgesita amato
Kaj amataj, enterigitaj sentoj
Mi dormas jam delonge
La grundo de la senkonscio
Ili ĉiuj leviĝas en brilantaj roboj
Responde al la voko de la anĝeloj de sonĝoj
Li vidis la resurekton de ĉiuj pasintaj provoj
Sinjoro, vi donis al ni liberecon
Por forgesi niajn ĉiutagajn problemojn
Per noktaj vizitoj al la lando de sonĝoj
Helpu nin vekiĝi kun vi
Kaj ni eskapas por ĉiam de homaj malĝojoj kaj funebro

* * *

!Ho dia rifuĝejo
Mi naĝas en la maro de la vivo
Min ĵetas ĉirkaŭe furiozaj ŝtormoj de malprospero
Ĉu vi flosas sur ondoj de plezuro
Aŭ, de tempo al tempo, dronante en la profundoj de
doloro

Mi sopiras eskapi la duecon
Atingante viajn eterajn, superajn bordojn
Kaj kun ĉiu ondo de miaj petegoj
Mi proksimiĝas al vi, mia sola rifuĝejo
Mi ne ĉesos provi
Ĉar mi scias, ke vi fervore atendas mian alvenon
!Ŝi fervore atendas mian revenon
Mi estas paradizeobirdo: ĉiela birdo
Kiu estis kreita de viaj benitaj manoj
Vi beligis min per via ĉarmo
Kaj la belaj koloroj
Kun la lanugo de tenereco kaj la oraj plumoj de spirita
florado
Mi ŝvebis alte
En la malgaja, malgaja atmosfero de la vivo
Serĉante paradizon

Miaj brilaj plumoj estis makulitaj
Kun malhelaj makuloj de malespero
Venu, mia Dio
Lavu vian paradizan birdon
Kun radioj de saĝo
Kaj la puraj, dolĉaj akvoj de paco
La akso de mia paco kaj la ankro de mia feliĉo
Kvankam mi laboras forte kaj diligente por koni vin
sekvante viajn leĝojn kaj regulojn, mi devas kompreni,
Sinjoro, ke vi estas super ĉiuj leĝoj kaj reguloj
Universala Patrino, vi loĝas en la koro de ĉiu homa
patrino, plenigu ĉiujn patrinojn per via saĝo kaj tenereco, por
.ke ili montru eĉ pli da via senlima amo
Mia amata Dio, mi scias, ke Via sankta ĉeesto estas ĉie.
Same kiel pura oleo estas kaŝita en nepremitaj olivoj, tiel Via
sublima ĉeesto ĉeestas en la universo. Benataj estas tiuj, kiuj
uzas la premilon de pensado pri Vi kaj meditado pri Vi por
.ĉerpi la benatan oleon de Via dia ĉeesto
Per bonfaroj kaj kreivaj pozitivaj pensoj, mi nutros la
semon de memkompreno kaj akvumos ĝin per la akvoj de
kontemplado kaj sopiro ĝis la floro de dia amo floros en la
.ĝardeno de mia vivo
La mondo provas limigi mian konscion per fortaj ŝnuroj
de intensaj deziroj, sed mi laboros por tranĉi tiujn ŝnurojn
per la tranĉilo de kompreno kaj distingo, por ke mia konscio
.povu esti liberigita kaj ekigita al diaj gracoj
La povo de penso, parolo kaj ago venas de Vi, mia
Kreinto. Helpu min uzi ĉi tiun povon nur por bonaj pensoj,
afablaj vortoj kaj utilaj agoj. Per meditado, mia amo por Vi
kreskas ĝis ĝi plenigas mian tutan estaĵon kaj forigas ĉiujn
obstaklojn kaj malhelpojn de mia vivvojo. Kaj ĉar Vi estas la
Kreinto de ĉi tiu revema tera mondo, mia unua devo estas al
.Vi, ne al ĉi tiu iluzia mondo

Konfliktoj kaj tumultoj provas distancigi min kaj malhelpi
min rimarki vian benatan ĉeeston, sed vi ĉiam restos, ho
.Sinjoro, la centro de mia paco kaj la ankro de mia feliĉo

* * *

Ekzistas minejoj de scio kaj trezoroj de saĝo kuŝantaj en
la homo, atendante esti malkovritaj kaj rivelitaj per profunda
.kontemplado kaj serioza esplorado

Homoj uzas siajn latentajn energiojn senkonscie, aŭ
subkonscie, en ĉio, kion ili faras kaj atingas iujn rezultojn,
sed se ili scias kiel investi tiujn energiojn kaj regi ilin konscie,
.ili atingos multajn grandajn aferojn

Kiam la animo estas plena de natura saĝo, natura
vigleco, amo al boneco kaj bonvolo, tiam, same kiel la abelo
serĉas florojn, sukceso, prospero, scio kaj ĉiuj aliaj benoj de
.la vivo serĉos vin, per la graco de Dio

* * *

Sur ĉi tiu tero, Dio laboras por derivi kaj evoluigi la
universalan arton de feliĉa vivo per enstampado de sentoj de
frateco en la koroj de homoj kaj kultivado de respekto kaj
.aprezo por aliaj en la animoj de unu la alian

Tial Li - gloriĝu Li - ne permesis al iu ajn nacio esti
perfekta en si mem. Male, Li dotis la individuojn de ĉiu
popolo per iliaj propraj specialaj kapabloj kaj talentoj, kaj
distingis ilin per unika genio, por ke ili povu fari eminentan
.kontribuon al la progreso de la monda civilizo

Paco sur la tero floros kaj fruktos inter nacioj per ilia
helpema interŝanĝo de la plej bonaj kvalitoj kaj avantaĝoj de
.ĉiu

Kvankam ni eble preteratentas la mankojn de aliaj
nacioj, ni devas klare vidi iliajn virtojn kaj imiti ilin. Estas
grave rimarki, ke ĉi tiuj idealoj estis enkorpigita en profetoj,
apostoloj kaj sanktuloj tra la historio, kiuj estis - kaj restas -
.vivantaj ekzemploj de la plej altaj sanktaj instruoj

"Difino de "mem

La sensoj, kiuj derivas sian ekziston de la konscio kaj
energio elirantaj de Dio, montras al ni la mondon kaj
prezentas la animon kiel apartan enton de ĝia fonto kaj de la
.resto de la kreitaro

La fizika kaĝo malliberigis la animon, kiu estas reflektio
de la universala spirito, kaj ĝin superfortis forgesemo, do ĝi
jam ne memoras sian dian esencon, sed anstataŭe
konsideras sian fizikan kaĝon kiel sian veran memon. Tial ĝi
supozas kaj atribuas al si ĉiujn malpuraĵojn kaj limigojn de la
.korpo

En tia kazo, la animo nomiĝas la "memo", sed kiam ĉi
tiu memo aŭ ĉi tiu malgranda, limigita memo komprenas, ke
ĝia ligo al la korpo estas provizora kaj ke ĝi havas
senmortan, nemortan esencon, tiam ĝi povas esti nomata la
animo. Kaj ju pli ĝia konscio pri sia esenca naturo establiĝas,
kaj ju pli ĝia konscio leviĝas kaj disetendiĝas, des pli ĝi
sentas, ke ĝi estas proksime ligita al la kosma konscio kaj ke
.la tuta homaro estas ĝia tutmonda familio

* * *

Ni metu donacojn, kiuj ne pereas
Ĝi ne estas trafita de putriĝo
De bonaj intencoj
altruismaj servoj
Senkondiĉa amo
Sub la arbo de la homaro
Kun longaj branĉoj
kaj la multaj branĉoj
Kiu reprezentas rasojn
Homaj naciecoj
Malgraŭ iliaj diferencoj kaj diverseco
Dio akceptu viajn bonfarojn
Movita de bonaj intencoj
Dua vekiĝo
Kun vi, mi sentas min kvazaŭ mi estus en dua vekiĝo en
alia mondo De tempo al tempo, mi sonĝas pri ĉi tiu tero kaj

ke mia korpo estas en ĝi, sed mi estas veka en
seninterrompa feliĉo, kaj mia taga sonĝo pri ĉi tiu tera vivo
estas parfumita per laodoro de memoroj disĵetitaj kiel
.rozpetaloj

Mi vidas min glitanta tra la panoramo de la vivo,
ornamita per sonĝoj kaj plibeligita per multaj scenoj el
diversaj pejzaĝaj spertoj, portante la tremantajn memorojn
.de miaj teraj sonĝoj al la eterna vekiĝo de la ĉielo
Mi elradikigis la dornojn de koŝmaroj el la ĝardeno de
mia vivo kaj plantis en ĝi rozojn de inspiro, kie mia kosma
amato akceptos mian inviton, parfumitan per la mosko de
sopiro, kaj kunprenos min al la ĉiela hejmo superfluanta de
.renoviĝintaj ĝojoj kaj senfinaj benoj

* * *

La amo de Dio estas etera kaj milda, kaj Li certe
respondas al ĉiu, kiu esprimas sian profundan sopiron kaj
.sinceran deziron al Li

Homoj erare kredas, ke ili vivas per manĝaĵo, ne per la
povo de Dio. Multaj vokas Lin per pasemaj pensoj, kiel plumo
en la vento, erare kredante, ke Li ne respondas al iliaj
preĝoj. Tamen Li helpas tiujn, kiuj kredas je Li, eĉ sen ke ili
konscias pri tio. Kaj tamen multaj restas sensciaj pri Li,
supozante, ke Li estas malproksime de ili. Kiam la
persistemo neniam ŝanceliĝas, la persistemo neniam
malfortiĝas, kaj la kortuŝa petego daŭras silente kaj
memfide, kaj dia helpo estas serĉata kun sincereco kaj
espero, eĉ kiam oni alfrontas la obstaklojn de malforteco,
angoro, nesanaĵ kutimoj aŭ konfuzaj pensoj, tiam helpo
.venos, kaj kun ĝi, helpo

Dio respondas profunde kaj silente al ĉiu sincera petego,
kiu venas el la profundoj de la koro

La vera valoro de homo

Voloforto kaj solida planado estas esencaj por tio, kion vi
intencas fari. Se vi estas decidita kaj daŭrigas vian vojon kiel

flamanta sago aŭ flamanta torĉo, ĉiuj obstakloj sur via vojo
.brulos kaj fariĝos cindro

Elektu taskon, kiun vi pensas, ke vi ne povas fari, kaj
poste provu vian plejblon por plenumi ĝin. Kiam vi
sukcesos, transiru al io pli granda kaj pli grava. Daŭrigu
trejni vian volon tiamaniere, kaj vi vidos la rezultojn mem. Se
la malfacilaĵo estas tro granda, preĝu fervore kaj kun fido al
.Dio, ke Li donu al vi la forton por superi ĝin

Volforto devas esti uzata se vi volas elimini
malsukceson, kaj persistemo devas esti tiel forta kiel
potenca uragano - uragano de bono - kiu havas neniun
.obstaklon sur sia vojo kaj detruas nur malbonon

Ne gravas kiu persono estas aŭ kia estas lia socia
pozicio. Ilia vera valoro dependas de la bonvolo, kiun ili
posedas, kaj kiel ili uzas tiun volon por fari bonfarojn kaj
.helpi tiujn, kiuj bezonas ĝin
Volforto kuŝas en vi, kaj se vi uzas ĝin ĝuste, vi povos
atingi ĉion ajn

Estas la volo, kiu kondukas la homon de deziro al deziro
ĝis ĝi fine devigas lin peni plej multe por atingi sukceson en
.la plenumo de la plej granda deziro: koni sin mem kaj Dion
Volforto kreskas en homo laŭ normala, laŭgrada
maniero, sed ĝia kresko povas esti akcelita per sana
.pensado kaj ĝusta agado

Teni ideon per fera volo signifas atingi tiun ideon pli frue
aŭ pli malfrue, danke al neŝancelebla persistemo kaj
.rezolutesco kiu konas nek malfortecon nek senkuraĝiĝon
Homa volo estas regata kaj gvidata de nescio kaj ofte
kondukas al eraro kaj malfeliĉo. Sed kiam la volo estas
gvidata de saĝo kaj justa ago, kaj kiam ĝi harmonias kun la
.dia volo, tiam ĝi funkcias por la bono kaj feliĉo de la homaro
Treni la volon estas esenca por akordigi ĝin kun la dia
volo. Kiam la volo konstante rondiras ĉirkaŭ specifa celo, ĝi
fariĝas dinamika kaj efika volo. Ĉi tiun volon posedas

profetoj, grandaj figuroj kaj tiuj, kiuj atingis grandegajn
.atingojn en ĉi tiu mondo

Antaŭ ol komenci ian ajn agon, zorge pripensu tion, kion
vi faros. Certigu, ke vi uzos vian volon por atingi aferojn
utilajn por vi mem kaj por aliaj. Se vi misuzas vian volon, la
.rezultoj certe estos malutilaj por vi

Ne estu negativa; Dio donis al vi la volon uzi ĝin kaj
venki en la batalo de la vivo. Memoru, ke la volo de Dio
.kuŝas malantaŭ la via

Volforto povas kaŭzi fiziologiajn ŝanĝojn en la korpo. Vi
ne bezonas tempon por rompi profunde enradikiĝintan
.kutimon, kondiĉe ke vi posedas sufiĉan voloforton

Kiam Majstro Budho serĉis spiritan klerismon, li sidiĝis
:sub banjanarbo (hinda figo) kaj diris ion similan al

Jen mi sidas sub la banjanarbo

Kaj mi ripetas ĉi tiun ĵuron vereme

Se mi ne komprenas la sekreton de ekzisto

Kaj mi akiros per mia esplorado la altvaloran trezoron

Mi ne forlasos mian postenon, kiom ajn

Eĉ se miaj ostoj kaj korpo fandiĝas

!Mi restos sidanta por ĉiam

Fine, la iluminito Sidarto Gotamo sukcesis pri sia dia

peto

Li ricevis tion, kion li volis

Efektive, tia testamento estas testamento

Unuigita kun la universala volo

En vi kuŝas fluo de kosma energio, kiu subtenas vian

korpon senfine. Tamen, kiam io okazas al la korpo, vi
forĝegas tiun energion. Uzi vian volon por malĝustaj celoj
signifas perdi vian konekton al ĉi tiu kosma energio. Trejni

.tiun volon signifas konektiĝi kun tiu grandega vivoforto

Volforto devas esti tenata viva kaj aktiva en bonfaroj kaj

utilaj kaj noblaj atingoj en la vivo

* * *

Kutimoj estas aŭtomataj psikologiaj iloj kaj mekanismoj,
.kiuj helpas plenumi necesajn taskojn facile kaj senpene
Multaj permesas al la kutimoj de malforteco kaj
malsukceso sklavigi ilin, kaj homo povas protekti sin se li
vivas alimaniere, kondiĉe ke li serioze klopodas kontraŭbatali
malutilajn kutimojn ĝis li atingos sekurecon kaj la bordojn de
.venko

Senbridaj deziroj instigas nesanajn kutimojn per
instigado kaj pravigado de ili per falsaj espero kaj promesoj
pri pasema feliĉo kaj kontento. En tiuj momentoj de
malforteco kaj konfuzo, tiuj, kiuj volas venki ĉi tiujn
senbridajn kutimojn, devas alvoki sian sagacan juĝon por
.kompreni ilian veran naturon kaj lerni kiel trakti ilin efike
Malbonaj kutimoj havas seriozajn sekvojn kaj amarajn,
venenajn fruktojn. Se nekontrolitaj, ĉi tiuj detruaj kutimoj
plifortiĝos, tenante homon en sia potenca teno kaj
superforta influo. Sed post kiam la menso rekonas la
vanecon kaj damaĝon de ĉi tiuj kutimoj, ilia efiko malpliĝas
.kaj ili fine malaperas el la vivo de homo

* * *

La skribaĵoj asertas, ke Dio transcendas la komprenon
de racio kaj intelekto. Ĉar malgraŭ ilia povo, ilia kapablo
restas nesufiĉa por kompreni aŭ ampleksi Lin. Tial, la homa
menso ne kapablas formi veran koncepton pri Dio, nek ĝi
.povas kompreni tion, kio havas nek komencon nek finon
Kiam oni rigardas la Sunon de milionoj da mejloj for en
la kosmo, tiu grandega stelo aspektas multe pli malgranda ol
nia Tero. Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7
900 mejloj, dum la diametro de la Suno estas centfoje pli
granda. Se oni povus meti nian planedon Tero rekte antaŭ la
Suno, ĝi aspektus eta kompare. Kaj se ni imagas la vastan
kampon de la Suno vastiĝantan ĝis ĝia grandega maso
englutas la tutan bluan ĉielon, la ĉielo, kiun ni vidas, estas
nur eta peceto, nura peceto, de la senfina vastaĵo de spaco,

kiu trafenetras la universon. Eĉ se la Suno daŭre vastiĝus
.senfine, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la senfinecon
La kosma iluzio de malgrandeco kaj senfineco limigas
kaj malhelpas la menson kapti la vastecon de la universo. De
?kie venis ĉi tiu absoluta malpleno, kaj kie estas ĝiaj limoj
Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj aŭ mezuroj, kiu
havas neniun limon aŭ originon, estas Dio, kiu estas ĉeesta
kaj ekzistas en la plej malproksimaj partoj de la spaco. Li
estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj, kaj Li konscie
konscias pri ĉiu spaco, kiun Li okupas, negrave kiom
.malgranda aŭ granda ĝi estas

Dio ne estas la menso ĉar Li estas la kreinto de la
menso kaj transcendas ĝiajn povojn; alie, ni povus kompreni
Lin per la menso. Tamen, ni povas precize kaj precize nomi
.Lin dia konscio, dia feliĉo aŭ dia ĉeesto; sed ne la menso
Kvankam la menso ne kapablas kompreni la tutan
ekziston, ĝi tamen kapablas senti la ĉeeston de Dio. Senti
.Lian ĉeeston kaj mezuri ĝin estas du tute malsamaj spertoj
Ondo ne povas mezuri sian ĉirkaŭaĵon, sed ekzistas
punkto de kontakto inter ili. Simile, ĉi tiu punkto estas pli
alta konscio. Ĉi tiu konscio povas senti Dion, tio estas, sperti
Lian ĉeeston. Kiam ni vastigas la sferon de ordinara racio ĝis
ĝi konektiĝas proksime kun pli alta konscio, ni povas tiam
.senti la dian ĉeeston

Ni malsupreniris de la senlima absoluta al la limigita kaj
finhava. Jogo estas la fortirado de la menso de eksteraj
aferoj por fokusigi ĝin al la interna fonto de vero. Nur tiel ni
povas malkovri la metodon, kiun Dio uzis por densigi
universalan konscion en la finhavajn bildojn de Sia kreaĵo kaj
.la universoj, kiuj loĝas en ili

La homa korpo estas la plej komplika kaj kompleksa el
la kreaĵoj de Dio. Unu sola praĉelo, formita el la kunfandiĝo
de la spermo kaj la ovo, dividiĝas, kaj per la multipliko de ĉi
tiu dividoprocezo, miliardoj da ĉeloj konstruiĝas ĉirkaŭ ĝi por
.krei la fizikan strukturon, kiu gastigas nian spiritan konscion

Vi ne povas scii la kvanton da energio stokita eĉ en
ununura gramo da viando. Se tiu energio estus liberigita,
sennombraj elektronoj disvastiĝus en senfinan spacon. La
povo kaj kampo de konscio loĝantaj en la korpo superas
homan komprenon. Kvankam nia ŝajna strukturo konsistas el
karno, sango kaj osto, malantaŭ ĝiaj densaj ĉeloj kuŝas
elektronikaj kaj vitalaj kurentoj. Kaj malantaŭ ĉi tiuj subtilaj,
.komplikaj energioj kuŝas pensoj kaj perceptoj
Penso estas neelĉerpebla kaj ne konas finon. Ekde la
komenco de tempo, ideoj preter imago kirliĝis tra la aero.
Sennombraj pensoj estas neeble listigi, sed se vi konsiderus
la nombron da pensoj kaj sentoj, kiuj trairis vian menson kaj
estis esprimitaj dum via vivo, vi akirus ideon pri la milionoj
.da ideoj, kiuj ekzistas

Provu, se vi povas, rememori ĉiujn pensojn, kiujn vi
havis en ununura jaro, aŭ eĉ nur ununura tago, kaj poste
konsideru la vastan nombron da pensoj akumulitaj de la tuta
.homaro tra la historio, ĝis la nuntempo. Dio konas ilin ĉiujn
La menso ne povas kompreni eĉ la plej subtilajn
naturajn fenomenojn. Konsideru la grandegan nombron da
elektronoj kirliĝantaj en la elektro fluanta tra ampoloj!
Trilionoj da ili dancas kune, kreante la lumon, kiun ni vidas.
Ĉi tiuj partikloj, nevideblaj eĉ per mikroskopo, vojaĝas de
unu punkto al alia en la universo en nur sekundoj. Sciencaj
.eksperimentoj konfirmas tion

Se vi provus kalkuli la nombron da protonoj kaj
elektronoj pakitaj en nia planedo Tero, la menso daŭrigus la
kalkulon por mallonga tempo kaj poste ĉesus. La aferoj, kiuj
.aperas al la menso de la esploristo, ŝajnas senfinaj
Sed venas punkto kie ideoj fariĝas tro subtilaj por
kompreni. De tiu nivelo, nepenetrebla por la menso, Dio
elverŝas Sian esencan lumon: la inteligentan kosman
.vibradon kiu konstruas kaj subtenas la finian kreaĵon
amikeco

Ĉu amikeco estas benita vesto teksita el la fadenoj de la
?koro
Aŭ ĉu ĝi estas la kunfandiĝo de du mensoj en unu
?vastan, ekspansian menson
Patrino kaj filino, du fontoj de amo el unu fonto
Por plifortigi la fluon de amo kaj sensoifigi la soifon de
?sekaj animoj
Aŭ ĉu ĝi estas sola rozo meze de du branĉoj kreskantaj
?sur la arbareto de amika kompreno
?Aŭ ĉu ĝi estas unu penso en du korpoj
?Ĉu amikeco povas esti komparata al du ĉevaloj
Malgraŭ siaj malsamaj koloroj, ili kunigas la veturilon de
la vivo
?Al nobla celo kun unuigita vizio
?Ĉu amikeco baziĝas sur malegaleco aŭ egaleco
Ĉu ĝiaj muroj estas konstruitaj per ŝtonoj de kontrasto
?kaj diferencigo
?Ĉu ŝi blinde konsentas kun bono kaj malbono
Kaj marŝi kun fervoro kaj ĝojo sur la vojoj de
malzorgemo kaj malsaĝeco
?Al la abismo de seniluziiĝo kaj la dispelado de iluzioj
!Amikeco estas nobla, fruktodona kaj sankta planto
Kiam du homoj promesas daŭran fidelecon
Ili iras laŭ la vojoj de la vivo malgraŭ siaj malkonsentoj
Kiam ili malkonsentas kaj konsentas, ili faras tion kun
.amo kaj respekto
Ili subtenas unu la alian kaj deziras unu la alian bonon,
same kiel ili deziras al si mem
Li ĝojas pri la sukceso de sia amiko tiom, kiom li ĝojas
pri sia propra
Kie la amanto ne serĉas plezuron aŭ komforton je la
kosto de la amato
Tiam en tiu ĝardeno de altruismo
Amikeco floras kaj prosperas, kaj estas plena de la
odoro de amo kaj lojaleco

Ĉar amikeco estas hibrida planto, naskita el du animoj
Ĝia aromo eliras el du malsamaj rozoj
Kaj portis la brizojn de neŝanceblebla amo
Tiu, kiu estas neskiebla de malprospero kaj senmakula
Amikeco naskiĝas el koro de neklarigebla amo
Kaj abundo da puraj emocioj fluas antaŭen
Ĝi kreskas en la grundo de harmonio kaj misharmonio
Sed ĝi dormas, ĝi frostiĝas, kaj pasigas sian tempon en
troa familiareco kaj manko de reciproka respekto
Ĝi sufokiĝas kaj elspiris siajn lastajn spirojn sub la
densaj amasoj de egoismaj deziroj
Sed ŝia mola koro povas esti supervenkita nur de
atendoj kaj postuloj
Trompo kaj trompo
Jes, ĉi tiuj damaĝbestoj faras sian laboron sur la planto
de amikeco kaj ronĝas ĝian rozkoloran koron
Ho amikeco, ho floranta, rosa planto de la ĉielo, via
ideala ĉirkaŭaĵo estas la grundo riĉa je amo sen ĉia celo kaj
deziro, kie amikoj klopodas konstrui kaj subteni unu la alian
.kaj pavimi la vojon unu por la alia laŭ la vojo
Nenio povas sensoifigi vian soifon, ho amikeco
Ignorante sentojn kaj respektante tiujn, kiuj havas ilin
Nenio malsekigas viajn foliojn kiel klara, kaskada ŝpruco
de dolĉeco
El la ĉielo de sinceraj, amaj koroj
Ho, vera amikeco
Kie ajn viaj rozpetaloj disiĝas
Tiu loko estas sankta
Ĝi fariĝas benita templo
Ĝin vizitas ĉiu kredanto je Dio kaj je la sankteco de la
vivo

* * *

Mi lumigos la ridetojn, la mallumo de mia mizero disiĝos,
kaj mi vidos mian animon en la lumo de miaj ridetoj kaŝitaj
malantaŭ la densa mallumo de akumulitaj epokoj

Kiam mi trovos min mem, mi fluos en ĉiujn korojn,
portante la torĉon de la rideto de mia animo
Mia koro unue ridetos, poste miaj okuloj kaj mia vizaĝo
Ĉiu atomo de mia estaĵo brilos per la lumo de ridetoj
Mi penetros la profundojn de malgajaj koroj kaj
ekbruligos potencan fajron, kiu formanĝos ĉiujn malĝojojn
Mi estas la nerezistebla flamo de ridetoj Mi refreŝigos
min per la brizo de dia ĝojo, kaj mi flamos en la mallumo de
mensoj Kaj ĉiuj, kiuj renkontos min, ricevos eksplodon de
mia sankta ĝojo
Mi portos resanigajn torĉojn de miaj ridetoj al ĉiu koro.
Mi ridetos unue, eĉ se malfacile, kaj mi inspiros la mizerulojn
.kaj plorantojn rideti
En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Dio. En la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi trovas Vian amon.
Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pri la sukceso kaj prospero de
miaj fratoj kaj fratinoj, same kiel mi ĝojas kaj ĝojas pri mia
propra komforto kaj bonfarto. Dum mi inspiras saĝon kaj
komprenon en aliaj, mi multobligas la trezorojn de mia
propra saĝo kaj scio. En la feliĉo de ĉiuj, mi trovas mian
.propran feliĉon
Nenio forviŝos miajn ridetojn. Malsukceso, malsano kaj
.morto ne povas timigi min aŭ malseketigi mian humoron
Vere, katastrofoj kaj malfeliĉoj ne povas damaĝi min,
ĉar mi posedas en mia animo la eternan, renoviĝintan ĝojon
.de Dio, kiu ne ŝanĝiĝas kaj ne povas esti venkita
Ho sankta, silenta dia rideto, kronu mian vizaĝon kaj
ridetu tra mia animo
Mi provos esti miliardulo de ĝojo, ĉar mia vera riĉeco
kuŝas en la trezorejo de via benita ĉeesto, Sinjoro, kaj tiel mi
kontentigos mian bezonon pri spirita sukceso kaj materia
.bonfarto samtempe

* * *

Paco fluas el mia koro
Ĝi blovas tra mi kiel milda brizo

Paco min ĉirkaŭvolvas kiel bonodora parfumo
Paco fluas tra mi kiel ondoj de lumo
Paco resanigas la koron de zorgo kaj angoro, kaj
forbruligas la dornojn de timo kaj sendormeco
Paco etendiĝas vaste - kiel fajra maso - kaj plenigas
mian tutan ekziston
Paco estas kiel oceano, plenigante la spacon kaj
atmosferon
Paco estas kiel purpura sango; ĝi enspiras vivon en la
vejnojn de miaj pensoj
Paco, kiel la vasta krepusko, ĉirkaŭas la korpon de mia
senfineco
La flamo de paco eliras el la poroj de mia korpo, kaj el la
tuta universo
Laodoro de paco trapenetras la rozĝardenojn
La vino de paco konstante gutadas el la premiloj de ĉiu
koro
Paco estas la vivo de ŝtonoj kaj lunoj, sanktuloj kaj
profetoj
Paco estas la fonta akvo de la animo
La likvaĵo kiu venas el la vazo de silento
Kiun mi kribras tra la sennombraj poroj de miaj atomoj
* * *
Mi preĝos kun fervora koro ĝis la mallumo de
kontemplado ekbruliĝos per Via radianta ĉeesto, ho Sinjoro.
Hodiaŭ mi elsendos la kanton de mia animo en la aeron kun
profunda, kortuŝa fokuso, esperante ke Vi respondos per la
.ricevilo de mia trankvilo
!Ho Vi, kiu estas ĉiam-ĉeesta, ĉiam-renoviĝanta feliĉo
Liberigu mian menson de la ŝarĝoj de apatio kaj
forgesemo
Lasu min ĝui la ĉiam benitan nektaron de via ĉeesto
Dum mia interna kaj ekstera trankvilo vastiĝas, via paco
venas al mi
Mi ĉiam provos aŭskulti la eĥon de viaj eteraj paŝoj

Se mi akceptus vin kiel la plej profundan ĝojon de la plej
profunda kontemplado
Mi scias tiam, ke ĉio
Prospero, sano kaj saĝo estos donitaj al mi
Helpu min trovi vin
En la profundo de la akvoj de mia animo, soife je vi
amo
Amo estas laodoro de florantaj lilioj
Kaj la refrenkoruso de silentaj rozoj
Festante la belecon de la naturo
Amo estas kanto de la animo kantanta por la vivo
Kaj la ekvilibra ritma danco de la planedoj
En ĝia eterna vojaĝo en profundan spacon
Ĝi estas la soifo de floroj trinki sunlumon
Kaj ĝi prosperas kaj estas nutrata de la eliksiro de vivo
Ĝi estas la sopiro de la tero
Por nutri la soifajn radikojn per ĝia lakto
Kaj nutrante ĉiajn vivojn per la esenco de la vivo
Ĝi estas la potenca volo de la suno
Por teni ĉiujn vivantajn estaĵojn vivaj kaj aktivaj
Ĝi estas la mova forto de la vivo
Por provizi protekton kaj zorgadon al neplenaĝuloj
Estas la rideto de senkulpeco, kiu elvokas patran amon
sur la bebo
Kaj la aŭtomata submetiĝo en la koroj de amantoj
Provizi servon kaj kondolencon senpage
Ĝi estas la pulso de amikeco
Tiu, kiu riparas rompitaĵojn kaj resanigas vundojn
Ĝi estas voko al la koro, kiu spitas priskribon
Li estas poeto plena de amo por la homaro
Tiu, kiu suferas pro ŝia mizero
Ĝi estas la rondo de intimeco inter membroj de la sama
familio
Konstante ekspansiigante kaj plilarĝigante al pli grandaj
spacoj

Kaj pli vastaj kampoj
Ĝi estas la flustro de la vivo
En la horizontoj de malfermaj mensoj
Kaj la ĉielo de koroj kovrita per la steloj de noblaj sentoj
Amo estas la feliĉo de la animo
Tio, al kio amantaj animoj aspiras
Kaj ŝi sopiras atingi lin kaj komuniki kun li
El la arkivoj: Citaĵoj pri sukceso kaj sukcesaj homoj
Infano eble perceptus sukceson kiel posedon de multaj
ludiloj kaj pupoj, kaj eble eĉ malgrandan aŭton por veturi.
Malriĉa infano eble vidus sukceson kiel posedon de iom da
mono por aĉeti kion ajn ili ŝatas, dum riĉa infano eble estus
malkontenta pri siaj ludiloj kaj mankus kontenteco. Tia
infano, superfortita de la grandega nombro da aferoj, kiujn ili
.posedas, povus fariĝi malfacile plaĉebla
Dum ni maljuniĝas, ni ridas pri niaj infantempaj deziroj.
Eĉ multaj el la aferoj, kiujn plenkreskuloj strebas fari hodiaŭ,
perdas sian allogon morgaŭ aŭ postmorgaŭ, anstataŭigitaj
.de novaj deziroj
Estas konsilinde por persono uzi la distingon inter tio,
kio estas necesa kaj tio, kio estas nenecesa
Sukceso estas esenca por ke persono havu la necesaĵojn
de la vivo: manĝaĵon, ŝirmejon, sanon kaj vestaĵojn. Se al ili
mankas eĉ malgranda parto de ĉi tiuj aferoj, ili estas en
.mizera situacio
Oni devas povi atingi minimuman nivelon de komforto
kaj feliĉo. Ĉu oni estas spirita aŭ materialisma laŭ naturo, ne
estas malkonsento, ke ekzistas certaj bazaj bezonoj, kiujn
oni devas plenumi por konservi fizikan sanon kaj bonfarton.
Sen esti sana kaj solida (almenaŭ psikologie), oni ne povas
.atingi sukceson
Sed kio estas vera sukceso? Se homo ricevas ĉion, kion
li deziras en la vivo, li tamen sentos sin malplena, ĉar li estas
animo, kaj materiaj aferoj ne povas doni al li feliĉon, kiu
.estas unue kaj ĉefe psikologia stato

Ni havas la potencon feliĉigi nin mem, same kiel ni havas la potencon feliĉigi nin mem. La sekreto de sukceso kaj feliĉo kuŝas en vi. Vi eble estas pli feliĉa en via humila hejmo ol reĝo en sia grandioza palaco. Tiuj, kiuj trovas sukceson kaj prosperon ekster si mem, estas nek vere sukcesaj nek feliĉaj. Tio ne signifas, ke milionuloj estas malfeliĉaj; prefere, ĝi signifas, ke se vi povas ĉerpi feliĉon el la vivo, ĉu vi estas malriĉa aŭ riĉa, vi estas sukcesa laŭ iu ajn .mezuro

Pasema plezuro, kiu lasas nur bedaŭron kaj penton, ne estas vera feliĉo. Ĉe vera sukceso, la memoro pri ĝia atingado restas viva eĉ post kiam la komenca ĝojo de plenumo svagiĝas. Ĉiuj bonaj aferoj, kiujn homo faris kaj daŭre faras en sia vivo, vivas eterne en ilia memoro kiel daŭra ĝojo. Tio estas la vera sukceso, kiun homo atingas en .la vivo

Sukceso ne estas simpla afero; ĝi ne povas esti mezurata per la riĉeco aŭ posedaĵoj de persono. La signifo de sukceso estas multe pli profunda ol tio. Vera sukceso povas esti mezurata per la kapablo de persono esti feliĉa sub .ĉiaj cirkonstancoj

Kiam via konscienco estas pura kaj trankvila, kaj vi ne estas antaŭjuĝema al iu ajn aŭ maljusta al iu ajn, kaj kiam via volo estas firma kaj fleksebla samtempe, kaj vi posedas delikatan senton kaj ĝustan juĝon, kaj kiam vi kapablas akiri tion, kion vi bezonas, laŭ honorindaj kaj legitimaj manieroj, .tiam vi estas inter la sukcesaj

Infano ofte kontentiĝas pri kelkaj malgrandaj aferoj, sed kiam li kreskos, li volos posedi multajn aferojn, kiel ekzemple vilaojn kaj aŭtojn, kvankam li scias, ke la posedantoj de tiuj .aferoj ne nepre estas feliĉaj

Kontenteco kuŝas en simpla vivo kaj noblaj pensoj. Tiuj, kiuj tenas siajn mensojn en la sfero de idealoj - la sfero de noblaj ideoj - spertas pli grandan feliĉon ol tiuj, kiuj limigas siajn pensojn nur al materiaj aferoj. Tiuj, kiuj estas okupitaj

pri materiaj posedaĵoj kaj nenio alia, tiuj, kiuj estas obseditaj
pri akumulado de luksoj (por malŝparemo kaj fanfaronado),
.ne estas vere rafinitaj

Estas multe pli profite por homo legi utilajn librojn kaj
artikolojn ol malŝpari tempon per neproduktivaj agadoj. Eĉ
pli granda ol legado estas pripensi Dion, kontempli Lian
grandecon kaj klopodi kompreni la senfinajn kaj senfinajn
.misterojn de la vivo

La celo de la vivo estas, ke homo konu sin mem, sentu
la kosman medion pulsantan en lia koro, fluantan en liaj
vejnoj, kaj plenigantan lian estaĵon per paco, amo, ĝojo kaj
!trankvilo, kaj tio estas la plej granda venko
Beleco

Homoj kun vidkapablo ŝatas belecon ĉie. Aliaj agas
kvazaŭ ili ne havus okulojn; ili nek vidas nek perceptas, ĉar
.ili ne kapablas rimarki ion ajn, eĉ en belaj lokoj
La plej belaj teraj koloroj aspektas malbelaj kaj densaj
kompare kun la grandiozaj koloroj de la planeda aŭ etera
mondo

Je fizika nivelo, homoj malkovris diversajn manierojn
plibonigi sian vidpercepton. La nuda okulo ricevas limigitajn
kolorimpresojn; tamen, iuj helbrunaj rokoj montras irizajn
kolorojn sub ultraviola lumo. Kiam ĉi tiu lumo estas blokita,
.la rokoj revenas al sia originala malhela koloro

Multaj koloroj en la fizika mondo, kiel ekzemple la bluo
de la ĉielo, estas optikaj iluzioj kreitaj per la reflektado de lumo
sur malsamaj specoj de partikloj. Ĉar la okulo povas percepti
nur limigitan gamon da vibradoj, kiuj konsistigas ĉion en la
universo, homoj ne povas vidi la subtilajn, eterajn spektrojn
kaŝitajn en ĉio, kio ĉirkaŭas ilin. Se vi vidus ilin, vi mirus pri
.ilia splendo kaj beleco

Tiel, nek la okulo nek la orelo povas percepti ĉion, kio
estas perceptebla. Homoj estas nekapablaj enspiri la eterajn,
bonodorajn odorojn aŭ atesti la sennombrajn subtilajn

formojn, bildojn kaj delikatajn impresojn ondetantajn tra la
.vasteco de la etero

Homoj ofte ne kapablas percepti eĉ aferojn, kiuj falas en
.ilian kampon de sensa percepto

Kiam mi vizitis Meksikon kaj vidis la "flosantajn
ĝardenojn" de Lago Zuquemilco, ilia beleco plenigis mian
koron kaj mi sentis la grandiozecon kaj grandecon de la dia
.artista

Estis alia persono, kiu ŝajnis sorbita de tiuj naturaj
belecoj, sed interna sento sugestis al mi, ke li ne vidas tion,
kion mi vidas. Mi demandis lin pri lia impresoj pri tiuj ĉarmaj
vidaĵoj, kaj li respondis: "Mi pensis pri efika maniero dreni la
".akvon por kultivi pli da tero

Li rigardis la lagon el sia propra perspektivo, kaj tial ni
.ĉiuj rigardas aferojn laŭ niaj propraj ideoj kaj antaŭjuĝoj
Ĉiu animo estas envolvita en malsamaj vibradoj aŭ
osciloj de sensacioj, pensoj kaj sentoj - ĉiuj faktoroj, kiuj
.helpas formi la personecon aŭ konscion de homo
Ĉiu homo havas malsaman konsiston, malsaman
vibradon. Ĉio, kion homo faris ekde infanaĝo, estas ankoraŭ
stokita en la cerbo kiel kunpremitaj kapsuloj de tendencoj kaj
inklinoj. Kaj ĉar ni ne povas vidi ĉi tiujn nevideblajn
kapsulojn, ni miras pri la agoj de homoj, ĉiu laŭ siaj propraj
.kapricoj

Iuj homoj facile influigas de ĝojo sen ŝajna kialo, aŭ iliaj
humoroj acidiĝas tiel, ke ili ne havas klarigon, eĉ de ili mem.
Aliaj estas konstante okupataj per kritiko, disvastigado de
onidiroj kaj malkaŝado de aliaj, dum iliaj propraj internaj
.memoj urĝe bezonas atenton kaj purigon
Ĉi tiuj psikologiaj tendencoj enterigas la animon kaj
malhelpas la personon montri la meritojn de sia pli alta
.memo

Kiel kompleksaj kaj memlimigaj homoj estas! Ĉiu
persono estas plurĉapitra rakonto, kun interplektitaj eventoj
.kaj diversaj scenoj

Pensoj pri malsukceso devas esti forigitaj per pozitivaj
 pensoj pri sukceso kaj optimismo. Timoj devas esti
 minimumigitaj per ne troigo. Malĝojoj devas esti dispelaj per
 la lumo de feliĉo. Malĝentileco devas esti venkita per
 bonkoreco kaj konsidero. Sensencaĵo devas esti forigita per
 amo kaj ĝentileco. Malsanaj pensoj devas esti forigitaj de la
 trono de sano per sanaj pensoj kaj ĝustaj sentoj. Perturbo kaj
 angoro devas esti ekstermitaj per fido kaj aktivigo de la
 povoj de la menso. Regno de trankvilo devas esti establita
 en la animo por tuŝi la benatan ĉeeston kaj senti dian
 .protektion

Donu malavaran spiriton

Sinjoro, lasu min kompreni, ke la plezuroj de la sentoj
 estas supraĵaj kaj mallongdaŭraj

Dum la ĝojo de la animo estas reala kaj ĉiam

renoviĝanta

Dio estas ĉi tie. Li ne estas nur vorto, kiun ni eldiras, sed
 la esenco de la vivo kaj la sekreto de la ekzisto. Ni eble ne
 konas la plenan amplekson de Lia senlima atingo, sed ni
 .povas senti Lian ĉeeston kaj Lian estaĵon

Dio estas la kosma trankvilo en kiu ĉio reflektiĝas kaj el
 kiu eliras ĉiuj lumigitaj pensoj. Tial mi provos praktiki
 .trankvilon por senti Lian feliĉan ĉeeston

Hodiaŭ mi ornamas la sanktejon de trankvilo per la floroj
 de dia sopiro kaj alvokos la Dion de amo kaj ĝojo
 Mi petas Dion riveli Sin al mi per miaj spiritaj okuloj, por
 ke mi povu vidi Lian lumon disvastiĝantan tra ĉiuj partoj de
 .la universo

Mi scias, ke Dio aŭskultas ĉiun flustro de mia sopiro. Li
 estas universala amo, kaj per dia amo mi povas trovi Lin, ĉar
 per amo la serĉanto alproksimiĝas al Dio kaj trinkas el la
 .fontoj de sankta feliĉo

Sinjoro, helpu min ŝargi mian korpon per Via kosma
 energio, resanigi mian menson per fokuso kaj optimismo, kaj

resanigi mian animon per spiritaj perceptoj naskitaj de
.meditado

En vivo kaj en morto, en malĝojoj kaj katastrofoj, mia
fido al Vi, ho Sinjoro, restas forta kaj neŝancelebla, firma kaj
neŝancelebla

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej trafikataj vojoj, tiel mi
perceptos la radiojn de dia amo
En ĉiuj okupataj lokoj de miaj ĉiutagaj agadoj, benu min,
ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun la tagiĝo kaj
.konduku ĝin al Via benita sojlo

Ho Sinjoro, donu al mi malavaran spiriton por dividi kun
aliaj tion, kion mi havas, kaj helpu min vidi en la trankvila
lago de mia menso la reflekton de la luno de mia animo,
.brilanta per la lumo de Via ĉeesto

Hodiaŭ mi plonĝos profunde en la maron de
kontemplado kaj reflektado pri Dio ĝis mi trovos perlojn de
.saĝo kaj dia ĝojo

Mi amos vin, Sinjoro, pli ol ĉion alian, ĉar sen vi mi ne
.povas ami iun ajn homon aŭ ion ajn alian
En la profundoj de la montoj kaj la trankvila ĉielo, kaj en
la profundoj de mia animo kaj la kavernoj de silento, mi
sentas la ĉeeston de Dio kaj sentas Lian konstantan ĝojon,
kaj mi trinkas el Liaj puraj fontoj, kiuj neniam ĉesas nek
.sekiĝas por la tuta eterneco

Mi adoras vin, Sinjoro
Ho vi, kies amo estas egala
Sur la trono de ĉiu afabla kaj ama koro

* * *

Mono ne nepre estas indikilo de bona gusto. Multaj
riĉuloj aĉetas aferojn, kiujn ili ne bezonas, kiuj poste
amasiĝas en iliaj hejmoj en malbelaj kaj senutilaj stakoj. Vi
ne bezonas multan monon por igi domon alloga; gusto estas

la ŝlosila elemento. Tamen, la ideo plibeligi la hejmon
obsedas iujn homojn, igante ilin obsedi pri materiaj aferoj kaj
.limigi ilian memfidon

Ĉiu ajn ŝarĝita per kreskantaj kaj urĝaj fakturoj nepre
sopiras pli simplan vivon kaj liberecon de financaj premoj.

Sed tiu libereco ne venos de venkiĝo al mallaboremo kaj
.neaktiveco, aŭ forlaso de ĉio sen pravigo aŭ logiko

:lam okazis, ke viro suferis grandan perdon kaj diris

Ho, ve al mi! Mi perdis mian riĉaĵon kaj mia edzino"

".forlasis min, do mi decidis lasi ĉion kaj fariĝi ermito

Ĉi tiu viro, miaj amikoj, ne lasis ĉion malantaŭe, sed

!prefere li lasis ĉion malantaŭe

Psikologia bonfarto kaj sento de kontenteco estas du
gravaj elementoj por atingi feliĉon. Post ekzameno kaj ordigo
de ĉiuj deziroj, oni povas diri: "Ne estas malfacilaĵo akiri la
necesajn materiajn bezonojn, kaj la nekapablo posedi ilin
".estas senpravigebla

* * *

La dia ĉeesto ĉeestas en la steloj, en la bona tero, en la
korbatoj, kaj en la pulso de emocioj. Kiu ajn daŭrigas sur la
vojo al la benita celo kaj kontemplas Dion kaj Liajn
mirindaĵojn, vidos Lin en la ora robo de la universo — robo
de lumo disvastiĝanta tra senfina eterneco — kaj sentos Lian
viglan ĉeeston en ĉiu nobla kaj sublima penso kaj en ĉiu
.korbato

Multaj parolis pri Dio, multaj serĉis Lin, kaj multaj legis
pri Li, sed malmultaj tuŝis Lian ĉeeston. Tiuj, kiuj gustumis
.Lian feliĉon, estas tiuj, kiuj konas Lin

Rostante" la semojn de nescio-movitaj entreprenoj"

Homoj formas sian propran destinton per sia volo,
determinante sian sorton per siaj intencoj kaj agoj. Vi povas
liberigi vin de sufero se vi elektas fari tion. Dio, kies esenco
estas amo, ne volas, ke Lia amato suferu la ruinigojn de
doloro kiel rezulto de malĝustaj agoj kaj mankhava pensado.

Li dotis la homaron per la povo de distingo kaj libereco de

elekto. Tamen, pro malĝustaj decidoj kaj malsaĝaj elektoj,
.homoj alportas suferon kaj doloron al si mem kaj al aliaj
Vi devas esti libera kaj ne permesi al iu ajn dikti viajn
decidojn aŭ domini vin. Ne lasu vian ĉirkaŭaĵon, kutimojn aŭ
malutilajn tradiciojn limigi vin kaj kontroli vian vivmanieron.
Agu kun saĝo, aŭskultu vian konsciencon kaj konsideru la
sekvojn de viaj agoj antaŭ ol komenci ian ajn entreprenon.
Evitu damaĝi aliajn per via nedeca konduto kaj serĉu la
.helpon kaj gvidon de Dio

Dum persono estas predo de kolero, ĵaluzo kaj envio, ili
ne estas liberaj. Ili devas fariĝi mastroj de siaj emocioj kaj
agoj, kaj liberigi sin de detruaj instinktoj, senbridaj pasioj kaj
.malĝustaj deziroj

Se vi estas tute honesta kun vi mem, saĝo subtenos
vian pensadon, justeco gvidos vian decidon, kaj kompreno
.lumigos vian menson

La semoj de pasintaj agoj pelataj de nescio devas esti
"rostataj" en la fajro de reflektado kaj saĝo, por ke ili fariĝu
nekapablaj ĝermi kaj kreski denove. Jen la maniero forpuŝi
.kaj malsukcesigi la furiozajn atakojn de trompo

La kosma iluzio - aŭ Satano - trompas la homon per
falsaj promesoj kaj allogaj tentoj persekuti la miraĝon de
sensualaj plezuroj, kaj regas liajn kapablojn ĉar li promesas
al li mondan feliĉon, kiu havas nenian realecon, kaj tiel
laboras forte por malhelpi lin gustumi la fruktojn de vera
.feliĉo, kiuj ekzistas abunde en la ĝardenoj de la animo
Saĝuloj scias la diferencon inter vero kaj iluzio kaj estas

lertaj pri distingado. Dum ili plonĝas pli profunde en
kontempladon, ili fariĝas intime konsciaj pri la graveco de
libera volo kaj la neceso ekzerci liberecon de elekto por fari
tion, kio estas ĝusta, kaj eviti agojn kun malutilaj
.konsekvencoj kaj malagrablaj rezultoj

Ĉiutagaj reflektoj
Hodiaŭ mi frakasos la bildon de nescio, kiu malpurigas la
rifuĝejon de la animo en mi, kaj mi memoros, ke la plej

sankta lumo de Dio konstante brilas sur mian estaĵon kaj
dispelas la mallumon de iluzio el mia menso kaj animo, kaj
.ke Tiu, kiu kreis min, neniam forlasas min
Sub ĉiu ondo de vivo kuŝas la abunda oceano de dia
ĉeesto, kaj malantaŭ ĉiu bato de la koro kuŝas la senfina
maro de kosma sento

Ĉiunokte mi certigos al mi, ke mi ne estas la korpo
Pli ĝuste, la spirito, kiu loĝas en la korpo
Kaj ke mia spirita estaĵo estas eterne senmorta
Kiam mi vekiĝos, mi memoros konfirmi ĝin denove
En la strukturo de dormo mi resaniĝos kaj renovigos
mian forton, sed tio ne sufiĉas, mi bezonas rifuĝejon de
trankvilo kaj kontemplado, kie mi povas retiriĝi ĉiutage por
esplori la horizontojn de mia konscio kaj malkovri la
.sekretojn de mia animo

Mi certe scias, ke Dio neniam forlasas min eĉ por
momento, kaj kiaj ajn estas miaj materiaj cirkonstancoj, mi
restas riĉa en Dio, ĉar la abundo de Lia graco konstante fluas
.tra mi

Amo estas la silenta voko de Dio al ĉiuj vivantaj kaj
senvivaj estaĵoj por reveni al la domo de Lia unueco
Amo naskiĝas en la ĝardenoj de progreso kaj renovigo,
kaj tial mi ĉiam laboros por renovigi min kaj instigi mian
.spiriton por antaŭeniri sur la vojo de atingo

Hodiaŭ mi evitos la du ekstremojn: vantecon kaj
negativecon, kaj mi memoros, ke Dio agas per mi kaj ke se
.mi tuŝos Lian ĉeeston, mi estos sekura de ĉiaj malbonoj

Mi komprenas, ke la celo de la vivo estas feliĉo, ne
egoisma feliĉo, kiu ekskludas aliajn, sed feliĉo, kiu inkluzivas
.ilin kaj plifortiĝas per feliĉigo de ili

Malantaŭ la luno estas la plej granda plenluno, malantaŭ
la suno estas la potenco kaj vigleco de Dio, kaj malantaŭ la
homa menso estas la universala menso. Tial mi ne limigos
."min al la malgranda memo: "la ego

Ho Sinjoro, se ni serĉos Vin per nia tuta koro, Vi
malfermos pordojn por ni kaj sendos al ni ĉion, kion ni
.bezonas por alproksimiĝi al Vi kaj koni Vin
Mi tenos mian menson malfermita kaj akceptema, kaj
tiam mi vidos Dion en ĉio nobla kaj sublima, kaj mi
komprenos, ke mi estas en vigla kontakto kun Lia benita
.ĉeesto

Kiam mi malfermos miajn okulojn al la ĝojo de
kontemplado, la mallumo malaperos kaj la lumo de fido
.portos min al la regno de lumoj, kie Dio atendas
Mi memoros, ke nescio estas la fonto de ĉiuj fizikaj,
mensaj kaj spiritaj malsanoj. Tial mi dispelos la mallumon de
.nescio per rigardado de la lumo de Dio
Hodiaŭ mi konektos kun la amikoj de saĝo per iliaj libroj
kaj instruoj. Mi eniros tra la pordoj de serioza, kontempla
.studado

Al la mirindaj kaj atingeblaj mondoj de penso mi legos
inspirajn librojn kaj materialojn pri Dio, la fonto de ĉia inspiro
kaj grandaj ideoj

Dio dotis ĉiun el ni per unika povo krei ion
eksterordinaran, kiun neniu alia havas. Ĝi estas la povo de
kreiva iniciato, kaj tial mi faros mian plejebulon por kultivi tiun
.povon

Ho mia amata Dio, mi scias, ke mi posedas la sparkon
de dieco en mi mem, kaj tial mi senlace plenumos miajn
agadojn, kaj la karavano de mia vivo daŭrigos sian vojaĝon,
sciente, ke Viaj senfinaj kreivaj povoj helpas min, levas mian
.ambicion kaj ŝargas mian decidon
Hodiaŭ mi zorge pripensos antaŭ ol agi. Kutimo estas la
rezulto de diversaj agoj, kaj agoj povas esti taksataj laŭ ilia
efiko sur la psiko, do mi faros mian plejebulon por liberigi min
.de malbonaj kutimoj

Sinjoro, helpu min fortigi mian volon kaj ne permesi al
kutimoj sklavigi min. Gvidu min, por ke mi povu disvolvi min
.spirite per interna kaj ekstera disciplino

Ne estas sekureco sen Dio, ne estas feliĉo sen Li, ne
estas amo sen Li, ne estas paco sen Li, ne estas vivo sen
.Dio

Miaj salutoj al vi
Mi prenis la melodiojn el la kantoj
Kaj la teneraj sentoj eltiriĝis el la poemoj kaj versoj
La eliksiro estis ekstraktita el la nektaro
Kaj ŝi kolektis la aromon de floroj kaj rozoj
Mi prenis la ideojn el ĉiuj mensoj
Kaj mi alportis la spiriton el mia amo
Kaj la simfonio de la ĉielaj korpoj estis ricevita
Kaj mi ĉerpis forton el la tuta vivo
Mi distilis Vian kompaton el ĉiuj miaj preĝoj
Kaj mi verŝis vian amon en mian koron
Kaj mi kaptis la esencon de trankvileco
Kaj mi prenis sopiron kaj deziron el la poto de mia
sindonemo
Kaj mi alportis ilin ĉiujn al vi
?Kial vi ne eliras el via kaŝejo
Kaj vi akceptis miajn humilajn oferojn de mi mem, de
?mi

Majstro Paramhansa Yogananda
La rakonto pri la nigra vinbero
Kiel rakontite de la instruisto Paramhansa
Grandaj pruvoj kelkfoje venas de malgrandaj deziroj
Iam, dum mi estis en Bostono kun amiko, mi vidis
grandan aron da nigraj vinberoj kaj volis aĉeti ĝin, sed ĝi
kostis 3 dolarojn [antaŭ pli ol sepdek jaroj], kaj mi aŭdis iun
"!?diri: "Ĉu li ne estas malŝparema
Mi decidis ne aĉeti la vinberojn, kaj ricevinte internan
konfirmon, mi diris al mi: "Dio scias, ke mi volas tiujn
".vinberojn kaj Li donos al mi vinberojn denove
Ĉirkaŭ ses monatojn poste, unu vesperon mi eniris
fruktbutikon kaj aĉetis vinberojn similajn al tiuj, kiujn mi vidis
antaŭe, forgesinte la promeson, kiun mi faris al mi mem, ke

mi atendos ĝis Dio donos al mi vinberojn. Tuj mi aŭdis la
".dian voĉon en mi dirantan: "Redonu tiujn vinberojn
Mi turnis min kaj diris al la butikisto: "Donu al mi
mielmelonon anstataŭ vinberojn." La viro ŝajnis konfuzita,
.sed li obeis mian peton, kaj mi foriris kun la melono
Kiam mi hejmenvenis, mi surpriziĝis trovi skatolon
enhavantan du grapolojn da nigraj vinberoj sen etikedo, kio
vekis mian scivolemon, kiu donis ilin al mi. Dum monato mi
provis ekscii, kiu tio estis, kaj unu tagon mi denove aŭdis la
voĉon de Dio, certigante min, ke oni diros al mi. Unu
vesperon, dum mi prelegis, unu el la studentoj en la
aŭdantaro kaptis mian atenton, kaj mi diris al li: "Dio diras al
".mi, ke vi estas tiu, kiu donis al mi la vinberojn
Li respondis nee, sed poste li konfesis al mi kio okazis,
ĉar dum li meditadis li vidis grandan lumon kaj manon
tenantan kelkajn nigrajn vinberojn, kaj la plej forta penso en
lia menso estis, ke li iru kaj aĉetu tiujn vinberojn por
.Yogananda
Li diris, ke li aĉetis unu grapolon kaj poste alian,
kvankam li ankoraŭ kredis, ke la vizio devis esti nur halucino.
Tiam li preĝis [por scii la veron] kaj fariĝis klare al li, ke la
vizio estis vera kaj ke ĝi venis de Dio, kiu volis, ke li aĉetu
.tiujn vinberojn kaj donu ilin al mi
Malpleno, kiun malfacilas plenigi
Estas tempo por la homo aktivigi la povojn, kiuj
malkaŝas verojn en li, ĉar feliĉo estas ligita al tiu revelacio.
Tiuj, kiuj deziras atingi tiujn personajn horizontojn, devas fari
celkonsciajn klopodojn kaj nutri la menson per kreivaj ideoj
por tuŝi la verojn, kiujn Dio metis en ilin, kaj profiti de la
.benitaj povoj, kiuj abundas en ilia estaĵo
Kiu ajn deziras kontentigi la fizikajn sensojn sen gustumi
la nektaron de spirita feliĉo el la dia fonto, la fonto de ĉia
kontenteco kaj ĝojo, faras malprofitan investon kaj lia
.intelekta rikolto estos mizera

Tiuj, kiuj deziras koni Dion, havos sian deziron plenumita
de Dio, ĉar Li estas malavara kaj bonvola. Tamen, plej multaj
homoj kuras post mondaj deziroj, konsolante sin per materia
feliĉo, kiu ne daŭras, kaj ili suferas pro ne atingi ĝin aŭ pro
!atingi ĝin

Eĉ tiuj, kiuj estas finance sukcesaj, fine sentos
malplenon en siaj vivoj, kiun malfacilas plenigi, dum tiuj, kiuj
ligas siajn vivojn al Dio, estas riĉaj, potencaj kaj ĝuas
.kontentecon kaj prosperon

Ignori la diktaĵojn de saĝo kaj ignori la voĉon de
konscienco kondukas al kurbaj, glitigaj, danĝeraj kaj mizeraj
vojoj, dum sekvi la vojon de justeco kondukas al liberiĝo de
katenoj kaj la akiro de la povo fari tion, kio estas ĝusta, ne
tion, kio estas diktita de misgviditaj instinktoj kaj misgvidaj
.kutimoj

Tiuj, kiuj serĉas feliĉon, povas profiti de la sperto de
saĝuloj, kiuj traktis la dilemojn de la vivo kaj trovis solvojn
.por ili

Efektive, kiu ajn akordiĝas kun diaj celoj naĝas en maro
.de kontenteco kaj trankvilo, kaj li estas vere bonŝanca
Kiu ajn pensas pri Dio, Dio pensas pri li, plenigante lian
vivon per benoj kaj donacante al li la guston de la nektaro de
feliĉo

Ni preĝu al Dio, ke Li venu en niajn animojn
Ĝi vekas spiritajn sopirojn en niaj koroj
Efektive, dia unuiĝo estas plezuro kiu superas ĉiujn
aliajn plezurojn

Benata estas tiu, kiu kapablas tuŝi la kosman koron
Kiam la disĉiplo estas superfortita de sopiro unuiĝi sian
vivon

Kun supera konscio
Li sentas la gravecon eskapi materiajn limojn
Konektiĝante kun travideblaj kaj resanigaj vibradoj
Kaj kiam lia deziro fariĝas pli urĝa
Dio malfermas trairejon en lia animo

Li enspiras ĉielan aromon
Kaj tra ĝi, li ekvidas dian lumon
Malmultekostaj tentoj perdas sian allogon
Lia animo nutriĝas per perceptoj de delikata dolĉeco
Kaj dum li direktas siajn sentojn al la fonto de la plej
dolĉaj fruktoj de gnozo
Kaj la viveca percepto de la plej glora ĉeesto
Li vivas en ĉi tiu mondo sen esti ligita de ĝi
Lia ĝojo superas tiun de iu, kiu trovis trezoron da
altvaloraj juveloj
?Do kiu estas decidita ekscii pri lia konekto
Tiu vivanta printempo
Ĝi estas en plena harmonio kun la celo de la vivo
Ĉiun klopodon, kiun li faras, renkontas sennombraj
benoj kaj subteno de Dio
Tiu, kiu neniam ĉesas pensi kaj serĉi la sekreton de
sekretoj

Li neniam perdas el vido la deziratan celon
Dio rekompencu liajn klopodojn
Li rekompencas lin pro liaj klopodoj
Kaj li ricevos klaran venkon
Magnetismo: Ĝia evoluo, obstakloj kaj avantaĝoj
Persono povas disvolvi la magnetismon laŭ sia elekto,
ĉu por altiri la superan potencon de Dio, por akiri mensajn
.kapablojn, aŭ por altiri la necesajn de la ĉiutaga vivo
Dio donis al la homaro korpon, kaj ni devas zorgi pri ĝi.
Tiuj, kiuj kultivas kaj uzas sian fizikan magnetismon nur por
materiaj posedaĵoj kaj mensa forto, finfine estos trompitaĵ.
Tamen, tiuj, kiuj kultivas sian spiritan magnetismon, trovos,
ke tiu benita potenco atentigas iliajn bezonojn kaj plenumas
.ĉiujn iliajn materiajn dezirojn
Ekzistas universala leĝo kiu funkcias efike, kaj mi spertis
ĝin en mia vivo kaj konfirmis ke ĝi funkcias
Estas esence por persono havi fortan, sanan korpon, kiu
respondas al la ordonoj de la menso. Imagu malviglan,

senmotivan personon irantan al laboro sen ambicio aŭ energio, poste imagu ĉevalon pretan galopi sur la kurejo tuj kiam ĝi ricevas la signalon por komenci. Tiel la korpo devus .esti

lafoje ni rimarkas iujn maljunulojn, kiuj estas en bona sano kaj havas la energion de juneco. Iliaj korpoj aspektas junecaj kaj plenaj de magnetismo, kaj malgraŭ sia aĝo, ili .havas allogajn personecojn

Malrekte kliniĝi kaj malrekte kliniĝi elsuĉas energion.

Observu kiel homoj sidas sur siaj seĝoj; iuj aspektas malrekte klinitaj kaj dormemaj, tiom ke en la momento kiam vi vidas ilin, vi sentas vin laca. Aliaj sidas vertikale, kaj vi scias, ke ili havas viglan ĉeeston; en la momento kiam vi .rigardas ilin, vi konektas kun ili

Tiuj, kiuj permesas al si sidi malrekte kaj senatente, kontribuas al kurbiĝo kaj kurbiĝo de la spino pro malbona pozo. Ĉi tiu speco de sidado ankaŭ influas psikologian staton kaj kreskigas negativan pensadon. Tiuj, kiuj sidas vertikale .kaj kun bona pozo, estas pli pozitivaj kaj optimismaj

Tiuj, kiuj ne povas - pro specialaj cirkonstancoj - sidi vertikale, povas kompensi tion per sia optimismo, pozitiva .perspektivo kaj forta mensa ĉeesto

Ĉiam koncentru vian menson al tio, kion vi faras, negrave kiom malgranda aŭ sensignifa ĝi ŝajnas, samtempe konservante vian menson fleksebla, por ke vi povu ŝanĝi al alia intereso se necese. Sed ĉefe, faru ĉion kun kompleta .koncentriĝo, ĉar tio multe plifortigos vian karismon

Plej multaj sukcesaj komercistoj en iu ajn kampo scias kiel uzi magnetan potencon. Memregado donas magnetan influon, same kiel posedo de ekvilibra menso netuŝita de emocioj kaj impulsoj. Emociaj impulsoj devas esti transformitaj en forton - en mensan agadon - kaj saĝo devas .regi emociojn por ke ĉi tiu magneta potenco manifestiĝu
Inteligenteco kombinita kun emocio kreas magnetismon.

Persono kun magnetismo parolas kun konfido. Ili parolas

racie, sed plenigas siajn vortojn per sento. Ni devus esti honestaj en ĉio, kion ni diras kaj faras, sed honesteco ne signifas maltrankviligi aŭ embarasi aliajn Legomoj kaj fruktoj posedas magnetajn ecojn, precipe fruktoj, kiuj ne malhelpas aŭ malhelpas digestadon. Kontraste, troa konsumo de proteinoj kaj ameloj kontribuas al la amasiĝo de toksinoj en la korpo. Ĉiu malsana organo kreos malekvilibron en la korpo. La stomako, aparte, devas esti tenata sana kaj funkcia ĝuste; ekzemple, gaso en la stomako kaŭzas malkomforton kaj tiel negative influas ĝiajn magnetajn ecojn

Konsumi grandajn kvantojn da manĝaĵo havas nedezirindajn sekvojn, dum fastado povas plifortigi onian karismon, same kiel foje preterlasi manĝojn. Tamen, tio ne signifas malsatigi sin ĝis la punkto de damaĝo al onian sanon. Tiuj, kiuj manĝas viandon tri fojojn tage, havas malfortan vidkapablon kaj malpliigitan karismon. Tamen, ĝusta nutrado sole ne sufiĉas; sana pensado, nobla konduto kaj rekta konduto en la vivo ankaŭ estas esencaj Esperante paroli kun vi estontece pri la efiko de magnetismo sur aliajn kaj pri pliaj ĝiaj sekretoj

Kaj mi vidas vin flori en la ĝardeno de mia amo
Mi sentas vin profunde en miaj pensoj
Mi sentas vian ĉeeston en miaj plej profundaj sentoj
Kaj mi vidas vin flori en la ĝardeno de mia amo
Plenigu min per laodoro de via ĉeesto
Mi ĝuu vian benitan odoron
Venu al mi de trans la ĉielo kaj la steloj
Kaj pensoj kaj sentoj
Montru al mi vian plej sanktan vizaĝon
Lasu min rimarki vian ĉeeston en mia animo
Kaj tiuj ĉirkaŭ mi
Ĉie
Mi serĉis vin tra la epokoj kaj epokoj
Sur la vojoj de deziroj kaj ambicioj

Kaj nun mi komprenas, ke vi loĝas en mi
Kaj ĝi inspiras miajn plej sanktajn sentojn
Ne plu kaŝu vin de mi
Malantaŭ la floroj de emocioj
Pensoj kaj la pulso de la animo
Ornamu mian animon per la juveloj de via saĝo
Kaj donu al mi la brizojn de Via feliĉo
Forigu de mi la mallumon, kiu vualis vin
Pri mia vidkapablo kaj mia kompreno
Ho Vi, kiu estas trans la steloj kaj la blua ĉielo
Kaj preter la tavoloj de la atmosfero kaj ĉiuj kreitaĵoj kaj
estaĵoj

Akceptu miajn flustrojn de amo
Mergu mian estaĵon en via amo, via lumo kaj via paco
Tiu lumo kaj la trezoroj de eterneco
Venos la tago, kiam mi adiaŭos ĉi tiun mondon, sed dum
mi restos sur ĉi tiu tero, mia plej granda ĝojo kuŝas en
parolado pri la mirindaĵoj de Dio al tiuj, kiuj fidis min, kaj mia
deziro kuŝas en multiplikado de ilia sopiro al tiu dia lumo, kiu
donis al mi nepriskribeblan komforton, liberecon kaj
.sekurecon

La historio de la universo, en ĉiuj ĝiaj etaj detaloj, estas
konservita en la trezorejoj de eterneco. Tio estas alia
dimensio. Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝecon, dikecon kaj alton, sed ekzistas alia nivelo, kie ĉi
tiuj dimensioj ne ekzistas. Ĉio estas travidebla en tiu etera
ebeno - ĉio estas konscio kaj konscio. La gustosento estas
sensacio, kiel ankaŭ la flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj
korpoj estas ĉiuj konscio. Kaj same kiel ni povas vidi, aŭdi,
flari, gustumi kaj tuŝi en sonĝoj, tiel ankaŭ ni povas sperti
ĉiujn ĉi tiujn sensaciojn per pura, travidebla konscio aŭ sento
en la pli altaj sferoj. Jen ĝuste tio, kion mi vidas nun, dum mi
parolas en ĉi tiu momento. Mi ne estas en ĉi tiu korpo;
prefere, mi estas parto de ĉio, kio ekzistas. Kaj la aferoj,
.kiujn mi vidas, estas tiel realaj por mi, kiel vi estas por mi

Oni devas vekiĝi por vidi Dion ĉie kaj por scii la diferencon inter sonĝo kaj realeco. Mi ofte vidas senfinecon en la loko kie mi estas, kaj mi vidas tiun lokon en la .senfineco. Ĉio prunteprenas vivon de tiu eterna fonto Kiel infano, mi sidis kaj preĝis tage kaj nokte, sed ne estis respondo. Unuflanke mi vidis la homaron, kaj aliflanke la eternecon, kiu ne parolis al mi. Kvankam mi pensis, ke mi estas sola kaj ke ĉiuj forlasis min, Dio ne forlasis min, ĉar Li ĉiam ĉeestis kun mi sekrete - malantaŭ miaj pensoj kaj sentoj. Kaj kiam mi komencis vidi la lumon en mi, mia animo .mistere pleniĝis per la benita diaodoro

Mi povis vidi la radikojn de la arboj kaj la sukcon fluantan tra ili, kaj mi sentis min proksime al Dio, kiu konsolis min kaj trankviligis mian koron. Mi preĝis kaj alvokis Lin plurfoje, tage kaj nokte, kaj kiam aferoj perdis sian brilon kaj signifon por mi, mi rezignis la mondon kaj ĉion, kion ĝi enhavas, inkluzive de feliĉo, timante, ke ĝi eble estas nur materia.

.Tiam mi trovis Dion, kiu estas kun mi nun, ĉiam

La mondo eble forlasos min, sed Dio neniam forlasos min eĉ por momento Dio estas ĉio Ĉi tiu halo kaj la universo ĉirkaŭ ĝi ŝvebas kiel moviĝantaj bildoj sur la ekrano de mia konscio Mi rigardas kaj vidas nenion krom la puran spiriton, la travideblan lumon, kaj la mildan konscion La bildo de mia korpo, la bildoj de viaj korpoj, kaj ĉio en la mondo estas emanadoj de tiu sola dia lumo Kaj kiam mi vidas tiun lumon, mi vidas nenion alian

Kiam vi rigardas la ekranon, vi vidas moviĝantajn bildojn, sed kiam vi rigardas malantaŭen (en tradicia kinejo), vi vidas nur lumradion brilantan sur la ekranon. Ĝi sonas .nekredeble, sed ĝi estas vera

Mi kutimis paroli pri ĉi tiuj aferoj, sed nun mi ne parolas al tiuj, kiuj estas indiferentaj aŭ nezorgaj. Sed Dio permesis al mi paroli al vi ĉi tiun fojon, por ke vi sciu, ke ne ekzistas io .inda je vivo krom Dio

Ĉio estas pasema Preĝu por tio, kio restas kaj ne
forpasas

Jen estas bukedo da floroj de amo
Nia amo por aliaj estas atingebla
Dankon al via malavara mano
Sur la forto de la sento de amo
Inspiru nin do prezenti al vi
!Nia superforta amo kaj brulanta sopiro
Vi donis al ni patrojn kaj patrinojn
Fratoj kaj fratinoj
kuzoj
partnero
Infanoj kaj amikoj
Eble ni lernos kiel ami vin
Kun malsamaj esprimoj kaj subtilaj naturaj diferencoj
Por ĉiaj homaj rilatoj
,Ho eterne amante
!Ho Plej Alta Najbaro
Instruu min kiel plekti bukedon
El ĉiuj floroj de homa amo
Kaj mi metas ĝin kiel oferon en vian benitan templon
Sed se mi ne kapablas
De prezentado de la tuta pakaĵo al vi
Pro la diverseco kaj interkovro de lojalecoj
Mi plukos unu floron
Unu el la plej belaj kaj freŝaj floroj
Kaj mi metas ĝin ĉe via benita sojlo
!Mi esperas, ke vi akceptos ĝin de mi
La pikoj kaj subitaj batoj de la vivo
Ho Sinjoro de la universala leĝo
Helpu min porti miajn vundojn kaj cikatrojn
Naskita el katastrofoj kaj malfacilaĵoj
Ornamoj kaj medaloj de disciplino
Donita al mi per la mano de Via dia justeco
Kiu ne konas favorismon

Miaj ĉiutagaj luktoj agu kiel antidoto kontraŭ iluzio kaj
trompo

Kaj por senigi min de falsa espero pri falsa monda feliĉo
Se nur la larmoj, kiujn mi verŝis pro la malĝentileco de
aliaj

Forlavu la kaŝitajn makulojn kaj difektojn el mia menso
Kaj lasu ĉiun akran baton de la pioĉo de interrompo
malfermiĝi

Novaj profundoj de saĝo kaj kompreno en mi
Mi deziras, ke la mallumo de ĉi tiu densa materia ekzisto
timigus min

Por ke mi rapidu serĉante la horizontojn de via pureco
kaj via resaniga lumo

La pikoj kaj subitaj batoj de la vivo devigas min
Por ke mi povu krei, petegante vian helpon
Kaj malkovri la dolorajn cirkonstancojn gravuritajn en la
grundo de mia vivo

Pri la ĉiam fluantaj, abundaj fontoj de via konsolo
Se nur la malbeleco de krudeco estus en aliaj
Ĝi devigas min ornamu min per mildeco kaj bonkoreco
Kaj lasu la dolorajn vortojn de miaj kunuloj memori
min uzi nur dolĉajn vortojn

Eĉ se malbonaj mensoj ĵetas ŝtonojn al mi
Do lasu min respondi per amikaj misiloj de bonaj
intencoj

Kiel jasmenarbo disĵetanta siajn bonodorajn florojn
Sur la mano kiu faligas la hakilon sur ĝian trunkon
Tiel, lasu min disĵeti la rozpetalojn de toleremo
Al ĉiuj, kiuj traktas min malvarme kaj malamike
Kiel vivi en paco kaj trankvilo en ĉi tiu mondo
Ĉi tiu monda vivo ne estas tia, kia ĝi ŝajnas. Ne fidu ĝin,
ĉar ĝi estas ŝanĝema, trompema, kaj plena de seniluziigoj
kaj frakasitaj esperoj. Perfekteco ne troveblas ĉi tie. Mi ne
volas doni al vi nerealisman bildon de la vivo. Ĉi tiu mondo
ne estas paradizo. Ĝi estas dia laboratorio, kie Dio testas

animojn por vidi, ĉu ili venkos malbonajn dezirojn per boneco
kaj faros Lin - tio estas, faros Dion - sia plej granda deziro,
.por ke ili povu reveni al Lia regno

La vivo svarmas de ĉiuspecaj tragedioj kaj komedioj,
katastrofoj kaj farsoj. Ĝi estas vasta, ĉiam ŝanĝiĝanta kaj
multfaceta spektaklo de sennombraj formoj. Neniu du aferoj
estas tute samaj. La vivo de ĉiu homo estas unika. Ĉiu havas
malsamajn trajtojn, malsaman pensmanieron kaj malsamajn
.dezirojn

Se ni alfrontus la samajn provojn ĉiutage, ni enuiĝus kaj
laciĝus de la vivo. Eĉ Paradizo, se ĝi estus ĉiam la sama, ni
ne dezirus ĝin. Ni amas diversecon kaj diversecon. Se
Paradizo estus monotona, la sanktuloj kaj sanktaj homoj de
Dio preĝus reveni al la Tero por amuzi sin! La Paradizo
konstante renoviĝas laŭ la plej ĉarma maniero, dum la Tero
ofte konstante renoviĝas, sed laŭ teda kaj malagrabla
.maniero

Tamen, malgraŭ la fakto ke la vivo estas laciga kaj
peniga, la plej multaj homoj kutimiĝas al ĝi, kredante ke ne
ekzistas alia maniero vivi. Nekapablaj kompari ĉi tiun vivon
kun spirita vivo, ili ne komprenas la amplekson de la doloro
.kaj laceco kaŝitaj en la faldoj de ĉi tiu mondo
En realeco, la vivo ne estas reala. Same kiel malnovaj
filmoj estas reeldonataj denove kaj denove, tiel ankaŭ la
.samaj malnovaj eventoj ripetas sin en diversaj formoj
Malgraŭ ke la vivo daŭras senfine, la samaj temoj
prezentitaj en pasintaj filmoj estas revizitataj unu post alia.
Efektive, historio ripetas sin, kaj homoj estas nuraj artefaktoj
.en la muzeoj de tempo

Por plene ampleksi la surprizojn de la vivo, akceptu ilin
objektive kaj senpartiece. Oni devas konservi ekvilibron en
ĝojoj kaj malĝojoj, gajnoj kaj perdoj, venkoj kaj malsukcesoj
.por alfronti la defiojn de la vivo kun kuraĝo kaj memfido
Konservi internan pacon malgraŭ ĉiuj eventoj estas la
plej bona maniero por venki trompajn dezirojn. Jen kion mi

lernis de la grandaj figuroj, kiuj restis netuŝitaj de la ŝanĝiĝoj
de la tempo, firmaj kaj neŝanĝeblaj ĝis la fino. Eĉ la profetoj,
kiam persekutitaj, ne perdis sian sanktan konscion, nek ili
.permesis al iu ŝteli de ili la amon de Dio
Spirita ĝojo estas mem benita protekto kaj la plej granda
fortikaĵo el ĉiuj. Meze de provoj kaj afliktoj, memoru la
.benojn, kiujn Dio donacis al vi
Via animo estas sankta templo de Dio. La mallumo de
nescio ne rajtas malpurigi tiun puran lokon. Kiel mirinde
estas esti en la konscio de la animo, honorita, digna, sekura
.kaj pacema! Timu nenion kaj malamu neniun
Donu vian amon al ĉiuj. Sentu la amon de Dio kaj vidu
Lian ĉeeston en ĉiuj homoj, kaj lasu vian plej fortan deziron
esti Lia konstanta ĉeesto en via koro. Jen la maniero vivi en
paco kaj trankvilo en ĉi tiu mondo. Sed malfacilas gustumi ĉi
tiun internan kontentecon, dum la furiozaj ventoj de deziro
.furiozas en la oazo de la koro kaj perforte skuas ĝiajn arbojn
Deziroj estas formitaj de la ĉirkaŭaĵo de homo. Ili
naskiĝas el niaj sensaj perceptoj kaj estas limigitaj de la
limigoj de tiuj perceptoj. Ĉeesti kamparan foiron plenumas
deziron pri iom da ekscito, sed post vizito al mondnivela
ekspozicio kaj vidado de ĉiuj malsamaj ekspozicioj, la
malgranda foiro perdas sian ĉarmon kaj allogon. Tial, ni
devas unue sperti la ĝojon de komuneco kun Dio, por ke ni
povu kompari tiun ĝojon kun pli malgrandaj teraj plezuroj.
Tiam, deziroj estos de pli alta naturo. Deziro estas senfina;
tuj kiam unu estas plenumita, alia prenas ĝian lokon. Sed
kiam vi trovas Dion, ĉiuj viaj deziroj estas plenumitaj. Do kial
ne unue serĉi la plenumon de tiu plej granda deziro kaj ricevi
el la malavara mano de Dio la plej bonan kaj plej daŭran
?rekompenco
Kiam Dio respondas al la preĝo de la serĉanto koni Lin,
.ĉiuj liaj aliaj deziroj plenumiĝos tuj kaj por ĉiam
La oro de saĝo kaj la ŝtalo de forto

Ĉi tiu mondo estas malproksima de perfekteco. Ĝi estas
lernejo de provoj kaj afliktoj, kaj per ĉi tiuj provoj ni lernas la
lecionojn de la vivo. La celo de provoj ne estas nin dispremi,
sed disvolvi niajn fortojn. Ili estas sekvo de la natura leĝo de
evolucio kaj progreso; estas esence por ni antaŭeniri kaj
.supreniri de la plej malaltaj al la plej altaj niveloj
Dio nin testas en ĉiu maniero por fortigi nian decidon, ne
por rompi nin. Nescio detruas nin se ni metas nian tutan
fidon en la karnon. Tiuj, kiuj persistas en sia serĉado de vero,
.trovas eternan vivon

Kio estas la celo de suferado? Por ke ni neniam plu
suferu. Ĉi tiu mondo estas flamanta forno, en kiu niaj animoj
fandiĝas ĝis la oro de saĝo kaj la ŝtalo de forto kaj firmeco
.aperas

La vivo ofte ŝajnas kiel malglata ludo kaj la sola pravigo
.por tio estas, ke ĝi estas nur kosma revo sen daŭreco
Tial la mondo estas plena de malegalecoj kaj
.malegalecoj. Iuj homoj estas malriĉaj kaj iuj estas riĉaj
Kelkaj el ili estas sanaj, kelkaj el ili estas malsanaj kaj
tiel plu

La homo spertis multon en la pasinteco kaj spertos
multe pli en la estonteco, sed ĉi tiu fakto ne devas timigi lin
La vivo estas kosma teatraĵo, kaj Dio asignis al ni rolojn,
kiujn ni devas bone plenumi, certaj, ke kondiĉe ke ni agas
kontente kaj pensas klare, ni estas en harmonio kun nia
Kreinto kaj havas nenion por timi. Jen la granda konsolo, kiun
.saĝo ofertas al ni

lafoje estas facile diri, ke ĉi tiu universo estas revo, sed
kiam oni alfrontas severajn realaĵojn, fariĝas malfacile pensi,
ke ĉi tiu vivo estas revo. Estas esence kultivi la potencon de
nia pensado, por ke ni rekonu, ke ĉi tiu universo originis el la
.menso kaj volo de Dio

La rilato inter menso kaj materio estas profunde
travidebla, kaj por sukcese navigi la provojn de la vivo, ni
devas revigligi nin kaj fizike kaj intelektu. Ni devas kultivi

mensan rezistecon kaj vastigi nian kapablon por akcepto.
Tiuj, kiuj ne povas elteni la defiojn de la vivo, estos senhelpaj
kiam la ŝtormoj de malprospero furiozos kaj la tempestoj de
.katastrofo furiozos

La ŝlosilo al feliĉo, forto kaj sano kuŝas en ni. Sed ofte
okazas jene: iu, kiu ĝuis bonan sanon dum multaj jaroj kaj
poste malsaniĝas dum ses monatoj, eble kredas, ke li
neniam resaniĝos. La korpo ne rajtas povi konvinki la
menson pri tio. La menso devas konvinki la korpon. La
menso ne devas esti influita de la stato de la korpo, kaj ni
devas kompreni, ke la korpo estas la loĝejo de la animo, kaj
.la animo ne devas esti influita de ĝi
Dio donis al ni la potencon regi niajn pensojn kaj korpojn
kaj esti liberaj de doloro kaj malĝojo. La menso estas la fonto
de ĉiuj problemoj kaj la fonto de feliĉo. Vere, la homaro estas
pli forta ol ĉiuj siaj spertoj, kaj eĉ se ni ne konscios ĝin nun,
...ni poste

Neniam diru "Mi finis kaj finis kun ĝi," ĉar tio estas
negativa penso kiu venenas la menson. Kelkaj homoj pensas,
ke se ili marŝas iomete ili laciĝos, aŭ se ili ne povas manĝi
.certajn manĝaĵojn ili spertos doloron kaj tiel plu
Ni ne rajtas permesi al niaj mensoj resti ĉe malsano aŭ
limigoj, kaj tiam ni trovos, ke niaj korpoj ŝanĝiĝas al pli bono.
Memoru, ke la menso estas la mova forto malantaŭ la korpo.
Se la menso estas malforta, la korpo estos malforta. Ni ne
rajtas senesperigi aŭ funebri, ĉar la mondo estas bona, kaj Dio
.ĉiam estas kun ni

Mia rakonto pri dolĉaĵoj kaj la ekzercado de voloforto
Mi rakontos al vi pri sperto, kiu okazis al mi, kiam mi
estis ankoraŭ juna infano

Unue, la volo de infano nomiĝas fiziologia, aŭ fizika;
kiam infano ploras, ĝi estas signalo, ke ili volas ion. Ili ploras
.pro fizika stato, do la unua formo de volo estas fizika
Tiam, kiam la infano kreskas kaj submetiĝas al la volo
de sia patrino, oni diras, ke la infano havas "aŭtomatan

volon", ĉar la volo de la infano en ĉi tiu stadio estas gvidata
.de la volo de la patrino

Mi memoras, ke kiam mi estis en la stadio de aŭtomata
volo, mi kutimis fari ĉion, kion mia patrino petis de mi, kaj
mia kromnomo tiutempe estis "la anĝelo". Sed unu tagon
mia infanistino prenis min en kaleŝo al la butikoj, kaj tie mi
vidis pecojn de oranĝkoloraj bombonoj, kaj ili kaptis mian
.atenton kaj allogis min laŭ stranga maniero

Mi petis mian infanistinon aĉeti al mi iom, sed ŝi rifuzis,
.do mi ne diris vorton kaj ni reiris hejmen
Mi manĝis mian vespermanĝon, kaj poste mi denove
pensis pri deserto, do mi diris al mia patrino, ke mi volas
kelkajn oranĝkolorajn dolĉaĵojn, kaj ŝi diris: "Ne iru al via
".lito

Post iom da tempo, mi ripetis la peton, dirante: "Panjo,
mi volas oranĝajn bombonon." Mia patrino respondis per
".firma kaj decida tono: "Vi ne havos ilin, kaj vi devas dormi
Tiam mi kriis per laŭta voĉo, "Mi volas mian oranĝan
bombonon!" kaj mi persistis en mia peto kaj restis insista ĝis
mia patrino iris kaj vekis la butikiston por alporti al mi la
.bombonopecojn

Kaj mi sentis min nekredeble feliĉa. Kial? Ĉar mi uzis
mian volon kaj sukcesis! Jes, mi sentis min mirinde, ĉar mi
uzis mian propran volon por la unua fojo. Sed la sekvan
tagon, mia kromnomo ŝanĝiĝis de "anĝelo" al "maliceta", ĉar
mi ekzercis mian liberecon kaj elektis mian propran vojon
.por unufoje

Kiam ajn mi deziris ion sendanĝeran, mia familio obeis,
sed mi ĉiam aŭskultis la racion, kaj kiam mi eraris, mi ĉiam
estis preta korekti min. Sed kiam mi pravis, mi ne cedis, eĉ
.se la resto de la familio malkonsentis

Patrinoj trejnu la volon de siaj infanoj kaj ne subpremu
ĝin neante al ili iliajn dezirojn simple ĉar ili estas infanoj. Se
infanoj volas ekzerci sian volon en sana kaj konvena
maniero, ili ne estu etikeditaj kiel petolemaj. Ilia libereco ne

estu limigita, kaj ili ricevu amajn kaj komprenemajn
sugestojn de siaj gepatroj rilate al iliaj malgrandaj deziroj. Se
gepatroj pensas, ke ili povas ŝpari tempon batante siajn
infanojn, ili nur malŝparos tempon. Ili diskutu aferojn kun la
infano kaj poste faru nenion plu. Infanoj bezonas sperti
kelkajn malgrandajn, firmajn vangofrapojn; tio helpas ilin
.lerni pli rapide

Gepatroj ofte trudas sian volon al siaj infanoj. La volo de
infano devus esti nutrata, kaj ili devus esti traktataj kun
.amo, kompreno kaj pacienco

Sekvante la aŭtomatan volon de la infano venas la
"blinda volo" de la juneco. Ĉi tiu volo estas kiel pafilo pafanta
kuglojn en la aeron, produktante nenion krom ĝenajn
.krakojn. Junuloj malŝparas la dinamiton de sia volo vane
Poste venas la "eksplosa volo", ĉar kiam infano atingas
adoleskecon, ili liberigas sian volon per impulsemaj deziroj
kaj malzorgema konduto. Ili ofte lernas sian lecionon nur
.post spertado de doloraj ŝokoj kaj batoj

Oni diras, ke la abelo estas tiel ĉarmita de laodoro de la
lotuso, ke ĝi restas en la koro de la floro dum longa tempo,
suĉante nektaron. Dum tio, la lotuspetaloj fermiĝas sur ĝin,
.kaj ĝi renkontas sian morton ene de la lotuso

Poste estas la cervo de la nordaj regionoj, ebriigita de la
melodioj de la fluto Kiam la ĉasisto ludas la fluton, la cervo
venas al li kaj renkontas sian mortigan sorton
Ekzistas ankaŭ kelkaj malsovaĝigitaj elefantoj (inaj
elefantoj), kiuj estas uzataj por allogi kaj ĉasi aliajn
.elefantojn

:En ĉi tiu kunteksto, granda filozofo diris ion similan al

La abelo estas fascinita de laodoro

Kaj la cervo faras fajfan sonon

La elefanto en kaptiteco falas

Pro la ekscita tuŝo

Sed kio pri la homo, kiu posedas ĉiujn tiujn sentojn? La

:konsilo de la filozofo al li estas

Ne estu sklavo de viaj sentoj, kaj ne lasu ion aŭ iun regi"

"vin

:Koncerne min, mi diras

Memoru, ke ĉiuj viaj sentoj estas metitaj je via servo kaj
.devas aŭskulti viajn ordonojn kaj obei vian konscian volon

Kolero kaj la memoro de la elefanto

Tiuj, kiuj serĉas internan pacon, devas kompreni kiel
kolero generiĝas kaj kiel ĝi ofte kondukas al seriozaj sekvoj.

Pro la interna malekvilibro kaŭzita de kolero, multaj homoj
.transformiĝis kontraŭ sia volo en krimulojn kaj murdintojn
Malhelpi dezirojn blindigas la menson. Kiam la nebulo de
deziroj kaptas la menson de homo, li perdas siajn sencojn kaj
.kondukas laŭ maniero maldeca por nobla homo

Perdo de racio konfuzas la denaskan distingon, kiu estas

la mova forto malantaŭ ĉiu sana ago kaj bona intenco

Kiam la stirilo de la mensa veturilo de homa vivo
rompiĝas, li neeviteble havos akcidenton kaj eble trovos sin
.en tranĉeo de doloro kaj mizero

Ekzemple: La edzo veturas feliĉe, kaj survoje al la parko,

lia edzino petas lin ŝanĝi direkton por iri al la domo de ŝiaj
gepatroj anstataŭ la parko, kaj jen lia feliĉo transformiĝas en
.koleron

Mi elektis ĉi tiun ekzemplon ĉar ĝi estas ofta okazo. En
normalaj kazoj, la rezulto estas aŭ la edzo malakceptanta la
peton de sia edzino aŭ konsentanta kun indigno kaj
malkontento, kaj tio estas kio ĝenerale okazas. En ambaŭ
kazoj, kolero transprenas, la atmosfero fariĝas streĉa, kaj la
.paco estas ĝenata

En iuj kazoj, kolero povas fariĝi tragedio por tiuj kun
perforta temperamento. Kolero povas influi memoron, aŭ la
ŝoforo povas forgesi veturi singarde kaj atente, aŭ povas
neglekti observi trafiksignalojn, rezultante en kolizio aŭ, Dio
.gardu, morto

Konklude, kolero ŝlosas la stirilon de la volo en la ĉaro
de la vivo kaj malhelpas ĝin atingi siajn materiajn kaj
.spiritajn celojn
elefanta memoro

La kapablo nomata "memoro" estas donaco de Dio al la
homaro, kaj kia granda beno ĝi estas! Memoro estas donita
ankaŭ al bestoj; sen ĝi, ili ne povus rekoni siajn idojn. Kelkaj
bestoj posedas bonegajn memorojn, kiel ilustras la sekva
.rakonto pri elefanto

Dum grandega elefanto transportis lignon, kiel multaj
dresitaj elefantoj faras en la Oriento, knabo alproksimiĝis al
.ĝi, pikis ĝin per pinglo sur ĝia rostro, kaj forkuris
Jaro pasis post tiu okazaĵo, kaj la sama elefanto
renkontis la saman knabon. Tio prezentis al la elefanto
relative oportunan momenton por venĝi sin. Ĝi simple volvis
la knabon per sia rostro kaj perforte ĵetis lin al la alia flanko
.de la vojo. Do, bestoj ja havas memorojn

* * *

Mi sonĝis multajn sonĝojn, kaj nun mi estas veka Sur la
altaro de mia animo, mi ekbruligas la fajron de mia
konstanta memoro pri Vi, mia Dio Kun okuloj, kiuj forlasis la
dormon, mi rigardas Vian belan vizaĝon kaj ĝojas rigardi ĝian
sanktan lumon

Kaj per via graco mi komprenis, ke sano, malsano, vivo
kaj morto estas ĉiaj sonĝoj

Mi finis la romanon de sonĝoj pentritaj en viglaj koloroj
sur la brileta kurteno de iluzioj

Kaj nun mi vidas vin kiel la solan veron ekzistantan
Dio montris al mi en tiu vizio

La tuta naturo estas nereala, kio estas preter la naturo
.estas la vera esenco

Iun tagon mi promenis sur la tereno de la sanktejo kaj
rigardis la sunlumon ĉirkaŭ mi. Dum mi malsupreniris la
ŝtuparon kondukantan al la strando, mi haltis kaj rigardis al
la elektra lumoj de la ŝtuparo, kiuj ankoraŭ estis lumigitaj,

sed mi ne povis distingi ilin, ĉar la lumo de Dio venis al mi
kaj superfortis min tiel, ke mi ne povis distingi inter ĝi kaj la
.aliaj malpli helaj lumoj

{Alaho estas la Lumo de la ĉielo kaj la tero}

Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne}

{komprenis

Mi neniam povis vidi la sunon kaj tiam mi sciis, ke
sunlumo kaj elektra lumoj tute ne estas realaj, dum la vera
lumo estas la lumo de Dio

En tiu granda vizio, Dio montris al mi mondojn post
mondoj — senfinajn manifestiĝojn de Sia dia lumo — kaj mi
komprenis, ke la aferoj, kiujn mi vidis, estis nur esprimoj de
Lia kosma konscio. Se ni akordiĝas kun Li, ni iros en Lia lumo
.kien ajn ni iras kaj sentos Lian ĉeeston kie ajn ni turniĝas
Kiam ni konas la kosman spiriton kaj komprenas, ke ni
estas, esence, spiritoj, tiam la tero, la polvo, la montoj, la
maro kaj la ĉielo degelas, kaj nenio restas krom Dio
Kaj vi vidas la montojn, pensante ilin senmovaj, dum ili
preterpasas kiel la pasado de nuboj

La kunfandiĝo de ĉio en la dian memon estas stato, kiun
oni ne povas esprimi per vortoj, granda feliĉo, kiun oni
gustumas kun kompleta kontentigo de amo, ĝojo kaj scio (la
.ĝojo de la kredanto renkontante sian Sinjoron)

Tia spirita ekstazo atingeblas per kreado de la ĝusta
ekvilibro inter praktika vivo kaj kontemplado de Dio

Purigante la psikologian magazenon

Memanalizo estas decida laŭvoje. Oni povus esti
malamplena, agaciĝema, aŭ kolerema. Se jes, ĉi tiuj trajtoj
.konservitaj en onia konscio estas rezulto de pasintaj agoj
Por malplenigi la psikologian deponejon de tiu malorda,
eluzita meblaro, ni devas komenci per pozitivaj, konstruaj
agoj kaj kultivi senton de amo al aliaj. Ju pli ni amas homojn,
des pli ili amos nin, kaj ni sentos ilian amon. Sed se ni
kritikas ilin, eĉ al ni mem, ili sentos tiun kritikon kaj redonos
!ĝin al ni plifortigita

Supozu, ke malnova malamiko via mortis, tamen vi ankoraŭ nutras indignon kaj malamon kontraŭ li. Vi suferos pro tiu amareco, kaj ĝiaj malutilaj efikoj manifestiĝos en via korpo kaj menso. Estas pli bone pardoni lin pro Dio, ĉar tiel vi liberigos vin de la malbonaj deziroj de venĝo, kiuj detruas vian pacon kaj frakasas vian trankvilon. Amasigi malamon sur malamon, aŭ respondi al malamikeco per malamo, ne nur intensigas la malamikecon de via malamiko kontraŭ vi, sed ankaŭ venenas vian propran korpon kaj emociojn kiel rezulto. [Do pardonu per bela pardono]

(Kiam mi pardonis kaj ne tenis rankoron kontraŭ iu ajn)

Mi liberigis min de la timo pri malamikeco
De tempo al tempo, homo devas lasi ĉion malantaŭe por esti sola kun si mem, por pripensi la celon de la vivo. La plej multaj homoj drivas en fluo de tradicioj kaj manieroj. En realeco, ili neniam vere vivis siajn proprajn vivojn, sed prefere la vivojn de la mondo. Kion ili atingis, kaj kie ili
?alvenis

Tial estas saĝe por persono foje forigi sin de ĉiutagaj okupoj kaj "devoj" por trankviligi la tumulton de sia menso kaj provi kompreni ĝian esencon kaj determini la celon, kiun
.li volas atingi

Memoru, ke la plej granda atesto, kiun vi povas ricevi, estas tiu de via konscienco: la nedubebla kaj neeraripova voĉo de via animo. Kion via konscienco diras al vi estas kiu vi
.vere estas, sen plibeligo aŭ alivestiĝo

Pensu pri la potenco de Jesuo Kristo, kiu diris: "Patro,

"pardonu ilin, ĉar ili ne scias fari tion, kion ili ne scias

Aŭskultado de la voĉo de via lumigita konscienco

alportos lumon al via vojo kaj benon al via vivo. Kiam vi sentas fortan impulson en via koro plenumi deziron, uzu vian juĝon kaj demandu vin: "Ĉu estas bona aŭ malbona deziro,
"?kiun mi celas plenumi

Multaj faktoroj instigas homajn dezirojn Kiam iu vidas novan modelaŭton, ili volas posedi similan. Kiam ili vidas

novstilan domon, ili volas posedi similan. Nova
modotendenco fariĝas populara, kaj homoj sopiras aĉeti kaj
!porti tiun stilon

De kie venas deziroj? Mi pasigis multajn horojn
pripensante ĉi tion Ĉu vi povas kategoriigi ĉiujn viajn
dezirojn? Mi sukcesis ordigi ĉiujn miajn dezirojn kaj konservis
nur la bonajn Kaj kiam mi atingis dian unuigon, mi trovis, ke
ĉiuj miaj bonaj deziroj plenumiĝis samtempe Hodiaŭ homo
deziras unu aferon, kaj morgaŭ ilia animo sopiras ion alian
La menso, kiu eliris el la Ĉiopova Dio, ne povas esti
kontentigita per la bonaĵoj de ĉi tiu mondo. Dio estas la plej
kara kaj plej altvalora trezoro de la animo, kaj Li sole
kapablas kontentigi la sopiron de la koro kaj plenumi la
.dezirojn de la animo

Aliro al la kosma deponejo superfluanta de boneco
Dio estas la fonto kaj ŝprucfonto de ĉia intelekta
kapablo, la kreinto de paco, kaj la provizejo de ĉia prospero
kaj abundo. Por harmonii kun la dia malavareco, kiu
konstante superfluas de boneco, ni devas ekstermi el niaj
.animoj, unufoje por ĉiam, la pensojn pri manko kaj bezono
La universala menso estas kompleta kaj perfekta,
mankante nenion. Por aliri ĉi tiun kosman trezorejon
superfluantan de benoj de ĉiu speco, oni devas kultivi en si
konscion pri abundo kaj ĉiam esti optimisma, eĉ se oni ne
!scias la fonton de la sekva liro, pundo, dinaro aŭ dolaro
Pensu pri dia malavareco kiel pri refreŝiga, abunda
pluvo, kiun vi povas ricevi en iu ajn vazo, kiun vi tenas! Se vi
tenas tason, vi plenigos ĝin; se la vazo estas pli granda, vi
plenigos ankaŭ tiun. Kian vazon vi uzas por ricevi ĉi tiun
ĉielan abundon? Via vazo eble estas difektita - eble plena de
psikologiaj kaj intelektaj truoj. Tiukaze, vi devas ripari ĝin
senigante vin de timo, malamo, dubo kaj envio, kaj lavante
kaj purigante ĝin per la akvoj de paco, trankvilo, sincereco
kaj pura amo, prepare por ricevi la abundan gracon de la
.Malavara

Dia abundo funkcias laŭ la leĝoj de servo kaj donado.
Donu unue, poste ricevu. Donu al homoj vian plej bonan, kaj
vi ricevos la plej bonan reciproke. Ne atendu sukceson ĉe ĉiu
unua provo. Kelkaj provoj povas malsukcesi, sed kelkaj
.ankaŭ sukcesos

Sukceso kaj malsukceso estas interplektitaj. Unu ne
povas ekzisti sen la alia, kaj la plej urĝaj problemoj aŭ devoj
devas esti alfrontitaj per fokusita agado kaj ĉiu klopodo
.devas esti farita por atingi tion, kio necesas atingi
Ekzercu vin kun vigleco kaj entuziasmo ĝis vi atingos la
.finan streĉon. Ne necesas ŝanceliĝi aŭ retiriĝi
Se vi ne povas trovi la vojon, tio ne signifas, ke vi devas
ĉesi provi. Se vi maltrafas la celon, demandu kiel atingi ĝin,
sed ne ĉesu provi. Multaj homoj agnoskas malsukceson tuj
kiam ili renkontas malfacilaĵojn. Tiuj, kiuj malsukcesas,
konsultu kun sukcesaj homoj, ne kun aliaj, kiuj malsukcesis
kiel ili mem. Ni estu deciditaj atingi sukceson kaj lasu ĉi tiun
.principon esti nia vivfilozofio

Himno de Ĝojo

Kiam mia tempo venos

La morto surdigas miajn orelojn

Mi aŭskultos la voĉon de mia dia amato

Kaj kiam la lasta alvokanto ĉesigas mian spiron

Mi enspiros la aromon de Lia dia ĉeesto

Kaj kiam la morto silentigas mian langon

Mi gustumos la nektaron de lia amo

Kaj kiam la morto blindigas mian vidon

Mi vidos Lian ĉioekzistantan lumon

Kronita ĉie

Kaj kiam la morto frostigis mian sangon kaj mian tuŝon

Mi serĉos varmon en la sino de mia kosma amato

Kaj kiam miaj okuloj ĉesas vidi la plankojn

Mia vidradio penetros

Li renversas ĉion kaj malkaŝas ĝiajn kaŝitajn sekretojn

Kaj kiam miaj oreloj ne plu povos aŭdi

Mi aŭskultos la flustrojn de ĉio pasinta kaj nuna
Kaj tiuj, kiuj okazos en la venontaj tagoj
Kaj kiam mia nazo ne povas ĝui la odoron de la tero
Mi spuros la sekretojn de la animo en ĉiu direkto
Kiam la lango ne kapablas gustumi
Mi memoros ĉiujn bonajn kaj benitajn aferojn, kiujn mi
gustumis

Kaj kiam mia sento pri ĉi tiu korpo paliĝos
Mia kosma korpo sentos
La sekreta, magia tuŝo al ĉio tie kaj tie
Mi sentos la ondojn dancantajn sur la surfaco de la maro
Kaj kun kosmaj vezikoj rapidantaj en senliman spacon
La ĉeloj de la korpo pereos
Ĝiaj provizoraj limigoj estos solvitaj
Sed ŝi reviviĝos vivanta en la flamoj de eterneco
Vi vidos ĝojon kaj vi aŭdos ĝojon
Vi gustumos ĝojon kaj enspiros la aromon de feliĉo
Kaj vi sentos daŭran, renoviĝintan ĝojon
Kaj ŝi dancas laŭ la melodioj de dia feliĉo
Lasu la sensojn forlasi la dancon de la fantomoj por
doloro kaj morto

Kaj transformiĝi en sentojn de eterna ekstazo
En la regno de lumo, feliĉo kaj ĝojo
:La vojo de la vivo estas jena
Malhelpoj al psikologia kresko inkluzivas amon al si
mem, fieron, avidecon, koleron, malamon, envion kaj aliajn
malhelajn trajtojn, kiuj kondukas aŭ puŝas homon en pli
profundan staton de nescio. Urĝe necesas sekvi la vojon, kiu
kondukas al libereco, ĉar homaj deziroj estas regataj de
kutimoj, kiuj konstante renoviĝas kaj ŝajnas senfinaj. Ĉi tiuj
kutimoj malliberigas la animon kaj tenas ĝin kaptita,
malebligante al ĝia posedanto iri laŭ la vojo de liberiĝo kaj
.emancipiĝo

La vojo de la vivo estas jena: unuflanke kuŝas la
malluma valo de nescio, kaj aliflanke la brila lumo de saĝo.

Kiam ni agas laŭ saĝo, ni paŝas sekure sur la vojo de liberiĝo
.kaj akiras tion, kion ni bezonas
La tuta universo estas la kreaĵo de la dia volo, kaj kiam
ni akordiĝas kun tiu benita volo, tio, kion ni bezonas, venas
.al ni senpene
Mi jam ne deziras ion ajn por mi mem, ĉar mi scias, ke
.tio, pri kio mi pensas, certe realiĝos
Posedo de dia saĝo kaj dia amo plenumas ĉiujn dezirojn
de la koro, kaj kia miriga kaj mirinda stato ĝi estas, kiun
vortoj ne povas priskribi. Kiam vi komprenas, ke vi estas la
mastro de vi mem kaj via destino, la reĝo de paco kaj
trankvilo, vi timas nenion. Male, la tuta mondo laboras por
.atingi tion, kion vi volas, kun la volo kaj helpo de Dio
Ĉar Dio kreis la homaron laŭ Sia bildo, tiuj, kiuj trovas
Lin, trovos, ke Li plenumas al ili ĉiun peton kaj donas al ili
tion, kion ili deziras. Sed tiel longe kiel la homaro nutras eĉ
la plej etan deziron domini aliajn aŭ montri sian potencon, ĝi
.ne trovos liberecon en Dio
Koni Dion komenciĝas per humileco, amo kaj spirita
.ĝojo. Vera potenco venas kun koni Dion
Se la malgranda ondo scius, ke la vasta oceano
malantaŭ ĝi subtenas ĝin, ĝi povus diri: "Mi estas unu kun la
oceano". Ni devas kompreni kun certeco, ke la oceano de
Dio kuŝas preter nia konscio kaj estas proksima al ni, do ne
.necesas timo aŭ maltrankvilo
La dia naturo estas paco, humileco, amo, ekspansio de
konscio, kaj ĉioampleksanta scio. Kiu ajn estas en harmonio
kun Dio ne bezonos pruvi al si mem aŭ al aliaj la povojn,
kiujn li posedas, ĉar lia animo scias, ke la ĉiopova subtenas
lin kaj ke Dio gardas kaj protektas lin kie ajn kaj kiam ajn li
.estas
Tiuj, kiuj konas Dion, estas vekaj en sia spirita naturo kaj
dormantaj en sia materia naturo. Ili scias, ke ili povas akiri
.ĉion per Lia graco

Tial, ni devas esti honestaj kun ni mem kaj strebi al tiu
mem-suvereneco, provante eskapi la kaptilojn de la mondo
kaj ĝiajn trompajn tentojn, kaj investi nian tempon en
pensado pozitive kaj utile kaj plantado de semoj de boneco
en la grundon de ĉi tiu mondo, por ke ni povu lasi ĝin pli
.bona ol ni trovis ĝin
Pordoj malfermiĝos por ni kaj vojoj estos pavimitaj antaŭ
ni

La vivo devus rondiri ĉirkaŭ altruisma servo, ĉar sen ĉi
tiu idealo, la konscio, kiun Dio donis al la homaro, ne atingos
sian plenan potencialon. Kiam ni servas aliajn kaj forgesas
nian memon, ni spertos la pli grandan memon - la dian
.spiriton

Laboro estas esenca kaj potenca motivigilo por homa
eltrovemo kaj kreemo. Tamen, se la sola celo de laboro estas
akumuli riĉecon, ĝi perdas sian valoron kaj fariĝas
.sensignifa

Laboro estas servo, kaj produkto inda je vendo devas
esti altkvalita kaj vere utila por aliaj. Kiam ni servas aliajn, ni
helpas nin mem samgrade, ĉar ili estas etendaĵo de ni, same
.kiel ni estas etendaĵo de ili

Matura homo ne agas sen zorgema konsidero. Kiam ni
.donas servon, ni ankaŭ ricevas servon, eĉ se nematerie
Tial, servi aliajn donante al ili fincan, psikologian aŭ
moralan helpon signifas ricevi psikologian kontenton
.reciproke

Ĉiu servo, kiun ni ofertas al niaj kunhomoj, alportas nin
unu paŝon pli proksimen al universala konscio. Kiam persono
montras sinceran zorgon pri aliaj, ilia konscio kuniĝas kun
ilia, dum senkondiĉa amo vastigas la limojn de konscio al la
.sojlo de kosma konscio

Se ni pensas pri la feliĉo de niaj fratoj, nia parto de feliĉo
estos abunda, kaj se ni donas nian amon al aliaj, ili sentos
ĝian forton kaj ŝanĝiĝos al pli bona

Blinda alligiteco kaj malsaĝa malamo estas ambaŭ
malutilaj obstakloj al atingado de progresintaj stadioj de
konscio. Ni devas lerni ami ĉiujn, ĉar ni ĉiuj estas infanoj de
.Dio

Ĉion, kion ni faras, ni faru volonte, kaj ni estu ambiciaj
en niaj klopodoj. Kiam persono posedas sinceran deziron kaj
bonan humoron plenumi taskojn kun amo kaj kontento, sen
laceco aŭ enuo, kosma energio fluas kontinue en ilian
.korpon, menson kaj volon

Kiu ne permesas al la ideo de malforteco kaj laceco
enfiltrigi en sian konscion, tiu faras lokon por ŝargoj de milda
energio kaj fluoj de vitala agado por ŝargi siajn nervojn kaj
.refreŝigi la ĉelojn kaj histojn de sia korpo

Kiam al persono mankas la deziro fari ion, ili sentas sin
lacaj dekomence, sed kiam ili havas la deziron, ilia estaĵo
superfluas de energio kaj vigleco. Tiuj, kiuj plenumas siajn
devojn kun entuziasmo kaj kontenteco, trovas, ke
.neelĉerpebla dia forto subtenas kaj subtenas ilin
Iuj homoj estas tiel okupitaj de laboro, ke ili ne havas
tempon por introspekto aŭ ĝuado de la vivo. Kiam ni laboras
samtempe tenante niajn mensojn engaĝitaj en pozitivaj
aferoj, ni sentas kaŝitan forton subtenantan nin kaj donantan
.al ni pli da energio

Se la koro estas sincera kaj honesta en plenumado de
devoj, pordoj malfermiĝos por ni kaj vojoj estos pavimitaj
antaŭ ni

Ni petas Dion la Plejpotencan beni nin, por ke ni povu
plenumi nian laboron kun ĝojo kaj kontenteco en la fabriko
de la vivo

Kaj Lia saĝo inspiru nian pensadon
Kaj la ondoj de lia potenco dancas sur la riveroj de niaj
ĉiutagaj agadoj

!Nekapabla vidi klare kiel buĉita koko

Por scii kiel fari la ĝustan elekton en iu ajn cirkonstanco
aŭ situacio, ni devas gvidi nian juĝon per la povo de
komprene

Ni ĉiuj estas dotitaj per ĉi tiu sesa senso, sed plej multaj
homoj ne uzas ĝin. Anstataŭe, ili fidas je raportoj de la kvin
pli malaltaj kaj malpli fidindaj sensoj, ĉar tiuj kvin sensoj ne
ĉiam provizas al ni definitivajn informojn, kiujn ni povas fidi
.por fari la ĝustajn decidojn

Aldone al sia limigita amplekso kaj povo, la sentoj - kaj
kun ili, la ego-ligita menso - interpretas aferojn laŭ tio, kion
ĝi ŝatas kaj malŝatas, kaj ne laŭ tio, kio estas vera kaj finfine
.servas la plej bonajn interesojn de la homo

Ĉar persono bazas siajn decidojn sur la raportoj
provizitaj de liaj sensoj kaj sur la konkludoj diritaj al li de lia
menso, kiu estas ligita al la sensoj, li ofte trovas sin implikita
.en neenviindaj situacioj

Mi esperas, ke venos la tago, kiam la tuta mondo
komprenos la gravecon de turniĝi internen por iom da tempo
ĉiutage, serĉante gvidon kaj petante la helpon de Dio. Kiam
persono faras tion, ili fariĝas pli ekvilibraj, pli trankvilaj kaj pli
sagacaj, ĉar ilia kompreno malfermiĝas, permesante al ili
vidi aferojn klare kaj fari la ĝustajn decidojn. Ili ankaŭ
liberiĝas de restriktaj kutimoj, neregeblaj deziroj, doloraj
emocioj kaj personaj alligitaĵoj, kiuj pelas ilin agi impulseme
.kaj senreflekte

Distingivo, kiel kompreno, estas kvalito de la animo, kiu
helpas al oni scii, kion fari kiam necese. Tiaj spiritaj kvalitoj
povas esti kultivataj per solida rezonado kaj kontemplado de
.Dio

Kiam deziroj kaj emocioj malklarigas ies juĝon,
kompreno fariĝas blinda, kaj psikologie kaj spirite. Kiam
emocioj superregas homojn, ili suferas konfuzon kaj
konfuziĝon, ŝanceliĝante kaj fariĝante nekapablaj vidi klare,
!kiel buĉita koko

Emocioj igas personon influita en siaj opinioj kaj
vidpunkto pri aliaj, kaj paralizas la kapablon pensi klare kaj
.trakti la situacion saĝe kaj racie
Kiam ni lernos apartigi faktojn de niaj personaj opinioj,
nia juĝo ne plu estos tiel forte influita de niaj subjektivaj
deziroj. Se ĉiuj lernus ĉi tion, la mondo estus pli
.komprenema kaj paca loko ol ĝi estas nun
Kompreno kutime originas en la koro. Kiam la koro
sentas sin maltrankvila, ĝi instigas personon pensi, ke io
estas malĝusta kaj esti singarda en traktado de certaj homoj
kaj situacioj. Se vi sentas vin maltrankvila pri io, aŭ volas
.scii, kiun vojon preni, koncentriĝu pri via koro
Kiam ajn zorgoj superfortas vin kaj problemoj ĉirkaŭas
vin, koncentru viajn pensojn al via koro kaj provu konscii pri
la sentoj, kiuj elfluas el ĝi. Restu trankvila, kaj subite
profunda sento trablovos vin, kaj Dio montros al vi, per via
interna vizio, la sekvan paŝon, kiun vi devas fari en tiu
.momento

Ŝanĝante la nenormalan naturon de cerbaj ĉeloj
Ordinaraj spiritaj resanigistoj aŭ pastroj ne havas la
povon pardoni pekojn aŭ liberigi pekulojn, kiuj venas al ili
serĉante konsilon, ĉar ili nur povas doni al ili spiritajn
receptojn, nenion pli. Sed tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre
progresintajn spiritajn stadiojn, tiel ke ili ne kontentiĝas nur
per donado de spiritaj konsiloj al pekuloj, sed povas - per la
graco kaj helpo de Dio - plenigi ilin per la spirita povo, kiu
.liberigas ilin de la sekvoj de iliaj pekaj agoj
Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj estas latentaj en cerbaj
ĉeloj kaj aperas kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj
en pensoj
Persono, kiu suferas pro nesanaj kutimoj pro tio, ke liaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj liaj nedezirindaj kutimoj
.transformiĝas en bonajn kutimojn de paco kaj trankvilo

Tio okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por
ŝanĝi la nenormalan naturon de cerbĉeloj tiel ke tiuj ĉeloj
.fariĝas plenaj de ĉio bona, justa kaj bela
Tio signifas, ke cerbaj ĉeloj plenaj de falsaj ideoj estas
bruligitaj per vitala aktiveco kiam ĝi estas forte kolektita en
.la cerbo kaj uzata por noblaj kaj utilaj celoj
Persono forte ligita al sia fizika korpo tenas sian vitalan
agadon engaĝita per siaj muskoloj kaj sensoj, dum iu kun
kontempla, spirita inklino tenas siajn muskolojn kaj korpon
en stato de aktiva malstreĉiĝo, kaj sian menson apartigita de
la sensoj, tiel ke la vivoforto ĉesas loĝi en la nerva sistemo
kaj koncentriĝas en la cerbo. Pro ĉi tiu kialo, meditado estas
la plej efika rimedo por spiritigi cerbĉelojn kaj ekstermi la
.radikojn de iu ajn nedezirinda kutimo el la menso
Kutimo estas potenco, kaj homoj misuzas tiun potencon
farante malbonajn agojn anstataŭ uzi ĝin en bonaj agoj
Nescio, manko de konsiderado, malsukceso elekti
bonajn kompaniojn, kaj neglekto de bonfaroj ofte kondukas
homon en la kaptilojn kaj retojn de malbonaj kutimoj, kiuj
estas kiel flusablo, kiu englutas la homon, kiu iras sur ĝi
.kontraŭ lia volo
La influo de kamaradeco estas pli forta ol volo kaj sana
:juĝo
Ne amikigu vin kun malbona homo, ĉar malbona homo]
[povas korupti ies karakteron
Saĝuloj agas noble sen peno, dum tiuj, kiuj amas
malbonon, ŝajnas esti devigitaj fari malutilajn kaj
malamplenajn agojn per la forto de kutimo, kiu devigas ilin
.fari pekon kaj malbonon
Ni petas Dion la Plejpotencan inspiri nin per bonaj
pensoj
Por ke ni povu vidi bonecon kaj belecon
Ni distingas inter tio, kio estas utila kaj tio, kio estas
malutila
Kaj por ke ni povu turni nin al li

Kaj ni esperas je ĝi

Fonto de ĉiu bono

Kaj la fonto de ĉia boneco

"Ho monto, neniŭ vento povas vin skui"

Ekvilibra persono restas trankvila kaj serena dum plenumado de siaj devoj, sendepende de ĉu ili atingas sukceson aŭ malsukceson. Sukceso kaj malsukceso neeviteble okazos en malsamaj tempoj, laŭ la eneca dueco de korpo, menso kaj mondo. Persono, kiu konstante memorigas sin pri sia propra naturo, estas malpli sentema al .kontraŭdiroj kaj malpli influita de la iluzioj de la mondo Tiuj, kiuj deziras atingi internan ekvilibron, ne rajtas lasi sin esti makulitaj de la dualisma konscio eneca en la korpo. Tia praktiko estas sendube malfacila, ĉar la animo, kiam ĝi simpatias kun la sentema korpo, alprenas kaj ĝiajn bonajn kaj malbonajn kvalitojn. Por liberiĝi de alligiteco al la ŝanĝiĝemaj statoj de la korpo, oni devas transcendi la .korpan konscion, kiu estas la fonto de ĉia mizero Tiuj, kiuj vivas sub la povo de cirkonstancoj, ĝojas pri plezuroj kaj ĝojoj kaj funebras pri doloro kaj malfacilaĵoj. Sed tiuj kun kreskanta kompreno restas trankvilaj kaj serenaj, neskitaj de la perturboj kaj tumultoj, kiuj estas la ŝtofo mem .de ordinara vivo [kiel monto nemovebla de la vento] Ekvilibra persono, eĉ en tempoj de malĝojo kaj doloro, konservas internan pacon sub kaj bonaj kaj malbonaj cirkonstancoj. Krome, ili posedas la kapablon simpatii kun aliaj, kompreni iliajn sentojn kaj helpi ilin sen esti superfortitaj de siaj propraj zorgoj. Tiel, per sia interna forto, ili povas konsoli aliajn kaj mildigi ilian malĝojon. Kaj per sia trankvileco kaj ekvilibro, ili instruas al aliaj valoran lecionon .pri ne venkiĝi al detruaj emociaj eksplodoj La saĝulo vidas la dian spiriton en ĉiu, kaj kiam li liberiĝas de egoismaj deziroj, li akceptas kun konvinko kaj kontento ĉion, kio venas al li de Dio por plenumi la bezonojn de la korpo, menso kaj animo. Li liberiĝas de la limoj de la

memo kaj ne sentas malamikecon kontraŭ aliaj, nek li ŝarĝas
siajn rigardojn kaj vortojn per malutilaj vibroj, kiuj ĝenas la
pacon kaj trankvilon de homoj, ĉar li vidas la dian spiriton,
.kiun li serĉas, latentan en ĉiu

Kiam li atingas la finfinan celon, sukceso kaj malsukceso
fariĝas la samaj por li, ĉar lia sento de dueco svagiĝas dum li
.trovas la esencon de universala unueco

Dum li plenumas sian laboron pro amo al Dio kaj
servante la homaron, li restas eterne neligita
Por atingi feliĉon

Por atingi feliĉon, oni devas vivi vivon regata de
memdisciplino. Tiuj, kiuj decidas regi siajn cirkonstancojn laŭ
la pli altaj leĝoj de la vivo, trovos, ke iliaj cirkonstancoj
aŭtomate adaptiĝas laŭe. La malfacilaĵoj, kiujn ni alfrontas
en ĉi tiu vivo, servas por inspiri nin kaj instigi nin fari pli
.grandan penon, por ke ni povu atingi pli altajn nivelojn
Se tion vi celas, tiam sekvu la vojojn, kiuj kondukas al ĝi,

.kaj neniuj povos vin haltigi de ĝi aŭ senigi vin de ĝi
Dio donis al ni racion, kaj ni devas ekbruligi en ĝi la
lumojn de fido, optimismo kaj ĝojo, kaj liberigi ĝin kiel eble
plej multe de ĉiuj afliktaĵoj. Ni ankaŭ devas kultivi
volon, por ke ni kontrolu niajn cirkonstancojn anstataŭ esti
.kontrolitaj de ili

Estas esence evoluigi logikajn kaj solidajn planojn por
niaj vivoj, por ke ni povu plenumi ĉiujn bonajn aferojn, kiujn
ni volas atingi kaj kiujn ni scias, ke ni devas fari. Dum ni
planas, klopodas kaj laboras, ni memoru, ke estas Dio, la
Malavara, kiu provizas al ni helpon kaj gvidas nin al tio, kio
estas ĝusta. Farante tion, ni posedos persistemon,
.paciencon, rezistecon kaj klarecon de vizio

Ni deziras al vi sukceson kaj feliĉon kie ajn vi estas sur
.la vasta tero de Dio

Ĉiuj el ili estas sinsekvaj fantomoj kaj bildoj
Rozĝardenoj
Valoj de Larmoj

Kaj rosgutoj alkroĉiĝantaj al delikataj burĝonoj
Kaj la ĝojoj de la infanaĝo
kaj senbridaj pasioj
Kaj la superfortaj ĝojoj en ilia fluo kaj refluo
Kaj pezaj malĝojoj sur la koroj
Kaj la kandeloj de la ĉielo flagras kaj malaperas
Kaj la miraĝo de pasio logas nin
De iluzio al iluzioj
Kaj deziras kun pasio
Kaj la obstina polpo-simila teno
Kaj la krio de la novnaskito
La mortraslo
Kaj la ĝojo de bobelanta sano
Kaj pasemaj momentoj
Ĉiuj el ili estas sinsekvaj spektroj kaj bildoj
Sur la ekrano de konscio
Sinjoro, helpu min
Por kultivi noblajn kvalitojn kaj virtojn en mi mem
Kaj por trejni la soldatojn de trankvilo kaj memregado en
mi mem
Estu ĝia die gvidata gvidanto
En la decida batalo
Kontraŭ nescio kaj neo
Kaj levi vian benitan standardon kaj la artikolojn
La standardo de vero kaj la principoj de justeco kaj
boneco
Flugetante super la monumentoj de mia animo
Kaj la regionoj de mia vivo

* * *

Singardo superregu timon. Oni devas preni preventajn
mezurojn, kaj fari ĉiun penon por forigi la kaŭzojn de
malsano kaj liberigi sin de timo. Bakterioj estas tiel abundaj
ĉie, ke se homoj teruriĝus pri ili, ili ne povus ĝui la vivon. Eĉ
kun ĉiuj necesaj sanaj antaŭzorgoj, se homo povus ekzameni

sian hejmon per mikroskopo, ili perdus sian apetiton kaj
.deziron manĝi

Kion ajn vi timas, deturnu viajn pensojn de ĝi. Lasu ĝin
al Dio kaj fortigu vian fidon al Li. Multe da suferado kutime
estas kaŭzata de angoro. Kial suferi kiam malsano ankoraŭ
ne trafis? Ĉar la malsanoj de plej multaj homoj devenas de
timo, ellasi timon tuj liberigos ilin, kaj resaniĝo estos tuja.

Ĉiunokte, antaŭ ol vi dormas, asertu al vi mem: "Dio estas
kun mi, kaj kiu ajn havas Dion kun si, havas nenion por timi."

Mense ĉirkaŭu vin per la Spirito de Dio kaj Liaj kosmaj
energioj, kredante, ke ĉiu ĝermo, kiu atakas vin, estos
frapita. Ripeti "Ho Dio, la Ĉiopova" aŭ "Ho Sinjoro, la
Helpanto" kun plena konfido protektos vin, fortigos vin kaj
igos vin senti vin komforta kaj sana. Kiam vi estas en
harmonio kun Dio, Lia vero fluos en vin, kaj vi scios, ke en
via kerno, vi estas spirito netuŝita de malfacilaĵoj kaj
.neeluzbla

Kiam ajn vi sentas timon, metu vian manplaton kontraŭ
vian koron, frotante ĝin de maldekstre dekstren dum vi
diras: "Ho Sinjoro, forigu ĉi tiun timon de mi kaj liberigu mian
menson kaj pensojn de ĉia distraĵo." Same kiel ekzistas
manieroj seniĝi de radiointerfero, tiel ankaŭ, se vi konstante
frotas vian koron de maldekstre dekstren, kaj se vi konstante
koncentriĝas pri la ideo forigi timon el via koro, la timo
malaperos kun la helpo de Dio, kaj vi sentos dian ĝojon
.plenigantan vian tutan estaĵon

Timo ĉiam estas kun homo, kaj seniĝi de ĝi eblas per
pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Fidu Dion kaj estu aŭtenta en ĉio, kion vi faras. Ekzistas
multaj imitantoj; ne aldonu vian nomon al ilia longa listo.
Majstru tion, kion vi faras, kaj faru ĝin laŭ unika maniero,
kiun neniu antaŭe faris. La kampo estas malfermita por
kreemo, kondiĉe ke la deziro estas sincera kaj la volo estas
tie. La tuta naturo respondas al vi, kiam vi estas en
.harmonio kun Dio

Homoj ofte prioritigas sin mem, sed ni devus pensi pri
aliaj kaj helpi ilin laŭeble plej bone, dezirante al ili bonŝancon
kiel ni deziras al ni mem. Kiam ni faras tion volonte kaj
elkore, ni sentas nian rondon de empatio plivastiĝi kaj la
.ligojn de amo inter ni kaj aliaj profundiĝi kaj plifortiĝi
En medio kun loĝantaro de 1000 homoj, se ĉiuj
kondukus amikece, ĉiu persono havus 999 amikojn. Sed se
ĉiuj en tiu medio kondukus kiel malamiko al aliaj, ĉiu persono
.havus 999 malamikojn

Lunlumo kaj feliĉaj malproksimaj landoj
Kiam vesperiĝas, miksu viajn pensojn kun la lunlumo
Forlavu viajn malĝojojn per ĝiaj radioj
Mi sentas la mirindan lumon disvastiĝantan milde super
via korpo
Kaj super la arboj kaj la malproksimaj regionoj
Staru en la vasta etendaĵo kaj rigardu per trankvilaj
okuloj

Al la lunradio kaj la mirindaj vidaĵoj, kiujn ĝi malkaŝas
Rigardu la vualitajn franĝojn de la brilanta horizonto
Lasu viajn kontemplajn pensojn transcendi la limojn de
perspektivo

Al la lando de oraj sonĝoj
Ŝovu vian atenton de la formoj montritaj de la lunradioj
Al la malproksimaj steloj kaj la fora ĉielo
La eterna trankvilo preter la vivanta etero
Kie ĉio pulsas per amo kaj vivo
Rigardu la lunradiojn etendiĝi
Ne nur sur la Tero
Prefere, en ĉiu angulo de la senfinaj sferoj de via
sublima menso

Profunde pripensu, por ke vi povu atingi la
malproksimajn, feliĉajn landojn
La dimensioj de profunda spirita konscio
Kaj la universo estas vidata kiel arĝenta lumo
Ĝi havas neniun limon kaj neniun finon

Homoj estas ligitaj per nesanaj kutimoj, kaj ĉi tiuj
kutimoj estas konstante nutrataj dum bonaj kutimoj mortas
.kaj pereas

Nebonvenaj gastoj okupis la unuan lokon en la vivo de
homo, dum honoritaj vizitantoj ricevas de li nenion krom
neglekton kaj malatenton, kaj ili forturnas sin de lia pordo
.humiligitaj kaj korrompitaj

Bonajn kutimojn oni bezonas nutri per bonaj agoj, kaj
tion certigas bona kompanio kaj inspiraj skribaĵoj, ĉar la
influo de la ĉirkaŭaĵo estas pli forta ol la volo

Homojn pelas materialismo, kaj la lumo de la racio
konstante direktas eksteren anstataŭ internen. Homoj kuras
tien kaj reen, sed ne ekzistas loko en la mondo, kiu povas
protekti ilin kontraŭ si mem kaj siaj konsciencoj; momento
.de mem-reflekto estas esenca

Se persono preĝas por sukceso dum iliaj pensoj estas
samtempe plenaj de pensoj pri malsukceso, kaoso kaj
apatio, ili estas kiel iu, kiu sendas iun en mision nur por ke
lin ataku rabistoj survoje. La rabistoj, kiuj ŝtelas la sukceson
de persono, estas iliaj malbonaj kutimoj. Persono sendas
siajn preĝojn al Dio senprotekte, kaj la rabistoj de angoro kaj
zorgo atakas lin antaŭ ol ĝi atingas Dion. Kompreneble, Dio
aŭskultas preĝojn ĉar Li estas ĉie kaj ĉioscia, sed sub certaj
cirkonstancoj, preĝoj ne estas responditaj. Kial ili foje ne
estas responditaj? La respondo kuŝas en la negativaj semoj
kaŝiĝantaj en la grundo de la subkonscio. Tiuj malbonaj
kutimoj, formitaj en la malproksima kaj lastatempa
pasinteco, staras kiel barilo inter persono kaj Dio. Pozitivaj
pensoj devas esti plantitaj en la grundo de la animo por ke ili
povu ĝermi kaj kreski sub la ĝustaj kondiĉoj kaj doni fruktojn.

Oni ne povas fidi nur je sano, prospero kaj favoraj
cirkonstancoj, ĉar ĉi tiuj estas pasemaj kaj provizoraj. Estas
.saĝe investi en la sferon de la spirito

Konstante agas detruaj fortoj en la vivo kaj animo de
homo, devenantaj de pasintaj eraroj. Tial oni devas resti
atenta kaj singarda en alfrontado kaj traktado de ĉi tiuj
.potencaj fortoj

Kiu ajn preĝas por sukceso dum samtempe pensas al si,

"Mi ne pensas, ke mi sukcesos," ne sukcesos. Preĝo devas
esti oferata kun fervora fido kaj humila koro, por ke dia lumo
.brilu kaj ĉielaj benoj malsupreniru

Same kiel ne eblas paroli per difektita telefono, tiel
ankaŭ ne eblas efike elsendi preĝojn per menso ŝargita de
zorgoj, angoroj, malkontento kaj alligiteco al pasemaj aferoj.

Per profunda trankvilo kaj serena harmonio kun rafinitaj,
helpemaj vibroj, la menso povas esti riparita kaj kalibrita, ĝia
spirita akceptemo plifortigita, ebligante la efikan kaj
efikplenan transdonon de koraj mesaĝoj al Dio kaj la ricevon
.de Lia benita respondo

Ho Sinjoro, kun miaj manoj kunpremitaj ĉe mia brusto,

mi ofertas al Vi mian tutan estaĵon, kaj mi plenigas miajn
preĝojn per profunda amo. Donu al mi la senkulpan amon de
infanoj por Vi, kaj helpu min senti Vian proksimecon
malantaŭ la vortoj de miaj petegoj. Lasu min senti Vian
ĉeeston en ĉiuj miaj sentoj, kaj lasu min kompreni, ke Via
saĝo subtenas mian komprenon kaj ke mia vivo estas sparko
.de Via lumo kaj manifestiĝo de Via universala vivo

Ili kutime estas la plej feliĉaj homoj

Vera homa feliĉo kuŝas en la konstanta preteco de
persono lerni kaj agi konvene kaj respektme. Ju pli oni
plibonigas sin, des pli oni kontribuas al la progreso kaj feliĉo
.de tiuj ĉirkaŭ si

La ĉefa kaŭzo de doloro

La konekto de la spirita memo al la korpo kaj menso, kaj
ĝia realigo per ili, estas la radika kaŭzo de nia tuta doloro,
limigoj, restriktaj, mankoj kaj mankoj. Pro ĉi tiu konekto, ni
spertas eksciton tiom, kiom doloron kaj plezuron, tiomgrade,
.ke ni ne kapablas sperti dian feliĉon aŭ konscion

Religio, en sia esenco, implikas la permanentan
evitadon de doloro kaj la atingon de pura feliĉo, aŭ Dio
Same kiel la efektiva bildo de la suno ne povas esti klare
videbla sur la surfaco de turbula akvo, tiel la vera, benita
naturo de la spirita animo (la reflektado de la tuta spirito) ne
povas esti komprenata kaj ĝia esenco kaptita per la ondoj de
tumulto kaj angoro elirantaj el la identiĝo de la animo kun la
.fluktuantaj kaj ŝanĝiĝantaj statoj de la korpo kaj menso
Same kiel kirligita akvo distordas la veran bildon de la
suno, tiel ankaŭ maltrankvila menso distordas la ĉiam ĝojan
.internan naturon de la animo per tiu identigo aŭ asocio

:Estas dirite en la libroj de orienta saĝo

Se vi povus leviĝi super la korpon kaj kompreni, ke vi"
estas animo, vi posedus eternan feliĉon kaj estus liberigita
de ĉia doloro" {Kaj dirus: "Mia Sinjoro, pliigu mian scion"}

{Kaj vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos}

Libereco venas de memregado, bona kutimo estas la

plej granda amiko

La plej influaj vortoj de mia instruisto, Sri Yuktswarji,
estis tri vortoj, kiujn li ĉiam ripetis al mi: "Lernu konduti
bone". Mi vere ne kapablas esprimi mian dankemon al li pro
.tio, sciante, ke ne ĉiam estis facile konduti ĝuste

Kiam vi devas superi ion, vi devas kompreni kial vi
devas superi ĝin. Vi devas ne nur forlasi ĝin kaj distancigi vin
de ĝi, sed vi ankaŭ devas forigi pensadon pri ĝi kaj forpeli
ĝin el viaj pensoj. Negativa pensado estas impona malamiko,
.kiun oni devas konkeri

Se vi ŝovos vian fokuson de sensa konscio al spirita
konscio, vi atingos venkon kaj alportos feliĉon al vi mem.
Atingoj kuŝas en la menso. Oni devas demandi al si: "Ĉu mi
estas sklavo de miaj sentoj aŭ ilia mastro? Ĉu mi estas riĉa
"?je paco aŭ spirite malriĉa

Oni ne rajtas fariĝi viktimo de eksceso. Ĝuu aferojn, sed
ne permesu al ili sklavigi vin. Estu libera. Estu afabla, amika,
gaja kaj ĝoja, kaj estu via propra mastro en ĉiuj

cirkonstancoj. Oni ne devus esti sklavo nur de la sentoj, sed devus agi laŭ solidaj konvinkoj. Kiu ajn deziras transcendi duecon kaj atingi kosman konscion devas posedi memregadon kaj trejni sin por elteni ĉion kaj ĉiujn .cirkonstancojn sen psikologia aflikto aŭ maltrankvilo

Fari kion ajn oni volas ne estas libereco, sed misuzo de libereco. Libereco venas de sekvado de la leĝo de memregado, tio estas, memdisciplino. Vera libereco signifas fari ĉion gvidate de saĝo. Libereco estas mizera kaj supraĵa .sen konformeco al Dio kaj Liaj leĝoj

La vivoj de plej multaj homoj estas regataj de deziroj, .pasioj, temperamentoj, kutimoj, kaj mediaj kaj sociaj influoj

Kiam korpaj kutimoj komencas regi la menson, fariĝas malfacile por la korpo obei la ordonojn de la volo. Tial obesaj homoj luktas por malpeziĝi, eĉ sekvante dieton. La konsciaj ĉeloj formis siajn proprajn kutimojn kaj ne respondas rapide al la ordonoj de la menso. Tamen, se konvene trejnitaj, ili volonte obeos la instrukciojn de la menso sen la plej eta kontraŭdiro de la pli altaj mensaj povoj - povoj kapablaj regi .la korpon se konvene trejnitaj kaj ekzercitaj

Bona kutimo estas via plej granda amiko, dum malbona kutimo estas kaŝita malamiko. Tial oni devas atenti pri ripetado de kutimo aŭ ago, ĉar ripetado transformas agon en kutimon antaŭ ol oni eĉ rimarkas ĝin, kaj la kutimo fariĝas dua naturo. Tamen, ĝi povas esti ŝanĝita per konsekvencaj .bonfaroj kaj pozitiva, kreiva pensado

Signoj de ordo kaj kohereco ĉie

Fruaj pensuloj argumentis el sia observado, ke ĉiu homo estas miksaĵo de materio kaj menso, kaj rezulte de ĉi tiu observado ili kredis je la ekzisto de du sendependaj fortoj: .naturo kaj menso

Tiam ili komencis demandi sin: "Kial ĉio en la naturo estas aranĝita laŭ certa maniero? Kial unu el la brakoj de homo ne estas pli longa ol la alia? Kaj kial steloj kaj planedoj

ne kolizias en la spaco? Ni vidas signojn de ordo kaj
".kohereco en la universo kie ajn ni rigardas
El tiu premiso, ili konkludis, ke menso kaj materio ne
povas esti apartaj kaj samtempe havi absolutan
suverenecon super ĉiu el ili, ĉar devas ekzisti unu menso, kiu
.regas ĉion
Tiu ĉi konkludo nature kondukas al la ideo pri unu Dio,
kiu estas la kaŭzo kaj origino de kaj materio kaj menso,
ekzistanta tra ili kaj preter ili. Tiu, kiu atingas absolutan
saĝon, komprenas, ke ĉio estas, en sia esenco, spirito,
.kvankam tiu spirito estas vualita ŝajne kaj kaŝita de la vido
Tiu, kiu posedas spiritan scion, vidas la lumon de Dio
.manifestiĝinta ĉie
La demando estas: kiel la esploristoj sukcesis trovi ĝin
?komence
Kiel unua paŝo, ili fermis siajn okulojn por elimini rektan
kontakton kun la mondo kaj materio, por ke ili povu tute
koncentri sian atenton al la scio pri la universala menso, kiu
.kuŝas malantaŭ kaj la mondo kaj la materio
Ili intuicie komprenis, ke ili ne povis percepti la dian
ĉeeston en la naturo per la ordinaraĵoj perceptoj de la kvin
sentoj. Tial ili serĉis manieron senti ĝian ĉeeston en si mem
.per profunda kaj preciza fokuso sur ĝin
Fine, ili sukcesis fermi kaj bari ĉiujn pordojn kaj
avenuojn de la kvin sensoj, provizore fariĝante tute
sendependaj de materia konscio. Tiam la interna mondo de
la spirito komencis riveli sin al ili kaj malfermiĝi antaŭ ili. Por
tiuj grandaj individuoj, kiuj senlace okupiĝis pri sia esotera
.esplorado, Dio fine rivelis sin
Metu la potencon de Dio malantaŭ viajn klopodojn
Malkaŝu vian internan forton por konstruaj kaj utilaj
celoj, kaj vi gajnos pli. Daŭrigu kun neŝancelebla persistemo,
utiligante ĉiun elementon de sukceso. Akordigu vin kun la
povo de via kreiva spirito, kaj vi konektos kun la senfina
menso kapabla inspiri vin kaj solvi ĉiujn viajn problemojn.

Potenco fluos al vi kontinue el la potenca fonto de via spirita
estaĵo, ebligante al vi atingi rimarkindajn atingojn kaj
.novigojn en ĉiu vivkampo

Antaŭ ol fari ian ajn gravan decidon, sidu trankvile kaj
serĉu la helpon kaj benon de Dio. Tiam vi komprenos, ke
malantaŭ via forto kuŝas la forto de Dio, malantaŭ via menso
kuŝas la menso de Dio, kaj malantaŭ via volo kuŝas la volo
de Dio. Dum Dio laboras kun vi, viaj klopodoj ne estos vanaj,
nek vi malsukcesos; anstataŭe, via forto multiĝos kaj viaj
kapabloj pligrandiĝos. Kaj kiam vi plenumos viajn taskojn
.servante Dion, vi ricevos Liajn benojn

Se via laboro en la vivo estas humila, ne pardonpetu pro
ĝi. Estu fiera, ke vi plenumas la devojn, kiujn Dio konfidis al
vi. Li volas, ke vi ludu vian rolon laŭeble plej bone. Ne ĉiuj
povas plenumi la saman rolon, kiun vi faras. Dum vi laboras
por plaĉi al Dio, ĉiuj fortoj de la universo kunlaboros
.harmonie por via feliĉo kaj bonfarto

Kiam vi asertas al Dio, ke vi deziras Lin super ĉio alia, vi
akordigos vin kun Lia volo. Kaj kiam vi serĉas Lin senĉese,
sendepende de la obstakloj, kiuj staras sur via vojo, vi plej
bone utiligas vian homan volon, kaj vi ankaŭ aplikas la leĝon
de sukceso konatan al la antikvaj saĝuloj kaj al ĉiuj, kiuj
.atingis veran sukceson

La sankta kosma povo estas je via servo kondiĉe ke vi
sincere klopodas uzi tiun benitan povon por atingi sanon,
feliĉon kaj pacon. Atingante ĉi tiujn noblajn celojn, vi iros laŭ
.la vojo de memkompreno al via vera hejmo en Dio

Feliĉo estas la mezuro de sukceso

Unue, vi devas certigi, ke la celo, kiun vi volas atingi,
valoras strebadon kaj ke atingi ĝin meritas esti konsiderata
.vera sukceso

Kio estas sukceso? Se vi posedas sanon kaj riĉecon sed
havas problemojn kun ĉiuj (kaj ankaŭ kun vi mem), via vivo
ne estas sukcesa. La mondo fariĝas malgaja kaj la vivo
senfrukta se vi ne trovas feliĉon. Kiam vi perdas monon, vi

perdas ion malgrandan. Kiam vi perdus sanon, vi perdus ion pli gravan. Sed kiam vi perdus pacon kaj trankvilon, vi .perdas la plej altvalorajn trezorojn de la vivo

Tial, sukceso estu mezurata laŭ la normo de feliĉo, laŭ la kapablo akordiĝi kaj harmonii kun universalaj leĝoj. Sukceso ne estas mezurata laŭ mondaj normoj kiel sano, statuso kaj potenco. Ĉi tiuj aferoj en si mem ne alportas feliĉon krom se uzataj ĝuste. Por ke tio okazu, oni devas posedi saĝon kaj .amon por Dio kaj la homaro

Dio donis al vi la potencon rekompenci aŭ puni vin mem per uzado aŭ misuzado de via menso kaj volo. Se vi malobeas la leĝojn de sano, prospero kaj saĝo, vi neeviteble suferos pro malsano, malriĉeco kaj nescio. Tial vi devas fortigi vian menson kaj rifuzi porti la akumulitajn psikologiajn kaj moralajn ŝarĝojn de pasintaj jaroj. Bruligu tiujn eluzitajn amasojn en la fajro de viaj nunaj benitaj decidoj kaj konstruaj .agadoj, kaj vi atingos la horizontojn de libereco

Feliĉo dependas – iagrade – de eksteraj cirkonstancoj, sed ĝi ĉefe dependas de onia mensstato. Por esti feliĉa, oni devas posedi bonan sanon, ekvilibran menson, prosperan vivon, taŭgan laboron, dankeman koron, kaj ĉefe, saĝon kaj .scion pri Dio

Forta decido esti feliĉa helpas vin grandege. Ne atendu, ke viaj cirkonstancoj ŝanĝiĝos, erare kredante, ke viaj problemoj kuŝas aliloke. Ne lasu malfeliĉon fariĝi profunde enradikiĝinta kutimo, kiun malfacilas rompi, kaŭzante .psikologian doloron al vi mem kaj al tiuj ĉirkaŭ vi

Unu el la plej grandaj benoj por vi kaj aliaj estas esti feliĉa kaj optimisma. Se vi posedas feliĉon, vi atingis ĉion. Feliĉo signifas esti en harmonio kun Dio, kaj meditado donas .la kapablon atingi feliĉon

Menskutimoj: Akceli aŭ prokrasti sukceson

La kutimoj de homo havas la potencon akceli aŭ prokrasti ilian sukceson. Ne pasemaj inspiroj aŭ brilaj ideoj,

sed prefere la ĉiutagaj mensaj kutimoj de homo determinas
.la kurson de ilia vivo

Mensaj kutimoj estas kiel mensa magneto, allogante
certajn aferojn, homojn kaj cirkonstancojn. Bonaj mensaj
kutimoj ebligas al vi altiri favorajn kaj utilajn ŝancojn, dum
malbonaj mensaj kutimoj tiras vin pli proksimen al tiuj kun
.mondaj tendencoj kaj nedezirindaj cirkonstancoj

Vi povas neŭtraligi malbonajn kutimojn kaj malfortigi
ilian potencon evitante ĉion, kio povus ekigi aŭ revivigi ilin,
sen konstante fokusiĝi sur ili. Poste, direktu viajn pensojn al
bona kutimo kaj laboru pri ĝia konstante disvolviĝo ĝis ĝi
fariĝos integrita parto de via vivo, kiun vi povas fidi kaj je kiu
.vi povas fidi

Ene de ni, du kontraŭaj fortoj konstante konfliktas: unu
pelas nin fari tion, kion ni ne devus, kaj alia inspiras nin fari
tion, kion ni devas, eĉ se ĝi ŝajnas pli malfacila. La unua
voĉo estas la voĉo de malbono, la dua la voĉo de bono, aŭ
.Dio

Per la malfacilaj ĉiutagaj lecionoj vi klare vidos, ke
malbonaj kutimoj nutras la arbon de senfinaj materiaj
deziroj, dum bonaj kutimoj nutras la arbon de altaj spirita
.esperoj kaj aspiroj

Vi devas pli kaj pli koncentri viajn klopodojn al la ĝusta
disvolviĝo de la benita spirita arbo, por ke iam vi povu rikolti
.la bongustajn, maturajn fruktojn de memkompreno

Se vi povas liberigi vin de ĉiaj malbonaj kutimoj, kaj se
vi povas fari ĉion bonan kaj noblan pro amo al nobleco kaj
bonkoreco kaj ne ĉar malbono alportas malĝojon kaj
.bedaŭron, tiam vi kreskos spirite kaj antaŭeniros sur la vojo
Vi estos libera kiam vi volonte kaj intence forlasos viajn
malbonajn kutimojn. Vi estos libera nur kiam vi fariĝos
mastroj, kapablaj regi viajn sentojn, pensojn kaj volon por
fari tion, kio devas esti farita, eĉ se ĝi kontraŭas viajn
dezirojn. En tiu povo de memregado kaj memregado kuŝas la
.semoj de eterna libereco

Mi ĝis nun menciis plurajn gravajn karakterizaĵojn de
sukceso: pozitivan pensadon, voloforton, psikanalizon,
iniciatemon kaj memdisciplinon. Multaj libroj emfazas unu aŭ
plurajn el ĉi tiuj karakterizaĵoj, sed ne agnoskas la dian
potencon substantan ĉi tiujn faktorojn. Akordigo kun la dia
.volo estas la plej decida elemento por atingi sukceson
Dia volo estas la forto, kiu movas la teron kaj ĉion sur ĝi,
kaj la universon kaj ĉion en ĝi. Estas la volo de Dio, kiu pelas
la stelojn en la kosmo, kaj estas Lia volo, kiu tenas la
planedojn en iliaj orbitoj kaj reguligas la ciklojn de naskiĝo,
.kresko kaj malkresko de ĉiuj vivoformoj

Cindroj de sopiro

Ho, Sinjoro

Brulu eterne la ardaĵoj de mia sopiro en via benita

ĉeesto

Elŝiru, mia amata Dio, la lotuson de mia amo el la ŝlimo
de tera forgeso, kaj ornamu per ĝi la bruston de via ĉiam
vigla memoro

En la sanktejo de la ĉielo, mi kliniĝas antaŭ Vi, mia Dio

Mi aŭdis vian voĉon en laodoro de rozoj

Kaj mi sentis vian tenerecon en la delikateco de lilioj

Kaj en la flustro de miaj sopiroj, via amo estis la

respondo

Mi scias, ke Dio povas esti konata per kontemplado kaj
certa percepto, sed ne per konfuza kaj maltrankvila menso

Mi malfermos miajn okulojn al la feliĉo de kontemplado

kaj vidos, ke ĉia mallumo malaperis. Mi mergos min en la
lageton de dia paco kaŝita malantaŭ la muroj de meditado,
kaj mi purigos mian internan estaĵon per kontemplado, por
ke ĝi ne povu esti koruptita de kontraŭstaraj eksteraj influoj.

.Kaj mi salutos ĉiun tagon per kontemplado de la Ĉiopova

En la sanktejo de silento, mi malkovras la altaron de via

paco

Kaj sur la altaro de paco mi trovas vian ĉiam

renoviĝantan ĝojon

Aŭdigu vian voĉon, Sinjoro, en la kaverno de meditado,
kaj mi tiam trovos eternan ĉielan feliĉon en mi mem. Paco
plenigos mian koron kaj trapenetros mian estaĵon, ĉu en
.trankvilo aŭ dum laboro
Ĉiu brila, brileta stelo en la kupolo de la ĉielo, kaj ĉiu
,pura, sendifekta penso
Ĉiu nobla faro kaj bela atingo estos fenestro tra kiu mi
rigardas Vin, mia amata Dio
Kun kompleta mensa fokuso kaj senfina sopiro, mi
sendos mian konscion tra la spirita okulo (inter la brovoj) al
la regno de eterneco
Mi liberigos mian animon el la kaptiteco de la korpo kaj
miksos ĝin kun la pli granda maro de la spirito
La neceso de psikanalizo
Alia sekreto al sukceso estas psikanalizo. Introspekto
estas spegulo, en kiu vi povas vidi la kaŝitajn profundojn de
.via menso, kiuj alie restus kaŝitaj de vi
Identigu viajn punktojn de malsukceso kaj ordigu viajn
bonajn kaj malbonajn tendencojn kaj inklinojn
Uzu memanalizon por kompreni kie vi estas nun, kion vi
volas atingi, kaj kiaj obstakloj staras sur via vojo. Difinu vian
.faktan laboron kaj komprenu vian vivosencon
Strebu kultivi ĉiujn kvalitojn de sincera kaj nobla
karaktero, senŝarĝita de kapricoj kaj deziroj. Tenante vian
menson akordigita kaj en harmonio kun Dio, vi progresos
rapide, sekure kaj memfide sur la vojo al via dezirata celo.
Via finfina celo estas trovi vian vojon al Dio. Sed estas ankaŭ
.devoj kaj respondecoj plenumendaj en ĉi tiu mondo
Sur ĉi tiu tero ni aspektas kiel fremduloj, kaj nur kiam ni
amas Dion, ni fariĝas fratoj kaj fratinoj
Voloporto kunligita kun iniciato helpas vin difini viajn
devontigojn kaj plenumi ilin plene. Kio estas iniciato? Ĝi
estas kreiva kapablo en vi: sparko de la senfina Kreinto, kiu
povas doni al vi la potencon krei ion, kion neniu alia iam
kreis antaŭe. Ĝi instigas vin fari aferojn laŭ novaj kaj kreivaj

manieroj. La atingoj de iniciatema persono povas esti tiel
brilaj kaj mirigaj kiel falstelo. Kreante ion ŝajne el nenio, ili
montras, ke tio, kio ŝajnas neebla, estas efektive ebla, kiam
la homaro utiligas la potencon de la supera kreiva spirito.

Iniciato kaj novigado ebligas al vi stari sur viaj propraj du
piedoj, libera kaj sendependa, kaj estas inter la
.markostampoj de sukceso

Sukcesaj Ideoj Alarm

Supozu, ke vi ĝis nun malsukcesis, estas malsaĝe ĉesi
batali kaj konsideri malsukceson kiel sorton

Estas pli bone morti batalante ol ĉesi peni dum oni
povas atingi pli, ĉar oniaj klopodoj daŭros en novan vivon eĉ
.post la morto

Sukceso kaj malsukceso estas la justaj konsekvencoj de
tio, kion vi faris en la pasinteco, kaj ankaŭ de tio, kion vi
faras nun. Tial vi devas nutri pensojn pri sukceso el pasintaj
spertoj kaj vigligi ilin, por ke vi povu kontroli pensojn pri
.malsukceso en via nuna vivo

La malfacilaĵoj kaj problemoj, kiujn alfrontas sukcesa
persono, povas esti pli grandaj ol tiuj, kiujn alfrontas
malsukcesa persono. Tamen, la unuaj trejnis sin tute kaj
.konstante malakcepti la ideon de malsukceso

Vi devas ŝanĝi vian menson de frustriĝo kaj malespero
al triumfo kaj venko; de zorgo al trankvilo; de intelekta
konfuzo kaj angoro al mensa fokuso; de kaoso kaj tumulto al
paco; kaj de paco al sankta spirita feliĉo. Kiam vi posedos ĉi
tiun memkomprenon, la celo de via vivo estos kronita per
.sukceso kaj glorie atingita, kun la helpo de Dio

Potenco de penso

Vi montras sukceson aŭ malsukceson laŭ la kvalito kaj
naturo de via kutima pensado

Kio estas pli potenca en via vivo: pensoj pri sukceso aŭ
?pensoj pri malsukceso

Se via pensado estas plejparte negativa, fojaj pozitivaj
pensoj ne sufiĉos por allogi sukceson. Sed se vi pensas

honeste, vi trovos tion, kion vi serĉas, kaj atingos vian celon,
.eĉ se vi sentas vin ĉirkaŭita de mallumo

Vi sola respondecas pri vi mem. Neniu alia donos
respondon aŭ aranĝos raporton por vi en la Tago de Juĝo.
Via laboro en la mondo, kien viaj agoj metis vin (la rezultoj
de viaj pasintaj faroj), povas esti farita nur de unu persono:
vi. Kaj via laboro estas konsiderata sukcesa nur kiam ĝi
.servas vian kunhomon iel

Ne restu ĉe iu ajn problemo aŭ daŭre pensu pri ĝi. Lasu
aferojn ripozi por iom da tempo, kaj ili eble solviĝos mem.
Sed ne lasu ilin ripozi tiel longe, ke vi perdu vian kapablon
distingi. Anstataŭe, uzu ĉi tiujn periodojn de ripozo por
profundigi vian reflektadon kaj atingi trankvilajn horizontojn
en vi mem. Kiam vi estas en harmonio kun vi mem, vi povos
pensi klare pri ĉio, kion vi faras. Eĉ se viaj pensoj vagas, vi
povos kolekti ilin kaj realĝustigi ilin. Ĉi tiu benita kapablo esti
.en harmonio povas esti akirita per peno kaj praktiko

Patrino, laŭ la instruistino Paramhansa
Prelego, kiun li donis je la Tago de Patrinoj
Ni portu ĉi tiun tagon kiel bonan penson por ĉiuj bonaj
.patrinoj, kiuj nutris siajn infanojn kun bonkoreco kaj amo
Patrino amo ne estis donita al ni por dorloti nin per
malsevereco kaj indiferenteco, sed por inspiri tenerecon en
niaj koroj, por ke ni povu moligi la korojn de aliaj per
bonkoreco kaj liberigi lacajn animojn de la zorgoj kaj limoj de
la mondo. Tiuj, kiuj dronas en tragedio kaj malĝojo, suferas
pro multaj malfeliĉoj kaj malfacilaĵoj, bezonas nian mildan
.komprenon kaj kompatan empation

Mi ricevis mian spiritan klerismon per mia granda amo
por mia patrino; mia sincera amo por mia patrino estis la
ĉefa kialo de mia kreskanta amo por Dio, ĉar tiu amo instigis
min serĉi ĝian puran fonton, kaj mi trovis ĝin en Dio, la fonto
.de ĉia boneco kaj virto

Patrino estas pli tenera kaj pardonanta ol patro. Patrino
estas la plej pura ekzemplo de la senkondiĉa amo de Dio.

Dio kreis patrinojn por esprimi Lian amon al ni, kun aŭ sen
.kialo

Mi konsideras virinon kiel la homan manifestiĝon de
universala patrineco, kaj kion mi plej admiras pri ŝi estas ŝia
vera patrina amo. Tiuj, kiuj perceptas spiritan belecon kaj
subliman signifon en virino, estas vekitaj de noblaj sentoj kaj
trovas sin malfermitaj al vastaj sferoj de inspiro. Universala
amo trapenetas la koron de ĉiu, kiu rigardas virinon kun
aprezo kaj respekto kaj traktas ŝin kun bonkoreco kaj
.honoro

Se Dio ne estus enstampinta Sian amon en la korojn de
patrinoj, ili ne povus ami siajn infanojn. Tamen, laŭdo ankaŭ
ŝuldiĝas al la rimedoj, per kiuj tiu amo fluas. Ĉiuj grandaj
.homoj montris al siaj patrinoj grandan amon
La hejmo estas plena de lumo, ĝojo kaj benoj pro la
ĉeesto de la patrino. Ni ĉiam tenu la flamon de patrina amo
.brulanta hele en niaj koroj

Kaj salutojn al ĉiuj virtaj patrinoj en la mondo
Kaj al ĉiuj, kiuj traktas ilin kun bonkoreco
Honore al ili kaj rekone de ilia merito

Flustroj de la Profundoj

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Masoud

Mi longe restadis en la lito de Via kreaĵo, pasinte,
estante kaj estonte, kaj mi - la infano de eterneco - sentis
min maltrankvila kaj maltrankvila. Mi luktis denove kaj
denove, sed vane, ĝis fine mi sukcesis salti el la lito ĉirkaŭita
de la bariloj de trompa relativeco. Vi prenis min en Viajn
manojn kaj luliis min per la melodioj de eterna paco. Mi estas
la infano de eterneco - Via eterneco - kaj mi ripozigas mian
kapon sur la brusto de Via ĉioampleksanta estaĵo.

Ne zorgu, mia filo

En malfacila momento, mi aŭdis vian voĉon diri: "La suno de mia protekto brilas egale sur viaj plej helaj kaj plej malhelaj horoj"

Ne maltrankviliĝu, mia filo, sed havu fidon kaj ridetu! Ĉar tristeco estas maljusteco al la benita naturo de la animo. Lasu mian resanigan lumon brili tra viaj radiantaj ridetoj. Via feliĉo, mia filo, alportas al mi ĝojon kaj kontentecon.

Amuzu vin

En sennombraj vivoj, mi ludis kun vi kaj kantis sennombrajn melodiojn. Mi ankoraŭ memoras vian varman brakumon kiam ajn mi revenis hejmen — al vi — post jarcentoj da foresto, tremo de adiaŭo trafluis min. Kaj jen mi estas denove, en via eterna ĉeesto, ludante kaj ridante kun vi, kantante al vi la kantojn de mia eterna amo.

Ne kontraŭ mia volo, ho Morto

Mi ne estos perforte trenita de la tero kontraŭ mia volo kiel forkurinta infano tirita for de siaj samuloj. Mi amas Dion, kaj Li amas min; kaj kiam mi foriros por la lasta fojo, mi estos plenuminta ĉi tiun rolon sur la scenejo de la tempo - ĉi tiun agon, kiun Dio intencis, ke mi ludu kiel daŭrigon de Lia kosma dramo. Plenumante mian rolon en la dramo de la vivo, mi ridetos kaj mi ploros: ĝoja pro la plenumo de deziroj kaj turmentita pro la frakasiĝo de esperoj. Sed post kompletigo de mia rolo, kiom ajn peniga kaj laciga ĝi estas, mi forlasos la teran scenejon kun ridetanta koro. Mi ripozos por tempo en la brakumo de la kosma patrino, baniĝante en ŝia feliĉo, kaj poste mi revenos al la tero, jam ne tirata de malnovaj deziroj senatente plantitaj en la ĝardeno de trompo, sed prefere responde al ŝia milda kaj afabla peto.

Ama Lotuso

La abelo de mia menso estas sorbita de la lotuso de Via ama koro, ho Sinjoro, el kiu mi trinketas la nektaron de Via tenera amo. Ĉi tiu spirita abelo mia kolektas nur la florojn, kiuj elradias Vian dolĉan aromon. Mi senigis min je la mielo de sensualaj plezuroj kaj flugis malproksimen super la dezertaj ĝardenoj de imago ĝis mi fine trovis la lotuson de Via sankta lumo. Mi estis Via abelo vaganta en la kampoj de enkarniĝoj, altirita de la odoroj de floroj al sennombraj spertoj. Sed nun mi ĉesis mian vagadon, ĉar Via benita aromo sensoifigis la soifon de mia animo kaj kontentigis mian brulantan sopiron al iu ajn parfumo aŭ dolĉaodoro.

La arbaro de trompo flamas

Mi sentis min soleca kaj deprimita en la arbaro de iluzio kaj trompo, do mi ekbruligis faskojn da memdisciplino, sed la fajro brulis malrapide kaj sen flamo mi preĝis el la profundo de mia koro, kaj Vi venis al mi, ho Sinjoro, kaj ekbruligis kelkajn el miaj malfortoj, kaj la flamoj rapide disvastiĝis tra la sekaj arbustaĵoj kaj densejoj de eraro Tiam ili atingis la dornajn arbustojn de deziroj kaj tuŝis la altajn arbojn de fiereco kaj aroganteco La langoj de Via lumo konsumis la vastajn ĝangalojn de mia nescio kaj reduktis ilin al cindro Mi dankas Vin, ho Dia Bruligilo! Kaj Viaj servistoj turnu sin al Vi en petego kaj preĝo por tuja helpo kaj rapida resaniĝo

Via aŭtentika kanto

Por aŭdi vin, Gardanĝelo, mi agordis la radion de mia interna vizio per la mildaj tuŝoj de amo. Ofte en meditado mi aŭskultis la plej dolĉajn melodiojn de viaj sanktuloj, kiuj estas proksimaj al vi: al sublimaj spiritaj simfonioj, al komponaĵoj naskitaj el mia koro, kaj al la melodia kanto de mia antikva sopiro al vi. Kun pacienco kaj trankvileco mi agordis la instrumenton de miaj plej profundaj sentoj, kaj kiam dormemo pezigis miajn palpebrojn kaj mi estis preskaŭ venkiĝanta al dormo, via aŭtentika kanto fluis tra mi. Kaj nun

mi elsendas la ekstazajn eĥojn de viaj ĝojaj melodioj kaj
aldonas mian voĉon al la ĥoro de viaj fervoruloj, por ke la
himnoj fariĝu ĉiam pli fervoraj kaj la sopiro kaj sopiro
intensiĝu.

Mi naĝos en la maro de animoj

En unuiĝo kun Vi, Ĉioampleksanta Spirito, mi fariĝos la
pulso mem de kosma vivo Mi flosos en la maro de animoj Mi
dancos sur la ondoj de sankta homa emocio kaj duŝos ĉiujn
per benita ĝojo El la ĉiela Himalajo, mi ellasos universalan
torenton de noblaj aspiroj Mi estos ĉiu larmo verŝita en
kompato por aliaj Mi ĉeestos en la ora silento de sanktuloj
kaj la florantaj espero de rozkoloraj mensoj Ho fidela
Plenumanto de Deziroj!

Kiam mia eterna sparko miksiĝos kun via senfina lumo,
mi ekbrilos en ĉiu okulo

Paco estu sur vi

Novaj flustroj kaj kompreno

En la someraj tagoj de la vivo
Mi kolektas la nektaron de emocio
El la floroj de dolĉaj virtoj
Kreskante en la ĝardenoj de bonaj animoj
Kaj mi konservis en mia koro la distilitan esencon
El la majestaj floroj de toleremo
Kaj la burĝonoj de humileco kun ilia mildaodoro
Kaj la maloftaj floroj de delikataj lotusaj ideoj
Kaj kiam la neĝoj de malvarmaj vintraj spertoj falas
ĉirkaŭ mi
Kaj la dolora tera disiĝo
Mi serĉas varmon kaj konsolon
En la nektaro konservita en la ĉelo de mia koro
En tiu benita ĉelo, en via ĉeesto
Mi ofte trovas la dian abelon

Trinketu la dolĉecon de miaj maljunaj sopiroj
Mi sentas min trankviligita, ĝoja kaj konsolita
Mi estos akvofaloj de feliĉo
Mia ĝojo resonas en kontinua fluo
Kie la potenca torento forbalaas
La pezaj ŝarĝoj de la malĝojoj kaj zorgoj de aliaj
Mi rapidos je nekredebla rapideco
Super senfinaj spacoj
De suferantaj animoj
Por forigi ŝiajn timojn
Kaj mi forigos ŝiajn problemojn
Mi estos fulmo
En la plej malhela nokto
Aspekti bonege
Via beleco, kaŝita ekde antikvaj tempoj
Malantaŭ la mallumo de nevidantaj okuloj
Mi estos la radiantaj lunradioj
Forigante melankolion de la tero
Mi estos radioj de lumo
La dispelanto de kaŝita mallumo
En la anguloj de la homa penso
Per Via graco, ho Sinjoro
Silashy, la subita brileco de saĝeco
Eraroj akumulitaj tra epokoj kaj epokoj
La kontento, kiun amo generas en la animo, ne kuŝas en
la sento mem
Sed prefere en la ĝojo, kiun tiu sento alportas
Ĉar amo alportas ĝojon
Ni amas amon ĉar ĝi donas al ni grandegan feliĉon
Amo ne estas la celo; feliĉo estas la celo
Dio estas eterna kaj ĉiam renoviĝanta feliĉo
Kaj tiel estas la naturo de la animo, pro tio la mistikuloj
kantis
Tiuj, kiuj spertis ĉi tiun veron kaj gustumis tiun spiritan
:ĝojon

"El ĝojo ni venis, en ĝojo ni vivas kaj nia estaĵo ŝvebas"

Kaj al kosma ĝojo ni revenos, por iam fandiĝi en tiu

"feliĉo

Ĉiuj noblaj sentoj kiel amo kaj kompatato

Kuraĝo, ofero kaj humileco estas sensencaj sen ĝojo

Ĝojo signifas ĝojon, kaj ĝi estas manifestiĝo de supera

feliĉo

Aŭ la plej granda kontento

} {Kaj via Sinjoro certe donos al vi, kaj vi estos satigita}

{Ĝojo kaj estu ravita

Kvankam ĝojo povas ekesti kiel rezulto de certaj

eksteraj cirkonstancoj

Sed en sia pura esenco, ĝi ne estas ligita per kondiĉoj

Ĝi ofte aperas sen materiaj kondiĉoj

lafoje vi eble vekiĝos matene

Vi sentas kvazaŭ vi flugos kun ĝojo

Kaj kiam vi sidas en la trankvilo de meditado, ĝojo

pulsas en vi

Sen ia ekstera alarmo vekanta lin

Ĝi estas ĝojo de la animo, kiu estas senkompara

Sed kiam ĝojo estas ligita al certaj cirkonstancoj

Ĝi ne devenas de la samaj cirkonstancoj

Fakte, tiuj cirkonstancoj funkciis kiel rimedo por sperti

ĝojon

Kio origine estis kaŝita en la animo, mi fosis kiel pioĉon

en la grundon de la animo

Kaj fontano de ĝojo liberiĝis el la rezervujo de feliĉo

kaŝita en la homo

Tial, en homa sperto, kutime aperas la bezono

Al iuj eventoj por elvoki tiun kaŝitan ĝojon profunde

interne

Amo ankaŭ estas de la naturo de la animo, sed ĝi

dependas de ĝojo

Ne ekzistas amo sen ĝojo

.Ĉu oni povas pensi pri amo sen ĝojo? Certe ne

Kiam ni parolas pri la doloro, kiun nereciprokata amo
alportas

Ni parolas pri sopiro kiu ne plenumiĝis
Sed la efektiva sperto de amo ĉiam estas akompanata
de ĝojo

Mia menso estas abelo, ĝi flugas
Al la izolita ĝardeno de mia koro
Tiu, kiun ŝancelas la brizo de mia amo
Ornamita per perloj de roso, via dolĉeco
Mi kreskigis mirindajn liliojn por vi
De spirita diskriminacio
kaj flavaj narcisoj
Por absorbi la larmojn de mia pentto
Kaj delikataj violoj, revemaj pri humileco
Kaj mia koro estas larĝe malfermita al la perceptoj de la
animo

Al vi mi ofertas la arbojn de miaj pensoj
Bongustaj fruktoj de bonodoraj petegoj
Kun humilaj manoj faritaj el delikataj, rosaj branĉoj
Kaj en la ĝardeno de mia koro
Miaj pensoj estas kiel abelo zumanta ĉirkaŭ mi
Ebriigita meze de la puraj nektarproponoj por vi
La tuta mondo forgesis la veran signifon de la vorto
""amo

Amo estis misuzata kaj ĝia koro disŝirita de tiom da
homoj, ke nur manpleno da homoj plu scias la signifon de
.amo

Same kiel oleo troviĝas en ĉiu parto de olivo, tiel amo
trapenetras ĉiun angulon de la kreaĵo. Sed amo estas tre
malfacile difinebla, pro la sama kialo, ke vortoj ne povas
priskribi la guston de oranĝo; oni devas gustumi la frukton
.por koni ĝian guston. La samo validas por amo

Vi ĉiuj spertis amon iel en viaj koroj, kaj tial vi havas
ideon pri ĝia naturo. Sed homoj kiel tuto ne scias kiel kultivi,
.purigi kaj vastigi amon por atingi dian amon

En la plej multaj koroj ĉe la komenco de la vivo ĉeestas
sparko de dia amo, sed ĝi kutime perdiĝas ĉar la persono ne
.scias kiel nutri ĝin

Plej multaj homoj kredas, ke ne necesas analizi la
naturon de amo. Ili konas amon kiel senton, kiun ili spertas
al siaj parencoj, amikoj kaj aliaj, al kiuj ili forte altiriĝas. Sed
.amo estas multe pli ol tio

La sola maniero, kiel mi povas priskribi veran amon,
estas priskribante ĝian efikon. Se nur homo povus senti eĉ
.iomete da dia amo

Lin superfortis inundo de ĝojo, kiu superis lian kapablon
enhavi ĝin

Ni devas esti fortaj en bonfarado kaj klopodado helpi
aliajn. Persono, kiu zorgas nur pri si mem kaj sia familio, ne
trovos multan feliĉon, kaj se li ne pensas pri iu alia, kiu eble
suferas, li senigas sin de la ĝojo, kiu generiĝas en la animo
per etendante helpan manon al tiuj, kiuj bezonas ĝin.

Rezulte, lia vazo da feliĉo restos malgranda kaj ĝia enhavo
.nekompleta

Mono, por mi, signifas unu aferon: uzi ĝin por fari bonon
.kaj helpi aliajn

Malmultaj estas en ĉi tiu mondo tiuj, kiuj estas sinceraj,
honestaj kaj pretaj amikiĝi kun vi pro respekto al vi kaj ne
.pro iu ajn alia celo

Ĉi tiuj lojalaj amikoj estas la ĝojo de la mondo, kaj vera
amikeco estas pli granda ol iu ajn riĉeco en ĉi tiu mondo

Kiu estas sincera en siaj interagoj kun homoj, tiu trovos
Dion. Kaj kiu posedas amon en sia koro, tiu vere konas aliajn,
same kiel oni vidas tra klara vitro kaj perceptas tion, kio
estas interne. Ĉi tiu speco de scio pri aliaj venas de amo al
.Dio kaj amo al aliaj per la sama amo

Milionoj da homoj estas fascinataj de la mirindaĵoj de la
subkonscio, kiuj disvolviĝas dum dormo. Sed en pli alta
stato, vi povas vidi aŭ scii tion, kion vi deziras, ne per imago,
.sed per realeco

Mi povas sidi en ĉi tiu seĝo kaj turni mian menson al ie
ajn kaj vidi precize kio okazas en tiu loko
lafoje disĉiploj vivas en la subkonscio, kaj iafoje ili
supreniras al pli alta konscio. Kaj ekzistas kelkaj elektitaj,
kiuj kapablas transcendi pli altan konscion kaj atingi kosman
konscion: la sferon de la dia spirito, kiu havas neniun
.originon aŭ kaŭzon

En stato de pura spirita konscio, la serĉanto ne bezonas
imagi aferojn anticipe por sperti ilin. Kiam ili unuiĝas kun
kosma konscio, ilia konscio disetendiĝas kaj kuniĝas kun ĉiu
atomo de ekzisto, kaj ili fariĝas konscie konsciaj pri la tuta
universo kaj ĉiuj estaĵoj. Ĉi tiu sperto estas etendaĵo de
.konscio senfina

Kiu ajn spertas tiun konscion, tiu sentas, ke ĝi ekzistas
en la fibroj de herbo kaj sur la montopintoj, kaj sentas ĉiun
.ĉelon de sia korpo kaj ĉiun atomon de la spaco

Ĉu vi pensas, ke vi estas malgranda korpo, kiam en vi
!estas enhavita la pli granda mondo

Sed kosma konscio kuŝas ankaŭ preter tio. Kiam la
serĉanto povas senti ilian ĉeeston en la tuta ekzisto, ili
.spertas senfinan feliĉon kaj la plej grandan dian amon

Kaj per via amo miaj sentoj estas engaĝitaj, same kiel}

{per via beleco ĉiuj miaj estaĵoj estas plenaj

Ĝi kuniĝas kun la ĉieesteco de dia konscio

Do havu bonajn atendojn de Dio kaj esperu Lian favoron.

!Ne senkuraĝiĝu pri atingado de via celo

Persono ne povas esti kun Dio simple pensante, ke li

atingis spiritan klerismon

Memplibonigo kaj morala rafinado estas esencaj postuloj

por atingi pli altajn statojn

Estas grandega diferenco inter koni Dion laŭ ebla

maniero kaj koni Dion laŭ vera maniero. Eblas koni Lin nur

per humileco, saĝo, sincereco, virta karaktero kaj kora

.sopiro

La humila persono estas tiu, kiu rekonas Dion kaj estas
rekonata de Dio

Tiuj, kiuj profunde plonĝas en kosman konscion, nature
evoluigas eksterordinarajn spiritajn kapablojn kaj kontrolon
super naturaj fortoj. Tamen, neniu, kiu atingas veran dian
konscion, uzas siajn povojn por fanfaroni kaj fanfaroni, sen
.saĝo aŭ prudento

Saĝuloj komprenas, ke Dio estas la sola aganto en
ekzisto kaj humile redonas al Li la eksterordinarajn donacojn,
.per kiuj Li favoris ilin

Ĉu ne ĉio ekzistanta estas miraklo? Kaj ĉu ne la homo,
?nur pro sia ekzisto, ankaŭ estas miraklo
Se homoj ne estas kontentaj pri ĉiuj mirindaĵoj, kiujn Dio
?kreis, kial sanktuloj faru pli da mirakloj

La justaj sanktuloj de Dio ne faras ion ajn krom se Dio
petas ilin fari ĝin, kaj kelkfoje pro kialoj obskuraj kaj
malfacile kompreneblaj

Mi ilustras per ekzemplo kiel pli alta konscio diferencas
de subkonscia konscio

Pli alta konscio estas tiu stato, en kiu vi povas - dum vi
estas veka kaj dormanta kaj plene konscia - indukti ajnan
.senton en la korpo per volo kaj sen ia ajn ekstera stimulo

En la sfero de senkonscia imago (en la mondo de
sonĝoj), vi povas trinki tason da varma lakto

Sed ĉi tiu testo estas trudita al vi. En pli alta konscio,
tamen, vi povas sperti la saman aferon aŭ ion ajn alian
.konscie kaj intence

La vojo povas ŝajni longa, sed vojaĝo de mil mejloj
komenciĝas per ununura paŝo. Kaj dum oni restas
optimisma, neniu obstaklo povas malhelpi la deziratan celon
.esti atingita

Mi ankoraŭ memoras pasintajn vivojn

Tie mi serĉis vin

Kaj mi memoras la multajn noktojn

Ornamita per brilantaj steloj

Kaj tagiĝaj vidoj
Tiu kun la rosa senkulpeco
Kaj la harmoniaj krepuskaj horoj
Kun la ritmo de la sonoriloj de la grego
Kaj la multaj juvelitaj jaroj
Kun la floroj kaj floroj de printempo
someraj brizoj
travideblaj pluvmanteloj
Diamantaj glaciaretoj
En vintro
Ho, kiom da fojoj mi atendis vian alvenon
Kun koro dancanta pro ĝojo
!Mia animo preskaŭ flugas pro sopiro al vi
Ĉiunokte, dum nia paca kaj ripoza dormo, ni ĝuas
gustumi pacon kaj ĝojon
Kiam ni falas en profundan dormon, Dio igas nin vivi en
sublima, trankvila konscio, en kiu ni forgesas ĉiujn timojn kaj
zorgojn de ĉi tiu ekzisto
En meditado ni povas sperti tiun benitan psikologian
staton eĉ dum vekaj horoj, kaj gustumi pacon de aliaj niveloj
Kiam dia ĝojo malsupreniras, mia spirado trankviliĝas,
kaj mia spirito ŝvebas, spertante la feliĉon de mil dormoj
samtempe, tamen mi ne perdas miajn ordinarajn sensojn. Ĉi
tiu kosma sperto estas rezervita por tiuj, kiuj profunde
plonĝas en atingadon de la plej alta stato de konscio
Kiam ies estaĵo estas plena de la superforta ekstazo de
Dio, la korpo fariĝas tute senmova, la spiro ĉesas flui, pensoj
trankviliĝas, kaj eĉ iom post iom forvelkas. La meditante
sentas la realecon de sia animo kaj sian proksimecon al la
Kreinto, do li trinkas el dia feliĉo kaj gustumas la ekstazon de
ĝojo, kiun mil dozoj da vino ne povas provizi
La averaĝa persono sentas sin dormema ĉe la limo inter
vekiĝo kaj dormo, spertante mallongan senton de bonfarto,
sed ĉi tiu sento rapide malaperas dum ili drivas en
profundan dormon. Dormo ne estas kompleta perdo de

konscio, ĉar, dum vi estas veka, vi scias, ĉu via dormo estis
.ripoza aŭ ne

Ekzistas multaj statoj de dormo - iuj malpezaj, iuj
profundaj. Sed la spiritaj spertoj, kiujn homo havas kun Dio
en konscia stato, estas pli entuziasmigaj kaj refreŝigaj ol la
plej granda feliĉo de dormo aŭ dormeto (la dormemo aŭ
.dormo, kiu antaŭas endormiĝon)

Eĉ se vi ne estas tiom multe por mi kiom mia aŭdo kaj)
(vido

Miaj okuloj vidis nenion, kaj miaj oreloj aŭdis nenion
Ĉar vi estas pli dolĉa por miaj palpebroj ol dormo
Kaj pli dolĉa al mia koro ol sekureco
Preter la misteroj kaj misteroj de dormo kuŝas ĉi tiuj
sanktaj ĝojoj

Ni ne povas plezurigi ĉiujn, ĉar tio estas neebla. Mi
.provas ne ĉagreni iun ajn. Mi faras mian plejeblon
Tio estas ĉio, kion mi povas fari

Ni devas unue serĉi la plezuron de Dio. Mia sola celo
estas plaĉi al Dio. Mi uzas miajn manojn por humile preĝi
antaŭ Li, miajn piedojn por serĉi Lin ĉie, kaj mian menson
.por pensi pri Li kaj kontempli Liajn mirindaĵojn
Dio devas okupi la unuan lokon en niaj koroj, por ke ni
povu senti Lin kiel pacon, amon, komprenon, bonkorecon,
.kompaton kaj saĝon

Jen, kaj nenio alia, estas tio, kion mi venis por atesti kaj
paroli pri Aldone al reflektado, oni devus konservi bonan
kompanion

Ni ne kuru post homoj, sed post Dio
Se vi trovas ĉi tiujn ideojn utilaj, konsideru ilin beno de
.Dio, ĉar ĉiu merito iras al Li

Rakontu al aliaj pri ĝi; eble ili trovos en ĝi tion, kion vi
trovas. Ni ne devas forgesi oferti helpon al tiuj, kiuj bezonas
ĝin, ĉiutage, laŭeble plej bone. Dum mi havos monon en mia
poŝo, mi ne ĉesos doni, ĉar mia neelĉerpebla kaj senmanka
.fonto estas Dio

Ni devas koni Dion kiel la granduloj konis. Ĉi tio eblas
.per kontemplado kaj persona penado
lam mi promenis ekster la ermitejo pensante pri mia
granda instruisto, Sri Yuktiswar, kiu forpasis antaŭ kelkaj
.jaroj

Mi sentis superfortan sopiron al li kaj estis malĝoja, ke li
ne estis kun mi por ĝui la belecon kaj etoson de la ermitejo,
:kaj subite li aperis al mi el la ĉielo kaj diris
Ĉu vi opinias, ke vi estas la sola, kiu ĝuas ĉi tiun belan"

"!lokon? Mi ĝuas ĝin same kiel vi
La serĉanto, kiu deziras unuiĝon kun Dio, devas strebi
.per la ĉiutaga praktiko de meditado kaj amo por Li
Kaj amu ĉiujn per tiu amo

Tio estas la sola maniero eviti militojn. Spirita kunlaboro
estas esenca, ĉar sen vera spiriteco ne ekzistas individua aŭ
universala feliĉo. Sankta harmonio estas la sola solvo al ĉiuj
.fizikaj, financaj, geedzecaj, moralaj kaj spiritaj problemoj
Feliĉo venas de sento de proksimeco al Dio. La homaro
malliberigis sin malantaŭ la kradoj de nescio, kaj estas
tempo liberiĝi de ĉi tiu hontiga malliberejo. La menso devas
.ĉiam esti direktita al Dio, kiaj ajn estas la cirkonstancoj

Tiam vi sentos grandan pacon kaj ĝojon
Tiuj, kiuj sopiras Dion, dediĉas sian estaĵon al Li,
kuraĝigas kaj iluminas unu la alian, kaj konstante memoras
Dion, estas la feliĉuloj en ĉi tiu mondo kaj la gajnintoj de la
.feliĉo de la Postvivo

Ĉio ekzistanta estas ondsimila vibrado direktita de la
menso de Dio. Ĉi tiu inteligenta vibrado estas la Sankta
Spirito, aŭ la fidela Spirito, kun kiu oni povas komuniki per
.preĝo kaj meditado

En la trankvilo de via animo kaj en la arbareto de via
mensa fokuso, ne estas fino al la rakonto pri amo kun la
senfina absoluta

Sed malfacilas akiri Dion se ni unue celas monon

Ni devas fari Dion integrita parto de niaj vivoj, kaj tiam
ni havos ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu vivo
Kiu ajn faras konstantan lokon por Dio en sia koro, Dio
abundigos lian parton per la bonaĵoj de la tero kaj la ĉielo,
kaj malfermos antaŭ li larĝajn horizontojn, en kiuj brilas la
sunoj de saĝo, lumigante liajn vojojn kaj dispelante la
.mallumon ĉirkaŭ li
Dio estas la eterna amanto, kaj ne ekzistas feliĉo por la
homo krom kiam li amas Dion kiel li amas - almenaŭ - siajn
plej karajn homojn, ĉar sen Dio ni ne konus la naturon de
.amo nek gustumus ĝian guston
Ni devas lerni uzi nian volon kaj fokusigi niajn mensojn
por serĉi Dion per nia tuta koro
Homaj agoj estas diktitaj de deziroj, kaj tiuj kutimoj ĉiam
.devigas lin fari tion, kion li ne volas fari
Vere, la homo estas sia propra plej malbona malamiko,
kvankam li ne konscias pri tio. Li ne scias kiel sidi trankvile
aŭ dediĉi tempon al Dio, tamen li esperas atingi feliĉon kaj
!garantii sian tujan eniron en Paradizon
Sankta sperto ne povas esti akirita simple per legado de
libroj aŭ aŭskultado de predikoj
Aŭ simple fari bonfarojn. Ĉi tiuj ĉiuj estas helpemaj,
sendube, sed ili ne sufiĉas. Konektiĝi kun Dio postulas
.zorgeman fokuson kaj profundan reflektadon
La vivo estas granda revo
Imagu! Post jardekoj, nia ekzisto estos revo, kaj ĉio, kion
.ni nun faros, estos parto de tiu revo
Eĉ la plej grandaj figuroj de la homaro fariĝis nuraj
imagaĵoj de homa konscio. Sed tiuj grandaj figuroj atingis
sian finfinan celon, ĉar ili atingis la plej altan nivelon kaj
restas vivaj en spirito, kun viveca kaj konscia konscio pri ĉio,
.kio okazas, ĉar ili estas unuiĝintaj en dia konscio
Ĉiu, kiu provas harmonii kun ili per iliaj ideoj kaj instruoj,
neeviteble sentos ilian ĉeeston, altiros iliajn benojn, kaj scios
.profunde, ke ili estas en efektiva kontakto kun ili

La vivo estas granda revo. Tamen, kiam persono
rigardas sian propran korpon kaj trovas ĝin vigla de vivo, ili
evoluigas firman konvinkon pri la realeco de tiu revo. Ili
.kredas, ke ili devas akiri tion aŭ alian aferon por esti feliĉaj
Sed kiom ajn da deziroj li plenumas, li ne trovos feliĉon
per ili. Ju pli oni akiras, des pli oni deziras. Deziroj devas esti
rafinataj, kaj vivo simpligita se oni volas vivi en komforto,
.trankvilo kaj interna kontenteco

La skribaĵoj diras, ke la persono, kies deziroj ĉiam fluas
internen (al ilia animo), estas persono kun alta interna paco.

En tio, ili estas kiel la maro, kiu neniam ŝanĝiĝas aŭ
malpliiĝas, sed restas plena de akvo, kiu senĉese fluas en
ĝin. Sed la persono, kiu kreas truojn de deziro en la rezervujo
de sia paco kaj permesas al la vitalaj akvoj liki kaj
.malŝpariĝi, scias nenion pri spirita paco kaj interna feliĉo
Ni bezonas gvidon de tiuj, kiuj konas Dion, kiuj havas la
.kapablon komuniki kun Li kaj konscie senti Lian ĉeeston

La profetoj petis nin serĉi Dion en interna paco
En la soleco de la animo, kie loĝas la fidela spirito kaj la
supera spirita ĝojo

La iluminitoj ankaŭ subtenas ĉi tiujn ideojn
Ili emfazas la gravecon de profunda kontemplado
Realigi la pli altan memon en la profundoj de la animo
Mi ne volas, ke homoj pensu, ke ili povas akiri scion
simple per aŭskultado de aliaj aŭ legado de libroj. Ili devas
.apliki tion, kion ili legas kaj aŭdas
Iri al preĝejoj estas pli bone ol okupiĝi pri sencela
babilado

Sed eĉ en preĝejoj, oni devas tuŝi kaj senti la ĉeeston de
Dio en sia koro

Emociaj ekflamoj kaj raciaj analizoj ne povas doni al ni la
dian scion, kiun niaj animoj sopiras akiri

Kiam ni transdonas nin al Dio kaj adiaŭas egoismajn
dezirojn kaj kiam ni estas certaj, ke Dio ĉiam estas kun ni

Ĝi loĝas en niaj animoj kaj inspiras nin per bonaj kaj noblaj pensoj kaj sentoj. Ni posedos feliĉon kaj liberecon, kaj .ni atestos la sunleviĝon de saĝo ĉe la horizonto de la animo

La muso kiu fariĝis tigro

Kiel rakontite de la saĝulo Paramhansa Yogananda

Antaŭ longe, profunde en arbaro, vivis ermitejo loĝata

de sanktulo, kiu konis Dion. Ĉi tiu benita viro posedis grandan saĝon kaj supernaturajn povojn, kaj neniu vivis .proksime al li krom malgranda, malsovaĝa muso

Multaj disĉiploj kaj aliaj, kiuj deziris vidi la sanktulon, kuraĝis viziti lin, malgraŭ la ĉeesto de sovaĝaj tigroj kaj aliaj sovaĝaj bestoj, altiritaj de sia amo por li. Ili alportus florojn kaj fruktojn kiel oferojn. Ĉiuj, kiuj vizitis la sanktulon, estis mirigitaj de la proksima ligo inter li kaj la muso, kaj ili ĵetus .kelkajn panerojn al la malsovaĝa muso de la sanktulo

lun tagon, dum grupo da disĉiploj vizitis sian instruiston en lia izolita rifuĝejo, kato ĉasis muson, kiu kriante venis al la piedoj de la saĝulo, serĉante protekton. En tiu momento, antaŭ la miregigitaj okuloj de la disĉiploj, la sanktulo transformis la teruritan muson en grandan, sovaĝan katon!

Per ia miraklo, la muso nun libere paŝis kaj vagis inter la katoj, senvunde. Li estis superfeliĉa pro ĉi tiu transformo, kaj la sola afero, kiu ĝenis lian pacon, estis la flustrado de la disĉiploj, kiuj palpebrumis kaj montris al li, nomante lin kato .devenanta de muso

Iom poste, la samaj disĉiploj denove vizitis sian instruiston, kaj aro da lupoj ĉasis la kato-muson, kiu laŭte miaŭis, petegante protekton ĉe la piedoj de la sanktulo. La sanktulo diris al li: "Fariĝu lupo." Tuj la mirigitaj disĉiploj vidis la kato-muson transformiĝi en lupon antaŭ siaj okuloj. La lupoj ankaŭ miris pro ĉi tiu tuja transformiĝo de sia predo, sed ili seniluziiĝis kaj reiris malsataj. Fine, la lupmuso libere vagis kun la aliaj lupoj, manĝante kun ili kaj rigardante la pli .malgrandajn bestojn

Aliafoje, la samaj lernantoj, kiuj atestis la du antaŭajn
miraklojn, studis kun sia instruisto. Meze de la leciono, ili
estis konsternitaj vidante grandegan bengalan tigron ĉasi la
lup-muson, kiu, kiel kutime, kuris plenrapide al la piedoj de
la instruisto serĉante protekton. La instruisto, denove uzante
siajn miraklajn povojn, haltigis la tigron kaj alparolis sian
malsovaĝan lupon, dirante: "Mia kara muso, estas malsaĝe
de mi daŭre protekti vin kontraŭ viaj malamikoj. De nun mi
volas, ke vi fariĝu tigro." Tuj kiam la lernantoj trankviliĝis, ili
komencis ridi kaj diri unu al la alia: "Ho ve! Rigardu la
furiozan tigron de la sanktulo! Ĝi estas nur muso, kiun la
"!sanktulo transformis en tigron
Dum la tempo pasis, vizitantoj al la ermitejo komprenis,
ke la timinda tigro, kiu gardis la lokon, estis fakte nur
malgranda muso, kiun la instruisto levis al la statuso de
tigro. La pli maljunaj lernantoj trankviligis la novulojn al la
ermitejo, dirante al ili: "Ne timu la tigron, ĝi ne estas vere
".tigro, sed muso, al kiu la instruisto donis la bildon de tigro
Tiu ĉikanema muso fine laciĝis de la publika hontigo kaj
pensis al si: "Ha, se mi povus mortigi la sanktulon mem, mi
".tiam liberiĝus de la kaŭzo de mia mizero
Tuj kiam tiu ideo trairis lian menson, li saltis sur la
saĝulon, intencante mortigi lin. Sed la saĝulo atendis lin, ĉar
li sekvis lian pensmanieron kaj sciis liajn intencojn, do li tuj
sciis, kio trairis la menson de lia malobeema tigro, kaj li kriis
".al li, dirante: "Revenu kiel vi estis
Kaj jen kio okazis, ĉar en palpebrumo de okulo la
!aroganta tigro denove transformiĝis en teruritan muson
Ĉiu volas pli da mono ol la alia persono, kaj kiam ili
ricevas ĝin, ili restas malkontentaj, ĉar ili malkovras, ke iu
".alia estas pli riĉa ol ili
Homoj vivas en spiralo de mizero, kiun ili mem kreis kaj
".kiujn ili mem kreis pro siaj propraj deziroj

Ni devas esti kontentaj pri tio, kion ni havas, ĉar
materialaj aferoj ne alportas feliĉon, sed ofte multobligas la
.zorgojn de homo kaj pliigas lian angoron kaj timon
La vojo al Dio estas la plej simpla kaj facila vojo, tamen
malmultaj iras ĝin malgraŭ la multaj religiaj ritoj kaj
formalaĵoj
Estas pli bone turni niajn korojn al Dio kaj peti Lin pri tio,
kio estas plej bona kaj plej daŭra por ni
Vere, Dio atendas nin ĉar Li volas teni nin for de
malbono kaj danĝero. Li volas, ke ni estu kun Li en niaj koroj
kaj mensoj, ĉar la malmultekostaj varoj de ĉi tiu mondo ne
povas kontentigi homan sopiron aŭ plenigi la spiritan
.malplenon
Kion li sentas profunde
Dio parolas al ni konstante, sed malmultaj aŭdas Lian
voĉon
Tiu kvieta voĉo ofte estas superbruata de la bruo de
bruaj pensoj kaj evidentaj deziroj
Sed kiam pensoj trankviliĝas kaj deziroj trankviliĝas, ni
aŭdas la voĉon de Dio klare, kvankam ĝi estas silenta kaj
malforta
Vere, Dio faras ĉion por helpi la homaron; Li malfermas
pordojn por ili kaj lumigas iliajn vojojn
Por ke li vidu la lokojn de siaj paŝoj, por ke li ne
falpuŝiĝu kaj lia piedo ne ŝanceliĝu; sed la plimulto de homoj
.tion ne komprenas
La mondo kiel tuto estas enŝlimigita en konfuzo kaj
kaoso pro egoismaj, avidaj deziroj, kiuj kreas militojn. Nenio
.alia kreas militojn
La plej granda heroo en la batalo de la vivo estas tiu, kiu
venkas sin mem kaj superas siajn pasiojn
Mono, famo, deziroj, kaj ĉio, kio kontraŭdiras ĉi tiun
.principon, estas damaĝaj al nia paco kaj feliĉo
Se homoj lernus ĉiam pensi pri la veraj valoroj de la
.vivo, ili trovus la feliĉon, kiun ili serĉas

Sed ili devias de sia intenco kaj estas forportitaj de la
fluo de teraj deziroj

Mi trovis, ke neniu tento povas forkonduki min de la
vojo, kiun mi elektis, kaj la maniero, kiun mi alprenis por mi
.mem

Mi povas ĉarmi milojn da homoj per la povo, kiun Dio
.donis al mi, sed tiu agmaniero estus malutila por mi
Ĉiukaze, mi ne volas ĉarmi milojn kaj kapti iliajn
mensojn

Mi simple ŝatas vidi sincerajn disĉiplojn, kiuj estas firme
enradikiĝintaj en Dio

Tiuj, kiuj amas Dion, ĝuos ĉi tiujn pensojn, kaj tiuj, kies
.entuziasmo daŭras, sentos la benojn de Dio

Lia ĉeesto estas evidenta per ĉi tiuj instruoj
Estas neeble por homo trompi Dion, ĉar Li estas rekte
malantaŭ liaj pensoj kaj scias, kio okazas en lia menso kaj
.kion li deziras

Kiam li rezignas la mondon kaj deziras spiritan
harmonion, Dio venos al li

Kiam tiu deziro enradikiĝas en la koro de la deziranto,
.Dio venas al tiu koro kaj plenigas ĝin per boneco kaj benoj
Materiaj aferoj ofertas nur falsan senton de paco kaj
pasema kontento. La sola vera celo por homo vivi estas esti
.en harmonio kun sia Kreinto kaj gajni Lian favoron

Tiu interkonsento devas esti eterna interligo kaj
nerompebla pakto

Ho Sinjoro, faru min travidebla per pureco, por ke mi
.povu reflekti Vian resanigan lumon en mi

Trankviliĝu la spegulo de mia menso, kiu tremas pro
angoro, por ke ĝi povu reflekti vian senfinan vizaĝon
Malfermu la fenestrojn de fido en mia animo, por ke mi
povu enspiri la odoron de via paco

Mi komprenis, ke la sola celo de la vivo estas koni Dion
Ekzistas homoj, kiuj eble ne estas konvinkitaj, ke koni
Dion estas la finfina celo de la vivo. Sed neniu povas nei, ke

la celo de la vivo estas trovi feliĉon. Kaj mi diras kun plena
.konfido kaj certeco, ke Dio estas la finfina feliĉo

Ĝi estas la plej granda feliĉo

Ĝi estas absoluta universala amo. Ĝi estas la eterna
ĝojo, kiu neniam forlasas la animojn de tiuj, kiuj estas en
harmonio kun ĝi. Do kial ni ne provas atingi tiun finfinan
?feliĉon

Neniu alia povas doni ĝin al ni. Ni devas konstante nutri
.kaj kultivi ĝin en ni mem

La mondo konstante klopodas oferti al homoj siajn
plezurojn, sed tiaj pasemaj ĝuoj finfine kondukas al bedaŭro,
amareco kaj pento. Eĉ la plej bonŝancaj, tiuj, kiuj ŝajnas
posedi ĉion, eble ankoraŭ ne estas vere feliĉaj kaj ne estos
kontentaj pri teraj aferoj longe, ĉar ili nek sensoifigas sian
.veran soifon nek kontentigas sian spiritan malsaton
Ju pli ni koncentriĝas pri eksteraj aferoj, des malpli ni
povas senti internan gloron

Kiun ni povas sperti gustumante la eternan feliĉon de la
dia spirito

Ju pli ni turnas nin internen, des malpli da eksteraj
malfacilaĵoj ni alfrontas. Ĝi estas konstanta ekvacio, sed la
plej multaj homoj ne konscias pri ĉi tiu vero pro la influo de
monda kunuleco, la socio en kiu ili vivas, kaj nesanaj
.kutimoj

La socio tenas personon mergita kaj okupata per
.supraĵaj aferoj sen permesi al ili pensi pri pli profundaj veroj
Eĉ spiritaj lokoj estas vizitataj de iuj sen vera deziro
profiti de ilia benita etoso

Ili gajnas preskaŭ nenion de tiuj vizitoj
Tiuj, kiuj deziras vidi Dion, trovos Lin ĉie. Homaj kutimoj
.estas detruaj kaj malutilaj

Sovaĝa predanto kiu detruas, difektas, detruas kaj
ekstermas

Estas tempo por homoj lerni esti feliĉaj kaj kontentaj pri
tio, kion ili havas

Ni ne devus deziri ion pli ol tion, kio venas al ni. Dio
estas malavara; Li scias, kion ni bezonas kaj provizas ĝin
ĝustatempe. Tio ne signifas, ke ni devus fidi Dion sen ia ajn
peno - tute ne. Tio signifas, ke ni devus fari nian parton
laŭeble plej bone kaj lasi la reston al Dio, kiu neniam senigos
.nin de tio, kion ni bezonas kaj meritas

La plej bona maniero esti eterne feliĉa estas senti la
ĉeeston de Dio. Nia plej alta deziro devus esti koni Dion kaj
.decidi esti kun Li

Dio devus havi la unuan kaj plej altan lokon en niaj
pensoj kaj sentoj, kaj ni devus konsideri Lin la plej fortan kaj
plej firme establitan kolonon en niaj vivoj

Dio, en Sia absoluta kompatato

Li donas al ni ĝojon kaj inspiron

Kaj ĝi donas al ni veran vivon

Vera saĝo

Kaj vera feliĉo

Vera kompreno per

Ĉiuj diversaj spertoj de niaj vivoj

Sed la gloro de Dio ne estas rivelita

Krom en la spirita trankvilo, kiun la animo sentas

Kaj en serioza provo harmonii kun ĝi

Tie ni staras vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun la vero

Eksterlande, iluzioj estas ekstreme fortaj

Tre malmultaj kapablas seniĝi de

La influo de la ekstera medio

La mondo daŭras kun siaj senfinaj kompleksecoj

Kaj liaj sennombraj spertoj

La voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la vivo

Li ĉiam vokas nin kaj parolas al ni

Tra floroj kaj sanktaj libroj

De niaj konsciencoj

Kaj tra ĉiuj belaj aferoj

Kiu igas la vivon inda je vivo

Najtingalo de la Ĉielo

Mi estas via najtingalo, supreniranta al la ĉielo de via
kosma ĉeesto, en konstanta serĉado de gutoj de la pluvo de
via vero
Mi preĝis al vi kun profunda konfido, ke vi sendu pluvojn
de via kompato el la severaj nuboj de silento
Kaj estante ekstreme soifa, mi fervore ricevis ĉiun
sanktan punkton de mia konscio pri vi
Ho, kiel mi sopiris senti vian ĉeeston en mi kaj ĉirkaŭ
!mi

Mia kronika soifo estingiĝis nur kiam via tuŝo
malvarmigis mian brulantan animon kaj mian estaĵon
flamantan de sopiro kaj deziro. La sezono de malespero kaj
senespereco pasis, kaj la sekeco de miaj problemoj
.malaperis kun la pluvego de via paco
Kaj nun mi ŝvebas kviete kaj ŝvebas, kantante kantojn
de kontenteco kaj kontentigo
Mi estas via najtingalo, kiu trinkas nur la akvojn de via
.konsolo, kiuj senĉese fluas el la altaĵoj de via ekzisto
Individua, industria kaj politika egoismo, inflamaj sentoj
instigitaj de iluzioj pri la supereco de unu raso super alia, kaj
la komerco de kredoj kaj doktrinoj ĉiuj kreis dividon kaj
fremdiĝon inter popoloj kaj rasoj, kaj disŝiris la teron per
militoj. Rezulte, ekonomia detruo, spirita nescio kaj kolektiva
.mizero okazas

Evoluigi kombinaĵon de spiritaĵoj, kvalitoj, materia efikeco
kaj noblaj homaj trajtoj — tiaj, kiajn ni vidas manifestitaj en
la vivoj de sukcesaj homoj — estas la esenco de feliĉa vivo
.kaj produktos la plej bonajn homojn
Iam ajn, ie ajn

Ni devas adopti la idealojn de sana pensado, bona
.konduito, kaj vera emocia empatio por aliaj
Efektive, la homaro estas levita per justeco, kompato,
.kaj la egala kaj ekvilibra disvolviĝo de materiaj aspektoj
La intelektaj, spiritaĵoj kaj moralaj aspektoj de lia persono

La finfina celo de la tuta homaro estas atingi pacon,
kontentecon, sekurecon, scion kaj senmortecon
Kaj en ĉi tiu sopiro al la perfekteco kaŝita en ni kuŝas la
bildo de Dio
Ĉi tiu benita bildo provas riveli sin per homoj, kiuj estas
en harmonio kun sia pli alta naturo
Plurismo estas la leĝo de naturo, kaj unueco kondukas al
la absoluta
Kun apartiĝo kaj divido, la mondo fariĝas kaldrono
bolanta kaj bobelanta pro doloro kaj sufero super la fajro de
militoj kaj morto
La ideala vivo, kiu unuigas korojn, alproksimigas
animojn kaj kunigas ilin kun la vero
Ĝi estas la vojo al feliĉo, paco kaj eterneco
Nenio povas doni al ni kontentecon kaj forviŝi la larmojn
de mizero de niaj okuloj krom Dio sole
La homa animo estas aparta parto de la tuto kaj devas
reveni al la tuto por fariĝi tuto. Nia serĉado de feliĉo devus
.konduki nin al Dio, la fonto de ĉia ĝojo
Nia soifo por scio devas esti estingita el la fontoj de dia
saĝo. Nia paco estos kompleta nur kiam ĝi estos unuigita
.kun la nepriskribebla paco de Dio
Nia ekzisto bezonas la ekziston de Dio por fariĝi eterna,
kaj nia konscio fariĝos ĉiam kreskanta kaj plilarĝiĝanta kiam
ĝi tuŝos kaj unuiĝos kun kosma konscio. Nia ĝojo estos
senfina kaj pliiĝos milionojn da fojoj kiam ĝi kombiniĝos kun
.dia ĝojo
La stomako, kiun avideco mortigis
lam saĝulo manĝis kun glutemulo, kaj la saĝulo diris:
".Mi amas ĉi tiun bonan manĝaĵon
Sed li ne manĝis multon. Koncerne la gluteman viron, li
.neniam gustumis tian bongustan manĝon en sia vivo
Li daŭre manĝis ĝis li estis ŝtopita kaj mortis pro
.tromanĝado. Longaj estu viaj vivoj

La saĝa, obstina persono ĝuis la manĝaĵon, sed sen la
sensuala alligiteco, kiu detruis la glutemulon. La saĝa
persono estis en harmonio kun travideblaj spiritaĵoj,
kiuj nutris lian animon kaj vigligis la ĉelojn de lia korpo, kaj
kiam li manĝis, li faris tion modere por ne malhelpi aŭ
malhelpi la fluon de kosma energio, kiun li konscie sciis
.atingi lin

Ne necesas rezigni ĉion kaj vivi severan vivon por vivi
spiritan vivon, sed necesas memori, ke la homo ne vivas nur
.per pano

Paradizo de amo kaj ĉielo de feliĉo
En la radianco de Via benita lumo, mi ofertas la petegojn
de mia animo

Kaj mi petas vin akcepti la humilan oferon de mia koro

Tenu la fantomojn de mallumo for de mi

Rigardu min el la ĉiela okulo

El la ellasejoj de mia koro kaj sentoj

Montru al mi en la templo mian amon por vi

Benu min, por ke mi vidu bonon

Mi pensas pri bonaj aferoj

Kaj amikiĝi kun bonaj kaj virtaj homoj

Kaj por ke mi povu pripensi vin

Ho Vi, kiu estas la fonto de ĉia boneco kaj justeco

Per via graco, mi estos elĵetita el la sanktejo de mia

animo

Ĉiuj malsamopiniaĵoj

Kaj mi resonas kun via benita ĉeesto en mi

Ĉu mi povas vivi en paradizo de feliĉo

Noblaj kaj sublimaj pensoj venas al mi

Ŝprucigu min per laodoro de via feliĉo

Via sankta amo ĉiam min ĉirkaŭprenu

Benu min, por ke mi povu vivi en la paradizo de amo

Ĝuante vian dian ĉeeston

Kaj via ĉiela paco

Kaj por ke mi komprenu, ke mi estas senmorta animo

Kaj mi vivas laŭ via lumo
Kaj mi vivas laŭ via beno
Mia amata Dio
El la Ĝardeno de Tagiĝo
Mi plukos florojn de lumo por vi
Oferti ĝin kiel humilan oferon
Sur viaj piedoj
Lasu la penetrantan stelon de mia amo por vi
Ĝi antaŭenpuŝiĝas kun kreskanta forto
Tra atmosfero de miro
Kaj mia forgeso pri vi
Kaj ĝi dispelas sian mallumon
Ne forgesu min
Eĉ se mi forgesos vin
Memoru min
Eĉ se mi ne mencias vin
Dio estas la plej kara afero en mia vivo
Li regas supere en mia konscienco
Kaj vortoj de saĝo inspiras min
Li gvidas min al la ĝusta vojo
Kiun mi devus adopti
Ekvilibra vivo
Kiu konsideras ĉiujn diajn kaj naturajn leĝojn
Ĝi kombinas aktivecon kaj trankvilon
Ĝi alportas feliĉon kaj plenumas homan destinton
Domo plena de juveloj ne videblas en la mallumo
Tiel, la dia ĉeesto ne povas esti sentita
Dum la nokto de nescio daŭre regas
Se nia kompreno pri Dio ne estas reala
Por ke ni ne povu plenumi niajn ĉiutagajn taskojn sen ĝi
Klare, ni sentis neniun ligon inter Dio kaj la vivo
Kiam ni havas ambicion kaj kronas ĝin per la ideo servi
aliajn
Ni helpas nin mem helpante aliajn
Ho, Sinjoro

Kun la disvastiĝo de esenca sunlumo
Mi disvastigos radiojn de espero en la korojn de la
malriĉuloj kaj delokiĝintoj
Ekbruligu la lampojn de persistemo kaj memfido
En la koroj de tiuj, kiuj pensas, ke ili estas fiaskuloj
Kiam ni komprenas, ke la vivo estas lernejo por lernado
kaj plenumado de devoj
Samtempe, ĝi estas pasema revo
Tiam ni scios, ke Dio estas kun ni
La vivo devus esti bazita sur servo
Sen tiu nobla celo
La menso, kiun Dio donis al homo, ne atingos
La celo por kiu ĝi estis kreita
Submetiĝo al Dio ebligas al homo plenumi ĉiujn siajn
taskojn
Kun sento de ĝojo kaj dankemo al Dio
Nur per kapitulaco ni povas trovi pacon
Mi forbruligos ĉiujn intelektajn kaj moralajn malfortojn
En la fajro de dezajno
Ĉar se mi ne seniĝos de tiuj malfortoj
Mi ne povos vidi la dian flamon
Ho, Sinjoro
Hodiaŭ mi estos decidita plenumi specifajn aferojn
Tiam mi faras tion, kion mi planis
Mi unue certigos, ke mia intenco estas ĝusta
Kaj tiam mi sentos vian forton
Kaj kun via helpo kaj beno, mi plenumos tion, kion mi
intencas fari

Flustroj kaj Brizoj

Majstro Paramhansa Yogananda

Traduko: Mahmoud Abbas Masoud

**La malgranda memo povas fanfaroni, dirante
kun fiereco kaj aroganteco: Mi estas vi!**

**Sed mi klopodos koni mian veran memon, kiu
bonodoras per ĉiuspecaj floroj de boneco kaj
humileco**

**Ho Dio, malkaŝu al mi mian veran identecon, kaj
lasu min aŭdi Vin flustri en miaj profundoj, dirante:
Mi estas via ekzemplo kaj vi estas mia bildo!**

En la ĝardeno de noktaj sonĝoj

**En la ĝardeno de miaj noktaj sonĝoj, floras
multaj floroj: la maloftaj floroj de mia imago Tie,
kie brilas la varma planeda lumo, disvolviĝas la
burĝonoj de teraj esperoj, disvastigante brilajn
petalojn de plenumiĝo kaj kontenteco**

**En la brilo de tiuj sonĝoj, mi ekvidas la
fantomojn de forgesitaj amataj vizaĝoj, kaj nimfojn
de ŝatataj emocioj entombigitaj antaŭ longe en la
grundo de la subkonscio — ĉiuj leviĝantaj en
brilantaj roboj Kaj responde al la voko de la anĝeloj
de sonĝoj, mi atestas la resurekton de ĉiuj pasintaj
provoj**

**Sinjoro, vi donis al ni la liberecon forgesi niajn
ĉiutagajn problemojn per noktaj vizitoj al la lando
de sonĝoj. Helpu nin vekiĝi al vi kaj eskapi por ĉiam
de homaj malĝojoj.**

Vi atendas mian revenon

**Ho Dia Rifuĝejo! Mi drivas en la maro de la vivo,
ĵetata ĉirkaŭe de la ŝtormaj ŝtormoj de
malprospero. Ĉu flosante sur la ondoj de plezuro aŭ
foje sinkante en la profundojn de malĝojoj, mi
sopiras eskapi ĉi tiun duecon atingante viajn
transcendajn, eterajn bordojn. Kun ĉiu suspiro de
mia petego, mi alproksimiĝas ĉiam pli al vi, mia sola
rifuĝejo.**

**Mi ne ĉesos provi, ĉar mi scias, ke vi fervore
atendas mian alvenon kaj sopiras mian revenon!
paradizeo**

**Mi estas paradizeobirdo: ĉiela birdo kreita de
viaj benitaj manoj**

**Ŝi ornamis min per gracio kaj delikataj koloroj:
per la lanugo de tenereco kaj la oraj plumoj de
spirita florado**

**Mi ŝvebis alten en la malgaja, sulkigita
atmosfero de la vivo serĉante paradizon de feliĉo,
kaj miaj brilaj plumoj estis makulitaj per malhelaj
makuloj de malespero**

**Venu, mia Dio, kaj lavu la birdon de via paradizo
per radioj de saĝo kaj puraj, dolĉaj akvoj de paco**

Dia Skulptisto

**Ĉiu bato de mia koro estu nova vorto en la
poemo de mia eterna amo por vi**

**Ĉiu sono, kiun miaj lipoj eldiras, transdonu
benitajn vibrojn de via sankta voĉo**

**Ĉiu mia penso estu plena de la ĝojo de via
ĉeesto**

Mia volo estu ŝargita per via dia vigleco

**Ornamu ĉiujn miajn pensojn, esprimojn kaj
aspirojn per Via graco**

**Ho plej sankta dia skulptisto, formu mian vivon
laŭ via unika plano, kiel vi volas.**

Vi estas mia protektanto

**Sinjoro, helpu min ne veki la bestojn de kolero
kaj pasio en nerafinitaj animoj, sed se ili atakos
min, mi rifuĝos en la roka kaverna de via protekto
en mia animo.**

**Ho Dia Protektanto! Sen Vi, mi trovos neniun
sekurecon aŭ protekton, eĉ en la plej nekonkereblaj
homaj fortikaĵoj. Estu mia protekta kovraĵo kaj mia
firma ŝildo kontraŭ la eksplodemaj kugloj de
malprospero. Kaj benu min, por ke mi povu resanigi
- per sankta kirurgio - ĉiujn, kiuj suferas pro la
vundoj kaj ŝrapneloj de la vivo.**

sankta ekstazo

Kiam viaj sekvantoj preĝas, mi kolektas la radiojn de sankta ekstazo el iliaj okuloj kaj miksas ilin kun mia spirita fervoro por oferti ilin kiel refreŝigan trinkaĵon al miaj soifaj pensoj; por ke ili trinku ĝis ili estingiĝos, kaj iliaj doloroj kaj timoj malaperos.

Kaj al tiuj, kiuj serĉas konsolon kaj komforton, mi ofertas ĉi tiun magian trinkaĵon en travideblaj tasoj de kora sincereco kaj bonaj intencoj.

Ĉiu, kiu trinkas ĉi tiun benitan eliksiron, spertu daŭran ekstazon, forgesante siajn problemojn kaj malaperigante siajn dolorojn!

Purigu min en la forno de katastrofoj

La kruda metalo de mia vivo fandiĝas en la forno de katastrofoj kaj provoj, kaj ĉia malvero rafiniĝas en la fajroj de sanktaj spertoj kaj ambicioj

Dia Kreinto, savu min de homa malforteco kaj donu al mi volon firman kiel fero kaj spiritan decidon kiel hardita ŝtalo. Helpu min transformi mian rafinitan esencon en efikajn instrumentojn de memdisciplino kaj vera persistemo.

Kaj per la glavo de mensa ekvilibro, mi detruos miajn internajn malamikojn - miajn furiozajn kutimojn - kiuj min atendas kaj provas malhelpi min konstante pensi pri vi sole.

Estu mia suno kaj mia luno

Ho Sinjoro, sendu la radiojn de Via saĝo por gvidi min tra miaj feliĉaj tagoj de sukceso, kaj la lumon de Via kompatema luno por lumigi miajn vojojn tra miaj malhelaj noktoj de malĝojo.

Venu al mi

Ĉu la tagiĝo leviĝos, kiam la eldiro de via benita nomo eligos inundon da larmoj, kiuj superŝutos la bordojn de mia nescio kaj malsekigos mian koron?

Tiam, en la lago de miaj kolektitaj larmoj, la lilioj de sankta saĝo ŝos, kaj ilia lumo dispelos mian mallumon por la tuta eterneco

Ho universala Patrino, kiu trapenetras ĉian ekziston, venu al mi, ĉar nenio povas forigi mian malĝojon kaj dispeli mian melankolion krom la vizaĝo de Via ĉioampleksanta kompato kaj Via senfina kompato.

Nerompeblaj obligacioj

Instruu min, Sinjoro, trovi mian unuecon kun Vi en interna paco kaj en la bruo de la mondo. Ne gravas ĉu mi estas ĉirkaŭata de silento aŭ bruo, kondiĉe ke mi povas senti Vian ĉioampleksantan ĉeeston ĉie kaj ĉiam.

Do lasu min fari mian laboron gaje

Vi senlace laboras kaj alportas ridetojn al milionoj da feliĉaj koroj. Benu min, por ke mi posedu - kiel vi - nesvagiĝantan rideton dum mi laboras en la fabriko de la vivo.

La ondoj de via forto ĉiam dancu sur la rivero de miaj ĉiutagaj agadoj

Dia Patrino, same kiel vi ĝuas desegni atomojn, florojn kaj universojn, instruu al mi la sekreton de laborado kaj kreado kun ekvilibra menso kaj kontenta animo.

Mensa, psikologia kaj fizika resaniĝo

Helpu nin, ho kosma spirito, resanigi la korpon ŝargante ĝin per via kosma energio, resanigi la menson per gajeco kaj mensa fokuso, kaj resanigi la animon de la radika kaŭzo de ĉiuj kaŭzoj - nescio - per uzado de la plej efika medicino: ĉiutaga sankta meditado pri Dio.

Aserto de resaniĝo

Ho Dia Spirito, Vi kreis mian korpon, kaj tial ĝi estas solida kaj sana, ĉar Vi ĉeestas en ĝi. Vi estas

**la perfekteco mem, kaj mi estas kreita laŭ Via bildo;
tial mi estas bona kaj en la plej bona stato!**

Aserto por la resanigo de aliaj

**Vi estas la bildo de Dio, kaj Lia eterna vigleco
trapenetras ĉiun ĉelon kaj histon de via korpo. Via
tuta estaĵo pulsas per Lia dia ĉeesto; vi estas sana
per Lia graco.**

Estu la kapitano de mia ŝipo

**Ho Sinjoro, estu la kapitano de la ŝipo de miaj
ĉiutagaj agadoj, kaj gvidu ĝin al Via sankta bordo,
kiu estas la sekura rifuĝejo kaj ripozo por la lacaj.**

La fajroj de misgvidita malsaĝeco

**En la nokto de eraroj, ni ĉasis la miraĝon de
misgvida sensuala feliĉo; kaj dum ni devojiĝis de la
vojo de spirita progreso, ni stumblis en la marĉojn
de seniluziigo kaj perdo.**

**Ho Sinjoro, Vi kiu estas ĉiam vigla kaj atenta,
ne permesu al la flamo de malsaĝeco minacanta
super la malprofundaj akvoj de pasioj kaj iluzioj
allogi nin en la ŝlimon kaj faltruojn de malnoblaj
plezuroj.**

**Ni estas viaj infanoj, sopirante atingi nian ĉielan
hejmon. Benu nin, por ke ni atingu nian celon
sekvante la internan lumon de la kompreno de la
Spirito, kiu estas via sankta lumturo, gvidante kaj
vokante nin veli al via benita bordo!**

Mi aŭdis vian voĉon

**En multaj vivoj mi aŭdis vian mildan flustron
dirantan: Revenu hejmen!**

**Sed ĝi svagiĝis kaj malaperis meze de la bruo
de nebenitaj deziroj**

**Mi forlasis la plenplenajn atendovicojn de
deziroj kaj mi invitos vin al la virgaj retiriĝejoj de
mia koro**

Kiam mi sidos por mediti pri vi, ĉu vi dispelos la terajn tentojn, kiuj ankoraŭ kaŝiĝas en la anguloj de mia memoro?

En la trankvilo de mia animo, mi sopiras per mia tuta koro aŭdi vian benitan voĉon

Memorkandelo

Mi eble perdos mian vojon kaj vagos en mallumaj padoj kaj sombraj labirintoj, sed ho kosma patrino, gardu la maldikan kandelon de memoro por vi, por ke la ventoj de dubo kaj necerteco ne estingu ĝin.

Mi petis ĉion teran nur por fine malkovri, ke mi sopiras nur vin, Patrino! Venu kaj neniam forlasu min!

Mallumo paliĝas antaŭ via lumo

Ho Dia Majstro, lasu min kompreni, ke eĉ se la mallumo de mia nescio estas tiel malnova kiel la tempo mem, kun la tagiĝo de Via lumo la mallumo malaperos kvazaŭ ĝi neniam ekzistus!

Ludu la fluton de mia vivo

Ho kara Sinjoro, per miaj brakoj helpu viajn infanojn

Parolu per mia voĉo, kaj uzu mian menson por inspiri aliajn

Spiru kun mia spiro, ĉar vi estas la sola kapabla ludi viajn eternajn melodiojn sur la fluto de mia vivo

Mi estas sparko el via kosma fajro

Ĉe la komenco de la kreado, kiam la sparkoj de la kreado ekflugis el via fajra brusto, mi kantis kun la ĥoro de planedaj lumoj, kiuj proklamis la bonan novaĵon pri la apero de viaj mondoj.

Mi estas eterna sparko el via planeda fajro

Ho ama kaj pacienca Dia Koro! Helpu min renovigi — per meditado — la interligon de amo kaj kunuleco inter ni. Lasu min kompreni, ke en mia

**benita vojaĝo al sankta ekspansio — vivo post vivo
— vi kaj mia spirita gvidanto estis, kaj ĉiam estos,
miaj eternaj kaj eternaj amikoj.**

Konscio pri feliĉo

Kompreneble, kiam mi diras, ke Dio estas feliĉo, mi ankaŭ volas diri, ke Li estas eterne ĉeestanta kaj konscie konscia pri Sia propra benita ekzisto. Kaj kiam ni sopiras sperti eternan feliĉon aŭ la dian ĉeeston, ni certe deziras eternan, neŝanĝiĝan ekziston kaj konstantan konscion aŭ senton de tiu feliĉo.

Ni jam montris en antaŭaj prelegoj, per racia argumento, ke ni ĉiuj - de la plej altaj ĝis la plej malaltaj - serĉas feliĉon, kaj ĉi tiu afero fariĝis akceptita fakto kiam oni konsideras la agojn kaj motivojn de homoj.

Ni iom reformulu ĉi tiun argumenton: Supozu, ke pli alta estaĵo venus al ni kaj dirus al ĉiuj popoloj de la tero: "Ho homoj, mi donos al vi eternajn malĝojojn kaj senfinajn dolorojn kun eterna ekzisto. Ĉu vi akceptos ilin?" Kompreneble, neniu akceptus tian ofertan, ĉar ĉiu deziras eternan feliĉon kun eterna ekzisto. Rigardante homajn motivojn, oni vidas, ke ĉiu homo deziras posedi feliĉon.

Simile, neniu deziras neniigon aŭ mem-neniigon, ĉar eĉ la nura sugesto pri ili elvokas teruron kaj timon. Ĉiu deziras konstantecon, sed se oni ofertus al ni eternan ekziston sen konscio pri tiu ekzisto, ni malakceptus ĝin. Neniu deziras senkonscian ekziston. Ni ĉiuj deziras konscian ekziston sen fino.

Nu, kio estas Dio? Se Dio estus io alia ol feliĉo aŭ supera ĝojo, se la komuneco kun Li ne alportus al ni ĝojon, aŭ se ĝi ne mildigus nian doloron, ni ne dezirus

Lin, nek ni turnus nin al Li. Se Dio estus io senutila por ni, ni ne volus alproksimiĝi al Li. Kio utilas al la ideo pri Sinjoro, kiu restas nekonata al ni, kies ĉeeston ni ne povas senti en ni mem aŭ almenaŭ en iuj aspektoj de niaj vivoj?

Kia ajn estas nia mensa koncepto pri Dio, ekzemple: (Li estas supera aŭ Li ekzistas en ni kaj ĉirkaŭ ni), tiu koncepto restas ĉirkaŭita kaj vualita de ambigueco kaj mistero, krom se ni ankaŭ sentas Lian ekziston.

Pro ĉi tiu konfuzo kaj ambigueco en nia kompreno pri Dio kaj nia sperto pri Li, ni trovas nin nekapablaj kompreni Lian gravecon por ni kaj Lian praktikan valoron por religio. Ĉi tiu neklara perspektivo ne sukcesas generi sufiĉan konvinkon en ni, kaj tial ĝi nek ŝanĝas niajn vivojn nek palpeble influas nian konduton, nek ĝi instigas nin fari la necesan penon por koni Dion.

Kaj kion diras la monda religio pri Dio? Ĝi diras, ke la pruvo de la ekzisto de Dio kuŝas en ni mem. Ĝi estas interna sperto. Vi devas memori almenaŭ unu momenton en via vivo, en preĝo aŭ petego, kiam vi sentis, ke fizikaj limigoj kaj obstakloj malaperis aŭ preskaŭ malaperis, kaj ke bagatelaj amo kaj malamo, plezuro kaj doloro ĉiuj malpliigis en via menso, kaj pura ĝojo kaj paco fluis el via koro, kaj vi ĝuis trankvilon neĝenata de io ajn ĝojo kaj kontenteco.

Kvankam tia sublima sperto kutime ne estas donita al ĉiuj, sendube ĉiu el ni, iam ajn, ĉu en preĝo, adorado aŭ meditado, spertis kelkajn momentojn de spirita ekstazo kaj pura paco. Ĉu ĉi tio ne estas pruvo de la ekzisto de Dio? Kiun alian rektan pruvon ni povas proponi pri la ekzisto kaj naturo de Dio ol la pura ĝojo, kiun ni sentas en ni mem dum sincera preĝo aŭ kortuŝa adorado?

Malgraŭ la ekzisto de kosmaj pruvoj por la ekzisto de Dio — de efiko al kaŭzo, de la mondo al la Kreinto de la mondo — ekzistas ankaŭ la teleologia argumento (rilata al la serĉado de la celo de la naturo), de kosmaj planoj kaj adaptiĝo al tiuj planoj al la Universala Intelektio, la kreinto de ĉiuj planoj kaj adaptiĝoj. Ekzistas ankaŭ la morala argumento: de konscienco kaj la sento de perfekteco al la neeraripova Estaĵo antaŭ kiu ni staras, respondecaj pri niaj devoj kaj respondecoj. Tamen, oni devas agnoski, ke ĉi tiuj argumentoj estas produktoj de intelekta rezonado, variante laŭ grado, ĉar ni ne povas posedi kompletan aŭ rektan scion pri Dio per la limigitaj povoj de la menso.

La penskapablo, aŭ intelekto, provizas fragmentan kaj nerektan vidon de aferoj. Percepti ion intellekte signifas ne vidi ĝin dum unuiginta kun ĝi, sed prefere vidi ĝin dum aparta de ĝi. Tamen, intuicio estas la rekta rimedo por percepti la veron. Per ĉi tiu intuicio, oni povas atingi feliĉan konscion aŭ dian konscion.

Ne ekzistas malkonsento pri la absoluta ekzisto de feliĉa konscio kaj la konscio de Dio, ĉar kiam ni posedas feliĉan konscion, ni sentas, ke nia individueco aŭ nia limigita personeco transformiĝis kaj ŝanĝiĝis, kaj ke ni transcendis la duecon de amo kaj malamo, plezuro kaj doloro, atingante nivelon, kie la limigitaj statoj de ordinara konscio fariĝas klare evidentaj. Ni ankaŭ spertas internan ekspansion kaj ampleksan empatian por ĉio. En ĉi tiu stato, la bruo de la mondo svagiĝas, ekscito malaperas, kaj en ni ekestas sento de la unueco de ekzisto kaj klara vizio de kosma lumo. Ĉiuj malpuraĵoj kaj devioj dissolviĝas en neniecon, kaj ni sentas kvazaŭ ni moviĝis al alia sfero: al la fonto de eterna feliĉo kaj senfina feliĉa

eterneco. Ĉu do feliĉa konscio ne estas la konscio de Dio, per kiu ĉiuj supre menciitaj statoj de scio manifestiĝas?

Estas do klare, ke Dio povas esti konceptita kiel feliĉo nur se ni enkondukas Lin en la sferon de paca kaj ĝoja homa sperto. Tiam Dio ne plu estos nura hipotezo submetita al intelektaj teorioj. Ĉu ĉi tiu ideo pri Dio ne superas ĉiujn aliajn? Li malkaŝas Sin en niaj koroj kiel la feliĉo de kontemplado, en profunda preĝo kaj sincera adorado. Benata estas tiu kun trankvila animo!

Se ni komprenas Dion tiamaniere — tio estas, kiel la enkorpiĝon de feliĉo — tiam ni povas igi religion universala neceso, ĉar neniu neas, ke ili deziras atingi feliĉon. Kaj se iu deziras atingi ĝin per la ĝustaj rimedoj, ili estas konsiderataj religiaj pro sia proksimeco al Dio kaj sia konscio pri Li, ĉar ni priskribis Dion kiel estante proksima al la koro en la enkorpiĝo de feliĉo.

Ĉi tiu sento de feliĉo, aŭ dia konscio, povas trapenetri ĉiujn niajn agojn kaj karakteron se ni permesas ĝin. Kaj se ni kapablas reteni ĝin, ni povas juĝi la relativan religian valoron de la agoj kaj motivoj de ĉiu homo sur ĉi tiu tero.

Se ni komprenus, eĉ nur unufoje, ke atingi feliĉan konscion estas nia religio, nia celo kaj nia finfina intenco, tiam ĉiuj duboj pri la signifo de la diversaj instruoj, rekomendoj kaj malpermesoj de la diversaj religioj de la mondo malaperus. Ĉio estus interpretata laŭ la stadio de evoluo, por kiu tiuj instruoj estis preskribitaj kaj dekretitaj. La lumo de la vero brilus, la misteroj de la ekzisto estus rivelitaj, kaj la detaloj de niaj vivoj, kun iliaj diversaj agoj kaj motivoj, estus lumigitaj. Ni povus distingi inter realeco kaj iluzio, maldormo kaj sonĝoj. Ni ankaŭ vidus la vanecon de

kutimoj kaj tradicioj, kiuj tiel ofte misgvidis la homaron kaj starigis barojn inter homoj. Krome, se religio estus komprenata tiel, neniu en ĉi tiu mondo - juna aŭ maljuna - ne povus praktiki ĝin, ĉu ili estus studento, laboristo, advokato, kuracisto, inĝeniero, ĉarpentisto, instruisto, laboristo, filantropo, aŭ kia ajn ilia pozicio en la vivo.

Se religio temas pri seniĝi de la sento de bezono kaj atingi feliĉon, kiu tiam ne volus fariĝi religia, aŭ kiu ne strebus fariĝi tia je pli granda grado se enkondukita al la ĝustaj metodoj kaj vojoj?

Nek la fokuso ĉi tie estu sur la diverseco de religioj. Ĉiu en la mondo povas esti religia laŭ sia propra maniero, kaj povas fari tion pli sukcese per uzado de efikaj rimedoj. Ĉi tie ne estas diskriminacio bazita sur klaso aŭ kredo, sekto aŭ konfeso, vesto aŭ klimato, aĝo aŭ sekso, profesio aŭ statuso, ĉar ĉi tiu estas universala religio. Same kiel Dio estas la fundamenta kolono de ĉiuj religioj kaj kredoj, rekoni Lin kun ĝojo estas la komuna fadeno en la konscio de la profetoj de ĉiuj religioj. Oni ne supozu, ke ĉi tiu ideo pri Dio estas abstrakta aŭ senrilata al niaj spiritaj espero kaj aspiroj.

Dio ne estas estaĵo kiel ni, kun niaj limigitaj horizontoj kaj finhava homa vizio. Nia ekzisto, konscio, sentoj kaj kreivaj kapabloj estas nur ombroj de Lia konscio kaj feliĉo. Li estas absoluta kaj transcendentata ĉeesto, dum nia ekzisto, konscio kaj sentoj estas limigitaj kaj ordinaraj. Ĉi tiuj aferoj estas senlimaj en la estaĵo de Dio; efektive, ili estas transcendentaj kaj senfinaj.

Ni sentas Dion en perfekta paco, kaj ni rekonas Lin per feliĉa konscio. Kia plua pruvo ekzistas pri Lia ekzisto? En ĉi tiu stato de feliĉo, niaj spiritaj espero kaj aspiroj trovas plenumiĝon kaj realiĝon en Dio,

same kiel niaj sopiroj trovas objekton aŭ objekton de adorado.

En la konscio de feliĉo ni leviĝas super la ĝojoj kaj malĝojoj de la mondo, sed ni ne transcendas la neceson plenumi niajn devojn kaj obligaciojn.

Tiu, kiu posedas memkomprenon, scias kun certeco, ke Dio estas la sola aganto en ekzisto, ĉar ĉia povo de atingi venas al ni de Li. Kun la kultivado de malligiteco, la bagatela memo paliĝas kaj malpliĝas, kaj ni sentas, ke ni plenumas niajn asignitajn rolojn sur la scenejo de la mondo sen esti psikologie trafitaj de pozitivaj aŭ negativaj cirkonstancoj, de amo aŭ malamo asociitaj kun ĉi tiuj roloj. Ĉi tiu ludo de la vivo havas nek komencon nek finon. Ĉiu el ni devas ludi la rolon asignitan al ni de la Granda Direktoro de la Scenejo sen plendo aŭ indigno, pro amo por la teatraĵo kaj respekto por la Direktoro. Tiuj, kiuj atingas la konscion de feliĉo, sentos, ke la mondo estas scenejo kaj plenumos sian rolon laŭeble plej bone kaj artaj lertecoj, ĉiam memorante, ke ili laboras sub la direkto kaj gvido de la Granda Direktoro de la Scenejo: Dio la Plejpotenca, la fonto de ĉia boneco kaj ĝojo en ekzisto.

Paco estu sur vi

Rigardetoj de kosma konscio

La homo aspektas kiel fremdulo, kiu vojaĝas sola en ĉi
tiu mondo

La homoj, kiujn li pensas esti liaj, ne vere estas
Niaj destinoj difinas la individuajn vojojn de ĉiu el ni, kaj
.neniu povas kontroli aŭ posedi alian homon
Tamen, ni ne estas solaj en ĉi tiu mondo, ĉar ekzistas
kelkaj proksimaj rilatoj kun profundaj kaj daŭraj radikoj, el
.kiuj ni ĉerpas subtenon kaj ĝojon

?Kiu estas ĉi tiuj homoj proksimaj al ni
Ili ne ĉiam estas membroj de nia familio, sed prefere
.tiuj, kun kiuj ni sentas fortan amikecon
Ekzemple, estas homoj, en kiuj la principoj, je kiuj mi
kredas, estis nutritaj kaj kreskis. Ili ŝatas min, kaj mi
reciprokas ilian amon kaj respekton, kaj mi sentas, ke benitaj
.ligoj unuigas nin en boneco, amo kaj paco
Viro kaj virino, kiuj unuigas siajn vivojn por helpi kaj
inspiri unu la alian per noblaj valoroj kaj idealoj, konstruas
.sian geedzecon sur la fundamentoj de senkondiĉa amo
Kultivi puran kaj senkondiĉan amon inter edzo kaj
edzino, gepatroj kaj infanoj, amiko kaj amiko, si mem kaj ĉiuj
.aliaj estas leciono, kiun ni venis en ĉi tiun mondon por lerni
Vera geedzeco estas laboratorio, kie la venenoj de
egoismo, malbonhumoro kaj malbona konduto estas verŝitaj
en la provtubon de pacienco por neŭtraligi kaj ŝanĝi tiujn
suferojn per la motiviga povo de amo kaj la konstanta peno
.agi kun nobleco kaj digno
Se ekzistas aparta trajto en partnero (A), kiu provokas
nedezirindajn trajtojn en partnero (B), tiam partnero (B)
devus kompreni, ke ekzistas kialo por tio, kiu estas malkaŝi
la kaŝitajn venenojn en li, por ke li povu rekoni ilin kaj seniĝi
.de ili, kaj tiel purigi sian karakteron kaj naturon
La plej granda afero, kiun edzo kaj edzino povas deziri
unu por la alia, estas spirita malfermiteco, kiu alportas la
.bonajn kvalitojn de kompreno, pacienco, zorgo kaj amo
Sed ili devas memori, ke spirita kresko ne povas esti
perforte trudita al alia
Kiam persono spertas amon en si mem kaj tradukas ĝin
en la lingvon de siaj agoj, liaj amatoj sentos lian bonan
.influan kaj reciprokos per amo kaj respekto samspecaj
Se geedzaj paroj ne komprenas la pli altan celon de
.geedzeco, ili eble ne ĝuos feliĉan geedzegan vivon
Troa sekseco, troa konateco, dolora krudeco, malbonaj
suspektoj, insultaj vortoj kaj agoj, kverelado antaŭ la infanoj,

eligado de kolero kaj kulpigado de problemoj sur la alian
partneron - ĉi tiuj estas aferoj, kiujn oni ne devus permesi
.subfosi la fundamentojn de geedzeco
Edzo kaj edzino devas esti fidelaj unu al la alia kaj ĉiu
devas fari sian plejebon por feliĉigi la alian laŭ ĉiu ebla
.maniero

Vivpartneroj ne devas forlasi unu la alian ĉar al unu
partnero mankas spiritaj inklinoj, sed anstataŭe ĉiu devas
.havi pozitivan influon sur la alian kiel eble plej longe
Geedzeco estas bonega laboratorio por disvolvi tenerajn
sentojn kaj reciprokan respekton
Ĝi estas ankaŭ lernejo por disvolvi bonvolon, purigi
amon de malpuraĵoj, kaj oferi egoismajn konsiderojn por
.servi kaj feliĉigi aliajn

En geedzeco, gravas respekti la vidpunkton de la alia
persono kaj sin deteni de kverelado kaj disputo pri bagatelaj
aferoj. Reciproka respekto generas feliĉon, dum bagateligado
de la opinio de la alia persono kondukas al emocia streĉiĝo,
.indigno kaj venenigo de la atmosfero
Sukcesa geedzeco baziĝas sur altaj spiritaj kaj mensaj
kvalitoj kiel radianta amo, bonkoreco, toleremo, empatio,
.amika kompreno, senantaŭjuĝeco kaj delikataj sentoj
Edzoj kaj edzinoj devas senti amon unu por la alia kaj ne
limigi tiun senton al certaj momentoj, alie ili trovos sin irantaj
al la deklivoj de enuo, indigno, aŭ eĉ reciproka malamo kaj
.eble ankaŭ eksgeedziĝo

Amo estas pli forta ol fizika aŭ mensa malforteco, kaj tial
.ĝi ne devus esti ligita de kondiĉoj
Amo ne povas esti prenita de alia persono per forto, sed
povas esti akceptita nur kiel spontanea donaco de koro al
.koro

Amo kreskas kaj prosperas en medio de toleremo kaj
fido, kaj mortas en atmosfero de ĵaluzo kaj envio
Amo vivas en proksimeco - malproksimeco kaj mortas
en misgvidita konateco

Kaj inter Liaj signoj estas, ke Li kreis por vi el vi mem
partnerojn, por ke vi trovu trankvilon en ili; kaj Li metis inter
vin amon kaj kompaton. Vere en tio estas signoj por popolo,
.kiu pripensas

{kaj la du fariĝos unu karno}

La unua kaj plej grava postulo por feliĉa geedzeco estas
unueco de spirito - simileco en spiritaj inklinoj kaj celoj, kaj
sincera deziro atingi tiujn celojn per studado, penado kaj
.memdisciplino

Paroj, kiuj dividas unuecon de spirito, povos sukcese igi
.sian geedzecon eĉ se aliaj faktoroj ne disponeblas

La dua postulo por sukcesa geedzeco estas simileco de
.intelektaj, sociaj, mediaj kaj aliaj interesoj

La tria kaj malplej grava postulo, kvankam ĝi kutime
.prioritatas inter la nelumigitaj, estas fizika altiro

Fizika altiro rapide perdas sian allogon kaj forton se la
.unua aŭ dua postulo ne estas plenumita

* * *

Ni devas esti aktivaj en ĉi tiu mondo, kaj fari utilan kaj
konstruan laboron

Sed kiam ni finis niajn devojn, ni devas ripozi kaj serĉi
.trankvilon en ni mem

Ni ankaŭ devas memori, ke niaj nervoj bezonas ripozon

.kaj trankvilon por restarigi viglecon kaj renovigi energion

Se ni posedas trankvilan nervosistemon, ni sukcesos en

ĉio, kion ni faras, kaj krome, ni estos en harmonio kun ni
.mem kaj en akordiĝo kun Dio

* * *

:Li diris al grupo da sekvantoj

La taso de via vivo estas superfluenta kaj saturita de la
dia ĉeesto, sed pro via malatenteco vi ne sentas tiun benitan
ĉeeston

Kiam vi estas agorditaj kun radio-elsendo, tiam vi
sentas, ke vi estas en proksima kontakto kun Dio

Se vi plenigas botelon per marakvo, fermas ĝin firme
per korko, kaj poste ĵetas ĝin en la maron, la akvo en la
botelo kaj la marakvo ne miksiĝos. Tamen, se vi forigas la
.korkon, ili tuj miksiĝos

Tiel, ni devas forigi la ŝtopilon de neglektemo kaj
indiferenteco el la botelo de nia konscio antaŭ ol ni povas
.tuŝi la dian ĉeeston

Ŝlosilo al Paradizo kaj Feliĉo

Bonŝance, ni povas komenci iam ajn kaj ie ajn
fokusiĝante pri disvolvado de la pozitivaj kvalitoj, kiujn ni
.mankas

Se al ni mankas voloforto, ni koncentriĝu pri tiu aspekto,
kaj per konscia penado ni povos plifortigi nian volon kun la
.helpo de Dio

Se ni volas liberigi nin de timo, ni devas pensi pri
kuraĝo, kaj venos la tempo, kiam ni estos liberigitaj de la
teno de timo

Simple dirite, ni nur bezonas anstataŭigi la ĝenajn
pensojn, kiujn ni volas forigi, per pozitivaj, konstruaj. Jen la
ŝlosilo al paradizo de feliĉo kaj sukceso, kaj ĝi estas havebla
.al ĉiu, kiu volas uzi ĝin

* * *

Kelkaj eble pensas, ke estas neeble provi superi
malamon kaj inspiri la homaron per la dia amo, kiun la
saĝuloj spertis kaj proklamis, sed estas granda bezono ŝanĝi
.direkton kaj anstataŭigi malamon per amo

Ateismaj ideologioj batalas kontraŭ ĉielaj leĝoj kaj
provas forpeli spiritajn konceptojn el la animoj de homoj, kaj
.la mondo rapidas sovaĝe kaj rapide al nekonata celloko

Provante haltigi la furiozan ŝtormon, ni povas kelkfoje
aspekti kiel malgrandaj formikoj naĝantaj en la oceano, sed
ni ne devas subtaksi la fortojn de bono, kiujn Dio metis en
.homon, nek ni devas malestimi tion, kion ni povas fari

La sola afero, kiu forigos la suferon de la mondo — pli ol
mono aŭ iu ajn alia materia rimedo — estas meditado kaj
.sendado de ondoj de spirita konscio sentita de meditatoj
Ni devas disvastigi mesaĝojn de bonvolo kaj bonvolo al
la mondo, provi kompreni la planon de Dio por la homaro, kaj
labori en harmonio kun Lia saĝa universala volo

"Mi diris al li: "Leviĝu

Se vi travivos ĉiujn viajn spertojn ridetante kaj fidante
Dion, sen duboj enŝteliĝantaj en vian menson, vi vidos kiel
.dia leĝo funkcias

kiam mi planis prelegvojaĝon en ,[En la 1920-aj jaroj]
San-Francisko, mi havis nur 200 dolarojn en la banko, kio eĉ
ne sufiĉis por komenci la turneon, kaj estis grandaj fakturoj
:por pagi, do mi diris

Dio estas kun mi. Li konfidis al mi ĉi tiun taskon kaj"
helpos min plenumi ĝin, ĉar la laboro, kiun mi faras, estas
".por Li, kaj Li certe helpos min kaj faciligos aferojn por mi
Eĉ se la tuta mondo forlasos vin, kaj vi certe scios, ke

Dio estas kun vi, Liaj leĝoj faros miraklojn por vi
Kiam mia sekretariino venis al mi kaj mi rakontis al li pri
la monsumo, kiun mi havis en la banko, li estis ŝokita kaj
.fakte falis teren

"Mi diris al li: "Leviĝu

Li respondis tremante: "Ni iros en malliberejon ĉar ni ne
"!povas pagi la ŝuldojn

Mi diris, "Ni ne iros al malliberejo. Post sep tagoj ni
havos la tutan monon, kiun ni bezonas por ĉi tiu
".prelegvojaĝo

Duboj furiozis en li, dum mia fido restis firma
Mi ne bezonis monon por iu ajn persona profito aŭ celo,
sed prefere por disvastigi dian mesaĝon. Timo ne eniris mian
koron malgraŭ miaj multaj malfacilaĵoj, kaj mi povas diri, ke
.timo timas min

Kion vi timas? Nenio devus timigi vin. Alfrontu ĉiujn
.problemojn kun neŝancebla fido al Dio, kaj venko estos via

Kiam la koro estas sorbita en Dio, homo povas superi
.ĉiujn obstaklojn kaj barojn kun la helpo kaj benoj de Dio
Dum tiu semajno, dum mi promenis antaŭ la Hotelo
Palace, maljuna virino alproksimiĝis al mi kaj diris: "Ĉu mi
"povas paroli kun vi
Ni interŝanĝis kelkajn vortojn, kaj sen antaŭparolo ŝi
"diris: "Mi havas multe da mono, ĉu mi povas helpi vin
Mi respondis, "Mi ne bezonas vian monon, kaj kial vi
"ofertas al mi monon kiam vi eĉ ne konas min
"Ŝi respondis, "Sed mi konas vin, mi aŭdis multon pri vi
Mi tuj skribis ĉekon por 27 000 dolaroj (grandega sumo
.en tiuj tagoj), kaj mi vidis la manon de Dio malantaŭ ĝi

* * *

Se persono ne evoluigas intuicion aŭ la kapablon de
intuicio, li faros malĝustajn decidojn, elektos netaŭgajn
komercajn partnerojn, kaj implikiĝos en malĝustajn
.personajn rilatojn
Ĉar la juĝo pri sensa percepto baziĝas ĉefe sur informoj
ricevitaj de la menso per la sensoj, se la sensoj estas
trompitaj de ŝajnoj, oni povas kredi, ke iu estas mirinda
.homo sen scii, kio estas interne de ili
Aŭ li eble pensas, ke li trovis partneron - aŭ vivpartneron
- kaj eniras geedzecan rilaton, kiu povas konduki aŭ al
.malfeliĉa vivo aŭ finiĝi per eksgeedziĝo
Sed intuicio neniam faras tiajn erarojn; ĝi ne rigardas la
magnetan potencon en la okuloj aŭ ies allogan vizaĝon, sed
ĝi ĝuste sentas kaj perceptas en la profundo de la koro la
.veran naturon de tiu persono
Spiritiganta ambicio
Mi neniam forgesos la vortojn diritajn al mi de vendisto
.en granda vendejo, kien mi iris aĉeti mantelon por mi mem
Li diris, "Sinjoro, mi ne volas vendi al vi ion ajn, mi nur
".provas ekscii precize kion vi bezonas

Tiu afabla viro ne provis vendi al mi sian plej
multekostan mantelon, sed montris al mi malpli multekostan
.mantelon, kiu taŭgis al mi en ĉiu maniero
Mi sentis min trankviligita ricevi tion, kion mi bezonis, je
akceptebla prezo

Tiel farante, li certigis min kiel regulan klienton por sia
.firmao

Homoj enkonduku spiritan elementon en siajn praktikajn
ambiciojn kaj konsideru provizi taŭgan servon al la bezonoj
.de siaj kunhomoj

Ne sufiĉas por persono gajni monon per provizado de
servoj kaj ricevado de mono kontraŭe, sed prefere labori por
gajni monon kaj uzi ĝin por establi instalaĵojn kaj instituciojn,
.kiuj servas publikajn bezonojn

Kiam persono gajnas grandajn monsumojn kaj
samtempe helpas siajn partnerojn kaj dungitojn, lia riĉeco
kaj prospero kreskas, kaj tiel li uzas sian riĉecon por helpi
aliajn, por ke ili povu helpi sin mem. Jen kion mi nomas "la
."spiritigo de ambicio

Riĉaj gepatroj, kiuj lasas grandegajn monsumojn al siaj
infanoj, subpremas ilian disvolviĝon bazitan sur memfarita
.sukceso kaj senigas ilin de memstareco kaj la ĝojo de atingo

* * *

Dio rivelis sian veron en diversaj esprimoj ene de
sendependaj civilizoj, naciecoj kaj individuaj pensmanieroj

Per tiu ĉi granda diverseco, Dio metis antaŭ ni
ŝanĝiĝantan kaj varian bildon de la latentaj potencialoj de la
homo, kaj estas la devo de la homo eltiri el tiuj ĉi
multnombraj variaĵoj la plej altajn kaj plej bonajn kvalitojn
kaj enstampi ilin en si mem, en sian patrujon kaj en sian
.mondon

Jen kion faras iluminataj homoj en ĉiu tempo kaj loko
Ili estas centojn da jaroj antaŭ sia tempo, kaj per siaj
senantaŭjuĝaj ideoj kaj kreskanta konscio, ili montras la

universalajn fundamentojn de la vero, kiuj estas eternaj kaj
.sentempaj

Ĉi tiuj principoj estas la esenco de la vera arto de feliĉa
vivo. Ili estas esencaj, aplikeblaj kaj nemalhaveblaj principoj
.por la sukceso kaj feliĉo de ĉiu homo

La diferencoj inter popoloj, nacioj, etnoj kaj malsamaj
doktrinoj ne devas daŭrigi dividojn inter homoj, sed
anstataŭe servi kiel baza modelo por komparo kaj por elekti
la plej bonajn karakterizaĵojn kaj metodojn, kiuj kontribuas al
.la evoluo de la ideala homo kaj socio

La arto de memfido

Malmultaj estas tiuj, kiuj povas esti feliĉaj sen posedaĵoj,
aŭ almenaŭ sen sufiĉa mono kaj sano

Plej multaj homoj bezonas certajn aferojn por senti sin
feliĉaj, kaj ilia feliĉo dependas de eksteraj cirkonstancoj ĉar
la menso ne estas trejnita por ĝui senkondiĉan internan
.feliĉon

Oni eble pensas, ke ili estos feliĉaj — Dio benu vin — se
ili ricevos ĉion, kion ili kredas, ke ili bezonas. Sed deziro
naskas deziron, kaj kiu ajn daŭre multobligas siajn dezirojn,
trovos kontentecon tiel malproksime de ili, kiel la Plejadoj
.estas de la tero

Antaŭ ol vi aĉetas ion, vi sentas, ke vi ne povas rezigni
pri ĝi kaj ke vi absolute devas havi ĝin, sendepende de la
prezo. Sed post kiam vi havas ĝin, via deziro al ĝi iom post
iom malpliĝas, kaj vi komencas pensi pri io pli bona, kaj tiel
.plu

Sukceso estas la arto de memkontenteco: Akiru tion,
kion vi vere bezonas, kaj poste estu kontenta pri tio, kion vi
.havas

Multaj laboristoj kaj dungitoj elspezas sian monon por
nenecesaj aferoj kaj rezulte ili dronas en ŝuldo

Mi konis viron kaj lian edzinon, kiuj loĝis en bela domo
en urbo. Kiam ajn ili vidis ion, kion ili deziris, ili aĉetis ĝin tuj,

eĉ per amortizoj. Sed fine, ilia bela domo fariĝis fonto de
.teruro por ili

Ili ne povis pagi la amortizojn por la aĵoj amasigitaj en
ilia domo, do mi diris al ili iam: "Ĉi tiuj aĵoj ne estas viaj kaj vi
ne posedas ilin, vi prunteprenis ilin en amortizoj. Do kial vi
ne simpligas viajn vivojn sen ĉi tiuj konstantaj zorgoj, kiuj
"?detruas ĉian pacon kaj ĝuon, kiujn vi havas
Pro la ŝuldoj, en kiujn ili falis, ili fine perdis ĉion,
.devigante ilin reveni al pli simpla vivo kaj rekomenci
Ekzistas sanaj deziroj kaj senfruktaj deziroj. Sanaj,
valoraj deziroj estas kiel purrasa ĉevalo, kiu, anstataŭ
konduki vin en valon de mallumo, portas vin al helaj
horizontoj de feliĉo kaj kontenteco. Estas onies devo analizi
dezirojn por determini ĉu ili kontribuos al feliĉo aŭ
.distancigos onin de ĝi

Ĉio, kio liberigas vin de materiismo kaj alproksimigas vin
al vera feliĉo, estas sana deziro. Sciu, ke vera sukceso
dependas de sanaj deziroj, ne de akiro de aferoj je la kosto
.de aliaj

Riĉeco akirita per malaprobindaj rimedoj povas ŝajni
sukcesa sur la surfaco, sed tia troa riĉeco turmentas la
animon kaj senigas ĝin je paco. Maltrankvila konscienco
estas — pardonu la esprimon — kiel streĉa ŝuo, kiu povas
.aspekti bela, sed pinĉas la piedon ĉe ĉiu paŝo
Persono kun pura konscienco estas en paco kun si mem,
kun aliaj, kaj kun Dio. Se via konscienco estas pura, vi povas
stari sola kontraŭ la tutmonda publika opinio, kaj kiom ajn
densa estas la mallumo ĉirkaŭ vi, kun la helpo de Dio, vi
povos trapenetri la melankolion per la lumo de via lumigita
.konscienco

* * *

Ni ne bezonas la gloradon kaj laŭdon de homoj, ĉar la
homa naturo estas ŝanĝiĝema kaj la homa memoro estas
.mallongdaŭra

La aprezo kaj aprobo de Dio estas tio, kion ni devas
strebi al kaj serĉi diligente, ĉar la valoro de homo dependas
de la akcepto, kiun li ricevas de la ekzamenanto de koroj kaj
.la konanto de sekretoj

Se ni estas puraj kaj piaj en la okuloj de Dio, tiam tio
estas tio, kio plej gravas
Kiam ni faras bonfarojn, ni devas kelkfoje suferi, sed la
laceco, malkomforto, memdisciplino kaj mensa trejnado
estas nenio kompare kun la spirita feliĉo, kiun neniu tera
.gloro povas egali

La ĝojo de tiuj, kiuj alvenas, estas granda kaj
renoviĝinta, kaj la celo de la vivo estas atingi tiun eternan
feliĉon, kaj ĉiu nobla ideo alportas nin unu paŝon pli
.proksimen al nia finfina celo
Tiaj pensoj estas kiel rivero, kiu kondukas al la oceano
.de la animo, kie estas paco, kontenteco kaj interna feliĉo
sukceso

Mi trarompis la densan arbaron de nescio
Kaj mi ĉizis vojon de lumo en ĝi
Mi unue elstarigis kelkajn vundeblecojn kaj malfortojn
Mi sekvis ĝin per arbustoj de dorna dezirĝenta geniaĵo
La fajro fariĝis eĉ pli intensa
Flamoj leviĝis

Kaj ĝi etendiĝis por engluti la arogantan fierecon
Kaj evidenta nescio
Kaj la rabiaj, sovaĝaj bestoj de volupto estis bruligitaj
Dum mi faras mian vojon
Meze de la cindroj de malmodernaj homaj eraroj
Mi pavimos la vojon por ĉiuj, kiuj volas transiri la
arbaron de nescio

* * *

En niaj rilatoj kun aliaj, estas tre grave rimarki kaj aprezi
.la internajn kvalitojn, kiujn ili forĝis el siaj vivoj

Se vi studas aliajn kun malferma menso, vi povos
kompreni ilin kaj pli bone interkonsenti kun ili, kaj vi povos
.scii, kiu estas la persono, kun kiu vi traktas, kaj kiel trakti lin
Ne parolu kun filozofo pri ĉevalvetkuro, nek kun
sciencisto pri mastrumado
Ni devus ekscii, kio gravas al la alia persono, kaj paroli
.kun ili pri tio, ne nepre pri ni mem
Konkurado inter viroj kaj virinoj
Ŝajnas, ke konkurencio ĉiam ekzistis inter viroj kaj
virinoj, sed ili estas egalaj laŭ esenco, kaj nek unu nek la alia
.estas supera
Persono devus fieri pri sia propra valoro kaj la moralaj
fortoj kaj esencaj kvalitoj, kiujn Dio metis en lin/ŝin
La viro argumentas, ke virinoj estas emociaj kaj
.impulsemaj kaj ne povas trakti aferojn per racio kaj saĝo
La virino plendas, ke la viro ne kapablas kompreni ŝin
kaj aprezi ŝiajn sentojn
Sed virinoj kapablas je solida logika pensado, kvankam
.emocio estas la plej forta forto en ilia naturo
Kaj la homo kapablas senti kvankam racio dominas en
lia vivo
La celo estas krei ekvilibron inter racio kaj emocio, tiel
.ke nek superfortu la alian nek nuligu ĝian rolon
Ĉi tiun ekvilibron oni povas atingi per tio, ke ambaŭ
.seksoj lernas unu de la alia per amikeco kaj kompreno
Ĉe la iluminitoj, ni trovas mirindan miksaĵon de viraj kaj
virinaj kvalitoj, kaj kiam ni atingas staton de perfekta
ekvilibro inter racio kaj emocio, ni lernis la grandajn
.lecionojn, por kiuj ni venis al ĉi tiu tero

* * *

Spiritaj pulsoj
Mi estas sparko de kosma lumo
Mia esenca memo ne estas sango kaj ostoj
Pli ĝuste, ĝi estas radio de la dia suno
Mi evoluigos la kapablon fokusigi la menson

Mi legos bonajn librojn kaj materialojn
Kaj mi plonĝos pli profunde en pensojn
Kaj aldone al ĉio
Mi plonĝos en la maron de mia animo
Kaj mi pripensas la sekretojn, kiujn Dio metis en ĝin
Mi petas vin, ho Sinjoro
T trovi reflekon en mia agado
Kaj aktiveco en mia kontemplado
Tiel ke mia tuta vivo
Donaco de amo kaj lojaleco al vi
?Ĉu mi povas trovi vin
?Krom en la sanktejo de mia koro
Mi plantos rozojn de frata amo
En la grundo de amikeco kaj lojaleco
Ho Sinjoro, veku nin el nia kronika dormo
Ni rekonu vian ĉeeston manifestitan en la lumo de racio
Kaj brilante en la torĉoj de saĝo
Mi malvarmiĝos en la laĝeto de dia amo
Kaŝita malantaŭ la muroj de kontemplado
?Kio estas ĉi tiu vivo, kiu fluas en miaj vejnoj
?Ĉu estas permesite, ke ĝi ne havu dian fonton
La koncepto de emisio
!Penso havas nek limojn nek finon
Ĉiu afabla vorto reprezentas koncepton de universala
naturo, ĉar afablaj vortoj kaj puraj pensoj havas dian fonton
Multaj ondoj da grandaj ideoj dancas sur la brusto de la
maro de vero
Niaj intelektaj esprimoj de konsento estas ondoj en la
oceano de kompreno kaj scio
?Kio estas la signifo de emaniĝo
Ĝi estas renovigo de vivo kaj leviĝo al pli altaj niveloj
?Kio estas levita kaj kiel ĝi estas levita
Ni devas kompreni la signifon de la renovigo de la vivo.
.Ĉio en la ekzisto spertas procezon de ŝanĝo kaj transformo

Ĉi tiuj ŝanĝoj estas aŭ malutilaj aŭ utilaj por la aĵo, kiu
estas ŝanĝata
Ekzemple, se mi prenas malpuran glason kaj forte batas
?ĝin sur la teron, ĝi ŝanĝiĝos, ĉu ne
Sed tia ŝanĝo ne estas utila; prefere, ĝi implicas
.damaĝon al la detruita aĵo
Sed se vi lavos la vitron kaj faros ĝin klara kaj brila, tiam
.la ŝanĝo estos utila
Tial, emaniĝo signifas ajnan utilan ŝanĝon, ĉu al fizikaj
.aĵoj aŭ al homoj
kreiva agado
Ekzistas tri kategorioj de homoj, kiuj posedas kreivan
:spiriton
Escepta kategorio - eksterordinara
meza klaso
kaj ordinara kategorio
Estas multaj, kiuj ne falas en iun ajn el ĉi tiuj kategorioj
:Persono ŝatas demandi sin
Ĉu mi provis krei ion novan kaj unikan, ion, kio utilis al"
"?mi kaj al aliaj
Tio estas la deirpunkto por okupiĝi pri kreiva agado
Se li ne pensis pri tio, tiam li estas unu el tiuj, kiuj
kredas, ke ili ne havas kapablon esti kreivaj, kvankam ili
posedas ĝiajn komponantojn, sed la sugestoj, kiuj enfiltriĝis
en ilin el ilia subkonscio, konvinkis ilin, ke ekzistas vastaj
.distancoj inter ili kaj kreivo
Kiu trairas la vivon kiel somnambulo, tiu devas vekigi sin,
:asertante al si
Mi posedas la plej grandan el la homaj donacoj, la"
".spiriton de kreemo
Ĉiu homo posedas sparkon de kapablo kaj iniciateco, kiu
ebligas al ili krei ion unikan. Tamen, la influo de la ĉirkaŭaĵo
estas kiel hipnoto, kaj limigita homa konscio povas facile esti
trompita se homo ne estas atenta kaj rezistema kontraŭ
.negativaj mediaj influoj

Kiu ajn diras al si, "Ĉiuj vojoj estas bone paŝitaj kaj
plenplenaj, do kio estas la senco provi?", tiu lasas sin fali sub
la hipnotan influon de monda konscio, kiu malhelpas
persistemon, kaj tio klarigas kial multaj homoj ne sukcesas
en ĉiuj aspektoj de la vivo, ĉar al ili mankas la spirito de
.kreemo

Persono devas adaptiĝi al la vivspertoj laŭ tio, kion lia
konscienco diktas kaj kion lia koro sugestas al li, kaj ne agi
.sen zorgema konsidero

Kiu ajn posedas fortan fidon profunde en si mem, Dio
pliigos lian fidon, forton kaj decidon atingi tion, kion li aspiras
.en la vivo

Mi havas firman fidon al Dio kaj fortan kredon je Lia
helpo, tial Li benis min per benita spirita forto, nevenkebla
volo, kiu ĉiam kreis ŝancojn por mi, malfermis pordojn por
.mi, kaj pavimis sennombrajn vojojn antaŭ mi, per Sia graco

Vera kaj daŭra feliĉo kuŝas nur en Dio
Dia scio estas trezoro; kiu ajn trovas ĝin deziras nenion
alian

En Dio, kaj en neniu alia, estas sekureco. Li estas la sola
.rifuĝo kaj fuĝo de ĉiuj timoj kaj zorgoj

Alie, ne ekzistas vera sekureco en ĉi tiu mondo
Tial, oni devas fari ĉiun penon por koni lin kaj komuniki
kun li matene kaj vespere, kaj en ĉiu laboro, kiun ni faras, kaj
.en la devoj, kiujn ni plenumas

Kie ajn Dio estas, tie estas nek timo nek malĝojo
Tiuj, kiuj Lin konas, ne estas skuataj de mondaj eventoj
nek skuataj de diversaj katastrofoj, ĉar ili estas sekuraj kaj
.protektitaj pro la ĉeesto de Dio kun ili kaj Lia protekto de ili
Petego

Ho, Sinjoro
Kvankam la lumo de via amo estas kelkfoje malheligita
de la malbonoj de la mondo

Sed ni laboras forte por montri vian lumon
Daŭre fluu la radianco de via benita lumo

Ĝi brilas meze de la mallumo kaj dispelas ĝin tute
Mi sentas vian gloran potencon trapenetrantan mian

estaĵon

Kun via helpo kaj benoj, tiuj, kiuj amas bonecon, povas

Venkante la malbonojn de la mondo

Kaj via amo restas la plej granda potenco

Kiu devas esti enstampita en mensojn kaj korojn

Por forigi militojn

Tumultoj kaj maltrankvilo

Mi sentas la doloron de la homaro

Mi volas fari ĉion eblan por mildigi homan suferon

Benu nin, ho Sinjoro, por ke ni povu levi la torĉojn de Via

amo kaj Via lumo

Kien ajn ni turniĝas kaj kien ajn ni iras

Mi volas esti kun tiuj, kiuj amas vin

Kaj mi volas ĝui aŭdi vian plej sanktan nomon

Vi estas la unua kaj lasta amo en mia koro

Benu ĉiujn, por ke ili povu senti vian amon kaj gloron

Ni forlasu vanajn ambiciojn kaj fantaziajn revojn

Ni estas plenaj de via mirinda amo

Mi volas rakonti al aliaj pri via amo kaj viaj mirindaĵoj

Enstampu en nin la konstantan konscion pri via amo

Kaj la urĝa deziro tuŝi vian dian ĉeeston

Ni forlasu ĉion, kio nin forpuŝas kaj tenas nin for de vi

Vi sole estas la eterna, senfina kaj absoluta vero

Ne ekzistas vivo sen vi

Liberigu ĉiujn, same kiel vi liberigis min

Kaj mi dankas vin el la profundo de mia animo

Por doni al mi ĉi tiun benitan ĝojon

Kiu akompanas min tage kaj nokte

Trankvila aktiveco kaj aktiva trankvilo

Persono ne devas pasigi sian tempon nur por akiri

monon, sed ankaŭ por ekzercado, legado, meditado, amo al

.Dio, kaj konduto trankvila kaj neĝenata

Se vi konstante elsendas pozitivajn pensojn kaj ŝarĝas
ilin per la energio de amo, tiuj pensoj lasos bonan impreson
.sur aliajn

Simile, se vi liberigas pensojn ŝarĝitajn per envio aŭ
malamo, aliaj ricevos tiujn pensojn kaj respondos al ili per
.similaj pensoj

Mi petas Dion subteni viajn klopodojn per Sia forto kaj
benoj

Ekzemple, se la edzo devias de la ĝusta vojo, la edzino
petu Dion helpi ŝian edzon kaj forigi sentojn de ĵaluzo kaj
indigno el ŝia koro, kaj igi ŝian edzon kompreni sian eraron
.kaj reveni al la ĝusta vojo

Se la preĝo estas sincera kaj la intencoj estas puraj, la
.dezirata ŝanĝo okazos kun la helpo de Dio

* * *

Mi ofte uzis volon por venki kutimon, kiu provis kapti
min

Kiam mi manĝis certajn specojn de manĝaĵoj kaj trovis
min limigita de la deziro al tiuj specoj, mi sindetenis de tiuj
.manĝaĵoj ĝis la deziro al ili malaperis

Kiam mi iris al Singapuro, mi trovis tie bongustan
frukton, sed mi observis min mem por ne krei deziron al ĝi,
ĉar mi komprenis, ke se mi ne atentus kaj ne prenis
antaŭzorgojn, mi trovus min deziranta ĝin matene, tagmeze
.kaj vespere, kaj tiamaniere ni limigas nin mem

Kvankam mi tre ĝuis la frukton tiun tagon, mi ne sopiris
.ĝin kaj mi ne bedaŭris ĝian foreston la sekvan tagon

Se ni koncentriĝas pri la aferoj, kiujn ni ĝuas, ni havas
.nenion por timi. Ni devas teni nian liberecon super ĉio alia

Se mi diras, ke mi ne faros ion, la decido estas fina kaj
?nerevokebla. Ĉu tio ne estas libereco

Kiel mirinde estas agi ne pro kutimo aŭ kiel respondo al

!aliaj provantaj konvinki nin, sed ĉar saĝo tion diktas
Kiam saĝo konvinkas nin fari ion, nenio devas nin
malhelpi fari ĝin, kondiĉe ke ni estas gvidataj de saĝo

Utila kutimo povas esti establita per voloforto kaj saĝo.

.Mi havas la kapablon favori ĉion, kion saĝo sugestas
La originalaj ŝablonoj aŭ arketipoj de plej multaj homoj
fariĝis tiel fiksj, ke ili ne povas ŝanĝi ilin, sed tiuj, kiuj tenas
siajn ideojn flekseblaj per ĝentileco kaj memregado, povas
.facile ŝanĝiĝi al pli bone

La menso devas esti tiel fleksebla kiel argilo Saĝo donas
tiun flekseblecon, kaj tio estas la libereco, kiun mi volas, ke
.aliaj ĝuu

Kiam persono liberiĝas de la katenoj de kutimo, li
trovos, ke ne ekzistas pli granda feliĉo ol agi laŭ libera elekto
.kaj memkonvinkiĝo

Persono ne devas permesi al cirkonstancoj pugnobati
kaj frapi lin kaj venki lin, sed anstataŭe li devas fari sian
.plejebon por superi la cirkonstancojn
Kiu ajn posedas fortan volon, venkos ĉiujn malfacilaĵojn
.kun la helpo de Dio

* * *

Ĉiu fizika ago havas mensan ekvivalenton
Ni uzas nian fizikan forton por plenumi certajn agojn,
sed la ago havas fonton en penso, kaj estas direktita de
.mensa gvidanto

Ŝtelo estas malbono; sed la plej granda malbono estas
la mensa ago de ŝtelo, kiu pavimas la vojon por fizika ŝtelo,
.ĉar la menso estas la vera plancerbo

Ĉiu malĝusta ago, kiun homo volas eviti, devas unue
.esti forigita el ilia menso

Se vi koncentriĝas nur sur la fizika ago, estas tre
malfacile akiri kontrolon

La fokuso estu sur la menso kaj korektado de
miskomprenoj, kaj tiam la ago estos traktata aŭtomate, glate
.kaj sukcese

* * *

Kiam vi sentas vin en paco
En ĉiu movado

De viaj korpomovoj
Kaj vi sentas pacon en viaj pensoj
Kaj en via testamento
Kaj en via amo
Kaj ŝi sentas sin pace
Kaj en la dia ĉeesto
En viaj ambicioj
Memoru, ke vi
Via vivo atingis Dion
Laŭdo, kritiko kaj flatado

Flatado povas esti bona kiam ĝi instigas iun fari bonon,
sed ĝi estas malica kiam ĝi estas uzata por kaŝi spiritajn
vundojn, kaŭzante ilian putradon kaj tiel venenante la
.animon per la malsano de nescio

Plej multaj homoj amas flatadon, same kiel multaj ĝuas
.manĝi mielon sen rimarki, ke iom da ĝi povas esti venena
Aldone al la flatantaj vortoj de aliaj, niaj propraj pensoj
ofte pravigas niajn malutilajn difektojn kaj kaŝas grandajn
psikologiajn abscesojn, kiuj povas eksplodi kaj veneni ies
.tutan spiritan vivon

Tiel, la flatado de aliaj al ni kaj la flustroj de niaj
komfortaj pensoj plaĉas al la aŭdsenso, kaj nia saĝo kaptiĝas
.en la manojn de venenaj vortoj de flatado
Estas multaj, kiuj volonte kaj intence malŝparas monon,
tempon, sanon kaj eĉ moralon pro trompaj vortoj de falsaj
.amikoj

Multaj animoj ruiniĝis ĉar ili ne atentis saĝajn konsilojn
kaj ĉar ili venkiĝis al la tento de dolĉa parolado, kiu enhavis
.ruzecon kaj malicon

Vivi en infero kun unu honesta, rekta homo estas pli
bone ol vivi en paradizo kun dek milde parolantaj,
malbonintencaj homoj. Flatantoj transformas la ĉielon en
inferon, dum bonaj, lojalaj amikoj transformas la inferon en
.ĉielon

Ni ĉiam devas diri la veron, kaj samtempe ni devas eviti
vundi aliajn per vortoj, kiuj eble estas veraj sed estas severaj
.kaj ne kondukas al pozitiva rezulto
Ekzemple, se vi alparolas blindulon dirante "Vi blindulo",
tio, kion vi diras, eble estas vera, sed ĉi tiu speco de parolo
estas nedezirinda kaj kaŭzas vunditajn sentojn, kaj tial tia
.vunda stilo estas evitenda

Ne estas konsilinde kritiki iun, kiu ne volas esti kritikata,
sed estas utile aŭskulti afablan kritikon, kaj estas mirinde
akcepti severan sed ĝustan kritikon kun rideto kaj amika
.aprezo

Saĝulo havis amikon, kiu estis tre kritika pri li, kaj la
sekvantoj de la saĝulo estis ĉagrenitaj de ĉi tiu kritiko. Iun
tagon, unu el la disĉiploj venis ĝoje al sia instruisto kaj diris
".al li: "Ĝoju, instruisto, ĉar via malamiko, la kritikisto, mortis
La saĝulo ekploris kaj diris: "Ho, kia granda perdo! Mia
plej bona spirita kritikisto mortis, kaj mi sentas, ke mia koro
".estas frakasita

Plej multaj homoj ne ŝatas konstruktivan, kompreneman
kritikon kaj anstataŭe preferas oferi ĉion por flatado kaj
forturni sin de la sinceraj vortoj de saĝuloj kaj ilia preciza
.antaŭscio

:Homo devus demandi al si de tempo al tempo
Ĉu mi estis trompita per dolĉaj vortoj kaj permesis al la"
manoj de memserva flatado limigi mian saĝon kaj blindigi
"!?"mian komprenon

La Rakonto pri la Sanktulo kaj la Fantomo de Variolo
Dum unu el la justaj sanktuloj de Dio meditis malfrue
nokte, la timiga fantomo de variolo aperis al li enirante la
:vilaĝon, kie li loĝis, do li kriis al ĝi
Restu kie vi estas, fantomo, kaj reiru de kie vi venis. Vi"
ne rajtas damaĝi la loĝantojn de la urbo, kie mi adoras
".Dion

La fantomo respondis: "Mi prenos nur tri homojn, ne pli,
".laŭ la leĝo de karmo kaj por plenumi mian kosman devon

La gardisto kontraŭvole akceptis la klarigon
La sekvan tagon tri homoj mortis pro variolo, kaj la trian
tagon pluraj pliaj mortis, kaj ĉiun tagon poste kelkaj
vilaĝanoj falis predo de la terura malsano
Kredante, ke li fariĝis viktimo de granda trompo, la
sanktulo profunde pripensis kaj alvokis la fantomon. Kiam ĝi
:aperis, la sanktulo riproĉis ĝin, dirante
Vi trompis min, Fantomo, kaj vi ne diris la veron kiam vi"
".diris al mi ke vi kunprenos nur tri homojn
La fantomo respondis: "Mi ĵuras je la Supera Spirito, ke
".mi diris la veron
La gardisto diris: "Vi promesis al mi, ke vi kunprenos tri
".homojn, sed la malsano jam postulis dekojn da vivoj
La fantomo respondis: "Ho amiko de Dio, mi prenis nur
".tri, la ceteraj mortis pro timo
Sciu, miaj amikoj – Dio pliigu vian scion – ke timo kreas
negativan vibron en homo, ĉirkaŭante lin iel aŭ alie,
envolvante lin per nevideblaj ŝnuroj, kiujn malfacilas forigi,
kaj igante lin pli sentema al ricevado de ĉio negativa en aliaj
.ĉirkaŭ li, tiel ke li ĉirkaŭiĝas de nesanaj ondoj
En tia kazo, li altiras al si malsanon, frustriĝon,
senesperecon, dubojn, suferon, malĝojojn, kaj eble eĉ
.morton

Volforto: La Kosma Aktivigilo
Ĉiu movo en la korpo signifas movon de volo
Per la volforta sistemo, energio estas sendita sendrate
al la korpo uzante la stokitan energion en la cerbo kaj la
.intelligentan kosman energion ĉirkaŭantan la korpon
Kiam vi estas laca, vi povas provizi la korpon per
energio per manĝado, spirado de oksigeno, trinkado de akvo
.aŭ aliaj fluido
Sed kiam vi streĉas viajn brakojn kaj korpon por levi
pezan pezon, vi enportas energion en vian korpon per
.nevidebla voloforto

Kiam vi streĉas la korpon per konscia fokuso (ĝis ĝi
vibras sen streĉo), vi tuŝas la kosman energion de Dio dotita
.per inteligenteco

Tiel ni povas generi energion aŭ agadon en la korpo, ne
el materiaj fontoj ekster la korpo, sed el la dia fonto, kiu
.estas kaŝita kaj ekzistas kaj interne kaj ekstere de la korpo
Por akiri aliron al kaj profiti de kosma energio, oni devas
unue trovi la mankantan ligon inter konscio kaj materio, inter
korpo kaj animo. Ĉi tiu ligo troveblas per fokuso, meditado
kaj kompreno de la vera naturo de la memo kaj ĝia ligo al
.dia konscio

La vivo estas ruldomo

Multaj el tiuj, kiuj estis kun ni lastjare, ne estas kun ni
?nun, kaj kiu scias, kiu estos ĉi tie venontjare

Tio estas la vivo, kaj ĝia vojaĝo daŭras. Ĝi estas

.karavano, kun kiu ni vojaĝas por mallonga tempo

Kelkaj el niaj kunuloj falis en la abismon de perdo, sed
kiam la doloroj, kiujn ili suferas, superfortos ilin, ili komencos
serĉi gvidadon kaj direkton de la Sinjoro de la karavano, kiu
.estas ankaŭ la Majstro de ĉi tiu tero: Dio la Plejpotenca

Kvankam ni estas disigitaj en ĉi tiu karavano, kaj
mistero ĉirkaŭas la komencon kaj la finon, la vivo ankoraŭ
havas profundan signifon: memorigi nin pri la graveco de
.serioze serĉi Dion

:Ĉi tiu mondo ankaŭ povas esti komparata al teatraĵo

Ĉi tiu vivo estas rakonto rakontita de rolulo, la nokto"

".estas kovrilo kaj la tago estas la ludejo

Aktoroj ne venas el nenio. Ekzistas postsceneja loko, kaj

post kiam iliaj roloj finiĝas, aktoroj ne ĉesas vivi, sed
.malaperas malantaŭ la kurteno de la etero serĉante ripozon

Ni estas ĉi tie laŭ la plano de la Dia Teatra Direktoro ludi

niajn rolojn por iom da tempo sur ĉi tiu vivscenejo kaj poste
.forlasi la scenon

Ni ne mortas laŭ la tradicia senco de morto, sed ni
malaperas malantaŭ la kurteno de tempo, laŭ la direkto de
.la reĝisoro de la kosma teatro
Ni aperos sur la scenejo de la vivo fojon post fojo ĝis ni
majstros la aktoradon kaj ludos niajn rolojn konvene laŭ la
.dia volo

Kiam ni plibonigos nian agadon kaj plenumos la volon de
la Supera Direktoro kaj Planisto sen perdi kuraĝon aŭ
interrompi la detalojn de la die destinita plano, ni jam ne
bezonos provi denove, sed fariĝos senmortaj kolonoj en la
strukturo de eterna ekzisto, konstantaj loĝantoj en la Regno
.de la Ĉielo

Ili restos tie eterne

Kiu ajn venkos, mi faros lin kolono en mia dia templo,}
{.kaj li neniam plu eliros

* * *

Komence mi hezitis fariĝi instruisto, ĉar la postuloj kaj
implicoj estas grandegaj kaj timigaj, ĉar instruisto devas esti
skusorbilo, kaj en la momento kiam li iĝas maltrankvila kaj
.konfuzita, li ne povas helpi tiujn, kiuj petas lian helpon
Vera instruisto devas ami ĉiujn, kompreni la homaron,
kaj koni Dion

Kiam mia instruisto (Sri Yuktiswar) diris al mi, ke mia
rolo en ĉi tiu vivo estas tiu de spirita instruisto, mi alvokis la
.senfinan potencon de Dio por subteni min
Kiam mi komencis doni prelegojn, mi intencis paroli ne
el la scio de libroj derivitaj de teoria studado, sed el interna
inspiro, plene konscia, ke la kreiva potenco, kies fontoj
neniam elĉerpiĝas kaj kies fonto neniam elĉerpiĝas, kuŝas
.malantaŭ ĉiuj miaj vortoj

Tiu povo ankaŭ estis uzata en aliaj kampoj por helpi
.aliajn en ilia laboro kaj laŭ multaj diversaj manieroj
Mi uzis la homan menson por reliefigi senmortecon

Mi ne diris: "Faru ĝin por mi, Sinjoro", sed prefere: "Mi volas fari ĝin, Sinjoro, kaj mi petas vin gvidi min, inspiri min ."

kaj preni min per la mano
Oni povas fari malgrandajn aferojn laŭ escepte unika maniero

Li estu la plej bona en sia laborfako, kaj ne permesu al .sia vivo daŭri ordinare

Kaj plenumi ion utilan, kion neniu antaŭe faris, ion kio mirigos la mondon

Kaj montri, ke la kreiva, noviga dia elemento funkcias tra kaj per li

Oni devas havi neŝanceblan persistemon kaj rezolucion por iri laŭ la vojoj de la vivo sen permesi, ke pensoj pri malsukceso kaj pasintaj eraroj stariĝu kiel .obstakloj sur la vojo

La vivo povas esti malluma, malfacilaĵoj povas veni kaj ŝancoj povas esti perditaj sen esti kaptitaj, sed la disĉiplo ne ."

diru al si: "Dio forlasis min kaj mia sorto estas sigelita ?Kiu povas proponi helpon al tia homo

La familio de persono povas malakcepti lin, bonŝanco povas forlasi lin - laŭ lia percepto - kaj homaj kaj naturaj fortoj povas konspiri kontraŭ li, sed li povas, per la graco de Dio kaj la spirito de kreemo en li, forpuŝi ĉiujn kontraŭajn .atakojn kaj marŝi triumfe al la paradizo de fakta atingo
Eĉ se vi estos venkita cent fojojn, decidu, ke vi venkos la .malfacilaĵojn kaj gajnos la kronon de gloro
Seniluziiĝo ne daŭras eterne, kaj frustriĝo estas provizora provo

Dio volas, ke ni estu venkintaj en la vivo kaj montru la plenan potencon en ni, por ke ni povu sukcese plenumi nian .superan rolon sur la scenejo de la vivo

En Infero kun Saĝulo

Iam estis pia asketo sur la bordoj de benita rivero. Li pasigis multajn jarojn de sia vivo en profunda kontemplado, sed bedaŭrinde liaj klopodoj ne estis fruktodonaj, kaj li ne

ĝojis rikolti abundan rikolton de paco, malgraŭ siaj klopodoj
serĉi kaj esplori la sekretojn de la vivo kaj la fontojn de
.feliĉo

Kvankam nia amiko estis ĉiam ĉirkaŭata de ĉiela
atmosfero rilate al belaj pejzaĝoj, bonkoraj animoj, valoraj
libroj kaj benitaj rondoj de memorado, lia menso tamen
daŭre pensis pri la plej taŭgaj manieroj rabi homojn kaj
.damaĝi ilin

Tiu pensado estis ekster lia kontrolo kaj ŝajnis deveni de
antikvaj karmaj kaŭzoj. Ju pli li provis forigi tiujn
nebonvenajn pensojn, des pli ili invadis lian menson,
.ĝenante lian pacon kaj rabinte de li trankvilon
Fine, li promesis al si, dirante: "Mi daŭre preĝos kaj
petegos, kaj mi ne ĉesos ĝis mi liberiĝos de ĉi tiuj
maltrankviligaj pensoj, kiuj pikas la flankon de mia paco dum
".mia meditado

Pasis horo, poste du, kaj malbonaj pensoj venis al lia
menso kiel uragano, frapante la strukturon de lia pripensado
.kaj skuante ĝin perforte

Fine, post tri horoj da streĉa penado, la maltrankviligaj
pensoj subite malaperis el lia menso, kaj anstataŭe li vidis en
bela vizio sanktulon de Dio starantan en karno kaj sango
.antaŭ li

La radianta sanktulo ne nur aperis vivanta sed ankaŭ
:parolis kun plej granda tenereco, dirante

Mia filo, en via antaŭa enkarniĝo vi estis profesia"
ŝtelisto kun neniu alia zorgo ol kapti aliajn kaj rabi ilin de iliaj
posedaĵoj. Sed baldaŭ antaŭ via morto via konscienco
vekiĝis kaj vi decidis korekti vin kaj promesis al vi, ke vi
ŝanĝos vian hontan konduton kaj sekvos la vojon de boneco.
Pro ĉi tiu kialo vi naskiĝis en ĉi tiun vivon kun forta spirita
decido esti bona homo, sed tamen vi ankaŭ kunportis
malbonajn pensojn, kiuj estis la fokuso de via vivo en via
".antaŭa enkarniĝo

Estas bedaŭrinde, mia filo, ke vi vivas en ĉi tiuj benitaj"
tempoj, ĉirkaŭata de bonaj amikoj, rondoj de memorado kaj
kontemplado, tamen malgraŭ ĉio tio, vi vivas en infero de
".psikologia angoro kaj detruaj, turbulaj pensoj
Post momento de silento, la gardisto daŭrigis sian

:paroladon

Tial, laŭ la universala leĝo, kaj ĉar vi ne faris vian"
plejebulon por utiligi la spiritajn ŝancojn disponeblajn al vi en
ĉi tiu enkarniĝo, krom se vi duobligos viajn meditajn
klopodojn nun, ĉe la momento de morto vi devos elekti inter
:du aferoj

Aŭ vivi en la ĉielo kun dek malsaĝuloj aŭ vivi en infero"

"?kun unu saĝulo, kion vi preferus

:La disĉiplo respondis sen hezito

Ho amiko de Dio, mi preferas vivi en infero kun unu"
saĝulo, ĉar mi scias el mia propra sperto, ke dek malsaĝuloj
faras inferon el paradizon, dum mi kredas en mia koro kaj
scias certe, ke se mi estas kun unu saĝulo, eĉ ĉe la fundo de
".la submondo, li helpos min transformi inferon en paradizon

Libereco de kaprico

Multaj opinias, ke ili devus manĝi tri manĝojn da viando
ĉiutage, dum aliaj konvinkiĝas, ke ili devus manĝi nur
legomojn kaj nuksojn kaj ke ili malsaniĝos se ili iom
!diversigos sian dieton

Tiaj kredoj estas formo de sklaveco. Persono ne devas
permesi al iuj ajn vivkutimoj limigi lin, sed anstataŭe posedi
la kapablon ŝanĝi siajn kutimojn laŭ tio, kion saĝo sugestas
.kaj kio pravas diktas

Ni devas lerni vivi juste, uzante la potencon de libera
elekto, pelataj kaj gvidataj de solida scio
Persono devus povi dormi sur mola matraco unu nokton,
kaj sur la planko alian nokton, kun la sama komforto
Tiu mirinda eskapo de la limoj de kutimo estas la
liberiĝo, kiun la saĝuloj postulas

Kelkaj homoj kredas, ke libereco estas fari kion ajn oni
.ŝatas fari, kaj tion mi nomas la libereco de kaprico kaj deziro
Pro miskompreno pri la vera naturo de libereco, iuj
gepatroj sklavigas siajn infanojn al kutimoj obeante iliajn
.dezirojn sen juĝo
Surbaze de tio, la infano kreskas kredante, ke tiel longe
kiel liaj deziroj plenumiĝas, li restos feliĉa kaj ke la celo de la
.vivo estas kontentigi dezirojn
Sed li poste rimarkas, ke li estis trompita. La mondo
ekster la hejmo estas tute malsama ol tio, kion li vidis kaj al
.kiu li kutimiĝis interne de la hejmo
Ne estas facile kontentigi ĉiun kapricon en la vivo! Aliaj
povas flankenpuŝi lin en sia freneza kurado por akiri tion,
kion li volas, kaj li, siavice, ankaŭ fariĝas ŝtoniĝinta,
senkompata por plenumi siajn dezirojn kaj atingi siajn
avidojn, kredante ke plenumi fizikajn dezirojn estas la finfina
.celo de la homo, certa ke ĉi tiu mondo estas ĉio en ĉio
Gepatroj devas ekipi siajn infanojn per forta volo kaj
sana juĝo, por ke ili povu trairi la mondon sen esti influitaj de
.ĝiaj malbonaj kutimoj

* * *

Ni laŭdas kaj dankas Dion pro la donaco de ĉiu nova jaro
kaj pro la espero kaj promesoj de plenumiĝo, kiujn ĝi
.alportas al ni
Ne ekzistas pli granda potenco ol sincera, kortuŝa
petego por konektiĝi kun Dio, por realigi mirindajn ŝanĝojn
en la vivoj de individuoj kaj en la mondaj kondiĉoj, kaj por
.atingi pacon kaj homan fratecon
Ni preĝas al Dio, ke sinceraj individuaj preĝoj, altaj
perceptoj kaj kreskanta scio transformiĝu en benitan spiritan
.forton, kiu alportu veran ŝanĝon sur la tero
Benu nin, ho Sinjoro, por ke ni estu gvidataj de Via lumo
kaj lumlumaj lampoj sur la vojoj, kaj por ke ni veku Vian
amon en niaj koroj kaj la koroj de aliaj, kaj portu torĉojn de

viva lumo kaj uzu niajn talentojn en tio, kio plaĉas al Vi kaj
.utilas al homoj

Helpu nin fari nin kanaloj tra kiuj Via kosma energio kaj
gvida lumo povas flui por helpi aliajn kaj mildigi ilian mizeron
kaj suferon, ĉar danke al Vi ni havas la potencon helpi la
.homaron kaj nin mem

Ni estas benitaj por ke ni povu simpatii kun tiuj, kiuj
suferas

Ni disvastigas bonajn ideojn kaj intencojn tra la tuta
mondo

Paco kaj frateco fariĝu viva sperto

El la diraĵoj de la instruisto Paramhansa

Yogananda

Homoj plendas pri la ideo rezigni pri certaj aferoj en la
vivo, kvankam en realeco ili rezignas pri multaj valoraj
aferoj, ne malpleje pri trankvilo, kaj kelkfoje ili eĉ oferas sin
.por mono, kiu estas submetata al damaĝo kaj perdo

Fordonu vin al Dio kaj vi trovos, ke via vivo fariĝis kiel
bela ritma melodio

Turnu vian atenton internen de ĉi tiu mondo al la vasta
regno de Dio, kiu estas en vi

En la ŝipo de trankvilo vi povas veli al tiu mondo preter
niaj revoj, kie la dia fonto senĉese fluas el la profundoj de la
koro kaj animo

Sinjoro, helpu min ludi mian rolon en la ludo de la vivo
laŭ maniero kiu plaĉas al Vi, ĉu mi estas malforta aŭ forta,
malsana aŭ sana, fama aŭ nekonata, riĉa aŭ malriĉa, sciante
.ke Vi amas min kaj neniam forlasos min

Riĉeco povas esti prenita de persono, aŭ ili povas esti prenita de ĝi, ĉe ilia foriro de ĉi tiu mondo, kaj ili ne povas kunporti ĝin. Ĝia vera valoro kuŝas en elspezado de ĝi por utilaj agoj kaj en alportado de feliĉo al si mem kaj al aliaj en .maniero kiu plaĉas al Dio kaj onia konscienco

Tiuj, kiuj pensas nur pri sia propra sekureco kaj komforto, forgesante aŭ ignorante la bezonojn de aliaj, fakte svatas la malriĉecon, kiu iam estos ilia sorto. Tiuj, kiuj alkroĉiĝas al sia riĉeco anstataŭ uzi ĝin por bonfaroj, ne alportas al si prosperon en sia postvivo, sed naskiĝas malriĉaj, kun la deziroj kaj avidoj de riĉuloj. Sed tiuj, kiuj dividas sian abundon kaj prosperon kun aliaj, altiras bonecon .kaj abundon kien ajn ili iras

Kiam vi volonte donas al tiuj, kiuj meritas ĝin, vi trovos, ke Dio ĉiam estas kun vi kaj neniam forlasos vin, kaj vi bezonos nenion. Ni ne devas forgesi, ke niaj vivoj estas rekte subtenataj de Dio, kaj kiam ni komprenas, ke niaj mensoj, niaj volo kaj niaj agadoj ĉiuj dependas de Dio kaj derivas sian forton de Li, tiam ni ricevos rektan gvidadon de Li kaj ni .komprenos, ke nia vivo estas unu kun Lia senfina vivo

Meditado pruvas la ekziston de Dio. Post kiam la ondoj de sensacio estas forigitaj el la lageto de la menso, dia feliĉo elŝprucas el la animo. Ĉi tiu feliĉo jam ekzistas en la animo, .sed ĝi estas vualita

Ho, Sinjoro Mi uzos mian volon kaj intelekton por unue plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste mi pluiros al pli .grandaj atingoj

Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas atingitaj, ĝi tamen donas nur nekompletan feliĉon — kaj trovante Dion mi malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo, kaj ĝi neniam ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj kaj ĉiamverdaj herbejoj de .la animo

Domo: Venkoplaco

Se homo pasigas sian vivon ĉasante unu eksciton post alia, tiu neniam konos la guston de vera feliĉo. Oni devus vivi simple kaj alproksimiĝi al la vivo facile. Estas konsilinde por homo pasigi tempon sole, pripensante siajn proprajn agojn de tempo al tempo, kaj praktikante internan pacon, kiu alportas resaniĝon, reunigon kaj renovigitan forton

Se distraĵoj konstante ĉeestas kaj aliaj stimuloj bombardas la sensojn, la nervoj suferos kiel rezulto, grandaj kvantoj da vivenergio estos malŝparitaj, kaj la animo sentos sin streĉita kaj afliktita. Krome, oni ne devus tro zorgi pri korektado de aliaj; prefere, oni devus korekti sin mem antaŭ ol provi korekti aliajn

Sciigu, ke la hejmo estas la plej granda bataalkampo.

.Persono, kiu estas anĝelo en sia hejmo, estos anĝelo ie ajn

La dolĉeco de la voĉo kaj la paco sugestita de nobla

konduto estas pli bezonataj en la hejmo ol ie ajn alie

Same kiel mallumo ne povas resti kie lumo brilas, tiel ankaŭ la mallumo de malsano devas malaperi kiam la lumo de Dio brilas en la ĉeloj de la korpo, kaj malmultaj estas tiuj, kiuj komprenas ĉi tiun veron

Kiam homoj sentas fortan deziron resaniĝi, ili preĝas

kun maltrankvilaj koroj aŭ kun sento de malespero, supozante, ke Dio ne aŭskultos iliajn preĝojn, aŭ ili preĝas

.sed ne atendas, por ke ili sciu, ĉu iliaj preĝoj atingis Dion

Same kiel oni ne povas aŭskulti muzikon elsenditan tra

la aero per difekta ricevilo, tiel ankaŭ oni ne povas kapti la vibrojn de sano, forto kaj saĝo elirantaj de Dio per

metapsikia aparato paneanta kun timoj, zorgoj kaj ĉiaj angoro, duboj kaj necerteco

Ni memoru kaj danku Vin, Sinjoro, en tempoj de bezono kaj prospero, en malsano kaj sano, en mallumo kaj lumo, kaj en ĉiuj cirkonstancoj. Ni memoru kun dankemo la tagojn de bonfarto, kiujn Vi donacis al ni. Helpu nin malfermi la okulojn de fido, por ke ni vidu Vian benatan lumon, kiu resanigas ĉiujn malsanojn kaj suferojn

Mi estas la kapitano de mia ŝipo de bonaj pensoj, mia bonvolo, kaj mia fruktodona, utila agado. Mi stiros la ŝipon de mia vivo, ĉiam fiksante miajn okulojn sur la brilanta .planedo de paco en la ĉielo de mia profunda kontemplado

Mi uzos miajn kreivajn penskapablojn por atingi sukceson en ĉio, kion mi faras. Dio helpos min, se mi ankaŭ .provos helpi min mem

Hodiaŭ mi prilaboros la ĝardenon de la vivo per renoviĝinta peno kaj semos ĝin per la semoj de saĝo, sano, kontenteco kaj feliĉo. Mi akvumos la semojn per fido kaj memfido, kaj mi atendos la malavaron de la Ĉiopova por doni al mi justan rikolton. Eĉ se mi ne rikoltos la atendatan rikolton, mi restos dankema kaj dankema pro la trankvilo, kiu .venas de la klopodo fari mian plejblon

Mi dankos Dion, ke mi kapablas daŭre provi ĝis mi sukcesos, per Lia graco, kaj mi dankos Lin, kiam mi atingos la plej grandan deziron de mia koro. Mi klopodos fari nur .noblajn kaj dignajn agojn, serĉante la plezuron de Dio
La mondo svarmas de naturaj kaj homaj ŝtormoj, kaj Dio estas la forta ŝildo kaj sekura rifuĝejo kontraŭ la ŝtormoj, uraganoj kaj malbonoj de ĉi tiu mondo. Kie ajn Dio estas, tie estas nek timo nek malĝojo. La vera kredanto staras firme kaj fiera en la batalo de la vivo kaj la lukto de la eventoj, certa, ke Dio estas kun li, protektante lin kontraŭ malbono kaj neniam forlasante lin eĉ por momento. Tiel, timo malaperas el lia koro kaj certeco ekregas, protekto, kiu ne .povas esti trudita

Ne timi signifas havi fidon al Dio kaj Lia protekto, kaj .havi fidon al Lia justeco, saĝo, kompato, amo kaj ĉieesteco

Timo senhavigas homon je ties psikologia forto, malklarigas ties menson, kaj difektas la naturajn ritmojn de la koro. Krome, timo povas kaŭzi fizikajn perturbojn kaj psikologiajn malsanojn. Anstataŭ venkiĝi al angoro kaj psikologia enfermo, homo devus certigi al si, ke li estas

sekura en la protekto de Dio, la Ĉiovidanta, la Ĉioaŭdanta,
sekura en Lia nekonkerebla fortikaĵo, kaj ĉirkaŭata de Lia
.kompato kaj zorgo

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur bataalkampo, suferante pro
malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de
Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn,
kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de
protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de
eventoj, samtempe havante kompletan fidon al dia helpo.
Fido neniam signifas esti malzorgema aŭ agi malsaĝe fronte
al malprospero. Prefere, sendepende de tio, kio okazas, oni
devas aserti al si, ke nur Dio kapablas helpi en malfacilaj kaj
penigaj cirkonstancoj, se oni turnas sin al Li per sia tuta koro,
.animo kaj sentoj

Kiam malfacilaĵoj falas kiel lavango, ni ne rajtas permesi
al ili paralizi nian volon aŭ obskuri nian klaran vizion kaj
saĝan, logikan aliron. Male, ni devas konservi nian fidon al
Dio kaj nian denaskan senton pri ĝusteco kaj malĝusteco, kaj
klopodi trovi elirejon. Kun la helpo de Dio, ni trovos ĝin. Fine,
aferoj pliboniĝos, ĉar la potenco kaj mirindaĵoj de Dio estas
kaŝitaj malantaŭ la kontraŭdiroj de homa vivo. Tiuj, kiuj ne
akceptas la neeviteblon de cirkonstancoj kaj anstataŭe
provas penetri trans la vualon per sia intelekto kaj fido,
trovos la pordon malfermita por ili - pordon, kiun ĉiu
.kredanta mano frapas

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni
stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio
esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la
vivo. Dio estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj
mallumo, la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la
lumturo de gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la
.marojn de tera, pasema ekzisto

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj, antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj .de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

La diferenco inter mensa kontemplado kaj spirita introspekto

Se persono programas sin per teoria scio, ili fariĝas kiel migranta registriilo, ripetanta proverbojn kaj altajn frazojn, kaj aliaj konsideras ilin kleraj kaj kleraj. Sed tia scio ne estas plifortigita per rekta percepto de la vero, nek estas egalita per spirita atingo. Ĉi tiu speco de intelektigo aŭ intelektigo tenas la "memon" ligita al la sensa menso, kiu mem estas limigita de la fizikaj sensoj. Teoria scio ne povas akiri dian scion, kaj estas konsilinde ne perdi sian valoran tempon per teorioj, kiuj ne povas esti aplikitaj en la realeco, por ke oni ne trovu sin perdita en densa intelekta ĝangalo, nekapabla .transcendi la sferon de teorio

Ĉi tiu procezo ne kondukos al la scio pri la vero, ĉar la vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj sekvas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj subjektivaj .konkludoj

Se persono uzas siajn mensajn kapablojn nur por akiri monon kaj materiajn posedaĵojn, ilia konscio estos tirata en la materialan mondon kaj implikiĝos en senfinajn komplikaĵoj. Tial, saĝuloj diras, ke persono ne devas dediĉi ĉiujn mensajn kapablojn, kiujn Dio donacis al ili, al la persekutado de pasemaj aferoj, por ke ili ne perdu sin en la labirinto de materiismo kaj ne kreu nenecesajn limigojn kaj limigojn por si mem. Anstataŭe, ili devas uzi siajn mensajn kapablojn por akiri la necesajn de la vivo kaj klopodi disvolvi siajn

moralajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj malĝuste, kaj inter tio, kio estas malutila kaj tio, kio estas utila. Kiam ili kultivas sian spiritan komprenon, ili povos senti Dion en si mem kaj konstati la spiritajn verojn kaŝitajn malantaŭ la densaj vualoj de materiismo. Ĉi tiu stato nomiĝas spirita .introspekto

Kiaj ajn estas niaj zorgoj, Dio ĉiam devas havi prioritaton en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko estas la konstanta, sincera ligo kun Dio, per kiu vi persone atestos mirindan, pozitivan transformiĝon, kiu profunde .impresos vin

Kiam persono volas vidi spektaklon, aŭ aĉeti novajn vestaĵojn aŭ novan aŭton, ĉu ne estas vere, ke ilia menso estas ĉiam okupata? Rilate al tiuj aferoj kaj kiel atingi aŭ akiri ilin? Li ne ripozos ĝis li plenumos siajn dezirojn, kaj li .daŭre laboros senlace por atingi tiujn dezirojn

Tiel, la homa menso devus esti okupata per pensado pri Dio, kaj tiam ĉiuj pli malgrandaj, pli malgrandaj deziroj .transformiĝos al forta deziro senti Dion kaj komuniki kun Li

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro Eliranta el la profundoj de sopiranta animo

La voko de la animo tuŝos la kosman koron, kaj la .respondo venos, alportante kun si grandan ĝojon

Intelekta flustrado kultivas volon, ĝis vi posedas sufiĉe da forto por atingi la deziratan celon

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili estas ŝarĝitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io sufiĉas por realigi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj .harmonias kun la supera volo

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

La sekreto de kresko

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

Malgraŭ la severeco de provoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
multflankan ŝtalon. La saĝo, kiun ni forĝas tra la brulantaj
flamoj de sperto, estas vere rimarkinda. La vivo purigas nin,
transformante niajn bazajn naturojn en altvalorajn
elementojn, permesante al ni vivi kun animoj tiel puraj kiel
juveloj, tiel fortaj kiel ŝtalo, tamen flekseblaj kaj rezistemaj,
flekxiĝantaj sen rompiĝi sub la premoj de malprospero kaj
.malfacilaĵoj

Kiam ni vidas vizaĝojn distorditajn de kolero, cikatrajn
de brutaleco, ilia vido igas nin sopiri forpeli la malbelecon el
niaj propraj animoj - animo netuŝita de io ajn krom malbonaj
intencoj kaj profundaj rankoroj, kiuj obskuras la benatan dian
bildon en ni, same kiel fulgo difektas spegulon. La doloraj
agoj de aliaj devus vekti en ni la deziron plibonigi nian
propran konduton kaj regi nin, por ke ni estu mastroj de niaj
.senbridaj pasioj, ne sklavoj al ili

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia

estaĵo plena de abundo da trankvilo. Ĉi tio estas ĉar tiu fluo
estas konektita al sia pli alta fonto, ĉiam fluanta kaj
konstante atinganta animojn en harmonio kun ĝi. Ili tiam
povos transdoni ĉi tiun fluon de feliĉo al animoj sopirantaj
.pacon

Ĉiutage, homo rigardas sin en la spegulo por vidi sian
vizaĝon, ĉar ili volas aperi plej bone al aliaj. Kiom pli grave
do estas por ili stari ĉiutage kun si mem kaj rigardi en la
spegulon de interna analizo por malkovri, kio kuŝas sub la
brilanta surfaco! Ĉar ĉio, kio estas ekstere alloga, derivas
sian allogon de la interna memo. Kaj nenio makulas la puran
spegulon de la animo kiel psikologiaj misprezentoj kiel
kolero, indigno, envio kaj malamo. Kiu ajn klopodas liberigi
sin de ĉi tiuj kombinaĵoj, fremdaj al la naturo de la spirito,
.permesos al la lumo de interna beleco radii de interne

Per analizo, ni malkovras, ke homaj problemoj estas
trioblaj: ekzistas problemoj kaj malsanoj, kiuj atakas la
homan korpon, aliaj, kiuj atakas la menson, kaj tria
.kategorio, kiu blokas la vojojn de la animo

Malsano, maljuneco kaj morto estas la malfacilaĵoj kaj
obstakloj, kiujn la korpo alfrontas. Psikologiaj malsanoj,
tamen, invadas la menson per tristeco, timo, kolero,
subpremitaj deziroj, indigno, malamo, emociaj obsedoj, febra
nerva agitiĝo kaj la psikologia kancero, kiu paralizas mensajn
kapablojn. La plej danĝera malsano, tamen, estas la malsano
de la animo, manifestiĝanta en nescio, el kiu ĉiuj aliaj
.malsanoj devenas kaj disvastiĝas

Estas pli da bono ol malbono en la mondo

Kiam duboj enŝteliĝas, ni devus memori la vivojn de
grandaj homoj. Estas vere, ke ni estas homoj, sed Dio dotis
nin per eksterordinaraj povoj, kiujn ni malofte uzas. Do kial
tremi pro timo de maljuneco, malsano kaj malĝojo? Ni devus

fari kion ni povas por zorgi pri niaj korpoj, sed ni ne devus
.venkiĝi al timoj aŭ entombigi nin sub amasoj da nescio

La korpo ne estas la tuta persono

Bono superas malbonon en ĉi tiu mondo ĉar Dio estas la
finfina potenco Sed kiam malbono trafas nin, ni pensas, ke ni
havas neniun potencon kontroli ĝin aŭ eskapi ĝian tenon

Ŝtormoj de malbono nepre blovos, sed ni povas superi
iliajn efikojn kaj leviĝi super ili

Ni ne ricevis vivon por esti detruitaj de ĝi, sed por
enstampi en nin konscion pri eterneco, kaj ni devas memori
ĉi tiun veron

Sen libereco de penso, oni ne povas esprimi sin pure,
spontanee kaj nature. Memoru, ke vi estas fundamente
.libera. La povo de la volo ĉiam estas libera

Se vi uzas vian volon ĝuste, ĝi kreos bonan karmon por
vi, sed plej multaj homoj ne volas ŝanĝiĝi kaj ne volas peni,
do ili disfaliĝas fronte al malfacilaĵoj kaj ne kapablas alfronti
.defiojn

Fari kion ajn oni volas ne estas libereco, ĉar homoj estas
ligitaj de siaj deziroj, kaj tial iliaj agoj tute ne povas esti
nomataj libereco. Vera libereco signifas fari ĉion kun volo
gvidata de saĝo. Persono povas kontroli la sekvojn de siaj
pasintaj agoj, kiuj neeviteble sekvos ilin, se ili aktivigas sian
volon kaj uzas ĝin por bonaj kaj utilaj agoj. Se vi kondukas
viajn agojn kun racio kaj voloforto, la fortoj de viaj antaŭaj
malĝustaj agoj malfortiĝos kaj la kutimoj rezultantaj de viaj
.bonaj agoj fortiĝos

Ni konstante deziras tion, kio mankas al ni, kaj
alkroĉiĝas al aferoj, kiuj ne estas esencaj. Post kiam io
posedas nin, ni provizore perdus nian liberan volon. Same

kiel orientanoj estas sklavigitaj de antikvaj kutimoj, tiel
ankaŭ okcidentanoj estas sklavigitaj de modernaj. Ni kreas
.nian propran destinon kaj alkroĉiĝas al ĝi

Kial unu infano naskiĝas en malbonan familion, dum alia
naskiĝas en bonan? Ĉiu el ili uzis sian liberecon vivi laŭ certa
maniero en la pasinteco (en antaŭa vivo) kaj tiel kaŭzis tiujn
.cirkonstancojn al si en ĉi tiu vivo

Ne ekzistas vera libereco sen Dio. Ni devas pensi pri Li
konstante. Kiaj ajn estas niaj zorgoj kaj pensoj, Dio devas
okupi la unuan lokon en niaj koroj, kaj kiam ni vere estas
akordigitaj kun Li, ni ricevos la kapablon plenumi tion, kion ni
.devas, iam ajn, kun Lia dia helpo

Konsiloj por la disĉiplo

Unu el la studentoj petis la instruiston Paramhansa doni
al li iujn konsilojn pri mem-plibonigo, li diris: Se vi volas esti
.amata, komencu per amo al aliaj, kiuj bezonas vian amon

Kaj se vi atendas de aliaj, estu lojala kaj fidela al ili, por
ke ili estu fidelaj al vi

Se vi volas malhelpi aliajn agi malice kaj ruze, ne
permesu al trompo enfiltriĝi en viajn proprajn pensojn, kaj ne
.agu tiel, ke ili damaĝas aliajn

Se vi volas, ke aliaj simpatiu kun vi, komencu montrante
.empathion al ili, precipe al tiuj ĉirkaŭ vi

Se vi volas, ke aliaj respektu vin, vi devas montri
respekton al kaj junuloj kaj maljunuloj

Se vi volas pacon de aliaj, vi devas vivi vivon de
.harmonio

Se vi volas, ke homoj estu religiemaj, estu spirita laŭ
naturo kaj lasu aliajn senti, ke vi estas bona rolmodelo kaj ke
.ili povas fidi vin

Mallonge, ĉio, kion vi volas, ke aliaj montru. Unu el la
bonaj ecoj estas unue montri ĝin en via vivo, kaj vi trovos, ke
.homoj reagos al vi same

Se vi povas identigi la areojn en via vivo, kiuj bezonas
plibonigon sen senkuraĝiĝi aŭ evoluigi
malsupereckompleksojn, kaj se vi konstante laboras por
plibonigi vian propran karakteron, tiam la tempo, kiun vi
pasigas pri tio, estos multe pli produktiva ol se vi perdus
dezirante, ke aliaj plibonigu sin. Via pozitiva ekzemplo kaj
sana konduto havas pli grandan potencon ŝanĝi aliajn ol viaj
.deziroj, kolero kaj vortoj sole

Ho Sinjoro, Vi estas la fonto de ĉia boneco kaj la origino
de ĉia potenco. Benu nin, por ke ni povu reflekti Viajn benojn
sur nin en nia sano, niaj intelektaj aspiroj kaj niaj spiritaj
esprimoj. Vi estas la radianco en la steloj, la energio en la
atomoj, la boneco en la koroj kaj la beleco en la vero. Helpu
nin plenigi nin per Via supera potenco, Via senfina saĝo kaj
.Via senlima aŭtenteco

Sinjoro, ni rekonu, ke Vi estas la fonto de sano, la
oceano de vivo, kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio.
Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj, de timoj kaj zorgoj, kaj
lasu la inundon de Via saĝo forbalai ĉiujn derompaĵojn kaj
.rubon el niaj vivoj

Forŝiru, ho Sinjoro, la vualojn, kiuj kaŝas Vian vizaĝon de
ni. Lasu nin vidi Vin kiel lumon tiel brilan, kiel sennombraj
sunoj ĉe la horizonto de niaj vivoj. Lasu nin senti Vin kiel
ĉiam renoviĝantan potencon, kiu inspiras niajn pensojn,
nutras niajn animojn, subtenas niajn korpojn kaj plenumas
.niajn revojn

Amen

Plej multaj homoj ne scias kial. De sia ekzisto sur ĉi tiu tero, ili kredas, ke la celo de la vivo estas la plenumo de deziroj, akiri la necesaĵojn de la vivo, serĉi plezuron kaj .homan amon, kaj finfine kapitulaci al la fina alvokanto

Homoj komencas siajn vivojn kiel programistoj kun specifaj inklinoj kaj deziroj, kiuj ne plenumiĝis en la pasinteco, kaj ili provas - kun la malmulta libera volo, kiu restas al ili - imitante la dezirojn kaj agojn de aliaj. Se ili interriltas kun komercistoj, ili volas fariĝi kiel ili, kaj se ili .interriltas kun artistoj, arto fariĝas ĉio por ili

Dio volas, ke ni estu praktikaj en ĉi tiu mondo. Li donis al ni malsaton, kiu postulas, ke ni laboru por kontentigi ĝin, sed serĉi nur manĝaĵon, ŝirmejon, monon kaj posedaĵojn .signifas, ke la homo forgesas la fonton de sia feliĉo

Estas vere, ke ni devas labori por atingi niajn bezonojn kaj strebi atingi niajn legitimajn celojn, sed unue kaj ĉefe, ni devas malfermi niajn korojn al Dio kaj serĉi Lian gvidadon kaj aprobon en ĉio, kion ni faras. Tiam ni certe sukcesos en la lernejo de la vivo, ĉar ni ricevos nian direkton de la Supera Direktoro kaj Provizanto, kiu scias, kion ni bezonas kaj kio estas plej bona por ni. Tial, ni devas fidi Lin kaj submetiĝi al .Lia saĝa volo

El la prelegoj de la instruisto Paramahansa

Kiam la interna feliĉo de la animo estas obskurita per dika tavolo de pasemaj sensualaj plezuroj, la ora brilo de la spirito malheliĝas, kaj la travideblaj kapabloj de la animo estas kaŝitaj malantaŭ la denseco de materio. Kiam onia menso estas tirata al ĵaluzo kaj envio, kaj vualita en nuboj de timo kaj zorgo, oni fariĝas mizera, mizera kaj venkita. Sed

kiam oni direktas la saman atenton al amo, paco kaj
.harmonio, oni spertas profundan feliĉon

La animo sentas feliĉon kiam ĝi turniĝas de fizikaj
deziroj miksitaj kun sufero kaj mizero al la travideblaj virtoj
.de la spirito, plenaj de sublimaj ĝojoj

Se la animo tute mergiĝas en krudajn mondajn
plezurojn, ĝi fariĝas indiferenta pri la serĉado de pli altaj
ĝojoj kaj nekapabla sperti spiritajn plezurojn. Multaj eble
argumentos, ke rezigni pri materiaj plezuroj estas preskaŭ
neeble en ĉi tiu mondo aŭ vivante inter homoj, kies pensoj
rondiras nur ĉirkaŭ materiaj aferoj. Tamen, ne estas
postulate, ke la averaĝa homo forlasu la mondon kaj retiriĝu
al montoj kaj arbaroj por trovi trankvilon kaj pacon. Prefere,
ili restu en ĉi tiu mondo sen permesi al ĝiaj potencaj fluoj
forbalai ilin, por ke ili ne estu superfortitaj de la turbulaj
.ondoj de ĉi tiu vivo

Persono ne devus esti negativa rilate al sia ĉirkaŭaĵo, kaj
samtempe li ne devus permesi al materiismo blindigi lian
vidon, por ke li ne perdu kontakton kun sia spirita naturo kaj
.ne povu gustumi la ĝojojn de feliĉo kaj atesti diajn lumojn
La vivo, kun sia esenco, komponantoj kaj celoj, estas
malfacile komprenebla enigmo, sed ne nesolvebla, kaj per
nia progresema pensado, ni solvas kelkajn el ĝiaj sekretoj
.ĉiutage

La aparatoj bazitaj sur precizaj sciencaj principoj en ĉi
tiu epoko estas certe imponaj, kaj la malkovroj, kiujn la
scienco alportas, donas al ni pli klaran vizon pri la manieroj,
laŭ kiuj la vivo povas esti plibonigita. Sed malgraŭ ĉiuj
ekipaĵoj, inventoj kaj strategioj, kiujn ni havas, ni ankoraŭ
ŝajnas esti kiel marionetoj en la manoj de la sorto, kaj la vojo
antaŭ ni estas ankoraŭ longa antaŭ ol ni liberiĝos de la
.kontrolo de la naturo

Certe, vivi sub la kompato de la naturo ne estas libereco. Niaj entuziasmaj mensoj estas superfortitaj kaj katenitaj de sento de senhelpeco kiam ni sentas nin viktimoj de inundoj, uraganoj aŭ tertremoj, aŭ kiam eventoj forŝtelas de ni - sen logika kialo - niajn amatojn proksimajn al niaj koroj. Ni tiam rimarkas, ke ni ne atingis multajn venkojn, kaj ni ne kapablis superi malfavorajn cirkonstancojn. Ĉar malgraŭ ĉiuj niaj klopodoj fari la vivon tia, kia ni volas, certaj cirkonstancoj ĉiam aperos sur ĉi tiu tera scenejo, kaj eventoj estas direktitaj de potenca menso, pri kiu ni scias malmulte, laborante tute sendepende de niaj opinioj kaj volo. La plej bona, kion ni povas fari, estas labori kaj fari kelkajn .plibonigojn

Ni kultivas tritikon kaj faras farunon, sed kiu kreis la unuan semon? Ni manĝas panon faritan el faruno, sed kiu donis al niaj korpoj la kapablon digesti ĝin? Kaj kiel ?transformi manĝaĵon en nutraĵon

En ĉiu angulo de la vivo ŝajnas esti nemalhavebla dia mano. Ni ne povas administri niajn aferojn sen ĝi, kaj malgraŭ ĉiuj certecoj, kiujn ni posedas, ni ne scias, kiam la koro ĉesos funkcii. Tial la neceso de aŭdaca fido al la supera dia potenco kaj fidado al nia pli alta memo, eliranta el tiu .ĉiopovo, laŭ kiu ni estas modelitaj

Ni devas posedi fidon liberan de fiereco, kaj memfide iri sur la vojoj de la vivo

Sen paniko kaj tremo, kaj sen aflikto kaj enfermo

Traktado de alergioj

Superi sentemon estas delikata arto, kaj regi onian reagripecon estas grava por disvolvi ekvilibran kaj .multflankan personecon

Sentemo devenas de miskompreno,
malsupereckomplekso, troigita fiereco kaj troiga memo

Kiam persono pensas, ke iliaj sentoj estis vunditaj, tiu
penso enradikiĝas en ilia menso, vekante iliajn nervojn, kiuj
tiam fariĝas streĉaj kaj ribelemaj. Kolero ekbrulas en ilia koro
pro la vunditaj emocioj. Tamen, iuj homoj havas la kapablon
kontroli siajn emociojn, do iliaj eksteraj signoj ne aperas
malgraŭ la intensa kolero en ili. Aliaj esprimas sian koleron
per tujaj reagoj, evidentaj en iliaj okulmuskoloj kaj mimikoj,
.kaj per akraj, koditaj vortaj respondoj

Troa emocieco havas gravajn sekvojn; ĝi komplikas la
situacion kaj kreas nedezirindajn malstabilecojn, kiuj
.negative influas aliajn

Oni devas klopodi ekzerci memregadon kaj trankvilecon,
kreskigante atmosferon de kompreno kaj harmonio, kiu
antaŭenigas pacon anstataŭ streĉitecon kaj dispelas la
vaporojn de streso. Tiuj, kiuj faras tion, estos mastroj de sia
propra destino kaj estos rekompencitaj per aprezo kaj
.respekto fare de tiuj ĉirkaŭ ili

Troa sentemeco estas trajto komuna al plej multaj
homoj, kaj kiam ĉi tiu neracia emocio ekflamas, ĝi blindigas
komprenon kaj malklarigas la okulojn de saĝo. Eĉ pli
malbone, la tro sentema persono kredas, ke ili pensas,
sentas kaj agas perfekte, kiam fakte ilia konduto povas esti
!tute malĝusta

Multaj homoj kredas, ke ili devus kompati sin mem kiam
ili estas kritikataj, kaj ke memkompato provizas al ili iom da
helpo. Sed kiel droguloj, ju pli ili prenas, des pli forta fariĝas
.ilia dependeco

Tre sentema persono ofte suferas senbezzone. Plej ofte,
neniu scias la kaŭzon de sia aflikto aŭ la naturon de sia

plendo, kio kondukas al pliigita angoro en sia memtrudita
izoliteco. Nenio atingeblas per silenta restado ĉe perceptitaj
insultoj aŭ kritikoj. Estas multe pli bone trakti la verajn
kaŭzojn de tia trosentemo per objektiva analizo kaj
.memregado

Ĉi tiu speco de nesana alergia havas gravajn sekvojn; ĝi
konsumas la koron kiel fajro kaj detruas la historiojn de paco.
.Tial, ĝi devas esti traktata saĝe, logike kaj kun firma volo

Mi laboras forte por servi ĉiujn, sed kiam mi retiriĝas al
mia soleco por reflektado, mi ne permesas al iu ajn ĝeni
mian kontempladon. Aliaj aferoj povas atendi, sed mia
ĉiutaga rendevuo kun Dio ne devas esti neglektita aŭ
.preteratentita

Antaŭ ol entrepreni ian ajn agon, paŭzu kaj zorge
konsideru la sekvojn kaj ilian efikon sur vian menson, korpon
kaj animon. Agoj pelataj de devigo ne estas liberigo, ĉar agoj
kontraŭaj al la leĝoj de harmonio kaj progreso limigos la
individuon. Male, agoj aprobitaj de juĝo kaj laŭ onia
.konscienco estas virtaj kaj alportas liberecon

Kiam vi decidis fari ion bonan, aŭ sin deteni de fari ion
malbonan, kaj vi tenas vin al tiu decido kaj agas laŭe, sciu,
.ke via parto de libereco estas abunda

Dio volas, ke ni uzu la liberecon de elekto, kiu estis
donita al ni, por serĉi Lin kaj trovi Lin, sed Li ne volas trudi
.Sin al ni

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed ĝi devas esti aktivigita kaj nutrata. Sen tiu
.deziro, la vivo havas nek valoron nek guston

Lasu vian spiritan komprenon gvidi vian pensadon kaj
sukceso sekvos vin kien ajn vi iros

Al Dio mi dediĉas mian voĉon, miajn manojn, miajn
piedojn, mian koron, mian korpon, miajn sentojn, mian volon
kaj ĉion

Amo estas la spirita armilo kiu finas ĉiujn militojn

Preter ĉi tiu tero ekzistas senlimaj mondoj, kie ni
renkontos denove tiujn, kiujn ni pensis, ke ili forlasis nin por
.ĉiam

Ĉi tiu monda vivo estas ĉiam ŝanĝiĝanta, malĝojo
sekvas malĝojon, iluziojn post iluzioj. Ĉi tiu miraĝo, kiu
aperas sur la dezerto de nia konscio, devas malaperi, kaj ni
devas vekti niajn verajn memojn el sub la densaj vualoj de
.materio

Ne provu bazigi viajn esperojn sur ĉi tiu vivo. Kie estas
via garantio? Vi estas sekura nur kiam vi rifuĝas en la scio de
.Dio

La esenco de la animo estas kiel antikva oro
entombigita sub la grundo. Kiam la grundo estas forigita de
la oro kaj ĝi estas lavita per la akvo de kontemplado, ĝi
.brilas denove kun kompleta pureco kaj klareco

Sinjoro, ni vidu kio estas bona, pensu sanajn pensojn,
kaj interrilatu kun tiuj kun bona karaktero. Helpu nin pensi
pri Vi kaj kontempli Vin, ho Vi, kiu estas la fonto de ĉia
.justeco kaj la origino de ĉia boneco

Libereco de malforteco

La plej bona maniero venki malfortecon estas ĉesi pensi
pri ĝi; alie, la ideo pri malforteco superfortos vian konscion
kaj dominos vian internan memon. Kiam ni enportas lumon
.en nin, mallumo malaperos kvazaŭ ĝi neniam ekzistis

Tiu ideo alportas al mi mirindajn inspirojn

Kiam lumo estas enkondukita en kavernon, kiu estis
vualita en mallumo dum miloj da jaroj, la mallumo tuj
malaperas. Simile, malfortoj kaj eraroj svagiĝas kiam ni
permesas al la lumo de Dio eniri nian konscion, kaj la
mallumo de nescio ne povas resti. Jen la filozofio, laŭ kiu ni
.devus vivi

Prokrastado estas senutila. La rado de la vivo neniam
ĉesas turniĝi, kaj la tagoj de niaj vivoj pasas rapide. Ĉiu
minuto, kiun ni pasigas pensante klare kaj agante saĝe,
.estas sukcesa kaj profita investo en nian feliĉon

Multaj homoj pasigas sian tutan vivon pensante pri
mono, sekso kaj famo, kaj malofte koncentriĝas pri la
esencaj aferoj, kiuj alportas al ili trankvilon kaj levas ilian
.konscion al pli altaj niveloj

Ne gravas kiom humila estas la rolo de persono, li estas
konsiderata sukcesa en la okuloj de Dio se li scias kiel pasigi
sian tempon saĝe kaj direkti siajn pensojn en la ĝustajn
.direktojn

Kiam la lumo de Dio brilas sur homon, li ne sentas, ke li
bezonas ion ajn, ĉar la ĝojo, kiu superfortas lin, plenumas
ĉiujn liajn revojn kaj igas lin senti profunde, ke li estas la plej
.riĉa el la riĉuloj kaj la plej feliĉa el la feliĉuloj en ĉi tiu vivo

Tunelo de Lumo

Tiuj, kies spirita konscio estas vekita per lumigitaj
pensoj, bonfaroj, afablaj sentoj kaj profunda kontemplado,
povas senti sian foriron de la korpo en la fina momento de
foriro per la spirita okulo. Dum sia tera restado, la jogisto
praktikas vidi la tunelon de la spirita okulo ĉe la limo inter
materio kaj spirito, kaj en la momento de forlaso de la Tero,
ili povas eniri ĉi tiun luman tunelon kaj transiri de ĉi tiu

mondo al la senfina sfero de Dio de lumo, ĝojo, paco kaj
.absoluta libereco

{Lumo sur lumo}

La lampo de la korpo estas la okulo [spirita]

Se via okulo estas sola

Tiam via tuta korpo estos plena de lumo

Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne}
{sciis

Altruismo estas senti la malĝojn de aliaj, alproksimiĝi
al ili, komuniki kun ili, sincere provi konsoli ilin en ilia
malfeliĉo, ĝoji pri ilia ĝojo, kaj fari nian eblon por fortendi de ili
.la fantomon de timo, bezono kaj maltrankvilo

Tiu, kiu posedas la spiriton de altruismo, ne agas laŭ
limigitaj kalkuloj kaj atendoj, sed uzas sian komprenon kaj
sanan juĝon kaj helpas sin kaj aliajn, dankante Dion pro la
sukceso, kiun li atingas. Se li malsukcesas unufoje aŭ plurajn
fojojn, li ne sentas sin senkuraĝigita, sed anstataŭe fariĝas
pli celkonscia, duobligante siajn klopodojn kaj ripetante la
provon, esplorante novajn ideojn kaj kanalojn, gvidate de la
lumo de la racio, kaj serĉante la helpon de Dio ĝis li atingas
.sian celon kaj sian noblan intencon

Kiu laboras por feliĉigi aliajn, tiu estas feliĉigita de Dio
per interna sento de psikologia komforto. Kaj se li perdas ion
por tiuj, kiujn li provas helpi, li ne konsideras ĝin perdo, ĉar
reciproke li gajnas la plezuron kaj trankvilon de Dio. Li vivas
por ami, labori, doni kaj semi la semojn de boneco kaj paco
.en la kampoj de la homaro

Kiu ajn transcendas sian personan mondon en siaj
pensoj kaj sentoj, tiu vastigas sian konscion, pliigas sian
empathion, kaj sentas, ke la mondo estas lia hejmo kaj la

homaro estas lia familio. Li komprenas, ke la celo de sia ekzisto sur ĉi tiu tero estas reformi sin mem antaŭ ol provi reformi aliajn, ĉar kiu ajn reformas sin mem helpas aliajn reformi sin mem per la ekzemplo de sia vivo. Agoj havas pli profundan efikon kaj pli profundan efikon sur la animojn de .aliaj ol vortoj

Mallongaj haltoj

:La brileco de sincereco

Iuj homoj provas eskapi siajn problemojn per rideto, sed tia eskapo postulas puran konsciencon, liberan de hipokriteco kaj trompo. Kiam persono traktas honeste si mem kaj aliajn, kaj agas kun nobleco kaj integreco, iliaj okuloj fariĝas klaraj, kaj unika radianco eliras el ili - la .nedubebla brilo de sincereco

:Honesteco

Iuj homoj diras multajn aferojn en la nomo de honesteco, sed oni ne povas paroli al ĉiuj pri ĉio. Kiam oni ofertas konsilojn kaj gvidadon, iuj homoj miskomprenas viajn vortojn kaj gajnas nenion el tio, kion oni diras; tio estas malŝparita peno kaj neaprezata klopodo. Silento en tiaj kazoj .estas ora, sed tio tute ne signifas silenti pri malbonfaroj

:Memharmonio

Memharmonio estas vere mirinda. Plej multaj homoj scias, kiel malfacile estas esti en harmonio kun aliaj, sed ĉu vi iam pensis pri esti en harmonio kun vi mem? Estas nekredeble malfacile, tamen ebla. Se vi analizas vin mem, vi trovos, ke vi konstante malkonsentas kun vi mem. Se vi ne amas vin mem, vi ne amos iun alian. Kaj se persono ne estas en harmonio kun si mem, kiel ili povas esti en harmonio kun ?aliaj

Memharmonio estas esenca por harmonio kun la mondo. Tial estas esence aprezi kaj ami vin mem, ĉar vi meritas tiun amon. Oni devas ami sin mem, ĉar Dio kreis nin kaj dotis nin per nobla potencialo. Ami ĉi tiun internan memon, ĉi tiun esencon plenan de virtaj kvalitoj, inspiras noblan konduton kaj purigas la menson de malpuraĵoj kaj la .koron de malico kaj indigno

:Alĝustigante la literaturan kompason

Oni ne povas trompi sian konsciencon, pravigi malbonfarojn, aŭ eviti la sekvojn de misgvida konduto, eĉ se oni vojaĝus al alia planedo. La rezultoj de oniaj agoj akompanas onin, kaj oni devas korekti sian vojon kaj tajli sian moralan kompason tiel, ke ĝia nadlo ĉiam montru en la .ĝusta direkto

Iuj homoj vivas en la plej malbonaj kondiĉoj kaj tamen estas en granda harmonio kun si mem, dum aliaj havas ĉiun ŝancon kaj ĉion, kion ili bezonas, kaj tamen estas en eterna konflikto kun si mem. Tial oni ne devas atendi, ke la cirkonstancoj ŝanĝiĝu. Konvinku vin, ke vi fartas bone malgraŭ via ĉirkaŭaĵo, kiu povas esti malsama ol tio, kion vi .deziras

Kiu ajn sin metas sub la povon de la cirkonstancoj, tiu .atendas, ke aferoj ŝanĝiĝu, kaj lia atendado estos longa

Oni diras, ke viro flue parolis dek ok lingvojn, tamen li estis tiel malriĉa, ke li ne povis permesi al si lampon por legi. Do li iris al angulo kaj sidis sub stratlanterno por legi. Vere, voloforto kreas rimedojn, forĝas ŝancojn, renovigas esperon, .plenumas taskojn, kaj plenumas dezirojn kaj revojn

Fakta komunikado kun tiuj, kiuj konas Dion, povas esti farita per persona kontakto kun ili, reflektita legado de iliaj skribaĵoj, aŭ profunda kaj amika kontemplado pri ili. La grava

punkto por memori: Ĝi estas en harmonio kun ilia konscio,
.kiu estas en harmonio kun Dio

Kiam ni akordigas nian konscion kun grandaj animoj, kiuj
amas Dion, ĉi tiu harmonio iom post iom transformas niajn
vivojn laŭ plej mirinda maniero. Ĉi tiu harmonio ne sklavigas
la volon, sed anstataŭe vastigas ĝian amplekson kaj
plifortigas ĝian potencon. Jen la diferenco inter esti en
harmonio kun homoj plenaj de ego kaj okupitaj pri tio, kion ili
povas akiri, kaj esti en harmonio kun amantoj de Dio kaj la
homaro, kies celo estas doni kaj vekti dian amon en la animoj
de tiuj, kiuj estas en harmonio kun ili. La magnetismo de ĉi
tiuj benitaj individuoj alportas nin en proksiman kontakton
.kun dia magnetismo

Ni devas memori, ke dum ni klopodas plenumi niajn
proprajn bezonojn, ni ankaŭ devas helpi aliajn akiri tion, kion
ili bezonas, kaj dividi kun la malpli bonŝanculoj la bonajn
aferojn en la vivo, kiuj venas al ni. Ni memoru, ke ni estas
integrita parto de la tutmonda familio kaj ke ni ne povas vivi
.sen ĉi tiu granda familio

Kia estus la vivo sen ĉarpentistoj, inventintoj, farmistoj
kaj aliaj? Per donado kaj ricevado, kaj interŝanĝo de servoj,
Dio volas, ke ni pensu pri kaj simpatiu kun aliaj. Estas grava
eraro vivi nur por si mem sen konsideri aliajn. Kiam ni
pensas pri nia propra feliĉo, ni devas ankaŭ pensi pri la feliĉo
de aliaj. Ni ne estas devigataj doni ĉion, kion ni havas, por la
bonfarto de la tutmonda familio, ĉar tio estas neebla.
Prefere, ni devus simpatii kun aliaj kaj fari kion ni povas por
.helpi ilin kaj mildigi iliajn ŝarĝojn

Ekzistas rilato inter sukceso kaj inter la kontenteco de la
animo, ene de la kunteksto de la medio, en kiu la individuo
.vivas

Vera sukceso estas la rezulto de konduto konforma al la principoj de justeco, kaj ĝi inkluzivas la feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de persona kontenteco. Ĉiu, kiu aplikas ĉi tiun principon al sia materia, mensa, morala kaj spirita vivo, trovos ĉi tiun difinon de sukceso kompleta kaj .ampleksa

Homoj pensas pri sukceso laŭ diversaj manieroj depende de siaj vivceloj. Foje, iuj homoj egaligas ĝin kun ŝtelo, dirante aferojn kiel: "Li estas sukcesa ŝtelisto!" Tio montras, ke ne ĉiu sukceso estas dezirinda; nia sukceso ne .devus damaĝi aliajn

Alia kvalifiko por sukceso estas alporti harmonion kaj pozitivajn rezultojn, ne nur al ni mem, sed ni ankaŭ devas .dividi tiujn avantaĝojn kun aliaj

Atingi finanĉan sukceson ne nur signifas ĝui tion, kion ni meritas; ĝi ankaŭ signifas havi moralan respondecon helpi aliajn krei pli bonan vivon por si mem. Ĉiu kun inteligenteco povas gajni monon, sed se ili havas amon en sia koro, ili ne povos uzi tiun monon egoisme; anstataŭe, ili dividos tion, .kion ili havas, kun aliaj

Mono fariĝas malbeno en la manoj de avaraj kaj avaraj homoj, sed ĝi estas beno kaj donaco al tiuj kun malavaraj manoj kaj bonkoraj koroj

Bonaj animoj allogas bonajn animojn kaj estas altiritaj al ili

Ni devas lerni ami nian proksimulon kiel nin mem kaj memori, ke ni estas ĉi tie en ĉi tiu vivo por mallonga tempo, post kio ni foriras al alia mondo, kies nivelo dependas de la nivelo de nia pensado kaj la kvalito de niaj agoj dum ĉi tiu .tera restado

Kiuj estas niaj veraj parencoj? Por la saĝulo, ĉiu estas parenco, kaj ĉiu estas "najbaro". Kompreneble, la saĝulo kapablas distingi kaj komprenas, ke kvankam la suno brilas sian lumon sur pecon da karbo kaj diamanton, la diamanto, male al la karbo, posedas la unikan kapablon ricevi kaj reflekti lumon brile. Oni serĉu la kompanion de tiuj, kies pensoj kaj sentoj estas tiel puraj kiel diamanto, kaj dediĉu tempon al trovado de sinceraj amikoj. Tiuj, kiuj vivas puran kaj honestan vivon, allogos amikojn karakterizitajn per pureco kaj honesteco, dum tiuj, kiuj vivas laŭ bazaj instinktoj .sen distingo, allogos amikojn de la sama speco

Se vi taksas altajn idealojn kaj noblajn principojn, estas konsilinde eviti asociiĝi kun homoj, kiuj ne kredas je tiuj idealoj kaj principoj kaj kiuj konfuzas pensojn kaj ĝenas la etoson, por ke iliaj vibroj ne malaltigu vian vibran nivelon. .Samtempe, ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo

Krome, persono devas ne nur doni amon, sed ankaŭ fari pacon, por ke kien ajn ili iras, ili kreu harmonion kaj trankvilon, refreŝigante tiujn ĉirkaŭ ili per sia afabla ĉeesto. Neniu volas alproksimiĝi al malbonodora mefito - pardonu la esprimon - ĉiuj evitas ĝin. Simile, nervoza, impulsema kaj disputema persono ĝenas kaj forpuŝas aliajn. Ni volas esti kiel florantaj rozoj, kiuj elradias dolĉan aromon, kiu ĝojigas la koron. Ni klopodu disvastigi la odoron de paco kaj la brizojn .de boneco kien ajn ni iras kaj kie ajn ni loĝas

La regno de Dio ne estas meze de la nuboj aŭ en specifa loko en la spaco. Ĝi estas trans la mallumo, kiun ni vidas kiam ni fermas niajn okulojn, kaj kiam ni meditas kaj preĝas, la okulo de la spirito situanta en la frunto malfermiĝas en ni, kaj ni vidas benitan lumon kaj sentas ĝojon trapenetrantan ĉiun ĉelon de la korpo, kaj ni sentas, ke la vualo estis levita .kaj sekreta pordo estis malfermita al la regno de Dio

Dio estas ĉiam renoviĝanta ĝojo, ĝojo kiu estas
ĉioampleksanta. Ni devas senti nin unu kun tiu ĝojo kiu loĝas
.en ni kaj ĉirkaŭas la senfinecon

Trans la vibraj limoj de densa materio kuŝas senfina,
ĉioampleksanta konscio, preter priskribebla en sia tuta gloro,
vasteco kaj senfineco. Jen la regno de la ĉielo, eterna,
.senlima kaj senfina konscia feliĉo

Kiam la perceptoj de la animo pligrandiĝas, kaj ĝi sentas
ĝian ĉeeston ĉie, ĝi tiam unuiĝas kun la dia spirito

Gloro al la Absoluta Senfina, tronanta ĉe la horizonto,
kie la ĉielo renkontas la oceanon Kaj gloro al la Supera
Senfina, tronanta sur la paco en ni; per fokuso sur la Senfina
interne, ni povas ricevi ĝian senliman potencon

Scio akirita per studado de libroj aŭ de homoj estas
limigita scio, dum scio akirita rekte de Dio donas la potencon
de saĝo, la brilon de certeco, la trankvilon de la koro kaj la
.pacon de la animo

Ho Sinjoro, instruu min preĝi kun profunda koncentriĝo
kaj miksi meditado kun sinceraj sopiroj, kaj lasu mian koron
.esti purigita ĉiutage per mia pura amo por Vi

Liberiĝante de la limoj de karmo

ĉu mensa aŭ fizika, konscia aŭ senkonscia, havas ,
specifan efikon sur la vivo de persono. Pasintaj agoj estas ne
nur tiuj faritaj antaŭ tagoj, monatoj aŭ jaroj, sed ankaŭ agoj
.el pasintaj vivoj

Vi estis mortinta, kaj Li donis al vi vivon; poste Li
mortigos vin, poste Li redonos al vi vivon; poste al Li vi estos
redonitaj

La bonaj kaj malbonaj efikoj de oniaj agoj En lia nuna
vivo, ĉi tiuj spuroj restas konservitaj en la subkonscio, kaj la

efikoj, kiujn persono portas (aŭ kiujn lia animo portas) de antaŭaj enkarniĝoj, kuŝas dormantaj kiel semoj en la subkonscio, atendante la ĝustajn cirkonstancojn por ĝermi kaj kreski en specifa karma tempo. La leĝo de karmo, kiu ekvilibrigas aferojn, implikas agon kaj reagon, kaŭzon kaj .efikon, semadon kaj rikolton

Ĉiu persono formas sian propran destinton per siaj pensoj kaj agoj, kaj la energioj, kiujn ili ellasas, ĉu saĝe aŭ malsaĝe, neeviteble revenas al ili kiel sia deirpunkto, same kiel cirklo kompletiĝas kun perfekta precizeco. [La demando estas] ĉu la preta serĉanto devas alfronti - kontraŭ sia volo - la neeviteblajn sekvojn de siaj pasintaj agoj, aŭ tion, kio nomiĝas antaŭdestino? La respondo estas ne, Dio estas leĝo kaj amo, kaj la serĉanto, kiu turniĝas al Li kun sincera sopiro kaj kompleta fido, akordigas siajn agojn kun dia leĝo, kaj serĉas la senkondiĉan amon de Dio, sendube ricevos la dian benon, kiu malpezigas pezajn ŝarĝojn kaj plibonigas .cirkonstancojn

Dio metis nin en ĉi tiun mondon plenan de iluzioj, kaj Li konas nian suferon kaj la provojn kaj afliktojn, kiujn ni eltenas. Homoj profundigas la internan mallumon de spirita nescio, kiam ili konsideras sin dronantaj en peko kaj senpovaj eskapi ĝiajn profundojn. Estas pli bone por ili klopodi korekti sin, serĉante helpon kaj kompaton el la koro de dia kompato, esperante pardonon de la ama, kompatema .kaj pardonanta Dio

Kiam ni konscias nian proksiman ligon kun Dio, kia karmo povas ligi nin? Ne lasu iun ajn konvinki vin, ke via doloro kaj malfacilaĵoj estas la rezulto de via karmo. Kiel spirito en via esenco, vi ne havas karmon. Prefere, vi devas konscii ĉi tiun veron asertante al vi mem, ke vi estas unu kun la esenco de vivo, lumo kaj kosmaj fortoj. Se vi konscias ĉi

tiun fakton, vi havas nenion por timi, kaj Dio malfermos
.multajn pordojn por vi kaj provizos al vi multajn ŝancojn

Se vi malkomfortas pri la maniero kiel via vivo iras,
ŝanĝu vian pensmanieron kaj ŝargu viajn sensojn per
.pozitiva energio, kaj vi mem sentos la diferencon

Ne necesas, ke homoj lamentu kaj funebru pri tio, kion
ili maltrafis, aŭ atribuu siajn malfeliĉajn cirkonstancojn al
eraroj, kiujn ili faris en ĉi tiu vivo aŭ en la fora pasinteco, ĉar
tio estas formo de spirita neglekto. Ili devas agi kaj elradikigi
la fiherbojn el la ĝardeno de la vivo, kaj tiam la plej dolĉaj kaj
plej viglaj floroj floros kaj portos la plej bongustajn kaj
.dezirindajn fruktojn. Per Lia graco, la Plejalta

Submetiĝi al Dio ne signifas ne uzi nian volon por
plibonigi niajn aferojn kaj atendi, ke Dio ordigu niajn
situaciojn sen ia ajn peno de nia flanko, ĉar Dio helpas tiujn,
.kiuj helpas sin mem

La ĉefa afero estas, ke ni lernu kiel iri al Dio por gvidi
nian volon kaj beni kaj fortigi niajn ĝustajn klopodojn. Kiam
ni superas la obstaklon de malemo kapitulaci, ni trovas en
Dio la protekton, kiun neniu en ĉi tiu mondo povas doni al ni,
.kaj ni ankaŭ trovas forton, kiun neniu provo povas venki

Ĉiu povas establi specialan rilaton kun Dio se ili scias
malfermi sian koron al Dio kaj sopiri Lian dian ĉeeston, kiu
.alportas ĝojon kaj certecon

Kiam persono sentas profundan bezonon de Dio, sciante
ke ili ne povas vivi sen Li, ili trovos ke Dio respondas tiel aŭ
alie. Sed ili devas unue kultivi tiun fortan senton, ĉar la
.respondo ne venos spontanee

Se ni ne donas al Dio la unuan lokon en niaj vivoj, nia
konsciostato estos maltrankvila kaj konfuza, kaj ni ne povos
.trakti logike kaj konvene la senfinajn postulojn de la vivo

Kaj kiel disvolvi tiun deziron? Ĉiufoje kiam ni alfrontas malfeliĉon aŭ malfacilaĵon, kaj ĉiufoje kiam ni sentas pezon en niaj koroj, ni devas turni nin al Dio kaj peti Lian helpon, sciante, ke kiu ajn amas Dion kaj konservas tion en sia menso kaj koro, lia situacio pliboniĝos. Lia situacio ŝanĝiĝas .al pli bone

Kiam ni kirlas kaj kirlas la eteron, per niaj sinceraj preĝoj kaj alvokoj, ni eltiros la esencon de la dia respondo, kiu .enhavas nutraĵon, resanigon kaj feliĉon

Por tiuj, kiuj sopiras spiritan nutraĵon, pasintaj frustriĝoj kaj malsukcesoj estas sensignifaj. Lecionoj povas esti lernitaj de ili, kaj oni povas provi denove, ripetante la provon de la komenco. Sukceso estos garantiita, kun la helpo de Dio, por ĉiuj, kiuj ne senkuraĝiĝas pro malsukceso, kies persistemo ne estas malfortigita pro tragedioj, kaj kiuj kredas kun neŝancelebla fido, ke Dio subtenas tiujn, kiuj persistas, tiujn, kiuj estas sur la ĝusta vojo, kaj Li provizas al ili esperon, forton kaj optimismon, ĝis ili atingas sian finfinan celon kaj la .celon de la vivo

Penso estas forto kiel elektro, kaj psikologiaj statoj. Ĝi .rilatas al penso kaj pensmaniero

Elektro estas kaj utila kaj malutila; kiu ajn uzas ĝin saĝe, metas ĝin al sia servo. Alie, ĝi povus elektrokuti lin. Kaj tiel ankaŭ pensas: se ĝi estas direktita laŭ la ĝustaj vojoj, ĝi alportas feliĉon al sia posedanto, alie ĝi alportas al li .problemojn

Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo, tamen malsovaĝigi ĝin ne estas neeble, kaj pozitiva pensado estas unu maniero .kontroli penson

Sana pensado estas proksima amiko kaj malsana menso estas konstanta malamiko

Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon, dum malsana pensado pafas mortigajn sagojn, kiuj resaltas duoble sur ilian posedanton. Tial la diraĵo: "La rekompenco estas de la sama speco kiel la ago". Dum iu sendas bonajn intencojn, liaj pensoj fariĝos torĉoj, lumigante la ĉambrojn de la animo kaj forpelante la amasojn da mallumo, tiel ke li sentas profundan komforton, kaj liaj okuloj brilas per rideto de kontenteco! La rideto daŭru en viaj okuloj, kaj paco estu sur .vi

La vivo estas kiel muelilo, kiu muelas la semojn de fruktodona testado kaj eksperimentado, por fari la panon de la vivo. Ĝi estas kiel kurbiĝema vojo, kun abundaj floroj ambaŭflanke, helaj papilioj kaj arboj kun bongustaj fruktoj sur siaj branĉoj, tamen ni malofte haltas. Ni ĝuu ĝian vidon kaj gustumu ĝian dolĉecon; efektive, ni ofte hezitas. Por atingi pli vastajn areojn, ni pensas, ke ekzistas pli agrablaj vidoj ol tio, kion ni vidis. Sed dum ni iom post iom moviĝas for, sur floraj, fruktodonaj padoj, ni trovas arbojn, kiuj estas pli malhelaj ol freŝaj, kaj tiam la floroj malaperas, kaj kun ili, papilioj kaj ankaŭ fruktoj, nur por trovi nin tiam en la .dezerto

Homa vivo estas kiel la akvoj de la maroj, kiuj puriĝas kaj freŝiĝas. Nur kiam oni supreniras al la supra atmosfero, ĝi estas kiel matena sonĝo, kiu pliheliĝas kun la aĝo, ĉar aferoj tiam ŝajnas pli klaraj kaj pli distingeblaj. Ĝi estas kiel vojaĝo, ĉar la pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni vojaĝas distancojn. Tiam la sama pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni alproksimiĝas al ĝi, .kaj tiel plu

La vivo ne seniluziigas la saĝulojn, ĉar ili traktas ĝin lerte kaj ĝuas ĝin sen permesi al ĝi regi ilin kaj senigi ilin je ilia libereco. Ekzemple, ili ĝuas akvon. Ili trinkas ĝin kaj banas sin en ĝi, sed ili ne permesas al si droni en ĝi. Ili ĝuas la vestaĵojn, kiujn ili ŝatas, sen troa aliĝo al formalaj kaj

formalaĵoj, kiuj estas konsiderataj supraĵaj. Ili ĝuas
manĝadon sen permesi al glutemeco konsumi ilin, ĉar
tromanĝado malfortigas la korpon kaj ĝi formanĝas
perceptojn kaj li detruos ĝin tute. Kaj do, homo ĝuu la vivon,
.sed sen elĉerpi la sensojn per mergiĝo

Interkonsenti kun aliaj ne signifas konsenti kun ili pri ĉio,
aŭ oferi idealojn pro ili, ĉar ĉi tiu stilo de konformiĝo estas
nedezirinda kaj ne konformas al la vero. La reformistoj kaj la
grandaj homoj ne konsentis. Kun tiom da homoj ĉirkaŭ ili, ili
tamen firme tenis sin al sia idealo, ĉar ili komprenis, ke tio,
.kion ili faris, estis absolute ĝusta

Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio kun Dio,
poste kun sia konscienco, kaj poste kun homoj

La principo ne estu kompromitita Kaj ne uzu kaŝitajn
motivojn por atingi certan celon, ĉar tio ne konvenas al
principaj homoj

Kiu povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio? Ne
damaĝu aliajn, ĉar ili havas nenion por timi. Se ĉi tiu maniero
ne kontentigas aliajn, sufiĉas por homo esti komforta interne
kaj senti senton de interna paco, kiu igas lin sendependa de
.la aprobo de homoj

La forto kaj deziro de la animo turniĝante al Dio, ĝi
nomiĝas spirita magnetismo, kaj per ĉi tiu magnetismo la
animo altiras benojn al si kaj bonajn vibrojn, kaj ĉiujn bonajn
.homajn spertojn, kiuj memorigas ŝin pri boneco kaj justeco

spirita magnetismo Ĝi estas la povo per kiu ĝi altiras kaj
tiras la personon al si Bonaj amikoj Kaj esencaj kaj gravaj
aferoj Kaj intuicia kompreno de aferoj Ĉi tiu povo devenas De
la alloga magneta forto de Dio

Kandelo de Paco

.Prenu mensan poton, plenigu ĝin per via paco
Prenu la botelon de miaj sentoj, plenigu ĝin per Via
.kompato
Prenu mian malplenan animkorbon, plenigu ĝin per la
fruktoj de via saĝo
Verŝu la akvon de via amo en mian animon, mi verŝos
ĝin en la tasojn de la soifa animo
Malkonstruu la murojn de la memo, mergu min en vian
.plenan ĉeeston

La radio de tagiĝo de amo
Lasu lin rigardi el la malfermaĵoj de mia koro
Ĝi memorigas min pri la sunlumo de via amo
Disvastiĝante tra la ĉielo de mia vivo
La radiant lumo de via amo ekbrilis
Sur mi mem, kaj ĝi estis lumigita
Via lumo plenigis mian spiritan spacon
Vi estas la vivo, kiu subtenas mian korpon
Kaj la menso kiu inspiras miajn pensojn
Kaj la saĝo, kiu dispelas mian nescion
Mi ekbruligas la maldikan kandelon de mia amo
Por legi la oran libron
Konservita en mi ekde antikvaj tempoj
Via amo estis kaj ankoraŭ estas
La nevidebla kandelo de paco

Kiu dispelas la mallumon kaj montras al mi viajn
mesaĝojn

La blogo estas sur la paĝoj de koroj

Via gloro estu rivelita, ho Sinjoro

Dispelu la lumon de via saĝo

Nescio, misharmonio kaj envio

De la bordoj de la tero por ĉiam

Transformu nian malfortecon en forton

Kaj ni malfortiĝis en rezolucio

Ŝarĝu niajn korpojn per vitala elektro

Kaj plenigu la menson kaj animon per via resaniga lumo

Prenu nian manon, por ke ni ne dronu en la akvoj de Via
neglektemo, kaj plenigu nian estaĵon per Via amo kaj saĝo.

Lasu nin senti, ke ni estas tre proksimaj al Vi kaj ke la suno
.de Via kompato konstante brilas sur nin

Mi metas la florojn de miaj flustrantaj, viglaj pensoj

En la strukturo de trankvileco

Ŝia silentaodoro kantas

Kaj li kantas pri viaj gloroj

Kaj kun la radianco de via sankta lumo

Mi vidas la belecon de via ekzisto

Miaj feliĉaj revoj realiĝas

Kiam via lumo flagras en mia animo

La vualoj flamas per la fajro de saĝo

Mi vidas vian gloron, kaj mia ĝojo pligrandiĝas

Dio lumigu vin per Sia lumo

Kaj salutojn el la animo al vi

Estas multaj postuloj kaj postuloj, kiujn la mondo trudas
al ni kaj konvinkas nin pri ilia plej granda graveco kaj la
neeblo vivi sen ili aŭ povi rezigni pri ili. Sed la baza postulo
devas esti akiri la pacon de Dio, kies fontoj neniam elsekiĝas
kaj kies ŝprucfonto neniam sekiĝas, kaj kiu donas al ĉio en la
.vivo guston kaj sencon

Ni memoru, ke Dio estas la esenco de nia estaĵo, kaj ke
amo estas la fenestro, tra kiu ni rigardas Lian gloran vizaĝon.
Kiu ajn deziras senti la dian ĉeeston kaj nutras tiun subliman
sopiron per penso kaj ago, Dio plenumos ilian peton kaj
helpos ilin disŝiri la vualojn, kiuj malhelpas ilin rigardi la
.benitajn lumojn

Kiu ajn estas decidita antaŭeniri sur la vojo, nenio
malhelpos lin, nek iu ajn obstaklo malhelpos lin ĝis li atingos
.sian celon kaj atingos la deziron de sia koro

Spiritaj Perloj kaj Gemoj

Tiuj, kiuj malkaŝas la malfortojn de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksimaj de saĝo kaj
sana juĝo. Ni devas malestimi la pekon, ne la pekulon, ĉar li
estas nia frato en spirito, malgraŭ la mallumo de nescio, kiu
lin envolvas kaj ĉirkaŭas. La celo de kondamno devas esti
resanigo, ne triumfo kaj vundado. Ni devas trakti nian pekan
fraton tiel, kiel ni dezirus esti traktataj, se ni estus en lia loko
.kaj situacio

Kiu ajn kaŝas la kulpojn de sia frato en ĉi tiu mondo, Dio
kaŝos liajn kulpojn en la Postvivo

Same kiel ni juĝas aliajn, la spirita leĝo juĝas nin
samgrade. Ni ne devas atendi tro multe de aliaj, nek ĉiam
atendi bonajn rezultojn de iu ajn, eĉ se ili faras sian
.plejblon

Persono povas fali kaj stumbli, sed li restos sekura tiel
longe kiel li faras sian plejblon por denove grimpi la
.ŝtuparon de virto kaj justeco

Ĉiutage ni devus provi levi la spiritojn de la paciento
fizike, psikologie aŭ spirite en nia ĉirkaŭaĵo, same kiel ni
.helpas nin mem aŭ niajn familianojn

Kiu ajn provos ekde hodiaŭ vivi laŭ diaj leĝoj - anstataŭ
la malnova egoisma vivo, kiu alportas malfacilaĵojn kaj
mizeron - trovos, ke kiom ajn humila estas la rolo, kiun li
ludas en la vivo, ĝi restas grava rolo, kondiĉe ke li plenumas
sian devon plene laŭ la direkto de la reĝisoro de la kosma
.teatraĵo kaj la mastro de ĉiuj niaj destinoj: Dio la Plejpotenca

Kiam ni interagis kun aliaj kun vera sincereco, vera amo
kaj konsidero por sentoj, ni alportos bonajn amikojn en niajn
vivajn sen ke personaj interesoj aŭ egoismaj kalkuloj havu la
plej etan konsideron; alie ni ne povos rekoni niajn verajn
.amikojn

Necesas seniĝi de hipokriteco kaj preteksto, kaj agi tiel,
.ke oni ne intence damaĝu aliajn

Amikoj ne estu kolerigitaj, malgravigitaj, aŭ kontraŭitaj,
nek oni donu al ili ian ajn kialon por nutri malafablajn sentojn
kontraŭ ni. Amikoj ne estu mistraktitaj, ekspluatataj, aŭ donu
al ili nepetitajn konsilojn krom se oni petas ilin. Kiam konsiloj
estas petataj, ili estu donitaj sincere kaj afable, sen timo de
.sekvoj. Amikoj helpas unu la alian per konstrua, frata kritiko

Malfacilaj vivspertoj ne venas por paralizi nian volon kaj
venki nin, sed prefere por akriigi nian decidemon kaj fortigi

nian fidon al Dio kaj nian memfidon. Kelkaj homoj erare kredas, ke ĉi tiuj spertoj kaj defioj estas nesupereblaj detruaj fortoj, kaj tial ili rezignas. Sana pensmaniero estas esenca por aktivigi nian internan forton por efike trakti la vivon kaj .ĝiajn provojn

Se persono ne konkurencas kun iu pli forta ol si mem, ili ne fariĝos fortaj. Simile, kiam ni alfrontas niajn malfacilaĵojn kun kuraĝo kaj mensa forto, ni fariĝas pli fortaj kaj pli .rezistemaj

Niaj mensoj estas integrita parto de la ĉioampleksanta konscio de Dio. Sub la ondo de nia konscio kuŝas la oceano de Lia senfina konscio. Kiam la ondo forgesas, ke ĝi estas parto de la pli granda oceano, ĝi apartigas sin de tiu oceana potenco. Rezulte, la mensoj de homoj malfortiĝas pro materiaj limigoj kaj jam ne kapablas je fruktodona laboro kaj abunda produktado. Kiam mensoj skuas la polvon de nescio kaj rompas la ĉenojn, kiuj ligas iliajn potencojn, ili fariĝos pli .kapablaj je kreemo kaj pozitiva interagado kun la vivo

Kiam vi firme tenas vin al aparta ideo kaj plenigas ĝin per forta volo, tiu ideo transformiĝas en dinamikan forton. Kaj kiam penso fariĝas dinamika, ĝi povas krei la ĝustan medion por sukceso, laŭ la nevidita mapo desegnita en la .menso

Homoj malsukcesas ĉar ili cedas al severaj .vivcirkonstancoj sen rezisti ilin, anstataŭ rezisti ilin sen cedi

Necesas ekzerci kaj aktivigi volon

Tiuj, kiuj eniras la rifuĝejon de trankvilo, povas komuniki spirite kun aliaj animoj, kiuj amas Dion, kaj ili povas .kompreni la lingvon de rozoj kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj

Ho Sinjoro, estu la sola Reĝo tronanta super mia amo kaj sopiro

Tiuj, kiuj meditas, spertas profundan senton de paco, kaj
ĉi tiu interna trankvilo devus esti konservata eĉ en la
kompanio de aliaj. Kion oni lernas en meditado devus esti
praktikata en ĉiutagaj agadoj kaj interagoj kun aliaj, sen
.permesi al iu ajn ĝeni onian pacon aŭ trankvilon

Kiam vi volas krei bonan kutimon aŭ forigi malbonan
kutimon, koncentriĝu sur la cerbaj ĉeloj, kie troviĝas la
.mekanismoj de diversaj kutimoj

Por establi bonan kutimon, unue sidu kviete kaj meditu,
serĉante dian helpon. Fokusu vian menson sur la centro de
voloforto, situanta en la frunto inter viaj brovoj, kaj firme
asertu la kutimon, kiun vi volas enstampi en vian cerbon.
Kiam vi volas forigi malbonajn kutimojn, ankaŭ koncentru
vian atenton sur ĉi tiu centro de voloforto kaj firme asertu,
ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas enradikiĝintaj, estas
forviŝiĝantaj. Kun fokuso kaj voloforto, vi povas forigi eĉ la
plej profundajn sulkojn de profunde enradikiĝintaj, malnovaj
kutimoj. Ripetfoje certigu vin, ke vi havas sufiĉe da voloforto
.por elradikigi nesanajn kutimojn el la cerba regiono

La plej taŭga tempo por tia aserto estas la frua mateno,
.kiam la volo kaj atento estas atentemaj

Daŭre asertu al vi mem, ke vi estas libera de ĉiuj
diktaĵoj, kaj iam vi trovos, ke - kun la helpo de Dio - vi jam
.liberigis vin de la kutimo, kiun vi volis seniĝi

Kion ajn vi timas, forpelu viajn pensojn de ĝi kaj lasu ĝin
.al Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin

Multe da suferado devenas de zorgo kaj angoro. Kial vi
suferu, kiam tio, kion vi timas, ankoraŭ ne okazis? Imagu la
protektan lumon de Dio ĉirkaŭantan vin ĉiuflanke, kaj vi
.sentos Lian mirindan protekton

Ĉar plej multaj el niaj angoroj devenas de timo, se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj resaniĝo estos tuja. Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol enlitiĝi, asertu al vi .mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj zorgante pri vi

En ĉi tiu kosma dramo, homoj de ĉiuj rasoj prezentas la historion de la vivo sur la scenejo de la tempo. Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi aŭ tro obsedi .pri niaj pasemaj roloj

Nia percepto de la vivo ofte estas distordita kaj devia ĉar ni rigardas per la okuloj de egoismo kaj limigitaj horizontoj. Se ni rigardus per la okulo de la animo, ni vidus .aferojn el tute malsama perspektivo

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas nian spiritan naturon, kiu estas reflektado de la naturo de la universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj .partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo. Kiam ni faros tion, nescio malaperos, situaciaj diferencoj malaperos, ni vidos unuecon en la censo, kaj ni fariĝos pli .harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama rilato, kiel tiu inter dunganto kaj dungito. Ni estas Lia familio, Lia zorgo pri ni estas konstanta, kaj Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas .viva kaj vigla

Nia Kreinto dotis nin per neelĉerpebla riĉeco de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, tamen la
plejmulto el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio. Dio
deziras, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika kunlaboro,
kiel decas al nobla kaj amema familio, sed avideco kaj
egoismaj kalkuloj enradikiĝis en niaj koroj kaj semis
.misharmonion inter ni

Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavo

La homo devagis malproksimen de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon de senti sin proksime al Dio kaj
Dio proksime al li, kaj li ne povos reakiri tiun paradizon sen
.persona peno

Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero eskapis niajn
mensojn. Ni venkiĝis al la iluzio, ke nia destino estas
malfacilaĵo kaj nia sorto estas neniigo. Ni devas ŝiri la vualon
de iluzio per la ponardo de saĝeco por vidi la radian veron
.malantaŭ ĝi

?Kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo

Homoj havas evidentajn diferencojn, ĉu en sia psikologia
aŭ emocia konsisto, la roloj, kiujn ili ludas en la vivo, la
laboro kaj agadoj, kiujn ili persekutas, aŭ la deziroj, kiujn ili
sentas. Sed sub ĉiuj ĉi tiuj diferencoj kuŝas du aferoj, kiujn
ĉiu homo deziras kaj bezonas senescepte. Unu estas libereco
de ĉiaj formoj de doloro kaj deziro. La alia estas kompleta kaj
daŭra feliĉo - kompleta kontenteco, kie loĝas paco, amo,
.saĝo kaj ĝojo

Vere, tio, kion homoj klopodas atingi, estas Dio, ĉu ili
uzas tiun nomon aŭ ne. La saĝuloj diras, ke Dio estas la
esenco de feliĉo kaj la spirito de feliĉo. Kaj oni ne spertos
kompletan kontentecon, se oni ne ĉerpas rekte el la kosma

fonto. Ĉi tio estas pivota punkto por kompreni la homan .kondiĉon

?Sed kie homoj serĉas tion, kion ili serĉas

Ili serĉas ĝin nur en mondaj aferoj: en posedaĵoj, eksteraj cirkonstancoj kaj rilatoj kun aliaj homoj. Sed estas neeble trovi ĝin en io ajn, iu ajn aŭ ia ajn cirkonstanco en ĉi .tiu mondo, konsiderante la naturon mem de la kreado

Kreado baziĝas sur la principo de dueco. Estas neeble havi bildon en nur unu koloro, ĉar ne eblas rezigni pri ĝia malo. Simile, estas neeble por iu ajn aspekto de ekzisto ekzisti izolate de dueco. Tamen, ekzamenante la dezirojn, kiuj instigas homojn, ni trovas, ke ĉiu el ni deziras nur bonajn, agrablajn, belajn kaj pozitivajn aferojn, sen la plej eta deziro trakti ion malagrablan aŭ nedezirindajn. Sed tio .estas neeble

En ĉi tiu dualisma mondo, ne ekzistas plezuro sen doloro, nek lumo sen mallumo, nek bono sen malbono, nek vivo sen morto. La du flankoj de la monero estas neapartigeblaj. Tio signifas, ke tio, kion ni sopiras profunde .en ni mem, ne povas esti akirita de ĉi tiu mondo

Homoj serĉas — jes, ili serĉas per sia tuta forto — sed ili ne kapablas trovi tion, kion ili serĉas, kio naskas malesperon kaj senesperecon. Tio kondukas ne nur al malespero, sed ankaŭ al granda indigno kaj intensa kolero, kaj sekve al perfortaj agoj. Ĉio ĉi okazas, ĉar ili ne serĉas tion, kion ili serĉas, en la ĝusta loko, kaj rezulte, ili ne trovas tion, kion .iliaj koroj deziras

Homoj en nia tempo ne scias multon pri la signifo kaj .celo de la vivo, kaj tial ili suferas pro konfuzo kaj konfuziĝo

Laŭnature, homoj estas cel-movitaj estaĵoj. Se al ili mankas vivocelo, kaj se iliaj mensoj, energioj, volo kaj

emocioj ne estas direktitaj pozitive kaj konstrue, ili turnos sin al detruaj vojoj kiel alkoholo- kaj drogmanio, perforto, ktp. La finfina celo de la vivo estas koni Dion, kaj estas devo de individuoj harmoniigi siajn rolojn kaj eksterajn agadojn per justaj agoj, sanaj perspektivoj, pozitivaj sintenoj kaj la utila .kanaligo de siaj emocioj

Ĉi tiuj du aspektoj de nia naturo — la interna aŭ spirita aspekto kaj la ekstera aspekto — ne estas kontraŭdiraj se komprenataj ĝuste. Male, ili subtenas unu la alian kaj helpas nin disvolvi kaj plibonigi niajn fizikajn, psikologiajn, emociajn .kaj spiritajn kapablojn kaj potencialon

Homoj vivas en granda malpleno, sen intelekta stimulo aŭ psikologia stimulo. Ili sentas sin enuigitaj pro manko de celo kaj la foresto de io ajn, kio povus doni al iliaj vivoj valoron kaj signifon. La averaĝa homo eble kapablas funkcii kaj konduti kvazaŭ ili estus psikologie kaj mense sanaj, sed ?ĉu ili estas feliĉaj

La ĉefa celo de la vivo estas scii, kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo. Se ni donas al la pli profundaj aspektoj de la vivo la atenton, kiun ili meritas, ni neeviteble sentos feliĉon, ĉar homa feliĉo estas ligita al konekto kun sia spirita .memo, sen kiu oni ne havas ekziston aŭ ekziston

La timo pri malsukceso aŭ malsano estas nutrata per konstanta pensado pri ĝi ĝis la ideo pri malsukceso trapenetras el la konscia menso en la subkonscion kaj fine atingas la pli altan konscion. Tiam, la timo, enradikiĝinta en la subkonscio kaj pli alta konscio, komencas multiĝi kaj kreski ĝis ĝi plenigas la konscian menson per fiherboj de timo, kiuj ne estas tiel facile ekstermeblaj kiel la komenca penso kiam ĝi ĝermas. Ĉi tiuj malutilaj fiherboj fine portas venenajn kaj mortigajn fruktojn. Feliĉe, ĝiaj radikoj povas esti ekstermitaj de interne per forta fokuso sur kuraĝo kaj enstampado en la konscio de absoluta fido al Dio kaj ke Li

kapablas helpi tiujn, kiuj volas helpi sin mem kaj protekti ilin
.kontraŭ damaĝo

Iam estis malgranda veziko flosanta sur la marsurfaco,
singarda pri ŝtormoj kaj fulmoj, kiam ŝi aŭdis voĉon flustri al
"Ŝi: "Malgranda veziko de la vivo, kio estas malĝusta kun vi

Ĉu vi ne scias, ke vi estas parto de la oceano de la vivo?

La malgranda veziko ĉirkaŭrigardis kaj komprenis tiun
.fakton

Homa konscio flosas kiel eta veziko Sur la surfaco de la
maro de kosma konscio, pensante ĝin kiel provizoran
vezikon, tremante pro timo pri malsano, malriĉeco kaj morto
Ho veziko, ĉu vi timas la oceanon? Rigardu ĉirkaŭen, observu
atente Ŝovu vian perspektivon de via tuja ĉirkaŭaĵo al la
senfina sfero de Dio Plonĝu pli profunde, plilarĝigu vian
komprenon, por ke vi sciu kaj estu certa Ke vi estas unu kun
Lia vasta maro, kaj ke Dio estas kun vi Li protektas vin, li
subtenas vin, nun kaj eterne

Evitante kaptilojn kaj kaptilojn

Kiam ajn vi sentas fortan deziron en via koro, kiu
instigas vin plenumi ĝin, uzu juĝon kaj demandu vin: "Ĉu ĉi
tio estas bona deziro, kiu povas esti plenumita, aŭ malbona
deziro, kiu ne devus esti honorata?" Nesanaj materiaj deziroj
kuraĝigas niajn malbonajn kutimojn donante al ni falsajn
esperojn kaj iluzion feliĉon. En tiaj kazoj, la povo de juĝo
devas esti alvokita por malkaŝi la veron. Malbonaj kutimoj
finfine kondukas al malfeliĉo. Kiam ilia vera naturo estas
malkaŝita, ili fariĝas senpovaj kapti homon en la kaptilojn de
.sufero kaj la kaptilojn de mizero

Reflektoj kaj rakontoj

En vivo kaj en morto, en malĝojoj kaj katastrofoj, mia
fido al Vi, ho Sinjoro, restas forta kaj neŝancelebla, firma kaj
neŝancelebla

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej homamasajn lokojn,
tiel mi vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj areoj de mia vivo
.kaj ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo

La rakonto pri la moskcervo

Mosko estas altvalora substanco kun fortaodoro,
trovebla en la umbiliko de la moskcervo, kiu vivas en la alta
.Himalajo

Kiam la cervo atingas certan aĝon, la alloga mosko
komencas sekrete elflui el ĝia umbiliko, kaj la cervo agitiĝas
pro tiu allogaodoro kaj komencas danci kaj serĉi la fonton
.de tiu agrablaodoro

Ĝi moviĝas de loko al loko, flarante inter rokoj kaj sub
arboj, serĉante ĉie la fonton de tiu ekscitaodoro

Fine, li koleras kaj pli agitiĝas kaj maltrankviliĝas kiam li
ne trovas vortojn kaj ne povas trovi tion, kion li serĉas kun
.sopiro kaj pasio

En fina provo atingi la fonton de la mosko, ĝi saltas de la
altegaj rokaj klifoj en la profundan valon por alfronti sian
sorton kaj renkonti sian morton, ĉe kiu punkto la ĉasistoj
.kapablas kapti ĝin kaj eltiri la moskosakon aŭ glandon el ĝi

Rilate al tio, unu el la iluminataj poetoj deklamis ion
:similan al

!Ho moskcervo, vi malsaĝulo
?Kial vi suferas? Kial vi estas sendorma

Ĉi tiu mosko estas havebla
!Kun via ventrosako, vi malsaĝulo

Eĉ se vi tuŝus per via nazo
De vi venas la sekretaodoro
Vi gajnintus tion, kion vi esperis

Kaj vi vivis sen elspezi

Ĉu vi ne opinias, miaj amikoj, ke la plejmulto da homoj
kondukas kiel moskcervoj? Ili ĉiam kaj eterne serĉas feliĉon
.ĉie ekster si mem

Jes, ili serĉas feliĉon en ludo, kaj indulgante sin ĝis
elĉerpiĝo en deziroj kaj avidoj. Ili grimpas la glitigajn vojojn
de riĉeco ĝis ili finfine saltas de la klifoj de altaj espero al la
rokoj de frustrigo kaj malsukceso, kiam ili ne kapablas trovi
la veran feliĉon konservitan en la plej profundaj niĉoj de siaj
.animoj

Se ni turnas niajn pensojn internen kaj profunde
pripensas, ni trovos en la trankvilo de la animo la fonton de
.vera kaj daŭra feliĉo, kiun ni serĉas

Ni ne rajtas esti kiel la moskcervo, pereante serĉante
feliĉon en la malĝustaj lokoj. Prefere, ni devas esti atentemaj
.kaj provi trovi feliĉon en ni mem, ne ekster ni mem

La Rakonto de la Butono

Iam viro venis al mi kaj diris, ke li suferas de kronika
:kormalsano, kaj aldonis

Mi provis multajn aferojn, sed mi ne kapablas seniĝi de"
".la kordoloro

Post trankvila pripensado, mi petis lin alporti al mi
:tondilon. Li rigardis min tremante kaj diris

"?Ĉu vi intencas tratanĉi mian koron, sinjoro"

Mi ridis kaj respondis: "Mi ne estas kuracisto. Ĉu vi iam
"!aŭdis pri iu, kiu uzas tondilon por fari kirurgion

Fine, li kontraŭvole alportis tondilon, do mi detranĉis
unu el la butonoj de lia mantelo kaj diris al li ne kudri alian
butonon en ĝian lokon, kaj ne meti sian manon sur la lokon
kie la butono mankis. Mi ankaŭ diris al li reveni al mi post du
.semajnoj, kaj mi atendis, ke li resaniĝos dum tiu tempo

La viro ridis kaj diris: "Mi faros kiel vi petis, ĉar mi fidas
vin, sed mi opinias, ke ĝi estas la plej stranga medikamento,
"!kiun oni iam preskribis al mi

:Du semajnojn poste li kuris al mi kaj diris, mirigita

La specialistoj certigis min, ke mi resaniĝis de"
kormalsano. Do, pro Dio, kion vi faris? Ĉu vi eltiris feinon el
"?butono

Mi respondis kun rideto: "Jes! Via mano konstante ludis
".kun la butono, kaj la butono estis vicigita kun la koro

Tiu butono estis la feino, kiu kaŭzis vian kordoloron. Do
mi detranĉis la butonon kaj diris al vi, ke vi ne remetu ĝin aŭ
metu vian manon sur vian koron. Tiamaniere, via koro
!liberiĝis de la premo kaj ĉesis dolori vin

Ĉio moviĝas rapide, kaj homoj estas okupataj pri multaj
aferoj. Kompreneble, estas pli bone rikolti la abundon de la

mondo ol perdi tempon, lasante la sezonon pasi kaj fine senmane. Sed kion oni devus rikolti estas la plej riĉa rikolto de la vivo: alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin. La sola maniero atingi veran feliĉon estas plenumi ion en ĉi tiu mondo kaj .ankaŭ atingi spiritan sukceson

Tiuj, kiuj konas Dion, ne komencas siajn ĉiutagajn devojn antaŭ ol unue mediti pri Dio kaj ŝarĝi siajn mensojn kaj korpojn per benita dia energio

La multaj postuloj de la mondo povas malinstigi tiujn, kiuj serĉas siajn spiritajn celojn, kaj deturni ilin de ilia elektita vojo. Sed tiuj kun neŝanceblebla persistemo ne permesas al io ajn forpuŝi ilin de sia kurso; ili persistas kun persistemo .sendepende de malfacilaj aŭ malfavoraj cirkonstancoj

Kion ajn la mondo donas al ni, ĝi ne kontentigos la sopiron de niaj koroj, kiuj sopiras ion pli stabilan, pli gravan kaj pli altvaloran ol ĉio, kion enhavas la trezoroj kaj riĉaĵoj de .la mondo

Kiam homo mortas — vivu longe — neniu potenco sur la tero povas fari ion por ili. Kiu povas helpi nin post kiam ni forlasos ĉi tiun mondon? Dio. Tial ni devas ĉiam memori, ke ĉi tiu mondo estas nur provizora haltejo sur nia vojaĝo al nia ĉiela hejmo, kie ni vivos eterne en la ĉeesto de la Plej .Kompatema

Troa riĉeco ne garantias sanon, pacon kaj efikecon, sed atingi pacon kaj efikecon kondukos al ekvilibra sukceso sur .kaj spirita kaj materia niveloj

Plej multaj homoj evoluigas mensan efikecon nur por atingi materialan sukceson. Sed kiam persono fariĝas mastro de si mem kaj regas siajn psikologiajn povojn kaj agas laŭ la dia plano, lia vivo estos benita, kaj li gustumos la nektaron de la spirito dum sur ĉi tiu tero. Li jam ne estos kaptito de

kutimoj kaj deziroj, sed lia konscio transformiĝos en la koron
de la dia ĉeesto, kaj li restos tie ĝuante renoviĝintajn
.plezurojn, kiuj spitas priskribon

La korpo estas la plej granda apoteko

Medicinaj esploristoj malkovris, ke kiam ni spertas
superfortan ĝojon, la korpo produktas antidepresiaĵojn kaj
aliajn stres-reduktajn substancojn, kiuj estas same potencaj
kaj efikaj kiel tiuj preskribitaj de kuracistoj. La korpo estas la
plej granda apoteko sur la Tero, kapabla produkti la ĝustan
aferon en la ĝusta tempo, kiam ni estas en harmonio kun la
.spirita ekvilibro, kiun Dio metis en nin

Ne ĉiu streso estas malutila; streso vekas la vitalan
energion fluantan tra niaj korpoj kaj stimulas agadon kaj
movadon. Studoj montris, ke akceptebla kvanto da streso
.estas utila

Sed la problemo ekestas kiam streso superas sanan
nivelon

Ĉiu el ni havas personan limon al streso, kaj kiam tiu
limo estas superita, ni fariĝas pli stresitaj ol ni devus esti, kaj
ni eble ne konscias pri tio ĝis problemoj komencas aperi en
.la korpo, emocioj kaj menso

La vivo kun Dio estas ĝojo kaj feliĉo, dum sen Dio estas
angoro, tumulto, malfacilaĵoj, kaj eĉ katastrofo. Do kiel ni
povas trovi pacon kaj trankvilon en vivo dominata de
katastrofoj kaj tragedioj, kaj alporti iom da feliĉo al ĉi tiu
?tero

La unua postulo estas esti konscia pri la premoj de la
vivo kiam ni estas sub ilia influo

Dio estas Ĉioscia kaj Ĉioscia, kaj Li dotis niajn korpojn
per signaloj kiel komforto, malkomforto, trankvilo kaj angoro,

kaj ni devas atenti ĉi tiujn signalojn. Ekzistas dia inteligenteco en niaj korpoj, kiu provas diri al ni ion, kaj ni devas aŭskulti ĉi tiujn mesaĝojn dum tempoj de streso aŭ ripozo. Kiam vi sentas vin streĉita, fokusu vian menson sur la parto de via korpo, kiu spertas streson, poste profunde enspiru kaj samtempe milde streĉu tiun parton ĝis ĝi vibras. Poste malstreĉigu kaj liberigu la streĉon. Ĉi tio helpas konservi energian kaj vitalan ekvilibron en la korpo kaj .protekti ĝin kontraŭ la malutilaj efikoj de streso

Ni ankaŭ povas regi emocian streson per spirado. Kiam vi sentas timon aŭ ajnan alian malutilan emocion, enspiru kaj elspiru malrapide, profunde kaj ritme plurfoje, permesante al via korpo malstreĉiĝi ĉe ĉiu elspiro. Ĉi tio helpas malrapidigi vian rapidan korbato, restarigi normalan sangocirkuladon, faciligi la fluon de vitala energio tra viaj nervoj, kaj helpas .trankviligi vian menson kaj klarigi viajn pensojn

La vivo ne estas kriza situacio; ĝi estas bela dia esprimo, kaj ni devus ĝui ĝin. Ni memoru, ke rideto estas povo; se ni .ne uzas ĝin, ni perdas gravan aspekton de la vivo

Homoj estas animoj kun emocioj kaj sentoj, kaj ili havas korpon, kiun ili portas kiel veston aŭ eksteran mantelon. Sed tiel longe kiel ni vivas nur sur la nivelo de la korpo kaj emocioj, ni falos sub la negativan influon de streso kaj .streĉiteco

Kiam ni estas en harmonio kun nia esenca naturo, kiu estas la spirito, la ĝojo de la spirito fluas en la koron kaj transformiĝas en amon. Senti ĉi tiun amon, ligitan al la paco kaj trankvilo de la animo, kaj agi kaj interagi sub ĝia harmonia influo, estas la plej taŭga maniero vivi nature en mondo plena de streĉoj kaj kontraŭdiroj. Harmonii kun ĉi tiu .ĝojo estas la solvo al la problemoj de la vivo

Noto: Rilate al la aserto: "La korpo produktas antidepresiaĵon kaj aliajn substancojn, kiuj reduktas streson kaj streĉon, ne malpli potencajn kaj efikajn ol tiuj preskribitaj de kuracistoj", ĉi tio ne estas konsilo rezigni pri medicinaj .konsiloj kaj receptoj, tial la bezono de klarigo

Magnetaj ekvacioj

Persono kun forta ĉeesto kaj malbonaj tendencoj +
bonkora sed malvola persono = malbona magnetismo
superregas bonkorecon

Malfortvola persono kun malbonaj tendencoj + fortvola
persono kun bonaj tendencoj = la bona magnetismo venkas
la malbonan

Malforta spirita magnetismo + malbona biomagnetismo
= forta malbona magnetismo

Forta morala forto + malforta morala forto = pli granda
morala forto

Persono kolera kaj perforta + persono milda kaj afabla =
la magnetismo de kolero superregas mildecon

Forta, ekvilibra kaj trankvila temperamento +
temperamento kiu foje emas al malkontento = la
magnetismo de trankvileco superregas

Kronika enradikiĝinta fiasko + malpli enradikiĝinta
fiasko = forta fiaskomagnetismo

Forta pozitiva sukceso + malpli pozitiva sukceso =
plifortigita sukceso

Forta fiaskovibrado + forta sukcesvibrado = aŭ forta
fiaskomagnetismo aŭ forta sukcesmagnetismo, depende de
la ĉirkaŭaĵo kaj kondiĉoj

Forta, sana menso + kompleta nescio = aŭ ruzeco kaj
lerteco aŭ nescio kaj stulteco

Elstara spirita povo + elstara praktika povo = Spirita
magnetismo - vere elstara praktika povo

Se homoj povus vidi la amasojn da planedaj estaĵoj en la
etero ĉirkaŭanta ilin, eble iuj provus trovi siajn forpasintajn
amatojn. Dio malfermis miajn spiritajn okulojn, kaj mi vidas
multajn el tiuj animoj, kiuj forlasis la teran sferon. Per
profunda fokuso sur la spirita okulo (la centro de la frunto),
oni povas vidi per interna vizio la radiantan mondon loĝatan
de ĉiuj bonaj animoj, kiuj supreniris al la etera ebeno al la
.ĉeesto de la Plej Kompatema

Ĉe homoj, la koro agas kiel sendrata ricevilo kaj la
spirita okulo kiel sendilo. Eĉ se vi ne povas vidi viajn
forpasintajn amatojn, se vi trankvile enfokusigas viajn
sentojn al la koro, vi povas senti la ĉeeston de tiuj karaj al vi,
kiuj nun vivas en eteraj korpoj, ĝuante la pacon kaj
sekurecon de Dio kaj ĝojante pri sia libereco de la limoj de la
korpo, tiel ke vi trovas konsolon en ilia paco kaj via koro
.estas trankviligita pri ili

Kiam mi eldiras la nomon de Dio, mia tuta estaĵo
fandiĝas en superan ĝojon. Sed ĉi tiu stato venis al mi nur
post granda peno. Komence, mi ne estis sopiranta, ĉar mia
menso tiam estis drivanta. Sed nun, tuj kiam mi enfokusigas
miajn pensojn kaj konscion sur la spirita centro - la spaco
inter la brovoj - ĉiuj pensoj malaperas, spirado ĉesas
propravole, la koro ĉesas bati, la tumulto de la menso
trankviliĝas, kaj statoj de ekzisto descendas sur la animon,
tiel ke mi spertas spiritan ekstazon kaj estas envolvita en dia
.feliĉo

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min trovi en mi mem la trezorojn, kiuj superas
.la revojn de reĝoj

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo, Vi estas mia
celo kaj mia aspiro

* * *

Faru min floranta rozo en via ĉiela ĝardeno, aŭ brilanta
perlo en via radianta amkolĉeno, aŭ donu al mi la plej
grandan honoron: la plej malgrandan lokon en via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Pandemioj, katastrofoj kaj perfortaj ŝanĝoj en la naturo,
kiuj alportas detruon, ruinigon kaj vastan damaĝon, ne estas
"diaj dekretoj". Ĉi tiuj katastrofoj devenas de homaj pensoj
kaj agoj. Kie ajn la delikata ekvilibro de bono kaj malbono en
la mondo estas interrompita de la amasiĝo de malutilaj
ondoj kaj vibroj kaŭzitaj de homaj malbonaj intencoj kaj
.misfaroj, kaoso regas kaj vasta detruo sekvas

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

* * *

Malgraŭ la severeco de la eksperimentoj, ili estas kiel
fajro, kiu fandas ferercon por transformi ĝin en belan,
.daŭreman kaj multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Persono ne dediĉu ĉiujn intelektajn kapablojn, kiujn Dio
donacis al ili, al la serĉado de pasemaj aferoj, por ke ili ne
perdu sin en la labirinto de materiismo kaj ne kreu
nenecesajn limigojn kaj barojn por si mem. Anstataŭe, ili uzu
siajn intelektajn povojn por akiri la necesajn de la vivo kaj
klopodu disvolvi siajn moralajn kapablojn por distingi inter
.ĝusteco kaj malĝusteco, kaj inter malutilo kaj utilaĵo

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne povas akiri dian scion, kaj estas
konsilinde ne elspezi sian valoran tempon pri teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel portebla registriilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas
atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi
la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi
.sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en
prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj
lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj
.resaniĝon en momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan
voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la

faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian serenon,
melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni
stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio
esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la
vivo. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo,
la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la lumturo de
gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la marojn de
.tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homo veki sian konscion el la dormo de
forĝeso al la vekiĝo de la spirito

* * *

Ni petas vin, Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj
de nescio kaj mallarĝaj, limigitaj pensoj al la horizontoj de
.paco, lumo, amo kaj universala homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la potencoj kaj mirindaĵoj de
Dio kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu
ajn ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj
provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la
vualo, havos la pordon malfermitan por tiu, kiu estas [frapita
.de ĉiu kredanta mano]

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj streĉaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj transdonas al ni la tutan veron, ni vidus la
Teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ni vidus ĉiun pulveron
.kiel ruliĝantan mason da lumo

* * *

Tiuj, kiuj penetras per sia kompreno de materio al
spirito, komprenas la naturon de iluzio kaj konas la esencon
.de vero
* * *

Ĉu persono estas en la ĝangaloj de Afriko, sur
bataalkampo, suferante pro malsano aŭ malriĉeco, li devas
konvinki sin, ke la mano de Dio estas pli forta ol danĝero kaj
.kapabla protekti tiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li

Ne ekzistas pli efika maniero protekti sin. Kompreneble,
oni devas uzi logikon en traktado de eventoj kaj samtempe
.havi kompletan fidon al dia helpo
* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo
* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konfliktas kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo
* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj
* * *

La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj:
"Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en via
".koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min veki la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Min ne ĝenos amara, falsa kritiko, nek malavara laŭdo
kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon, ho
.Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo, kiu superas ajnan
homan amon milionojn da fojoj - amo, kiu plenumas ĉiujn
viajn dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj
.kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimisman
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona konduto de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ
.admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj .Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Libereco de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesanaĵoj
pasioj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso
Literatura sukceso alportas psikologian feliĉon, kiun
.eksteraj cirkonstancoj ne povas forpreni de vi

* * *

Vi povas pasigi vian tutan tempon akumulante monon,
sed tiu mono ne donos al vi la daŭran pacon kaj sekurecon,
kiujn vi serĉas. Male, ĝi alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar
.feliĉo kaj paco loĝas en la menso, ne en la aferoj mem

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi iujn ajn
.el niaj taskoj. Jen nia plej granda devo al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke
pravigo ankoraŭ validas, tiam la tradicio havas signifon kaj
utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni

devas scii, kio estas ĝusta kaj sekvi ĝin, distingi, kio povas
.alporti al ni feliĉon kaj poste apliki ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ
sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari
vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio,
.kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se
vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi
sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de
.iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu
atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj
.superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj
tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne
estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron
.kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la
profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li
estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis
.al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed
post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas,
kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi
kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritati ĝisparadon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili

abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj - Dio
gardu - perdas vian sanon. Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante
bonkorecon nur por esti renkontita kun indigno kaj malamo
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas
granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj
* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj
* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
bona harmonio kaj trakti pli glate kaj sekure homojn kaj la
.vivon
* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras

En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo
* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro
* * *

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas
* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon
krom se ili dividas sian sukceson kun aliaj, tio estas, siajn
spiritajn spertojn kaj pli altan scion, helpante ilin atingi
.sanktan scion

* * *

Tial, tiuj, kiuj atingas tiujn stadiojn kaj atingas tiujn
statojn, volonte ofertas komprenon al tiuj, kiuj bezonas ĝin.
Se vi deziras atingi veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran personan feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj

kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al siaj familianoj dum tiu tempo. Kvankam tiu persono
eble atingos iom da interna paco kiel rezulto, ilia konduto
estas egoisma kaj malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne
povas esti konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj
.ankaŭ profitas de ilia atingo

* * *

Simile, atingi materian sukceson estas ne nur nia rajto
ĝui bonfarton memstare, sed ankaŭ nia morala respondeco
al aliaj rilate al helpi ilin plibonigi siajn materiajn kondiĉojn
.kaj vivcirkonstancojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

* * *

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

* * *

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materiaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritaĵoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena kaj senhoma spaco, ekzistas
kosma ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj
kaj senvivaj estaĵoj en la universo, ondo de granda vivo fluas
.tra ĉio ekzistanta

* * *

Eterneco estas nia vera hejmo kaj konstanta loĝejo, kaj
nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas provizora ekzisto, kiel
mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni
seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, okupiĝado pri
profunda studado kaj evitado de egoismo. Sed la rezultoj,
kiujn ili atingis, kaj la atingoj, kiujn ili atingis, estis
.nemezureble pli grandaj ol la peno, kiun ili elspezis

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la

vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la
ĝardeno de la homaro kaj forpuŝas la bonajn kaj utilajn
.plantojn

* * *

Nescion oni devas venki per neŝanceblebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundon de la menso oni devas
kultivi kun fokusa atento [sur la pozitivaĵo], kaj bonajn
semojn oni devas akvumi per la akvo de fido. Kiam la viglaj
kaj varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos
kaj venkos la fiherbojn kaj parazitajn plantojn, ĉar mallumo
.ne povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciiĝi pri ĝi
* * *

Vera kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj
serĉas vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus
esti donitaj libere, sen atendo aŭ postulo. Atendo nur naskas
mizeron kaj malfeliĉon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro
* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas
* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj
* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo
* * *

Totala konscio estas absoluta, senfina konscio, kiu
konstante renovigas sin kaj ĝia kreemo neniam elĉerpiĝas,
.kaj per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem
* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo
* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadionojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed povas - per la graco kaj helpo
de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin de la
.sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj estas latentaj en cerbaj
ĉeloj kaj aperas kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj
en pensoj

* * *

Persono, kiu suferas pro nesanaĵ kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en bonajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke la homo
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo

* * *

Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝancelebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

* * *

Ĉiu, kiu malkaŝas la malfortecon de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksima de saĝo kaj
.sana juĝo

* * *

Diraĵoj por ĉiuj tempoj kaj lokoj

Tiuj, kiuj estas en harmonio kun Dio, vidas impresan
belecon kaj gustumas superan dolĉecon, kiun oni ne povas
.sperti alimaniere

Kiam mia animo vokis al Vi, la nuboj de Via silento
eksplodis, ho Dio, kaj la pluvo de Via kompato verŝiĝis
torente ĝis ĝi fariĝis superflua inundo de Via graco. Via
benita rivero englutis la bordojn de mia estaĵo, kaj mia
animo plonĝis en la akvojn de eterneco, kaj la veziko de mia
malgranda vivo dissolviĝis en la oceano de Via
.ĉioampleksanta ekzisto

Mia mentoro instruis al mi kiel uzi la ĉizilon de saĝo por
fari al mi templon indan je la dia ĉeesto
Se vi volas atingi noblan celon, komencu per kreado de
mensa modelo por ĝi. Vi nun povas firme establi ajnan
direkton en via konscio se vi plantas fortan ideon en vian
menson; tiam via tuta estaĵo konformiĝos al tiu ideo, kaj viaj
.agoj akordiĝos kun ĝi

Kiam vi tuŝos la dian koron, viaj problemoj malaperos,
amo plenigos vian koron, kaj mirindaj spiritaj spertoj dancos
.kiel puraj fontanoj en la ĝardenoj de via menso
Multaj nuboj provas kaŝi vin kaj kaŝi vin de mi, sed tra la
roso de larmoj de sopiro, via benita nomo aperas al mi,
fulmante per hele oraj literoj de malantaŭ ĉiuj kurtenoj kaj
.vualoj

Pureco de konscienco signifas trarideble trakti la veron
Ekzistas esencaj bezonoj kaj kion iuj konsideras
"necesaĵoj", kiuj estas fakte nenecesaj kaj superflujaj. La vivo
devus esti simpligita per fokuso sur bazaj bezonoj kaj
.eliminado de nenecesaj luksoj

Kiel alta vi estas, ho amikeco, kaj kiel fekunda kaj
sankta estas via grundo! Amo estas via nutraĵo kaj lojaleco
via trinkaĵo

Kiam du homoj marŝas en harmonio kaj akordo malgraŭ
siaj diferencoj, ili estas unuigitaj de unu celo: trovi pacon kaj
trankvilon de la animo en pura amo kaj reciproka lojaleco,
kaj kie la amanto ne serĉas plezuron je la kosto de la amato,
tiam, en la ĝardeno de altruismo, la bonodoraj floroj de
.amikeco floras kaj disvastigas sian dolĉan odoron
La mondo trejnas niajn mensojn alimaniere, kutimigante
nin al tiom da aferoj, ke ni komencas pensi, ke feliĉo estas
neatingebla sen ili. Sed la vivo, kaj aparte la vivoj de infanoj,
devas esti simpligita; alie, la vivo instruos ilin per amaraj
.seniluziigoj

La vero estas pli preciza kaj realisma ol nura penso aŭ
imago, sed tio, kion ni pensas aŭ imagas, povas kelkfoje
realiĝi

Imago estas decida elemento en la kreiva pensado.

Tamen, imago devas maturiĝi kaj transformiĝi en firman
.konvinkon, kaj tio estas neebla sen forta voloforto

Se vi bildigas ion per via tuta voloforto, via imago
transformiĝos en personan konvinkon, kaj kiam vi povas
konservi tiun konvinkon

Malgraŭ ĉiuj kontraŭaj opinioj, via konvinko realiĝos

Oni devas lerni stari memstare, subtenate de siaj
propraj virtoj kaj memvaloro

Spirita ĝojo estas renoviĝinta ĝojo kaj aperas pli kaj pli
ĉe tiuj, kiuj profunde pensas pri Dio. Ĝi estas ĝojo, kiu helpas
fari la ĝustajn decidojn kaj fari ĝustajn aferojn, kaj kiam ĝi
troviĝas, nesanaĵ deziroj kaj avidoj malaperas, ĉar ili perdas
.sian allogon kompare kun spirita ĝojo

Nia Ĉiopova Kreinto donis al ni vivon, forton kaj saĝon,
kaj estas nia devo doni al Li nian atenton kaj levi niajn korojn
al Li en amo, dankemo kaj rekono de Lia favoro kaj
.bonkoreco

Helpu min, ho Dio, ne ekbruligi la fajron de kolero, por
ke mi ne bruligu per la flamoj de indigno la verdajn oazojn de

paco en mi mem kaj en aliaj. Helpu min estingi la fajron de
.furiozo per la ĉiam fluanta pluvo de mia amo
La lago de mia mildeco kaj mia paco restu trankvila kaj
senmova, neĝenata de la ŝtormoj de malkontento, kiuj
alportas nenion krom mizeron
Plenumi agojn motivitajn de sento de devo, aŭ oferi
personajn dezirojn por servo kaj amo al alia persono, estas
.multe pli bone ol fari tion pro timo
Eĉ kiam persono ĉesas malobei diajn leĝojn, li faru tion
.pro amo al Dio, ne pro timo de Lia puno
Kion ajn vi timas, deturnu viajn pensojn de ĝi. Lasu ĝin
.al Dio kaj plifortigu vian fidon al Li
Timo ĉiam estas kun homo, kaj seniĝi de ĝi eblas per
pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Povas esti malfacile komence iri laŭ la vojoj de virto, sed
ili estas benitaj vojoj, kiuj kondukas al trankvilo kaj vera
.feliĉo
Brilu la gloro de Dio sur ĉiun angulon de niaj vivoj, Lia
.amo loĝu en niaj koroj, kaj Lia lumo plenigu nian konscion
Ho mia dia amato, la floroj floras kaj la sezonoj
ŝanĝiĝas, kaj ĉiuj parolas pri vi. La plenluno malkaŝas la
traĵtojn de via rideto, kaj la suno portas vian ĉielan lampon.
Mi naĝas en maro da larmoj, superfluante de sopiro al vi. En
la folioj de la arboj kaj la vejnoj de la homaro fluas via vivo
kaj vigleco, kaj mi sentas la baton de via kosma koro pulsante en
...la mia propra
Kiam mi sentas vian ĉeeston, mi sentas min kvazaŭ mi
estus veka en alia mondo, kaj de tempo al tempo mi sonĝas
pri ĉi tiu tero kaj ĉi tiu malgranda korpo - mia propra. Mi
estas veka en senfina feliĉo, kaj mia revo pri tera vivo estas
parfumita de la feliĉaj memoroj de miaj vekaj momentoj kun
vi. Mi elradikigis la fiherbojn de koŝmaroj el la ĝardeno de
miaj sonĝoj kaj plantis anstataŭe la rozojn de mia inspiro, kie
laodoro de mia sopiro altiros vin, kaj vi venos por kunporti
.min al la horizontoj de eterna feliĉo

Ho Dio, faru min travidebla per pureco kaj pureco, por
.ke mi povu elporti Vian resanigan lumon en mi
Trankviligu la tremantan spegulon de mia menso, por ke
ĝi povu reflekti vian senfinan vizaĝon
Malfermu la fenestrojn de la fido larĝe, por ke mi povu
enspiri la odoron de via paco

Ho Vi, kiu radiantas en Vi mem, ho Moŝto, kiu spitas
priskribon, rigardu per miaj okuloj, kiuj sopiras Vin, por ke mi
.vidu nenion en la ekzisto krom Vi
Malantaŭ ĉiuj fenomenoj kaj aperoj de la vivo kuŝas la
silenta voĉo de Dio, kiu konstante vokas nin per floroj,
sanktaj libroj, niaj konsciencoj, kaj ĉiuj belaj aferoj, kiuj igas
.la vivon inda je vivo

Ĉiu peno farita de la serĉanto por atingi spiritajn pintojn
.estas kalkulita de Dio por li kaj bone rekompencita pro ĝi

Ni petas Vin, ho Sinjoro, lumigi niajn mensojn per la
lumo de Via vero, igi niajn korojn bati per Via amo, kaj
.plenigi niajn animojn per Via ĝojo kaj la abundo de Via graco
El tiu travidebla horizonto, kiun la menso ne povas
penetri, Dio elverŝas Sian eternan lumon, kaj el la kosma
menso venas sublimaj inspiroj kaj benitaj potencoj, kaj
.kreiva agado fluas en malfermajn kaj harmoniajn mensojn
Kiam vi trovos, ke via animo, via koro, ĉiu sparko de
inspiro, la blua ĉielo, la brilantaj steloj, la montoj, la tero, la
birdoj kaj la floroj estas ĉiuj ligitaj kune per ununura fadeno
de kosma ritmo, spirita ĝojo kaj universala unueco, tiam vi
komprenos, ke ili ĉiuj estas ondoj sur la brusto de la dia
.oceano, kiu ne havas bordon

Se ni forgesas nian Kreinton, ni meritas suferon. Ni
devas kompreni, ke Dio estas nia amato kaj amas nin, kaj ĉi
.tiu scio liberigos nin de niaj problemoj kaj sufero

La vera amanto de Dio neniam ĉesas sian serĉadon por

Li, eĉ se li malsukcesas trovi Lin post multaj provoj. Same
kiel ondo devas reveni al la koro de la oceano post kiam la
ŝtormo trankviliĝas, tiel ankaŭ la serioza serĉanto; li posedas

implican kredon, ke la obstakloj disfalos kaj ke li neeviteble
kuniĝos kun la kosma oceano pli frue aŭ pli malfrue - tiu
.senfina oceano, el kiu li venis kaj al kiu li revenas
Kiam la menso konstante pensas pri la dia amato, la
koro kantas kantojn de ĝojo kaj feliĉo
Spirita emaniĝo estas la eliro de la homo de tio, kio li
.estas nun, al tio, kio li estos en la estonteco
Persono ne povas kaŝi sian veran naturon de aliaj, la
vibroj de iliaj pensoj iel reflektiĝos en ilia konduto kaj aperos
.tra iliaj agoj

Multaj homoj miskomprenas liberecon; ili konsideras
liberecon fari tion, kion oni ŝatas fari, kaj mi nomas ĉi tiun
.liberecon la libereco de kapricoj

Pro miskompreno pri la vera naturo de libereco, iuj
gepatroj sklavigas siajn infanojn al tradicio per tuja plenumo
de iliaj deziroj. La infano tiam kreskas kredante, ke kondiĉe
ke iliaj deziroj estas plenumitaj, ili estas feliĉaj, kaj ke la celo
de la vivo estas plenumi ĉiun deziron. Tamen, ili poste
malkovras, ke ili eraris, ĉar la ekstera mondo estas tute
malsama ol la hejma vivo, kaj ili lernas, ke plenumi ĉiun
deziron ne estas facile! Aliaj povas flankenpuŝi ilin kaj ignori
ilin en la serĉado de siaj propraj deziroj. Sekve, la infano
fariĝas hardita kaj emocie sensenta pro la superforta
impulso kontentigi siajn proprajn dezirojn. Tial, gepatroj
devas helpi siajn infanojn disvolvi sian volon kaj juĝon, por
ke ili povu vivi en la mondo sen fali en ĝiajn kaptilojn kaj
.faltruojn

La patrino diras: "Eduku lin kun amo." Kompreneble,
trakti infanojn kun amo ĝenerale estas bone, sed tro multe
da dolĉeco difektas dentojn, kaj simile, tro multe da
dorlotado difektas infanojn. Iom da firmeco kaj decidemo
estas necesa, sed se infano estas traktata kaj punita severe
pro eraro, la konsekvencoj estos teruraj. Devus esti ekvilibro
en kiel infanoj estas traktataj kaj traktataj; ĉiu patro devus

moderigi sian temperamenton per amo kaj tenereco, kaj ĉiu
.patrino devus spici sian amon per saĝo kaj racio
Persono devas konservi stabilan psikologian staton de
amo kaj sopiro al Dio. Mi provis multajn laborojn, sed kia ajn
estas la naturo de mia laboro, miaj pensoj ĉiam restas kun
.Dio

Ni devus ĝui ĉi tiun kreaĵon, sed sen permesi al ĝi
sklavigi nin. Kaj sperto instruis al mi, ke la ĝojo trovi Dion
.estas senkompara

Antaŭ ol komenci gravajn taskojn, oni devus sidi kviete,
trankviligi la sentojn kaj pensojn, mediti profunde, kaj serĉi
.dian helpon por akiri spiritan gvidadon kaj solidan direkton
Lasu min kompreni, ke la rideto sur la vizaĝo de la
tagiĝo, sur la lipoj de floroj, kaj sur la vizaĝoj de noblaj viroj
kaj virinoj estas via rideto

Min ne influos sinsekvaj bildoj de malfeliĉoj,
malbonŝanco, malsano aŭ iuj ajn neatenditaj obstakloj, ĉar
mi komprenas, ke disciplinita konscio proksime rilata al
kosma konscio ne implicate suferas pro malsukcesoj kaj
.ĉagrenoj

Libereco signifas la kapablon agi laŭ saĝo, ne laŭ la
diktaĵoj de pasioj, kutimoj kaj kapricoj. Obei la memon
kondukas al sklaveco, dum cedi al la instigoj de la spirito
.kondukas al liberiĝo de limoj

Ne gravas por mi ĉu mi loĝas en luksa palaco aŭ humila
dometo, kondiĉe ke Dio estas kun mi
Mi uzos mian honeste gajnitan monon por vivi simple,
.rezignante pri ekstravaganca vivmaniero

Per fido al Dio kaj la uzo de voloforto, homo povas venki
malsanon, malsukceson kaj nescion, kondiĉe ke la vibroj de
la volo estas pli fortaj ol la vibroj de fizikaj aŭ psikologiaj
malsanoj. Ju pli kronika la malsano, des pli forta kaj pli
celkonscia devas esti la volo, kaj des pli profunda kaj pli
.firma la fido, por atingi la deziratan rezulton

Inspiru min, ho Sinjoro, meti mian fidon en Vin sole, ne
en homajn rimedojn de protekto. Ne lasu min lasi timon kaj
maltrankvilon paralizi mian senliman forton alfronti iujn ajn
provojn de la vivo. Ne lasu min imagi akcidentojn,
katastrofojn kaj malbonŝancojn pro timo de ilia efektiva
manifestiĝo per penso kaj imago. Kaj lasu min kompreni, ho
Sinjoro, ke ĉu mi estas veka aŭ dormanta, veka aŭ perdita
en revoj, viva aŭ mortanta, Via protekta ĉeesto ankoraŭ
.ĉirkaŭas kaj gardas min

La saĝuloj diras: La frukto de bonfaroj motivitaj de amo
al Dio kaj virto estas harmonio kaj pureco. La frukto de agoj
motivitaj de egoismaj deziroj kaj ambicioj estas doloro kaj
sufero. La frukto de malbonaj agoj estas nescio kaj
.malsaĝeco

Bonfaroj alportas feliĉon, dum mondaj agoj pelataj de
amo al si mem kondukas al sufero kaj doloro. Daŭraj
malbonaj agoj, tamen, detruas la kapablon de homo por
.distingo kaj kompreno

Se vi deziras vivi en paco kaj harmonio, viaj intencoj
devas esti bonaj, kaj vi devas disvastigi pensojn de boneco
kaj sentojn de amo. Se vi vivas virtan vivon, vi helpas aliajn
.per via ekzemplo kaj bona konduto

En la momento kiam mi sentos min maltrankvila kaj
mense konfuzita, mi retiriĝos al trankvileco kaj kontemplado
ĝis mi rekiros mian trankvilecon, kaj mi komencos ĉiun
.tagon pensante pri Dio kaj petante Lian helpon kaj gvidon
Decidu ne permesi al la sufokaj fiherboj de malamo
kreski kaj enfiltri la ĝardenon de via vivo, ĝardenon plenan
de la virtoj de nobla spirito. Kaj ju pli vi kultivas ĉi tiujn
bonodorajn, rozecajn ecojn, des pli Dio malkaŝos al vi la plej
.grandan sekreton de ekzisto en vi

La celo de la vivo estas atingi pacon, kontentecon,
senmortecon, sekurecon kaj scion pri la vero, kaj en la koro
de ĉi tiuj deziroj, kiuj moviĝas en ni, kuŝas la dia esenco
.profunde en ni

Mi trovu mian liberecon en Vi, ho Sinjoro, kaj komprenu,
ke mia vera hejmo estas Via tuta ekzisto kaj ke mi estas
.integrita parto de Via kosma konscio
Ho vasta, dia maro, lasu la riverojn de miaj deziroj,
fluantaj tra la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj, fine
.miksiĝi en viaj grandaj profundoj

Nur en la dia fortikaĵo ni trovas protekton kaj sekurecon,
kaj ne ekzistas pli sekura rifuĝejo ol senti sin proksime al Dio
.kaj tuŝi Lian ĉeeston

Ĉar homoj estas regataj de kutimoj, kiuj formas iliajn
inklinojn, tendencojn, karakteron kaj dezirojn, se tiuj kutimoj
estas malbonaj, karaktero fariĝas malutila kaj agoj fariĝas
malbonaj. Tial estas konsilinde prioritatigi bonajn kutimojn,
ĉar ili tiam gvidas niajn agojn kaj pensojn al noblaj celoj kaj
.alportas al ni sanon kaj feliĉon

Kie ajn estas malĝojaj kaj suferantaj animoj, mi trovas
mian konsolon en servado kaj konsolado de ili. Mi faros mian
plejebulon por alporti ĝojon al aliaj kaj simpatios kun iliaj
.sentoj kvazaŭ ili estus miaj propraj

Mensaj kapabloj ekzistas ĉe homoj, sed ili restas
subevoluintaj ĉe plej multaj homoj, kaj malsukceso kultivi ĉi
tiujn kapablojn kondukas al gravaj sekvoj. Kiel la korpo, la
menso bezonas taŭgan nutraĵon kaj ekzercadon por sano kaj
.vigleco

Diamanto ricevas kaj reflektas lumon, kaj tiel ankaŭ
faras puraj, travideblaj animoj, kiuj konas Dion kaj brilas per
Lia ĉeesto

Ho Sinjoro, Vi estas la vera riĉeco en la vivo, kaj
.trovante Vin unue mi trovos en Vi ĉion, kion mi bezonas
Homoj kutime koncentriĝas nur pri manĝaĵo, aero kaj
sunlumo por konservi bonan sanon, sed povas veni tempo,
kiam la sano malboniĝas malgraŭ abundo de ĉi tiuj eksteraj
vivfontoj. Tiam ekestas la bezono reŝargi la energirezervojn
.de la korpo de interne

Se la boato de mia menso alproksimiĝas al la rokoj de
avidaj deziroj, kiuj implicas danĝerojn kaj riskojn, pelate de
la furiozaj ŝtormoj de nescio, tiam estu, ho mia Dio, mia
lunturo kaj ĉiam gvidu min al la bordoj de Via justeco kaj
.boneco

Penso estas kiel flamo, kies koncentrita potenco devus
.esti uzata por forbruligi la obstaklojn, kiuj malhelpas atingon
Dio troveblas per konstanta dia amo. Kiam ni amas Dion
pli ol Liajn donacojn, Li venos al ni. Li donis al ni liberan
volon kaj la povon elekti, por ke ni povu distingi inter la
pasemaj kaj sensignifaj donacoj de la mondo kaj la donaco
.de proksimeco al Li kaj la ĝojo de Lia benita ĉeesto
Ni ricevis memoron por ke ni povu praktiki memori
bonajn aferojn ĝis ni finfine povus memori la plej grandan
bonon: Dion

La brizo de Via amo fluas tra mi, ho Sinjoro! Kaj la folioj
de mia vivo dancas kun ĝojo ĉe Via alveno. Ilia ĉarma susuro
drivas tra la aero, invitante la lacajn ripozi en la ombro de
.Mia spirita paco

La malfacilaĵoj de la vivo ne celas damaĝi nin;
anstataŭe, problemoj kaj malsanoj ofertas al ni lecionojn.
Niaj doloraj spertoj ne celas detrui nin, sed purigi nin kaj
akceli nian revenon al nia pura fonto — Dio — kiu laboras en
.ĉiu maniero por helpi nin kaj revenigi nin al nia ĉiela hejmo
Senfineco estas nia vera hejmo, kaj nia vojaĝo al ĉi tiu
tero kaj en ĉi tiuj fizikaj korpoj estas kiel mallongdaŭra viza
vojaĝo

Sinjoro, mi scias, ke laŭdo ne levas min, nek kritiko
malgravigas min. Mi estas tia, kia mi estas, antaŭ mia
konscienco kaj antaŭ Vi, mi daŭrigos sur ĉi tiu vojo, farante
mian plejebon por servi ĉiujn kaj klopodante gajni Vian
.favoron — en tio kuŝas mia feliĉo
Vi estas unika estaĵo kaj via esenco estas mirinda, do
ekkonu vian veran memon

Kun la tagiĝo de via alveno, la burĝonoj de mia sopiro
floros en bonodorajn, viglajn florojn
Ho Sinjoro, rapidigu la alvenon de tiu tago, kiam mi
teksos kolĉenon el tiuj rosaj floroj kaj metos ĝin sur Vian
benitan sojlon

Anstataŭ konstante klopodi plezurigi sin mem, li ankaŭ
provu alporti feliĉon al aliaj. Kiam li provas oferti spiritan,
intelektan aŭ materialan subtenon al aliaj, li trovos, ke liaj
propraj bezonoj estas plenumitaj kaj ke la taso de lia vivo
.superfluas per ĝojo

Tiuj, kiuj atingos brilan venkon super la mallumo sur la
tero, havos la lumon de gloro kiel sian parton kaj ĝuos
.internan pacon kaj feliĉon

Ho Sinjoro, senĉese disĵetu la semojn de Viaj benoj en la
grundon de mia koro, plugitan per petegoj, por ke ili kresku
en ombrajn arbojn, kies branĉoj portas la plej bongustajn kaj
.plej dolĉajn fruktojn de memkompreno

Ni ofte restas en doloro sen klopodi ŝanĝiĝi, kaj tial ni ne
trovas daŭran pacon kaj kontentecon. Se ni persistus kaj
penus, ni certe povus superi ĉiujn malfacilaĵojn. Ni devas
klopodi moviĝi de mizero al feliĉo, kaj de malespero al
.kuraĝo

Ho Dia Amo, unuigu mian amon kun Via amo, miksu
mian vivon kun Via ĝojo, mian menson kun Via kosma
konscio, kaj sensoifigu mian soifon el la fontano de Via
.eterna ĝojo

La koro de la sincera serĉanto ĉiam flustras: "Ho mia Dio
kaj mia Amato, mi ne volas esti mergita en la tumulton de ĉi
tiu iluzia mondo, kaj ĉio, kion mi volas, estas veki Vian amon
en la koroj de homoj. Mia koro, mia animo, mia korpo, mia
menso, kaj ĉio, kion mi posedas, estas Via, ho Sinjoro." Tiu
.serĉanto atingas Dion kaj ekkonas Lin

Sinjoro, donu al ni novan kaj veran komprenon pri
frateco. Ni forlasu militojn kaj resanigu la vundojn de nacioj

per la balzamo de amo kaj la daŭra konsolo de kompata
.kompreno

Benu nin, por ke ni liberiĝu de la influo de avideco, la
regado de trompo kaj la kontrolo de iluzioj, kaj helpu nin
konstrui novan mondon, en kiu malsano, nescio kaj
malsatego estas nenio alia ol sonĝoj pri malgaja kaj sinistra
.pasinteco

Ni solvu ĉiujn problemojn ne per la logiko de la ĝangalo,
sed per kompreno, vero kaj neŝancelebla fido al Vi kaj Via
.dia justeco

La vivo kunigis nin ĉi tie por tempo, post kio ni iros niajn
apartajn vojojn. Sed se la amo de Dio loĝas en ni, ne gravas
kien ni iras, ĉar kiom ajn ni devagas, ni restos ene de la
.cirklo de dia amo kaj neniam estos vere apartigitaj

Sinjoro, faru min aglo de spirita progreso ŝvebanta alte
super la stratetoj de mallarĝpenso kaj ekstremismo

Voku min al pli kaj pli altaj horizontoj, preter la intensaj
tertremoj kaj nuboj kiuj blokas la sunlumon

Lasu min preni la flugilojn de ekvilibro por vivi ĝuste, kaj
lasu min ŝvebi al tiuj altaj ĉieloĵ super ĉiuj ŝtormoj kaj
uraganoj, kie estas larĝaj horizontoj kaj sublimaj perceptoj
Paco venas kiam ni malfermas niajn korojn al amo kaj
bonkoreco. Tiuj kun amantaj koroj kaj aktivaj en bonaj faroj
spertas pacon ĉar ĝi loĝas en ili. Paco estas la sanktejo de la
.ĉielo kaj la fundamento de feliĉa vivo

Ni ĉiam pensu pri la dia beleco malantaŭ la floroj, la
kosma lumo malantaŭ la suno, kaj la granda vivo kiu flagras
en ĉiu okulo

Kiam persono estas vere afabla kaj montras respekton
al aliaj, kaj respondas al komplimentoj same, ili ĉiam estos
.traktataj kun aprezo kaj respekto

Mi disvastigos mian amon al aliaj, por ke mi povu
malfermi pordegon por ke la amo de Dio venu al mi kaj loĝu
.en mia koro

Sinjoro, lasu min esti lumturo por tiuj, kiuj dronas en la
profundoj de malĝojo. Helpu min alporti ĝojon al aliaj en
.dankemo pro la spirita ĝojo, kiun Vi donacis al mi
Mi fandos malamon en la fajro de mia amo, kaj mi
pardonos aliajn kaj donos amon al ĉiuj soifantaj koroj
Vera amo estas amo, kiu ĝojas pri la komforto de la
amato

Via lumo brilu sur nin, ho Sinjoro, kaj via amo plenigu
niajn korojn eterne

Havi iniciateman spiriton signifas havi la potencon de
kreiva imagopovo, kiu ebligas al persono inventi ion, kion
neniu antaŭe faris. Ĉiu persono naskiĝas kun ĉi tiu donaco
.donita al li de Dio

La plej granda amo estas dia amo, kiu igas la vivon bela
preter vortoj. Kiam vi sentas Dion kun vi, venantan al vi kie
.ajn vi estas kaj gvidantan viajn paŝojn, dia amo komenciĝis

La povo de vero iras kontraŭ la vento

Sinjoro, kiam mi alfrontas provizorajn malfacilaĵojn, lasu
min memori Viajn abundajn benojn sur mi en la pasinteco,
sciante, ke Via helpo neniam forlasas min kaj Via zorgo ĉiam
estas kun mi. Al Vi mi ofertas mian sinceran dankemon pro
.ĉiu beno, kiu venas al mi el Via malavara mano
Gutoj de amo brilas en bonaj animoj, kaj Dio troviĝas
nur en la maro de amo

Kompreno estas la lampo, kiu lumigas la vojon de homo
kaj alportas al ili sukceson

Printempe, Dio ornamas la naturon per la plej belaj rozoj
.kaj floroj kun delikataj vestoj kaj helaj koloroj

Paco estas la unua heroldo anoncanta la alproksimiĝon
al la Dia Ĉeesto Poste, paco transformiĝas en lumojn pli
helajn ol senfina ĝojo

Kiam mi plonĝas profunde en la maron de meditado, mi
sentas benitan flirtemon en mia estaĵo kaj aŭdas flustrantan
."voĉon dirantan: "Mi estas proksime

Oni devas turni sin internen, tien, kie la animo esprimas
sin. El la profundoj de la animo fontas ĉiuj spertoj de la
.interna vivo

Kiam la animo realigas sin per dia konscio, ĝi sentas
grandan ĝojon kaj ekspansion en la senliman spacon

Se vi uzas ĉiujn eksterajn rimedojn kaj rimedojn
disponeblajn al vi, aldone al viaj naturaj kapabloj, por superi
ĉiujn obstaklojn, kiuj povas stari sur via vojo, vi evoluigos la
povojn, kiujn Dio donis al vi: tiujn senlimajn povojn, kiuj
.fontas el la plej profundaj profundoj de via estaĵo

Amo iras laŭ la ora vojo, kiu kondukas al Dio

Mi disvastigos la sunbrilon de bondeziroj kaj bonaj
intencoj kie ajn la mallumo de miskompreno enŝteliĝis

Kiam malfacilaĵoj atakas vin, tamen vi rifuzas ĉesi provi
kaj peni, malgraŭ ĉiuj obstakloj kaj malhelpoj, tiam Dio
.respondos al vi kaj kronos viajn klopodojn per sukceso

Ho Sinjoro, mi plukos la floron de sopiro el la ĝardeno de
mia koro kaj metos ĝin kiel oferon de amo sur Vian sanktan
sojlon

Ĉar niaj pensoj kaj vortoj estas la semoj, kiuj alportos al
ni la rikolton de la estonteco, mi komencos hodiaŭ plenigi
.mian konscion per bonaj, pozitivaj pensoj

Mi flugas kaj ŝvebas en la ebena de mia konscio supren
kaj malsupren, norden kaj dekstren, interne kaj ekstere kaj
ĉie por trovi, ke en ĉiu angulo de la spaco mi estis kaj
.ankoraŭ estas en la ĉeesto de Dio

Vivu ĉiun momenton en konscio pri via rilato kun la
senfina Absoluto. Via konscio ne havas finon, kaj ĉio flagras
.kaj brilas kiel steloj en la ĉielo de via estaĵo

Malligiĝo, aŭ ne-alligiĝo, estas la saĝa vojo, kiun la
serĉanto paŝas, volonte leviĝante super bagatelaj aferoj por
la bono de pli grandaj. Li ne ligas sin al pasemaj sensualaj
plezuroj en la serĉado de renoviĝinta interna ĝojo. Malligiĝo
ne estas celo en si mem, sed ĝi pavimas la vojon por la
.apero de la virtoj kaj spiritaj povoj de la animo

La spirita venkinto antaŭeniras per aŭdacaj paŝoj sur la
vojoj de la vivo

Persono devus plej bone utiligi sian nunan vivon,
malfermi la fenestrojn de sia koro kaj veki kaj revivigi la
.dormantajn kapablojn de sia animo

Malantaŭ la maskoj de ŝanĝo kaj transformo kuŝas la dia
ĉeesto Kaj kiu ajn povas stabiligi la spegulon de sia menso
kaj malhelpi ĝian tremon, vidos en tiu klara spegulo la
vizaĝon de la kosma amato

Amo estas pli forta ol morto kaj la ruinigoj de la tempo
Memanalizo estas la ŝlosilo al sukceso, kaj reflektado
estas spegulo, tra kiu ni vidas internajn angulojn, kiuj alie
restus kaŝitaj de nia vido. Ni devas diagnozi niajn mankojn,
distingi inter pozitivaj kaj negativaj tendencoj, kaj identigi la
.obstaklojn al progreso kaj sukceso

Kiel mirinda vi estas, ho amikeco! Vi, kiu ĉerpas el la
akvoj de sincera, amika zorgo, kaj kies folioj estas
malsekigitaj per la roso de interna kaj ekstera dolĉeco, kiu
.eliras el la profundoj de sinceraj kaj lojalaj koroj

Mi iam vidis malgrandan formikon provantan grimpi
amason da sablo, kaj mi pensis al mi: la formiko certe
pensas, ke ĝi grimpas la Himalajon! La amaso da sablo eble
ŝajnis grandega al la formiko, sed ne al miaj okuloj. Simile,
milionoj da niaj sunjaroj eble estas malpli ol minuto en la
.menso de Dio

Ni devas trejni nin pensi pri grandaj aferoj kiel eterneco
kaj senfineco

Mi vagis tra la mondo de senfineco kaj atestis la
brilantan nebulon en la lando de lumo, kaj en tiu vivanta
brileco mi legis la signifojn de la sekretoj skribitaj sur la
paĝoj de tempo

Kiam vi dormas, vi pasive kvietigas pensojn kaj sentojn.

Sed kiam vi konscie kvietigas pensojn kaj sentojn per
meditado, la unua afero, kiun vi spertas, estas stato de paco,
kaj viaj vizaĝmuskoloj nature formas rideton, kiu reflektas

internan pacon. Sed vi devas rigardi preter ĉi tiu stato de
paco por percepti la purecon de via animo - purecon
nemakulitan de sensaj stimuloj aŭ aŭtomataj reagoj al
pensoj asociitaj kun la sentoj. La stato, kiun vi tiam spertas,
.estas unu de eterna, ĉiam renoviĝanta feliĉo

Se vi metas bovlon da akvo sub la lunlumon kaj poste
kirlas ĝin, vi kreos distorditan bildon de la luno. Kiam la akvo
sidiĝas en la bovlo, la reflektado fariĝas klara. La momentoj,
kiam la akvo en la bovlo estas senmova kaj reflektas la
lunvizaĝon kun perfekta klareco, povas esti komparitaj al
stato de kontempla paco kaj stato de profunda trankvilo. En
la paco de kontemplado, ĉiuj ondoj de sensacioj kaj pensoj
ĉesas flui el la menso. Kaj en ĉi tiu pli profunda stato de
paco, la kontempla persono, en tiu trankvilo, vidas la
.plenlunon de dia ĉeesto reflektita en la lago de la animo
Ekzistas kvar statoj, kiujn la averaĝa homo konas: feliĉo
kiam oni plenumas deziron, malfeliĉo kiam oni neas ĝin,
enuo kiam oni nek feliĉas nek deprimas sin, kaj paco kiam
oni superas ĉi tiujn emociojn aŭ psikologiajn statojn de
.plezuro, doloro kaj enuo

Paco estas tre dezirinda stato, kiu devenas de la foresto
de kaj malĝojo kaj plezuro, kaj la foresto de enuo. Ĉi tiuj
statoj konstante ŝanĝiĝas kaj ondetas sur la surfaco de la
animo. Post rajdado de la turbulaj ondoj de doloro kaj
plezuro, inkluzive de ripetaj plonĝoj en la profundojn de
laceco, estas ĝojo flosi sur la trankvila maro de paco. Sed pli
granda ol paco estas spirita ekstazo - la feliĉo de la animo -
la finfina feliĉo. Ĝi estas eterna ĝojo, kiu neniam paliĝas, sed
restas kun la animo por eterneco. Ĉi tiu supera ĝojo povas
.esti atingita nur per la konscio pri la dia ĉeesto

Vera rideto estas rideto de spirita feliĉo akirita per
kontemplado kaj pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Mia rideto fontas el profunda ĝojo en mi — ĝojo alirebla
por ĉiuj. Ĝi estas kiel laodoro eliranta el la koro de floranta

rozo. Ĉi tiu granda ĝojo invitas aliajn mergi sin en la sanktajn
.akvojn de feliĉo

En la lumo de benita pardono, la mallumo de malamo
akumulita dum multaj jaroj svagiĝas
Dio rapide plenumas ĉian bezonon de Siaj adorantoj ĉar
ili liberigis sin de la egoismaj motivoj, kiuj malhelpas
klopodojn kaj seniluziigas esperojn
Tiun, kiun Dio protektas, nenio povas detrui
Ni ne estas solaj en ĉi tiu mondo, ĉar Dio estas kun ni,
kaj ekzistas daŭraj, intimaj kaj amikaj rilatoj, el kiuj ni ĉerpas
.subtenon kaj ĝojon

Ho brilanta stelo de gvido en la ĉielo de saĝo, via brila
ekbrilo invitas min esplori viajn benitajn horizontojn, kaj mia
sopiranta birdo rapidas kun granda rapideco, trapikante la
densan, malgajan atmosferon, pelita de sopiro al vi kaj por
.baniĝi en via plej sankta radianco
les personeco komencas disvolviĝi kaj flori kiam oni
kapablas senti - per interna, intuicia sensacio - ke ĝi ne estas
la solida fizika korpo sed la eterna spirita fluo ene de la
korpo

Kiam la koro de la disĉiplo superfluas de amo por Dio, lia
vizaĝo brilos per rideto de paco kaj saĝo, kaj la tavoloj de
nescio, kiuj envolvas lian animon, disfalos kaj tute
.malaperos

Kiam vi rigardas floron aŭ arbon, vi scias, ke ĉi tiuj belaj
vivoformoj ne ekestis memstare. Dio estas tiu, kiu formis ilin
.kaj dotis ilin per aromo kaj delikata beleco

Ĉiam plenumu viajn devojn, kaj malgrandajn kaj
grandajn, kun profunda atento, memorante, ke Dio gvidas
viajn paŝojn kaj fortigas viajn klopodojn por atingi viajn
.noblajn aspirojn

Kiam persono konektiĝas kun sia spirita esenco, longe
forgesitaj, pasintaj epokoj kaj la senmortaj povoj de la animo
revenas al ilia konscio. En meditado, oni memoras, ke ili
.estas senmorta animo, ne morta korpo

Ĉie ni trovas homojn, bonajn kaj malbonajn, serĉantajn
feliĉon laŭ sia propra maniero. Neniu volas sin vundi. Do kial
iuj homoj agas laŭ manieroj, kiuj neeviteble kaŭzas al ili
doloron kaj malĝojon? Ĉar tiuj agoj estas pelataj de nescio
.kaj iluzio

Ni petas vin, ho Sinjoro, brili sur nin per la lumo de via
saĝo kaj forigi de ni la mallumon de nescio kaj iluzio
Konscia persono devus esti singarda anstataŭ timema,
kaj devus kultivi en si senton de aŭdaco sen malzorgemo kaj
trohasto por ne eksponi sin al cirkonstancoj, kiuj povus
.provoki timon kaj angoron

Saĝo ne dependas de la injekto de informoj de ekstere,
sed de la povo de interna akcepto, kiu determinas la kvanton
de vera scio, kiun oni povas akiri, kaj la rapidecon, je kiu tiu
scio povas esti atingita

Ĉi tiu mondo estas nur scenejo, sur kiu ni plenumas
niajn rolojn sub la direkto de la Dia Direktoro. Ni devas
plenumi bone sendepende de la naturo de la roloj asignitaj al
ni, ĉiam memorante, ke nia esenca naturo estas eterna
.feliĉo

La plej saĝa el la saĝuloj estas tiu, kiu serĉas koni Dion,
.kaj la plej sukcesa el la sukcesaj estas tiu, kiu trovis Dion
Ho Dia Amato, okupu la unuan lokon en niaj vivoj,
plenigu niajn korojn via resaniga amo, kaj dispelu la
.mallumon de zorgoj el niaj animoj
Libereco signifas agi laŭ konscienco, ne laŭ la diktaĵoj de
kutimo kaj deziro. Obei la memon kaj ĝiajn kapricojn naskas
limojn, dum atenti la instigojn de saĝo donas liberiĝon de tiuj
.limoj

Pacon oni povas trovi per la konscia kaj intenca
disvolviĝo de bonaj kvalitoj, kiuj, kiam plene kreskintaj, ne
povas esti forprenitaj de ilia posedanto krom se li elektas
.rezigni pri ili laŭ sia propra libera volo

Plej multaj homoj serĉas feliĉon uzante misgviditajn
metodojn. Kelkaj kredas, ke ili povas duobligi sian feliĉon per

adoptado de malĝustaj kondutoj kaj nesanaĵoj, kiuj ŝajnas oferti brilajn promesojn pri superforta kaj daŭra feliĉo, kaj ili estas trompitaĵoj de tiuj falsaj promesoj, ĉar la gusto de vera feliĉo ne povas esti ĝuata en la infero de falsaj iluzioj kaj .malĝustaj agoj

Ĉiu minuto estas eterneco, ĉar eterneco povas esti spertata ene de tiu minuto. Tagoj, minutoj kaj horoj estas fenestroj, tra kiuj ni povas ekvidi eternecon. La vivo estas mallonga, tamen samtempe senfina kaj senlima. La animo estas senmorta, kaj dum ĉi tiu mallonga ĉapitro de homa vivo, ni devas plej bone utiligi ĉiun disponeblan potencialon .kaj ŝancon

Spiritaj vortoj estas kiel semoj, kiuj bezonas fekundan grundon por ĝermi, kreski, flori kaj frukti. Spiritita kresko postulas memreflektadon, rearanĝon de vivprioritatoj, identigon kaj forigon de malutilaj kutimoj, kaj observadon de sanreguloj kaj leĝoj konforme al evoluanta .spiritita kompreno kaj kreskanta mensa forto

Kiam la disĉiplo gustumos dian ĝojon, li trovos, ke Dio fariĝis pli reala por li ol io ajn alia, kaj li komprenos, ke tuŝi la dian ĉeeston estas feliĉo, kiun neniu sensa plezuro povas .egali

Dio laboras por vekigi la spiritan konscion de la homo kaj gvidi lian volon en la ĝusta direkto per la beleco de virto, la grandeco de toleremo, la majesto de saĝo, kaj la splendo de .spiritita feliĉo

Mi ne konsideros aliajn fremdulojn, ĉar mi sentas, ke ĉiu estas mia frato aŭ fratino. Mi faros mian vivon sukcesa kaj kontentiga, por ke mi povu helpi aliajn sukcesi kaj atingi sukceson. Mi simpatias kun aliaj kaj montros al ili kompaton, montrante al mi mem. Mi amas Dion kiel la profetoj kaj sanktuloj amis Lin, kaj mi ĵetos egoismon en la puton de mia .amo por aliaj

Preter ĉi tiu pasema, tera vivo, submetita al morto, kuŝas eterna, neŝanĝebla vivo. La korpo konsistas el kemiaj

elementoj, kiuj putriĝas kaj pereas, sed preter ĉi tiu pasema ekzisto kuŝas eterna, ĉiela vivo en la ĉeesto de Dio. Tial ni ne devas limigi nian tutan atenton al ĉi tiu provizora korpo, kaj tiuj, kiuj deziras ĝin, devas elteni ĝiajn provojn kaj fariĝi ĝiaj .mastroj

Hodiaŭ mi provos helpi tiujn, kiuj bezonas helpon, kaj .doni kion mi povas al la malsatuloj

Mi estas sekura kaj protektita en la protekto de Dio kaj malantaŭ la muroj de mia pura konscienco mi estas unu kun la lumo de boneco, kiu gvidas la ŝipojn de animoj ĵetataj .ĉirkaŭe de ondoj de malĝojo en maro de konfuzo kaj angoro Hodiaŭ mi sentas Dion en la flirteto de paco kiu tremas en mi kaj kortuŝas la kordojn de mia koro

Mi faros ĉion eblan por feliĉigi aliajn, same kiel mi klopodas feliĉigi min mem, kaj per mia spirita feliĉo mi servos ĉiujn en la domo de dia amo kaj mi timos nenion .krom min mem se mi provos trompi mian konsciencon

El la ĝardenoj de la animo

Vi intencas iri ien, kaj vi rapidas por alveni tien rapide.

Kiam vi alvenas, vi trovas, ke vi ne ĝuas la lokon pro la fervoro, angoro, kaj eble eĉ tumulto, kiujn vi sentas.

Anstataŭe, provu esti pli trankvila, pli trankvila, kaj pli ekvilibra. Se viaj pensoj inkliniĝas al zorgo kaj agitiĝo, forte .subpremu ilin ĝis ili reakiras sian trankvilecon

Ekscitiĝo negative influas la ekvilibron de la nerva sistemo, ĉar ĝi sendas grandan kvanton da energio al iuj korpopartoj, dum ĝi senigas aliajn je ilia natura parto. Ĉi tiu malekvilibro en energidistribuo estas la kaŭzo de nervozeco.

Trankvila kaj malstreĉita korpo trankviligas la nervojn kaj .antaŭenigas psikologian bonfarton

En harmonio kun Dio, interna vizio komencas disvolviĝi

iom post iom. Oni devas havi kompletan fidon, ke Dio respondos ĉiun sinceran preĝon. Kiu ajn turnas sin al Li

serĉante klerismon, havos sian vizion malfermita kaj sian
.menson kaj koron lumigitaj

Kiam kompreno malfermiĝas, ĝi manifestiĝas kiel sento
kiu ŝajnas eliri el la koro, sento de profunda klareco kaj
precizeco. Per ĉi tiu sento, la serĉanto akiras neŝanceblan
konvinkon kaj solidan gvidadon por sekvi la ĝustan vojon, kaj
.iom post iom ekkonas kaj fidas ĉi tiun senton

Tio ne signifas tute forlasi pensadon; trankvila,
senantaŭjuĝa pensado ankaŭ kondukas al kompreno. Emocia
pensado, pelita de vanteco kaj memgraveco, kondukas al
.miskomprenoj kaj eraraj konkludoj

Forĵetu detruan dubon kaj falsajn kredojn tutkore, kaj
turnu vian koron kaj animon al la sfero de fido kaj kompleta
fido al Dio. En la trankvilo de kontemplado, via konscio
povos fokusiĝi sur vero kaj ĝusta kompreno. En ĉi tiu sperto,
fido floras kaj disvolviĝas, kaj per kompreno, vi spertos tion,
kion neniu okulo vidis, neniu orelo aŭdis, kaj neniu homa
.menso elpensis

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej trafikataj vojoj, tiel mi
vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj plenplenaj lokoj de miaj
ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo
Ho Sinjoro, donu al mi malavaran spiriton por dividi kun
aliaj tion, kion mi havas, kaj helpu min vidi en la trankvila
lago de mia menso la reflekon de la luno de mia animo,
.brilanta per la lumo de Via ĉeesto

Hodiaŭ mi plonĝos profunde en la maron de
kontemplado kaj reflektado pri Dio ĝis mi trovos perlojn de
.saĝo kaj dia ĝojo

Mi amos vin, Sinjoro, pli ol ĉion alian, ĉar sen vi mi ne
.povas ami iun ajn homon aŭ ion ajn alian

En la profundoj de la montoj kaj la trankvila ĉielo, kaj en
la profundoj de mia animo kaj la kaverno de silento, mi
sentas la ĉeeston de Dio kaj sentas Lian konstantan ĝojon,
kaj mi trinkas el Liaj puraj fontoj, kiuj neniam ĉesas nek
.sekiĝas por la tuta eterneco

Mi amas kaj adoras Vin, ho Sinjoro, kies amo regas
supera en ĉiu bonkora kaj ama koro
Iu petis la instruiston Paramahansa montri al li manieron

disvolvi magnetan kaj allogan personecon, kaj li diris: Vi
devas esti mense ĉeesta dum interagado kun aliaj, ĉar
malatenteco pli damaĝas ies karakteron ol io ajn alia.

Kompreneble, mi ne aludas la malatentecan de grandaj
.homoj, kies pensoj kutime estas sorbitaj de profundaj aferoj
Ĉiam estu atenta kaj konscia, kaj vi fariĝos alloga
magneto

Neniu ŝatas esti ignorata. Ni ĉiuj volas, ke niaj sentoj
estu konsiderataj kaj konsiderataj, kaj simile, ni devas
konsideri la sentojn de aliaj kaj montri al ili konsideron por
atingi harmonion kaj komprenon. Por fari tion, vi devas esti
.atenta, atenta kaj atentema al ĉiuj ĉirkaŭ vi

La mortintoj ne havas la rajton insulti aliajn, sed tiu, kiu
ilin ignoras, havas la rajton

Kiam vi estas en la kompanio de aliaj, interagigu kun ili
.atente, energie kaj interese, sed evitu paroli pri vi mem
Ĉiu volas paroli pri si mem, sed ĝi estas malforta aliro.

Lasu aliajn paroli pri si mem se ili deziras; aŭskultu kion ili
diras. Lasu ilin paroli pri siaj problemoj, siaj atingoj kaj siaj
impresoj, sed lasu vian magnetismon paroli por vi. La lumo
de la lampo parolas por si mem klare; lasu viajn silentajn
.vibrojn paroli por vi kun egala klareco

Dio montris al mi en vizio, ke tiuj, kiuj mortas en batalo,
havas teruran sonĝon pri morto, sed tuj kiam la bonuloj
leviĝas el la korpo, ili vekiĝas kvazaŭ el maltrankviliga
.koŝmaro kaj ĝojas esti liberaj de ĝi

Ĉiuj niaj vivspertoj estas parto de la kosma sonĝo. La homaro kreis la koŝmaron de milito, sed post kiam la viktimoj de ĉi tiu koŝmaro forlasas siajn korpojn, ili rimarkas, ke ĝi estis terura sonĝo, el kiu ili vekiĝis, kaj ili komprenas, ke ili ne estas mortintaj. Ĉi tio estas profunda metafizika .vero

Se persono scius, ke ili sonĝas, ili ne suferus pro maltrankviligaj sonĝspertoj. Sed se ili atingas memrealigon en la sonĝo kaj iu donas mortigan baton, tiu sonĝa morto ŝajnas reala kaj terura suferado ĝis ili vekiĝas kaj rimarkas, .ke ĝi ne estis reala

Tio validas ankaŭ por la stato post la morto. Tuj kiam ni forlasas niajn korpojn, ni rimarkas, ke nia konscio ne mortis, sed prefere, ke ni liberiĝis de la korpo kaj ĝiaj materiaj .limigoj kaj limigoj, kaj en tiu liberiĝo kuŝas granda libereco Ni neniam devas peti morton, sed prefere prepari nian konscion per harmonio kun Dio kaj meditado pri Li, por ke kiam la morto venos en sia tempo, ni povu rigardi ĝin kiel .nenion pli ol sonĝon

Mi povas vidi la reveman naturon de vivo kaj morto kiam ajn mi volas Tial mi ne atribuas multan gravecon al ĉi tiu korpo

Ekzistas spirita fiziologio sub la nerva sistemo, kiu unike permesas al homoj atingi la plej altajn stadiojn de la evoluo .de konscio

La homa cerbo, pli granda ol la cerboj de plej multaj bestoj krom balenoj kaj elefantoj, estas pli kompleksa kaj posedas pli grandan kapaciton por pensado. Tio faras la homan cerbon taŭga instrumento por homoj, kiuj posedas pli progresintan konscion ol aliaj estaĵoj. La komplikaj kaj kompleksaj kunfaltaĵoj de la cerbo ebligas al homoj pensi profunde kaj senĝene. Tial, nur la homaro kapablas atingi progresintajn nivelojn de kompreno, kaj sekve, koni sian Kreinton. La saĝulo estas tiu, kiu uzas siajn intelektajn

kapablojn por la servo kaj bono de la homaro sur la materia,
.intelekta kaj spirita niveloj
Vintro alvenis en sia malvarma, blanka, lili-simila
mantelo

Miaj deziroj pri la ĝojoj de la somero paliĝis
Oni diris al mi serĉi la varmon de via afabla koro
Kaj kiam printempo aperis, dancante, ornamita per
ĉiuspecaj floroj
Odorita per laodoro de kampoj kaj montetoj, oni diris al
mi ami vin, mia Dio
Kaj venis la somero, kantante siajn verdajn melodiojn en
la delikataj folioj, la susuron de la poploj, kaj la susuron de la
pinoj

Li insistis, ke mi deklamu al vi
Eĉ la mola, delikata grundo karesis miajn hastajn
piedojn
Kaj ŝi petis ilin alproksimiĝi al via ĉioekzistanta sanktejo
La mildaodoro diris al mi sekvi ĝian vojon
Al via sankta templo en la koro de ŝanceliĝantaj rozoj
kaj bazilio

Kaj la birdoj diris al mi kanti al vi kiel ili
Kaj la ondeta brizo super la riveretoj kaj rojoj
Mi vekis la vezikojn de mia amo por vi, kaj ili komencis
ludi super via granda brusto
Kaj per la kurbaj fibroj de la herbo, mi lernis kiel fleksi
Mi kliniĝas antaŭ vi, ho Sinjoro
Kaj la incenso ankaŭ rakontis al mi pri la mirindaodoro
de via parfumo

Kaj kiel mi devus konservi mian koron plenan de via
?sanktaodoro antaŭ via senfina trono
Kaj la malgrandaj, silentaj, paciencaj ŝtonoj diris al mi,
por ke mi vidu vin eĉ en tiuj, kiuj provas ŝteli mian feliĉon
La forgesitaj jaroj petis min sendi al miaj kunhomoj
mesaĝon de amo kaj korinklino envolvitan en ĉiu minuto kaj
sekundo

Kaj ĉiu penso diris al mi serĉi vin en ŝia koro
Mia amo inspiris min ami ĉion, kio ekzistas per vi
Kaj mia amo flustris al mi, "Amu min per la tuta forto,
"kiun mi posedas, ho mia Dio
Iam mi kuŝis sur lito el herbo kaj floroj kaj sonĝis, ke ĉio
ekzistanta estas bela kaj ĝoja
Mia kapo ripozis sur altaj, verdaj kaj densaj herboj, kiuj
ventumis min per brizoj portantaj dolĉan aromon
Tiam mi sentis min devigita tuŝi mian manon kaj mian
korpon, kaj mi miris pri la grandeco de ĝia Kreinto. Jes, mi
miris, ke mi, kiu estas certa pri la realeco de mia korpo, iam
lasos ĝin ripozi sur la tero, ĉi tiun korpon, kiu fariĝos
malvarma, pala kaj senmova je la momento de la morto,
dum nun ĝi ŝajnas vigla de vivo kaj enhavas centojn da
sensacioj, milionojn da pensoj kaj miliardojn da fantazioj kaj
.perceptoj

Ĉi tiu korpo estas la scenejo sur kiu disvolviĝas la
ĉapitroj de la vivo, kie floras la burĝonoj de ridetoj, nur por
esti sekvataj de la neevitebla alveno de la morto. Ĉi tie,
meze de karno, ostoj kaj sango, kaj malantaŭ la bela masko
de haŭto, kaŝiĝas la lupoj de malsano kaj la bestoj de deziro.
Kaj ankaŭ ĉi tie, sub la karno, kuŝas sekreta pasejo al la
regno de lumo. Ĉi tiu korpo velkos kaj svagiĝos kiam ĝia
mastro — la animo — forlasos ĝin nerevokeble. Kaj kial ne?
Ĉar kiam la lumigita mastro de la fizika loĝejo laciĝas vivi en
la ŝlima, disfalanta kabano de materio, ligita per la ŝnuroj de
nervoj, kiuj postulas konstantan zorgadon, li trovas konsolon
en alia domo en iu angulo de la tero de Dio — en alia regno
de plena ekzisto, kie laodoro de ĝojo trapenetras ĉie kaj
.senĉese

La senmorta animo ludas la rolon de vivo kaj morto kun
eterna rideto, poste foriras al sia eterna hejmo
Ĉu kinejovizitantoj estas devigitaj resti en la kinejo
eterne post la fino de la spektaklo? Certe ne. Homoj devas
reveni hejmen. Simile, animoj venas ĉi tien por ĝui la

kinematografian spektaklon de la vivo, poste foriras kaj revenas denove. Ili amas spekti filmojn kaj teatraĵojn, kaj kiam ili laciĝas pro la prezentadoj, pri kiuj ili revis, kaj majstris la lecionojn, kiujn Dio volas, ke ili lernu, ili revenas .unufoje por ĉiam al la loĝejo de eterna feliĉo

Kiam valoroj ne baziĝas sur justeco, malfermiĝas breĉoj tra kiuj trafluas mizero kaj sufero. Se valoroj baziĝas sur egoismo, mortiga konflikto kaj furioza konkurenco, la rezultoj estos makulitaj ĉar la motivoj estas malpuraj, kaj mono ne .estos benita en tia kazo

Persono devas purigi sian konsciencon de egoismo kaj ne provi riĉigi sin je la kosto de aliaj. Vera kontenteco estas spirita, ne materia, kaj la vera gajno en la vivo estas posedi .la trezorojn de saĝeco, scio kaj la amo de Dio

Ni devus vivi simple kaj ĉiam klopodi helpi aliajn kaj plibonigi iliajn cirkonstancojn kiel eble plej multe. Sed ĉi tiu nobla celo estas nekongrua kun egoismo kaj avideco sen .konsidero por aliaj

Tiuj, kiuj estas mondaj, estas malekvilibraj kaj tial ne konsiderataj sukcesaj. Simpla, ekvilibra vivo estas mirinda arto kaj signo de sukceso. Tiuj, kies sola celo estas akiri .monon, ne trovos favoron ĉe Dio

Estas vere, ke Dio enplantis en nin la senton de malsato por ke ni povu labori kaj zorgi pri niaj korpoj, sed zorgi pri la korpo ne estas la sola celo de la vivo. La celo estas multe pli granda ol iu ajn materia aŭ tempa konsidero, kiom ajn .mirinda, glora kaj brila ĝi povas ŝajni

Unu el la disĉiploj demandis Majstron Paramahansa kiel sperti la dian ĉeeston. Li respondis: "Ĉiun nokton, antaŭ ol rezigni al dormo, meditu ĝis vi sentos, ke via konscio trapikis la mondon de pensoj kaj eniris alian dimension. Tamen, tio ne estas ĉio. Post turnado de la menso internen, sopiro devas ekflugi, kaj deziroj devas rapidi kiel inundo al Dio. Kiam la disĉiplo tute transdonas sin al Dio, li subite sentas, ke li tuŝis Lian benatan ĉeeston kaj rekonis Lin. Li vidos

grandan lumon de superega brilo, kaj li eble vidos anĝelojn kaj bonfarajn animojn. Aŭ li eble flaros ebriigan ĉielan parfumon, kaj li tiam scios, ke Dio respondis al li, kaj lia kompreno malfermiĝos, kaj Dio rivelos al li la sekretojn de la vivo. Aŭ li eble estos envolvita en granda paco dum meditado. Se li daŭrigos meditado kaj Dio donacas Sian grandan amon al li, li sentos dian ĝojon preter priskribebla.

".Benata estas tiu, al kiu estas donita ĉi tiu feliĉa sperto

Dia amo malfermas la pordegon de la ĉielo, tra kiu la

serĉanto eniras la ĉeeston de Dio

Se homo petas Dion, la komplezan kaj saĝan, pri la pano de eterna vivo, Li ne donos al ili la ŝtonon de materia nescio. Se adoranto serĉas la manĝaĵon de saĝeco, Dio ne ofertas al ili la serpenton de trompo. Se adoranto petas Dion pri la esenco de dia feliĉo, kiu sensoifigas ĉian soifon, Li ne donos al ili la skorpion de angoro kaj psikologia aflikto. Se trompitaj homoj scias kiel doni bonajn donacojn al siaj infanoj, kiom pli la Sinjoro - la fonto de ĉia boneco kaj ĝojo - donos spiritan

!scion kaj klerismon al tiuj, kiuj amas Lin

Dio donacas la plej altan saĝon kaj plej grandan scion al

tiuj, kiuj serĉas ilin, kaj Li donacas Sin al la serioza serĉanto,

kiu akceptas neniun anstataŭaĵon. Tiu, kiu serĉas Dion per sia tuta koro kaj animo, estas la plej saĝa el la saĝuloj, kaj la plej kara el la homoj al Dio. Kaj kiam la sopiro de la adoranto intensiĝas, li ricevas maloftan kaj amatan respondon de Dio kaj spertas la unikan ekstazon de amo, kiun spertas tiuj, kiuj
.amas la Amatan

La saĝulo, kiu ludas sian rolon en ĉi tiu kosma revo kun

spirita konscio kaj kreskanta dia sopiro, estas proksima al Dio kaj kara al Li. Li posedas puran amon kaj amas Dion sen iuj egoismaj motivoj kaj sen iuj antaŭkondiĉoj, kiel ekzemple diri: "Ho Sinjoro, mi adoras Vin kondiĉe ke Vi donu al mi

."sanon, monon kaj komfortan vivon

Inter la saĝuloj kaj Dio ekzistas profunda, reciproka amo,

kiu estas senlima kaj senfina. Se iu petas Dion pri io specifa,

Dio plene konscias, ke la persono pli interesiĝas pri Liaj
.donacoj ol pri Li mem

Ne estas malĝuste por persono preĝi por ke iliaj bezonoj
estu plenumitaj, sed kiam ili petegas por koni Dion kaj
rigardi la lumon de Lia glora vizaĝo, ili ne devas deziri ian ajn
personan profiton de ĝi, nek iliaj pensoj devas limiĝi al la
donacoj mem, sed prefere al la Donanto mem. Kiam la
serĉanto kapablas fari tion sincere, ili aŭtomate ricevos ĉiujn
aliajn donacojn el la fonto de malavareco kaj la oceano de
.abundeco

Unu el la disĉiploj petis konsilon de la instruisto
Paramahansa pri kiel kondukti en certaj situacioj kaj trakti
:aliajn, kaj li diris
Sekvu la veron kaj ne deviiĝu de ĝi, kaj evitu diri ion ajn,
kio povus damaĝi vin aŭ aliajn, eĉ se ĝi estas vera, kondiĉe
ke vi ne devias de la spirito de vero. Samtempe, vi ne devas
iri al la kontraŭa ekstremo kaj recurri al mensogado por
.eviti diri dolorajn verojn

Estu honesta kun vi mem kaj aliaj sen resti ĉe la
nenecesaj. Parolu la veron kaj evitu diri aferojn, kiuj vundas
aŭ damaĝas iun ajn. Ne malkaŝu ĉiujn viajn sekretojn en la
nomo de honesteco kaj travidebleco, ĉar se vi malkaŝas viajn
malfortojn, ili provos vundi aŭ ridindigi vin kiam ajn ili
?deziras. Kial doni al ili armilon, kiun ili povas uzi kontraŭ vi
Parolu kaj agu tiel, ke ĝi alportas feliĉon kaj pacon al vi
mem kaj al aliaj

Necesas disvolvi spiritan komprenon por koni la
diferencon inter la vero, kiu alportas bonon, kaj rakonti
faktojn sen konsideri la sekvojn, kiuj povas rezulti el ili, ĉar
aferoj estas juĝataj laŭ siaj finoj. Ne estas konsilinde diri
ĉion, kion vi scias, nek estas konsilinde esti evitema kaj
sekretema pri aferoj, kiujn aliaj devus scii por sia propra
.bono

Kiam vi ne havas plenan komprenon, estas plej bone
esti rezervita en parolado ĝis vi havos rektan komprenon de
.la vero kun justaj rezultoj por ĉiuj
Daŭre pensu pri Dio kaj petu Lian helpon kaj gvidadon,
kaj via kompreno malfermiĝos, por ke vi vidu aferojn klare
.kaj tiam vi povos pli bone distingi

Ŝargante la ĉelojn de la korpo per juneca vigleco

Kosma energio fluas en la korpon konstante kaj
seninterrompe, sed la plej multaj homoj ne konscias pri ĉi tiu
abunda vigleco. Tiuj, kiuj sentas ĝin, spertas ondon da
energio en siaj ĉeloj kaj refreŝigan fluon, kiu provizas al ili
.renoviĝintan forton

La tuta naturo kliniĝas en respekto al la Sinjoro de la
Universo, kaj Lia potenco fluas tra la homaro. La problemo
kuŝas en la malsukceso kultivi fortan ligon inter la homaro
kaj la fonto de ĉia potenco. Ni vivas rekte per dia potenco,
kaj ĉiuj aliaj potencoj estas senutilaj sen la subtenanta
.potenco de Dio

Manĝaĵo, oksigeno kaj sunlumo — ĉi tiuj elementoj
povas provizi al ni iom da sano, sed ni bezonas kompreni kiel
akiri kompletan sanon de la Senfina Fonto. Materiaj fontoj
estas kiel malgrandaj baterioj, kiuj fine elĉerpiĝas, dum la
Senfina Fonto estas potenca generatoro, kies potenco
neniam malpliĝas, kontinue provizante la animon per
vigleco, feliĉo kaj forto. Tial estas plej grave fidi je la Senfina
.Fonto kiel eble plej multe

La persono, kiu deziras, devas lerni la ĝustan manieron
profiti de tiu esenca provizo rekte de ĝia fonto, kaj devas
kompreni, ke penso estas realeco, ĉar ĉiuj naturaj fenomenoj
estas enkorpiĝo de dia penso, ĉar Dio pensis pri ĉi tiu tero
.antaŭ ol krei ĝin

Multaj kredas, ke penso estas produkto de la korpo, sed
la ekstreme preciza formado de la korpo, kaj la mirinda
kunordigo inter ĝiaj partoj kaj organoj, klare indikas, ke la
.korpo estas la kreaĵo de plejege sublima kosma menso

La menso estas la ĉefa elemento, kiu regas la korpon,
kaj estas tre grave por homo eviti la mensajn sugestojn de
homaj mankoj kiel malsano, malforteco, maljuniĝo kaj
frustiĝo, kaj certigi al si, ke neelĉerpebla agado fluas tra li,
kaj ĉi tiu agado estas dotita per inteligenteco kaj kapabla
.ŝargi la korpajn ĉelojn per bonfarto kaj la vigleco de juneco
Penso estas la cerbo, la emocioj, kaj la sensacioj de ĉiu
vivanta ĉelo; ĝi havas la potencon teni la korpon aŭ aktiva
kaj vigla aŭ letargia kaj malvigla. Penso estas la mastro, kaj
la ĉeloj de la korpo estas ĝiaj subuloj, obeante la ordonojn
.kaj malpermesojn de sia supera mastro: penso
Ni atentigas konsiderinde la kvaliton de la manĝaĵo, kiun
ni manĝas ĉiutage, kaj simile ni devas atenti la kvaliton de la
intelekta kaj psikologia manĝaĵo, kiun ni provizas al niaj
.mensoj ĉiutage

La metafizika sciencisto diras, ke la korpo ne estas
elektromagneta ondo, sed ondo de konscio flosanta en la
.maro de dia konscio
Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.
La granda rivero de feliĉo fluas kontinue sub la sabloj de mia
konscio kaj eksplodas kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas
potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo
Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, malfeliĉajn provojn se ili permesas al sia menso fari
tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas ĝian
valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdas sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian .feliĉon

ankaŭ fortigu nian intelekton kaj malakceptu la ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la .horizontojn de liberiĝo kaj libereco

La eternaj leĝoj de feliĉo

Oni diris, ke dum la ora epoko de unu el la justaj regantoj de Hindio, neniuj okazaĵoj, trofrua morto aŭ naturaj katastrofoj okazis, kiuj ĝenis la pacon kaj kompletan .harmonion de lia regno

Kiam familianoj vivas kun pli granda integreco, ĉiu hejmo spertos pli da harmonio, sano kaj amo. Sed kiam familianoj traktas unu la alian kun malbela egoismo, la hejmo aŭtomate pleniĝos de misharmonio kaj malamo. Ĉi tio validas ankaŭ por nacioj. Kiam homoj vivas kun honesteco .kaj integreco, ili atestos la Regnon de Dio sur la Tero. La tempo estas mallonga. Hodiaŭ ni estas ĉi tie, morgaŭ ni foriros. La serĉado de Dio estas la plej alta privilegio de la homaro. Ni devas plej bone utiligi la liberecon, kiun Dio donis al ni en ĉi tiu vivo, kaj uzi ĝin saĝe, por ke ni povu persone .sperti eternajn spiritajn verojn

Peko estas ĉio, kio kaŭzas doloron kaj suferon al homo. Virto estas tio, kio feliĉigas lin por ĉiam. Se homo ne posedas spiritan harmonion en siaj pensoj kaj pacon en si mem, nova domo, nova aŭto, aŭ io ajn alia nova ne povos alporti feliĉon kaj trankvilon al lia animo; anstataŭe, lia interna turmento .restos eĉ kun la akiro de tiuj novaj aferoj kaj pli Vera feliĉo kuŝas en la kapablo spiti cirkonstancojn kaj elteni ĉiujn eksterajn provojn. Ĝi troviĝas kiam vi povas elteni la turmentan doloron kaj severajn malfacilaĵojn

kaŭzitajn de la antaŭjuĝoj kaj malicaj provoj de aliaj damaĝi
kaj kapti vin, kaj vi respondas al iliaj malobedoj per amo kaj
pardono. Kiam vi kapablas konservi vian trankvilon malgraŭ
la doloraj piko de eksteraj cirkonstancoj, tiam vi gustumos
.feliĉon

La Sanktaj Skriboj deklaras, ke tiuj, kiuj ignoras diajn
ordonojn kaj sekvas siajn malsaĝajn dezirojn kaj kapricojn,
ne trovos feliĉon nek atingos sian finfinan celon. Ili instigas la
serĉanton de vero fari la Sanktajn Skribojn sia gvida lumo kaj
juĝisto por determini kio estu farita kaj kio estu evitata, kaj
.distingi aferojn kaj agi laŭ saĝo

Tiuj, kiuj estas memfidaj, estas tiuj, kiuj agas kun
integreco. Feliĉo venas nur de puraj pensoj kaj virtaj agoj. Se
vi estas feliĉa nun, vi estos feliĉa en la estonteco, kaj ĉi tie
.kaj en la venonta mondo

Ni devas akumuli la rikolton de bonŝanco per kolektado
de la fruktoj de saĝo dum brilas la suno de disponeblaj
ŝancoj. Alivorte, ni devas kapti ŝancojn antaŭ ol estas tro
.malfrue

se vi ne kaptos la ŝancon, ĝi Kaptu la ŝancon, ĉar)
(fariĝos fonto de bedaŭro

Dio donis al ni spiritajn leĝojn nomatajn ordonoj. Sed ĉi
tiuj ordonoj estas ignorataj kaj rompitaĵoj ĉiutage kaj ĉie. Se
homoj ne komprenas ilian spiritan signifon, ili ĉiam plendos
pri ili kaj forturniĝos de ili. Ĉi tiuj ordonoj estas sentempaj
konduktadoj apogitaj de ĉiuj abrahamaj religioj. Tamen, la
tekstoj ofte ne klarigas la psikologiajn aspektojn de ĉi tiuj
ordonoj kaj la avantaĝojn asociitajn kun ilia sekvado. Homoj
akceptas ĉi tiujn ordonojn en diservoj, sed ne sekvas ilin
ekster ili, pravigante tion per asertado, ke ĉi tiuj reguloj
estas nepraktikaj, nelogikaj kaj malkonformaj al la tempo.
Tamen, la malobservo de ĉi tiuj ordonoj estas la radika kaŭzo
.de ĉia mizero en la mondo

Sed kia estas la utilo de tiuj ordonoj kaj kie kuŝas iliaj
?avantaĝoj

La sanktaj libroj konsilas al homo kontempli Dion, mergi
sian menson en Li, transdoni ĉion al Li, kaj adori Lin per
sincera kulto, nemiksita kun hipokriteco kaj nemakulita per
.preteksto

Scii Dion devus esti la finfina celo de la vivo. Mondaj
devoj ne povas esti plenumitaj sen la povo, kiun Dio donacis
al la homaro. Plenumi ordinarajn devojn forgesante Dion
.estas eraro kaj peko

Peko signifas nescion: agi laŭ maniero kontraŭa al la plej
granda bono de la homo

Kial homoj sentas malĝojon kaj bedaŭron? Ĉar ili ne agis
juste, ĉar Dio ne estis la unua en iliaj koroj

Nenio en la vivo de homo estu konsiderata pli grava ol

Dio. Se persono vere zorgas pri Dio kaj plenumas sian
spiritan devon al Li, ties cirkonstancoj pliboniĝos en ĉiu
maniero, kaj ili sentos sin sekuraj kaj protektitaj malgraŭ ĉiuj
.ĉirkaŭaj cirkonstancoj

Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial, nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun

spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de .ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj .formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la sunlumon, dum la karbo ne povas. Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per meditado kaj sekvante diajn .instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas .Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon, permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio .pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi

preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu .praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, sur la rozario de sopiro kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso estas blafemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio. Praktiki mensan fokuson per pli altaj jogaj ekzercoj helpas nin alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de gloro kaj splendo, kaj ankaŭ helpas nin kontempli kaj komuniiĝi kun .Li

Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo (se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon, pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi .renkontos dum la resto de la semajno

Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ "spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj .kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno

Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ .ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco. Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine, .antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco

Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre sentos sin en harmonio
kun Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn,
devus dediĉi almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn.
Farante tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bona, kaj ili
.spertos feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo
Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, vi elĉerpos vian
monon. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj de
paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via trankvilo
malaperos, kaj via feliĉo vaporiĝos. Mallonge, vi poste
suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan bankroton. Sed
profunda ĉiutaga meditado pri Dio kompensos la mankojn en
.via animo

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
multaj manieroj. Trankvila homo malofte faras erarojn kaj
.sukcesas kie miloj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn
La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj envolvos vian estaĵon per siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke
vi faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago
Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj

Homaj patroj kaj patrinoj estu honorataj kiel
reprezentantoj de Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la
homaron. Patrino estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio,
ĉar ama patrino pardonas kie neniu alia pardonas. La patro
estas la manifestiĝo de la saĝo kaj protekto de Dio por siaj
.infanoj

Persono ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio,
sed kiel esprimon de tiu amo. La protektanto kaj la saĝulo.
La supera dia spirito fariĝas la patro kaj patrino por helpi la
.infanon, tial ĝi devas esti honorata en la gepatroj
La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero
Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas levi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn ideojn kaj spiritajn idealojn. Oni ne
devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas
La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.
Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo. Tiam
persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el fontoj,
kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĝi estas
neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro
Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon
Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem

Alia grava ordono estas eviti falsan ateston. Vundi iun
ajn per distordado de la vero estas alia maniero subfosi
socian harmonion. Se oni volas esti bone traktata, oni traktu
.aliajn laŭe

La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas distingi inter
deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi iun lama aŭ
blinda estas dolora kaj malhelpa; oni estu konsiderema pri la
sentoj de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu povus perfidi iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; anstataŭe,
oni povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ
.vundi aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo estas malsimila al tiu de iu ajn
alia homo, kaj ilia animo estas malsimila al tiu de iu ajn alia
homo, ĉar en ili kuŝas la plej granda trezoro de la tuta
.kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas Dio

Ni ne estas katenitaj de la pasinteco
Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj
kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj
perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili
estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi
sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn

du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas kontroli — laŭvole — la senfinajn komponantojn de la universo, nek ili povas modifi aŭ forigi ilin. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, ili povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj .komponantoj

Ne vundu lin

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da
mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli
eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la
psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon,
.kontentecon kaj, mallonge, feliĉon
Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo,
nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj
sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj,
normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn
sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas
?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera
volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de
libera volo, ni alportis kaj daŭre alportas al ni sorton kaj
destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni
estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas
malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni
tion deziras kaj klopodas korekti nian vojon kaj plibonigi la
kvaliton de nia rikolto. Se ni ekstermas la semojn de agoj
kun doloraj sekvoj kaj plantas anstataŭe semojn pli taŭgajn
por la naturo de la animo, ni certe rikoltos la fruktojn de
feliĉo el tiuj bonaj semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni
devas ekzerci liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni
deziras atingi pli grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj
.doloron

Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras, kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan takson kaj traktos ĝin. Sed la homo kun forta volo estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi koncentras sunlumon. Per fokuso de lupeo al malgranda punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon (ŝtofon, paperon, ktp.). Simile, kiam vi intense fokusas vian menson, ĝia koncentrita energio forbruligas la malbonojn kaj radikojn de dubo, la kaŭzon de ĉia malsukceso, kaj igas la lumon de saĝo brili per brilo kaj .radianco

Kiam penso harmonias kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉiuj benitaj popoloj, li konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega povo de Dio, .kapabla krei novajn kialojn por sukceso en iu ajn kampo Dio kronu la bonajn klopodojn kaj bonfarajn klopodojn per sukceso

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Kiam vi rigardas la sunon milionojn da mejloj for en la kosmo, tiu grandega stelo ŝajnas multe pli malgranda ol nia Tero. Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7.900 mejloj, dum la diametro de la suno estas centfoje pli granda. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte antaŭ la suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun ĝi. Imagu la vastan etendaĵon de la suno vastiĝanta ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas

nur eta fragmento, nura peceto, de la senfina spaco, kiu
trapenetras la universon. Eĉ se la suno daŭrigus sian
vastiĝon en la infiniton, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la
infiniton. Ĉi tiu kosma iluzio de malgrandeco kaj fineco
limigas la kapablon de la menso kompreni la vastecon de la
.universo, ĝiajn originojn kaj ĝiajn limojn
Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj kaj mezuroj, kiu
havas neniun limon kaj neniun originon, estas Dio, kiu estas
ĉieesta kaj ekzistas en la plej malproksimaj partoj de la
spaco. Li estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj,
same kiel Li estas en vi kaj en mi, kaj Li konscie konscias pri
ĉiu spaco, kiun Li okupas. Ne gravas kiom malgranda aŭ
."granda ĝi estas. El la libro "La Finfina Celo de la Homo

Petegoj

Ho, Sinjoro

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Ho kosma trankvileco

Mi aŭdas vian voĉon en la murmuro de la riveretoj kaj la

trilado de la najtingaloj

En la vekriado de la vento, la muĝado de la ondoj, kaj la

tondro de la vibroj

Ho amata Sinjoro

Mi adoras vin ne per vortoj, sed kun la sopiro de koro

brulanta de sopiro al vi

Lasu min vidi vian vastan etendaĵon

Via konstanta ĉeesto malantaŭ ĉio

Eble mi komprenos, ke mi estas parto de via neŝanĝebla

estaĵo por la tuta eterneco

Ho superfluanta oceano

Se nur la kurbiĝemaj riveroj de miaj deziroj povus flui tra

la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj

Fine, via plej granda tumulto miksiĝis

Helpu min aŭskulti vian voĉon, Sinjoro

La kosma sono, el kiu eliris la vibrado de la universo

Lasu min percepti vian ĉeeston per la benita sono (Om -
Amen)

melodio Sankta por ĉiuj benitaj voĉoj
Plivastigu mian konscion dum mi aŭskultas la simfonion
de ekzisto

Lasu min senti min kiel la kosma oceano
Kaj la ondetaj movoj de la korpo dancantaj sur lia brusto

Lasu la plej sanktan voĉon resoni en mi
Vastigante mian konscion de la korpo al la universo

Ĉu mi sentu eternan, ĉioampleksantan feliĉon
Eksplodante el maro de superfluanta lumo

Ho senfina potenco

Ho eterna saĝo

Ŝarĝu mian animon per via spirita vibrado

Ho voĉo de la benita kosma vorto

Korektu miajn erarojn

Mi bezonas

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Kiam ajn mi pensas pri Vi, ho Sinjoro, inundo de brulanta

sopiro naskiĝas en mi, skuante miajn sentojn kaj fluante de

.mia koro al ĉiu ĉelo en mia korpo, ŝarĝante ĝin per dia amo

Mia plej granda deziro estas atingi la plej kernon de via

.estaĵo kaj ĝui vian ĉeeston

Kaj subite la pordo de la animo malfermiĝas, kaj mi

!estas superfortita de ĝojo vidante vian radiantan lumon

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la

homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.

Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por

ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en

antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de

niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Efektive, nia volo eĉ povus esti

paralizita de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn

okupojn kaj lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera

vivo, forgeso estas beno de Dio, malhelpante la memorojn

pri la pasinteco, precipe la amarajn kaj dolorajn, superforti
.niajn pensojn kaj sentojn

Sed danke, la dia sparko en ni ĉiam brilas kun espero
kaj la deziro daŭrigi la senfinan vojaĝon de la vivo. Ni devas
danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: forgesi la pasintecon kaj
.espero je la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejebilon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas taskon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de nia volo kaj praktikadon de nia libereco de
.elekto

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble
implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris,
kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi
niajn klopodojn por atingi nian celon. Ni ankaŭ devas aserti
al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj estas la obstakloj
kaj defioj, ni ankoraŭ posedas sufiĉe da forto por forigi ilin
kaj venki ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj,
ne necesas malespero kaj frustrigo, kondiĉe ke ni
komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas
nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da
fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni
simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso
estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni
fidas Lin kaj penas. Kiu iras laŭ la vojo, atingos sian celokon,
.kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita
Kiam persono deziras ion, kaj tiu deziro estas forta kaj
urĝa, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili

iras kaj kien ajn ili turniĝas, kaj kiaj ajn estas iliaj okupitecoj kaj zorgoj. Per sia konstanta kaj persista agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu intelekta flustro estas pli forta kaj pli efika ol mekanika petegado, kiu ne iras preter movado de la lipoj. Jen kion faras amantoj de Dio; ili flustras sian amon al Dio senĉese, kaj iliaj flustroj estas sinceraj kaj neaŭdeblaj, dum ĉiuj iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin, nek ĝi konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li fortiĝas kaj profundiĝas, ĝis ili tuŝas Lian ĉeeston kaj vidas Lian lumon per la okulo de la animo, gustumante superfortan ĝojon kaj sentante pacon preter .priskribebla

Dio sendas al ni lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo, por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton. Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin. Kiom .ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin per .plendado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni posedas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon al la vivo, ĝi fariĝas bela. Kaj libera de komplikaĵoj

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondo de ĝojo, aŭ subakvigita sub turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo karakterizita de konfliktaj duecoj, la averaĝa homo estas submetita al altiĝoj kaj malaltiĝoj, li leviĝas sur ondo de ĝojo kaj plonĝas en la profundojn de indiferenteco, kaj estas ĵetata ĉirkaŭen de furiozaj ondoj de tristeco, kaj li malofte konas iun ajn alian staton de konscio. Permesi al cirkonstancoj ĵeti pensojn tiamaniere signifas transdoni sian volon al kaprica kaj .ŝanĝiĝema sorto

Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan vivon estas mensa ekvilibro

Ĉi tio atingeblas nur per fokuso de la menso kaj kontrolado de
.psikologiaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Longedaŭra
funebro pri forpasinta amato nek helpas lin nek nin, kaj ĝi
nenion ŝanĝas en la realo. Evoluigi malsuperecan
komplekson aŭ mempunon. Rememori pasintajn erarojn aŭ
malsukcesojn estas senutile. Ĝi nur igas la vivon mizera kaj
.sufokas mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi maltrankviligas la menson kaj forbruligas
.latentajn kapablojn en la forno de apatio
Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton kun la helpo de Dio

Fero en la 25-jara jubileo

Mi iam estis invitita al 25-jara jubilea festo por paro, kiu
ŝajnis esti unu el la plej feliĉaj paroj, sed en la momento
kiam mi eniris ilian hejmon, mi sentis, ke io estas malĝusta.
Mi petis du el miaj studentoj observi kiel ili traktis unu la
alian dum la vespero, kaj ili poste rakontis al mi. La edzo kaj
edzino ridetis unu al la alia antaŭ aliaj kaj alparolis unu la
alian per la plej dolĉaj vortoj kiel "Jes, mia kara" kaj
"Kompreneble, mia amo", kaj aliaj tiaj amikaj frazoj. Sed tuj
kiam ili pensas, ke ili estas solaj, ili kverelas kaj direktas
.dolorajn vortojn unu al la alia

Mi parolis al ili kaj diris: Vi invitis min ĉeesti vian feston,
sed la etoso estas streĉa kaj mi sentas, ke estas multe da
misharmonio en ĉi tiu domo, kaj ŝajnas al mi, ke estas multe
.da fero en ĉi tiu arĝenta jubileo

Komence ili ofendiĝis, sed poste ili agnoskis, ke mi
pravis kaj pardonpetis. Ŝi daŭrigis, dirante: Kion vi gajnas per
?konstanta kverelado kaj kverelado

Ŝajnas, ke vi kunvivas por konservi vian reputacion kiel
perfekta paro, sed vi devas esti tiaj unu kun la alia kaj vivi en
.paco kaj harmonio por via propra feliĉo kaj trankvilo
Magneta manĝaĵo

Kiam homoj parolas pri manĝaĵo aŭ nutrado, ili kutime
celas la fizikan manĝaĵon konsumatan por subteni la korpon.
Tamen, ekzistas aliaj specoj de nutrado, kiuj estas ne malpli
gravaj ol fizika manĝaĵo, kaj ofte eĉ pli gravaj, kiel ekzemple
intelekta aŭ spirita nutrado. Mensa aktiveco aŭ koncentriĝo
.de menso, saĝo kaj spirita distingo

Fizika nutraĵo subtenas la ĉelojn de la korpo, dum
intelekta nutraĵo plenigas la menson per sanaj ideoj, kaj la
nutraĵo de saĝo revigligas la animon kaj evoluigas ĝiajn
.kapablojn

Intelekta nutraĵo kutime konsistas el la ideoj, kiujn
persono pensas kaj tiuj, kiujn li ricevas de aliaj per kontakto
.kaj interagado kun ili

Homoj kun trankvilaj temperamentoj kaj noblaj emoj
helpas igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj

Ne estas malfacile determini ĉu persono ĉerpas sian
intelektan nutraĵon el paca aŭ perturba medio. Timo, aflikto
kaj konfuzo ĉiuj devenas de asociiĝo kun la malĝustaj homoj,
ĉu amikoj aŭ parencoj. Tio kaŭzas maltrankvilajn pensojn kaj
malbonan humoron

La korpo ricevas energion kaj viklecon el fizikaj nutraĵoj,
dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la menson
per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol solidaj
kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj en
.vivan energion

Kiam vi povas transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viklecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe - eĉ sola - sur la vojoj de la vivo, kaj sperti internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio

Kaj kiam vi ĉiutage provas liberigi viajn pensojn al pli
altaj kaj pli rafinitaj niveloj, kaj vi posedas aman kaj
dankeman koron, kaj bonajn intencojn al aliaj, via intelekta
nutraĵo estos magneta, kaj vi tiam altiros al vi ĉion belan kaj
utilan, el aferoj, homoj kaj cirkonstancoj, kiuj necesas por
.daŭrigi la vojaĝon al la bordoj de sekureco kaj protekto
Kiam vi penas akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas
kontenta pri tio, kion Dio provizas, vi estos pli riĉa en spirito
kaj pli kontenta ol tiuj, kiuj estas obseditaj de mondaj
.posedaĵoj kaj avidas iliajn pasemajn plezurojn
Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko,
preter ĉiuj amikoj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj
.homaj rilatoj: familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj
Amikeco estas esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj
prioritato estu donita al intelekta kaj emocia proksimeco,
.sento de morala altiro, kaj vera amo kaj amikeco
Tiuj, kiuj ne povas distingi inter vera amo kaj sensuala
.altiro, seniluziiĝas denove kaj denove
Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj
reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter
du amantaj animoj, kaj ili kunlaboras por mildigi la ŝarĝojn
de la vivo unu por la alia kaj dispeli la zorgojn de la vivo per
.kompato kaj reciproka, amika kompreno
Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon, krom
.se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min
Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon
antaŭ mi Esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan
potencialon. Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli
altaj aspiroj. Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas
kun mi
Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per dozo da
optimismo, mi distancigos min de malagrablaj spertoj, kaj mi
praktikos tion, kio nutros la korpon, menson kaj spiriton laŭ
.ekvilibra kaj konsekvenca maniero

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi
liberigos min por ĉiam per protektado de mia spirita
identeco, kaj kiam la ŝtormoj de provoj kaj afliktoj alfrontos
min, mi velos en la ŝipo de mia animo, trans la maron de la
.vivo, al la sekuraj, diaj bordoj
Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
per mi; Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun li per profunda meditado pri li
Mia kara Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu penso
estas la plej forta en mia vivo. Tial mi provos memori, ke Vi
etendas al mi helpa manon, kaj ĝi preparas min por la kialoj
.de sukceso
Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi levos
mian humoron kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi uzos
sincerecon kaj honestecon en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
ellazos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio subtenos
.min per Sia potenco kaj saĝo
Sinjoro, mi uzos mian volon kaj intelekton por unue
plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste pluiros al pli grandaj
.atingoj
Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas plenumitaj, ili tamen
alportas nur nekompletan feliĉon, kaj trovi Dion estas la sola
vera feliĉo. Mi malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo.
Kaj ĝi neniam ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj de la animo
.kaj ĝiaj ĉiamverdaj herbejoj

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min, ho Sinjoro, por ke mi trovu en mi la
.trezorojn, kiuj superas la revojn de reĝoj

* * *

La dia loĝanto de koroj lumigas en siaj disĉiploj - pro sia
kompato kaj bonkoreco - la brilantajn lampojn de saĝo, kiuj
.dispelas la mallumon de nescio

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo mem, Vi estas
mia celo kaj mia aspirilo. Faru min floranta rozo en Via ĉiela
ĝardeno, aŭ brilanta perlo en la kolĉeno de Via radianta
amo, aŭ donu al mi la plej grandan honoron: la plej
.malgrandan lokon en Via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Malplena menso [sen pozitivaj, konstruaj pensoj] estas
fabriko por problemoj, angoro, malespero kaj senespereco

Se universala amo ekloĝos en via koro, ĝi alportos al vi
daŭran kaj renoviĝintan feliĉon, kiun nenio alia povas doni al
.vi

La floroj de la vivo florantaj en la ĝardeno de la tera
ekzisto estas eskvizite belaj kaj plaĉaj por rigardi. Sed eĉ pli
grandioza kaj splenda estas la fonto de beleco kaj saĝo, kiu
ekzistas ie, de kie ni venis kaj al kiu ni revenos kaj denove
.intermiksiĝos

Kiam la disĉiplo vekiĝas matene, li asertas al si: “Mi ne
estas la korpo, mi estas nevidebla spirito... Mi estas ĝojo...
Mi estas lumo... Mi estas saĝo... Mi estas amo Kaj kvankam

mi loĝas en ĉi tiu korpo, mia spirito estas senmorta kaj
".netuŝita de putriĝo

Same kiel rosgutoj helpas florojn flori kaj kreski, tiel
bonkoreco nutras amikecon kaj antaŭenigas ĝian kreskon

* * *

Ekzistas ondoj, kiuj aperas sur la surfaco de la oceano,
kaj ondoj, kiuj malaperas en ĝiajn profundojn; en ambaŭ
kazoj, ili estas ene de la oceano kaj unu kun ĝi. Simile,
homoj, kiuj flosas dum la "vivo" sur la surfaco de la kosma
oceano aŭ kiuj malaperas en ĝi ĉe la "morto", estas same
.ene de la oceano de eterneco

* * *

La reflektado de la luno ne estas klare videbla en turbula
akvo, sed kiam la surfaco de la akvo trankviliĝas, la reflektado
de la luno fariĝas perfekte klara. La samo validas por la
menso: kiam ĝi estas trankvila, vi povas vidi la vizaĝon de
.via animo kun kompleta klareco kaj precizeco

Sendu, ho Sinjoro, la sunradiojn de Via saĝo por gvidi
min en miaj feliĉaj tagoj de atingoj, kaj la lumon de la
plenluno de Via kompato kiam mi trairas la mallumajn
.noktojn de malĝojo

Meditado estas la rimedo per kiu vi konektas kun la
universala menso, kaj kiam vi harmonias kun tiu senfina
.konscio, vi povos scii ĉiujn sekretojn de la kreado

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed devas esti kultivata, kaj la vivo havas nenian
.valoron sen tiu deziro

La tera vivo estas provizora halto, kaj la ĉefa devo de la
homaro estas kompreni la celon kaj intencon de ĉi tiu
.vojaĝo. Tiu celo estas koni Dion, kaj ĝi ne povas esti io alia

Via paco estas via altvalora trezoro, do ne permesu al iu
ajn forpreni tiun trezoron de vi
* * *

Lernu stari sola, sekura kaj protektita en la fortikaĵo de
viaj virtoj kaj memvaloro
* * *

Ĉio ekzistas ĉar Dio ekzistas Kaj ĉar Li ekzistas, vi ankaŭ
ekzistas Danke al Lia ekzisto, vi ĝuas la komfortojn kaj ĝojojn
de la vivo Tial, via dankemo al Dio devus esti profunda

Bonaj libroj povas esti silentaj, ĝentilaj kaj respektemaj
amikoj. Ne forlasu ĉi tiujn librojn en viaj malfacilaj momentoj,
ĉar ili neniam forlasos vin, male al fizikaj amikoj, kiuj eble
.forlasos vin

Ĉiu, kiu posedas bonan sanon, komfortan vivon kaj
grandan mensan kapablon, sed tamen mankas al li feliĉo,
ankoraŭ ne sukcesis en la vivo. Kiam vi vere povas diri: "Mi
estas feliĉa, kaj neniu povas forpreni mian feliĉon", vi trovis
.la bildon de Dio en vi mem

Emfazu trankvilon kaj pacon, kaj sendu nur amajn
pensojn kaj bonajn intencojn se vi volas vivi en paco kaj
harmonio. Vivu vivon fonditan sur justeco kaj pieco, kaj ĉiuj,
kies vivoj estas ligitaj al la via, profitos simple de estado kun
.vi

Se vi ne havas amikojn, aŭ se viaj amikoj malŝparas vian
tempon, aŭ se vi ne bone interkonsentas kun ili, tiam lasu
librojn [kaj materialojn] kiuj enhavas saĝon esti viaj amikoj,

ĉar vi povas trapasi la pordojn de iliaj paĝoj en mondon de
.mirindaj kaj ekscitaj ideoj

Trovi Dion signifas akiri ĉion, kion la koro deziras, kaj
esti spirita signifas malfermi pordojn al sano, feliĉo kaj
.sukceso

En ni kuŝas sparko de dia povo, kiu kreas kaj subtenas
.la tutan vivon, kaj ĝi atendas esti ekbruligita

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

Tiuj kun sociaj inklinoj trovos en valoraj libroj novan
energion por helpi la homaron per la lecionoj enhavitaj en
.libroj verkitaj de noblaj, talentaj viroj kaj virinoj

* * *

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

* * *

Egoismo kaj fiereco devas esti forigitaj ĉar ili estas la
plej grandaj obstakloj al spirita scio

* * *

Sen sento de Dio, ĉi tiu mondo ŝajnas plena de konflikto,
perforto kaj amaraj seniluziiĝoj. Feliĉo kuŝas en senti sin
.proksime al Dio

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, posedas konstantan ĝojon kaj
feliĉon en siaj koroj. Ĉar ili sentas benitan sekurecon kaj
trankvilon, ŝtormoj de kolero ne povas skui ilin, nek timo
.povas eniri iliajn korojn

* * *

Bonaj libroj estas viaj plej bonaj amikoj; per ili, vi povas
aŭdi la grandajn mensojn paroli al vi milde, konsoli vin kaj
oferti la plej bonajn konsilojn. Malsukceso kultivi veran
deziron legi bonajn librojn signifas perdi la heredaĵon de
.generacioj

* * *

Sen dia helpo, homoj estas neeviteble malsukcesi, ĉar la
forto kaj saĝo necesaj por sukcesi en la batalo de la vivo
venas de senfina fonto. Kiam homo ignoras Dion, ili
distranĉas la vivŝnuron, kiu provizas al ili la helpon kaj
.subtenon necesajn por sukceso

Serĉantoj, kiuj frapas la pordon de spiritaĵoj, trovos,
ke la pordo estas malfermita por ili, ĉar Dio helpas tiujn, kiuj
.helpas sin mem

Kiam vi estas en harmonio kun Dio, la tuta naturo estas
en harmonio kun vi

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Kiam vi subite trovas Dion ĉie, kaj kiam Li venas al vi,
inspiras vin kaj gvidas vin, la rakonto pri dia amo
.komenciĝis

* * *

Amo radiu en koroj kaj sendu resanigajn radiojn al aliaj

* * *

Serĉu koni Dion dum vi estas juna kaj forta, ĉar en
maljuneco kaj malsano vi eble ne plu povos serĉi Lin. En la
aĝo, kiam homoj komencas kompreni la veran signifon de la
vivo, la korpo malfortiĝas, kaj ili pasigas la reston de siaj
vivoj prizorgante siajn delikatajn fizikajn kapablojn anstataŭ
.serĉi la veron

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn de ili. Ĉiu
doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon.
Malgraŭ la severecco de ĉi tiuj spertoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
.multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Kiaj ajn niaj zorgoj estu, Dio devus okupi la unuan lokon
en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
estas la kontinua elkora flustrado al Dio, kie vi persone
.spertos mirindan pozitivan ŝanĝon, kiu multe impresos vin

* * *

La homo ne devas dediĉi ĉiujn mensajn kapablojn, kiujn
Dio donis al li, al la serĉado de pasemaj aferoj, alie li perdos
sin en la labirintoj de materiismo kaj kreos al si limigojn kaj
restriktojn, kiujn li ne bezonas. Anstataŭe, li devas uzi siajn
mensajn povojn por akiri la necesajn de la vivo kaj klopodi
disvolvi siajn spiritajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj
.malĝuste, kaj inter malutile kaj utile

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne kapablas akiri dian scion, kaj estas *
konsilinde ne perdi sian valoran tempon per teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel portebla registrilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi .sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en * prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj resaniĝon en la momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian trankvilan, melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj ni devas lasi la lumon de Dio esti nia gvida lampo dum ni iras tra ĝiaj mallumaj vojoj. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo, la suno de klerismo en la horoj de vekiĝo, la lumturo de gvido, kaj la Norda Stelo por tiuj, kiuj trairas la .marojn de tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homaro vekiĝi el sia dormo de forgesemo al spirita vekiĝo. Ni petas Vin, ho Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj de neglektemo kaj mallarĝa, limigita pensado al la horizontoj de paco, lumo, amo kaj universala .homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la povoj kaj mirindaĵoj de Dio kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu ajn ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la .vualo, havos la pordon malfermitan por li

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj penigaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj povus transdoni al ni la tutan veron, ni
vidus la teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ĉiun polveron
kiel ruliĝantan mason da lumo. Tiuj, kiuj penetras la sferon
de la materialo al la spirita, komprenas la naturon de iluzio
.kaj konas la esencon de la vero

* * *

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur bataalkampo, suferante pro
malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de
Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn,
kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de
protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de
.eventoj, samtempe metante plenan fidon je dia helpo

* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo

* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konfliktas kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo

* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en"
".via koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min veki la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Mi ne zorgos pri amara, falsa kritiko, nek pri malavara
laŭdo kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon,
.ho Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo milionojn da fojoj pli
granda ol iu ajn homa amo - amo, kiu plenumas ĉiujn viajn
.dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimisman
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran
naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas
pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas
nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona
konduito de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco
.signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej
multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn
.aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu"
kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado
ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin
de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi
estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj
homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi
komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ
.admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj
spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas
kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante
estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan
amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj
.Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de
siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendantanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Liberiĝo de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesana
deziroj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso.
En intelekta sukceso kuŝas psikologia bonfarto, kiun eksteraj
cirkonstancoj ne povas forpreni. Vi povas pasigi vian tutan
tempon akumulante riĉecon, sed tiu riĉeco ne donos al vi la
daŭran pacon kaj sekurecon, kiujn vi serĉas. Male, ĝi
alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar vera feliĉo kaj paco loĝas
.en la menso, ne en materiaj posedaĵoj

Kiam vi estas firme establita en via vera memo, vi
plenumas ĉiun taskon kaj ĝuas ĉiujn bonajn aferojn kun dia
.ĝojo

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi ion ajn.
.Tial, nia plej granda devo estas al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke pravigo ankoraŭ ekzistas, tiam la tradicio havas signifon kaj utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni devas scii la veron kaj sekvi ĝin, distingante kio povas alporti .al ni feliĉon kaj poste aplikante ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio, .kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de .iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj .superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron .kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis .al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas, kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi

kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritatigi ŝparadon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili
abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj perdas
vian sanon (Dio gardu). Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante

bonkorecon nur por esti renkontita kun malamo kaj indigno
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas

granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj

* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj

* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
.bona harmonio kaj trakti pli glate homojn kaj la vivon

* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras
En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo

* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas

* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon,
krom se ili dividas sian sukceson — siajn spiritajn spertojn
kaj pli altan scion — kun aliaj, helpante ilin atingi spiritan
komprenon. Tial tiuj, kiuj atingis tiajn stadiojn kaj atingis
tiajn statojn, volas transdoni komprenon al tiuj, kiuj bezonas
ĝin. Se vi deziras veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj
kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al sia familio. Kvankam tiu persono eble atingos certan
gradon da interna paco, ilia konduto estas egoisma kaj
malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne povas esti
konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj ankaŭ
profitas de iliaj atingoj. Simile, atingi materialan sukceson ne
temas nur pri nia rajto ĝui prosperon sole; ĝi ankaŭ implicas
nian moralan respondecon al aliaj helpi ilin plibonigi siajn
.financajn kaj vivkondiĉojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materialaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritalaj vivoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena, vasta spacspaco, ekzistas kosma
ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj kaj
senvivaj estaĵoj en la universo — ondo de supera vivo fluanta
tra la tuta ekzisto. Eterneco estas nia vera hejmo kaj
konstanta loĝejo, kaj nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas
provizora, kiel mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la
.dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni

seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, siaj profundaj
studoj kaj evitado de egoismo. La rezultoj, kiujn ili akiris, kaj
la atingoj, kiujn ili atingis, estis nemezureble pli grandaj ol la
.klopodoj, kiujn ili faris

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la
vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la

ĝardeno de la homaro, forpuŝante la bonajn kaj utilajn
plantojn. Nescio devas esti venkita per neŝanceblebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundo de la menso devas esti
plugita per preciza mensa fokuso [sur la pozitivo] kaj la
bonaj semoj akvumitaj per la akvo de fido. Kiam la viglaj kaj
varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos kaj
venkos la parazitajn fiherbojn kaj herbojn, ĉar mallumo ne
.povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciigi pri ĝi

* * *

Kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj serĉas
vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus esti
donitaj sen atendo aŭ postulo reciproke, ĉar atendo naskas
indignon kaj amarecon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro

* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas

* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj

* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo

* * *

Universala konscio estas absoluta, senfina konscio,
konstante renoviĝanta kaj neelĉerpebla en sia kreemo, kaj
.per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem

* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadiojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj loĝas ene de cerbĉeloj kaj
manifestiĝas kiel virtaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj en
penso. Persono suferanta pro nesanaj kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en virtajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke persono
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo
Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝanceblebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

Dio estas mia forto kaj mi ne kredas je iu ajn alia forto
Batalu la batalojn de la vivo kaj persistu ĝis la fino,
neniam rezignante. Neniam diru: "Mi ne povas trovi la vojon,
do mi ĉesos provi". Petu gvidon se vi faris erarojn, sed
neniam ĉesu provi. Multaj akceptas malvenkon kiam ili
alfrontas obstaklojn. Tiuj, kiuj malsukcesas, devus asociiĝi
kun sukcesaj homoj, ne kun malsukcesuloj. Estu decidita
.sukcesi; tio estu via vivfilozofio

Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Kiam vi volas establi bonan kutimon aŭ rompi malbonan,
koncentriĝu sur la cerbĉeloj, kie troviĝas la mekanismoj de
diversaj kutimoj. Por establi bonan kutimon, unue sidu
.trankvile kaj meditu, serĉante dian gvidadon
Fokusu vian menson sur la volfortcentro en via frunto,
inter viaj brovoj, kaj firme asertu la kutimon, kiun vi volas
enstampi en vian cerbon. Kiam vi volas forigi malbonajn
kutimojn, ankaŭ fokusu vian atenton sur la volfortcentro kaj
firme asertu, ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas
.enradikiĝintaj, estas forviŝiĝantaj

Per fokuso kaj voloforto, vi povas forviŝi eĉ la profundajn
sulkojn de enradikiĝintaj malnovaj kutimoj

Reasertu al vi mem plurfoje, ke vi posedas la volon
elradikigi nesanajn kutimojn el via cerbo. La plej bona tempo
por ĉi tiu aserto estas frua mateno, kiam via volo kaj fokuso
estas je sia pinto. Daŭrigu aserti al vi mem, ke vi estas libera
de ĉiuj diktaĵoj, kaj iam vi trovos - kun la helpo de Dio - ke vi
.efektive liberigis vin de la kutimo, kiun vi volas rompi
Kion ajn vi timas, forpelu ĝin el viaj pensoj kaj lasu ĝin al
Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin,
.kaj sciu, ke multe da sufero devenas de zorgo kaj angoro
Kial vi suferu nun, kiam la afero, kiun vi timas, ankoraŭ
ne okazis? Ĉar plej multaj el niaj perturboj devenas de timo,
se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj
.resaniĝo estos tuja

Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol vi endormiĝas, asertu al vi
mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj rigardante vin.
Bildigu Lian protektan lumon ĉirkaŭantan vin de ĉiuj flankoj,
.kaj vi sentos Lian mirindan protekton
En ĉi tiu kosma teatraĵo, homoj de ĉiuj rasoj ludas la
dramon de la vivo sur la scenejo de la tempo
Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi
pri aŭ tro fokusiĝi pri niaj provizoraj roloj. Nia kompreno pri
la vivo ofte estas distordita kaj misgvidata, ĉar ni rigardas
ĝin per la okuloj de egoismo kaj limigita perspektivo; se ni
rigardus per la okuloj de la spirito, ni vidus aferojn el tute
.malsama vidpunkto

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la
ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas
nian spiritan naturon, kiu estas refleko de la naturo de la
universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj
.partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj
fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ
mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn
per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de
paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo.

Kiam ni faros tion, nescio malaperos, mondaj diferencoj
malaperos, ni vidos unuecon en diverseco, kaj ni fariĝos pli
.harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama, kiel tiu
inter dunganto kaj dungito. Ni estas Liaj infanoj, kaj Lia zorgo
pri ni estas konstanta; Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas
integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas viva
kaj vigla. Li donacis al ni neelĉerpeblan riĉecon de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, sed la plej
.multaj el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio

Dio volas, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika
kunlaboro, kiel decas al membroj de nobla kaj ama familio,
sed avideco kaj egoismaj kalkuloj ĝermis kaj enradikiĝis en
.la animoj de homoj kaj kaŭzis dividon inter la familioj
Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavoj.

La homaro devagis malproksime de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon senti sin proksima al Dio kaj Dio
proksima al ni, kaj ĝi ne povos reakiri tiun paradizon sen
persona peno. Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero
.eskapis niajn mensojn

Ni kapitulacis al la iluzio, ke nia destino estas malfacilaĵo
kaj nia sorto estas neniigo, kaj ni devas ŝiri la vualon de
iluzio per la ponardo de saĝo por vidi la brilan veron
.malantaŭ la vualo

Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.

La granda rivero de feliĉo fluas senĉese sub la sablojn de
mia konscio kaj erupcias kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
.mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
.vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Ĉiu momento, kiun vi pasigas kun Dio, estos por via
finfina profito, kaj ĉio, kion vi plenumas pro amo kaj por plaĉi
.al Dio, estos skribita por vi en la registroj de eterneco
Retiriĝu en la solecon de viaj profundaj pensoj kaj ĝuu la
pacon fluantan el la fontano de silento

Se ni semas bonfarojn, ni rikoltas ĝojon kaj benojn, kaj
se ni semas malbonajn farojn, ni rikoltas diversajn specojn
kaj gradojn de krizoj kaj problemoj

Ĉiu bona faro estas kiel pioĉo, per kiu ni fosas en la
grundon de konscio por malkovri la fontanon de dia ĝojo
Lernu plonĝi en la maron de introspekto kaj esplorado,
ĉu rilate al bonaj libroj, kredoj, problemoj, filozofio aŭ interna
ĝojo, rekonante ke ordinara [kontempla] soleco estas la
.prezo de vera feliĉo

Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas

potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
.kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo

Demandu vin ĉiunokte: Kiom da tempo vi pasigis kun
Dio, kiom vi pripensis, kiom vi atingis, kiom vi faris por aliaj,
?kaj kiom vi kontrolis viajn dezirojn

Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
.agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, mizerajn suferadojn, se ili permesas al sia menso
fari tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas
ĝian valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
.Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdus sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
.malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn
purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke
la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian
.feliĉon

Tristaj koroj kaj rompitaĵoj pensoj allogas min, kiom ajn
malproksime ili estas
Vastigu la limojn de via brilanta regno de amo por iom
post iom inkluzivi vian familion, viajn najbarojn, vian
komunumon, vian landon, kaj ĉiujn konsciajn landojn kaj
.estaĵojn

Ni ankaŭ devas fortigi nian intelekton kaj malakcepti la
ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj
kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la
fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi
tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la
.horizontojn de liberiĝo kaj libereco

Aktivigu la senfinan potencon en vi, por ke vi povu ludi
vian prestiĝan rolon sur la scenejo de la vivo
Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun
spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne
komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj
estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de
.ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu
ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo
kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj
.formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo
povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas
Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie
kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon
manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo
kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la
.sunlumon, dum la karbo ne povas

Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed
nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en
siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per
.meditado kaj sekvante diajn instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti
profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi
povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke
la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas
.Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora

Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn
mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon,
permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj
kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte
ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ
praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne
respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio
.pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu
esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi
preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute
akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas
subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu
.praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, kun sopiro
kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de
Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso

estas blasfemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro
.kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio
Ho Sinjoro, Vi estas la dia Norda Stelo, per kiu miaj
vagantaj pensoj estas gvidataj en la turbula maro de provoj
kaj afliktoj

Praktiki menskoncentriĝon per pli altaj jogaj ekzercoj
helpas alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de splendo kaj
.gloro, same kiel ĝi helpas pensi pri Dio kaj komuniki kun Li
Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo
(se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon,
pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos
trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi
.renkontos dum la resto de la semajno
Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ
"spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj
dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj
.kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno
Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la
mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj
animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj
kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la
oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ
.ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da
soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum
kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj
vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco.
Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj
denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine,
.antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco
Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre spertos harmonion kun
Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn, dediĉu
almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn al ĉi tio. Farante

tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bone, kaj ili spertos veran
.feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo

Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, via mono
elĉerpiĝos. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj
de paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via
trankvilo malaperos, kaj via feliĉo vaporiziĝos. Mallonge, vi
poste suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan
bankroton. Sed profunda ĉiutaga meditado pri Dio replenigos
.vian emocian konton

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
.multaj manieroj

Trankvila homo malofte eraras, kaj sukcesas kie miloj da
.aliaj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn

La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj banos vian estaĵon en siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke vi
faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Unu sola luno brilas pli hele ol ĉiuj steloj kune. La suno,
kiu aspektas malgranda, dispelas mallumon el areo milionojn
da fojoj pli granda ol ĝi mem. Simile, bona homo, simple per
ekzisto en la mondo, elsendas vibrojn, kiuj kontraŭagas kaj
neŭtraligas multajn el la vibroj elsenditaj de malbonaj
.homoj

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago

Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj
Homaj gepatroj estu honorataj kiel reprezentantoj de
Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la homaron. La patrino
estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio, ĉar ama patrino
pardonas kie neniu alia pardonas. La patro estas la
manifestiĝo de la saĝo de Dio kaj la protektanto de Liaj
.infanoj

Oni ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio, sed
kiel esprimon de Lia protekta kaj saĝa amo. La supera dia
spirito fariĝas kaj patro kaj patrino por helpi la infanon; tial ĝi
.estu honorata en la gepatroj

La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero

Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas altigi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn idealojn kaj spiritajn principojn. Oni
ne devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas

La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.
Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo.
Tiam, persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el
fontoj, kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĉi tio
estas neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro
Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon

Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem
Alia grava ordono estas eviti porti malveran ateston.

Vundi iun per distordado de la vero estas alia maniero
subfosi socian harmonion. Se oni volas esti traktata bone,
oni traktu aliajn laŭe. La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas
distingi inter deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi
iun lama aŭ blinda estas dolora kaj damaĝa; oni atentu la
sentojn de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu perfidus iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; prefere, oni
povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ damaĝi
.aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo ne similas al iu ajn alia, kaj ilia
animo ne similas al iu ajn alia, ĉar en ili kuŝas la plej granda
trezoro de la tuta kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas
.Dio

Ni volas, ke niaj vivoj brilu kaj prosperu per bonfaroj,
estu bonodoraj per ĝojo kaj feliĉo, kaj vivu eterne en la
.memoro de tiuj, kiuj nin ŝatas

Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas laŭvole kontroli, ŝanĝi aŭ forigi la senfinajn komponantojn de la universo. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, homoj povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj komponantoj kaj .eviti esti damaĝitaj de ili

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon, .kontentecon kaj, mallonge, feliĉon

Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo, nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj, normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas ?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de libera volo, ni alportis kaj daŭre altiras al ni sorton kaj destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni tion deziras kaj klopodas korekti nian kurson kaj plibonigi la .kvaliton de nia rikolto

Se ni ekstermos la semojn de agoj kun doloraj sekvoj kaj
plantos anstataŭe semojn pli taŭgajn por la naturo de la
animo, ni certe rikoltos la fruktojn de feliĉo el tiuj bonaj
semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni devas ekzerci
liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni volas atingi pli
.grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj doloron
Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion
li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras,
kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan
.takson kaj traktos ĝin
Ho Sinjoro, mia estaĵo estu plena de Via vigleco, mia
koro de Via konsola kaj kompatema ĉeesto, mia menso de
.Via saĝo, kaj mia animo estu plena de Via dia konscio
En la grundo de viaj koroj kreskas la semoj de amo.
Akvumu tiujn semojn per la akvoj de universala amo kaj
.universala kompato
La povo de la menso estas senlima kaj sekve, se vi
pripensas sufiĉe profunde iun ajn temon, vi ricevos la
.respondon al iu ajn demando rilata al tiu temo
Se persono dediĉas sian tutan laboron kaj agadojn al
servado al aliaj kaj plenumas ilin kun kontenta pensmaniero,
.tiam ili vere meritas konsideron kaj dankemon
Ni ne estu unupartiaj. Male, ni balancu niajn agadojn kaj
.prioritatu nian laboron kaj devojn, laŭ la graveco de ĉiu
Devo estas tiu ago, kiun persono plenumas kun ĝojo kaj
ne por materia profito, kaj spirita kaj morala devo devas esti
.unuaranga en la vivo
Ĉiu homo havas neuzitan potencialon. Ili posedas ĉiujn
necesajn fortojn. La menso mem estas supera potenco, kaj
ĝi devas esti liberigita de malmmodernaj kaj restriktaj kutimoj
.kaj konceptoj
La influo de planedoj kaj steloj sur homan vivon estas
kaŭzita de la intervenantaj fortoj de altiro kaj repuŝo inter la
planedoj kaj homaj korpoj

Malbonaj pensoj kondukas homon al malutila medio, kie ili povas esprimi sin laŭ siaj deziroj. Tamen, homo povas ŝanĝi siajn pensojn kaj konscion per voloforto, kaj sekve, sian medion. Se homo restas en malutila medio dum longa tempo, tiu medio komencas influi ilin subkonscie. Kun la tempo, ili tute perdas sian liberecon elekti sanan kaj kompletan medion kaj fariĝas submetitaj al la negativaj influoj de tiu malutila medio. Aliflanke, tiuj kun forta .voloforto estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi fokusas sunlumon tra lupeo al eta punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon, ŝtofon, paperon kaj pli. Simile, kiam vi fokusas vian menson precize, ĝia koncentrita energio povas forbruligi la radikojn de dubo malantaŭ ĉiu malsukceso kaj permesi al la lumo de .saĝo brili hele

Kiam la menso akordiĝas kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉia benita potenco, ĝi konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega potenco de Dio, kapabla krei novajn ŝancojn por sukceso en iu ajn .kampo

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon aŭ paralizitias volon, sed prefere por igi ilin aprezi la grandecon de Dio kaj respekti Liajn leĝojn, per kiuj ili povas atingi veran feliĉon. Dio ne sendas ĉi tiujn severajn provojn ĉar ili estas

ĉefe homaj. Ĉio, kio necesas de la homaro, estas veki sian
konscion el sia dormo de neglektemo kaj eliri el la mallumo
.de nescio en la lumon de scio
Plej ofte, niaj sentoj promesas al ni pasemajn plezurojn,
sed finfine alportas al ni longedaŭran doloron kaj suferon.
Vera virto kaj feliĉo, tamen, promesas malmulte, sed finfine
donas al ni puran kaj daŭran ĝojon. Tial mi konsideras
internan, daŭran feliĉon vera ĝojo, kaj provizorajn sensualajn
.plezurojn nurajn ĝuojn

Kiam oni rigardas la sunon de milionoj da mejloj for en la
kosmo, tiu grandega stelo aspektas multe pli malgranda ol
nia Tero

Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7 900
mejloj, dum la diametro de la Suno estas centfoje pli granda
ol tiu de la Tero. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte
antaŭ la Suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun la
.Suno

Ni supozu, ke la potenca suna kampo disetendiĝas kaj
plilarĝiĝas ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan
ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas nur malgranda parto,
efektive eta peceto, de la spaco, kiu trapenetras la senfinan
.universon

Eĉ se la suno daŭre disetendiĝus kaj etendiĝos en la
.spacon senfine, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la senfinecon
La kosma iluzio de malgrandeco kaj finco limigas kaj
malhelpas la menson percepti tiun kosman vastecon
De kie venis ĉi tiu absoluta malpleno, kaj kie estas ĝiaj
?limoj

Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj aŭ mezuroj, kiu
havas neniun limon aŭ originon, estas Dio, kiu estas ĉieesta
kaj ekzistas en la plej malproksimaj atingoj de la spaco. Li
estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj Same kiel ĝi

ekzistas en vi kaj en mi, ĝi konscie konscias pri ĉiu spaco,
.kiun ĝi okupas, negrave kiom malgranda aŭ granda ĝi estas

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la
homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.
Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por
ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en
antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de
niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Nia volo eĉ povus esti paralizita
de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn okupojn kaj
lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera vivo,
forgesemo estas beno de Dio, malhelpante niajn pensojn kaj
sentojn esti konsumitaj de memoroj pri la pasinteco, precipe
la amaraj kaj doloraj. Feliĉe, la dia sparko en ni konstante
brilas per espero kaj la deziro daŭrigi la senĉesan vojaĝon de
la vivo. Ni devas danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: la kapablo
.forgesi la pasintecon kaj la esperon por la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejebelon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas agon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de la volo kaj la ekzercadon de la libereco de
.elekto

Homoj ofte estas kiel folio flosanta sur la surfaco de rivero, kaj ili devas eltiri sin el la fluo de aŭtomataj kutimoj, kiu portas ilin al akvofaloj de iluzio kaj detruo. Plej multaj homoj ŝajnas indiferentaj kaj lasas sin esti forportitaj de la .fluo

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris, kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi niajn klopodojn por atingi nian deziratan rezulton. Ni ankaŭ devas certigi al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj povas esti la obstakloj kaj defioj, ni ankoraŭ posedas la forton por superi ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj, ne necesas malespero aŭ frustrigo, kondiĉe ke ni komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni fidas Lin kaj faras la necesan penon. [Kiu iras laŭ la vojo, atingos la celokon, kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita.]

Kiam persono intense kaj persiste deziras ion, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili iras kaj kiaj ajn estas iliaj okupitaĵoj. Per sia konstanta kaj senlaca agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu interna flustro estas pli potenca kaj efika ol mekanika petegado, kiu nur movas la lipojn. Jen kiel agas tiuj, kiuj amas Dion. Ili senĉese flustras sian amon al Li, iliaj sinceraj flustroj restas neaŭdeblaj dum iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin aŭ konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li

profundiĝas kaj intensiĝas, ĝis ili spertas Lian ĉeeston kaj rigardas Lian lumon per la okulo de la animo. Ili gustumas .superfortan ĝojon kaj sentas pacon preter priskribebla

Dio sendas al ni la lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo,
por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton.
Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin, kiom
.ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana
despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin kun
.grumblado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni havas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon
al la vivo, ĝi fariĝas bela kaj libera de komplikaĵoj

-

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondoj de ĝojo,
subakvigita en turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la
profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo de konfliktaĵoj, la
averaĝa homo estas submetita al supreniroj kaj
malsupreniroj - leviĝante sur ondoj de feliĉo, sinkante en la
abismon de apatio, kaj ĵetita ĉirkaŭe de furiozaj ondoj de
.tristeco - malofte spertante iun ajn alian staton de konscio

Permesi al cirkonstancoj influi oniajn pensojn tiamaniere
signifas transdoni sian volon al kaprica kaj ĉiam ŝanĝiĝanta
sorto. Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan
vivon estas mensa ekvilibro, kaj tio atingeblas nur per
.fokusita pensado kaj kontrolo de siaj emociaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Konstante
funebri la pardon de amato helpas nek ilin nek nin, kaj ĝi
ŝanĝas nenion. Simile, kultivi malsuperecan komplekson aŭ
puni sin pro pasintaj eraroj aŭ malsukcesoj estas
kontraŭprodukta; ĝi nur igas la vivon mizera kaj sufokas
.mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi ĝenas la menson kaj bruligas la latentajn
.kapablojn en la forno de apatio

Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton, kun la helpo de Dio
Faru ion, kion neniu antaŭe faris — ion, kio mirigos la
.mondon. Montru, ke la kreiva povo de Dio funkcias tra vi

Homoj kun trankvilaj kaj noblaj temperamentoj helpas
igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj. Ne estas malfacile
determini ĉu persono ĉerpas sian intelektan nutraĵon el paca
aŭ perturba medio. Timo, aflikto kaj konfuzo ĉiuj devenas de

asociiĝo kun la malĝustaj homoj, ĉu amikoj aŭ parencoj,
.kondukante al maltrankvilaj pensoj kaj ĝenata humoro

La korpo derivas energion kaj aktivecon de fizikaj
nutraĵoj, dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la
menson per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol
solidaj kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj
.en vivan energion

Kiam vi povos transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viglecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe — eĉ sola — tra la vojoj de la vivo, kaj trovi internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio, kaj kiam vi
ĉiutage klopodos levi viajn pensojn al pli altaj kaj pli rafinitaj
niveleoj, kaj posedos aman kaj dankeman koron kaj bonajn
intencojn al aliaj, via intelekta nutraĵo fariĝos magneta, kaj vi
altiros al vi ĉion belan kaj utilan — aferojn, homojn kaj
cirkonstancojn — kiuj estas esencaj por daŭrigi vian vojaĝon
al la bordoj de sekureco kaj protekto. Kaj fine, kiam vi penas
akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas kontenta pri tio, kion Dio
provizas, vi estos pli riĉa en spirito kaj pli kontenta ol tiuj,
kiujn konsumas mondaj deziroj kaj avidas je ĝiaj pasemaj
.plezuroj

Kompato estas la ponto, kiu ligas ĉiun animon al aliaj
.animoj. Kompato estas la pordego al ĉiu koro

Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko
preter ĉiuj aliaj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj homaj
rilatoj - familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj. Amikeco estas

esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj intelekta kaj emocia proksimeco, sento de spirita altiro kaj vera amo devus esti la prioritato. Tiuj, kiuj ne distingas inter vera amo kaj fizika .altiro, estas plurfoje seniluziigitaj

Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter du amantaj kaj kunlaboremaj animoj, kiuj mildigas la ŝarĝojn de la vivo unu de la alia kaj dispelas la zorgojn pri vivado kun .reciproka empatio kaj amika kompreno

Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon krom se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min Se vi limigas vian pensadon al materio, vi vidos ĉion el materia perspektivo. Sed post kiam vi levos vian konscion al stato de spirita konscio, vi vidos la penetran fluon de la lumo de Dio flui preter ĉian materion, kaj vi vidos ĉion el spirita .perspektivo

Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan potencialon. Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per optimismo kaj malligiĝos min de malagrablaj spertoj. Mi praktikos tion, kio nutros mian korpon, menson kaj spiriton .laŭ ekvilibra kaj harmonia maniero

Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli altaj aspiroj Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas kun mi

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi liberigos min por ĉiam savante mian spiritan identecon. Kaj

kiam mi alfrontos la ŝtormojn de provoj kaj afliktoj, mi velos
en mia spirita boato trans la maron de la vivo al la sekuraj,
.diaj bordoj

Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
tra mi. Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun Li per profunda kontemplado pri Li

Mia amata Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas
plej forta en mia vivo, kaj mi provos memori, ke Vi etendas
.Vian helpan manon kaj preparas la vojon por mia sukceso

Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi
alvokos mian forton kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi
estos sincera kaj honesta en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
disvastigos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio
.subtenos min per Sia potenco kaj saĝo

Spiritaj malsanoj kaj ilia kuracado
Majstro Paramhansa Yogananda

Provu imagi grupon de homaj figuroj, kiuj estas
:misproporciaj kaj misharmoniaj
Unu kun malgranda kapo granda kiel kikero kaj granda
!korpo granda kiel kamelo
Alia havas potencan manon kiel la mano de Samsono aŭ
!Heraklo kaj korpon kiel la korpo de nano
Kaj tria havas la kapon de grandega elefanto kaj la
!korpon de maldika muso

Ĉu tiu sceno ne estus surpriza kaj miriga por vi, aŭ
malĝoja kaj bedaŭrinda, se vi subite vidus amason da tiuj
?estaĵoj kun stranga kaj malharmonia konsisto
Nun imagu alian grupon da homoj, kiuj estas normalaj
laŭ formo kaj aspekto, sed mense malekvilibraj kaj
.psikologie malbeligitaj

Same kiel vestaĵoj kaŝas vundojn, ulceretojn kaj aliajn
fizikajn misformaĵojn, tiel ankaŭ forta, sana korpo kaj bela,
radianta vizaĝo kaŝas multajn gravajn mensajn malsanojn
.kaj naskhandikapojn

Se vi renkontus grandan homamason da ordinara
homoj, kiuj distingiĝas per sia eleganta aspekto kaj bona
sano, kaj se vi povus penetri iliajn mensajn korpojn per via
spirita vizio, la surprizo estus miriga, kaj vi eble estus
.superfortita de profunda malĝojo pri tio, kion vi malkovrus

:Vi povus observi iliajn mensajn korpojn jene
La menso estas reprezentita per la kapo, la sensoj kaj
sentoj per la torso, kaj la volo per la manoj kaj piedoj, kiuj
.ĉiuj estas nenormalaj, malsanaj kaj misformitaj

Vi trovos, ke iuj havas malgrandan kapon kun
subevoluinta saĝo, muntitan sur grasa korpo ŝvelinta de
.egoismaj ambicioj kaj sensualaj deziroj
Vi ankaŭ trovos, ke iuj homoj havas korpon sen sento
kaj vigleco, kvankam ili havas tre evoluantan, funkcia
.brakon

Aliaj eble posedas grandan, kreivan cerbon, sed ilia
empatio kaj emocia kapablo estas deformitaj kaj atrofiitaj.
Kaj ekzistas alia kategorio de homoj, kiuj havas normalan
fizikan kaj mensan konstitucion, sed kies volo kaj
.memregado estas aŭ malfortaj aŭ paralizitaj
Kaj la listo de observoj daŭras, kaj mi deziras al vi longe

!vivi

Tiaj sennombraj psikologiaj misprezentoj en mensaj
korpoj, kiuj estas subevoluintaj en iuj aspektoj kaj
troevoluintaj en aliaj, efektive ĉeestas - kvankam kaŝitaj - en

homoj. Ili kaŭzas al ili psikologian doloron kaj malhelpas ilin
montri siajn talentojn kaj kapablojn kiel ili devus esti
.montritaj

Trakti iujn psikologiajn malsanojn ĉi tie povus helpi
identigi la subestajn kaŭzojn de ĉiuj homaj problemoj, por ke
ili fariĝu almenaŭ konataj al ĉiuj, kiuj suferas de ili, eĉ
subkonscie, por ke ili povu kompreni la naturon de tiuj
difektoj, iliajn simptomojn kaj ilian silentan penetradon en la
psikon, por ke ili povu forpuŝi ilian rampantan detruon de
.paco kaj feliĉo
spirita melankolio

Ĉi tiu malsano estas vaste disvastiĝinta inter tiuj, kiuj
estas intelektu kaj fizike neaktivaj sub la preteksto esti
profunde okupitaj pri spirita aferoj. Ĉi tiuj trafitaĵ individuoj
neglektas la ĉefajn kaj malgrandajn devojn de la materia
vivo sub la preteksto servi Dion, tiel malfermante sin al
Satano, kiu povas kaŭzi gravan damaĝon al ili. Ili suferas pro
pesimismo kaj manko de aprezado por io ajn utila aŭ bela
ĉirkaŭ ili. Ĉi tiu estas kontakta malsano, kaj ĉiuj tiuj kun
spirita aspiro devas esti singardaj pri ĝi kaj liberigi sin de ĝi
konstante konservante sian viglecon viva kaj sian imunecon
forta per pozitiva pensado, optimisma perspektivo kaj sana,
.produktiva laboro
spirita dispepsio

Tio okazas kiel rezulto de la hazarda (englutado), tio
estas, la rapida konsumado de grandaj kvantoj da pretaj
psikotropaj drogoj registritaj sub brilaj nomoj, kaj prezentitaj
en la formo de falsaj spiritaĵ libroj kaj lecionoj fare de "spiritaĵ
.kuracistoj" spertaj en la arto de ĉarlatanado kaj sorĉado
Ĉi tiu malsano ne nur mortigas la spiritan malsaton scii
la veron, sed ankaŭ detruas la kapablon distingi inter bono
.kaj malbono, utila kaj malutila

Kiu konstante formanĝas teologiajn ideojn kaj nutriĝas
per ĉio, kio falas en liajn manojn, tiu ne nur tromanĝas, sed
ankaŭ konsumas venenajn ideojn kune kun utilaj, alportante

al si intelektan dispepsion kaj tiel malrapidan spiritan
.morton

Troa kaj kontinua studado de diversaj spiritaj kaj
filozofiaj ideoj, sen distingo aŭ peno digesti kaj ekzameni ilin
per persona sperto por konstati ilian validecon, finfine
generas dubon, apation kaj malfidon je ĉiuj spiritaj principoj
.kaj leĝoj

Pasio kaj obsedo

Tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, vivas malŝparitan,
sensignifan vivon, ĉar ili havas tro multe da mono kaj tempo,
.kaj ĉar al ili mankas celo kaj ĝusta kompreno de la vivo
Tiujn homojn pelas siaj deziroj; ili faras ĉion, kio venas al
ilia menso kaj plaĉas al ili. Ili plenigas siajn vivojn per
malmultekostaj, bagatelaj romanoj, sensaciaj filmoj kaj
supraĵa, sencela amuziĝo. Ili ne rimarkas, ke ili estas trafitaj
de ĉi tiu danĝera malsano ĝis ili spertas severan ŝokon aŭ
nervan kolapson — tio estas, post kiam la damaĝo estas
.farita

mensa malvarmo

Ĉi tiu kondiĉo havas alian nomon: malespero. Persono
neniam scias, kiam ĝi trafos kaj suferos ĝiajn afliktajn
simptomojn, kiel ekzemple senespereco, maltoleremo,
angoro kaj senpacienco. Pli malbone, ĝi ofte estas
longedaŭra, kaj ĝiaj viktimoj ofte facile refalas, eĉ se ili
.kredas, ke ili rapide resaniĝis

Psikologia kataro

Ĉi tiu malsano estas kaŭzata de restado en kronikaj
mondaj zorgoj. Tiuj, kiuj suferas de ĝi, kutime neglektas uzi
la armilon de sia voloforto kaj tiel pasive kaj submetiĝeme
submetiĝas al siaj konstantaj timoj anstataŭ kuraĝe alfronti
.ilin kaj elimini ilin en ilia infanaĝo
nenormala psikologia alligiteco

Viktimoj de ĉi tiu malsano fariĝas unupartiaj en sia
strebado al feliĉo. Kredante, ke feliĉo kuŝas en akumulado
de riĉeco, atingado de famo, aŭ posedado de sano aŭ

potenco, ili oferas ĉion - sanon, bonan reputacion, trankvilon, honoron kaj dignon - sur la altaro de sia brulanta ambicio.

Tro malfrue ili komprenas, ke nur ekvilibra vivo, kiu respektas la leĝojn de la naturo kaj la ordonojn de Dio, kaj harmoniigas agadon kun trankvilo, povas alporti veran .feliĉon kaj plenumi la celon de nobla vivo

Tiuj, kiuj suferas pro nesanaj alligiĝmalsanoj, estas konsumitaj de pensoj pri senbrida sopiro, kondukante al distordita kaj misformita vivkoncepto. Ekzemple, komercisto atingis grandan sukceson kaj amasigis riĉaĵon, sed antaŭ ol li povis ĝui sian riĉecon, li suferis nervan kolapson pro .superfortaj zorgoj kaj timoj, kaj mortis korrompita

Aliaj kredas, ke ĉio estas permesata por atingi la celon.

Pro tiu konfuzo, ili maltrafas sian veran celon kaj ne kapablas atingi eĉ la plej etan kontenton, eĉ se ili posedas tiujn aferojn, kiujn ili sopiris, ĉar la homa naturo estas vasta kaj .multfaceta kaj postulas ekvilibran disvolviĝon sur ĉiuj niveloj

Blinda spirita alkroĉiĝo

Ĉi tiu devia fanatikeco por certaj kredoj devenas de alkroĉiĝo al specifaj opinioj kaj ideoj sen pridubi aŭ ekzameni ilin, tiel kreante en tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, koleron kaj malamikecon kontraŭ iu ajn sana spirita ideo aŭ malferma kaj liberigita penso. Ĉi tiu izoliĝo kondukas al ribelo kontraŭ la leĝoj de Dio, kiuj manifestiĝas en intelekta efikeco, materia bonfarto, mensa kaj fizika sano, kaj amo kaj .respekto por homoj de ĉiuj fonoj

Enstampante spiritajn principojn

Ĉar fizikaj malsanoj estas palpeblaj, doloraj kaj malagrablaj, ili instigas nin aktive rezisti ilin, igante nin provi superi ilin per diversaj terapiaj metodoj, de ekzercado kaj sana nutrado ĝis diversaj medikamentoj kaj drogoj. Tamen, psikologiaj malsanoj, malgraŭ esti la radika kaŭzo de ĉia homa doloro kaj timo, ne estas preventataj aŭ traktataj kun

sufiĉa urĝeco, kaj estas permesitaj kaŭzi ĥaoson kaj detruon
.en niaj vivoj

Edukistoj, instruistoj pri sporteduko, predikistoj,
reformistoj, kuracistoj kaj leĝdonantoj povos antaŭenpuŝi
progreson kiam ili unue lernos, komencante ĉe si mem, kaj
poste instruos al aliaj la ĝustajn manierojn kultivi homan
naturon ekvilibre kaj harmonie, laŭ la leĝoj de la vivo kaj la
principoj de sana ekzisto. Jen la vere efika edukado kaj
ampleksa homa kulturo, kiujn homoj ĉie en la mondo
.bezonas

Edukaj institucioj opinias neeble instrui spiritajn
fundamentojn en publikaj lernejoj pro la perceptita konfuzo
inter ĉi tiuj principoj kaj diversaj religiaj doktrinoj. Tamen, se
ĉi tiuj institucioj fokusiĝus sur la universalaj principoj de
paco, amo, servo, kredo, malfermiteco kaj akcepto de aliaj -
kiuj estas firme establitaj spiritaj konstantoj - kaj evoluigus
praktikajn metodojn por enstampi ĉi tiujn principojn en la
fekundan grundon de la mensoj kaj animoj de infanoj, oni
povus trovi racion kaj akcepteblan solvon al ĉi tiu supozebla
kaj imagita malfacilaĵo. Estas grava eraro ignori ĉi tiun
.aferon simple pro la ŝajnaj malfacilaĵoj asociitaj kun ĝi
Plej multaj altlernejaj diplomiĝintoj forlasas universitaton
kun siaj kapoj tiel pezaj kaj ŝvelintaj pro la enhavo de libroj,
ke ili apenaŭ povas iri laŭ la vojoj de la vivo, ĉar ilia volo kaj
memregado estis preskaŭ paralizitaj de neglekto kaj
neuzado. Tial vi vidas ilin agi senkonsidere kaj malboniĝi,
rapidi kapantaŭe en la abismon de neegalaj geedzeco,
misuzi sian seksecon, ĉasi monon kaj malsukcesadi en siaj
karieroj ĉar ili ne lernis kiel ĝuste uzi la akran tranĉilon de sia
akademie akrigita intelekto. Rezulte, ili tranĉas sin kaj
.kaŭzas damaĝon al si mem
Strange, multaj junuloj ŝajnas ĝui partopreni en agadoj,
kiuj finfine alportas al ili damaĝon kaj doloron. Kelkaj uzas
ŝtelon kaj aliajn malbonfarojn, eĉ krimajn agojn, sen ia ajn
reteno aŭ malinstigo. Tiuj, kiuj ne sukcesas malhelpi la

disvastiĝon de malvirto en la socio, instigas la misgvidan konduton de kelkaj. Ĉiu persono kun konscienco kaj sincera kredo devus esti bona ekzemplo por aliaj rilate al integreco, honesteco, digno kaj memrespekto. Lernejoj, altlernejoj, universitatoj kaj sociaj institucioj ne provizas sufiĉajn sciencajn metodojn por redukti krimon per traktado de ĝiaj .radikaj kaŭzoj, kiuj ĉefe troviĝas en la menso

Specialaj lernejoj ankaŭ devus esti establitaĵoj por instrui la arton de feliĉa kaj sukcesa vivo, por disvolvi onian .potencialon kaj plibonigi onian memkapablon

Tiaj lernejoj estos kiel ĝardenoj kaj parkoj, kie junaj mensoj kreskas kaj prosperas. La edukistoj devas esti zorge elektitaj kaj certigitaj, ke ili havu la kunlaboron de gepatroj kaj la komunumo. Ĉi tiuj lernejoj helpas formi individuojn pli efike. Oni devas memori, ke la spirita nutrado de persono en ĝiaj fruaj stadioj determinas ilian sanon kaj kapablon kreski .poste

La mensaj kaj fizikaj trejnadmetodoj uzataj en modernaj lernejoj estas sendube utilaj, sed al ili mankas spirita fundamento. Sen la disvolviĝo de virta karaktero, kresko .estos nekompleta

La sciencoj de fizika, mensa kaj spirita disvolviĝo devas esti instruataj al junuloj, kies mensoj estas ankoraŭ delikataj kaj flekseblaj kaj kies kapabloj ankoraŭ ne estas kanalizitaj .laŭ certaj manieroj

Post ampleksa trejnado, studentoj de tiuj lernejoj devas sperti kontinuajn reflektajn ekzamenojn, kaj la akiritaj atestiloj estos bona sano, bona reputacio, efikeco, materia .kaj spirita riĉeco, feliĉo, sukceso kaj memfido

La rezultoj de la fina ekzameno ĉe la fino de ĉi tiu tera vojaĝo estos determinitaj laŭ la totala sumo de mensaj kaj spiritaĵoj kaj atestiloj akiritaj dum la subekzamenoj .dum la tuta vivo

Tiuj, kiuj elstaras en ĉi tiu fina, plej granda testo, ricevos
sanktan atestilon pri memstareco kaj liberan, puran kaj
ĝojan konsciencon
Kaj benoj gravuritaj por ĉiam sur la paĝo de la animo
Ĉi tiu malofta premio ne estos manipulita de tineoj
Kaj la manoj de ŝtelistoj ne atingos ĝin
Aŭ la tempo forviŝos ĝin
Ĝi servos kiel pasporto
Por honora membreco en la Justa Grupo

Kie kuŝas feliĉo?
**Dio, en Sia absoluta kompato, donas al ni Sian
ĝojon kaj inspiron
Kaj ĝi donas al ni veran vivon
Vera saĝo
Kaj vera feliĉo
Vera kompreno venas tra ĉiuj diversaj spertoj de
niaj vivoj**

**Sed la gloro de Dio malkaŝiĝas nur en la spirita
paco, kiun la animo spertas, kaj en la serioza provo de
la menso harmonii kun Li. Tie, ni staras vizaĝo
kontraŭ vizaĝo kun la vero. Ekstere, iluzioj estas
nekredeble potencaj, kaj tre malmultaj povas eskapi
la influon de la ekstera medio. La mondo daŭras kun
siaj senfinaj kompleksecoj kaj sennombraj provoj. La
voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la vivo,
konstante vokante nin kaj parolante al ni el floroj,
skribaĵoj, niaj konsciencoj, kaj tra ĉiuj belaj aferoj,
kiuj igas la vivon inda je vivo.**

**Ju pli ni koncentriĝas pri eksteraj aferoj, des
malpli ni povas sperti internan gloron; kaj ju pli ni
turniĝas internen, des malpli da eksteraj malfacilaĵoj
ni alfrontas. Ĝi estas konstanta ekvacio. Sed plej
multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron pro la influo**

de monda kunuleco, la socio en kiu ili vivas, kaj nesanaj kutimoj. La socio tenas homon mergita kaj okupata de supraĵaj aferoj, malhelpante ilin pripensi pli profundajn verojn.

Eĉ spiritaj lokoj estas vizitataj de iuj sen vera deziro profiti de ilia benita etoso, do ili gajnas nenion rimarkindan de tiuj vizitoj.

Kiu ajn deziras vidi Dion, trovos Lin ĉie. Homaj kutimoj estas detruaj, rabaj kaj avidegaj; ili detruas, ruinigas kaj neniigas. Estas tempo por la homaro lerni esti feliĉa kaj kontenta pri tio, kion ĝi havas. Ni ne devas deziri ion pli ol tion, kio venas al ni. Dio estas malavara; Li scias, kion ni bezonas kaj provizas ĝin ĝustatempe. Tio ne signifas, ke ni devas fidi Dion sen ia ajn peno. Tute ne. Tio signifas, ke ni devas fari nian parton laŭeble plej bone kaj lasi la reston al Dio, kiu neniam senigos nin de tio, kion ni bezonas kaj meritas.

La plej bona maniero esti eterne feliĉa estas senti la ĉeeston de Dio. Nia plej alta deziro devus esti koni Dion kaj decidi esti kun Li. Dio devus esti unua kaj plej grava en niaj pensoj kaj sentoj, kaj ni devus konsideri Lin la plej forta kaj plej firme establita kolono en niaj vivoj.

(Do tenu forte la ŝnuron de Dio, serĉante rifuĝon en Li)

Ĉar li estas la kolono se ĉiuj aliaj kolonoj vin malsukcesas

Mi ekkomprenis, ke la sola celo de la vivo estas koni Dion. Ekzistas tiuj, kiuj eble ne konvinkiĝas, ke trovi Dion estas la finfina celo de la vivo. Sed neniu povas nei, ke la celo de la vivo estas trovi feliĉon. Kaj mi diras kun plena konfido kaj certeco, ke Dio estas la finfina feliĉo. Li estas la supera feliĉo. Li estas absoluta, universala amo. Li estas la eterna ĝojo, kiu

neniam forlasas la animojn de tiuj, kiuj estas en harmonio kun Li. Do kial ni ne strebas atingi tiun perfektan feliĉon? Neniu alia povas doni ĝin al ni. Ni devas konstante kultivi kaj nutri ĝin en ni mem. La fortoj de la naturo senlace strebas doni al homoj mondajn plezurojn, sed tiaj pasemaj plezuroj finfine kondukas al bedaŭro, amareco kaj pento. Eĉ la plej bonŝanca homo, kiu ŝajnas havi ĉion, eble ankoraŭ ne estos vere feliĉa. Ili ne estos kontentaj pri teraj aferoj longe, ĉar ĉi tiuj aferoj ne estingas ilian veran soifon aŭ kontentigas ilian spiritan malsaton.

Materiaj posedaĵoj ofertas nur falsan senton de paco kaj pasema kontento. La mondo kiel tuto estas enŝlimigita en konfuzo kaj kaoso, instigita de egoismaj kaj avidaj deziroj, kiuj naskas militon. Neniu alia kreas militon.

La vera heroo en la batalo de la vivo estas tiu, kiu konkeras sin mem kaj venkas siajn dezirojn. Mono, famo, volupto kaj ĉio, kio kontraŭdiras ĉi tiun principon, estas malutilaj por nia paco kaj feliĉo. Se homoj lernus ĉiam pensi laŭ la veraj valoroj de la vivo, ili trovus la feliĉon, kiun ili serĉas, sed ili devias de sia celo kaj estas forportitaj de la fluo de teraj deziroj. Mi trovis, ke neniu tento povas deturni min de la vojo, kiun mi elektis kaj sekvis por mi mem.

Mi povus ĉarmi milojn per la povo, kiun Dio donis al mi, sed tiu vojo estus malutila por mi. Ĉiukaze, mi ne volas ĉarmi milojn kaj kapti iliajn mensojn. Mi nur deziras vidi sincerajn disĉiplojn firmajn en Dio. Tiuj, kiuj amas Dion, ĝuos ĉi tiujn ideojn, kaj tiuj, kies fervoro daŭras, sentos la benojn kaj ĉeeston de Dio per ĉi tiuj instruoj.

Estas neeble por homo trompi Dion, ĉar Li ĉiam ĉeestas, sciante kio estas en ilia menso kaj kion ili deziras. Kiam ili rezignas la mondon kaj sopiras

spiritan harmonion, Dio venos al ili Kiam tiu deziro enradikiĝas en la koro de tiu, kiu serĉas ĝin, Dio venas al tiu koro kaj plenigas ĝin per boneco kaj beno
La sola afero inda je vivo estas esti en harmonio kun Dio kaj gajni Lian favoron Tiu harmonio devas esti eterna interligo kaj nerompebla promeso (tiuĵ, kiuj observas la interligon de Dio kaj ne rompas ĝin)

Ĉiu deziras pli da riĉeco ol aliaj. Eĉ kiam ili akiras ĝin, ili restas malkontentaj, malkovrante, ke iu alia estas pli riĉa. Homoj vivas en marĉo de memkaŭzita mizero, instigita de siaj deziroj. Ni devas esti kontentaj pri tio, kion ni havas. Materialaj posedaĵoj ne alportas feliĉon; anstataŭe, ili ofte plifortigas angorojn, zorgojn kaj antaŭtimojn.

La vojo al Dio estas la plej simpla kaj facila vojo, tamen malmultaj iras ĝin malgraŭ la multaj religiaj ritoj kaj formalizaĵoj. Estas pli bone turni niajn korojn al Dio kaj peti Lin pri tio, kio estas plej bona kaj plej daŭra por ni. Vere, Dio atendas nin, ĉar Li volas teni nin for de malbono kaj danĝero. Li volas, ke ni havu Lian ĉeeston en niaj koroj kaj mensoj, ĉar la malmultekostaj varoj de ĉi tiu mondo ne povas kontentigi homan sopiron aŭ plenigi la spiritan malplenon, kiun ni sentas profunde interne. Dio ĉiam parolas al ni, sed malmultaj aŭdas Lian voĉon. Tiu kvieta voĉo ofte estas superbruata de la bruo de bruaj pensoj kaj evidentaj deziroj. Sed kiam pensoj trankviliĝas kaj deziroj trankviliĝas, ni aŭdas la voĉon de Dio klare, kvankam ĝi estas silenta kaj malforta. Vere, Dio faras ĉion por helpi la homaron, malfermante pordojn kaj lumigante vojojn, por ke ni vidu, kie ni devas paŝi, por ke ni ne stumblu aŭ glitu. Sed la plej multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron.

Mi ne volas, ke homoj pensu, ke ili povas atingi scion simple aŭskultante aliajn aŭ legante librojn. Ili

devas apliki tion, kion ili legas kaj aŭdas. Iri al didomoj estas pli bone ol resti hejme kaj aŭskulti babiladon. Sed eĉ en didomoj, oni devas senti la ĉeeston de Dio en sia koro kaj scii kiel sperti ĝin. Emociaj ekflamoj kaj raciaj analizoj ne povas doni al ni la scion, kiun niaj animoj sopiras akiri.

Kiam ni transdonas nin al Dio kaj adiaŭas egoismajn dezirojn, kaj kiam ni estas certaj, ke Dio ĉiam estas kun ni, loĝante en niaj animoj kaj inspirante nin per bonaj kaj noblaj pensoj kaj sentoj, ni posedos feliĉon kaj liberecon, kaj ni atestos la sunleviĝon de saĝeco ĉe la horizonto de la animo.

Imagu! Post jardekoj, nia ekzisto mem estos revo, kaj ĉio, kion ni nun faras, fariĝos parto de tiu revo. Eĉ la plej grandaj figuroj de la homaro fariĝos nuraj imagaĵoj de homa konscio. Sed tiuj grandaj figuroj atingis sian finfinan celon, ĉar ili atingis la plej altan nivelon kaj restas vivaj spirite, plene konsciaj pri ĉio, kio okazas, ĉar ili estas unuiĝintaj en dia konscio. Ĉiu, kiu provas harmonii kun ili per iliaj pensoj kaj instruoj, neeviteble sentos ilian ĉeeston, ricevos iliajn benojn, kaj scios profunde, ke ili vere estas en komuneco kun ili.

La vivo estas granda revo. Tamen, kiam vi rigardas vian korpon nun kaj vidas ĝin vigla de vivo, vi plene konvinkiĝas pri la realeco de ĉi tiu revo. Vi pensas, ke vi devas akiri tion aŭ tiun aferon por esti feliĉa. Sed kiom ajn da deziroj vi plenumas, vi ne trovos feliĉon per ili. Ju pli oni akiras, des pli oni deziras. Deziroj devas esti filtritaj, kaj la vivo simpligita, se oni volas vivi en komforto, trankvilo kaj interna kontenteco.

La skribaĵoj diras, ke la persono, kies deziroj ĉiam fluas internen (al ilia animo), estas persono kun alta interna paco. En tio, ili estas kiel la maro, kiu neniam

ŝanĝiĝas aŭ malpliĝas, sed restas plena de akvo, kiu senĉese fluas en ĝin. Sed la persono, kiu kreas truojn de deziro en la rezervujo de sia paco kaj permesas al la vitalaj akvoj liki kaj malŝpariĝi, scias nenion pri spirita paco kaj interna feliĉo.

Ni bezonas gvidadon de tiuj, kiuj konas Dion, kiuj havas la kapablon komuniki kun Li kaj konscie senti Lian ĉeeston. La profetoj petis nin serĉi Dion en interna paco, en la soleco de la animo, kie loĝas la fidela spirito kaj supera spirita ĝojo. La iluminitaj instruistoj de Barato ankaŭ subtenas ĉi tiujn ideojn kaj emfazas la gravecon de profunda meditado por percepti la Dian Memon en la profundoj de la animo.

Ĉio ekzistanta estas ondsimila vibrado direktita de la menso de Dio. Ĉi tiu inteligenta vibrado estas la Sankta Spirito, aŭ la fidela Spirito, kun kiu oni povas komuniki per preĝo kaj meditado.

En la trankvilo de via animo kaj la arbareto de via fokusita menso, la amo al la Absoluto kaj la Infinito estas senfina. Sed estas malfacile trovi Dion se ni unue persekutas monon. Ni devas fari Dion integrita parto de niaj vivoj, kaj tiam ni havos ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu vivo. Kiu ajn faras Dion konstanta loko en sia koro, Dio donos al ili abundan parton de la benoj de la tero kaj la ĉielo, kaj malfermos antaŭ ili vastajn horizontojn, kie brilas la sunoj de saĝo, lumigante iliajn vojojn kaj dispelante la mallumon ĉirkaŭ ili. Dio estas la eterna amanto, kaj ne ekzistas feliĉo por la homaro krom kiam ili amas Dion kiel ili amas - almenaŭ - siajn plej karajn amatojn, ĉar sen Dio, ni ne konus la esencon de amo, nek gustumus ĝian dolĉecon.

Ni devas lerni uzi nian volon kaj fokusigi niajn mensojn por serĉi Dion per nia tuta koro. Homaj agoj estas diktitaj de deziroj, kaj ĉi tiuj kutimoj konstante

devigas nin fari tion, kion ni ne volas fari. Vere, la homo estas sia propra malamiko, nekonscia pri tio. Li ne scias kiel sidi trankvile, nek li dediĉas tempon al Dio, tamen li deziras feliĉon kaj garantiitan eniron en Paradizon sen prokrasto. La sankta sperto ne povas esti atingita simple per legado de libroj, aŭskultado de predikoj aŭ plenumado de bonfaroj. Ĉi tiuj ĉiuj estas sendube utilaj, sed ili estas nesufiĉaj. Atingi Dion postulas zorgeman koncentriĝon kaj profundan kontempladon.

Ni devas unue serĉi la favoron de Dio. Ni ne povas plaĉi al ĉiuj, ĉar tio estas neebla. Mi provas ne ofendi iun ajn. Mi faras kion mi povas, kaj tio estas ĉio, kion mi povas fari. Mia sola celo estas plaĉi al Dio. Mi uzas miajn manojn por humile preĝi antaŭ Li, miajn piedojn por serĉi Lin ĉie, kaj mian menson por pensi pri Li kaj kontempli Liajn mirindaĵojn. Dio devas okupi la unuan lokon en niaj koroj, por ke ni povu sperti Lin kiel pacon, amon, komprenon, bonkorecon, kompaton kaj saĝon. Ĉi tion, kaj nenion alian, mi venis atesti kaj paroli al vi pri.

Aldone al reflektado, oni devus konservi bonajn kompaniojn. Ni ne devus persekuti homojn, sed Dion. Se vi trovas utilon en ĉi tiuj pensoj, konsideru ĝin beno de Dio, ĉar ĉiu merito apartenas al Li. Kunhavigu ilin kun aliaj, por ke ili trovu en ili tion, kion vi trovas. (Kaj koncerne la favoron de via Sinjoro, parolu pri ĝi.) Kaj ne forgesu helpi iun ĉiutage laŭ via kapablo. Dum mi havos monon en mia poŝo, mi ne ĉesos doni, ĉar mia neelĉerpebla kaj ĉiam fluanta fonto estas Dio.

Fine, ni devas ekkoni Dion kiel la granduloj faris. Tio eblas per kontemplado kaj persona penado.

Iam, mi promenis ekster la ermitejo, pensante pri mia granda instruisto, Sri Yuktiswar, kiu forpasis kelkajn jarojn antaŭe. Mi sentis superfortan sopiron al

li kaj estis malĝoja, ke li ne estis kun mi por ĝui la belecon kaj etoson de la ermitejo. Subite, li aperis al mi el la ĉielo kaj diris: "Ĉu vi pensas, ke vi estas la sola, kiu ĝuas ĉi tiun belan lokon? Mi ĝuas ĝin same kiel vi!"

La serĉanto deziranta unuiĝon kun Dio devas strebi per la ĉiutaga praktiko de meditado kaj amo al Li, kaj etendado de tiu amo al ĉiuj. Tio estas la sola maniero eviti konflikton. Spirita kunlaboro estas esenca. Sen vera spiriteco, ne ekzistas individua aŭ universala feliĉo. Sankta harmonio estas la sola solvo al ĉiuj fizikaj, financaj, geedzecaj, moralaj kaj spiritaj problemoj.

Feliĉo venas de sento de proksimeco al Dio. La homaro malliberigis sin malantaŭ la kradoj de nescio, kaj estas tempo liberiĝi de ĉi tiu hontiga malliberejo. La menso devas ĉiam esti turnita al Dio, kiaj ajn estas la cirkonstancoj, kaj tiam vi spertos grandan pacon kaj ĝojon.

Tiuj, kiuj sopiras Dion kaj dediĉas sian estaĵon al Li, kuraĝigas kaj lumigas unu la alian, kaj konstante memoras Dion, estas la feliĉuloj en ĉi tiu mondo kaj la gajnintoj de la feliĉo de la Postvivo.

Paco estu sur vi

La kurteno leviĝos kaj malaperos

Ĉiu el ni estas kreita laŭ la bildo de Dio. Ni devenis de Lia dia Spirito, kaj Lia esenco loĝas en ni en sia tuta pureco, gloro kaj superanta feliĉo. Ĉi tiu sankta heredaĵo estas nekonkerebla fortikaĵo. Ke homo kondamnu sin kiel pekulo, baraktante sur la vojoj de peko, estas unu el la plej grandaj pekoj el ĉiuj. Ĉar farante tion, ili kondamnas sin al senhelpeco, malespero kaj nekapablo leviĝi kaj supreniri.

Estas vere, ke homo povas fari agojn kontraŭajn al naturaj kaj diaj leĝoj, sed ili devas tuj ŝanĝi direkton kaj turni sin al la ĝusta vojo. En sia pura naturo, homo estas sankta templo, .kaj la dia Spirito loĝas en ili

Ni devas ĉiam memori, ke Dio amas nin pure kaj senkondiĉe. Sed ĉar Li donis al ni la absolutan elekton alproksimiĝi al Li aŭ forturniĝi de Li, Li atendas, ke ni .esprimu nian deziron pri Lia amo antaŭ ol Li venas al ni

Iam mi aŭdis lian voĉon flustri dum meditado: “Vi diras, ke mi ne estas kun vi, sed vi ne rigardis internen. Mi neniam forlasas vin eĉ por momento. Eniru la templon de la animo kaj vi vidos min. Ĉar mi ĉiam estas ĉi tie, por akcepti vin kaj ”.saluti vin per la saluto de dia amo

Profunda sincereco estas esenca sur la spirita vojo. En .pureco kaj vero, la tagiĝo de la animo ekbrilas

Nia homa saĝo estas nenio kompare kun Dio. La sola maniero, kiel ni povas alproksimiĝi al Li, estas donante al Li .la saman puran amon, kiun Li donacas al ni

Ĉiu fine trovos savon, sed tiuj, kiuj ŝanceliĝas survoje, falas en la abismon de apatio. Indiferenteco malhelpas nin kompreni la decidan gravecon trovi Dion ĝuste nun, en ĉi tiu sama momento. Nia granda planedo Tero, ŝvebanta en la spaco, kaj nia homa identeco, ne estis donitaj al ni por pasigi kelkajn jarojn ĉi tie kaj poste malaperi en la neniecon. Male, ni estas destinitaj profunde pripensi kaj kompreni la misteron de ekzisto. Vivi sen kompreni la celon de la vivo estas malsaĝa, stulta kaj tempoperdo. La misteroj de la vivo ĉirkaŭas nin ĉiuflanke, kaj Dio dotis nin per inteligenteco por .trovi iliajn solvojn

En mia serĉado de daŭra amo, mi komprenis, ke Dio amis min laŭ ĉiu imagebla maniero. Li amis min kiel .patrinon, patron kaj amikon

,Mi serĉis tiun eternan amikon preter ĉiuj amikoj

Kaj pri tiu granda amanto, kiun mi nun vidas brili en ĉiu
afabla kaj ama vizaĝo, Tiu dia amiko neniam seniluziigis min,
nek li iam ajn seniluziigis min
Dio estas malantaŭ ĉio, kio ekzistas. Ni devas honori kaj
trakti niajn gepatrojn afable, sed ni devas ami Dion per nia
tuta koro kaj animo. Ni devas rekoni la gravecon de esenca
.ligo kun Li, sen perdi pluan tempon
Kiam ni dormas, ni ne scias ĉu ni vekigos aŭ ne. Ni
forlasas ĉi tiun teron unu post la alia. Sed ĉi tiu penso ne
devas kaŭzi maltrankvilon. Kiam ni mortas, ni estas vokitaj
naskiĝi denove sur la tero, komencante novan vivon de kie
.ni ĉesis en ĉi tiu

Mi vidas la vivon kiel la formiĝon kaj dissolvon de ondoj
sur la surfaco de la oceano. La homa ondo leviĝas de la
surfaco de la dia oceano ĉe sia naskiĝo, kaj ĉe morto, ĝi
ripozas en la koro de Dio. Mi komprenis ĉi tiun veron kaj
scias, ke mi neniam vere mortas, malgraŭ la morto de la
korpo. Ĉar ĉu mi ripozas en la oceano de la dia spirito aŭ
vekas en la fizika korpo, mi estas unu kun la kosma oceano.
Tiu supera feliĉo ne troveblas en la mondo. Samtempe, ni ne
bezonas fuĝi en la arbaron serĉante celon. Ni povas trovi
Dion en ĉi tiu ĝangalo de ĉiutaga vivo - en la profundoj de la
.kaverno de silento

Homoj povas fari multajn erarojn, sed ili estas mulditaj laŭ la bildo de la dia spirito. Dio kreis ĉi tiun iluzion mondon de teraj plezuroj por nur unu celo: por ke la homaro komprenu, ke ĝi estas nur kosma dramo, forlasu iluziojn kaj amu nur Dion. Jen la vero, kaj ne povas esti alie. Kial Dio kreis nin por ami niajn familianojn nur por vidi ilin foriri de ni unu post unu? Ĉi tiuj eventoj okazas por igi nin kompreni, ke .estas Dio, kiu vere amas nin, preter ĉiuj, kiujn ni amas La vivo estas serio de moviĝantaj bildoj, sed ĉi tiun veron malfacilas kompreni, ĉar iluzioj ŝajnas realaj kaj realaĵoj ŝajnas iluzioj. La mondo malaperas el nia konscio

ĉiunokte dum ni dormas, eble por ke ni komprenu, ke la
.fizika universo ne estas reala

Ĉi tiu leciono de dormo venas ne por timigi nin, sed por
igi nin sopiri la veron de Dio. Nenio povas kontentigi la
animon krom Dio kaj Lia amo. La Spirito de Dio estas la
senkompara vero. Ne ekzistas io tia kiel nereala, kaj kio
estas reala ne povas esti nereala. La saĝuloj komprenas ĉi
.tiun radian veron

Multaj jaroj de niaj vivoj pasis, kaj nur jaroj, semajnoj,
tagoj kaj horoj restas. Kial perdi tempon pri aferoj, kiuj ne
estas utilaj? Ni devus deziri konektiĝi kun Dio tage kaj nokte,
kaj esti tute sinceraj en ĉi tiu deziro antaŭ ol la asignita
tempo de la vivo finiĝos kaj ni forlasos ĉi tiun teron sen
.plenumi ion ajn rimarkindan

Ĝuste en tiu momento, mi vidis la grandan lumon de Dio
envolvantan la tutan kreitaron. Kia superforta ĝojo! Kia
!mirinda lumo

Mia Dio, mi dankas Vin kaj kliniĝas antaŭ Vi pro ĉi tiuj
abundaj benoj senti Vian ĉeeston

Benojn al ĉiuj sammaniere, por ke ni komprenu, ke Vi
estas la finfina vero en la universo kaj ke Vi estas nia finfina
.celo, preter kiu ne ekzistas alia celo

Ni devas ami Lin kaj paroli al Li ĉiun sekundon de niaj
vivoj — dum laboro kaj dum ripozo, en movado kaj
senmoveco — kun profunda petego kaj brulanta sopiro. Tiam
ni vidos la vualon de iluzio leviĝi kaj disiĝi. Dio estas kun ni
en ĉiu momento de niaj vivoj. Tiuj, kiuj kontemplas kaj
harmonias kun Li, vidas Lin en la beleco de floroj, la nobleco
de bonaj animoj, la sublimaj kaj noblaj emocioj, kaj la belaj
sonĝoj. Fine, Li eliros el malantaŭ la dikaj vualoj por diri al
:ĉiu sincera serĉanto

Ni estis aparte dum longa tempo ĉar mi volis, ke vi"
donu al mi vian amon volonte. Mi kreis vin laŭ mia bildo, kaj
mi atendis ĝis vi uzis vian liberecon kaj donis al mi vian
".amon laŭ via propra volo

Ni devas peti Dion, ke Li donu al ni la eternan kaj daŭran
donacon de Lia dia amo. Sed kiu povas trovi ĉi tiun aman
Dion sen peno? Se vi faras 25 procentojn de la peno, la resto
dependas de Dio kaj via spirita gvidanto. Mi petas nenion por
mi mem, ĉar ĉiu merito apartenas al Dio, la fonto de ĉia
boneco kaj graco. Lia graco akompanu vin, Lia konscio estu
kun vi, kaj vi perceptu la abundon de Lia ĉeesto en vi kaj
.ĉirkaŭ vi

Dio ne respondas al ni tuj ĉar ni hezitas montri kiom ni
deziras Lin. Ni ne devas timi alproksimiĝi al Li, sed prefere
konsideru Lin nia propra, nia Amata, kaj senĉese serĉu Lin
per niaj pensoj, agoj, koroj kaj mensoj, kaj ni trovos Lin la
.plej grandan rifuĝejon de sekureco kaj paco en ĉi tiu ekzisto
Ho Sinjoro, mi ofertas al Vi ĉi tiun bukedon da bonaj
animoj, por ke ili ornamu la templon de Via ĉeesto.

Akompanu ĉi tiujn animojn, kiuj estas Via familio kaj Viaj
amatoj. Ni kantas Vian benatan nomon. Dispelu la mallumon
de nescio per Via sankta lumo. Forpelu la melankolion el niaj
mensoj per la radiant, senlima lumo de Via estaĵo. Ni estas
Viaj, kiaj ajn niaj cirkonstancoj. Malkaŝu Vin al ni, ho Sinjoro
de Majesto kaj Malavareco. Benu ĉiun el ni. Akceptu la
flustrojn de niaj sopiraj pensoj kaj la sopirajn batojn de niaj
amaj koroj. Al Vi ni ofertas ĉian amon, honoron kaj sopiron,
ĉar Vi estas nia Amato kaj ĉio, kion ni posedas en ĉi tiu
.universo

Benu nin per Via graco. Rompu la murojn de deziro, kiuj
apartigas nin de Vi. Estu la dia Reĝo tronanta super ĉiuj niaj
aspiroj. La lumo de Via gloro disvastiĝu tra la vasta mondo.

Benu nin ĉiujn. Plenigu nin per laodoro de Via ĉeesto. Kaj
lasu nin kompreni ĉiam pli, ke Vi ĉiam estis kun ni, Vi estas
.kun ni nun, kaj Vi estos kun ni eterne

Ni dankas Vin pro la graco kaj amo, kiujn Vi donis al Viaj
sindonaj sekvantoj, kiuj sopiras Vian proksimecon kaj fervore
atendas Vian ĉeeston. Ni esperas, ke la rondo de Viaj

disĉiploj kreskos, por ke ni povu festi Vian benatan ĉeeston
.kaj ĝoji pri Via proksimeco
Benu nin, por ke ni povu malfermi niajn korojn unu al la
alia kaj purigi niajn intencojn, por ke ni estu indaj je via
protekto kaj zorgo. Malkaŝu vin, interne kaj ekstere. Unuigu
nin ĉiujn, kaj en la lumo de tiu unueco, ni rekonu vian unikan
.ekziston
Kun la sincereco de niaj unuiĝintaj koroj kaj la sopiro de
niaj harmoniaj animoj, ni kliniĝas antaŭ Vi, serĉante Vian
helpon, gvidadon kaj la konstantan konscion pri Via ĉeesto
.en niaj animoj
Brulu hele la eterna fajro de amo en niaj koroj, kaj ni
sentu Vian proksimecon al ni nun kaj ĉiam, ho nia Sinjoro, ho
!nia Amato

Supera deziro kaj mensaj kapsuloj
**Granda estas la gloro de Dio. Li estas la esenco de
la vero kaj troveblas en ĉi tiu vivo. En la koroj de
homoj estas multaj preĝoj kaj petegoj: por mono,
famo, sano - preĝoj de ĉiu speco. Sed la preĝo, kiu
devus esti unua kaj plej grava en ĉiu koro, estas por
la sento de la ĉeesto de Dio. Dum ni iras la vojojn de
la vivo en silento kaj certeco, ni devas kompreni, ke
Dio estas la finfina celo, kiu povas kontentigi nin kaj
plenumi niajn dezirojn, ĉar en Dio kuŝas la respondo
al ĉiu sopiro de la koro.**

**Kiam vi ne povas plenumi deziron per viaj propraj
klopodoj, vi turnas vin al Dio en preĝo. Tiel, ĉiu
petego, kiun vi eldiras, rivelas kaŝitan sopiron
interne. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj deziroj
malaperas, kaj ĉiuj aspiraĵoj plenumiĝas.**

**Mondaj deziroj devenas de miskomprenoj pri la
celo de la vivo. Ĉi tiu tero ne estas nia vera hejmo. La
skribaĵoj diras al ni, ke ni apartenas al Dio, ke ni estas
kreitaj laŭ Lia bildo, kaj ke Lia volo estas, ke ni**

revenu al nia dia origino. Kion la homaro ne komprenas estas, ke se ĝi ne revenos al sia dia fonto, ĝi estos devigita lukti por plenumi sennombrajn dezirojn. Imagu tion! Estas vere, ke homoj ne povas ne havi dezirojn, kaj estas nenio malbona pri havi ilin. Tamen, plej multaj homaj sopiroj malhelpas la plenumon de la finfina deziro reveni al Dio. Tial, ili estas malutilaj por homa feliĉo. Se la homaro ne deziras Dion kaj trovas Lin, ĝi daŭre brulos de sopiro al tio, kion ĝi pensas, ke alportos al ĝi feliĉon. Sed la tuja plenumo de ĉiuj deziroj venas aŭtomate al tiuj, kiuj trovas Dion.

Ekzistas du kategorioj de deziroj: tiuj, kiuj helpas nin trovi Dion, kaj tiuj, kiuj malhelpas nin trovi Lin. Ekzemple, se iu ofendas vin, vi eble sentos la deziron venĝi. Tamen, se vi superos ĉi tiun deziron per uzado de la pli alta kaj pli akceptebla potenco de amo, vi uzos ĝuste la ilon, kiu helpos vin trovi Dion. Ĉiuj deziroj devas esti plenumitaj noble, ĉar kiam ili plenumiĝas per mondaj rimedoj, deziroj multiĝas, kune kun problemoj kaj sufero. Se ni lernas oferti ĉiujn niajn sopirojn al Dio, Li laboros por plenumi niajn bonajn dezirojn kaj ekstermi niajn malutilajn kaj detruajn. Ne ekzistas pli granda protekto ol pura konscienco, kaj neniu pli bona defendo kontraŭ la batoj de la vivo ol posedi noblajn kaj sublimajn dezirojn.

Kiam ni komprenas, ke la perfekta bildo de Dio loĝas en ni, ĉiuj niaj deziroj plenumiĝas. En tiu sankta konscio, kiu superas ĉiujn terajn trezorojn kaj riĉaĵojn, vi ne skuigōs eĉ se oni donos al vi la tutan mondon. Nek laŭdo enstamos fierecon en vi, nek kulpigo damaĝos vin, ĉar vi gustumos la ĝojon de Dio en vi mem, kaj tio estos la plej grava konsidero en via vivo.

Ni devas unue kaj ĉefe peti la gvidadon de Dio en niaj provoj atingi niajn legitimajn dezirojn, kaj tio estas la plej bona maniero ricevi respondojn al ĉiuj niaj preĝoj. Sed petegado devas esti forigita el preĝo. La malnova maniero preĝi devas ŝanĝiĝi, kaj ni devas turni nin al Dio kun plena fido kaj neŝancelebla kredo, ke Li aŭdas nin kaj plenumos niajn petojn. Dio ne volas, ke ni rezignu pri nia volo - eĉ kiam ni preĝas al Li - ĉar tiu volo estas la plej altvalora donaco, kiun ni ricevis de Lia kompleza mano, sankta rajto, kiun Li celis por ni ekde la momento de nia kreo.

Kompreneble, oni devas distingi inter raciaj kaj neraciaj preĝoj kaj deziroj. Memoru, ke deziro estas potenco; se vi alkroĉiĝas al deziro - ĉu bona aŭ malbona, utila aŭ malutila - kaj restas ĉe ĝi tage kaj nokte, ĝi fine realiĝos. Tial, oni devas esti singarda kaj eviti nutri malutilajn dezirojn, ĉar ili plenumiĝos kaj kunportos grandegan damaĝon kaj neenviindan mizeron.

Kun la tempo, vi trovos, ke kvankam viaj deziroj plenumiĝas, via koro restas malplena, kaj vi spertos internan ribelon. Imagu, ke via digesta sistemo estas malforta, tamen vi avidas frititajn manĝaĵojn. Kompreneble, vi sentos doloron ĉiufoje kiam vi manĝas ilin, malgraŭ la plezuro, kiun vi spertas dum indulgado. Kaj tiel, vi sentos, ke vi faris eraron. Saĝo diktas uzi juĝon por distingi inter bonaj kaj malbonaj deziroj, kaj post kiam tio estas atingita, tiuj malĝustaj deziroj ne devas esti plenumitaj. Homoj posedas la internan potencon de juĝo kaj ĉiam devas uzi ĝin, gvidante siajn vivojn laŭ la diktaĵoj de la konscienco, kiu estas la voĉo de Dio.

Neplenumitaj deziroj restadas en la koro. Kian malbonon havas en tio, ke ili estu tie? Jen la respondo:

Ĉiu deziro konsistas el specifaj fortoj: aŭ bonaj aŭ malbonaj, aŭ ambaŭ. Kiam homo mortas — Dio kompatu lin — ĉi tiuj fortoj ne mortas malgraŭ la putriĝo kaj kadukiĝo de la korpo. Male, ili akompanas la animon kien ajn ĝi iras en la formo de koncentritaj spiritaĵoj kapsuloj. Kiam la homo renaskiĝas en nova enkarniĝo, ĉi tiuj kapsuloj aŭ psikaj tablojdoj manifestiĝas kiel kondukataj tendencoj. Tiel, homo, kiu mortis alkoholulo, kunportas la inklino al alkoholo kiam li renaskiĝas, kaj ĉi tiu inklino daŭras ĝis ili venkas la deziron al alkoholo. Ĉi tio validas ankaŭ por aliaj aferoj.

Eĉ la plej malgrandaj infanoj montras trajtojn akiritajn el pasintaj vivoj. Kelkaj infanoj suferas pro severaj koleratakoj. Aliaj havas malbonajn humorojn. Kompreneble, Dio ne kreis ilin tiel. Neplenumitaj deziroj el pasintaj vivoj formis ĉi tiujn psikologiajn tendencojn, kaj pro ili, la animo aspektas iom stranga, kvankam ĝi estas kreita laŭ la pura bildo de Dio. Se la bildo de Dio estas distordita ene de persono en ĉi tiu vivo, ĉu pro kolero, timo aŭ volupto, kaj ĉi tiuj trajtoj ne estas venkitaj nun, tiam ili renaskiĝos kun ili (aŭ ili renaskiĝos kun ili), portante la ŝarĝon de ĉi tiuj mizeraj tendencoj ĝis ili venkos ilin en ĉi tiu aŭ estontaj enkarniĝoj. Ne eblas eskapi de ili ĝis ili estas venkitaj.

Tial estas pli bone plenumi ĉiujn dezirojn nun aŭ konkeri ilin

La plej bona maniero seniĝi de tiaj deziroj unufoje por ĉiam estas sperti superan dian ĝojon. Alie, ĉi tiuj subpremitaj deziroj kaj neplenumitaj sopiroj plagos kaj turmentos la animon.

Persono devas kompreni, per kompreno kaj saĝo, ke nur Dio kapablas doni puran kaj daŭran feliĉon

Plej ofte, deziroj restas kaŝitaj en la subkonscio. Vi eble pensas, ke ili malaperis, sed ili ne malaperis; tio estas unu el la misteroj de la vivo, kiu mem estas granda mistero.

Sed la mistero disipiĝas kiam ni analizas la vivon kaj pripensas ĝian signifon. Se vi sidus trankvile dum mallonga tempo ĉiutage kaj ekzamenus vin mem, vi trovus, ke vi posedas multajn neplenumitajn dezirojn. Ĉi tiuj deziroj estas kiel mortigaj ĝermoj, kiujn homo portas kun si kien ajn ili iras, kaj en ĉi tiu vivo kaj en la sekva.

La plej bona vojo antaŭen estas distingi — per saĝa elekto — la malutilajn dezirojn en ĉi tiu vivo kaj koncentri viajn klopodojn al plenumado de viaj bonaj deziroj. Se vi sentas la deziron memmortigi aŭ fari ion malbonan, vi devas forigi tiun deziron nun. Konvinku vin, per penso kaj ago, ke vi posedas sparkon de dieco en via animo, kaj memoru, ke vi estas kreita laŭ la bildo de la Ĉiopova, kaj tial vi havas la potencon transcendi vian fizikan naturon kaj kutimojn.

Estu malpli ligita al luksoj kaj pli malligita al deziroj, kaj vi venkos en la batalo de la vivo. Se vi suferas pro nesolvebla doloro, provu kiel eble plej malligi vin de fizika konscio. Per juĝo, vi povas venki la sentojn. Saĝa juĝo estas la fajro, kiu forbruligas malutilajn dezirojn kaj detruajn apetitojn, reduktante ilin al cindro.

Estas ofta praktiko por homoj konservi malnovajn, eluzitajn kaj nenecesajn objektojn en angulo de la domo, kaj ordigi kaj purigi la domon de tempo al tempo. Simile, en angulo de via subkonscio kuŝas multaj deziroj kun latentaj damaĝoj, kiuj povas kaŭzi al vi signifajn problemojn iam, se vi ne traktas ilin ĝuste.

Memanalizo estas decida sur la spirita vojo. Vi eble estas malamplena, agaciĝema, aŭ kolerema. Se jes, ĉi tiuj trajtoj konservitaj en via konscio estas rezulto de viaj pasintaj agoj. Por malplenigi vian psikon de ĉi tiu malorda, eluzita meblaro, vi devas komenci per pozitivaj, konstruaj agoj kaj kultivi amon por aliaj. Ju pli vi amas homojn, des pli ili amos vin, kaj vi sentos ilian amon. Sed se vi kritikas ilin, eĉ al vi mem, ili sentos tiun kritikon kaj redonos ĝin al vi plifortigita!

Supozu, ke malnova malamiko mortis, tamen vi ankoraŭ nutras indignon kaj malamon kontraŭ li. Vi suferos pro tiu amareco, kaj ĝiaj malutilaj efikoj manifestiĝos en via korpo kaj menso. Estas pli bone pardoni lin pro Dio, ĉar tiel vi liberigos vin de la malbonaj deziroj de venĝo, kiuj detruas vian pacon kaj frakasas vian trankvilon. Amasigi malamon sur malamon, aŭ respondi al malamikeco per malamo, ne nur intensigas la malamikecon de via malamiko kontraŭ vi, sed ankaŭ venenas vian propran korpon kaj emociojn kiel rezulto. Do pardonu per bela pardono.

De tempo al tempo, homo devas lasi ĉion malantaŭe por esti sola kun si mem, por pripensi la celon de la vivo. La plej multaj homoj drivas en fluo de tradicioj kaj manieroj. En realeco, ili neniam vere vivis siajn proprajn vivojn, sed prefere la vivojn de la mondo. Kion ili atingis, kaj kie ili alvenis?

Tial estas saĝe por persono foje forigi sin de ĉiutagaj okupoj kaj "devoj" por trankviligi la tumulton de sia menso kaj provi kompreni ĝian esencon kaj determini la celon, kiun li volas atingi.

Memoru, ke la plej granda atesto, kiun vi povas ricevi, estas tiu de via konscienco: la nedubebla kaj neeraripova voĉo de via animo. Kion via konscienco

diras al vi estas kiu vi vere estas, sen plibeligo aŭ alivestiĝo.

Pensu pri la potenco de Jesuo Kristo, kiu diris: “Patro, pardonu ilin, ĉar ili ne scias fari tion, kion ili ne scias”

Kaj pensu pri la granda Profeto, kiu diris: “Ĉu mi ne diros al vi, kio levas ies rangon?” Ili diris: “Jes, ho Mesaĝisto de Dio.” Li diris: “Estu pacienca kun tiu, kiu estas senscia pri vi, donu al tiu, kiu retenas vin, konservu ligojn kun tiu, kiu distranĉas ligojn kun vi, kaj pardonu tiun, kiu maljuste faras al vi.”

Aŭskultado de la voĉo de via lumigita konscienco alportos lumon al via vojo kaj benon al via vivo. Kiam vi sentas fortan impulson en via koro plenumi deziron, uzu vian juĝon kaj demandu vin: "Ĉu estas bona aŭ malbona deziro, kiun mi celas plenumi?"

Multaj faktoroj instigas homajn dezirojn Kiam iu vidas novan modelaŭton, ili volas posedi similan. Kiam ili vidas novstilan domon, ili volas posedi similan. Nova modotendenco fariĝas populara, kaj homoj sopiras aĉeti kaj porti tiun stilon!

De kie venas deziroj? Mi pasigis horojn pripensante tion. Ĉu vi povas kategoriigi ĉiujn viajn dezirojn? Mi sukcesis ordigi ilin ĉiujn kaj konservi nur la bonajn. Kaj kiam mi atingis dian komunecon, mi trovis, ke ĉiuj miaj bonaj deziroj estis plenumitaj samtempe. Hodiaŭ vi aspiras al io, kaj morgaŭ via animo sopiras al io alia. Via menso, kiu devenis de la Ĉiopova Dio, ne povas esti kontentigita per la bonaĵoj de ĉi tiu mondo, kaj neniam estos, ĉar, mia kara amiko, vi perdis la plej altvaloran kaj valoran trezoron de via animo, tiun, kiu sola havas la potencon kontentigi vian sopiron kaj plenumi viajn dezirojn. Tiu perdita trezoro estas Dio.

Estas vere, ke ekzistas iuj bonaj aŭ necesaj deziroj, kaj ke vi devus labori por plenumi ilin. Sed dum vi klopodas plenumi viajn pli malgrandajn dezirojn, ne forgesu unue plenumi vian plej grandan deziron al Dio. La konvinko, ke pli malgrandaj deziroj kaj devoj devas esti plenumitaj unue, estas iluzio kaj trompo. Mi ankoraŭ memoras komence de mia spirita vojaĝo, ke mi estis prokrastanto kaj ne meditis regule, kvankam mi daŭre diris al mi, ke mi trovos tempon por tio. Tuta jaro pasis tiel antaŭ ol mi komprenis, ke mi ne plenumis tion, kion mi promesis al mi. Mi tuj faris ĵuron al mi, ke la unua afero, kiun mi faros matene, estus lavi min kaj poste mediti pri Dio. Ĉiutagaj taskoj estis multaj tiutempe, kaj ne estis facile eviti ilin, eĉ por mallonga tempo. Tial mi decidis unue plenumi miajn spiritajn devojn. Kaj tiel mi lernis grandan lecionon: mia devo al Dio venas unue, kaj nur tiam mi atentigas aliajn, malpli gravajn devojn.

Kial Dio malfermu la pordegojn de eterneco al la homaro se la homaro prioritigas aliajn devojn kaj konsiderojn super Dio? Dio metis spiritajn flugilojn en nin kaj atendas, ke ni ŝvebu en la sferoj de la spirito. Ĉi tiuj flugiloj estas niaj spiritaj sopiroj, niaj noblaj pensoj kaj nia sincera sopiro al nia dia fonto.

Ni serĉu Dion unue. Estas nesaĝe doni plej grandan gravecon al teraj devoj, ĉar Azraelo povas alvoki la animon iam ajn, kaj tiam ĉiuj devoj, engaĝiĝoj, zorgoj kaj obligacioj ĉesos kaj finiĝos unufoje por ĉiam. Do kial tiel forte alkroĉiĝi al la vivo?

Persono pensas, ke li ĝuas sekurecon kaj trankvilon, tiam subite perdas amaton, aŭ perdas sian sanon aŭ sian laboron, kaj sekureco kaj trankvilo malŝpariĝas!

Kiel granda estis mia amo por mia patrino! Mi pensis, ke ŝi ĉiam estos kun mi, sed subite mi trovis,

ke ŝi forlasis min kiam mi estis infano! Ni ne devas timi la morton, sed prefere esti pretaj por ĝi.

La vivo ne estas tia, kia ĝi ŝajnas. Ne fidu ĝin, ĉar ĝi estas ŝanĝema, trompema, kaj plena de seniluziigoj kaj frakasitaj esperoj. Perfekteco ne troveblas ĉi tie. Mi ne volas doni al vi nerealisman bildon pri la vivo. Ĉi tiu mondo ne estas paradizo. Ĝi estas dia laboratorio, kie Dio testas animojn por vidi, ĉu ili venkos malbonajn dezirojn per boneco kaj faros Lin - tio estas, faros Dion - sia plej granda deziro, por ke ili povu reveni al Lia regno.

La vivo svarmas de ĉiuspecaj tragedioj kaj komedioj, katastrofoj kaj ĝojoj. Ĝi estas vasta, ĉiam ŝanĝiĝanta kaj vigla gobelino de sennombraj formoj. Neniu du aferoj estas ekzakte samaj. La vivo de ĉiu homo estas unika. Ĉiu individuo havas malsamajn trajtojn, malsaman pensmanieron kaj malsamajn dezirojn. Se ni estus submetitaj al la samaj provoj ĉiutage, ni laciĝus kaj enuiĝus. Eĉ la Paradizo, se ĝi ĉiam estus la sama, perdus sian allogon. Ni amas diversecon kaj diversecon. La reganta tradicia koncepto pri Paradizo estas tute malĝusta. Se ĝi estus vere teda, la sanktuloj kaj sanktaj homoj de Dio preĝus reveni al la Tero por amuzi sin! La Paradizo konstante renoviĝas laŭ la plej ĉarma maniero, dum la Tero ofte konstante renoviĝas, sed laŭ teda kaj malagrabra maniero.

Tamen, malgraŭ la fakto ke la vivo estas laciga kaj peniga, la plej multaj homoj kutimiĝas al ĝi, kredante ke ne ekzistas alia maniero vivi. Nekapablaj kompari ĉi tiun vivon kun spirita vivo, ili ne komprenas la amplekson de la doloro kaj laceco kaŝitaj en la faldoj de ĉi tiu mondo.

Vere, la vivo ne estas reala. Ĝi estas nur amuzaĵo, nenio pli. Same kiel malnovaj filmoj estas reeldonataj

denove kaj denove, tiel ankaŭ la samaj malnovaj eventoj ripetas sin en diversaj formoj. Kaj malgraŭ la senfina daŭrigo de la vivo, la samaj temoj prezentitaj en pasintaj filmoj estas ripetataj unu post alia. Vere, historio ripetas sin, kaj homoj estas nuraj artefaktoj en la muzeoj de la tempo.

Lasi la vivon malkaŝi siajn surprizojn, akcepti ilin kun ĝojo, objektiveco kaj malligiteco, netuŝita de emocioj, kvazaŭ spektante filmon. Kora rido estas mirinda kuracilo por ĉiuj homaj malsanoj.

Vi devas alproksimiĝi al la vivo facile kaj komforte. Jen kion mi lernis de mia instruisto. Komence de mia spirita trejnado en lia ermitejo, mi plenumis miajn devojn kun malafabla vizaĝo, neniam ridetante. Iun tagon mia instruisto rimarkis tion kaj diris: "Se Dio volas, ĉio estas bone! Ĉu vi estas ĉe funebro? Ĉu vi ne scias, ke trovi Dion signifas kaŝi zorgojn kaj entombigi ĉiujn malĝojojn? Ne prenu la vivon tiel serioze."

Li instruis min, ke estas la devo de la homo levisian menson super ĉiujn teran distraĵojn kaj problemojn, por ke li povu trovi kompletan liberecon en Dio.

Oni devas konservi ekvilibron en ĝojoj kaj malĝojoj, profito kaj perdo, venko kaj malsukceso por alfronti la defiojn de la vivo kun kuraĝo kaj memfido.

Konservi internan pacon malgraŭ ĉiuj eventoj estas la plej bona maniero venki trompemajn dezirojn. Jen kion mi lernis de la granduloj, kiujn ne influis la ŝanĝiĝoj de la tempo, sed restis firmaj kaj neŝanĝeblaj ĝis la fino. Eĉ la profetoj, kiam ili estis torturitaj, ne perdis sian sanktan konscion, nek ili permesis al iu ŝteli la amon de Dio de ili. Spirita ĝojo estas mem benita protekto kaj la plej granda fortikaĵo el ĉiuj. Meze de provoj kaj afliktoj, memoru la benojn,

kiujn Dio donacis al vi. Via animo estas sankta templo de Dio. Vi ne devas permesi, ke la mallumo de nescio malpurigu tiun puran lokon. Kiel mirinde estas esti en stato de spirita konscio, honorita, digna, sekura kaj pacema! Timu nenion kaj malamu neniun. Donu vian amon al ĉiuj. Sentu la amon de Dio kaj vidu Lian ĉeeston en ĉiuj homoj, kaj lasu vian plej fortan deziron esti Lia konstanta ĉeesto en via koro. Jen la maniero vivi en paco kaj trankvilo en ĉi tiu mondo. Sed estas malfacile gustumi ĉi tiun memkontenton, dum la furiozaj ventoj de deziroj blovas tra la oazo de la koro kaj skuas ĝiajn arbojn perforte.

Deziroj estas formitaj de la ĉirkaŭaĵo de homo. Ili naskiĝas el niaj sensaj perceptoj kaj estas limigitaj de la limigoj de tiuj perceptoj. Ĉeesti kamparan foiron plenumas deziron pri iom da ekscito, sed post vizito al mondnivela ekspozicio kaj vidado de ĉiuj malsamaj ekspozicioj, la malgranda foiro perdas sian ĉarmon kaj allogon. Tial, ni devas unue sperti la ĝojon de komuneco kun Dio, por ke ni povu kompari tiun ĝojon kun pli malgrandaj teraj plezuroj. Tiam, deziroj estos de pli alta naturo. Deziro estas senfina; tuj kiam unu deziro estas plenumita, alia prenas ĝian lokon. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj viaj deziroj estas plenumitaj. "Unue serĉu la regnon de Dio kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi estos donita al vi (Kaj kio estas ĉe Dio estas pli bona kaj pli daŭra)". Do kial ne unue serĉi la plenumon de tiu plej granda deziro kaj ricevi el la malavara mano de Dio la plej bonan kaj plej daŭran?

Kiam Dio respondas al la preĝo de la serĉanto koni Lin, ĉiuj liaj aliaj deziroj plenumiĝos tuj kaj por ĉiam.

Iuj homoj pensas, ke ili ne havas dezirojn. Bone! Mi rimarkis, kio ofte okazas kiam homoj iras al la merkato. Ili eble ne havas specifan deziron aĉeti, sed

subite io kaptas ilian atenton kaj ili pensas: "Ho jes, mi devas aĉeti ĝin!"

Eĉ se ili ne aĉetas ĝin tuj, ĝi restas en iliaj pensoj tage kaj nokte ĝis ili fine faras tion, eĉ se ili devas prunti monon. Ili ĝuas ĝin por iom da tempo, sed iom post iom ĝia allogo svagiĝas kaj la ĝojo posedi ĝin malpliĝas, do ili deziras ion alian, kaj tiel plu.

Iafoje ni renkontas iun, kiu diras: "Ho, se mi nur havus tian kaj tian monsumon (aŭ specialan modelaŭton aŭ naĝejon aŭ aŭ)" kaj tuj kiam tiu deziro plenumiĝas, alia sopiro ekestas por io nova.

Homaj deziroj estas esence neperfektaj, kaj tial ili ne kapablas atingi kompletan feliĉon por siaj posedantoj.

La mondo provos malatentigi vin de la memoro, ke la sola vere valora deziro estas trovi Dion. Sed vi devas memorigi vin pri tio ĉiutage. Kiam persono decidas ĉesi fumi, ĉesi tromanĝi, ĉesi mensogi aŭ ĉesi trompi, ili devas esti rezolutaj en sia decido kaj ne ŝanceliĝi. Malbona medio drenas kaj malfortigas la volon, kreante falsajn dezirojn en persono. Ĝi prenas la plej bonan de ili kaj donas al ili la plej malbonan. Tiuj, kiuj vivas kun ŝtelistoj, kredas, ke ĝi estas la sola maniero vivi. Sed asociiĝi kun bonaj homoj direktas la menson al pli altaj aferoj, tiel ke falsaj deziroj jam ne povas tenti personon. Ĉio en ĉi tiu vivo estas submetita al ŝanĝo kaj fluktuo. Sed kelkaj momentoj de profunda kontemplado aŭ studado kaj reflektado pri puraj spiritaj temoj estos fonto de inspiro, portante la seriozan serĉanton trans la oceanon de trompo kaj iluzio al diaj bordoj, kie "neniu laceco tuŝos ilin en ili, nek ili estos forpelitaj de tie".

(La plej granda ripozo estas preparita por tiuj, kiuj laboris, kaj tiu, kiu ne ŝparis penon en serĉado de la vero, gajnis ĝin.)

Vera feliĉo kuŝas en sopiro al Dio kaj konstanta pensado pri Li. Kun persistemo, venas tempo, kiam tiu penso fariĝas tiel firma kaj neŝanceblebla, ke neniu fizika, mensa aŭ emocia sufero povas deturni vian konscion de Dio. Ĉu ne estas mirinde vivi kun la konscio pri Dio, pensante pri Li kaj sentante Lin ĉiam, kaj resti en la sanktejo de Lia neatakebla ĉeesto, kie nek morto nek io alia povas ŝteli vian internan pacon? (Tiuj, kiuj kredas kaj kies koroj trovas ripozon en la memoro pri Dio. Vere, en la memoro pri Dio koroj trovas ripozon.)

Kiam vi fariĝas imuna kontraŭ ĉiuj deziroj, vi ĝuas eternan ĉeeston

La vivo estas vere stranga, ĉar ĉio estas submetata al ŝanĝo. Tial oni ne ankriĝu la ŝipon de feliĉo sur la ŝanĝiĝantaj sabloj de ĉi tiu vivo. Nia tempo pasos, kaj tio, kion ni vidas nun, iam malaperos. Ŝanĝo estas akceptebla kondiĉe ke vi ne permesas al ĝi damaĝi vin. Kaj kiam ĝi damaĝas vin, la interna tumulto, kiun vi spertas, estas mesaĝo al vi, ke vi ne estu posedata de deziroj. Kiam vi estas sekura en la dia spirito, vi ĝuas ĉion sen alligiteco aŭ dependeco. Tial, klopodi koni Lin estas de plej alta graveco por tiuj, kiuj zorgas; alie, la vivo estos detruiga seniluziigo, dispremante esperojn laŭ terura maniero.

Kiam mi revenis al Hindio en 1935, mi esperis viziti la lokojn, kiujn mi amis kiel infano, sed ĉe alveno, mi trovis, ke ĉio ŝanĝiĝis. La vivstadio estis rearanĝita laŭ malsama maniero. La plej granda seniluziigo kaj ŝoko venis kiam mi vizitis mian malnovan domon en Aykapur, kie mi kutimis ludi kaj observi la birdojn. Nur unu arbo restis el ĉio, kion mi memoris. Tia estas la vivo! Konataj kaj amataj aferoj forglitas de nia vido unu post unu. Mi estis preta doni

ĉion por vidi nian domon, kia ĝi estis en mia infanaĝo. Kaj tamen, Dio plenumis mian deziron, ĉar mi poste vidis la domon en vizio, kie ni naĝis en la naĝejo, kaj poste mi supreniris, kuŝiĝis sur la lito kaj manĝis mangojn, same kiel mi faris multajn jarojn antaŭe.

Deziroj nun devas esti ekzamenitaj kaj ekzamenitaj tre zorge, bone ordigitaj, kaj nur la bonaj retenitaj, kaj eĉ ne tiuj bonaj deziroj permesitaj subpremi la plej gravan deziron por Dio.

Tiu deziro devas resti viva kaj brulanta, kaj ne devas esti permesita svagiĝi aŭ formorti. La homo havas grandan iluzion kiam li petas Dion plenumi siajn terajn dezirojn sed ne petas Lin riveli Sin al li. Imagu infanon, kiu konstante postulas, ke liaj gepatroj plenumu liajn petojn, kaj alie nek demandas pri ili nek pensas pri ili. Tio estas maldankemo kaj neo de ilia boneco, kaj en tio estas leciono por tiuj, kiuj pripensas.

Kiam oni aplikas ĉi tiun libron de vivo, oni estos akompanata nur de la spirita scio akirita dum sia tera restado. Tial, Dio devas resti ĉiam ĉeestanta en onia menso, konstante alvokante Lin kaj neniam forgesante Lin, se oni vere zorgas pri sia spirita estonteco. Kiam ni estas en komuneco kun Dio, ni trovos, ke ĉiuj deziroj plenumiĝas mistere. Sed ni devas unue serĉi Dion. Li estas malavara kaj donis al ni ĉion, sed ni trovos Lin nur kiam ni ne kontentiĝos pri Liaj donacoj, sed turniĝos al la Donanto mem. Ni ekkonos Lin kondiĉe ke ni estos sinceraj en nia strebado, seriozaj en nia deziro alproksimiĝi al Li kaj sperti Lian benatan ĉeeston.

La plej granda obstaklo, kiun homo alfrontas, estas sia propra memo. Kiam ili provas sidi trankvile kaj pripensi spiritajn aferojn, subite aperas mondaj pensoj, malatentigante ilin kaj malhelpante ilin atingi

sian celon. Ili devas trejni sin por regi siajn pensojn kaj korpojn, kaj tiel ili portos porteblan paradizon en sia animo. En vivo aŭ morto, en ĉielo aŭ infero, tiu supera feliĉo akompanos ilin.

Ni devas preĝi al Dio profunde, elverŝante nian grandan sopiron, petante Lin en la lingvo de la koro, la sopiro de la animo, kaj la flustroj de la konscienco, por ke Li aŭdu nin kaj respondu al ni. Sed se persono preĝas senentuziasme kaj samtempe pensas pri io alia — io, kion Dio scias, ke ne estas la ĉefa zorgo de tiu persono — Li ne respondos.

Ni devas unue havi Dion La tempo estas nun Ni ne devas atendi, ĉar iluzioj estas tro potencaj La vivo pasas rapide, kaj estas domaĝe forlasi ĉi tiun mondon sen scii la celon de la vivo Ni devas pripensi kiam ajn ni havas momenton da libera tempo Eĉ se viaj preĝoj ne estas responditaj komence, ne senkuraĝiĝu pri la kompato de Dio, sed daŭrigu petegi Preĝu sincere kaj fidu, ke via preĝo estos respondita

Mi atestis en mia vivo la plej grandan pruvon de la respondemo de Dio al preĝo. Sed tia respondo postulas penon, ĉar nenio signifa venas sen klopodo. Meditado estas esenca por malkaŝi la misterojn de la vivo kaj eniri la regnon de Dio.

Malbonaj kutimoj kaj aliaj distraĵoj provos subfosi viajn klopodojn kaj malfortigi vian decidon. Sed se vi volas esti feliĉa, tenu viajn pensojn turnitaj al Dio, kaj vi trovos Lin proksime al vi.

Deziroj al teraj plezuroj kreas magnetan altiron, kiu altiras homon al ĉi tiu tero, vivo post vivo. Reveno al la karno fariĝas nenecesa por tiuj, kiuj trovis siajn dezirojn en Dio. Kiam ajn ili deziras plenumi iun ajn deziron, ili pensas pri ĝi, kaj ĝi manifestiĝas antaŭ ili. Mia patrino aperis al mi post sia morto, kaj mi konsoliĝis vidante ŝin kaj dankis Dion pro Lia boneco.

Vere, Li estas la Plej Malavara kaj la Plej Kompatema. Li plenumas niajn dezirojn por montri Sian amon kaj dankemon al ni, kiam ni donas al Li la unuan lokon en niaj koroj.

Kiam persono atingas Dion, ili fariĝas la mastro de vivo kaj destino. Ni ne rajtas ripozi ĝis la dia ĉeesto estos firme establita en niaj vivoj. Li donos al ni ĉion, kion ni sopiras, kaj provos nin.

La provoj kaj obstakloj sur la spirita vojo estas multaj kaj grandaj, sed dum ni trapasas tiujn provojn kaj venkas tiujn obstaklojn, ni devas diri: "Ho Sinjoro, Vi respondis miajn preĝojn kaj plenumis miajn plej grandajn dezirojn, tial mia koro riĉiĝis per Via ĉeesto kaj mia animo radiiĝas per Via lumo."

Paco estu sur vi

El la diraĵoj de la instruisto Paramhansa

Yogananda

Homoj plendas pri la ideo rezigni pri certaj aferoj en la vivo, kvankam en realeco ili rezignas pri multaj valoraj aferoj, ne malpleje pri trankvilo, kaj kelkfoje ili eĉ oferas sin por mono, kiu estas submetata al damaĝo kaj perdo

Fordonu vin al Dio kaj vi trovos, ke via vivo fariĝis kiel

bela ritma melodio

Turnu vian atenton internen de ĉi tiu mondo al la vasta regno de Dio, kiu estas en vi

En la ŝipo de trankvilo vi povas veli al tiu mondo preter niaj revoj, kie la dia fonto senĉese fluas el la profundoj de la koro kaj animo

Sinjoro, helpu min ludi mian rolon en la ludo de la vivo
laŭ maniero kiu plaĉas al Vi, ĉu mi estas malforta aŭ forta,
malsana aŭ sana, fama aŭ nekonata, riĉa aŭ malriĉa, sciante
.ke Vi amas min kaj neniam forlasos min

Riĉeco povas esti prenita de persono, aŭ ili povas esti
prenitaj de ĝi, ĉe ilia foriro de ĉi tiu mondo, kaj ili ne povas
kunporti ĝin. Ĝia vera valoro kuŝas en elspezado de ĝi por
utilaj agoj kaj en alportado de feliĉo al si mem kaj al aliaj en
.maniero kiu plaĉas al Dio kaj onia konscienco

Tiuj, kiuj pensas nur pri sia propra sekureco kaj
komforto, forgesante aŭ ignorante la bezonojn de aliaj, fakte
svatas la malriĉecon, kiu iam estos ilia sorto. Tiuj, kiuj
alkroĉiĝas al sia riĉeco anstataŭ uzi ĝin por bonfaroj, ne
alportas al si prosperon en sia postvivo, sed naskiĝas
malriĉaj, kun la deziroj kaj avidoj de riĉuloj. Sed tiuj, kiuj
dividas sian abundon kaj prosperon kun aliaj, altiras bonecon
.kaj abundon kien ajn ili iras

Kiam vi volonte donas al tiuj, kiuj meritas ĝin, vi trovos,
ke Dio ĉiam estas kun vi kaj neniam forlasos vin, kaj vi
bezonos nenion. Ni ne devas forgesi, ke niaj vivoj estas rekte
subtenataj de Dio, kaj kiam ni komprenas, ke niaj mensoj,
niaj volo kaj niaj agadoj ĉiuj dependas de Dio kaj derivas
sian forton de Li, tiam ni ricevos rektan gvidadon de Li kaj ni
.komprenos, ke nia vivo estas unu kun Lia senfina vivo

Meditado pruvas la ekziston de Dio. Post kiam la ondoj
de sensacio estas forigitaj el la lageto de la menso, dia feliĉo
elŝprucas el la animo. Ĉi tiu feliĉo jam ekzistas en la animo,
.sed ĝi estas vualita

Ho, Sinjoro Mi uzos mian volon kaj intelekton por unue
plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste mi pluiros al pli
.grandaj atingoj

Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas atingitaj, ĝi tamen
donas nur nekompletan feliĉon — kaj trovante Dion mi

malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo, kaj ĝi neniam
ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj kaj ĉiamverdaj herbejoj de
.la animo

Domo: Venkoplaco

Se homo pasigas sian vivon ĉasante unu eksciton post
alia, tiu neniam konos la guston de vera feliĉo. Oni devus vivi
simple kaj alproksimiĝi al la vivo facile. Estas konsilinde por
homo pasigi tempon sole, pripensante siajn proprajn agojn
de tempo al tempo, kaj praktikante internan pacon, kiu
.alportas resaniĝon, reunigon kaj renovigitan forton

Se distraĵoj konstante ĉeestas kaj aliaj stimuloj
bombardas la sensojn, la nervoj suferos kiel rezulto, grandaj
kvantoj da vivenergio estos malŝparitaj, kaj la animo sentos
sin streĉita kaj afliktita. Krome, oni ne devus tro zorgi pri
korektado de aliaj; prefere, oni devus korekti sin mem antaŭ
.ol provi korekti aliajn

Sciigu, ke la hejmo estas la plej granda bataalkampo.

.Persono, kiu estas anĝelo en sia hejmo, estos anĝelo ie ajn

La dolĉeco de la voĉo kaj la paco sugestita de nobla

konduto estas pli bezonataj en la hejmo ol ie ajn alie

Same kiel mallumo ne povas resti kie lumo brilas, tiel
ankaŭ la mallumo de malsano devas malaperi kiam la lumo
de Dio brilas en la ĉeloj de la korpo, kaj malmultaj estas tiuj,
.kiuj komprenas ĉi tiun veron

Kiam homoj sentas fortan deziron resaniĝi, ili preĝas

kun maltrankvilaj koroj aŭ kun sento de malespero,
supozante, ke Dio ne aŭskultos iliajn preĝojn, aŭ ili preĝas

.sed ne atendas, por ke ili sciu, ĉu iliaj preĝoj atingis Dion

Same kiel oni ne povas aŭskulti muzikon elsenditan tra

la aero per difekta ricevilo, tiel ankaŭ oni ne povas kapti la
vibrojn de sano, forto kaj saĝo elirantaj de Dio per

metapsikia aparato paneanta kun timoj, zorgoj kaj ĉiaj
.angoroj, duboj kaj necerteco

Ni memoru kaj danku Vin, Sinjoro, en tempoj de bezono

kaj prospero, en malsano kaj sano, en mallumo kaj lumo, kaj

en ĉiuj cirkonstancoj. Ni memoru kun dankemo la tagojn de bonfarto, kiujn Vi donacis al ni. Helpu nin malfermi la okulojn de fido, por ke ni vidu Vian benatan lumon, kiu resanigas .ĉiujn malsanojn kaj suferojn

Mi estas la kapitano de mia ŝipo de bonaj pensoj, mia bonvolo, kaj mia fruktodona, utila agado. Mi stiros la ŝipon de mia vivo, ĉiam fiksante miajn okulojn sur la brilanta .planedo de paco en la ĉielo de mia profunda kontemplado

Mi uzos miajn kreivajn penskapablojn por atingi sukceson en ĉio, kion mi faras. Dio helpos min, se mi ankaŭ .provos helpi min mem

Hodiaŭ mi prilaboros la ĝardenon de la vivo per renoviĝinta peno kaj semos ĝin per la semoj de saĝo, sano, kontenteco kaj feliĉo. Mi akvumos la semojn per fido kaj memfido, kaj mi atendos la malavaron de la Ĉiopova por doni al mi justan rikolton. Eĉ se mi ne rikoltos la atendatan rikolton, mi restos dankema kaj dankema pro la trankvilo, kiu .venas de la klopodo fari mian plejebulon

Mi dankos Dion, ke mi kapablas daŭre provi ĝis mi sukcesos, per Lia graco, kaj mi dankos Lin, kiam mi atingos la plej grandan deziron de mia koro. Mi klopodos fari nur .noblajn kaj dignajn agojn, serĉante la plezuron de Dio
La mondo svarmas de naturaj kaj homaj ŝtormoj, kaj Dio estas la forta ŝildo kaj sekura rifuĝejo kontraŭ la ŝtormoj, uraganoj kaj malbonoj de ĉi tiu mondo. Kie ajn Dio estas, tie estas nek timo nek malĝojo. La vera kredanto staras firme kaj fiera en la batalo de la vivo kaj la lukto de la eventoj, certa, ke Dio estas kun li, protektante lin kontraŭ malbono kaj neniam forlasante lin eĉ por momento. Tiel, timo malaperas el lia koro kaj certeco ekregas, protekto, kiu ne .povas esti trudita

Ne timi signifas havi fidon al Dio kaj Lia protekto, kaj .havi fidon al Lia justeco, saĝo, kompato, amo kaj ĉieesteco

Timo senhavigas homon je ties psikologia forto,
malklarigas ties menson, kaj difektas la naturajn ritmojn de
la koro. Krome, timo povas kaŭzi fizikajn perturbojn kaj
psikologiajn malsanojn. Anstataŭ venkiĝi al angoro kaj
psikologia enfermo, homo devus certigi al si, ke li estas
sekura en la protekto de Dio, la Ĉiovidanta, la Ĉioaŭdanta,
sekura en Lia nekonkerebla fortikaĵo, kaj ĉirkaŭata de Lia
.kompato kaj zorgo

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur batalkampo, suferante pro
malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de
Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn,
kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de
protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de
eventoj, samtempe havante kompletan fidon al dia helpo.
Fido neniam signifas esti malzorgema aŭ agi malsaĝe fronte
al malprospero. Prefere, sendepende de tio, kio okazas, oni
devas aserti al si, ke nur Dio kapablas helpi en malfacilaj kaj
penigaj cirkonstancoj, se oni turnas sin al Li per sia tuta koro,
.animo kaj sentoj

Kiam malfacilaĵoj falas kiel lavango, ni ne rajtas permesi
al ili paralizi nian volon aŭ obskuri nian klaran vizion kaj
saĝan, logikan aliron. Male, ni devas konservi nian fidon al
Dio kaj nian denaskan senton pri ĝusteco kaj malĝusteco, kaj
klopodi trovi elirejon. Kun la helpo de Dio, ni trovos ĝin. Fine,
aferoj pliboniĝos, ĉar la potenco kaj mirindaĵoj de Dio estas
kaŝitaj malantaŭ la kontraŭdiroj de homa vivo. Tiuj, kiuj ne
akceptas la neeviteblon de cirkonstancoj kaj anstataŭe
provas penetri trans la vualon per sia intelekto kaj fido,
trovos la pordon malfermita por ili - pordon, kiun ĉiu
.kredanta mano frapas

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni
stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio
esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la

vivo. Dio estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj
mallumo, la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la
lumturo de gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la
.marojn de tera, pasema ekzisto

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

La diferenco inter mensa kontemplado kaj spirita
introspekto

Se persono programas sin per teoria scio, ili fariĝas kiel
migranta registriilo, ripetanta proverbojn kaj altajn frazojn,
kaj aliaj konsideras ilin kleraj kaj kleraj. Sed tia scio ne estas
plifortigita per rekta percepto de la vero, nek estas egalita
per spirita atingo. Ĉi tiu speco de intelektigo aŭ intelektigo
tenas la "memon" ligita al la sensa menso, kiu mem estas
limigita de la fizikaj sensoj. Teoria scio ne povas akiri dian
scion, kaj estas konsilinde ne perdi sian valoran tempon per
teorioj, kiuj ne povas esti aplikitaj en la realeco, por ke oni
ne trovu sin perdita en densa intelekta ĝangalo, nekapabla
.transcendi la sferon de teorio

Ĉi tiu procezo ne kondukos al la scio pri la vero, ĉar la
vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj sekvas ĉi
tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj subjektivaj
.konkludoj

Se persono uzas siajn mensajn kapablojn nur por akiri
monon kaj materiajn posedaĵojn, ilia konscio estos tirata en
la materialan mondon kaj implikiĝos en senfinajn komplikaĵoj.
Tial, saĝuloj diras, ke persono ne devas dediĉi ĉiujn mensajn

kapablojn, kiujn Dio donacis al ili, al la persekutado de
pasemaj aferoj, por ke ili ne perdu sin en la labirinto de
materiismo kaj ne kreu nenecesajn limigojn kaj limigojn por
si mem. Anstataŭe, ili devas uzi siajn mensajn kapablojn por
akiri la necesajn de la vivo kaj klopodi disvolvi siajn
moralajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj malĝuste, kaj
inter tio, kio estas malutila kaj tio, kio estas utila. Kiam ili
kultivas sian spiritan komprenon, ili povos senti Dion en si
mem kaj konstati la spiritajn verojn kaŝitajn malantaŭ la
densaj vualoj de materiismo. Ĉi tiu stato nomiĝas spirita
.introspekto

Kiaj ajn estas niaj zorgoj, Dio ĉiam devas havi prioritaton
en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
estas la konstanta, sincera ligo kun Dio, per kiu vi persone
atestos mirindan, pozitivan transformiĝon, kiu profunde
.impresos vin

Kiam persono volas vidi spektaklon, aŭ aĉeti novajn
vestaĵojn aŭ novan aŭton, ĉu ne estas vere, ke ilia menso
estas ĉiam okupata? Rilate al tiuj aferoj kaj kiel atingi aŭ
akiri ilin? Li ne ripozos ĝis li plenumos siajn dezirojn, kaj li
.daŭre laboros senlace por atingi tiujn dezirojn

Tiel, la homa menso devus esti okupata per pensado pri
Dio, kaj tiam ĉiuj pli malgrandaj, pli malgrandaj deziroj
.transformiĝos al forta deziro senti Dion kaj komuniki kun Li

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
Eliranta el la profundoj de sopiranta animo

La voko de la animo tuŝos la kosman koron, kaj la
.respondo venos, alportante kun si grandan ĝojon

Intelekta flustrado kultivas volon, ĝis vi posedas sufiĉe
da forto por atingi la deziratan celon

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝarĝitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por realigi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

La sekreto de kresko

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

Malgraŭ la severeco de provoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
multflankan ŝtalon. La saĝo, kiun ni forĝas tra la brulantaj
flamoj de sperto, estas vere rimarkinda. La vivo purigas nin,
transformante niajn bazajn naturojn en altvalorajn
elementojn, permesante al ni vivi kun animoj tiel puraj kiel
juveloj, tiel fortaj kiel ŝtalo, tamen flekseblaj kaj rezistemaj,
flekxiĝantaj sen rompiĝi sub la premoj de malprospero kaj
.malfacilaĵoj

Kiam ni vidas vizaĝojn distorditajn de kolero, cikatrajn
de brutaleco, ilia vido igas nin sopiri forpeli la malbelecon el
niaj propraj animoj - animo netuŝita de io ajn krom malbonaj
intencoj kaj profundaj rankoroj, kiuj obskuras la benatan dian
bildon en ni, same kiel fulgo difektas spegulon. La doloraj
agoj de aliaj devus vekti en ni la deziron plibonigi nian
propran konduton kaj regi nin, por ke ni estu mastroj de niaj
.senbridaj pasioj, ne sklavoj al ili

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj malsanoj, posedante potencan, preskaŭ magian, magnetan forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn, sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia estaĵo plena de abundo da trankvilo. Ĉi tio estas ĉar tiu fluo estas konektita al sia pli alta fonto, ĉiam fluanta kaj konstante atinganta animojn en harmonio kun ĝi. Ili tiam povos transdoni ĉi tiun fluon de feliĉo al animoj sopirantaj .pacon

Ĉiutage, homo rigardas sin en la spegulo por vidi sian vizaĝon, ĉar ili volas aperi plej bone al aliaj. Kiom pli grave do estas por ili stari ĉiutage kun si mem kaj rigardi en la spegulon de interna analizo por malkovri, kio kuŝas sub la brilanta surfaco! Ĉar ĉio, kio estas ekstere alloga, derivas sian allogon de la interna memo. Kaj nenio makulas la puran spegulon de la animo kiel psikologiaj misprezentoj kiel kolero, indigno, envio kaj malamo. Kiu ajn klopodas liberigi sin de ĉi tiuj kombinaĵoj, fremdaj al la naturo de la spirito, .permesos al la lumo de interna beleco radii de interne

Per analizo, ni malkovras, ke homaj problemoj estas trioblaj: ekzistas problemoj kaj malsanoj, kiuj atakas la homan korpon, aliaj, kiuj atakas la menson, kaj tria .kategorio, kiu blokas la vojojn de la animo

Malsano, maljuneco kaj morto estas la malfacilaĵoj kaj obstakloj, kiujn la korpo alfrontas. Psikologiaj malsanoj, tamen, invadas la menson per tristeco, timo, kolero, subpremitaj deziroj, indigno, malamo, emociaj obsedoj, febra nerva agitiĝo kaj la psikologia kancero, kiu paralizas mensajn kapablojn. La plej danĝera malsano, tamen, estas la malsano de la animo, manifestiĝanta en nescio, el kiu ĉiuj aliaj .malsanoj devenas kaj disvastiĝas

Estas pli da bono ol malbono en la mondo

Kiam duboj enŝteliĝas, ni devus memori la vivojn de grandaj homoj. Estas vere, ke ni estas homoj, sed Dio dotis nin per eksterordinaraj povoj, kiujn ni malofte uzas. Do kial tremi pro timo de maljuneco, malsano kaj malĝojo? Ni devus fari kion ni povas por zorgi pri niaj korpoj, sed ni ne devus .venkiĝi al timoj aŭ entombigi nin sub amasoj da nescio

La korpo ne estas la tuta persono

Bono superas malbonon en ĉi tiu mondo ĉar Dio estas la finfina potenco Sed kiam malbono trafas nin, ni pensas, ke ni havas neniun potencon kontroli ĝin aŭ eskapi ĝian tenon

Ŝtormoj de malbono nepre blovos, sed ni povas superi iliajn efikojn kaj leviĝi super ili

Ni ne ricevis vivon por esti detruitaj de ĝi, sed por enstampi en nin konscion pri eterneco, kaj ni devas memori ĉi tiun veron

Sen libereco de penso, oni ne povas esprimi sin pure, spontanee kaj nature. Memoru, ke vi estas fundamente .libera. La povo de la volo ĉiam estas libera

Se vi uzas vian volon ĝuste, ĝi kreos bonan karmon por vi, sed plej multaj homoj ne volas ŝanĝiĝi kaj ne volas peni, do ili disfaliĝas fronte al malfacilaĵoj kaj ne kapablas alfronti .defiojn

Fari kion ajn oni volas ne estas libereco, ĉar homoj estas ligitaj de siaj deziroj, kaj tial iliaj agoj tute ne povas esti nomataj libereco. Vera libereco signifas fari ĉion kun volo gvidata de saĝo. Persono povas kontroli la sekvojn de siaj pasintaj agoj, kiuj neeviteble sekvos ilin, se ili aktivigas sian volon kaj uzas ĝin por bonaj kaj utilaj agoj. Se vi kondukas viajn agojn kun racio kaj voloforto, la fortoj de viaj antaŭaj malĝustaj agoj malfortiĝos kaj la kutimoj rezultantaj de viaj .bonaj agoj fortiĝos

Ni konstante deziras tion, kio mankas al ni, kaj
alkroĉiĝas al aferoj, kiuj ne estas esencaj. Post kiam io
posedas nin, ni provizore perdas nian liberan volon. Same
kiel orientanoj estas sklavigitaj de antikvaj kutimoj, tiel
ankaŭ okcidentanoj estas sklavigitaj de modernaj. Ni kreas
.nian propran destinon kaj alkroĉiĝas al ĝi

Kial unu infano naskiĝas en malbonan familion, dum alia
naskiĝas en bonan? Ĉiu el ili uzis sian liberecon vivi laŭ certa
maniero en la pasinteco (en antaŭa vivo) kaj tiel kaŭzis tiujn
.cirkonstancojn al si en ĉi tiu vivo

Ne ekzistas vera libereco sen Dio. Ni devas pensi pri Li
konstante. Kiaj ajn estas niaj zorgoj kaj pensoj, Dio devas
okupi la unuan lokon en niaj koroj, kaj kiam ni vere estas
akordigitaj kun Li, ni ricevos la kapablon plenumi tion, kion ni
.devas, iam ajn, kun Lia dia helpo

Konsiloj por la disĉiplo

Unu el la studentoj petis la instruiston Paramhansa doni
al li iujn konsilojn pri mem-plibonigo, li diris: Se vi volas esti
.amata, komencu per amo al aliaj, kiuj bezonas vian amon

Kaj se vi atendas de aliaj, estu lojala kaj fidela al ili, por
ke ili estu fidelaj al vi

Se vi volas malhelpi aliajn agi malice kaj ruze, ne
permesu al trompo enfiltriĝi en viajn proprajn pensojn, kaj ne
.agu tiel, ke ili damaĝas aliajn

Se vi volas, ke aliaj simpatiu kun vi, komencu montrante
.empathion al ili, precipe al tiuj ĉirkaŭ vi

Se vi volas, ke aliaj respektu vin, vi devas montri
respekton al kaj junuloj kaj maljunuloj

Se vi volas pacon de aliaj, vi devas vivi vivon de
.harmonio

Se vi volas, ke homoj estu religiemaj, estu spirita laŭ
naturo kaj lasu aliajn senti, ke vi estas bona rolmodelo kaj ke
.ili povas fidi vin

Mallonge, ĉio, kion vi volas, ke aliaj montru. Unu el la
bonaj ecoj estas unue montri ĝin en via vivo, kaj vi trovos, ke
.homoj reagos al vi same

Se vi povas identigi la areojn en via vivo, kiuj bezonas
plibonigon sen senkuraĝiĝi aŭ evoluigi
malsupereckompleksojn, kaj se vi konstante laboras por
plibonigi vian propran karakteron, tiam la tempo, kiun vi
pasigas pri tio, estos multe pli produktiva ol se vi perdus
dezirante, ke aliaj plibonigu sin. Via pozitiva ekzemplo kaj
sana konduto havas pli grandan potencon ŝanĝi aliajn ol viaj
.deziroj, kolero kaj vortoj sole

Ho Sinjoro, Vi estas la fonto de ĉia boneco kaj la origino
de ĉia potenco. Benu nin, por ke ni povu reflekti Viajn benojn
sur nin en nia sano, niaj intelektaj aspiroj kaj niaj spiritaj
esprimoj. Vi estas la radianco en la steloj, la energio en la
atomoj, la boneco en la koroj kaj la beleco en la vero. Helpu
nin plenigi nin per Via supera potenco, Via senfina saĝo kaj
.Via senlima aŭtenteco

Sinjoro, ni rekonu, ke Vi estas la fonto de sano, la
oceano de vivo, kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio.
Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj, de timoj kaj zorgoj, kaj
lasu la inundon de Via saĝo forbalai ĉiujn derompaĵojn kaj
.rubon el niaj vivoj

Forŝiru, ho Sinjoro, la vualojn, kiuj kaŝas Vian vizaĝon de
ni. Lasu nin vidi Vin kiel lumon tiel brilan, kiel sennombraj
sunoj ĉe la horizonto de niaj vivoj. Lasu nin senti Vin kiel
ĉiam renoviĝantan potencon, kiu inspiras niajn pensojn,
nutras niajn animojn, subtenas niajn korpojn kaj plenumas
.niajn revojn

Amen

Plej multaj homoj ne scias kial. De sia ekzisto sur ĉi tiu tero, ili kredas, ke la celo de la vivo estas la plenumo de deziroj, akiri la necesaĵojn de la vivo, serĉi plezuron kaj .homan amon, kaj finfine kapitulaci al la fina alvokanto

Homoj komencas siajn vivojn kiel programistoj kun specifaj inklinoj kaj deziroj, kiuj ne plenumiĝis en la pasinteco, kaj ili provas - kun la malmulta libera volo, kiu restas al ili - imitante la dezirojn kaj agojn de aliaj. Se ili interriltas kun komercistoj, ili volas fariĝi kiel ili, kaj se ili .interriltas kun artistoj, arto fariĝas ĉio por ili

Dio volas, ke ni estu praktikaj en ĉi tiu mondo. Li donis al ni malsaton, kiu postulas, ke ni laboru por kontentigi ĝin, sed serĉi nur manĝaĵon, ŝirmejon, monon kaj posedaĵojn .signifas, ke la homo forgesas la fonton de sia feliĉo

Estas vere, ke ni devas labori por atingi niajn bezonojn kaj strebi atingi niajn legitimajn celojn, sed unue kaj ĉefe, ni devas malfermi niajn korojn al Dio kaj serĉi Lian gvidadon kaj aprobon en ĉio, kion ni faras. Tiam ni certe sukcesos en la lernejo de la vivo, ĉar ni ricevos nian direkton de la Supera Direktoro kaj Provizanto, kiu scias, kion ni bezonas kaj kio estas plej bona por ni. Tial, ni devas fidi Lin kaj submetiĝi al .Lia saĝa volo

El la prelegoj de la instruisto Paramahansa

Kiam la interna feliĉo de la animo estas obskurita per dika tavolo de pasemaj sensualaj plezuroj, la ora brilo de la spirito malheliĝas, kaj la travideblaj kapabloj de la animo estas kaŝitaj malantaŭ la denseco de materio. Kiam onia menso estas tirata al ĵaluzo kaj envio, kaj vualita en nuboj de timo kaj zorgo, oni fariĝas mizera, mizera kaj venkita. Sed

kiam oni direktas la saman atenton al amo, paco kaj
.harmonio, oni spertas profundan feliĉon

La animo sentas feliĉon kiam ĝi turniĝas de fizikaj
deziroj miksitaj kun sufero kaj mizero al la travideblaj virtoj
.de la spirito, plenaj de sublimaj ĝojoj

Se la animo tute mergiĝas en krudajn mondajn
plezurojn, ĝi fariĝas indiferenta pri la serĉado de pli altaj
ĝojoj kaj nekapabla sperti spiritajn plezurojn. Multaj eble
argumentos, ke rezigni pri materiaj plezuroj estas preskaŭ
neeble en ĉi tiu mondo aŭ vivante inter homoj, kies pensoj
rondiras nur ĉirkaŭ materiaj aferoj. Tamen, ne estas
postulate, ke la averaĝa homo forlasu la mondon kaj retiriĝu
al montoj kaj arbaroj por trovi trankvilon kaj pacon. Prefere,
ili restu en ĉi tiu mondo sen permesi al ĝiaj potencaj fluoj
forbalai ilin, por ke ili ne estu superfortitaj de la turbulaj
.ondoj de ĉi tiu vivo

Persono ne devus esti negativa rilate al sia ĉirkaŭaĵo, kaj
samtempe li ne devus permesi al materiismo blindigi lian
vidon, por ke li ne perdu kontakton kun sia spirita naturo kaj
.ne povu gustumi la ĝojojn de feliĉo kaj atesti diajn lumojn
La vivo, kun sia esenco, komponantoj kaj celoj, estas
malfacile komprenebla enigmo, sed ne nesolvebla, kaj per
nia progresema pensado, ni solvas kelkajn el ĝiaj sekretoj
.ĉiutage

La aparatoj bazitaj sur precizaj sciencaj principoj en ĉi
tiu epoko estas certe imponaj, kaj la malkovroj, kiujn la
scienco alportas, donas al ni pli klaran vizon pri la manieroj,
laŭ kiuj la vivo povas esti plibonigita. Sed malgraŭ ĉiuj
ekipaĵoj, inventoj kaj strategioj, kiujn ni havas, ni ankoraŭ
ŝajnas esti kiel marionetoj en la manoj de la sorto, kaj la vojo
antaŭ ni estas ankoraŭ longa antaŭ ol ni liberiĝos de la
.kontrolo de la naturo

Certe, vivi sub la kompato de la naturo ne estas libereco. Niaj entuziasmaj mensoj estas superfortitaj kaj katenitaj de sento de senhelpeco kiam ni sentas nin viktimoj de inundoj, uraganoj aŭ tertremoj, aŭ kiam eventoj forŝtelas de ni - sen logika kialo - niajn amatojn proksimajn al niaj koroj. Ni tiam rimarkas, ke ni ne atingis multajn venkojn, kaj ni ne kapablis superi malfavorajn cirkonstancojn. Ĉar malgraŭ ĉiuj niaj klopodoj fari la vivon tia, kia ni volas, certaj cirkonstancoj ĉiam aperos sur ĉi tiu tera scenejo, kaj eventoj estas direktitaj de potenca menso, pri kiu ni scias malmulte, laborante tute sendepende de niaj opinioj kaj volo. La plej bona, kion ni povas fari, estas labori kaj fari kelkajn .plibonigojn

Ni kultivas tritikon kaj faras farunon, sed kiu kreis la unuan semon? Ni manĝas panon faritan el faruno, sed kiu donis al niaj korpoj la kapablon digesti ĝin? Kaj kiel ?transformi manĝaĵon en nutraĵon

En ĉiu angulo de la vivo ŝajnas esti nemalhavebla dia mano. Ni ne povas administri niajn aferojn sen ĝi, kaj malgraŭ ĉiuj certecoj, kiujn ni posedas, ni ne scias, kiam la koro ĉesos funkcii. Tial la neceso de aŭdaca fido al la supera dia potenco kaj fidado al nia pli alta memo, eliranta el tiu .ĉiopovo, laŭ kiu ni estas modelitaj

Ni devas posedi fidon liberan de fiereco, kaj memfide iri sur la vojoj de la vivo

Sen paniko kaj tremo, kaj sen aflikto kaj enfermo

Traktado de alergioj

Superi sentemon estas delikata arto, kaj regi onian reagripecon estas grava por disvolvi ekvilibran kaj .multflankan personecon

Sentemo devenas de miskompreno,
malsupereckomplekso, troigita fiereco kaj troiga memo

Kiam persono pensas, ke iliaj sentoj estis vunditaj, tiu
penso enradikiĝas en ilia menso, vekante iliajn nervojn, kiuj
tiam fariĝas streĉaj kaj ribelemaj. Kolero ekbrulas en ilia koro
pro la vunditaj emocioj. Tamen, iuj homoj havas la kapablon
kontroli siajn emociojn, do iliaj eksteraj signoj ne aperas
malgraŭ la intensa kolero en ili. Aliaj esprimas sian koleron
per tujaj reagoj, evidentaj en iliaj okulmuskoloj kaj mimikoj,
.kaj per akraj, koditaj vortaj respondoj

Troa emocieco havas gravajn sekvojn; ĝi komplikas la
situacion kaj kreas nedezirindajn malstabilecojn, kiuj
.negative influas aliajn

Oni devas klopodi ekzerci memregadon kaj trankvilecon,
kreskigante atmosferon de kompreno kaj harmonio, kiu
antaŭenigas pacon anstataŭ streĉitecon kaj dispelas la
vaporojn de streso. Tiuj, kiuj faras tion, estos mastroj de sia
propra destino kaj estos rekompencitaj per aprezo kaj
.respekto fare de tiuj ĉirkaŭ ili

Troa sentemeco estas trajto komuna al plej multaj
homoj, kaj kiam ĉi tiu neracia emocio ekflamas, ĝi blindigas
komprenon kaj malklarigas la okulojn de saĝo. Eĉ pli
malbone, la tro sentema persono kredas, ke ili pensas,
sentas kaj agas perfekte, kiam fakte ilia konduto povas esti
!tute malĝusta

Multaj homoj kredas, ke ili devus kompati sin mem kiam
ili estas kritikataj, kaj ke memkompato provizas al ili iom da
helpo. Sed kiel droguloj, ju pli ili prenas, des pli forta fariĝas
.ilia dependeco

Tre sentema persono ofte suferas senbezzone. Plej ofte,
neniu scias la kaŭzon de sia aflikto aŭ la naturon de sia

plendo, kio kondukas al pliigita angoro en sia memtrudita
izoliteco. Nenio atingeblas per silenta restado ĉe perceptitaj
insultoj aŭ kritikoj. Estas multe pli bone trakti la verajn
kaŭzojn de tia trosentemo per objektiva analizo kaj
.memregado

Ĉi tiu speco de nesana alergia havas gravajn sekvojn; ĝi
konsumas la koron kiel fajro kaj detruas la historiojn de paco.
.Tial, ĝi devas esti traktata saĝe, logike kaj kun firma volo

Mi laboras forte por servi ĉiujn, sed kiam mi retiriĝas al
mia soleco por reflektado, mi ne permesas al iu ajn ĝeni
mian kontempladon. Aliaj aferoj povas atendi, sed mia
ĉiutaga rendevuo kun Dio ne devas esti neglektita aŭ
.preteratentita

Antaŭ ol entrepreni ian ajn agon, paŭzu kaj zorge
konsideru la sekvojn kaj ilian efikon sur vian menson, korpon
kaj animon. Agoj pelataj de devigo ne estas liberigo, ĉar agoj
kontraŭaj al la leĝoj de harmonio kaj progreso limigos la
individuon. Male, agoj aprobitaj de juĝo kaj laŭ onia
.konscienco estas virtaj kaj alportas liberecon

Kiam vi decidis fari ion bonan, aŭ sin deteni de fari ion
malbonan, kaj vi tenas vin al tiu decido kaj agas laŭe, sciu,
.ke via parto de libereco estas abunda

Dio volas, ke ni uzu la liberecon de elekto, kiu estis
donita al ni, por serĉi Lin kaj trovi Lin, sed Li ne volas trudi
.Sin al ni

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed ĝi devas esti aktivigita kaj nutrata. Sen tiu
.deziro, la vivo havas nek valoron nek guston

Lasu vian spiritan komprenon gvidi vian pensadon kaj
sukceso sekvos vin kien ajn vi iros

Al Dio mi dediĉas mian voĉon, miajn manojn, miajn
piedojn, mian koron, mian korpon, miajn sentojn, mian volon
kaj ĉion

Amo estas la spirita armilo kiu finas ĉiujn militojn

Preter ĉi tiu tero ekzistas senlimaj mondoj, kie ni
renkontos denove tiujn, kiujn ni pensis, ke ili forlasis nin por
.ĉiam

Ĉi tiu monda vivo estas ĉiam ŝanĝiĝanta, malĝojo
sekvas malĝojon, iluziojn post iluzioj. Ĉi tiu miraĝo, kiu
aperas sur la dezerto de nia konscio, devas malaperi, kaj ni
devas vekti niajn verajn memojn el sub la densaj vualoj de
.materio

Ne provu bazigi viajn esperojn sur ĉi tiu vivo. Kie estas
via garantio? Vi estas sekura nur kiam vi rifuĝas en la scio de
.Dio

La esenco de la animo estas kiel antikva oro
entombigita sub la grundo. Kiam la grundo estas forigita de
la oro kaj ĝi estas lavita per la akvo de kontemplado, ĝi
.brilas denove kun kompleta pureco kaj klareco

Sinjoro, ni vidu kio estas bona, pensu sanajn pensojn,
kaj interrilatu kun tiuj kun bona karaktero. Helpu nin pensi
pri Vi kaj kontempli Vin, ho Vi, kiu estas la fonto de ĉia
.justeco kaj la origino de ĉia boneco

Libereco de malforteco

La plej bona maniero venki malfortecon estas ĉesi pensi
pri ĝi; alie, la ideo pri malforteco superfortos vian konscion
kaj dominos vian internan memon. Kiam ni enportas lumon
.en nin, mallumo malaperos kvazaŭ ĝi neniam ekzistis

Tiu ideo alportas al mi mirindajn inspirojn

Kiam lumo estas enkondukita en kavernon, kiu estis
vualita en mallumo dum miloj da jaroj, la mallumo tuj
malaperas. Simile, malfortoj kaj eraroj svagiĝas kiam ni
permesas al la lumo de Dio eniri nian konscion, kaj la
mallumo de nescio ne povas resti. Jen la filozofio, laŭ kiu ni
.devus vivi

Prokrastado estas senutila. La rado de la vivo neniam
ĉesas turniĝi, kaj la tagoj de niaj vivoj pasas rapide. Ĉiu
minuto, kiun ni pasigas pensante klare kaj agante saĝe,
.estas sukcesa kaj profita investo en nian feliĉon

Multaj homoj pasigas sian tutan vivon pensante pri
mono, sekso kaj famo, kaj malofte koncentriĝas pri la
esencaj aferoj, kiuj alportas al ili trankvilon kaj levas ilian
.konscion al pli altaj niveloj

Ne gravas kiom humila estas la rolo de persono, li estas
konsiderata sukcesa en la okuloj de Dio se li scias kiel pasigi
sian tempon saĝe kaj direkti siajn pensojn en la ĝustajn
.direktojn

Kiam la lumo de Dio brilas sur homon, li ne sentas, ke li
bezonas ion ajn, ĉar la ĝojo, kiu superfortas lin, plenumas
ĉiujn liajn revojn kaj igas lin senti profunde, ke li estas la plej
.riĉa el la riĉuloj kaj la plej feliĉa el la feliĉuloj en ĉi tiu vivo

Tunelo de Lumo

Tiuj, kies spirita konscio estas vekita per lumigitaj
pensoj, bonfaroj, afablaj sentoj kaj profunda kontemplado,
povas senti sian foriron de la korpo en la fina momento de
foriro per la spirita okulo. Dum sia tera restado, la jogisto
praktikas vidi la tunelon de la spirita okulo ĉe la limo inter
materio kaj spirito, kaj en la momento de forlaso de la Tero,
ili povas eniri ĉi tiun luman tunelon kaj transiri de ĉi tiu

mondo al la senfina sfero de Dio de lumo, ĝojo, paco kaj
.absoluta libereco

{Lumo sur lumo}

La lampo de la korpo estas la okulo [spirita]

Se via okulo estas sola

Tiam via tuta korpo estos plena de lumo

Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne}
{sciis

Altruismo estas senti la malĝojojn de aliaj, alproksimiĝi
al ili, komuniki kun ili, sincere provi konsoli ilin en ilia
malfeliĉo, ĝoji pri ilia ĝojo, kaj fari nian eblon por fortendi de ili
.la fantomon de timo, bezono kaj maltrankvilo

Tiu, kiu posedas la spiriton de altruismo, ne agas laŭ
limigitaj kalkuloj kaj atendoj, sed uzas sian komprenon kaj
sanan juĝon kaj helpas sin kaj aliajn, dankante Dion pro la
sukceso, kiun li atingas. Se li malsukcesas unufoje aŭ plurajn
fojojn, li ne sentas sin senkuraĝigita, sed anstataŭe fariĝas
pli celkonscia, duobligante siajn klopodojn kaj ripetante la
provon, esplorante novajn ideojn kaj kanalojn, gvidate de la
lumo de la racio, kaj serĉante la helpon de Dio ĝis li atingas
.sian celon kaj sian noblan intencon

Kiu laboras por feliĉigi aliajn, tiu estas feliĉigita de Dio
per interna sento de psikologia komforto. Kaj se li perdas ion
por tiuj, kiujn li provas helpi, li ne konsideras ĝin perdo, ĉar
reciproke li gajnas la plezuron kaj trankvilon de Dio. Li vivas
por ami, labori, doni kaj semi la semojn de boneco kaj paco
.en la kampoj de la homaro

Kiu ajn transcendas sian personan mondon en siaj
pensoj kaj sentoj, tiu vastigas sian konscion, pliigas sian
empathion, kaj sentas, ke la mondo estas lia hejmo kaj la

homaro estas lia familio. Li komprenas, ke la celo de sia ekzisto sur ĉi tiu tero estas reformi sin mem antaŭ ol provi reformi aliajn, ĉar kiu ajn reformas sin mem helpas aliajn reformi sin mem per la ekzemplo de sia vivo. Agoj havas pli profundan efikon kaj pli profundan efikon sur la animojn de .aliaj ol vortoj

Mallongaj haltoj

:La brileco de sincereco

Iuj homoj provas eskapi siajn problemojn per rideto, sed tia eskapo postulas puran konsciencon, liberan de hipokriteco kaj trompo. Kiam persono traktas honeste si mem kaj aliajn, kaj agas kun nobleco kaj integreco, iliaj okuloj fariĝas klaraj, kaj unika radianco eliras el ili - la .nedubebla brilo de sincereco

:Honesteco

Iuj homoj diras multajn aferojn en la nomo de honesteco, sed oni ne povas paroli al ĉiuj pri ĉio. Kiam oni ofertas konsilojn kaj gvidadon, iuj homoj miskomprenas viajn vortojn kaj gajnas nenion el tio, kion oni diras; tio estas malŝparita peno kaj neaprezata klopodo. Silento en tiaj kazoj .estas ora, sed tio tute ne signifas silenti pri malbonfaroj

:Memharmonio

Memharmonio estas vere mirinda. Plej multaj homoj scias, kiel malfacile estas esti en harmonio kun aliaj, sed ĉu vi iam pensis pri esti en harmonio kun vi mem? Estas nekredeble malfacile, tamen ebla. Se vi analizas vin mem, vi trovos, ke vi konstante malkonsentas kun vi mem. Se vi ne amas vin mem, vi ne amos iun alian. Kaj se persono ne estas en harmonio kun si mem, kiel ili povas esti en harmonio kun ?aliaj

Memharmonio estas esenca por harmonio kun la mondo. Tial estas esence aprezi kaj ami vin mem, ĉar vi meritas tiun amon. Oni devas ami sin mem, ĉar Dio kreis nin kaj dotis nin per nobla potencialo. Ami ĉi tiun internan memon, ĉi tiun esencon plenan de virtaj kvalitoj, inspiras noblan konduton kaj purigas la menson de malpuraĵoj kaj la .koron de malico kaj indigno

:Alĝustigante la literaturan kompason

Oni ne povas trompi sian konsciencon, pravigi malbonfarojn, aŭ eviti la sekvojn de misgvida konduto, eĉ se oni vojaĝus al alia planedo. La rezultoj de oniaj agoj akompanas onin, kaj oni devas korekti sian vojon kaj tajli sian moralan kompason tiel, ke ĝia nadlo ĉiam montru en la .ĝusta direkto

Iuj homoj vivas en la plej malbonaj kondiĉoj kaj tamen estas en granda harmonio kun si mem, dum aliaj havas ĉiun ŝancon kaj ĉion, kion ili bezonas, kaj tamen estas en eterna konflikto kun si mem. Tial oni ne devas atendi, ke la cirkonstancoj ŝanĝiĝu. Konvinku vin, ke vi fartas bone malgraŭ via ĉirkaŭaĵo, kiu povas esti malsama ol tio, kion vi .deziras

Kiu ajn sin metas sub la povon de la cirkonstancoj, tiu .atendas, ke aferoj ŝanĝiĝu, kaj lia atendado estos longa

Oni diras, ke viro flue parolis dek ok lingvojn, tamen li estis tiel malriĉa, ke li ne povis permesi al si lampon por legi. Do li iris al angulo kaj sidis sub stratlanterno por legi. Vere, voloforto kreas rimedojn, forĝas ŝancojn, renovigas esperon, .plenumas taskojn, kaj plenumas dezirojn kaj revojn

Fakta komunikado kun tiuj, kiuj konas Dion, povas esti farita per persona kontakto kun ili, reflektita legado de iliaj skribaĵoj, aŭ profunda kaj amika kontemplado pri ili. La grava

punkto por memori: Ĝi estas en harmonio kun ilia konscio,
.kiu estas en harmonio kun Dio

Kiam ni akordigas nian konscion kun grandaj animoj, kiuj
amas Dion, ĉi tiu harmonio iom post iom transformas niajn
vivojn laŭ plej mirinda maniero. Ĉi tiu harmonio ne sklavigas
la volon, sed anstataŭe vastigas ĝian amplekson kaj
plifortigas ĝian potencon. Jen la diferenco inter esti en
harmonio kun homoj plenaj de ego kaj okupitaj pri tio, kion ili
povas akiri, kaj esti en harmonio kun amantoj de Dio kaj la
homaro, kies celo estas doni kaj veki dian amon en la animoj
de tiuj, kiuj estas en harmonio kun ili. La magnetismo de ĉi
tiuj benitaj individuoj alportas nin en proksiman kontakton
.kun dia magnetismo

Ni devas memori, ke dum ni klopodas plenumi niajn
proprajn bezonojn, ni ankaŭ devas helpi aliajn akiri tion, kion
ili bezonas, kaj dividi kun la malpli bonŝanculoj la bonajn
aferojn en la vivo, kiuj venas al ni. Ni memoru, ke ni estas
integrita parto de la tutmonda familio kaj ke ni ne povas vivi
.sen ĉi tiu granda familio

Kia estus la vivo sen ĉarpentistoj, inventintoj, farmistoj
kaj aliaj? Per donado kaj ricevado, kaj interŝanĝo de servoj,
Dio volas, ke ni pensu pri kaj simpatiu kun aliaj. Estas grava
eraro vivi nur por si mem sen konsideri aliajn. Kiam ni
pensas pri nia propra feliĉo, ni devas ankaŭ pensi pri la feliĉo
de aliaj. Ni ne estas devigataj doni ĉion, kion ni havas, por la
bonfarto de la tutmonda familio, ĉar tio estas neebla.
Prefere, ni devus simpatii kun aliaj kaj fari kion ni povas por
.helpi ilin kaj mildigi iliajn ŝarĝojn

Ekzistas rilato inter sukceso kaj inter la kontenteco de la
animo, ene de la kunteksto de la medio, en kiu la individuo
.vivas

Vera sukceso estas la rezulto de konduto konforma al la principoj de justeco, kaj ĝi inkluzivas la feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de persona kontenteco. Ĉiu, kiu aplikas ĉi tiun principon al sia materia, mensa, morala kaj spirita vivo, trovos ĉi tiun difinon de sukceso kompleta kaj ampleksa

Homoj pensas pri sukceso laŭ diversaj manieroj depende de siaj vivceloj. Foje, iuj homoj egaligas ĝin kun ŝtelo, dirante aferojn kiel: "Li estas sukcesa ŝtelisto!" Tio montras, ke ne ĉiu sukceso estas dezirinda; nia sukceso ne devus damaĝi aliajn

Alia kvalifiko por sukceso estas alporti harmonion kaj pozitivajn rezultojn, ne nur al ni mem, sed ni ankaŭ devas dividi tiujn avantaĝojn kun aliaj

Atingi finanĉan sukceson ne nur signifas ĝui tion, kion ni meritas; ĝi ankaŭ signifas havi moralan respondecon helpi aliajn krei pli bonan vivon por si mem. Ĉiu kun inteligenteco povas gajni monon, sed se ili havas amon en sia koro, ili ne povos uzi tiun monon egoisme; anstataŭe, ili dividos tion, kion ili havas, kun aliaj

Mono fariĝas malbeno en la manoj de avaraj kaj avaraj homoj, sed ĝi estas beno kaj donaco al tiuj kun malavaraj manoj kaj bonkoraj koroj

Bonaj animoj allogas bonajn animojn kaj estas altiritaj al ili

Ni devas lerni ami nian proksimulon kiel nin mem kaj memori, ke ni estas ĉi tie en ĉi tiu vivo por mallonga tempo, post kio ni foriras al alia mondo, kies nivelo dependas de la nivelo de nia pensado kaj la kvalito de niaj agoj dum ĉi tiu tera restado

Kiuj estas niaj veraj parencoj? Por la saĝulo, ĉiu estas parenco, kaj ĉiu estas "najbaro". Kompreneble, la saĝulo kapablas distingi kaj komprenas, ke kvankam la suno brilas sian lumon sur pecon da karbo kaj diamanton, la diamanto, male al la karbo, posedas la unikan kapablon ricevi kaj reflekti lumon brile. Oni serĉu la kompanion de tiuj, kies pensoj kaj sentoj estas tiel puraj kiel diamanto, kaj dediĉu tempon al trovado de sinceraj amikoj. Tiuj, kiuj vivas puran kaj honestan vivon, allogos amikojn karakterizitajn per pureco kaj honesteco, dum tiuj, kiuj vivas laŭ bazaj instinktoj .sen distingo, allogos amikojn de la sama speco

Se vi taksas altajn idealojn kaj noblajn principojn, estas konsilinde eviti asociiĝi kun homoj, kiuj ne kredas je tiuj idealoj kaj principoj kaj kiuj konfuzas pensojn kaj ĝenas la etoson, por ke iliaj vibroj ne malaltigu vian vibran nivelon. .Samtempe, ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo

Krome, persono devas ne nur doni amon, sed ankaŭ fari pacon, por ke kien ajn ili iras, ili kreu harmonion kaj trankvilon, refreŝigante tiujn ĉirkaŭ ili per sia afabla ĉeesto. Neniu volas alproksimiĝi al malbonodora mefito - pardonu la esprimon - ĉiuj evitas ĝin. Simile, nervoza, impulsema kaj disputema persono ĝenas kaj forpuŝas aliajn. Ni volas esti kiel florantaj rozoj, kiuj elradias dolĉan aromon, kiu ĝojigas la koron. Ni klopodu disvastigi la odoron de paco kaj la brizojn .de boneco kien ajn ni iras kaj kie ajn ni loĝas

La regno de Dio ne estas meze de la nuboj aŭ en specifa loko en la spaco. Ĝi estas trans la mallumo, kiun ni vidas kiam ni fermas niajn okulojn, kaj kiam ni meditas kaj preĝas, la okulo de la spirito situanta en la frunto malfermiĝas en ni, kaj ni vidas benitan lumon kaj sentas ĝojon trapenetrantan ĉiun ĉelon de la korpo, kaj ni sentas, ke la vualo estis levita .kaj sekreta pordo estis malfermita al la regno de Dio

Dio estas ĉiam renoviĝanta ĝojo, ĝojo kiu estas
ĉioampleksanta. Ni devas senti nin unu kun tiu ĝojo kiu loĝas
.en ni kaj ĉirkaŭas la senfinecon

Trans la vibraj limoj de densa materio kuŝas senfina,
ĉioampleksanta konscio, preter priskribebla en sia tuta gloro,
vasteco kaj senfineco. Jen la regno de la ĉielo, eterna,
.senlima kaj senfina konscia feliĉo

Kiam la perceptoj de la animo pligrandiĝas, kaj ĝi sentas
ĝian ĉeeston ĉie, ĝi tiam unuiĝas kun la dia spirito

Gloro al la Absoluta Senfina, tronanta ĉe la horizonto,
kie la ĉielo renkontas la oceanon Kaj gloro al la Supera
Senfina, tronanta sur la paco en ni; per fokuso sur la Senfina
interne, ni povas ricevi ĝian senliman potencon

Scio akirita per studado de libroj aŭ de homoj estas
limigita scio, dum scio akirita rekte de Dio donas la potencon
de saĝo, la brilon de certeco, la trankvilon de la koro kaj la
.pacon de la animo

Ho Sinjoro, instruu min preĝi kun profunda koncentriĝo
kaj miksi meditadon kun sinceraj sopiroj, kaj lasu mian koron
.esti purigita ĉiutage per mia pura amo por Vi

Liberiĝante de la limoj de karmo

ĉu mensa aŭ fizika, konscia aŭ senkonscia, havas ,
specifan efikon sur la vivo de persono. Pasintaj agoj estas ne
nur tiuj faritaj antaŭ tagoj, monatoj aŭ jaroj, sed ankaŭ agoj
.el pasintaj vivoj

Vi estis mortinta, kaj Li donis al vi vivon; poste Li
mortigos vin, poste Li redonos al vi vivon; poste al Li vi estos
redonitaj

La bonaj kaj malbonaj efikoj de oniaj agoj En lia nuna
vivo, ĉi tiuj spuroj restas konservitaj en la subkonscio, kaj la

efikoj, kiujn persono portas (aŭ kiujn lia animo portas) de antaŭaj enkarniĝoj, kuŝas dormantaj kiel semoj en la subkonscio, atendante la ĝustajn cirkonstancojn por ĝermi kaj kreski en specifa karma tempo. La leĝo de karmo, kiu ekvilibrigas aferojn, implikas agon kaj reagon, kaŭzon kaj .efikon, semadon kaj rikolton

Ĉiu persono formas sian propran destinton per siaj pensoj kaj agoj, kaj la energioj, kiujn ili ellasas, ĉu saĝe aŭ malsaĝe, neeviteble revenas al ili kiel sia deirpunkto, same kiel cirklo kompletiĝas kun perfekta precizeco. [La demando estas] ĉu la preta serĉanto devas alfronti - kontraŭ sia volo - la neeviteblajn sekvojn de siaj pasintaj agoj, aŭ tion, kio nomiĝas antaŭdestino? La respondo estas ne, Dio estas leĝo kaj amo, kaj la serĉanto, kiu turniĝas al Li kun sincera sopiro kaj kompleta fido, akordigas siajn agojn kun dia leĝo, kaj serĉas la senkondiĉan amon de Dio, sendube ricevos la dian benon, kiu malpezigas pezajn ŝarĝojn kaj plibonigas .cirkonstancojn

Dio metis nin en ĉi tiun mondon plenan de iluzioj, kaj Li konas nian suferon kaj la provojn kaj afliktojn, kiujn ni eltenas. Homoj profundigas la internan mallumon de spirita nescio, kiam ili konsideras sin dronantaj en peko kaj senpovaj eskapi ĝiajn profundojn. Estas pli bone por ili klopodi korekti sin, serĉante helpon kaj kompaton el la koro de dia kompato, esperante pardonon de la ama, kompatema .kaj pardonanta Dio

Kiam ni konscias nian proksiman ligan kun Dio, kia karmo povas ligi nin? Ne lasu iun ajn konvinki vin, ke via doloro kaj malfacilaĵoj estas la rezulto de via karmo. Kiel spirito en via esenco, vi ne havas karmon. Prefere, vi devas konscii ĉi tiun veron asertante al vi mem, ke vi estas unu kun la esenco de vivo, lumo kaj kosmaj fortoj. Se vi konscias ĉi

tiun fakton, vi havas nenion por timi, kaj Dio malfermos
.multajn pordojn por vi kaj provizos al vi multajn ŝancojn

Se vi malkomfortas pri la maniero kiel via vivo iras,
ŝanĝu vian pensmanieron kaj ŝargu viajn sensojn per
.pozitiva energio, kaj vi mem sentos la diferencon

Ne necesas, ke homoj lamentu kaj funebru pri tio, kion
ili maltrafis, aŭ atribuu siajn malfeliĉajn cirkonstancojn al
eraroj, kiujn ili faris en ĉi tiu vivo aŭ en la fora pasinteco, ĉar
tio estas formo de spirita neglekto. Ili devas agi kaj elradikigi
la fiherbojn el la ĝardeno de la vivo, kaj tiam la plej dolĉaj kaj
plej viglaj floroj floros kaj portos la plej bongustajn kaj
.dezirindajn fruktojn. Per Lia graco, la Plejalta

Submetiĝi al Dio ne signifas ne uzi nian volon por
plibonigi niajn aferojn kaj atendi, ke Dio ordigu niajn
situaciojn sen ia ajn peno de nia flanko, ĉar Dio helpas tiujn,
.kiuj helpas sin mem

La ĉefa afero estas, ke ni lernu kiel iri al Dio por gvidi
nian volon kaj beni kaj fortigi niajn ĝustajn klopodojn. Kiam
ni superas la obstaklon de malemo kapitulaci, ni trovas en
Dio la protekton, kiun neniu en ĉi tiu mondo povas doni al ni,
.kaj ni ankaŭ trovas forton, kiun neniu provo povas venki

Ĉiu povas establi specialan rilaton kun Dio se ili scias
malfermi sian koron al Dio kaj sopiri Lian dian ĉeeston, kiu
.alportas ĝojon kaj certecon

Kiam persono sentas profundan bezonon de Dio, sciante
ke ili ne povas vivi sen Li, ili trovos ke Dio respondas tiel aŭ
alie. Sed ili devas unue kultivi tiun fortan senton, ĉar la
.respondo ne venos spontanee

Se ni ne donas al Dio la unuan lokon en niaj vivoj, nia
konsciostato estos maltrankvila kaj konfuza, kaj ni ne povos
.trakti logike kaj konvene la senfinajn postulojn de la vivo

Kaj kiel disvolvi tiun deziron? Ĉiufoje kiam ni alfrontas malfeliĉon aŭ malfacilaĵon, kaj ĉiufoje kiam ni sentas pezon en niaj koroj, ni devas turni nin al Dio kaj peti Lian helpon, sciante, ke kiu ajn amas Dion kaj konservas tion en sia menso kaj koro, lia situacio pliboniĝos. Lia situacio ŝanĝiĝas .al pli bone

Kiam ni kirlas kaj kirlas la eteron, per niaj sinceraj preĝoj kaj alvokoj, ni eltiros la esencon de la dia respondo, kiu .enhavas nutraĵon, resanigon kaj feliĉon

Por tiuj, kiuj sopiras spiritan nutraĵon, pasintaj frustriĝoj kaj malsukcesoj estas sensignifaj. Lecionoj povas esti lernitaj de ili, kaj oni povas provi denove, ripetante la provon de la komenco. Sukceso estos garantiita, kun la helpo de Dio, por ĉiuj, kiuj ne senkuraĝiĝas pro malsukceso, kies persistemo ne estas malfortigita pro tragedioj, kaj kiuj kredas kun neŝancelebla fido, ke Dio subtenas tiujn, kiuj persistas, tiujn, kiuj estas sur la ĝusta vojo, kaj Li provizas al ili esperon, forton kaj optimismon, ĝis ili atingas sian finfinan celon kaj la .celon de la vivo

Penso estas forto kiel elektro, kaj psikologiaj statoj. Ĝi .rilatas al penso kaj pensmaniero

Elektro estas kaj utila kaj malutila; kiu ajn uzas ĝin saĝe, metas ĝin al sia servo. Alie, ĝi povus elektrokuti lin. Kaj tiel ankaŭ pensas: se ĝi estas direktita laŭ la ĝustaj vojoj, ĝi alportas feliĉon al sia posedanto, alie ĝi alportas al li .problemojn

Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo, tamen malsovaĝigi ĝin ne estas neeble, kaj pozitiva pensado estas unu maniero .kontroli penson

Sana pensado estas proksima amiko kaj malsana menso estas konstanta malamiko

Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon, dum malsana pensado pafas mortigajn sagojn, kiuj resaltas duoble sur ilian posedanton. Tial la diraĵo: "La rekompenco estas de la sama speco kiel la ago". Dum iu sendas bonajn intencojn, liaj pensoj fariĝos torĉoj, lumigante la ĉambrojn de la animo kaj forpelante la amasojn da mallumo, tiel ke li sentas profundan komforton, kaj liaj okuloj brilas per rideto de kontenteco! La rideto daŭru en viaj okuloj, kaj paco estu sur .vi

La vivo estas kiel muelilo, kiu muelas la semojn de fruktodona testado kaj eksperimentado, por fari la panon de la vivo. Ĝi estas kiel kurbiĝema vojo, kun abundaj floroj ambaŭflanke, helaj papilioj kaj arboj kun bongustaj fruktoj sur siaj branĉoj, tamen ni malofte haltas. Ni ĝuu ĝian vidon kaj gustumu ĝian dolĉecon; efektive, ni ofte hezitas. Por atingi pli vastajn areojn, ni pensas, ke ekzistas pli agrablaj vidoj ol tio, kion ni vidis. Sed dum ni iom post iom moviĝas for, sur floraj, fruktodonaj padoj, ni trovas arbojn, kiuj estas pli malhelaj ol freŝaj, kaj tiam la floroj malaperas, kaj kun ili, papilioj kaj ankaŭ fruktoj, nur por trovi nin tiam en la .dezerto

Homa vivo estas kiel la akvoj de la maroj, kiuj puriĝas kaj freŝiĝas. Nur kiam oni supreniras al la supra atmosfero, ĝi estas kiel matena sonĝo, kiu pliheliĝas kun la aĝo, ĉar aferoj tiam ŝajnas pli klaraj kaj pli distingeblaj. Ĝi estas kiel vojaĝo, ĉar la pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni vojaĝas distancojn. Tiam la sama pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni alproksimiĝas al ĝi, .kaj tiel plu

La vivo ne seniluziigas la saĝulojn, ĉar ili traktas ĝin lerte kaj ĝuas ĝin sen permesi al ĝi regi ilin kaj senigi ilin je ilia libereco. Ekzemple, ili ĝuas akvon. Ili trinkas ĝin kaj banas sin en ĝi, sed ili ne permesas al si droni en ĝi. Ili ĝuas la vestaĵojn, kiujn ili ŝatas, sen troa aliĝo al formalaj kaj

formalaĵoj, kiuj estas konsiderataj supraĵaj. Ili ĝuas
manĝadon sen permesi al glutemeco konsumi ilin, ĉar
tromanĝado malfortigas la korpon kaj ĝi formanĝas
perceptojn kaj li detruos ĝin tute. Kaj do, homo ĝuu la vivon,
.sed sen elĉerpi la sensojn per mergiĝo

Interkonsenti kun aliaj ne signifas konsenti kun ili pri ĉio,
aŭ oferi idealojn pro ili, ĉar ĉi tiu stilo de konformiĝo estas
nedezirinda kaj ne konformas al la vero. La reformistoj kaj la
grandaj homoj ne konsentis. Kun tiom da homoj ĉirkaŭ ili, ili
tamen firme tenis sin al sia idealo, ĉar ili komprenis, ke tio,
.kion ili faris, estis absolute ĝusta

Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio kun Dio,
poste kun sia konscienco, kaj poste kun homoj

La principo ne estu kompromitita Kaj ne uzu kaŝitajn
motivojn por atingi certan celon, ĉar tio ne konvenas al
principaj homoj

Kiu povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio? Ne
damaĝu aliajn, ĉar ili havas nenion por timi. Se ĉi tiu maniero
ne kontentigas aliajn, sufiĉas por homo esti komforta interne
kaj senti senton de interna paco, kiu igas lin sendependa de
.la aprobo de homoj

La forto kaj deziro de la animo turniĝante al Dio, ĝi
nomiĝas spirita magnetismo, kaj per ĉi tiu magnetismo la
animo altiras benojn al si kaj bonajn vibrojn, kaj ĉiujn bonajn
.homajn spertojn, kiuj memorigas ŝin pri boneco kaj justeco
spirita magnetismo Ĝi estas la povo per kiu ĝi altiras kaj
tiras la personon al si Bonaj amikoj Kaj esencaj kaj gravaj
aferoj Kaj intuicia kompreno de aferoj Ĉi tiu povo devenas De
la alloga magneta forto de Dio

Kandelo de Paco

.Prenu mensan poton, plenigu ĝin per via paco
Prenu la botelon de miaj sentoj, plenigu ĝin per Via
.kompato
Prenu mian malplenan animkorbon, plenigu ĝin per la
fruktoj de via saĝo
Verŝu la akvon de via amo en mian animon, mi verŝos
ĝin en la tasojn de la soifa animo
Malkonstruu la murojn de la memo, mergu min en vian
.plenan ĉeeston

La radio de tagiĝo de amo
Lasu lin rigardi el la malfermaĵoj de mia koro
Ĝi memorigas min pri la sunlumo de via amo
Disvastiĝante tra la ĉielo de mia vivo
La radiant lumo de via amo ekbrilis
Sur mi mem, kaj ĝi estis lumigita
Via lumo plenigis mian spiritan spacon
Vi estas la vivo, kiu subtenas mian korpon
Kaj la menso kiu inspiras miajn pensojn
Kaj la saĝo, kiu dispelas mian nescion
Mi ekbruligas la maldikan kandelon de mia amo
Por legi la oran libron
Konservita en mi ekde antikvaj tempoj
Via amo estis kaj ankoraŭ estas
La nevidebla kandelo de paco

Kiu dispelas la mallumon kaj montras al mi viajn
mesaĝojn

La blogo estas sur la paĝoj de koroj

Via gloro estu rivelita, ho Sinjoro

Dispelu la lumon de via saĝo

Nescio, misharmonio kaj envio

De la bordoj de la tero por ĉiam

Transformu nian malfortecon en forton

Kaj ni malfortiĝis en rezolucio

Ŝarĝu niajn korpojn per vitala elektro

Kaj plenigu la menson kaj animon per via resaniga lumo

Prenu nian manon, por ke ni ne dronu en la akvoj de Via
neglektemo, kaj plenigu nian estaĵon per Via amo kaj saĝo.

Lasu nin senti, ke ni estas tre proksimaj al Vi kaj ke la suno
.de Via kompato konstante brilas sur nin

Mi metas la florojn de miaj flustrantaj, viglaj pensoj

En la strukturo de trankvileco

Ŝia silentaodoro kantas

Kaj li kantas pri viaj gloroj

Kaj kun la radianco de via sankta lumo

Mi vidas la belecon de via ekzisto

Miaj feliĉaj revoj realiĝas

Kiam via lumo flagras en mia animo

La vualoj flamas per la fajro de saĝo

Mi vidas vian gloron, kaj mia ĝojo pligrandiĝas

Dio lumigu vin per Sia lumo

Kaj salutojn el la animo al vi

Estas multaj postuloj kaj postuloj, kiujn la mondo trudas
al ni kaj konvinkas nin pri ilia plej granda graveco kaj la
neeblo vivi sen ili aŭ povi rezigni pri ili. Sed la baza postulo
devas esti akiri la pacon de Dio, kies fontoj neniam elsekiĝas
kaj kies ŝprucfonto neniam sekiĝas, kaj kiu donas al ĉio en la
.vivo guston kaj sencon

Ni memoru, ke Dio estas la esenco de nia estaĵo, kaj ke
amo estas la fenestro, tra kiu ni rigardas Lian gloran vizaĝon.
Kiu ajn deziras senti la dian ĉeeston kaj nutras tiun subliman
sopiron per penso kaj ago, Dio plenumos ilian peton kaj
helpos ilin disŝiri la vualojn, kiuj malhelpas ilin rigardi la
.benitajn lumojn

Kiu ajn estas decidita antaŭeniri sur la vojo, nenio
malhelpos lin, nek iu ajn obstaklo malhelpos lin ĝis li atingos
.sian celon kaj atingos la deziron de sia koro

Spiritaj Perloj kaj Gemoj

Tiuj, kiuj malkaŝas la malfortojn de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksimaj de saĝo kaj
sana juĝo. Ni devas malestimi la pekon, ne la pekulon, ĉar li
estas nia frato en spirito, malgraŭ la mallumo de nescio, kiu
lin envolvas kaj ĉirkaŭas. La celo de kondamno devas esti
resanigo, ne triumfo kaj vundado. Ni devas trakti nian pekan
fraton tiel, kiel ni dezirus esti traktataj, se ni estus en lia loko
.kaj situacio

Kiu ajn kaŝas la kulpojn de sia frato en ĉi tiu mondo, Dio
kaŝos liajn kulpojn en la Postvivo

Same kiel ni juĝas aliajn, la spirita leĝo juĝas nin
samgrade. Ni ne devas atendi tro multe de aliaj, nek ĉiam
atendi bonajn rezultojn de iu ajn, eĉ se ili faras sian
.plejblon

Persono povas fali kaj stumbli, sed li restos sekura tiel
longe kiel li faras sian plejblon por denove grimpi la
.ŝtuparon de virto kaj justeco

Ĉiutage ni devus provi levi la spiritojn de la paciento
fizike, psikologie aŭ spirite en nia ĉirkaŭaĵo, same kiel ni
.helpas nin mem aŭ niajn familianojn

Kiu ajn provos ekde hodiaŭ vivi laŭ diaj leĝoj - anstataŭ
la malnova egoisma vivo, kiu alportas malfacilaĵojn kaj
mizeron - trovos, ke kiom ajn humila estas la rolo, kiun li
ludas en la vivo, ĝi restas grava rolo, kondiĉe ke li plenumas
sian devon plene laŭ la direkto de la reĝisoro de la kosma
.teatraĵo kaj la mastro de ĉiuj niaj destinoj: Dio la Plejpotenca

Kiam ni interagis kun aliaj kun vera sincereco, vera amo
kaj konsidero por sentoj, ni alportos bonajn amikojn en niajn
vivajn sen ke personaj interesoj aŭ egoismaj kalkuloj havu la
plej etan konsideron; alie ni ne povos rekoni niajn verajn
.amikojn

Necesas seniĝi de hipokriteco kaj preteksto, kaj agi tiel,
.ke oni ne intence damaĝu aliajn

Amikoj ne estu kolerigitaj, malgravigitaj, aŭ kontraŭitaj,
nek oni donu al ili ian ajn kialon por nutri malafablajn sentojn
kontraŭ ni. Amikoj ne estu mistraktitaj, ekspluatataj, aŭ donu
al ili nepetitajn konsilojn krom se oni petas ilin. Kiam konsiloj
estas petataj, ili estu donitaj sincere kaj afable, sen timo de
.sekvoj. Amikoj helpas unu la alian per konstrua, frata kritiko

Malfacilaj vivspertoj ne venas por paralizi nian volon kaj
venki nin, sed prefere por akriigi nian decidemon kaj fortigi

nian fidon al Dio kaj nian memfidon. Kelkaj homoj erare kredas, ke ĉi tiuj spertoj kaj defioj estas nesupereblaj detruaj fortoj, kaj tial ili rezignas. Sana pensmaniero estas esenca por aktivigi nian internan forton por efike trakti la vivon kaj .ĝiajn provojn

Se persono ne konkurencas kun iu pli forta ol si mem, ili ne fariĝos fortaj. Simile, kiam ni alfrontas niajn malfacilaĵojn kun kuraĝo kaj mensa forto, ni fariĝas pli fortaj kaj pli .rezistemaj

Niaj mensoj estas integrita parto de la ĉioampleksanta konscio de Dio. Sub la ondo de nia konscio kuŝas la oceano de Lia senfina konscio. Kiam la ondo forgesas, ke ĝi estas parto de la pli granda oceano, ĝi apartigas sin de tiu oceana potenco. Rezulte, la mensoj de homoj malfortiĝas pro materiaj limigoj kaj jam ne kapablas je fruktodona laboro kaj abunda produktado. Kiam mensoj skuas la polvon de nescio kaj rompas la ĉenojn, kiuj ligas iliajn potencojn, ili fariĝos pli .kapablaj je kreemo kaj pozitiva interagado kun la vivo

Kiam vi firme tenas vin al aparta ideo kaj plenigas ĝin per forta volo, tiu ideo transformiĝas en dinamikan forton. Kaj kiam penso fariĝas dinamika, ĝi povas krei la ĝustan medion por sukceso, laŭ la nevidita mapo desegnita en la .menso

Homoj malsukcesas ĉar ili cedas al severaj .vivcirkonstancoj sen rezisti ilin, anstataŭ rezisti ilin sen cedi

Necesas ekzerci kaj aktivigi volon

Tiuj, kiuj eniras la rifuĝejon de trankvilo, povas komuniki spirite kun aliaj animoj, kiuj amas Dion, kaj ili povas .kompreni la lingvon de rozoj kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj

Ho Sinjoro, estu la sola Reĝo tronanta super mia amo kaj sopiro

Tiuj, kiuj meditas, spertas profundan senton de paco, kaj
ĉi tiu interna trankvilo devus esti konservata eĉ en la
kompanio de aliaj. Kion oni lernas en meditado devus esti
praktikata en ĉiutagaj agadoj kaj interagoj kun aliaj, sen
.permesi al iu ajn ĝeni onian pacon aŭ trankvilon

Kiam vi volas krei bonan kutimon aŭ forigi malbonan
kutimon, koncentriĝu sur la cerbaj ĉeloj, kie troviĝas la
.mekanismoj de diversaj kutimoj

Por establi bonan kutimon, unue sidu kviete kaj meditu,
serĉante dian helpon. Fokusu vian menson sur la centro de
voloforto, situanta en la frunto inter viaj brovoj, kaj firme
asertu la kutimon, kiun vi volas enstampi en vian cerbon.
Kiam vi volas forigi malbonajn kutimojn, ankaŭ koncentru
vian atenton sur ĉi tiu centro de voloforto kaj firme asertu,
ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas enradikiĝintaj, estas
forviŝiĝantaj. Kun fokuso kaj voloforto, vi povas forigi eĉ la
plej profundajn sulkojn de profunde enradikiĝintaj, malnovaj
kutimoj. Ripetfoje certigu vin, ke vi havas sufiĉe da voloforto
.por elradikigi nesanajn kutimojn el la cerba regiono

La plej taŭga tempo por tia aserto estas la frua mateno,
.kiam la volo kaj atento estas atentemaj

Daŭre asertu al vi mem, ke vi estas libera de ĉiuj
diktaĵoj, kaj iam vi trovos, ke - kun la helpo de Dio - vi jam
.liberigis vin de la kutimo, kiun vi volis seniĝi

Kion ajn vi timas, forpelu viajn pensojn de ĝi kaj lasu ĝin
.al Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin

Multe da suferado devenas de zorgo kaj angoro. Kial vi
suferu, kiam tio, kion vi timas, ankoraŭ ne okazis? Imagu la
protektan lumon de Dio ĉirkaŭantan vin ĉiuflanke, kaj vi
.sentos Lian mirindan protekton

Ĉar plej multaj el niaj angoroj devenas de timo, se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj resaniĝo estos tuja. Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol enlitiĝi, asertu al vi .mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj zorgante pri vi

En ĉi tiu kosma dramo, homoj de ĉiuj rasoj prezentas la historion de la vivo sur la scenejo de la tempo. Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi aŭ tro obsedi .pri niaj pasemaj roloj

Nia percepto de la vivo ofte estas distordita kaj devia ĉar ni rigardas per la okuloj de egoismo kaj limigitaj horizontoj. Se ni rigardus per la okulo de la animo, ni vidus .aferojn el tute malsama perspektivo

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas nian spiritan naturon, kiu estas reflektado de la naturo de la universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj .partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo. Kiam ni faros tion, nescio malaperos, situaciaj diferencoj malaperos, ni vidos unuecon en la censo, kaj ni fariĝos pli .harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama rilato, kiel tiu inter dunganto kaj dungito. Ni estas Lia familio, Lia zorgo pri ni estas konstanta, kaj Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas .viva kaj vigla

Nia Kreinto dotis nin per neelĉerpebla riĉeco de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, tamen la
plejmulto el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio. Dio
deziras, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika kunlaboro,
kiel decas al nobla kaj amema familio, sed avideco kaj
egoismaj kalkuloj enradikiĝis en niaj koroj kaj semis
.misharmonion inter ni

Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavoj

La homo devagis malproksimen de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon de senti sin proksime al Dio kaj
Dio proksime al li, kaj li ne povos reakiri tiun paradizon sen
.persona peno

Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero eskapis niajn
mensojn. Ni venkiĝis al la iluzio, ke nia destino estas
malfacilaĵo kaj nia sorto estas neniigo. Ni devas ŝiri la vualon
de iluzio per la ponardo de saĝeco por vidi la radian veron
.malantaŭ ĝi

?Kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo

Homoj havas evidentajn diferencojn, ĉu en sia psikologia
aŭ emocia konsisto, la roloj, kiujn ili ludas en la vivo, la
laboro kaj agadoj, kiujn ili persekutas, aŭ la deziroj, kiujn ili
sentas. Sed sub ĉiuj ĉi tiuj diferencoj kuŝas du aferoj, kiujn
ĉiu homo deziras kaj bezonas senescepte. Unu estas libereco
de ĉiaj formoj de doloro kaj deziro. La alia estas kompleta kaj
daŭra feliĉo - kompleta kontenteco, kie loĝas paco, amo,
.saĝo kaj ĝojo

Vere, tio, kion homoj klopodas atingi, estas Dio, ĉu ili
uzas tiun nomon aŭ ne. La saĝuloj diras, ke Dio estas la
esenco de feliĉo kaj la spirito de feliĉo. Kaj oni ne spertos
kompletan kontentecon, se oni ne ĉerpas rekte el la kosma

fonto. Ĉi tio estas pivota punkto por kompreni la homan .kondiĉon

?Sed kie homoj serĉas tion, kion ili serĉas

Ili serĉas ĝin nur en mondaj aferoj: en posedaĵoj, eksteraj cirkonstancoj kaj rilatoj kun aliaj homoj. Sed estas neeble trovi ĝin en io ajn, iu ajn aŭ ia ajn cirkonstanco en ĉi .tiu mondo, konsiderante la naturon mem de la kreado

Kreado baziĝas sur la principo de dueco. Estas neeble havi bildon en nur unu koloro, ĉar ne eblas rezigni pri ĝia malo. Simile, estas neeble por iu ajn aspekto de ekzisto ekzisti izolate de dueco. Tamen, ekzamenante la dezirojn, kiuj instigas homojn, ni trovas, ke ĉiu el ni deziras nur bonajn, agrablajn, belajn kaj pozitivajn aferojn, sen la plej eta deziro trakti ion malagrablan aŭ nedezirindajn. Sed tio .estas neeble

En ĉi tiu dualisma mondo, ne ekzistas plezuro sen doloro, nek lumo sen mallumo, nek bono sen malbono, nek vivo sen morto. La du flankoj de la monero estas neapartigeblaj. Tio signifas, ke tio, kion ni sopiras profunde .en ni mem, ne povas esti akirita de ĉi tiu mondo

Homoj serĉas — jes, ili serĉas per sia tuta forto — sed ili ne kapablas trovi tion, kion ili serĉas, kio naskas malesperon kaj senesperecon. Tio kondukas ne nur al malespero, sed ankaŭ al granda indigno kaj intensa kolero, kaj sekve al perfortaj agoj. Ĉio ĉi okazas, ĉar ili ne serĉas tion, kion ili serĉas, en la ĝusta loko, kaj rezulte, ili ne trovas tion, kion .iliaj koroj deziras

Homoj en nia tempo ne scias multon pri la signifo kaj .celo de la vivo, kaj tial ili suferas pro konfuzo kaj konfuziĝo

Laŭnature, homoj estas cel-movitaj estaĵoj. Se al ili mankas vivocelo, kaj se iliaj mensoj, energioj, volo kaj

emocioj ne estas direktitaj pozitive kaj konstrue, ili turnos sin al detruaj vojoj kiel alkoholo- kaj drogmanio, perforto, ktp. La finfina celo de la vivo estas koni Dion, kaj estas devo de individuoj harmoniigi siajn rolojn kaj eksterajn agadojn per justaj agoj, sanaj perspektivoj, pozitivaj sintenoj kaj la utila .kanaligo de siaj emocioj

Ĉi tiuj du aspektoj de nia naturo — la interna aŭ spirita aspekto kaj la ekstera aspekto — ne estas kontraŭdiraj se komprenataj ĝuste. Male, ili subtenas unu la alian kaj helpas nin disvolvi kaj plibonigi niajn fizikajn, psikologiajn, emociajn .kaj spiritajn kapablojn kaj potencialon

Homoj vivas en granda malpleno, sen intelekta stimulo aŭ psikologia stimulo. Ili sentas sin enuigitaj pro manko de celo kaj la foresto de io ajn, kio povus doni al iliaj vivoj valoron kaj signifon. La averaĝa homo eble kapablas funkcii kaj konduti kvazaŭ ili estus psikologie kaj mense sanaj, sed ?ĉu ili estas feliĉaj

La ĉefa celo de la vivo estas scii, kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo. Se ni donas al la pli profundaj aspektoj de la vivo la atenton, kiun ili meritas, ni neeviteble sentos feliĉon, ĉar homa feliĉo estas ligita al konekto kun sia spirita .memo, sen kiu oni ne havas ekziston aŭ ekziston

La timo pri malsukceso aŭ malsano estas nutrata per konstanta pensado pri ĝi ĝis la ideo pri malsukceso trapenetras el la konscia menso en la subkonscion kaj fine atingas la pli altan konscion. Tiam, la timo, enradikiĝinta en la subkonscio kaj pli alta konscio, komencas multiĝi kaj kreski ĝis ĝi plenigas la konscian menson per fiherboj de timo, kiuj ne estas tiel facile ekstermeblaj kiel la komenca penso kiam ĝi ĝermas. Ĉi tiuj malutilaj fiherboj fine portas venenajn kaj mortigajn fruktojn. Feliĉe, ĝiaj radikoj povas esti ekstermitaj de interne per forta fokuso sur kuraĝo kaj enstampado en la konscio de absoluta fido al Dio kaj ke Li

kapablas helpi tiujn, kiuj volas helpi sin mem kaj protekti ilin
.kontraŭ damaĝo

Iam estis malgranda veziko flosanta sur la marsurfaco,
singarda pri ŝtormoj kaj fulmoj, kiam ŝi aŭdis voĉon flustri al
"Ŝi: "Malgranda veziko de la vivo, kio estas malĝusta kun vi

Ĉu vi ne scias, ke vi estas parto de la oceano de la vivo?

La malgranda veziko ĉirkaŭrigardis kaj komprenis tiun
.fakton

Homa konscio flosas kiel eta veziko Sur la surfaco de la
maro de kosma konscio, pensante ĝin kiel provizoran
vezikon, tremante pro timo pri malsano, malriĉeco kaj morto
Ho veziko, ĉu vi timas la oceanon? Rigardu ĉirkaŭen, observu
atente Ŝovu vian perspektivon de via tuja ĉirkaŭaĵo al la
senfina sfero de Dio Plonĝu pli profunde, plilarĝigu vian
komprenon, por ke vi sciu kaj estu certa Ke vi estas unu kun
Lia vasta maro, kaj ke Dio estas kun vi Li protektas vin, li
subtenas vin, nun kaj eterne

Evitante kaptilojn kaj kaptilojn

Kiam ajn vi sentas fortan deziron en via koro, kiu
instigas vin plenumi ĝin, uzu juĝon kaj demandu vin: "Ĉu ĉi
tio estas bona deziro, kiu povas esti plenumita, aŭ malbona
deziro, kiu ne devus esti honorata?" Nesanaj materiaj deziroj
kuraĝigas niajn malbonajn kutimojn donante al ni falsajn
esperojn kaj iluzion feliĉon. En tiaj kazoj, la povo de juĝo
devas esti alvokita por malkaŝi la veron. Malbonaj kutimoj
finfine kondukas al malfeliĉo. Kiam ilia vera naturo estas
malkaŝita, ili fariĝas senpovaj kapti homon en la kaptilojn de
.sufero kaj la kaptilojn de mizero

Reflektoj kaj rakontoj

En vivo kaj en morto, en malĝojoj kaj katastrofoj, mia
fido al Vi, ho Sinjoro, restas forta kaj neŝancelebla, firma kaj
neŝancelebla

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej homamasajn lokojn,
tiel mi vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj areoj de mia vivo
.kaj ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo

La rakonto pri la moskcervo

Mosko estas altvalora substanco kun fortaodoro,
trovebla en la umbiliko de la moskcervo, kiu vivas en la alta
.Himalajo

Kiam la cervo atingas certan aĝon, la alloga mosko
komencas sekrete elflui el ĝia umbiliko, kaj la cervo agitiĝas
pro tiu allogaodoro kaj komencas danci kaj serĉi la fonton
.de tiu agrablaodoro

Ĝi moviĝas de loko al loko, flarante inter rokoj kaj sub
arboj, serĉante ĉie la fonton de tiu ekscitaodoro

Fine, li koleras kaj pli agitiĝas kaj maltrankviliĝas kiam li
ne trovas vortojn kaj ne povas trovi tion, kion li serĉas kun
.sopiro kaj pasio

En fina provo atingi la fonton de la mosko, ĝi saltas de la
altegaj rokaj klifoj en la profundan valon por alfronti sian
sorton kaj renkonti sian morton, ĉe kiu punkto la ĉasistoj
.kapablas kapti ĝin kaj eltiri la moskosakon aŭ glandon el ĝi

Rilate al tio, unu el la iluminataj poetoj deklamis ion
:similan al

!Ho moskcervo, vi malsaĝulo
?Kial vi suferas? Kial vi estas sendorma

Ĉi tiu mosko estas havebla
!Kun via ventrosako, vi malsaĝulo

Eĉ se vi tuŝus per via nazo
De vi venas la sekretaodoro
Vi gajnintus tion, kion vi esperis

Kaj vi vivis sen elspezi

Ĉu vi ne opinias, miaj amikoj, ke la plejmulto da homoj
kondukas kiel moskcervoj? Ili ĉiam kaj eterne serĉas feliĉon
.ĉie ekster si mem

Jes, ili serĉas feliĉon en ludo, kaj indulgante sin ĝis
elĉerpiĝo en deziroj kaj avidoj. Ili grimpas la glitigajn vojojn
de riĉeco ĝis ili finfine saltas de la klifoj de altaj espero al la
rokoj de frustrigo kaj malsukceso, kiam ili ne kapablas trovi
la veran feliĉon konservitan en la plej profundaj niĉoj de siaj
.animoj

Se ni turnas niajn pensojn internen kaj profunde
pripensas, ni trovos en la trankvilo de la animo la fonton de
.vera kaj daŭra feliĉo, kiun ni serĉas

Ni ne rajtas esti kiel la moskcervo, pereante serĉante
feliĉon en la malĝustaj lokoj. Prefere, ni devas esti atentemaj
.kaj provi trovi feliĉon en ni mem, ne ekster ni mem

La Rakonto de la Butono

Iam viro venis al mi kaj diris, ke li suferas de kronika
:kormalsano, kaj aldonis

Mi provis multajn aferojn, sed mi ne kapablas seniĝi de"
".la kordoloro

Post trankvila pripensado, mi petis lin alporti al mi
:tondilon. Li rigardis min tremante kaj diris

"?Ĉu vi intencas tratanĉi mian koron, sinjoro"

Mi ridis kaj respondis: "Mi ne estas kuracisto. Ĉu vi iam
"!aŭdis pri iu, kiu uzas tondilon por fari kirurgion

Fine, li kontraŭvole alportis tondilon, do mi detranĉis
unu el la butonoj de lia mantelo kaj diris al li ne kudri alian
butonon en ĝian lokon, kaj ne meti sian manon sur la lokon
kie la butono mankis. Mi ankaŭ diris al li reveni al mi post du
.semajnoj, kaj mi atendis, ke li resaniĝos dum tiu tempo

La viro ridis kaj diris: "Mi faros kiel vi petis, ĉar mi fidas
vin, sed mi opinias, ke ĝi estas la plej stranga medikamento,
"!kiun oni iam preskribis al mi

:Du semajnojn poste li kuris al mi kaj diris, mirigita

La specialistoj certigis min, ke mi resaniĝis de"
kormalsano. Do, pro Dio, kion vi faris? Ĉu vi eltiris feinon el
"?butono

Mi respondis kun rideto: "Jes! Via mano konstante ludis
".kun la butono, kaj la butono estis vicigita kun la koro

Tiu butono estis la feino, kiu kaŭzis vian kordoloron. Do
mi detranĉis la butonon kaj diris al vi, ke vi ne remetu ĝin aŭ
metu vian manon sur vian koron. Tiamaniere, via koro
!liberiĝis de la premo kaj ĉesis dolori vin

Ĉio moviĝas rapide, kaj homoj estas okupataj pri multaj
aferoj. Kompreneble, estas pli bone rikolti la abundon de la

mondo ol perdi tempon, lasante la sezonon pasi kaj fine senmane. Sed kion oni devus rikolti estas la plej riĉa rikolto de la vivo: alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin. La sola maniero atingi veran feliĉon estas plenumi ion en ĉi tiu mondo kaj .ankaŭ atingi spiritan sukceson

Tiuj, kiuj konas Dion, ne komencas siajn ĉiutagajn devojn antaŭ ol unue mediti pri Dio kaj ŝarĝi siajn mensojn kaj korpojn per benita dia energio

La multaj postuloj de la mondo povas malinstigi tiujn, kiuj serĉas siajn spiritajn celojn, kaj deturni ilin de ilia elektita vojo. Sed tiuj kun neŝanceblebla persistemo ne permesas al io ajn forpuŝi ilin de sia kurso; ili persistas kun persistemo .sendepende de malfacilaj aŭ malfavoraj cirkonstancoj

Kion ajn la mondo donas al ni, ĝi ne kontentigos la sopiron de niaj koroj, kiuj sopiras ion pli stabilan, pli gravan kaj pli altvaloran ol ĉio, kion enhavas la trezoroj kaj riĉaĵoj de .la mondo

Kiam homo mortas — vivu longe — neniuj potenco sur la tero povas fari ion por ili. Kiu povas helpi nin post kiam ni forlasos ĉi tiun mondon? Dio. Tial ni devas ĉiam memori, ke ĉi tiu mondo estas nur provizora haltejo sur nia vojaĝo al nia ĉiela hejmo, kie ni vivos eterne en la ĉeesto de la Plej .Kompatema

Troa riĉeco ne garantias sanon, pacon kaj efikecon, sed atingi pacon kaj efikecon kondukos al ekvilibra sukceso sur .kaj spirita kaj materia niveloj

Plej multaj homoj evoluigas mensan efikecon nur por atingi materialan sukceson. Sed kiam persono fariĝas mastro de si mem kaj regas siajn psikologiajn povojn kaj agas laŭ la dia plano, lia vivo estos benita, kaj li gustumos la nektaron de la spirito dum sur ĉi tiu tero. Li jam ne estos kaptito de

kutimoj kaj deziroj, sed lia konscio transformiĝos en la koron
de la dia ĉeesto, kaj li restos tie ĝuante renoviĝintajn
.plezurojn, kiuj spitas priskribon

La korpo estas la plej granda apoteko

Medicinaj esploristoj malkovris, ke kiam ni spertas
superfortan ĝojon, la korpo produktas antidepresiaĵojn kaj
aliajn stres-reduktajn substancojn, kiuj estas same potencaj
kaj efikaj kiel tiuj preskribitaj de kuracistoj. La korpo estas la
plej granda apoteko sur la Tero, kapabla produkti la ĝustan
aferon en la ĝusta tempo, kiam ni estas en harmonio kun la
.spirita ekvilibro, kiun Dio metis en nin

Ne ĉiu streso estas malutila; streso vekas la vitalan
energion fluantan tra niaj korpoj kaj stimulas agadon kaj
movadon. Studoj montris, ke akceptebla kvanto da streso
.estas utila

Sed la problemo ekestas kiam streso superas sanan
nivelon

Ĉiu el ni havas personan limon al streso, kaj kiam tiu
limo estas superita, ni fariĝas pli stresitaj ol ni devus esti, kaj
ni eble ne konscias pri tio ĝis problemoj komencas aperi en
.la korpo, emocioj kaj menso

La vivo kun Dio estas ĝojo kaj feliĉo, dum sen Dio estas
angoro, tumulto, malfacilaĵoj, kaj eĉ katastrofo. Do kiel ni
povas trovi pacon kaj trankvilon en vivo dominata de
katastrofoj kaj tragedioj, kaj alporti iom da feliĉo al ĉi tiu
?tero

La unua postulo estas esti konscia pri la premoj de la
vivo kiam ni estas sub ilia influo

Dio estas Ĉioscia kaj Ĉioscia, kaj Li dotis niajn korpojn
per signaloj kiel komforto, malkomforto, trankvilo kaj angoro,

kaj ni devas atenti ĉi tiujn signalojn. Ekzistas dia inteligenteco en niaj korpoj, kiu provas diri al ni ion, kaj ni devas aŭskulti ĉi tiujn mesaĝojn dum tempoj de streso aŭ ripozo. Kiam vi sentas vin streĉita, fokusu vian menson sur la parto de via korpo, kiu spertas streson, poste profunde enspiru kaj samtempe milde streĉu tiun parton ĝis ĝi vibras. Poste malstreĉigu kaj liberigu la streĉon. Ĉi tio helpas konservi energian kaj vitalan ekvilibron en la korpo kaj .protekti ĝin kontraŭ la malutilaj efikoj de streso

Ni ankaŭ povas regi emocian streson per spirado. Kiam vi sentas timon aŭ ajnan alian malutilan emocion, enspiru kaj elspiru malrapide, profunde kaj ritme plurfoje, permesante al via korpo malstreĉiĝi ĉe ĉiu elspiro. Ĉi tio helpas malrapidigi vian rapidan korbato, restarigi normalan sangocirkuladon, faciligi la fluon de vitala energio tra viaj nervoj, kaj helpas .trankviligi vian menson kaj klarigi viajn pensojn

La vivo ne estas kriza situacio; ĝi estas bela dia esprimo, kaj ni devus ĝui ĝin. Ni memoru, ke rideto estas povo; se ni .ne uzas ĝin, ni perdas gravan aspekton de la vivo

Homoj estas animoj kun emocioj kaj sentoj, kaj ili havas korpon, kiun ili portas kiel veston aŭ eksteran mantelon. Sed tiel longe kiel ni vivas nur sur la nivelo de la korpo kaj emocioj, ni falos sub la negativan influon de streso kaj .streĉiteco

Kiam ni estas en harmonio kun nia esenca naturo, kiu estas la spirito, la ĝojo de la spirito fluas en la koron kaj transformiĝas en amon. Senti ĉi tiun amon, ligitan al la paco kaj trankvilo de la animo, kaj agi kaj interagi sub ĝia harmonia influo, estas la plej taŭga maniero vivi nature en mondo plena de streĉoj kaj kontraŭdiroj. Harmonii kun ĉi tiu .ĝojo estas la solvo al la problemoj de la vivo

Noto: Rilate al la aserto: "La korpo produktas antidepresiaĵon kaj aliajn substancojn, kiuj reduktas streson kaj streĉon, ne malpli potencajn kaj efikajn ol tiuj preskribitaj de kuracistoj", ĉi tio ne estas konsilo rezigni pri medicinaj .konsiloj kaj receptoj, tial la bezono de klarigo

Magnetaj ekvacioj

Persono kun forta ĉeesto kaj malbonaj tendencoj +
bonkora sed malvola persono = malbona magnetismo
superregas bonkorecon

Malfortvola persono kun malbonaj tendencoj + fortvola
persono kun bonaj tendencoj = la bona magnetismo venkas
la malbonan

Malforta spirita magnetismo + malbona biomagnetismo
= forta malbona magnetismo

Forta morala forto + malforta morala forto = pli granda
morala forto

Persono kolera kaj perforta + persono milda kaj afabla =
la magnetismo de kolero superregas mildecon

Forta, ekvilibra kaj trankvila temperamento +
temperamento kiu foje emas al malkontento = la
magnetismo de trankvileco superregas

Kronika enradikiĝinta fiasko + malpli enradikiĝinta
fiasko = forta fiaskomagnetismo

Forta pozitiva sukceso + malpli pozitiva sukceso =
plifortigita sukceso

Forta fiaskovibrado + forta sukcesvibrado = aŭ forta
fiaskomagnetismo aŭ forta sukcesmagnetismo, depende de
la ĉirkaŭaĵo kaj kondiĉoj

Forta, sana menso + kompleta nescio = aŭ ruzeco kaj
lerteco aŭ nescio kaj stulteco

Elstara spirita povo + elstara praktika povo = Spirita
magnetismo - vere elstara praktika povo

Se homoj povus vidi la amasojn da planedaj estaĵoj en la
etero ĉirkaŭanta ilin, eble iuj provus trovi siajn forpasintajn
amatojn. Dio malfermis miajn spiritajn okulojn, kaj mi vidas
multajn el tiuj animoj, kiuj forlasis la teran sferon. Per
profunda fokuso sur la spirita okulo (la centro de la frunto),
oni povas vidi per interna vizio la radiantan mondon loĝatan
de ĉiuj bonaj animoj, kiuj supreniris al la etera ebeno al la
.ĉeesto de la Plej Kompatema

Ĉe homoj, la koro agas kiel sendrata ricevilo kaj la
spirita okulo kiel sendilo. Eĉ se vi ne povas vidi viajn
forpasintajn amatojn, se vi trankvile enfokusigas viajn
sentojn al la koro, vi povas senti la ĉeeston de tiuj karaj al vi,
kiuj nun vivas en eteraj korpoj, ĝuante la pacon kaj
sekurecon de Dio kaj ĝojante pri sia libereco de la limoj de la
korpo, tiel ke vi trovas konsolon en ilia paco kaj via koro
.estas trankviligita pri ili

Kiam mi eldiras la nomon de Dio, mia tuta estaĵo
fandiĝas en superan ĝojon. Sed ĉi tiu stato venis al mi nur
post granda peno. Komence, mi ne estis sopiranta, ĉar mia
menso tiam estis drivanta. Sed nun, tuj kiam mi enfokusigas
miajn pensojn kaj konscion sur la spirita centro - la spaco
inter la brovoj - ĉiuj pensoj malaperas, spirado ĉesas
propravole, la koro ĉesas bati, la tumulto de la menso
trankviliĝas, kaj statoj de ekzisto descendas sur la animon,
tiel ke mi spertas spiritan ekstazon kaj estas envolvita en dia
.feliĉo

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min trovi en mi mem la trezorojn, kiuj superas
.la revojn de reĝoj

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo, Vi estas mia
celo kaj mia aspiro

* * *

Faru min floranta rozo en via ĉiela ĝardeno, aŭ brilanta
perlo en via radianta amkolĉeno, aŭ donu al mi la plej
grandan honoron: la plej malgrandan lokon en via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Pandemioj, katastrofoj kaj perfortaj ŝanĝoj en la naturo,
kiuj alportas detruon, ruinigon kaj vastan damaĝon, ne estas
"diaj dekretoj". Ĉi tiuj katastrofoj devenas de homaj pensoj
kaj agoj. Kie ajn la delikata ekvilibro de bono kaj malbono en
la mondo estas interrompita de la amasiĝo de malutilaj
ondoj kaj vibroj kaŭzitaj de homaj malbonaj intencoj kaj
.misfaroj, kaoso regas kaj vasta detruo sekvas

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

* * *

Malgraŭ la severeco de la eksperimentoj, ili estas kiel
fajro, kiu fandas ferercon por transformi ĝin en belan,
.daŭreman kaj multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Persono ne dediĉu ĉiujn intelektajn kapablojn, kiujn Dio
donacis al ili, al la serĉado de pasemaj aferoj, por ke ili ne
perdu sin en la labirinto de materiismo kaj ne kreu
nenecesajn limigojn kaj barojn por si mem. Anstataŭe, ili uzu
siajn intelektajn povojn por akiri la necesajn de la vivo kaj
klopodu disvolvi siajn moralajn kapablojn por distingi inter
.ĝusteco kaj malĝusteco, kaj inter malutilo kaj utilaĵo

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne povas akiri dian scion, kaj estas
konsilinde ne elspezi sian valoran tempon pri teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel portebla registriilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas
atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi
la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi
.sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en
prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj
lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj
.resaniĝon en momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan
voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la

faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian serenon,
melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni
stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio
esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la
vivo. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo,
la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la lumturo de
gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la marojn de
.tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homo veki sian konscion el la dormo de
forĝeso al la vekiĝo de la spirito

* * *

Ni petas vin, Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj
de nescio kaj mallarĝaj, limigitaj pensoj al la horizontoj de
.paco, lumo, amo kaj universala homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la potencoj kaj mirindaĵoj de
Dio kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu
ajn ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj
provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la
vualo, havos la pordon malfermitan por tiu, kiu estas [frapita
.de ĉiu kredanta mano]

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj streĉaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj transdonas al ni la tutan veron, ni vidus la
Teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ni vidus ĉiun pulveron
.kiel ruliĝantan mason da lumo

* * *

Tiuj, kiuj penetras per sia kompreno de materio al
spirito, komprenas la naturon de iluzio kaj konas la esencon
.de vero
* * *

Ĉu persono estas en la ĝangaloj de Afriko, sur
bataalkampo, suferante pro malsano aŭ malriĉeco, li devas
konvinki sin, ke la mano de Dio estas pli forta ol danĝero kaj
.kapabla protekti tiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li

Ne ekzistas pli efika maniero protekti sin. Kompreneble,
oni devas uzi logikon en traktado de eventoj kaj samtempe
.havi kompletan fidon al dia helpo
* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo
* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konfliktas kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo
* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj
* * *

La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj:
"Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en via
".koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min veki la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Min ne ĝenos amara, falsa kritiko, nek malavara laŭdo
kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon, ho
.Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo, kiu superas ajnan
homan amon milionojn da fojoj - amo, kiu plenumas ĉiujn
viajn dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj
.kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimisman
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona konduto de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu
kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ
.admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj
spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas
kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante
estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan
amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj
.Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de
siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Libereco de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesanaĵoj
pasioj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso
Literatura sukceso alportas psikologian feliĉon, kiun
.eksteraj cirkonstancoj ne povas forpreni de vi

* * *

Vi povas pasigi vian tutan tempon akumulante monon,
sed tiu mono ne donos al vi la daŭran pacon kaj sekurecon,
kiujn vi serĉas. Male, ĝi alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar
.feliĉo kaj paco loĝas en la menso, ne en la aferoj mem

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi iujn ajn
.el niaj taskoj. Jen nia plej granda devo al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke
pravigo ankoraŭ validas, tiam la tradicio havas signifon kaj
utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni

devas scii, kio estas ĝusta kaj sekvi ĝin, distingi, kio povas
.alporti al ni feliĉon kaj poste apliki ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ
sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari
vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio,
.kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se
vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi
sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de
.iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu
atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj
.superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj
tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne
estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron
.kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la
profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li
estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis
.al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed
post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas,
kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi
kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritati ĝspardon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili

abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj - Dio
gardu - perdas vian sanon. Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante
bonkorecon nur por esti renkontita kun indigno kaj malamo
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas
granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj
* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj
* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
bona harmonio kaj trakti pli glate kaj sekure homojn kaj la
.vivon
* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras

En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo
* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro
* * *

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas
* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon
krom se ili dividas sian sukceson kun aliaj, tio estas, siajn
spiritajn spertojn kaj pli altan scion, helpante ilin atingi
.sanktan scion

* * *

Tial, tiuj, kiuj atingas tiujn stadiojn kaj atingas tiujn
statojn, volonte ofertas komprenon al tiuj, kiuj bezonas ĝin.
Se vi deziras atingi veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran personan feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj

kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al siaj familianoj dum tiu tempo. Kvankam tiu persono
eble atingos iom da interna paco kiel rezulto, ilia konduto
estas egoisma kaj malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne
povas esti konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj
.ankaŭ profitas de ilia atingo

* * *

Simile, atingi materian sukceson estas ne nur nia rajto
ĝui bonfarton memstare, sed ankaŭ nia morala respondeco
al aliaj rilate al helpi ilin plibonigi siajn materiajn kondiĉojn
.kaj vivcirkonstancojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

* * *

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

* * *

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materiaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritaĵoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena kaj senhoma spaco, ekzistas
kosma ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj
kaj senvivaj estaĵoj en la universo, ondo de granda vivo fluas
.tra ĉio ekzistanta

* * *

Eterneco estas nia vera hejmo kaj konstanta loĝejo, kaj
nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas provizora ekzisto, kiel
mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni
seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, okupiĝado pri
profunda studado kaj evitado de egoismo. Sed la rezultoj,
kiujn ili atingis, kaj la atingoj, kiujn ili atingis, estis
.nemezureble pli grandaj ol la peno, kiun ili elspezis

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la

vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la
ĝardeno de la homaro kaj forpuŝas la bonajn kaj utilajn
.plantojn

* * *

Nescion oni devas venki per neŝancelebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundon de la menso oni devas
kultivi kun fokusa atento [sur la pozitivaĵo], kaj bonajn
semojn oni devas akvumi per la akvo de fido. Kiam la viglaj
kaj varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos
kaj venkos la fiherbojn kaj parazitajn plantojn, ĉar mallumo
.ne povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciiĝi pri ĝi
* * *

Vera kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj
serĉas vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus
esti donitaj libere, sen atendo aŭ postulo. Atendo nur naskas
mizeron kaj malfeliĉon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro
* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas
* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj
* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo
* * *

Totala konscio estas absoluta, senfina konscio, kiu
konstante renovigas sin kaj ĝia kreemo neniam elĉerpiĝas,
.kaj per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem
* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo
* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadionojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj estas latentaj en cerbaj
ĉeloj kaj aperas kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj
en pensoj

* * *

Persono, kiu suferas pro nesanaĵ kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en bonajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke persono
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo

* * *

Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝancelebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

* * *

Ĉiu, kiu malkaŝas la malfortecon de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksima de saĝo kaj
.sana juĝo

* * *

Diraĵoj por ĉiuj tempoj kaj lokoj

Tiuj, kiuj estas en harmonio kun Dio, vidas impresan
belecon kaj gustumas superan dolĉecon, kiun oni ne povas
.sperti alimaniere

Kiam mia animo vokis al Vi, la nuboj de Via silento
eksplodis, ho Dio, kaj la pluvo de Via kompato verŝiĝis
torente ĝis ĝi fariĝis superflua inundo de Via graco. Via
benita rivero englutis la bordojn de mia estaĵo, kaj mia
animo plonĝis en la akvojn de eterneco, kaj la veziko de mia
malgranda vivo dissolviĝis en la oceano de Via
.ĉioampleksanta ekzisto

Mia mentoro instruis al mi kiel uzi la ĉizilon de saĝo por
fari al mi templon indan je la dia ĉeesto
Se vi volas atingi noblan celon, komencu per kreado de
mensa modelo por ĝi. Vi nun povas firme establi ajnan
direkton en via konscio se vi plantas fortan ideon en vian
menson; tiam via tuta estaĵo konformiĝos al tiu ideo, kaj viaj
.agoj akordiĝos kun ĝi

Kiam vi tuŝos la dian koron, viaj problemoj malaperos,
amo plenigos vian koron, kaj mirindaj spiritaj spertoj dancos
.kiel puraj fontanoj en la ĝardenoj de via menso
Multaj nuboj provas kaŝi vin kaj kaŝi vin de mi, sed tra la
roso de larmoj de sopiro, via benita nomo aperas al mi,
fulmante per hele oraj literoj de malantaŭ ĉiuj kurtenoj kaj
.vualoj

Pureco de konscienco signifas trvideble trakti la veron
Ekzistas esencaj bezonoj kaj kion iuj konsideras
"necesaĵoj", kiuj estas fakte nenecesaj kaj superflujaj. La vivo
devus esti simpligita per fokuso sur bazaj bezonoj kaj
.eliminado de nenecesaj luksoj

Kiel alta vi estas, ho amikeco, kaj kiel fekunda kaj
sankta estas via grundo! Amo estas via nutraĵo kaj lojaleco
via trinkaĵo

Kiam du homoj marŝas en harmonio kaj akordo malgraŭ
siaj diferencoj, ili estas unuigitaj de unu celo: trovi pacon kaj
trankvilon de la animo en pura amo kaj reciproka lojaleco,
kaj kie la amanto ne serĉas plezuron je la kosto de la amato,
tiam, en la ĝardeno de altruismo, la bonodoraj floroj de
.amikeco floras kaj disvastigas sian dolĉan odoron
La mondo trejnas niajn mensojn alimaniere, kutimigante
nin al tiom da aferoj, ke ni komencas pensi, ke feliĉo estas
neatingebla sen ili. Sed la vivo, kaj aparte la vivoj de infanoj,
devas esti simpligita; alie, la vivo instruos ilin per amaraj
.seniluziigoj

La vero estas pli preciza kaj realisma ol nura penso aŭ
imago, sed tio, kion ni pensas aŭ imagas, povas kelkfoje
realiĝi

Imago estas decida elemento en la kreiva pensado.

Tamen, imago devas maturiĝi kaj transformiĝi en firman
.konvinkon, kaj tio estas neebla sen forta voloforto

Se vi bildigas ion per via tuta voloforto, via imago
transformiĝos en personan konvinkon, kaj kiam vi povas
konservi tiun konvinkon

Malgraŭ ĉiuj kontraŭaj opinioj, via konvinko realiĝos

Oni devas lerni stari memstare, subtenate de siaj
propraj virtoj kaj memvaloro

Spirita ĝojo estas renoviĝinta ĝojo kaj aperas pli kaj pli
ĉe tiuj, kiuj profunde pensas pri Dio. Ĝi estas ĝojo, kiu helpas
fari la ĝustajn decidojn kaj fari ĝustajn aferojn, kaj kiam ĝi
troviĝas, nesanaĵ deziroj kaj avidoj malaperas, ĉar ili perdas
.sian allogon kompare kun spirita ĝojo

Nia Ĉiopova Kreinto donis al ni vivon, forton kaj saĝon,
kaj estas nia devo doni al Li nian atenton kaj levi niajn korojn
al Li en amo, dankemo kaj rekono de Lia favoro kaj
.bonkoreco

Helpu min, ho Dio, ne ekbruligi la fajron de kolero, por
ke mi ne bruligu per la flamoj de indigno la verdajn oazojn de

paco en mi mem kaj en aliaj. Helpu min estingi la fajron de
.furiozo per la ĉiam fluanta pluvo de mia amo
La lago de mia mildeco kaj mia paco restu trankvila kaj
senmova, neĝenata de la ŝtormoj de malkontento, kiuj
alportas nenion krom mizeron
Plenumi agojn motivitajn de sento de devo, aŭ oferi
personajn dezirojn por servo kaj amo al alia persono, estas
.multe pli bone ol fari tion pro timo
Eĉ kiam persono ĉesas malobei diajn leĝojn, li faru tion
.pro amo al Dio, ne pro timo de Lia puno
Kion ajn vi timas, deturnu viajn pensojn de ĝi. Lasu ĝin
.al Dio kaj plifortigu vian fidon al Li
Timo ĉiam estas kun homo, kaj seniĝi de ĝi eblas per
pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Povas esti malfacile komence iri laŭ la vojoj de virto, sed
ili estas benitaj vojoj, kiuj kondukas al trankvilo kaj vera
.feliĉo
Brilu la gloro de Dio sur ĉiun angulon de niaj vivoj, Lia
.amo loĝu en niaj koroj, kaj Lia lumo plenigu nian konscion
Ho mia dia amato, la floroj floras kaj la sezonoj
ŝanĝiĝas, kaj ĉiuj parolas pri vi. La plenluno malkaŝas la
traĵtojn de via rideto, kaj la suno portas vian ĉielan lampon.
Mi naĝas en maro da larmoj, superfluante de sopiro al vi. En
la folioj de la arboj kaj la vejnoj de la homaro fluas via vivo
kaj vigleco, kaj mi sentas la baton de via kosma koro pulsante en
...la mia propra
Kiam mi sentas vian ĉeeston, mi sentas min kvazaŭ mi
estus veka en alia mondo, kaj de tempo al tempo mi sonĝas
pri ĉi tiu tero kaj ĉi tiu malgranda korpo - mia propra. Mi
estas veka en senfina feliĉo, kaj mia revo pri tera vivo estas
parfumita de la feliĉaj memoroj de miaj vekaj momentoj kun
vi. Mi elradikigis la fiherbojn de koŝmaroj el la ĝardeno de
miaj sonĝoj kaj plantis anstataŭe la rozojn de mia inspiro, kie
laodoro de mia sopiro altiros vin, kaj vi venos por kunporti
.min al la horizontoj de eterna feliĉo

Ho Dio, faru min travidebla per pureco kaj pureco, por
.ke mi povu elporti Vian resanigan lumon en mi
Trankviligu la tremantan spegulon de mia menso, por ke
ĝi povu reflekti vian senfinan vizaĝon
Malfermu la fenestrojn de la fido larĝe, por ke mi povu
enspiri la odoron de via paco

Ho Vi, kiu radiantas en Vi mem, ho Moŝto, kiu spitas
priskribon, rigardu per miaj okuloj, kiuj sopiras Vin, por ke mi
.vidu nenion en la ekzisto krom Vi
Malantaŭ ĉiuj fenomenoj kaj aperoj de la vivo kuŝas la
silenta voĉo de Dio, kiu konstante vokas nin per floroj,
sanktaj libroj, niaj konsciencoj, kaj ĉiuj belaj aferoj, kiuj igas
.la vivon inda je vivo

Ĉiu peno farita de la serĉanto por atingi spiritajn pintojn
.estas kalkulita de Dio por li kaj bone rekompencita pro ĝi

Ni petas Vin, ho Sinjoro, lumigi niajn mensojn per la
lumo de Via vero, igi niajn korojn bati per Via amo, kaj
.plenigi niajn animojn per Via ĝojo kaj la abundo de Via graco
El tiu travidebla horizonto, kiun la menso ne povas
penetri, Dio elverŝas Sian eternan lumon, kaj el la kosma
menso venas sublimaj inspiroj kaj benitaj potencoj, kaj
.kreiva agado fluas en malfermajn kaj harmoniajn mensojn
Kiam vi trovos, ke via animo, via koro, ĉiu sparko de
inspiro, la blua ĉielo, la brilantaj steloj, la montoj, la tero, la
birdoj kaj la floroj estas ĉiuj ligitaj kune per ununura fadeno
de kosma ritmo, spirita ĝojo kaj universala unueco, tiam vi
komprenos, ke ili ĉiuj estas ondoj sur la brusto de la dia
.oceano, kiu ne havas bordon

Se ni forgesas nian Kreinton, ni meritas suferon. Ni
devas kompreni, ke Dio estas nia amato kaj amas nin, kaj ĉi
.tiu scio liberigos nin de niaj problemoj kaj sufero

La vera amanto de Dio neniam ĉesas sian serĉadon por

Li, eĉ se li malsukcesas trovi Lin post multaj provoj. Same
kiel ondo devas reveni al la koro de la oceano post kiam la
ŝtormo trankviliĝas, tiel ankaŭ la serioza serĉanto; li posedas

implican kredon, ke la obstakloj disfalos kaj ke li neeviteble
kuniĝos kun la kosma oceano pli frue aŭ pli malfrue - tiu
.senfina oceano, el kiu li venis kaj al kiu li revenas
Kiam la menso konstante pensas pri la dia amato, la
koro kantas kantojn de ĝojo kaj feliĉo
Spirita emaniĝo estas la eliro de la homo de tio, kio li
.estas nun, al tio, kio li estos en la estonteco
Persono ne povas kaŝi sian veran naturon de aliaj, la
vibroj de iliaj pensoj iel reflektiĝos en ilia konduto kaj aperos
.tra iliaj agoj

Multaj homoj miskomprenas liberecon; ili konsideras
liberecon fari tion, kion oni ŝatas fari, kaj mi nomas ĉi tiun
.liberecon la libereco de kapricoj

Pro miskompreno pri la vera naturo de libereco, iuj
gepatroj sklavigas siajn infanojn al tradicio per tuja plenumo
de iliaj deziroj. La infano tiam kreskas kredante, ke kondiĉe
ke iliaj deziroj estas plenumitaj, ili estas feliĉaj, kaj ke la celo
de la vivo estas plenumi ĉiun deziron. Tamen, ili poste
malkovras, ke ili eraris, ĉar la ekstera mondo estas tute
malsama ol la hejma vivo, kaj ili lernas, ke plenumi ĉiun
deziron ne estas facile! Aliaj povas flankenpuŝi ilin kaj ignori
ilin en la serĉado de siaj propraj deziroj. Sekve, la infano
fariĝas hardita kaj emocie sensenta pro la superforta
impulso kontentigi siajn proprajn dezirojn. Tial, gepatroj
devas helpi siajn infanojn disvolvi sian volon kaj juĝon, por
ke ili povu vivi en la mondo sen fali en ĝiajn kaptilojn kaj
.faltruojn

La patrino diras: "Eduku lin kun amo." Kompreneble,
trakti infanojn kun amo ĝenerale estas bone, sed tro multe
da dolĉeco difektas dentojn, kaj simile, tro multe da
dorlotado difektas infanojn. Iom da firmeco kaj decidemo
estas necesa, sed se infano estas traktata kaj punita severe
pro eraro, la konsekvencoj estos teruraj. Devus esti ekvilibro
en kiel infanoj estas traktataj kaj traktataj; ĉiu patro devus

moderigi sian temperamenton per amo kaj tenereco, kaj ĉiu
.patrino devus spici sian amon per saĝo kaj racio
Persono devas konservi stabilan psikologian staton de
amo kaj sopiro al Dio. Mi provis multajn laborojn, sed kia ajn
estas la naturo de mia laboro, miaj pensoj ĉiam restas kun
.Dio

Ni devus ĝui ĉi tiun kreaĵon, sed sen permesi al ĝi
sklavigi nin. Kaj sperto instruis al mi, ke la ĝojo trovi Dion
.estas senkompara

Antaŭ ol komenci gravajn taskojn, oni devus sidi kviete,
trankviligi la sentojn kaj pensojn, mediti profunde, kaj serĉi
.dian helpon por akiri spiritan gvidadon kaj solidan direkton
Lasu min kompreni, ke la rideto sur la vizaĝo de la
tagiĝo, sur la lipoj de floroj, kaj sur la vizaĝoj de noblaj viroj
kaj virinoj estas via rideto

Min ne influos sinsekvaj bildoj de malfeliĉoj,
malbonŝanco, malsano aŭ iuj ajn neatenditaj obstakloj, ĉar
mi komprenas, ke disciplinita konscio proksime rilata al
kosma konscio ne implicate suferas pro malsukcesoj kaj
.ĉagrenoj

Libereco signifas la kapablon agi laŭ saĝo, ne laŭ la
diktaĵoj de pasioj, kutimoj kaj kapricoj. Obei la memon
kondukas al sklaveco, dum cedi al la instigoj de la spirito
.kondukas al liberiĝo de limoj

Ne gravas por mi ĉu mi loĝas en luksa palaco aŭ humila
dometo, kondiĉe ke Dio estas kun mi
Mi uzos mian honeste gajnitan monon por vivi simple,
.rezignante pri ekstravaganca vivmaniero

Per fido al Dio kaj la uzo de voloforto, homo povas venki
malsanon, malsukceson kaj nescion, kondiĉe ke la vibroj de
la volo estas pli fortaj ol la vibroj de fizikaj aŭ psikologiaj
malsanoj. Ju pli kronika la malsano, des pli forta kaj pli
celkonscia devas esti la volo, kaj des pli profunda kaj pli
.firma la fido, por atingi la deziratan rezulton

Inspiru min, ho Sinjoro, meti mian fidon en Vin sole, ne
en homajn rimedojn de protekto. Ne lasu min lasi timon kaj
maltrankvilon paralizi mian senliman forton alfronti iujn ajn
provojn de la vivo. Ne lasu min imagi akcidentojn,
katastrofojn kaj malbonŝancojn pro timo de ilia efektiva
manifestiĝo per penso kaj imago. Kaj lasu min kompreni, ho
Sinjoro, ke ĉu mi estas veka aŭ dormanta, veka aŭ perdita
en revoj, viva aŭ mortanta, Via protekta ĉeesto ankoraŭ
.ĉirkaŭas kaj gardas min

La saĝuloj diras: La frukto de bonfaroj motivitaj de amo
al Dio kaj virto estas harmonio kaj pureco. La frukto de agoj
motivitaj de egoismaj deziroj kaj ambicioj estas doloro kaj
sufero. La frukto de malbonaj agoj estas nescio kaj
.malsaĝeco

Bonfaroj alportas feliĉon, dum mondaj agoj pelataj de
amo al si mem kondukas al sufero kaj doloro. Daŭraj
malbonaj agoj, tamen, detruas la kapablon de homo por
.distingo kaj kompreno

Se vi deziras vivi en paco kaj harmonio, viaj intencoj
devas esti bonaj, kaj vi devas disvastigi pensojn de boneco
kaj sentojn de amo. Se vi vivas virtan vivon, vi helpas aliajn
.per via ekzemplo kaj bona konduto

En la momento kiam mi sentos min maltrankvila kaj
mense konfuzita, mi retiriĝos al trankvileco kaj kontemplado
ĝis mi rekiros mian trankvilecon, kaj mi komencos ĉiun
.tagon pensante pri Dio kaj petante Lian helpon kaj gvidon
Decidu ne permesi al la sufokaj fiherboj de malamo
kreski kaj enfiltri la ĝardenon de via vivo, ĝardenon plenan
de la virtoj de nobla spirito. Kaj ju pli vi kultivas ĉi tiujn
bonodorajn, rozecajn ecojn, des pli Dio malkaŝos al vi la plej
.grandan sekreton de ekzisto en vi

La celo de la vivo estas atingi pacon, kontentecon,
senmortecon, sekurecon kaj scion pri la vero, kaj en la koro
de ĉi tiuj deziroj, kiuj moviĝas en ni, kuŝas la dia esenco
.profunde en ni

Mi trovu mian liberecon en Vi, ho Sinjoro, kaj komprenu,
ke mia vera hejmo estas Via tuta ekzisto kaj ke mi estas
.integrita parto de Via kosma konscio
Ho vasta, dia maro, lasu la riverojn de miaj deziroj,
fluantaj tra la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj, fine
.miksiĝi en viaj grandaj profundoj

Nur en la dia fortikaĵo ni trovas protekton kaj sekurecon,
kaj ne ekzistas pli sekura rifuĝejo ol senti sin proksime al Dio
.kaj tuŝi Lian ĉeeston

Ĉar homoj estas regataj de kutimoj, kiuj formas iliajn
inklinojn, tendencojn, karakteron kaj dezirojn, se tiuj kutimoj
estas malbonaj, karaktero fariĝas malutila kaj agoj fariĝas
malbonaj. Tial estas konsilinde prioritati bonajn kutimojn,
ĉar ili tiam gvidas niajn agojn kaj pensojn al noblaj celoj kaj
.alportas al ni sanon kaj feliĉon

Kie ajn estas malĝojaj kaj suferantaj animoj, mi trovas
mian konsolon en servado kaj konsolado de ili. Mi faros mian
plejebulon por alporti ĝojon al aliaj kaj simpatios kun iliaj
.sentoj kvazaŭ ili estus miaj propraj

Mensaj kapabloj ekzistas ĉe homoj, sed ili restas
subevoluintaj ĉe plej multaj homoj, kaj malsukceso kultivi ĉi
tiujn kapablojn kondukas al gravaj sekvoj. Kiel la korpo, la
menso bezonas taŭgan nutraĵon kaj ekzercadon por sano kaj
.vigleco

Diamanto ricevas kaj reflektas lumon, kaj tiel ankaŭ
faras puraj, travideblaj animoj, kiuj konas Dion kaj brilas per
Lia ĉeesto

Ho Sinjoro, Vi estas la vera riĉeco en la vivo, kaj
.trovante Vin unue mi trovos en Vi ĉion, kion mi bezonas
Homoj kutime koncentriĝas nur pri manĝaĵo, aero kaj
sunlumo por konservi bonan sanon, sed povas veni tempo,
kiam la sano malboniĝas malgraŭ abundo de ĉi tiuj eksteraj
vivfontoj. Tiam ekestas la bezono reŝargi la energirezervojn
.de la korpo de interne

Se la boato de mia menso alproksimiĝas al la rokoj de
avidaj deziroj, kiuj implicas danĝerojn kaj riskojn, pelate de
la furiozaj ŝtormoj de nescio, tiam estu, ho mia Dio, mia
lunturo kaj ĉiam gvidu min al la bordoj de Via justeco kaj
.boneco

Penso estas kiel flamo, kies koncentrita potenco devus
.esti uzata por forbruligi la obstaklojn, kiuj malhelpas atingon
Dio troveblas per konstanta dia amo. Kiam ni amas Dion
pli ol Liajn donacojn, Li venos al ni. Li donis al ni liberan
volon kaj la povon elekti, por ke ni povu distingi inter la
pasemaj kaj sensignifaj donacoj de la mondo kaj la donaco
.de proksimeco al Li kaj la ĝojo de Lia benita ĉeesto
Ni ricevis memoron por ke ni povu praktiki memori
bonajn aferojn ĝis ni finfine povus memori la plej grandan
bonon: Dion

La brizo de Via amo fluas tra mi, ho Sinjoro! Kaj la folioj
de mia vivo dancas kun ĝojo ĉe Via alveno. Ilia ĉarma susuro
drivas tra la aero, invitante la lacajn ripozi en la ombro de
.Mia spirita paco

La malfacilaĵoj de la vivo ne celas damaĝi nin;
anstataŭe, problemoj kaj malsanoj ofertas al ni lecionojn.
Niaj doloraj spertoj ne celas detrui nin, sed purigi nin kaj
akceli nian revenon al nia pura fonto — Dio — kiu laboras en
.ĉiu maniero por helpi nin kaj revenigi nin al nia ĉiela hejmo
Senfineco estas nia vera hejmo, kaj nia vojaĝo al ĉi tiu
tero kaj en ĉi tiuj fizikaj korpoj estas kiel mallongdaŭra viza
vojaĝo

Sinjoro, mi scias, ke laŭdo ne levas min, nek kritiko
malgravigas min. Mi estas tia, kia mi estas, antaŭ mia
konscienco kaj antaŭ Vi, mi daŭrigos sur ĉi tiu vojo, farante
mian plejebon por servi ĉiujn kaj klopodante gajni Vian
.favoron — en tio kuŝas mia feliĉo
Vi estas unika estaĵo kaj via esenco estas mirinda, do
ekkonu vian veran memon

Kun la tagiĝo de via alveno, la burĝonoj de mia sopiro
floros en bonodorajn, viglajn florojn
Ho Sinjoro, rapidigu la alvenon de tiu tago, kiam mi
teksos kolĉenon el tiuj rosaj floroj kaj metos ĝin sur Vian
benitan sojlon

Anstataŭ konstante klopodi plezurigi sin mem, li ankaŭ
provu alporti feliĉon al aliaj. Kiam li provas oferti spiritan,
intelektan aŭ materialan subtenon al aliaj, li trovos, ke liaj
propraj bezonoj estas plenumitaj kaj ke la taso de lia vivo
.superfluas per ĝojo

Tiuj, kiuj atingos brilan venkon super la mallumo sur la
tero, havos la lumon de gloro kiel sian parton kaj ĝuos
.internan pacon kaj feliĉon

Ho Sinjoro, senĉese disĵetu la semojn de Viaj benoj en la
grundon de mia koro, plugitan per petegoj, por ke ili kresku
en ombrajn arbojn, kies branĉoj portas la plej bongustajn kaj
.plej dolĉajn fruktojn de memkompreno

Ni ofte restas en doloro sen klopodi ŝanĝiĝi, kaj tial ni ne
trovas daŭran pacon kaj kontentecon. Se ni persistus kaj
penus, ni certe povus superi ĉiujn malfacilaĵojn. Ni devas
klopodi moviĝi de mizero al feliĉo, kaj de malespero al
.kuraĝo

Ho Dia Amo, unuigu mian amon kun Via amo, miksu
mian vivon kun Via ĝojo, mian menson kun Via kosma
konscio, kaj sensoifigu mian soifon el la fontano de Via
.eterna ĝojo

La koro de la sincera serĉanto ĉiam flustras: "Ho mia Dio
kaj mia Amato, mi ne volas esti mergita en la tumulton de ĉi
tiu iluzia mondo, kaj ĉio, kion mi volas, estas veki Vian amon
en la koroj de homoj. Mia koro, mia animo, mia korpo, mia
menso, kaj ĉio, kion mi posedas, estas Via, ho Sinjoro." Tiu
.serĉanto atingas Dion kaj ekkonas Lin

Sinjoro, donu al ni novan kaj veran komprenon pri
frateco. Ni forlasu militojn kaj resanigu la vundojn de nacioj

per la balzamo de amo kaj la daŭra konsolo de kompata
.kompreno

Benu nin, por ke ni liberiĝu de la influo de avideco, la
regado de trompo kaj la kontrolo de iluzioj, kaj helpu nin
konstrui novan mondon, en kiu malsano, nescio kaj
malsatego estas nenio alia ol sonĝoj pri malgaja kaj sinistra
.pasinteco

Ni solvu ĉiujn problemojn ne per la logiko de la ĝangalo,
sed per kompreno, vero kaj neŝancelebla fido al Vi kaj Via
.dia justeco

La vivo kunigis nin ĉi tie por tempo, post kio ni iros niajn
apartajn vojojn. Sed se la amo de Dio loĝas en ni, ne gravas
kien ni iras, ĉar kiom ajn ni devagas, ni restos ene de la
.cirklo de dia amo kaj neniam estos vere apartigitaj

Sinjoro, faru min aglo de spirita progreso ŝvebanta alte
super la stratetoj de mallarĝpenso kaj ekstremismo

Voku min al pli kaj pli altaj horizontoj, preter la intensaj
tertremoj kaj nuboj kiuj blokas la sunlumon

Lasu min preni la flugilojn de ekvilibro por vivi ĝuste, kaj
lasu min ŝvebi al tiuj altaj ĉieloĵ super ĉiuj ŝtormoj kaj
uraganoj, kie estas larĝaj horizontoj kaj sublimaj perceptoj
Paco venas kiam ni malfermas niajn korojn al amo kaj
bonkoreco. Tiuj kun amantaj koroj kaj aktivaj en bonaj faroj
spertas pacon ĉar ĝi loĝas en ili. Paco estas la sanktejo de la
.ĉielo kaj la fundamento de feliĉa vivo

Ni ĉiam pensu pri la dia beleco malantaŭ la floroj, la
kosma lumo malantaŭ la suno, kaj la granda vivo kiu flagras
en ĉiu okulo

Kiam persono estas vere afabla kaj montras respekton
al aliaj, kaj respondas al komplimentoj same, ili ĉiam estos
.traktataj kun aprezo kaj respekto

Mi disvastigos mian amon al aliaj, por ke mi povu
malfermi pordegon por ke la amo de Dio venu al mi kaj loĝu
.en mia koro

Sinjoro, lasu min esti lumturo por tiuj, kiuj dronas en la
profundoj de malĝojo. Helpu min alporti ĝojon al aliaj en
.dankemo pro la spirita ĝojo, kiun Vi donacis al mi
Mi fandos malamon en la fajro de mia amo, kaj mi
pardonos aliajn kaj donos amon al ĉiuj soifantaj koroj
Vera amo estas amo, kiu ĝojas pri la komforto de la
amato

Via lumo brilu sur nin, ho Sinjoro, kaj via amo plenigu
niajn korojn eterne

Havi iniciateman spiriton signifas havi la potencon de
kreiva imagopovo, kiu ebligas al persono inventi ion, kion
neniu antaŭe faris. Ĉiu persono naskiĝas kun ĉi tiu donaco
.donita al li de Dio

La plej granda amo estas dia amo, kiu igas la vivon bela
preter vortoj. Kiam vi sentas Dion kun vi, venantan al vi kie
.ajn vi estas kaj gvidantan viajn paŝojn, dia amo komenciĝis
La povo de vero iras kontraŭ la vento

Sinjoro, kiam mi alfrontas provizorajn malfacilaĵojn, lasu
min memori Viajn abundajn benojn sur mi en la pasinteco,
sciante, ke Via helpo neniam forlasas min kaj Via zorgo ĉiam
estas kun mi. Al Vi mi ofertas mian sinceran dankemon pro
.ĉiu beno, kiu venas al mi el Via malavara mano
Gutoj de amo brilas en bonaj animoj, kaj Dio troviĝas
nur en la maro de amo

Kompreno estas la lampo, kiu lumigas la vojon de homo
kaj alportas al ili sukceson

Printempe, Dio ornamas la naturon per la plej belaj rozoj
.kaj floroj kun delikataj vestoj kaj helaj koloroj

Paco estas la unua heroldo anoncanta la alproksimiĝon
al la Dia Ĉeesto Poste, paco transformiĝas en lumojn pli
helajn ol senfina ĝojo

Kiam mi plonĝas profunde en la maron de meditado, mi
sentas benitan flirtemon en mia estaĵo kaj aŭdas flustrantan
."voĉon dirantan: "Mi estas proksime

Oni devas turni sin internen, tien, kie la animo esprimas
sin. El la profundoj de la animo fontas ĉiuj spertoj de la
.interna vivo

Kiam la animo realigas sin per dia konscio, ĝi sentas
grandan ĝojon kaj ekspansion en la senliman spacon

Se vi uzas ĉiujn eksterajn rimedojn kaj rimedojn
disponeblajn al vi, aldone al viaj naturaj kapabloj, por superi
ĉiujn obstaklojn, kiuj povas stari sur via vojo, vi evoluigos la
povojn, kiujn Dio donis al vi: tiujn senlimajn povojn, kiuj
.fontas el la plej profundaj profundoj de via estaĵo

Amo iras laŭ la ora vojo, kiu kondukas al Dio

Mi disvastigos la sunbrilon de bondeziroj kaj bonaj
intencoj kie ajn la mallumo de miskompreno enŝteliĝis

Kiam malfacilaĵoj atakas vin, tamen vi rifuzas ĉesi provi
kaj peni, malgraŭ ĉiuj obstakloj kaj malhelpoj, tiam Dio
.respondos al vi kaj kronos viajn klopodojn per sukceso

Ho Sinjoro, mi plukos la floron de sopiro el la ĝardeno de
mia koro kaj metos ĝin kiel oferon de amo sur Vian sanktan
sojlon

Ĉar niaj pensoj kaj vortoj estas la semoj, kiuj alportos al
ni la rikolton de la estonteco, mi komencos hodiaŭ plenigi
.mian konscion per bonaj, pozitivaj pensoj

Mi flugas kaj ŝvebas en la ebena de mia konscio supren
kaj malsupren, norden kaj dekstren, interne kaj ekstere kaj
ĉie por trovi, ke en ĉiu angulo de la spaco mi estis kaj
.ankoraŭ estas en la ĉeesto de Dio

Vivu ĉiun momenton en konscio pri via rilato kun la
senfina Absoluto. Via konscio ne havas finon, kaj ĉio flagras
.kaj brilas kiel steloj en la ĉielo de via estaĵo

Malligiĝo, aŭ ne-alligiĝo, estas la saĝa vojo, kiun la
serĉanto paŝas, volonte leviĝante super bagatelaj aferoj por
la bono de pli grandaj. Li ne ligas sin al pasemaj sensualaj
plezuroj en la serĉado de renoviĝinta interna ĝojo. Malligiĝo
ne estas celo en si mem, sed ĝi pavimas la vojon por la
.apero de la virtoj kaj spiritaj povoj de la animo

La spirita venkinto antaŭeniras per aŭdacaj paŝoj sur la
vojoj de la vivo

Persono devus plej bone utiligi sian nunan vivon,
malfermi la fenestrojn de sia koro kaj vekigi kaj revivigi la
.dormantajn kapablojn de sia animo

Malantaŭ la maskoj de ŝanĝo kaj transformo kuŝas la dia
ĉeesto Kaj kiu ajn povas stabiligi la spegulon de sia menso
kaj malhelpi ĝian tremon, vidos en tiu klara spegulo la
vizaĝon de la kosma amato

Amo estas pli forta ol morto kaj la ruinigoj de la tempo
Memanalizo estas la ŝlosilo al sukceso, kaj reflektado
estas spegulo, tra kiu ni vidas internajn angulojn, kiuj alie
restus kaŝitaj de nia vido. Ni devas diagnozi niajn mankojn,
distingi inter pozitivaj kaj negativaj tendencoj, kaj identigi la
.obstaklojn al progreso kaj sukceso

Kiel mirinda vi estas, ho amikeco! Vi, kiu ĉerpas el la
akvoj de sincera, amika zorgo, kaj kies folioj estas
malsekigitaj per la roso de interna kaj ekstera dolĉeco, kiu
.eliras el la profundoj de sinceraj kaj lojalaj koroj

Mi iam vidis malgrandan formikon provantan grimpi
amason da sablo, kaj mi pensis al mi: la formiko certe
pensas, ke ĝi grimpas la Himalajon! La amaso da sablo eble
ŝajnis grandega al la formiko, sed ne al miaj okuloj. Simile,
milionoj da niaj sunjaroj eble estas malpli ol minuto en la
.menso de Dio

Ni devas trejni nin pensi pri grandaj aferoj kiel eterneco
kaj senfineco

Mi vagis tra la mondo de senfineco kaj atestis la
brilantan nebulon en la lando de lumo, kaj en tiu vivanta
brileco mi legis la signifojn de la sekretoj skribitaj sur la
paĝoj de tempo

Kiam vi dormas, vi pasive kvietigas pensojn kaj sentojn.

Sed kiam vi konscie kvietigas pensojn kaj sentojn per
meditado, la unua afero, kiun vi spertas, estas stato de paco,
kaj viaj vizaĝmuskoloj nature formas rideton, kiu reflektas

internan pacon. Sed vi devas rigardi preter ĉi tiu stato de
paco por percepti la purecon de via animo - purecon
nemakulitan de sensaj stimuloj aŭ aŭtomataj reagoj al
pensoj asociitaj kun la sentoj. La stato, kiun vi tiam spertas,
.estas unu de eterna, ĉiam renoviĝanta feliĉo

Se vi metas bovlon da akvo sub la lunlumon kaj poste
kirlas ĝin, vi kreos distorditan bildon de la luno. Kiam la akvo
sidiĝas en la bovlo, la reflektado fariĝas klara. La momentoj,
kiam la akvo en la bovlo estas senmova kaj reflektas la
lunvizaĝon kun perfekta klareco, povas esti komparitaj al
stato de kontempla paco kaj stato de profunda trankvilo. En
la paco de kontemplado, ĉiuj ondoj de sensacioj kaj pensoj
ĉesas flui el la menso. Kaj en ĉi tiu pli profunda stato de
paco, la kontempla persono, en tiu trankvilo, vidas la
.plenlunon de dia ĉeesto reflektita en la lago de la animo
Ekzistas kvar statoj, kiujn la averaĝa homo konas: feliĉo
kiam oni plenumas deziron, malfeliĉo kiam oni neas ĝin,
enuo kiam oni nek feliĉas nek deprimas sin, kaj paco kiam
oni superas ĉi tiujn emociojn aŭ psikologiajn statojn de
.plezuro, doloro kaj enuo

Paco estas tre dezirinda stato, kiu devenas de la foresto
de kaj malĝojo kaj plezuro, kaj la foresto de enuo. Ĉi tiuj
statoj konstante ŝanĝiĝas kaj ondetas sur la surfaco de la
animo. Post rajdado de la turbulaj ondoj de doloro kaj
plezuro, inkluzive de ripetaj plonĝoj en la profundojn de
laceco, estas ĝojo flosi sur la trankvila maro de paco. Sed pli
granda ol paco estas spirita ekstazo - la feliĉo de la animo -
la finfina feliĉo. Ĝi estas eterna ĝojo, kiu neniam paliĝas, sed
restas kun la animo por eterneco. Ĉi tiu supera ĝojo povas
.esti atingita nur per la konscio pri la dia ĉeesto

Vera rideto estas rideto de spirita feliĉo akirita per
kontemplado kaj pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Mia rideto fontas el profunda ĝojo en mi — ĝojo alirebla
por ĉiuj. Ĝi estas kiel laodoro eliranta el la koro de floranta

rozo. Ĉi tiu granda ĝojo invitas aliajn mergi sin en la sanktajn
.akvojn de feliĉo

En la lumo de benita pardono, la mallumo de malamo
akumulita dum multaj jaroj svagiĝas
Dio rapide plenumas ĉian bezonon de Siaj adorantoj ĉar
ili liberigis sin de la egoismaj motivoj, kiuj malhelpas
klopodojn kaj seniluziigas esperojn
Tiun, kiun Dio protektas, nenio povas detrui
Ni ne estas solaj en ĉi tiu mondo, ĉar Dio estas kun ni,
kaj ekzistas daŭraj, intimaj kaj amikaj rilatoj, el kiuj ni ĉerpas
.subtenon kaj ĝojon

Ho brilanta stelo de gvido en la ĉielo de saĝo, via brila
ekbrilo invitas min esplori viajn benitajn horizontojn, kaj mia
sopiranta birdo rapidas kun granda rapideco, trapikante la
densan, malgajan atmosferon, pelita de sopiro al vi kaj por
.baniĝi en via plej sankta radianco
les personeco komencas disvolviĝi kaj flori kiam oni
kapablas senti - per interna, intuicia sensacio - ke ĝi ne estas
la solida fizika korpo sed la eterna spirita fluo ene de la
korpo

Kiam la koro de la disĉiplo superfluas de amo por Dio, lia
vizaĝo brilos per rideto de paco kaj saĝo, kaj la tavoloj de
nescio, kiuj envolvas lian animon, disfalos kaj tute
.malaperos

Kiam vi rigardas floron aŭ arbon, vi scias, ke ĉi tiuj belaj
vivoformoj ne ekestis memstare. Dio estas tiu, kiu formis ilin
.kaj dotis ilin per aromo kaj delikata beleco

Ĉiam plenumu viajn devojn, kaj malgrandajn kaj
grandajn, kun profunda atento, memorante, ke Dio gvidas
viajn paŝojn kaj fortigas viajn klopodojn por atingi viajn
.noblajn aspirojn

Kiam persono konektiĝas kun sia spirita esenco, longe
forgesitaj, pasintaj epokoj kaj la senmortaj povoj de la animo
revenas al ilia konscio. En meditado, oni memoras, ke ili
.estas senmorta animo, ne morta korpo

Ĉie ni trovas homojn, bonajn kaj malbonajn, serĉantajn
feliĉon laŭ sia propra maniero. Neniu volas sin vundi. Do kial
iuj homoj agas laŭ manieroj, kiuj neeviteble kaŭzas al ili
doloron kaj malĝojon? Ĉar tiuj agoj estas pelataj de nescio
.kaj iluzio

Ni petas vin, ho Sinjoro, brili sur nin per la lumo de via
saĝo kaj forigi de ni la mallumon de nescio kaj iluzio
Konscia persono devus esti singarda anstataŭ timema,
kaj devus kultivi en si senton de aŭdaco sen malzorgemo kaj
trohasto por ne eksponi sin al cirkonstancoj, kiuj povus
.provoki timon kaj angoron

Saĝo ne dependas de la injekto de informoj de ekstere,
sed de la povo de interna akcepto, kiu determinas la kvanton
de vera scio, kiun oni povas akiri, kaj la rapidecon, je kiu tiu
scio povas esti atingita

Ĉi tiu mondo estas nur scenejo, sur kiu ni plenumas
niajn rolojn sub la direkto de la Dia Direktoro. Ni devas
plenumi bone sendepende de la naturo de la roloj asignitaj al
ni, ĉiam memorante, ke nia esenca naturo estas eterna
.feliĉo

La plej saĝa el la saĝuloj estas tiu, kiu serĉas koni Dion,
.kaj la plej sukcesa el la sukcesaj estas tiu, kiu trovis Dion
Ho Dia Amato, okupu la unuan lokon en niaj vivoj,
plenigu niajn korojn via resaniga amo, kaj dispelu la
.mallumon de zorgoj el niaj animoj
Libereco signifas agi laŭ konscienco, ne laŭ la diktaĵoj de
kutimo kaj deziro. Obei la memon kaj ĝiajn kapricojn naskas
limojn, dum atenti la instigojn de saĝo donas liberiĝon de tiuj
.limoj

Pacon oni povas trovi per la konscia kaj intenca
disvolviĝo de bonaj kvalitoj, kiuj, kiam plene kreskintaj, ne
povas esti forprenitaj de ilia posedanto krom se li elektas
.rezigni pri ili laŭ sia propra libera volo

Plej multaj homoj serĉas feliĉon uzante misgviditajn
metodojn. Kelkaj kredas, ke ili povas duobligi sian feliĉon per

adoptado de malĝustaj kondutoj kaj nesanaj agoj, kiuj ŝajnas oferti brilajn promesojn pri superforta kaj daŭra feliĉo, kaj ili estas trompitaj de tiuj falsaj promesoj, ĉar la gusto de vera feliĉo ne povas esti ĝuata en la infero de falsaj iluzioj kaj .malĝustaj agoj

Ĉiu minuto estas eterneco, ĉar eterneco povas esti spertata ene de tiu minuto. Tagoj, minutoj kaj horoj estas fenestroj, tra kiuj ni povas ekvidi eternecon. La vivo estas mallonga, tamen samtempe senfina kaj senlima. La animo estas senmorta, kaj dum ĉi tiu mallonga ĉapitro de homa vivo, ni devas plej bone utiligi ĉiun disponeblan potencialon .kaj ŝancon

Spiritaj vortoj estas kiel semoj, kiuj bezonas fekundan grundon por ĝermi, kreski, flori kaj frukti. Spiritita kresko postulas memreflektadon, rearanĝon de vivprioritatoj, identigon kaj forigon de malutilaj kutimoj, kaj observadon de sanreguloj kaj leĝoj konforme al evoluanta .spiritita kompreno kaj kreskanta mensa forto

Kiam la disĉiplo gustumos dian ĝojon, li trovos, ke Dio fariĝis pli reala por li ol io ajn alia, kaj li komprenos, ke tuŝi la dian ĉeeston estas feliĉo, kiun neniu sensa plezuro povas .egali

Dio laboras por veki la spiritan konscion de la homo kaj gvidi lian volon en la ĝusta direkto per la beleco de virto, la grandeco de toleremo, la majesto de saĝo, kaj la splendo de .spiritita feliĉo

Mi ne konsideros aliajn fremduloj, ĉar mi sentas, ke ĉiu estas mia frato aŭ fratino. Mi faros mian vivon sukcesa kaj kontentiga, por ke mi povu helpi aliajn sukcesi kaj atingi sukceson. Mi simpatias kun aliaj kaj montros al ili kompaton, montrante al mi mem. Mi amos Dion kiel la profetoj kaj sanktuloj amis Lin, kaj mi ĵetos egoismon en la puton de mia .amo por aliaj

Preter ĉi tiu pasema, tera vivo, submetita al morto, kuŝas eterna, neŝanĝebla vivo. La korpo konsistas el kemiaj

elementoj, kiuj putriĝas kaj pereas, sed preter ĉi tiu pasema ekzisto kuŝas eterna, ĉiela vivo en la ĉeesto de Dio. Tial ni ne devas limigi nian tutan atenton al ĉi tiu provizora korpo, kaj tiuj, kiuj deziras ĝin, devas elteni ĝiajn provojn kaj fariĝi ĝiaj .mastroj

Hodiaŭ mi provos helpi tiujn, kiuj bezonas helpon, kaj .doni kion mi povas al la malsatuloj

Mi estas sekura kaj protektita en la protekto de Dio kaj malantaŭ la muroj de mia pura konscienco mi estas unu kun la lumo de boneco, kiu gvidas la ŝipojn de animoj ĵetataj .ĉirkaŭe de ondoj de malĝojo en maro de konfuzo kaj angoro Hodiaŭ mi sentas Dion en la flirteto de paco kiu tremas en mi kaj kortuŝas la kordojn de mia koro

Mi faros ĉion eblan por feliĉigi aliajn, same kiel mi klopodas feliĉigi min mem, kaj per mia spirita feliĉo mi servos ĉiujn en la domo de dia amo kaj mi timos nenion .krom min mem se mi provos trompi mian konsciencon

El la ĝardenoj de la animo

Vi intencas iri ien, kaj vi rapidas por alveni tien rapide.

Kiam vi alvenas, vi trovas, ke vi ne ĝuas la lokon pro la fervoro, angoro, kaj eble eĉ tumulto, kiujn vi sentas.

Anstataŭe, provu esti pli trankvila, pli trankvila, kaj pli ekvilibra. Se viaj pensoj inkliniĝas al zorgo kaj agitiĝo, forte .subpremu ilin ĝis ili reakiras sian trankvilecon

Ekscitiĝo negative influas la ekvilibron de la nerva sistemo, ĉar ĝi sendas grandan kvanton da energio al iuj korpopartoj, dum ĝi senigas aliajn je ilia natura parto. Ĉi tiu malekvilibro en energidistribuo estas la kaŭzo de nervozeco.

Trankvila kaj malstreĉita korpo trankviligas la nervojn kaj .antaŭenigas psikologian bonfarton

En harmonio kun Dio, interna vizio komencas disvolviĝi

iom post iom. Oni devas havi kompletan fidon, ke Dio respondos ĉiun sinceran preĝon. Kiu ajn turnas sin al Li

serĉante klerismon, havos sian vizion malfermita kaj sian
.menson kaj koron lumigitaj

Kiam kompreno malfermiĝas, ĝi manifestiĝas kiel sento

kiu ŝajnas eliri el la koro, sento de profunda klareco kaj
precizeco. Per ĉi tiu sento, la serĉanto akiras neŝanceblan
konvinkon kaj solidan gvidadon por sekvi la ĝustan vojon, kaj
.iom post iom ekkonas kaj fidas ĉi tiun senton

Tio ne signifas tute forlasi pensadon; trankvila,
senantaŭjuĝa pensado ankaŭ kondukas al kompreno. Emocia
pensado, pelita de vanteco kaj memgraveco, kondukas al
.miskomprenoj kaj eraraj konkludoj

Forĵetu detruan dubon kaj falsajn kredojn tutkore, kaj
turnu vian koron kaj animon al la sfero de fido kaj kompleta
fido al Dio. En la trankvilo de kontemplado, via konscio
povos fokusiĝi sur vero kaj ĝusta kompreno. En ĉi tiu sperto,
fido floras kaj disvolviĝas, kaj per kompreno, vi spertos tion,
kion neniu okulo vidis, neniu orelo aŭdis, kaj neniu homa
.menso elpensis

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej trafikataj vojoj, tiel mi
vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj plenplenaj lokoj de miaj
ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo
Ho Sinjoro, donu al mi malavaran spiriton por dividi kun
aliaj tion, kion mi havas, kaj helpu min vidi en la trankvila
lago de mia menso la reflekon de la luno de mia animo,
.brilanta per la lumo de Via ĉeesto

Hodiaŭ mi plonĝos profunde en la maron de
kontemplado kaj reflektado pri Dio ĝis mi trovos perlojn de
.saĝo kaj dia ĝojo

Mi amos vin, Sinjoro, pli ol ĉion alian, ĉar sen vi mi ne
.povas ami iun ajn homon aŭ ion ajn alian

En la profundoj de la montoj kaj la trankvila ĉielo, kaj en
la profundoj de mia animo kaj la kaverno de silento, mi
sentas la ĉeeston de Dio kaj sentas Lian konstantan ĝojon,
kaj mi trinkas el Liaj puraj fontoj, kiuj neniam ĉesas nek
.sekiĝas por la tuta eterneco

Mi amas kaj adoras Vin, ho Sinjoro, kies amo regas
supera en ĉiu bonkora kaj ama koro
Iu petis la instruiston Paramahansa montri al li manieron

disvolvi magnetan kaj allogan personecon, kaj li diris: Vi
devas esti mense ĉeesta dum interagado kun aliaj, ĉar
malatenteco pli damaĝas ies karakteron ol io ajn alia.

Kompreneble, mi ne aludas la malatentecan de grandaj
.homoj, kies pensoj kutime estas sorbitaj de profundaj aferoj
Ĉiam estu atenta kaj konscia, kaj vi fariĝos alloga
magneto

Neniu ŝatas esti ignorata. Ni ĉiuj volas, ke niaj sentoj
estu konsiderataj kaj konsiderataj, kaj simile, ni devas
konsideri la sentojn de aliaj kaj montri al ili konsideron por
atingi harmonion kaj komprenon. Por fari tion, vi devas esti
.atenta, atenta kaj atentema al ĉiuj ĉirkaŭ vi

La mortintoj ne havas la rajton insulti aliajn, sed tiu, kiu
ilin ignoras, havas la rajton

Kiam vi estas en la kompanio de aliaj, interagigu kun ili
.atente, energie kaj interese, sed evitu paroli pri vi mem
Ĉiu volas paroli pri si mem, sed ĝi estas malforta aliro.

Lasu aliajn paroli pri si mem se ili deziras; aŭskultu kion ili
diras. Lasu ilin paroli pri siaj problemoj, siaj atingoj kaj siaj
impresoj, sed lasu vian magnetismon paroli por vi. La lumo
de la lampo parolas por si mem klare; lasu viajn silentajn
.vibrojn paroli por vi kun egala klareco

Dio montris al mi en vizio, ke tiuj, kiuj mortas en batalo,
havas teruran sonĝon pri morto, sed tuj kiam la bonuloj
leviĝas el la korpo, ili vekiĝas kvazaŭ el maltrankviliga
.koŝmaro kaj ĝojas esti liberaj de ĝi

Ĉiuj niaj vivspertoj estas parto de la kosma sonĝo. La homaro kreis la koŝmaron de milito, sed post kiam la viktimoj de ĉi tiu koŝmaro forlasas siajn korpojn, ili rimarkas, ke ĝi estis terura sonĝo, el kiu ili vekiĝis, kaj ili komprenas, ke ili ne estas mortintaj. Ĉi tio estas profunda metafizika .vero

Se persono scius, ke ili sonĝas, ili ne suferus pro maltrankviligaj sonĝspertoj. Sed se ili atingas memrealigon en la sonĝo kaj iu donas mortigan baton, tiu sonĝa morto ŝajnas reala kaj terura suferado ĝis ili vekiĝas kaj rimarkas, .ke ĝi ne estis reala

Tio validas ankaŭ por la stato post la morto. Tuj kiam ni forlasas niajn korpojn, ni rimarkas, ke nia konscio ne mortis, sed prefere, ke ni liberiĝis de la korpo kaj ĝiaj materiaj .limigoj kaj limigoj, kaj en tiu liberiĝo kuŝas granda libereco Ni neniam devas peti morton, sed prefere prepari nian konscion per harmonio kun Dio kaj meditado pri Li, por ke kiam la morto venos en sia tempo, ni povu rigardi ĝin kiel .nenion pli ol sonĝon

Mi povas vidi la reveman naturon de vivo kaj morto kiam ajn mi volas Tial mi ne atribuas multan gravecon al ĉi tiu korpo

Ekzistas spirita fiziologio sub la nerva sistemo, kiu unike permesas al homoj atingi la plej altajn stadiojn de la evoluo .de konscio

La homa cerbo, pli granda ol la cerboj de plej multaj bestoj krom balenoj kaj elefantoj, estas pli kompleksa kaj posedas pli grandan kapaciton por pensado. Tio faras la homan cerbon taŭga instrumento por homoj, kiuj posedas pli progresintan konscion ol aliaj estaĵoj. La komplikaj kaj kompleksaj kunfaltaĵoj de la cerbo ebligas al homoj pensi profunde kaj senĝene. Tial, nur la homaro kapablas atingi progresintajn nivelojn de kompreno, kaj sekve, koni sian Kreinton. La saĝulo estas tiu, kiu uzas siajn intelektajn

kapablojn por la servo kaj bono de la homaro sur la materia,
 .intelekta kaj spirita niveloj
 Vintro alvenis en sia malvarma, blanka, lili-simila
 mantelo

Miaj deziroj pri la ĝojoj de la somero paliĝis
Oni diris al mi serĉi la varmon de via afabla koro
Kaj kiam printempo aperis, dancante, ornamita per
ĉiuspecaj floroj
Odorita per laodoro de kampoj kaj montetoj, oni diris al
mi ami vin, mia Dio
Kaj venis la somero, kantante siajn verdajn melodiojn en
la delikataj folioj, la susuron de la poploj, kaj la susuron de la
pinoj

Li insistis, ke mi deklamu al vi
Eĉ la mola, delikata grundo karesis miajn hastajn
piedojn

Kaj ŝi petis ilin alproksimiĝi al via ĉioekzistanta sanktejo
 La mildaodoro diris al mi sekvi ĝian vojon
 Al via sankta templo en la koro de ŝanceliĝantaj rozoj
 kaj bazilio

Kaj la birdoj diris al mi kanti al vi kiel ili
Kaj la ondeta brizo super la riveretoj kaj rojoj
Mi vekis la vezikojn de mia amo por vi, kaj ili komencis
ludi super via granda brusto

Kaj per la kurbaj fibroj de la herbo, mi lernis kiel fleksi
Mi kliniĝas antaŭ vi, ho Sinjoro
Kaj la incenso ankaŭ rakontis al mi pri la mirindaodoro
de via parfumo

Kaj kiel mi devus konservi mian koron plenan de via
?sankta odoro antaŭ via senfina trono

Kaj la malgrandaj, silentaj, paciencaj ŝtonoj diris al mi,
por ke mi vidu vin eĉ en tiuj, kiuj provas ŝteli mian feliĉon

La forgesitaj jaroj petis min sendi al miaj kunhomoj
mesaĝon de amo kaj korinklino envolvitan en ĉiu minuto kaj
sekundo

Kaj ĉiu penso diris al mi serĉi vin en ŝia koro
Mia amo inspiris min ami ĉion, kio ekzistas per vi
Kaj mia amo flustris al mi, "Amu min per la tuta forto,
"kiun mi posedas, ho mia Dio
Iam mi kuŝis sur lito el herbo kaj floroj kaj sonĝis, ke ĉio
ekzistanta estas bela kaj ĝoja
Mia kapo ripozis sur altaj, verdaj kaj densaj herboj, kiuj
ventumis min per brizoj portantaj dolĉan aromon
Tiam mi sentis min devigita tuŝi mian manon kaj mian
korpon, kaj mi miris pri la grandeco de ĝia Kreinto. Jes, mi
miris, ke mi, kiu estas certa pri la realeco de mia korpo, iam
lasos ĝin ripozi sur la tero, ĉi tiun korpon, kiu fariĝos
malvarma, pala kaj senmova je la momento de la morto,
dum nun ĝi ŝajnas vigla de vivo kaj enhavas centojn da
sensacioj, milionojn da pensoj kaj miliardojn da fantazioj kaj
.perceptoj

Ĉi tiu korpo estas la scenejo sur kiu disvolviĝas la
ĉapitroj de la vivo, kie floras la burĝonoj de ridetoj, nur por
esti sekvataj de la neevitebla alveno de la morto. Ĉi tie,
meze de karno, ostoj kaj sango, kaj malantaŭ la bela masko
de haŭto, kaŝiĝas la lupoj de malsano kaj la bestoj de deziro.
Kaj ankaŭ ĉi tie, sub la karno, kuŝas sekreta pasejo al la
regno de lumo. Ĉi tiu korpo velkos kaj svagiĝos kiam ĝia
mastro — la animo — forlasos ĝin nerevokeble. Kaj kial ne?
Ĉar kiam la lumigita mastro de la fizika loĝejo laciĝas vivi en
la ŝlima, disfalanta kabano de materio, ligita per la ŝnuroj de
nervoj, kiuj postulas konstantan zorgadon, li trovas konsolon
en alia domo en iu angulo de la tero de Dio — en alia regno
de plena ekzisto, kie laodoro de ĝojo trapenetras ĉie kaj
.senĉese

La senmorta animo ludas la rolon de vivo kaj morto kun
eterna rideto, poste foriras al sia eterna hejmo
Ĉu kinejovizitantoj estas devigitaj resti en la kinejo
eterne post la fino de la spektaklo? Certe ne. Homoj devas
reveni hejmen. Simile, animoj venas ĉi tien por ĝui la

kinematografian spektaklon de la vivo, poste foriras kaj revenas denove. Ili amas spekti filmojn kaj teatraĵojn, kaj kiam ili laciĝas pro la prezentadoj, pri kiuj ili revis, kaj majstris la lecionojn, kiujn Dio volas, ke ili lernu, ili revenas .unufoje por ĉiam al la loĝejo de eterna feliĉo

Kiam valoroj ne baziĝas sur justeco, malfermiĝas breĉoj tra kiuj trafluas mizero kaj sufero. Se valoroj baziĝas sur egoismo, mortiga konflikto kaj furioza konkurenco, la rezultoj estos makulitaj ĉar la motivoj estas malpuraj, kaj mono ne .estos benita en tia kazo

Persono devas purigi sian konsciencon de egoismo kaj ne provi riĉigi sin je la kosto de aliaj. Vera kontenteco estas spirita, ne materia, kaj la vera gajno en la vivo estas posedi .la trezorojn de saĝeco, scio kaj la amo de Dio

Ni devus vivi simple kaj ĉiam klopodi helpi aliajn kaj plibonigi iliajn cirkonstancojn kiel eble plej multe. Sed ĉi tiu nobla celo estas nekongrua kun egoismo kaj avideco sen .konsidero por aliaj

Tiuj, kiuj estas mondaj, estas malekvilibraj kaj tial ne konsiderataj sukcesaj. Simpla, ekvilibra vivo estas mirinda arto kaj signo de sukceso. Tiuj, kies sola celo estas akiri .monon, ne trovos favoron ĉe Dio

Estas vere, ke Dio enplantis en nin la senton de malsato por ke ni povu labori kaj zorgi pri niaj korpoj, sed zorgi pri la korpo ne estas la sola celo de la vivo. La celo estas multe pli granda ol iu ajn materia aŭ tempa konsidero, kiom ajn .mirinda, glora kaj brila ĝi povas ŝajni

Unu el la disĉiploj demandis Majstron Paramahansa kiel sperti la dian ĉeeston. Li respondis: "Ĉiun nokton, antaŭ ol rezigni al dormo, meditu ĝis vi sentos, ke via konscio trapikis la mondon de pensoj kaj eniris alian dimension. Tamen, tio ne estas ĉio. Post turnado de la menso internen, sopiro devas ekflugi, kaj deziroj devas rapidi kiel inundo al Dio. Kiam la disĉiplo tute transdonas sin al Dio, li subite sentas, ke li tuŝis Lian benatan ĉeeston kaj rekonis Lin. Li vidos

grandan lumon de superega brilo, kaj li eble vidos anĝelojn kaj bonfarajn animojn. Aŭ li eble flaros ebriigan ĉielan parfumon, kaj li tiam scios, ke Dio respondis al li, kaj lia kompreno malfermiĝos, kaj Dio rivelos al li la sekretojn de la vivo. Aŭ li eble estos envolvita en granda paco dum meditado. Se li daŭrigos meditado kaj Dio donacas Sian grandan amon al li, li sentos dian ĝojon preter priskribebla.

".Benata estas tiu, al kiu estas donita ĉi tiu feliĉa sperto

Dia amo malfermas la pordegon de la ĉielo, tra kiu la

serĉanto eniras la ĉeeston de Dio

Se homo petas Dion, la komplezan kaj saĝan, pri la pano de eterna vivo, Li ne donos al ili la ŝtonon de materia nescio. Se adoranto serĉas la manĝaĵon de saĝeco, Dio ne ofertas al ili la serpenton de trompo. Se adoranto petas Dion pri la esenco de dia feliĉo, kiu sensoifigas ĉian soifon, Li ne donos al ili la skorpion de angoro kaj psikologia aflikto. Se trompitaj homoj scias kiel doni bonajn donacojn al siaj infanoj, kiom pli la Sinjoro - la fonto de ĉia boneco kaj ĝojo - donos spiritan

!scion kaj klerismon al tiuj, kiuj amas Lin

Dio donacas la plej altan saĝon kaj plej grandan scion al

tiuj, kiuj serĉas ilin, kaj Li donacas Sin al la serioza serĉanto,

kiu akceptas neniun anstataŭaĵon. Tiu, kiu serĉas Dion per sia tuta koro kaj animo, estas la plej saĝa el la saĝuloj, kaj la plej kara el la homoj al Dio. Kaj kiam la sopiro de la adoranto intensiĝas, li ricevas maloftan kaj amatan respondon de Dio kaj spertas la unikan ekstazon de amo, kiun spertas tiuj, kiuj
.amas la Amatan

La saĝulo, kiu ludas sian rolon en ĉi tiu kosma revo kun

spirita konscio kaj kreskanta dia sopiro, estas proksima al Dio kaj kara al Li. Li posedas puran amon kaj amas Dion sen iuj egoismaj motivoj kaj sen iuj antaŭkondiĉoj, kiel ekzemple diri: "Ho Sinjoro, mi adoras Vin kondiĉe ke Vi donu al mi

."sanon, monon kaj komfortan vivon

Inter la saĝuloj kaj Dio ekzistas profunda, reciproka amo,

kiu estas senlima kaj senfina. Se iu petas Dion pri io specifa,

Dio plene konscias, ke la persono pli interesiĝas pri Liaj
.donacoj ol pri Li mem

Ne estas malĝuste por persono preĝi por ke iliaj bezonoj
estu plenumitaj, sed kiam ili petegas por koni Dion kaj
rigardi la lumon de Lia glora vizaĝo, ili ne devas deziri ian ajn
personan profiton de ĝi, nek iliaj pensoj devas limiĝi al la
donacoj mem, sed prefere al la Donanto mem. Kiam la
serĉanto kapablas fari tion sincere, ili aŭtomate ricevos ĉiujn
aliajn donacojn el la fonto de malavareco kaj la oceano de
.abundeco

Unu el la disĉiploj petis konsilon de la instruisto
Paramahansa pri kiel kondukti en certaj situacioj kaj trakti
:aliajn, kaj li diris
Sekvu la veron kaj ne deviiĝu de ĝi, kaj evitu diri ion ajn,
kio povus damaĝi vin aŭ aliajn, eĉ se ĝi estas vera, kondiĉe
ke vi ne devias de la spirito de vero. Samtempe, vi ne devas
iri al la kontraŭa ekstremo kaj recurri al mensogado por
.eviti diri dolorajn verojn

Estu honesta kun vi mem kaj aliaj sen resti ĉe la
nenecesaj. Parolu la veron kaj evitu diri aferojn, kiuj vundas
aŭ damaĝas iun ajn. Ne malkaŝu ĉiujn viajn sekretojn en la
nomo de honesteco kaj travidebleco, ĉar se vi malkaŝas viajn
malfortojn, ili provos vundi aŭ ridindigi vin kiam ajn ili
?deziras. Kial doni al ili armilon, kiun ili povas uzi kontraŭ vi
Parolu kaj agu tiel, ke ĝi alportas feliĉon kaj pacon al vi
mem kaj al aliaj

Necesas disvolvi spiritan komprenon por koni la
diferencon inter la vero, kiu alportas bonon, kaj rakonti
faktojn sen konsideri la sekvojn, kiuj povas rezulti el ili, ĉar
aferoj estas juĝataj laŭ siaj finoj. Ne estas konsilinde diri
ĉion, kion vi scias, nek estas konsilinde esti evitema kaj
sekretema pri aferoj, kiujn aliaj devus scii por sia propra
.bono

Kiam vi ne havas plenan komprenon, estas plej bone
esti rezervita en parolado ĝis vi havos rektan komprenon de
.la vero kun justaj rezultoj por ĉiuj
Daŭre pensu pri Dio kaj petu Lian helpon kaj gvidadon,
kaj via kompreno malfermiĝos, por ke vi vidu aferojn klare
.kaj tiam vi povos pli bone distingi

Ŝargante la ĉelojn de la korpo per juneca vigleco

Kosma energio fluas en la korpon konstante kaj
seninterrompe, sed la plej multaj homoj ne konscias pri ĉi tiu
abunda vigleco. Tiuj, kiuj sentas ĝin, spertas ondon da
energio en siaj ĉeloj kaj refreŝigan fluon, kiu provizas al ili
.renoviĝintan forton

La tuta naturo kliniĝas en respekto al la Sinjoro de la
Universo, kaj Lia potenco fluas tra la homaro. La problemo
kuŝas en la malsukceso kultivi fortan ligon inter la homaro
kaj la fonto de ĉia potenco. Ni vivas rekte per dia potenco,
kaj ĉiuj aliaj potencoj estas senutilaj sen la subtenanta
.potenco de Dio

Manĝaĵo, oksigeno kaj sunlumo — ĉi tiuj elementoj
povas provizi al ni iom da sano, sed ni bezonas kompreni kiel
akiri kompletan sanon de la Senfina Fonto. Materiaj fontoj
estas kiel malgrandaj baterioj, kiuj fine elĉerpiĝas, dum la
Senfina Fonto estas potenca generatoro, kies potenco
neniam malpliĝas, kontinue provizante la animon per
vigleco, feliĉo kaj forto. Tial estas plej grave fidi je la Senfina
.Fonto kiel eble plej multe

La persono, kiu deziras, devas lerni la ĝustan manieron
profiti de tiu esenca provizo rekte de ĝia fonto, kaj devas
kompreni, ke penso estas realeco, ĉar ĉiuj naturaj fenomenoj
estas enkorpiĝo de dia penso, ĉar Dio pensis pri ĉi tiu tero
.antaŭ ol krei ĝin

Multaj kredas, ke penso estas produkto de la korpo, sed
la ekstreme preciza formado de la korpo, kaj la mirinda
kunordigo inter ĝiaj partoj kaj organoj, klare indikas, ke la
.korpo estas la kreaĵo de plejege sublima kosma menso

La menso estas la ĉefa elemento, kiu regas la korpon,
kaj estas tre grave por homo eviti la mensajn sugestojn de
homaj mankoj kiel malsano, malforteco, maljuniĝo kaj
frustiĝo, kaj certigi al si, ke neelĉerpebla agado fluas tra li,
kaj ĉi tiu agado estas dotita per inteligenteco kaj kapabla
.ŝargi la korpajn ĉelojn per bonfarto kaj la vigleco de juneco
Penso estas la cerbo, la emocioj, kaj la sensacioj de ĉiu
vivanta ĉelo; ĝi havas la potencon teni la korpon aŭ aktiva
kaj vigla aŭ letargia kaj malvigla. Penso estas la mastro, kaj
la ĉeloj de la korpo estas ĝiaj subuloj, obeante la ordonojn
.kaj malpermesojn de sia supera mastro: penso
Ni atentigas konsiderinde la kvaliton de la manĝaĵo, kiun
ni manĝas ĉiutage, kaj simile ni devus atenti la kvaliton de la
intelekta kaj psikologia manĝaĵo, kiun ni provizas al niaj
.mensoj ĉiutage

La metafizika sciencisto diras, ke la korpo ne estas
elektromagneta ondo, sed ondo de konscio flosanta en la
.maro de dia konscio
Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.
La granda rivero de feliĉo fluas kontinue sub la sabloj de mia
konscio kaj eksplodas kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas
potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo
Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, malfeliĉajn provojn se ili permesas al sia menso fari
tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas ĝian
valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdas sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian .feliĉon

ankaŭ fortigu nian intelekton kaj malakceptu la ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la .horizontojn de liberiĝo kaj libereco

La eternaj leĝoj de feliĉo

Oni diris, ke dum la ora epoko de unu el la justaj regantoj de Hindio, neniuj okazaĵoj, trofrua morto aŭ naturaj katastrofoj okazis, kiuj ĝenis la pacon kaj kompletan .harmonion de lia regno

Kiam familianoj vivas kun pli granda integreco, ĉiu hejmo spertos pli da harmonio, sano kaj amo. Sed kiam familianoj traktas unu la alian kun malbela egoismo, la hejmo aŭtomate pleniĝos de misharmonio kaj malamo. Ĉi tio validas ankaŭ por nacioj. Kiam homoj vivas kun honesteco .kaj integreco, ili atestos la Regnon de Dio sur la Tero. La tempo estas mallonga. Hodiaŭ ni estas ĉi tie, morgaŭ ni foriros. La serĉado de Dio estas la plej alta privilegio de la homaro. Ni devas plej bone utiligi la liberecon, kiun Dio donis al ni en ĉi tiu vivo, kaj uzi ĝin saĝe, por ke ni povu persone .sperti eternajn spiritajn verojn

Peko estas ĉio, kio kaŭzas doloron kaj suferon al homo. Virto estas tio, kio feliĉigas lin por ĉiam. Se homo ne posedas spiritan harmonion en siaj pensoj kaj pacon en si mem, nova domo, nova aŭto, aŭ io ajn alia nova ne povos alporti feliĉon kaj trankvilon al lia animo; anstataŭe, lia interna turmento .restos eĉ kun la akiro de tiuj novaj aferoj kaj pli Vera feliĉo kuŝas en la kapablo spiti cirkonstancojn kaj elteni ĉiujn eksterajn provojn. Ĝi troviĝas kiam vi povas elteni la turmentan doloron kaj severajn malfacilaĵojn

kaŭzitajn de la antaŭjuĝoj kaj malicaj provoj de aliaj damaĝi kaj kapti vin, kaj vi respondas al iliaj malobedoj per amo kaj pardono. Kiam vi kapablas konservi vian trankvilon malgraŭ la doloraj piko de eksteraj cirkonstancoj, tiam vi gustumos .feliĉon

La Sanktaj Skriboj deklaras, ke tiuj, kiuj ignoras diajn ordonojn kaj sekvas siajn malsaĝajn dezirojn kaj kapricojn, ne trovos feliĉon nek atingos sian finfinan celon. Ili instigas la serĉanton de vero fari la Sanktajn Skribojn sia gvida lumo kaj juĝisto por determini kio estu farita kaj kio estu evitata, kaj .distingi aferojn kaj agi laŭ saĝo

Tiuj, kiuj estas memfidaj, estas tiuj, kiuj agas kun integreco. Feliĉo venas nur de puraj pensoj kaj virtaj agoj. Se vi estas feliĉa nun, vi estos feliĉa en la estonteco, kaj ĉi tie .kaj en la venonta mondo

Ni devas akumuli la rikolton de bonŝanco per kolektado de la fruktoj de saĝo dum brilas la suno de disponeblaj ŝancoj. Alivorte, ni devas kapti ŝancojn antaŭ ol estas tro .malfrue

se vi ne kaptos la ŝancon, ĝi Kaptu la ŝancon, ĉar)
(fariĝos fonto de bedaŭro

Dio donis al ni spiritajn leĝojn nomatajn ordonoj. Sed ĉi tiuj ordonoj estas ignorataj kaj rompitaĵoj ĉiutage kaj ĉie. Se homoj ne komprenas ilian spiritan signifon, ili ĉiam plendos pri ili kaj forturniĝos de ili. Ĉi tiuj ordonoj estas sentempaj kondutkodoj apogitaj de ĉiuj abrahamaj religioj. Tamen, la tekstoj ofte ne klarigas la psikologiajn aspektojn de ĉi tiuj ordonoj kaj la avantaĝojn asociitajn kun ilia sekvado. Homoj akceptas ĉi tiujn ordonojn en diservoj, sed ne sekvas ilin ekster ili, pravigante tion per asertado, ke ĉi tiuj reguloj estas nepraktikaj, nelogikaj kaj malkonformaj al la tempo. Tamen, la malobservo de ĉi tiuj ordonoj estas la radika kaŭzo .de ĉia mizero en la mondo

Sed kia estas la utilo de tiuj ordonoj kaj kie kuŝas iliaj
?avantaĝoj

La sanktaj libroj konsilas al homo kontempli Dion, mergi
sian menson en Li, transdoni ĉion al Li, kaj adori Lin per
sincera kulto, nemiksita kun hipokriteco kaj nemakulita per
.preteksto

Scii Dion devus esti la finfina celo de la vivo. Mondaj
devoj ne povas esti plenumitaj sen la povo, kiun Dio donacis
al la homaro. Plenumi ordinarajn devojn forgesante Dion
.estas eraro kaj peko

Peko signifas nescion: agi laŭ maniero kontraŭa al la plej
granda bono de la homo

Kial homoj sentas malĝojon kaj bedaŭron? Ĉar ili ne agis
juste, ĉar Dio ne estis la unua en iliaj koroj

Nenio en la vivo de homo estu konsiderata pli grava ol

Dio. Se persono vere zorgas pri Dio kaj plenumas sian
spiritan devon al Li, ties cirkonstancoj pliboniĝos en ĉiu
maniero, kaj ili sentos sin sekuraj kaj protektitaj malgraŭ ĉiuj
.ĉirkaŭaj cirkonstancoj

Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial, nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun

spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de .ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj .formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la sunlumon, dum la karbo ne povas. Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per meditado kaj sekvante diajn .instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas .Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora. Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon, permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio .pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi

preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu .praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, sur la rozario de sopiro kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso estas blafemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio. Praktiki mensan fokuson per pli altaj jogaj ekzercoj helpas nin alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de gloro kaj splendo, kaj ankaŭ helpas nin kontempli kaj komuniĝi kun .Li

Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo (se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon, pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi .renkontos dum la resto de la semajno

Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ "spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj .kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno

Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ .ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco. Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine, .antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco

Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre sentos sin en harmonio
kun Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn,
devus dediĉi almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn.
Farante tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bona, kaj ili
.spertos feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo
Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, vi elĉerpos vian
monon. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj de
paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via trankvilo
malaperos, kaj via feliĉo vaporiĝos. Mallonge, vi poste
suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan bankroton. Sed
profunda ĉiutaga meditado pri Dio kompensos la mankojn en
.via animo

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
multaj manieroj. Trankvila homo malofte faras erarojn kaj
.sukcesas kie miloj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn
La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj envolvos vian estaĵon per siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke
vi faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago
Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj

Homaj patroj kaj patrinoj estu honorataj kiel
reprezentantoj de Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la
homaron. Patrino estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio,
ĉar ama patrino pardonas kie neniu alia pardonas. La patro
estas la manifestiĝo de la saĝo kaj protekto de Dio por siaj
.infanoj

Persono ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio,
sed kiel esprimon de tiu amo. La protektanto kaj la saĝulo.
La supera dia spirito fariĝas la patro kaj patrino por helpi la
.infanon, tial ĝi devas esti honorata en la gepatroj
La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero
Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas levi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn ideojn kaj spiritajn idealojn. Oni ne
devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas
La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.
Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo. Tiam
persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el fontoj,
kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĝi estas
neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro
Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon
Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem

Alia grava ordono estas eviti falsan ateston. Vundi iun
ajn per distordado de la vero estas alia maniero subfosi
socian harmonion. Se oni volas esti bone traktata, oni traktu
.aliajn laŭe

La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas distingi inter
deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi iun lama aŭ
blinda estas dolora kaj malhelpa; oni estu konsiderema pri la
sentoj de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu povus perfidi iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; anstataŭe,
oni povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ
.vundi aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo estas malsimila al tiu de iu ajn
alia homo, kaj ilia animo estas malsimila al tiu de iu ajn alia
homo, ĉar en ili kuŝas la plej granda trezoro de la tuta
.kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas Dio

Ni ne estas katenitaj de la pasinteco
Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj
kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj
perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili
estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi
sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn

du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas kontroli — laŭvole — la senfinajn komponantojn de la universo, nek ili povas modifi aŭ forigi ilin. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, ili povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj .komponantoj

Ne vundu lin

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da
mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli
eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la
psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon,
.kontentecon kaj, mallonge, feliĉon
Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo,
nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj
sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj,
normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn
sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas
?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera
volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de
libera volo, ni alportis kaj daŭre alportas al ni sorton kaj
destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni
estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas
malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni
tion deziras kaj klopodas korekti nian vojon kaj plibonigi la
kvaliton de nia rikolto. Se ni ekstermas la semojn de agoj
kun doloraj sekvoj kaj plantas anstataŭe semojn pli taŭgajn
por la naturo de la animo, ni certe rikoltos la fruktojn de
feliĉo el tiuj bonaj semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni
devas ekzerci liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni
deziras atingi pli grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj
.doloron

Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras, kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan takson kaj traktos ĝin. Sed la homo kun forta volo estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi koncentras sunlumon. Per fokuso de lupeo al malgranda punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon (ŝtofon, paperon, ktp.). Simile, kiam vi intense fokusas vian menson, ĝia koncentrita energio forbruligas la malbonojn kaj radikojn de dubo, la kaŭzon de ĉia malsukceso, kaj igas la lumon de saĝo brili per brilo kaj .radianco

Kiam penso harmonias kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉiuj benitaj popoloj, li konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega povo de Dio, .kapabla krei novajn kialojn por sukceso en iu ajn kampo Dio kronu la bonajn klopodojn kaj bonfarajn klopodojn per sukceso

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Kiam vi rigardas la sunon milionojn da mejloj for en la kosmo, tiu grandega stelo ŝajnas multe pli malgranda ol nia Tero. Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7.900 mejloj, dum la diametro de la suno estas centfoje pli granda. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte antaŭ la suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun ĝi. Imagu la vastan etendaĵon de la suno vastiĝanta ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas

nur eta fragmento, nura peceto, de la senfina spaco, kiu
trapenetras la universon. Eĉ se la suno daŭrigus sian
vastiĝon en la infiniton, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la
infiniton. Ĉi tiu kosma iluzio de malgrandeco kaj fineco
limigas la kapablon de la menso kompreni la vastecon de la
.universo, ĝiajn originojn kaj ĝiajn limojn
Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj kaj mezuroj, kiu
havas neniun limon kaj neniun originon, estas Dio, kiu estas
ĉieesta kaj ekzistas en la plej malproksimaj partoj de la
spaco. Li estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj,
same kiel Li estas en vi kaj en mi, kaj Li konscie konscias pri
ĉiu spaco, kiun Li okupas. Ne gravas kiom malgranda aŭ
."granda ĝi estas. El la libro "La Finfina Celo de la Homo

Petegoj

Ho, Sinjoro

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Ho kosma trankvileco

Mi aŭdas vian voĉon en la murmuro de la riveretoj kaj la

trilado de la najtingaloj

En la vekriado de la vento, la muĝado de la ondoj, kaj la

tondro de la vibroj

Ho amata Sinjoro

Mi adoras vin ne per vortoj, sed kun la sopiro de koro

brulanta de sopiro al vi

Lasu min vidi vian vastan etendaĵon

Via konstanta ĉeesto malantaŭ ĉio

Eble mi komprenos, ke mi estas parto de via neŝanĝebla

estaĵo por la tuta eterneco

Ho superfluanta oceano

Se nur la kurbiĝemaj riveroj de miaj deziroj povus flui tra

la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj

Fine, via plej granda tumulto miksiĝis

Helpu min aŭskulti vian voĉon, Sinjoro

La kosma sono, el kiu eliris la vibrado de la universo

Lasu min percepti vian ĉeeston per la benita sono (Om -
Amen)

melodio Sankta por ĉiuj benitaj voĉoj
Plivastigu mian konscion dum mi aŭskultas la simfonion
de ekzisto

Lasu min senti min kiel la kosma oceano
Kaj la ondetaj movoj de la korpo dancantaj sur lia brusto

Lasu la plej sanktan voĉon resoni en mi
Vastigante mian konscion de la korpo al la universo

Ĉu mi sentu eternan, ĉioampleksantan feliĉon
Eksplodante el maro de superfluenta lumo

Ho senfina potenco

Ho eterna saĝo

Ŝarĝu mian animon per via spirita vibrado

Ho voĉo de la benita kosma vorto

Korektu miajn erarojn

Mi bezonas

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Kiam ajn mi pensas pri Vi, ho Sinjoro, inundo de brulanta

sopiro naskiĝas en mi, skuante miajn sentojn kaj fluante de

.mia koro al ĉiu ĉelo en mia korpo, ŝarĝante ĝin per dia amo

Mia plej granda deziro estas atingi la plej kernon de via

.estaĵo kaj ĝui vian ĉeeston

Kaj subite la pordo de la animo malfermiĝas, kaj mi

!estas superfortita de ĝojo vidante vian radiantan lumon

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la

homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.

Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por

ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en

antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de

niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Efektive, nia volo eĉ povus esti

paralizita de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn

okupojn kaj lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera

vivo, forgeso estas beno de Dio, malhelpante la memorojn

pri la pasinteco, precipe la amarajn kaj dolorajn, superforti
.niajn pensojn kaj sentojn

Sed danke, la dia sparko en ni ĉiam brilas kun espero
kaj la deziro daŭrigi la senfinan vojaĝon de la vivo. Ni devas
danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: forgesi la pasintecon kaj
.espero je la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejebilon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas taskon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de nia volo kaj praktikadon de nia libereco de
.elekto

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble
implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris,
kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi
niajn klopodojn por atingi nian celon. Ni ankaŭ devas aserti
al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj estas la obstakloj
kaj defioj, ni ankoraŭ posedas sufiĉe da forto por forigi ilin
kaj venki ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj,
ne necesas malespero kaj frustrigo, kondiĉe ke ni
komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas
nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da
fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni
simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso
estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni
fidas Lin kaj penas. Kiu iras laŭ la vojo, atingos sian celokon,
.kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita
Kiam persono deziras ion, kaj tiu deziro estas forta kaj
urĝa, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili

iras kaj kien ajn ili turniĝas, kaj kiaj ajn estas iliaj okupitecoj kaj zorgoj. Per sia konstanta kaj persista agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu intelekta flustro estas pli forta kaj pli efika ol mekanika petegado, kiu ne iras preter movado de la lipoj. Jen kion faras amantoj de Dio; ili flustras sian amon al Dio senĉese, kaj iliaj flustroj estas sinceraj kaj neaŭdeblaj, dum ĉiuj iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin, nek ĝi konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li fortiĝas kaj profundiĝas, ĝis ili tuŝas Lian ĉeeston kaj vidas Lian lumon per la okulo de la animo, gustumante superfortan ĝojon kaj sentante pacon preter .priskribebla

Dio sendas al ni lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo, por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton. Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin. Kiom .ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin per .plendado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni posedas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon al la vivo, ĝi fariĝas bela. Kaj libera de komplikaĵoj

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondo de ĝojo, aŭ subakvigita sub turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo karakterizita de konfliktaj duecoj, la averaĝa homo estas submetita al altiĝoj kaj malaltiĝoj, li leviĝas sur ondo de ĝojo kaj plonĝas en la profundojn de indiferenteco, kaj estas ĵetata ĉirkaŭen de furiozaj ondoj de tristeco, kaj li malofte konas iun ajn alian staton de konscio. Permesi al cirkonstancoj ĵeti pensojn tiamaniere signifas transdoni sian volon al kaprica kaj .ŝanĝiĝema sorto

Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan vivon estas mensa ekvilibro

Ĉi tio atingeblas nur per fokuso de la menso kaj kontrolado de
.psikologiaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Longedaŭra
funebro pri forpasinta amato nek helpas lin nek nin, kaj ĝi
nenion ŝanĝas en la realo. Evoluigi malsuperecan
komplekson aŭ mempunon. Rememori pasintajn erarojn aŭ
malsukcesojn estas senutile. Ĝi nur igas la vivon mizera kaj
.sufokas mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi maltrankviligas la menson kaj forbruligas
.latentajn kapablojn en la forno de apatio
Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton kun la helpo de Dio

Fero en la 25-jara jubileo

Mi iam estis invitita al 25-jara jubilea festo por paro, kiu
ŝajnis esti unu el la plej feliĉaj paroj, sed en la momento
kiam mi eniris ilian hejmon, mi sentis, ke io estas malĝusta.
Mi petis du el miaj studentoj observi kiel ili traktis unu la
alian dum la vespero, kaj ili poste rakontis al mi. La edzo kaj
edzino ridetis unu al la alia antaŭ aliaj kaj alparolis unu la
alian per la plej dolĉaj vortoj kiel "Jes, mia kara" kaj
"Kompreneble, mia amo", kaj aliaj tiaj amikaj frazoj. Sed tuj
kiam ili pensas, ke ili estas solaj, ili kverelas kaj direktas
.dolorajn vortojn unu al la alia

Mi parolis al ili kaj diris: Vi invitis min ĉeesti vian feston,
sed la etoso estas streĉa kaj mi sentas, ke estas multe da
misharmonio en ĉi tiu domo, kaj ŝajnas al mi, ke estas multe
.da fero en ĉi tiu arĝenta jubileo

Komence ili ofendiĝis, sed poste ili agnoskis, ke mi
pravis kaj pardonpetis. Ŝi daŭrigis, dirante: Kion vi gajnas per
?konstanta kverelado kaj kverelado

Ŝajnas, ke vi kunvivas por konservi vian reputacion kiel
perfekta paro, sed vi devas esti tiaj unu kun la alia kaj vivi en
.paco kaj harmonio por via propra feliĉo kaj trankvilo
Magneta manĝaĵo

Kiam homoj parolas pri manĝaĵo aŭ nutrado, ili kutime
celas la fizikan manĝaĵon konsumatan por subteni la korpon.
Tamen, ekzistas aliaj specoj de nutrado, kiuj estas ne malpli
gravaj ol fizika manĝaĵo, kaj ofte eĉ pli gravaj, kiel ekzemple
intelekta aŭ spirita nutrado. Mensa aktiveco aŭ koncentriĝo
.de menso, saĝo kaj spirita distingo

Fizika nutraĵo subtenas la ĉelojn de la korpo, dum
intelekta nutraĵo plenigas la menson per sanaj ideoj, kaj la
nutraĵo de saĝo revigligas la animon kaj evoluigas ĝiajn
.kapablojn

Intelekta nutraĵo kutime konsistas el la ideoj, kiujn
persono pensas kaj tiuj, kiujn li ricevas de aliaj per kontakto
.kaj interagado kun ili

Homoj kun trankvilaj temperamentoj kaj noblaj emoj
helpas igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj

Ne estas malfacile determini ĉu persono ĉerpas sian
intelektan nutraĵon el paca aŭ perturba medio. Timo, aflikto
kaj konfuzo ĉiuj devenas de asociiĝo kun la malĝustaj homoj,
ĉu amikoj aŭ parencoj. Tio kaŭzas maltrankvilajn pensojn kaj
malbonan humoron

La korpo ricevas energion kaj viklecon el fizikaj nutraĵoj,
dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la menson
per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol solidaj
kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj en
.vivan energion

Kiam vi povas transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viklecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe - eĉ sola - sur la vojoj de la vivo, kaj sperti internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio

Kaj kiam vi ĉiutage provas liberigi viajn pensojn al pli
altaj kaj pli rafinitaj niveloj, kaj vi posedas aman kaj
dankeman koron, kaj bonajn intencojn al aliaj, via intelekta
nutraĵo estos magneta, kaj vi tiam altiros al vi ĉion belan kaj
utilan, el aferoj, homoj kaj cirkonstancoj, kiuj necesas por
.daŭrigi la vojaĝon al la bordoj de sekureco kaj protekto
Kiam vi penas akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas
kontenta pri tio, kion Dio provizas, vi estos pli riĉa en spirito
kaj pli kontenta ol tiuj, kiuj estas obseditaj de mondaj
.posedaĵoj kaj avidas iliajn pasemajn plezurojn
Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko,
preter ĉiuj amikoj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj
.homaj rilatoj: familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj
Amikeco estas esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj
prioritato estu donita al intelekta kaj emocia proksimeco,
.sento de morala altiro, kaj vera amo kaj amikeco
Tiuj, kiuj ne povas distingi inter vera amo kaj sensuala
.altiro, seniluziiĝas denove kaj denove
Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj
reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter
du amantaj animoj, kaj ili kunlaboras por mildigi la ŝarĝojn
de la vivo unu por la alia kaj dispeli la zorgojn de la vivo per
.kompato kaj reciproka, amika kompreno
Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon, krom
.se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min
Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon
antaŭ mi Esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan
potencialon. Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli
altaj aspiroj. Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas
kun mi
Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per dozo da
optimismo, mi distancigos min de malagrablaj spertoj, kaj mi
praktikos tion, kio nutros la korpon, menson kaj spiriton laŭ
.ekvilibra kaj konsekvenca maniero

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi
liberigos min por ĉiam per protektado de mia spirita
identeco, kaj kiam la ŝtormoj de provoj kaj afliktoj alfrontos
min, mi velos en la ŝipo de mia animo, trans la maron de la
.vivo, al la sekuraj, diaj bordoj
Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
per mi; Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun li per profunda meditado pri li
Mia kara Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu penso
estas la plej forta en mia vivo. Tial mi provos memori, ke Vi
etendas al mi helpan manon, kaj ĝi preparas min por la kialoj
.de sukceso
Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi levos
mian humoron kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi uzos
sincerecon kaj honestecon en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
ellastos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio subtenos
.min per Sia potenco kaj saĝo
Sinjoro, mi uzos mian volon kaj intelekton por unue
plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste pluiros al pli grandaj
.atingoj
Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas plenumitaj, ili tamen
alportas nur nekompletan feliĉon, kaj trovi Dion estas la sola
vera feliĉo. Mi malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo.
Kaj ĝi neniam ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj de la animo
.kaj ĝiaj ĉiamverdaj herbejoj

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min, ho Sinjoro, por ke mi trovu en mi la
.trezorojn, kiuj superas la revojn de reĝoj

* * *

La dia loĝanto de koroj lumigas en siaj disĉiploj - pro sia
kompato kaj bonkoreco - la brilantajn lampojn de saĝo, kiuj
.dispelas la mallumon de nescio

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo mem, Vi estas
mia celo kaj mia aspirio. Faru min floranta rozo en Via ĉiela
ĝardeno, aŭ brilanta perlo en la kolĉeno de Via radianta
amo, aŭ donu al mi la plej grandan honoron: la plej
.malgrandan lokon en Via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Malplena menso [sen pozitivaj, konstruaj pensoj] estas
fabriko por problemoj, angoro, malespero kaj senespereco

Se universala amo ekloĝos en via koro, ĝi alportos al vi
daŭran kaj renoviĝintan feliĉon, kiun nenio alia povas doni al
.vi

La floroj de la vivo florantaj en la ĝardeno de la tera
ekzisto estas eskvizite belaj kaj plaĉaj por rigardi. Sed eĉ pli
grandioza kaj splenda estas la fonto de beleco kaj saĝo, kiu
ekzistas ie, de kie ni venis kaj al kiu ni revenos kaj denove
.intermiksiĝos

Kiam la disĉiplo vekiĝas matene, li asertas al si: “Mi ne
estas la korpo, mi estas nevidebla spirito... Mi estas ĝojo...
Mi estas lumo... Mi estas saĝo... Mi estas amo Kaj kvankam

mi loĝas en ĉi tiu korpo, mia spirito estas senmorta kaj
".netuŝita de putriĝo

Same kiel rosgutoj helpas florojn flori kaj kreski, tiel
bonkoreco nutras amikecon kaj antaŭenigas ĝian kreskon

* * *

Ekzistas ondoj, kiuj aperas sur la surfaco de la oceano,
kaj ondoj, kiuj malaperas en ĝiajn profundojn; en ambaŭ
kazoj, ili estas ene de la oceano kaj unu kun ĝi. Simile,
homoj, kiuj flosas dum la "vivo" sur la surfaco de la kosma
oceano aŭ kiuj malaperas en ĝi ĉe la "morto", estas same
.ene de la oceano de eterneco

* * *

La reflektado de la luno ne estas klare videbla en turbula
akvo, sed kiam la surfaco de la akvo trankviliĝas, la reflektado
de la luno fariĝas perfekte klara. La samo validas por la
menso: kiam ĝi estas trankvila, vi povas vidi la vizaĝon de
.via animo kun kompleta klareco kaj precizeco

Sendu, ho Sinjoro, la sunradiojn de Via saĝo por gvidi
min en miaj feliĉaj tagoj de atingoj, kaj la lumon de la
plenluno de Via kompato kiam mi trairas la mallumajn
.noktojn de malĝojo

Meditado estas la rimedo per kiu vi konektas kun la
universala menso, kaj kiam vi harmonias kun tiu senfina
.konscio, vi povos scii ĉiujn sekretojn de la kreado

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed devas esti kultivata, kaj la vivo havas nenian
.valoron sen tiu deziro

La tera vivo estas provizora halto, kaj la ĉefa devo de la
homaro estas kompreni la celon kaj intencon de ĉi tiu
.vojaĝo. Tiu celo estas koni Dion, kaj ĝi ne povas esti io alia

Via paco estas via altvalora trezoro, do ne permesu al iu
ajn forpreni tiun trezoron de vi
* * *

Lernu stari sola, sekura kaj protektita en la fortikaĵo de
viaj virtoj kaj memvaloro
* * *

Ĉio ekzistas ĉar Dio ekzistas Kaj ĉar Li ekzistas, vi ankaŭ
ekzistas Danke al Lia ekzisto, vi ĝuas la komfortojn kaj ĝojojn
de la vivo Tial, via dankemo al Dio devus esti profunda

Bonaj libroj povas esti silentaj, ĝentilaj kaj respektemaj
amikoj. Ne forlasu ĉi tiujn librojn en viaj malfacilaj momentoj,
ĉar ili neniam forlasos vin, male al fizikaj amikoj, kiuj eble
.forlasos vin

Ĉiu, kiu posedas bonan sanon, komfortan vivon kaj
grandan mensan kapablon, sed tamen mankas al li feliĉo,
ankoraŭ ne sukcesis en la vivo. Kiam vi vere povas diri: "Mi
estas feliĉa, kaj neniu povas forpreni mian feliĉon", vi trovis
.la bildon de Dio en vi mem

Emfazu trankvilon kaj pacon, kaj sendu nur amajn
pensojn kaj bonajn intencojn se vi volas vivi en paco kaj
harmonio. Vivu vivon fonditan sur justeco kaj pieco, kaj ĉiuj,
kies vivoj estas ligitaj al la via, profitos simple de estado kun
.vi

Se vi ne havas amikojn, aŭ se viaj amikoj malŝparas vian
tempon, aŭ se vi ne bone interkonsentas kun ili, tiam lasu
librojn [kaj materialojn] kiuj enhavas saĝon esti viaj amikoj,

ĉar vi povas trapasi la pordojn de iliaj paĝoj en mondon de
.mirindaj kaj ekscitaj ideoj

Trovi Dion signifas akiri ĉion, kion la koro deziras, kaj
esti spirita signifas malfermi pordojn al sano, feliĉo kaj
.sukceso

En ni kuŝas sparko de dia povo, kiu kreas kaj subtenas
.la tutan vivon, kaj ĝi atendas esti ekbruligita

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

Tiuj kun sociaj inklinoj trovos en valoraj libroj novan
energion por helpi la homaron per la lecionoj enhavitaj en
.libroj verkitaj de noblaj, talentaj viroj kaj virinoj

* * *

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

* * *

Egoismo kaj fiereco devas esti forigitaj ĉar ili estas la
plej grandaj obstakloj al spirita scio

* * *

Sen sento de Dio, ĉi tiu mondo ŝajnas plena de konflikto,
perforto kaj amaraj seniluziiĝoj. Feliĉo kuŝas en senti sin
.proksime al Dio

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, posedas konstantan ĝojon kaj
feliĉon en siaj koroj. Ĉar ili sentas benitan sekurecon kaj
trankvilon, ŝtormoj de kolero ne povas skui ilin, nek timo
.povas eniri iliajn korojn

* * *

Bonaj libroj estas viaj plej bonaj amikoj; per ili, vi povas
aŭdi la grandajn mensojn paroli al vi milde, konsoli vin kaj
oferti la plej bonajn konsilojn. Malsukceso kultivi veran
deziron legi bonajn librojn signifas perdi la heredaĵon de
.generacioj

* * *

Sen dia helpo, homoj estas neeviteble malsukcesi, ĉar la
forto kaj saĝo necesaj por sukcesi en la batalo de la vivo
venas de senfina fonto. Kiam homo ignoras Dion, ili
distranĉas la vivŝnuron, kiu provizas al ili la helpon kaj
.subtenon necesajn por sukceso

Serĉantoj, kiuj frapas la pordon de spiritaĵoj, trovos,
ke la pordo estas malfermita por ili, ĉar Dio helpas tiujn, kiuj
.helpas sin mem

Kiam vi estas en harmonio kun Dio, la tuta naturo estas
en harmonio kun vi

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Kiam vi subite trovas Dion ĉie, kaj kiam Li venas al vi,
inspiras vin kaj gvidas vin, la rakonto pri dia amo
.komenciĝis

* * *

Amo radiu en koroj kaj sendu resanigajn radiojn al aliaj

* * *

Serĉu koni Dion dum vi estas juna kaj forta, ĉar en
maljuneco kaj malsano vi eble ne plu povos serĉi Lin. En la
aĝo, kiam homoj komencas kompreni la veran signifon de la
vivo, la korpo malfortiĝas, kaj ili pasigas la reston de siaj
vivoj prizorgante siajn delikatajn fizikajn kapablojn anstataŭ
.serĉi la veron

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn de ili. Ĉiu
doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon.
Malgraŭ la severecco de ĉi tiuj spertoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
.multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Kiaj ajn niaj zorgoj estu, Dio devus okupi la unuan lokon
en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
estas la kontinua elkora flustrado al Dio, kie vi persone
.spertos mirindan pozitivan ŝanĝon, kiu multe impresos vin

* * *

La homo ne devas dediĉi ĉiujn mensajn kapablojn, kiujn
Dio donis al li, al la serĉado de pasemaj aferoj, alie li perdos
sin en la labirintoj de materiismo kaj kreos al si limigojn kaj
restriktojn, kiujn li ne bezonas. Anstataŭe, li devas uzi siajn
mensajn povojn por akiri la necesaĵojn de la vivo kaj klopodi
disvolvi siajn spiritajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj
.malĝuste, kaj inter malutile kaj utile

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne kapablas akiri dian scion, kaj estas *
konsilinde ne perdi sian valoran tempon per teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel portebila registrilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi .sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en * prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj resaniĝon en la momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian trankvilan, melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj ni devas lasi la lumon de Dio esti nia gvida lampo dum ni iras tra ĝiaj mallumaj vojoj. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo, la suno de klerismo en la horoj de vekiĝo, la lumturo de gvido, kaj la Norda Stelo por tiuj, kiuj trairas la .marojn de tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homaro vekiĝi el sia dormo de forgesemo al spirita vekiĝo. Ni petas Vin, ho Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj de neglektemo kaj mallarĝa, limigita pensado al la horizontoj de paco, lumo, amo kaj universala .homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la povoj kaj mirindaĵoj de Dio kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu ajn ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la .vualo, havos la pordon malfermitan por li

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj penigaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj povus transdoni al ni la tutan veron, ni
vidus la teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ĉiun polveron
kiel ruliĝantan mason da lumo. Tiuj, kiuj penetras la sferon
de la materialo al la spirita, komprenas la naturon de iluzio
.kaj konas la esencon de la vero

* * *

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur bataalkampo, suferante pro
malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de
Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn,
kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de
protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de
.eventoj, samtempe metante plenan fidon je dia helpo

* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo

* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konflikta kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo

* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en"
".via koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min vekti la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Mi ne zorgos pri amara, falsa kritiko, nek pri malavara
laŭdo kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon,
.ho Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo milionojn da fojoj pli
granda ol iu ajn homa amo - amo, kiu plenumas ĉiujn viajn
.dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimisman
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran
naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas
pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas
nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona
konduko de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco
.signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej
multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn
.aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu"
kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado
ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin
de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi
estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj
homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi
komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ
.admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj
spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas
kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante
estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan
amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj
.Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de
siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Liberiĝo de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesana
deziroj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso.
En intelekta sukceso kuŝas psikologia bonfarto, kiun eksteraj
cirkonstancoj ne povas forpreni. Vi povas pasigi vian tutan
tempon akumulante riĉecon, sed tiu riĉeco ne donos al vi la
daŭran pacon kaj sekurecon, kiujn vi serĉas. Male, ĝi
alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar vera feliĉo kaj paco loĝas
.en la menso, ne en materiaj posedaĵoj

Kiam vi estas firme establita en via vera memo, vi
plenumas ĉiun taskon kaj ĝuas ĉiujn bonajn aferojn kun dia
.ĝojo

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi ion ajn.
.Tial, nia plej granda devo estas al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke pravigo ankoraŭ ekzistas, tiam la tradicio havas signifon kaj utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni devas scii la veron kaj sekvi ĝin, distingante kio povas alporti .al ni feliĉon kaj poste aplikante ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio, .kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de .iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj .superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron .kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis .al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas, kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi

kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritatigi ŝparadon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili
abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj perdas
vian sanon (Dio gardu). Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante

bonkorecon nur por esti renkontita kun malamo kaj indigno
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas

granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj

* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj

* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
.bona harmonio kaj trakti pli glate homojn kaj la vivon

* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras
En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo

* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas

* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon,
krom se ili dividas sian sukceson — siajn spiritajn spertojn
kaj pli altan scion — kun aliaj, helpante ilin atingi spiritan
komprenon. Tial tiuj, kiuj atingis tiajn stadiojn kaj atingis
tiajn statojn, volas transdoni komprenon al tiuj, kiuj bezonas
ĝin. Se vi deziras veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj
kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al sia familio. Kvankam tiu persono eble atingos certan
gradon da interna paco, ilia konduto estas egoisma kaj
malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne povas esti
konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj ankaŭ
profitas de iliaj atingoj. Simile, atingi materialan sukceson ne
temas nur pri nia rajto ĝui prosperon sole; ĝi ankaŭ implicas
nian moralan respondecon al aliaj helpi ilin plibonigi siajn
.financajn kaj vivkondiĉojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materialaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritalaj vivoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena, vasta spacspaco, ekzistas kosma
ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj kaj
senvivaj estaĵoj en la universo — ondo de supera vivo fluanta
tra la tuta ekzisto. Eterneco estas nia vera hejmo kaj
konstanta loĝejo, kaj nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas
provizora, kiel mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la
.dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni

seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, siaj profundaj
studoj kaj evitado de egoismo. La rezultoj, kiujn ili akiris, kaj
la atingoj, kiujn ili atingis, estis nemezureble pli grandaj ol la
.klopodoj, kiujn ili faris

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la
vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la

ĝardeno de la homaro, forpuŝante la bonajn kaj utilajn
plantojn. Nescio devas esti venkita per neŝanceblebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundo de la menso devas esti
plugita per preciza mensa fokuso [sur la pozitivo] kaj la
bonaj semoj akvumitaj per la akvo de fido. Kiam la viglaj kaj
varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos kaj
venkos la parazitajn fiherbojn kaj herbojn, ĉar mallumo ne
.povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciigi pri ĝi

* * *

Kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj serĉas
vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus esti
donitaj sen atendo aŭ postulo reciproke, ĉar atendo naskas
indignon kaj amarecon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro

* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas

* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj

* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo

* * *

Universala konscio estas absoluta, senfina konscio,
konstante renoviĝanta kaj neelĉerpebla en sia kreemo, kaj
.per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem

* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadiojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj loĝas ene de cerbĉeloj kaj
manifestiĝas kiel virtaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj en
penso. Persono suferanta pro nesanaj kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en virtajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke persono
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo
Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝanceblebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

Dio estas mia forto kaj mi ne kredas je iu ajn alia forto
Batalu la batalojn de la vivo kaj persistu ĝis la fino,
neniam rezignante. Neniam diru: "Mi ne povas trovi la vojon,
do mi ĉesos provi". Petu gvidon se vi faris erarojn, sed
neniam ĉesu provi. Multaj akceptas malvenkon kiam ili
alfrontas obstaklojn. Tiuj, kiuj malsukcesas, devus asociiĝi
kun sukcesaj homoj, ne kun malsukcesuloj. Estu decidita
.sukcesi; tio estu via vivfilozofio

Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Kiam vi volas establi bonan kutimon aŭ rompi malbonan,
koncentriĝu sur la cerbĉeloj, kie troviĝas la mekanismoj de
diversaj kutimoj. Por establi bonan kutimon, unue sidu
.trankvile kaj meditu, serĉante dian gvidadon
Fokusu vian menson sur la volfortcentro en via frunto,
inter viaj brovoj, kaj firme asertu la kutimon, kiun vi volas
enstampi en vian cerbon. Kiam vi volas forigi malbonajn
kutimojn, ankaŭ fokusu vian atenton sur la volfortcentro kaj
firme asertu, ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas
.enradikiĝintaj, estas forviŝiĝantaj

Per fokuso kaj voloforto, vi povas forviŝi eĉ la profundajn
sulkojn de enradikiĝintaj malnovaj kutimoj

Reasertu al vi mem plurfoje, ke vi posedas la volon
elradikigi nesanajn kutimojn el via cerbo. La plej bona tempo
por ĉi tiu aserto estas frua mateno, kiam via volo kaj fokuso
estas je sia pinto. Daŭrigu aserti al vi mem, ke vi estas libera
de ĉiuj diktaĵoj, kaj iam vi trovos - kun la helpo de Dio - ke vi
.efektive liberigis vin de la kutimo, kiun vi volas rompi
Kion ajn vi timas, forpelu ĝin el viaj pensoj kaj lasu ĝin al
Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin,
.kaj sciu, ke multe da sufero devenas de zorgo kaj angoro
Kial vi suferu nun, kiam la afero, kiun vi timas, ankoraŭ
ne okazis? Ĉar plej multaj el niaj perturboj devenas de timo,
se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj
.resaniĝo estos tuja

Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol vi endormiĝas, asertu al vi
mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj rigardante vin.
Bildigu Lian protektan lumon ĉirkaŭantan vin de ĉiuj flankoj,
.kaj vi sentos Lian mirindan protekton
En ĉi tiu kosma teatraĵo, homoj de ĉiuj rasoj ludas la
dramon de la vivo sur la scenejo de la tempo
Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi
pri aŭ tro fokusiĝi pri niaj provizoraj roloj. Nia kompreno pri
la vivo ofte estas distordita kaj misgvidata, ĉar ni rigardas
ĝin per la okuloj de egoismo kaj limigita perspektivo; se ni
rigardus per la okuloj de la spirito, ni vidus aferojn el tute
.malsama vidpunkto

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la
ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas
nian spiritan naturon, kiu estas reflektado de la naturo de la
universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj
.partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj
fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ
mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn
per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de
paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo.

Kiam ni faros tion, nescio malaperos, mondaj diferencoj
malaperos, ni vidos unuecon en diverseco, kaj ni fariĝos pli
.harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama, kiel tiu
inter dunganto kaj dungito. Ni estas Liaj infanoj, kaj Lia zorgo
pri ni estas konstanta; Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas
integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas viva
kaj vigla. Li donacis al ni neelĉerpeblan riĉecon de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, sed la plej
.multaj el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio

Dio volas, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika
kunlaboro, kiel decas al membroj de nobla kaj ama familio,
sed avideco kaj egoismaj kalkuloj ĝermis kaj enradikiĝis en
.la animoj de homoj kaj kaŭzis dividon inter la familioj
Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavoj.

La homaro devagis malproksime de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon senti sin proksima al Dio kaj Dio
proksima al ni, kaj ĝi ne povos reakiri tiun paradizon sen
persona peno. Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero
.eskapis niajn mensojn

Ni kapitulacis al la iluzio, ke nia destino estas malfacilaĵo
kaj nia sorto estas neniigo, kaj ni devas ŝiri la vualon de
iluzio per la ponardo de saĝo por vidi la brilan veron
.malantaŭ la vualo

Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.

La granda rivero de feliĉo fluas senĉese sub la sablojn de
mia konscio kaj erupcias kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
.mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
.vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Ĉiu momento, kiun vi pasigas kun Dio, estos por via
finfina profito, kaj ĉio, kion vi plenumas pro amo kaj por plaĉi
.al Dio, estos skribita por vi en la registroj de eterneco
Retiriĝu en la solecon de viaj profundaj pensoj kaj ĝuu la
pacon fluantan el la fontano de silento

Se ni semas bonfarojn, ni rikoltas ĝojon kaj benojn, kaj
se ni semas malbonajn farojn, ni rikoltas diversajn specojn
kaj gradojn de krizoj kaj problemoj

Ĉiu bona faro estas kiel pioĉo, per kiu ni fosas en la
grundon de konscio por malkovri la fontanon de dia ĝojo
Lernu plonĝi en la maron de introspekto kaj esplorado,
ĉu rilate al bonaj libroj, kredoj, problemoj, filozofio aŭ interna
ĝojo, rekonante ke ordinara [kontempla] soleco estas la
.prezo de vera feliĉo

Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas

potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
.kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo

Demandu vin ĉiunokte: Kiom da tempo vi pasigis kun
Dio, kiom vi pripensis, kiom vi atingis, kiom vi faris por aliaj,
?kaj kiom vi kontrolis viajn dezirojn

Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
.agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, mizerajn suferadojn, se ili permesas al sia menso
fari tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas
ĝian valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
.Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdus sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
.malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn
purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke
la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian
.feliĉon

Tristaj koroj kaj rompitaĵoj pensoj allogas min, kiom ajn
malproksime ili estas
Vastigu la limojn de via brilanta regno de amo por iom
post iom inkluzivi vian familion, viajn najbarojn, vian
komunumon, vian landon, kaj ĉiujn konsciajn landojn kaj
.estaĵojn

Ni ankaŭ devas fortigi nian intelekton kaj malakcepti la
ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj
kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la
fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi
tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la
.horizontojn de liberiĝo kaj libereco

Aktivigu la senfinan potencon en vi, por ke vi povu ludi
vian prestiĝan rolon sur la scenejo de la vivo
Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial, nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun
spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne
komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj
estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de
.ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu
ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo
kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj
.formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo
povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas
Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie
kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon
manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo
kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la
.sunlumon, dum la karbo ne povas

Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed
nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en
siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per
.meditado kaj sekvante diajn instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti
profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi
povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke
la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas
.Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora

Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn
mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon,
permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj
kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte
ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ
praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne
respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio
.pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu
esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi
preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute
akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas
subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu
.praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, kun sopiro
kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de
Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso

estas blasfemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro
.kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio
Ho Sinjoro, Vi estas la dia Norda Stelo, per kiu miaj
vagantaj pensoj estas gvidataj en la turbula maro de provoj
kaj afliktoj

Praktiki menskoncentriĝon per pli altaj jogaj ekzercoj
helpas alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de gloro kaj
splendo, same kiel ĝi helpas pensi pri Dio kaj komuniki kun
.Li

Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo
(se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon,
pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos
trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi
.renkontos dum la resto de la semajno

Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ
"spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj
dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj
.kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno

Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la
mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj
animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj
kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la
oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ
.ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da
soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum
kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj
vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco.
Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj
denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine,
.antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco
Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre spertos harmonion kun
Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn, dediĉu
almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn al ĉi tio. Farante

tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bone, kaj ili spertos veran
.feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo

Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, via mono
elĉerpiĝos. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj
de paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via
trankvilo malaperos, kaj via feliĉo vaporiziĝos. Mallonge, vi
poste suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan
bankroton. Sed profunda ĉiutaga meditado pri Dio replenigos
.vian emocian konton

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
.multaj manieroj

Trankvila homo malofte eraras, kaj sukcesas kie miloj da
.aliaj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn

La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj banos vian estaĵon en siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke vi
faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Unu sola luno brilas pli hele ol ĉiuj steloj kune. La suno,
kiu aspektas malgranda, dispelas mallumon el areo milionojn
da fojoj pli granda ol ĝi mem. Simile, bona homo, simple per
ekzisto en la mondo, elsendas vibrojn, kiuj kontraŭagas kaj
neŭtraligas multajn el la vibroj elsenditaj de malbonaj
.homoj

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago

Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj
Homaj gepatroj estu honorataj kiel reprezentantoj de
Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la homaron. La patrino
estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio, ĉar ama patrino
pardonas kie neniu alia pardonas. La patro estas la
manifestiĝo de la saĝo de Dio kaj la protektanto de Liaj
.infanoj

Oni ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio, sed
kiel esprimon de Lia protekta kaj saĝa amo. La supera dia
spirito fariĝas kaj patro kaj patrino por helpi la infanon; tial ĝi
.estu honorata en la gepatroj

La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero

Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas altigi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn idealojn kaj spiritajn principojn. Oni
ne devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas

La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.
Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo.
Tiam, persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el
fontoj, kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĉi tio
estas neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro
Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon

Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem
Alia grava ordono estas eviti porti malveran ateston.

Vundi iun per distordado de la vero estas alia maniero
subfosi socian harmonion. Se oni volas esti traktata bone,
oni traktu aliajn laŭe. La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas
distingi inter deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi
iun lama aŭ blinda estas dolora kaj damaĝa; oni atentu la
sentojn de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu perfidus iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; prefere, oni
povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ damaĝi
.aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo ne similas al iu ajn alia, kaj ilia
animo ne similas al iu ajn alia, ĉar en ili kuŝas la plej granda
trezoro de la tuta kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas
.Dio

Ni volas, ke niaj vivoj brilu kaj prosperu per bonfaroj,
estu bonodoraj per ĝojo kaj feliĉo, kaj vivu eterne en la
.memoro de tiuj, kiuj nin ŝatas

Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas laŭvole kontroli, ŝanĝi aŭ forigi la senfinajn komponantojn de la universo. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, homoj povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj komponantoj kaj .eviti esti damaĝitaj de ili

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon, .kontentecon kaj, mallonge, feliĉon

Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo, nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj, normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas ?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de libera volo, ni alportis kaj daŭre altiras al ni sorton kaj destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni tion deziras kaj klopodas korekti nian kurson kaj plibonigi la .kvaliton de nia rikolto

Se ni ekstermos la semojn de agoj kun doloraj sekvoj kaj
plantos anstataŭe semojn pli taŭgajn por la naturo de la
animo, ni certe rikoltos la fruktojn de feliĉo el tiuj bonaj
semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni devas ekzerci
liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni volas atingi pli
.grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj doloron
Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion
li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras,
kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan
.takson kaj traktos ĝin
Ho Sinjoro, mia estaĵo estu plena de Via vigleco, mia
koro de Via konsola kaj kompatema ĉeesto, mia menso de
.Via saĝo, kaj mia animo estu plena de Via dia konscio
En la grundo de viaj koroj kreskas la semoj de amo.
Akvumu tiujn semojn per la akvoj de universala amo kaj
.universala kompato
La povo de la menso estas senlima kaj sekve, se vi
pripensas sufiĉe profunde iun ajn temon, vi ricevos la
.respondon al iu ajn demando rilata al tiu temo
Se persono dediĉas sian tutan laboron kaj agadojn al
servado al aliaj kaj plenumas ilin kun kontenta pensmaniero,
.tiam ili vere meritas konsideron kaj dankemon
Ni ne estu unupartiaj. Male, ni balancu niajn agadojn kaj
.prioritatu nian laboron kaj devojn, laŭ la graveco de ĉiu
Devo estas tiu ago, kiun persono plenumas kun ĝojo kaj
ne por materia profito, kaj spirita kaj morala devo devas esti
.unuaranga en la vivo
Ĉiu homo havas neuzitan potencialon. Ili posedas ĉiujn
necesajn fortojn. La menso mem estas supera potenco, kaj
ĝi devas esti liberigita de malmmodernaj kaj restriktaj kutimoj
.kaj konceptoj
La influo de planedoj kaj steloj sur homan vivon estas
kaŭzita de la intervenantaj fortoj de altiro kaj repuŝo inter la
planedoj kaj homaj korpoj

Malbonaj pensoj kondukas homon al malutila medio, kie ili povas esprimi sin laŭ siaj deziroj. Tamen, homo povas ŝanĝi siajn pensojn kaj konscion per voloforto, kaj sekve, sian medion. Se homo restas en malutila medio dum longa tempo, tiu medio komencas influi ilin subkonscie. Kun la tempo, ili tute perdas sian liberecon elekti sanan kaj kompletan medion kaj fariĝas submetitaj al la negativaj influoj de tiu malutila medio. Aliflanke, tiuj kun forta .voloforto estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi fokusas sunlumon tra lupeo al eta punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon, ŝtofon, paperon kaj pli. Simile, kiam vi fokusas vian menson precize, ĝia koncentrita energio povas forbruligi la radikojn de dubo malantaŭ ĉiu malsukceso kaj permesi al la lumo de .saĝo brili hele

Kiam la menso akordiĝas kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉia benita potenco, ĝi konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega potenco de Dio, kapabla krei novajn ŝancojn por sukceso en iu ajn .kampo

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon aŭ paraliziti ties volon, sed prefere por igi ilin aprezi la grandecon de Dio kaj respekti Liajn leĝojn, per kiuj ili povas atingi veran feliĉon. Dio ne sendas ĉi tiujn severajn provojn ĉar ili estas

ĉefe homaj. Ĉio, kio estas postulata de la homaro, estas vekis
sian konscion el sia dormo de neglektemo kaj eliri el la
.mallumo de nescio en la lumon de scio
Plej ofte, niaj sentoj promesas al ni pasemajn plezurojn,
sed finfine alportas al ni longedaŭran doloron kaj suferon.
Vera virto kaj feliĉo, tamen, promesas malmulte, sed finfine
donas al ni puran kaj daŭran ĝojon. Tial mi konsideras
internan, daŭran feliĉon vera ĝojo, kaj provizorajn sensualajn
.plezurojn nurajn ĝuojn

Kiam oni rigardas la sunon de milionoj da mejloj for en la
kosmo, tiu grandega stelo aspektas multe pli malgranda ol
nia Tero

Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7 900
mejloj, dum la diametro de la Suno estas centfoje pli granda
ol tiu de la Tero. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte
antaŭ la Suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun la
.Suno

Ni supozu, ke la potenca suna kampo disetendiĝas kaj
plilarĝiĝas ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan
ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas nur malgranda parto,
efektive eta peceto, de la spaco, kiu trapenetras la senfinan
.universon

Eĉ se la suno daŭre disetendiĝus kaj etendiĝos en la
.spacon senfine, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la senfinecon
La kosma iluzio de malgrandeco kaj finco limigas kaj
malhelpas la menson percepti tiun kosman vastecon
De kie venis ĉi tiu absoluta malpleno, kaj kie estas ĝiaj
?limoj

Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj aŭ mezuroj, kiu
havas neniun limon aŭ originon, estas Dio, kiu estas ĉieesta
kaj ekzistas en la plej malproksimaj atingoj de la spaco. Li
estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj Same kiel ĝi

ekzistas en vi kaj en mi, ĝi konscie konscias pri ĉiu spaco,
.kiun ĝi okupas, negrave kiom malgranda aŭ granda ĝi estas

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la
homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.
Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por
ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en
antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de
niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Nia volo eĉ povus esti paralizita
de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn okupojn kaj
lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera vivo,
forgesemo estas beno de Dio, malhelpante niajn pensojn kaj
sentojn esti konsumitaj de memoroj pri la pasinteco, precipe
la amaraj kaj doloraj. Feliĉe, la dia sparko en ni konstante
brilas per espero kaj la deziro daŭrigi la senĉesan vojaĝon de
la vivo. Ni devas danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: la kapablo
.forgesi la pasintecon kaj la esperon por la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejeblon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas agon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de la volo kaj la ekzercadon de la libereco de
.elekto

Homoj ofte estas kiel folio flosanta sur la surfaco de rivero, kaj ili devas eltiri sin el la fluo de aŭtomataj kutimoj, kiu portas ilin al akvofaloj de iluzio kaj detruo. Plej multaj homoj ŝajnas indiferentaj kaj lasas sin esti forportitaj de la .fluo

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris, kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi niajn klopodojn por atingi nian deziratan rezulton. Ni ankaŭ devas certigi al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj povas esti la obstakloj kaj defioj, ni ankoraŭ posedas la forton por superi ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj, ne necesas malespero aŭ frustrigo, kondiĉe ke ni komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni fidas Lin kaj faras la necesan penon. [Kiu iras laŭ la vojo, atingos la celokon, kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita.]

Kiam persono intense kaj persiste deziras ion, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili iras kaj kiaj ajn estas iliaj okupitaĵoj. Per sia konstanta kaj senlaca agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu interna flustro estas pli potenca kaj efika ol mekanika petegado, kiu nur movas la lipojn. Jen kiel agas tiuj, kiuj amas Dion. Ili senĉese flustras sian amon al Li, iliaj sinceraj flustroj restas neaŭdeblaj dum iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin aŭ konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li

profundiĝas kaj intensiĝas, ĝis ili spertas Lian ĉeeston kaj rigardas Lian lumon per la okulo de la animo. Ili gustumas .superfortan ĝojon kaj sentas pacon preter priskribebla

Dio sendas al ni la lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo,
por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton.
Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin, kiom
.ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana
despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin kun
.grumblado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni havas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon
al la vivo, ĝi fariĝas bela kaj libera de komplikaĵoj

-

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondoj de ĝojo,
subakvigita en turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la
profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo de konfliktaĵoj, la
averaĝa homo estas submetita al supreniroj kaj
malsupreniroj - leviĝante sur ondoj de feliĉo, sinkante en la
abismon de apatio, kaj ĵetita ĉirkaŭe de furiozaj ondoj de
.tristeco - malofte spertante iun ajn alian staton de konscio

Permesi al cirkonstancoj influi oniajn pensojn tiamaniere
signifas transdoni sian volon al kaprica kaj ĉiam ŝanĝiĝanta
sorto. Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan
vivon estas mensa ekvilibro, kaj tio atingeblas nur per
.fokusita pensado kaj kontrolo de siaj emociaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Konstante
funebri la pardon de amato helpas nek ilin nek nin, kaj ĝi
ŝanĝas nenion. Simile, kultivi malsuperecan komplekson aŭ
puni sin pro pasintaj eraroj aŭ malsukcesoj estas
kontraŭprodukta; ĝi nur igas la vivon mizera kaj sufokas
.mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi ĝenas la menson kaj bruligas la latentajn
.kapablojn en la forno de apatio

Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton, kun la helpo de Dio
Faru ion, kion neniu antaŭe faris — ion, kio mirigos la
.mondon. Montru, ke la kreiva povo de Dio funkcias tra vi

Homoj kun trankvilaj kaj noblaj temperamentoj helpas
igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj. Ne estas malfacile
determini ĉu persono ĉerpas sian intelektan nutraĵon el paca
aŭ perturba medio. Timo, aflikto kaj konfuzo ĉiuj devenas de

asociiĝo kun la malĝustaj homoj, ĉu amikoj aŭ parencoj,
.kondukante al maltrankvilaj pensoj kaj ĝenata humoro

La korpo derivas energion kaj aktivecon de fizikaj
nutraĵoj, dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la
menson per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol
solidaj kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj
.en vivan energion

Kiam vi povos transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viglecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe — eĉ sola — tra la vojoj de la vivo, kaj trovi internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceleblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio, kaj kiam vi
ĉiutage klopodos levi viajn pensojn al pli altaj kaj pli rafinitaj
niveleoj, kaj posedos aman kaj dankeman koron kaj bonajn
intencojn al aliaj, via intelekta nutraĵo fariĝos magneta, kaj vi
altiros al vi ĉion belan kaj utilan — aferojn, homojn kaj
cirkonstancojn — kiuj estas esencaj por daŭrigi vian vojaĝon
al la bordoj de sekureco kaj protekto. Kaj fine, kiam vi penas
akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas kontenta pri tio, kion Dio
provizas, vi estos pli riĉa en spirito kaj pli kontenta ol tiuj,
kiujn konsumas mondaj deziroj kaj avidas je ĝiaj pasemaj
.plezuroj

Kompato estas la ponto, kiu ligas ĉiun animon al aliaj
.animoj. Kompato estas la pordego al ĉiu koro

Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko
preter ĉiuj aliaj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj homaj
rilatoj - familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj. Amikeco estas

esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj intelekta kaj emocia proksimeco, sento de spirita altiro kaj vera amo devus esti la prioritato. Tiuj, kiuj ne distingas inter vera amo kaj fizika .altiro, estas plurfoje seniluziigitaj

Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter du amantaj kaj kunlaboremaj animoj, kiuj mildigas la ŝarĝojn de la vivo unu de la alia kaj dispelas la zorgojn pri vivado kun .reciproka empatio kaj amika kompreno

Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon krom se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min Se vi limigas vian pensadon al materio, vi vidos ĉion el materia perspektivo. Sed post kiam vi levos vian konscion al stato de spirita konscio, vi vidos la penetran fluon de la lumo de Dio flui preter ĉian materion, kaj vi vidos ĉion el spirita .perspektivo

Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan potencialon. Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per optimismo kaj malligiĝos min de malagrablaj spertoj. Mi praktikos tion, kio nutros mian korpon, menson kaj spiriton .laŭ ekvilibra kaj harmonia maniero

Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli altaj aspiroj Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas kun mi

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi liberigos min por ĉiam savante mian spiritan identecon. Kaj

kiam mi alfrontos la ŝtormojn de provoj kaj afliktoj, mi velos
en mia spirita boato trans la maron de la vivo al la sekuraj,
.diaj bordoj

Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
tra mi. Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun Li per profunda kontemplado pri Li

Mia amata Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas
plej forta en mia vivo, kaj mi provos memori, ke Vi etendas
.Vian helpan manon kaj preparas la vojon por mia sukceso

Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi
alvokos mian forton kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi
estos sincera kaj honesta en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
disvastigos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio
.subtenos min per Sia potenco kaj saĝo

Spiritaj malsanoj kaj ilia kuracado
Majstro Paramhansa Yogananda

Provu imagi grupon de homaj figuroj, kiuj estas
:misproportciaj kaj misharmoniaj
Unu kun malgranda kapo granda kiel kikero kaj granda
!korpo granda kiel kamelo
Alia havas potencon manon kiel la mano de Samsono aŭ
!Heraklo kaj korpon kiel la korpo de nano
Kaj tria havas la kapon de grandega elefanto kaj la
!korpon de maldika muso

Ĉu tiu sceno ne estus surpriza kaj miriga por vi, aŭ
malĝoja kaj bedaŭrinda, se vi subite vidus amason da tiuj
?estaĵoj kun stranga kaj malharmonia konsisto
Nun imagu alian grupon da homoj, kiuj estas normalaj
laŭ formo kaj aspekto, sed mense malekvilibraj kaj
.psikologie malbeligitaj

Same kiel vestaĵoj kaŝas vundojn, ulceretojn kaj aliajn
fizikajn misformaĵojn, tiel ankaŭ forta, sana korpo kaj bela,
radianta vizaĝo kaŝas multajn gravajn mensajn malsanojn
.kaj naskhandikapojn

Se vi renkontus grandan homamason da ordinara
homoj, kiuj distingiĝas per sia eleganta aspekto kaj bona
sano, kaj se vi povus penetri iliajn mensajn korpojn per via
spirita vizio, la surprizo estus miriga, kaj vi eble estus
.superfortita de profunda malĝojo pri tio, kion vi malkovrus

:Vi povus observi iliajn mensajn korpojn jene
La menso estas reprezentita per la kapo, la sensoj kaj
sentoj per la torso, kaj la volo per la manoj kaj piedoj, kiuj
.ĉiuj estas nenormalaj, malsanaj kaj misformitaj

Vi trovos, ke iuj havas malgrandan kapon kun
subevoluinta saĝo, muntitan sur grasa korpo ŝvelinta de
.egoismaj ambicioj kaj sensualaj deziroj
Vi ankaŭ trovos, ke iuj homoj havas korpon sen sento
kaj vigleco, kvankam ili havas tre evoluantan, funkcia
.brakon

Aliaj eble posedas grandan, kreivan cerbon, sed ilia
empatio kaj emocia kapablo estas deformitaj kaj atrofiitaj.
Kaj ekzistas alia kategorio de homoj, kiuj havas normalan
fizikan kaj mensan konstitucion, sed kies volo kaj
.memregado estas aŭ malfortaj aŭ paralizitaj
Kaj la listo de observoj daŭras, kaj mi deziras al vi longe

!vivi

Tiaj sennombraj psikologiaj misprezentoj en mensaj
korpoj, kiuj estas subevoluintaj en iuj aspektoj kaj
troevoluintaj en aliaj, efektive ĉeestas - kvankam kaŝitaj - en

homoj. Ili kaŭzas al ili psikologian doloron kaj malhelpas ilin
montri siajn talentojn kaj kapablojn kiel ili devus esti
.montritaj

Trakti iujn psikologiajn malsanojn ĉi tie povus helpi
identigi la subestajn kaŭzojn de ĉiuj homaj problemoj, por ke
ili fariĝu almenaŭ konataj al ĉiuj, kiuj suferas de ili, eĉ
subkonscie, por ke ili povu kompreni la naturon de tiuj
difektoj, iliajn simptomojn kaj ilian silentan penetradon en la
psikon, por ke ili povu forpuŝi ilian rampantan detruon de
.paco kaj feliĉo
spirita melankolio

Ĉi tiu malsano estas vaste disvastiĝinta inter tiuj, kiuj
estas intelektu kaj fizike neaktivaj sub la preteksto esti
profunde okupitaj pri spirita aferoj. Ĉi tiuj trafitaĵ individuoj
neglektas la ĉefajn kaj malgrandajn devojn de la materia
vivo sub la preteksto servi Dion, tiel malfermante sin al
Satano, kiu povas kaŭzi gravan damaĝon al ili. Ili suferas pro
pesimismo kaj manko de aprezado por io ajn utila aŭ bela
ĉirkaŭ ili. Ĉi tiu estas kontaĝa malsano, kaj ĉiuj tiuj kun
spirita aspiro devas esti singardaj pri ĝi kaj liberigi sin de ĝi
konstante konservante sian viglecon viva kaj sian imunecon
forta per pozitiva pensado, optimisma perspektivo kaj sana,
.produktiva laboro
spirita dispepsio

Tio okazas kiel rezulto de la hazarda (englutado), tio
estas, la rapida konsumado de grandaj kvantoj da pretaj
psikotropaj drogoj registritaj sub brilaj nomoj, kaj prezentitaj
en la formo de falsaj spiritaĵ libroj kaj lecionoj fare de "spiritaĵ
.kuracistoj" spertaj en la arto de ĉarlatanado kaj sorĉado
Ĉi tiu malsano ne nur mortigas la spiritan malsaton scii
la veron, sed ankaŭ detruas la kapablon distingi inter bono
.kaj malbono, utila kaj malutila

Kiu konstante formanĝas teologiajn ideojn kaj nutriĝas
per ĉio, kio falas en liajn manojn, tiu ne nur tromanĝos, sed
ankaŭ konsumos venenajn ideojn kune kun utilaj, alportante

al si intelektan dispepsion kaj tiel malrapidan spiritan
.morton

Troa kaj kontinua studado de diversaj spiritaj kaj
filozofiaj ideoj, sen distingo aŭ peno digesti kaj ekzameni ilin
per persona sperto por konstati ilian validecon, finfine
generas dubon, apation kaj malfidon je ĉiuj spiritaj principoj
.kaj leĝoj

Pasio kaj obsedo

Tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, vivas malŝparitan,
sensignifan vivon, ĉar ili havas tro multe da mono kaj tempo,
.kaj ĉar al ili mankas celo kaj ĝusta kompreno de la vivo
Tiujn homojn pelas siaj deziroj; ili faras ĉion, kio venas al
ilia menso kaj plaĉas al ili. Ili plenigas siajn vivojn per
malmultekostaj, bagatelaj romanoj, sensaciaj filmoj kaj
supraĵa, sencela amuziĝo. Ili ne rimarkas, ke ili estas trafitaj
de ĉi tiu danĝera malsano ĝis ili spertas severan ŝokon aŭ
nervan kolapson — tio estas, post kiam la damaĝo estas
.farita

mensa malvarmo

Ĉi tiu kondiĉo havas alian nomon: malespero. Persono
neniam scias, kiam ĝi trafos kaj suferos ĝiajn afliktajn
simptomojn, kiel ekzemple senespereco, maltoleremo,
angoro kaj senpacienco. Pli malbone, ĝi ofte estas
longedaŭra, kaj ĝiaj viktimoj ofte facile refalas, eĉ se ili
.kredas, ke ili rapide resaniĝis

Psikologia kataro

Ĉi tiu malsano estas kaŭzata de restado en kronikaj
mondaj zorgoj. Tiuj, kiuj suferas de ĝi, kutime neglektas uzi
la armilon de sia voloforto kaj tiel pasive kaj submetiĝeme
submetiĝas al siaj konstantaj timoj anstataŭ kuraĝe alfronti
.ilin kaj elimini ilin en ilia infanaĝo
nenormala psikologia alligiteco

Viktimoj de ĉi tiu malsano fariĝas unupartiaj en sia
strebado al feliĉo. Kredante, ke feliĉo kuŝas en akumulado
de riĉeco, atingado de famo, aŭ posedado de sano aŭ

potenco, ili oferas ĉion - sanon, bonan reputacion, trankvilon, honoron kaj dignon - sur la altaro de sia brulanta ambicio.

Tro malfrue ili komprenas, ke nur ekvilibra vivo, kiu respektas la leĝojn de la naturo kaj la ordonojn de Dio, kaj harmoniigas agadon kun trankvilo, povas alporti veran .feliĉon kaj plenumi la celon de nobla vivo

Tiuj, kiuj suferas pro nesanaj alligiĝmalsanoj, estas konsumitaj de pensoj pri senbrida sopiro, kondukante al distordita kaj misformita vivkoncepto. Ekzemple, komercisto atingis grandan sukceson kaj amasigis riĉaĵon, sed antaŭ ol li povis ĝui sian riĉecon, li suferis nervan kolapson pro .superfortaj zorgoj kaj timoj, kaj mortis korrompita

Aliaj kredas, ke ĉio estas permesata por atingi la celon.

Pro tiu konfuzo, ili maltrafas sian veran celon kaj ne kapablas atingi eĉ la plej etan kontenton, eĉ se ili posedas tiujn aferojn, kiujn ili sopiris, ĉar la homa naturo estas vasta kaj .multfaceta kaj postulas ekvilibran disvolviĝon sur ĉiuj niveloj

Blinda spirita alkroĉiĝo

Ĉi tiu devia fanatikeco por certaj kredoj devenas de alkroĉiĝo al specifaj opinioj kaj ideoj sen pridubi aŭ ekzameni ilin, tiel kreante en tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, koleron kaj malamikecon kontraŭ iu ajn sana spirita ideo aŭ malferma kaj liberigita penso. Ĉi tiu izoliĝo kondukas al ribelo kontraŭ la leĝoj de Dio, kiuj manifestiĝas en intelekta efikeco, materia bonfarto, mensa kaj fizika sano, kaj amo kaj .respekto por homoj de ĉiuj fonoj

Enstampante spiritajn principojn

Ĉar fizikaj malsanoj estas palpeblaj, doloraj kaj malagrablaj, ili instigas nin aktive rezisti ilin, igante nin provi superi ilin per diversaj terapiaj metodoj, de ekzercado kaj sana nutrado ĝis diversaj medikamentoj kaj drogoj. Tamen, psikologiaj malsanoj, malgraŭ esti la radika kaŭzo de ĉia homa doloro kaj timo, ne estas preventataj aŭ traktataj kun

sufiĉa urĝeco, kaj estas permesitaj kaŭzi ĥaoson kaj detruon
.en niaj vivoj

Edukistoj, instruistoj pri sporteduko, predikistoj,
reformistoj, kuracistoj kaj leĝdonantoj povos antaŭenpuŝi
progreson kiam ili unue lernos, komencante ĉe si mem, kaj
poste instruos al aliaj la ĝustajn manierojn kultivi homan
naturon ekvilibre kaj harmonie, laŭ la leĝoj de la vivo kaj la
principoj de sana ekzisto. Jen la vere efika edukado kaj
ampleksa homa kulturo, kiujn homoj ĉie en la mondo
.bezonas

Edukaj institucioj opinias neeble instrui spiritajn
fundamentojn en publikaj lernejoj pro la perceptita konfuzo
inter ĉi tiuj principoj kaj diversaj religiaj doktrinoj. Tamen, se
ĉi tiuj institucioj fokusiĝus sur la universalaj principoj de
paco, amo, servo, kredo, malfermiteco kaj akcepto de aliaj -
kiuj estas firme establitaj spiritaj konstantoj - kaj evoluigus
praktikajn metodojn por enstampi ĉi tiujn principojn en la
fekundan grundon de la mensoj kaj animoj de infanoj, oni
povus trovi racion kaj akcepteblan solvon al ĉi tiu supozebla
kaj imagita malfacilaĵo. Estas grava eraro ignori ĉi tiun
.aferon simple pro la ŝajnaj malfacilaĵoj asociitaj kun ĝi
Plej multaj altlernejaj diplomiĝintoj forlasas universitaton
kun siaj kapoj tiel pezaj kaj ŝvelintaj pro la enhavo de libroj,
ke ili apenaŭ povas iri laŭ la vojoj de la vivo, ĉar ilia volo kaj
memregado estis preskaŭ paralizitaj de neglekto kaj
neuzado. Tial vi vidas ilin agi senkonsidere kaj malboniĝi,
rapidi kapantaŭe en la abismon de neegalaj geedzeco,
misuzi sian seksecon, ĉasi monon kaj malsukcesadi en siaj
karieroj ĉar ili ne lernis kiel ĝuste uzi la akran tranĉilon de sia
akademie akrigita intelekto. Rezulte, ili tranĉas sin kaj
.kaŭzas damaĝon al si mem

Strange, multaj junuloj ŝajnas ĝui partopreni en agadoj,
kiuj finfine alportas al ili damaĝon kaj doloron. Kelkaj uzas
ŝtelon kaj aliajn malbonfarojn, eĉ krimajn agojn, sen ia ajn
reteno aŭ malinstigo. Tiuj, kiuj ne sukcesas malhelpi la

disvastiĝon de malvirto en la socio, instigas la misgvidan konduton de kelkaj. Ĉiu persono kun konscienco kaj sincera kredo devus esti bona ekzemplo por aliaj rilate al integreco, honesteco, digno kaj memrespekto. Lernejoj, altlernejoj, universitatoj kaj sociaj institucioj ne provizas sufiĉajn sciencajn metodojn por redukti krimon per traktado de ĝiaj .radikaj kaŭzoj, kiuj ĉefe troviĝas en la menso

Specialaj lernejoj ankaŭ devus esti establita por instrui la arton de feliĉa kaj sukcesa vivo, por disvolvi onian .potencialon kaj plibonigi onian memkapablon

Tiaj lernejoj estos kiel ĝardenoj kaj parkoj, kie junaj mensoj kreskas kaj prosperas. La edukistoj devas esti zorge elektitaj kaj certigitaj, ke ili havu la kunlaboron de gepatroj kaj la komunumo. Ĉi tiuj lernejoj helpas formi individuojn pli efike. Oni devas memori, ke la spirita nutrado de persono en ĝiaj fruaj stadioj determinas ilian sanon kaj kapablon kreski .poste

La mensaj kaj fizikaj trejnadmetodoj uzataj en modernaj lernejoj estas sendube utilaj, sed al ili mankas spirita fundamento. Sen la disvolviĝo de virta karaktero, kresko .estos nekompleta

La sciencoj de fizika, mensa kaj spirita disvolviĝo devas esti instruataj al junuloj, kies mensoj estas ankoraŭ delikataj kaj flekseblaj kaj kies kapabloj ankoraŭ ne estas kanalizitaj .laŭ certaj manieroj

Post ampleksa trejnado, studentoj de tiuj lernejoj devas sperti kontinuajn reflektajn ekzamenojn, kaj la akiritaj atestiloj estos bona sano, bona reputacio, efikeco, materia .kaj spirita riĉeco, feliĉo, sukceso kaj memfido

La rezultoj de la fina ekzameno ĉe la fino de ĉi tiu tera vojaĝo estos determinitaj laŭ la totala sumo de mensaj kaj spirita atingoj kaj atestiloj akiritaj dum la subekzamenoj .dum la tuta vivo

Tiuj, kiuj elstaras en ĉi tiu fina, plej granda testo, ricevos
sanktan atestilon pri memstareco kaj liberan, puran kaj
ĝojan konsciencon

Kaj benoj gravuritaj por ĉiam sur la paĝo de la animo
Ĉi tiu malofta premio ne estos manipulita de tineoj
Kaj la manoj de ŝtelistoj ne atingos ĝin
Aŭ la tempo forviŝos ĝin
Ĝi servos kiel pasporto
Por honora membreco en la Justa Grupo

Kie kuŝas feliĉo?

**Dio, en Sia absoluta kompato, donas al ni Sian
ĝojon kaj inspiron**

Kaj ĝi donas al ni veran vivon

Vera saĝo

Kaj vera feliĉo

**Vera kompreno venas tra ĉiuj diversaj spertoj de
niaj vivoj**

**Sed la gloro de Dio malkaŝiĝas nur en la spirita
paco, kiun la animo spertas, kaj en la serioza provo de
la menso harmonii kun Li. Tie, ni staras vizaĝo
kontraŭ vizaĝo kun la vero. Ekstere, iluzioj estas
nekredeble potencaj, kaj tre malmultaj povas eskapi
la influon de la ekstera medio. La mondo daŭras kun
siaj senfinaj kompleksecoj kaj sennombraj provoj. La
voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la vivo,
konstante vokante nin kaj parolante al ni el floroj,
skribaĵoj, niaj konsciencoj, kaj tra ĉiuj belaj aferoj,
kiuj igas la vivon inda je vivo.**

**Ju pli ni koncentriĝas pri eksteraj aferoj, des
malpli ni povas sperti internan gloron; kaj ju pli ni
turniĝas internen, des malpli da eksteraj malfacilaĵoj
ni alfrontas. Ĝi estas konstanta ekvacio. Sed plej
multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron pro la influo**

de monda kunuleco, la socio en kiu ili vivas, kaj nesanaj kutimoj. La socio tenas homon mergita kaj okupata de supraĵaj aferoj, malhelpante ilin pripensi pli profundajn verojn.

Eĉ spiritaj lokoj estas vizitataj de iuj sen vera deziro profiti de ilia benita etoso, do ili gajnas nenion rimarkindan de tiuj vizitoj.

Kiu ajn deziras vidi Dion, trovos Lin ĉie. Homaj kutimoj estas detruaj, rabaj kaj avidegaj; ili detruas, ruinigas kaj neniigas. Estas tempo por la homaro lerni esti feliĉa kaj kontenta pri tio, kion ĝi havas. Ni ne devas deziri ion pli ol tion, kio venas al ni. Dio estas malavara; Li scias, kion ni bezonas kaj provizas ĝin ĝustatempe. Tio ne signifas, ke ni devas fidi Dion sen ia ajn peno. Tute ne. Tio signifas, ke ni devas fari nian parton laŭeble plej bone kaj lasi la reston al Dio, kiu neniam senigos nin de tio, kion ni bezonas kaj meritas.

La plej bona maniero esti eterne feliĉa estas senti la ĉeeston de Dio. Nia plej alta deziro devus esti koni Dion kaj decidi esti kun Li. Dio devus esti unua kaj plej grava en niaj pensoj kaj sentoj, kaj ni devus konsideri Lin la plej forta kaj plej firme establita kolono en niaj vivoj.

(Do tenu forte la ŝnuron de Dio, serĉante rifuĝon en Li)

Ĉar li estas la kolono se ĉiuj aliaj kolonoj vin malsukcesas

Mi ekkomprenis, ke la sola celo de la vivo estas koni Dion. Ekzistas tiuj, kiuj eble ne konvinkiĝas, ke trovi Dion estas la finfina celo de la vivo. Sed neniu povas nei, ke la celo de la vivo estas trovi feliĉon. Kaj mi diras kun plena konfido kaj certeco, ke Dio estas la finfina feliĉo. Li estas la supera feliĉo. Li estas absoluta, universala amo. Li estas la eterna ĝojo, kiu

neniam forlasas la animojn de tiuj, kiuj estas en harmonio kun Li. Do kial ni ne strebas atingi tiun perfektan feliĉon? Neniu alia povas doni ĝin al ni. Ni devas konstante kultivi kaj nutri ĝin en ni mem. La fortoj de la naturo senlace strebas doni al homoj mondajn plezurojn, sed tiaj pasemaj plezuroj finfine kondukas al bedaŭro, amareco kaj pento. Eĉ la plej bonŝanca homo, kiu ŝajnas havi ĉion, eble ankoraŭ ne estos vere feliĉa. Ili ne estos kontentaj pri teraj aferoj longe, ĉar ĉi tiuj aferoj ne estingas ilian veran soifon aŭ kontentigas ilian spiritan malsaton.

Materiaj posedaĵoj ofertas nur falsan senton de paco kaj pasema kontento. La mondo kiel tuto estas enŝlimigita en konfuzo kaj kaoso, instigita de egoismaj kaj avidaj deziroj, kiuj naskas militon. Neniu alia kreas militon.

La vera heroo en la batalo de la vivo estas tiu, kiu konkeras sin mem kaj venkas siajn dezirojn. Mono, famo, volupto kaj ĉio, kio kontraŭdiras ĉi tiun principon, estas malutilaj por nia paco kaj feliĉo. Se homoj lernus ĉiam pensi laŭ la veraj valoroj de la vivo, ili trovus la feliĉon, kiun ili serĉas, sed ili devias de sia celo kaj estas forportitaj de la fluo de teraj deziroj. Mi trovis, ke neniu tento povas deturni min de la vojo, kiun mi elektis kaj sekvis por mi mem.

Mi povus ĉarmi milojn per la povo, kiun Dio donis al mi, sed tiu vojo estus malutila por mi. Ĉiukaze, mi ne volas ĉarmi milojn kaj kapti iliajn mensojn. Mi nur deziras vidi sincerajn disĉiplojn firmajn en Dio. Tiuj, kiuj amas Dion, ĝuos ĉi tiujn ideojn, kaj tiuj, kies fervoro daŭras, sentos la benojn kaj ĉeeston de Dio per ĉi tiuj instruoj.

Estas neeble por homo trompi Dion, ĉar Li ĉiam ĉeestas, sciante kio estas en ilia menso kaj kion ili deziras. Kiam ili rezignas la mondon kaj sopiras

spiritan harmonion, Dio venos al ili Kiam tiu deziro enradikiĝas en la koro de tiu, kiu serĉas ĝin, Dio venas al tiu koro kaj plenigas ĝin per boneco kaj beno
La sola afero inda je vivo estas esti en harmonio kun Dio kaj gajni Lian favoron Tiu harmonio devas esti eterna interligo kaj nerompebla promeso (tiuĵ, kiuj observas la interligon de Dio kaj ne rompas ĝin)

Ĉiu deziras pli da riĉeco ol aliaj. Eĉ kiam ili akiras ĝin, ili restas malkontentaj, malkovrante, ke iu alia estas pli riĉa. Homoj vivas en marĉo de memkaŭzita mizero, instigita de siaj deziroj. Ni devas esti kontentaj pri tio, kion ni havas. Materialaj posedaĵoj ne alportas feliĉon; anstataŭe, ili ofte plifortigas angorojn, zorgojn kaj antaŭtimojn.

La vojo al Dio estas la plej simpla kaj facila vojo, tamen malmultaj iras ĝin malgraŭ la multaj religiaj ritoj kaj formalizaĵoj. Estas pli bone turni niajn korojn al Dio kaj peti Lin pri tio, kio estas plej bona kaj plej daŭra por ni. Vere, Dio atendas nin, ĉar Li volas teni nin for de malbono kaj danĝero. Li volas, ke ni havu Lian ĉeeston en niaj koroj kaj mensoj, ĉar la malmultekostaj varoj de ĉi tiu mondo ne povas kontentigi homan sopiron aŭ plenigi la spiritan malplenon, kiun ni sentas profunde interne. Dio ĉiam parolas al ni, sed malmultaj aŭdas Lian voĉon. Tiu kvieta voĉo ofte estas superbruata de la bruoj de bruaj pensoj kaj evidentaj deziroj. Sed kiam pensoj trankviliĝas kaj deziroj trankviliĝas, ni aŭdas la voĉon de Dio klare, kvankam ĝi estas silenta kaj malforta. Vere, Dio faras ĉion por helpi la homaron, malfermante pordojn kaj lumigante vojojn, por ke ni vidu, kie ni devas paŝi, por ke ni ne stumblu aŭ glitu. Sed la plej multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron.

Mi ne volas, ke homoj pensu, ke ili povas atingi scion simple aŭskultante aliajn aŭ legante librojn. Ili

devas apliki tion, kion ili legas kaj aŭdas. Iri al didomoj estas pli bone ol resti hejme kaj aŭskulti babiladon. Sed eĉ en didomoj, oni devas senti la ĉeeston de Dio en sia koro kaj scii kiel sperti ĝin. Emociaj ekflamoj kaj raciaj analizoj ne povas doni al ni la scion, kiun niaj animoj sopiras akiri.

Kiam ni transdonas nin al Dio kaj adiaŭas egoismajn dezirojn, kaj kiam ni estas certaj, ke Dio ĉiam estas kun ni, loĝante en niaj animoj kaj inspirante nin per bonaj kaj noblaj pensoj kaj sentoj, ni posedos feliĉon kaj liberecon, kaj ni atestos la sunleviĝon de saĝeco ĉe la horizonto de la animo.

Imagu! Post jardekoj, nia ekzisto mem estos revo, kaj ĉio, kion ni nun faras, fariĝos parto de tiu revo. Eĉ la plej grandaj figuroj de la homaro fariĝos nuraj imagaĵoj de homa konscio. Sed tiuj grandaj figuroj atingis sian finfinan celon, ĉar ili atingis la plej altan nivelon kaj restas vivaj spirite, plene konsciaj pri ĉio, kio okazas, ĉar ili estas unuiĝintaj en dia konscio. Ĉiu, kiu provas harmonii kun ili per iliaj pensoj kaj instruoj, neeviteble sentos ilian ĉeeston, ricevos iliajn benojn, kaj scios profunde, ke ili vere estas en komuneco kun ili.

La vivo estas granda revo. Tamen, kiam vi rigardas vian korpon nun kaj vidas ĝin vigla de vivo, vi plene konvinkiĝas pri la realeco de ĉi tiu revo. Vi pensas, ke vi devas akiri tion aŭ tiun aferon por esti feliĉa. Sed kiom ajn da deziroj vi plenumas, vi ne trovos feliĉon per ili. Ju pli oni akiras, des pli oni deziras. Deziroj devas esti filtritaj, kaj la vivo simpligita, se oni volas vivi en komforto, trankvilo kaj interna kontenteco.

La skribaĵoj diras, ke la persono, kies deziroj ĉiam fluas internen (al ilia animo), estas persono kun alta interna paco. En tio, ili estas kiel la maro, kiu neniam

ŝanĝiĝas aŭ malpliĝas, sed restas plena de akvo, kiu senĉese fluas en ĝin. Sed la persono, kiu kreas truojn de deziro en la rezervujo de sia paco kaj permesas al la vitalaj akvoj liki kaj malŝpariĝi, scias nenion pri spirita paco kaj interna feliĉo.

Ni bezonas gvidadon de tiuj, kiuj konas Dion, kiuj havas la kapablon komuniki kun Li kaj konscie senti Lian ĉeeston. La profetoj petis nin serĉi Dion en interna paco, en la soleco de la animo, kie loĝas la fidela spirito kaj supera spirita ĝojo. La iluminitaj instruistoj de Barato ankaŭ subtenas ĉi tiujn ideojn kaj emfazas la gravecon de profunda meditado por percepti la Dian Memon en la profundoj de la animo.

Ĉio ekzistanta estas ondsimila vibrado direktita de la menso de Dio. Ĉi tiu inteligenta vibrado estas la Sankta Spirito, aŭ la fidela Spirito, kun kiu oni povas komuniki per preĝo kaj meditado.

En la trankvilo de via animo kaj la arbareto de via fokusita menso, la amo al la Absoluto kaj la Infinito estas senfina. Sed estas malfacile trovi Dion se ni unue persekutas monon. Ni devas fari Dion integrita parto de niaj vivoj, kaj tiam ni havos ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu vivo. Kiu ajn faras Dion konstanta loko en sia koro, Dio donos al ili abundan parton de la benoj de la tero kaj la ĉielo, kaj malfermos antaŭ ili vastajn horizontojn, kie brilas la sunoj de saĝo, lumigante iliajn vojojn kaj dispelante la mallumon ĉirkaŭ ili. Dio estas la eterna amanto, kaj ne ekzistas feliĉo por la homaro krom kiam ili amas Dion kiel ili amas - almenaŭ - siajn plej karajn amatojn, ĉar sen Dio, ni ne konus la esencon de amo, nek gustumus ĝian dolĉecon.

Ni devas lerni uzi nian volon kaj fokusigi niajn mensojn por serĉi Dion per nia tuta koro. Homaj agoj estas diktitaj de deziroj, kaj ĉi tiuj kutimoj konstante

devigas nin fari tion, kion ni ne volas fari. Vere, la homo estas sia propra malamiko, nekonscia pri tio. Li ne scias kiel sidi trankvile, nek li dediĉas tempon al Dio, tamen li deziras feliĉon kaj garantiitan eniron en Paradizon sen prokrasto. La sankta sperto ne povas esti atingita simple per legado de libroj, aŭskultado de predikoj aŭ plenumado de bonfaroj. Ĉi tiuj ĉiuj estas sendube utilaj, sed ili estas nesufiĉaj. Atingi Dion postulas zorgeman koncentriĝon kaj profundan kontempladon.

Ni devas unue serĉi la favoron de Dio. Ni ne povas plaĉi al ĉiuj, ĉar tio estas neebla. Mi provas ne ofendi iun ajn. Mi faras kion mi povas, kaj tio estas ĉio, kion mi povas fari. Mia sola celo estas plaĉi al Dio. Mi uzas miajn manojn por humile preĝi antaŭ Li, miajn piedojn por serĉi Lin ĉie, kaj mian menson por pensi pri Li kaj kontempli Liajn mirindaĵojn. Dio devas okupi la unuan lokon en niaj koroj, por ke ni povu sperti Lin kiel pacon, amon, komprenon, bonkorecon, kompaton kaj saĝon. Ĉi tion, kaj nenion alian, mi venis atesti kaj paroli al vi pri.

Aldone al reflektado, oni devus konservi bonajn kompaniojn. Ni ne devus persekuti homojn, sed Dion. Se vi trovas utilon en ĉi tiuj pensoj, konsideru ĝin beno de Dio, ĉar ĉiu merito apartenas al Li. Kunhavigu ilin kun aliaj, por ke ili trovu en ili tion, kion vi trovas. (Kaj koncerne la favoron de via Sinjoro, parolu pri ĝi.) Kaj ne forgesu helpi iun ĉiutage laŭ via kapablo. Dum mi havos monon en mia poŝo, mi ne ĉesos doni, ĉar mia neelĉerpebla kaj ĉiam fluanta fonto estas Dio.

Fine, ni devas ekkoni Dion kiel la granduloj faris. Tio eblas per kontemplado kaj persona penado.

Iam, mi promenis ekster la ermitejo, pensante pri mia granda instruisto, Sri Yuktiswar, kiu forpasis kelkajn jarojn antaŭe. Mi sentis superfortan sopiron al

li kaj estis malĝoja, ke li ne estis kun mi por ĝui la belecon kaj etoson de la ermitejo. Subite, li aperis al mi el la ĉielo kaj diris: "Ĉu vi pensas, ke vi estas la sola, kiu ĝuas ĉi tiun belan lokon? Mi ĝuas ĝin same kiel vi!"

La serĉanto deziranta unuiĝon kun Dio devas strebi per la ĉiutaga praktiko de meditado kaj amo al Li, kaj etendado de tiu amo al ĉiuj. Tio estas la sola maniero eviti konflikton. Spirita kunlaboro estas esenca. Sen vera spiriteco, ne ekzistas individua aŭ universala feliĉo. Sankta harmonio estas la sola solvo al ĉiuj fizikaj, financaj, geedzecaj, moralaj kaj spiritaj problemoj.

Feliĉo venas de sento de proksimeco al Dio. La homaro malliberigis sin malantaŭ la kradoj de nescio, kaj estas tempo liberiĝi de ĉi tiu hontiga malliberejo. La menso devas ĉiam esti turnita al Dio, kiaj ajn estas la cirkonstancoj, kaj tiam vi spertos grandan pacon kaj ĝojon.

Tiuj, kiuj sopiras Dion kaj dediĉas sian estaĵon al Li, kuraĝigas kaj lumigas unu la alian, kaj konstante memoras Dion, estas la feliĉuloj en ĉi tiu mondo kaj la gajnintoj de la feliĉo de la Postvivo.

Paco estu sur vi

La kurteno leviĝos kaj malaperos

Ĉiu el ni estas kreita laŭ la bildo de Dio. Ni devenis de Lia dia Spirito, kaj Lia esenco loĝas en ni en sia tuta pureco, gloro kaj superanta feliĉo. Ĉi tiu sankta heredaĵo estas nekonkerebla fortikaĵo. Ke homo kondamnu sin kiel pekulo, baraktante sur la vojoj de peko, estas unu el la plej grandaj pekoj el ĉiuj. Ĉar farante tion, ili kondamnas sin al senhelpeco, malespero kaj nekapablo leviĝi kaj supreniri.

Estas vere, ke homo povas fari agojn kontraŭajn al naturaj kaj diaj leĝoj, sed ili devas tuj ŝanĝi direkton kaj turni sin al la ĝusta vojo. En sia pura naturo, homo estas sankta templo, .kaj la dia Spirito loĝas en ili

Ni devas ĉiam memori, ke Dio amas nin pure kaj senkondiĉe. Sed ĉar Li donis al ni la absolutan elekton alproksimiĝi al Li aŭ forturniĝi de Li, Li atendas, ke ni .esprimu nian deziron pri Lia amo antaŭ ol Li venas al ni

Iam mi aŭdis lian voĉon flustri dum meditado: “Vi diras, ke mi ne estas kun vi, sed vi ne rigardis internen. Mi neniam forlasas vin eĉ por momento. Eniru la templon de la animo kaj vi vidos min. Ĉar mi ĉiam estas ĉi tie, por akcepti vin kaj ”.saluti vin per la saluto de dia amo

Profunda sincereco estas esenca sur la spirita vojo. En .pureco kaj vero, la tagiĝo de la animo ekbrilas

Nia homa saĝo estas nenio kompare kun Dio. La sola maniero, kiel ni povas alproksimiĝi al Li, estas donante al Li .la saman puran amon, kiun Li donacas al ni

Ĉiu fine trovos savon, sed tiuj, kiuj ŝanceliĝas survoje, falas en la abismon de apatio. Indiferenteco malhelpas nin kompreni la decidan gravecon trovi Dion ĝuste nun, en ĉi tiu sama momento. Nia granda planedo Tero, ŝvebanta en la spaco, kaj nia homa identeco, ne estis donitaj al ni por pasigi kelkajn jarojn ĉi tie kaj poste malaperi en la neniecon. Male, ni estas destinitaj profunde pripensi kaj kompreni la misteron de ekzisto. Vivi sen kompreni la celon de la vivo estas malsaĝa, stulta kaj tempoperdo. La misteroj de la vivo ĉirkaŭas nin ĉiuflanke, kaj Dio dotis nin per inteligenteco por .trovi iliajn solvojn

En mia serĉado de daŭra amo, mi komprenis, ke Dio amis min laŭ ĉiu imagebla maniero. Li amis min kiel .patrinon, patron kaj amikon

,Mi serĉis tiun eternan amikon preter ĉiuj amikoj

Kaj pri tiu granda amanto, kiun mi nun vidas brili en ĉiu
afabla kaj ama vizaĝo, Tiu dia amiko neniam seniluziigis min,
nek li iam ajn seniluziigis min
Dio estas malantaŭ ĉio, kio ekzistas. Ni devas honori kaj
trakti niajn gepatrojn afable, sed ni devas ami Dion per nia
tuta koro kaj animo. Ni devas rekoni la gravecon de esenca
.ligo kun Li, sen perdi pluan tempon
Kiam ni dormas, ni ne scias ĉu ni vekigos aŭ ne. Ni
forlasas ĉi tiun teron unu post la alia. Sed ĉi tiu penso ne
devas kaŭzi maltrankvilon. Kiam ni mortas, ni estas vokitaj
naskiĝi denove sur la tero, komencante novan vivon de kie
.ni ĉesis en ĉi tiu

Homoj povas fari multajn erarojn, sed ili estas mulditaj laŭ la bildo de la dia spirito. Dio kreis ĉi tiun iluzion mondon de teraj plezuroj por nur unu celo: por ke la homaro komprenu, ke ĝi estas nur kosma dramo, forlasu iluziojn kaj amu nur Dion. Jen la vero, kaj ne povas esti alie. Kial Dio kreis nin por ami niajn familianojn nur por vidi ilin foriri de ni unu post unu? Ĉi tiuj eventoj okazas por igi nin kompreni, ke .estas Dio, kiu vere amas nin, preter ĉiuj, kiujn ni amas La vivo estas serio de moviĝantaj bildoj, sed ĉi tiun veron malfacilas kompreni, ĉar iluzioj ŝajnas realaj kaj realaĵoj ŝajnas iluzioj. La mondo malaperas el nia konscio

ĉiunokte dum ni dormas, eble por ke ni komprenu, ke la
.fizika universo ne estas reala

Ĉi tiu leciono de dormo venas ne por timigi nin, sed por
igi nin sopiri la veron de Dio. Nenio povas kontentigi la
animon krom Dio kaj Lia amo. La Spirito de Dio estas la
senkompara vero. Ne ekzistas io tia kiel nereala, kaj kio
estas reala ne povas esti nereala. La saĝuloj komprenas ĉi
.tiun radian veron

Multaj jaroj de niaj vivoj pasis, kaj nur jaroj, semajnoj,
tagoj kaj horoj restas. Kial perdi tempon pri aferoj, kiuj ne
estas utilaj? Ni devus deziri konektiĝi kun Dio tage kaj nokte,
kaj esti tute sinceraj en ĉi tiu deziro antaŭ ol la asignita
tempo de la vivo finiĝos kaj ni forlasos ĉi tiun teron sen
.plenumi ion ajn rimarkindan

Ĝuste en tiu momento, mi vidis la grandan lumon de Dio
envolvantan la tutan kreitaron. Kia superforta ĝojo! Kia
!mirinda lumo

Mia Dio, mi dankas Vin kaj kliniĝas antaŭ Vi pro ĉi tiuj
abundaj benoj senti Vian ĉeeston

Benojn al ĉiuj sammaniere, por ke ni komprenu, ke Vi
estas la finfina vero en la universo kaj ke Vi estas nia finfina
.celo, preter kiu ne ekzistas alia celo

Ni devas ami Lin kaj paroli al Li ĉiun sekundon de niaj
vivoj — dum laboro kaj dum ripozo, en movado kaj
senmoveco — kun profunda petego kaj brulanta sopiro. Tiam
ni vidos la vualon de iluzio leviĝi kaj disiĝi. Dio estas kun ni
en ĉiu momento de niaj vivoj. Tiuj, kiuj kontemplas kaj
harmonias kun Li, vidas Lin en la beleco de floroj, la nobleco
de bonaj animoj, la sublimaj kaj noblaj emocioj, kaj la belaj
sonĝoj. Fine, Li eliros el malantaŭ la dikaj vualoj por diri al
:ĉiu sincera serĉanto

Ni estis aparte dum longa tempo ĉar mi volis, ke vi"
donu al mi vian amon volonte. Mi kreis vin laŭ mia bildo, kaj
mi atendis ĝis vi uzis vian liberecon kaj donis al mi vian
".amon laŭ via propra volo

Ni devas peti Dion, ke Li donu al ni la eternan kaj daŭran
donacon de Lia dia amo. Sed kiu povas trovi ĉi tiun aman
Dion sen peno? Se vi faras 25 procentojn de la peno, la resto
dependas de Dio kaj via spirita gvidanto. Mi petas nenion por
mi mem, ĉar ĉiu merito apartenas al Dio, la fonto de ĉia
boneco kaj graco. Lia graco akompanu vin, Lia konscio estu
kun vi, kaj vi perceptu la abundon de Lia ĉeesto en vi kaj
.ĉirkaŭ vi

Dio ne respondas al ni tuj ĉar ni hezitas montri kiom ni
deziras Lin. Ni ne devas timi alproksimiĝi al Li, sed prefere
konsideru Lin nia propra, nia Amata, kaj senĉese serĉu Lin
per niaj pensoj, agoj, koroj kaj mensoj, kaj ni trovos Lin la
.plej grandan rifuĝejon de sekureco kaj paco en ĉi tiu ekzisto
Ho Sinjoro, mi ofertas al Vi ĉi tiun bukedon da bonaj
animoj, por ke ili ornamu la templon de Via ĉeesto.

Akompanu ĉi tiujn animojn, kiuj estas Via familio kaj Viaj
amatoj. Ni kantas Vian benatan nomon. Dispelu la mallumon
de nescio per Via sankta lumo. Forpelu la melankolion el niaj
mensoj per la radiant, senlima lumo de Via estaĵo. Ni estas
Viaj, kiaj ajn niaj cirkonstancoj. Malkaŝu Vin al ni, ho Sinjoro
de Majesto kaj Malavareco. Benu ĉiun el ni. Akceptu la
flustrojn de niaj sopiraj pensoj kaj la sopirajn batojn de niaj
amaj koroj. Al Vi ni ofertas ĉian amon, honoron kaj sopiron,
ĉar Vi estas nia Amato kaj ĉio, kion ni posedas en ĉi tiu
.universo

Benu nin per Via graco. Rompu la murojn de deziro, kiuj
apartigas nin de Vi. Estu la dia Reĝo tronanta super ĉiuj niaj
aspiroj. La lumo de Via gloro disvastiĝu tra la vasta mondo.

Benu nin ĉiujn. Plenigu nin per laodoro de Via ĉeesto. Kaj
lasu nin kompreni ĉiam pli, ke Vi ĉiam estis kun ni, Vi estas
.kun ni nun, kaj Vi estos kun ni eterne

Ni dankas Vin pro la graco kaj amo, kiujn Vi donis al Viaj
sindonaj sekvantoj, kiuj sopiras Vian proksimecon kaj fervore
atendas Vian ĉeeston. Ni esperas, ke la rondo de Viaj

disĉiploj kreskos, por ke ni povu festi Vian benatan ĉeeston
.kaj ĝoji pri Via proksimeco

Benu nin, por ke ni povu malfermi niajn korojn unu al la
alia kaj purigi niajn intencojn, por ke ni estu indaj je via
protekto kaj zorgo. Malkaŝu vin, interne kaj ekstere. Unuigu
nin ĉiujn, kaj en la lumo de tiu unueco, ni rekonu vian unikan
.ekziston

Kun la sincereco de niaj unuiĝintaj koroj kaj la sopiro de
niaj harmoniaj animoj, ni kliniĝas antaŭ Vi, serĉante Vian
helpon, gvidadon kaj la konstantan konscion pri Via ĉeesto
.en niaj animoj

Brulu hele la eterna fajro de amo en niaj koroj, kaj ni
sentu Vian proksimecon al ni nun kaj ĉiam, ho nia Sinjoro, ho
!nia Amato

Benu nin, por ke ni povu malfermi niajn korojn unu al la alia kaj purigi niajn intencojn, por ke ni estu indaj je via protekto kaj zorgo. Malkaŝu vin, interne kaj ekstere. Unuigu nin ĉiujn, kaj en la lumo de tiu unueco, ni rekonu vian unikan .ekziston

Kun la sincereco de niaj unuiĝintaj koroj kaj la sopiro de
 niaj harmoniaj animoj, ni kliniĝas antaŭ Vi, serĉante Vian
 helpon, gvidadon kaj la konstantan konscion pri Via ĉeesto
 .en niaj animoj

Brulu hele la eterna fajro de amo en niaj koroj, kaj ni
sentu Vian proksimecon al ni nun kaj ĉiam, ho nia Sinjoro, ho
!nia Amato

Supera deziro kaj mensaj kapsuloj

Granda estas la gloro de Dio. Li estas la esenco de la vero kaj troveblas en ĉi tiu vivo. En la koroj de homoj estas multaj preĝoj kaj petegoj: por mono, famo, sano - preĝoj de ĉiu speco. Sed la preĝo, kiu devus esti unua kaj plej grava en ĉiu koro, estas por la sento de la ĉeesto de Dio. Dum ni iras la vojojn de la vivo en silento kaj certeco, ni devas kompreni, ke Dio estas la finfina celo, kiu povas kontentigi nin kaj plenumi niajn dezirojn, ĉar en Dio kuŝas la respondo al ĉiu sopiro de la koro.

Kiam vi ne povas plenumi deziron per viaj propraj klopodoj, vi turnas vin al Dio en preĝo. Tiel, ĉiu petego, kiun vi eldiras, rivelas kaŝitan sopiron interne. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj deziroj malaperas, kaj ĉiuj aspiraĵoj plenumiĝas.

Mondaj deziroj devenas de miskomprenoj pri la celo de la vivo. Ĉi tiu tero ne estas nia vera hejmo. La skribaĵoj diras al ni, ke ni apartenas al Dio, ke ni estas kreitaj laŭ Lia bildo, kaj ke Lia volo estas, ke ni

revenu al nia dia origino. Kion la homaro ne komprenas estas, ke se ĝi ne revenos al sia dia fonto, ĝi estos devigita lukti por plenumi sennombrajn dezirojn. Imagu tion! Estas vere, ke homoj ne povas ne havi dezirojn, kaj estas nenio malbona pri havi ilin. Tamen, plej multaj homaj sopiroj malhelpas la plenumon de la finfina deziro reveni al Dio. Tial, ili estas malutilaj por homa feliĉo. Se la homaro ne deziras Dion kaj trovas Lin, ĝi daŭre brulos de sopiro al tio, kion ĝi pensas, ke ĝi alportos al ĝi feliĉon. Sed la tuja plenumo de ĉiuj deziroj venas aŭtomate al tiuj, kiuj trovas Dion.

Ekzistas du kategorioj de deziroj: tiuj, kiuj helpas nin trovi Dion, kaj tiuj, kiuj malhelpas nin trovi Lin. Ekzemple, se iu ofendas vin, vi eble sentos la deziron venĝi. Tamen, se vi superos ĉi tiun deziron per uzado de la pli alta kaj pli akceptebla potenco de amo, vi uzos ĝuste la ilon, kiu helpos vin trovi Dion. Ĉiuj deziroj devas esti plenumitaj noble, ĉar kiam ili plenumiĝas per mondaj rimedoj, deziroj multiĝas, kune kun problemoj kaj sufero. Se ni lernas oferti ĉiujn niajn sopirojn al Dio, Li laboros por plenumi niajn bonajn dezirojn kaj ekstermi niajn malutilajn kaj detruajn. Ne ekzistas pli granda protekto ol pura konscienco, kaj neniu pli bona defendo kontraŭ la batoj de la vivo ol posedi noblajn kaj sublimajn dezirojn.

Kiam ni komprenas, ke la perfekta bildo de Dio loĝas en ni, ĉiuj niaj deziroj plenumiĝas. En tiu sankta konscio, kiu superas ĉiujn terajn trezorojn kaj riĉaĵojn, vi ne skuigōs eĉ se oni donos al vi la tutan mondon. Nek laŭdo enstamos fierecon en vi, nek kulpigo damaĝos vin, ĉar vi gustumos la ĝojon de Dio en vi mem, kaj tio estos la plej grava konsidero en via vivo.

Ni devas unue kaj ĉefe peti la gvidadon de Dio en niaj provoj atingi niajn legitimajn dezirojn, kaj tio estas la plej bona maniero ricevi respondojn al ĉiuj niaj preĝoj. Sed petegado devas esti forigita el preĝo. La malnova maniero preĝi devas ŝanĝiĝi, kaj ni devas turni nin al Dio kun plena fido kaj neŝancelebla kredo, ke Li aŭdas nin kaj plenumos niajn petojn. Dio ne volas, ke ni rezignu pri nia volo - eĉ kiam ni preĝas al Li - ĉar tiu volo estas la plej altvalora donaco, kiun ni ricevis de Lia kompleza mano, sankta rajto, kiun Li celis por ni ekde la momento de nia kreo.

Kompreneble, oni devas distingi inter raciaj kaj neraciaj preĝoj kaj deziroj. Memoru, ke deziro estas potenco; se vi alkroĉiĝas al deziro - ĉu bona aŭ malbona, utila aŭ malutila - kaj restas ĉe ĝi tage kaj nokte, ĝi fine realiĝos. Tial, oni devas esti singarda kaj eviti nutri malutilajn dezirojn, ĉar ili plenumiĝos kaj kunportos grandegan damaĝon kaj neenviindan mizeron.

Kun la tempo, vi trovos, ke kvankam viaj deziroj plenumiĝas, via koro restas malplena, kaj vi spertos internan ribelon. Imagu, ke via digesta sistemo estas malforta, tamen vi avidas frititajn manĝaĵojn. Kompreneble, vi sentos doloron ĉiufoje kiam vi manĝas ilin, malgraŭ la plezuro, kiun vi spertas dum indulgado. Kaj tiel, vi sentos, ke vi faris eraron. Saĝo diktas uzi juĝon por distingi inter bonaj kaj malbonaj deziroj, kaj post kiam tio estas atingita, tiuj malĝustaj deziroj ne devas esti plenumitaj. Homoj posedas la internan potencon de juĝo kaj ĉiam devas uzi ĝin, gvidante siajn vivojn laŭ la diktaĵoj de la konscienco, kiu estas la voĉo de Dio.

Neplenumitaj deziroj restadas en la koro. Kian malbonon havas en tio, ke ili estu tie? Jen la respondo:

Ĉiu deziro konsistas el specifaj fortoj: aŭ bonaj aŭ malbonaj, aŭ ambaŭ. Kiam homo mortas — Dio kompatu lin — ĉi tiuj fortoj ne mortas malgraŭ la putriĝo kaj kadukiĝo de la korpo. Male, ili akompanas la animon kien ajn ĝi iras en la formo de koncentritaj spiritaĵoj kapsuloj. Kiam la homo renaskiĝas en nova enkarniĝo, ĉi tiuj kapsuloj aŭ psikaj tablojdoj manifestiĝas kiel kondukataj tendencoj. Tiel, homo, kiu mortis alkoholulo, kunportas la inklino al alkoholo kiam li renaskiĝas, kaj ĉi tiu inklino daŭras ĝis ili venkas la deziron al alkoholo. Ĉi tio validas ankaŭ por aliaj aferoj.

Eĉ la plej malgrandaj infanoj montras trajtojn akiritajn el pasintaj vivoj. Kelkaj infanoj suferas pro severaj koleratakoj. Aliaj havas malbonajn humorojn. Kompreneble, Dio ne kreis ilin tiel. Neplenumitaj deziroj el pasintaj vivoj formis ĉi tiujn psikologiajn tendencojn, kaj pro ili, la animo aspektas iom stranga, kvankam ĝi estas kreita laŭ la pura bildo de Dio. Se la bildo de Dio estas distordita ene de persono en ĉi tiu vivo, ĉu pro kolero, timo aŭ volupto, kaj ĉi tiuj trajtoj ne estas venkitaj nun, tiam ili renaskiĝos kun ili (aŭ ili renaskiĝos kun ili), portante la ŝarĝon de ĉi tiuj mizeraj tendencoj ĝis ili venkos ilin en ĉi tiu aŭ estontaj enkarniĝoj. Ne eblas eskapi de ili ĝis ili estas venkitaj.

Tial estas pli bone plenumi ĉiujn dezirojn nun aŭ konkeri ilin

La plej bona maniero seniĝi de tiaj deziroj unufoje por ĉiam estas sperti superan dian ĝojon. Alie, ĉi tiuj subpremitaj deziroj kaj neplenumitaj sopiroj plagos kaj turmentos la animon.

Persono devas kompreni, per kompreno kaj saĝo, ke nur Dio kapablas doni puran kaj daŭran feliĉon

Plej ofte, deziroj restas kaŝitaj en la subkonscio. Vi eble pensas, ke ili malaperis, sed ili ne malaperis; tio estas unu el la misteroj de la vivo, kiu mem estas granda mistero.

Sed la mistero disipiĝas kiam ni analizas la vivon kaj pripensas ĝian signifon. Se vi sidus trankvile dum mallonga tempo ĉiutage kaj ekzamenus vin mem, vi trovus, ke vi posedas multajn neplenumitajn dezirojn. Ĉi tiuj deziroj estas kiel mortigaj ĝermoj, kiujn homo portas kun si kien ajn ili iras, kaj en ĉi tiu vivo kaj en la sekva.

La plej bona vojo antaŭen estas distingi — per saĝa elekto — la malutilajn dezirojn en ĉi tiu vivo kaj koncentri viajn klopodojn al plenumado de viaj bonaj deziroj. Se vi sentas la deziron memmortigi aŭ fari ion malbonan, vi devas forigi tiun deziron nun. Konvinku vin, per penso kaj ago, ke vi posedas sparkon de dieco en via animo, kaj memoru, ke vi estas kreita laŭ la bildo de la Ĉiopova, kaj tial vi havas la potencon transcendi vian fizikan naturon kaj kutimojn.

Estu malpli ligita al luksoj kaj pli malligita al deziroj, kaj vi venkos en la batalo de la vivo. Se vi suferas pro nesolvebla doloro, provu kiel eble plej malligi vin de fizika konscio. Per juĝo, vi povas venki la sentojn. Saĝa juĝo estas la fajro, kiu forbruligas malutilajn dezirojn kaj detruajn apetitojn, reduktante ilin al cindro.

Estas ofta praktiko por homoj konservi malnovajn, eluzitajn kaj nenecesajn objektojn en angulo de la domo, kaj ordigi kaj purigi la domon de tempo al tempo. Simile, en angulo de via subkonscio kuŝas multaj deziroj kun latentaj damaĝoj, kiuj povas kaŭzi al vi signifajn problemojn iam, se vi ne traktas ilin ĝuste.

Memanalizo estas decida sur la spirita vojo. Vi eble estas malamplena, agaciĝema, aŭ kolerema. Se jes, ĉi tiuj trajtoj konservitaj en via konscio estas rezulto de viaj pasintaj agoj. Por malplenigi vian psikon de ĉi tiu malorda, eluzita meblaro, vi devas komenci per pozitivaj, konstruaj agoj kaj kultivi amon por aliaj. Ju pli vi amas homojn, des pli ili amos vin, kaj vi sentos ilian amon. Sed se vi kritikas ilin, eĉ al vi mem, ili sentos tiun kritikon kaj redonos ĝin al vi plifortigita!

Supozu, ke malnova malamiko mortis, tamen vi ankoraŭ nutras indignon kaj malamon kontraŭ li. Vi suferos pro tiu amareco, kaj ĝiaj malutilaj efikoj manifestiĝos en via korpo kaj menso. Estas pli bone pardoni lin pro Dio, ĉar tiel vi liberigos vin de la malbonaj deziroj de venĝo, kiuj detruas vian pacon kaj frakasas vian trankvilon. Amasigi malamon sur malamon, aŭ respondi al malamikeco per malamo, ne nur intensigas la malamikecon de via malamiko kontraŭ vi, sed ankaŭ venenas vian propran korpon kaj emociojn kiel rezulto. Do pardonu per bela pardono.

De tempo al tempo, homo devas lasi ĉion malantaŭe por esti sola kun si mem, por pripensi la celon de la vivo. La plej multaj homoj drivas en fluo de tradicioj kaj manieroj. En realeco, ili neniam vere vivis siajn proprajn vivojn, sed prefere la vivojn de la mondo. Kion ili atingis, kaj kie ili alvenis?

Tial estas saĝe por persono foje forigi sin de ĉiutagaj okupoj kaj "devoj" por trankviligi la tumulton de sia menso kaj provi kompreni ĝian esencon kaj determini la celon, kiun li volas atingi.

Memoru, ke la plej granda atesto, kiun vi povas ricevi, estas tiu de via konscienco: la nedubebla kaj neeraripova voĉo de via animo. Kion via konscienco

diras al vi estas kiu vi vere estas, sen plibeligo aŭ alivestiĝo.

Pensu pri la potenco de Jesuo Kristo, kiu diris: “Patro, pardonu ilin, ĉar ili ne scias fari tion, kion ili ne scias”

Kaj pensu pri la granda Profeto, kiu diris: “Ĉu mi ne diros al vi, kio levas ies rangon?” Ili diris: “Jes, ho Mesaĝisto de Dio.” Li diris: “Estu pacienca kun tiu, kiu estas senscia pri vi, donu al tiu, kiu retenas vin, konservu ligojn kun tiu, kiu distranĉas ligojn kun vi, kaj pardonu tiun, kiu maljuste faras al vi.”

Aŭskultado de la voĉo de via lumigita konscienco alportos lumon al via vojo kaj benon al via vivo. Kiam vi sentas fortan impulson en via koro plenumi deziron, uzu vian juĝon kaj demandu vin: "Ĉu estas bona aŭ malbona deziro, kiun mi celas plenumi?"

Multaj faktoroj instigas homajn dezirojn Kiam iu vidas novan modelaŭton, ili volas posedi similan. Kiam ili vidas novstilan domon, ili volas posedi similan. Nova modotendenco fariĝas populara, kaj homoj sopiras aĉeti kaj porti tiun stilon!

De kie venas deziroj? Mi pasigis horojn pripensante tion. Ĉu vi povas kategoriigi ĉiujn viajn dezirojn? Mi sukcesis ordigi ilin ĉiujn kaj konservi nur la bonajn. Kaj kiam mi atingis dian komunecon, mi trovis, ke ĉiuj miaj bonaj deziroj estis plenumitaj samtempe. Hodiaŭ vi aspiras al io, kaj morgaŭ via animo sopiras al io alia. Via menso, kiu devenis de la Ĉiopova Dio, ne povas esti kontentigita per la bonaĵoj de ĉi tiu mondo, kaj neniam estos, ĉar, mia kara amiko, vi perdis la plej altvaloran kaj valoran trezoron de via animo, tiun, kiu sola havas la potencon kontentigi vian sopiron kaj plenumi viajn dezirojn. Tiu perdita trezoro estas Dio.

Estas vere, ke ekzistas iuj bonaj aŭ necesaj deziroj, kaj ke vi devus labori por plenumi ilin. Sed dum vi klopodas plenumi viajn pli malgrandajn dezirojn, ne forgesu unue plenumi vian plej grandan deziron al Dio. La konvinko, ke pli malgrandaj deziroj kaj devoj devas esti plenumitaj unue, estas iluzio kaj trompo. Mi ankoraŭ memoras komence de mia spirita vojaĝo, ke mi estis prokrastanto kaj ne meditis regule, kvankam mi daŭre diris al mi, ke mi trovos tempon por tio. Tuta jaro pasis tiel antaŭ ol mi komprenis, ke mi ne plenumis tion, kion mi promesis al mi. Mi tuj faris ĵuron al mi, ke la unua afero, kiun mi faros matene, estus lavi min kaj poste mediti pri Dio. Ĉiutagaj taskoj estis multaj tiutempe, kaj ne estis facile eviti ilin, eĉ por mallonga tempo. Tial mi decidis unue plenumi miajn spiritajn devojn. Kaj tiel mi lernis grandan lecionon: mia devo al Dio venas unue, kaj nur tiam mi atentigas aliajn, malpli gravajn devojn.

Kial Dio malfermu la pordegojn de eterneco al la homaro se la homaro prioritigas aliajn devojn kaj konsiderojn super Dio? Dio metis spiritajn flugilojn en nin kaj atendas, ke ni ŝvebu en la sferoj de la spirito. Ĉi tiuj flugiloj estas niaj spiritaj sopiroj, niaj noblaj pensoj kaj nia sincera sopiro al nia dia fonto.

Ni serĉu Dion unue. Estas nesaĝe doni plej grandan gravecon al teraj devoj, ĉar Azraelo povas alvoki la animon iam ajn, kaj tiam ĉiuj devoj, engaĝiĝoj, zorgoj kaj obligacioj ĉesos kaj finiĝos unufoje por ĉiam. Do kial tiel forte alkroĉiĝi al la vivo?

Persono pensas, ke li ĝuas sekurecon kaj trankvilon, tiam subite perdas amaton, aŭ perdas sian sanon aŭ sian laboron, kaj sekureco kaj trankvilo malŝpariĝas!

Kiel granda estis mia amo por mia patrino! Mi pensis, ke ŝi ĉiam estos kun mi, sed subite mi trovis,

ke ŝi forlasis min kiam mi estis infano! Ni ne devas timi la morton, sed prefere esti pretaj por ĝi.

La vivo ne estas tia, kia ĝi ŝajnas. Ne fidu ĝin, ĉar ĝi estas ŝanĝema, trompema, kaj plena de seniluziigoj kaj frakasitaj esperoj. Perfekteco ne troveblas ĉi tie. Mi ne volas doni al vi nerealisman bildon pri la vivo. Ĉi tiu mondo ne estas paradizo. Ĝi estas dia laboratorio, kie Dio testas animojn por vidi, ĉu ili venkos malbonajn dezirojn per boneco kaj faros Lin - tio estas, faros Dion - sia plej granda deziro, por ke ili povu reveni al Lia regno.

La vivo svarmas de ĉiuspecaj tragedioj kaj komedioj, katastrofoj kaj ĝojoj. Ĝi estas vasta, ĉiam ŝanĝiĝanta kaj vigla gobelino de sennombraj formoj. Neniu du aferoj estas ekzakte samaj. La vivo de ĉiu homo estas unika. Ĉiu individuo havas malsamajn trajtojn, malsaman pensmanieron kaj malsamajn dezirojn. Se ni estus submetitaj al la samaj provoj ĉiutage, ni laciĝus kaj enuiĝus. Eĉ la Paradizo, se ĝi ĉiam estus la sama, perdus sian allogon. Ni amas diversecon kaj diversecon. La reganta tradicia koncepto pri Paradizo estas tute malĝusta. Se ĝi estus vere teda, la sanktuloj kaj sanktaj homoj de Dio preĝus reveni al la Tero por amuzi sin! La Paradizo konstante renoviĝas laŭ la plej ĉarma maniero, dum la Tero ofte konstante renoviĝas, sed laŭ teda kaj malagrabra maniero.

Tamen, malgraŭ la fakto ke la vivo estas laciga kaj peniga, la plej multaj homoj kutimiĝas al ĝi, kredante ke ne ekzistas alia maniero vivi. Nekapablaj kompari ĉi tiun vivon kun spirita vivo, ili ne komprenas la amplekson de la doloro kaj laceco kaŝitaj en la faldoj de ĉi tiu mondo.

Vere, la vivo ne estas reala. Ĝi estas nur amuzaĵo, nenio pli. Same kiel malnovaj filmoj estas reeldonataj

denove kaj denove, tiel ankaŭ la samaj malnovaj eventoj ripetas sin en diversaj formoj. Kaj malgraŭ la senfina daŭrigo de la vivo, la samaj temoj prezentitaj en pasintaj filmoj estas ripetataj unu post alia. Vere, historio ripetas sin, kaj homoj estas nuraj artefaktoj en la muzeoj de la tempo.

Lasi la vivon malkaŝi siajn surprizojn, akcepti ilin kun ĝojo, objektiveco kaj malligiteco, netuŝita de emocioj, kvazaŭ spektante filmon. Kora rido estas mirinda kuracilo por ĉiuj homaj malsanoj.

Vi devas alproksimiĝi al la vivo facile kaj komforte. Jen kion mi lernis de mia instruisto. Komence de mia spirita trejnado en lia ermitejo, mi plenumis miajn devojn kun malafabla vizaĝo, neniam ridetante. Iun tagon mia instruisto rimarkis tion kaj diris: "Se Dio volas, ĉio estas bone! Ĉu vi estas ĉe funebro? Ĉu vi ne scias, ke trovi Dion signifas kaŝi zorgojn kaj entombigi ĉiujn malĝojojn? Ne prenu la vivon tiel serioze."

Li instruis min, ke estas la devo de homo levi sian menson super ĉiujn teran distraĵojn kaj problemojn, por ke li povu trovi kompletan liberecon en Dio.

Oni devas konservi ekvilibron en ĝojoj kaj malĝojoj, profito kaj perdo, venko kaj malsukceso por alfronti la defiojn de la vivo kun kuraĝo kaj memfido.

Konservi internan pacon malgraŭ ĉiuj eventoj estas la plej bona maniero venki trompemajn dezirojn. Jen kion mi lernis de la granduloj, kiujn ne influis la ŝanĝiĝoj de la tempo, sed restis firmaj kaj neŝanĝeblaj ĝis la fino. Eĉ la profetoj, kiam ili estis torturitaj, ne perdis sian sanktan konscion, nek ili permesis al iu ŝteli la amon de Dio de ili. Spirita ĝojo estas mem benita protekto kaj la plej granda fortikaĵo el ĉiuj. Meze de provoj kaj afliktoj, memoru la benojn, kiujn Dio donacis al vi. Via animo estas sankta templo

de Dio. Vi ne devas permesi, ke la mallumo de nescio malpurigu tiun puran lokon. Kiel mirinde estas esti en stato de spirita konscio, honorita, digna, sekura kaj pacema! Timu nenion kaj malamu neniun. Donu vian amon al ĉiuj. Sentu la amon de Dio kaj vidu Lian ĉeeston en ĉiuj homoj, kaj lasu vian plej fortan deziron esti Lia konstanta ĉeesto en via koro. Jen la maniero vivi en paco kaj trankvilo en ĉi tiu mondo. Sed estas malfacile gustumi ĉi tiun memkontenton, dum la furiozaj ventoj de deziroj blovas tra la oazo de la koro kaj skuas ĝiajn arbojn perforte.

Deziroj estas formitaj de la ĉirkaŭaĵo de homo. Ili naskiĝas el niaj sensaj perceptoj kaj estas limigitaj de la limigoj de tiuj perceptoj. Ĉeesti kamparan foiron plenumas deziron pri iom da ekscito, sed post vizito al mondnivela ekspozicio kaj vidado de ĉiuj malsamaj ekspozicioj, la malgranda foiro perdas sian ĉarmon kaj allogon. Tial, ni devas unue sperti la ĝojon de komuneco kun Dio, por ke ni povu kompari tiun ĝojon kun pli malgrandaj teraj plezuroj. Tiam, deziroj estos de pli alta naturo. Deziro estas senfina; tuj kiam unu deziro estas plenumita, alia prenas ĝian lokon. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj viaj deziroj estas plenumitaj. "Unue serĉu la regnon de Dio kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi estos donita al vi (Kaj kio estas ĉe Dio estas pli bona kaj pli daŭra)". Do kial ne unue serĉi la plenumon de tiu plej granda deziro kaj ricevi el la malavara mano de Dio la plej bonan kaj plej daŭran?

Kiam Dio respondas al la preĝo de la serĉanto koni Lin, ĉiuj liaj aliaj deziroj plenumiĝos tuj kaj por ĉiam.

Iuj homoj pensas, ke ili ne havas dezirojn. Bone! Mi rimarkis, kio ofte okazas kiam homoj iras al la merkato. Ili eble ne havas specifan deziron aĉeti, sed

subite io kaptas ilian atenton kaj ili pensas: "Ho jes, mi devas aĉeti ĝin!"

Eĉ se ili ne aĉetas ĝin tuj, ĝi restas en iliaj pensoj tage kaj nokte ĝis ili fine faras tion, eĉ se ili devas prunti monon. Ili ĝuas ĝin por iom da tempo, sed iom post iom ĝia allogo svagiĝas kaj la ĝojo posedi ĝin malpliĝas, do ili deziras ion alian, kaj tiel plu.

Iafoje ni renkontas iun, kiu diras: "Ho, se mi nur havus tian kaj tian monsumon (aŭ specialan modelaŭton aŭ naĝejon aŭ aŭ)" kaj tuj kiam tiu deziro plenumiĝas, alia sopiro ekestas por io nova.

Homaj deziroj estas esence neperfektaj, kaj tial ili ne kapablas atingi kompletan feliĉon por siaj posedantoj.

La mondo provos malatentigi vin de la memoro, ke la sola vere valora deziro estas trovi Dion. Sed vi devas memorigi vin pri tio ĉiutage. Kiam persono decidas ĉesi fumi, ĉesi tromanĝi, ĉesi mensogi aŭ ĉesi trompi, ili devas esti rezolutaj en sia decido kaj ne ŝanceliĝi. Malbona medio drenas kaj malfortigas la volon, kreante falsajn dezirojn en persono. Ĝi prenas la plej bonan de ili kaj donas al ili la plej malbonan. Tiuj, kiuj vivas kun ŝtelistoj, kredas, ke ĝi estas la sola maniero vivi. Sed asociiĝi kun bonaj homoj direktas la menson al pli altaj aferoj, tiel ke falsaj deziroj jam ne povas tenti personon. Ĉio en ĉi tiu vivo estas submetita al ŝanĝo kaj fluktuo. Sed kelkaj momentoj de profunda kontemplado aŭ studado kaj reflektado pri puraj spiritaj temoj estos fonto de inspiro, portante la seriozan serĉanton trans la oceanon de trompo kaj iluzio al diaj bordoj, kie "neniu laceco tuŝos ilin en ili, nek ili estos forpelitaj de tie".

(La plej granda ripozo estas preparita por tiuj, kiuj laboris, kaj tiu, kiu ne ŝparis penon en serĉado de la vero, gajnis ĝin.)

Vera feliĉo kuŝas en sopiro al Dio kaj konstanta pensado pri Li. Kun persistemo, venas tempo, kiam tiu penso fariĝas tiel firma kaj neŝanceblebla, ke neniu fizika, mensa aŭ emocia sufero povas deturni vian konscion de Dio. Ĉu ne estas mirinde vivi kun la konscio pri Dio, pensante pri Li kaj sentante Lin ĉiam, kaj resti en la sanktejo de Lia neatakebla ĉeesto, kie nek morto nek io alia povas ŝteli vian internan pacon? (Tiuĵ, kiuj kredas kaj kies koroj trovas ripozon en la memoro pri Dio. Vere, en la memoro pri Dio koroj trovas ripozon.)

Kiam vi fariĝas imuna kontraŭ ĉiuj deziroj, vi ĝuas eternan ĉeeston

La vivo estas vere stranga, ĉar ĉio estas submetata al ŝanĝo. Tial oni ne ankriĝu la ŝipon de feliĉo sur la ŝanĝiĝantaj sabloj de ĉi tiu vivo. Nia tempo pasos, kaj tio, kion ni vidas nun, iam malaperos. Ŝanĝo estas akceptebla kondiĉe ke vi ne permesas al ĝi damaĝi vin. Kaj kiam ĝi damaĝas vin, la interna tumulto, kiun vi spertas, estas mesaĝo al vi, ke vi ne estu posedata de deziroj. Kiam vi estas sekura en la dia spirito, vi ĝuas ĉion sen alligiteco aŭ dependeco. Tial, klopodi koni Lin estas de plej alta graveco por tiuj, kiuj zorgas; alie, la vivo estos detruiga seniluziigo, dispremante esperojn laŭ terura maniero.

Kiam mi revenis al Hindio en 1935, mi esperis viziti la lokojn, kiujn mi amis kiel infano, sed ĉe alveno, mi trovis, ke ĉio ŝanĝiĝis. La vivstadio estis rearanĝita laŭ malsama maniero. La plej granda seniluziigo kaj ŝoko venis kiam mi vizitis mian malnovan domon en Aykapur, kie mi kutimis ludi kaj observi la birdojn. Nur unu arbo restis el ĉio, kion mi memoris. Tia estas la vivo! Konataj kaj amataj aferoj forglitas de nia vido unu post unu. Mi estis preta doni

ĉion por vidi nian domon, kia ĝi estis en mia infanaĝo. Kaj tamen, Dio plenumis mian deziron, ĉar mi poste vidis la domon en vizio, kie ni naĝis en la naĝejo, kaj poste mi supreniris, kuŝiĝis sur la lito kaj manĝis mangojn, same kiel mi faris multajn jarojn antaŭe.

Deziroj nun devas esti ekzamenitaj kaj ekzamenitaj tre zorge, bone ordigitaj, kaj nur la bonaj konservitaj, kaj eĉ ne tiuj bonaj deziroj permesitaj subpremi la plej gravan deziron por Dio.

Tiu deziro devas resti viva kaj brulanta, kaj ne devas esti permesita svagiĝi aŭ formorti. La homo havas grandan iluzion kiam li petas Dion plenumi siajn terajn dezirojn sed ne petas Lin reveli Sin al li. Imagu infanon, kiu konstante postulas, ke liaj gepatroj plenumu liajn petojn, kaj alie nek demandas pri ili nek pensas pri ili. Tio estas maldankemo kaj neo de ilia boneco, kaj en tio estas leciono por tiuj, kiuj pripensas.

Kiam oni aplikas ĉi tiun libron de vivo, oni estos akompanata nur de la spirita scio akirita dum sia tera restado. Tial, Dio devas resti ĉiam ĉeestanta en onia menso, konstante alvokante Lin kaj neniam forgesante Lin, se oni vere zorgas pri sia spirita estonteco. Kiam ni estas en komuneco kun Dio, ni trovos, ke ĉiuj deziroj plenumiĝas mistere. Sed ni devas unue serĉi Dion. Li estas malavara kaj donis al ni ĉion, sed ni trovos Lin nur kiam ni ne kontentiĝos pri Liaj donacoj, sed turniĝos al la Donanto mem. Ni ekkonos Lin kondiĉe ke ni estos sinceraj en nia strebado, seriozaj en nia deziro alproksimiĝi al Li kaj sperti Lian benatan ĉeeston.

La plej granda obstaklo, kiun homo alfrontas, estas sia propra memo. Kiam ili provas sidi trankvile kaj pripensi spiritajn aferojn, subite aperas mondaj pensoj, malatentigante ilin kaj malhelpante ilin atingi

sian celon. Ili devas trejni sin por regi siajn pensojn kaj korpojn, kaj tiel ili portos porteblan paradizon en sia animo. En vivo aŭ morto, en ĉielo aŭ infero, tiu supera feliĉo akompanos ilin.

Ni devas preĝi al Dio profunde, elverŝante nian grandan sopiron, petante Lin en la lingvo de la koro, la sopiro de la animo, kaj la flustroj de la konscienco, por ke Li aŭdu nin kaj respondu al ni. Sed se persono preĝas senentuziasme kaj samtempe pensas pri io alia — io, kion Dio scias, ke ne estas la ĉefa zorgo de tiu persono — Li ne respondos.

Ni devas unue havi Dion La tempo estas nun Ni ne devas atendi, ĉar iluzioj estas tro potencaj La vivo pasas rapide, kaj estas domaĝe forlasi ĉi tiun mondon sen scii la celon de la vivo Ni devas pripensi kiam ajn ni havas momenton da libera tempo Eĉ se viaj preĝoj ne estas responditaj komence, ne senkuraĝiĝu pri la kompato de Dio, sed daŭrigu petegi Preĝu sincere kaj fidu, ke via preĝo estos respondita

Mi atestis en mia vivo la plej grandan pruvon de la respondemo de Dio al preĝo. Sed tia respondo postulas penon, ĉar nenio signifa venas sen klopodo. Meditado estas esenca por malkaŝi la misterojn de la vivo kaj eniri la regnon de Dio.

Malbonaj kutimoj kaj aliaj distraĵoj provos subfosi viajn klopodojn kaj malfortigi vian decidon. Sed se vi volas esti feliĉa, tenu viajn pensojn turnitaj al Dio, kaj vi trovos Lin proksime al vi.

Deziroj al teraj plezuroj kreas magnetan altiron, kiu altiras homon al ĉi tiu tero, vivo post vivo. Reveno al la karno fariĝas nenecesa por tiuj, kiuj trovis siajn dezirojn en Dio. Kiam ajn ili deziras plenumi iun ajn deziron, ili pensas pri ĝi, kaj ĝi manifestiĝas antaŭ ili. Mia patrino aperis al mi post sia morto, kaj mi konsoliĝis vidante ŝin kaj dankis Dion pro Lia boneco.

Vere, Li estas la Plej Malavara kaj la Plej Kompatema. Li plenumas niajn dezirojn por montri Sian amon kaj dankemon al ni, kiam ni donas al Li la unuan lokon en niaj koroj.

Kiam persono atingas Dion, ili fariĝas la mastro de vivo kaj destino. Ni ne rajtas ripozi ĝis la dia ĉeesto estos firme establita en niaj vivoj. Li donos al ni ĉion, kion ni sopiras, kaj provos nin.

La provoj kaj obstakloj sur la spirita vojo estas multaj kaj grandaj, sed dum ni trapasas tiujn provojn kaj venkas tiujn obstaklojn, ni devas diri: "Ho Sinjoro, Vi respondis miajn preĝojn kaj plenumis miajn plej grandajn dezirojn, tial mia koro riĉiĝis per Via ĉeesto kaj mia animo radiiĝas per Via lumo."

Paco estu sur vi

El la diraĵoj de la instruisto Paramhansa

Yogananda

Homoj plendas pri la ideo rezigni pri certaj aferoj en la vivo, kvankam en realeco ili rezignas pri multaj valoraj aferoj, ne malpleje pri trankvilo, kaj kelkfoje ili eĉ oferas sin .por mono, kiu estas submetata al damaĝo kaj perdo

Fordonu vin al Dio kaj vi trovos, ke via vivo fariĝis kiel
bela ritma melodio

Turnu vian atenton internen de ĉi tiu mondo al la vasta
regno de Dio, kiu estas en vi

En la ŝipo de trankvilo vi povas veli al tiu mondo preter
niaj revoj, kie la dia fonto senĉese fluas el la profundoj de la
koro kaj animo

Sinjoro, helpu min ludi mian rolon en la ludo de la vivo
laŭ maniero kiu plaĉas al Vi, ĉu mi estas malforta aŭ forta,

malsana aŭ sana, fama aŭ nekonata, riĉa aŭ malriĉa, sciante
.ke Vi amas min kaj neniam forlasos min

Riĉeco povas esti prenita de persono, aŭ ili povas esti
prenitaj de ĝi, ĉe ilia foriro de ĉi tiu mondo, kaj ili ne povas
kunporti ĝin. Ĝia vera valoro kuŝas en elspezado de ĝi por
utilaj agoj kaj en alportado de feliĉo al si mem kaj al aliaj en
.maniero kiu plaĉas al Dio kaj onia konscienco

Tiuj, kiuj pensas nur pri sia propra sekureco kaj
komforto, forgesante aŭ ignorante la bezonojn de aliaj, fakte
svatas la malriĉecon, kiu iam estos ilia sorto. Tiuj, kiuj
alkroĉiĝas al sia riĉeco anstataŭ uzi ĝin por bonfaroj, ne
alportas al si prosperon en sia postvivo, sed naskiĝas
malriĉaj, kun la deziroj kaj avidoj de riĉuloj. Sed tiuj, kiuj
dividas sian abundon kaj prosperon kun aliaj, altiras bonecon
.kaj abundon kien ajn ili iras

Kiam vi volonte donas al tiuj, kiuj meritas ĝin, vi trovos,
ke Dio ĉiam estas kun vi kaj neniam forlasos vin, kaj vi
bezonos nenion. Ni ne devas forgesi, ke niaj vivoj estas rekte
subtenataj de Dio, kaj kiam ni komprenas, ke niaj mensoj,
niaj volo kaj niaj agadoj ĉiuj dependas de Dio kaj derivas
sian forton de Li, tiam ni ricevos rektan gvidadon de Li kaj ni
.komprenos, ke nia vivo estas unu kun Lia senfina vivo

Meditado pruvas la ekziston de Dio. Post kiam la ondoj
de sensacio estas forigitaj el la lageto de la menso, dia feliĉo
elŝprucas el la animo. Ĉi tiu feliĉo jam ekzistas en la animo,
.sed ĝi estas vualita

Ho, Sinjoro Mi uzos mian volon kaj intelekton por unue
plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste mi pluiros al pli
.grandaj atingoj

Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas atingitaj, ĝi tamen
donas nur nekompletan feliĉon — kaj trovante Dion mi
malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo, kaj ĝi neniam

ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj kaj ĉiamverdaj herbejoj de
.la animo

Domo: Venkoplaco

Se homo pasigas sian vivon ĉasante unu eksciton post alia, tiu neniam konos la guston de vera feliĉo. Oni devus vivi simple kaj alproksimiĝi al la vivo facile. Estas konsilinde por homo pasigi tempon sole, pripensante siajn proprajn agojn de tempo al tempo, kaj praktike internan pacon, kiu alportas resaniĝon, reunigon kaj renovigitan forton

Se distraĵoj konstante ĉeestas kaj aliaj stimuloj bombardas la sensojn, la nervoj suferos kiel rezulto, grandaj kvantoj da vivenergio estos malŝparitaj, kaj la animo sentos sin streĉita kaj afliktita. Krome, oni ne devus tro zorgi pri korektado de aliaj; prefere, oni devus korekti sin mem antaŭ ol provi korekti aliajn

Sciigu, ke la hejmo estas la plej granda bataalkampo.

.Persono, kiu estas anĝelo en sia hejmo, estos anĝelo ie ajn

La dolĉeco de la voĉo kaj la paco sugestita de nobla

konduto estas pli bezonataj en la hejmo ol ie ajn alie

Same kiel mallumo ne povas resti kie lumo brilas, tiel ankaŭ la mallumo de malsano devas malaperi kiam la lumo de Dio brilas en la ĉeloj de la korpo, kaj malmultaj estas tiuj, kiuj komprenas ĉi tiun veron

Kiam homoj sentas fortan deziron resaniĝi, ili preĝas

kun maltrankvilaj koroj aŭ kun sento de malespero, supozante, ke Dio ne aŭskultos iliajn preĝojn, aŭ ili preĝas

.sed ne atendas, por ke ili sciu, ĉu iliaj preĝoj atingis Dion

Same kiel oni ne povas aŭskulti muzikon elsenditan tra

la aero per difekta ricevilo, tiel ankaŭ oni ne povas kapti la vibrojn de sano, forto kaj saĝo elirantaj de Dio per

metapsikia aparato paneanta kun timoj, zorgoj kaj ĉiaj

.angoroj, duboj kaj necerteco

Ni memoru kaj danku Vin, Sinjoro, en tempoj de bezono

kaj prospero, en malsano kaj sano, en mallumo kaj lumo, kaj

en ĉiuj cirkonstancoj. Ni memoru kun dankemo la tagojn de

bonfarto, kiujn Vi donacis al ni. Helpu nin malfermi la okulojn
de fido, por ke ni vidu Vian benatan lumon, kiu resanigas
.ĉiujn malsanojn kaj suferojn

Mi estas la kapitano de mia ŝipo de bonaj pensoj, mia
bonvolo, kaj mia fruktodona, utila agado. Mi stiros la ŝipon
de mia vivo, ĉiam fiksan miajn okulojn sur la brilanta
.planedo de paco en la ĉielo de mia profunda kontemplado

Mi uzos miajn kreivajn penskapablojn por atingi
sukceson en ĉio, kion mi faras. Dio helpos min, se mi ankaŭ
.provos helpi min mem

Hodiaŭ mi prilaboros la ĝardenon de la vivo per
renoviĝinta peno kaj semos ĝin per la semoj de saĝo, sano,
kontenteco kaj feliĉo. Mi akvumos la semojn per fido kaj
memfido, kaj mi atendos la malavaron de la Ĉiopova por
doni al mi justan rikolton. Eĉ se mi ne rikoltos la atendatan
rikolton, mi restos dankema kaj dankema pro la trankvilo, kiu
.venas de la klopodo fari mian plejblon

Mi dankos Dion, ke mi kapablas daŭre provi ĝis mi
sukcesos, per Lia graco, kaj mi dankos Lin, kiam mi atingos
la plej grandan deziron de mia koro. Mi klopodos fari nur
.noblajn kaj dignajn agojn, serĉante la plezuron de Dio
La mondo svarmas de naturaj kaj homaj ŝtormoj, kaj Dio
estas la forta ŝildo kaj sekura rifuĝejo kontraŭ la ŝtormoj,
uraganoj kaj malbonoj de ĉi tiu mondo. Kie ajn Dio estas, tie
estas nek timo nek malĝojo. La vera kredanto staras firme
kaj fiera en la batalo de la vivo kaj la lukto de la eventoj,
certa, ke Dio estas kun li, protektante lin kontraŭ malbono
kaj neniam forlasante lin eĉ por momento. Tiel, timo
malaperas el lia koro kaj certeco ekregas, protekto, kiu ne
.povas esti trudita

Ne timi signifas havi fidon al Dio kaj Lia protekto, kaj
.havi fidon al Lia justeco, saĝo, kompato, amo kaj ĉieesteco

Timo senhavigas homon je ties psikologia forto,
malklarigas ties menson, kaj difektas la naturajn ritmojn de

la koro. Krome, timo povas kaŭzi fizikajn perturbojn kaj psikologiajn malsanojn. Anstataŭ venkiĝi al angoro kaj psikologia enfermo, homo devus certigi al si, ke li estas sekura en la protekto de Dio, la Ĉiovidanta, la Ĉioaŭdanta, sekura en Lia nekonkerebla fortikaĵo, kaj ĉirkaŭata de Lia .kompato kaj zorgo

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur bataalkampo, suferante pro malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de eventoj, samtempe havante kompletan fidon al dia helpo. Fido neniam signifas esti malzorgema aŭ agi malsaĝe fronte al malprospero. Prefere, sendepende de tio, kio okazas, oni devas aserti al si, ke nur Dio kapablas helpi en malfacilaj kaj penigaj cirkonstancoj, se oni turnas sin al Li per sia tuta koro, .animo kaj sentoj

Kiam malfacilaĵoj falas kiel lavango, ni ne rajtas permesi al ili paralizi nian volon aŭ obskuri nian klaran vizion kaj saĝan, logikan aliron. Male, ni devas konservi nian fidon al Dio kaj nian denaskan senton pri ĝusteco kaj malĝusteco, kaj klopodi trovi elirejon. Kun la helpo de Dio, ni trovos ĝin. Fine, aferoj pliboniĝos, ĉar la potenco kaj mirindaĵoj de Dio estas kaŝitaj malantaŭ la kontraŭdiroj de homa vivo. Tiuj, kiuj ne akceptas la neeviteblon de cirkonstancoj kaj anstataŭe provas penetri trans la vualon per sia intelekto kaj fido, trovos la pordon malfermita por ili - pordon, kiun ĉiu .kredanta mano frapas

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la vivo. Dio estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo, la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la

lumturo de gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la
.marojn de tera, pasema ekzisto

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

La diferenco inter mensa kontemplado kaj spirita
introspekto

Se persono programas sin per teoria scio, ili fariĝas kiel
migranta registriilo, ripetanta proverbojn kaj altajn frazojn,
kaj aliaj konsideras ilin kleraj kaj kleraj. Sed tia scio ne estas
plifortigita per rekta percepto de la vero, nek estas egalita
per spirita atingo. Ĉi tiu speco de intelektigo aŭ intelektigo
tenas la "memon" ligita al la sensa menso, kiu mem estas
limigita de la fizikaj sensoj. Teoria scio ne povas akiri dian
scion, kaj estas konsilinde ne perdi sian valoran tempon per
teorioj, kiuj ne povas esti aplikitaj en la realeco, por ke oni
ne trovu sin perdita en densa intelekta ĝangalo, nekapabla
.transcendi la sferon de teorio

Ĉi tiu procezo ne kondukos al la scio pri la vero, ĉar la
vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj sekvas ĉi
tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj subjektivaj
.konkludoj

Se persono uzas siajn mensajn kapablojn nur por akiri
monon kaj materiajn posedaĵojn, ilia konscio estos tirata en
la materialan mondon kaj implikiĝos en senfinajn komplikaĵojn.
Tial, saĝuloj diras, ke persono ne devas dediĉi ĉiujn mensajn
kapablojn, kiujn Dio donacis al ili, al la persekutado de
pasemaj aferoj, por ke ili ne perdu sin en la labirinto de

materiismo kaj ne kreu nenecesajn limigojn kaj limigojn por
si mem. Anstataŭe, ili devas uzi siajn mensajn kapablojn por
akiri la necesojn de la vivo kaj klopodi disvolvi siajn
moralajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj malĝuste, kaj
inter tio, kio estas malutila kaj tio, kio estas utila. Kiam ili
kultivas sian spiritan komprenon, ili povos senti Dion en si
mem kaj konstati la spiritajn verojn kaŝitajn malantaŭ la
densaj vualoj de materiismo. Ĉi tiu stato nomiĝas spirita
.introspekto

Kiaj ajn estas niaj zorgoj, Dio ĉiam devas havi prioritaton
en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
estas la konstanta, sincera ligo kun Dio, per kiu vi persone
atestos mirindan, pozitivan transformiĝon, kiu profunde
.impresos vin

Kiam persono volas vidi spektaklon, aŭ aĉeti novajn
vestaĵojn aŭ novan aŭton, ĉu ne estas vere, ke ilia menso
estas ĉiam okupata? Rilate al tiuj aferoj kaj kiel atingi aŭ
akiri ilin? Li ne ripozos ĝis li plenumos siajn dezirojn, kaj li
.daŭre laboros senlace por atingi tiujn dezirojn

Tiel, la homa menso devus esti okupata per pensado pri
Dio, kaj tiam ĉiuj pli malgrandaj, pli malgrandaj deziroj
.transformiĝos al forta deziro senti Dion kaj komuniki kun Li

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
Eliranta el la profundoj de sopiranta animo

La voko de la animo tuŝos la kosman koron, kaj la
.respondo venos, alportante kun si grandan ĝojon

Intelekta flustrado kultivas volon, ĝis vi posedas sufiĉe
da forto por atingi la deziratan celon

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝarĝitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io

sufiĉas por realigi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

La sekreto de kresko

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

Malgraŭ la severeco de provoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
multflankan ŝtalon. La saĝo, kiun ni forĝas tra la brulantaj
flamoj de sperto, estas vere rimarkinda. La vivo purigas nin,
transformante niajn bazajn naturojn en altvalorajn
elementojn, permesante al ni vivi kun animoj tiel puraj kiel
juveloj, tiel fortaj kiel ŝtalo, tamen flekseblaj kaj rezistemaj,
flekxiĝantaj sen rompiĝi sub la premoj de malprospero kaj
.malfacilaĵoj

Kiam ni vidas vizaĝojn distorditajn de kolero, cikatrajn
de brutaleco, ilia vido igas nin sopiri forpeli la malbelecon el
niaj propraj animoj - animo netuŝita de io ajn krom malbonaj
intencoj kaj profundaj rankoroj, kiuj obskuras la benatan dian
bildon en ni, same kiel fulgo difektas spegulon. La doloraj
agoj de aliaj devus vekigi en ni la deziron plibonigi nian
propran konduton kaj regi nin, por ke ni estu mastroj de niaj
.senbridaj pasioj, ne sklavo al ili

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan

forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn, sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia estaĵo plena de abundo da trankvilo. Ĉi tio estas ĉar tiu fluo estas konektita al sia pli alta fonto, ĉiam fluanta kaj konstante atinganta animojn en harmonio kun ĝi. Ili tiam povos transdoni ĉi tiun fluon de feliĉo al animoj sopirantaj .pacon

Ĉiutage, homo rigardas sin en la spegulo por vidi sian vizaĝon, ĉar ili volas aperi plej bone al aliaj. Kiom pli grave do estas por ili stari ĉiutage kun si mem kaj rigardi en la spegulon de interna analizo por malkovri, kio kuŝas sub la brilanta surfaco! Ĉar ĉio, kio estas ekstere alloga, derivas sian allogon de la interna memo. Kaj nenio makulas la puran spegulon de la animo kiel psikologiaj misprezentoj kiel kolero, indigno, envio kaj malamo. Kiu ajn klopodas liberigi sin de ĉi tiuj kombinaĵoj, fremdaj al la naturo de la spirito, .permesos al la lumo de interna beleco radii de interne

Per analizo, ni malkovras, ke homaj problemoj estas trioblaj: ekzistas problemoj kaj malsanoj, kiuj atakas la homan korpon, aliaj, kiuj atakas la menson, kaj tria .kategorio, kiu blokas la vojojn de la animo

Malsano, maljuneco kaj morto estas la malfacilaĵoj kaj obstakloj, kiujn la korpo alfrontas. Psikologiaj malsanoj, tamen, invadas la menson per tristeco, timo, kolero, subpremitaj deziroj, indigno, malamo, emociaj obsedoj, febra nerva agitiĝo kaj la psikologia kancero, kiu paralizas mensajn kapablojn. La plej danĝera malsano, tamen, estas la malsano de la animo, manifestiĝanta en nescio, el kiu ĉiuj aliaj .malsanoj devenas kaj disvastiĝas

Estas pli da bono ol malbono en la mondo

Kiam duboj enŝteliĝas, ni devus memori la vivojn de grandaj homoj. Estas vere, ke ni estas homoj, sed Dio dotis nin per eksterordinaraj povoj, kiujn ni malofte uzas. Do kial tremi pro timo de maljuneco, malsano kaj malĝojo? Ni devus fari kion ni povas por zorgi pri niaj korpoj, sed ni ne devus .venkiĝi al timoj aŭ entombigi nin sub amasoj da nescio

La korpo ne estas la tuta persono

Bono superas malbonon en ĉi tiu mondo ĉar Dio estas la finfina potenco Sed kiam malbono trafas nin, ni pensas, ke ni havas neniun potencon kontroli ĝin aŭ eskapi ĝian tenon

Ŝtormoj de malbono nepre blovos, sed ni povas superi iliajn efikojn kaj leviĝi super ili

Ni ne ricevis vivon por esti detruitaj de ĝi, sed por enstampi en nin konscion pri eterneco, kaj ni devas memori ĉi tiun veron

Sen libereco de penso, oni ne povas esprimi sin pure, spontanee kaj nature. Memoru, ke vi estas fundamente .libera. La povo de la volo ĉiam estas libera

Se vi uzas vian volon ĝuste, ĝi kreos bonan karmon por vi, sed plej multaj homoj ne volas ŝanĝiĝi kaj ne volas peni, do ili disfaliĝas fronte al malfacilaĵoj kaj ne kapablas alfronti .defiojn

Fari kion ajn oni volas ne estas libereco, ĉar homoj estas ligitaj de siaj deziroj, kaj tial iliaj agoj tute ne povas esti nomataj libereco. Vera libereco signifas fari ĉion kun volo gvidata de saĝo. Persono povas kontroli la sekvojn de siaj pasintaj agoj, kiuj neeviteble sekvos ilin, se ili aktivigas sian volon kaj uzas ĝin por bonaj kaj utilaj agoj. Se vi kondukas viajn agojn kun racio kaj voloforto, la fortoj de viaj antaŭaj malĝustaj agoj malfortiĝos kaj la kutimoj rezultantaj de viaj .bonaj agoj fortiĝos

Ni konstante deziras tion, kio mankas al ni, kaj
alkroĉiĝas al aferoj, kiuj ne estas esencaj. Post kiam io
posedas nin, ni provizore perdas nian liberan volon. Same
kiel orientanoj estas sklavigitaj de antikvaj kutimoj, tiel
ankaŭ okcidentanoj estas sklavigitaj de modernaj. Ni kreas
.nian propran destinon kaj alkroĉiĝas al ĝi

Kial unu infano naskiĝas en malbonan familion, dum alia
naskiĝas en bonan? Ĉiu el ili uzis sian liberecon vivi laŭ certa
maniero en la pasinteco (en antaŭa vivo) kaj tiel kaŭzis tiujn
.cirkonstancojn al si en ĉi tiu vivo

Ne ekzistas vera libereco sen Dio. Ni devas pensi pri Li
konstante. Kiaj ajn estas niaj zorgoj kaj pensoj, Dio devas
okupi la unuan lokon en niaj koroj, kaj kiam ni vere estas
akordigitaj kun Li, ni ricevos la kapablon plenumi tion, kion ni
.devas, iam ajn, kun Lia dia helpo

Konsiloj por la disĉiplo

Unu el la studentoj petis la instruiston Paramhansa doni
al li iujn konsilojn pri mem-plibonigo, li diris: Se vi volas esti
.amata, komencu per amo al aliaj, kiuj bezonas vian amon

Kaj se vi atendas de aliaj, estu lojala kaj fidela al ili, por
ke ili estu fidelaj al vi

Se vi volas malhelpi aliajn agi malice kaj ruze, ne
permesu al trompo enfiltriĝi en viajn proprajn pensojn, kaj ne
.agu tiel, ke ili damaĝas aliajn

Se vi volas, ke aliaj simpatiu kun vi, komencu montrante
.empathion al ili, precipe al tiuj ĉirkaŭ vi

Se vi volas, ke aliaj respektu vin, vi devas montri
respekton al kaj junuloj kaj maljunuloj

Se vi volas pacon de aliaj, vi devas vivi vivon de
.harmonio

Se vi volas, ke homoj estu religiemaj, estu spirita laŭ
naturo kaj lasu aliajn senti, ke vi estas bona rolmodelo kaj ke
.ili povas fidi vin

Mallonge, ĉio, kion vi volas, ke aliaj montru. Unu el la
bonaj ecoj estas unue montri ĝin en via vivo, kaj vi trovos, ke
.homoj reagos al vi same

Se vi povas identigi la areojn en via vivo, kiuj bezonas
plibonigon sen senkuraĝiĝi aŭ evoluigi
malsupereckompleksojn, kaj se vi konstante laboras por
plibonigi vian propran karakteron, tiam la tempo, kiun vi
pasigas pri tio, estos multe pli produktiva ol se vi perdus
dezirante, ke aliaj plibonigu sin. Via pozitiva ekzemplo kaj
sana konduto havas pli grandan potencon ŝanĝi aliajn ol viaj
.deziroj, kolero kaj vortoj sole

Ho Sinjoro, Vi estas la fonto de ĉia boneco kaj la origino
de ĉia potenco. Benu nin, por ke ni povu reflekti Viajn benojn
sur nin en nia sano, niaj intelektaj aspiroj kaj niaj spiritaj
esprimoj. Vi estas la radianco en la steloj, la energio en la
atomoj, la boneco en la koroj kaj la beleco en la vero. Helpu
nin plenigi nin per Via supera potenco, Via senfina saĝo kaj
.Via senlima aŭtenteco

Sinjoro, ni rekonu, ke Vi estas la fonto de sano, la
oceano de vivo, kaj la fonto de ĉia kompreno kaj scio.
Liberigu nin de nescio kaj ĝiaj efikoj, de timoj kaj zorgoj, kaj
lasu la inundon de Via saĝo forbalai ĉiujn derompaĵojn kaj
.rubon el niaj vivoj

Forŝiru, ho Sinjoro, la vualojn, kiuj kaŝas Vian vizaĝon de
ni. Lasu nin vidi Vin kiel lumon tiel brilan, kiel sennombraj
sunoj ĉe la horizonto de niaj vivoj. Lasu nin senti Vin kiel
ĉiam renoviĝantan potencon, kiu inspiras niajn pensojn,
nutras niajn animojn, subtenas niajn korpojn kaj plenumas
.niajn revojn

Amen

Plej multaj homoj ne scias kial. De sia ekzisto sur ĉi tiu tero, ili kredas, ke la celo de la vivo estas la plenumo de deziroj, akiri la necesajojn de la vivo, serĉi plezuron kaj .homan amon, kaj finfine kapitulaci al la fina alvokanto

Homoj komencas siajn vivojn kiel programistoj kun specifaj inklinoj kaj deziroj, kiuj ne plenumiĝis en la pasinteco, kaj ili provas - kun la malmulta libera volo, kiu restas al ili - imitante la dezirojn kaj agojn de aliaj. Se ili interriltas kun komercistoj, ili volas fariĝi kiel ili, kaj se ili .interriltas kun artistoj, arto fariĝas ĉio por ili

Dio volas, ke ni estu praktikaj en ĉi tiu mondo. Li donis al ni malsaton, kiu postulas, ke ni laboru por kontentigi ĝin, sed serĉi nur manĝaĵon, ŝirmejon, monon kaj posedaĵojn .signifas, ke la homo forgesas la fonton de sia feliĉo

Estas vere, ke ni devas labori por atingi niajn bezonojn kaj strebi atingi niajn legitimajn celojn, sed unue kaj ĉefe, ni devas malfermi niajn korojn al Dio kaj serĉi Lian gvidadon kaj aprobon en ĉio, kion ni faras. Tiam ni certe sukcesos en la lernejo de la vivo, ĉar ni ricevos nian direkton de la Supera Direktoro kaj Provizanto, kiu scias, kion ni bezonas kaj kio estas plej bona por ni. Tial, ni devas fidi Lin kaj submetiĝi al .Lia saĝa volo

El la prelegoj de la instruisto Paramahansa

Kiam la interna feliĉo de la animo estas obskurita per dika tavolo de pasemaj sensualaj plezuroj, la ora brilo de la spirito malheliĝas, kaj la travideblaj kapabloj de la animo estas kaŝitaj malantaŭ la denseco de materio. Kiam onia menso estas tirata al ĵaluzo kaj envio, kaj vualita en nuboj de timo kaj zorgo, oni fariĝas mizera, mizera kaj venkita. Sed

kiam oni direktas la saman atenton al amo, paco kaj
.harmonio, oni spertas profundan feliĉon

La animo sentas feliĉon kiam ĝi turniĝas de fizikaj
deziroj miksitaj kun sufero kaj mizero al la travideblaj virtoj
.de la spirito, plenaj de sublimaj ĝojoj

Se la animo tute mergiĝas en krudajn mondajn
plezurojn, ĝi fariĝas indiferenta pri la serĉado de pli altaj
ĝojoj kaj nekapabla sperti spiritajn plezurojn. Multaj eble
argumentos, ke rezigni pri materiaj plezuroj estas preskaŭ
neeble en ĉi tiu mondo aŭ vivante inter homoj, kies pensoj
rondiras nur ĉirkaŭ materiaj aferoj. Tamen, ne estas
postulate, ke la averaĝa homo forlasu la mondon kaj retiriĝu
al montoj kaj arbaroj por trovi trankvilon kaj pacon. Prefere,
ili restu en ĉi tiu mondo sen permesi al ĝiaj potencaj fluoj
forbalai ilin, por ke ili ne estu superfortitaj de la turbulaj
.ondoj de ĉi tiu vivo

Persono ne devus esti negativa rilate al sia ĉirkaŭaĵo, kaj
samtempe li ne devus permesi al materiismo blindigi lian
vidon, por ke li ne perdu kontakton kun sia spirita naturo kaj
.ne povu gustumi la ĝojojn de feliĉo kaj atesti diajn lumojn
La vivo, kun sia esenco, komponantoj kaj celoj, estas
malfacile komprenebla enigmo, sed ne nesolvebla, kaj per
nia progresema pensado, ni solvas kelkajn el ĝiaj sekretoj
.ĉiutage

La aparatoj bazitaj sur precizaj sciencaj principoj en ĉi
tiu epoko estas certe imponaj, kaj la malkovroj, kiujn la
scienco alportas, donas al ni pli klaran vizon pri la manieroj,
laŭ kiuj la vivo povas esti plibonigita. Sed malgraŭ ĉiuj
ekipaĵoj, inventoj kaj strategioj, kiujn ni havas, ni ankoraŭ
ŝajnas esti kiel marionetoj en la manoj de la sorto, kaj la vojo
antaŭ ni estas ankoraŭ longa antaŭ ol ni liberiĝos de la
.kontrolo de la naturo

Certe, vivi sub la kompato de la naturo ne estas libereco. Niaj entuziasmaj mensoj estas superfortitaj kaj katenitaj de sento de senhelpeco kiam ni sentas nin viktimoj de inundoj, uraganoj aŭ tertremoj, aŭ kiam eventoj forŝtelas de ni - sen logika kialo - niajn amatojn proksimajn al niaj koroj. Ni tiam rimarkas, ke ni ne atingis multajn venkojn, kaj ni ne kapablis superi malfavorajn cirkonstancojn. Ĉar malgraŭ ĉiuj niaj klopodoj fari la vivon tia, kia ni volas, certaj cirkonstancoj ĉiam aperos sur ĉi tiu tera scenejo, kaj eventoj estas direktitaj de potenca menso, pri kiu ni scias malmulte, laborante tute sendepende de niaj opinioj kaj volo. La plej bona, kion ni povas fari, estas labori kaj fari kelkajn .plibonigojn

Ni kultivas tritikon kaj faras farunon, sed kiu kreis la unuan semon? Ni manĝas panon faritan el faruno, sed kiu donis al niaj korpoj la kapablon digesti ĝin? Kaj kiel ?transformi manĝaĵon en nutraĵon

En ĉiu angulo de la vivo ŝajnas esti nemalhavebla dia mano. Ni ne povas administri niajn aferojn sen ĝi, kaj malgraŭ ĉiuj certecoj, kiujn ni posedas, ni ne scias, kiam la koro ĉesos funkcii. Tial la neceso de aŭdaca fido al la supera dia potenco kaj fidado al nia pli alta memo, eliranta el tiu .ĉiopovo, laŭ kiu ni estas modelitaj

Ni devas posedi fidon liberan de fiereco, kaj memfide iri sur la vojoj de la vivo

Sen paniko kaj tremo, kaj sen aflikto kaj enfermo

Traktado de alergioj

Superi sentemon estas delikata arto, kaj regi onian reagripecon estas grava por disvolvi ekvilibran kaj .multflankan personecon

Sentemo devenas de miskompreno,
malsupereckomplekso, troigita fiereco kaj troiga memo

Kiam persono pensas, ke iliaj sentoj estis vunditaj, tiu
penso enradikiĝas en ilia menso, vekante iliajn nervojn, kiuj
tiam fariĝas streĉaj kaj ribelemaj. Kolero ekbrulas en ilia koro
pro la vunditaj emocioj. Tamen, iuj homoj havas la kapablon
kontroli siajn emociojn, do iliaj eksteraj signoj ne aperas
malgraŭ la intensa kolero en ili. Aliaj esprimas sian koleron
per tujaj reagoj, evidentaj en iliaj okulmuskoloj kaj mimikoj,
.kaj per akraj, koditaj vortaj respondoj

Troa emocieco havas gravajn sekvojn; ĝi komplikas la
situacion kaj kreas nedezirindajn malstabilecojn, kiuj
.negative influas aliajn

Oni devas klopodi ekzerci memregadon kaj trankvilecon,
kreskigante atmosferon de kompreno kaj harmonio, kiu
antaŭenigas pacon anstataŭ streĉitecon kaj dispelas la
vaporojn de streso. Tiuj, kiuj faras tion, estos mastroj de sia
propra destino kaj estos rekompencitaj per aprezo kaj
.respekto fare de tiuj ĉirkaŭ ili

Troa sentemeco estas trajto komuna al plej multaj
homoj, kaj kiam ĉi tiu neracia emocio ekflamas, ĝi blindigas
komprenon kaj malklarigas la okulojn de saĝo. Eĉ pli
malbone, la tro sentema persono kredas, ke ili pensas,
sentas kaj agas perfekte, kiam fakte ilia konduto povas esti
!tute malĝusta

Multaj homoj kredas, ke ili devus kompati sin mem kiam
ili estas kritikataj, kaj ke memkompato provizas al ili iom da
helpo. Sed kiel droguloj, ju pli ili prenas, des pli forta fariĝas
.ilia dependeco

Tre sentema persono ofte suferas senbezzone. Plej ofte,
neniu scias la kaŭzon de sia aflikto aŭ la naturon de sia

plendo, kio kondukas al pliigita angoro en sia memtrudita
izoliteco. Nenio atingeblas per silenta restado ĉe perceptitaj
insultoj aŭ kritikoj. Estas multe pli bone trakti la verajn
kaŭzojn de tia trosentemo per objektiva analizo kaj
.memregado

Ĉi tiu speco de nesana alergia havas gravajn sekvojn; ĝi
konsumas la koron kiel fajro kaj detruas la historiojn de paco.
.Tial, ĝi devas esti traktata saĝe, logike kaj kun firma volo

Mi laboras forte por servi ĉiujn, sed kiam mi retiriĝas al
mia soleco por reflektado, mi ne permesas al iu ajn ĝeni
mian kontempladon. Aliaj aferoj povas atendi, sed mia
ĉiutaga rendevuo kun Dio ne devas esti neglektita aŭ
.preteratentita

Antaŭ ol entrepreni ian ajn agon, paŭzu kaj zorge
konsideru la sekvojn kaj ilian efikon sur vian menson, korpon
kaj animon. Agoj pelataj de devigo ne estas liberigo, ĉar agoj
kontraŭaj al la leĝoj de harmonio kaj progreso limigos la
individuon. Male, agoj aprobitaj de juĝo kaj laŭ onia
.konscienco estas virtaj kaj alportas liberecon

Kiam vi decidus fari ion bonan, aŭ sin deteni de fari ion
malbonan, kaj vi tenas vin al tiu decido kaj agas laŭe, sciu,
.ke via parto de libereco estas abunda

Dio volas, ke ni uzu la liberecon de elekto, kiu estis
donita al ni, por serĉi Lin kaj trovi Lin, sed Li ne volas trudi
.Sin al ni

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed ĝi devas esti aktivigita kaj nutrata. Sen tiu
.deziro, la vivo havas nek valoron nek guston

Lasu vian spiritan komprenon gvidi vian pensadon kaj
sukceso sekvos vin kien ajn vi iros

Al Dio mi dediĉas mian voĉon, miajn manojn, miajn
piedojn, mian koron, mian korpon, miajn sentojn, mian volon
kaj ĉion

Amo estas la spirita armilo kiu finas ĉiujn militojn

Preter ĉi tiu tero ekzistas senlimaj mondoj, kie ni
renkontos denove tiujn, kiujn ni pensis, ke ili forlasis nin por
.ĉiam

Ĉi tiu monda vivo estas ĉiam ŝanĝiĝanta, malĝojo
sekvas malĝojon, iluziojn post iluzioj. Ĉi tiu miraĝo, kiu
aperas sur la dezerto de nia konscio, devas malaperi, kaj ni
devas vekti niajn verajn memojn el sub la densaj vualoj de
.materio

Ne provu bazigi viajn esperojn sur ĉi tiu vivo. Kie estas
via garantio? Vi estas sekura nur kiam vi rifuĝas en la scio de
.Dio

La esenco de la animo estas kiel antikva oro
entombigita sub la grundo. Kiam la grundo estas forigita de
la oro kaj ĝi estas lavita per la akvo de kontemplado, ĝi
.brilas denove kun kompleta pureco kaj klareco

Sinjoro, ni vidu kio estas bona, pensu sanajn pensojn,
kaj interrilatu kun tiuj kun bona karaktero. Helpu nin pensi
pri Vi kaj kontempli Vin, ho Vi, kiu estas la fonto de ĉia
.justeco kaj la origino de ĉia boneco

Libereco de malforteco

La plej bona maniero venki malfortecon estas ĉesi pensi
pri ĝi; alie, la ideo pri malforteco superfortos vian konscion
kaj dominos vian internan memon. Kiam ni enportas lumon
.en nin, mallumo malaperos kvazaŭ ĝi neniam ekzistis

Tiu ideo alportas al mi mirindajn inspirojn

Kiam lumo estas enkondukita en kavernon, kiu estis
vualita en mallumo dum miloj da jaroj, la mallumo tuj
malaperas. Simile, malfortoj kaj eraroj svagiĝas kiam ni
permesas al la lumo de Dio eniri nian konscion, kaj la
mallumo de nescio ne povas resti. Jen la filozofio, laŭ kiu ni
.devus vivi

Prokrastado estas senutila. La rado de la vivo neniam
ĉesas turniĝi, kaj la tagoj de niaj vivoj pasas rapide. Ĉiu
minuto, kiun ni pasigas pensante klare kaj agante saĝe,
.estas sukcesa kaj profita investo en nian feliĉon

Multaj homoj pasigas sian tutan vivon pensante pri
mono, sekso kaj famo, kaj malofte koncentriĝas pri la
esencaj aferoj, kiuj alportas al ili trankvilon kaj levas ilian
.konscion al pli altaj niveloj

Ne gravas kiom humila estas la rolo de persono, li estas
konsiderata sukcesa en la okuloj de Dio se li scias kiel pasigi
sian tempon saĝe kaj direkti siajn pensojn en la ĝustajn
.direktojn

Kiam la lumo de Dio brilas sur homon, li ne sentas, ke li
bezonas ion ajn, ĉar la ĝojo, kiu superfortas lin, plenumas
ĉiujn liajn revojn kaj igas lin senti profunde, ke li estas la plej
.riĉa el la riĉuloj kaj la plej feliĉa el la feliĉuloj en ĉi tiu vivo

Tunelo de Lumo

Tiuj, kies spirita konscio estas vekita per lumigitaj
pensoj, bonfaroj, afablaj sentoj kaj profunda kontemplado,
povas senti sian foriron de la korpo en la fina momento de
foriro per la spirita okulo. Dum sia tera restado, la jogisto
praktikas vidi la tunelon de la spirita okulo ĉe la limo inter
materio kaj spirito, kaj en la momento de forlaso de la Tero,
ili povas eniri ĉi tiun luman tunelon kaj transiri de ĉi tiu

mondo al la senfina sfero de Dio de lumo, ĝojo, paco kaj
.absoluta libereco

{Lumo sur lumo}

La lampo de la korpo estas la okulo [spirita]

Se via okulo estas sola

Tiam via tuta korpo estos plena de lumo

Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne}
{sciis

Altruismo estas senti la malĝojojn de aliaj, alproksimiĝi
al ili, komuniki kun ili, sincere provi konsoli ilin en ilia
malfeliĉo, ĝoji pri ilia ĝojo, kaj fari nian eblon por fortendi de ili
.la fantomon de timo, bezono kaj maltrankvilo

Tiu, kiu posedas la spiriton de altruismo, ne agas laŭ
limigitaj kalkuloj kaj atendoj, sed uzas sian komprenon kaj
sanan juĝon kaj helpas sin kaj aliajn, dankante Dion pro la
sukceso, kiun li atingas. Se li malsukcesas unufoje aŭ plurajn
fojojn, li ne sentas sin senkuraĝigita, sed anstataŭe fariĝas
pli celkonscia, duobligante siajn klopodojn kaj ripetante la
provon, esplorante novajn ideojn kaj kanalojn, gvidate de la
lumo de la racio, kaj serĉante la helpon de Dio ĝis li atingas
.sian celon kaj sian noblan intencon

Kiu laboras por feliĉigi aliajn, tiu estas feliĉigita de Dio
per interna sento de psikologia komforto. Kaj se li perdas ion
por tiuj, kiujn li provas helpi, li ne konsideras ĝin perdo, ĉar
reciproke li gajnas la plezuron kaj trankvilon de Dio. Li vivas
por ami, labori, doni kaj semi la semojn de boneco kaj paco
.en la kampoj de la homaro

Kiu ajn transcendas sian personan mondon en siaj
pensoj kaj sentoj, tiu vastigas sian konscion, pliigas sian
empathion, kaj sentas, ke la mondo estas lia hejmo kaj la

homaro estas lia familio. Li komprenas, ke la celo de sia ekzisto sur ĉi tiu tero estas reformi sin mem antaŭ ol provi reformi aliajn, ĉar kiu ajn reformas sin mem helpas aliajn reformi sin mem per la ekzemplo de sia vivo. Agoj havas pli profundan efikon kaj pli profundan efikon sur la animojn de .aliaj ol vortoj

Mallongaj haltoj

:La brileco de sincereco

Iuj homoj provas eskapi siajn problemojn per rideto, sed tia eskapo postulas puran konsciencan, liberan de hipokriteco kaj trompo. Kiam persono traktas honeste si mem kaj aliajn, kaj agas kun nobleco kaj integreco, iliaj okuloj fariĝas klaraj, kaj unika radianco eliras el ili - la .nedubebla brilo de sincereco

:Honesteco

Iuj homoj diras multajn aferojn en la nomo de honesteco, sed oni ne povas paroli al ĉiuj pri ĉio. Kiam oni ofertas konsilojn kaj gvidadon, iuj homoj miskomprenas viajn vortojn kaj gajnas nenion el tio, kion oni diras; tio estas malŝparita peno kaj neaprezata klopodo. Silento en tiaj kazoj .estas ora, sed tio tute ne signifas silenti pri malbonfaroj

:Memharmonio

Memharmonio estas vere mirinda. Plej multaj homoj scias, kiel malfacile estas esti en harmonio kun aliaj, sed ĉu vi iam pensis pri esti en harmonio kun vi mem? Estas nekredeble malfacile, tamen ebla. Se vi analizas vin mem, vi trovos, ke vi konstante malkonsentas kun vi mem. Se vi ne amas vin mem, vi ne amos iun alian. Kaj se persono ne estas en harmonio kun si mem, kiel ili povas esti en harmonio kun ?aliaj

Memharmonio estas esenca por harmonio kun la mondo. Tial estas esence aprezi kaj ami vin mem, ĉar vi meritas tiun amon. Oni devas ami sin mem, ĉar Dio kreis nin kaj dotis nin per nobla potencialo. Ami ĉi tiun internan memon, ĉi tiun esencon plenan de virtaj kvalitoj, inspiras noblan konduton kaj purigas la menson de malpuraĵoj kaj la .koron de malico kaj indigno

:Alĝustigante la literaturan kompason

Oni ne povas trompi sian konsciencon, pravigi malbonfarojn, aŭ eviti la sekvojn de misgvida konduto, eĉ se oni vojaĝus al alia planedo. La rezultoj de oniaj agoj akompanas onin, kaj oni devas korekti sian vojon kaj tajli sian moralan kompason tiel, ke ĝia nadlo ĉiam montru en la .ĝusta direkto

Iuj homoj vivas en la plej malbonaj kondiĉoj kaj tamen estas en granda harmonio kun si mem, dum aliaj havas ĉiun ŝancon kaj ĉion, kion ili bezonas, kaj tamen estas en eterna konflikto kun si mem. Tial oni ne devas atendi, ke la cirkonstancoj ŝanĝiĝu. Konvinku vin, ke vi fartas bone malgraŭ via ĉirkaŭaĵo, kiu povas esti malsama ol tio, kion vi .deziras

Kiu ajn sin metas sub la povon de la cirkonstancoj, tiu .atendas, ke aferoj ŝanĝiĝu, kaj lia atendado estos longa

Oni diras, ke viro flue parolis dek ok lingvojn, tamen li estis tiel malriĉa, ke li ne povis permesi al si lampon por legi. Do li iris al angulo kaj sidis sub stratlanterno por legi. Vere, voloforto kreas rimedojn, forĝas ŝancojn, renovigas esperon, .plenumas taskojn, kaj plenumas dezirojn kaj revojn

Fakta komunikado kun tiuj, kiuj konas Dion, povas esti farita per persona kontakto kun ili, reflektita legado de iliaj skribaĵoj, aŭ profunda kaj amika kontemplado pri ili. La grava

punkto por memori: Ĝi estas en harmonio kun ilia konscio,
.kiu estas en harmonio kun Dio

Kiam ni akordigas nian konscion kun grandaj animoj, kiuj
amas Dion, ĉi tiu harmonio iom post iom transformas niajn
vivojn laŭ plej mirinda maniero. Ĉi tiu harmonio ne sklavigas
la volon, sed anstataŭe vastigas ĝian amplekson kaj
plifortigas ĝian potencon. Jen la diferenco inter esti en
harmonio kun homoj plenaj de ego kaj okupitaj pri tio, kion ili
povas akiri, kaj esti en harmonio kun amantoj de Dio kaj la
homaro, kies celo estas doni kaj vekti dian amon en la animoj
de tiuj, kiuj estas en harmonio kun ili. La magnetismo de ĉi
tiuj benitaj individuoj alportas nin en proksiman kontakton
.kun dia magnetismo

Ni devas memori, ke dum ni klopodas plenumi niajn
proprajn bezonojn, ni ankaŭ devas helpi aliajn akiri tion, kion
ili bezonas, kaj dividi kun la malpli bonŝanculoj la bonajn
aferojn en la vivo, kiuj venas al ni. Ni memoru, ke ni estas
integrita parto de la tutmonda familio kaj ke ni ne povas vivi
.sen ĉi tiu granda familio

Kia estus la vivo sen ĉarpentistoj, inventintoj, farmistoj
kaj aliaj? Per donado kaj ricevado, kaj interŝanĝo de servoj,
Dio volas, ke ni pensu pri kaj simpatiu kun aliaj. Estas grava
eraro vivi nur por si mem sen konsideri aliajn. Kiam ni
pensas pri nia propra feliĉo, ni devas ankaŭ pensi pri la feliĉo
de aliaj. Ni ne estas devigataj doni ĉion, kion ni havas, por la
bonfarto de la tutmonda familio, ĉar tio estas neebla.
Prefere, ni devus simpatii kun aliaj kaj fari kion ni povas por
.helpi ilin kaj mildigi iliajn ŝarĝojn

Ekzistas rilato inter sukceso kaj inter la kontenteco de la
animo, ene de la kunteksto de la medio, en kiu la individuo
.vivas

Vera sukceso estas la rezulto de konduto konforma al la principoj de justeco, kaj ĝi inkluzivas la feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de persona kontenteco. Ĉiu, kiu aplikas ĉi tiun principon al sia materia, mensa, morala kaj spirita vivo, trovos ĉi tiun difinon de sukceso kompleta kaj ampleksa

Homoj pensas pri sukceso laŭ diversaj manieroj depende de siaj vivceloj. Foje, iuj homoj egaligas ĝin kun ŝtelo, dirante aferojn kiel: "Li estas sukcesa ŝtelisto!" Tio montras, ke ne ĉiu sukceso estas dezirinda; nia sukceso ne devus damaĝi aliajn

Alia kvalifiko por sukceso estas alporti harmonion kaj pozitivajn rezultojn, ne nur al ni mem, sed ni ankaŭ devas dividi tiujn avantaĝojn kun aliaj

Atingi finanĉan sukceson ne nur signifas ĝui tion, kion ni meritas; ĝi ankaŭ signifas havi moralan respondecon helpi aliajn krei pli bonan vivon por si mem. Ĉiu kun inteligenteco povas gajni monon, sed se ili havas amon en sia koro, ili ne povos uzi tiun monon egoisme; anstataŭe, ili dividos tion, kion ili havas, kun aliaj

Mono fariĝas malbeno en la manoj de avaraj kaj avaraj homoj, sed ĝi estas beno kaj donaco al tiuj kun malavaraj manoj kaj bonkoraj koroj

Bonaj animoj allogas bonajn animojn kaj estas altiritaj al ili

Ni devas lerni ami nian proksimulon kiel nin mem kaj memori, ke ni estas ĉi tie en ĉi tiu vivo por mallonga tempo, post kio ni foriras al alia mondo, kies nivelo dependas de la nivelo de nia pensado kaj la kvalito de niaj agoj dum ĉi tiu tera restado

Kiuj estas niaj veraj parencoj? Por la saĝulo, ĉiu estas parenco, kaj ĉiu estas "najbaro". Kompreneble, la saĝulo kapablas distingi kaj komprenas, ke kvankam la suno brilas sian lumon sur pecon da karbo kaj diamanton, la diamanto, male al la karbo, posedas la unikan kapablon ricevi kaj reflekti lumon brile. Oni serĉu la kompanion de tiuj, kies pensoj kaj sentoj estas tiel puraj kiel diamanto, kaj dediĉu tempon al trovado de sinceraj amikoj. Tiuj, kiuj vivas puran kaj honestan vivon, allogos amikojn karakterizitajn per pureco kaj honesteco, dum tiuj, kiuj vivas laŭ bazaj instinktoj .sen distingo, allogos amikojn de la sama speco

Se vi taksas altajn idealojn kaj noblajn principojn, estas konsilinde eviti asociiĝi kun homoj, kiuj ne kredas je tiuj idealoj kaj principoj kaj kiuj konfuzas pensojn kaj ĝenas la etoson, por ke iliaj vibroj ne malaltigu vian vibran nivelon. .Samtempe, ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo

Krome, persono devas ne nur doni amon, sed ankaŭ fari pacon, por ke kien ajn ili iras, ili kreu harmonion kaj trankvilon, refreŝigante tiujn ĉirkaŭ ili per sia afabla ĉeesto. Neniu volas alproksimiĝi al malbonodora mefito - pardonu la esprimon - ĉiuj evitas ĝin. Simile, nervoza, impulsema kaj disputema persono ĝenas kaj forpuŝas aliajn. Ni volas esti kiel florantaj rozoj, kiuj elradias dolĉan aromon, kiu ĝojigas la koron. Ni klopodu disvastigi la odoron de paco kaj la brizojn .de boneco kien ajn ni iras kaj kie ajn ni loĝas

La regno de Dio ne estas meze de la nuboj aŭ en specifa loko en la spaco. Ĝi estas trans la mallumo, kiun ni vidas kiam ni fermas niajn okulojn, kaj kiam ni meditas kaj preĝas, la okulo de la spirito situanta en la frunto malfermiĝas en ni, kaj ni vidas benitan lumon kaj sentas ĝojon trapenetrantan ĉiun ĉelon de la korpo, kaj ni sentas, ke la vualo estis levita .kaj sekreta pordo estis malfermita al la regno de Dio

Dio estas ĉiam renoviĝanta ĝojo, ĝojo kiu estas
ĉioampleksanta. Ni devas senti nin unu kun tiu ĝojo kiu loĝas
.en ni kaj ĉirkaŭas la senfinecon

Trans la vibraj limoj de densa materio kuŝas senfina,
ĉioampleksanta konscio, preter priskribebla en sia tuta gloro,
vasteco kaj senfineco. Jen la regno de la ĉielo, eterna,
.senlima kaj senfina konscia feliĉo

Kiam la perceptoj de la animo pligrandiĝas, kaj ĝi sentas
ĝian ĉeeston ĉie, ĝi tiam unuiĝas kun la dia spirito

Gloro al la Absoluta Senfina, tronanta ĉe la horizonto,
kie la ĉielo renkontas la oceanon Kaj gloro al la Supera
Senfina, tronanta sur la paco en ni; per fokuso sur la Senfina
interne, ni povas ricevi ĝian senliman potencon

Scio akirita per studado de libroj aŭ de homoj estas
limigita scio, dum scio akirita rekte de Dio donas la potencon
de saĝo, la brilon de certeco, la trankvilon de la koro kaj la
.pacon de la animo

Ho Sinjoro, instruu min preĝi kun profunda koncentriĝo
kaj miksi meditadon kun sinceraj sopiroj, kaj lasu mian koron
.esti purigita ĉiutage per mia pura amo por Vi

Liberiĝante de la limoj de karmo

ĉu mensa aŭ fizika, konscia aŭ senkonscia, havas ,
specifan efikon sur la vivo de persono. Pasintaj agoj estas ne
nur tiuj faritaj antaŭ tagoj, monatoj aŭ jaroj, sed ankaŭ agoj
.el pasintaj vivoj

Vi estis mortinta, kaj Li donis al vi vivon; poste Li
mortigos vin, poste Li redonos al vi vivon; poste al Li vi estos
redonitaj

La bonaj kaj malbonaj efikoj de oniaj agoj En lia nuna
vivo, ĉi tiuj spuroj restas konservitaj en la subkonscio, kaj la

efikoj, kiujn persono portas (aŭ kiujn lia animo portas) de antaŭaj enkarniĝoj, kuŝas dormantaj kiel semoj en la subkonscio, atendante la ĝustajn cirkonstancojn por ĝermi kaj kreski en specifa karma tempo. La leĝo de karmo, kiu ekvilibrigas aferojn, implikas agon kaj reagon, kaŭzon kaj .efikon, semadon kaj rikolton

Ĉiu persono formas sian propran destinton per siaj pensoj kaj agoj, kaj la energioj, kiujn ili ellasas, ĉu saĝe aŭ malsaĝe, neeviteble revenas al ili kiel sia deirpunkto, same kiel cirklo kompletiĝas kun perfekta precizeco. [La demando estas] ĉu la preta serĉanto devas alfronti - kontraŭ sia volo - la neeviteblajn sekvojn de siaj pasintaj agoj, aŭ tion, kio nomiĝas antaŭdestino? La respondo estas ne, Dio estas leĝo kaj amo, kaj la serĉanto, kiu turniĝas al Li kun sincera sopiro kaj kompleta fido, akordigas siajn agojn kun dia leĝo, kaj serĉas la senkondiĉan amon de Dio, sendube ricevos la dian benon, kiu malpezigas pezajn ŝarĝojn kaj plibonigas .cirkonstancojn

Dio metis nin en ĉi tiun mondon plenan de iluzioj, kaj Li konas nian suferon kaj la provojn kaj afliktojn, kiujn ni eltenas. Homoj profundigas la internan mallumon de spirita nescio, kiam ili konsideras sin dronantaj en peko kaj senpovaj eskapi ĝiajn profundojn. Estas pli bone por ili klopodi korekti sin, serĉante helpon kaj kompaton el la koro de dia kompato, esperante pardonon de la ama, kompatema .kaj pardonanta Dio

Kiam ni konscias nian proksiman ligan kun Dio, kia karmo povas ligi nin? Ne lasu iun ajn konvinki vin, ke via doloro kaj malfacilaĵoj estas la rezulto de via karmo. Kiel spirito en via esenco, vi ne havas karmon. Prefere, vi devas konscii ĉi tiun veron asertante al vi mem, ke vi estas unu kun la esenco de vivo, lumo kaj kosmaj fortoj. Se vi konscias ĉi

tiun fakton, vi havas nenion por timi, kaj Dio malfermos
.multajn pordojn por vi kaj provizos al vi multajn ŝancojn

Se vi malkomfortas pri la maniero kiel via vivo iras,
ŝanĝu vian pensmanieron kaj ŝargu viajn sensojn per
.pozitiva energio, kaj vi mem sentos la diferencon

Ne necesas, ke homoj lamentu kaj funebru pri tio, kion
ili maltrafis, aŭ atribuu siajn malfeliĉajn cirkonstancojn al
eraroj, kiujn ili faris en ĉi tiu vivo aŭ en la fora pasinteco, ĉar
tio estas formo de spirita neglekto. Ili devas agi kaj elradikigi
la fiherbojn el la ĝardeno de la vivo, kaj tiam la plej dolĉaj kaj
plej viglaj floroj floros kaj portos la plej bongustajn kaj
.dezirindajn fruktojn. Per Lia graco, la Plejalta

Submetiĝi al Dio ne signifas ne uzi nian volon por
plibonigi niajn aferojn kaj atendi, ke Dio ordigu niajn
situaciojn sen ia ajn peno de nia flanko, ĉar Dio helpas tiujn,
.kiuj helpas sin mem

La ĉefa afero estas, ke ni lernu kiel iri al Dio por gvidi
nian volon kaj beni kaj fortigi niajn ĝustajn klopodojn. Kiam
ni superas la obstaklon de malemo kapitulaci, ni trovas en
Dio la protekton, kiun neniu en ĉi tiu mondo povas doni al ni,
.kaj ni ankaŭ trovas forton, kiun neniu provo povas venki

Ĉiu povas establi specialan rilaton kun Dio se ili scias
malfermi sian koron al Dio kaj sopiri Lian dian ĉeeston, kiu
.alportas ĝojon kaj certecon

Kiam persono sentas profundan bezonon de Dio, sciante
ke ili ne povas vivi sen Li, ili trovos ke Dio respondas tiel aŭ
alie. Sed ili devas unue kultivi tiun fortan senton, ĉar la
.respondo ne venos spontanee

Se ni ne donas al Dio la unuan lokon en niaj vivoj, nia
konsciostato estos maltrankvila kaj konfuza, kaj ni ne povos
.trakti logike kaj konvene la senfinajn postulojn de la vivo

Kaj kiel disvolvi tiun deziron? Ĉiufoje kiam ni alfrontas malfeliĉon aŭ malfacilaĵon, kaj ĉiufoje kiam ni sentas pezon en niaj koroj, ni devas turni nin al Dio kaj peti Lian helpon, sciante, ke kiu ajn amas Dion kaj konservas tion en sia menso kaj koro, lia situacio pliboniĝos. Lia situacio ŝanĝiĝas .al pli bone

Kiam ni kirlas kaj kirlas la eteron, per niaj sinceraj preĝoj kaj alvokoj, ni eltiros la esencon de la dia respondo, kiu .enhavas nutraĵon, resanigon kaj feliĉon

Por tiuj, kiuj sopiras spiritan nutraĵon, pasintaj frustriĝoj kaj malsukcesoj estas sensignifaj. Lecionoj povas esti lernitaj de ili, kaj oni povas provi denove, ripetante la provon de la komenco. Sukceso estos garantiita, kun la helpo de Dio, por ĉiuj, kiuj ne senkuraĝiĝas pro malsukceso, kies persistemo ne estas malfortigita pro tragedioj, kaj kiuj kredas kun neŝancelebla fido, ke Dio subtenas tiujn, kiuj persistas, tiujn, kiuj estas sur la ĝusta vojo, kaj Li provizas al ili esperon, forton kaj optimismon, ĝis ili atingas sian finfinan celon kaj la .celon de la vivo

Penso estas forto kiel elektro, kaj psikologiaj statoj. Ĝi .rilatas al penso kaj pensmaniero

Elektro estas kaj utila kaj malutila; kiu ajn uzas ĝin saĝe, metas ĝin al sia servo. Alie, ĝi povus elektrokuti lin. Kaj tiel ankaŭ pensas: se ĝi estas direktita laŭ la ĝustaj vojoj, ĝi alportas feliĉon al sia posedanto, alie ĝi alportas al li .problemojn

Penso estas kiel sovaĝa ĉevalo, tamen malsovaĝigi ĝin ne estas neeble, kaj pozitiva pensado estas unu maniero .kontroli penson

Sana pensado estas proksima amiko kaj malsana menso estas konstanta malamiko

Sana pensado altiras pacon kaj sekurecon, dum malsana pensado pafas mortigajn sagojn, kiuj resaltas duoble sur ilian posedanton. Tial la diraĵo: "La rekompenco estas de la sama speco kiel la ago". Dum iu sendas bonajn intencojn, liaj pensoj fariĝos torĉoj, lumigante la ĉambrojn de la animo kaj forpelante la amasojn da mallumo, tiel ke li sentas profundan komforton, kaj liaj okuloj brilas per rideto de kontenteco! La rideto daŭru en viaj okuloj, kaj paco estu sur .vi

La vivo estas kiel muelilo, kiu muelas la semojn de fruktodona testado kaj eksperimentado, por fari la panon de la vivo. Ĝi estas kiel kurbiĝema vojo, kun abundaj floroj ambaŭflanke, helaj papilioj kaj arboj kun bongustaj fruktoj sur siaj branĉoj, tamen ni malofte haltas. Ni ĝuu ĝian vidon kaj gustumu ĝian dolĉecon; efektive, ni ofte hezitas. Por atingi pli vastajn areojn, ni pensas, ke ekzistas pli agrablaj vidoj ol tio, kion ni vidis. Sed dum ni iom post iom moviĝas for, sur floraj, fruktodonaj padoj, ni trovas arbojn, kiuj estas pli malhelaj ol freŝaj, kaj tiam la floroj malaperas, kaj kun ili, papilioj kaj ankaŭ fruktoj, nur por trovi nin tiam en la .dezerto

Homa vivo estas kiel la akvoj de la maroj, kiuj puriĝas kaj freŝiĝas. Nur kiam oni supreniras al la supra atmosfero, ĝi estas kiel matena sonĝo, kiu pliheliĝas kun la aĝo, ĉar aferoj tiam ŝajnas pli klaraj kaj pli distingeblaj. Ĝi estas kiel vojaĝo, ĉar la pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni vojaĝas distancojn. Tiam la sama pejzaĝo ŝanĝiĝas dum ni alproksimiĝas al ĝi, .kaj tiel plu

La vivo ne seniluziigas la saĝulojn, ĉar ili traktas ĝin lerte kaj ĝuas ĝin sen permesi al ĝi regi ilin kaj senigi ilin je ilia libereco. Ekzemple, ili ĝuas akvon. Ili trinkas ĝin kaj banas sin en ĝi, sed ili ne permesas al si droni en ĝi. Ili ĝuas la vestaĵojn, kiujn ili ŝatas, sen troa aliĝo al formalaj kaj

formalaĵoj, kiuj estas konsiderataj supraĵaj. Ili ĝuas
manĝadon sen permesi al glutemeco konsumi ilin, ĉar
tromanĝado malfortigas la korpon kaj ĝi formanĝas
perceptojn kaj li detruos ĝin tute. Kaj do, homo ĝuu la vivon,
.sed sen elĉerpi la sensojn per mergiĝo

Interkonsenti kun aliaj ne signifas konsenti kun ili pri ĉio,
aŭ oferi idealojn pro ili, ĉar ĉi tiu stilo de konformiĝo estas
nedezirinda kaj ne konformas al la vero. La reformistoj kaj la
grandaj homoj ne konsentis. Kun tiom da homoj ĉirkaŭ ili, ili
tamen firme tenis sin al sia idealo, ĉar ili komprenis, ke tio,
.kion ili faris, estis absolute ĝusta

Unue kaj ĉefe, oni devas esti en harmonio kun Dio,
poste kun sia konscienco, kaj poste kun homoj

La principo ne estu kompromitita Kaj ne uzu kaŝitajn
motivojn por atingi certan celon, ĉar tio ne konvenas al
principaj homoj

Kiu povas vivi laŭ maniero, kiu plaĉas al Dio? Ne
damaĝu aliajn, ĉar ili havas nenion por timi. Se ĉi tiu maniero
ne kontentigas aliajn, sufiĉas por homo esti komforta interne
kaj senti senton de interna paco, kiu igas lin sendependa de
.la aprobo de homoj

La forto kaj deziro de la animo turniĝante al Dio, ĝi
nomiĝas spirita magnetismo, kaj per ĉi tiu magnetismo la
animo altiras benojn al si kaj bonajn vibrojn, kaj ĉiujn bonajn
.homajn spertojn, kiuj memorigas ŝin pri boneco kaj justeco
spirita magnetismo Ĝi estas la povo per kiu ĝi altiras kaj
tiras la personon al si Bonaj amikoj Kaj esencaj kaj gravaj
aferoj Kaj intuicia kompreno de aferoj Ĉi tiu povo devenas De
la alloga magneta forto de Dio

Kandelo de Paco

.Prenu mensan poton, plenigu ĝin per via paco
Prenu la botelon de miaj sentoj, plenigu ĝin per Via
.kompato
Prenu mian malplenan animkorbon, plenigu ĝin per la
fruktoj de via saĝo
Verŝu la akvon de via amo en mian animon, mi verŝos
ĝin en la tasojn de la soifa animo
Malkonstruu la murojn de la memo, mergu min en vian
.plenan ĉeeston

La radio de tagiĝo de amo
Lasu lin rigardi el la malfermaĵoj de mia koro
Ĝi memorigas min pri la sunlumo de via amo
Disvastiĝante tra la ĉielo de mia vivo
La radiant lumo de via amo ekbrilis
Sur mi mem, kaj ĝi estis lumigita
Via lumo plenigis mian spiritan spacon
Vi estas la vivo, kiu subtenas mian korpon
Kaj la menso kiu inspiras miajn pensojn
Kaj la saĝo, kiu dispelas mian nescion
Mi ekbruligas la maldikan kandelon de mia amo
Por legi la oran libron
Konservita en mi ekde antikvaj tempoj
Via amo estis kaj ankoraŭ estas
La nevidebla kandelo de paco

Kiu dispelas la mallumon kaj montras al mi viajn
mesaĝojn

La blogo estas sur la paĝoj de koroj

Via gloro estu rivelita, ho Sinjoro

Dispelu la lumon de via saĝo

Nescio, misharmonio kaj envio

De la bordoj de la tero por ĉiam

Transformu nian malfortecon en forton

Kaj ni malfortiĝis en rezolucio

Ŝarĝu niajn korpojn per vitala elektro

Kaj plenigu la menson kaj animon per via resaniga lumo

Prenu nian manon, por ke ni ne dronu en la akvoj de Via
neglektemo, kaj plenigu nian estaĵon per Via amo kaj saĝo.

Lasu nin senti, ke ni estas tre proksimaj al Vi kaj ke la suno
.de Via kompato konstante brilas sur nin

Mi metas la florojn de miaj flustrantaj, viglaj pensoj

En la strukturo de trankvileco

Ŝia silentaodoro kantas

Kaj li kantas pri viaj gloroj

Kaj kun la radianco de via sankta lumo

Mi vidas la belecon de via ekzisto

Miaj feliĉaj revoj realiĝas

Kiam via lumo flagras en mia animo

La vualoj flamas per la fajro de saĝo

Mi vidas vian gloron, kaj mia ĝojo pligrandiĝas

Dio lumigu vin per Sia lumo

Kaj salutojn el la animo al vi

Estas multaj postuloj kaj postuloj, kiujn la mondo trudas
al ni kaj konvinkas nin pri ilia plej granda graveco kaj la
neeblo vivi sen ili aŭ povi rezigni pri ili. Sed la baza postulo
devas esti akiri la pacon de Dio, kies fontoj neniam elsekiĝas
kaj kies ŝprucfonto neniam sekiĝas, kaj kiu donas al ĉio en la
.vivo guston kaj sencon

Ni memoru, ke Dio estas la esenco de nia estaĵo, kaj ke
amo estas la fenestro, tra kiu ni rigardas Lian gloran vizaĝon.
Kiu ajn deziras senti la dian ĉeeston kaj nutras tiun subliman
sopiron per penso kaj ago, Dio plenumos ilian peton kaj
helpos ilin disŝiri la vualojn, kiuj malhelpas ilin rigardi la
.benitajn lumojn

Kiu ajn estas decidita antaŭeniri sur la vojo, nenio
malhelpos lin, nek iu ajn obstaklo malhelpos lin ĝis li atingos
.sian celon kaj atingos la deziron de sia koro

Spiritaj Perloj kaj Gemoj

Tiuj, kiuj malkaŝas la malfortojn de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksimaj de saĝo kaj
sana juĝo. Ni devas malestimi la pekon, ne la pekulon, ĉar li
estas nia frato en spirito, malgraŭ la mallumo de nescio, kiu
lin envolvas kaj ĉirkaŭas. La celo de kondamno devas esti
resanigo, ne triumfo kaj vundado. Ni devas trakti nian pekan
fraton tiel, kiel ni dezirus esti traktataj, se ni estus en lia loko
.kaj situacio

Kiu ajn kaŝas la kulpojn de sia frato en ĉi tiu mondo, Dio
kaŝos liajn kulpojn en la Postvivo

Same kiel ni juĝas aliajn, la spirita leĝo juĝas nin
samgrade. Ni ne devas atendi tro multe de aliaj, nek ĉiam
atendi bonajn rezultojn de iu ajn, eĉ se ili faras sian
.plejblon

Persono povas fali kaj stumbli, sed li restos sekura tiel
longe kiel li faras sian plejblon por denove grimpi la
.ŝtuparon de virto kaj justeco

Ĉiutage ni devus provi levi la spiritojn de la paciento
fizike, psikologie aŭ spirite en nia ĉirkaŭaĵo, same kiel ni
.helpas nin mem aŭ niajn familianojn

Kiu ajn provos ekde hodiaŭ vivi laŭ diaj leĝoj - anstataŭ
la malnova egoisma vivo, kiu alportas malfacilaĵojn kaj
mizeron - trovos, ke kiom ajn humila estas la rolo, kiun li
ludas en la vivo, ĝi restas grava rolo, kondiĉe ke li plenumas
sian devon plene laŭ la direkto de la reĝisoro de la kosma
.teatraĵo kaj la mastro de ĉiuj niaj destinoj: Dio la Plejpotenca

Kiam ni interagis kun aliaj kun vera sincereco, vera amo
kaj konsidero por sentoj, ni alportos bonajn amikojn en niajn
vivajn sen ke personaj interesoj aŭ egoismaj kalkuloj havu la
plej etan konsideron; alie ni ne povos rekoni niajn verajn
.amikojn

Necesas seniĝi de hipokriteco kaj preteksto, kaj agi tiel,
.ke oni ne intence damaĝu aliajn

Amikoj ne estu kolerigitaj, malgravigitaj, aŭ kontraŭitaj,
nek oni donu al ili ian ajn kialon por nutri malafablajn sentojn
kontraŭ ni. Amikoj ne estu mistraktitaj, ekspluatataj, aŭ donu
al ili nepetitajn konsilojn krom se oni petas ilin. Kiam konsiloj
estas petataj, ili estu donitaj sincere kaj afable, sen timo de
.sekvoj. Amikoj helpas unu la alian per konstrua, frata kritiko

Malfacilaj vivspertoj ne venas por paralizi nian volon kaj
venki nin, sed prefere por akriigi nian decidemon kaj fortigi

nian fidon al Dio kaj nian memfidon. Kelkaj homoj erare kredas, ke ĉi tiuj spertoj kaj defioj estas nesupereblaj detruaj fortoj, kaj tial ili rezignas. Sana pensmaniero estas esenca por aktivigi nian internan forton por efike trakti la vivon kaj .ĝiajn provojn

Se persono ne konkurencas kun iu pli forta ol si mem, ili ne fariĝos fortaj. Simile, kiam ni alfrontas niajn malfacilaĵojn kun kuraĝo kaj mensa forto, ni fariĝas pli fortaj kaj pli .rezistemaj

Niaj mensoj estas integrita parto de la ĉioampleksanta konscio de Dio. Sub la ondo de nia konscio kuŝas la oceano de Lia senfina konscio. Kiam la ondo forgesas, ke ĝi estas parto de la pli granda oceano, ĝi apartigas sin de tiu oceana potenco. Rezulte, la mensoj de homoj malfortiĝas pro materiaj limigoj kaj jam ne kapablas je fruktodona laboro kaj abunda produktado. Kiam mensoj skuas la polvon de nescio kaj rompas la ĉenojn, kiuj ligas iliajn potencojn, ili fariĝos pli .kapablaj je kreemo kaj pozitiva interagado kun la vivo

Kiam vi firme tenas vin al aparta ideo kaj plenigas ĝin per forta volo, tiu ideo transformiĝas en dinamikan forton. Kaj kiam penso fariĝas dinamika, ĝi povas krei la ĝustan medion por sukceso, laŭ la nevidita mapo desegnita en la .menso

Homoj malsukcesas ĉar ili cedas al severaj .vivcirkonstancoj sen rezisti ilin, anstataŭ rezisti ilin sen cedi

Necesas ekzerci kaj aktivigi volon

Tiuj, kiuj eniras la rifuĝejon de trankvilo, povas komuniki spirite kun aliaj animoj, kiuj amas Dion, kaj ili povas .kompreni la lingvon de rozoj kaj ĉiuj vivantaj estaĵoj

Ho Sinjoro, estu la sola Reĝo tronanta super mia amo kaj sopiro

Tiuj, kiuj meditas, spertas profundan senton de paco, kaj
ĉi tiu interna trankvilo devus esti konservata eĉ en la
kompanio de aliaj. Kion oni lernas en meditado devus esti
praktikata en ĉiutagaj agadoj kaj interagoj kun aliaj, sen
.permesi al iu ajn ĝeni onian pacon aŭ trankvilon

Kiam vi volas krei bonan kutimon aŭ forigi malbonan
kutimon, koncentriĝu sur la cerbaj ĉeloj, kie troviĝas la
.mekanismoj de diversaj kutimoj

Por establi bonan kutimon, unue sidu kviete kaj meditu,
serĉante dian helpon. Fokusu vian menson sur la centro de
voloforto, situanta en la frunto inter viaj brovoj, kaj firme
asertu la kutimon, kiun vi volas enstampi en vian cerbon.
Kiam vi volas forigi malbonajn kutimojn, ankaŭ koncentru
vian atenton sur ĉi tiu centro de voloforto kaj firme asertu,
ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas enradikiĝintaj, estas
forviŝiĝantaj. Kun fokuso kaj voloforto, vi povas forigi eĉ la
plej profundajn sulkojn de profunde enradikiĝintaj, malnovaj
kutimoj. Ripetfoje certigu vin, ke vi havas sufiĉe da voloforto
.por elradikigi nesanajn kutimojn el la cerba regiono

La plej taŭga tempo por tia aserto estas la frua mateno,
.kiam la volo kaj atento estas atentemaj

Daŭre asertu al vi mem, ke vi estas libera de ĉiuj
diktaĵoj, kaj iam vi trovos, ke - kun la helpo de Dio - vi jam
.liberigis vin de la kutimo, kiun vi volis seniĝi

Kion ajn vi timas, forpelu viajn pensojn de ĝi kaj lasu ĝin
.al Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin

Multe da suferado devenas de zorgo kaj angoro. Kial vi
suferu, kiam tio, kion vi timas, ankoraŭ ne okazis? Imagu la
protektan lumon de Dio ĉirkaŭantan vin ĉiuflanke, kaj vi
.sentos Lian mirindan protekton

Ĉar plej multaj el niaj angoroj devenas de timo, se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj resaniĝo estos tuja. Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol enlitiĝi, asertu al vi .mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj zorgante pri vi

En ĉi tiu kosma dramo, homoj de ĉiuj rasoj prezentas la historion de la vivo sur la scenejo de la tempo. Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi aŭ tro obsedi .pri niaj pasemaj roloj

Nia percepto de la vivo ofte estas distordita kaj devia ĉar ni rigardas per la okuloj de egoismo kaj limigitaj horizontoj. Se ni rigardus per la okulo de la animo, ni vidus .aferojn el tute malsama perspektivo

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas nian spiritan naturon, kiu estas reflektado de la naturo de la universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj .partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo. Kiam ni faros tion, nescio malaperos, situaciaj diferencoj malaperos, ni vidos unuecon en la censo, kaj ni fariĝos pli .harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama rilato, kiel tiu inter dunganto kaj dungito. Ni estas Lia familio, Lia zorgo pri ni estas konstanta, kaj Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas .viva kaj vigla

Nia Kreinto dotis nin per neelĉerpebla riĉeco de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, tamen la
plejmulto el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio. Dio
deziras, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika kunlaboro,
kiel decas al nobla kaj amema familio, sed avideco kaj
egoismaj kalkuloj enradikiĝis en niaj koroj kaj semis
.misharmonion inter ni

Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavoj

La homo devagis malproksimen de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon de senti sin proksime al Dio kaj
Dio proksime al li, kaj li ne povos reakiri tiun paradizon sen
.persona peno

Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero eskapis niajn
mensojn. Ni venkiĝis al la iluzio, ke nia destino estas
malfacilaĵo kaj nia sorto estas neniigo. Ni devas ŝiri la vualon
de iluzio per la ponardo de saĝeco por vidi la radian veron
.malantaŭ ĝi

?Kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo

Homoj havas evidentajn diferencojn, ĉu en sia psikologia
aŭ emocia konsisto, la roloj, kiujn ili ludas en la vivo, la
laboro kaj agadoj, kiujn ili persekutas, aŭ la deziroj, kiujn ili
sentas. Sed sub ĉiuj ĉi tiuj diferencoj kuŝas du aferoj, kiujn
ĉiu homo deziras kaj bezonas senescepte. Unu estas libereco
de ĉiaj formoj de doloro kaj deziro. La alia estas kompleta kaj
daŭra feliĉo - kompleta kontenteco, kie loĝas paco, amo,
.saĝo kaj ĝojo

Vere, tio, kion homoj klopodas atingi, estas Dio, ĉu ili
uzas tiun nomon aŭ ne. La saĝuloj diras, ke Dio estas la
esenco de feliĉo kaj la spirito de feliĉo. Kaj oni ne spertos
kompletan kontentecon, se oni ne ĉerpas rekte el la kosma

fonto. Ĉi tio estas pivota punkto por kompreni la homan .kondiĉon

?Sed kie homoj serĉas tion, kion ili serĉas

Ili serĉas ĝin nur en mondaj aferoj: en posedaĵoj, eksteraj cirkonstancoj kaj rilatoj kun aliaj homoj. Sed estas neeble trovi ĝin en io ajn, iu ajn aŭ ia ajn cirkonstanco en ĉi .tiu mondo, konsiderante la naturon mem de la kreado

Kreado baziĝas sur la principo de dueco. Estas neeble havi bildon en nur unu koloro, ĉar ne eblas rezigni pri ĝia malo. Simile, estas neeble por iu ajn aspekto de ekzisto ekzisti izolate de dueco. Tamen, ekzamenante la dezirojn, kiuj instigas homojn, ni trovas, ke ĉiu el ni deziras nur bonajn, agrablajn, belajn kaj pozitivajn aferojn, sen la plej eta deziro trakti ion malagrablan aŭ nedezirindajn. Sed tio .estas neeble

En ĉi tiu dualisma mondo, ne ekzistas plezuro sen doloro, nek lumo sen mallumo, nek bono sen malbono, nek vivo sen morto. La du flankoj de la monero estas neapartigeblaj. Tio signifas, ke tio, kion ni sopiras profunde .en ni mem, ne povas esti akirita de ĉi tiu mondo

Homoj serĉas — jes, ili serĉas per sia tuta forto — sed ili ne kapablas trovi tion, kion ili serĉas, kio naskas malesperon kaj senesperecon. Tio kondukas ne nur al malespero, sed ankaŭ al granda indigno kaj intensa kolero, kaj sekve al perfortaj agoj. Ĉio ĉi okazas, ĉar ili ne serĉas tion, kion ili serĉas, en la ĝusta loko, kaj rezulte, ili ne trovas tion, kion .iliaj koroj deziras

Homoj en nia tempo ne scias multon pri la signifo kaj .celo de la vivo, kaj tial ili suferas pro konfuzo kaj konfuziĝo

Laŭnature, homoj estas cel-movitaj estaĵoj. Se al ili mankas vivocelo, kaj se iliaj mensoj, energioj, volo kaj

emocioj ne estas direktitaj pozitive kaj konstrue, ili turnos sin al detruaj vojoj kiel alkoholo- kaj drogmanio, perforto, ktp. La finfina celo de la vivo estas koni Dion, kaj estas devo de individuoj harmoniigi siajn rolojn kaj eksterajn agadojn per justaj agoj, sanaj perspektivoj, pozitivaj sintenoj kaj la utila .kanaligo de siaj emocioj

Ĉi tiuj du aspektoj de nia naturo — la interna aŭ spirita aspekto kaj la ekstera aspekto — ne estas kontraŭdiraj se komprenataj ĝuste. Male, ili subtenas unu la alian kaj helpas nin disvolvi kaj plibonigi niajn fizikajn, psikologiajn, emociajn .kaj spiritajn kapablojn kaj potencialon

Homoj vivas en granda malpleno, sen intelekta stimulo aŭ psikologia stimulo. Ili sentas sin enuigitaj pro manko de celo kaj la foresto de io ajn, kio povus doni al iliaj vivoj valoron kaj signifon. La averaĝa homo eble kapablas funkcii kaj konduti kvazaŭ ili estus psikologie kaj mense sanaj, sed ?ĉu ili estas feliĉaj

La ĉefa celo de la vivo estas scii, kiuj ni estas kaj kia estas nia vera naturo. Se ni donas al la pli profundaj aspektoj de la vivo la atenton, kiun ili meritas, ni neeviteble sentos feliĉon, ĉar homa feliĉo estas ligita al konekto kun sia spirita .memo, sen kiu oni ne havas ekziston aŭ ekziston

La timo pri malsukceso aŭ malsano estas nutrata per konstanta pensado pri ĝi ĝis la ideo pri malsukceso trapenetras el la konscia menso en la subkonscion kaj fine atingas la pli altan konscion. Tiam, la timo, enradikiĝinta en la subkonscio kaj pli alta konscio, komencas multiĝi kaj kreski ĝis ĝi plenigas la konscian menson per fiherboj de timo, kiuj ne estas tiel facile ekstermeblaj kiel la komenca penso kiam ĝi ĝermas. Ĉi tiuj malutilaj fiherboj fine portas venenajn kaj mortigajn fruktojn. Feliĉe, ĝiaj radikoj povas esti ekstermitaj de interne per forta fokuso sur kuraĝo kaj enstampado en la konscio de absoluta fido al Dio kaj ke Li

kapablas helpi tiujn, kiuj volas helpi sin mem kaj protekti ilin
.kontraŭ damaĝo

Iam estis malgranda veziko flosanta sur la marsurfaco,
singarda pri ŝtormoj kaj fulmoj, kiam ŝi aŭdis voĉon flustri al
"Ŝi: "Malgranda veziko de la vivo, kio estas malĝusta kun vi

Ĉu vi ne scias, ke vi estas parto de la oceano de la vivo?

La malgranda veziko ĉirkaŭrigardis kaj komprenis tiun
.fakton

Homa konscio flosas kiel eta veziko Sur la surfaco de la
maro de kosma konscio, pensante ĝin kiel provizoran
vezikon, tremante pro timo pri malsano, malriĉeco kaj morto
Ho veziko, ĉu vi timas la oceanon? Rigardu ĉirkaŭen, observu
atente Ŝovu vian perspektivon de via tuja ĉirkaŭaĵo al la
senfina sfero de Dio Plonĝu pli profunde, plilarĝigu vian
komprenon, por ke vi sciu kaj estu certa Ke vi estas unu kun
Lia vasta maro, kaj ke Dio estas kun vi Li protektas vin, li
subtenas vin, nun kaj eterne

Evitante kaptilojn kaj kaptilojn

Kiam ajn vi sentas fortan deziron en via koro, kiu
instigas vin plenumi ĝin, uzu juĝon kaj demandu vin: "Ĉu ĉi
tio estas bona deziro, kiu povas esti plenumita, aŭ malbona
deziro, kiu ne devus esti honorata?" Nesanaj materiaj deziroj
kuraĝigas niajn malbonajn kutimojn donante al ni falsajn
esperojn kaj iluzion feliĉon. En tiaj kazoj, la povo de juĝo
devas esti alvokita por malkaŝi la veron. Malbonaj kutimoj
finfine kondukas al malfeliĉo. Kiam ilia vera naturo estas
malkaŝita, ili fariĝas senpovaj kapti homon en la kaptilojn de
.sufero kaj la kaptilojn de mizero

Reflektoj kaj rakontoj

En vivo kaj en morto, en malĝojoj kaj katastrofoj, mia
fido al Vi, ho Sinjoro, restas forta kaj neŝancelebla, firma kaj
neŝancelebla

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej homamasajn lokojn,
tiel mi vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj areoj de mia vivo
.kaj ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo

La rakonto pri la moskcervo

Mosko estas altvalora substanco kun fortaodoro,
trovebla en la umbiliko de la moskcervo, kiu vivas en la alta
.Himalajo

Kiam la cervo atingas certan aĝon, la alloga mosko
komencas sekrete elflui el ĝia umbiliko, kaj la cervo agitiĝas
pro tiu allogaodoro kaj komencas danci kaj serĉi la fonton
.de tiu agrablaodoro

Ĝi moviĝas de loko al loko, flarante inter rokoj kaj sub
arboj, serĉante ĉie la fonton de tiu ekscitaodoro

Fine, li koleras kaj pli agitiĝas kaj maltrankviliĝas kiam li
ne trovas vortojn kaj ne povas trovi tion, kion li serĉas kun
.sopiro kaj pasio

En fina provo atingi la fonton de la mosko, ĝi saltas de la
altegaj rokaj klifoj en la profundan valon por alfronti sian
sorton kaj renkonti sian morton, ĉe kiu punkto la ĉasistoj
.kapablas kapti ĝin kaj eltiri la moskosakon aŭ glandon el ĝi

Rilate al tio, unu el la iluminataj poetoj deklamis ion
:similan al

!Ho moskcervo, vi malsaĝulo
?Kial vi suferas? Kial vi estas sendorma

Ĉi tiu mosko estas havebla
!Kun via ventrosako, vi malsaĝulo

Eĉ se vi tuŝus per via nazo
De vi venas la sekretaodoro
Vi gajnintus tion, kion vi esperis

Kaj vi vivis sen elspezi

Ĉu vi ne opinias, miaj amikoj, ke la plejmulto da homoj
kondukas kiel moskcervoj? Ili ĉiam kaj eterne serĉas feliĉon
.ĉie ekster si mem

Jes, ili serĉas feliĉon en ludo, kaj indulgante sin ĝis
elĉerpiĝo en deziroj kaj avidoj. Ili grimpas la glitigajn vojojn
de riĉeco ĝis ili finfine saltas de la klifoj de altaj espero al la
rokoj de frustrigo kaj malsukceso, kiam ili ne kapablas trovi
la veran feliĉon konservitan en la plej profundaj niĉoj de siaj
.animoj

Se ni turnas niajn pensojn internen kaj profunde
pripensas, ni trovos en la trankvilo de la animo la fonton de
.vera kaj daŭra feliĉo, kiun ni serĉas

Ni ne rajtas esti kiel la moskcervo, pereante serĉante
feliĉon en la malĝustaj lokoj. Prefere, ni devas esti atentemaj
.kaj provi trovi feliĉon en ni mem, ne ekster ni mem

La Rakonto de la Butono

Iam viro venis al mi kaj diris, ke li suferas de kronika
:kormalsano, kaj aldonis

Mi provis multajn aferojn, sed mi ne kapablas seniĝi de"
".la kordoloro

Post trankvila pripensado, mi petis lin alporti al mi
:tondilon. Li rigardis min tremante kaj diris

"?Ĉu vi intencas tratanĉi mian koron, sinjoro"

Mi ridis kaj respondis: "Mi ne estas kuracisto. Ĉu vi iam
"!aŭdis pri iu, kiu uzas tondilon por fari kirurgion

Fine, li kontraŭvole alportis tondilon, do mi detranĉis
unu el la butonoj de lia mantelo kaj diris al li ne kudri alian
butonon en ĝian lokon, kaj ne meti sian manon sur la lokon
kie la butono mankis. Mi ankaŭ diris al li reveni al mi post du
.semajnoj, kaj mi atendis, ke li resaniĝos dum tiu tempo

La viro ridis kaj diris: "Mi faros kiel vi petis, ĉar mi fidas
vin, sed mi opinias, ke ĝi estas la plej stranga medikamento,
"!kiun oni iam preskribis al mi

:Du semajnojn poste li kuris al mi kaj diris, mirigita

La specialistoj certigis min, ke mi resaniĝis de"
kormalsano. Do, pro Dio, kion vi faris? Ĉu vi eltiris feinon el
"?butono

Mi respondis kun rideto: "Jes! Via mano konstante ludis
".kun la butono, kaj la butono estis vicigita kun la koro

Tiu butono estis la feino, kiu kaŭzis vian kordoloron. Do
mi detranĉis la butonon kaj diris al vi, ke vi ne remetu ĝin aŭ
metu vian manon sur vian koron. Tiamaniere, via koro
!liberiĝis de la premo kaj ĉesis dolori vin

Ĉio moviĝas rapide, kaj homoj estas okupataj pri multaj
aferoj. Kompreneble, estas pli bone rikolti la abundon de la

mondo ol perdi tempon, lasante la sezonon pasi kaj fine senmane. Sed kion oni devus rikolti estas la plej riĉa rikolto de la vivo: alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin. La sola maniero atingi veran feliĉon estas plenumi ion en ĉi tiu mondo kaj .ankaŭ atingi spiritan sukceson

Tiuj, kiuj konas Dion, ne komencas siajn ĉiutagajn devojn antaŭ ol unue mediti pri Dio kaj ŝarĝi siajn mensojn kaj korpojn per benita dia energio

La multaj postuloj de la mondo povas malinstigi tiujn, kiuj serĉas siajn spiritajn celojn, kaj deturni ilin de ilia elektita vojo. Sed tiuj kun neŝanceblebla persistemo ne permesas al io ajn forpuŝi ilin de sia kurso; ili persistas kun persistemo .sendepende de malfacilaj aŭ malfavoraj cirkonstancoj

Kion ajn la mondo donas al ni, ĝi ne kontentigos la sopiron de niaj koroj, kiuj sopiras ion pli stabilan, pli gravan kaj pli altvaloran ol ĉio, kion enhavas la trezoroj kaj riĉaĵoj de .la mondo

Kiam homo mortas — vivu longe — neniuj potenco sur la tero povas fari ion por ili. Kiu povas helpi nin post kiam ni forlasos ĉi tiun mondon? Dio. Tial ni devas ĉiam memori, ke ĉi tiu mondo estas nur provizora haltejo sur nia vojaĝo al nia ĉiela hejmo, kie ni vivos eterne en la ĉeesto de la Plej .Kompatema

Troa riĉeco ne garantias sanon, pacon kaj efikecon, sed atingi pacon kaj efikecon kondukos al ekvilibra sukceso sur .kaj spirita kaj materia niveloj

Plej multaj homoj evoluigas mensan efikecon nur por atingi materialan sukceson. Sed kiam persono fariĝas mastro de si mem kaj regas siajn psikologiajn povojn kaj agas laŭ la dia plano, lia vivo estos benita, kaj li gustumos la nektaron de la spirito dum sur ĉi tiu tero. Li jam ne estos kaptito de

kutimoj kaj deziroj, sed lia konscio transformiĝos en la koron
de la dia ĉeesto, kaj li restos tie ĝuante renoviĝintajn
.plezurojn, kiuj spitas priskribon

La korpo estas la plej granda apoteko

Medicinaj esploristoj malkovris, ke kiam ni spertas
superfortan ĝojon, la korpo produktas antidepresiaĵojn kaj
aliajn stres-reduktajn substancojn, kiuj estas same potencaj
kaj efikaj kiel tiuj preskribitaj de kuracistoj. La korpo estas la
plej granda apoteko sur la Tero, kapabla produkti la ĝustan
aferon en la ĝusta tempo, kiam ni estas en harmonio kun la
.spirita ekvilibro, kiun Dio metis en nin

Ne ĉiu streso estas malutila; streso vekas la vitalan
energion fluantan tra niaj korpoj kaj stimulas agadon kaj
movadon. Studoj montris, ke akceptebla kvanto da streso
.estas utila

Sed la problemo ekestas kiam streso superas sanan
nivelon

Ĉiu el ni havas personan limon al streso, kaj kiam tiu
limo estas superita, ni fariĝas pli stresitaj ol ni devus esti, kaj
ni eble ne konscias pri tio ĝis problemoj komencas aperi en
.la korpo, emocioj kaj menso

La vivo kun Dio estas ĝojo kaj feliĉo, dum sen Dio estas
angoro, tumulto, malfacilaĵoj, kaj eĉ katastrofo. Do kiel ni
povas trovi pacon kaj trankvilon en vivo dominata de
katastrofoj kaj tragedioj, kaj alporti iom da feliĉo al ĉi tiu
?tero

La unua postulo estas esti konscia pri la premoj de la
vivo kiam ni estas sub ilia influo

Dio estas Ĉioscia kaj Ĉioscia, kaj Li dotis niajn korpojn
per signaloj kiel komforto, malkomforto, trankvilo kaj angoro,

kaj ni devas atenti ĉi tiujn signalojn. Ekzistas dia inteligenteco en niaj korpoj, kiu provas diri al ni ion, kaj ni devas aŭskulti ĉi tiujn mesaĝojn dum tempoj de streso aŭ ripozo. Kiam vi sentas vin streĉita, fokusu vian menson sur la parto de via korpo, kiu spertas streson, poste profunde enspiru kaj samtempe milde streĉu tiun parton ĝis ĝi vibras. Poste malstreĉiĝu kaj liberigu la streĉon. Ĉi tio helpas konservi energian kaj vitalan ekvilibron en la korpo kaj .protekti ĝin kontraŭ la malutilaj efikoj de streso

Ni ankaŭ povas regi emocian streson per spirado. Kiam vi sentas timon aŭ ajnan alian malutilan emocion, enspiru kaj elspiru malrapide, profunde kaj ritme plurfoje, permesante al via korpo malstreĉiĝi ĉe ĉiu elspiro. Ĉi tio helpas malrapidigi vian rapidan korbato, restarigi normalan sangocirkuladon, faciligi la fluon de vitala energio tra viaj nervoj, kaj helpas .trankviligi vian menson kaj klarigi viajn pensojn

La vivo ne estas kriza situacio; ĝi estas bela dia esprimo, kaj ni devus ĝui ĝin. Ni memoru, ke rideto estas povo; se ni .ne uzas ĝin, ni perdas gravan aspekton de la vivo

Homoj estas animoj kun emocioj kaj sentoj, kaj ili havas korpon, kiun ili portas kiel veston aŭ eksteran mantelon. Sed tiel longe kiel ni vivas nur sur la nivelo de la korpo kaj emocioj, ni falos sub la negativan influon de streso kaj .streĉiteco

Kiam ni estas en harmonio kun nia esenca naturo, kiu estas la spirito, la ĝojo de la spirito fluas en la koron kaj transformiĝas en amon. Senti ĉi tiun amon, ligitan al la paco kaj trankvilo de la animo, kaj agi kaj interagi sub ĝia harmonia influo, estas la plej taŭga maniero vivi nature en mondo plena de streĉoj kaj kontraŭdiroj. Harmonii kun ĉi tiu .ĝojo estas la solvo al la problemoj de la vivo

Noto: Rilate al la aserto: "La korpo produktas antidepresiaĵon kaj aliajn substancojn, kiuj reduktas streson kaj streĉon, ne malpli potencajn kaj efikajn ol tiuj preskribitaj de kuracistoj", ĉi tio ne estas konsilo rezigni pri medicinaj .konsiloj kaj receptoj, tial la bezono de klarigo

Magnetaj ekvacioj

Persono kun forta ĉeesto kaj malbonaj tendencoj +
bonkora sed malvola persono = malbona magnetismo
superregas bonkorecon

Malfortvola persono kun malbonaj tendencoj + fortvola
persono kun bonaj tendencoj = la bona magnetismo venkas
la malbonan

Malforta spirita magnetismo + malbona biomagnetismo
= forta malbona magnetismo

Forta morala forto + malforta morala forto = pli granda
morala forto

Persono kolera kaj perforta + persono milda kaj afabla =
la magnetismo de kolero superregas mildecon

Forta, ekvilibra kaj trankvila temperamento +
temperamento kiu foje emas al malkontento = la
magnetismo de trankvileco superregas

Kronika enradikiĝinta fiasko + malpli enradikiĝinta
fiasko = forta fiaskomagnetismo

Forta pozitiva sukceso + malpli pozitiva sukceso =
plifortigita sukceso

Forta fiaskovibrado + forta sukcesvibrado = aŭ forta
fiaskomagnetismo aŭ forta sukcesmagnetismo, depende de
la ĉirkaŭaĵo kaj kondiĉoj

Forta, sana menso + kompleta nescio = aŭ ruzeco kaj
lerteco aŭ nescio kaj stulteco

Elstara spirita povo + elstara praktika povo = Spirita
magnetismo - vere elstara praktika povo

Se homoj povus vidi la amasojn da planedaj estaĵoj en la
etero ĉirkaŭanta ilin, eble iuj provus trovi siajn forpasintajn
amatojn. Dio malfermis miajn spiritajn okulojn, kaj mi vidas
multajn el tiuj animoj, kiuj forlasis la teran sferon. Per
profunda fokuso sur la spirita okulo (la centro de la frunto),
oni povas vidi per interna vizio la radiantan mondon loĝatan
de ĉiuj bonaj animoj, kiuj supreniris al la etera ebeno al la
.ĉeesto de la Plej Kompatema

Ĉe homoj, la koro agas kiel sendrata ricevilo kaj la
spirita okulo kiel sendilo. Eĉ se vi ne povas vidi viajn
forpasintajn amatojn, se vi trankvile enfokusigas viajn
sentojn al la koro, vi povas senti la ĉeeston de tiuj karaj al vi,
kiuj nun vivas en eteraj korpoj, ĝuante la pacon kaj
sekurecon de Dio kaj ĝojante pri sia libereco de la limoj de la
korpo, tiel ke vi trovas konsolon en ilia paco kaj via koro
.estas trankviligita pri ili

Kiam mi eldiras la nomon de Dio, mia tuta estaĵo
fandiĝas en superan ĝojon. Sed ĉi tiu stato venis al mi nur
post granda peno. Komence, mi ne estis sopiranta, ĉar mia
menso tiam estis drivanta. Sed nun, tuj kiam mi enfokusigas
miajn pensojn kaj konscion sur la spirita centro - la spaco
inter la brovoj - ĉiuj pensoj malaperas, spirado ĉesas
propravole, la koro ĉesas bati, la tumulto de la menso
trankviliĝas, kaj statoj de ekzisto descendas sur la animon,
tiel ke mi spertas spiritan ekstazon kaj estas envolvita en dia
.feliĉo

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min trovi en mi mem la trezorojn, kiuj superas
.la revojn de reĝoj

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo, Vi estas mia
celo kaj mia aspiro

* * *

Faru min floranta rozo en via ĉiela ĝardeno, aŭ brilanta
perlo en via radianta amkolĉeno, aŭ donu al mi la plej
grandan honoron: la plej malgrandan lokon en via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Pandemioj, katastrofoj kaj perfortaj ŝanĝoj en la naturo,
kiuj alportas detruon, ruinigon kaj vastan damaĝon, ne estas
"diaj dekretoj". Ĉi tiuj katastrofoj devenas de homaj pensoj
kaj agoj. Kie ajn la delikata ekvilibro de bono kaj malbono en
la mondo estas interrompita de la amasiĝo de malutilaj
ondoj kaj vibroj kaŭzitaj de homaj malbonaj intencoj kaj
.misfaroj, kaoso regas kaj vasta detruo sekvas

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn el ili, ĉar ĉiu
.doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon

* * *

Malgraŭ la severeco de la eksperimentoj, ili estas kiel
fajro, kiu fandas ferercon por transformi ĝin en belan,
.daŭreman kaj multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Persono ne dediĉu ĉiujn intelektajn kapablojn, kiujn Dio
donacis al ili, al la serĉado de pasemaj aferoj, por ke ili ne
perdu sin en la labirinto de materiismo kaj ne kreu
nenecesajn limigojn kaj barojn por si mem. Anstataŭe, ili uzu
siajn intelektajn povojn por akiri la necesajn de la vivo kaj
klopodu disvolvi siajn moralajn kapablojn por distingi inter
.ĝusteco kaj malĝusteco, kaj inter malutilo kaj utilaĵo

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne povas akiri dian scion, kaj estas
konsilinde ne elspezi sian valoran tempon pri teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel portebla registriilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas
atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi
la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi
.sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en
prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj
lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj
.resaniĝon en momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan
voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la

faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian serenon,
melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj kelkfoje ni
stumblas kaj hezitas antaŭeniri. Ni devas lasi la lumon de Dio
esti nia gvida lampo dum ni iras tra la malhelaj vojoj de la
vivo. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj mallumo,
la suno de radianco en la horoj de vekiĝo, la lumturo de
gvido, kaj la gvida stelo por tiuj, kiuj trairas la marojn de
.tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homo veki sian konscion el la dormo de
forĝeso al la vekiĝo de la spirito

* * *

Ni petas vin, Sinjoro, levi nian konscion el la profundoj
de nescio kaj mallarĝaj, limigitaj pensoj al la horizontoj de
.paco, lumo, amo kaj universala homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la potencoj kaj mirindaĵoj de
Dio kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu
ajn ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj
provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la
vualo, havos la pordon malfermitan por tiu, kiu estas [frapita
.de ĉiu kredanta mano]

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj streĉaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj transdonas al ni la tutan veron, ni vidus la
Teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ni vidus ĉiun pulveron
.kiel ruliĝantan mason da lumo

* * *

Tiuj, kiuj penetras per sia kompreno de materio al
spirito, komprenas la naturon de iluzio kaj konas la esencon
.de vero
* * *

Ĉu persono estas en la ĝangaloj de Afriko, sur
bataalkampo, suferante pro malsano aŭ malriĉeco, li devas
konvinki sin, ke la mano de Dio estas pli forta ol danĝero kaj
.kapabla protekti tiujn, kiuj serĉas rifuĝon en Li

Ne ekzistas pli efika maniero protekti sin. Kompreneble,
oni devas uzi logikon en traktado de eventoj kaj samtempe
.havi kompletan fidon al dia helpo
* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo
* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konfliktas kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo
* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj
* * *

La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj:
"Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en via
".koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min veki la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Min ne ĝenos amara, falsa kritiko, nek malavara laŭdo
kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon, ho
.Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo, kiu superas ajnan
homan amon milionojn da fojoj - amo, kiu plenumas ĉiujn
viajn dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj
.kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimismen
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona konduto de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco .signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn .aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu"
kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ .admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj
spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas
kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante
estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan
amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj
.Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de
siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Libereco de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesanaĵoj
pasioj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso
Literatura sukceso alportas psikologian feliĉon, kiun
.eksteraj cirkonstancoj ne povas forpreni de vi

* * *

Vi povas pasigi vian tutan tempon akumulante monon,
sed tiu mono ne donos al vi la daŭran pacon kaj sekurecon,
kiujn vi serĉas. Male, ĝi alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar
.feliĉo kaj paco loĝas en la menso, ne en la aferoj mem

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi iujn ajn
.el niaj taskoj. Jen nia plej granda devo al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke
pravigo ankoraŭ validas, tiam la tradicio havas signifon kaj
utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni

devas scii, kio estas ĝusta kaj sekvi ĝin, distingi, kio povas
.alporti al ni feliĉon kaj poste apliki ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ
sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari
vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio,
.kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se
vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi
sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de
.iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu
atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj
.superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj
tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne
estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron
.kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la
profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li
estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis
.al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed
post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas,
kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi
kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritati ĝspardon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili

abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj - Dio
gardu - perdas vian sanon. Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante
bonkorecon nur por esti renkontita kun indigno kaj malamo
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas
granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj
* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj
* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
bona harmonio kaj trakti pli glate kaj sekure homojn kaj la
.vivon
* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras

En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo
* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro
* * *

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas
* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon
krom se ili dividas sian sukceson kun aliaj, tio estas, siajn
spiritajn spertojn kaj pli altan scion, helpante ilin atingi
.sanktan scion

* * *

Tial, tiuj, kiuj atingas tiujn stadiojn kaj atingas tiujn
statojn, volonte ofertas komprenon al tiuj, kiuj bezonas ĝin.
Se vi deziras atingi veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran personan feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj

kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al siaj familianoj dum tiu tempo. Kvankam tiu persono
eble atingos iom da interna paco kiel rezulto, ilia konduto
estas egoisma kaj malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne
povas esti konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj
.ankaŭ profitas de ilia atingo

* * *

Simile, atingi materian sukceson estas ne nur nia rajto
ĝui bonfarton memstare, sed ankaŭ nia morala respondeco
al aliaj rilate al helpi ilin plibonigi siajn materiajn kondiĉojn
.kaj vivcirkonstancojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

* * *

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

* * *

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materiaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritaĵoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena kaj senhoma spaco, ekzistas
kosma ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj
kaj senvivaj estaĵoj en la universo, ondo de granda vivo fluas
.tra ĉio ekzistanta

* * *

Eterneco estas nia vera hejmo kaj konstanta loĝejo, kaj
nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas provizora ekzisto, kiel
mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni
seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, okupiĝado pri
profunda studado kaj evitado de egoismo. Sed la rezultoj,
kiujn ili atingis, kaj la atingoj, kiujn ili atingis, estis
.nemezureble pli grandaj ol la peno, kiun ili elspezis

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la

vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la
ĝardeno de la homaro kaj forpuŝas la bonajn kaj utilajn
.plantojn

* * *

Nescion oni devas venki per neŝanceblebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundon de la menso oni devas
kultivi kun fokusa atento [sur la pozitivaĵo], kaj bonajn
semojn oni devas akvumi per la akvo de fido. Kiam la viglaj
kaj varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos
kaj venkos la fiherbojn kaj parazitajn plantojn, ĉar mallumo
.ne povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciiĝi pri ĝi
* * *

Vera kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj
serĉas vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus
esti donitaj libere, sen atendo aŭ postulo. Atendo nur naskas
mizeron kaj malfeliĉon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro
* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas
* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj
* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo
* * *

Totala konscio estas absoluta, senfina konscio, kiu
konstante renovigas sin kaj ĝia kreemo neniam elĉerpiĝas,
.kaj per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem
* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo
* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadionojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj estas latentaj en cerbaj
ĉeloj kaj aperas kiel bonaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj
en pensoj

* * *

Persono, kiu suferas pro nesanaĵ kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en bonajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke persono
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo

* * *

Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝancelebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

* * *

Ĉiu, kiu malkaŝas la malfortecon de aliaj kaj kaŭzas al ili
embarason kaj indignon, estas malproksima de saĝo kaj
.sana juĝo

* * *

Diraĵoj por ĉiuj tempoj kaj lokoj

Tiuj, kiuj estas en harmonio kun Dio, vidas impresan
belecon kaj gustumas superan dolĉecon, kiun oni ne povas
.sperti alimaniere

Kiam mia animo vokis al Vi, la nuboj de Via silento
eksplodis, ho Dio, kaj la pluvo de Via kompato verŝiĝis
torente ĝis ĝi fariĝis superflua inundo de Via graco. Via
benita rivero englutis la bordojn de mia estaĵo, kaj mia
animo plonĝis en la akvojn de eterneco, kaj la veziko de mia
malgranda vivo dissolviĝis en la oceano de Via
.ĉioampleksanta ekzisto

Mia mentoro instruis al mi kiel uzi la ĉizilon de saĝo por
fari al mi templon indan je la dia ĉeesto
Se vi volas atingi noblan celon, komencu per kreado de
mensa modelo por ĝi. Vi nun povas firme establi ajnan
direkton en via konscio se vi plantas fortan ideon en vian
menson; tiam via tuta estaĵo konformiĝos al tiu ideo, kaj viaj
.agoj akordiĝos kun ĝi

Kiam vi tuŝos la dian koron, viaj problemoj malaperos,
amo plenigos vian koron, kaj mirindaj spiritaj spertoj dancos
.kiel puraj fontanoj en la ĝardenoj de via menso
Multaj nuboj provas kaŝi vin kaj kaŝi vin de mi, sed tra la
roso de larmoj de sopiro, via benita nomo aperas al mi,
fulmante per hele oraj literoj de malantaŭ ĉiuj kurtenoj kaj
.vualoj

Pureco de konscienco signifas trvideble trakti la veron
Ekzistas esencaj bezonoj kaj kion iuj konsideras
"necesaĵoj", kiuj estas fakte nenecesaj kaj superflujaj. La vivo
devus esti simpligita per fokuso sur bazaj bezonoj kaj
.eliminado de nenecesaj luksoj

Kiel alta vi estas, ho amikeco, kaj kiel fekunda kaj
sankta estas via grundo! Amo estas via nutraĵo kaj lojaleco
via trinkaĵo

Kiam du homoj marŝas en harmonio kaj akordo malgraŭ
siaj diferencoj, ili estas unuigitaj de unu celo: trovi pacon kaj
trankvilon de la animo en pura amo kaj reciproka lojaleco,
kaj kie la amanto ne serĉas plezuron je la kosto de la amato,
tiam, en la ĝardeno de altruismo, la bonodoraj floroj de
.amikeco floras kaj disvastigas sian dolĉan odoron
La mondo trejnas niajn mensojn alimaniere, kutimigante
nin al tiom da aferoj, ke ni komencas pensi, ke feliĉo estas
neatingebla sen ili. Sed la vivo, kaj aparte la vivoj de infanoj,
devas esti simpligita; alie, la vivo instruos ilin per amaraj
.seniluziigoj

La vero estas pli preciza kaj realisma ol nura penso aŭ
imago, sed tio, kion ni pensas aŭ imagas, povas kelkfoje
realiĝi

Imago estas decida elemento en la kreiva pensado.

Tamen, imago devas maturiĝi kaj transformiĝi en firman
.konvinkon, kaj tio estas neebla sen forta voloforto

Se vi bildigas ion per via tuta voloforto, via imago
transformiĝos en personan konvinkon, kaj kiam vi povas
konservi tiun konvinkon

Malgraŭ ĉiuj kontraŭaj opinioj, via konvinko realiĝos

Oni devas lerni stari memstare, subtenate de siaj
propraj virtoj kaj memvaloro

Spirita ĝojo estas renoviĝinta ĝojo kaj aperas pli kaj pli
ĉe tiuj, kiuj profunde pensas pri Dio. Ĝi estas ĝojo, kiu helpas
fari la ĝustajn decidojn kaj fari ĝustajn aferojn, kaj kiam ĝi
troviĝas, nesanaĵ deziroj kaj avidoj malaperas, ĉar ili perdas
.sian allogon kompare kun spirita ĝojo

Nia Ĉiopova Kreinto donis al ni vivon, forton kaj saĝon,
kaj estas nia devo doni al Li nian atenton kaj levi niajn korojn
al Li en amo, dankemo kaj rekono de Lia favoro kaj
.bonkoreco

Helpu min, ho Dio, ne ekbruligi la fajron de kolero, por
ke mi ne bruligu per la flamoj de indigno la verdajn oazojn de

paco en mi mem kaj en aliaj. Helpu min estingi la fajron de
.furiozo per la ĉiam fluanta pluvo de mia amo
La lago de mia mildeco kaj mia paco restu trankvila kaj
senmova, neĝenata de la ŝtormoj de malkontento, kiuj
alportas nenion krom mizeron
Plenumi agojn motivitajn de sento de devo, aŭ oferi
personajn dezirojn por servo kaj amo al alia persono, estas
.multe pli bone ol fari tion pro timo
Eĉ kiam persono ĉesas malobei diajn leĝojn, li faru tion
.pro amo al Dio, ne pro timo de Lia puno
Kion ajn vi timas, deturnu viajn pensojn de ĝi. Lasu ĝin
.al Dio kaj plifortigu vian fidon al Li
Timo ĉiam estas kun homo, kaj seniĝi de ĝi eblas per
pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Povas esti malfacile komence iri laŭ la vojoj de virto, sed
ili estas benitaj vojoj, kiuj kondukas al trankvilo kaj vera
.feliĉo
Brilu la gloro de Dio sur ĉiun angulon de niaj vivoj, Lia
.amo loĝu en niaj koroj, kaj Lia lumo plenigu nian konscion
Ho mia dia amato, la floroj floras kaj la sezonoj
ŝanĝiĝas, kaj ĉiuj parolas pri vi. La plenluno malkaŝas la
traĵtojn de via rideto, kaj la suno portas vian ĉielan lampon.
Mi naĝas en maro da larmoj, superfluante de sopiro al vi. En
la folioj de la arboj kaj la vejnoj de la homaro fluas via vivo
kaj vigleco, kaj mi sentas la baton de via kosma koro pulsante en
...la mia propra
Kiam mi sentas vian ĉeeston, mi sentas min kvazaŭ mi
estus veka en alia mondo, kaj de tempo al tempo mi sonĝas
pri ĉi tiu tero kaj ĉi tiu malgranda korpo - mia propra. Mi
estas veka en senfina feliĉo, kaj mia revo pri tera vivo estas
parfumita de la feliĉaj memoroj de miaj vekaj momentoj kun
vi. Mi elradikigis la fiherbojn de koŝmaroj el la ĝardeno de
miaj sonĝoj kaj plantis anstataŭe la rozojn de mia inspiro, kie
laodoro de mia sopiro altiros vin, kaj vi venos por kunporti
.min al la horizontoj de eterna feliĉo

Ho Dio, faru min travidebla per pureco kaj pureco, por
.ke mi povu elporti Vian resanigan lumon en mi
Trankviligu la tremantan spegulon de mia menso, por ke
ĝi povu reflekti vian senfinan vizaĝon
Malfermu la fenestrojn de la fido larĝe, por ke mi povu
enspiri la odoron de via paco

Ho Vi, kiu radiantas en Vi mem, ho Moŝto, kiu spitas
priskribon, rigardu per miaj okuloj, kiuj sopiras Vin, por ke mi
.vidu nenion en la ekzisto krom Vi
Malantaŭ ĉiuj fenomenoj kaj aperoj de la vivo kuŝas la
silenta voĉo de Dio, kiu konstante vokas nin per floroj,
sanktaj libroj, niaj konsciencoj, kaj ĉiuj belaj aferoj, kiuj igas
.la vivon inda je vivo

Ĉiu peno farita de la serĉanto por atingi spiritajn pintojn
.estas kalkulita de Dio por li kaj bone rekompencita pro ĝi

Ni petas Vin, ho Sinjoro, lumigi niajn mensojn per la
lumo de Via vero, igi niajn korojn bati per Via amo, kaj
.plenigi niajn animojn per Via ĝojo kaj la abundo de Via graco
El tiu travidebla horizonto, kiun la menso ne povas
penetri, Dio elverŝas Sian eternan lumon, kaj el la kosma
menso venas sublimaj inspiroj kaj benitaj potencoj, kaj
.kreiva agado fluas en malfermajn kaj harmoniajn mensojn
Kiam vi trovos, ke via animo, via koro, ĉiu sparko de
inspiro, la blua ĉielo, la brilantaj steloj, la montoj, la tero, la
birdoj kaj la floroj estas ĉiuj ligitaj kune per ununura fadeno
de kosma ritmo, spirita ĝojo kaj universala unueco, tiam vi
komprenos, ke ili ĉiuj estas ondoj sur la brusto de la dia
.oceano, kiu ne havas bordon

Se ni forgesas nian Kreinton, ni meritas suferon. Ni
devas kompreni, ke Dio estas nia amato kaj amas nin, kaj ĉi
.tiu scio liberigos nin de niaj problemoj kaj sufero

La vera amanto de Dio neniam ĉesas sian serĉadon por

Li, eĉ se li malsukcesas trovi Lin post multaj provoj. Same
kiel ondo devas reveni al la koro de la oceano post kiam la
ŝtormo trankviliĝas, tiel ankaŭ la serioza serĉanto; li posedas

implican kredon, ke la obstakloj disfalos kaj ke li neeviteble
kuniĝos kun la kosma oceano pli frue aŭ pli malfrue - tiu
.senfina oceano, el kiu li venis kaj al kiu li revenas
Kiam la menso konstante pensas pri la dia amato, la
koro kantas kantojn de ĝojo kaj feliĉo
Spirita emaniĝo estas la eliro de la homo de tio, kio li
.estas nun, al tio, kio li estos en la estonteco
Persono ne povas kaŝi sian veran naturon de aliaj, la
vibroj de iliaj pensoj iel reflektiĝos en ilia konduto kaj aperos
.tra iliaj agoj

Multaj homoj miskomprenas liberecon; ili konsideras
liberecon fari tion, kion oni ŝatas fari, kaj mi nomas ĉi tiun
.liberecon la libereco de kapricoj

Pro miskompreno pri la vera naturo de libereco, iuj
gepatroj sklavigas siajn infanojn al tradicio per tuja plenumo
de iliaj deziroj. La infano tiam kreskas kredante, ke kondiĉe
ke iliaj deziroj estas plenumitaj, ili estas feliĉaj, kaj ke la celo
de la vivo estas plenumi ĉiun deziron. Tamen, ili poste
malkovras, ke ili eraris, ĉar la ekstera mondo estas tute
malsama ol la hejma vivo, kaj ili lernas, ke plenumi ĉiun
deziron ne estas facile! Aliaj povas flankenpuŝi ilin kaj ignori
ilin en la serĉado de siaj propraj deziroj. Sekve, la infano
fariĝas hardita kaj emocie sensenta pro la superforta
impulso kontentigi siajn proprajn dezirojn. Tial, gepatroj
devas helpi siajn infanojn disvolvi sian volon kaj juĝon, por
ke ili povu vivi en la mondo sen fali en ĝiajn kaptilojn kaj
.faltruojn

La patrino diras: "Eduku lin kun amo." Kompreneble,
trakti infanojn kun amo ĝenerale estas bone, sed tro multe
da dolĉeco difektas dentojn, kaj simile, tro multe da
dorlotado difektas infanojn. Iom da firmeco kaj decidemo
estas necesa, sed se infano estas traktata kaj punita severe
pro eraro, la konsekvencoj estos teruraj. Devus esti ekvilibro
en kiel infanoj estas traktataj kaj traktataj; ĉiu patro devus

moderigi sian temperamenton per amo kaj tenereco, kaj ĉiu
.patrino devus spici sian amon per saĝo kaj racio
Persono devas konservi stabilan psikologian staton de
amo kaj sopiro al Dio. Mi provis multajn laborojn, sed kia ajn
estas la naturo de mia laboro, miaj pensoj ĉiam restas kun
.Dio

Ni devus ĝui ĉi tiun kreaĵon, sed sen permesi al ĝi
sklavigi nin. Kaj sperto instruis al mi, ke la ĝojo trovi Dion
.estas senkompara

Antaŭ ol komenci gravajn taskojn, oni devus sidi kviete,
trankviligi la sentojn kaj pensojn, mediti profunde, kaj serĉi
.dian helpon por akiri spiritan gvidadon kaj solidan direkton
Lasu min kompreni, ke la rideto sur la vizaĝo de la
tagiĝo, sur la lipoj de floroj, kaj sur la vizaĝoj de noblaj viroj
kaj virinoj estas via rideto

Min ne influos sinsekvaj bildoj de malfeliĉoj,
malbonŝanco, malsano aŭ iuj ajn neatenditaj obstakloj, ĉar
mi komprenas, ke disciplinita konscio proksime rilata al
kosma konscio ne implicate suferas pro malsukcesoj kaj
.ĉagrenoj

Libereco signifas la kapablon agi laŭ saĝo, ne laŭ la
diktaĵoj de pasioj, kutimoj kaj kapricoj. Obei la memon
kondukas al sklaveco, dum cedi al la instigoj de la spirito
.kondukas al liberiĝo de limoj

Ne gravas por mi ĉu mi loĝas en luksa palaco aŭ humila
dometo, kondiĉe ke Dio estas kun mi
Mi uzos mian honeste gajnitan monon por vivi simple,
.rezignante pri ekstravaganca vivmaniero

Per fido al Dio kaj la uzo de voloforto, homo povas venki
malsanon, malsukceson kaj nescion, kondiĉe ke la vibroj de
la volo estas pli fortaj ol la vibroj de fizikaj aŭ psikologiaj
malsanoj. Ju pli kronika la malsano, des pli forta kaj pli
celkonscia devas esti la volo, kaj des pli profunda kaj pli
.firma la fido, por atingi la deziratan rezulton

Inspiru min, ho Sinjoro, meti mian fidon en Vin sole, ne
en homajn rimedojn de protekto. Ne lasu min lasi timon kaj
maltrankvilon paralizi mian senliman forton alfronti iujn ajn
provojn de la vivo. Ne lasu min imagi akcidentojn,
katastrofojn kaj malbonŝancojn pro timo de ilia efektiva
manifestiĝo per penso kaj imago. Kaj lasu min kompreni, ho
Sinjoro, ke ĉu mi estas veka aŭ dormanta, veka aŭ perdita
en revoj, viva aŭ mortanta, Via protekta ĉeesto ankoraŭ
.ĉirkaŭas kaj gardas min

La saĝuloj diras: La frukto de bonfaroj motivitaj de amo
al Dio kaj virto estas harmonio kaj pureco. La frukto de agoj
motivitaj de egoismaj deziroj kaj ambicioj estas doloro kaj
sufero. La frukto de malbonaj agoj estas nescio kaj
.malsaĝeco

Bonfaroj alportas feliĉon, dum mondaj agoj pelataj de
amo al si mem kondukas al sufero kaj doloro. Daŭraj
malbonaj agoj, tamen, detruas la kapablon de homo por
.distingo kaj kompreno

Se vi deziras vivi en paco kaj harmonio, viaj intencoj
devas esti bonaj, kaj vi devas disvastigi pensojn de boneco
kaj sentojn de amo. Se vi vivas virtan vivon, vi helpas aliajn
.per via ekzemplo kaj bona konduto

En la momento kiam mi sentos min maltrankvila kaj
mense konfuzita, mi retiriĝos al trankvileco kaj kontemplado
ĝis mi rekiros mian trankvilecon, kaj mi komencos ĉiun
.tagon pensante pri Dio kaj petante Lian helpon kaj gvidon
Decidu ne permesi al la sufokaj fiherboj de malamo
kreski kaj enfiltri la ĝardenon de via vivo, ĝardenon plenan
de la virtoj de nobla spirito. Kaj ju pli vi kultivas ĉi tiujn
bonodorajn, rozecajn ecojn, des pli Dio malkaŝos al vi la plej
.grandan sekreton de ekzisto en vi

La celo de la vivo estas atingi pacon, kontentecon,
senmortecon, sekurecon kaj scion pri la vero, kaj en la koro
de ĉi tiuj deziroj, kiuj moviĝas en ni, kuŝas la dia esenco
.profunde en ni

Mi trovu mian liberecon en Vi, ho Sinjoro, kaj komprenu,
ke mia vera hejmo estas Via tuta ekzisto kaj ke mi estas
.integrita parto de Via kosma konscio
Ho vasta, dia maro, lasu la riverojn de miaj deziroj,
fluantaj tra la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj, fine
.miksiĝi en viaj grandaj profundoj

Nur en la dia fortikaĵo ni trovas protekton kaj sekurecon,
kaj ne ekzistas pli sekura rifuĝejo ol senti sin proksime al Dio
.kaj tuŝi Lian ĉeeston

Ĉar homoj estas regataj de kutimoj, kiuj formas iliajn
inklinojn, tendencojn, karakteron kaj dezirojn, se tiuj kutimoj
estas malbonaj, karaktero fariĝas malutila kaj agoj fariĝas
malbonaj. Tial estas konsilinde prioritati bonajn kutimojn,
ĉar ili tiam gvidas niajn agojn kaj pensojn al noblaj celoj kaj
.alportas al ni sanon kaj feliĉon

Kie ajn estas malĝojaj kaj suferantaj animoj, mi trovas
mian konsolon en servado kaj konsolado de ili. Mi faros mian
plejebulon por alporti ĝojon al aliaj kaj simpatios kun iliaj
.sentoj kvazaŭ ili estus miaj propraj

Mensaj kapabloj ekzistas ĉe homoj, sed ili restas
subevoluintaj ĉe plej multaj homoj, kaj malsukceso kultivi ĉi
tiujn kapablojn kondukas al gravaj sekvoj. Kiel la korpo, la
menso bezonas taŭgan nutraĵon kaj ekzercadon por sano kaj
.vigleco

Diamanto ricevas kaj reflektas lumon, kaj tiel ankaŭ
faras puraj, travideblaj animoj, kiuj konas Dion kaj brilas per
Lia ĉeesto

Ho Sinjoro, Vi estas la vera riĉeco en la vivo, kaj
.trovante Vin unue mi trovos en Vi ĉion, kion mi bezonas
Homoj kutime koncentriĝas nur pri manĝaĵo, aero kaj
sunlumo por konservi bonan sanon, sed povas veni tempo,
kiam la sano malboniĝas malgraŭ abundo de ĉi tiuj eksteraj
vivfontoj. Tiam ekestas la bezono reŝargi la energirezervojn
.de la korpo de interne

Se la boato de mia menso alproksimiĝas al la rokoj de
avidaj deziroj, kiuj implicas danĝerojn kaj riskojn, pelate de
la furiozaj ŝtormoj de nescio, tiam estu, ho mia Dio, mia
lunturo kaj ĉiam gvidu min al la bordoj de Via justeco kaj
.boneco

Penso estas kiel flamo, kies koncentrita potenco devus
.esti uzata por forbruligi la obstaklojn, kiuj malhelpas atingon
Dio troveblas per konstanta dia amo. Kiam ni amas Dion
pli ol Liajn donacojn, Li venos al ni. Li donis al ni liberan
volon kaj la povon elekti, por ke ni povu distingi inter la
pasemaj kaj sensignifaj donacoj de la mondo kaj la donaco
.de proksimeco al Li kaj la ĝojo de Lia benita ĉeesto
Ni ricevis memoron por ke ni povu praktiki memori
bonajn aferojn ĝis ni finfine povus memori la plej grandan
bonon: Dion

La brizo de Via amo fluas tra mi, ho Sinjoro! Kaj la folioj
de mia vivo dancas kun ĝojo ĉe Via alveno. Ilia ĉarma susuro
drivas tra la aero, invitante la lacajn ripozi en la ombro de
.Mia spirita paco

La malfacilaĵoj de la vivo ne celas damaĝi nin;
anstataŭe, problemoj kaj malsanoj ofertas al ni lecionojn.
Niaj doloraj spertoj ne celas detrui nin, sed purigi nin kaj
akceli nian revenon al nia pura fonto — Dio — kiu laboras en
.ĉiu maniero por helpi nin kaj revenigi nin al nia ĉiela hejmo
Senfineco estas nia vera hejmo, kaj nia vojaĝo al ĉi tiu
tero kaj en ĉi tiuj fizikaj korpoj estas kiel mallongdaŭra viza
vojaĝo

Sinjoro, mi scias, ke laŭdo ne levas min, nek kritiko
malgravigas min. Mi estas tia, kia mi estas, antaŭ mia
konscienco kaj antaŭ Vi, mi daŭrigos sur ĉi tiu vojo, farante
mian plejebon por servi ĉiujn kaj klopodante gajni Vian
.favoron — en tio kuŝas mia feliĉo
Vi estas unika estaĵo kaj via esenco estas mirinda, do
ekkonu vian veran memon

Kun la tagiĝo de via alveno, la burĝonoj de mia sopiro
floros en bonodorajn, viglajn florojn
Ho Sinjoro, rapidigu la alvenon de tiu tago, kiam mi
teksos kolĉenon el tiuj rosaj floroj kaj metos ĝin sur Vian
benitan sojlon

Anstataŭ konstante klopodi plezurigi sin mem, li ankaŭ
provu alporti feliĉon al aliaj. Kiam li provas oferti spiritan,
intelektan aŭ materialan subtenon al aliaj, li trovos, ke liaj
propraj bezonoj estas plenumitaj kaj ke la taso de lia vivo
.superfluas per ĝojo

Tiuj, kiuj atingos brilan venkon super la mallumo sur la
tero, havos la lumon de gloro kiel sian parton kaj ĝuos
.internan pacon kaj feliĉon

Ho Sinjoro, senĉese disĵetu la semojn de Viaj benoj en la
grundon de mia koro, plugitan per petegoj, por ke ili kresku
en ombrajn arbojn, kies branĉoj portas la plej bongustajn kaj
.plej dolĉajn fruktojn de memkompreno

Ni ofte restas en doloro sen klopodi ŝanĝiĝi, kaj tial ni ne
trovas daŭran pacon kaj kontentecon. Se ni persistus kaj
penus, ni certe povus superi ĉiujn malfacilaĵojn. Ni devas
klopodi moviĝi de mizero al feliĉo, kaj de malespero al
.kuraĝo

Ho Dia Amo, unuigu mian amon kun Via amo, miksu
mian vivon kun Via ĝojo, mian menson kun Via kosma
konscio, kaj sensoifigu mian soifon el la fontano de Via
.eterna ĝojo

La koro de la sincera serĉanto ĉiam flustras: "Ho mia Dio
kaj mia Amato, mi ne volas esti mergita en la tumulton de ĉi
tiu iluzia mondo, kaj ĉio, kion mi volas, estas veki Vian amon
en la koroj de homoj. Mia koro, mia animo, mia korpo, mia
menso, kaj ĉio, kion mi posedas, estas Via, ho Sinjoro." Tiu
.serĉanto atingas Dion kaj ekkonas Lin

Sinjoro, donu al ni novan kaj veran komprenon pri
frateco. Ni forlasu militojn kaj resanigu la vundojn de nacioj

per la balzamo de amo kaj la daŭra konsolo de kompata
.kompreno

Benu nin, por ke ni liberiĝu de la influo de avideco, la
regado de trompo kaj la kontrolo de iluzioj, kaj helpu nin
konstrui novan mondon, en kiu malsano, nescio kaj
malsatego estas nenio alia ol sonĝoj pri malgaja kaj sinistra
.pasinteco

Ni solvu ĉiujn problemojn ne per la logiko de la ĝangalo,
sed per kompreno, vero kaj neŝanceblebla fido al Vi kaj Via
.dia justeco

La vivo kunigis nin ĉi tie por tempo, post kio ni iros niajn
apartajn vojojn. Sed se la amo de Dio loĝas en ni, ne gravas
kien ni iras, ĉar kiom ajn ni devagas, ni restos ene de la
.cirklo de dia amo kaj neniam estos vere apartigitaj

Sinjoro, faru min aglo de spirita progreso ŝvebanta alte
super la stratetoj de mallarĝpenso kaj ekstremismo

Voku min al pli kaj pli altaj horizontoj, preter la intensaj
tertremoj kaj nuboj kiuj blokas la sunlumon

Lasu min preni la flugilojn de ekvilibro por vivi ĝuste, kaj

lasu min ŝvebi al tiuj altaj ĉieloĵ super ĉiuj ŝtormoj kaj
uraganoj, kie estas larĝaj horizontoj kaj sublimaj perceptoj

Paco venas kiam ni malfermas niajn korojn al amo kaj
bonkoreco. Tiuj kun amantaj koroj kaj aktivaj en bonaj faroj
spertas pacon ĉar ĝi loĝas en ili. Paco estas la sanktejo de la
.ĉielo kaj la fundamento de feliĉa vivo

Ni ĉiam pensu pri la dia beleco malantaŭ la floroj, la
kosma lumo malantaŭ la suno, kaj la granda vivo kiu flagras
en ĉiu okulo

Kiam persono estas vere afabla kaj montras respekton
al aliaj, kaj respondas al komplimentoj same, ili ĉiam estos
.traktataj kun aprezo kaj respekto

Mi disvastigos mian amon al aliaj, por ke mi povu
malfermi pordegon por ke la amo de Dio venu al mi kaj loĝu
.en mia koro

Sinjoro, lasu min esti lumturo por tiuj, kiuj dronas en la
profundoj de malĝojo. Helpu min alporti ĝojon al aliaj en
.dankemo pro la spirita ĝojo, kiun Vi donacis al mi
Mi fandos malamon en la fajro de mia amo, kaj mi
pardonos aliajn kaj donos amon al ĉiuj soifantaj koroj
Vera amo estas amo, kiu ĝojas pri la komforto de la
amato

Via lumo brilu sur nin, ho Sinjoro, kaj via amo plenigu
niajn korojn eterne

Havi iniciateman spiriton signifas havi la potencon de
kreiva imagopovo, kiu ebligas al persono inventi ion, kion
neniu antaŭe faris. Ĉiu persono naskiĝas kun ĉi tiu donaco
.donita al li de Dio

La plej granda amo estas dia amo, kiu igas la vivon bela
preter vortoj. Kiam vi sentas Dion kun vi, venantan al vi kie
.ajn vi estas kaj gvidantan viajn paŝojn, dia amo komenciĝis

La povo de vero iras kontraŭ la vento

Sinjoro, kiam mi alfrontas provizorajn malfacilaĵojn, lasu
min memori Viajn abundajn benojn sur mi en la pasinteco,
sciante, ke Via helpo neniam forlasas min kaj Via zorgo ĉiam
estas kun mi. Al Vi mi ofertas mian sinceran dankemon pro
.ĉiu beno, kiu venas al mi el Via malavara mano
Gutoj de amo brilas en bonaj animoj, kaj Dio troviĝas
nur en la maro de amo

Kompreno estas la lampo, kiu lumigas la vojon de homo
kaj alportas al ili sukceson

Printempe, Dio ornamas la naturon per la plej belaj rozoj
.kaj floroj kun delikataj vestoj kaj helaj koloroj

Paco estas la unua heroldo anoncanta la alproksimiĝon
al la Dia Ĉeesto Poste, paco transformiĝas en lumojn pli
helajn ol senfina ĝojo

Kiam mi plonĝas profunde en la maron de meditado, mi
sentas benitan flirtemon en mia estaĵo kaj aŭdas flustrantan
."voĉon dirantan: "Mi estas proksime

Oni devas turni sin internen, tien, kie la animo esprimas
sin. El la profundoj de la animo fontas ĉiuj spertoj de la
.interna vivo

Kiam la animo realigas sin per dia konscio, ĝi sentas
grandan ĝojon kaj ekspansion en la senliman spacon

Se vi uzas ĉiujn eksterajn rimedojn kaj rimedojn
disponeblajn al vi, aldone al viaj naturaj kapabloj, por superi
ĉiujn obstaklojn, kiuj povas stari sur via vojo, vi evoluigos la
povojn, kiujn Dio donis al vi: tiujn senlimajn povojn, kiuj
.fontas el la plej profundaj profundoj de via estaĵo

Amo iras laŭ la ora vojo, kiu kondukas al Dio

Mi disvastigos la sunbrilon de bondeziroj kaj bonaj
intencoj kie ajn la mallumo de miskompreno enŝteliĝis

Kiam malfacilaĵoj atakas vin, tamen vi rifuzas ĉesi provi
kaj peni, malgraŭ ĉiuj obstakloj kaj malhelpoj, tiam Dio
.respondos al vi kaj kronos viajn klopodojn per sukceso

Ho Sinjoro, mi plukos la floron de sopiro el la ĝardeno de
mia koro kaj metos ĝin kiel oferon de amo sur Vian sanktan
sojlon

Ĉar niaj pensoj kaj vortoj estas la semoj, kiuj alportos al
ni la rikolton de la estonteco, mi komencos hodiaŭ plenigi
.mian konscion per bonaj, pozitivaj pensoj

Mi flugas kaj ŝvebas en la ebena de mia konscio supren
kaj malsupren, norden kaj dekstren, interne kaj ekstere kaj
ĉie por trovi, ke en ĉiu angulo de la spaco mi estis kaj
.ankoraŭ estas en la ĉeesto de Dio

Vivu ĉiun momenton en konscio pri via rilato kun la
senfina Absoluto. Via konscio ne havas finon, kaj ĉio flagras
.kaj brilas kiel steloj en la ĉielo de via estaĵo

Malligiĝo, aŭ ne-alligiĝo, estas la saĝa vojo, kiun la
serĉanto paŝas, volonte leviĝante super bagatelaj aferoj por
la bono de pli grandaj. Li ne ligas sin al pasemaj sensualaj
plezuroj en la serĉado de renoviĝinta interna ĝojo. Malligiĝo
ne estas celo en si mem, sed ĝi pavimas la vojon por la
.apero de la virtoj kaj spiritaj povoj de la animo

La spirita venkinto antaŭeniras per aŭdacaj paŝoj sur la
vojoj de la vivo

Persono devus plej bone utiligi sian nunan vivon,
malfermi la fenestrojn de sia koro kaj veki kaj revivigi la
.dormantajn kapablojn de sia animo

Malantaŭ la maskoj de ŝanĝo kaj transformo kuŝas la dia
ĉeesto Kaj kiu ajn povas stabiligi la spegulon de sia menso
kaj malhelpi ĝian tremon, vidos en tiu klara spegulo la
vizaĝon de la kosma amato

Amo estas pli forta ol morto kaj la ruinigoj de la tempo
Memanalizo estas la ŝlosilo al sukceso, kaj reflektado
estas spegulo, tra kiu ni vidas internajn angulojn, kiuj alie
restus kaŝitaj de nia vido. Ni devas diagnozi niajn mankojn,
distingi inter pozitivaj kaj negativaj tendencoj, kaj identigi la
.obstaklojn al progreso kaj sukceso

Kiel mirinda vi estas, ho amikeco! Vi, kiu ĉerpas el la
akvoj de sincera, amika zorgo, kaj kies folioj estas
malsekigitaj per la roso de interna kaj ekstera dolĉeco, kiu
.eliras el la profundoj de sinceraj kaj lojalaj koroj

Mi iam vidis malgrandan formikon provantan grimpi
amason da sablo, kaj mi pensis al mi: la formiko certe
pensas, ke ĝi grimpas la Himalajon! La amaso da sablo eble
ŝajnis grandega al la formiko, sed ne al miaj okuloj. Simile,
milionoj da niaj sunjaroj eble estas malpli ol minuto en la
.menso de Dio

Ni devas trejni nin pensi pri grandaj aferoj kiel eterneco
kaj senfineco

Mi vagis tra la mondo de senfineco kaj atestis la
brilantan nebulon en la lando de lumo, kaj en tiu vivanta
brileco mi legis la signifojn de la sekretoj skribitaj sur la
paĝoj de tempo

Kiam vi dormas, vi pasive kvietigas pensojn kaj sentojn.

Sed kiam vi konscie kvietigas pensojn kaj sentojn per
meditado, la unua afero, kiun vi spertas, estas stato de paco,
kaj viaj vizaĝmuskoloj nature formas rideton, kiu reflektas

internan pacon. Sed vi devas rigardi preter ĉi tiu stato de
paco por percepti la purecon de via animo - purecon
nemakulitan de sensaj stimuloj aŭ aŭtomataj reagoj al
pensoj asociitaj kun la sentoj. La stato, kiun vi tiam spertas,
.estas unu de eterna, ĉiam renoviĝanta feliĉo

Se vi metas bovlon da akvo sub la lunlumon kaj poste
kirlas ĝin, vi kreos distorditan bildon de la luno. Kiam la akvo
sidiĝas en la bovlo, la reflektado fariĝas klara. La momentoj,
kiam la akvo en la bovlo estas senmova kaj reflektas la
lunvizaĝon kun perfekta klareco, povas esti komparitaj al
stato de kontempla paco kaj stato de profunda trankvilo. En
la paco de kontemplado, ĉiuj ondoj de sensacioj kaj pensoj
ĉesas flui el la menso. Kaj en ĉi tiu pli profunda stato de
paco, la kontempla persono, en tiu trankvilo, vidas la
.plenlunon de dia ĉeesto reflektita en la lago de la animo
Ekzistas kvar statoj, kiujn la averaĝa homo konas: feliĉo
kiam oni plenumas deziron, malfeliĉo kiam oni neas ĝin,
enuo kiam oni nek feliĉas nek deprimas sin, kaj paco kiam
oni superas ĉi tiujn emociojn aŭ psikologiajn statojn de
.plezuro, doloro kaj enuo

Paco estas tre dezirinda stato, kiu devenas de la foresto
de kaj malĝojo kaj plezuro, kaj la foresto de enuo. Ĉi tiuj
statoj konstante ŝanĝiĝas kaj ondetas sur la surfaco de la
animo. Post rajdado de la turbulaj ondoj de doloro kaj
plezuro, inkluzive de ripetaj plonĝoj en la profundojn de
laceco, estas ĝojo flosi sur la trankvila maro de paco. Sed pli
granda ol paco estas spirita ekstazo - la feliĉo de la animo -
la finfina feliĉo. Ĝi estas eterna ĝojo, kiu neniam paliĝas, sed
restas kun la animo por eterneco. Ĉi tiu supera ĝojo povas
.esti atingita nur per la konscio pri la dia ĉeesto

Vera rideto estas rideto de spirita feliĉo akirita per
kontemplado kaj pensado pri Dio kaj sentado de Lia ĉeesto
Mia rideto fontas el profunda ĝojo en mi — ĝojo alirebla
por ĉiuj. Ĝi estas kiel laodoro eliranta el la koro de floranta

rozo. Ĉi tiu granda ĝojo invitas aliajn mergi sin en la sanktajn
.akvojn de feliĉo

En la lumo de benita pardono, la mallumo de malamo
akumulita dum multaj jaroj svagiĝas
Dio rapide plenumas ĉian bezonon de Siaj adorantoj ĉar
ili liberigis sin de la egoismaj motivoj, kiuj malhelpas
klopodojn kaj seniluziigas esperojn
Tiun, kiun Dio protektas, nenio povas detrui
Ni ne estas solaj en ĉi tiu mondo, ĉar Dio estas kun ni,
kaj ekzistas daŭraj, intimaj kaj amikaj rilatoj, el kiuj ni ĉerpas
.subtenon kaj ĝojon

Ho brilanta stelo de gvido en la ĉielo de saĝo, via brila
ekbrilo invitas min esplori viajn benitajn horizontojn, kaj mia
sopiranta birdo rapidas kun granda rapideco, trapikante la
densan, malgajan atmosferon, pelita de sopiro al vi kaj por
.baniĝi en via plej sankta radianco
les personeco komencas disvolviĝi kaj flori kiam oni
kapablas senti - per interna, intuicia sensacio - ke ĝi ne estas
la solida fizika korpo sed la eterna spirita fluo ene de la
korpo

Kiam la koro de la disĉiplo superfluas de amo por Dio, lia
vizaĝo brilos per rideto de paco kaj saĝo, kaj la tavoloj de
nescio, kiuj envolvas lian animon, disfalos kaj tute
.malaperos

Kiam vi rigardas floron aŭ arbon, vi scias, ke ĉi tiuj belaj
vivoformoj ne ekestis memstare. Dio estas tiu, kiu formis ilin
.kaj dotis ilin per aromo kaj delikata beleco

Ĉiam plenumu viajn devojn, kaj malgrandajn kaj
grandajn, kun profunda atento, memorante, ke Dio gvidas
viajn paŝojn kaj fortigas viajn klopodojn por atingi viajn
.noblajn aspirojn

Kiam persono konektiĝas kun sia spirita esenco, longe
forgesitaj, pasintaj epokoj kaj la senmortaj povoj de la animo
revenas al ilia konscio. En meditado, oni memoras, ke ili
.estas senmorta animo, ne morta korpo

Ĉie ni trovas homojn, bonajn kaj malbonajn, serĉantajn
feliĉon laŭ sia propra maniero. Neniu volas sin vundi. Do kial
iuj homoj agas laŭ manieroj, kiuj neeviteble kaŭzas al ili
doloron kaj malĝojon? Ĉar tiuj agoj estas pelataj de nescio
.kaj iluzio

Ni petas vin, ho Sinjoro, brili sur nin per la lumo de via
saĝo kaj forigi de ni la mallumon de nescio kaj iluzio
Konscia persono devus esti singarda anstataŭ timema,
kaj devus kultivi en si senton de aŭdaco sen malzorgemo kaj
trohasto por ne eksponi sin al cirkonstancoj, kiuj povus
.provoki timon kaj angoron

Saĝo ne dependas de la injekto de informoj de ekstere,
sed de la povo de interna akcepto, kiu determinas la kvanton
de vera scio, kiun oni povas akiri, kaj la rapidecon, je kiu tiu
.scio povas esti atingita

Ĉi tiu mondo estas nur scenejo, sur kiu ni plenumas
niajn rolojn sub la direkto de la Dia Direktoro. Ni devas
plenumi bone sendepende de la naturo de la roloj asignitaj al
ni, ĉiam memorante, ke nia esenca naturo estas eterna
.feliĉo

La plej saĝa el la saĝuloj estas tiu, kiu serĉas koni Dion,
.kaj la plej sukcesa el la sukcesaj estas tiu, kiu trovis Dion
Ho Dia Amato, okupu la unuan lokon en niaj vivoj,
plenigu niajn korojn via resaniga amo, kaj dispelu la
.mallumon de zorgoj el niaj animoj
Libereco signifas agi laŭ konscienco, ne laŭ la diktaĵoj de
kutimo kaj deziro. Obei la memon kaj ĝiajn kapricojn naskas
limojn, dum atenti la instigojn de saĝo donas liberiĝon de tiuj
.limoj

Pacon oni povas trovi per la konscia kaj intenca
disvolviĝo de bonaj kvalitoj, kiuj, kiam plene kreskintaj, ne
povas esti forprenitaj de ilia posedanto krom se li elektas
.rezigni pri ili laŭ sia propra libera volo

Plej multaj homoj serĉas feliĉon uzante misgviditajn
metodojn. Kelkaj kredas, ke ili povas duobligi sian feliĉon per

adoptado de malĝustaj kondutoj kaj nesanaj agoj, kiuj ŝajnas oferti brilajn promesojn pri superforta kaj daŭra feliĉo, kaj ili estas trompitaĵoj de tiuj falsaj promesoj, ĉar la gusto de vera feliĉo ne povas esti ĝuata en la infero de falsaj iluzioj kaj .malĝustaj agoj

Ĉiu minuto estas eterneco, ĉar eterneco povas esti spertata ene de tiu minuto. Tagoj, minutoj kaj horoj estas fenestroj, tra kiuj ni povas ekvidi eternecon. La vivo estas mallonga, tamen samtempe senfina kaj senlima. La animo estas senmorta, kaj dum ĉi tiu mallonga ĉapitro de homa vivo, ni devas plej bone utiligi ĉiun disponeblan potencialon .kaj ŝancon

Spiritaj vortoj estas kiel semoj, kiuj bezonas fekundan grundon por ĝermi, kreski, flori kaj frukti. Spiritita kresko postulas memreflektadon, rearanĝon de vivprioritatoj, identigon kaj forigon de malutilaj kutimoj, kaj observadon de sanreguloj kaj leĝoj konforme al evoluanta .spiritita kompreno kaj kreskanta mensa forto. Kiam la disĉiplo gustumos dian ĝojon, li trovos, ke Dio fariĝis pli reala por li ol io ajn alia, kaj li komprenos, ke tuŝi la dian ĉeeston estas feliĉo, kiun neniu sensa plezuro povas .egali

Dio laboras por veki la spiritan konscion de la homo kaj gvidi lian volon en la ĝusta direkto per la beleco de virto, la grandeco de toleremo, la majesto de saĝo, kaj la splendo de .spiritita feliĉo

Mi ne konsideros aliajn fremdulojn, ĉar mi sentas, ke ĉiu estas mia frato aŭ fratino. Mi faros mian vivon sukcesa kaj kontentiga, por ke mi povu helpi aliajn sukcesi kaj atingi sukceson. Mi simpatias kun aliaj kaj montros al ili kompaton, montrante al mi mem. Mi amas Dion kiel la profetoj kaj sanktuloj amis Lin, kaj mi ĵetos egoismon en la puton de mia .amo por aliaj

Preter ĉi tiu pasema, tera vivo, submetita al morto, kuŝas eterna, neŝanĝebla vivo. La korpo konsistas el kemiaj

elementoj, kiuj putriĝas kaj pereas, sed preter ĉi tiu pasema ekzisto kuŝas eterna, ĉiela vivo en la ĉeesto de Dio. Tial ni ne devas limigi nian tutan atenton al ĉi tiu provizora korpo, kaj tiuj, kiuj deziras ĝin, devas elteni ĝiajn provojn kaj fariĝi ĝiaj .mastroj

Hodiaŭ mi provos helpi tiujn, kiuj bezonas helpon, kaj .doni kion mi povas al la malsatuloj

Mi estas sekura kaj protektita en la protekto de Dio kaj malantaŭ la muroj de mia pura konscienco mi estas unu kun la lumo de boneco, kiu gvidas la ŝipojn de animoj ĵetataj .ĉirkaŭe de ondoj de malĝojo en maro de konfuzo kaj angoro Hodiaŭ mi sentas Dion en la flirteto de paco kiu tremas en mi kaj kortuŝas la kordojn de mia koro

Mi faros ĉion eblan por feliĉigi aliajn, same kiel mi klopodas feliĉigi min mem, kaj per mia spirita feliĉo mi servos ĉiujn en la domo de dia amo kaj mi timos nenion .krom min mem se mi provos trompi mian konsciencon

El la ĝardenoj de la animo

Vi intencas iri ien, kaj vi rapidas por alveni tien rapide.

Kiam vi alvenas, vi trovas, ke vi ne ĝuas la lokon pro la fervoro, angoro, kaj eble eĉ tumulto, kiujn vi sentas.

Anstataŭe, provu esti pli trankvila, pli trankvila, kaj pli ekvilibra. Se viaj pensoj inkliniĝas al zorgo kaj agitiĝo, forte .subpremu ilin ĝis ili reakiras sian trankvilecon

Ekscitiĝo negative influas la ekvilibron de la nerva sistemo, ĉar ĝi sendas grandan kvanton da energio al iuj korpopartoj, dum ĝi senigas aliajn je ilia natura parto. Ĉi tiu malekvilibro en energidistribuo estas la kaŭzo de nervozeco.

Trankvila kaj malstreĉita korpo trankviligas la nervojn kaj .antaŭenigas psikologian bonfarton

En harmonio kun Dio, interna vizio komencas disvolviĝi

iom post iom. Oni devas havi kompletan fidon, ke Dio respondos ĉiun sinceran preĝon. Kiu ajn turnas sin al Li

serĉante klerismon, havos sian vizion malfermita kaj sian
.menson kaj koron lumigitaj

Kiam kompreno malfermiĝas, ĝi manifestiĝas kiel sento
kiu ŝajnas eliri el la koro, sento de profunda klareco kaj
precizeco. Per ĉi tiu sento, la serĉanto akiras neŝanceblan
konvinkon kaj solidan gvidadon por sekvi la ĝustan vojon, kaj
.iom post iom ekkonas kaj fidas ĉi tiun senton

Tio ne signifas tute forlasi pensadon; trankvila,
senantaŭjuĝa pensado ankaŭ kondukas al kompreno. Emocia
pensado, pelita de vanteco kaj memgraveco, kondukas al
.miskomprenoj kaj eraraj konkludoj

Forĵetu detruan dubon kaj falsajn kredojn tutkore, kaj
turnu vian koron kaj animon al la sfero de fido kaj kompleta
fido al Dio. En la trankvilo de kontemplado, via konscio
povos fokusiĝi sur vero kaj ĝusta kompreno. En ĉi tiu sperto,
fido floras kaj disvolviĝas, kaj per kompreno, vi spertos tion,
kion neniu okulo vidis, neniu orelo aŭdis, kaj neniu homa
.menso elpensis

Ĉiu spiro de mia sopiro kaj petego malfermas pordojn
kaj fenestrojn en mia animo, tra kiuj mi pasas al la feliĉo de
.Dio

Same kiel la suno brilas sur la plej trafikataj vojoj, tiel mi
vidos la radiojn de dia amo en ĉiuj plenplenaj lokoj de miaj
ĉiutagaj agadoj

Benu min, ho Sinjoro, por ke mi veku mian animon kun
la tagiĝo kaj konduku ĝin al Via benita sojlo
Ho Sinjoro, donu al mi malavaran spiriton por dividi kun
aliaj tion, kion mi havas, kaj helpu min vidi en la trankvila
lago de mia menso la reflekon de la luno de mia animo,
.brilanta per la lumo de Via ĉeesto

Hodiaŭ mi plonĝos profunde en la maron de
kontemplado kaj reflektado pri Dio ĝis mi trovos perlojn de
.saĝo kaj dia ĝojo

Mi amos vin, Sinjoro, pli ol ĉion alian, ĉar sen vi mi ne
.povas ami iun ajn homon aŭ ion ajn alian

En la profundoj de la montoj kaj la trankvila ĉielo, kaj en
la profundoj de mia animo kaj la kaverno de silento, mi
sentas la ĉeeston de Dio kaj sentas Lian konstantan ĝojon,
kaj mi trinkas el Liaj puraj fontoj, kiuj neniam ĉesas nek
.sekiĝas por la tuta eterneco

Mi amas kaj adoras Vin, ho Sinjoro, kies amo regas
supera en ĉiu bonkora kaj ama koro
Iu petis la instruiston Paramahansa montri al li manieron

disvolvi magnetan kaj allogan personecon, kaj li diris: Vi
devas esti mense ĉeesta dum interagado kun aliaj, ĉar
malatenteco pli damaĝas ies karakteron ol io ajn alia.

Kompreneble, mi ne aludas la malatentecan de grandaj
.homoj, kies pensoj kutime estas sorbitaj de profundaj aferoj
Ĉiam estu atenta kaj konscia, kaj vi fariĝos alloga
magneto

Neniu ŝatas esti ignorata. Ni ĉiuj volas, ke niaj sentoj
estu konsiderataj kaj konsiderataj, kaj simile, ni devas
konsideri la sentojn de aliaj kaj montri al ili konsideron por
atingi harmonion kaj komprenon. Por fari tion, vi devas esti
.atenta, atenta kaj atentema al ĉiuj ĉirkaŭ vi

La mortintoj ne havas la rajton insulti aliajn, sed tiu, kiu
ilin ignoras, havas la rajton

Kiam vi estas en la kompanio de aliaj, interagigu kun ili
.atente, energie kaj interese, sed evitu paroli pri vi mem
Ĉiu volas paroli pri si mem, sed ĝi estas malforta aliro.

Lasu aliajn paroli pri si mem se ili deziras; aŭskultu kion ili
diras. Lasu ilin paroli pri siaj problemoj, siaj atingoj kaj siaj
impresoj, sed lasu vian magnetismon paroli por vi. La lumo
de la lampo parolas por si mem klare; lasu viajn silentajn
.vibrojn paroli por vi kun egala klareco

Dio montris al mi en vizio, ke tiuj, kiuj mortas en batalo,
havas teruran sonĝon pri morto, sed tuj kiam la bonuloj
leviĝas el la korpo, ili vekiĝas kvazaŭ el maltrankviliga
.koŝmaro kaj ĝojas esti liberaj de ĝi

Ĉiuj niaj vivspertoj estas parto de la kosma sonĝo. La homaro kreis la koŝmaron de milito, sed post kiam la viktimoj de ĉi tiu koŝmaro forlasas siajn korpojn, ili rimarkas, ke ĝi estis terura sonĝo, el kiu ili vekiĝis, kaj ili komprenas, ke ili ne estas mortintaj. Ĉi tio estas profunda metafizika .vero

Se persono scius, ke ili sonĝas, ili ne suferus pro maltrankviligaj sonĝspertoj. Sed se ili atingas memrealigon en la sonĝo kaj iu donas mortigan baton, tiu sonĝa morto ŝajnas reala kaj terura suferado ĝis ili vekiĝas kaj rimarkas, .ke ĝi ne estis reala

Tio validas ankaŭ por la stato post la morto. Tuj kiam ni forlasas niajn korpojn, ni rimarkas, ke nia konscio ne mortis, sed prefere, ke ni liberiĝis de la korpo kaj ĝiaj materiaj .limigoj kaj limigoj, kaj en tiu liberiĝo kuŝas granda libereco Ni neniam devas peti morton, sed prefere prepari nian konscion per harmonio kun Dio kaj meditado pri Li, por ke kiam la morto venos en sia tempo, ni povu rigardi ĝin kiel .nenion pli ol sonĝon

Mi povas vidi la reveman naturon de vivo kaj morto kiam ajn mi volas Tial mi ne atribuas multan gravecon al ĉi tiu korpo

Ekzistas spirita fiziologio sub la nerva sistemo, kiu unike permesas al homoj atingi la plej altajn stadiojn de la evoluo .de konscio

La homa cerbo, pli granda ol la cerboj de plej multaj bestoj krom balenoj kaj elefantoj, estas pli kompleksa kaj posedas pli grandan kapaciton por pensado. Tio faras la homan cerbon taŭga instrumento por homoj, kiuj posedas pli progresintan konscion ol aliaj estaĵoj. La komplikaj kaj kompleksaj kunfaltaĵoj de la cerbo ebligas al homoj pensi profunde kaj senĝene. Tial, nur la homaro kapablas atingi progresintajn nivelojn de kompreno, kaj sekve, koni sian Kreinton. La saĝulo estas tiu, kiu uzas siajn intelektajn

kapablojn por la servo kaj bono de la homaro sur la materia,
.intelekta kaj spirita niveloj
Vintro alvenis en sia malvarma, blanka, lili-simila
mantelo

Miaj deziroj pri la ĝojoj de la somero paliĝis
Oni diris al mi serĉi la varmon de via afabla koro
Kaj kiam printempo aperis, dancante, ornamita per
ĉiuspecaj floroj
Odorita per laodoro de kampoj kaj montetoj, oni diris al
mi ami vin, mia Dio
Kaj venis la somero, kantante siajn verdajn melodiojn en
la delikataj folioj, la susuron de la poploj, kaj la susuron de la
pinoj

Li insistis, ke mi deklamu al vi
Eĉ la mola, delikata grundo karesis miajn hastajn
piedojn
Kaj ŝi petis ilin alproksimiĝi al via ĉioekzistanta sanktejo
La mildaodoro diris al mi sekvi ĝian vojon
Al via sankta templo en la koro de ŝanceliĝantaj rozoj
kaj bazilio

Kaj la birdoj diris al mi kanti al vi kiel ili
Kaj la ondeta brizo super la riveretoj kaj rojoj
Mi vekis la vezikojn de mia amo por vi, kaj ili komencis
ludi super via granda brusto
Kaj per la kurbaj fibroj de la herbo, mi lernis kiel fleksi
Mi kliniĝas antaŭ vi, ho Sinjoro
Kaj la incenso ankaŭ rakontis al mi pri la mirindaodoro
de via parfumo

Kaj kiel mi devus konservi mian koron plenan de via
?sanktaodoro antaŭ via senfina trono
Kaj la malgrandaj, silentaj, paciencaj ŝtonoj diris al mi,
por ke mi vidu vin eĉ en tiuj, kiuj provas ŝteli mian feliĉon
La forgesitaj jaroj petis min sendi al miaj kunhomoj
mesaĝon de amo kaj korinklino envolvitan en ĉiu minuto kaj
sekundo

Kaj ĉiu penso diris al mi serĉi vin en ŝia koro
Mia amo inspiris min ami ĉion, kio ekzistas per vi
Kaj mia amo flustris al mi, "Amu min per la tuta forto,
"kiun mi posedas, ho mia Dio
Iam mi kuŝis sur lito el herbo kaj floroj kaj sonĝis, ke ĉio
ekzistanta estas bela kaj ĝoja
Mia kapo ripozis sur altaj, verdaj kaj densaj herboj, kiuj
ventumis min per brizoj portantaj dolĉan aromon
Tiam mi sentis min devigita tuŝi mian manon kaj mian
korpon, kaj mi miris pri la grandeco de ĝia Kreinto. Jes, mi
miris, ke mi, kiu estas certa pri la realeco de mia korpo, iam
lasos ĝin ripozi sur la tero, ĉi tiun korpon, kiu fariĝos
malvarma, pala kaj senmova je la momento de la morto,
dum nun ĝi ŝajnas vigla de vivo kaj enhavas centojn da
sensacioj, milionojn da pensoj kaj miliardojn da fantazioj kaj
.perceptoj

Ĉi tiu korpo estas la scenejo sur kiu disvolviĝas la
ĉapitroj de la vivo, kie floras la burĝonoj de ridetoj, nur por
esti sekvataj de la neevitebla alveno de la morto. Ĉi tie,
meze de karno, ostoj kaj sango, kaj malantaŭ la bela masko
de haŭto, kaŝiĝas la lupoj de malsano kaj la bestoj de deziro.
Kaj ankaŭ ĉi tie, sub la karno, kuŝas sekreta pasejo al la
regno de lumo. Ĉi tiu korpo velkos kaj svagiĝos kiam ĝia
mastro — la animo — forlasos ĝin nerevokeble. Kaj kial ne?
Ĉar kiam la lumigita mastro de la fizika loĝejo laciĝas vivi en
la ŝlima, disfalanta kabano de materio, ligita per la ŝnuroj de
nervoj, kiuj postulas konstantan zorgadon, li trovas konsolon
en alia domo en iu angulo de la tero de Dio — en alia regno
de plena ekzisto, kie laodoro de ĝojo trapenetras ĉie kaj
.senĉese

La senmorta animo ludas la rolon de vivo kaj morto kun
eterna rideto, poste foriras al sia eterna hejmo
Ĉu kinejovizitantoj estas devigitaj resti en la kinejo
eterne post la fino de la spektaklo? Certe ne. Homoj devas
reveni hejmen. Simile, animoj venas ĉi tien por ĝui la

kinematografian spektaklon de la vivo, poste foriras kaj revenas denove. Ili amas spekti filmojn kaj teatraĵojn, kaj kiam ili laciĝas pro la prezentadoj, pri kiuj ili revis, kaj majstris la lecionojn, kiujn Dio volas, ke ili lernu, ili revenas .unufoje por ĉiam al la loĝejo de eterna feliĉo

Kiam valoroj ne baziĝas sur justeco, malfermiĝas breĉoj tra kiuj trafluas mizero kaj sufero. Se valoroj baziĝas sur egoismo, mortiga konflikto kaj furioza konkurenco, la rezultoj estos makulitaj ĉar la motivoj estas malpuraj, kaj mono ne .estos benita en tia kazo

Persono devas purigi sian konsciencon de egoismo kaj ne provi riĉigi sin je la kosto de aliaj. Vera kontenteco estas spirita, ne materia, kaj la vera gajno en la vivo estas posedi .la trezorojn de saĝeco, scio kaj la amo de Dio

Ni devus vivi simple kaj ĉiam klopodi helpi aliajn kaj plibonigi iliajn cirkonstancojn kiel eble plej multe. Sed ĉi tiu nobla celo estas nekongrua kun egoismo kaj avideco sen .konsidero por aliaj

Tiuj, kiuj estas mondaj, estas malekvilibraj kaj tial ne konsiderataj sukcesaj. Simpla, ekvilibra vivo estas mirinda arto kaj signo de sukceso. Tiuj, kies sola celo estas akiri .monon, ne trovos favoron ĉe Dio

Estas vere, ke Dio enplantis en nin la senton de malsato por ke ni povu labori kaj zorgi pri niaj korpoj, sed zorgi pri la korpo ne estas la sola celo de la vivo. La celo estas multe pli granda ol iu ajn materia aŭ tempa konsidero, kiom ajn .mirinda, glora kaj brila ĝi povas ŝajni

Unu el la disĉiploj demandis Majstron Paramahansa kiel sperti la dian ĉeeston. Li respondis: "Ĉiun nokton, antaŭ ol rezigni al dormo, meditu ĝis vi sentos, ke via konscio trapikis la mondon de pensoj kaj eniris alian dimension. Tamen, tio ne estas ĉio. Post turnado de la menso internen, sopiro devas ekflugi, kaj deziroj devas rapidi kiel inundo al Dio. Kiam la disĉiplo tute transdonas sin al Dio, li subite sentas, ke li tuŝis Lian benatan ĉeeston kaj rekonis Lin. Li vidos

grandan lumon de superega brilo, kaj li eble vidos anĝelojn kaj bonfarajn animojn. Aŭ li eble flaros ebriigan ĉielan parfumon, kaj li tiam scios, ke Dio respondis al li, kaj lia kompreno malfermiĝos, kaj Dio rivelos al li la sekretojn de la vivo. Aŭ li eble estos envolvita en granda paco dum meditado. Se li daŭrigos meditado kaj Dio donacas Sian grandan amon al li, li sentos dian ĝojon preter priskribebla.

".Benata estas tiu, al kiu estas donita ĉi tiu feliĉa sperto

Dia amo malfermas la pordegon de la ĉielo, tra kiu la

serĉanto eniras la ĉeeston de Dio

Se homo petas Dion, la komplezan kaj saĝan, pri la pano de eterna vivo, Li ne donos al ili la ŝtonon de materia nescio. Se adoranto serĉas la manĝaĵon de saĝeco, Dio ne ofertas al ili la serpenton de trompo. Se adoranto petas Dion pri la esenco de dia feliĉo, kiu sensoifigas ĉian soifon, Li ne donos al ili la skorpion de angoro kaj psikologia aflikto. Se trompitaj homoj scias kiel doni bonajn donacojn al siaj infanoj, kiom pli la Sinjoro - la fonto de ĉia boneco kaj ĝojo - donos spiritan

!scion kaj klerismon al tiuj, kiuj amas Lin

Dio donacas la plej altan saĝon kaj plej grandan scion al

tiuj, kiuj serĉas ilin, kaj Li donacas Sin al la serioza serĉanto,

kiu akceptas neniun anstataŭaĵon. Tiu, kiu serĉas Dion per sia tuta koro kaj animo, estas la plej saĝa el la saĝuloj, kaj la plej kara el la homoj al Dio. Kaj kiam la sopiro de la adoranto intensiĝas, li ricevas maloftan kaj amatan respondon de Dio kaj spertas la unikan ekstazon de amo, kiun spertas tiuj, kiuj
.amas la Amatan

La saĝulo, kiu ludas sian rolon en ĉi tiu kosma revo kun

spirita konscio kaj kreskanta dia sopiro, estas proksima al Dio kaj kara al Li. Li posedas puran amon kaj amas Dion sen iuj egoismaj motivoj kaj sen iuj antaŭkondiĉoj, kiel ekzemple diri: "Ho Sinjoro, mi adoras Vin kondiĉe ke Vi donu al mi

."sanon, monon kaj komfortan vivon

Inter la saĝuloj kaj Dio ekzistas profunda, reciproka amo,

kiu estas senlima kaj senfina. Se iu petas Dion pri io specifa,

Dio plene konscias, ke la persono pli interesiĝas pri Liaj
.donacoj ol pri Li mem

Ne estas malĝuste por persono preĝi por ke iliaj bezonoj
estu plenumitaj, sed kiam ili petegas por koni Dion kaj
rigardi la lumon de Lia glora vizaĝo, ili ne devas deziri ian ajn
personan profiton de ĝi, nek iliaj pensoj devas limiĝi al la
donacoj mem, sed prefere al la Donanto mem. Kiam la
serĉanto kapablas fari tion sincere, ili aŭtomate ricevos ĉiujn
aliajn donacojn el la fonto de malavareco kaj la oceano de
.abundeco

Unu el la disĉiploj petis konsilon de la instruisto
Paramahansa pri kiel kondukti en certaj situacioj kaj trakti
:aliajn, kaj li diris
Sekvu la veron kaj ne deviiĝu de ĝi, kaj evitu diri ion ajn,
kio povus damaĝi vin aŭ aliajn, eĉ se ĝi estas vera, kondiĉe
ke vi ne devias de la spirito de vero. Samtempe, vi ne devas
iri al la kontraŭa ekstremo kaj recurri al mensogado por
.eviti diri dolorajn verojn

Estu honesta kun vi mem kaj aliaj sen resti ĉe la
nenecesaj. Parolu la veron kaj evitu diri aferojn, kiuj vundas
aŭ damaĝas iun ajn. Ne malkaŝu ĉiujn viajn sekretojn en la
nomo de honesteco kaj travidebleco, ĉar se vi malkaŝas viajn
malfortojn, ili provos vundi aŭ ridindigi vin kiam ajn ili
?deziros. Kial doni al ili armilon, kiun ili povas uzi kontraŭ vi
Parolu kaj agu tiel, ke ĝi alportas feliĉon kaj pacon al vi
mem kaj al aliaj

Necesas disvolvi spiritan komprenon por koni la
diferencon inter la vero, kiu alportas bonon, kaj rakonti
faktojn sen konsideri la sekvojn, kiuj povas rezulti el ili, ĉar
aferoj estas juĝataj laŭ siaj finoj. Ne estas konsilinde diri
ĉion, kion vi scias, nek estas konsilinde esti evitema kaj
sekretema pri aferoj, kiujn aliaj devus scii por sia propra
.bono

Kiam vi ne havas plenan komprenon, estas plej bone
esti rezervita en parolado ĝis vi havos rektan komprenon de
.la vero kun justaj rezultoj por ĉiuj
Daŭre pensu pri Dio kaj petu Lian helpon kaj gvidadon,
kaj via kompreno malfermiĝos, por ke vi vidu aferojn klare
.kaj tiam vi povos pli bone distingi

Ŝargante la ĉelojn de la korpo per juneca vigleco

Kosma energio fluas en la korpon konstante kaj
seninterrompe, sed la plej multaj homoj ne konscias pri ĉi tiu
abunda vigleco. Tiuj, kiuj sentas ĝin, spertas ondon da
energio en siaj ĉeloj kaj refreŝigan fluon, kiu provizas al ili
.renoviĝintan forton

La tuta naturo kliniĝas en respekto al la Sinjoro de la
Universo, kaj Lia potenco fluas tra la homaro. La problemo
kuŝas en la malsukceso kultivi fortan ligon inter la homaro
kaj la fonto de ĉia potenco. Ni vivas rekte per dia potenco,
kaj ĉiuj aliaj potencoj estas senutilaj sen la subtenanta
.potenco de Dio

Manĝaĵo, oksigeno kaj sunlumo — ĉi tiuj elementoj
povas provizi al ni iom da sano, sed ni bezonas kompreni kiel
akiri kompletan sanon de la Senfina Fonto. Materiaj fontoj
estas kiel malgrandaj baterioj, kiuj fine elĉerpiĝas, dum la
Senfina Fonto estas potenca generatoro, kies potenco
neniam malpliĝas, kontinue provizante la animon per
vigleco, feliĉo kaj forto. Tial estas plej grave fidi je la Senfina
.Fonto kiel eble plej multe

La persono, kiu deziras, devas lerni la ĝustan manieron
profiti de tiu esenca provizo rekte de ĝia fonto, kaj devas
kompreni, ke penso estas realeco, ĉar ĉiuj naturaj fenomenoj
estas enkorpiĝo de dia penso, ĉar Dio pensis pri ĉi tiu tero
.antaŭ ol krei ĝin

Multaj kredas, ke penso estas produkto de la korpo, sed
la ekstreme preciza formado de la korpo, kaj la mirinda
kunordigo inter ĝiaj partoj kaj organoj, klare indikas, ke la
.korpo estas la kreaĵo de plejege sublima kosma menso

La menso estas la ĉefa elemento, kiu regas la korpon,
kaj estas tre grave por homo eviti la mensajn sugestojn de
homaj mankoj kiel malsano, malforteco, maljuniĝo kaj
frustiĝo, kaj certigi al si, ke neelĉerpebla agado fluas tra li,
kaj ĉi tiu agado estas dotita per inteligenteco kaj kapabla
.ŝargi la korpajn ĉelojn per bonfarto kaj la vigleco de juneco
Penso estas la cerbo, la emocioj, kaj la sensacioj de ĉiu
vivanta ĉelo; ĝi havas la potencon teni la korpon aŭ aktiva
kaj vigla aŭ letargia kaj malvigla. Penso estas la mastro, kaj
la ĉeloj de la korpo estas ĝiaj subuloj, obeante la ordonojn
.kaj malpermesojn de sia supera mastro: penso
Ni atentigas konsiderinde la kvaliton de la manĝaĵo, kiun
ni manĝas ĉiutage, kaj simile ni devus atenti la kvaliton de la
intelekta kaj psikologia manĝaĵo, kiun ni provizas al niaj
.mensoj ĉiutage

La metafizika sciencisto diras, ke la korpo ne estas
elektromagneta ondo, sed ondo de konscio flosanta en la
.maro de dia konscio
Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.
La granda rivero de feliĉo fluas kontinue sub la sabloj de mia
konscio kaj eksplodas kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas
potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo
Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, malfeliĉajn provojn se ili permesas al sia menso fari
tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas ĝian
valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdas sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian .feliĉon

ankaŭ fortigu nian intelekton kaj malakceptu la ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la .horizontojn de liberiĝo kaj libereco

La eternaj leĝoj de feliĉo

Oni diris, ke dum la ora epoko de unu el la justaj regantoj de Hindio, neniuj okazaĵoj, trofrua morto aŭ naturaj katastrofoj okazis, kiuj ĝenis la pacon kaj kompletan .harmonion de lia regno

Kiam familianoj vivas kun pli granda integreco, ĉiu hejmo spertos pli da harmonio, sano kaj amo. Sed kiam familianoj traktas unu la alian kun malbela egoismo, la hejmo aŭtomate pleniĝos de misharmonio kaj malamo. Ĉi tio validas ankaŭ por nacioj. Kiam homoj vivas kun honesteco .kaj integreco, ili atestos la Regnon de Dio sur la Tero. La tempo estas mallonga. Hodiaŭ ni estas ĉi tie, morgaŭ ni foriros. La serĉado de Dio estas la plej alta privilegio de la homaro. Ni devas plej bone utiligi la liberecon, kiun Dio donis al ni en ĉi tiu vivo, kaj uzi ĝin saĝe, por ke ni povu persone .sperti eternajn spiritajn verojn

Peko estas ĉio, kio kaŭzas doloron kaj suferon al homo. Virto estas tio, kio feliĉigas lin por ĉiam. Se homo ne posedas spiritan harmonion en siaj pensoj kaj pacon en si mem, nova domo, nova aŭto, aŭ io ajn alia nova ne povos alporti feliĉon kaj trankvilon al lia animo; anstataŭe, lia interna turmento .restos eĉ kun la akiro de tiuj novaj aferoj kaj pli Vera feliĉo kuŝas en la kapablo spiti cirkonstancojn kaj elteni ĉiujn eksterajn provojn. Ĝi troviĝas kiam vi povas elteni la turmentan doloron kaj severajn malfacilaĵojn

kaŭzitajn de la antaŭjuĝoj kaj malicaj provoj de aliaj damaĝi kaj kapti vin, kaj vi respondas al iliaj malobedoj per amo kaj pardono. Kiam vi kapablas konservi vian trankvilon malgraŭ la doloraj piko de eksteraj cirkonstancoj, tiam vi gustumos .feliĉon

La Sanktaj Skriboj deklaras, ke tiuj, kiuj ignoras diajn ordonojn kaj sekvas siajn malsaĝajn dezirojn kaj kapricojn, ne trovos feliĉon nek atingos sian finfinan celon. Ili instigas la serĉanton de vero fari la Sanktajn Skribojn sia gvida lumo kaj juĝisto por determini kio estu farita kaj kio estu evitata, kaj .distingi aferojn kaj agi laŭ saĝo

Tiuj, kiuj estas memfidaj, estas tiuj, kiuj agas kun integreco. Feliĉo venas nur de puraj pensoj kaj virtaj agoj. Se vi estas feliĉa nun, vi estos feliĉa en la estonteco, kaj ĉi tie .kaj en la venonta mondo

Ni devas akumuli la rikolton de bonŝanco per kolektado de la fruktoj de saĝo dum brilas la suno de disponeblaj ŝancoj. Alivorte, ni devas kapti ŝancojn antaŭ ol estas tro .malfrue

se vi ne kaptos la ŝancon, ĝi Kaptu la ŝancon, ĉar)
(fariĝos fonto de bedaŭro

Dio donis al ni spiritajn leĝojn nomatajn ordonoj. Sed ĉi tiuj ordonoj estas ignorataj kaj rompitaĵoj ĉiutage kaj ĉie. Se homoj ne komprenas ilian spiritan signifon, ili ĉiam plendos pri ili kaj forturniĝos de ili. Ĉi tiuj ordonoj estas sentempaj kondutkodoj apogitaj de ĉiuj abrahamaj religioj. Tamen, la tekstoj ofte ne klarigas la psikologiajn aspektojn de ĉi tiuj ordonoj kaj la avantaĝojn asociitajn kun ilia sekvado. Homoj akceptas ĉi tiujn ordonojn en diservoj, sed ne sekvas ilin ekster ili, pravigante tion per asertado, ke ĉi tiuj reguloj estas nepraktikaj, nelogikaj kaj malkonformaj al la tempo. Tamen, la malobservo de ĉi tiuj ordonoj estas la radika kaŭzo .de ĉia mizero en la mondo

Sed kia estas la utilo de tiuj ordonoj kaj kie kuŝas iliaj
?avantaĝoj

La sanktaj libroj konsilas al homo kontempli Dion, mergi
sian menson en Li, transdoni ĉion al Li, kaj adori Lin per
sincera kulto, nemiksita kun hipokriteco kaj nemakulita per
.preteksto

Scii Dion devus esti la finfina celo de la vivo. Mondaj
devoj ne povas esti plenumitaj sen la povo, kiun Dio donacis
al la homaro. Plenumi ordinarajn devojn forgesante Dion
.estas eraro kaj peko

Peko signifas nescion: agi laŭ maniero kontraŭa al la plej
granda bono de la homo

Kial homoj sentas malĝojon kaj bedaŭron? Ĉar ili ne agis
juste, ĉar Dio ne estis la unua en iliaj koroj

Nenio en la vivo de homo estu konsiderata pli grava ol

Dio. Se persono vere zorgas pri Dio kaj plenumas sian
spiritan devon al Li, ties cirkonstancoj pliboniĝos en ĉiu
maniero, kaj ili sentos sin sekuraj kaj protektitaj malgraŭ ĉiuj
.ĉirkaŭaj cirkonstancoj

Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial, nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun

spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de .ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj .formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la sunlumon, dum la karbo ne povas. Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per meditado kaj sekvante diajn .instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas .Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon, permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio .pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi

preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu .praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, sur la rozario de sopiro kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso estas blafemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio. Praktiki mensan fokuson per pli altaj jogaj ekzercoj helpas nin alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de gloro kaj splendo, kaj ankaŭ helpas nin kontempli kaj komuniiĝi kun .Li

Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo (se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon, pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi .renkontos dum la resto de la semajno

Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ "spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj .kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno

Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ .ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco. Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine, .antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco

Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre sentos sin en harmonio
kun Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn,
devus dediĉi almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn.
Farante tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bona, kaj ili
.spertos feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo
Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, vi elĉerpos vian
monon. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj de
paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via trankvilo
malaperos, kaj via feliĉo vaporiĝos. Mallonge, vi poste
suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan bankroton. Sed
profunda ĉiutaga meditado pri Dio kompensos la mankojn en
.via animo

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
multaj manieroj. Trankvila homo malofte faras erarojn kaj
.sukcesas kie miloj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn

La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj envolvos vian estaĵon per siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke
vi faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago
Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj

Homaj patroj kaj patrinoj estu honorataj kiel
reprezentantoj de Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la
homaron. Patrino estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio,
ĉar ama patrino pardonas kie neniu alia pardonas. La patro
estas la manifestiĝo de la saĝo kaj protekto de Dio por siaj
.infanoj

Persono ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio,
sed kiel esprimon de tiu amo. La protektanto kaj la saĝulo.
La supera dia spirito fariĝas la patro kaj patrino por helpi la
.infanon, tial ĝi devas esti honorata en la gepatroj
La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero

Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas levi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn ideojn kaj spiritajn idealojn. Oni ne
devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas

La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.

Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo. Tiam
persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el fontoj,
kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĝi estas
neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro

Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon

Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem

Alia grava ordono estas eviti falsan ateston. Vundi iun
ajn per distordado de la vero estas alia maniero subfosi
socian harmonion. Se oni volas esti bone traktata, oni traktu
.aliajn laŭe

La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas distingi inter
deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi iun lama aŭ
blinda estas dolora kaj malhelpa; oni estu konsiderema pri la
sentoj de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu povus perfidi iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; anstataŭe,
oni povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ
.vundi aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo estas malsimila al tiu de iu ajn
alia homo, kaj ilia animo estas malsimila al tiu de iu ajn alia
homo, ĉar en ili kuŝas la plej granda trezoro de la tuta
.kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas Dio

Ni ne estas katenitaj de la pasinteco
Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj
kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj
perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili
estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi
sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn

du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas kontroli — laŭvole — la senfinajn komponantojn de la universo, nek ili povas modifi aŭ forigi ilin. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, ili povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj .komponantoj

Ne vundu lin

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da
mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli
eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la
psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon,
.kontentecon kaj, mallonge, feliĉon
Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo,
nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj
sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj,
normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn
sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas
?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera
volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de
libera volo, ni alportis kaj daŭre alportas al ni sorton kaj
destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni
estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas
malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni
tion deziras kaj klopodas korekti nian vojon kaj plibonigi la
kvaliton de nia rikolto. Se ni ekstermas la semojn de agoj
kun doloraj sekvoj kaj plantas anstataŭe semojn pli taŭgajn
por la naturo de la animo, ni certe rikoltos la fruktojn de
feliĉo el tiuj bonaj semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni
devas ekzerci liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni
deziras atingi pli grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj
.doloron

Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras, kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan takson kaj traktos ĝin. Sed la homo kun forta volo estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi koncentras sunlumon. Per fokuso de lupeo al malgranda punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon (ŝtofon, paperon, ktp.). Simile, kiam vi intense fokusas vian menson, ĝia koncentrita energio forbruligas la malbonojn kaj radikojn de dubo, la kaŭzon de ĉia malsukceso, kaj igas la lumon de saĝo brili per brilo kaj .radianco

Kiam penso harmonias kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉiuj benitaj povoj, li konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega povo de Dio, .kapabla krei novajn kialojn por sukceso en iu ajn kampo Dio kronu la bonajn klopodojn kaj bonfarajn klopodojn per sukceso

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Kiam vi rigardas la sunon milionojn da mejloj for en la kosmo, tiu grandega stelo ŝajnas multe pli malgranda ol nia Tero. Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7.900 mejloj, dum la diametro de la suno estas centfoje pli granda. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte antaŭ la suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun ĝi. Imagu la vastan etendaĵon de la suno vastiĝanta ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas

nur eta fragmento, nura peceto, de la senfina spaco, kiu
trapenetras la universon. Eĉ se la suno daŭrigus sian
vastiĝon en la infiniton, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la
infiniton. Ĉi tiu kosma iluzio de malgrandeco kaj fineco
limigas la kapablon de la menso kompreni la vastecon de la
.universo, ĝiajn originojn kaj ĝiajn limojn
Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj kaj mezuroj, kiu
havas neniun limon kaj neniun originon, estas Dio, kiu estas
ĉieesta kaj ekzistas en la plej malproksimaj partoj de la
spaco. Li estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj,
same kiel Li estas en vi kaj en mi, kaj Li konscie konscias pri
ĉiu spaco, kiun Li okupas. Ne gravas kiom malgranda aŭ
."granda ĝi estas. El la libro "La Finfina Celo de la Homo

Petegoj

Ho, Sinjoro

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Ho kosma trankvileco

Mi aŭdas vian voĉon en la murmuro de la riveretoj kaj la

trilado de la najtingaloj

En la vekriado de la vento, la muĝado de la ondoj, kaj la

tondro de la vibroj

Ho amata Sinjoro

Mi adoras vin ne per vortoj, sed kun la sopiro de koro

brulanta de sopiro al vi

Lasu min vidi vian vastan etendaĵon

Via konstanta ĉeesto malantaŭ ĉio

Eble mi komprenos, ke mi estas parto de via neŝanĝebla

estaĵo por la tuta eterneco

Ho superfluanta oceano

Se nur la kurbiĝemaj riveroj de miaj deziroj povus flui tra

la dezertoj de obstakloj kaj malhelpoj

Fine, via plej granda tumulto miksiĝis

Helpu min aŭskulti vian voĉon, Sinjoro

La kosma sono, el kiu eliris la vibrado de la universo

Lasu min percepti vian ĉeeston per la benita sono (Om -
Amen)

melodio Sankta por ĉiuj benitaj voĉoj
Plivastigu mian konscion dum mi aŭskultas la simfonion
de ekzisto

Lasu min senti min kiel la kosma oceano
Kaj la ondetaj movoj de la korpo dancantaj sur lia brusto

Lasu la plej sanktan voĉon resoni en mi
Vastigante mian konscion de la korpo al la universo

Ĉu mi sentu eternan, ĉioampleksantan feliĉon
Eksplodante el maro de superfluanta lumo

Ho senfina potenco

Ho eterna saĝo

Ŝarĝu mian animon per via spirita vibrado

Ho voĉo de la benita kosma vorto

Korektu miajn erarojn

Mi bezonas

Prenu mian manon de mallumo al lumo

Kiam ajn mi pensas pri Vi, ho Sinjoro, inundo de brulanta

sopiro naskiĝas en mi, skuante miajn sentojn kaj fluante de

.mia koro al ĉiu ĉelo en mia korpo, ŝarĝante ĝin per dia amo

Mia plej granda deziro estas atingi la plej kernon de via

.estaĵo kaj ĝui vian ĉeeston

Kaj subite la pordo de la animo malfermiĝas, kaj mi

!estas superfortita de ĝojo vidante vian radiantan lumon

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la

homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.

Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por

ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en

antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de

niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Efektive, nia volo eĉ povus esti

paralizita de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn

okupojn kaj lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera

vivo, forgeso estas beno de Dio, malhelpante la memorojn

pri la pasinteco, precipe la amarajn kaj dolorajn, superforti
.niajn pensojn kaj sentojn

Sed danke, la dia sparko en ni ĉiam brilas kun espero
kaj la deziro daŭrigi la senfinan vojaĝon de la vivo. Ni devas
danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: forgesi la pasintecon kaj
.espero je la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejebulon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas taskon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de nia volo kaj praktikadon de nia libereco de
.elekto

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble
implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris,
kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi
niajn klopodojn por atingi nian celon. Ni ankaŭ devas aserti
al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj estas la obstakloj
kaj defioj, ni ankoraŭ posedas sufiĉe da forto por forigi ilin
kaj venki ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj,
ne necesas malespero kaj frustrigo, kondiĉe ke ni
komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas
nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da
fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni
simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso
estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni
fidas Lin kaj penas. Kiu iras laŭ la vojo, atingos sian celokon,
.kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita
Kiam persono deziras ion, kaj tiu deziro estas forta kaj
urĝa, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili

iras kaj kien ajn ili turniĝas, kaj kiaj ajn estas iliaj okupitecoj kaj zorgoj. Per sia konstanta kaj persista agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu intelekta flustro estas pli forta kaj pli efika ol mekanika petegado, kiu ne iras preter movado de la lipoj. Jen kion faras amantoj de Dio; ili flustras sian amon al Dio senĉese, kaj iliaj flustroj estas sinceraj kaj neaŭdeblaj, dum ĉiuj iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin, nek ĝi konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li fortiĝas kaj profundiĝas, ĝis ili tuŝas Lian ĉeeston kaj vidas Lian lumon per la okulo de la animo, gustumante superfortan ĝojon kaj sentante pacon preter .priskribebla

Dio sendas al ni lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo, por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton. Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin. Kiom .ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin per .plendado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni posedas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon al la vivo, ĝi fariĝas bela. Kaj libera de komplikaĵoj

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondo de ĝojo, aŭ subakvigita sub turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo karakterizita de konfliktaj duecoj, la averaĝa homo estas submetita al altiĝoj kaj malaltiĝoj, li leviĝas sur ondo de ĝojo kaj plonĝas en la profundojn de indiferenteco, kaj estas ĵetata ĉirkaŭen de furiozaj ondoj de tristeco, kaj li malofte konas iun ajn alian staton de konscio. Permesi al cirkonstancoj ĵeti pensojn tiamaniere signifas transdoni sian volon al kaprica kaj .ŝanĝiĝema sorto

Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan vivon estas mensa ekvilibro

Ĉi tio atingeblas nur per fokuso de la menso kaj kontrolado de
.psikologiaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Longedaŭra
funebro pri forpasinta amato nek helpas lin nek nin, kaj ĝi
nenion ŝanĝas en la realo. Evoluigi malsuperecan
komplekson aŭ mempunon. Rememori pasintajn erarojn aŭ
malsukcesojn estas senutile. Ĝi nur igas la vivon mizera kaj
.sufokas mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi maltrankviligas la menson kaj forbruligas
.latentajn kapablojn en la forno de apatio
Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton kun la helpo de Dio

Fero en la 25-jara jubileo

Mi iam estis invitita al 25-jara jubilea festo por paro, kiu
ŝajnis esti unu el la plej feliĉaj paroj, sed en la momento
kiam mi eniris ilian hejmon, mi sentis, ke io estas malĝusta.
Mi petis du el miaj studentoj observi kiel ili traktis unu la
alian dum la vespero, kaj ili poste rakontis al mi. La edzo kaj
edzino ridetis unu al la alia antaŭ aliaj kaj alparolis unu la
alian per la plej dolĉaj vortoj kiel "Jes, mia kara" kaj
"Kompreneble, mia amo", kaj aliaj tiaj amikaj frazoj. Sed tuj
kiam ili pensas, ke ili estas solaj, ili kverelas kaj direktas
.dolorajn vortojn unu al la alia

Mi parolis al ili kaj diris: Vi invitis min ĉeesti vian feston,
sed la etoso estas streĉa kaj mi sentas, ke estas multe da
misharmonio en ĉi tiu domo, kaj ŝajnas al mi, ke estas multe
.da fero en ĉi tiu arĝenta jubileo

Komence ili ofendiĝis, sed poste ili agnoskis, ke mi
pravis kaj pardonpetis. Ŝi daŭrigis, dirante: Kion vi gajnas per
?konstanta kverelado kaj kverelado

Ŝajnas, ke vi kunvivas por konservi vian reputacion kiel
perfekta paro, sed vi devas esti tiaj unu kun la alia kaj vivi en
.paco kaj harmonio por via propra feliĉo kaj trankvilo
Magneta manĝaĵo

Kiam homoj parolas pri manĝaĵo aŭ nutrado, ili kutime
celas la fizikan manĝaĵon konsumatan por subteni la korpon.
Tamen, ekzistas aliaj specoj de nutrado, kiuj estas ne malpli
gravaj ol fizika manĝaĵo, kaj ofte eĉ pli gravaj, kiel ekzemple
intelekta aŭ spirita nutrado. Mensa aktiveco aŭ koncentriĝo
.de menso, saĝo kaj spirita distingo

Fizika nutraĵo subtenas la ĉelojn de la korpo, dum
intelekta nutraĵo plenigas la menson per sanaj ideoj, kaj la
nutraĵo de saĝo revigligas la animon kaj evoluigas ĝiajn
.kapablojn

Intelekta nutraĵo kutime konsistas el la ideoj, kiujn
persono pensas kaj tiuj, kiujn li ricevas de aliaj per kontakto
.kaj interagado kun ili

Homoj kun trankvilaj temperamentoj kaj noblaj emoj
helpas igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj

Ne estas malfacile determini ĉu persono ĉerpas sian
intelektan nutraĵon el paca aŭ perturba medio. Timo, aflikto
kaj konfuzo ĉiuj devenas de asociiĝo kun la malĝustaj homoj,
ĉu amikoj aŭ parencoj. Tio kaŭzas maltrankvilajn pensojn kaj
malbonan humoron

La korpo ricevas energion kaj viklecon el fizikaj nutraĵoj,
dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la menson
per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol solidaj
kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj en
.vivan energion

Kiam vi povas transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viklecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe - eĉ sola - sur la vojoj de la vivo, kaj sperti internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio

Kaj kiam vi ĉiutage provas liberigi viajn pensojn al pli
altaj kaj pli rafinitaj niveloj, kaj vi posedas aman kaj
dankeman koron, kaj bonajn intencojn al aliaj, via intelekta
nutraĵo estos magneta, kaj vi tiam altiros al vi ĉion belan kaj
utilan, el aferoj, homoj kaj cirkonstancoj, kiuj necesas por
.daŭrigi la vojaĝon al la bordoj de sekureco kaj protekto
Kiam vi penas akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas
kontenta pri tio, kion Dio provizas, vi estos pli riĉa en spirito
kaj pli kontenta ol tiuj, kiuj estas obseditaj de mondaj
.posedaĵoj kaj avidas iliajn pasemajn plezurojn
Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko,
preter ĉiuj amikoj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj
.homaj rilatoj: familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj
Amikeco estas esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj
prioritato estu donita al intelekta kaj emocia proksimeco,
.sento de morala altiro, kaj vera amo kaj amikeco
Tiuj, kiuj ne povas distingi inter vera amo kaj sensuala
.altiro, seniluziiĝas denove kaj denove
Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj
reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter
du amantaj animoj, kaj ili kunlaboras por mildigi la ŝarĝojn
de la vivo unu por la alia kaj dispeli la zorgojn de la vivo per
.kompato kaj reciproka, amika kompreno
Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon, krom
.se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min
Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon
antaŭ mi Esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan
potencialon. Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli
altaj aspiroj. Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas
kun mi
Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per dozo da
optimismo, mi distancigos min de malagrablaj spertoj, kaj mi
praktikos tion, kio nutros la korpon, menson kaj spiriton laŭ
.ekvilibra kaj konsekvenca maniero

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi
liberigos min por ĉiam per protektado de mia spirita
identeco, kaj kiam la ŝtormoj de provoj kaj afliktoj alfrontos
min, mi velos en la ŝipo de mia animo, trans la maron de la
.vivo, al la sekuraj, diaj bordoj
Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
per mi; Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun li per profunda meditado pri li
Mia kara Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu penso
estas la plej forta en mia vivo. Tial mi provos memori, ke Vi
etendas al mi helpan manon, kaj ĝi preparas min por la kialoj
.de sukceso
Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi levos
mian humoron kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi uzos
sincerecon kaj honestecon en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
ellastos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio subtenos
.min per Sia potenco kaj saĝo
Sinjoro, mi uzos mian volon kaj intelekton por unue
plenumi malgrandajn aferojn, kaj poste pluiros al pli grandaj
.atingoj
Eĉ se ĉiuj materiaj ambicioj estas plenumitaj, ili tamen
alportas nur nekompletan feliĉon, kaj trovi Dion estas la sola
vera feliĉo. Mi malkovros neelĉerpeblajn rezervujojn de ĝojo.
Kaj ĝi neniam ĉesas flui kaj kuri en la ĝardenoj de la animo
.kaj ĝiaj ĉiamverdaj herbejoj

Oraj diraĵoj

Feliĉo estas mia rajto, mia heredaĵo, kaj mia kaŝita dia
trezoro Gvidu min, ho Sinjoro, por ke mi trovu en mi la
.trezorojn, kiuj superas la revojn de reĝoj

* * *

La dia loĝanto de koroj lumigas en siaj disĉiploj - pro sia
kompato kaj bonkoreco - la brilantajn lampojn de saĝo, kiuj
.dispelas la mallumon de nescio

* * *

La vivo estas inteligenta movado kun regula ritmo. Ĝi
formas sin en senvivaj objektoj, aŭ alprenas vivantan kaj
moviĝantan formon. La vivo estas ĉioampleksanta kaj
.trapenetras ĉion

* * *

Ho Plej Granda Amanto, Vi estas la vivo mem, Vi estas
mia celo kaj mia aspirito. Faru min floranta rozo en Via ĉiela
ĝardeno, aŭ brilanta perlo en la kolĉeno de Via radianta
amo, aŭ donu al mi la plej grandan honoron: la plej
.malgrandan lokon en Via koro

* * *

Kie ajn aliaj aprezas miajn klopodojn fari bonon, tie mi
povas provizi la plej grandan servon

* * *

Ni teksu oran tapiŝon de sonĝoj per silkaj fadenoj de
dolĉaj memoroj kaj rafinitaj pensoj

* * *

Malplena menso [sen pozitivaj, konstruaj pensoj] estas
fabriko por problemoj, angoro, malespero kaj senespereco

Se universala amo ekloĝos en via koro, ĝi alportos al vi
daŭran kaj renoviĝintan feliĉon, kiun nenio alia povas doni al
.vi

La floroj de la vivo florantaj en la ĝardeno de la tera
ekzisto estas eskvizite belaj kaj plaĉaj por rigardi. Sed eĉ pli
grandioza kaj splenda estas la fonto de beleco kaj saĝo, kiu
ekzistas ie, de kie ni venis kaj al kiu ni revenos kaj denove
.intermiksiĝos

Kiam la disĉiplo vekiĝas matene, li asertas al si: “Mi ne
estas la korpo, mi estas nevidebla spirito... Mi estas ĝojo...
Mi estas lumo... Mi estas saĝo... Mi estas amo Kaj kvankam

mi loĝas en ĉi tiu korpo, mia spirito estas senmorta kaj
".netuŝita de putriĝo

Same kiel rosgutoj helpas florojn flori kaj kreski, tiel
bonkoreco nutras amikecon kaj antaŭenigas ĝian kreskon

* * *

Ekzistas ondoj, kiuj aperas sur la surfaco de la oceano,
kaj ondoj, kiuj malaperas en ĝiajn profundojn; en ambaŭ
kazoj, ili estas ene de la oceano kaj unu kun ĝi. Simile,
homoj, kiuj flosas dum la "vivo" sur la surfaco de la kosma
oceano aŭ kiuj malaperas en ĝi ĉe la "morto", estas same
.ene de la oceano de eterneco

* * *

La reflektado de la luno ne estas klare videbla en turbula
akvo, sed kiam la surfaco de la akvo trankviliĝas, la reflektado
de la luno fariĝas perfekte klara. La samo validas por la
menso: kiam ĝi estas trankvila, vi povas vidi la vizaĝon de
.via animo kun kompleta klareco kaj precizeco

Sendu, ho Sinjoro, la sunradiojn de Via saĝo por gvidi
min en miaj feliĉaj tagoj de atingoj, kaj la lumon de la
plendluno de Via kompato kiam mi trairas la mallumajn
.noktojn de malĝojo

Meditado estas la rimedo per kiu vi konektas kun la
universala menso, kaj kiam vi harmonias kun tiu senfina
.konscio, vi povos scii ĉiujn sekretojn de la kreado

La deziro alproksimiĝi al Dio kaj koni Lin ne venas
memstare, sed devas esti kultivata, kaj la vivo havas nenian
.valoron sen tiu deziro

La tera vivo estas provizora halto, kaj la ĉefa devo de la
homaro estas kompreni la celon kaj intencon de ĉi tiu
.vojaĝo. Tiu celo estas koni Dion, kaj ĝi ne povas esti io alia

Via paco estas via altvalora trezoro, do ne permesu al iu
ajn forpreni tiun trezoron de vi
* * *

Lernu stari sola, sekura kaj protektita en la fortikaĵo de
viaj virtoj kaj memvaloro
* * *

Ĉio ekzistas ĉar Dio ekzistas Kaj ĉar Li ekzistas, vi ankaŭ
ekzistas Danke al Lia ekzisto, vi ĝuas la komfortojn kaj ĝojojn
de la vivo Tial, via dankemo al Dio devus esti profunda

Bonaj libroj povas esti silentaj, ĝentilaj kaj respektemaj
amikoj. Ne forlasu ĉi tiujn librojn en viaj malfacilaj momentoj,
ĉar ili neniam forlasos vin, male al fizikaj amikoj, kiuj eble
.forlasos vin

Ĉiu, kiu posedas bonan sanon, komfortan vivon kaj
grandan mensan kapablon, sed tamen mankas al li feliĉo,
ankoraŭ ne sukcesis en la vivo. Kiam vi vere povas diri: "Mi
estas feliĉa, kaj neniu povas forpreni mian feliĉon", vi trovis
.la bildon de Dio en vi mem

Emfazu trankvilon kaj pacon, kaj sendu nur amajn
pensojn kaj bonajn intencojn se vi volas vivi en paco kaj
harmonio. Vivu vivon fonditan sur justeco kaj pieco, kaj ĉiuj,
kies vivoj estas ligitaj al la via, profitos simple de estado kun
.vi

Se vi ne havas amikojn, aŭ se viaj amikoj malŝparas vian
tempon, aŭ se vi ne bone interkonsentas kun ili, tiam lasu
librojn [kaj materialojn] kiuj enhavas saĝon esti viaj amikoj,

ĉar vi povas trapasi la pordojn de iliaj paĝoj en mondon de
.mirindaj kaj ekscitaj ideoj

Trovi Dion signifas akiri ĉion, kion la koro deziras, kaj
esti spirita signifas malfermi pordojn al sano, feliĉo kaj
.sukceso

En ni kuŝas sparko de dia povo, kiu kreas kaj subtenas
.la tutan vivon, kaj ĝi atendas esti ekbruligita

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

Tiuj kun sociaj inklinoj trovos en valoraj libroj novan
energion por helpi la homaron per la lecionoj enhavitaj en
.libroj verkitaj de noblaj, talentaj viroj kaj virinoj

* * *

Legado estas tre utila mensa agado; ĝi ekzercas la
menson kaj tenas ĝin fleksebla. Unu aŭ du horoj da legado
ĉiutage donos al iu ajn diversan scion ene de kelkaj jaroj,
kondiĉe ke ili elektas valorajn librojn. Ne perdu tempon aŭ
damaĝu viajn mensajn kapablojn legante malmultekostajn
romanojn aŭ bagatelajn librojn, kiuj havas neniun celon aŭ
.signifon

* * *

Egoismo kaj fiereco devas esti forigitaj ĉar ili estas la
plej grandaj obstakloj al spirita scio

* * *

Sen sento de Dio, ĉi tiu mondo ŝajnas plena de konflikto,
perforto kaj amaraj seniluziiĝoj. Feliĉo kuŝas en senti sin
.proksime al Dio

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, posedas konstantan ĝojon kaj
feliĉon en siaj koroj. Ĉar ili sentas benitan sekurecon kaj
trankvilon, ŝtormoj de kolero ne povas skui ilin, nek timo
.povas eniri iliajn korojn

* * *

Bonaj libroj estas viaj plej bonaj amikoj; per ili, vi povas
aŭdi la grandajn mensojn paroli al vi milde, konsoli vin kaj
oferti la plej bonajn konsilojn. Malsukceso kultivi veran
deziron legi bonajn librojn signifas perdi la heredaĵon de
.generacioj

* * *

Sen dia helpo, homoj estas neeviteble malsukcesi, ĉar la
forto kaj saĝo necesaj por sukcesi en la batalo de la vivo
venas de senfina fonto. Kiam homo ignoras Dion, ili
distranĉas la vivŝnuron, kiu provizas al ili la helpon kaj
.subtenon necesajn por sukceso

Serĉantoj, kiuj frapas la pordon de spiritaĵoj, trovos,
ke la pordo estas malfermita por ili, ĉar Dio helpas tiujn, kiuj
.helpas sin mem

Kiam vi estas en harmonio kun Dio, la tuta naturo estas
en harmonio kun vi

* * *

Amo estas kiel sablopapero, kiu poluras la menson kaj
forigas krudecon de karaktero

* * *

Kiam vi subite trovas Dion ĉie, kaj kiam Li venas al vi,
inspiras vin kaj gvidas vin, la rakonto pri dia amo
.komenciĝis

* * *

Amo radiu en koroj kaj sendu resanigajn radiojn al aliaj

* * *

Serĉu koni Dion dum vi estas juna kaj forta, ĉar en
maljuneco kaj malsano vi eble ne plu povos serĉi Lin. En la
aĝo, kiam homoj komencas kompreni la veran signifon de la
vivo, la korpo malfortiĝas, kaj ili pasigas la reston de siaj
vivoj prizorgante siajn delikatajn fizikajn kapablojn anstataŭ
.serĉi la veron

* * *

Mi prenos la plej bonan el ĉiu popolo, kaj mi aprezos la
.bonajn kvalitojn de ĉiuj naciecoj sen fokusiĝi sur iliaj difektoj

* * *

Same kiel ni zorgas pri la nutra valoro de nia ĉiutaga
manĝaĵo, ni ankaŭ devus atenti la psikologiajn nutraĵojn,
.kiujn ni provizas al niaj mensoj ĉiutage

* * *

Afablecaj vortoj estas mirinda kuracilo por multaj
malsanoj, posedante potencon, preskaŭ magian, magnetan
forton, kiu alportas abundajn benojn kaj prosperon al sia
parolanto. Tiuj, kiuj uzas trankviligajn, mildajn vortojn,
sentas subtilan fluon fluantan tra ili sen interrompo, ilia
estaĵo plenigita de profunda sento de trankvilo. Ĉi tio estas
ĉar ĉi tiu fluo estas ligita al sia pli alta fonto, konstanta fluo,
kiu atingas animojn en harmonio kun tiu fonto, ebligante al
.ili transdoni feliĉon al tiuj, kiuj sopiras pacon

* * *

Kiom da afablaj vortoj el la koro dispelis multajn
malĝojojn kaj kiom da saĝaj voĉoj lumigis mallumajn vojojn
!per lampoj de ĝojo kaj trankvilo

* * *

Ni kreskas tra ĉiu sperto, kiun ni travivas, kondiĉe ke ni
komprenas, ke ni povas lerni valorajn lecionojn de ili. Ĉiu
doloro kaj sufero, kiujn ni spertas, havas signifon kaj celon.
Malgraŭ la severecco de ĉi tiuj spertoj, ili estas kiel fajro, kiu
fandas ferercon, transformante ĝin en belan, fortan kaj
.multflankan ŝtalon

* * *

Ĉiuj rimarkindaj atingoj en mia vivo estis plenumitaj per
la povo de menso en harmonio kun Dio. Kiam la dia
generatoro funkcias, ĉio, kion mi deziras, realiĝas
senescepte, unue prenante formon kiel nevidebla, etera
dezajno kaj poste manifestiĝante kun nerezistebla forto en la
.realeco

* * *

Kiam la menso flustras al Dio kortuŝan, fervoran flustro
el la profundoj de sopiranta animo, la voko de la spirito tuŝos
la universalan koron, kaj la respondo venos, alportante kun
si grandegan ĝojon. Ĉi tiu intelekta flustro kultivas la volon
ĝis ĝi posedas la forton necesan por atingi la deziratan
.celon

* * *

Kiam la menso kaj volo de homo harmonias kun Dio, ili
estas ŝargitaj per senlima povo, tiel ke nura pensado pri io
sufiĉas por atingi ĝin, ĉar dia leĝo agas favore al tiuj, kiuj
.harmonias kun la supera volo

* * *

Kiaj ajn niaj zorgoj estu, Dio devus okupi la unuan lokon
en niaj vivoj. Unu el la plej gravaj elementoj de spirita kresko
estas la kontinua elkora flustrado al Dio, kie vi persone
.spertos mirindan pozitivan ŝanĝon, kiu multe impresos vin

* * *

La homo ne devas dediĉi ĉiujn mensajn kapablojn, kiujn
Dio donis al li, al la serĉado de pasemaj aferoj, alie li perdos
sin en la labirintoj de materiismo kaj kreos al si limigojn kaj
restriktojn, kiujn li ne bezonas. Anstataŭe, li devas uzi siajn
mensajn povojn por akiri la necesaĵojn de la vivo kaj klopodi
disvolvi siajn spiritajn kapablojn por distingi inter ĝuste kaj
.malĝuste, kaj inter malutile kaj utile

* * *

La vero kuŝas preter opinioj kaj teorioj, kaj multaj, kiuj
adoptas ĉi tiun aliron, fariĝas ligitaj de siaj propraj
.subjektivaj konkludoj

* * *

Malfermu, ho Sinjoro, la pordegojn de trankvilo kaj
gardu la rifuĝejon de miaj spiritaj pensoj kontraŭ la atakoj de
malbonaj flustroj, kaj lasu la rozojn de miaj sopiroj flori en la
ĝardeno de mia koro, dum mi atendas la tagiĝon de Via
.alveno

* * *

Teoria scio ne kapablas akiri dian scion, kaj estas *
konsilinde ne perdi sian valoran tempon per teorioj, kiuj ne
povas esti aplikitaj en la realeco, alie oni trovos sin meze de
densaj intelektaj ĝangaloj kaj nekapabla transcendi la sferon
.de teorioj

* * *

Feliĉo estas la frukto de psikologia venko super la
ŝanĝiĝemaj cirkonstancoj de la vivo

* * *

Tiu, kiun Dio rekonas, povas esti nekonata al la mondo

* * *

Se persono programas sin per teoria scio [sen fakta
testado], li fariĝos kiel porteblo registrilo, kiu ripetas
proverbojn kaj eĥas noblajn frazojn, kaj aliaj konsideros lin
klara akademiulo, sed tia scio ne estas plifortigita per rekta
.percepto de la vero, nek ĝi estas egalita per spirita atingo

* * *

Problemoj daŭros en la mondo, do kien oni povas turni
sin por gvido kaj direkto? Oniaj pensoj, influitaj de kutimoj,
antaŭjuĝoj, biasoj kaj fanatikeco, estas senutilaj, kaj la influoj
de onia ĉirkaŭaĵo, familio, lando aŭ mondo ne kapablas
provizi veran gvidadon. Tial oni devas turni sin al Dio kaj
aŭskulti la trankvilan, serenajn voĉon elirantan el la profundoj
.de la animo, voĉon en harmonio kun la vero

* * *

Malfermu viajn korojn al la dia elfluo, por ke ĝi fluu tra vi
kaj plenigu viajn vivojn per spiritaj benoj kaj boneco

* * *

Kian ajn laboron vi faras kaj kiajn ajn atingojn vi povas
atingi, ĉiam memoru, ke Dio estas la fonto, kiu provizas al vi
la tutan forton, kiun vi bezonas por labori kaj atingi
.sukceson

* * *

Lasu min memori vin, Sinjoro, en malriĉeco kaj en *
prospero, en malsano kaj en sano, en nescio kaj en saĝo, kaj
lasu min vidi vian benatan lumon, kiu donas bonfarton kaj
resaniĝon en la momento

* * *

En la soleco de miaj pensoj, mi sopiras aŭdi vian benitan
voĉon Forpelu de mi la raŭkajn, terajn voĉojn kaŝitajn en la
faldoj de mia memoro Mi volas aŭskulti vian trankvilan,
melodian voĉon por ĉiam en la trankvilo de mia animo

* * *

La vivo estas vualita en mallumo, kaj ni devas lasi la
lumon de Dio esti nia gvida lampo dum ni iras tra ĝiaj
mallumaj vojoj. Li estas la plenluno en la noktoj de nescio kaj
mallumo, la suno de klerismo en la horoj de vekiĝo, la
lunturo de gvido, kaj la Norda Stelo por tiuj, kiuj trairas la
.marojn de tera, pasema ekzisto

* * *

Estas tempo por la homaro vekiĝi el sia dormo de
orgesemo al spirita vekiĝo. Ni petas Vin, ho Sinjoro, levi nian
konscion el la profundoj de neglektemo kaj mallarĝa, limigita
pensado al la horizontoj de paco, lumo, amo kaj universala
.homa kompato

* * *

Aferoj fine pliboniĝos, ĉar la povoj kaj mirindaĵoj de Dio
kaŝiĝas malantaŭ la kontraŭdiroj de la homa vivo, kaj kiu ajn
ne estas konvinkita pri la neevitebleco de la situacio kaj
provas penetri per sia menso kaj fido al tio, kio estas trans la
.vualo, havos la pordon malfermitan por li

* * *

Kredo neniam signifas esti malzorgema aŭ ne saĝe
trakti cirkonstancojn. Male, sendepende de tio, kio okazas,
homo devas certigi al si, ke nur Dio povas subteni lin en
malfacilaj kaj penigaj cirkonstancoj, se li turnas sin al Li per
.sia tuta koro, animo kaj sentoj

* * *

Se niaj sentoj povus transdoni al ni la tutan veron, ni
vidus la teron kiel riverojn da elektronoj, kaj ĉiun polveron
kiel ruliĝantan mason da lumo. Tiuj, kiuj penetras la sferon
de la materialo al la spirita, komprenas la naturon de iluzio
.kaj konas la esencon de la vero

* * *

Ĉu en la afrika ĝangalo, sur bataalkampo, suferante pro
malsano aŭ malriĉeco, oni devas konvinki sin, ke la mano de
Dio estas pli forta ol iu ajn danĝero kaj kapabla protekti tiujn,
kiuj serĉas rifuĝon en Li. Ne ekzistas pli efika rimedo de
protekto. Kompreneble, oni devas uzi racion en traktado de
.eventoj, samtempe metante plenan fidon je dia helpo

* * *

La amo, kiu loĝas en la koroj de ĉiuj kreitaĵoj — la amo
de ĉiuj patrinoj, patroj, amikoj kaj amatoj — devenas de dia
amo

* * *

Oni devas distingi inter gravaj kaj negravaj devoj,
prioritatigante la plej gravan super la nur grava. Krome,
neniu devo devas kontraŭdiri alian. La skribaĵoj diras al ni, ke
kiam unu devo konfliktas kun alia, ĝi estas pruvo, ke ĝi ne
.estas vera devo

* * *

Dum la viglaj radioj de la suno disvastiĝas, mi
disvastigos radiojn de espero en la korojn de la malriĉuloj kaj
forlasitoj [tiuj, kiujn la socio forlasis], kaj mi enstamos
novan sistemon en la korojn de tiuj, kiuj pensas, ke ili
.estas fiaskuloj

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Ne ekskludu iun ajn el via rondo de amo. Gardu ĉiun en"
".via koro, kaj ili gardos vin en la sia
* * *

Sinjoro, helpu min ĉiam uzi mian volon por plenumi
utilajn kaj bonajn farojn
Helpu min konformiĝi al Via volo, por ke ĉiuj miaj pensoj
.respondu al Viaj celoj kaj harmoniu kun Via volo
Li helpis min veki la kaŝitan, benitan potencon en mi,
por ke mi povu venki ĉiujn malfacilaĵojn kaj provojn
* * *

Vekiĝu al tiu aŭdaca kaj humila spirita personeco - unu
kiu kombinas la forton de leonoj kun la mildeco de kolomboj
* * *

Mi ne zorgos pri amara, falsa kritiko, nek pri malavara
laŭdo kaj flatado. Mia sola deziro estas plenumi Vian volon,
.ho Sinjoro, kaj gajni Vian favoron
* * *

Vi ne povas imagi la superfortan ĝojon, kiu plenigos vin,
kiam vi sentos la dian ĉeeston. Via animo tiam estos ebriigita
de la senlima amo de Dio. Ĝi estas amo milionojn da fojoj pli
granda ol iu ajn homa amo - amo, kiu plenumas ĉiujn viajn
.dezirojn kaj plenigas vian koron per ĝojo kaj kontenteco
* * *

Per interna fokuso, vi povas rekte sperti spiritan feliĉon
en vi mem kaj ĉirkaŭ vi. Se vi kultivas ĉi tiun konscion, via
personeco kreskos harmonie, kaj vi akiros allogan
.magnetismon por homoj kaj aliaj estaĵoj
* * *

Ho Granda Protektanto, mi ne zorgas se mi perdos ĉion
pro mia destino, kiu estas mia propra kreaĵo, sed mi petas
Vin, mian solan rifuĝon, protekti la kandelon de mia amo al
.vi kontraŭ la ventoj de neglektemo kaj forgeso
* * *

Ni trinku ĝissate la purajn, refreŝigajn akvojn de paco,
fluantajn el la fontoj de favoraj cirkonstancoj, plifortigitajn
per nia firma decido pensi pozitive kaj havi optimisman
.perspektivon

* * *

Konscienco estas intuicia sento, kiu malkaŝas la veran
naturon kaj motivojn de persono. Kiam via konscienco estas
pura, kaj vi scias, ke vi faras tion, kio estas ĝusta, vi havas
nenion por timi. Pura konscienco estas testamento pri bona
konduko de Dio. Esti absolvita en la tribunalo de konscienco
.signifas posedi feliĉon kaj ricevi la benojn de Dio

* * *

Provu fari aŭdacajn kaj plaĉajn aferojn, kiujn la plej
multaj homoj ne faras, kaj donu amon kaj pacon al tiuj, kiujn
.aliaj preteratentas

* * *

:La instruisto Paramahansa diris al unu el siaj disĉiploj
Se vi ne pasigas tempon kultivante la menson, neniu"
kvanto da materia prospero kontentigos vin. Ĉi tiu kultivado
ne estas torturo, sed prefere trejnado de konscio por nutri la
".pensojn kaj agojn, kiuj kondukas al feliĉo

Via feliĉo estas via sukceso, do ne lasu iun ajn ŝteli ĝin
de vi. Protektu vin kontraŭ tiuj, kiuj provas ĝeni vin. Kiam mi
estis knabo, mi kutimis perdis mian paciencon kiam ajn iuj
homoj disvastigis malverajn onidirojn pri mi. Poste, mi
komprenis, ke mia trankvilo estas pli grava ol la aprobo aŭ
.admiro de homoj

* * *

Se nur vi scius la historion pri dia amo, kiun iuj fervoruloj
spertas kun Dio! Neniu alia sperto en la vivo povas
kompariĝi kun tiu ĝojo. Mi konis sanktulon, kiu konstante
estis sorbita de la amo de Dio, kaj lia vizaĝo radiis sanktan
amon. La okulo de Dio ĉiam estas sur tiuj, kiuj amas Lin, kaj
.Li neniam forlasas ilin eĉ por unu momento

* * *

Malmultaj estas tiuj, kiuj interesiĝas pri disvolvado de
siaj mensaj kaj spiritaj kapabloj

* * *

Ne permesu al vi sinki al la fundo de prokrastado. Leviĝu
el la dormo de teda ordinara realeco kaj ekiru al la horizontoj
.de rafinita vivo, kie estas atingo, ĝojo kaj paco

* * *

En vi kuŝas grandega potencialo atendanta esti
.investita, kaj vi estas la sola kapabla aktivigi kaj profiti de ĝi

* * *

Liberiĝo de la diktaĵoj de malbonaj kutimoj kaj nesana
deziroj alportas multe pli grandan feliĉon ol materia sukceso.
En intelekta sukceso kuŝas psikologia bonfarto, kiun eksteraj
cirkonstancoj ne povas forpreni. Vi povas pasigi vian tutan
tempon akumulante riĉecon, sed tiu riĉeco ne donos al vi la
daŭran pacon kaj sekurecon, kiujn vi serĉas. Male, ĝi
alportos al vi pli da malfeliĉo, ĉar vera feliĉo kaj paco loĝas
.en la menso, ne en materiaj posedaĵoj

Kiam vi estas firme establita en via vera memo, vi
plenumas ĉiun taskon kaj ĝuas ĉiujn bonajn aferojn kun dia
.ĝojo

* * *

Ne permesu al malforteco enfiltriĝi en vian menson, kaj
estu singarda kiam vi interrilatas kun homoj, kiuj havas
negativajn pensojn kaj pesimisman vidpunkton, por ke iliaj
malfortaj pensoj ne enfiltriĝu en vian menson, krom se via
menso atingis gradon de forto tia, ke la pensoj de aliaj ne
povas malfortigi ĝin, sed male, ĝi kapablas fortigi la pensojn
.de aliaj kaj plifortigi ilian memfidon

* * *

Dio venas unue, kaj ni ne devas komenci aŭ fini nian
tagon sen pensi pri Li. Ni devas memori, ke sen la forto kaj
energio, kiujn ni ricevas de Dio, ni ne povus plenumi ion ajn.
.Tial, nia plej granda devo estas al Li

* * *

Ekzistas maniero taksi kaj juĝi kutimojn kaj tradiciojn.

Komence, ĉiu tradicio havis pravigon. Se ni trovas, ke pravigo ankoraŭ ekzistas, tiam la tradicio havas signifon kaj utilon. Tamen, estas malsaĝe sekvi tradiciojn blinde. Ni devas scii la veron kaj sekvi ĝin, distingante kio povas alporti .al ni feliĉon kaj poste aplikante ĝin

* * *

Kiam vi vidas tiom da homoj mankantaj feliĉon aŭ sukceson, ne supozu, ke tio estas ilia destino. Vi povas fari vin mem kia ajn vi volas esti. Via interna sukceso estas tio, .kio vere igas vin sukcesa

* * *

Se vi havas nenion en vi mem, vi ne estos feliĉa. Sed se vi havas nenion ĉirkaŭ vi kaj estas feliĉa en vi mem, vi sendube sukcesas. Tial, estas neeble juĝi homojn surbaze de .iliaj eksteraj cirkonstancoj

* * *

Inter la vastaj homamasoj, eble troviĝas persono, kiu atingis staton de spirita leviĝo kaj ĝuas internan pacon kaj .superan spiritan feliĉon

* * *

Mi certe scias, ke ĉio, kion mi bezonas, venos al mi, kaj tial mi ne zorgas pri tio, kio okazos en la estonteco. Tio ne estas fanfaronado nek preteksto, ĉar mi spertis la laboron .kaj efikecon de tiu benita potenco en mia vivo multfoje

* * *

Ĉu mi flosas sur la surfaco de la vivo aŭ dronas en la profundoj de la maro, mi scias, ke mi estas kun Dio kaj Li estas kun mi, kaj ke nenio povas damaĝi min. Tiu scio donis .al mi nepriskribeblan kaj profundan feliĉon

* * *

Sendube aĉeti ion novan estas plezuriga sperto. Sed post iom da tempo, tiu ĝoja sento iom post iom malaperas, kaj vi eble eĉ tute perdos intereson pri ĝi, forgesante pri ĝi

kaj dezirante ion alian. Tamen, la fakturo por tiu aĵo ne estos
!forgesita, precipe se vi aĉetis ĝin per amortizoj

* * *

Persono devus preni kontrolon de sia vivo kaj simpligi
ĝin kiel eble plej multe. Ili devus ŝpari iom da mono por
necesaĵoj kaj krizoj, prioritatigi ŝparadon super elspezado por
luksoj, kaj helpi aliajn laŭeble plej bone. Kiam vi helpas
aliajn, helpo venos al vi iel aŭ alie, kaj vi mankos nenion kaj
.estos senigita je nenio

* * *

En la ĝojo de ĉiuj koroj, mi aŭdas la eĥon de Via feliĉo,
ho Sinjoro, kaj en la amikeco de ĉiuj fideluloj, mi sentas Vian
amon. Mi ĝojas kaj mia koro ĝojas pro la sukceso kaj
prospero de miaj amikoj, same kiel mi ĝojas pri mia propra
bonfarto kaj facileco. Dum mi inspiras saĝon en aliaj, mi
multigas la trezorojn de mia propra saĝo, kaj en la feliĉo de
...ĉiuj, mi trovas mian propran

* * *

La plej granda malamiko de feliĉo estas prunti monon
por aĉeti luksaĵojn. Homoj erare kredas, ke ili ne povas esti
feliĉaj, se ili ne akiras ion specifan. Sed eĉ post akiro de tiu
aĵo, ili ne spertos veran feliĉon, malgraŭ la provizora ĝojo,
kiun ĝi alportas. Kio estas la senco persekuti la miraĝon de
tera feliĉo, kiu promesas nur rompiĝi? Homoj devus vivi
simple, sen bezoni multajn posedaĵojn, kiuj postulas
.konstantan atenton

* * *

Mia paradizo estas en mi. Dum mi ĝuas la benojn de
Dio, mi dankas Lin, kaj mia interna ĝojo kreskas. Sen tiu
interna kontenteco, eĉ teraj plezuroj kaj ĝojoj fariĝas infero.
Mi ekkomprenis, ke sen tiu interna ĝojo, la ŝarĝo de
respondecoj metitaj sur min rabintus mian pacon kaj senigus
.min je mia feliĉo

* * *

Se riĉeco estas kunligita kun malsano kaj problemoj, la
konsekvencoj estos multnombraj. Higieno kaj sanservo estas
inter la fortoj de Okcidento. Damaĝaj insektoj kaj mortigaj
bakterioj estas efike kontrolataj en industrilandoj, dum ili
abundas en aliaj. Sed forigi ĉi tiujn damaĝbestojn ne estas la
kulmino de atingo, ĉar aliaj specoj de suferoj ekzistas en
industrilandoj, kiel malfacile pageblaj fakturoj kaj sufokaj
financaj krizoj pro amortizo-aĉetsistemoj - suferoj, kiuj ĝenas
.dormon kaj subfosas trankvilon

* * *

Ni estas integrita parto de la sama konscio, el kiu ĉi tiu
.granda universo eliris

* * *

Ĉu vi iam vidis ŝafaron? Se unu el ili saltas, la cetera
grego imitas ĝin senhezite. Plej multaj homoj estas tiaj. Iu
eble elpensos ideon aŭ enkondukos novan tendencon, kaj
aliaj tuj saltos sur la ĉaron kaj kopios ĝin. Ĉi tiu ŝablono
daŭris dum generacioj. Ĉiu nacio havas siajn kutimojn kaj
tradiciojn, kaj ni ne povas aserti, ke ĉiuj estas ĝustaj aŭ
solidaj. Sed kiu scias? Eble iuj el tiuj kutimoj kaj tradicioj
.estas sensencaj kaj senutilaj

* * *

Kiam la turbula ŝtormo de pensoj trankviliĝas, ni eniras
la regnon de paco kaj tuŝas la dian ĉeeston

* * *

Pensu pri Dio, aŭ pri bela pejzaĝo kiu inspiras pacon, aŭ
pri ĝoja kaj rava sperto. Pozitiva, trankvila mensa agado
.estas vigliga kaj refreŝiga

* * *

Ni vivas en kaosa kaj turbula mondo. Vi eble pensas, ke
mono signifas feliĉon, sed kiam vi akiras ĝin, vi trovas, ke vi
ankoraŭ estas malfeliĉa. Vi eble akiras riĉecon kaj perdas
vian sanon (Dio gardu). Aŭ vi eble havas bonan sanon kaj
perdas vian monon. Aŭ vi eble havas kaj riĉecon kaj sanon,
sed suferas multajn problemojn kun aliaj, ofertante

bonkorecon nur por esti renkontita kun malamo kaj indigno
reciproke. Sen Dio, nenio en ĉi tiu vivo povas vere kontentigi
.vin

* * *

La tero fariĝas torturĉambro por tiuj, kiuj vivas en nescio
pri la dia plano. Sed kiam vi rigardas la vivspertojn kiel viajn
instruistojn kaj lernas de ili la veran naturon de ĉi tiu mondo
kaj vian asignitan rolon en la kosma dramo, tiuj spertoj
fariĝas valoraj lumigiloj sur la vojo al daŭra kontenteco kaj
.feliĉo

* * *

Tie, trans la nemallumigita mallumo, la sensona
trankvilo, kaj la nekreita nenieco, kuŝas la eterna esenco, kiu
estas la origino de ekzisto kaj la fonto de ĉiuj potencoj kaj
.estaĵoj, videblaj kaj nevideblaj

* * *

Dio ne kreis ĉi tiun teron por ke ni nur manĝu, dormu kaj
mortu, sed por ke ni povu koni Lian volon kaj kompreni la
celon de nia ekzisto. Kelkaj saĝuloj komprenis la signifon de
la kosma plano, sed la plej multaj homoj estas blindaj kaj
.nekonsciaj pri tiu celo

* * *

Mono neniam estis mia vivocelo; mia celo estis servi
miajn fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis
multajn pordojn de ŝancoj por mi por subteni min kaj
.plenumi mian mision

* * *

Dio kreis ĉi tiun universon por funkcii laŭ fiksa kaj
neŝanĝebla leĝo. Se ni malobservas iun ajn el ĉi tiuj
universalaj leĝoj, ni punas nin mem. Iu, kiu saltas de la
tegmento de alta konstruaĵo, rompos siajn ostojn. Tial ni ne
.povas ignori la leĝon de gravito sen suferi la sekvojn

* * *

Kiam ni profunde rigardas la mondajn civilizojn kaj
esploras la kaŝitajn sekretojn de antikvaj civilizoj, aperas

granda bildo, kun interplektitaj linioj, diversaj ĉapitroj kaj
precizaj detaloj, kaj ni trovas, ke la homo estas samtempe
.individa kaj socia laŭ naturo

* * *

Se Dio volus, ke ni vivu nur en materia konscio, ni estus
tute kontentaj pri materiaj aferoj kaj kontentaj pri mondaj
.vojoj

* * *

Radioj de pureco, paco kaj feliĉo preter sonĝoj flagras
kaj dancas en niaj esencaj profundoj

* * *

Kun ĉiu sperto, kiu aperas en la ĉielo de niaj vivoj dum ĉi
tiu tera vojaĝo nia, ni devas lerni kiel plilarĝigi nian konscion
kaj kiel esti pli komprenemaj pri la cirkonstancoj, kiuj
ĉirkaŭas nin aŭ kiujn ni travivas, kaj tiam ni povos vivi en pli
.bona harmonio kaj trakti pli glate homojn kaj la vivon

* * *

Plej multaj homoj imitas aliajn. Persono devus esti
.originala kaj kreiva, kaj majstri ĉion, kion ili faras
En la Oriento, la ĉefa fokuso estis kultivi spiritan feliĉon,
dum la materiaj aspektoj de la vivo ofte estis neglektitaj. En
la Okcidento, ekzistas iuj materiaj komfortoj sed tre
malmulte da psikologia feliĉo. Necesas ekvilibro inter la du,
ĉar fokusiĝi nur sur unu aspekto de la vivo kondukas al
.malekvilibro kaj nekapablo trakti racie la postulojn de la vivo

* * *

La plej granda feliĉo - post dia feliĉo - estas ke homo
estu en paco kun siaj tujaj parencoj, kun kiuj li devas vivi
.ĉiun tagon de la jaro

Homoj malŝparas multan tempon rapidante kaj agante
impulse sen atingi multon. Malmultaj paŭzas por reflekti
.kaj provi kompreni, kion la vivo ofertas

* * *

Ni devas labori por konstrui internajn konstruaĵojn de
saĝo en ĝardenoj de paco, kiuj prosperas kaj brilas per
.sennombraj floroj de mirindaj spiritaj virtoj

* * *

Interna harmonio estas riĉa fonto de forto kaj generas
renovigeblan energion

* * *

Rigardante la vivon, oni trovas, ke sukceso ne estas
facila. La vivo ofte estas severa kaj senkompata, kaj ni devas
lukti por gajni porvivaĵon. Pensu pri la peno bezonata por
subteni vian korpon kaj teni ĝin sana kaj libera de malsano!

Eĉ se vi sukcesas en tio, tiu sukceso estas provizora. La
korpo - vivu longe - fine estos enterigita. Neceso diktas batali
kontraŭ multaj fortoj, kaj internaj kaj eksteraj, por atingi la
deziratan sukceson. Ĉi tiuj fortoj senlace laboras por rabi de
.vi iujn ajn vere signifajn atingojn

* * *

Provu resti trankvila sub ĉiaj cirkonstancoj, kaj lasu la
.semon de via paco flori kun gajeco kaj ridetoj de kontenteco

* * *

Eĉ la plej grandaj sanktuloj ne atingas kompletan savon,
krom se ili dividas sian sukceson — siajn spiritajn spertojn
kaj pli altan scion — kun aliaj, helpante ilin atingi spiritan
komprenon. Tial tiuj, kiuj atingis tiajn stadiojn kaj atingis
tiajn statojn, volas transdoni komprenon al tiuj, kiuj bezonas
ĝin. Se vi deziras veran sukceson, vi ne nur certigos vian
.propran feliĉon, sed ankaŭ la feliĉon de aliaj

* * *

Ĉiu inteligenta persono povas gajni monon. Sed se ili
havas amon en sia koro, ili neniam uzos tiun monon por
egoismaj celoj; anstataŭe, ili dividos ĝin kun aliaj. Mono
estas malbeno kaj malbonŝanco en la manoj de la egoistoj
kaj avaraj, kaj beno kaj donaco en la manoj de tiuj kun
.bonkoraj koroj kaj malavaraj animoj

* * *

Iu eble elektos silenti dum plilongigita periodo, rifuzante
paroli al sia familio. Kvankam tiu persono eble atingos certan
gradon da interna paco, ilia konduto estas egoisma kaj
malutila al la feliĉo de ilia familio. Ili ne povas esti
konsiderataj vere sukcesaj, krom se iliaj amatoj ankaŭ
profitas de iliaj atingoj. Simile, atingi materialan sukceson ne
temas nur pri nia rajto ĝui prosperon sole; ĝi ankaŭ implicas
nian moralan respondecon al aliaj helpi ilin plibonigi siajn
.financajn kaj vivkondiĉojn

* * *

Mi estas protektata malantaŭ la muroj de mia pura
konscienco. Mi forbruligis la malhelan pasintecon kaj mi nur
.zorgas pri hodiaŭ

* * *

Hodiaŭ mi komprenas, ke mi estas unu kun la lumo de la
plej granda bono kaj ke mi estas lumturo por tiuj, kiuj luktas
.kontraŭ la ondoj de la maro de malĝojoj

* * *

Homoj havas malsamajn vidpunktojn kaj teoriojn pri
sukceso, depende de siaj vivambicioj. Ne estas malofte aŭdi
iujn homojn egaligi sukceson kun ŝtelo, dirante aferojn kiel,
"Li estis sukcesa ŝtelisto!" Ĉi tio emfazas, ke sukceso en ĉiuj
siaj formoj kaj varioj estas dezirinda kaj dezirata. Tamen, nia
.sukceso ne devas damaĝi aliajn

Ekzistas ankaŭ alia kriterio por sukceso: kiam ni
kapablas atingi harmoniajn kaj utilajn rezultojn por ni mem,
ni ankaŭ inkluzivu aliajn en nia sukceso kaj dividu ĝiajn
.fruktojn kun ili

Sukceso signifas la kontentecon kaj kontenton de
persono en sia ĉirkaŭaĵo. Vera sukceso estas la rezulto de
agoj bazitaj sur principoj de justeco, kaj ĝi ampleksas la
feliĉon kaj bonfarton de aliaj kiel integritan parton de la
propra feliĉo. Se ni aplikas ĉi tiun principon al niaj materialaj,
intelektaj, moralaj kaj spiritalaj vivoj, ni havos kompletan kaj
.ampleksan difinon de sukceso

* * *

Ĉi tie en ĉi tiu limigita mondo, ni perceptas longon,
larĝon kaj densecon, sed ekzistas alia nivelo kie dimensioj ne
ekzistas; ĉio estas klara kaj travidebla - ĉio estas konscio kaj
percepto. La gustosento estas percepto, kiel ankaŭ la
flarsento. Niaj sentoj, pensoj kaj korpoj estas statoj de
konscio. Same kiel ni povas vidi, aŭdi, flari, gustumi kaj tuŝi
en sonĝoj, tiel ankaŭ, sur tiu pli alta nivelo, ni spertas ĉiujn ĉi
.tiujn sentojn per pura konscio

* * *

Ho Sinjoro, feliĉigu nin per sento de Via proksimeco,
liberigu nin de la katenoj de deziroj, kaj donu al ni internan
ĝojon, kiu ne estas influita de la spertoj de la vivo kaj ĝiaj
.ŝanĝiĝantaj eventoj

* * *

Kiam niaj mensoj estas en harmonio kun pli altaj
perceptoj, spirita konscio vekigas en ni kaj ni spertas
.mirindajn mirindaĵojn de dia saĝo kaj amo

* * *

Se ni amas Dion tute kaj turnas nin al Li per ĉiuj niaj
pensoj kaj koroj, ni sentos nin proksimaj al Li kaj ni trovos, ke
.Li estas la plej granda rifuĝejo de sekureco en la vivo

* * *

En la ŝajne malplena, vasta spacspaco, ekzistas kosma
ligo kaj eterna vivo, kiu unuigas nin kun ĉiuj vivantaj kaj
senvivaj estaĵoj en la universo — ondo de supera vivo fluanta
tra la tuta ekzisto. Eterneco estas nia vera hejmo kaj
konstanta loĝejo, kaj nia ekzisto en ĉi tiuj korpoj estas
provizora, kiel mallonga ripozo por karavano vojaĝanta tra la
.dezerto

* * *

Kiam ni akordiĝas kun la kreivaj fortoj de la spirito, ni
konektiĝos kun la universala kaj senfina menso kapabla gvidi
nin kaj solvi niajn problemojn. Kreiva povo fluos al ni

seninterrompe el la plej granda fonto de nia estaĵo, ebligante
.al ni atingi kreivan sukceson en iu ajn areo de nia agado

* * *

Amo kreskas kaj prosperas en medio de fido, toleremo
kaj reciproka respekto

* * *

Benu nin, ho Sinjoro, per la lumo de puraj pensoj kaj
bonaj kutimoj, por ke se la mallumo de malbonaj kutimoj kaj
deviaj pensoj alproksimiĝus al ni, ĝi tuj dispeluĝus. Kaj helpu
nin ami Vin per amo tiel profunda, ke nek materiaj iluzioj nek
mondaj tentoj povu nin kapti aŭ kapti niajn mensojn kaj
.korojn

* * *

Aferoj, kiujn oni facile akiras, malofte valoras. Ni scias
tion studante la vivojn de grandaj viroj kaj virinoj kaj kiel ili
fariĝis grandaj per disvolvado de siaj talentoj, plenumado de
siaj devoj, konstruado de siaj moralaj valoroj, siaj profundaj
studoj kaj evitado de egoismo. La rezultoj, kiujn ili akiris, kaj
la atingoj, kiujn ili atingis, estis nemezureble pli grandaj ol la
.klopodoj, kiujn ili faris

* * *

Vera libereco kuŝas en la libereco de elekto gvidata de
saĝo kaj subtenata de kompreno, korekteco kaj firma volo

* * *

Kiam vi vekas vian volon, persistemon kaj konscian
distingon, neviditaj fortoj estas ellasitaj el pli alta konscio —
per la kompreno de la animo — por helpi vin kaj lumigi la
vojojn kondukantajn al psikologia komforto kaj feliĉo, kun la
.helpo de Dio

* * *

Persono devas malfermi la kanalojn de la animo per sia
propra peno. Neniu volonte elektas suferon kaj mizeron
anstataŭ paco kaj feliĉo. Nescio estas la radiko de sufero kaj
la obstaklo, kiun oni devas forigi kaj elimini. Nescio estas
malutila fiherbo, profunde enradikiĝinta, kiu kreskas en la

ĝardeno de la homaro, forpuŝante la bonajn kaj utilajn
plantojn. Nescio devas esti venkita per neŝanceblebla volo kaj
rezoluta persistemo. La grundo de la menso devas esti
plugita per preciza mensa fokuso [sur la pozitivo] kaj la
bonaj semoj akvumitaj per la akvo de fido. Kiam la viglaj kaj
varmaj radioj de amo brilas, la semo de boneco kreskos kaj
venkos la parazitajn fiherbojn kaj herbojn, ĉar mallumo ne
.povas ekzisti en la ĉeesto de lumo

* * *

La plezuroj de materiaj aferoj paliĝas kaj malaperas, sed
dia ĝojo neniam malheliĝas. Ĝi estas dia feliĉo, kiu estas
.senfina kaj nepriskribebla

* * *

Ni neniam devas uzi misgviditajn metodojn por atingi
feliĉon, nek ni devas forlasi la pacon kaj spiritan riĉecon,
kiujn ni posedas en ni mem, serĉante iluzian komforton kaj
brilan vivon, kiun eble svingas antaŭ ni inferaj agoj kaj
.kondutoj kun detruaj efikoj

* * *

Sereneco estas la plej bona fotilo por kapti la dian
ĉeeston. Tra la lenso de pura kaj precize fokusita trankvilo, la
.benita bildo aperos kun perfekta klareco

* * *

Fakte, ĉia saĝo estas en vi mem kaj ĉio, kion vi bezonas,
.estas konsciigi pri ĝi

* * *

Kontenteco kuŝas en mem-plibonigo, tiel ke aliaj serĉas
vin anstataŭ vi serĉas ilin. Amo kaj amikeco devus esti
donitaj sen atendo aŭ postulo reciproke, ĉar atendo naskas
indignon kaj amarecon. Eĉ strebante al mem-plibonigo, oni
devus stari sola, sekura kaj pacema en la fortikaĵo de siaj
.virtoj kaj memvaloro

* * *

Akvofaloj de ĝojo kaj optimismo ĉiam fluu el mia koro,
.kaj ilia refreŝiga ŝpruco tuŝu ĉiujn, kiujn mi renkontas

* * *

Spirita ĝojo generas en la animo la deziron helpi aliajn
en ĉiu maniero, kaj evoluigas la kapablon aprezi la rafinitajn
moralajn plezurojn, kiuj kondukas al feliĉo, tiel reduktante la
.inklinon al krudaj plezuroj

* * *

Ne gravas kiom malgranda via rolo povas esti, ĝi restas
tiel grava kiel la plej grandaj roloj rilate al kontribuado al la
sukceso de la kosma teatraĵo, kiun animoj prezentas sur la
.scenejo de la vivo

* * *

Universala konscio estas absoluta, senfina konscio,
konstante renoviĝanta kaj neelĉerpebla en sia kreemo, kaj
.per vi ĝi provas esprimi unikan aspekton de si mem

* * *

Se vi gustumos dian amon eĉ unufoje, vi neniam
.rezignos pri ĝi, ĉar ne ekzistas io simila en la tuta universo

* * *

Tiuj, kiuj konas Dion, atingis tre progresintajn spiritajn
stadiojn, tiajn, ke ili ne kontentiĝas nur per ofertado de
spiritaj konsiloj al pekuloj, sed ili povas - per la graco kaj
helpo de Dio - ŝarĝi ilin per la spirita povo, kiu liberigas ilin
.de la sekvoj de iliaj pekaj agoj

* * *

Ĉiuj bonaj kaj malbonaj agoj loĝas ene de cerbĉeloj kaj
manifestiĝas kiel virtaj aŭ malbonaj kutimoj aŭ tendencoj en
penso. Persono suferanta pro nesanaj kutimoj pro tio, ke iliaj
cerbĉeloj estas ŝargitaj per la potenco de tiuj kutimoj, povas
liberigi sin per voloforto, meditado, sincera preĝo kaj
kontinua pozitiva aserto ĝis ĉiuj iliaj nedezirindaj kutimoj
transformiĝas en virtajn kutimojn de paco kaj trankvilo. Tio
okazas kiam la ĝuste direktita vivoforto laboras por ŝanĝi la
nenormalan naturon de cerbĉeloj, tiel ke tiuj ĉeloj pleniĝas
.per ĉio bona, virta kaj bela

* * *

Kompreno estas la interna okulo, la vizio de la animo,
kaj la teleskopo de la koro. Ĝi estas la ekvilibro inter la
.trankvileco de la menso kaj la pureco de la konscienco

* * *

Ĉiutage ni vidas malsamajn scenojn, kaj ĉiu tago
alportas novan lecionon por lerni. Oni atendas, ke persono
lernos la lecionon per fokuso sur la finfina celo de sia ekzisto:
.rekoni la fonton de sia estaĵo kaj la fundamenton de sia vivo
Ni laboru por forgesi la malĝojojn de la pasinteco kaj
decidu ne plu pensi pri ili. Kun neŝancelebla persistemo kaj
aktiva volo, ni renovigu niajn vivojn, plifortigu niajn
sukcesojn, kaj nutru en ni bonajn kutimojn kaj noblajn
.kvalitojn

Dio estas mia forto kaj mi ne kredas je iu ajn alia forto
Batalu la batalojn de la vivo kaj persistu ĝis la fino,
neniam rezignante. Neniam diru: "Mi ne povas trovi la vojon,
do mi ĉesos provi". Petu gvidon se vi faris erarojn, sed
neniam ĉesu provi. Multaj akceptas malvenkon kiam ili
alfrontas obstaklojn. Tiuj, kiuj malsukcesas, devus asociiĝi
kun sukcesaj homoj, ne kun malsukcesuloj. Estu decidita
.sukcesi; tio estu via vivfilozofio

Ĉiutage ni devas plifortigi nian fizikan forton, pliigi nian
mensan forton, kaj ekkoni niajn verajn memojn per
meditado, sana pensado, kaj pozitiva, produktiva laboro, kiu
.kune profitigas la korpon, menson kaj spiriton
Kiam vi volas establi bonan kutimon aŭ rompi malbonan,
koncentriĝu sur la cerbĉeloj, kie troviĝas la mekanismoj de
diversaj kutimoj. Por establi bonan kutimon, unue sidu
.trankvile kaj meditu, serĉante dian gvidadon
Fokusu vian menson sur la volfortcentro en via frunto,
inter viaj brovoj, kaj firme asertu la kutimon, kiun vi volas
enstampi en vian cerbon. Kiam vi volas forigi malbonajn
kutimojn, ankaŭ fokusu vian atenton sur la volfortcentro kaj
firme asertu, ke ĉiuj sulkoj, kie tiuj kutimoj estas
.enradikiĝintaj, estas forviŝiĝantaj

Per fokuso kaj voloforto, vi povas forviŝi eĉ la profundajn
sulkojn de enradikiĝintaj malnovaj kutimoj

Reasertu al vi mem plurfoje, ke vi posedas la volon
elradikigi nesanajn kutimojn el via cerbo. La plej bona tempo
por ĉi tiu aserto estas frua mateno, kiam via volo kaj fokuso
estas je sia pinto. Daŭrigu aserti al vi mem, ke vi estas libera
de ĉiuj diktaĵoj, kaj iam vi trovos - kun la helpo de Dio - ke vi
.efektive liberigis vin de la kutimo, kiun vi volas rompi
Kion ajn vi timas, forpelu ĝin el viaj pensoj kaj lasu ĝin al
Dio. Fortigu vian fidon al Dio kaj fidu, ke Li povas helpi vin,
.kaj sciu, ke multe da sufero devenas de zorgo kaj angoro
Kial vi suferu nun, kiam la afero, kiun vi timas, ankoraŭ
ne okazis? Ĉar plej multaj el niaj perturboj devenas de timo,
se ni forigos timon el niaj vivoj, ni sentos nin liberaj kaj
.resaniĝo estos tuja

Ĉiunokte, ĝuste antaŭ ol vi endormiĝas, asertu al vi
mem, ke Dio estas kun vi, protektante kaj rigardante vin.
Bildigu Lian protektan lumon ĉirkaŭantan vin de ĉiuj flankoj,
.kaj vi sentos Lian mirindan protekton
En ĉi tiu kosma teatraĵo, homoj de ĉiuj rasoj ludas la
dramon de la vivo sur la scenejo de la tempo
Ni devas kompreni la signifon de la vivo sen tro okupiĝi
pri aŭ tro fokusiĝi pri niaj provizoraj roloj. Nia kompreno pri
la vivo ofte estas distordita kaj misgvidata, ĉar ni rigardas
ĝin per la okuloj de egoismo kaj limigita perspektivo; se ni
rigardus per la okuloj de la spirito, ni vidus aferojn el tute
.malsama vidpunkto

Kiam ni malfermas la okulon de saĝo, ni vidas la
ĉioampleksantan lumon de Dio, kaj en tiu lumo ni perceptas
nian spiritan naturon, kiu estas refleko de la naturo de la
universala konscio, kiu trapenetras ĉiujn partiklojn kaj
.partojn de la universo

Spiritaj veroj ĉirkaŭas nin, frapante la pordojn de niaj
fermitaj okuloj, instigante nin vidi la lumon anstataŭ
mallumon, agi kun saĝo anstataŭ nescio, plenigi niajn korojn
per amo anstataŭ malamo, kaj kunlabori en establado de
paco kaj alportado de abundo kaj sekureco al nia mondo.

Kiam ni faros tion, nescio malaperos, mondaj diferencoj
malaperos, ni vidos unuecon en diverseco, kaj ni fariĝos pli
.harmoniaj kun la dia volo

Nia rilato kun Dio ne estas malvarma aŭ senama, kiel tiu
inter dunganto kaj dungito. Ni estas Liaj infanoj, kaj Lia zorgo
pri ni estas konstanta; Li ĉiam aŭskultas nin. Ni estas
integrita parto de Lia estaĵo, kaj nia rilato kun Li estas viva
kaj vigla. Li donacis al ni neelĉerpeblan riĉecon de amo,
kompreno, sagaceco, bonvolo kaj spirita forto, sed la plej
.multaj el ni malŝparis ĉi tiun riĉecon por nenio

Dio volas, ke ni vivu en sekureco, paco kaj amika
kunlaboro, kiel decas al membroj de nobla kaj ama familio,
sed avideco kaj egoismaj kalkuloj ĝermis kaj enradikiĝis en
.la animoj de homoj kaj kaŭzis dividon inter la familioj
Dio volas, ke ni estu mastroj, sed ni elektis esti sklavoj.

La homaro devagis malproksime de sia ĉiela hejmo kaj
perdis la internan paradizon senti sin proksima al Dio kaj Dio
proksima al ni, kaj ĝi ne povos reakiri tiun paradizon sen
persona peno. Dio kreis nin laŭ Sia bildo, sed ĉi tiu vero
.eskapis niajn mensojn

Ni kapitulacis al la iluzio, ke nia destino estas malfacilaĵo
kaj nia sorto estas neniigo, kaj ni devas ŝiri la vualon de
iluzio per la ponardo de saĝo por vidi la brilan veron
.malantaŭ la vualo

Dio benis min per feliĉo dum ĉi tiuj longaj jaroj de mia
vivo. Ĉu homoj vidas la rideton de kontenteco sur mia vizaĝo
aŭ ne, dia ĝojo ĉiam estas kun mi kaj neniam forlasas min.

La granda rivero de feliĉo fluas senĉese sub la sablojn de
mia konscio kaj erupcias kiel benitaj fontoj, kiuj akvumas la
.ĝardenojn de mia vivo

Nek la subitaj renversiĝoj de la vivo povas ĝeni mian
pacon, nek la fantomo de la morto povas forpreni la spiritan
.feliĉon, kiun mi sentas

Estis malfacile igi tiun staton permanenta kaj
neŝanĝebla, sed la fruktoj de la spirito, kiujn mi nun ĝuas kaj
dividas kun aliaj, valoris la tutan penon, kiun mi investis en
.ĝin

Mi pensas kaj agas gvidate de la dia spirito. Mono
neniam estis mia celo en la vivo, sed prefere servi miajn
fratojn kaj fratinojn en la homaro. Tial Dio malfermis multajn
pordojn de boneco por mi por subteni min kaj plenumi mian
.mision. Kaj kiam ajn mi bezonas helpon, Dio tuj provizas ĝin

Mia sola deziro estas servi vin, kaj tial mi estas ĉi tie
La potenco de Dio agas ankaŭ en viaj vivoj. Vi spertos ĉi
tiun veron mem kiam via fido fortiĝos kaj vi komprenos, ke
.vera riĉeco ne venas de materia sukceso, sed de la Ĉiopova
Ĉiu momento, kiun vi pasigas kun Dio, estos por via
finfina profito, kaj ĉio, kion vi plenumas pro amo kaj por plaĉi
.al Dio, estos skribita por vi en la registroj de eterneco
Retiriĝu en la solecon de viaj profundaj pensoj kaj ĝuu la
pacon fluantan el la fontano de silento

Se ni semas bonfarojn, ni rikoltas ĝojon kaj benojn, kaj
se ni semas malbonajn farojn, ni rikoltas diversajn specojn
kaj gradojn de krizoj kaj problemoj

Ĉiu bona faro estas kiel pioĉo, per kiu ni fosas en la
grundon de konscio por malkovri la fontanon de dia ĝojo
Lernu plonĝi en la maron de introspekto kaj esplorado,
ĉu rilate al bonaj libroj, kredoj, problemoj, filozofio aŭ interna
ĝojo, rekonante ke ordinara [kontempla] soleco estas la
.prezo de vera feliĉo

Kvankam la vivo ŝajnas neantaŭvidebla, kaprica kaj
mistera, plena de duboj kaj ĉiuspecaj problemoj kaj
renversiĝoj, ni restas sub la konstanta protekto de Dio. Ni ne
devas troigi aferojn aŭ perdi nian trankvilecon fronte al
eventoj, ĉar se ni permesas al paniko superforti nin, ni donas

potencon al malbono kaj profundigas ĝiajn radikojn, kiuj
.kreskas kaj prosperas en la grundo de timo kaj maltrankvilo

Demandu vin ĉiunokte: Kiom da tempo vi pasigis kun
Dio, kiom vi pripensis, kiom vi atingis, kiom vi faris por aliaj,
?kaj kiom vi kontrolis viajn dezirojn

Ni ne devus atendi trovi daŭran feliĉon kaj pacon en la
provoj de la vivo; anstataŭe, ni devas serĉi kaj malkovri ilin
en ni mem. Tiam, kiajn ajn spertojn ni travivas, ni traktos ilin
same kiel ni rigardas la spertojn de iu alia en filmo, ĉu
.agrablajn aŭ dolorajn

Persono povas transformi ĉiujn siajn spertojn en
dolorajn, mizerajn suferadojn, se ili permesas al sia menso
fari tion. Ili eble ĝuas bonan sanon kaj tamen ne aprezas
ĝian valoron. Sed se ili malsaniĝas, ili tiam humiligos sin kaj
aprezos la benon de bonfarto. Ni devas agnoski la favoron de
Dio kaj danki Lin pro la benoj, kiujn Li donas al ni, sen atendi,
ke malfavoraj cirkonstancoj igu nin dankemaj kaj agnosku
.Lian gracon

La vivo devus esti miksaĵo de reflektado kaj ago. Kiam
persono perdus sian psikologian ekvilibron, ili fariĝas
vundeblaj al la alsturmo de zorgoj, la nuboj de malĝojo kaj la
pikdoloroj de doloro. Kaj se ili provas malobservi la leĝojn de
sano, prospero kaj saĝo, ili neeviteble suferos pro malsano,
.malriĉeco kaj nescio

Ni devas konservi niajn intencojn purajn, niajn motivojn
purajn, kaj agi tiel, ke ni havas trankvilon, kaj ne permesi, ke
la cirkonstancoj de la vivo ĝenu nian pacon kaj detruu nian
.feliĉon

Tristaj koroj kaj rompitaĵoj pensoj allogas min, kiom ajn
malproksime ili estas
Vastigu la limojn de via brilanta regno de amo por iom
post iom inkluzivi vian familion, viajn najbarojn, vian
komunumon, vian landon, kaj ĉiujn konsciajn landojn kaj
.estaĵojn

Ni ankaŭ devas fortigi nian intelekton kaj malakcepti la
ŝarĝon de intelekta kaj morala malforteco heredita de jaroj
kaj generacioj. Ĉi tiuj malpuraĵoj devas esti forbruligitaj en la
fajroj de renoviĝinta persistemo kaj produktiva agado. Per ĉi
tiu konstrua aliro, la vere engaĝita individuo povas atingi la
.horizontojn de liberiĝo kaj libereco

Aktivigu la senfinan potencon en vi, por ke vi povu ludi
vian prestiĝan rolon sur la scenejo de la vivo
Tuj kiam homo komencas adori posedaĵojn, monon,
famon, aŭ ion ajn alian krom Dio, malfeliĉo fariĝas lia sorto.
Tiuj, kiuj enfokusigas sian tutan atenton al ĉi tiuj aferoj, fakte
adoras ilin, kaj tial ili ne alproksimiĝas al Dio, sed anstataŭe
drivas malproksim de Li. Sed tiuj, kiuj kontemplas Dion,
meditas pri Li, kaj komunumas kun Li en siaj koroj,
alproksimiĝas al Li kaj spertas internan ĝojon en sia silenta
.komuneco kun Li

Dio sole kapablas plenumi homajn revojn kaj esperon
por daŭra feliĉo. Tial, nenio rajtas preni la lokon de Dio en la
.koro

Ekzistas sanktaj simboloj, kiuj povas helpi la serĉanton
memori Dion kaj alproksimiĝi al Li. Tamen, se persono
komencas adori ĉi tiujn simbolojn, ilia damaĝo superpezos
ilian utilon. Adoro devus esti direktita nur al Dio, ĉar nenio
.alia estas inda je adorado

Sendepende de la naturo de rita adorado, ĝi estas
akceptebla al Dio, kondiĉe ke la adoranto plenumas ĝin kun
spirita konscio kaj sopiro al Li. Tamen, multaj homoj ne
komprenas la esencon de adorado, kaj iliaj pensoj kaj koroj
estas deturnitaj de Dio al la ritoj, tiel ne multe profitante de
.ilia adorado

Veraj adorantoj ne permesas, ke sia konscio limiĝu al iu
ajn bildo aŭ formo, sed ili fokusiĝas kun la plej profunda amo
kaj plena atento al la dia spirito malantaŭ ĉiuj bildoj kaj
.formoj

Dio estas absoluta kaj senfina, kaj neniu bildo aŭ statuo
povas enhavi Lin

Oni povas diri, ke Dio manifestas sin en ĉiu, kiu amas
Lin sincere kaj estas en harmonio kun Li, ĉar Li ĉeestas ĉie
kaj tial ĉeestas en ĉiu. Tamen, ne ĉiu havas la kapablon
manifesti la dian ĉeeston. La suno brilas egale sur kaj karbo
kaj diamanto, sed la diamanto ricevas kaj reflektas la
.sunlumon, dum la karbo ne povas

Simile, ĉiuj homoj estas mergitaj en la lumo de Dio, sed
nur malmultaj kapablas ricevi tiun lumon kaj reflekti ĝin en
siaj pensoj kaj agoj. Por fari tion, ili devas purigi sin per
.meditado kaj sekvante diajn instruojn kaj ordonojn

Kiam ni elparolas la nomon de Dio, ni devas esti
profunde kaj sincere konsciaj pri tio, kion ni diras. Se vi
povus vidi en la pensojn de homoj dum preĝo, vi trovus, ke
la plejmulto pensas pri ĉio krom Dio, kvankam ili elparolas
.Lian nomon! Tia preĝo estas senfrukta kaj senvalora

Kiam ni preĝas, ni devus klopodi koncentri niajn tutajn
mensojn al Dio, anstataŭ simple ripeti Lian benitan nomon,
permesante al niaj pensoj vagadi. Unu el miaj onklinoj
kutimis deklami siajn preĝojn sur preĝperloj, kiujn ŝi malofte
ne povis uzi. Sed ŝi konfesis al mi unu tagon, ke malgraŭ
praktikado de ĉi tiu preĝkutimo dum kvardek jaroj, Dio ne
respondis al ŝiaj preĝoj. Ne mirinde! Ŝiaj "preĝoj" estis nenio
.pli ol nervoza kutimo

Kiam ni preĝas, ni pensu pri nenio krom Dio. Ni klopodu
esti sinceraj en nia adorado kaj sindonaj en niaj petegoj. Uzi
preĝperlojn kaj konstante alvoki la nomon de Dio estas tute
akceptebla kiam la praktiko devenas de la koro kaj estas
subtenata de sincereco kaj fokusita menso. Tamen, ĉi tiu
.praktiko povas fariĝi aŭtomata kun la tempo

Ni devas flustri la nomon de Dio en niaj koroj, kun sopiro
kaj dia amo; tio estas vera adorado, kiu tuŝas la koron de
Dio. Eldiri la nomon de Dio kun malvarmo kaj vaganta menso

estas blafemo kaj malrespekto. Kiam oni preĝas, onia koro
.kaj menso devas esti plenaj de la amo de Dio
Ho Sinjoro, Vi estas la dia Norda Stelo, per kiu miaj
vagantaj pensoj estas gvidataj en la turbula maro de provoj
kaj afliktoj

Praktiki menskoncentriĝon per pli altaj jogaj ekzercoj
helpas alproksimiĝi al Dio, la supera fonto de gloro kaj
splendo, same kiel ĝi helpas pensi pri Dio kaj komuniki kun
.Li

Estas esence dediĉi unu tagon semajne al spirita retiriĝo
(se eble) por kontemplado de Dio kaj por sperti trankvilon,
pacon kaj internan pacon. Tempo pasigita tiamaniere estos
trankviliga balzamo por la problemoj kaj zorgoj, kiujn vi
.renkontos dum la resto de la semajno

Ĉiu bezonas pasigi unu tagon ĉiusemajne en soleco aŭ
"spirita retiriĝo" por resanigi siajn emociajn vundojn kaj
dolorojn. Kiam tiu tago fariĝos tago de paco, ĝojo kaj
.kontenteco, vi fervore atendos ĝin semajnon post semajno

Soleco estas la prezo de grandeco. Vi miros de la
mirindaj rezultoj, kiujn oni atingos por via menso, korpo kaj
animo per ĉi tiu spirita retiriĝo kaj konekto kun via spirito kaj
kun Dio. Se vi aspiras al vera feliĉo, vi devas mergi vin en la
oceano de dia paco frumatene post vekiĝo, kaj ankaŭ antaŭ
.ol enlitiĝi nokte

La saĝuloj de Barato konsilas ne nur unu tagon da
soleco, sed emfazas la bezonon de trankvila meditado dum
kvar specifaj tempoj ĉiutage. Ĉe tagiĝo, antaŭ ol leviĝi kaj
vidi iun ajn, oni ĝuu la trankvilon kaj senton de paco.
Tagmeze, oni trankviligu la menson antaŭ la tagmanĝo, kaj
denove ĝuu periodon de paco antaŭ la vespermanĝo. Fine,
.antaŭ ol enlitiĝi nokte, oni denove eniru staton de paco
Tiuj, kiuj diligente observas silenton dum soleco kaj dum
ĉi tiuj kvar ĉiutagaj periodoj, nepre spertos harmonion kun
Dio. Tiuj, kiuj ne povas observi ĉiujn ĉi tiujn periodojn, dediĉu
almenaŭ la matenajn kaj vesperajn horojn al ĉi tio. Farante

tion, iliaj vivoj transformiĝos al pli bone, kaj ili spertos veran
.feliĉon; sperto estas la plej bona pruvo

Se vi daŭre skribas kaj subskribas ĉekojn sen deponi
sufiĉe da mono por kovri vian bankkonton, via mono
elĉerpiĝos. La samo validas por via vivo. Sen regulaj deponoj
de paco en via vivkonto, via energio malpleniĝos, via
trankvilo malaperos, kaj via feliĉo vaporiziĝos. Mallonge, vi
poste suferos emocian, mensan, fizikan kaj spiritan
bankroton. Sed profunda ĉiutaga meditado pri Dio replenigos
.vian emocian konton

La pia serĉanto meditas ĉiutage, komunumante kun Dio
kun la tuta amo kaj sopiro en sia koro, petegante Lin riveli
Sin. Se vi estas amanto de Dio kaj sopiras sperti Lian
ĉeeston, vi devas mergi vian menson kaj korpon en Lian
pacon, kaj la vivo ridetos al vi, kaj viaj aferoj pliboniĝos laŭ
.multaj manieroj

Trankvila homo malofte eraras, kaj sukcesas kie miloj da
.aliaj malsukcesas

Tiuj, kiuj ne pensas pri Dio aŭ ne zorgas pri Li, fariĝas
deprimitaj kaj mizeraj. Ili fariĝas ĉagreniĝemaj kaj
.transformiĝas en marŝantajn maŝinojn

La suno de saĝo kaj paco leviĝos en la ĉielo de trankvilo
kaj banos vian estaĵon en siaj resanigaj radioj, kondiĉe ke vi
faros spiritan penon kaj donos la unuan lokon al Dio en via
.koro

Unu sola luno brilas pli hele ol ĉiuj steloj kune. La suno,
kiu aspektas malgranda, dispelas mallumon el areo milionojn
da fojoj pli granda ol ĝi mem. Simile, bona homo, simple per
ekzisto en la mondo, elsendas vibrojn, kiuj kontraŭagas kaj
neŭtraligas multajn el la vibroj elsenditaj de malbonaj
.homoj

Tago de reflektado ankaŭ estu tago de mensa kaj fizika
ripozo kaj kultivado de interna paco. Ĉiu agado, kiu donas
.saĝon kaj pacon, estas benita agado en tiu tago

Koncerne honoradon de gepatroj, la sanktaj libroj
rekomendas bone trakti ilin: "Honoru vian patron kaj
."patrinon" kaj "Estu afabla al gepatroj
Homaj gepatroj estu honorataj kiel reprezentantoj de
Dio, kiu dotis ilin per la donaco krei la homaron. La patrino
estas la enkorpiĝo de la pura amo de Dio, ĉar ama patrino
pardonas kie neniu alia pardonas. La patro estas la
manifestiĝo de la saĝo de Dio kaj la protektanto de Liaj
.infanoj

Oni ne amu sian patron kaj patrinon aparte de Dio, sed
kiel esprimon de Lia protekta kaj saĝa amo. La supera dia
spirito fariĝas kaj patro kaj patrino por helpi la infanon; tial ĝi
.estu honorata en la gepatroj

La skribaĵoj ankaŭ konsilas nin kontraŭ mortigo pro la
celo de mortigo, ĉar tiam oni fariĝas murdinto. Persono ne
devas preni la vivon de alia en momento de intensa emocio.

Tamen, se amatoj estas minacataj, oni devas batali por
protekti tiujn, kiujn Dio konfidis al ili, ĉar estas sankta devo
.defendi onian familion kaj landon

Rilate al la malpermeso kontraŭ adulto, la ideala celo de
seksa kuniĝo devus esti la generado de infanoj kreitaj laŭ la
bildo de Dio kaj la esprimo de la pura amo sentita de
geedzoj, kiuj vidas Dion unu en la alia. Tiuj, kiuj vivas nur sur
fizika nivelo, sen ia ajn konsidero por vera amo aŭ la pli alta
celo, por kiu seksa deziro estis kreita, adultas laŭ ĉi tiu
ordono. En ĉi tiu kazo, ili ne diferencas de bestoj, kiuj
.kontentigas siajn seksajn impulsojn kaj poste iras sian vojon
Dio kreis ĉi tiun kreivan impulson en viroj kaj virinoj por
generi kaj esprimi veran reciprokan amon en geedza vivo,
kaj ĝi ne devus esti misuzata alie, sed prefere transformita
.en sanktan agadon kaj scion

Se vi povas regi kaj distribui seksan potencon en via
estaĵo, vi povos disvolvi grandajn mensajn kapablojn por
skribi, desegni, aŭ por malkaŝi latentajn talentojn laŭ
.sennombraj aliaj manieroj

Kaj kiam vi finfine povos regi kaj spirite transformi
kreivan agadon, vi spertos grandan pacon, grandan amon
.kaj kreskantan spiritan ĝojon

Sanktuloj kaj spiritaj gvidantoj, kiuj spirite transformis
sian seksan agadon, estas gigantoj kapablaj plenumi
mirindajn kaj impresajn atingojn en la mondo kaj en la
.esotera serĉado de vero

Tiel, la plej alta uzo de la seksa impulso estas altigi ĝian
potencon, tio estas, kanaligi ĝian energion al pli alta celo por
manifesti saĝon, altajn idealojn kaj spiritajn principojn. Oni
ne devas derivi plezuron de seksaj pensoj aŭ deziri tion, kio
estas malpermesita. Kiam ĉi tiu speco de memregado estas
atingita, oni havos solidan perspektivon pri sekskuniĝo kaj
.ĝia pli alta celo

Esti sklavigita al seksaj aferoj signifas perdi sanon,
memregadon kaj intelektan pacon, kaj mallonge, ĉiujn
.elementojn de feliĉo, kiujn persono bezonas

La sanktaj libroj ankaŭ instigas nin ne ŝteli. Se grupo de
mil homoj ŝtelus unu de la alia, ĉiu havus 999 malamikojn.
Tial oni ne rajtas malobservi la rajtojn de aliaj, nek konfiski
ilian teron, pacon, amon, dignon, aŭ iujn ajn el iliaj materiaj
aŭ spiritaj posedaĵoj. Se vi ne sentas la deziron preni tion, kio
ne estas via, tio, kion vi bezonas aŭ deziras, venos al vi.
Ŝtelo originiĝas unue en la menso, kiam persono komencas
envii aliajn. La semoj de malicaj deziroj devas esti
elradikigitaj el la menso. Spirita altruismo estas la vojo.
Tiam, persono nature altiros abundon, kaj benoj fluos al ili el
fontoj, kiujn ili konas, kaj el fontoj, kiujn ili ne konas. Ĉi tio
estas neeraripova dia leĝo. Koncerne ŝtelistojn kaj egoismajn
homojn, ili pasigas siajn vivojn persekutante materiajn
posedaĵojn, iliaj okuloj ĉiam rigardante tion, kion aliaj havas,
.eĉ se iliaj propraj trezorejoj superfluas de oro
Se materia egoismo ne estas forlasita, la mondo ne
povas koni feliĉon

Feliĉo venas nur per spirita kunlaboro. Ĝi venas kiam
persono sentas la bezonojn de aliaj kvazaŭ ili estus siaj
.propraj kaj laboras por aliaj kiel ili laboras por si mem
Alia grava ordono estas eviti porti malveran ateston.

Vundi iun per distordado de la vero estas alia maniero
subfosi socian harmonion. Se oni volas esti traktata bone,
oni traktu aliajn laŭe. La vero ĉiam estu dirita, sed oni devas
distingi inter deklari la veron kaj simple deklari faktojn. Nomi
iun lama aŭ blinda estas dolora kaj damaĝa; oni atentu la
sentojn de aliaj kaj evitu embarasi ilin. Simile, malkaŝi veron,
kiu perfidus iun sen nobla celo, ankaŭ estas malĝuste.
Aliflanke, oni ne mensogu por eviti diri la veron; prefere, oni
povas silenti en certaj situacioj por eviti embarasi aŭ damaĝi
.aliajn

Oni devas atenti pri envio, detrua malsano kiu ronĝas la
pacon de la animo. Ju pli oni avidas tion, kio apartenas al
aliaj, des pli grandaj fariĝas la malfeliĉo kaj mizero. La envia
persono vivas turmentan vivon, neniam konante la guston
de trankvilo. Estas multe pli bone por ili respekti sin mem,
.fidi je si mem, kaj serĉi internan spiritan riĉecon
La digno kaj interna valoro de persono estas multe pli
grandaj ol ĉio, kion ili eble dezirus aŭ sopirus posedi. Dio
manifestiĝas en ĉiu homo laŭ maniero, kiu ne manifestiĝas
en iu ajn alia homo. Ilia vizaĝo ne similas al iu ajn alia, kaj ilia
animo ne similas al iu ajn alia, ĉar en ili kuŝas la plej granda
trezoro de la tuta kreitaro - kaj tiu plej granda trezoro estas
.Dio

Ni volas, ke niaj vivoj brilu kaj prosperu per bonfaroj,
estu bonodoraj per ĝojo kaj feliĉo, kaj vivu eterne en la
.memoro de tiuj, kiuj nin ŝatas

Kiam homo havas la ĝustan fidon kaj agas laŭe, li estas
pli feliĉa ol tiuj, al kiuj mankas fido kaj ne plenumas siajn
.devojn en la batalo de la vivo

Solida fido kaj justa agado (subtenata de noblaj motivoj kaj bonaj intencoj) ĉiam ĉeestas kie ajn feliĉo ekzistas, kaj perdiĝas kie ajn feliĉo forestas. El tio ni povas konkludi, ke ili estas du esencaj kondiĉoj por feliĉo, kiun oni ne povas atingi sen ili. Tiuj, kiuj deziras feliĉon, bezonas posedi nur ĉi tiujn du fundamentajn elementojn, kiuj estas ĝiaj angulŝtonoj kaj .kolonoj

Homoj ne povas laŭvole kontroli, ŝanĝi aŭ forigi la senfinajn komponantojn de la universo. Ĉi tiuj komponantoj estas komplekse interplektitaj kun la ŝtofo de homa vivo, kaj homoj ne povas funkcii izolate de ili. Tamen, homoj povas kontroli siajn mensojn por adaptiĝi al ĉi tiuj komponantoj kaj .eviti esti damaĝitaj de ili

Niaj prapatroj estis pli feliĉaj ol ni ne ĉar ili posedis pli da mondaj aferoj kaj plezuroj ol ni nun, aŭ ĉar ili estis malpli eksponitaj al la problemoj de la vivo, sed ĉar ili posedis la psikologian ekvilibron, kiu donis al ili komforton, pacon, .kontentecon kaj, mallonge, feliĉon

Ili ne dependis de eksteraj cirkonstancoj por sia feliĉo, nek ili venkiĝis al eksteraj kondiĉoj, kiuj rabus ĝin de ili. Iliaj sentoj de komforto, paco, feliĉo kaj kontenteco estis naturaj, normalaj, sanaj kaj daŭraj. Ni ankaŭ devus kultivi ĉi tiujn sentojn, se ni volas posedi feliĉon. Kaj kiu inter ni ne havas ?ĝin

Sorto estas la rezulto de pasinta ekzercado de libera volo aŭ libereco de elekto. Per niaj pasintaj praktikoj de libera volo, ni alportis kaj daŭre altiras al ni sorton kaj destinon. Tamen, ni ne estas ligitaj de la pasinteco, nek ni estas eterne limigitaj de la sekvoj de niaj agoj. Ni povas malfari tion, kion ni semis, kaj forigi tion, kion ni skribis, se ni tion deziras kaj klopodas korekti nian kurson kaj plibonigi la .kvaliton de nia rikolto

Se ni ekstermos la semojn de agoj kun doloraj sekvoj kaj
plantos anstataŭe semojn pli taŭgajn por la naturo de la
animo, ni certe rikoltos la fruktojn de feliĉo el tiuj bonaj
semoj semitaj en la grundo de la animo. Ni devas ekzerci
liberan volon nun, nun kaj ne morgaŭ, se ni volas atingi pli
.grandan feliĉon aŭ malpliigi suferon kaj doloron
Tial, la kondiĉoj por feliĉo kuŝas en la homo, kaj ĉio, kion
li devas fari, estas serioze trakti tiun ekvacion, kiu ne eraras,
kaj la rezultoj estos en lia favoro se li faros la plej bonan
.takson kaj traktos ĝin
Ho Sinjoro, mia estaĵo estu plena de Via vigleco, mia
koro de Via konsola kaj kompatema ĉeesto, mia menso de
.Via saĝo, kaj mia animo estu plena de Via dia konscio
En la grundo de viaj koroj kreskas la semoj de amo.
Akvumu tiujn semojn per la akvoj de universala amo kaj
.universala kompato
La povo de la menso estas senlima kaj sekve, se vi
pripensas sufiĉe profunde iun ajn temon, vi ricevos la
.respondon al iu ajn demando rilata al tiu temo
Se persono dediĉas sian tutan laboron kaj agadojn al
servado al aliaj kaj plenumas ilin kun kontenta pensmaniero,
.tiam ili vere meritas konsideron kaj dankemon
Ni ne estu unupartiaj. Male, ni balancu niajn agadojn kaj
.prioritatu nian laboron kaj devojn, laŭ la graveco de ĉiu
Devo estas tiu ago, kiun persono plenumas kun ĝojo kaj
ne por materia profito, kaj spirita kaj morala devo devas esti
.unuaranga en la vivo
Ĉiu homo havas neuzitan potencialon. Ili posedas ĉiujn
necesajn fortojn. La menso mem estas supera potenco, kaj
ĝi devas esti liberigita de malmmodernaj kaj restriktaj kutimoj
.kaj konceptoj
La influo de planedoj kaj steloj sur homan vivon estas
kaŭzita de la intervenantaj fortoj de altiro kaj repuŝo inter la
planedoj kaj homaj korpoj

Malbonaj pensoj kondukas homon al malutila medio, kie ili povas esprimi sin laŭ siaj deziroj. Tamen, homo povas ŝanĝi siajn pensojn kaj konscion per voloforto, kaj sekve, sian medion. Se homo restas en malutila medio dum longa tempo, tiu medio komencas influi ilin subkonscie. Kun la tempo, ili tute perdas sian liberecon elekti sanan kaj kompletan medion kaj fariĝas submetitaj al la negativaj influoj de tiu malutila medio. Aliflanke, tiuj kun forta .voloforto estas en harmonio kun Dio

Koncentrita mensa energio

Kiam vi fokusas sunlumon tra lupeo al eta punkto, ĝi produktas varmon, kaj tiu varmo povas ekbruligi lignon, ŝtofon, paperon kaj pli. Simile, kiam vi fokusas vian menson precize, ĝia koncentrita energio povas forbruligi la radikojn de dubo malantaŭ ĉiu malsukceso kaj permesi al la lumo de .saĝo brili hele

Kiam la menso akordiĝas kun Dio, la fonto de ĉia boneco kaj la origino de ĉia benita potenco, ĝi konsciiĝas pri la dia ĉeesto kaj posedas ĉiujn elementojn de sukceso. Ĉi tiuj elementoj estas proksime ligitaj al la grandega potenco de Dio, kapabla krei novajn ŝancojn por sukceso en iu ajn .kampo

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de ilia konscio, ĝermante en planton kaj portante frukton, kiu .reflektas la karakterizaĵojn mem de tiuj pensoj kaj agoj

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon aŭ paralizitias volon, sed prefere por igi ilin aprezi la grandecon de Dio kaj respekti Liajn leĝojn, per kiuj ili povas atingi veran feliĉon. Dio ne sendas ĉi tiujn severajn provojn ĉar ili estas

ĉefe homaj. Ĉio, kio necesas de la homaro, estas veki sian
konscion el sia dormo de neglektemo kaj eliri el la mallumo
.de nescio en la lumon de scio
Plej ofte, niaj sentoj promesas al ni pasemajn plezurojn,
sed finfine alportas al ni longedaŭran doloron kaj suferon.
Vera virto kaj feliĉo, tamen, promesas malmulte, sed finfine
donas al ni puran kaj daŭran ĝojon. Tial mi konsideras
internan, daŭran feliĉon vera ĝojo, kaj provizorajn sensualajn
.plezurojn nurajn ĝuojn

Kiam oni rigardas la sunon de milionoj da mejloj for en la
kosmo, tiu grandega stelo aspektas multe pli malgranda ol
nia Tero

Tamen, la diametro de la Tero estas proksimume 7 900
mejloj, dum la diametro de la Suno estas centfoje pli granda
ol tiu de la Tero. Se vi povus meti nian planedon Tero rekte
antaŭ la Suno, ĝi aspektus kiel eta punkto kompare kun la
.Suno

Ni supozu, ke la potenca suna kampo disetendiĝas kaj
plilarĝiĝas ĝis ĝia grandega maso englutas la tutan bluan
ĉielon. La ĉielo, kiun ni vidas, estas nur malgranda parto,
efektive eta peceto, de la spaco, kiu trapenetras la senfinan
.universon

Eĉ se la suno daŭre disetendiĝus kaj etendiĝos en la
.spacon senfine, ĝi ankoraŭ ne povus ampleksi la senfinecon
La kosma iluzio de malgrandeco kaj finco limigas kaj
malhelpas la menson percepti tiun kosman vastecon
De kie venis ĉi tiu absoluta malpleno, kaj kie estas ĝiaj
?limoj

Tiu, kiu ne estas submetita al dimensioj aŭ mezuroj, kiu
havas neniun limon aŭ originon, estas Dio, kiu estas ĉieesta
kaj ekzistas en la plej malproksimaj atingoj de la spaco. Li
estas en la malproksimaj, malproksimaj steloj Same kiel ĝi

ekzistas en vi kaj en mi, ĝi konscie konscias pri ĉiu spaco,
.kiun ĝi okupas, negrave kiom malgranda aŭ granda ĝi estas

La pasinteco estas nekonata al la plejmulto de la
homaro, escepte de kelkaj elektitaj iluminitaj individuoj.
Tamen, nia nescio pri la pasinteco ankaŭ estas avantaĝa por
ni. Ĉar se ni scius ĉion, kion ni faris en ĉi tiu vivo kaj en
antaŭaj vivoj, ni estus superfortitaj de la grandega kvanto de
niaj agoj kaj tute konfuzitaj. Nia volo eĉ povus esti paralizita
de la ŝoko, igante nin nekapablaj daŭrigi niajn okupojn kaj
lasante nin predo al malespero. Eĉ en ĉi tiu tera vivo,
forgesemo estas beno de Dio, malhelpante niajn pensojn kaj
sentojn esti konsumitaj de memoroj pri la pasinteco, precipe
la amaraj kaj doloraj. Feliĉe, la dia sparko en ni konstante
brilas per espero kaj la deziro daŭrigi la senĉesan vojaĝon de
la vivo. Ni devas danki Dion pro ĉi tiuj du benoj: la kapablo
.forgesi la pasintecon kaj la esperon por la estonteco

Ni ne devas konkludi, ke la sorto metas obstaklojn sur la
vojon de libera volo. Tamen, ni devas fari nian plejeblon por
rezisti la negativajn influojn, kiujn la plej multaj homoj
atribuas al sorto kaj destino, kaj ekzerci nian liberecon de
elekto laŭ niaj internaj konvinkoj, kondiĉe ke tiuj konvinkoj
baziĝas sur solida kredo kaj estas bazitaj sur diaj leĝoj, sen
.kiuj homo ne povas gustumi veran feliĉon

Kiam ni komencas agon, ni ne devas esti timigitaj de
malfavoraj cirkonstancoj, sed anstataŭe esti optimismaj ĝis
la plej alta grado, kun absoluta fido, ke nenio povas malhelpi
la ekzercadon de la volo kaj la ekzercadon de la libereco de
.elekto

Homoj ofte estas kiel folio flosanta sur la surfaco de rivero, kaj ili devas eltiri sin el la fluo de aŭtomataj kutimoj, kiu portas ilin al akvofaloj de iluzio kaj detruo. Plej multaj homoj ŝajnas indiferentaj kaj lasas sin esti forportitaj de la .fluo

Se ni ne sukcesas atingi nian celon, estas akcepteble implicite agnoski, ke ekzistis obstakloj, kiujn ni mem faris, kiuj malhelpis nin atingi ĝin. Ni devas persisti kaj duobligi niajn klopodojn por atingi nian deziratan rezulton. Ni ankaŭ devas certigi al ni mem, ke kiom ajn fortaj kaj imponaj povas esti la obstakloj kaj defioj, ni ankoraŭ posedas la forton por superi ilin. Eĉ se ni malsukcesas malgraŭ ĉiuj niaj provoj, ne necesas malespero aŭ frustrigo, kondiĉe ke ni komprenas, ke homa volo estas pli forta ol destino, kiu estas nia propra kreado. Tial ni ne devas ĉesi provi, kiom ajn da fojoj ni malsukcesas, ĉar ĉiam estas malfermitaj pordoj. Ni simple bezonas daŭre klopodi kaj ripeti la provon ĝis sukceso estos donita al ni. Dio provizos nin per helpo, kondiĉe ke ni fidas Lin kaj faras la necesan penon. [Kiu iras laŭ la vojo, atingos la celokon, kaj kiu fidas Dion, ne estos seniluziigita.]

Kiam persono intense kaj persiste deziras ion, tiu deziro neniam forlasas ilian konscion, kien ajn ili iras kaj kiaj ajn estas iliaj okupitaĵoj. Per sia konstanta kaj senlaca agado, tiu deziro posedas grandegan persistemon kaj energion. Ĉi tiu interna flustro estas pli potenca kaj efika ol mekanika petegado, kiu nur movas la lipojn. Jen kiel agas tiuj, kiuj amas Dion. Ili senĉese flustras sian amon al Li, iliaj sinceraj flustroj restas neaŭdeblaj dum iliaj ĉiutagaj agadoj. Ĉi tiu sincera flustro ne malatentigas ilin aŭ konflikta kun iliaj aliaj devoj. Dum ilia deziro al Dio kreskas, ilia amo al Li

profundiĝas kaj intensiĝas, ĝis ili spertas Lian ĉeeston kaj rigardas Lian lumon per la okulo de la animo. Ili gustumas .superfortan ĝojon kaj sentas pacon preter priskribebla

Dio sendas al ni la lecionojn, kiujn ni bezonas en la vivo,
por ke ni povu profiti de ili kaj akiri komprenon kaj sperton.
Kiu ajn evitas tiujn lecionojn, estos devigita lerni ilin, kiom
.ajn longe tio daŭros

Ĉiu provo estas amiko se ni lernas de ĝi, kaj tirana
despoto se ni malŝparas la ŝancon kaj misuzas ĝin kun
.grumblado, indigno kaj malbona juĝo

Kiam ni havas solidan komprenon kaj la ĝustan sintenon
al la vivo, ĝi fariĝas bela kaj libera de komplikaĵoj

-

psikologiaj kazoj

Persono ne povas resti eterne portata sur ondoj de ĝojo,
subakvigita en turbulaj akvoj de malĝojo, aŭ dronita en la
profundoj de enuo. En ĉi tiu mondo de konfliktaĵoj, la
averaĝa homo estas submetita al supreniroj kaj
malsupreniroj - leviĝante sur ondoj de feliĉo, sinkante en la
abismon de apatio, kaj ĵetita ĉirkaŭe de furiozaj ondoj de
.tristeco - malofte spertante iun ajn alian staton de konscio

Permesi al cirkonstancoj influi oniajn pensojn tiamaniere
signifas transdoni sian volon al kaprica kaj ĉiam ŝanĝiĝanta
sorto. Kion homo bezonas por vivi sukcesan kaj plenumigan
vivon estas mensa ekvilibro, kaj tio atingeblas nur per
.fokusita pensado kaj kontrolo de siaj emociaj kapabloj

Eĉ la plej profundaj malĝojoj resaniĝas kun la tempo, do
ne utilas resti ĉe funebro ĉiutage de niaj vivoj. Konstante
funebri la pardon de amato helpas nek ilin nek nin, kaj ĝi
ŝanĝas nenion. Simile, kultivi malsuperecan komplekson aŭ
puni sin pro pasintaj eraroj aŭ malsukcesoj estas
kontraŭprodukta; ĝi nur igas la vivon mizera kaj sufokas
.mensajn kapablojn

Ni ne devas permesi al ni fali en la fosaĵon de teda
rutino, ĉar tio estas psikologia stato malproksima de
komforta, ĉar ĝi ĝenas la menson kaj bruligas la latentajn
.kapablojn en la forno de apatio

Malsukceso devas esti ekstermita de ĝiaj radikoj, kaj la
kampoj de la vivo devas esti plugitaj kun diligento kaj
persistemo kaj semitaj per semoj de boneco por rikolti
.abundan rikolton, kun la helpo de Dio
Faru ion, kion neniu antaŭe faris — ion, kio mirigos la
.mondon. Montru, ke la kreiva povo de Dio funkcias tra vi

Homoj kun trankvilaj kaj noblaj temperamentoj helpas
igi niajn pensojn magnetaj kaj sanaj. Ne estas malfacile
determini ĉu persono ĉerpas sian intelektan nutraĵon el paca
aŭ perturba medio. Timo, aflikto kaj konfuzo ĉiuj devenas de

asociiĝo kun la malĝustaj homoj, ĉu amikoj aŭ parencoj,
.kondukante al maltrankvilaj pensoj kaj ĝenata humoro

La korpo derivas energion kaj aktivecon de fizikaj
nutraĵoj, dum magnetaj nutraĵoj provizas kaj la korpon kaj la
menson per energiaj ŝargoj, kiuj estas pli facile digesteblaj ol
solidaj kaj likvaj nutraĵoj, kiuj ne povas esti facile konvertitaj
.en vivan energion

Kiam vi povos transformi nescion en saĝon, malfortecon
kaj fragilecon en sanon kaj viglecon, kaj marŝi memfide kaj
kuraĝe — eĉ sola — tra la vojoj de la vivo, kaj trovi internan
ĝojon posedante vivan kaj viglan konsciencon, kaj
neŝanceblan fidon je la justeco de Dio kaj la triumfo de
ĝusteco super malĝusteco kaj vero super iluzio, kaj kiam vi
ĉiutage klopodos levi viajn pensojn al pli altaj kaj pli rafinitaj
niveleoj, kaj posedos aman kaj dankeman koron kaj bonajn
intencojn al aliaj, via intelekta nutraĵo fariĝos magneta, kaj vi
altiros al vi ĉion belan kaj utilan — aferojn, homojn kaj
cirkonstancojn — kiuj estas esencaj por daŭrigi vian vojaĝon
al la bordoj de sekureco kaj protekto. Kaj fine, kiam vi penas
akiri tion, kion vi bezonas, kaj estas kontenta pri tio, kion Dio
provizas, vi estos pli riĉa en spirito kaj pli kontenta ol tiuj,
kiujn konsumas mondaj deziroj kaj avidas je ĝiaj pasemaj
.plezuroj

Kompato estas la ponto, kiu ligas ĉiun animon al aliaj
.animoj. Kompato estas la pordego al ĉiu koro

Kiam persono serĉas Dion, kiu estas la sola vera amiko
preter ĉiuj aliaj, eblas establi veran amikecon en ĉiuj homaj
rilatoj - familiaj, frataj, geedzaj kaj spiritaj. Amikeco estas

esenca elemento en geedzaj rilatoj, kaj intelekta kaj emocia proksimeco, sento de spirita altiro kaj vera amo devus esti la prioritato. Tiuj, kiuj ne distingas inter vera amo kaj fizika .altiro, estas plurfoje seniluziigitaj

Kiam geedzeco estas fondita sur altaj idealoj kaj reciproka respekto, ĝi fariĝas feliĉa kaj sukcesa kuniĝo inter du amantaj kaj kunlaboremaj animoj, kiuj mildigas la ŝarĝojn de la vivo unu de la alia kaj dispelas la zorgojn pri vivado kun .reciproka empatio kaj amika kompreno

Neniu povas kontroli min aŭ forpreni mian volon krom se mi permesas al la pensoj kaj agoj de aliaj influi min Se vi limigas vian pensadon al materio, vi vidos ĉion el materia perspektivo. Sed post kiam vi levos vian konscion al stato de spirita konscio, vi vidos la penetran fluon de la lumo de Dio flui preter ĉian materion, kaj vi vidos ĉion el spirita .perspektivo

Sinjoro, mi komprenas, ke mi havas senfinan ŝancon esplori miajn kapablojn kaj malkovri mian spiritan potencialon. Hodiaŭ mi plenigos miajn pensojn per optimismo kaj malligiĝos min de malagrablaj spertoj. Mi praktikos tion, kio nutros mian korpon, menson kaj spiriton .laŭ ekvilibra kaj harmonia maniero

Mi anstataŭigos materiajn alligitaĵojn per pli altaj aspiroj Kaj mi komprenos, ke la fidela spirito ĉiam estas kun mi

La danco de vivo kaj morto ĉiam ĉeestas, sed mi liberigos min por ĉiam savante mian spiritan identecon. Kaj

kiam mi alfrontos la ŝtormojn de provoj kaj afliktoj, mi velos
en mia spirita boato trans la maron de la vivo al la sekuraj,
.diaj bordoj

Kiam mi laboros kaj kreos, mi memoros, ke Dio laboras
tra mi. Li estas la Sinjoro de la universo, kaj mi povas
.konektiĝi kun Li per profunda kontemplado pri Li

Mia amata Dio, mi komprenas, ke miaj pensoj alportos al
mi aŭ malsukceson aŭ sukceson, depende de kiu ideo estas
plej forta en mia vivo, kaj mi provos memori, ke Vi etendas
.Vian helpan manon kaj preparas la vojon por mia sukceso

Kiam katastrofoj kaj malbonŝancoj trafos min, mi
alvokos mian forton kaj fortigos mian decidon venki ilin. Mi
estos sincera kaj honesta en miaj interagoj kun ĉiuj, kaj mi
disvastigos pensojn de amo kaj bondeziroj. Tiam Dio
.subtenos min per Sia potenco kaj saĝo

Spiritaj malsanoj kaj ilia kuracado
Majstro Paramhansa Yogananda

Provu imagi grupon de homaj figuroj, kiuj estas
:misproportciaj kaj misharmoniaj
Unu kun malgranda kapo granda kiel kikero kaj granda
!korpo granda kiel kamelo
Alia havas potencon manon kiel la mano de Samsono aŭ
!Heraklo kaj korpon kiel la korpo de nano
Kaj tria havas la kapon de grandega elefanto kaj la
!korpon de maldika muso

Ĉu tiu sceno ne estus surpriza kaj miriga por vi, aŭ
malĝoja kaj bedaŭrinda, se vi subite vidus amason da tiuj
?estaĵoj kun stranga kaj malharmonia konsisto
Nun imagu alian grupon da homoj, kiuj estas normalaj
laŭ formo kaj aspekto, sed mense malekvilibraj kaj
.psikologie malbeligitaj

Same kiel vestaĵoj kaŝas vundojn, ulceretojn kaj aliajn
fizikajn misformaĵojn, tiel ankaŭ forta, sana korpo kaj bela,
radianta vizaĝo kaŝas multajn gravajn mensajn malsanojn
.kaj naskhandikapojn

Se vi renkontus grandan homamason da ordinara
homoj, kiuj distingiĝas per sia eleganta aspekto kaj bona
sano, kaj se vi povus penetri iliajn mensajn korpojn per via
spirita vizio, la surprizo estus miriga, kaj vi eble estus
.superfortita de profunda malĝojo pri tio, kion vi malkovrus

:Vi povus observi iliajn mensajn korpojn jene
La menso estas reprezentita per la kapo, la sensoj kaj
sentoj per la torso, kaj la volo per la manoj kaj piedoj, kiuj
.ĉiuj estas nenormalaj, malsanaj kaj misformitaj

Vi trovos, ke iuj havas malgrandan kapon kun
subevoluinta saĝo, muntitan sur grasa korpo ŝvelinta de
.egoismaj ambicioj kaj sensualaj deziroj
Vi ankaŭ trovos, ke iuj homoj havas korpon sen sento
kaj vigleco, kvankam ili havas tre evoluantan, funkcia
.brakon

Aliaj eble posedas grandan, kreivan cerbon, sed ilia
empatio kaj emocia kapablo estas deformitaj kaj atrofiitaj.
Kaj ekzistas alia kategorio de homoj, kiuj havas normalan
fizikan kaj mensan konstitucion, sed kies volo kaj
.memregado estas aŭ malfortaj aŭ paralizitaj
Kaj la listo de observoj daŭras, kaj mi deziras al vi longe

!vivi

Tiaj sennombraj psikologiaj misprezentoj en mensaj
korpoj, kiuj estas subevoluintaj en iuj aspektoj kaj
troevoluintaj en aliaj, efektive ĉeestas - kvankam kaŝitaj - en

homoj. Ili kaŭzas al ili psikologian doloron kaj malhelpas ilin
montri siajn talentojn kaj kapablojn kiel ili devus esti
.montritaj

Trakti iujn psikologiajn malsanojn ĉi tie povus helpi
identigi la subestajn kaŭzojn de ĉiuj homaj problemoj, por ke
ili fariĝu almenaŭ konataj al ĉiuj, kiuj suferas de ili, eĉ
subkonscie, por ke ili povu kompreni la naturon de tiuj
difektoj, iliajn simptomojn kaj ilian silentan penetradon en la
psikon, por ke ili povu forpuŝi ilian rampantan detruon de
.paco kaj feliĉo
spirita melankolio

Ĉi tiu malsano estas vaste disvastiĝinta inter tiuj, kiuj
estas intelektu kaj fizike neaktivaj sub la preteksto esti
profunde okupitaj pri spirita aferoj. Ĉi tiuj trafitaĵoj individuoj
neglektas la ĉefajn kaj malgrandajn devojn de la materia
vivo sub la preteksto servi Dion, tiel malfermante sin al
Satano, kiu povas kaŭzi gravan damaĝon al ili. Ili suferas pro
pesimismo kaj manko de aprezado por io ajn utila aŭ bela
ĉirkaŭ ili. Ĉi tiu estas kontakta malsano, kaj ĉiuj tiuj kun
spirita aspiro devas esti singardaj pri ĝi kaj liberigi sin de ĝi
konstante konservante sian viglecon viva kaj sian imunecon
forta per pozitiva pensado, optimisma perspektivo kaj sana,
.produktiva laboro
spirita dispepsio

Tio okazas kiel rezulto de la hazarda (englutado), tio
estas, la rapida konsumado de grandaj kvantoj da pretaj
psikotropaj drogoj registritaj sub brilaj nomoj, kaj prezentitaj
en la formo de falsaj spiritaĵoj libroj kaj lecionoj fare de "spiritaĵoj
.kuracistoj" spertaj en la arto de ĉarlatanado kaj sorĉado
Ĉi tiu malsano ne nur mortigas la spiritan malsaton scii
la veron, sed ankaŭ detruas la kapablon distingi inter bono
.kaj malbono, utila kaj malutila

Kiu konstante formanĝas teologiajn ideojn kaj nutriĝas
per ĉio, kio falas en liajn manojn, tiu ne nur tromanĝas, sed
ankaŭ konsumas venenajn ideojn kune kun utilaj, alportante

al si intelektan dispepsion kaj tiel malrapidan spiritan
.morton

Troa kaj kontinua studado de diversaj spiritaj kaj
filozofiaj ideoj, sen distingo aŭ peno digesti kaj ekzameni ilin
per persona sperto por konstati ilian validecon, finfine
generas dubon, apation kaj malfidon je ĉiuj spiritaj principoj
.kaj leĝoj

Pasio kaj obsedo

Tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, vivas malŝparitan,
sensignifan vivon, ĉar ili havas tro multe da mono kaj tempo,
.kaj ĉar al ili mankas celo kaj ĝusta kompreno de la vivo
Tiujn homojn pelas siaj deziroj; ili faras ĉion, kio venas al
ilia menso kaj plaĉas al ili. Ili plenigas siajn vivojn per
malmultekostaj, bagatelaj romanoj, sensaciaj filmoj kaj
supraĵa, sencela amuziĝo. Ili ne rimarkas, ke ili estas trafita
de ĉi tiu danĝera malsano ĝis ili spertas severan ŝokon aŭ
nervan kolapson — tio estas, post kiam la damaĝo estas
.farita

mensa malvarmo

Ĉi tiu kondiĉo havas alian nomon: malespero. Persono
neniam scias, kiam ĝi trafos kaj suferos ĝiajn afliktajn
simptomojn, kiel ekzemple senespereco, maltoleremo,
angoro kaj senpacienco. Pli malbone, ĝi ofte estas
longedaŭra, kaj ĝiaj viktimoj ofte facile refalas, eĉ se ili
.kredas, ke ili rapide resaniĝis

Psikologia kataro

Ĉi tiu malsano estas kaŭzata de restado en kronikaj
mondaj zorgoj. Tiuj, kiuj suferas de ĝi, kutime neglektas uzi
la armilon de sia voloforto kaj tiel pasive kaj submetiĝeme
submetiĝas al siaj konstantaj timoj anstataŭ kuraĝe alfronti
.ilin kaj elimini ilin en ilia infanaĝo
nenormala psikologia alligiteco

Viktimoj de ĉi tiu malsano fariĝas unupartiaj en sia
strebado al feliĉo. Kredante, ke feliĉo kuŝas en akumulado
de riĉeco, atingado de famo, aŭ posedado de sano aŭ

potenco, ili oferas ĉion - sanon, bonan reputacion, trankvilon, honoron kaj dignon - sur la altaro de sia brulanta ambicio.

Tro malfrue ili komprenas, ke nur ekvilibra vivo, kiu respektas la leĝojn de la naturo kaj la ordonojn de Dio, kaj harmoniigas agadon kun trankvilo, povas alporti veran .feliĉon kaj plenumi la celon de nobla vivo

Tiuj, kiuj suferas pro nesanaj alligiĝmalsanoj, estas konsumitaj de pensoj pri senbrida sopiro, kondukante al distordita kaj misformita vivkoncepto. Ekzemple, komercisto atingis grandan sukceson kaj amasigis riĉaĵon, sed antaŭ ol li povis ĝui sian riĉecon, li suferis nervan kolapson pro .superfortaj zorgoj kaj timoj, kaj mortis korrompita

Aliaj kredas, ke ĉio estas permesata por atingi la celon.

Pro tiu konfuzo, ili maltrafas sian veran celon kaj ne kapablas atingi eĉ la plej etan kontenton, eĉ se ili posedas tiujn aferojn, kiujn ili sopiris, ĉar la homa naturo estas vasta kaj .multfaceta kaj postulas ekvilibran disvolviĝon sur ĉiuj niveloj

Blinda spirita alkroĉiĝo

Ĉi tiu devia fanatikeco por certaj kredoj devenas de alkroĉiĝo al specifaj opinioj kaj ideoj sen pridubi aŭ ekzameni ilin, tiel kreante en tiuj, kiuj suferas de ĉi tiu malsano, koleron kaj malamikecon kontraŭ iu ajn sana spirita ideo aŭ malferma kaj liberigita penso. Ĉi tiu izoliĝo kondukas al ribelo kontraŭ la leĝoj de Dio, kiuj manifestiĝas en intelekta efikeco, materia bonfarto, mensa kaj fizika sano, kaj amo kaj .respekto por homoj de ĉiuj fonoj

Enstampante spiritajn principojn

Ĉar fizikaj malsanoj estas palpeblaj, doloraj kaj malagrablaj, ili instigas nin aktive rezisti ilin, igante nin provi superi ilin per diversaj terapiaj metodoj, de ekzercado kaj sana nutrado ĝis diversaj medikamentoj kaj drogoj. Tamen, psikologiaj malsanoj, malgraŭ esti la radika kaŭzo de ĉia homa doloro kaj timo, ne estas preventataj aŭ traktataj kun

sufiĉa urĝeco, kaj estas permesitaj kaŭzi ĥaoson kaj detruon
.en niaj vivoj

Edukistoj, instruistoj pri sporteduko, predikistoj,
reformistoj, kuracistoj kaj leĝdonantoj povos antaŭenpuŝi
progreson kiam ili unue lernos, komencante ĉe si mem, kaj
poste instruos al aliaj la ĝustajn manierojn kultivi homan
naturon ekvilibre kaj harmonie, laŭ la leĝoj de la vivo kaj la
principoj de sana ekzisto. Jen la vere efika edukado kaj
ampleksa homa kulturo, kiujn homoj ĉie en la mondo
.bezonas

Edukaj institucioj opinias neeble instrui spiritajn
fundamentojn en publikaj lernejoj pro la perceptita konfuzo
inter ĉi tiuj principoj kaj diversaj religiaj doktrinoj. Tamen, se
ĉi tiuj institucioj fokusiĝus sur la universalaj principoj de
paco, amo, servo, kredo, malfermiteco kaj akcepto de aliaj -
kiuj estas firme establitaj spiritaj konstantoj - kaj evoluigus
praktikajn metodojn por enstampi ĉi tiujn principojn en la
fekundan grundon de la mensoj kaj animoj de infanoj, oni
povus trovi racion kaj akcepteblan solvon al ĉi tiu supozebla
kaj imagita malfacilaĵo. Estas grava eraro ignori ĉi tiun
.aferon simple pro la ŝajnaj malfacilaĵoj asociitaj kun ĝi
Plej multaj altlernejaj diplomiĝintoj forlasas universitaton
kun siaj kapoj tiel pezaj kaj ŝvelintaj pro la enhavo de libroj,
ke ili apenaŭ povas iri laŭ la vojoj de la vivo, ĉar ilia volo kaj
memregado estis preskaŭ paralizitaj de neglekto kaj
neuzado. Tial vi vidas ilin agi senkonsidere kaj malboniĝi,
rapidi kapantaŭe en la abismon de neegalaj geedzeco,
misuzi sian seksecon, ĉasi monon kaj malsukcesadi en siaj
karieroj ĉar ili ne lernis kiel ĝuste uzi la akran tranĉilon de sia
akademie akrigita intelekto. Rezulte, ili tranĉas sin kaj
.kaŭzas damaĝon al si mem
Strange, multaj junuloj ŝajnas ĝui partopreni en agadoj,
kiuj finfine alportas al ili damaĝon kaj doloron. Kelkaj uzas
ŝtelon kaj aliajn malbonfarojn, eĉ krimajn agojn, sen ia ajn
reteno aŭ malinstigo. Tiuj, kiuj ne sukcesas malhelpi la

disvastiĝon de malvirto en la socio, instigas la misgvidan konduton de kelkaj. Ĉiu persono kun konscienco kaj sincera kredo devus esti bona ekzemplo por aliaj rilate al integreco, honesteco, digno kaj memrespekto. Lernejoj, altlernejoj, universitatoj kaj sociaj institucioj ne provizas sufiĉajn sciencajn metodojn por redukti krimon per traktado de ĝiaj .radikaj kaŭzoj, kiuj ĉefe troviĝas en la menso

Specialaj lernejoj ankaŭ devus esti establitaĵoj por instrui la arton de feliĉa kaj sukcesa vivo, por disvolvi onian .potencialon kaj plibonigi onian memkapablon

Tiaj lernejoj estos kiel ĝardenoj kaj parkoj, kie junaj mensoj kreskas kaj prosperas. La edukistoj devas esti zorge elektitaj kaj certigitaj, ke ili havu la kunlaboron de gepatroj kaj la komunumo. Ĉi tiuj lernejoj helpas formi individuojn pli efike. Oni devas memori, ke la spirita nutrado de persono en ĝiaj fruaj stadioj determinas ilian sanon kaj kapablon kreski .poste

La mensaj kaj fizikaj trejnadmetodoj uzataj en modernaj lernejoj estas sendube utilaj, sed al ili mankas spirita fundamento. Sen la disvolviĝo de virta karaktero, kresko .estos nekompleta

La sciencoj de fizika, mensa kaj spirita disvolviĝo devas esti instruataj al junuloj, kies mensoj estas ankoraŭ delikataj kaj flekseblaj kaj kies kapabloj ankoraŭ ne estas kanalizitaj .laŭ certaj manieroj

Post ampleksa trejnado, studentoj de tiuj lernejoj devas sperti kontinuajn reflektajn ekzamenojn, kaj la akiritaj atestiloj estos bona sano, bona reputacio, efikeco, materia .kaj spirita riĉeco, feliĉo, sukceso kaj memfido

La rezultoj de la fina ekzameno ĉe la fino de ĉi tiu tera vojaĝo estos determinitaj laŭ la totala sumo de mensaj kaj spiritaĵoj kaj atestiloj akiritaj dum la subekzamenoj .dum la tuta vivo

Tiuj, kiuj elstaras en ĉi tiu fina, plej granda testo, ricevos
sanktan atestilon pri memstareco kaj liberan, puran kaj
ĝojan konsciencon
Kaj benoj gravuritaj por ĉiam sur la paĝo de la animo
Ĉi tiu malofta premio ne estos manipulita de tineoj
Kaj la manoj de ŝtelistoj ne atingos ĝin
Aŭ la tempo forviŝos ĝin
Ĝi servos kiel pasporto
Por honora membreco en la Justa Grupo

Kie kuŝas feliĉo?
**Dio, en Sia absoluta kompato, donas al ni Sian
ĝojon kaj inspiron
Kaj ĝi donas al ni veran vivon
Vera saĝo
Kaj vera feliĉo
Vera kompreno venas tra ĉiuj diversaj spertoj de
niaj vivoj**

**Sed la gloro de Dio malkaŝiĝas nur en la spirita
paco, kiun la animo spertas, kaj en la serioza provo de
la menso harmonii kun Li. Tie, ni staras vizaĝo
kontraŭ vizaĝo kun la vero. Ekstere, iluzioj estas
nekredeble potencaj, kaj tre malmultaj povas eskapi
la influon de la ekstera medio. La mondo daŭras kun
siaj senfinaj kompleksecoj kaj sennombraj provoj. La
voĉo de Dio kuŝas malantaŭ la aspektoj de la vivo,
konstante vokante nin kaj parolante al ni el floroj,
skribaĵoj, niaj konsciencoj, kaj tra ĉiuj belaj aferoj,
kiuj igas la vivon inda je vivo.**

**Ju pli ni koncentriĝas pri eksteraj aferoj, des
malpli ni povas sperti internan gloron; kaj ju pli ni
turniĝas internen, des malpli da eksteraj malfacilaĵoj
ni alfrontas. Ĝi estas konstanta ekvacio. Sed plej
multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron pro la influo**

de monda kunuleco, la socio en kiu ili vivas, kaj nesanaj kutimoj. La socio tenas homon mergita kaj okupata de supraĵaj aferoj, malhelpante ilin pripensi pli profundajn verojn.

Eĉ spiritaj lokoj estas vizitataj de iuj sen vera deziro profiti de ilia benita etoso, do ili gajnas nenion rimarkindan de tiuj vizitoj.

Kiu ajn deziras vidi Dion, trovos Lin ĉie. Homaj kutimoj estas detruaj, rabaj kaj avidegaj; ili detruas, ruinigas kaj neniigas. Estas tempo por la homaro lerni esti feliĉa kaj kontenta pri tio, kion ĝi havas. Ni ne devas deziri ion pli ol tion, kio venas al ni. Dio estas malavara; Li scias, kion ni bezonas kaj provizas ĝin ĝustatempe. Tio ne signifas, ke ni devas fidi Dion sen ia ajn peno. Tute ne. Tio signifas, ke ni devas fari nian parton laŭeble plej bone kaj lasi la reston al Dio, kiu neniam senigos nin de tio, kion ni bezonas kaj meritas.

La plej bona maniero esti eterne feliĉa estas senti la ĉeeston de Dio. Nia plej alta deziro devus esti koni Dion kaj decidi esti kun Li. Dio devus esti unua kaj plej grava en niaj pensoj kaj sentoj, kaj ni devus konsideri Lin la plej forta kaj plej firme establita kolono en niaj vivoj.

(Do tenu forte la ŝnuron de Dio, serĉante rifuĝon en Li)

Ĉar li estas la kolono se ĉiuj aliaj kolonoj vin malsukcesas

Mi ekkomprenis, ke la sola celo de la vivo estas koni Dion. Ekzistas tiuj, kiuj eble ne konvinkiĝas, ke trovi Dion estas la finfina celo de la vivo. Sed neniu povas nei, ke la celo de la vivo estas trovi feliĉon. Kaj mi diras kun plena konfido kaj certeco, ke Dio estas la finfina feliĉo. Li estas la supera feliĉo. Li estas absoluta, universala amo. Li estas la eterna ĝojo, kiu

neniam forlasas la animojn de tiuj, kiuj estas en harmonio kun Li. Do kial ni ne strebas atingi tiun perfektan feliĉon? Neniu alia povas doni ĝin al ni. Ni devas konstante kultivi kaj nutri ĝin en ni mem. La fortoj de la naturo senlace strebas doni al homoj mondajn plezurojn, sed tiaj pasemaj plezuroj finfine kondukas al bedaŭro, amareco kaj pento. Eĉ la plej bonŝanca homo, kiu ŝajnas havi ĉion, eble ankoraŭ ne estos vere feliĉa. Ili ne estos kontentaj pri teraj aferoj longe, ĉar ĉi tiuj aferoj ne estingas ilian veran soifon aŭ kontentigas ilian spiritan malsaton.

Materiaj posedaĵoj ofertas nur falsan senton de paco kaj pasema kontento. La mondo kiel tuto estas enŝlimigita en konfuzo kaj kaoso, instigita de egoismaj kaj avidaj deziroj, kiuj naskas militon. Neniu alia kreas militon.

La vera heroo en la batalo de la vivo estas tiu, kiu konkeras sin mem kaj venkas siajn dezirojn. Mono, famo, volupto kaj ĉio, kio kontraŭdiras ĉi tiun principon, estas malutilaj por nia paco kaj feliĉo. Se homoj lernus ĉiam pensi laŭ la veraj valoroj de la vivo, ili trovus la feliĉon, kiun ili serĉas, sed ili devias de sia celo kaj estas forportitaj de la fluo de teraj deziroj. Mi trovis, ke neniu tento povas deturni min de la vojo, kiun mi elektis kaj sekvis por mi mem.

Mi povus ĉarmi milojn per la povo, kiun Dio donis al mi, sed tiu vojo estus malutila por mi. Ĉiukaze, mi ne volas ĉarmi milojn kaj kapti iliajn mensojn. Mi nur deziras vidi sincerajn disĉiplojn firmajn en Dio. Tiuj, kiuj amas Dion, ĝuos ĉi tiujn ideojn, kaj tiuj, kies fervoro daŭras, sentos la benojn kaj ĉeeston de Dio per ĉi tiuj instruoj.

Estas neeble por homo trompi Dion, ĉar Li ĉiam ĉeestas, sciante kio estas en ilia menso kaj kion ili deziras. Kiam ili rezignas la mondon kaj sopiras

spiritan harmonion, Dio venos al ili Kiam tiu deziro enradikiĝas en la koro de tiu, kiu serĉas ĝin, Dio venas al tiu koro kaj plenigas ĝin per boneco kaj beno
La sola afero inda je vivo estas esti en harmonio kun Dio kaj gajni Lian favoron Tiu harmonio devas esti eterna interligo kaj nerompebla promeso (tiuĵ, kiuj observas la interligon de Dio kaj ne rompas ĝin)

Ĉiu deziras pli da riĉeco ol aliaj. Eĉ kiam ili akiras ĝin, ili restas malkontentaj, malkovrante, ke iu alia estas pli riĉa. Homoj vivas en marĉo de memkaŭzita mizero, instigita de siaj deziroj. Ni devas esti kontentaj pri tio, kion ni havas. Materialaj posedaĵoj ne alportas feliĉon; anstataŭe, ili ofte plifortigas angorojn, zorgojn kaj antaŭtimojn.

La vojo al Dio estas la plej simpla kaj facila vojo, tamen malmultaj iras ĝin malgraŭ la multaj religiaj ritoj kaj formalizaĵoj. Estas pli bone turni niajn korojn al Dio kaj peti Lin pri tio, kio estas plej bona kaj plej daŭra por ni. Vere, Dio atendas nin, ĉar Li volas teni nin for de malbono kaj danĝero. Li volas, ke ni havu Lian ĉeeston en niaj koroj kaj mensoj, ĉar la malmultekostaj varoj de ĉi tiu mondo ne povas kontentigi homan sopiron aŭ plenigi la spiritan malplenon, kiun ni sentas profunde interne. Dio ĉiam parolas al ni, sed malmultaj aŭdas Lian voĉon. Tiu kvieta voĉo ofte estas superbruata de la bruoj de bruaj pensoj kaj evidentaj deziroj. Sed kiam pensoj trankviliĝas kaj deziroj trankviliĝas, ni aŭdas la voĉon de Dio klare, kvankam ĝi estas silenta kaj malforta. Vere, Dio faras ĉion por helpi la homaron, malfermante pordojn kaj lumigante vojojn, por ke ni vidu, kie ni devas paŝi, por ke ni ne stumblu aŭ glitu. Sed la plej multaj homoj ne komprenas ĉi tiun veron.

Mi ne volas, ke homoj pensu, ke ili povas atingi scion simple aŭskultante aliajn aŭ legante librojn. Ili

devas apliki tion, kion ili legas kaj aŭdas. Iri al didomoj estas pli bone ol resti hejme kaj aŭskulti babiladon. Sed eĉ en didomoj, oni devas senti la ĉeeston de Dio en sia koro kaj scii kiel sperti ĝin. Emociaj ekflamoj kaj raciaj analizoj ne povas doni al ni la scion, kiun niaj animoj sopiras akiri.

Kiam ni transdonas nin al Dio kaj adiaŭas egoismajn dezirojn, kaj kiam ni estas certaj, ke Dio ĉiam estas kun ni, loĝante en niaj animoj kaj inspirante nin per bonaj kaj noblaj pensoj kaj sentoj, ni posedos feliĉon kaj liberecon, kaj ni atestos la sunleviĝon de saĝeco ĉe la horizonto de la animo.

Imagu! Post jardekoj, nia ekzisto mem estos revo, kaj ĉio, kion ni nun faras, fariĝos parto de tiu revo. Eĉ la plej grandaj figuroj de la homaro fariĝos nuraj imagaĵoj de homa konscio. Sed tiuj grandaj figuroj atingis sian finfinan celon, ĉar ili atingis la plej altan nivelon kaj restas vivaj spirite, plene konsciaj pri ĉio, kio okazas, ĉar ili estas unuiĝintaj en dia konscio. Ĉiu, kiu provas harmonii kun ili per iliaj pensoj kaj instruoj, neeviteble sentos ilian ĉeeston, ricevos iliajn benojn, kaj scios profunde, ke ili vere estas en komuneco kun ili.

La vivo estas granda revo. Tamen, kiam vi rigardas vian korpon nun kaj vidas ĝin vigla de vivo, vi plene konvinkiĝas pri la realeco de ĉi tiu revo. Vi pensas, ke vi devas akiri tion aŭ tiun aferon por esti feliĉa. Sed kiom ajn da deziroj vi plenumas, vi ne trovos feliĉon per ili. Ju pli oni akiras, des pli oni deziras. Deziroj devas esti filtritaj, kaj la vivo simpligita, se oni volas vivi en komforto, trankvilo kaj interna kontenteco.

La skribaĵoj diras, ke la persono, kies deziroj ĉiam fluas internen (al ilia animo), estas persono kun alta interna paco. En tio, ili estas kiel la maro, kiu neniam

ŝanĝiĝas aŭ malpliĝas, sed restas plena de akvo, kiu senĉese fluas en ĝin. Sed la persono, kiu kreas truojn de deziro en la rezervujo de sia paco kaj permesas al la vitalaj akvoj liki kaj malŝpariĝi, scias nenion pri spirita paco kaj interna feliĉo.

Ni bezonas gvidadon de tiuj, kiuj konas Dion, kiuj havas la kapablon komuniki kun Li kaj konscie senti Lian ĉeeston. La profetoj petis nin serĉi Dion en interna paco, en la soleco de la animo, kie loĝas la fidela spirito kaj supera spirita ĝojo. La iluminitaj instruistoj de Barato ankaŭ subtenas ĉi tiujn ideojn kaj emfazas la gravecon de profunda meditado por percepti la Dian Memon en la profundoj de la animo.

Ĉio ekzistanta estas ondsimila vibrado direktita de la menso de Dio. Ĉi tiu inteligenta vibrado estas la Sankta Spirito, aŭ la fidela Spirito, kun kiu oni povas komuniki per preĝo kaj meditado.

En la trankvilo de via animo kaj la arbareto de via fokusita menso, la amo al la Absoluto kaj la Infinito estas senfina. Sed estas malfacile trovi Dion se ni unue persekutas monon. Ni devas fari Dion integrita parto de niaj vivoj, kaj tiam ni havos ĉion, kion ni bezonas en ĉi tiu vivo. Kiu ajn faras Dion konstanta loko en sia koro, Dio donos al ili abundan parton de la benoj de la tero kaj la ĉielo, kaj malfermos antaŭ ili vastajn horizontojn, kie brilas la sunoj de saĝo, lumigante iliajn vojojn kaj dispelante la mallumon ĉirkaŭ ili. Dio estas la eterna amanto, kaj ne ekzistas feliĉo por la homaro krom kiam ili amas Dion kiel ili amas - almenaŭ - siajn plej karajn amatojn, ĉar sen Dio, ni ne konus la esencon de amo, nek gustumus ĝian dolĉecon.

Ni devas lerni uzi nian volon kaj fokusigi niajn mensojn por serĉi Dion per nia tuta koro. Homaj agoj estas diktitaj de deziroj, kaj ĉi tiuj kutimoj konstante

devigas nin fari tion, kion ni ne volas fari. Vere, la homo estas sia propra malamiko, nekonscia pri tio. Li ne scias kiel sidi trankvile, nek li dediĉas tempon al Dio, tamen li deziras feliĉon kaj garantiitan eniron en Paradizon sen prokrasto. La sankta sperto ne povas esti atingita simple per legado de libroj, aŭskultado de predikoj aŭ plenumado de bonfaroj. Ĉi tiuj ĉiuj estas sendube utilaj, sed ili estas nesufiĉaj. Atingi Dion postulas zorgeman koncentriĝon kaj profundan kontempladon.

Ni devas unue serĉi la favoron de Dio. Ni ne povas plaĉi al ĉiuj, ĉar tio estas neebla. Mi provas ne ofendi iun ajn. Mi faras kion mi povas, kaj tio estas ĉio, kion mi povas fari. Mia sola celo estas plaĉi al Dio. Mi uzas miajn manojn por humile preĝi antaŭ Li, miajn piedojn por serĉi Lin ĉie, kaj mian menson por pensi pri Li kaj kontempli Liajn mirindaĵojn. Dio devas okupi la unuan lokon en niaj koroj, por ke ni povu sperti Lin kiel pacon, amon, komprenon, bonkorecon, kompaton kaj saĝon. Ĉi tion, kaj nenion alian, mi venis atesti kaj paroli al vi pri.

Aldone al reflektado, oni devus konservi bonajn kompaniojn. Ni ne devus persekuti homojn, sed Dion. Se vi trovas utilon en ĉi tiuj pensoj, konsideru ĝin beno de Dio, ĉar ĉiu merito apartenas al Li. Kunhavigu ilin kun aliaj, por ke ili trovu en ili tion, kion vi trovas. (Kaj koncerne la favoron de via Sinjoro, parolu pri ĝi.) Kaj ne forgesu helpi iun ĉiutage laŭ via kapablo. Dum mi havos monon en mia poŝo, mi ne ĉesos doni, ĉar mia neelĉerpebla kaj ĉiam fluanta fonto estas Dio.

Fine, ni devas ekkoni Dion kiel la granduloj faris. Tio eblas per kontemplado kaj persona penado.

Iam, mi promenis ekster la ermitejo, pensante pri mia granda instruisto, Sri Yuktiswar, kiu forpasis kelkajn jarojn antaŭe. Mi sentis superfortan sopiron al

li kaj estis malĝoja, ke li ne estis kun mi por ĝui la belecon kaj etoson de la ermitejo. Subite, li aperis al mi el la ĉielo kaj diris: "Ĉu vi pensas, ke vi estas la sola, kiu ĝuas ĉi tiun belan lokon? Mi ĝuas ĝin same kiel vi!"

La serĉanto deziranta unuiĝon kun Dio devas strebi per la ĉiutaga praktiko de meditado kaj amo al Li, kaj etendado de tiu amo al ĉiuj. Tio estas la sola maniero eviti konflikton. Spirita kunlaboro estas esenca. Sen vera spiriteco, ne ekzistas individua aŭ universala feliĉo. Sankta harmonio estas la sola solvo al ĉiuj fizikaj, financaj, geedzecaj, moralaj kaj spiritaj problemoj.

Feliĉo venas de sento de proksimeco al Dio. La homaro malliberigis sin malantaŭ la kradoj de nescio, kaj estas tempo liberiĝi de ĉi tiu hontiga malliberejo. La menso devas ĉiam esti turnita al Dio, kiaj ajn estas la cirkonstancoj, kaj tiam vi spertos grandan pacon kaj ĝojon.

Tiuj, kiuj sopiras Dion kaj dediĉas sian estaĵon al Li, kuraĝigas kaj lumigas unu la alian, kaj konstante memoras Dion, estas la feliĉuloj en ĉi tiu mondo kaj la gajnintoj de la feliĉo de la Postvivo.

Paco estu sur vi

La kurteno leviĝos kaj malaperos

Ĉiu el ni estas kreita laŭ la bildo de Dio. Ni devenis de Lia dia Spirito, kaj Lia esenco loĝas en ni en sia tuta pureco, gloro kaj superanta feliĉo. Ĉi tiu sankta heredaĵo estas nekonkerebla fortikaĵo. Ke homo kondamnu sin kiel pekulo, baraktante sur la vojoj de peko, estas unu el la plej grandaj pekoj el ĉiuj. Ĉar farante tion, ili kondamnas sin al senhelpeco, malespero kaj nekapablo leviĝi kaj supreniri.

Estas vere, ke homo povas fari agojn kontraŭajn al naturaj kaj diaj leĝoj, sed ili devas tuj ŝanĝi direkton kaj turni sin al la ĝusta vojo. En sia pura naturo, homo estas sankta templo, .kaj la dia Spirito loĝas en ili

Ni devas ĉiam memori, ke Dio amas nin pure kaj senkondiĉe. Sed ĉar Li donis al ni la absolutan elekton alproksimiĝi al Li aŭ forturniĝi de Li, Li atendas, ke ni .esprimu nian deziron pri Lia amo antaŭ ol Li venas al ni

Iam mi aŭdis lian voĉon flustri dum meditado: “Vi diras, ke mi ne estas kun vi, sed vi ne rigardis internen. Mi neniam forlasas vin eĉ por momento. Eniru la templon de la animo kaj vi vidos min. Ĉar mi ĉiam estas ĉi tie, por akcepti vin kaj ”.saluti vin per la saluto de dia amo

Profunda sincereco estas esenca sur la spirita vojo. En .pureco kaj vero, la tagiĝo de la animo ekbrilas

Nia homa saĝo estas nenio kompare kun Dio. La sola maniero, kiel ni povas alproksimiĝi al Li, estas donante al Li .la saman puran amon, kiun Li donacas al ni

Ĉiu fine trovos savon, sed tiuj, kiuj ŝanceliĝas survoje, falas en la abismon de apatio. Indiferenteco malhelpas nin kompreni la decidan gravecon trovi Dion ĝuste nun, en ĉi tiu sama momento. Nia granda planedo Tero, ŝvebanta en la spaco, kaj nia homa identeco, ne estis donitaj al ni por pasigi kelkajn jarojn ĉi tie kaj poste malaperi en la neniecon. Male, ni estas destinitaj profunde pripensi kaj kompreni la misteron de ekzisto. Vivi sen kompreni la celon de la vivo estas malsaĝa, stulta kaj tempoperdo. La misteroj de la vivo ĉirkaŭas nin ĉiuflanke, kaj Dio dotis nin per inteligenteco por .trovi iliajn solvojn

En mia serĉado de daŭra amo, mi komprenis, ke Dio amis min laŭ ĉiu imagebla maniero. Li amis min kiel .patrinon, patron kaj amikon

,Mi serĉis tiun eternan amikon preter ĉiuj amikoj

Kaj pri tiu granda amanto, kiun mi nun vidas brili en ĉiu
afabla kaj ama vizaĝo, Tiu dia amiko neniam seniluziigis min,
nek li iam ajn seniluziigis min

Dio estas malantaŭ ĉio, kio ekzistas. Ni devas honori kaj
trakti niajn gepatrojn afable, sed ni devas ami Dion per nia
tuta koro kaj animo. Ni devas rekoni la gravecon de esenca
.ligo kun Li, sen perdi pluan tempon

Kiam ni dormas, ni ne scias ĉu ni vekigos aŭ ne. Ni
forlasas ĉi tiun teron unu post la alia. Sed ĉi tiu penso ne
devas kaŭzi maltrankvilon. Kiam ni mortas, ni estas vokitaj
naskiĝi denove sur la tero, komencante novan vivon de kie
.ni ĉesis en ĉi tiu

Mi vidas la vivon kiel la formiĝon kaj dissolvon de ondoj
sur la surfaco de la oceano. La homa ondo leviĝas de la
surfaco de la dia oceano ĉe sia naskiĝo, kaj ĉe morto, ĝi
ripozas en la koro de Dio. Mi komprenis ĉi tiun veron kaj
scias, ke mi neniam vere mortas, malgraŭ la morto de la
korpo. Ĉar ĉu mi ripozas en la oceano de la dia spirito aŭ
vekas en la fizika korpo, mi estas unu kun la kosma oceano.
Tiu supera feliĉo ne troveblas en la mondo. Samtempe, ni ne
bezonas fuĝi en la arbaron serĉante celon. Ni povas trovi
Dion en ĉi tiu ĝangalo de ĉiutaga vivo - en la profundoj de la
.kaverno de silento

Homoj povas fari multajn erarojn, sed ili estas mulditaj
laŭ la bildo de la dia spirito. Dio kreis ĉi tiun iluzion mondon
de teraj plezuroj por nur unu celo: por ke la homaro
komprenu, ke ĝi estas nur kosma dramo, forlasu iluziojn kaj
amu nur Dion. Jen la vero, kaj ne povas esti alie. Kial Dio
kreis nin por ami niajn familianojn nur por vidi ilin foriri de ni
unu post unu? Ĉi tiuj eventoj okazas por igi nin kompreni, ke
.estas Dio, kiu vere amas nin, preter ĉiuj, kiujn ni amas
La vivo estas serio de moviĝantaj bildoj, sed ĉi tiun
veron malfacilas kompreni, ĉar iluzioj ŝajnas realaj kaj
realaj ŝajnas iluzioj. La mondo malaperas el nia konscio

ĉiunokte dum ni dormas, eble por ke ni komprenu, ke la
.fizika universo ne estas reala

Ĉi tiu leciono de dormo venas ne por timigi nin, sed por
igi nin sopiri la veron de Dio. Nenio povas kontentigi la
animon krom Dio kaj Lia amo. La Spirito de Dio estas la
senkompara vero. Ne ekzistas io tia kiel nereala, kaj kio
estas reala ne povas esti nereala. La saĝuloj komprenas ĉi
.tiun radian veron

Multaj jaroj de niaj vivoj pasis, kaj nur jaroj, semajnoj,
tagoj kaj horoj restas. Kial perdi tempon pri aferoj, kiuj ne
estas utilaj? Ni devus deziri konektiĝi kun Dio tage kaj nokte,
kaj esti tute sinceraj en ĉi tiu deziro antaŭ ol la asignita
tempo de la vivo finiĝos kaj ni forlasos ĉi tiun teron sen
.plenumi ion ajn rimarkindan

Ĝuste en tiu momento, mi vidis la grandan lumon de Dio
envolvantan la tutan kreitaron. Kia superforta ĝojo! Kia
!mirinda lumo

Mia Dio, mi dankas Vin kaj kliniĝas antaŭ Vi pro ĉi tiuj
abundaj benoj senti Vian ĉeeston

Benojn al ĉiuj sammaniere, por ke ni komprenu, ke Vi
estas la finfina vero en la universo kaj ke Vi estas nia finfina
.celo, preter kiu ne ekzistas alia celo

Ni devas ami Lin kaj paroli al Li ĉiun sekundon de niaj
vivoj — dum laboro kaj dum ripozo, en movado kaj
senmoveco — kun profunda petego kaj brulanta sopiro. Tiam
ni vidos la vualon de iluzio leviĝi kaj disiĝi. Dio estas kun ni
en ĉiu momento de niaj vivoj. Tiuj, kiuj kontemplas kaj
harmonias kun Li, vidas Lin en la beleco de floroj, la nobleco
de bonaj animoj, la sublimaj kaj noblaj emocioj, kaj la belaj
sonĝoj. Fine, Li eliros el malantaŭ la dikaj vualoj por diri al
:ĉiu sincera serĉanto

Ni estis aparte dum longa tempo ĉar mi volis, ke vi"
donu al mi vian amon volonte. Mi kreis vin laŭ mia bildo, kaj
mi atendis ĝis vi uzis vian liberecon kaj donis al mi vian
".amon laŭ via propra volo

Ni devas peti Dion, ke Li donu al ni la eternan kaj daŭran
donacon de Lia dia amo. Sed kiu povas trovi ĉi tiun aman
Dion sen peno? Se vi faras 25 procentojn de la peno, la resto
dependas de Dio kaj via spirita gvidanto. Mi petas nenion por
mi mem, ĉar ĉiu merito apartenas al Dio, la fonto de ĉia
boneco kaj graco. Lia graco akompanu vin, Lia konscio estu
kun vi, kaj vi perceptu la abundon de Lia ĉeesto en vi kaj
.ĉirkaŭ vi

Dio ne respondas al ni tuj ĉar ni hezitas montri kiom ni
deziras Lin. Ni ne devas timi alproksimiĝi al Li, sed prefere
konsideru Lin nia propra, nia Amata, kaj senĉese serĉu Lin
per niaj pensoj, agoj, koroj kaj mensoj, kaj ni trovos Lin la
.plej grandan rifuĝejon de sekureco kaj paco en ĉi tiu ekzisto
Ho Sinjoro, mi ofertas al Vi ĉi tiun bukedon da bonaj
animoj, por ke ili ornamu la templon de Via ĉeesto.

Akompanu ĉi tiujn animojn, kiuj estas Via familio kaj Viaj
amatoj. Ni kantas Vian benatan nomon. Dispelu la mallumon
de nescio per Via sankta lumo. Forpelu la melankolion el niaj
mensoj per la radiant, senlima lumo de Via estaĵo. Ni estas
Viaj, kiaj ajn niaj cirkonstancoj. Malkaŝu Vin al ni, ho Sinjoro
de Majesto kaj Malavareco. Benu ĉiun el ni. Akceptu la
flustrojn de niaj sopiraj pensoj kaj la sopirajn batojn de niaj
amaj koroj. Al Vi ni ofertas ĉian amon, honoron kaj sopiron,
ĉar Vi estas nia Amato kaj ĉio, kion ni posedas en ĉi tiu
.universo

Benu nin per Via graco. Rompu la murojn de deziro, kiuj
apartigas nin de Vi. Estu la dia Reĝo tronanta super ĉiuj niaj
aspiroj. La lumo de Via gloro disvastiĝu tra la vasta mondo.

Benu nin ĉiujn. Plenigu nin per laodoro de Via ĉeesto. Kaj
lasu nin kompreni ĉiam pli, ke Vi ĉiam estis kun ni, Vi estas
.kun ni nun, kaj Vi estos kun ni eterne

Ni dankas Vin pro la graco kaj amo, kiujn Vi donis al Viaj
sindonaj sekvantoj, kiuj sopiras Vian proksimecon kaj fervore
atendas Vian ĉeeston. Ni esperas, ke la rondo de Viaj

disĉiploj kreskos, por ke ni povu festi Vian benatan ĉeeston
.kaj ĝoji pri Via proksimeco
Benu nin, por ke ni povu malfermi niajn korojn unu al la
alia kaj purigi niajn intencojn, por ke ni estu indaj je via
protekto kaj zorgo. Malkaŝu vin, interne kaj ekstere. Unuigu
nin ĉiujn, kaj en la lumo de tiu unueco, ni rekonu vian unikan
.ekziston
Kun la sincereco de niaj unuiĝintaj koroj kaj la sopiro de
niaj harmoniaj animoj, ni kliniĝas antaŭ Vi, serĉante Vian
helpon, gvidadon kaj la konstantan konscion pri Via ĉeesto
.en niaj animoj
Brulu hele la eterna fajro de amo en niaj koroj, kaj ni
sentu Vian proksimecon al ni nun kaj ĉiam, ho nia Sinjoro, ho
!nia Amato

Supera deziro kaj mensaj kapsuloj
**Granda estas la gloro de Dio. Li estas la esenco de
la vero kaj troveblas en ĉi tiu vivo. En la koroj de
homoj estas multaj preĝoj kaj petegoj: por mono,
famo, sano - preĝoj de ĉiu speco. Sed la preĝo, kiu
devus esti unua kaj plej grava en ĉiu koro, estas por
la sento de la ĉeesto de Dio. Dum ni iras la vojojn de
la vivo en silento kaj certeco, ni devas kompreni, ke
Dio estas la finfina celo, kiu povas kontentigi nin kaj
plenumi niajn dezirojn, ĉar en Dio kuŝas la respondo
al ĉiu sopiro de la koro.**

**Kiam vi ne povas plenumi deziron per viaj propraj
klopodoj, vi turnas vin al Dio en preĝo. Tiel, ĉiu
petego, kiun vi eldiras, rivelas kaŝitan sopiron
interne. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj deziroj
malaperas, kaj ĉiuj aspiraĵoj plenumiĝas.**

**Mondaj deziroj devenas de miskomprenoj pri la
celo de la vivo. Ĉi tiu tero ne estas nia vera hejmo. La
skribaĵoj diras al ni, ke ni apartenas al Dio, ke ni estas
kreitaj laŭ Lia bildo, kaj ke Lia volo estas, ke ni**

revenu al nia dia origino. Kion la homaro ne komprenas estas, ke se ĝi ne revenos al sia dia fonto, ĝi estos devigita lukti por plenumi sennombrajn dezirojn. Imagu tion! Estas vere, ke homoj ne povas ne havi dezirojn, kaj estas nenio malbona pri havi ilin. Tamen, plej multaj homaj sopiroj malhelpas la plenumon de la finfina deziro reveni al Dio. Tial, ili estas malutilaj por homa feliĉo. Se la homaro ne deziras Dion kaj trovas Lin, ĝi daŭre brulos de sopiro al tio, kion ĝi pensas, ke alportos al ĝi feliĉon. Sed la tuja plenumo de ĉiuj deziroj venas aŭtomate al tiuj, kiuj trovas Dion.

Ekzistas du kategorioj de deziroj: tiuj, kiuj helpas nin trovi Dion, kaj tiuj, kiuj malhelpas nin trovi Lin. Ekzemple, se iu ofendas vin, vi eble sentos la deziron venĝi. Tamen, se vi superos ĉi tiun deziron per uzado de la pli alta kaj pli akceptebla potenco de amo, vi uzos ĝuste la ilon, kiu helpos vin trovi Dion. Ĉiuj deziroj devas esti plenumitaj noble, ĉar kiam ili plenumiĝas per mondaj rimedoj, deziroj multiĝas, kune kun problemoj kaj sufero. Se ni lernas oferti ĉiujn niajn sopirojn al Dio, Li laboros por plenumi niajn bonajn dezirojn kaj ekstermi niajn malutilajn kaj detruajn. Ne ekzistas pli granda protekto ol pura konscienco, kaj neniu pli bona defendo kontraŭ la batoj de la vivo ol posedi noblajn kaj sublimajn dezirojn.

Kiam ni komprenas, ke la perfekta bildo de Dio loĝas en ni, ĉiuj niaj deziroj plenumiĝas. En tiu sankta konscio, kiu superas ĉiujn terajn trezorojn kaj riĉaĵojn, vi ne skuiĝos eĉ se oni donos al vi la tutan mondon. Nek laŭdo enstamos fierecon en vi, nek kulpigo damaĝos vin, ĉar vi gustumos la ĝojon de Dio en vi mem, kaj tio estos la plej grava konsidero en via vivo.

Ni devas unue kaj ĉefe peti la gvidadon de Dio en niaj provoj atingi niajn legitimajn dezirojn, kaj tio estas la plej bona maniero ricevi respondojn al ĉiuj niaj preĝoj. Sed petegado devas esti forigita el preĝo. La malnova maniero preĝi devas ŝanĝiĝi, kaj ni devas turni nin al Dio kun plena fido kaj neŝancelebla kredo, ke Li aŭdas nin kaj plenumos niajn petojn. Dio ne volas, ke ni rezignu pri nia volo - eĉ kiam ni preĝas al Li - ĉar tiu volo estas la plej altvalora donaco, kiun ni ricevis de Lia kompleza mano, sankta rajto, kiun Li celis por ni ekde la momento de nia kreo.

Kompreneble, oni devas distingi inter raciaj kaj neraciaj preĝoj kaj deziroj. Memoru, ke deziro estas potenco; se vi alkroĉiĝas al deziro - ĉu bona aŭ malbona, utila aŭ malutila - kaj restas ĉe ĝi tage kaj nokte, ĝi fine realiĝos. Tial, oni devas esti singarda kaj eviti nutri malutilajn dezirojn, ĉar ili plenumiĝos kaj kunportos grandegan damaĝon kaj neenviindan mizeron.

Kun la tempo, vi trovos, ke kvankam viaj deziroj plenumiĝas, via koro restas malplena, kaj vi spertos internan ribelon. Imagu, ke via digesta sistemo estas malforta, tamen vi avidas frititajn manĝaĵojn. Kompreneble, vi sentos doloron ĉiufoje kiam vi manĝas ilin, malgraŭ la plezuro, kiun vi spertas dum indulgado. Kaj tiel, vi sentos, ke vi faris eraron. Saĝo diktas uzi juĝon por distingi inter bonaj kaj malbonaj deziroj, kaj post kiam tio estas atingita, tiuj malĝustaj deziroj ne devas esti plenumitaj. Homoj posedas la internan potencon de juĝo kaj ĉiam devas uzi ĝin, gvidante siajn vivojn laŭ la diktaĵoj de la konscienco, kiu estas la voĉo de Dio.

Neplenumitaj deziroj restadas en la koro. Kian malbonon havas en tio, ke ili estu tie? Jen la respondo:

Ĉiu deziro konsistas el specifaj fortoj: aŭ bonaj aŭ malbonaj, aŭ ambaŭ. Kiam homo mortas — Dio kompatu lin — ĉi tiuj fortoj ne mortas malgraŭ la putriĝo kaj kadukiĝo de la korpo. Male, ili akompanas la animon kien ajn ĝi iras en la formo de koncentritaj spiritaĵoj kapsuloj. Kiam la homo renaskiĝas en nova enkarniĝo, ĉi tiuj kapsuloj aŭ psikaj tablojdoj manifestiĝas kiel kondukataj tendencoj. Tiel, homo, kiu mortis alkoholulo, kunportas la inklino al alkoholo kiam li renaskiĝas, kaj ĉi tiu inklino daŭras ĝis ili venkas la deziron al alkoholo. Ĉi tio validas ankaŭ por aliaj aferoj.

Eĉ la plej malgrandaj infanoj montras trajtojn akiritajn el pasintaj vivoj. Kelkaj infanoj suferas pro severaj koleratakoj. Aliaj havas malbonajn humorojn. Kompreneble, Dio ne kreis ilin tiel. Neplenumitaj deziroj el pasintaj vivoj formis ĉi tiujn psikologiajn tendencojn, kaj pro ili, la animo aspektas iom stranga, kvankam ĝi estas kreita laŭ la pura bildo de Dio. Se la bildo de Dio estas distordita ene de persono en ĉi tiu vivo, ĉu pro kolero, timo aŭ volupto, kaj ĉi tiuj trajtoj ne estas venkitaj nun, tiam ili renaskiĝos kun ili (aŭ ili renaskiĝos kun ili), portante la ŝarĝon de ĉi tiuj mizeraj tendencoj ĝis ili venkos ilin en ĉi tiu aŭ estontaj enkarniĝoj. Ne eblas eskapi de ili ĝis ili estas venkitaj.

Tial estas pli bone plenumi ĉiujn dezirojn nun aŭ konkeri ilin

La plej bona maniero seniĝi de tiaj deziroj unufoje por ĉiam estas sperti superan dian ĝojon. Alie, ĉi tiuj subpremitaj deziroj kaj neplenumitaj sopiroj plagos kaj turmentos la animon.

Persono devas kompreni, per kompreno kaj saĝo, ke nur Dio kapablas doni puran kaj daŭran feliĉon

Plej ofte, deziroj restas kaŝitaj en la subkonscio. Vi eble pensas, ke ili malaperis, sed ili ne malaperis; tio estas unu el la misteroj de la vivo, kiu mem estas granda mistero.

Sed la mistero disipiĝas kiam ni analizas la vivon kaj pripensas ĝian signifon. Se vi sidus trankvile dum mallonga tempo ĉiutage kaj ekzamenus vin mem, vi trovus, ke vi posedas multajn neplenumitajn dezirojn. Ĉi tiuj deziroj estas kiel mortigaj ĝermoj, kiujn homo portas kun si kien ajn ili iras, kaj en ĉi tiu vivo kaj en la sekva.

La plej bona vojo antaŭen estas distingi — per saĝa elekto — la malutilajn dezirojn en ĉi tiu vivo kaj koncentri viajn klopodojn al plenumado de viaj bonaj deziroj. Se vi sentas la deziron memmortigi aŭ fari ion malbonan, vi devas forigi tiun deziron nun. Konvinku vin, per penso kaj ago, ke vi posedas sparkon de dieco en via animo, kaj memoru, ke vi estas kreita laŭ la bildo de la Ĉiopova, kaj tial vi havas la potencon transcendi vian fizikan naturon kaj kutimojn.

Estu malpli ligita al luksoj kaj pli malligita al deziroj, kaj vi venkos en la batalo de la vivo. Se vi suferas pro nesolvebla doloro, provu kiel eble plej malligi vin de fizika konscio. Per juĝo, vi povas venki la sentojn. Saĝa juĝo estas la fajro, kiu forbruligas malutilajn dezirojn kaj detruajn apetitojn, reduktante ilin al cindro.

Estas ofta praktiko por homoj konservi malnovajn, eluzitajn kaj nenecesajn objektojn en angulo de la domo, kaj ordigi kaj purigi la domon de tempo al tempo. Simile, en angulo de via subkonscio kuŝas multaj deziroj kun latentaj damaĝoj, kiuj povas kaŭzi al vi signifajn problemojn iam, se vi ne traktas ilin ĝuste.

Memanalizo estas decida sur la spirita vojo. Vi eble estas malamplena, agaciĝema, aŭ kolerema. Se jes, ĉi tiuj trajtoj konservitaj en via konscio estas rezulto de viaj pasintaj agoj. Por malplenigi vian psikon de ĉi tiu malorda, eluzita meblaro, vi devas komenci per pozitivaj, konstruaj agoj kaj kultivi amon por aliaj. Ju pli vi amas homojn, des pli ili amos vin, kaj vi sentos ilian amon. Sed se vi kritikas ilin, eĉ al vi mem, ili sentos tiun kritikon kaj redonos ĝin al vi plifortigita!

Supozu, ke malnova malamiko mortis, tamen vi ankoraŭ nutras indignon kaj malamon kontraŭ li. Vi suferos pro tiu amareco, kaj ĝiaj malutilaj efikoj manifestiĝos en via korpo kaj menso. Estas pli bone pardoni lin pro Dio, ĉar tiel vi liberigos vin de la malbonaj deziroj de venĝo, kiuj detruas vian pacon kaj frakasas vian trankvilon. Amasigi malamon sur malamon, aŭ respondi al malamikeco per malamo, ne nur intensigas la malamikecon de via malamiko kontraŭ vi, sed ankaŭ venenas vian propran korpon kaj emociojn kiel rezulto. Do pardonu per bela pardono.

De tempo al tempo, homo devas lasi ĉion malantaŭe por esti sola kun si mem, por pripensi la celon de la vivo. La plej multaj homoj drivas en fluo de tradicioj kaj manieroj. En realeco, ili neniam vere vivis siajn proprajn vivojn, sed prefere la vivojn de la mondo. Kion ili atingis, kaj kie ili alvenis?

Tial estas saĝe por persono foje forigi sin de ĉiutagaj okupoj kaj "devoj" por trankviligi la tumulton de sia menso kaj provi kompreni ĝian esencon kaj determini la celon, kiun li volas atingi.

Memoru, ke la plej granda atesto, kiun vi povas ricevi, estas tiu de via konscienco: la nedubebla kaj neeraripova voĉo de via animo. Kion via konscienco

diras al vi estas kiu vi vere estas, sen plibeligo aŭ alivestiĝo.

Pensu pri la potenco de Jesuo Kristo, kiu diris: “Patro, pardonu ilin, ĉar ili ne scias fari tion, kion ili ne scias”

Kaj pensu pri la granda Profeto, kiu diris: “Ĉu mi ne diros al vi, kio levas ies rangon?” Ili diris: “Jes, ho Mesaĝisto de Dio.” Li diris: “Estu pacienca kun tiu, kiu estas senscia pri vi, donu al tiu, kiu retenas vin, konservu ligojn kun tiu, kiu distranĉas ligojn kun vi, kaj pardonu tiun, kiu maljuste faras al vi.”

Aŭskultado de la voĉo de via lumigita konscienco alportos lumon al via vojo kaj benon al via vivo. Kiam vi sentas fortan impulson en via koro plenumi deziron, uzu vian juĝon kaj demandu vin: "Ĉu estas bona aŭ malbona deziro, kiun mi celas plenumi?"

Multaj faktoroj instigas homajn dezirojn Kiam iu vidas novan modelaŭton, ili volas posedi similan. Kiam ili vidas novstilan domon, ili volas posedi similan. Nova modotendenco fariĝas populara, kaj homoj sopiras aĉeti kaj porti tiun stilon!

De kie venas deziroj? Mi pasigis horojn pripensante tion. Ĉu vi povas kategoriigi ĉiujn viajn dezirojn? Mi sukcesis ordigi ilin ĉiujn kaj konservi nur la bonajn. Kaj kiam mi atingis dian komunecon, mi trovis, ke ĉiuj miaj bonaj deziroj estis plenumitaj samtempe. Hodiaŭ vi aspiras al io, kaj morgaŭ via animo sopiras al io alia. Via menso, kiu devenis de la Ĉiopova Dio, ne povas esti kontentigita per la bonaĵoj de ĉi tiu mondo, kaj neniam estos, ĉar, mia kara amiko, vi perdis la plej altvaloran kaj valoran trezoron de via animo, tiun, kiu sola havas la potencon kontentigi vian sopiron kaj plenumi viajn dezirojn. Tiu perdita trezoro estas Dio.

Estas vere, ke ekzistas iuj bonaj aŭ necesaj deziroj, kaj ke vi devus labori por plenumi ilin. Sed dum vi klopodas plenumi viajn pli malgrandajn dezirojn, ne forgesu unue plenumi vian plej grandan deziron al Dio. La konvinko, ke pli malgrandaj deziroj kaj devoj devas esti plenumitaj unue, estas iluzio kaj trompo. Mi ankoraŭ memoras komence de mia spirita vojaĝo, ke mi estis prokrastanto kaj ne meditis regule, kvankam mi daŭre diris al mi, ke mi trovos tempon por tio. Tuta jaro pasis tiel antaŭ ol mi komprenis, ke mi ne plenumis tion, kion mi promesis al mi. Mi tuj faris ĵuron al mi, ke la unua afero, kiun mi faros matene, estus lavi min kaj poste mediti pri Dio. Ĉiutagaj taskoj estis multaj tiutempe, kaj ne estis facile eviti ilin, eĉ por mallonga tempo. Tial mi decidis unue plenumi miajn spiritajn devojn. Kaj tiel mi lernis grandan lecionon: mia devo al Dio venas unue, kaj nur tiam mi atentigas aliajn, malpli gravajn devojn.

Kial Dio malfermu la pordegojn de eterneco al la homaro se la homaro prioritigas aliajn devojn kaj konsiderojn super Dio? Dio metis spiritajn flugilojn en nin kaj atendas, ke ni ŝvebu en la sferoj de la spirito. Ĉi tiuj flugiloj estas niaj spiritaj sopiroj, niaj noblaj pensoj kaj nia sincera sopiro al nia dia fonto.

Ni serĉu Dion unue. Estas nesaĝe doni plej grandan gravecon al teraj devoj, ĉar Azraelo povas alvoki la animon iam ajn, kaj tiam ĉiuj devoj, engaĝiĝoj, zorgoj kaj obligacioj ĉesos kaj finiĝos unufoje por ĉiam. Do kial tiel forte alkroĉiĝi al la vivo?

Persono pensas, ke li ĝuas sekurecon kaj trankvilon, tiam subite perdas amaton, aŭ perdas sian sanon aŭ sian laboron, kaj sekureco kaj trankvilo malŝpariĝas!

Kiel granda estis mia amo por mia patrino! Mi pensis, ke ŝi ĉiam estos kun mi, sed subite mi trovis,

ke ŝi forlasis min kiam mi estis infano! Ni ne devas timi la morton, sed prefere esti pretaj por ĝi.

La vivo ne estas tia, kia ĝi ŝajnas. Ne fidu ĝin, ĉar ĝi estas ŝanĝema, trompema, kaj plena de seniluziigoj kaj frakasitaj esperoj. Perfekteco ne troveblas ĉi tie. Mi ne volas doni al vi nerealisman bildon pri la vivo. Ĉi tiu mondo ne estas paradizo. Ĝi estas dia laboratorio, kie Dio testas animojn por vidi, ĉu ili venkos malbonajn dezirojn per boneco kaj faros Lin - tio estas, faros Dion - sia plej granda deziro, por ke ili povu reveni al Lia regno.

La vivo svarmas de ĉiuspecaj tragedioj kaj komedioj, katastrofoj kaj ĝojoj. Ĝi estas vasta, ĉiam ŝanĝiĝanta kaj vigla gobelino de sennombraj formoj. Neniu du aferoj estas ekzakte samaj. La vivo de ĉiu homo estas unika. Ĉiu individuo havas malsamajn trajtojn, malsaman pensmanieron kaj malsamajn dezirojn. Se ni estus submetitaj al la samaj provoj ĉiutage, ni laciĝus kaj enuiĝus. Eĉ la Paradizo, se ĝi ĉiam estus la sama, perdus sian allogon. Ni amas diversecon kaj diversecon. La reganta tradicia koncepto pri Paradizo estas tute malĝusta. Se ĝi estus vere teda, la sanktuloj kaj sanktaj homoj de Dio preĝus reveni al la Tero por amuzi sin! La Paradizo konstante renoviĝas laŭ la plej ĉarma maniero, dum la Tero ofte konstante renoviĝas, sed laŭ teda kaj malagrabra maniero.

Tamen, malgraŭ la fakto ke la vivo estas laciga kaj peniga, la plej multaj homoj kutimiĝas al ĝi, kredante ke ne ekzistas alia maniero vivi. Nekapablaj kompari ĉi tiun vivon kun spirita vivo, ili ne komprenas la amplekson de la doloro kaj laceco kaŝitaj en la faldoj de ĉi tiu mondo.

Vere, la vivo ne estas reala. Ĝi estas nur amuzaĵo, nenio pli. Same kiel malnovaj filmoj estas reeldonataj

denove kaj denove, tiel ankaŭ la samaj malnovaj eventoj ripetas sin en diversaj formoj. Kaj malgraŭ la senfina daŭrigo de la vivo, la samaj temoj prezentitaj en pasintaj filmoj estas ripetataj unu post alia. Vere, historio ripetas sin, kaj homoj estas nuraj artefaktoj en la muzeoj de la tempo.

Lasi la vivon malkaŝi siajn surprizojn, akcepti ilin kun ĝojo, objektiveco kaj malligiteco, netuŝita de emocioj, kvazaŭ spektante filmon. Kora rido estas mirinda kuracilo por ĉiuj homaj malsanoj.

Vi devas alproksimiĝi al la vivo facile kaj komforte. Jen kion mi lernis de mia instruisto. Komence de mia spirita trejnado en lia ermitejo, mi plenumis miajn devojn kun malafabla vizaĝo, neniam ridetante. Iun tagon mia instruisto rimarkis tion kaj diris: "Se Dio volas, ĉio estas bone! Ĉu vi estas ĉe funebro? Ĉu vi ne scias, ke trovi Dion signifas kaŝi zorgojn kaj entombigi ĉiujn malĝojojn? Ne prenu la vivon tiel serioze."

Li instruis min, ke estas la devo de homo levi sian menson super ĉiujn teran distraĵojn kaj problemojn, por ke li povu trovi kompletan liberecon en Dio.

Oni devas konservi ekvilibron en ĝojoj kaj malĝojoj, profito kaj perdo, venko kaj malsukceso por alfronti la defiojn de la vivo kun kuraĝo kaj memfido.

Konservi internan pacon malgraŭ ĉiuj eventoj estas la plej bona maniero venki trompemajn dezirojn. Jen kion mi lernis de la granduloj, kiujn ne influis la ŝanĝiĝoj de la tempo, sed restis firmaj kaj neŝanĝeblaj ĝis la fino. Eĉ la profetoj, kiam ili estis torturitaj, ne perdis sian sanktan konscion, nek ili permesis al iu ŝteli la amon de Dio de ili. Spirita ĝojo estas mem benita protekto kaj la plej granda fortikaĵo el ĉiuj. Meze de provoj kaj afliktoj, memoru la benojn, kiujn Dio donacis al vi. Via animo estas sankta templo

de Dio. Vi ne devas permesi, ke la mallumo de nescio malpurigu tiun puran lokon. Kiel mirinde estas esti en stato de spirita konscio, honorita, digna, sekura kaj pacema! Timu nenion kaj malamu neniun. Donu vian amon al ĉiuj. Sentu la amon de Dio kaj vidu Lian ĉeeston en ĉiuj homoj, kaj lasu vian plej fortan deziron esti Lia konstanta ĉeesto en via koro. Jen la maniero vivi en paco kaj trankvilo en ĉi tiu mondo. Sed estas malfacile gustumi ĉi tiun memkontenton, dum la furiozaj ventoj de deziroj blovas tra la oazo de la koro kaj skuas ĝiajn arbojn perforte.

Deziroj estas formitaj de la ĉirkaŭaĵo de homo. Ili naskiĝas el niaj sensaj perceptoj kaj estas limigitaj de la limigoj de tiuj perceptoj. Ĉeesti kamparan foiron plenumas deziron pri iom da ekscito, sed post vizito al mondnivela ekspozicio kaj vidado de ĉiuj malsamaj ekspozicioj, la malgranda foiro perdas sian ĉarmon kaj allogon. Tial, ni devas unue sperti la ĝojon de komuneco kun Dio, por ke ni povu kompari tiun ĝojon kun pli malgrandaj teraj plezuroj. Tiam, deziroj estos de pli alta naturo. Deziro estas senfina; tuj kiam unu deziro estas plenumita, alia prenas ĝian lokon. Sed kiam vi trovas Dion, ĉiuj viaj deziroj estas plenumitaj. "Unue serĉu la regnon de Dio kaj lian justecon, kaj ĉio ĉi estos donita al vi (Kaj kio estas ĉe Dio estas pli bona kaj pli daŭra)". Do kial ne unue serĉi la plenumon de tiu plej granda deziro kaj ricevi el la malavara mano de Dio la plej bonan kaj plej daŭran?

Kiam Dio respondas al la preĝo de la serĉanto koni Lin, ĉiuj liaj aliaj deziroj plenumiĝos tuj kaj por ĉiam.

Iuj homoj pensas, ke ili ne havas dezirojn. Bone! Mi rimarkis, kio ofte okazas kiam homoj iras al la merkato. Ili eble ne havas specifan deziron aĉeti, sed

subite io kaptas ilian atenton kaj ili pensas: "Ho jes, mi devas aĉeti ĝin!"

Eĉ se ili ne aĉetas ĝin tuj, ĝi restas en iliaj pensoj tage kaj nokte ĝis ili fine faras tion, eĉ se ili devas prunti monon. Ili ĝuas ĝin por iom da tempo, sed iom post iom ĝia allogo svagiĝas kaj la ĝojo posedi ĝin malpliĝas, do ili deziras ion alian, kaj tiel plu.

lafoje ni renkontas iun, kiu diras: "Ho, se mi nur havus tian kaj tian monsumon (aŭ specialan modelaŭton aŭ naĝejon aŭ aŭ)" kaj tuj kiam tiu deziro plenumiĝas, alia sopiro ekestas por io nova.

Homaj deziroj estas esence neperfektaj, kaj tial ili ne kapablas atingi kompletan feliĉon por siaj posedantoj.

La mondo provos malatentigi vin de la memoro, ke la sola vere valora deziro estas trovi Dion. Sed vi devas memorigi vin pri tio ĉiutage. Kiam persono decidas ĉesi fumi, ĉesi tromanĝi, ĉesi mensogi aŭ ĉesi trompi, ili devas esti rezolutaj en sia decido kaj ne ŝanceliĝi. Malbona medio drenas kaj malfortigas la volon, kreante falsajn dezirojn en persono. Ĝi prenas la plej bonan de ili kaj donas al ili la plej malbonan. Tiuj, kiuj vivas kun ŝtelistoj, kredas, ke ĝi estas la sola maniero vivi. Sed asociiĝi kun bonaj homoj direktas la menson al pli altaj aferoj, tiel ke falsaj deziroj jam ne povas tenti personon. Ĉio en ĉi tiu vivo estas submetita al ŝanĝo kaj fluktuo. Sed kelkaj momentoj de profunda kontemplado aŭ studado kaj reflektado pri puraj spiritaj temoj estos fonto de inspiro, portante la seriozan serĉanton trans la oceanon de trompo kaj iluzio al diaj bordoj, kie "neniu laceco tuŝos ilin en ili, nek ili estos forpelitaj de tie".

(La plej granda ripozo estas preparita por tiuj, kiuj laboris, kaj tiu, kiu ne ŝparis penon en serĉado de la vero, gajnis ĝin.)

Vera feliĉo kuŝas en sopiro al Dio kaj konstanta pensado pri Li. Kun persistemo, venas tempo, kiam tiu penso fariĝas tiel firma kaj neŝanceblebla, ke neniu fizika, mensa aŭ emocia sufero povas deturni vian konscion de Dio. Ĉu ne estas mirinde vivi kun la konscio pri Dio, pensante pri Li kaj sentante Lin ĉiam, kaj resti en la sanktejo de Lia neatakebla ĉeesto, kie nek morto nek io alia povas ŝteli vian internan pacon? (Tiuĵ, kiuj kredas kaj kies koroj trovas ripozon en la memoro pri Dio. Vere, en la memoro pri Dio koroj trovas ripozon.)

Kiam vi fariĝas imuna kontraŭ ĉiuj deziroj, vi ĝuas eternan ĉeeston

La vivo estas vere stranga, ĉar ĉio estas submetata al ŝanĝo. Tial oni ne ankriĝu la ŝipon de feliĉo sur la ŝanĝiĝantaj sabloj de ĉi tiu vivo. Nia tempo pasos, kaj tio, kion ni vidas nun, iam malaperos. Ŝanĝo estas akceptebla kondiĉe ke vi ne permesas al ĝi damaĝi vin. Kaj kiam ĝi damaĝas vin, la interna tumulto, kiun vi spertas, estas mesaĝo al vi, ke vi ne estu posedata de deziroj. Kiam vi estas sekura en la dia spirito, vi ĝuas ĉion sen alligiteco aŭ dependeco. Tial, klopodi koni Lin estas de plej alta graveco por tiuj, kiuj zorgas; alie, la vivo estos detruiga seniluziigo, dispremante esperojn laŭ terura maniero.

Kiam mi revenis al Hindio en 1935, mi esperis viziti la lokojn, kiujn mi amis kiel infano, sed ĉe alveno, mi trovis, ke ĉio ŝanĝiĝis. La vivstadio estis rearanĝita laŭ malsama maniero. La plej granda seniluziigo kaj ŝoko venis kiam mi vizitis mian malnovan domon en Aykapur, kie mi kutimis ludi kaj observi la birdojn. Nur unu arbo restis el ĉio, kion mi memoris. Tia estas la vivo! Konataj kaj amataj aferoj forglitas de nia vido unu post unu. Mi estis preta doni

ĉion por vidi nian domon, kia ĝi estis en mia infanaĝo. Kaj tamen, Dio plenumis mian deziron, ĉar mi poste vidis la domon en vizio, kie ni naĝis en la naĝejo, kaj poste mi supreniris, kuŝiĝis sur la lito kaj manĝis mangojn, same kiel mi faris multajn jarojn antaŭe.

Deziroj nun devas esti ekzamenitaj kaj ekzamenitaj tre zorge, bone ordigitaj, kaj nur la bonaj konservitaj, kaj eĉ ne tiuj bonaj deziroj permesitaj subpremi la plej gravan deziron por Dio.

Tiu deziro devas resti viva kaj brulanta, kaj ne devas esti permesita svagiĝi aŭ formorti. La homo havas grandan iluzion kiam li petas Dion plenumi siajn terajn dezirojn sed ne petas Lin reveli Sin al li. Imagu infanon, kiu konstante postulas, ke liaj gepatroj plenumu liajn petojn, kaj alie nek demandas pri ili nek pensas pri ili. Tio estas maldankemo kaj neo de ilia boneco, kaj en tio estas leciono por tiuj, kiuj pripensas.

Kiam oni aplikas ĉi tiun libron de vivo, oni estos akompanata nur de la spirita scio akirita dum sia tera restado. Tial, Dio devas resti ĉiam ĉeestanta en onia menso, konstante alvokante Lin kaj neniam forgesante Lin, se oni vere zorgas pri sia spirita estonteco. Kiam ni estas en komuneco kun Dio, ni trovos, ke ĉiuj deziroj plenumiĝas mistere. Sed ni devas unue serĉi Dion. Li estas malavara kaj donis al ni ĉion, sed ni trovos Lin nur kiam ni ne kontentiĝos pri Liaj donacoj, sed turniĝos al la Donanto mem. Ni ekkonos Lin kondiĉe ke ni estos sinceraj en nia strebado, seriozaj en nia deziro alproksimiĝi al Li kaj sperti Lian benatan ĉeeston.

La plej granda obstaklo, kiun homo alfrontas, estas sia propra memo. Kiam ili provas sidi trankvile kaj pripensi spiritajn aferojn, subite aperas mondaj pensoj, malatentigante ilin kaj malhelpante ilin atingi

sian celon. Ili devas trejni sin por regi siajn pensojn kaj korpojn, kaj tiel ili portos porteblan paradizon en sia animo. En vivo aŭ morto, en ĉielo aŭ infero, tiu supera feliĉo akompanos ilin.

Ni devas preĝi al Dio profunde, elverŝante nian grandan sopiron, petante Lin en la lingvo de la koro, la sopiro de la animo, kaj la flustroj de la konscienco, por ke Li aŭdu nin kaj respondu al ni. Sed se persono preĝas senentuziasme kaj samtempe pensas pri io alia — io, kion Dio scias, ke ne estas la ĉefa zorgo de tiu persono — Li ne respondos.

Ni devas unue havi Dion La tempo estas nun Ni ne devas atendi, ĉar iluzioj estas tro potencaj La vivo pasas rapide, kaj estas domaĝe forlasi ĉi tiun mondon sen scii la celon de la vivo Ni devas pripensi kiam ajn ni havas momenton da libera tempo Eĉ se viaj preĝoj ne estas responditaj komence, ne senkuraĝiĝu pri la kompato de Dio, sed daŭrigu petegi Preĝu sincere kaj fidu, ke via preĝo estos respondita

Mi atestis en mia vivo la plej grandan pruvon de la respondemo de Dio al preĝo. Sed tia respondo postulas penon, ĉar nenio signifas venas sen klopodo. Meditado estas esenca por malkaŝi la misterojn de la vivo kaj eniri la regnon de Dio.

Malbonaj kutimoj kaj aliaj distraĵoj provos subfosi viajn klopodojn kaj malfortigi vian decidon. Sed se vi volas esti feliĉa, tenu viajn pensojn turnitaj al Dio, kaj vi trovos Lin proksime al vi.

Deziroj al teraj plezuroj kreas magnetan altiron, kiu altiras homon al ĉi tiu tero, vivo post vivo. Reveno al la karno fariĝas nenecesa por tiuj, kiuj trovis siajn dezirojn en Dio. Kiam ajn ili deziras plenumi iun ajn deziron, ili pensas pri ĝi, kaj ĝi manifestiĝas antaŭ ili. Mia patrino aperis al mi post sia morto, kaj mi konsoliĝis vidante ŝin kaj dankis Dion pro Lia boneco.

Vere, Li estas la Plej Malavara kaj la Plej Kompatema. Li plenumas niajn dezirojn por montri Sian amon kaj dankemon al ni, kiam ni donas al Li la unuan lokon en niaj koroj.

Kiam persono atingas Dion, ili fariĝas la mastro de vivo kaj destino. Ni ne rajtas ripozi ĝis la dia ĉeesto estos firme establita en niaj vivoj. Li donos al ni ĉion, kion ni sopiras, kaj provos nin.

La provoj kaj obstakloj sur la spirita vojo estas multaj kaj grandaj, sed dum ni trapasas tiujn provojn kaj venkas tiujn obstaklojn, ni devas diri: "Ho Sinjoro, Vi respondis miajn preĝojn kaj plenumis miajn plej grandajn dezirojn, tial mia koro riĉiĝis per Via ĉeesto kaj mia animo radiiĝas per Via lumo." Paco estu sur vi

Altruismo vastigas konscion

Kiam vi sendas bonajn intencojn al aliaj, via konscio vastiĝas. Kiam vi pensas pri via proksimulo, parto de via estaĵo liberiĝas kune kun tiu penso. Sed pensado sole ne .sufiĉas; ni devas esti pretaj praktiki pensadon

Geedzeco estas leciono pri altruismo. Du homoj provas kundiĉi la vivon. Tiam venas infanoj, kaj la gepatroj kundiĉas tion, kion ili havas, kun ili. Sed pensi nur pri la tuja familio kaj neniu alia (t.e., mi kaj vi aŭ nur ni) estas .formo de egoismo

Venos la tempo, kiam niaj amatoj forlasos nin; tio estas la vivmaniero. Ĉi tio memorigas nin, ke la finfina celo de la homaro estas vastigi la limojn de nia konscio per laborado .por aliaj kaj dividado de la benoj de la vivo kun ili Altruismo alportas al sia posedanto multajn benojn kaj grandan feliĉon, ĉar per altruismo oni konservas sian propran feliĉon. Mia celo estas feliĉigi aliajn, ĉar mia feliĉo .devenas de ilia feliĉo

Ni ne povas vere ĝui la guston de plenumo krom se ni dividas nian feliĉon kun aliaj. Mi ne nur parolas pri familianoj, .sed pri ĉiuj homoj

Ni devus pensi pri aliaj kaj helpi ilin laŭeble plej bone.

Tio ne signifas malriĉigi nin, sed anstataŭe montri sinceran .kaj amikan zorgon pri aliaj kaj pretecon dividi

Ni devas unue apliki la principojn de vero al ni mem. Ni ne povas instrui altruismon al aliaj se ni mem ne estas altruismaj. Se ni komencas ĉe ni mem, ni fariĝos bona .ekzemplo por aliaj

Mi dediĉis mian vivon al servado kaj utiligo de aliaj. Mi vojaĝis multe kaj prelegis al grandaj aŭdantaroj. Sed mi

scias, ke mi servas aliajn plej bone per miaj skribaĵoj kaj
.instruoj

Homamasoj venas aŭskulti prelegojn, ne nepre pro vera
amo. Homoj venas por inspiro kaj spirita konsolo. Sed mi
volas animojn, kiuj serĉas la veron, kiuj amas Dion. Tial mi
.fokusiĝis, kaj daŭre fokusiĝas, pri la neceso mediti pri Dio
Ĉiuj seriozaj kaj persistaj serĉantoj en sia spirita
strebado estos kronitaj per sukceso se ili daŭre antaŭeniras
.kun deziro kaj diligento

Ni devas ami Dion per nia tuta koro, menso, animo kaj
forto, kaj ami nian proksimulon kiel nin mem
Kion signifas ami Dion per sia tuta koro, menso, animo
?kaj forto

La koro signifas senton, la menso signifas koncentriĝon,
la animo signifas profundan spiritan harmonion en meditado,
.kaj forto signifas direkti nian tutan energion al Dio
Tio signifas ami Dion per ĉiuj siaj sentoj, per la tuta
fokuso en meditado, per redirektado de la energio aŭ povo
de la vivo de materio al spirito, kaj per ŝovado de atento de
.la korpo al Dio

Ne eblas ami Dion sen kontemplado, ĉar nur per
kontemplado ni povas realigi nian spiritan naturon kiel animo
.eterne kaj por ĉiam ligita al Dio, kiu kreis ĝin laŭ Sia bildo
Ni devas konstrui en ni mem tronon por la sublima amo
de Dio. Nenio estas pli grava en la vivo. Ne ekzistas pli alta
ambicio ol ami Lin, paroli pri Li, kaj lumigi aliajn por ke ili
.konu Lin. Mi volas nenion alian de homoj

Estas plezuro dividi mian spiritan sperton kun tiuj, kiuj
sincere serĉas ĝin. Nenio alportas al mi pli da ĝojo ol paroli al
.ili pri Dio kaj helpi ilin sperti Lian ĉeeston
Estas mirinde ami Dion kaj ami Liajn servistojn. Kiam ni
trovas Lin, ni sentas Lian amon en ĉiu. Ne ekzistas potenco
.pli granda ol la potenco de amo en la universo
Mi vidas la Plejaltan Sinjoron tronantan sur la ĉielo kaj
oceanoj kaj sur la trono de mia konscio, mi vidas Lin

ĉeestantan en mi kaj en la animoj de ĉiuj, kaj mi ampleksas
.Lin en ĉiuj Liaj senfinaj formoj kaj manifestiĝoj en la kreado

Se ne estus egoismo, la mondo estus paradizo
Se la mondo rezignus pri sia malbona egoismo, ni vidus
paradizon sur ĉi tiu tero

La semoj de milito kuŝas en la koro de malica egoismo.

Fruaj homoj unue uzis ŝtonajn klaborojn, kiuj poste evoluis al
arkoj kaj sagoj, por protekti sian propran egoismon kontraŭ
la egoismo de aliaj. Poste, fusiloj kaj pistoloj estis inventitaj,
poste mitraloj, kaj poste bomboj kaj venena gaso - ĉio por
protekti la egoismon de unu grupo de homoj kontraŭ la
.egoismo de alia

La detrua potencialo de la homaro kreskis kaj disvolviĝis
pli ol ĝia konstrua potencialo. Ĉi tiu maligna bolado - la
bolado de malica egoismo - fine eksplodos. Sed bedaŭrinde,
multaj vivoj pereos antaŭ ol la homaro vekiĝos kaj
komprenos, ke naciisma egoismo estas ne malpli malutila ol
persona egoismo. Nacio estas principe konsistanta el
malgrandaj grupoj, kaj tiuj grupoj konsistas el individuoj; oni
.devas komenci per si mem

Rezulte de tiu abomeninda egoismo, militoj eksplodas,
la ekonomia ekvilibro estas interrompita, kaj recesio kaj
.poste depresio ekregas

Limoj inter landoj ne estas fiksitaj, kaj la registaroj de la
mondo estas submetataj al konstanta ŝanĝo
Egoismo, kiu serĉas feliĉon sen konsidero pri la rajtoj kaj
feliĉo de aliaj, aŭ kiu subpremas la rajtojn kaj interesojn de
aliaj por siaj propraj celoj, generas malriĉecon, malfeliĉon kaj
.mizeron

Riĉigi sin je la kosto de aliaj estas grava eraro.

Komunismo, kiu ŝajne promesas al la masoj abundon kaj
prosperon, ne sukcesas kaj iam kolapsos, ĉar ĝi baziĝas sur
devigo kaj subpremado de personaj liberecoj. (Noto: Ĉi tiun
prelegon donis Majstro Paramhansa en 1937, kaj ĉi tiu
konkludo efektive plenumiĝis!)

Grandaj homoj pledas por altruismo bazita sur sincera
spirita deziro doni

Se persono koncentriĝas nur pri siaj manoj kaj piedoj kaj
neglektas sian kapon, la cerbo ne funkcios por gvidi
motorajn kapablojn. Ĉiuj korpaj funkcioj devas esti
kunordigitaj. Simile, la mensoj (la decidantoj) en nacioj kaj
socioj devas labori kunordige kun la manoj kaj piedoj (la
laborantaro), ĉar se intereso kolizias, ordo rompiĝos, kaoso
.triumfos, kaj sufero rezultos

Estas du instruistoj en la mondo. Kiu prenas Dion kiel
sian gvidanton kaj mentoron, tiu havas nenion timi. Kiu
prenas Satanon kiel sian gvidanton kaj gvidanton, tiu multe
.suferos

La ŝlosilvorto por plej multaj homoj en ĉi tiu vivo estas
"mi". Tiuj kun spirita dispozicio kaj inklino pensas pri aliaj
tiom, kiom ili pensas pri si mem. Tiuj, kiuj pensas nur pri si
mem, altiras sur sin la malamikecon kaj indignon de tiuj
ĉirkaŭ ili. Sed tiuj, kiuj konsideras la sentojn kaj interesojn de
aliaj, trovas, ke aliaj pensas pri ili kaj konsideras iliajn
.sentojn

Se estas cent homoj en urbo, kaj ĉiu provas preni de la
aliaj, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ malamikojn. Sed se ĉiu
.provas helpi la aliajn, tiam ĉiu havos naŭdek naŭ amikojn
Mi vivis tiel kaj perdis nenion donante al aliaj. Fakte, ĉio,
kion mi donis, revenis al mi multobligite per la graco de Dio.
Nun mi sopiras nenion, ĉar tio, kion mi posedas profunde en
mi, estas pli granda kaj pli altvalora ol ĉio, kion la mondo
povus oferti. Kion homo vere serĉas estas feliĉo, kaj post
kiam feliĉo estas atingita, la bezono de la cirkonstancoj, kiuj
.kondukas al ĝi, malaperas

Mi ne havas bankkonton ĉar mia sola garantio en ĉi tiu
mondo estas la bonaj sentoj, kiujn homoj havas al mi. Mi ne
kredas je iu ajn alia tera garantio. Vera riĉeco kuŝas en vivi
.en la koroj de oniaj fratoj kaj amikoj

Kiam ni estas altruismaj, ni fariĝas feliĉaj. Kaj se ni adoptas ĉi tiun aliron, aliaj ĉirkaŭ ni estos influitaj de nia konduto kaj provos imiti nin. Ni devas forigi egoismon, kiu estas la radiko de ĉiuj individuaj kaj naciaj malbonoj

La sanktulo levita en la aero

El la libro "La Filozofio de Barato en la Vivo de Jogisto"

"Hieraŭ vespere mi vidis Yogia-n pendantan kelkajn futojn en la aero"

Per tiu interesa frazo, mia amiko Upendra Mohan Chaudhry komencis sian paroladon.

Ŝi ridetis entuziasme kaj diris: "Eble vi divenis lian nomon: ĉu vi ne celas Bhaduri Mahasaya, kiu loĝas sur la supra rondira vojo?"

Upendra kapjesis konsente, kvankam li iom seniluziiĝis, ke la novaĵo ne venis al mi tra li. Miaj amikoj sciis, kiom scivola mi estis pri sanktuloj, kaj ili ĉiam volonte prezentis al mi novan.

Mi daŭrigis, dirante, "La loĝejo de la jogisto estas tre proksime al nia domo, kaj mi vizitas lin regule."

Miaj vortoj vekis grandan intereson ĉe Upendra, ĉar la intereso videblis sur lia vizaĝo, kaj mi aldonis:

"Mi vidis lin plenumi miraklajn agojn. Li majstris la ok spirajn teknikojn ⁽¹⁾ de antikva jogo, kiel registrite de la saĝulo Patanjali. ⁽²⁾ Iun tagon, Bhaduri Mahasaya plenumis Bhastrika Pranayama antaŭ mi kun tia miriga potenco, ke mi sentis kvazaŭ potenca ŝtormo efektive trairis la ĉambron! Poste, li trankviligis ĉi tiun ŝtorman spiron kaj restis senmova en stato de sublima konscio. ⁽³⁾ La atmosfero de paco, kiu sekvis ĉi tiun ŝtormon, estis tiel klara kaj neforgesebla."

La voĉo de Upendra estis nuancita de nekredemo dum li diris, "Mi aŭdis, ke la sanktulo neniam forlasas sian domon, ĉu tio estas vera?"

Mi respondis: "Jes, tio estas la vero! Li restis enfermita en sia domo dum la pasintaj dudek jaroj. Tamen, li malstreĉas la limigojn de tiu strikta leĝo, kiun li trudis al si dum niaj sanktaj ferioj, kaj iras al la flanko, kie la almozuloj kolektiĝas, ĉar Sankta Bahaduri estas konata pro sia bonkoreco."

Li diris: "Sed kiel la sanktulo restas ŝveba en la aero, spitante la leĝon de gravito?"

Mi respondis: "La korpo de la jogisto perdas densecon per praktikado de certaj pranajamaj spiraj ekzercoj, kaj tiam li povas flugi aŭ salti kiel rano. Eĉ sanktuloj, kiuj ne praktikas tradician jogon, ŝvebas en la aero dum ili eniras sublimajn statojn de pliigita sopiro al Dio."

Scivolemo ekbrilis en la okuloj de Upendra, kaj li diris: "Mi ŝatus scii pli pri ĉi tiu saĝulo. Ĉu vi ĉeestas liajn vesperajn kunvenojn?"

Mi diris: "Jes, mi ofte vizitas lin, kaj mi estas tre impresita de lia rapida spriteco kaj mirinda saĝo. Ifoje mia rido difektas la solenecon de la kunveno. Kvankam la sanktulo ne estas ĝenata de tio, liaj disĉiploj rigardas min kolere!"

Survoje hejmen de la lernejo tiun posttagmezon, mi haltis ĉe la domo de Bhaduri Mahasaya kaj decidis viziti lin. La jogisto vivis sole, gardata de disĉiplo sur la teretaĝo. Ĉi tiu disĉiplo estis tre postulema pri vizitantoj kaj demandis min, ĉu mi havas rendevuon kun lia instruisto. Sed la instruisto tuj aperis, liaj okuloj brilantaj, tiel savante min de esti elĵetita surloke. Li diris al la disĉiplo:

"Mukanda venu kiam ajn li deziras. La regulo de soleco ne estas por mia komforto, sed por la komforto de aliaj. Mondanoj ne komfortas nin kun nia honesteco, kiu frakasas ilian fierecon. Sanktuloj estas ne nur maloftaj, sed ankaŭ konfuzigaj. Eĉ en la

Sanktaj Skriboj, ni foje trovas ilin kaŭzantaj embarason al aliaj."

Mi sekvis Bhaduri Mahasaya al lia simpla supraetaĝa loĝejo, kiun li malofte forlasis. Majstroj tipe ignoras la brilon kaj ŝikecon de la mondo per retiriĝo de la publika vido. La mondo malofte atentigas ilin ĝis ili estas firme establita en la analoj de la tempo, ĉar la samtempuloj de la saĝulo ne limiĝas al tiuj, kiuj vivas en la mallarĝaj limoj de la nuntempo.

Mi diris, "Granda saĝulo, vi estas la unua jogisto, kiun mi konas, kiu restas en sia domo la tutan tempon."

Li respondis: "Foje Dio plantas siajn sanktulojn en neatendita grundo, por ke ni ne pensu, ke ni povas submeti ilin al specifa regulo."

La sanktulo sidis krucgamba en kontemplado, lia vigla korpo ripozis en la lotuspozicio. Kvankam li estis pli ol sepdekjara, lia korpo montris neniujn signojn de maljuniĝo aŭ maldikiĝo pro longedaŭra sidado. Forta kaj alta, li estis perfekta en ĉiu aspekto. Lia vizaĝo portis la trajtojn de la saĝulo priskribita en la skribaĵoj kiel noblakapa, kun plena barbo, ĉiam sidante vertikale, liaj serenaj okuloj fiksita al la Dia Ĉeesto.

Mi sidis kun la sanktulo en meditado, kaj post unu horo lia milda voĉo vekis min:

"Vi ofte eniras staton de trankvileco, sed ĉu vi atingis staton de fakta konscio pri Dio?"

La sanktulo intencis memori min ami Dion pli ol mediti, kaj aldonis: "Ne konfuzu la rimedojn kun la celo, kaj ne faru la rimedojn via celo"

Li proponis al mi kelkajn mangojn, kaj kun sia rapida spriteco, kiun mi trovis amuza malgraŭ lia seriozeco, li diris:

"La sopiro de homoj esti unuiĝintaj kun manĝaĵo estas multe pli granda ol ilia sopiro esti unuiĝintaj kun Dio"

Ĉi tiu vortludo elvokis laŭtan ridon de mi, kaj lia rigardo moliĝis pro amo dum li diris: "Kia rido!" Lia vizaĝo estis serioza sed tamen portis feliĉan rideton. Liaj grandaj, lotussimilaj okuloj kaŝis sanktan, internan rideton.

La sanktulo montris al kelkaj dikaj kovertoj sur tablo, dirante: "Ĉi tiuj leteroj venis al mi el fora Ameriko. Mi korespondas kun kelkaj societoj, kies membroj montras intereson pri jogo. Ili remalkovras Hindion kun pli bona kompreno ol Kolumbo! Mi volonte helpas ilin, ĉar la scio pri jogo estas senpaga, kiel la lumo de la suno, por ĉiuj, kiuj serĉas ĝin."

"Kion la saĝuloj opiniis necesa por la savo de la homaro ne estu malstreĉita por la bono de la Okcidento. La Oriento kaj la Okcidento estas similaj en spirito malgraŭ siaj malsamaj eksteraj spertoj, kaj ili havas neniun esperon pri progreso kaj prospero sen praktikado de unu el la spiritaĵoj de jogo."

La sanktulo rigardis min serene, kaj mi tiam ne komprenis, ke liaj vortoj estis vualita profetaĵo. Eĉ nun, dum mi skribas ĉi tiujn vortojn, mi ne komprenis la plenan signifon de liaj ŝajne sendanĝeraj aludoj, ke mi iam alportos la instruojn de Barato al la Okcidento.

Mi diris, "Ho granda saĝulo, kiel mirinde estus se vi verkus libron pri jogo por la bono de la homaro!"

Li respondis: "Mi trejnas studentojn, kiuj, kune kun siaj studentoj, fariĝos vivantaj libroj, kiuj eltenos kadukiĝon, la naturajn ŝanĝojn de tempo kaj la nenaturajn interpretojn de kritikistoj."

Ni restis solaj kun la jogisto ĝis liaj disĉiploj alvenis vespere, kiam li faris unu el siaj senkomparaj prelegoj. Kiel milda inundo, li forbalais la psikologiajn

vrakaĵojn kaj derompaĵojn de siaj aŭskultantoj kaj kondukis ilin al Dio. Liaj mirindaj paraboloj estis prezentitaj en perfekta bengala lingvo.

Tiun vesperon, Bhaduri esploris diversajn filozofiajn aspektojn de la vivo de mezepoka Rajput-princino nomita Mirabai, kiu rezignis la luksan vivon de la palaco por atingi sanktecon. Komence, eminenta asketo, Sanatna Goswami, rifuzis akcepti ŝin kiel disĉiplon ĉar ŝi estis virino, sed ŝia respondo genuigis lin kiam ŝi diris:

"Diru al la instruisto, ke mi ne rekonas iun ajn viron en la universo krom Dio. Ĉu ni ne ĉiuj estas virinoj antaŭ Li?"

(Ekzistas sankta ideo, ke Dio estas la sola pozitiva kaj kreiva principo en la universo, kaj ke Lia kreaĵo estas nenio alia ol negativa iluzio.)

Mirabai estis poetino, kaj ŝi verkis multajn poemojn plenajn de spirita ĝojo, kiuj ankoraŭ estas konsiderataj inter la literaturaj trezoroj de Barato. Mi tradukas unu el ili ĉi tie en la anglan (ĝin tradukis en arabajn versojn Mahmoud Abbas Masoud):

Se la korpo estas ĉiam lavita, ĝi estos konata

**Mi fariĝus leono meze de la maroj
Se li manĝos la planton, li certe rimarkos
Mi fiere prenos la formon de kapro
Se oni kalkulus la nombron de rozarioj,
ŝajnus**

**Mi laŭdis Dion per grandaj perloj
Se nur la idoloj kliniĝus
Mi kliniĝus antaŭ la montoj kaj rokoj
Se nur lakto povus esti trinketita
Por la bovidoj kaj idoj gustumi
Se forlasi sian edzinon kaŭzas
Miloj tuj estus kastritaj laŭvole**

Ĉio ĉi ne sufiĉas por malkaŝi ĝin

Ne, kaj ĝi neniam povos levi la kurtenon

Dio aperos je unu kondiĉo:

Kora amo kaj sopiro kiel fajro

Kelkaj studentoj metis rupiojn en la ŝuon de Bhaduri, kiu kuŝis apud li dum li sidis en joga pozo. Ĉi tiu kutima ofero en Barato estas esprimo de respekto kaj aprezo, signifante, ke la studento metas siajn materiajn posedaĵojn ĉe la piedoj de sia instruisto. Bonkoraj amikoj estas manifestiĝo de la zorgo kaj protekto de Dio al tiuj, kiujn Li amas.

Unu el la disĉiploj rigardis avide la respektindan majstron dum li adiaŭis, dirante: "Vere, vi estas mirinda, Majstro! Vi forlasis riĉecon kaj personan komforton por serĉi Dion kaj transdoni saĝon al ni." (Ĉar estis bone konate, ke Bhaduri Mahasya rezignis vastan familian riĉaĵon en sia junaĝo, kiam li firme decidis sekvi la vojon de jogo.)

La sanktulo respondis: "Sed vi faras la malon!" La vizaĝo de la instruisto esprimis mildan riproĉon, kaj li daŭrigis: "Mi rezignis pri kelkaj rupioj kaj pasemaj, sensignifaj plezuroj pro amo al universala regno, kies feliĉo estas senlima kaj senfina. Do kiel vi povas diri, ke mi senigis min je io ajn? Estas la miopaj homoj de ĉi tiu mondo, kiuj vere rezignas! Ili forlasas sanktan regnon, kiu ne havas egalajn, avidantajn mizerajn terajn plezurojn, kiuj nek nutras nek kontentigas malsaton!"

Mi ridis pri ĉi tiu kontrasta vidpunkto pri asketismo kaj asketoj: dum unu igas la malriĉan sanktulon pli riĉa kaj pli eminenta ol Krezo, la alia transformas la plej grandajn milionulojn de la mondo en malriĉulojn, kiuj ne scias, kion ili suferas pro la humiligo de malriĉeco.

La instruisto finis sian paroladon per instigo al neŝanceblebla fido, dirante: “La dia sistemo administras niajn aferojn kaj organizas nian estontecon kun saĝo, kiu superas tion, kion asekuraj kompanioj provizas. La mondo estas plena de maltrankvilaj homoj, kiuj fidas eksterajn rimedojn de protekto. Iliaj doloraj pensoj estas kiel cikatroj sur iliaj fruntoj. La Unu kaj Sola, kiu donis al ni aeron kaj lakton ekde la momento de nia naskiĝo, scias kiel provizi al Siaj adorantoj tage post tago ĉion, kion ili bezonas en siaj vivoj.”

Mi daŭrigis miajn vizitojn al la sanktulo post la fino de la studsesioj, kaj kun silenta entuziasmo, kiu helpis min rimarki la dian ĉeeston. Iun tagon la sanktulo translokiĝis al Ram Mohan Roy Road, for de nia domo en Gurbar Road, dum liaj amaj sekvantoj konstruis por li novan ermitejon konatan kiel Tajendramath ⁽⁴⁾.

Kvankam tio, kion mi rakontos en ĉi tiu membiografio, estas tro hasta en ĉi tiu membiografio, mi mencias ĉi tie la finajn vortojn, kiujn Bhaduri Mahasya diris al mi. Baldaŭ antaŭ mia foriro al la Okcidento, mi iris adiaŭi lin kaj humile kliniĝis antaŭ li, serĉante lian adiaŭan benon. Li diris:

"Mia filo, iru antaŭen kun la beno de Dio, kaj prenu la gloron de antikva Hindio kiel vian ŝildon de protekto. Venko estas skribita sur via frunto, kaj la malproksimaj nobeloj bone bonvenigos vin."

Fonto: Aŭtobiografio de Jogulo (Hinda Filozofio en la Vivo de Jogulo)

Piednotoj

(1) Ĉi tiu spira tekniko estas konata kiel pranajamo, kiu estas la kontrolo de la vivoforto aŭ aktiveco (prana) per

reguligo de la spira procezo. Pranajamo bhastrika ("sonorilo":) funkcias por trankviligi la menson.

(2) Patanjali estas la plej granda el la antikvaj komentistoj pri jogo

(3) En prelego en 1928, Profesoro Jules Bois de la Sorbono deklaris, ke francaj sciencistoj faris eksperimentojn pri pli alta konscio kaj agnoskis ĝian ekziston. Li priskribis ĝin kiel "la ekvivalenton al la subkonscio en la koncepto de Freud. Ĉi tiu pli alta konscio ampleksas la talentojn kaj kvalitojn, kiuj faras homon vere homa, ne nur evoluinta besto." La franca akademiulo klarigis, ke la vekiĝo de pli alta konscio "devas esti distingita de sugestio aŭ hipnoto. La ekzisto de la pli alta konscio estas filozofie agnoskita, kaj ĝi estas esence la pli alta memo priskribita de Emerson, kiun la scienco nur ĵus agnoskis." Emerson diris en sia eseo (La Pli Alta Animo): "La homo estas la vizaĝo de templo, en kiu kuŝas ĉia saĝo kaj boneco, kaj kutime tio, kion ni nomas homo: la homo de manĝado, trinkado, plantado kaj kalkulado donas malveran bildon de sia esenca realeco. Sed la animo, kies instrumento kaj esprimo li estas, se ĝi estus permesita aperi per liaj pensoj kaj agoj, ni estus devigitaj kliniĝi, ĉar ni tiam starus antaŭ la spirita naturo kaj antaŭ ĉiuj diaj atributoj."

(4) Lia plena nomo estis Tajnaramath Bhaduri, kaj "matematiko" en la hinda lingvo signifas lokon de diservo, ofte rilatante al ermitejo aŭ monaĥejo. Inter la sanktuloj, kiuj "ŝvebis en la spaco", estis Sankta Jozefo de Kupertino, sanktulo de la 17-a jarcento, kies eksterordinarajn spertojn dokumentis atestantoj. Sankta Jozefo montris staton de respekto kaj miro pri la mondo, kiu fakte estis memoro pri Dio kaj profunda ligo kun Li. Liaj fratoj en la monaĥejo ne permesis al li servi ĉe la komuna tablo, por ke li ne forflugu kun la porcelano. Efektive, la sanktulo ne kapablis plenumi mondajn devojn pro sia nekapablo resti surtere sufiĉe longe! Foje, la nura vido de benita statuo sufiĉis por propulsi lin en vertikalan flugon, post kio li vidis la du sanktulojn - la viron kaj la ŝtonon - ŝvebantajn tra la ĉielo.

Sankta Teresa de Avila, sanktulino de spirita eminenteco, ankaŭ trovis fizikan leviĝon maltrankviliga. Ŝarĝita per multaj administraj devoj, ŝi provis malsukcese haltigi la flugtestojn, skribante pri tio: "Mezuroj estas senutilaj se Dio volas alie."

La korpo de Sankta Teresa, entombigita en preĝejo en Alba, Hispanio, restis nekorupta dum kvar jarcentoj, ĝiaodoro kiel tiu de rozoj, kaj sennombraj mirakloj estis atribuitaj al ĝi.

(Ĉi tiuj mirakloj ankaŭ memorigas nin pri tio, kio estas menciita en la Sankta Korano kaj la noblaj Profetaj tradicioj, kiel ekzemple la rakonto pri la Homoj de la Kaverno kaj la peto al Maria, paco estu sur ŝi, skui la sekan trunkon de la palmo por ke maturaj daktiloj falu de ĝi ekstersezone, kaj ankaŭ kiel Dio zorgis pri Maria, laŭ tio, kio estas menciita en Surat Al Imran (Ĉiufoje kiam Zeĥarja eniris ŝin en la sanktejon, li trovis kun ŝi provizon. Li diris: "Ho Maria, de kie ĉi tio estas por vi?" Ŝi diris: "Ĝi estas de Dio") same kiel la rakonto pri Jurayj la adoranto kaj la knabo, kiu parolis en la lulilo, kaj la tri, kiuj eniris la kavernon kaj la roko moviĝis for de ili kaj aliaj mirakloj)

Voloforto kaj la influo de la ĉirkaŭaĵo

Problemoj kaj malfacilaĵoj devenas de la manko de konscio de persono pri siaj pasintaj agoj, faritaj en specifa tempo kaj loko. Ilia nuna suferado devenas de pensoj kaj agoj, kiujn ili eldiris, kiuj enradikiĝis en la grundo de konscio, ĝermante kaj portante fruktojn de la sama speco kiel tiuj .pensoj kaj agoj

Por Dio sole mi vivas kaj laboras Ne ekzistas teraj tentoj
aŭ iluzioj por allogi min Mi rigardis per la okulo de saĝo kaj
kompreno kaj trapikis la vualojn de trompo kaj iluzio Vi
ankaŭ devas kompreni, ke via vizito al ĉi tiu lando estas
provizora Vi estas ĉi tie por unu celo: lerni la necesajn
lecionojn kaj helpi ĉiujn, kiuj transiras vian vojon en la vivo
Ĉiumatene mi petas Dion diri al mi kion Li volas, ke mi
faru, kaj tiam mi vidas Lin labori per miaj manoj kaj mia
.menso kaj ĉio iras laŭ Lia volo

Provoj kaj afliktoj ne venas por rompi homon aŭ paralizi
ties volon, sed prefere por igi ilin aprezi la grandecon de Dio
kaj respekti Liajn leĝojn, per kiuj ili povas atingi veran
feliĉon. Dio ne sendas ĉi tiujn severajn provojn ĉar ili estas
ĉefe homaj. Ĉio, kio necesas de la homaro, estas vekigi sian
konscion el sia dormo de neglektemo kaj eliri el la mallumo
.de nescio en la lumon de scio

Trejnu vin senti pacon, ĉar ju pli vi faras tion, des pli vi
.sentos tiun potencon en via vivo

Ekzistas pli alta potenco, kiu lumigos vian vojon kaj
donos al vi sanon, feliĉon, pacon kaj sukceson, se vi turnos
.vin al tiu dia lumo

Plej ofte, niaj sentoj promesas al ni pasemajn plezurojn,
sed finfine alportas al ni longedaŭran doloron kaj suferon.
Vera virto kaj feliĉo, tamen, promesas malmulte, sed finfine
donas al ni puran kaj daŭran ĝojon. Tial mi konsideras
internan, daŭran feliĉon vera ĝojo, kaj provizorajn sensualajn
.plezurojn nurajn ĝuojn

Se persono havas malbonan kutimon, kiu ĝenas lin kaj
tenas lin nedorma nokte, tiu persono povas seniĝi de ĝi
evitante ĉion, kio povus ekigi aŭ stimuli ĝin, sen fokusiĝi sur
ĝi por provi subpremi ĝin. Ĉi tio estas nereakta maniero
kontraŭbatali ĝin. Sed ekzistas ankaŭ rekta, pozitiva
maniero: direktante siajn pensojn al bona kutimo kaj
laborante por kultivi ĝin ĝis ĝi fariĝas parto de sia vivo, je kiu
.li povas fidi kaj dependi

Homoj kun bona karaktero kutime estas la plej feliĉaj. Ili
ne kulpigas iun ajn pro la problemoj kaj problemoj, kiujn ili
renkontas; anstataŭe, ili atribuas ilin al si mem kaj
konsideras sin persone respondecaj. Ili plene konscias, ke
neniu havas la potencon feliĉigi aŭ ĉagreni ilin, krom se ili
permesas al la agoj, vortoj kaj pensoj de aliaj influi ilin, ĉu
.pozitive ĉu negative

Homoj, kiuj estas rigidaj, estas malfeliĉaj. Ili estas tute
sen sentoj, same kiel ŝtonoj. Homo devus vivi kun ĉiuj siaj

pensoj, sentoj kaj kompreno, kaj esti vigla kaj atenta al ĉio,
kio okazas ĉirkaŭ ili, same kiel lerta fotisto, kiu atendas la
plej bonajn okazojn por kapti la plej mirindajn bildojn de la
.plej bela pejzaĝo

Vera homa feliĉo kuŝas en la konstanta preteco de
persono lerni kaj agi konvene kaj respektive. Ju pli oni
plibonigas sin, des pli oni kontribuas al la progreso kaj feliĉo
.de tiuj ĉirkaŭ si

Malmultaj estas tiuj, kiuj analizas sian situacion kaj
decidas, ĉu ili antaŭeniras aŭ malantaŭeniras Kiel homoj
dotitaj per percepto, saĝo kaj kompreno, nia plej granda
devo estas uzi nian saĝon kaj perceptojn ĝuste, por ke ni
sciu, ĉu ni antaŭeniras aŭ malantaŭeniras. Kaj se
malsukceso trafas nin plurfoje, ni ne rajtas senkuraĝiĝi aŭ
.perdi esperon

Malsukceso devus agi kiel katalizilo, ne kiel malinstigo,
al nia fizika kaj spirita kresko
Malsukceso estas la plej bona kaj plej taŭga sezono por
semi la semojn de sukceso

Oni ne devas resti ĉe perdo kaj malsukceso, sed
anstataŭe provi denove kaj denove, kiom ajn multaj kaj
amaraj la antaŭaj provoj eble estis. Ĉiu nova klopodo post
malsukceso devas esti bone planita kaj intelekta stimulo.
Krome, oni devas trovi ekvilibron inter materiaj aspiroj kaj
.spiritaj sopiroj, sen permesi, ke unu ombrigu la alian
Neniu vere spirita homo povas vivi sen materia sukceso,
kaj nenies materiaj zorgoj estas tiel superfortaj, ke ili
malhelpas ilin pensi pri Dio kaj dediĉi la necesan tempon al
.kontemplado, servo kaj spiritaj devoj

La kronika fiasko ankoraŭ ne lernis la lecionojn de la
vivo kaj la egoisma spiritisto punas sin per perdo de mensa
.ekvilibro pro sia neglekto de materia vivo

Se persono dediĉas sian tutan laboron kaj agadojn al
servado al aliaj kaj plenumas ilin kun kontenta pensmaniero,
.tiam ili vere meritas konsideron kaj dankemon

Ni ne rajtas esti unupartiaj; anstataŭe, ni devus balanci
niajn agadojn kaj prioritati niajn taskojn kaj devojn laŭ ilia
graveco. Devo estas tio, kion persono plenumas kun ĝojo, ne
por materia gajno. Spirita kaj morala devo devus esti
.unuarangaj en la vivo

Ĉiu homo havas neuzitan potencialon. Ili posedas ĉiujn
necesajn fortojn. La menso mem estas supera potenco, kaj
ĝi devas esti liberigita de malmodernaj kaj restriktaj kutimoj
.kaj konceptoj

Malbonaj pensoj povas konduki homon al malutila
medio, kie ili povas esprimi sin laŭ sia deziro. Tamen, homo
povas ŝanĝi siajn pensojn kaj konscion per voloforto, kaj
sekve, sian medion. Se homo restas en malutila medio dum
plilongigita periodo, tiu medio komencas influi lin
subkonscie. Kun la tempo, li/ŝi fine perdus sian liberecon
elekti sanan kaj kompletan medion kaj fariĝas submetita al
.la negativaj influoj de tiu malutila medio

La influo de planedoj kaj steloj sur homan vivon devenas
de la interagado de altiro kaj repuŝo inter la planedoj kaj
homaj korpoj. Tiuj kun forta volo estas akordigitaj kun Dio kaj
ne atendas, ke la planedoj kaj steloj donu siajn favorojn al ili.
Prefere, ili daŭrigas sian vojaĝon kiel penetranta meteoro,
netuŝitaj krom de la gvida stelo de Dio, kiu estas la Suno de
.Sunoj kaj la Sinjoro de la Leĝo kaj de animoj

Leteroj al la instruisto Paramahansa de liaj disĉiploj

En Volumo XIV de la revuo Inner Culture

Leteroj senditaj de iliaj aŭtoroj el diversaj landoj, el kiuj
:ni eltiras la jenon

Mi ŝatus informi vin, ke per mia pripensema legado de
viaj instruoj

Mi ricevis spiritan klerismon
Tiu, kiun mi ĉiam serĉis
Viaj instruoj malfermis por mi la pordojn de feliĉo

* * *

Mi praktikas viajn spiritajn asertojn ĉiutage
Mi trovas, ke negativaj pensoj iom post iom malpliigâs
La timoj disipiĝis
Mi ĝuas ĉiun momenton de mia vivo
Dankon pro via helpo

* * *

Mi ricevas multajn benojn
El viaj spiritaj instruoj
Mi fervore atendas legi viajn pensojn
Mi faras mian plejeblon por apliki ĝin al mia vivo
Viaj instruoj estas belaj kaj utilaj

* * *

Mi trovas en via mirinda filozofio
Kio inspiras admiron kaj inspiron
Mian plej profundan dankemon pro ĉio, kion vi donis al

mi

De helpo kaj psikologia komforto

* * *

Mi havas superfortan senton ricevi ĝin ĉiusemajne

Pri nova leciono el viaj instruoj
Mi trovas ĝuon kaj klerismon en ĉiu leciono

* * *

Dankon el la fundo de mia koro
Por helpi min kompreni mian internan memon
Kaj por konsciigi min pri la latentaj potencoj en mi
Kaj montri la lumon de Dio al mia kompreno
Per la instruoj, kiujn mi ricevis de vi

* * *

Mi ankoraŭ memoras mian viziton al vi
Ŝi vivas en miaj pensoj dum kvar jaroj
Mi ankoraŭ memoras vian kompletan fidon al Dio
Kaj via amo por la homaro
Ĝi helpis min koni min mem
Kiam mi pensis, ke mi estas sola
Mi havas neniujn amikojn kaj neniun, kiu simpatias kun mi
Ĝi donis al mi memfidon kaj plifortigis mian laboremon
Ĝi inspiris min esti kuraĝa alfronti la cirkonstancojn de la vivo

* * *

Dum kvardek jaroj
Mi studis diversajn branĉojn de scienco kaj scio

Sed mi nenion akiris el tiu tuta studado
Pri io komparebla al tio, kion mi lernis el viaj instruoj

* * *

Mi multe profitas legante viajn instruojn

Se pli granda nombro da homoj

Ili studas kaj efektivigas viajn ideojn

La mondo, en kiu ni vivas, estus

Pli bona ol ĝi estas

* * *

Mi ŝatus danki vin el la fundo de mia koro

Pro la benoj, kiuj venis en mian vivon

De kiam mi komencis legi viajn instruojn kun fokuso kaj
atento

Dankon, kaj Dio benu viajn mirindajn klopodojn

Kaj via laboro dediĉita al servado de la homaro

* * *

Ĉar mi petis vin preĝi por mia sukceso

Mia situacio pliboniĝis signife

Mia plej profunda dankemo kaj mia espero, ke vi daŭre
preĝos

* * *

Kiam mi ricevis vian lastan mesaĝon

Mi ankoraŭ vagis en la malluma arbaro de dubo

Kaj li ne povis vidi la vojon el tiu arbaro
Sed dankon al Dio, kaj viaj specialaj preĝoj
La vojo fariĝis pli klara kaj mia fido al Dio fortiĝis
Mia situacio pliboniĝis en ĉiu maniero
Kaj bonvolu ĉiam memori min en viaj responditaj preĝoj

* * *

Viaj instruoj multe helpis min
Kaj mi gajnis grandegajn profitojn de ĝi
Kaj ĝi estis pruvita al mi per decida evidenteco
La efikeco de viaj spiritaj asertoj kaj pozitiva pensado
Mi estas superfortita de dankemo
Pro la sano, ĝojo kaj paco, kiujn mi sentas
Mi sentas, ke mi faras ĉiutagan progreson en meditado

* * *

Se ne estus pro viaj mirindaj, inspiraj instruoj
Mia vivo sur ĉi tiu tera nivelo estus ekstreme limigita
Mi ŝatus danki vin pro via speciala atento
Kiun ŝi donis al mi dum la pasintaj tri jaroj

* * *

Dankon pro la revuo Spirita Kulturo
En kiu mi trovas benon kaj nutraĵon por la animo ĉiutage
.Mi dankas Dion, kiu prezentis min al vi kaj viaj instruoj

* * *

Mi ŝatus danki vin pro viaj ĉiumonataj leteroj
Mi trovis la lastan mesaĝon plena de inspiro
Por ke mi legu ĝin al miaj studentoj en la literaturklaso
Ili reagis pozitive al ĝia enhavo
Ĝi estis feliĉa okazo por ni ĉiuj
Mi estis tre kortuŝita de la ideoj, kiujn vi inkluzivis en la
.letero

Tiom, ke mi volis dividi ĝin kun miaj studentoj
Ĉi tiu mesaĝo estigis staton de profunda reflektado
Kaj introspekto en la sekretojn de la animo
Mi sentas, ke ĝi helpas min solvi problemojn
Kaj trakti saĝe kaj pozitive la spertojn de la vivo

* * *

Viaj instruoj estas neprezeblaj
Mi ne volas maltrafi eĉ unu el viaj lecionoj